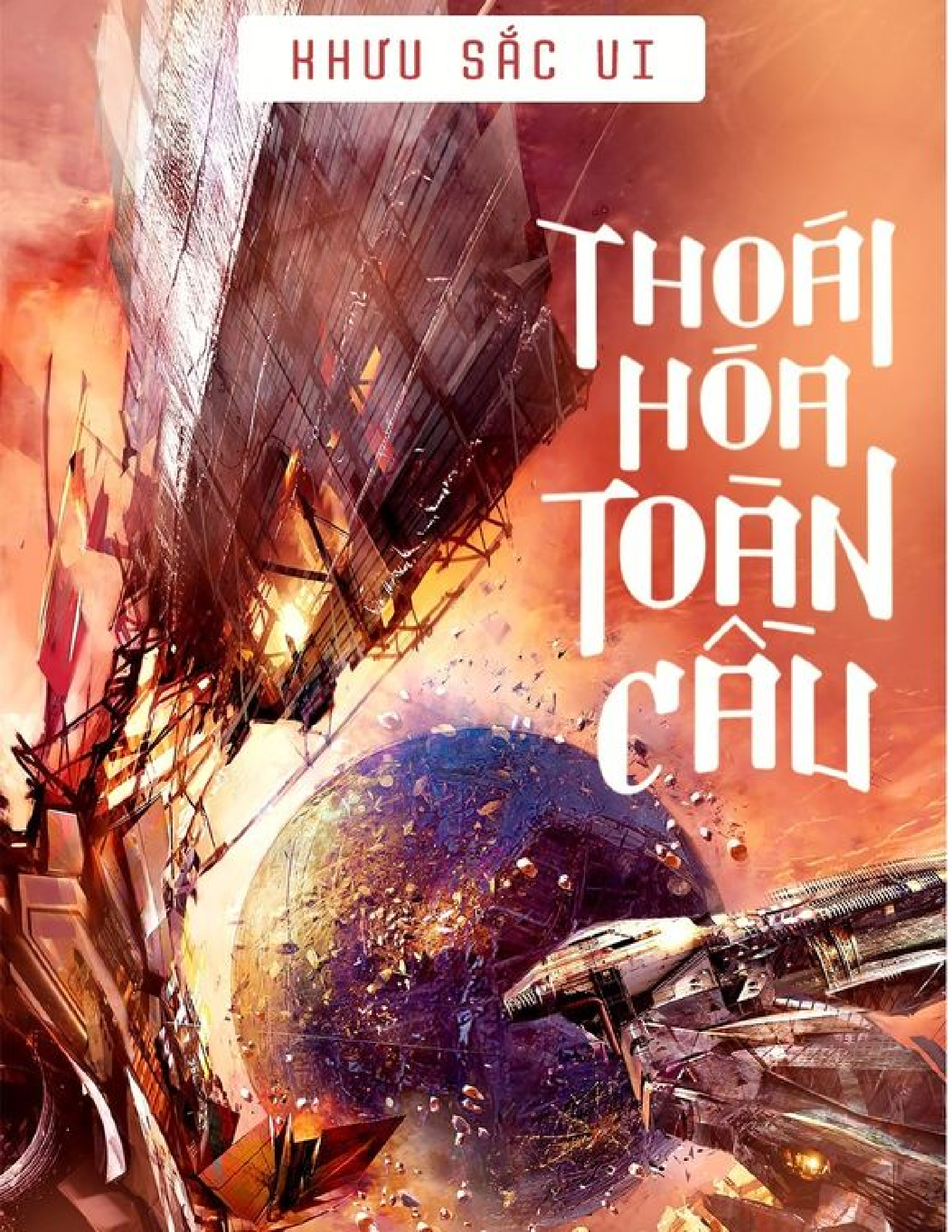

KHUU SẮC UI

THOẠI HÒA TOÀN CẦU

THOÁI HÓA TOÀN CẦU

Tác giả: Khưu Sắc Vi

Dịch giả: aqua01

Thể loại: Mạt Thế, Trọng Sinh

Nguồn: tienvuc.one

DTV-EBOOK.COM.VN

Trở về mặt thể, Thượng Ất cắn nuốt thể chất mạnh nhất.

Nuốt người, nuốt thú, nuốt thần linh, hết thảy trở thành chi lộ giả. Nhân thần quỷ thú, Sát! Sát! Sát!

Chương 1: Thật Sự Trọng Sinh

“A!”

Một móng vuốt đầy mùi tanh hôi nhưng vô cùng sắc bén của thú biến dị đâm vào trong ngực Thượng Ất, ngoại trừ hét thảm lên một tiếng thì thậm chí thời gian để Thượng Ất quay đầu lại nhìn vợ con một cái cũng không có. Mãnh thú tóm lấy rồi tàn phá trái tim hắn giống như một cái máy bơm hút khô sức lực toàn thân hắn chỉ trong nháy mắt. Thượng Ất chỉ có thể xoay mắt về phía sau một cách vô vọng, hắn cố gắng tóm lấy thứ phía trước nhưng trước mắt hắn càng ngày càng mờ, không thể nhìn thấy rõ ràng. Có điều chỉ trong chốc lát, lòng bàn tay Thượng Ất truyền đến cảm giác trơn nhẵn đang giãy giụa giống như thủy triều chạy khắp cơ thể mỗi mảy.

“Chết tiệt! Buông tay tôi ra nhanh lên! Thượng Ất, anh hay nhỉ, thì ra anh giả bộ bị bệnh để bỏ bê công việc, còn lợi dụng cơ hội để làm chuyện khiếm nhã với tôi à! Tôi phải đi tố cáo với hiệu trưởng để trường học đuổi việc anh!”

Mình đang ở đâu đây?

Mình đang ở đâu đây?

Thượng Ất cố gắng mở to hai mắt, ánh đèn huỳnh quang nhu hòa không ngừng kích thích thần kinh thị giác của hắn. Dần dần, một gương mặt phụ nữ có chút xa lạ mang theo vẻ chán ghét từ từ hiện rõ trước mặt hắn.

Người phụ nữ này hình như là... Trần Lệ Mai thì phải? Không đúng, không phải là cô ta đã chết lúc tận thế mới bắt đầu sao?

Thượng Ất giống như nghĩ tới điều gì đó, hân hân người muốn ngồi dậy nhưng lại lập tức bị một bàn tay nhỏ, mềm mại đè lên giường, đồng thời một giọng nói của con gái thốt lên đầy kinh ngạc.

“Trời ạ! Thượng Ất, cuối cùng anh cũng tỉnh lại! Đừng cử động, bác sĩ nói tim anh có vấn đề, không được hoạt động tùy tiện đâu! May quá, rốt cuộc chồng cũng chịu tỉnh, em và con cũng yên tâm, may quá rồi!”

Lời nói có chút lộn xộn, càng không có trật tự và logic, chỉ có sự vui mừng và kinh ngạc nhưng Thượng Ất hoàn toàn không nhận ra những thứ này, hiện tại, hân đang trợn mắt há mồm nhìn người phụ nữ xinh đẹp nhào tới trước mặt mình. Gương mặt quen thuộc và vật dụng gia đình quen thuộc chung quanh, vật dụng trẻ con và một vài thứ tạp vật lộn xộn khác khiến hân đột nhiên cảm thấy mờ mịt, luống cuống.

Người phụ nữ xinh đẹp này là vợ của hân- Trần Phóng, những thứ được bày biện xung quanh cho thấy đây là căn nhà quen thuộc của Thượng Ất trước tận thế. Tất cả đều rất quen thuộc như vậy nhưng sao hân cũng cảm thấy quá hư ảo.

“Bà xã à, hôm nay là ngày mấy?”

Giọng nói Thượng Ất run rẩy cất tiếng hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm đồng hồ điện tử trên tường, ngày tháng trên đó hiển thị là 23/6 bằng màu đỏ chói mắt nhưng Thượng Ất lại như không thể rời mắt khỏi nó.

“Ông xã, hôm nay là ngày 23 tháng 6 đó! Anh quên rồi sao, bảy ngày nữa là đến đầy tháng của Nhạc Nhạc mà!”

Bảy ngày nữa là con trai sẽ đầy tháng sao? Là bảy ngày trước khi tận thế bùng nổ! Nhưng điều này là không thể, rõ ràng hân dẫn theo vợ và con trai đi tìm thức ăn trong đồng phế tích, sau đó lại bị một con thú biến dị nấp dưới phế tích phục kích, đâm thủng tim thành vết thương trí mạng.

Còn tình huống hiện tại nên giải thích như thế nào đây? Nếu như đây là một giấc mơ, trong mơ lại xuất hiện người hân yêu nhất và người hân ghét nhất cùng lúc, chuyện này rõ ràng không hợp logic. Còn nếu hiện tại không phải là mơ thì chỉ có một cách để giải thích là Thượng Ất đã quay lại thời điểm

trước tận thế, về bảy ngày trước khi tai họa lớn nhất hủy diệt toàn bộ nhân loại.

Hoàn cảnh thời kỳ tận thế vô cùng tàn khốc đã giúp Thượng Ất học được cách bình tĩnh, đầu óc hẳn chuyển động nhanh chóng, tự hỏi nguyên nhân hậu quả một lần, ánh mắt lại lơ đãng đảo qua một thân ảnh bé nhỏ khiến trong lòng hẳn cực chấn động. Đó là Nhạc Nhạc, con trai của Thượng Ất, sinh mệnh bé nhỏ, đáng yêu này chính là niềm tin giúp Thượng Ất tiếp tục sống sót trong thời kỳ tận thế, bây giờ sinh mệnh đáng yêu kia đang tò mò mở to mắt nhìn hẳn. Trong mắt Thượng Ất, ánh mắt trong trẻo đó như ánh mặt trời khó gặp trong tận thế. Trong khoảnh khắc đó, Thượng Ất nhanh chóng kết luận đây không phải là giấc mơ của hẳn mà hẳn thật sự đã quay về năm năm trước.

Thượng Ất ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử trên tường, chữ số đỏ tươi hiển thị 10 giờ 12 phút ngày 23 tháng 6, thời điểm này cách tai họa hủy diệt toàn bộ địa cầu đúng bảy ngày. Đúng 12 giờ trưa bảy ngày sau, trên Trái Đất sẽ xảy ra một chuyện cực kỳ kinh khủng, từ thời điểm đó, nhân loại sẽ không còn là con cưng của trời xanh mà hoàn toàn biến thành thức ăn của các loại mãnh thú, còn một nhà Thượng Ất lại sắp phải đối mặt với khảo nghiệm sinh tồn tàn khốc của tận thế lần thứ hai.

Nghĩ một chút, Thượng Ất nâng tay phải lên theo bản năng, năm ngón tay gầy gò run nhè nhẹ trước mặt hẳn trông vô cùng xa lạ. Những vết sẹo và vết chai ở tay đã không còn, thay vào đó là một bàn tay có làn da trắng nõn, khỏe mạnh và thấy rõ vân da. Đây là một bàn tay chỉ quen dùng phấn viết bảng mà không phải bàn tay đã từng chiến đấu với mấy chục con thú biến dị.

Thượng Ất cứ nghĩ mãi mà không hiểu vì sao mình có thể sống lại nhưng hẳn sẽ dùng hai tay này để nắm chặt cơ hội được sống lại quý giá này. Nếu dùng tấm thân yếu ớt này để đón tiếp tận thế kinh khủng thì kết cục của hẳn sẽ thảm thiết hơn kiếp trước rất nhiều, hẳn nhất định phải làm gì đó, làm những việc có thể giúp hẳn đứng trên đầu những người khác vào thời kỳ đầu tận thế.

Suy nghĩ xong, Thượng Ất chậm rãi ngồi thẳng người rồi nói với Trần Phóng bên cạnh.

“Bà xã à, chuẩn bị quần áo và chi phiếu giúp anh! Anh cần đi xa một chuyến!”

“Hả? Không được đâu ông xã, bác sĩ dặn bây giờ anh không được vận động mạnh!”

Thấy Thượng Ất còn muốn ra ngoài, Trần Phóng có chút luống cuống. Thượng Ất là một giáo viên dạy văn của một trường tư, mấy ngày nay vừa phải làm việc vừa phải chăm sóc con trai nên trong một lần đi dạy, Thượng Ất bất ngờ bị té xỉu. Sau khi đưa tới bệnh viện, bác sĩ đã thông báo một kết luận tàn khốc là do thường xuyên bị mệt nhọc nên cơ tim của Thượng Ất bị thiếu máu, ít nhất cũng phải nghỉ ngơi để dưỡng bệnh nửa năm mới có thể đi làm tiếp, nếu bây giờ Thượng Ất ra ngoài thì có khả năng hãn sẽ lên cơn đau tim.

“Hừ, không thể vận động mạnh à, mấy người lừa ai chứ? Nếu chồng cô có bệnh tim, tay và cổ tay tôi có bị như thế này không? Hai người còn đang thương lượng để lừa gạt tiền bồi thường tai nạn lao động của trường học chứ gì!”

Đột nhiên, Trần Lệ Mai đứng một bên xen vào, cắt ngang lời nói của Trần Phóng.

Với tư cách là phó hiệu trưởng quản lý trường học, hôm nay cô tới đây là để kiểm tra tình trạng của Thượng Ất nhưng không ngờ khi vừa tới gần thì cô đã bị Thượng Ất nắm lấy cổ tay, sức lực mạnh tới mức thiếu chút nữa bẻ gãy cổ tay cô, bây giờ vẫn còn vết sưng đỏ, đau như kim châm muối xát.

“Cút!”

Lạnh lùng nhìn Trần Lệ Mai, sắc mặt Thượng Ất lạnh lẽo như sương. Khi trí nhớ từ từ khôi phục, những chuyện dơ bẩn, buồn nôn mà con đàn bà này làm vẫn còn hiện rõ trong đầu Thượng Ất.

Kiếp trước, khi Thượng Ất lên cơn trên lớp, trường học vốn dĩ cho rằng đây tai nạn lao động nhưng bởi vì có một lần Thượng Ất vô tình nhìn thấy Trần Lệ Mai đang “làm công” trên đài hiệu trưởng, nên người đàn bà này lấy cớ để xóa bỏ bồi thường tai nạn lao động của Thượng Ất, nói là hãn cố tình bỏ

bê công việc, nhân cơ hội đó khiến trường học chấm dứt hợp đồng với Thượng Ất, tiền bảo hiểm để hăn có thể tiếp tục trị bệnh cũng không có tin tức. Chuyện này khiến gia đình Thượng Ất rơi vào cảnh khốn cùng, cuộc sống vô cùng khó khăn, làm cho Nhạc Nhạc phải dùng bình sữa cũ, càng không cần phải nói tới cuộc sống khuất nhục của Thượng Ất và Trần Phóng.

Hiện tại, nếu không phải mình còn chuyện quan trọng cần làm, thì Thượng Ất không chỉ đón Trần Lệ Mai bằng một chữ “Cút” đơn giản thế đâu.

Chương 2: Bán Nhà

“Thượng Ất, anh dám mắng tôi sao? Tôi nói cho anh biết, đợi anh quay lại trường học thì sẽ biết tay tôi!”

Cảnh cầu xin không hề xuất hiện như trong tưởng tượng của Trần Lệ Mai, ngược lại là lời mắng chửi khiến Trần Lệ Mai hơi sững sốt lúc ban đầu nhưng cô ta lập tức then quá thành giận, giống như một con chó cái đang lên cơn dại mà sủa điên cuồng. Thấy như thế, Thượng Ất cười lạnh một tiếng, dùng giọng điệu coi rẻ và khinh bỉ trả lời:

“Có gì đáng để xem chứ! Xem gương mặt phong sương, già nua hơn 40 tuổi của cô úp vào dưới hai chân hiệu trưởng Tào Văn Sơn lay động như thế nào à? Tôi rất khó hiểu, không biết cô lấy đâu ra sự tự tin đó nhỉ? Chẳng lẽ Tào Văn Sơn đã nói gì đó khiến cô cho rằng thứ dễ tiền, không biết xấu hổ như mình thật sự xứng đáng với chức phó hiệu trưởng à! Bây giờ, cô lập tức cút ra khỏi nhà tôi ngay, cút!”

“Được, được lắm! Thượng Ất, anh đợi đó, tôi sẽ không để yên việc ngày hôm nay đâu!”

Về mặt Trần Lệ Mai vô cùng bất an và sợ hãi, cô ta không ngờ Thượng Ất đột nhiên bùng nổ một cách đáng sợ như thế. Đặc biệt là cái nhìn cuối cùng của Thượng Ất khiến cô ta lạnh cả người, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc từ ót xuống lưng rồi thẳng đến chỗ xương cột, chỉ trong chớp mắt, thiếu chút nữa

Trần Lệ Mai đã tiểu tiện ra quần rồi, cô ta theo bản năng thúc giục mà chạy thục mạng, cũng không dám dừng lại dù chỉ một chút.

Trong căn nhà yên tĩnh, bầu không khí có chút cứng nhắc. Thấy Thượng Ất vẫn im lặng, Trần Phóng cho rằng Thượng Ất còn đang tức giận chuyện vừa rồi, cô suy nghĩ một chút rồi mới lựa lời nói:

“Thượng Ất, em biết trong lòng anh đang rất khó chịu nhưng cũng đừng giận nữa, như thế không tốt cho tim anh đâu! Nếu như trường học thật sự cho anh nghỉ việc chỉ vì anh bị bệnh tim thì chỉ có thể nói bọn họ quá lạnh lùng, quá vô tình rồi! Chúng ta cũng không cần trở về đó nữa! Nói ra thì việc này cũng là do em. Bởi vì khi sinh ra Nhạ Nhạ, em bị mất việc khiến anh phải tăng ca buổi tối để nỗ lực kiếm thêm tiền mua đồ dùng trong nhà. Nếu thật sự không xoay sở nổi thì chúng ta bán căn nhà ở gần trường cũng được!

“Bán nhà à?”

Lời của Trần Phóng vừa nhắc nhở Thượng Ất một việc là một tuần tai họa bùng xuống thì nhà cửa càng trở nên vô giá trị hơn cả tiền mặt. Hơn nữa, trong kế hoạch của hần thì cả gia đình hần phải đi tới thủ đô nên bất động sản tại Thượng Kinh phải nhanh chóng bán đi. Một tuần sau, khi tận thế tới, hần nhất định phải thừa lúc xã hội đang hỗn loạn, giá cả chưa tăng cao mà đổi nhà ở thành tiền, cố gắng gom góp càng nhiều vật tư càng tốt.

Có điều, nếu muốn trong vòng vài ngày mà bán đi hai nhà ở thì cũng có chút khó khăn. Thượng Ất lâm vào trầm tư, hần đang suy nghĩ, tìm cách để bán đi nhà ở và lấy được tiền nhanh nhất có thể.

“Ông xã, thật ra em cũng lo lắng chuyện bán nhà mấy ngày nay rồi. Bây giờ anh bệnh, chúng ta rất cần tiền, con nhỏ cũng cần. Vốn dĩ là em muốn bán đi căn nhà mà em đứng tên nhưng bây giờ con trai thứ hai nhà chú họ đang ở đó, hay là anh thử qua đó nói chuyện với họ xem, như vậy họ cũng có thời gian tìm chỗ ở mới... Việc này em chưa bàn với anh mà đã quyết định, anh đừng giận em nha!”

Trần Phóng cúi đầu, khóe mắt không ngừng lén quan sát Thượng Ất. Cô rất hiểu tính tình của Thượng Ất, tuy bình thường hần rất hiền lành, ôn hòa

nhưng trong xương lại có sự ngang ngược của một người đàn ông. Mặc dù căn nhà gần trường học là do ba mẹ cô mua cho cô trước khi kết hôn nhưng dù nói thế nào thì việc cô muốn bán căn nhà này là làm trước rồi mới nói, nên trong lòng Trần Phóng có chút thấp thỏm. Cô không biết mình làm đúng hay sai nhưng cô nghĩ bây giờ gia đình đang gặp khó khăn, nhà có quan trọng cỡ nào cũng không bằng người thân.

“Vợ ngốc, anh không giận em mà! Nghe theo lời em, cứ bán đi! Thêm nữa, chúng ta bán luôn căn nhà này đi, vài ngày nữa chúng ta chuyển tới thủ đô.”

Thượng Ất sờ đầu Trần Phóng đầy cứng chiều, sau đó hắt đứng dậy mặc áo khoác, đi vào phòng ngủ, giấy tờ nhà nhanh chóng được Thượng Ất nhét vào trong ba lô.

“Hả? Chúng ta bán luôn nhà này à? Đang yên đang lành chúng ta chuyển tới thủ đô làm gì? Chúng ta bỏ căn nhà luôn sao?”

Thấy Thượng Ất đã mặc đồ đi ra ngoài, cầm lấy giấy tờ nhà đi tới cửa lớn, Trần Phóng đột nhiên cảm thấy bóng lưng của chồng mình có chút xa lạ. Ngày xưa, Thượng Ất rất nho nhã, trong sự nho nhã còn mang nét hiền hậu, gặp phải chuyện gì thì cũng luôn nghĩ trước nghĩ sau, nghĩ kỹ rồi mới làm. Có điều hiện tại, mỗi một hành động của hắn đều giống như một cây đao sắc bén, mỗi một cử chỉ đưa tay nhắc chân đều lộ ra vẻ sắc sảo. Nếu như cô không phải là người ở chung sớm chiều với hắn, thì Trần Phóng thậm chí cũng đã hoài nghi là người khác giả mạo chồng mình rồi.

“Anh có một người bạn học, người đó đã giúp anh tìm được một công việc ở thủ đô, tiền lương hơn công việc bây giờ gấp mấy lần. Hơn nữa, bệnh viện ở thủ đô cũng có chuyên môn hơn, bệnh tim của anh nên chữa khỏi sớm một chút thì em mới yên lòng được!”

Thượng Ất cười nói, dưới chân cũng không ngừng bước mà đi ra khỏi nhà.

Nếu nói là tận thế sắp tới thì sẽ không ai tin hắn. Giờ chỉ còn một tuần là tận thế bùng xuống, không cần phải khiến vợ mình phải lo lắng. Những tối tắm và giết chó sắp tới thì cứ để Thượng Ất hắt gánh vác, còn vợ và con trai thì hãy sống khỏe mạnh và hạnh phúc là được!

Các loại cây cối đang cố gắng sinh trưởng dưới ánh mặt trời, sắp vào tháng năm, khắp nơi ở Thượng Kinh đều phủ đầy màu hồng phấn điểm lệt của hoa đào và màu xanh của cây liễu. Sau khi ra cửa, Thượng Ất thuận tay đón một chiếc xe, chạy thẳng tới khu trung tâm. Thượng Ất dựa vào cửa kính xe, nhìn ra ngoài, lúc này bên ngoài đều bừng bừng sức sống, cảnh sắc mê người khiến cho Thượng Ất có chút thất thần. Ai sẽ nghĩ tới việc chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi kế tiếp thì bức tranh thiên nhiên yên bình này sẽ bị máu tươi, lửa đỏ và giết chóc thay thế chứ? Ngôi sao băng thần bí kia rốt cuộc là thứ gì? Trái Đất sẽ biến đổi tới mức độ nào? Kết cục cuối cùng của nhân loại trong tai nạn lớn nhất lịch sử này sẽ là gì?

“Tiên sinh, chúng ta đến nơi rồi! Tiền xe tổng cộng là 23 tệ, cảm ơn tiên sinh!” Tài xế taxi cắt ngang sự suy tư của Thượng Ất.

Sau khi trả tiền xong, Thượng Ất xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao lớn trước mặt - Căn nhà trung tâm giao dịch bất động sản Thượng Kinh.

Không sai! Thượng Ất tới đây để bán nhà nhưng cũng không phải chỉ bán ra thôi!

Thời gian gấp gáp, Thượng Ất cũng không định tuân theo quy trình giao dịch bất động sản bình thường, thời gian quy trình rất lâu, hẳn không đợi nổi. Thượng Ất muốn vay thế chấp bất động sản, hẳn muốn đổi hai căn nhà thành tiền mặt trong thời gian ngắn nhất. Mà trong thành phố Thượng Kinh này, chỉ có trung tâm giao dịch bất động sản mới có thể làm xong thủ tục mượn tiền trong vòng một ngày.

Mặt ngoài chính là sự buôn bán giữa các công ty, đằng sau lại là các ông chủ công ty tư nhân cho vay nặng lãi. Thủ đoạn của những người đó vô cùng lợi hại, ăn sạch cả giới kinh thương và xã hội đen, thường thì họ sẽ dùng điều kiện dụ dỗ người kinh doanh vay tiền. Bình thường thì chỉ cần một thẻ chứng minh nhân dân là người vay có thể mượn hơn một triệu tiền mặt. Đương nhiên, nếu bạn không trả nổi thì nhà của bạn, xe của bạn, thậm chí vợ của bạn cũng không còn thuộc về bạn, thậm chí bạn còn phải gánh lấy số nợ không rõ ràng này vĩnh viễn.

Nhưng những điều này không ảnh hưởng gì tới Thượng Ất, Thượng Ất chưa từng nghĩ tới việc sẽ trả tiền. Trừ phi người đòi nợ có thể chạy tới thủ

đô đòi tiền hăn, trong lúc đó còn cần phải đi qua một con đường mấy trăm kilomet với đầy quái vật ăn thịt người. Còn về việc thế chấp nhà ở thì... một tuần sau nó cũng sẽ chẳng khác nào tảng đá ven đường cả.

Chương 3: Người Đẹp Cũng Chỉ Là Cỏ Dại Ven Đường

Công ty TNHH đầu tư tài chính Kim Đình... công ty này có vẻ không tệ, chọn nơi này vậy!”

Thượng Ất lững thững đi vào cánh cửa rộng vài thước của công ty cho vay. Vừa bước vào cửa, một nữ tiếp tân xinh đẹp tươi cười đứng lên, thuận thực nghênh đón Thượng Ất đến phòng để tiếp đãi khách, trong lúc đó hỏi hăn:

“Công ty chúng tôi có nguồn tài chính rất dồi dào, tiên sinh tới công ty chúng tôi là chính xác đấy ạ! Tôi là Lily Trần, không biết quý danh của tiên sinh là gì, đang công tác ở đâu ạ? Tiên sinh đẹp trai như vậy chắc đang làm người mẫu nhỉ!”

“Tôi tên là Thượng Ất, mong cô báo cho quản lí là tôi muốn gặp!”

Cảm nhận xong sự mềm mại của sofa da trâu xa xỉ của Ý, Thượng Ất ngồi lọt cả nửa người vào ghế, ánh mắt bình tĩnh nhìn Lily Trần. Nhìn kỹ lại thì cô gái trẻ chưa tới 25 tuổi này cũng không tệ, có chiều cao, dáng người cân đối, mái tóc màu nâu thả trên vai như thác nước, làm nổi bật vẻ đẹp chói mắt của bờ vai trắng như tuyết. Hơn nữa, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo cùng với những đường cong, cô gái trẻ này đủ khả năng để “Hạ gục” chín mươi phần trăm những người đàn ông lớn tuổi và thanh niên.

Nhưng rất không may là Lily Trần đã gặp trúng Thượng Ất. Tại thế giới hắc ám mà vạn vật vi số cầu, những cô gái như Lily Trần này rất nhiều, giá trị của họ cũng chỉ bằng một ổ bánh mì mốc, càng đừng nói tới Lily Trần, cho dù là một ngôi sao, người mẫu có sắc đẹp đứng đầu, nếu như không có người thân, bạn bè che chở thì cơ bản cũng chỉ là một món hàng thôi! Vì

thế, trong mắt Thượng Ất, Lily Trần này cũng chỉ như một đóa hoa dại xinh đẹp thôi! Đúng, chỉ có đẹp thôi!

Đương nhiên, nếu Lily Trần này chỉ có hai, ba tuổi thì Thượng Ất cũng có thể sẽ suy xét việc thu nhận về bên cạnh mình, dù gì con trai Nhạ Nhạ của hắn cũng sẽ lớn lên, mà vào thời tận thế thì những cô bé ưu tú như thế sẽ càng ngày càng ít. Nếu được thì tìm một vài cô bé dễ thương, lanh lợi, da trắng đáng yêu về để làm bạn chơi chung hoặc nuôi để làm vợ tương lai cho con trai luôn cũng không tệ, hiển nhiên là việc quyết định ai làm vợ mình thì phải do chính con trai hắn lựa chọn. Trong tận thế, làm những gì mình thích không phải là nghĩa xấu, mà nó là một từ hình dung để chứng minh ý nghĩa của sinh mệnh.

“Tiên sinh, ngài... Được rồi, tôi sẽ mời quản lí đến gặp ngài”

Trong ánh mắt Lily Trần hiện lên tia oán trách, cô ta vẫn tin rằng ánh mắt và nhan sắc của phụ nữ là quan trọng nhất, nhan sắc có thể giúp cho một người phụ nữ đổi được của cải để hưởng thụ, còn ánh mắt sẽ quyết định một người phụ nữ sẽ có địa vị và quyền thế như thế nào với một người đàn ông.

Người thanh niên có gương mặt tái nhợt này ăn mặc giản dị, trên dưới cả người đều ra lộ sự rẻ tiền và keo kiệt, có lẽ quần áo trên người anh ta, tính luôn cả quần lót cũng chẳng đáng giá bằng chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay mình. Những người đàn ông nghèo như vậy thì thường sẽ khiêm tốn, cúi đầu nhìn dưới đất khi gặp gỡ cô ta trên đường, sau đó sẽ len lén xoay người, tham lam nhìn ngắm cơ thể của cô ta.

Nhưng hôm nay, Lily Trần phát hiện mình đã sai, tới lúc này thì người đàn ông trẻ kia chỉ nhìn cô với sự thương thức lúc ban đầu và sau đó được thay thế bằng vẻ thản nhiên, cảm giác như đang nhìn thứ râu ria, không quan trọng vậy.

“Tên đáng ghét, rõ ràng chỉ là một thằng nghèo mà còn bày đặt giả bộ cao quý, không quan tâm chuyện đời nữa. Hừ!”

Trong lòng Lily Trần không vui nhưng trên mặt lại càng cười ngọt ngào hơn. Nụ cười này y hệt như nụ cười công việc và tôn trọng, càng thể hiện sự

tự tin về bề ngoài của mình, là chứng minh cho sự kiêu ngạo của phái nữ.

Rất nhanh, một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi xuất hiện trước mặt Thượng Ất.

“Thượng tiên sinh, tôi là Lợi Hồ, Lợi trong lợi hại, Hồ trong con hổ, là ông chủ của công ty này. Tôi nghe Tiểu Lily nói ngài có vụ làm ăn lớn, xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho ngài?”

Lợi Hồ?

Thượng Ất cảm thấy hình như mình đã từng nghe cái tên này ở đâu đó rồi nên không nhịn được ngẩng đầu lên quan sát tỉ mỉ người đàn ông đối diện. Đối phương có tướng mạo giống ngôi sao ở Hương Vịnh- Tăng Đại Vỹ, dáng người không cao, mặt hình bầu dục, đôi mắt như đậu đen lộ ra vẻ khôn khéo và狡 hoạt. Trong tay ông ta còn cầm một chuỗi bồ đề đeo tay màu vàng trắng, ngón tay xoay hạt bồ đề to như kim cương với tốc độ không nhanh không chậm.

Lắc đầu một cái, Thượng Ất bỏ qua việc nhớ lại, thực sự là hăn nhớ không ra mình đã từng nghe qua cái tên này ở đâu. Thượng Ất cúi đầu, lấy ra hai phần giấy tờ nhà, nhẹ nhàng đặt lên bàn trước mặt Lợi Hồ, Thượng Ất bình tĩnh nói:

“Tôi muốn vay thế chấp bằng hai phần bất động sản này, định giá là năm triệu tệ!”

Vay thế chấp bất động sản? Năm triệu tệ?

Số tiền quá lớn khiến Lợi Hồ sửng sốt, Lily Trần ngồi bên cạnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. Số tiền năm triệu tệ là một vụ làm ăn rất lớn, theo lãi suất cho vay của công ty bọn họ thì một vụ làm ăn từ năm triệu trở lên như thế này thì chỉ cần qua nửa năm là tiền lời đã hơn ba triệu, nếu như hơn một năm thì cả vốn và lời đã hơn mười triệu rồi! không ngờ người đàn ông trẻ tuổi xấu xí này lại lớn gan như vậy, vừa ra tay là đã tính bằng triệu rồi!

Nhưng cũng rất nhanh, Lily Trần đột nhiên phát hiện sắc mặt của ông chủ Lợi Hồ đang từ từ đen lại, khóe miệng kéo ra nụ cười lạnh lùng. Mọi người

hiếu biết tính tình của Lợi Hồ sẽ biết là Lợi Hồ đang tức giận, mà Lợi Hồ tức giận thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, kẻ bị nhẹ thì là gãy tay, gãy chân, kẻ nặng thì cả gia đình đều mất tích, không hề có ngoại lệ. Vì thế, người ngoài đã cho Lợi Hồ một biệt danh, chính là- Lợi Hồ, con hổ đói thích ăn tươi nuốt sống.

“Thượng tiên sinh, anh đang đùa giỡn tôi à? Nếu tính theo giá trị cổ phần thì hai chỗ bất động sản này của ngài tổng cộng không thể hơn giá một triệu, mà anh lại muốn mượn tới năm triệu, như thế không phải là anh cố tình tới trêu ghẹo tôi hay sao?”

Giọng nói của Lợi Hồ vô cùng âm trầm, chuỗi bồ đề trong tay ông ta liên tục vang lên tiếng kẽo kẹt vì bị vuốt mạnh, giống như tiếng một con chuột đang kêu thảm thiết vì bị bóp chết, đôi mắt ông ta nhìn Thượng Ất thỉnh thoảng lóe lên tia sáng lạnh lẽo, vẻ mặt như đang nhìn một người chết.

“Không sai! Chính là năm triệu đấy! Chứng minh nhân dân, hộ khẩu, giấy tờ chứng nhận đều ở đây, một người dân thường nhỏ nhoi như tôi dám mượn tiền mà một công ty lớn như các vị, mà các vị lại không dám cho vay sao?”

Thượng Ất giống như không nhìn thấy hàn ý trong mắt Lợi Hồ, hắn không hề hoang mang mà bưng ly bằng giấy lên uống. Trong ly giấy là cafe mới pha, mùi vị ngọt ngào mà đậm đà khiến Thượng Ất say mê, tận thế rất khó uống được cafe đậm đà thế này.

“Ha ha ha, nếu Lợi mỗ đã dám mở rộng cửa làm ăn thì có gì mà không dám chứ! Nhưng tôi nhắc nhở anh là anh có biết bản thân đang làm gì không? Số tiền anh mượn vượt xa giá giá trị của hai phần bất động sản này, nếu ngày nào đó mà anh không trả nổi... Hừ hừ!”

Lợi Hồ hơi mất kiên nhẫn, ngữ khí càng thêm không tốt. Người luôn luôn giữ được sự bình tĩnh như ông ta không biết tại sao lại cứ bất an vào hôm nay. Loại cảm giác này rất kỳ lạ, Lợi Hồ chỉ cảm thấy là do mình đối mặt với Thượng Ất nên mới có áp lực và khó chịu. Quan trọng nhất là ông ta cũng không rõ tại sao lại như thế, bộ dạng đối phương rõ ràng chỉ là một thanh niên bình thường thôi, vì sao lại tạo cho ông ta có cảm giác không thờ nổi khi chỉ ngồi đó chứ? Chuyện này có chút kỳ quái!

(1) điển tích trong Đạo Đức Kinh. (2) tên gốc là Lệ Hồ, nhưng để biểu đạt tính cách nhân vật thì sửa thành Lợi Hồ cho phù hợp với truyện.

Chương 4: Năm Triệu Thôi Mà!

“Đánh gãy tay chân tôi? Hay là giết cả nhà tôi? Hoặc là báo cảnh sát tới tóm

tôi được không? Ông chủ Lợi, ngài cứ nói thẳng đi, ngài có cho tôi mượn năm

triệu này không? Hay là bây giờ tôi sang công ty kế bên hỏi thăm một chút!”

Thượng Ất mỉm cười rồi bưng ly café lên uống một ngụm nữa. Khí thế trên người

Lợi Hồ rất nhiều, còn có mùi máu tươi nhàn nhạt, người bình thường mà bị ông ta

hù dọa sợ là cũng sẽ sợ hãi thôi! Đáng tiếc Thượng Ất là người quay về từ tận

thế, khí thế hung ác trên người Lợi Hồ đối với hắn thì cũng chẳng bằng đám chó

hoang biến dị kia.

Thượng Ất cũng sợ một con chó sao? Cái này thì chưa biết!

“Khụ khụ, hai vị cứ nói chuyện rõ ràng, chúng tôi mở cửa làm ăn luôn chú ý

chuyện “Hòa khí sinh tài”. Thượng tiên sinh, tôi đoán ngài cũng đã có chuẩn bị

rồi mới tới, chúng tôi cũng không phải là người không biết đạo lý, vậy ngài có

thể giải thích một chút về việc vì sao ngài cần mượn năm triệu không ạ?”

Thấy tình hình có vẻ bị bế tắc, Lily Trần vội vàng tiến lên hòa giải.

“Tôi muốn mua nhà! Một căn nhà ở thủ đô, địa điểm gần trường học!”

Thượng Ất nhanh chóng bịa ra một lời nói dối.

Đi thủ đô là sự thật nhưng mua nhà thì miễn đi! Qua một tháng nữa, nhà ở chính

là thứ vô dụng nhất trên đời, năm triệu này là để mua vật tư trữ hàng và mua

thuốc tiến hóa.

Thì ra là vậy!

Lợi Hồ và Lily Trần liếc nhau một cái, họ đều nhìn thấy trong mắt nhau một tia

khinh thường.

Thì ra lại là một tên dân thích làm giàu bằng việc mua nhà tại thủ đô!

Thời buổi này, giá nhà ở tại thủ đô như thuyền theo nước lên, không ít kẻ có tiền đã chuyển mắt chú ý tới bất động sản tại thủ đô. Có điều năm triệu nghe

có vẻ nhiều nhưng đối với giá nhà trên trời tại thủ đô thì cũng chỉ đủ đặt cọc một căn nhà thôi, không ngờ người thanh niên trẻ này còn muốn vay tiền.

Nghĩ một hồi, sắc mặt Lợi Hồ mới dịu xuống đôi chút, ngồi dựa trở lại vào ghế

sofa, vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn chăm chăm Thượng Ất, trong lòng âm thầm tính

toán: “Mình cũng không cần biết anh ta trả bằng cách nào, chỉ cần không dính

vào cờ bạc và ma túy là được, có danh tiếng ở đây thì dù không trả cũng không

sao. Tại thời điểm cần thiết, mình cũng đi tới thủ đô để mua căn nhà gần trường học kia, sau đó thì buộc cậu ta phải làm công cả đời cho mình. Tính trước tính sau một chút thì năm triệu này cũng không sợ lỗ!”

“Ha ha, chỉ là hiểu lầm thôi! Xem ra Thượng Ất tiên sinh muốn làm ăn lớn nhỉ,

số tiền này còn thương lượng được mà! Không biết tiên sinh đang làm việc ở

đâu, trong nhà còn những ai?”

Dù sao cũng đến tận năm triệu, cẩn thận vẫn tốt hơn, đề phòng gây ra sai lầm,

Lợi Hồ còn muốn tìm hiểu về gốc gác của Thượng Ất.

“Tôi làm giáo viên trung học tại thành phố Thanh Tùng. Ông có thể tìm hiểu

quan hệ của tôi thông qua việc gọi điện thoại cho trường học. Còn người nhà,

tôi không cha không mẹ, trong nhà còn có vợ và một đứa con trai mới ra đời,

những điều này đều ghi trên hộ khẩu của tôi, ông cũng có thể đến địa phương để

điều tra.”

Thượng Ất hiểu Lợi Hồ đang nghĩ gì, mà hắn cũng không định trả lại số tiền kia

nên tất nhiên cũng không sợ Lợi Hồ đi điều tra mấy việc này. Mấy ngày nữa, thế

giới đã loạn rồi, trừ phi Lợi Hồ mọc ra hai cánh, chứ nếu không thì muốn xuyên

qua con đường đầy mãnh thú hoành hành để tới thủ đô tìm hắn căn bản là chuyện

viển vông thôi!

“A, thất lễ, thất lễ quá, thì ra tiên sinh là một người nuôi dưỡng tâm hồn đầy cao quý! Còn nữa, tôi xin chúc mừng tiên sinh mới có được quý tử, cảm giác trở

thành cha chắc rất thích nhỉ!”

Trên mặt Lợi Hồ đầy ý cười, chớp mắt nhìn Thượng Ất mấy cái, càng nhìn càng

cảm thấy Thượng Ất thuận mắt mình. Thời buổi này, loại người tốt đẹp như thế

này rất ít đi vay tiền, có danh tiếng, có nhà có nghề nghiệp, có có công tác

xã hội ổn định nữa. Người vay có phẩm chất tốt đẹp như thế thì có đốt đèn lồng

cũng khó tìm thấy.

“Tiểu Lily, chuyển khoản đi! Thượng tiên sinh, cho chúng tôi xin số tài khoản

ngân hàng, hơn nữa hi vọng ngài phối hợp với Lily để hoàn tất quá trình một

chút, chỉ cần ký vài giấy tờ, ấn tay xong là tiền sẽ trở thành của ngài!” Lợi

Hồ ra hiệu cho Lily Trần chuẩn bị hợp đồng, trên mặt ông ta cũng lộ ra vẻ vui

sướng: “Ha ha, được, tất cả sẽ như mong muốn của ngài!”

Thượng Ất ngồi vững vàng trên chiếc sofa thoải mái, lẳng lặng nhìn thông báo

tin nhắn vừa mới tới trong điện thoại di động, chỉ mới có mấy phút ngắn ngủi

mà hắn đã có được số tài sản là năm triệu.

Thượng Ất không nhìn được mà cảm khái một chút, người trên đời quả nhiên đều

sẽ không tránh được sự dụ dỗ của tiền bạc. Nếu hắn chỉ là một người đi mượn

tiền bình thường thì có lẽ cuộc đời hắn sẽ bị phá hủy từ giờ phút này nhỉ? Còn

người tên Lợi Hồ này thì nhìn như khôn khéo nhưng vẫn bị hắn lừa mấy triệu,

đúng là buồn cười!

Thượng Ất còn đang cảm thán thì túi quần đột ngột rung lên. Khi hắn lấy điện

thoại ra, giọng nói lo lắng của vợ truyền vào tai: Chồng ơi, anh đang ở đâu?

Mau về nhà đi, trong nhà xảy ra chuyện rồi! Vị họ hàng kia của em tới đây, nói

là không cho chúng ta bán nhà! A, Nhạc Nhạc đừng khóc, mẹ đang gọi điện cho

ba, ba sẽ về nhanh thôi! Không sợ, không sợ nha!

Họ hàng à? Không cho bán nhà? Nhạc Nhạc đang khóc sao?

Thượng Ất hơi sững sốt, sau đó tức khắc nhớ tới việc Trần Phóng dặn dò mình là

phải đi gặp cái vị họ hàng đang ở trong căn nhà gần trường kia trước.

“Vợ à, ai đang ở trong nhà chúng ta? Vì sao Nhạc Nhạc lại khóc?”

Sắc mặt Thượng Ất nhanh chóng trở nên lạnh lẽo, một cỗ khí thế khiếp người đột

ngột dâng lên, Lợi Hồ đang bận rộn một bên kinh sợ tới mức lông tơ sau lưng

dựng đứng hết cả lên.

Sát khí! Sát khí nồng nặc!

Lợi Hồ ngơ ngác nhìn Thượng Ất gầy yếu, trong lòng ông ta lại như có sóng to

gió lớn dâng lên, rất lâu cũng không thể bình tĩnh!

Trên tay Lợi Hồ đã từng có mạng người, loại đồ như sát khí thì ông ta rất khó

giải thích ra được bằng lời nhưng bản thân ông ta lại có thể cảm nhận được.

Người thanh niên trẻ trước mặt ông ta có sát khí dày đặc hơn gấp mười lần so

với tất cả những sát thủ hung ác nhất mà ông ta từng gặp gộp lại. Trong nháy

mắt vừa rồi, Lợi Hồ thật sự đã muốn xoay người bỏ chạy, mà ông ta tin điều này

cũng chẳng có gì đáng xấu hổ vì Lợi Hồ có thể xác định, nếu như hiện tại ông

ta làm ra chuyện gì không nên làm thì người trước mắt sẽ không hề do dự mà xử

ông ta.

Đây không phải là người! Đây là một con thú dữ!

“Ồ! Ông chủ, sao ông lại để anh ta đi vậy? Còn có mấy phần giấy tờ chưa ký tên

mà!

Đột nhiên, Lily Trần vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện Thượng Ất đã đi mất không

còn tung tích, còn Lợi Hồ lại đang đứng ở cửa, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp mà

xoắn xuýt.

“Lily, giấy tờ cứ để đó đi, bây giờ cô gọi điện thoại cho Hầu Tử, điều tra

theo địa chỉ trên chứng minh nhân dân để biết Thượng Ất kia có lai lịch gì cho

tôi! Tôi có ảo giác là hôm nay có thể ông đây đã nhìn lầm người rồi!”

Một xấp nhân dân tệ đỏ tươi được đặt trước mặt tài xế, tài xế taxi cố gắng

nuốt nước miếng một cái. Liếc nhìn qua kính chiếu hậu, khẽ cắn răng rồi dậm

chân một phát, chiếc xe phát ra tiếng gầm rú, không hề do dự mà phóng qua đèn

đỏ trước mặt. Trong lúc nhất thời, trên giao lộ vang lên tiếng còi xe chói tai và tiếng chửi rủa. Ở trên ghế sau, mặt Thượng Ất trầm như nước, hai mắt nửa

mở, trước mắt hắn không ngừng xuất hiện một vài hình ảnh của quá khứ.

Trần Đại Vĩ, là anh họ bà con xa cách hai đời của vợ hắn, năm nay khoảng 30,

có vợ và hai con, một trai và một gái. Ba năm trước, họ chuyển từ huyện thành

lên Thượng Kinh làm công, tìm nơi nương tựa tại nhà ba mẹ Thượng Ất, ba mẹ

Trần Phóng vì ngại mặt mũi họ hàng nên mới đưa căn nhà gần trường học họ vừa

sửa sang lại cho gia đình kia ở tạm, đồng thời cũng chỉ thu tiền thuê nhà

tượng trưng mỗi tháng là 200 đồng thôi.

Chương 5: Cặp Vợ Chồng Độc Ác

Ba năm sau đó, Trần Phóng và Thượng Ất quen biết nhau rồi tạo thành một gia đình, thời điểm đó bọn họ cũng chỉ mới gặp nhau vài lần chứ không tiếp xúc gì quá nhiều. Vì ngại quan hệ họ hàng, Thượng Ất cũng chưa từng nhắc tới việc lấy lại căn nhà kia, không ngờ hôm nay Trần Đại Vĩ lại dám tới gây chuyện, còn làm cho Nhạc Nhạc khóc nữa!

Thượng Ất cảm thấy trong lòng mình như đang bị ngọn lửa thiêu đốt.

“Trần Phóng, cô họ Trần, anh cũng họ Trần, chúng ta thật sự là họ hàng. Sao cô lại có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy chứ, cô muốn buộc gia đình anh đây chết hay sao?”

Vừa vào tới cửa, Thượng Ất lập tức nghe thấy một giọng nói thô khan, tiếng thút thít của con trai Nhạc Nhạc cũng truyền tới ngay sau đó. Rõ ràng là đứa nhỏ còn chưa đầy tháng này đã bị giọng nói lớn tiếng kia dọa sợ rồi!

“Anh họ à, em không có ép buộc gì anh mà! Nhưng em cũng không còn cách nào khác mới phải bán căn nhà kia đi. Gia đình em thật sự đang cần tiền!” Giọng nói của Trần Phóng cũng truyền đến, bởi vì mới vừa sinh con nên trong giọng nói thấp kia có mang theo sự yếu ớt, muốn cãi lại Trần Đại Vĩ cũng là chuyện có lòng mà không có lực.

“À, nếu Trần Phóng nói như vậy thì người làm chị dâu như chị cũng muốn nói một chút. Gả chồng mà, mặc quần áo hay ăn cơm mà trong nhà cần tiền thì cứ để đàn ông họ lo. Chị có nghe dì cả nói, căn nhà này là mua trước khi em kết hôn, tên cũng chỉ có em ký. Bây giờ gia đình cần tiền thì tại sao lại để một người phụ nữ như em bán nhà chứ? Có bán thì cũng phải bán căn nhà dưới danh nghĩa của Thượng Ất. Không phải chị nhiều chuyện gì nhưng đàn ông rất hay tính toán. Trần Phóng à, em đừng để bị người ta bán mà còn giúp người ta đếm tiền đó!”

Giọng nói bén nhọn mà om sòm giống như một con vịt mái bị nắm lấy cổ, Thượng Ất vừa nghe thì lập tức nhận ra người phụ nữ đó là vợ của Trần Đại Vĩ, một người phụ nữ nông thôn tên Triệu Nguyệt Nga. Ở kiếp trước, cũng bởi vì người phụ nữ điên này khóc lóc om sòm, giở đủ mánh khóe khiến mấy người muốn mua nhà đều lần lượt bỏ đi, như thế mới khiến cho Thượng Ất phải giảm giá để nhanh bán. Lúc này, tuy người phụ nữ kia làm như là đang khuyên bảo Trần Phóng nhưng trong ngôn ngữ lại toàn là ý gây xích mích và dụ dỗ.

“Chị nói vậy, Thượng Ất nhà em không phải loại người như thế! Chị đừng nói nữa, nhà bọn em cũng đã chăm sóc, chiều ý anh chị lắm rồi. Với vật giá bây giờ thì chị đi đâu tìm được nhà thuê một tháng chỉ có 200 đồng chứ! Khụ!Khụ!” Trần Phóng hình như nói hơi gấp nên ngữ khí tăng nhanh, không ngờ ngực lại bị khó chịu, vô thức ho khan.

“Hừ, cô còn không biết xấu hổ mà nhắc tới tiền thuê nhà à? Đều là họ hàng, thân thích với nhau nhưng các người lại nhần tâm thu tiền thuê nhà của chúng tôi à? Cô cũng không phải không biết là cả gia đình tôi đều sống nhờ vào tiền của Đại Vĩ, một tháng cô có biết Đại Vĩ phải dọn bao nhiêu khối gạch mới có được 200 đồng không hả? Cô nhìn trong ngăn tủ của cô đi, váy xanh xanh đỏ đỏ có hơn mười cái, còn chúng tôi thì sao? Ngay cả tiền tã của con nhỏ cũng không có tiền mua, cô còn mặt mũi thu tiền chúng tôi sao?” Giọng nói của Triệu Nguyệt Nga vô cùng bén nhọn, từng câu từng chữ giống như tiếng súng liên thanh.

Trần Đại Vĩ dừng kể bên xanh mặt, không nói tiếng nào mà đứng trước mặt Trần Phóng, bộ dạng giống như nếu Trần Phóng không đồng ý thì sẽ không thả cô ra.

Trần Phóng luống cuống tay an ủi Nhạc Nhạc trong ngực, trong hốc mắt tràn ra nước mắt ẩm ứ, sau đó, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, lấy hết can đảm nói: “Mấy người đừng nói nữa, đây là nhà tôi, mấy người đi ra cho tôi! Nếu mấy người không chịu đi, tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Báo cảnh sát? Cô báo cảnh sát thử xem! Nói gì thì nói thì đây cũng là việc nhà, cảnh sát sẽ không can thiệp đâu! Giấy tờ nhà đâu? Lấy giấy tờ nhà ra đây! Tôi nói không cho là không được bán, cho dù là ông trời cũng không được bán!” Trần Đại Vĩ không ngờ Trần Phóng cố chấp như vậy, gã hơi mất kiên nhẫn, tiến lên một bước đẩy Trần Phóng.

Đúng lúc này, một âm thanh lạnh lùng vang lên sau lưng gã: “Anh muốn giấy tờ nhà phải không? Nó ở chỗ tôi, tới đây lấy đi!”

“Ông xã ơi!”

Cuối cùng Trần Phóng cũng đợi được tới khi Thượng Ất xuất hiện, Trần Phóng dựa vào trên người Thượng Ất, ẩm ứ khóc. Nhạc Nhạc trong ngực cô thì mở to mắt nhìn, dùng sức giơ tay nhỏ như muốn lau nước mắt cho Trần Phóng, dáng vẻ cực kỳ ngoan ngoãn.

“Bà xã à, làm em bị tủi thân rồi! Em đi tới nhà thím Thẩm chơi một chút đi, chỗ này giao cho anh! Em yên tâm đi, một hồi là tốt rồi!”

Thượng Ất nói xong thì đỡ Trần Phóng ra ngoài, gõ cửa nhà vợ chồng thím Thẩm kể bên rồi mới lướt qua về nhà.

“Con người tôi có hai vẫy ngược, một là không thể thấy phụ nữ khóc, đặc biệt là không muốn thấy vợ tôi khóc, hai là không muốn thấy con nít khóc, nhất là Nhạc Nhạc nhà tôi khóc!”

Thượng Ất vào phòng, vừa bình tĩnh nói vừa tiện tay dùng chìa khóa khóa cửa nhà lại, một tiếng “cùm cụp” của khoá cửa vang lên.

“Nếu như tôi gặp phải những chuyện này thì tôi sẽ không khống chế được bản thân mà sẽ làm ra những chuyện mà chính tôi cũng sợ đấy!” Thượng Ất như đang lẩm bẩm, hẩn đi vào phòng bếp, cầm lấy một con dao róc xương sắc bén rồi đi thẳng tới chỗ hai vợ chồng Trần Đại Vĩ.

“Mày muốn làm gì? Muốn hù dọa chúng ta à? Hừ, đừng hòng chơi trò này với tao, thời điểm ông đây chém người thì đũng quần của tên nhóc nhà mày còn chưa mọc lông đâu!”

Trần Đại Vĩ lạnh lùng nhìn Thượng Ất, gã không sợ con dao lóe lên ánh sáng lạnh kia. Sở dĩ, Trần Đại Vĩ không thể tiếp tục sống ở quê nhà nữa, bởi vì lúc gã còn trẻ đánh bạc với người thua tới đỏ cả mắt rồi đâm đối phương bị thương nặng, vì thế nên mới chạy tới Thượng Kinh. Việc dùng dao đâm người cũng không phải là việc xa lạ gì với gã, nếu xét từ mặt thể hình thì cánh tay của Trần Đại Vĩ luôn làm việc nặng còn to hơn bắp đùi của Thượng Ất. Nếu thật sự đánh nhau thì Trần Đại Vĩ tin tưởng gã chỉ cần ba giây đồng hồ là có thể bẻ gãy bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể của Thượng Ất.

“Ha ha, anh hiểu lầm rồi! Tôi không có ý hù dọa gì anh đâu, con dao này thật sự là dành cho anh đấy! Tôi nghĩ chút nữa hai người sẽ cần dùng nó đó!” Thượng Ất mỉm cười, kéo một cái ghế ngồi đối diện Trần Đại Vĩ, quăng dao ra trước mặt Trần Đại Vĩ, sau đó bình tĩnh nói tiếp: “Thật ra tôi cũng rất tò mò, sao hai người có thể vô liêm sỉ tới mức độ này được. Mặc kệ căn nhà đứng tên ai, có bán hay không cũng là chuyện của tôi và Trần Phóng, còn các người có tư cách gì mà để ý chứ?”

“Mày nói ai vô liêm sỉ? Căn nhà vốn dĩ là chỗ bọn tao ở! Bây giờ mày lại muốn đuổi gia đình tao ra khỏi nhà thì sao không liên tới bọn tao hả?” Có chồng mình ở cạnh làm chỗ dựa, Triệu Nguyệt Nga hung hãn như chó dữ. Trên khuôn mặt béo phì mà ngu đần như heo, hai hàm răng vàng khè múa máy liên tục, ngón tay thô ngắn như cà rốt chỉ trở về hướng Thượng Ất.

“Chỉ vì là nơi các người ở thì nhà đó trở thành của các người rồi sao? Vậy đi ra ngoài, xuống lầu, rẽ trái năm mươi mét, chỗ đó rất rộng rãi, chị tới ở một đêm đi rồi sau này nó cũng thuộc về chị, chịu không?” Thượng Ất hài hước nhìn Triệu Nguyệt Nga.

Triệu Nguyệt Nga hình như nghe mà không hiểu, ngẩn người ra, nghĩ cả nửa ngày rồi đột nhiên hét lên: “Mẹ mày, mày dám trêu chọc bà à, chỗ đó là nhà vệ sinh công cộng! Mày kêu tao vào hố phân ngủ à! Chồng à, nó dám trêu ghẹo chúng ta kìa!”

“Trêu chọc các người? Hừ, đám rác rưởi như mấy người cũng xứng sao?” Sắc mặt Thượng Ất đột nhiên trở nên lạnh lẽo, vươn người ra nói: “Nể mặt quan hệ họ hàng, tôi cho các người một cơ hội cuối cùng, từ bây giờ, hai người chịu ngủ ba ngày trong hố phân thì chuyện này sẽ được bỏ qua, nếu không thì...”

“Nếu không thì mẹ mày ở sát vách đấy!” Trần Đại Vĩ đột nhiên vùng một quyền lên, trong lòng như có một chảo dầu nóng, giống một làn sóng lửa lập tức phun trào.

Chương 6: Ác độc

Vì sao Thượng Ất có thể ngồi làm việc trong văn phòng rộng rãi, sạch sẽ, còn mình thì ngày nào cũng phải làm việc bù đầu một mình như một con chó, cả người bẩn thỉu?

Vì sao Thượng Ất có thể cưới được một người vợ vô cùng xinh đẹp, còn mình thì ngày nào cũng phải đối mặt với cái mụ Triệu Nguyệt Nga xấu xa, đáng ghét?

Vì sao căn phòng ở mình đã ở ba năm, vậy mà chỉ cần người ta nói một câu, mình lại phải ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc, sau đó giống như chó hoang phải đi ngủ ở một nhà nghỉ bẩn thỉu, rách nát?

Ấm ức, cô đơn, nhục nhã, cảm xúc bị đè nén mấy chục năm qua trong nháy mắt không bị kiềm nén nữa dâng trào. Trần Đại Vĩ không biết tại sao lại như vậy, gã cho rằng cuộc sống của mình thấp kém, đê tiện, bị chèn ép như vậy đều là do Thượng Ất, hoặc là do những người như Thượng Ất gây ra! Hôm nay, gã muốn báo thù cho chính mình, một cú đấm này chứa đựng tất cả sự oán giận cả mấy chục năm qua của gã! Gã phải đánh Thượng Ất, sau đó ngồi trên đầu đối phương, sỉ nhục đối phương!

“Ấm!”

Một tiếng động trầm đục vang lên, Trần Đại Vĩ lao đảo lui lại vài bước, sự bỏng rát, đau đớn trong cổ họng vọt thẳng lên đại não, sự điên cuồng lúc trước lập tức biến mất, thay vào đó là sự hoảng sợ và khó hiểu

“Khụ khụ, mà... mà... Làm sao mà có thể làm được?”

Trần Đại Vĩ cuộn người lại, ôm lấy yết hầu, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn không chịu nổi, trong mắt hiện lên vẻ không thếtín được. Thượng Ất vẫn còn đang đứng trước mặt mình, còn gã thì suýt chút nữa bị đánh đến nổi quỳ rạp trên đất.

Thượng Ất nhẹ nhàng phẩy tay, yên lặng nhìn Trần Đại Vĩ, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh chém giết các loại thú dữ ở đời trước. Từ chiến thuật đánh nhau kịch liệt đến giết chóc trên thực tế, trong năm năm đó, vì sống sót, Thượng Ất đã nghĩ ra được vô số sát chiêu. Chỉ đáng tiếc, sau khi trùng sinh, thể lực và độ nhanh nhẹn không đủ, nếu không, một chiêu vừa rồi cũng đủ khiến cho Trần Đại Vĩ mất đi sức chiến đấu, thậm chí có thể chết.

“Rất đau sao? Đừng vội, như thế chỉ mới là bắt đầu thôi, mà còn rất nhiều thời gian để biết được như thế nào mới là đau đớn thật sự!”

Thượng Ất hất tay, vài giọt máu tươi chảy xuống, Vì lực đánh quá mạnh khiến cho mu bàn tay phải của hắn nứt ra, máu tươi như con rắn nhỏ trong bụi cỏ, chảy dài. Thượng Ất nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, mùi máu tươi và

sự đau đớn không khiến cho Thượng Ất dừng lại, ngược lại khiến cả người hắn run lên. Trong vô thức, sự giết chóc điên cuồng vào lúc tận thế từ sâu trong linh hồn hắn đã lặng lẽ tỉnh lại.

“Đại Vĩ, em ôm lấy hắn, anh nhanh chóng giết hắn đi!”

Nhìn thấy chồng mình bị thương, Triệu Nguyệt Nga phát điên lao đến. Trong căn phòng nhỏ bừa bộn, Thượng Ất không kịp chuẩn bị đã bị người phụ nữ béo này ôm lấy.

“Bà xã, em ôm chặt vào! Thằng nhóc kia! Hôm nay ông đây giết chết mày!”

Khuôn mặt Trần Đại Vĩ vặn vẹo dữ tợn, ngũ quan như thể bị dồn ép. Triệu Nguyệt Nga ôm chặt Thượng Ất, gã không do dự mà nhặt thanh con dao từ dưới đất lên, đâm về phía bụng của Thượng Ất. Giờ phút này, Trần Đại Vĩ đã hoàn toàn mất đi lý trí, yết hầu vô cùng đau đớn đã biến gã thành dã thú, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất – giết chết Thượng Ất, cướp nhà!

“Lòng dũng cảm đáng khen ngợi nhưng mà còn ngu hơn cả heo!”

Nhìn tên Đại Vĩ lao tới, Thượng Ất không hoang mang chút nào. Tình huống trước mắt vô cùng quen thuộc, mối đe dọa lớn nhất đối với con người trong thời tận thế chính là thú biến dị và người biến dị. Đặc biệt là sau này, hoàn cảnh giống như trong những tiểu thuyết về tận thế, tất cả đều trốn trong góc tối để tập kích con người. Dần dần, những người còn sống sót thường nhạy cảm với những công kích từ sau lưng hơn là từ chính diện. Một khi không thể tránh khỏi công kích từ phía sau, vì sống sót, theo bản năng con người sẽ nghĩ cách phản kháng.

Khi Triệu Nguyệt Nga ôm lấy Thượng Ất, Thượng Ất theo bản năng nghiêng người về phía trước, hai vai kéo căng, hơi cúi người xuống, toàn thân giống như một cây cung, tạo thành một đường cong khéo léo. Do đó, khoảng cách giữa ngực và bụng của Triệu Nguyệt Nga với lưng Thượng Ất lập tức bị kéo dài ra khoảng 20cm. Triệu Nguyệt Nga không thể không kiễng chân lên, rướn người, vĩnh viễn mới có thể giữ hai tay ôm lấy Thượng Ất nhưng như vậy thì cô ta đã mất đi hơn nửa sức lực, mà với

khoảng cách này là khoảng cách tốt nhất mà Thượng Ất có thể bộc phát sức lực!

Sắp bung tay rồi! Lưng cũng sắp gãy rồi rồi!

Một nguồn lực mạnh mẽ đột ngột đánh tới, trong chớp mắt, sức lực toàn thân Thượng Ất đều tập trung vào phần eo. Triệu Nguyệt Nga cảm thấy dường như mình và Thượng Ất bị một người nào đó chen vào giữa, hai tay luôn nắm chặt bỗng nhiên bung ra. Mà ngay lúc này, lưỡi dao bén nhọn trong tay Trần Đại Vĩ xẹt qua hông Thượng Ất, đâm thẳng vào trong cơ thể Triệu Nguyệt Nga, xuyên qua quần áo cũ nát, làn da và ruột non chứa đầy phân và nước tiểu. Cuối cùng, lưỡi dao dài khoảng nửa thước đã nằm gọn trong bụng Triệu Nguyệt Nga!

“A!”

Triệu Nguyệt Nga hét thảm một tiếng, cô ta không dám tin nhìn cán dao còn đang run run trên bụng mình, mặt xám ngắt như tro, môi run rẩy không nói được một chữ nào.

“Tôi sắp chết rồi? Tôi sắp chết rồi phải không? Tại sao lại như vậy? Tôi còn muốn con nhỏ Trần Phóng kia bán nhà cho tôi nữa! Tiền tôi đã chuẩn bị xong rồi, tổng cộng là năm vạn tệ. Đó là số tiền mà tôi tiết kiệm cái ăn, cái mặc mới có được! Sau khi mua được nhà rồi, tôi sẽ chính thức trở thành người thành phố, Đại Bảo và Nhị Nha cũng sẽ không bao giờ phải khóc khi đi học bị bạn bè nói là người nhà quê nữa! A!”

Nước mắt Triệu Nguyệt Nga không ngừng chảy, cô ta nhìn chăm chăm Thượng Ất, cô ta không hiểu rốt cuộc thì cô ta đã làm gì sai. Nhà mình nghèo như vậy, chẳng lẽ muốn mua nhà của họ hàng thân thích để được chút lợi là không đúng sao? Là lỗi của bọn họ, nhất định là lỗi của bọn họ! Là do những người thành phố này quá tham lam, chỉ vì tiền mà bọn họ ép buộc người nhà mình phải dọn đi.

Nghĩ đến đó, Triệu Nguyệt Nga rút mạnh chiếc dao nhọn trên bụng ra, nắm lấy cánh tay của Trần Đại Vĩ đang run rẩy, trên mặt hiện lên một nụ cười quỷ dị.

“Ông xã, giết hắn đi! Nhà này sẽ là của chúng ta, Đại Bảo và Nhị Nha sẽ không bị người khác chê cười, chúng ta sẽ là người thành phố, ha ha ha ha!”

“Được, giết hắn đi! Tao cũng muốn giết hắn!”

Trần Đại Vĩ không còn ngậy ngấn nữa, tiếp tục đâm chiếc dao đầy máu tươi về phía Thượng Ất.

Tự gây nghiệt, không thể sống!

Thượng Ất nhìn vợ chồng Trần Đại Vĩ đầy thương hại, cho đến bây giờ, trong đầu hai người kia chỉ có chuyện nhà cửa, đúng là điên thật rồi. Chẳng lẽ nhà cửa còn quan trọng hơn cả tính mạng sao? Bọn họ đã muốn chết như vậy, mình cũng không cần phải nhẹ tay.

Két! Két! Ầm!

Dồn lực dưới chân, Thượng Ất nhanh chóng khéo léo di chuyển, tuy tình hình chiến đấu trong phòng rất kịch liệt nhưng thời gian hai bên tiếp xúc không nhiều. Sau vài giây, tiếng xương cốt trên người Trần Đại Vĩ bị bẻ gãy và tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, tiếng kêu giống như tiếng ác quỷ đến từ địa ngục.

“Mày... Rốt cuộc mày là ai? Mày không phải là Thượng Ất, mày không thể là tên dạy học thối tha Thượng Ất kia được!”

Trần Đại Vĩ ôm lấy tay phải, la hét như điên.

Chương 7: Bà Xã, Em Phải Sống

Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, năm ngón tay và cổ tay phải của hắn đã bị bẻ gãy

hết, nhất là năm ngón tay, ngoằn nghèo, kỳ dị như bánh quai chèo khiến Trần

Đại Vĩ không thể tin được đó là tay của mình. Còn trên mặt đối phương chỉ có

một vài chỗ bị bầm, khoe miệng có một chút máu mà thôi.

“Đúng vậy, mày đoán đúng rồi, tao không phải là Thượng Ất ngày trước nữa. Đáng

tiếc, đáng tiếc, không có phần thưởng đâu.”

Thượng Ất vừa nói, vừa lấy tay lau đi vết máu ở khoe miệng, chậm rãi đi về phía Trần Đại Vĩ.

“Hôm nay chúng mày dựa vào cái gì mà dám đến đây, đã vậy còn có ý nghĩ hèn hạ

và đề tiện như vậy. Đúng! Thật sự là chúng mày rất nghèo, so với phần lớn mọi

người ở trong tòa nhà này thì rất nghèo. Có điều chúng mày lại lấy lí do nghèo

đó để đến nhà tao bắt nạt vợ con của tao à? Nghèo là cái cớ để chúng mày lấy

ra bắt bọn tao phải tốt bụng, cảm thông, thương xót sao? Nghèo là chúng mày có

thể thẳng tay làm ra những chuyện không biết xấu hổ này, cảm thấy cả thế giới

này nợ chúng mày à? Tao nói cho chúng mày biết, thứ các người nghèo không phải

là tiền, mà là cái này này!”

Ngón tay Thượng Ất chỉ vào đầu Trần Đại Vĩ, trên mặt thể hiện sự khinh thường.

“Mày thối lắm! Bọn tao bắt nạt tụi mày lúc nào, tụi mày có tiền như vậy, giúp

tao một chút thì có làm sao? Khụ khụ, tụi mày mới là người không có nhân tính,

khụ khụ khụ... Ông xã, không cần lo cho em, xông lên đi... giết chết cả nhà bọn

họ, ngay cả mấy lão già hàng xóm hay xen vào chuyện của người khác cũng làm

thịt luôn đi! Khụ khụ khụ!”

Triệu Nguyệt Nga ho liên tục, ánh mắt của cô ta tan ra, đầu óc rối loạn, đã bắt đầu nói năng lung tung.

“Bà xã, em... Chúng ta đi bệnh viện thôi, chúng ta bỏ căn nhà này đi.”

Trần Đại Vĩ cố chịu sự đau nhức từ ngón tay truyền tới, nhìn máu không ngừng

trào ra trên người Triệu Nguyệt Nga, không biết vì sao đột nhiên nghĩ đến cảnh

Triệu Nguyệt Nga bị xuất huyết sau khi sinh đứa con trai Trần Bảo. Cảm xúc

phức tạp dâng lên trong lòng khiến sự điên cuồng trong mắt Trần Đại Vĩ dần mất

đi, bắt đầu tỉnh táo lại.

Nhà! Nhà! Nhà quan trọng đến vậy sao, hay vợ con, mọi người có thể sống cùng

nhau hạnh phúc quan trọng hơn?

Một tiếng leng keng vang lên, con dao bị Trần Đại Vĩ ném trên mặt đất, hắt đứng dậy định ôm Triệu Nguyệt Nga đi.

“Đồ hèn nhát! Bà đây không sao cả! Khụ khụ khụ, không phải là Trần Đại Vĩ ông

sợ quá đấy chứ, ông cầm dao lên cho tôi! Con mẹ nó ông nhanh cầm lên đi! Vì

Đại Bảo và Nhị Nha của chúng ta, hôm nay ông nhất định phải giết hắt! Khụ khụ

khụ!”

Giống như một con sư tử mẹ bị thương, không biết sức lực của Triệu Nguyệt Nga

từ đâu ra đấy mạnh Trần Đại Vĩ, trong mắt, tơ máu như mạng nhện rậm rạp, chẳng

chịt, nhìn vô cùng đáng sợ.

“Bà xã, em cầm miệng lại đi, nếu không đi bệnh viện, em sẽ chết ở đây thật đó!”

Trần Đại Vĩ nhìn thấy dấu tay máu trên ngực mình, trong lòng đau đớn vô cùng.

Người đàn bà này vừa xấu, vừa béo, tham tiền còn ham hư vinh, tính tình lại

rất tệ, tối nào cũng ngáy khò khè như con lợn chết, bản thân mình lúc nào cũng

tức giận muốn đập một cái để cô ta bị ngã xuống lầu chết đi.

Nhưng mà, từ khi mình mười sáu tuổi đánh người khác bị thương đến bây giờ,

trải qua hai mươi năm, người đàn bà khiến cho mình vô cùng chán ghét này chưa

bao giờ rời bỏ mình. Khi đó, khuôn mặt Triệu Nguyệt Nga tròn tròn hồng hồng,

tuy không thể nói là xinh đẹp nhưng chỉ cần ôm lấy cô ta đi ngủ, Trần Đại Vĩ

sẽ không gặp ác mộng mà tỉnh giấc.

Không thể chết được, Triệu Nguyệt Nga nhất định không thể chết được!

Trần Đại Vĩ bế Triệu Nguyệt Nga lên, dường như cơ thể mập mạp này không hề có

chút trọng lượng nào, quay sang cầu xin Thượng Ất: “Chúng tôi sai rồi, cậu hãy

mở cửa ra đi, để cho tôi đưa cô ấy đi bệnh viện.”

“Muộn rồi...”

Thượng Ất nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng thở dài, Triệu Nguyệt Nga bây giờ đã

hết thuốc chữa rồi!

Một dao vừa rời của Trần Đại Vĩ rất mạnh, cả cán dao cũng sắp đâm vào trong

người Triệu Nguyệt Nga. Nếu không phải người Triệu Nguyệt Nga béo thì lưỡi dao

kia đã đâm xuyên qua người cô ta rồi. Sau đó Triệu Nguyệt Nga còn rút dao ra,

do đó, ruột, màng bụng, thậm chí cả thận của cô ta lại bị thương lần hai.
Giờ

phút này, từ vết thương của Triệu Nguyệt Nga không chỉ có máu chảy ra mà còn

có màu xanh biếc, màu đen của phân, nước tiểu và các cơ quan khác. Thậm chí,

Thượng Ất nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra được tình hình trong bụng

Triệu Nguyệt Nga là như thế nào, đến thần tiên cũng khó cứu được mạng Triệu

Nguyệt Nga rồi!

“Cậu nói gì? Bà xã của tôi sẽ không chết, cô ấy sẽ không chết! Hu hu hu!”Trần

Đại Vĩ đột nhiên bật khóc.

Hơi thở của Triệu Nguyệt Nga trong lòng gã dần yếu ớt, nhịp đập cũng yếu đi

không thể nghe thấy được. Máu từ khóe miệng chảy ra, đến rên rỉ một chút,

Triệu Nguyệt Nga cũng không thể làm được. Trần Đại Vĩ biết Thượng Ất nói không

sai, Triệu Nguyệt Nga chắc chắn sẽ chết, người đàn bà ngày nào cũng chỉ vào

mặt hắn, mắng gã xấu - Nhất định sẽ chết!

“Chìa khóa ở đây, căn nhà này và khu phòng học kia cho anh. Một tên ngu ngốc

đến đáng thương, tự giải quyết cho tốt đi.”

Nhìn thấy Trần Đại Vĩ quỳ gối bên thi thể Triệu Nguyệt Nga ghen ngào khóc,

Thượng Ất lặng lẽ để chìa khóa phòng xuống đất, quay người bỏ đi.

Không phải đột nhiên Thượng Ất mềm lòng, sống trong thời tận thế tàn khốc,

Thượng Ất đã sớm không biết cái gì gọi là mềm lòng. Bây giờ hẳn có thể dễ dàng

giết chết Trần Đại Vĩ nhưng như vậy sẽ giúp đối phương thoát khỏi sự đau đớn.

Tận mắt nhìn thấy người mình yêu chết đi mới là sự tra tấn đau đớn nhất trên

đời này.

“Cậu... Cậu thật sự cho tôi căn nhà này?”

Nhìn về bóng người đang dần dần đi xa ở ngoài cửa, Trần Đại Vĩ trợn mắt, mồm

há hốc. Thượng Ất và Trần Phóng bỏ đi, không hề quay đầu lại. Căn nhà mà mình

xem là bảo bối, vậy mà đối phương lại vứt bỏ dứt khoát như vậy, giống như chỉ

là một đồ vật nhỏ không quan trọng, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Suy nghĩ của Trần Đại Vĩ rối như tơ vò, thi thể Triệu Nguyệt Nga ở ngay trước

mắt, trong phòng tràn ngập mùi máu tươi. Sừng sốt cả nửa ngày, Trần Đại Vĩ đột

nhiên chống người đứng dậy, cố gắng kéo thi thể Triệu Nguyệt Nga vào trong

phòng bếp. Một lát sau, tiếng chặt thịt nặng nề liên tục truyền ra, mùi máu

trong phòng càng lúc càng nồng, giống như địa ngục. Chỉ có điều Trần Đại Vĩ và

Thượng Ất không chú ý đến, tại một góc bí mật trên lầu một, có một đôi mắt đen

kịt lạng lẽ quan sát hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Sau khi rời khỏi nhà, Thượng Ất gọi một chiếc taxi đến, trong ánh mắt nghi ngờ

của Trần Phóng, một nhà ba người đi thẳng đến nhà ga gần nhất- Cao Thiết. Lúc

này, Trần Phóng mới nhận ra, chỉ mới trong nửa ngày, ông xã của cô thật sự bán

nhà của bọn họ lấy mấy triệu rồi.

“Ông xã à, anh làm như vậy thật sự không ổn. Tại sao anh có thể lừa em quyết

định chuyện lớn như vậy? Hừ, em giận rồi, đưa tiền cho em!”

Tựa vào ghế xe mềm mại, Trần Phóng oán giận trừng mắt nhìn Thượng Ất, bàn tay

nhỏ bé chui vào trong ngực Thượng Ất sờ tới sờ lui, định tìm tấm chi phiếu năm

triệu kia. Thượng Ất không phản ứng kịp, bị đôi tay mềm mại kia áp lên da, sờ

soạng, tóc gáy dựng lên, thân thể lại nổi lên phản ứng.

Chương 8: Anh Thích Ngực Lớn

Cười khở một tiếng, Thượng Ất bắt lấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại không xương của Trần Phóng, kéo nhẹ cô vào lòng.

Mái tóc hơi rối, đôi mắt đen sáng bóng như nước sơn, ngũ quan xinh xắn phân bố hợp lý trên khuôn mặt trắng nõn hình hạt dưa. Đôi núi cao ngất, nhỏ nhỏ xinh xinh, vòng eo hơi tròn do vừa mới sinh con nhưng lại càng làm nổi bật lên cái mông căng tròn, trông rất yếu điệu. Trần Phóng vốn là một cô gái rất xinh đẹp, bây giờ đã làm mẹ, trên người toát ra sự thanh thực, chỉ cần yên lặng, từ xa nhìn lại trong giống như một đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp đang nở rộ.

“Bà xã, em thật xinh đẹp. Anh thật sự rất may mắn khi có thể gặp được một người con gái tốt như em.”

“Ôi, đừng nói đùa nữa, mau lấy tay ra, đang ngồi trên xe đó, để cho người ta thấy thì không tốt đâu.”

Bên hông là đôi bàn tay to nóng như lửa, bên tai là những lời yêu dịu dàng, lúc này Thượng Ất hơi cúi đầu, vành tai, tóc mai hai người chạm vào nhau, trên mặt Trần Phóng lập tức nóng lên.

“Không sao cả, đây là toa khách quý, cho dù chúng ta làm gì trong này thì người bên ngoài cũng không nghe được đâu, có tiền là tốt nhất.”

Trên mặt Thượng Ất cười xấu xa, hai tay cũng không kiêng kị gì nữa. Từ khi quen biết Trần Phóng, hần thích nhất bộ dáng xấu hổ này của cô. Đáng tiếc vào những năm tận thế, niềm vui thú nhỏ nhỏ giữa hai vợ chồng này đã sớm bị thay thế bởi sự đấu tranh để sống sót.

“A! Anh dừng tay lại, không thể sờ chỗ đó được! Đó là... Chỗ để... Nhạc Nhạc uống. Ấy, anh thả tay ra, hình như Nhạc Nhạc tỉnh rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của Trần Phóng có thể chảy ra nước, một tay che ngực lại, một tay nhẹ nhàng ôm lấy Nhạc Nhạc. Trong vô thức,

Nhạc Nhạc còn đang ngủ say đã tỉnh lại, đôi mắt đen sẫm to tròn đang nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm xem âm thanh kì lạ từ đâu ra.

“Gì chứ... thằng nhóc thối này nhỏ như vậy, ăn một chút thì no rồi... Hừ, nhìn cái gì, coi chừng cha đánh mông con đó.” Chuyện vui bị cắt ngang, Thượng Ất không vui chút nào, giơ tay lên huơ huơ trước mặt Nhạc Nhạc, trong miệng nói.

“Bà xã, sau khi đến Thủ đô, em phải tranh thủ thời gian chuẩn bị một ít đồ dùng cho con. Đừng sợ tốn tiền, càng nhiều càng tốt.”

“Có thể tùy ý mua sắm à?”

Nghe lời Thượng Ất nói, hai mắt Trần Phóng sáng lên. Là một người phụ nữ, đương nhiên Trần Phóng cũng rất thích mua sắm, luôn mơ đến một ngày, có thể mua sắm tất cả những thứ mà mình thích trên đời này. Chỉ tiếc đó chỉ là mơ mà thôi, sau này chỉ có thể đi xem cho đỡ nghiện thôi.

“Nói nhảm gì vậy, đương nhiên là cứ tùy ý mà mua, vì con anh, bao nhiêu tiền cũng không sao cả! Thằng nhóc thối này, thật ngưỡng mộ con có một người cha tốt đó!”

Trêu đùa Thượng Nhạc Nhạc, Thượng Ất tức giận trả lời. Khô nóng vừa rồi vẫn còn tập trung ở trong bụng, Thượng Ất vẫn cảm thấy rất khó chịu.

“A, ông xã, anh thật giỏi! Anh là người chồng tốt nhất trên đời này. Chờ em phát thiệp cho nhóm bạn đã, ghi là... Mua sắm ở Thủ đô, xách đồ quá nặng, cầu cứu giang hồ, tìm bạn đời đến hộ tống! He he, cứ vậy đi!”

Trần Phóng vui vẻ gửi thiệp cho bạn bè, ở dưới còn kèm theo ảnh chụp Thượng Ất đang nghiêm mặt ôm con, không ngờ cùng lúc đó có người nhắn tin lại ngay cho cô, hỏi Trần Phóng đến Thủ đô có việc gì.

“Ôi, ông xã, anh mau xem này, có rất nhiều người chào đón vợ của anh đó, nhiều lời khen quá. A, cái này hỏi anh, người nhắn là... Vương Duyệt?”

Trần Phóng ngẩng đầu liếc nhìn Thượng Ất, trong mắt hiện lên sự phức tạp. Vương Duyệt, chính là bạn thân bốn năm đại học của mình, cũng là bạn gái

cũ của chồng mình, còn ở trong đám bạn của cô hỏi thăm Thượng Ất, còn nhiệt tình mời cả nhà cô đến nhà cô ở Thủ đô thì nhớ đến làm khách.

“Vương Duyệt? Ai là Vương Duyệt? A, là cô ta à!”

Trong năm năm sống ở tận thế, Thượng Ất đã sớm quên đi mình đã từng có một người bạn gái tên là Vương Duyệt. Bây giờ nhớ lại, nếu không có người phụ nữ xinh đẹp, có chút nịnh nọt, bốc đồng này, Thượng Ất cũng sẽ không thể nào biết được Trần Phóng, càng không thể có đứa con Thượng Nhạc Nhạc đáng yêu này. Ở khía cạnh nào đó, có thể nói Vương Duyệt là người mai mối cho hai người bọn họ, chỉ có điều, người mai mối này cũng không tình nguyện lắm.

“Anh nhớ ra rồi, hồi đó em và Vương Duyệt là bạn học, khi đó anh đưa học trò đi tham quan trường đại học, hai người nhìn thấy anh đẹp trai nên chạy đến trêu chọc anh, có phải không?”

Thượng Ất cười xấu xa nói, sự xấu hổ lập tức tan thành mây khói. Trần Phóng nhú mày, tức giận nói.

“Thôi đi! Sao anh có thể tự luyến như vậy, ai thấy anh đẹp trai chứ, là do Vương Duyệt rảnh rỗi lôi theo em làm người hướng dẫn du lịch cho anh đấy chứ, hừ!”

“Anh không đẹp trai thì tại sao hai người cứ hẹn anh đi ăn cơm, xem phim? Em thừa nhận đi, chồng em chính là người thầy giáo đẹp trai nhất. Được rồi, không nói đến cô ta nữa, bây giờ hai chúng ta đã có Nhạc Nhạc, một nhà ba người chúng ta khiến người khác vô cùng hâm mộ đó. Em nói với cô ta chúng ta không có thời gian, không đi.”

Nói chuyện về bạn gái cũ với vợ chẳng khác nào đang tìm đường chết, dù cho vợ mình là người phụ nữ hiểu biết bao nhiêu đi nữa thì lòng ghen tỵ của phụ nữ sẽ không bao giờ biến mất. Cho dù ở tận thế, Thượng Ất đã gặp không ít trường hợp phụ nữ vì ghen ghét mà làm ra không ít việc ngu ngốc khiến cho cả đội bị tiêu diệt.

“Không đi thật sao? Vương Duyệt xinh đẹp hơn em nhiều, hơn nữa, em nghe nói cô ấy vẫn còn độc thân, có vài căn nhà cao cấp ở thủ đô nữa đó.”

Trần Phóng chưa từ bỏ ý định, giọng điệu lạnh nhạt tiếp tục thăm dò Thượng Ất. Vương Duyệt luôn là cây gai trong lòng Trần Phóng, đến bây giờ cô vẫn chưa nghĩ ra, tại sao Thượng Ất lại chọn cô mà không phải là Vương Duyệt xinh đẹp, gợi cảm, nhiệt tình, chủ động.

“Không đi, ngực Vương Duyệt không bự như em, anh thích ngực bự.” Thượng Ất nghiêm túc trả lời, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ngực Trần Phóng, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khinh bỉ của Thượng Nhạc Nhạc.

“Đáng ghét, tại sao anh không nghiêm túc chút nào vậy?”

Trần Phóng tức giận quay lưng đi, khóe miệng lại cong lên nụ cười ngượng ngùng và thỏa mãn. Ngực của cô thật sự lớn hơn Vương Duyệt, khi còn ở trường, Trần Phóng từng thử so sánh, khi đó hai người kém nhau không ít, bây giờ mình đã sinh con, Vương Duyệt không thể nào so với cô được.

Nghe nói Vương Duyệt sống khá tốt, không chỉ thi đậu nhân viên công vụ ở Thủ đô, còn mua được vài căn nhà ở đó nữa. Người phụ nữ độc thân chất lượng cao như vậy, quả thật chính là nữ thần trong lòng của đàn ông. Nếu như... Vương Duyệt vẫn còn để ý đến Thượng Ất, cô nên làm gì bây giờ, Thượng Ất sẽ không thay lòng đổi dạ chứ?

Trong lúc cô suy nghĩ, đoàn tàu cao tốc chở một nhà ba người Trần Phóng đã đến Thủ đô. Ở đây có vài người bạn học đang làm việc ở thủ đô thường xuyên liên lạc với Trần Phóng, đã hẹn ba ngày sau sẽ tổ chức cuộc gặp mặt bạn học ở khách sạn Xuân Giang gần quảng trường nhân dân.

Đối với việc này, Thượng Ất không có ý kiến gì cả, buổi gặp mặt bạn học này lúc này rất phổ biến, việc chuẩn bị cho lúc tận thế cũng không cần Trần Phóng phải làm, cho nên chỉ cần Trần Phóng quyết định có đi hay không là được. Thượng Ất chỉ dặn dò Trần Phóng không nên quên mua đồ dùng cho con. Sau này khi ngôi sao chổi thần bí sẽ xuất hiện, lúc đó, lời đồn nổi lên khắp nơi, xã hội rung chuyển, rất nhiều nơi cung cấp hàng hóa trễ, muốn mua một lượng lớn đồ dùng cho cuộc sống sẽ vô cùng khó khăn.

Chương 9: Nhà Cho Thuê

Còn Thượng Ất có chuyện quan trọng hơn cần làm. Hắn phải nhanh chóng thuê một căn nhà, địa điểm càng gần trung tâm Thủ đô càng tốt, tốt nhất là ở gần cửa ngõ đi vào Thủ đô. Hơn nữa ở đó phải có khu vực độc lập, tốt nhất là gần nơi có người canh gác.

Thượng Ất còn nhớ rất rõ, khi tận thế đến, thành phố này sẽ trở nên như thế nào. Lúc đó, sự hỗn loạn ở trên đường nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Giết người phóng hỏa, cướp bóc, cưỡng gian,... Cho dù là Thủ đô, nơi có an ninh rất tốt, lúc đó cảnh sát cũng không đủ thời gian để trấn áp. Vậy nên lựa chọn ở trong trung tâm thành phố là khu vực quan trọng có ý nghĩa chính trị, là lựa chọn hàng đầu của Thượng Ất. Ở chỗ đó, Chính phủ Thủ đô chắc chắn sẽ không cho phép xảy ra hỗn loạn.

Còn chuyện tiền thuê nhà có phải có giá trên trời hay không, không còn nằm trong phạm vi lo lắng của Thượng Ất. Cho dù là một trăm ngàn một tháng, Thượng Ất sẽ trả tiền mà không có chút do dự nào. Đương nhiên, nếu không có người cho thuê, Thượng Ất cũng không ngại sử dụng một ít thủ đoạn đặc biệt để đạt được mục đích. Vì Thượng Nhạc Nhạc, bắt cóc, đe dọa, thậm chí giết người diệt khẩu, Thượng Ất đã chuẩn bị xong tư tưởng hết rồi.

Ngoài ra, việc mua sắm rau củ, dự trữ vật tư, sưu tập vũ khí cần phải nhanh chóng hoàn thành. Còn một chuyện quan trọng nhất, chính là trước khi mọi người nhận ra được tác dụng quý giá của thuốc tiến hóa, phải mua được thật nhiều thuốc. Sắp xếp lại những suy nghĩ phức tạp trong đầu, Thượng Ất nhìn qua cửa sổ thủy tinh trong suốt của khách sạn, nhìn về phía xa.

Một nơi ồn ào và xa hoa, trong màn đêm, ánh đèn sáng như sao, dòng người và xe cộ tấp nập đang lao nhanh trên con đường rộng lớn như một con thú lớn. Khắp nơi đều tốt đẹp, dường như tất cả những gì rục rờ nhất trên đời này đều tập trung ở trong thành phố to lớn mà cổ xưa này nhưng mà ai có thể ngờ được, chỉ mấy tháng sau thôi, trên trái đất này sẽ bị quái vật tàn phá bừa bãi, máu tươi khắp nơi, là địa ngục nơi nhân gian?

Sáng sớm, ánh nắng ấm áp, nhiệt độ thoải mái, bầu trời xanh ngắt, hôm nay là một ngày cực kỳ đẹp.

Hồ Hoa Dương ăn mặc chỉnh tề, rời nhà đi đến văn phòng Luyến Gia nhỏ hẹp để làm việc. Hồ Hoa Dương là một người môi giới bất động sản, cũng là một người làm công luôn cố gắng phấn đấu ở Thủ đô. Là một người cha của hai đứa con, ước mơ lớn nhất của Hồ Hoa Dương, người đã 33 tuổi, chính là từ sự cố gắng của mình, có thể có được căn nhà của riêng mình ở Thủ đô, để cho hai đứa con trai của mình có thể học được ở trường tốt nhất ở nơi này, do đó, anh ta bỏ qua bạn bè, người thân đã ở cùng nhiều năm, công việc lương cao ở quê một mình đi tới Thủ đô.

Nhưng đáng tiếc, cho dù anh ta có cố gắng như thế nào, ước mơ này dường như lại càng ngày càng xa dần, chỉ tiêu bán của anh ta không đạt yêu cầu. Nghĩ đến đó, Hồ Hoa Dương vô thức nhìn về phía Lộ Lộ đang chăm chú lại nhan sắc của mình ngồi ở bàn làm việc phía sau.

Đó là một người phụ nữ xinh đẹp chưa đến 30 tuổi, váy hôm nay hình như còn ngắn hơn bộ ngày hôm qua, lộ ra nơi trắng bóng khiến người ta hoa mắt, đồng phục ôm sát đôi núi đầy đặn khiến người khác liên tưởng đến con bò sữa. Người phụ nữ này tháng này đã hoàn thành ba hợp đồng giao dịch, nghe nói hôm nay sẽ có một người đàn ông đến đây ký hợp đồng với cô ta, giá trị của hợp đồng lên đến mười hai triệu, khi trích phần trăm theo quy định thì ít nhất sẽ được vài trăm ngàn, đó là một con số khiến Hồ Hoa Dương cảm thấy rất chán nản, anh ta đột nhiên cảm thấy mình thật sự có lỗi với khoảng thời gian mười năm cố gắng để có được cái bằng tiến sĩ thú ý kia.

Trên thế giới này, mọi người luôn thích nhìn phụ nữ đẹp, sẽ không vì chuyện Hồ Hoa Dương hiểu biết mấy trăm loại động vật mà cảm thấy hứng thú với anh ta. Xem xét kỹ lại, dáng người Hồ Hoa Dương cân xứng, gương mặt chính trực, sau khi đeo gọng kính màu đen lên, cả người rất có khí chất, nhìn hình tượng không hề kém cỏi, đơn giản là do anh ta luôn luôn mặc một bộ đồ chỉ có giá 100 tệ, chứ không phải là âu phục Armani sang trọng. Vì thế, cho dù có một hai phụ nữ nhà giàu đến bán phòng, cũng không liếc mắt đến Hồ Hoa Dương, đừng nói đến chuyện sẽ xảy ra mấy chuyện lãng mạn gì đó.

Ngày hôm nay, mọi chuyện hình như có chút thay đổi, chuông cửa vang lên tiếng “Leng keng”, hai người đàn ông lần lượt đi vào, một trong hai người đi thẳng đến chỗ của Lộ Lộ, người còn lại thấy thế, lập tức đi về phía Hồ Hoa Dương.

“A, cậu Uy, cậu đến rồi, tôi đợi cậu lâu lắm rồi đó!”

Khuôn mặt Cao Lộ Lộ cười tươi như một đóa hoa, giọng nói mềm mại như một con mèo gặp được chủ nhân, chỉ hận không thể chạy đến ôm lấy đùi đối phương để cọ mặt lên.

“Ha ha, cô thật sự là một tiểu yêu tinh cái gì cũng nói được. Cái gì mà cậu Uy chứ, gọi tôi là Mã Uy đi. Sao vậy, chuyện tôi nói với cô ngày hôm qua, căn nhà đó có thể dùng tên của tôi bán đi không?”

Người đàn ông vừa nói ngồi lên bàn làm việc, đôi mắt sắc bén, ma mị nhìn chăm chăm vào rãnh ngực sâu hun hút của Cao Lộ Lộ.

“Cậu Uy, chỉ sợ là việc này hơi khó. Tuy là cậu và cô Vương Duyệt kia cùng đăng ký nhưng trên giấy chứng nhận chỉ có tên của một mình cô ấy, bây giờ cậu muốn tự mình bán nhà, nhất định sẽ không thể qua được sự thẩm tra bên cục bất động sản. Có điều, cậu chỉ cần lấy được chữ ký của đối phương, chỉ cần một chữ ký nào cũng được, tôi sẽ giúp cậu tìm người giải quyết chuyện này.”

Thái độ Cao Lộ Lộ khiêm tốn, nhẹ nhàng cười nhưng không hề lộ ra một chút thấp kém nào.

Người đàn ông tên là Mã Uy này có cha là phó lãnh đạo thành phố, trong nhà có tiền có thế, vậy mà lại đi vay nặng lãi để tiêu xài. Bây giờ không có tiền trả lại tìm cách lừa bán nhà của bạn gái để bù vào, loại người này chỉ có lớp vỏ bề ngoài đẹp mà thôi.

“Má nó, nói đến ả đàn bà đê tiện kia tôi lại tức giận. Đã định ngày kết hôn với ông đây rồi, vậy mà cứ khăng khăng tách phòng, cứ như đang đề phòng tôi như đề phòng trộm cướp ấy. Luôn miệng nói yêu tôi, quay đầu lại thì luôn muốn ông đây để cho cô ta được đi cửa sau có được hạng mục trường đại học kia. Sao cô ta không nghĩ đi, bây giờ nhiều tin đồn như vậy, vốn là không cho phép nhân viên chính phủ buôn bán kinh doanh, ông đây lăn lộn trong chốn quan trường nhiều năm như vậy, chuyện này có thể làm được sao? Hừ, cả đám đó đều là mấy người thành tinh cả, nếu không phải do bên kia hối thúc đòi nợ ngay lập tức, ông đây đã sớm...”

Đường như nghĩ đến chuyện gì đó, Mã Uy nhảy xuống đất, ôm lấy bả vai Cao Lộ Lộ, thấp giọng nói.

“Em gái Lộ Lộ à, việc này phải nhờ em rồi. Tôi nghe nói em có quen biết vài người có năng lực, có thể giúp tôi làm giả một chữ ký hay không. Sau khi chuyện này thành công, tiền cho em tính phần trăm... Mười lăm được không?”

0,15? Vậy thì gần hai triệu. Có được số tiền kia, không phải nguyện vọng của cô có thể làm được sớm hơn một chút sao?

Hai mắt Cao Lộ Lộ sáng lên, làm nghề này lâu như vậy, cô chưa bao giờ lấy được nhiều tiền như vậy, con số này hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của cô. Hai triệu tiền mặt và số tiền mấy năm qua mình kiếm được, cũng đủ để trả cho khu biệt thự cao cấp ở phía nam thành phố mà mình nhìn trúng kia, có thể để cho mình nghỉ ngơi sớm hơn mười năm.

Chương 10: Khách Hàng Nam Của Hồ Hoa Dương.

“Cậu Uy, chuyện này không phải là không được nhưng giả chữ ký không an toàn lắm, tốt nhất là cậu phải để cô ta tự tay kí tên lên giấy tờ mới được. Tôi có một cách nhưng cần phải có một người đàn ông giúp một tay mới được!”

“Đàn ông? Giúp một tay?”

“Đúng! Nói đơn giản là, tìm một người đàn ông có gương mặt, khí chất tốt! Một người đàn ông có thể hấp dẫn được Vương Duyệt chất lượng cao kia!”

Cao Lộ Lộ cười đầy ẩn ý, đầu tiên Mã Uy sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ra, nhìn về phía Cao Lộ Lộ cười lạnh: “Cô nói là tôi phải tìm một người đàn ông đi dụ dỗ vợ mình à, rồi lấy cái cớ này đi uy hiếp cô ta, bắt cô ta phải bán nhà? Cao Lộ Lộ, cô đánh giá Mã Uy tôi quá thấp rồi đó. Đó chính là vợ của Mã Uy tôi đấy. Nếu chuyện này xảy ra, sau này Mã gia tôi làm sao còn chỗ đứng ở Thủ đô này nữa?”

“Ha ha, cậu Uy, cậu hiểu lầm rồi. Chỉ là diễn kịch mà thôi, vợ cậu cũng sẽ không bị người khác lợi dụng đâu. Quan trọng nhất là, cậu có thể nhanh chóng bán được nhà lấy tiền, có đúng không?”

Trong lời nói của Cao Lộ Lộ đầy hấp dẫn, nghe thấy vậy lòng mày Mã Uy hơi nhú lại.

“Cô nói thì dễ lắm, người đâu? Cô có thể chắc chắn tìm được một người đàn ông như vậy sao?”

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, đồng nghiệp của tôi cũng khá phù hợp đó!”

Cao Lộ Lộ lén chỉ về phía Hồ Hoa Dương, Mã Uy nhìn theo hướng đó, nhận ra Hồ Hoa Dương đang mặc đồng phục làm việc, nghiêm túc giới thiệu thông tin về nhà ở, một bên là một khách hàng nam thỉnh thoảng khẽ gật đầu. Rõ ràng, hôm nay vận may của Hồ Hoa Dương không tệ, rất có thể sẽ đàm phán một hợp đồng thành công.

“Ừ, bộ dáng khá tốt, nhưng anh ta có nghe lời hay không?”

Nhìn thấy Hồ Hoa Dương có khí chất khá tốt, trong lời nói Mã Uy có chút do dự. Thật ra gã ta cảm thấy ý kiến của Cao Lộ Lộ rất tệ nhưng bây giờ chuyện vay nặng lãi rất gấp gáp, nhất định không thể để cho lão già nóng nảy kia biết được.

“Người đồng nghiệp đó của tôi tên là Hồ Hoa Dương, cậu đừng nghĩ anh ta là người bình thường, người ta là một người đứng đắn, tốt nghiệp tiến sĩ đấy. Đáng tiếc ngành nghề không tốt, là bác sĩ thú y, xem bệnh cho heo, dê, bò.”

Trong giọng nói của Cao Lộ Lộ có chút khinh thường. Không biết tại sao, mỗi lần Hồ Hoa Dương có thành tích cao, cô ta sẽ nhớ tới chuyện cười hồi học cao trung, cô ta yêu sớm bị trường học phát hiện. Bây giờ nhớ lại, cậu học sinh nam đó hình như hơi giống Hồ Hoa Dương, cũng cao cao, gầy guộc, đeo cặp kiếng màu đen, ăn nói thận trọng. Hai người thường gặp nhau ở rừng cây sau trường học, cậu học sinh đó có đôi bàn tay to, lại có lực, mỗi khi ôm eo cô đều khiến cô không thể thở ra hơi.

Còn sau này, cậu học sinh đó thi đậu được một trường đại học danh tiếng, vì yêu sớm nên thành tích của Cao Lộ Lộ không tốt, đã bị trường đuổi học.

“Cậu Uy, cậu yên tâm, tôi sẽ giải thích cho Hồ Hoa Dương biết, bây giờ anh ta rất thiếu tiền. Chỉ cần hai trăm ngàn, đừng nói là tán gái, cậu bảo anh ta giết người cũng được.”

Giọng điệu Cao Lộ Lộ khá thoải mái, Mã Uy ngẫm nghĩ một chút, sau đó gồ nhẹ đầu. Cao Lộ Lộ cười cười, đứng dậy đi về phía Hồ Hoa Dương và vị khách nam kia.

“Anh Thượng Ất, nói thật yêu cầu về nhà ở của anh có chút đặc biệt nhưng mà anh yên tâm Luyện Gia chúng tôi là trung tâm môi giới bất động sản lớn nhất ở đây, mọi tin tức đều được liên kết, thông suốt, đầy đủ nhất. Hôm nay tôi cho anh xem qua thông tin mấy căn nhà này, đến người môi giới bất động sản khác cũng không có nhiều thông tin như tôi đâu. Nếu anh không tin, lát nữa có thể đi chỗ khác hỏi thăm, nếu như cảm thấy có ai phục vụ tốt hơn tôi, anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ không quấy rầy anh nữa. Đây là danh thiếp của tôi, anh nhận trước đi, khi nào anh có thời gian thì gọi cho tôi, tôi sẽ sắp xếp cho anh đi xem nhà, nhất định sẽ không làm trễ nãi công việc, cuộc sống của anh.”

Hồ Hoa Dương đưa danh thiếp cho người đàn ông trẻ tuổi trước mặt, giọng điệu có chút vui vẻ. Anh ta có cảm giác, vị khách hàng này không giống với những người mà trước kia anh ta đã gặp. Người đàn ông này rất trẻ, dáng người cao hơn mình một chút, hơi gầy nhưng gương mặt góc cạnh, ánh mắt thâm trầm nhìn rất khí thế, khiến cho người ta không biết được thân phận của hắn.

Đương nhiên những chuyện này cũng không quan trọng, điểm mấu chốt chính là, người đàn ông này muốn thuê nhà ở vị trí trung tâm xa hoa ở Thủ đô, hơn nữa, không hề có yêu cầu về tiền thuê nhà là bao nhiêu. Hồ Hoa Dương cảm thấy mình có thể nhờ vào người trẻ tuổi này để đạt được vị trí đứng đầu trong sự nghiệp của mình!

“Không cần đợi nữa, cũng không cần xem nhà. Cái này, cái này, còn cái này nữa, anh liên lạc với chủ nhà giúp tôi, tôi muốn thuê hết! Tôi sẽ lập tức đưa trước tiền thuê nhà một năm, tiền mặt!”

Thượng Ất nói, còn lấy túi ở sau lưng mở ra, một đồng nhân dân tệ xếp theo từng xấp đỏ như gạch xuất hiện trước mặt Hồ Hoa Dương.

Sáng sớm hôm nay, Thượng Ất đã dậy thật sớm để tìm kiếm chỗ ở để ẩn nấp khi đến tận thế, kết quả cũng khiến cho hắn rất hài lòng. Người môi giới Hồ Hoa Dương này tuy lớn tuổi nhưng nói chuyện, làm việc đâu ra đó, rất chuyên nghiệp, không giống như mấy người chào hàng láu cá kia, có thể thấy được đây là một người đàn ông rất thành thật. Anh ta giới thiệu cho hắn ba căn nhà, tiền thuê đều rất đắt tiền nhưng ba căn nhà cách nhau không xa, nếu có chuyện gì nguy hiểm xảy ra, Thượng Ất có thể nhanh chóng chuyển đi.

“Anh Thượng, anh... Thật sự anh không cần xem nhà trước sao? Bây giờ tôi sẽ liên hệ với chủ nhà, tôi đề nghị anh tốt nhất nên đi xem thử nhà trước thì tốt hơn.”

Hồ Hoa Dương cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy, khách hàng hào phóng như vậy không phải là không có nhưng mà anh ta chưa từng gặp được. Phải biết rằng, trong ba căn nhà này, tiền thuê thấp nhất cũng lên đến mười ngàn một tháng, tính theo tiền thuê nửa năm, cả ba căn nhà này tốn ít nhất hơn năm trăm ngàn, nguyên cả năm thì tiền thuê phải hơn một triệu!

Thượng Ất này đang làm gì vậy, tại sao hắn có nhiều tiền như vậy?

“Tôi nói này anh Hồ, anh đang nghi ngờ quyết định của khách hàng sao? Người ta đã nói không có vấn đề gì cả rồi mà anh còn lo lắng cái gì nữa chứ. Anh đẹp trai, tôi tên là Cao Lộ Lộ, xin hỏi anh làm việc ở đâu vậy?”

Giọng nói ngọt ngào, mềm mại như bánh ngọt, Cao Lộ Lộ tươi cười đưa danh thiếp của mình cho Thượng Ất, ánh mắt nhanh chóng đánh giá Thượng Ất. Đột nhiên cô ta vô cùng hâm mộ Hồ Hoa Dương, cô ta phát hiện vị khách hàng tên Thượng Ất này có khí chất nổi bật hơn cái người Mã Uy ở đằng sau kia rất nhiều.

“Ba căn nhà này không cần treo biển cho thuê nữa, bây giờ tôi giao luôn tiền thuê nửa năm. Nhưng tôi có một yêu cầu, chậm nhất là sáng mai tôi có thể vào đó ở, nhờ anh liên hệ với chủ nhà nhanh chóng chuẩn bị một chút.”

Thượng Ất trao đổi với Hồ Hoa Dương, từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn Cao Lộ Lộ một chút nào. Từ lúc vừa vào đây đến bây giờ, tuy rằng hắn vẫn luôn chăm chú chọn nhà nhưng ở trong thời tận thế, Thượng Ất đã hình thành bản năng cảnh giác tất cả mọi thứ xung quanh. Đặc biệt lúc Cao Lộ Lộ và Mã Uy nói chuyện cố ý nhỏ giọng xuống, việc Cao Lộ Lộ hay lén lút chỉ về phía Hồ Hoa Dương, Thượng Ất vừa thấy đã hiểu ngay, tất cả đều thu vào trong mắt. Hai người kia nhất định có âm mưu gì đó, không phải nhắm vào hắn, mà là nhắm vào Hồ Hoa Dương.

Chương 11: Đưa Anh Một Trăm Vạn Tán Gái

Thượng Ất rất ghét những kẻ mưu mô, hắn không muốn lãng phí một giây phút nào với hạng người này. Đương nhiên nếu Cao Lộ Lộ không biết điều, cứ tiếp tục quấy rầy thì hắn cũng không ngại việc tìm lấy một cơ hội để khiến đối phương biến mất một cách triệt để đâu.

Cao Lộ Lộ cực may mắn, thái độ lạnh như băng của Thượng Ất khiến cô ta cảm thấy có chút không ổn, chần chừ một lát, cô ta lựa chọn không tiếp tục quấy rầy nữa mà quay người đi về phía Hồ Hoa Dương.

“Lão Hồ, làm mất vài phút đồng hồ của anh. Lại đây! Tôi giới thiệu với anh một người. Đây là cậu Uy– Tổng giám đốc tuổi trẻ tài cao của một công ty vừa mới ra mắt thị trường tại Thủ đô. Cậu ấy có một vụ kinh doanh khá tốt muốn giới thiệu cho anh đây.”

“Cậu Uy? Vụ kinh doanh tốt muốn giới thiệu cho tôi?”

Khuôn mặt Hồ Hoa Dương nhìn Cao Lộ Lộ lộ rõ vẻ hoài nghi. Từ khi nào mà ả đàn bà có thể vì tiền mà cắt vấy ngăn tới tận móng lại có lòng tốt mà giới thiệu việc kinh doanh cho mình như vậy? Có khi nào có âm mưu gì trong chuyện này hay không?

“Đương nhiên là chuyện kinh doanh tốt, chúng ta là đồng nghiệp, tôi có thể lừa anh hay sao? Anh tới đây! Tôi sẽ nói chi tiết cho anh nghe.”

Đôi mắt Cao Lộ Lộ quuyến rũ, cô ta tiến tới kéo tay Hồ Hoa Dương, đôi gò bồng đồ sộ mềm mại cách sau lớp áo mỏng dính chặt vào người Hồ Hoa Dương khiến anh ta lập tức cảm thấy miếng đấng lười khô, toàn thân cảm thấy không thoải mái.

“Lộ Lộ, cô đừng như vậy! Cô cũng nghe thấy rồi đấy, khách hàng của tôi gấp gấp hơn. Tôi sẽ xử lý việc ở đây trước rồi qua bên đó.”

Hồ Hoa Dương rút cánh tay ra một cách vụng về, biểu hiện lúng túng nhưng rất kiên định. Anh ta biết bản thân cũng chẳng giỏi giang gì, có điều anh ta là một người có trách nhiệm, đã nhận xử lý công việc của Thượng Ất thì sẽ hoàn thành nó. Đây là một phẩm hạnh mà một người bình thường nên có chứ không liên quan gì đến lợi ích cả.

“Ồi dào! Tôi phải nói với anh thế nào mới được đây lão Hồ? Thân phận của cậu Uy là gì? Làm sao có thể bắt người ta phải đợi được? Anh biết không? Bố của cậu Uy là lãnh đạo cấp thành phố của Thủ đô. Chẳng phải anh vẫn luôn lo lắng về việc học hành của con anh ở Thủ đô sao? Anh giúp cậu Uy thì chỉ cần một câu nói thôi là việc học hành của đứa nhỏ được giải quyết xong. Đừng nghĩ ngợi nữa! Mau đi cùng tôi tới đó, không làm mất nhiều thời gian của anh đâu.”

Cao Lộ Lộ vừa khuyên nhủ vừa kéo cánh tay Hồ Hoa Dương thêm một lần nữa nhưng không ngờ chỉ tóm được không khí.

“Lộ Lộ! Cảm ơn lòng tốt của cô! Việc học hành của đứa nhỏ nhà tôi thì cứ để tôi tự giải quyết đi! Chắc vị lãnh đạo gì đó kia cũng không có thời gian quan tâm tới việc bình thường của dân chúng như của tôi đâu. Tiên sinh Thượng Ất, xin anh đợi một chút, bây giờ tôi sẽ liên hệ với chủ nhà, phiền anh điền giúp tôi một vài giấy tờ trước đợi chủ nhà tới, hai bên chỉ cần ký xác nhận nữa là được.”

Hồ Hoa Dương không thèm để ý tới Cao Lộ Lộ nữa mà chăm chú chuẩn bị tài liệu cho Thượng Ất. Thượng Ất nhìn thấy vậy thì lộ ra sự tán thưởng, xem ra con mắt nhìn người của hắn không tồi, anh chàng Hồ Hoa Dương này làm việc nghiêm túc, có trách nhiệm, đầu óc lại cực kỳ rõ ràng, tinh táo, không dễ tin vào lời dụ dỗ và những lợi ích mà người khác đưa ra. Đây

cũng là một người đồng nghiệp rất khó có được trong tận thế, nếu mà có cơ hội thì...

Thượng Ất nhìn Hồ Hoa Dương một cách chăm chú, trong lòng nghĩ không biết có nên cho người đàn ông này một cơ hội để anh ta trở thành thuộc hạ của mình, cùng vượt qua thời kỳ tận thế vô cùng khó khăn hay không.

“Chó má! Đúng là cái thứ cho sĩ diện mà không biết lấy! Có phải cho rằng tiền mà ông đây bỏ ra không nhiều bằng cái tên mặt trắng đấy không? Cao Lộ Lộ, cô nói cho ông đây biết cần phải bỏ ra bao nhiêu tiền? Bà nó! Ông đây sẽ trả tiền để mày đi tán tỉnh người phụ nữ của tao, vậy mà mày còn lên mặt. Tao không nói đùa với mày đâu!”

Giọng nói mất kiên nhẫn của Mã Uy truyền đến, gã ta đứng bật dậy. Vì Thượng Ất mà hết lần này đến lần khác Hồ Hoa Dương từ chối khiến Mã Uy cực kỳ căm tức. Gã ta chỉ thẳng tay về hướng Thượng Ất, miệng chửi rủa một cách hùng hổ với một thái độ cực kỳ kiêu ngạo. Đồng thời gã ta móc một bức ảnh từ trong ví ra đập xuống trước mặt Hồ Hoa Dương, ý bảo Cao Lộ Lộ đã giải thích sự việc rõ ràng.

“Người phụ nữ này tên là Vương Duyệt, cậu Uy sẽ trả anh 20 vạn để anh quyến rũ cô ta. Thế nào? Có làm hay không?”

Cao Lộ Lộ cũng có chút bức bối, cái mùi vị mà cứ hết lần này đến lần khác bị từ chối cũng chẳng dễ chịu gì, thôi thì dứt khoát nói thẳng ra sự thật cho rồi.

“20 vạn? Quyến rũ người phụ nữ này? Làm sao mà được! Tôi có vợ rồi. Không được, không được đâu!”

Hồ Hoa Dương là người thật thà nên anh ta làm sao có thể làm một chuyện hoang đường như vậy được. Anh ta vội vàng từ chối nhưng lại không ngờ Thượng Ất đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Đồng ý với anh ta đi! Việc của tôi không gấp lắm! 20 vạn nhiều như vậy, ngu sao mà chê.”

“Thượng Ất tiên sinh, anh đừng hiểu lầm, tôi sẽ không vì tiền mà làm chậm trễ công việc của anh đâu.”

Hồ Hoa Dương lộ rõ vẻ lo lắng, anh ta cho rằng Thượng Ất nói như vậy là do đang bức bối. Chuyện này tám mươi phần trăm là thất bại rồi.

Người đàn bà Cao Lộ Lộ này đúng là một con yêu tinh hại người. Đơn hàng mà anh ta khó khăn lắm mới nhận được lại bị làm xáo trộn cả lên. Người đàn bà này nhất định là ghen ghét với anh ta, cố ý tới quấy rối. Hừ! Lẽ nào anh ta thật sự không có số kiếm tiền sao? Sao mà những chuyện xui xẻo như thế cứ đổ hết lên đầu vậy? Chỉ muốn tự dựa vào sự nỗ lực của mình để cầm rế đặt chân ở Thủ đô sao mà khó đến thế à!

Càng nghĩ Hồ Hoa Dương càng cảm thấy chán nản, khuôn mặt anh ta trắng bệch như tờ giấy, tâm trạng thê thảm. Ấy vậy mà Thượng Ất lại mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai anh ta, đặt tấm ảnh người đàn bà kia vào tay và mở miệng nói.

“Anh nhiều tuổi hơn tôi, tôi gọi anh là Lão Hồ. Lão Hồ! Anh cầm lấy tấm ảnh, nghe theo bọn họ đi dụ dỗ cô gái này đi. Trong vòng ba ngày có thể khiến cô Vương Duyệt này nảy sinh tình cảm thì tôi sẽ gửi anh thêm 20 vạn nữa.”

“Gì cơ? Anh đưa cho tôi thêm 20 vạn nữa? Thượng tiên sinh, anh... Ý này của anh là gì vậy?”

Biểu hiện của Hồ Hoa Dương như gặp phải ma khi nghe thấy Thượng Ất nói. Con mắt hẩn ta tròn tròn thiếu điều muốn rớt ra. Cao Lộ Lộ và Mã Uy đứng bên cạnh cũng há mồm tròn mắt, nhìn Thượng Ất với ánh mắt tràn đầy sự khó hiểu và khiếp sợ.

“Tên này bị khùng à? Chuyện này có liên quan đến hẩn sao? Tiêu 20 vạn để xem kẻ khác tán gái, hẩn rốt cuộc nghĩ gì vậy? Hơn nữa nhìn bề ngoài thì cái tên Thượng Ất này không giống một kẻ có nhiều tiền đến nỗi tiêu không hết. Nhất định hẩn đang diễn trò cho chúng ta xem. Che giấu tốt đến nỗi vừa rồi chúng ta bị 20 vạn kia dọa cho đến độ bất an.”

Cao Lộ Lộ và Mã Uy liếc mắt nhìn nhau, họ khẳng định Thượng Ất đang diễn trò. Bọn họ không tin trên thế giới này lại có kẻ ngốc đến thế. Tiền nhiều đến nỗi cảm thấy nhàm chán à?

“Ha ha! Anh tên là Thượng Ất đúng không? Tôi đánh giá cao anh. Cái bộ dạng giả bộ bình tĩnh của anh quả là rất giống với phong thái của anh trai tôi năm đó. Có điều nếu tôi là anh thì tôi sẽ nhanh chóng rút khỏi đây, trước mặt tôi mà còn giả bộ, anh còn non lắm...”

Mã Uy đang châm chọc Thượng Ất thì giọng nói đột nhiên ngừng lại như thể bị một ai đó bóp nghẹn cổ họng vậy. Mã Uy không còn thốt ra được bất kỳ lời nào nữa, thứ duy nhất còn nghe thấy được chính là tiếng nuốt nước bọt trước mười mấy cục tiền đỏ tươi trước mặt và tiếng thở dồn dập của những kẻ khác. Tiền! Nhiều tiền quá! Khi Thượng Ất mở ba lô ra, đám đông có thể thấy được rất nhiều tiền, họ chưa bao giờ nhìn thấy nhiều tiền như vậy.

“Là cậu Uy phải không? Cậu đã nói vậy thì tôi đành thay đổi chủ ý rồi. Lão Hồ! Đây là một trăm vạn, trừ đi một nửa tiền đặt cọc ba phòng trong nửa năm, số còn lại đều là tiền của anh cả đấy. Trong vòng một tuần anh phải làm cho Vương Duyệt yêu anh. Sau đó nếu có thể thì hãy cố gắng chăm sóc cô ấy hết khả năng trong quãng thời gian sau đó.”

Chương 12: Có Thể Ra Tay Thì Không Phải Giải Thích

Giọng điệu của hắn nghiêm túc, ánh mắt bình tĩnh chứa đựng hàm ý sâu xa.

Cuộc sống có quá nhiều điều trùng hợp. Người phụ nữ giàu có, tùy hứng mà kiếp trước bám lấy hắn mấy năm - Vương Duyệt, lại xuất hiện tại một màn kịch vui trước mặt Thượng Ất ở kiếp này. Cái dáng vẻ muôn đời kiêu ngạo với khuôn mặt xinh đẹp, tùy hứng của người phụ nữ trong bức ảnh kia khiến Thượng Ất không dễ gì quên được. Khuôn mặt xinh đẹp ấy đã hành hạ Thượng Ất ba năm ở kiếp trước. Ngay cả sau khi Thượng Ất đã lấy Trần Phóng thì cô nàng này vẫn thỉnh thoảng dùng mọi cách, mọi phương thức

không thể tưởng tượng nổi mà xuất hiện và mang đến cho hần sự cười nhạo, uy hiếp hoặc dụ dỗ.

Ví dụ như ở kiếp trước, Vương Duyệt vì muốn Thượng Ất hồi tâm chuyển ý mà đã dùng mười mấy vạn để đóng giả một học sinh đại học đi học lại để vào học lớp của Thượng Ất. Sau đó thì lời đồn đại nhảm nhí liên quan đến Thượng Ất giống như một cái cây, mọc lên tầng tầng lớp lớp. Nào là tình yêu giữa thầy và trò, giáo sư nam dụ dỗ nữ sinh, quấy rối... Vì muốn Thượng Ất yêu lại cô ta một lần nữa mà lúc đó Vương Duyệt không từ bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào.

Cho nên, cái giây phút mà Thượng Ất ý thức được việc Cao Lộ Lộ và Mã Uy đang muốn đối phó với Vương Duyệt thì hần cảm thấy rất rối rắm. Lúc trước, khi đối mặt với sự dò hỏi của Trần Phóng, Thượng Ất đã biểu thị một cách rất rõ ràng rằng hần không muốn có bất kỳ sự qua lại nào với người phụ nữ kia nữa. Đó là những lời nói thật lòng.

Có điều đã từng vật lộn nhiều năm trong tận thế nên Thượng Ất ý thức được rằng càng khát khao thì càng muốn chiếm được. Vì muốn có được thứ mà mình yêu quý thì việc không từ thủ đoạn thực ra cũng không phải là một khuyết điểm chí mạng gì cả, đó chỉ đơn giản là một cách yêu, một cách muốn có được tình yêu nhưng không biết biểu đạt. Trong thế giới của tình cảm, Vương Duyệt chính là một người phụ nữ ngây thơ, cố chấp như thế.

Bảy ngày nữa là tận thế sẽ tới, Mã Uy là một tên cặn bã vì tiền mà đến cả vợ còn có thể bán. Trong tận thế không hề có sự ràng buộc của đạo đức, pháp luật thì không chừng những hạng người như thế sẽ làm ra những chuyện vượt quá lệ thường. Thượng Ất sẽ không ngồi yên mà giương mắt để hai kẻ cặn bã trước mặt đi hãm hại người phụ nữ mà trước đây đã từng yêu hần rất sâu đậm. Thượng Ất nghĩ đơn giản rằng có một người thật thà và tốt bụng như Hồ Hoa Dương ở bên cạnh bầu bạn cùng Vương Duyệt sẽ tốt hơn nhiều so với việc cô ta ở bên cạnh Mã Uy, còn việc Hồ Hoa Dương nghĩ sao không quan trọng. Những điều hần có thể làm vì Vương Duyệt cũng chỉ có như thế, mà chỉ cần như vậy thôi cũng đủ để báo đáp cho tình yêu thầm lặng mà Vương Duyệt dành cho Thượng Ất ở kiếp trước rồi.

“Mày còn dám hếch mũi vênh mặt, hôm nay ông đây không giết chết mày thì ông đây làm con mày!”

Lời Thượng Ất vừa nói ra, sắc mặt Mã Uy liền trở nên xanh mét. Gã ta đưa tay với lấy cái ghế ở bên cạnh. Mặc dù Mã Uy được sống trong nhung lụa nhưng gã ta vẫn có thể nghe hiểu được sự đe dọa trong câu nói của hắn. Cái thằng nhãi tên là Thượng Ất này đang định làm thật đấy! Hắn dám bỏ ra hơn trăm vạn để xui khiến người đàn ông khác đi tán vợ của Mã Uy ngay trước mặt gã, khiến một thằng đàn ông như Mã Uy làm sao có thể nhịn được. Hôm nay mà không có một người nằm xuống thì sự việc sẽ không chấm dứt.

“Bịch!”

Âm thanh thân thể của một người nặng nề rơi ngã xuống đất. Đó không phải là Thượng Ất, cũng chẳng phải là Hồ Hoa Dương.

Nhìn đèn treo đung đưa trên trần nhà, Mã Uy cảm thấy nhất định mình đang gặp ác mộng. Trong mơ gã ta thấy mình bị một gã đàn ông gầy yếu hơn cả gã ta đá cho một cái khiến gã ta văng xa tầm hơn ba mét, thiếu chút nữa là bị ngã chết trên nền xi măng rồi.

Đáng tiếc rằng đây không phải là giấc mơ, cơn đau nhức kích liệt theo đó ủa tới nhắc Mã Uy rằng mình đang bị đánh. Sự phẫn nộ và nhục nhã khiến Mã Uy lập tức móc ra một con dao. Gã ta cố nén nỗi đau ở bụng dưới, cố gắng chống cơ thể dậy tìm kiếm Thượng Ất, chuẩn bị chiến đấu thêm một lần nữa như một thằng đàn ông nhưng ngay sau đó đầu gã ta đập xuống đất, ngất lịm trong nháy mắt.

“Anh... Anh đã làm gì?”

Cao Lộ Lộ luống cuống đỡ Mã Uy, trên khuôn mặt lộ rõ sự chấn kinh và khiếp sợ.

Do bị va chạm mạnh mà trên đầu Mã Uy nổi lên một cục u cỡ như cái trứng gà, bị Thượng Ất đá vào mũi và mồm khiến mũi thì sụp xuống còn môi thì không ngừng chảy máu, cả khuôn mặt bị đánh đến thảm hại.

“Cô không nhìn thấy sao? Gã ta muốn dùng dao giết chết tôi, chỉ là tôi tự vệ mà thôi.”

Thượng Ất lạnh nhạt nói. Hắn cố gắng biểu hiện sự bình tĩnh trước sát ý không đè nén nổi kia, đang bắt đầu bốc lên. Không biết vì sao Thượng Ất phát hiện ra bản thân hắn càng ngày càng khát máu, sát ý bắn ra khiến hắn sắp mất đi lý trí. Cú đập vừa này nếu không phải vì hắn kịp thời thu chân lại thì e rằng cái cằm của Mã Uy đã bị đá nát rồi. Vì sao vậy? Bản thân hắn rõ ràng không phải là một kẻ cuồng sát, tại sao sau khi trọng sinh là thành ra thế này?

Thượng Ất rơi vào trạng thái trầm tư. Hồ Hoa Dương đứng bên cạnh lại cứ tưởng Thượng Ất đang lo lắng, anh ta vội kéo Thượng Ất lao ra ngoài, chạy đi với tốc độ rất nhanh, vừa đi vừa nói nhỏ:

“Lão đệ! Tôi từng nghe Cao Lộ Lộ nói qua thân phận của Mã Uy. Gã ta có người ba làm chức to trong thành phố, chúng ta là người dân bình thường không đấu nổi bọn họ đâu. Anh mau đi đi, tốt nhất là lập tức rời khỏi Thủ đô, mấy ngôi nhà kia thì... Thôi, đừng thuê nữa.”

“Tôi đi rồi anh sẽ thế nào? Đừng quên anh cũng có mặt trong chuyện này?”

Thượng Ất mỉm cười nhìn Hồ Hoa Dương. Hắn càng lúc càng đánh giá cao người đàn ông hơn ba mươi tuổi này, có trách nhiệm, có nguyên tắc, khuyết điểm là có chút nhu nhược, nhát gan, có lẽ đó là do một thời gian dài có cuộc sống thấp kém mà bị ảnh hưởng.

“Còn có thể làm sao chứ. Tôi đi làm, tương lai hi vọng có thể ở lại đây. Haizz! Tôi không đi được, tôi còn phải đón con tôi tới Thủ đô nữa...”

Hồ Hoa Dương cúi đầu chán nản. Anh ta biết rất rõ rằng khi xảy ra chuyện này thì có lẽ công việc của anh ta cũng sẽ chẳng giữ được. Việc đưa đứa nhỏ đến đây học thì càng không cần nghĩ tới nữa. Nói cho cùng thì anh ta chính là một con kiến nhỏ đáng thương trên mặt đất, chỉ cần một chút gió thổi mưa bay là những nỗ lực trước đây của anh ta sẽ sụp đổ, tan thành mây khói trong chớp mắt.

“Lão Hồ! Anh cầm một trăm vạn này đi. Những lời tôi nói lúc trước đều không tính, chỉ cần anh có thể ở bên cạnh Vương Duyệt trong vòng một tuần, chăm sóc tốt cho cô ấy thì số tiền này là của anh.”

Thượng Ất vừa nói vừa phất tay, ra hiệu cho Hồ Hoa Dương đừng nói gì. Hân vẫn còn lời muốn nói.

“Ngoài ra hãy giúp tôi thêm một việc. Chiều hôm nay hãy thuê lại ba căn nhà đó. Cái căn Hoa Tụng viên ở Thủ đô đừng vội động tới, hai căn còn lại thì kêu chủ nhà chuyển hết đồ bên trong ra ngoài, sau đó dựa theo danh sách ghi ở trong tờ giấy, giúp tôi mua hết đồ đạc về, để vào trong hai căn phòng đó. Ở đây tôi có thể thanh toán, anh cầm lấy, mật mã là sáu số tám, tiền mua đồ thì quẹt thẻ trả.”

“Hả? Anh đi mua hết cả trung tâm thương mại luôn à?”

Nhìn những cái tên dày đặc và những con số khổng lồ trên tờ giấy thì không có một kẻ bình thường nào lại tùy hứng mua hết số đồ dùng sinh hoạt trong một lần duy nhất cả. Có điều Hồ Hoa Dương là một người có chừng mực, anh ta biết có những chuyện không nên nghe ngóng mà hơn thế còn không được phụ lòng tin nhiệm của người khác. Rõ ràng là Thượng Ất rất tin tưởng anh ta, do đó sau khi suy nghĩ, Hồ Hoa Dương bèn gật đầu đồng ý, quay trở về nhà, nhanh chóng xử lý việc liên quan đến nhà cửa.

Lúc này, Mã Uy bị Thượng Ất đánh ngất cũng dần dần hồi tỉnh lại. Cơn đau đơn như thủy triều dồn dập truyền tới, Mã Uy run rẩy sờ sau đầu, bàn tay chạm phải một thứ nhộp nháp, máu đỏ sậm tuôn ra phái sau đầu, nhanh chóng thấm đầm áo của gã ta.

“Thằng nhóc, gan to đấy! Đợi tao!”

Mã Uy đứng dậy bỏ đi. Ánh mắt căm hận như rắn độc của hân trước khi bỏ đi khiến cho Cao Lộ Lộ đứng bên cạnh thấy lạnh toát người.

Chương 13: Hàng Xóm Xấu Xa Đến Nhà

Rời khỏi công ty môi giới, Thượng Ất không ngồi xe mà dạo bước dọc theo con đường rộng rãi của Thủ đô.

Giờ là tháng bảy, những cây hồng hai bên đường đã qua thời kỳ nở hoa, dưới những tán lá xanh um tươi tốt là những quả hồng xanh xanh to bằng nắm tay trẻ con, chúng đang ra sức đón lấy ánh mặt trời, cố gắng phát triển to hơn, tròn hơn, đỏ hơn. Chẳng bao lâu nữa, cả con đường sẽ phảng phất mùi thơm nhẹ đặc trưng của hồng chín, giữa những tòa nhà chen chúc của chốn thành thị bận rộn, sẽ xuất hiện một cảnh tượng xinh đẹp hiện ra giữ chân người qua đường.

Nhìn những cây hồng và những bồn hoa đã được chăm sóc tỉ mỉ, Thượng Ất bắt đầu nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

Trong thế giới này không thiếu những con nhà giàu không coi ai ra gì như Mã Uy, còn người thành thật, tốt bụng như Hồ Hoa Dương thì lại không nhiều. Vừa nảy ra tay giáo huấn Mã Uy, mục đích của Thượng Ất không hề đơn thuần. Nếu không ra oai ép Hồ Hoa Dương, người đàn ông hơn 30 tuổi kia đến bước đường cùng thì e rằng anh ta sẽ rất khó từ bỏ công việc hiện tại của mình mà toàn tâm toàn ý làm thay mọi việc cho Thượng Ất.

Có thể nói là Thượng Ất đã cố tình dụ dỗ Hồ Hoa Dương. Thượng Ất làm vậy cũng là do không còn cách nào khác, tận thế sắp tới rồi, hắn cần có trợ thủ giúp đỡ. Hồ Hoa Dương là lựa chọn thích hợp nhất ở thời điểm hiện tại mà Thượng Ất gặp. Đương nhiên sau này khi Hồ Hoa Dương hiểu rõ được tình tiết bên trong có oán trách hắn hay không thì Thượng Ất cũng không quan tâm. Trong mắt Thượng Ất, chỉ có hai việc quan trọng đó là làm sao có thể tiếp tục sống và con trai Thượng Nhạc Nhạc của hắn được hạnh phúc.

Vừa nghĩ Thượng Ất vừa dừng bước lại nhìn chăm chăm lên con đường được bao quanh bởi những cây hồng mà tự nhủ.

“Chẳng bao lâu nữa con trai Thượng Nhạc Nhạc sẽ dùng bàn tay nhỏ bé của mình đi hái những quả hồng này. Tên nhóc đó thích ăn những thứ có vị chát nhẹ nhẹ như thế này không nhỉ? Sau tận thế con đường này còn có thể giữ được bao nhiêu trái hồng? Trên những bông hoa xinh đẹp dưới tán cây kia có khi nào sẽ dính máu dơ tanh bẩn, hài cốt của con người, khiến nhóc con không dám đến gần, chỉ có thể dùng đôi mắt sợ hãi để nhìn cái thế giới này hay không? Không được. Mình không thể để những cảnh tượng dơ bẩn, kinh khủng kia xuất hiện trong mắt của Nhạc Nhạc được! Mình sẽ đổi mặt

với cái thế giới đầy tội ác và dơ bẩn này, con trai mình nhất định phải sống hạnh phúc như hiện tại. Ai ngăn cản mình, người đó sẽ phải chết!

Sáng sớm ngày hôm sau, thời gian đã dịch chuyển tới ngày 25 tháng 6, cách nạn diệt vong toàn bộ nhân loại chỉ còn bốn ngày cuối cùng.

Buổi sớm thức dậy, Thượng Ất nhận được điện thoại của Hồ Hoa Dương, nói rằng việc liên quan đến mấy căn hộ đã làm xong, Thượng Ất có thể chuyển tới bất cứ lúc nào. Nhận được tin ấy, Thượng Ất rất vui mừng. Hai ngày này, Trần Phóng đã gặp rất nhiều bạn học mà cô không gặp trong một thời gian dài. Mọi người tỏ ra hoan nghênh vì Trần Phóng đã tới Thủ đô nhưng đáng tiếc là hiện tại Trần Phóng ở khách sạn, bọn họ không tiện tới làm khách. Bây giờ Thượng Ất đã giải quyết xong vấn đề nhà cửa rồi, Trần Phóng vui đến độ quên luôn cả việc cho Nhạc Nhạc bú sữa. Kết quả là khi cả nhà Thượng Ất chuyển đến nhà mới, Thượng Nhạc Nhạc giận dữ khóc toáng, vang khắp cả căn nhà hơn trăm mét vuông.

“AAA, Nhạc Nhạc đừng khóc nữa, mẹ sai rồi, không cho con bú no. Chỉ vì mẹ mừng quá, chúng ta cuối cùng cũng sở hữu căn nhà của chính mình ở Thủ đô rồi.”

Trần Phóng vội vàng mở áo ngực ra, đầu ngực hồng tươi trên bầu ngực trắng nõn nhanh chóng biến mất trong chúm miệng của Thượng Nhạc Nhạc, Thượng Ất đứng bên cạnh há miệng, tức giận trừng mắt nhìn Thượng Nhạc Nhạc.

“Tiểu tử thôi chỉ biết ăn, con cướp mất thứ mà ba thích nhất có biết không?”

“Đừng nói linh tinh trước mặt con trẻ, thứ gì của anh chứ, rõ ràng là của Nhạc Nhạc...”

Trần Phóng tức giận trách Thượng Ất. Đột nhiên có tiếng đập cửa lớn từ ngoài vọng vào, tiếng đập vội vàng, chắc nịch, giống như có việc gì đó rất gấp gáp

“Bà là ai? Có chuyện gì không?”

Nhìn thấy Thượng Nhạc Nhạc bị tiếng gõ cửa phân tâm, không còn tập trung bú nữa, Thượng Ất lạnh lùng, bình tĩnh đánh giá người đàn bà đáng đứng trước cửa.

Tuổi tác người đàn bà không lớn lắm, nhìn có vẻ khoảng bốn mươi, bà ta mặc một chiếc váy màu xanh lá cây đất liền. Dưới mái tóc quấn tinh xảo màu hạt dẻ là một khuôn mặt khôn khéo có phần nịnh bợ. Nhìn thấy Thượng Ất mở cửa, người đàn bà không hề đáp lại nhìn qua khe cửa tìm kiếm bên trong. Khi nhìn thấy Trần Phóng đang ôm Thượng Nhạc Nhạc với bộ dạng có phần bất an thì trên khuôn mặt người phụ nữ bỗng hiện ra thần sắc căm ghét, đôi môi mỏng của bà buông ra mấy chữ lạnh lùng: “Mấy người mới dọn đến đúng không? Bảo vệ trước cửa không nói cho các người biết quy tắc của khu cư xá này hay sao?”

“Quy tắc? Quy tắc gì vậy?” Thượng Ất chau mày, bình tĩnh nhìn người đàn bà.

“Nhìn bộ dạng của mấy người cũng không giống là người mua được căn nhà này lắm. Nghe đây! Khu dân cư này của chúng tôi là một trong những khu dân cư xa hoa nhất trong thủ đô. Mấy người từ nơi khác tới thuê thì phải tuân theo quy tắc, không được quấy nhiễu hàng xóm xung quanh.”

“À, xin lỗi chị gái! Lúc này con trẻ khóc đã quấy rầy mọi người rồi. Chị yên tâm, sau này chúng tôi sẽ chú ý, sẽ không làm phiền hàng xóm nghỉ ngơi nữa.”

Trần Phóng đi tới sau Thượng Ất, vẻ mặt tràn đầy áy náy, giải thích. Vừa rồi đúng là tiếng khóc của Thượng Nhạc Nhạc hơi to, Trần Phóng lương thiện chỉ nghĩ tới việc ảnh hưởng tới người khác mà không hề chú ý tới sự khinh bỉ và ngạo mạn trong lời nói của người đàn bà kia.

“Biết là tốt. Mấy người ngoại địa các người đúng là không có tư cách, làm hàng xóm với các người quả thật là một chuyện khó chịu.”

Thấy Trần Phóng xin lỗi, người đàn bà kia trừng mắt, lăm bằm, quay người đang định bỏ đi thì tiếng nói lạnh lùng của Thượng Ất vang lên từ phía sau lưng bà.

“Bậc thang cao, bà để ý, đừng để bị ngã.”

“Bậc thang cao? Làm gì có bậc thang... Váy của tôi, á á!”

Người đàn bà với khuôn mặt nhọn đang cất bước thì không ngờ theo sau câu nói của Thượng Ất là âm thanh rách toạc của chiếc váy dài đột nhiên truyền đến. Sau đó bà ta giống như bị ai đó đẩy, lão đảo, té ầm xuống lối đi lát đá hoa cương trong tư thế chó chuẩn bị liếm phân.

“Đi đứng không cẩn thận thì đừng nên ra ngoài, càng không nên đến trước của nhà tôi mà ác mồm. Hừ! Đây bà già, tôi có lòng tốt nhắc nhở, quần lót của bà lộ ra rồi kìa... Lại còn in hình mèo Kitty.”

Giọng nói Thượng Ất lạnh nhạt, khuôn mặt lộ rõ vẻ trêu tức, cứ như thể người vừa giẫm lên váy rồi tiện thể đẩy bà ta một cái không phải là hấn vậy. Người đàn bà kỳ quặc, không đâu chạy tới trước cửa mà xỉ nhục vợ mình, Thượng Ất cảm thấy hấn không giết chết bà ta là đã coi như rất hiền từ rồi.

“Mày khốn khiếp... Tao... Tao”

Mụ đàn bà mặt nhọn hét chói tai, dấu chân hiện rõ một một trên chiếc váy, cộng với vẻ mặt như trêu tức của Thượng Ất khiến bà ta lập tức nhận ra rằng mình đã bị người đàn ông trẻ tuổi trước mắt giáo huấn.

Có điều mụ đàn bà mặt nhọn cũng phản ứng rất nhanh, sau khi phát hiện quần lót bị lộ ra mụ liền im bật, nhanh chóng dùng váy che mờ, miệng thì lẩm bẩm mấy lời ác độc, hấn học: “Được lắm, tiểu tử mày giỏi lắm. Có điều mày chớ đắc ý, chỗ này là khu dân cư cao cấp, khắp nơi đều gắn camera, mày làm gì thì tao đều có thể lập tức tìm ra chứng cứ. Mày đợi đấy. Nếu mày còn có thể tiếp tục sống được ở đây thì Triệu Mỹ Lệ tao sẽ làm con mày!

Chương 14: Hoa Tụng Tam Hồ

“Haha, không tiến!”

Thượng Ất cười nhạt, quay người đóng cửa. Triệu Lệ Quyên đứng ở bên ngoài, khuôn mặt bưng bưng giận dữ, bà ta cảm thấy không cam tâm, vẫn muốn đập cửa nhưng đến cuối cùng bà ta vẫn cố nhẫn lại, quay người đi vào căn biệt thự hai tầng độc lập xa hoa sát vách với sắc mặt tái mét.

Lúc này, dù là Thượng Ất, Triệu Lệ Quyên hay như Trần Phóng đang lo lắng trong nhà cũng đều không chú ý tới một gã đàn ông gầy guộc, đeo kính râm đang lạnh lùng quan sát tất cả mọi việc ở một căn chòi nghỉ mát ở không xa chỗ đó.

“Mẹ nó! Tức chết đi được! Tức chết đi được! Bà Lý, bà Lý, mau tới rót cho tôi cốc nước, bà đây nhiều tuổi như vậy mà chưa bao giờ phải chịu tức đến thế!”

Về đến nhà, Triệu Lệ Quyên đặt mông xuống sofa. Cái ghế mềm mại, chắc nịch trị giá mấy mươi vạn ấy dường như không chịu nổi cơn thịnh nộ của bà, nó phát ra một âm thanh chói tai, dọa bà Lý đang bưng nước tới tay run rẩy, trong lòng không khỏi lo sợ.

“Ồi trời ơi! Lại là kẻ nào chọc giận nữ ma đầu Triệu Lệ Quyên rồi? Lần trước vì chuyện luyện đàn của bọn trẻ, mà bà ta đã đuổi thẳng cổ con nhà người ta đi. Gia đình đó tốt biết mấy, thằng nhỏ là giảng viên đại học, hòa nhã, hiền lành, đối xử tốt với mọi người. Vợ của thằng nhỏ là giáo viên cấp hai, nói chuyện vừa dịu dàng lại vừa lễ phép. Đáng yêu nhất là Tiểu Cầm – con của bọn họ, một đứa bé thật hiểu chuyện, mỗi lần gặp đều cười cười, gọi mình một tiếng bà Lý. Chỉ có điều Tiểu Cầm ở nhà luyện đàn làm ảnh hưởng, gây ồn ào tới Triệu Lệ Quyên mà bà ta đã lợi dụng mối quan hệ ép cả nhà người ta phải chuyển đi. Mình có hỏi qua mấy bà bảo mẫu của những nhà khác, họ đều nói Tiểu Cầm chỉ luyện đàn tầm 3,4 giờ chiều, hơn nữa tiếng đàn không hề ồn ào, tại sao Triệu Lệ Quyên nhất nhất không chịu nhường bọn họ vậy? Lẽ nào giống như lời của một bà Châu ở bên cạnh, bà ấy nói rằng con trai của Triệu Lệ Quyên học hành không ra gì, thi rớt đại học nên bà thấy khó chịu khi nhìn thấy con nhà người khác có học vấn? Haizz! Nếu đúng là như vậy thì quả thật Triệu Lệ Quyên hơi quá đáng rồi.”

Bà Lý vừa nghĩ vừa đưa cốc nước trong tay cho Triệu Lệ Quyên một cách cẩn trọng. Bà đã làm bảo mẫu ở đây mười năm rồi nên bà biết tính khí của Triệu Lệ Quyên tột độ đến mức nào, tuyệt đối không được gây chuyện khi

bà ta còn đang nổi nóng, bà Lý vẫn cần tiền lương 4000 tệ mỗi tháng để đóng tiền học thêm cho cháu của bà nữa.

“Thật tức chết đi được! Phùng Viện, Hàn Phương có nhà không? Nếu có thì mau tới đây cho tôi, tôi có việc muốn tìm các người!”

Triệu Lệ Quyên uống một hơi cạn sạch cốc nước, đồng thời ghi âm giọng nói trong Wechat và gửi đi. Bà Lý đứng bên cạnh khom người hầu hạ cẩn thận nhưng trong lòng bà đang vô cùng lo lắng.

Quả nhiên lại có kẻ chọc giận Triệu Lệ Quyên rồi. Mỗi lần mà bà ta muốn đối phó với kẻ khác thì luôn tìm hai người bạn thân của mẹ là Phùng Viện và Hàn Phương. Thời gian lâu dài đến bà Lý cũng hiểu rõ, ba người đàn bà hơn bốn mươi tuổi này được cả cái khu dân cư này phong là ba con hổ cái “Hoa Tung Tam Hổ”. Bề ngoài ba người đàn bà này chính là đại diện ủy viên hội chủ xí nghiệp khu dân cư, bình thường luôn bận rộn với các loại công việc của khu này. Trên thực tế các chủ xí nghiệp khu dân cư đều biết rõ ràng mấy ông chồng hoặc gia thế của ba mẹ đàn bà này đều là những người có địa vị trong chính phủ ở Thủ đô, đều là một trong mười người đứng đầu của những cơ quan đó, nếu không thì ba mẹ ta dám dựa vào cái gì mà làm mưa làm gió, thậm chí là chi phối những chuyện quan trọng của của một khu dân cư giàu có, xa hoa như thế này?

Bà Lý nghĩ ngợi, không quên cảm thấy đáng thương cho cái người đã chọc giận Triệu Lệ Quyên kia, đồng thời bà cũng rất tò mò không biết đó là một người như thế nào mà khiến người đàn bà Triệu Lệ Quyên phải chật vật như thế. Bà Lý nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Lệ Quyên khi trở về với quần áo xộc xệch, mặt dính đầy bùn, quan trọng là trên chiếc váy vẫn còn hằn in rõ dấu chân của người đàn ông.

“Chị Triệu? Chị làm sao vậy? Mặt còn bị chà xước nữa, đứa nào đui mắt chọc giận chị vậy?”

Hai mẹ đàn bà khác của Hoa Tung Tam Hổ nhanh chóng chạy tới, nhìn bộ dạng có phần uể oải của Triệu Lệ Quyên, Phùng Viện và Hàn Phương cảm thấy hơi hoảng hốt. Sau đó bọn họ tỏ ra giận dữ, nhao nhao lên hỏi thăm. Bạn tốt tới nhà, sắc mặt nghiêm trọng của Lệ Quyên cuối cùng cũng giãn ra, bình tĩnh kể lại cho bạn tốt nghe sự việc vừa nãy xảy ra.

“Cái gì? Có một thằng từ bên ngoài tới thuê ở dám làm thế nào với chị? Lẽ nào nhà này có lai lịch gì đặc biệt?”

Sau khi nghe rõ sự tình, khuôn mặt tròn của Phùng Viện lộ rõ sự nghi ngờ. Bạn thân Triệu Lệ Quyên của mẹ không phải là loại dễ đụng vào, lúc đó chịu thiệt không hề phản lại mà lại gọi mẹ và Hàn Phương tới nhà thì rõ ràng Lệ Quyên có tính toán riêng của bà ta.

“Không rõ lai lịch, chỉ biết là hôm nay mới chuyển đến, một nhà ba người, bề ngoài nhìn rất tầm thường.” Triệu Lệ Quyên vừa nói vừa suy nghĩ kỹ càng.

“Có điều khí chất của gã đàn ông kia nhìn có vẻ không tầm thường. Nói thế nào nhỉ, từ đầu đến cuối hẳn nói không nhiều, khiến cho người khác không tự chủ được mà cảm thấy lo lắng, đặc biệt là đôi mắt hẳn khi hẳn nhìn tôi, giống như...”

Lời nói của Triệu Lệ Quyên nhất thời nghẹn lại, bà ta không tìm được từ nào để miêu tả cảm nhận của chính mình về Thượng Ất. Giờ nghĩ lại, bà ta thấy đôi mắt đó sâu thẳm, sâu đến độ bà ta cảm thấy thật khủng khiếp, đây cũng chính là lý do mẹ tìm Phùng Viện và Hàn Phương để bàn bạc.

“Haizz, mặc kệ lai lịch của nó, dù sao không bằng chúng ta là được rồi. Hai người nghĩ xem, nếu thân phận của đối phương đặc biệt thì có cần phải đi thuê nhà không? Theo như em thấy thì chúng ta cứ giết đến tận cửa, bắt thằng nhóc đó bồi thường rồi sau đó ngoan ngoãn rút khỏi Hoa Tụng đại viện.”

Trong ba con hổ của Hoa Tụng thì người có tính khí nóng nảy nhất là Hàn Phương, cũng là người ít tuổi nhất. Thấy Triệu Lệ Quyên bị ức hiếp, nên lập tức đề nghị phương án giết đến tận cửa. Người phụ nữ hơn bốn mươi mà tướng mạo lại trẻ như thế mới ba mươi, cơ thể xinh đẹp, đầy đặn này luôn nhận được sự yêu thương, chiều chuộng của chồng mình là Cục trưởng Cục công an thành phố. Ông ta thích cái bộ dạng vĩnh mộng trên giường của mẹ ta, cưng chiều hết mực, điều đó tự nhiên ta tạo thành một Hàn Phương luôn coi trời bằng vung, tính khí đánh đá, chua ngoa.

Nghe thấy vậy, Phùng Viện ở bên cạnh cũng thấy bứt rứt. Thân phận của bọn họ đã tới đẳng cấp này thì những kẻ bình thường hầu như không phải là đối thủ của họ. Lần trước khó khăn lắm mới đối phó được với cái nhà giáo họ Tôn kia, thật không ngờ chơi còn chưa đã đối phương đã sợ hãi mà ngoan ngoãn chuyển đi. Lần này cơ hội lại xuất hiện rồi, Phùng Viện vô thức liếm bờ môi đỏ tươi, sắc mặt đầy hào hứng. Cái cảm giác ở tít trên cao, nhìn xuống con sâu cái kiến còn sung sướng hơn nhiều là đi shopping, hát karaoke hay đi bar.

“Không được, chị vẫn còn chưa nắm chắc vài điểm trong chuyện này. Lần trước vì chuyện của nhà họ Tôn kia mà lão Hồng nhà chị nhắc nhở mấy ngày nay nghỉ ngơi nhiều một chút, chuyện lần này cần phải bàn bạc kỹ hơn.”

Triệu Lệ Quyên lắc đầu, bác bỏ đề xuất của Hàn Phương. Không biết tại làm sao mà cái nhìn cuối cùng của Thượng Ất càng lúc càng hiện rõ mòn một trong con người bà ta, một ánh mắt lạnh lẽo, vô tình.

Chương 15: Người Đàn Bà Nham Hiểm

“Ừ, cẩn thận một chút cũng tốt! Dù sao thì người có thể sống trong đại viện Hoa Tụng cũng không phải là người bình thường. Nếu không thì chị Triệu nói tên đó đã động tay động chân đánh người đúng không? Như thế thì chúng ta cũng có thể dùng cách giải quyết việc chung để xử lý rồi. Tôi lập tức tới khu công nghiệp nhỏ để lấy camera theo dõi, có chứng cứ thì để xem tên đó nói gì được nữa!”

Thấy Triệu Lệ Quyên lo lắng nặng nề, Phùng Viện có chút nóng nảy, vội vàng bày mưu đặt kế. Hàn Phương là kẻ không sợ chuyện phiền phức nên cũng hòa theo ủng hộ, nghe xong thì sắc mặt Triệu Lệ Quyên càng thêm âm u.

“Chị Triệu, chị đừng do dự nữa! Cứ làm như em nói, chúng ta sẽ chia ra ba đường, chị Triệu là ủy viên đại diện của ban quản lý, quen biết với quản lý Ngụy của ban quản lý, bây giờ chị hãy tới xí nghiệp để lấy camera theo dõi. Còn Hàn Phương cũng đừng ở không mà lập tức gọi điện thoại cho chồng cô đi, kêu anh ta phái người tới, lỡ mà có tranh chấp xảy ra thì lợi dụng cơ hội đó bắt tên nhóc kia về đồn công an luôn, còn tôi thì...”

Trên gương mặt vừa trắng vừa mập của Phùng Viện hiện lên một tia âm ngoan, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh:

“Chuyện này đều là do đứa bé nhà đó khóc mà ra, nếu họ đã không biết điều thì cũng đừng trách lòng dạ chúng ta ác độc! Chắc các người cũng biết là tôi có nuôi một con thú cưng là một con mèo đặt tên là Jack, hôm qua tôi vừa mang nó đi làm phẫu thuật triệt sản. Hiện tại, tính tình nó vô cùng hung dữ, ngay cả tôi tới gần mà cũng bị nó cào mấy lần. Đợi lát nữa, khi chúng ta đi tới nhà kia tính sổ thì tôi sẽ mang Jack theo, sau đó tìm cơ hội ném vào đứa bé và người phụ nữ kia... Hừ, chị Triệu à, sau đó chẳng phải chị đã báo được thù sao!”

Tê!

Hàm ý trong lời nói của Phùng Viện dày đặc làm cho bảo mẫu là thím Lý đứng kế bên nghe xong thì cả người đều run rẩy. Sao người đàn bà này ác độc quá vậy? Đó chỉ là một đứa bé còn đang bú sữa thôi mà, sao bà ta lại có ý kiến độc địa như vậy chứ? Phùng Viện này rõ ràng có bộ dạng trắng, mập,

trông vô cùng hiền lành mà tâm tư còn độc hơn cả thuốc độc nữa, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong mà!

Nghĩ như vậy, thím Lý không nhịn được mà lắc đầu, bà thật sự không hiểu mấy bà vợ của mấy ông quan to chứclớn này nghĩ gì nữa, bà chỉ có thể âm thầm thở dài, hi vọng đứa bé nhỏ kia sẽ không bị thương nghiêm trọng.

“Ha ha, vẫn là Phùng Viện bà suy nghĩ chu đáo! Bây giờ, tôi sẽ lập tức gọi điện cho chồng tôi kêu ông ấy phái người tới đây! Mẹ nó chứ, dám gây chuyện trong địa bàn của Tam Hồ Hoa Tụng chúng ta, để tôi xem thử tên đó là rồng qua sông hay là con giun mềm oặt trên đất đây!”

Hàn Phương vừa kiêu căng nói vừa lấy điện thoại di động ra gọi. Sau khi Triệu Lệ Quyên nghe Phùng Viện sắp đặt xong thì hơi ngây người, sau đó khóe miệng lại dâng lên một nụ cười khinh bỉ không dễ phát hiện.

“Tâm tư của Phùng Viện này đúng là độc ác, bản thân không thể sinh đẻ mà lại không muốn thấy người khác có con! Nói dễ nghe thì là trút giận cho mình, nói trắng ra thì là mượn dao giết người để thỏa mãn tâm lí biến thái của bản thân! Hừ nhưng mà cũng không sai, chỉ cần mình có thể trút được cơn giận này là được, cùng lắm là phải bồi thường một ít tiền thôi, còn làm gì được mình chứ?”

Sau khi quyết tâm, ba người đều đi làm chuyện nhưng kể cả thím Lý, không ai trong bốn người phát hiện sự có mặt của một người đàn ông gầy gò trong đình nghỉ mát, bây giờ gã đang lặng lẽ lướt qua chỗ tối ở cửa sổ, đi theo sau lưng Triệu Lệ Quyên đang không nhanh không chậm đi tới phòng theo dõi của ban quản lý.

Xảy ra chuyện xấu hổ ở nhà hàng xóm, tâm trạng Trần Phóng có chút sa sút. Cô rất nhạy bén nên từ vài câu nói của Triệu Lệ Quyên thì cô cũng dần cũng nhận ra là mấy nhà trong khu này chẳng những không chào đón bọn họ mà thậm chí còn mang theo sự khinh thường và thù hận.

Ngay lúc đó, lần đầu tiên Trần Phóng cảm nhận được sự chênh lệch về giai cấp và địa vị trong thực tế. Cô và Thượng Ất không trộm không cướp của ai, dùng tiền của mình để vào ở trong khu nhà cao cấp này nhưng đối

phương lại xem thường họ, họ dựa vào gì chứ? Tất cả cũng là vì bọn cô là người ngoài tỉnh, là thuê phòng chứ không phải mua nhà sao?

Nghĩ như vậy, lại nhìn con trai ngoan ngoãn trong lòng, mũi Trần Phóng có chút chua xót khó hiểu, một cỗ tủi thân nhanh chóng lan tràn trong lòng như giọt mực nhỏ vào tờ giấy trắng.

“Ông xã à, chúng ta đã làm gì sai sao? Chẳng lẽ người bình thường như chúng ta thì không có tư cách ở nơi này à?”

“Cô bé ngốc! Sao nói mấy lời ngốc nghếch vậy? Mấy thứ rác rưởi kia sao so được với em! Em yên tâm đi, có anh ở đây, em muốn ở bao lâu cũng được, anh đảm bảo không ai dám đuổi em đâu!” Thượng Ất ôm lấy vai Trần Phóng, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, một cỗ sát ý quanh quẩn trong lòng.

Người đàn bà kia đã vô tình xúc phạm tới điểm mấu chốt của hắn, bây giờ Thượng Ất xem bà ta như một người đã chết rồi. Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là Thượng Ất khát máu, lạm sát, không có điểm mấu chốt, mà ngược lại, đây lại là phản ứng bình thường vốn có sau khi Thượng Ất đã từng trải giẫy giụa trong tận thế. Người đã từng sống lâu trong tận thế thì trong tâm lý sẽ xuất hiện triệu chứng vọng tưởng bị hãm hại nặng hoặc nhẹ, mà trùng hợp là biểu hiện của đối phương lại kích thích cho triệu chứng Thượng Ất bộc phát. Khi người đàn bà nói ra từng chữ đầu tiên uy hiếp người nhà của Thượng Ất thì đối phương đã có một chỗ trong danh sách diệt trừ của Thượng Ất rồi.

Khác với người ra mặt sỉ nhục họ trước đó, người đàn bà kia ở ngay biệt thự bên cạnh.

Ba ngày nữa tận thế sẽ tới, nếu như người đàn bà còn sống sót được dưới từ trường thần bí kia thì chắc chắn sẽ ý thức được tầm quan trọng của đồ ăn, thuốc và các loại vật tư khác như những người sống sót khác, mà với dáng vẻ phách lối của bà ta thì Thượng Ất cũng không khó đoán ra được bà ta sẽ có thể làm gì vì thức ăn.

Bà ta nhất định sẽ dựa vào lực lượng xã hội hùng mạnh, trong thời gian ngắn nhất sẽ giành lấy quyền quản lý vật tư trong khu đại viện vào trong tay

mình. Mà theo sự tiêu hao không ngừng tài nguyên trong đại viện thì chắc hẳn hàng xóm chung quanh sẽ trở thành đối tượng cướp đoạt. khi đó, khẳng định gia đình Thượng Ất sẽ trở thành người đứng mũi chịu sào mà trở thành mục tiêu đầu tiên bị đối phương dùng bạo lực để cướp bóc, phiền phức và tranh đấu sẽ kéo nhau tới, sẽ xáo trộn hoàn toàn kế hoạch của Thượng Ất.

Nhưng nên giải quyết người đàn bà kia như thế nào đây? Chẳng lẽ tối nay lại tới nhà đối phương rồi trực tiếp xử bà ta sao? Không được, bây giờ thời gian đã rất gấp gáp rồi, không thể làm phức tạp thêm, nếu rước lấy sự chú ý của cảnh sát thì rất phiền toái.

“Đình linh linh, đình linh linh”

Thượng Ất còn đang suy tư thì điện thoại Trần Phóng đột ngột vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Thượng Ất.

“A, là lớp trưởng đại học à! Chưa chưa, 11 giờ trưa nay, phòng 301 khách sạn Xuân Giang ở Quảng Trường Nhân Dân! Được, đến lúc đó gặp!”

Cúp điện thoại xong, mặt Trần Phóng đỏ bừng, cô lè lưỡi một cái. Bởi vì phải vội vàng dọn nhà, cô đã quên mất trưa hôm nay có buổi họp lớp, may mà lớp trưởng Hà Hoàn Ngưu gọi điện tới nhắc cô, hiện tại chạy tới cũng kịp giờ. Không biết Thượng Ất có cho phép cô đi hay không, còn mấy ngày nữa cô mới ở cũ xong.

Trần Phóng lén nhìn Thượng Ất, ngoài ý muốn phát hiện đang nhìn chăm chăm cô mà như đang suy nghĩ gì đó.

“Đúng rồi, sao lại quên mất chuyện gặp bạn học được chứ! Có còn ba ngày nữa là ngôi sao băng thần bí kia sẽ xuất hiện, lần đầu tiên sẽ phóng thích sóng từ trường khiến cho tất cả sinh vật trên Trái Đất thoái hóa. Đến lúc đó, trong khu nhà nhỏ bé, động vật sẽ tiến hóa gen không ổn định, ví dụ như chó, mèo, chuột, một vài loài động vật sẽ vì thoái hóa mà tấn công con người, lần họp lớp này chính là một cơ hội tốt để thu gom thịt tươi!”

Chương 16: Chủ Động Giúp Đỡ Thượng Ất Giải Quyết

Nghĩ tới từ “Thịt mồi” này, lông mày của Thượng Ất không nhin được mà nhíu lại.

Kiếp trước, Thượng Ất không có được thuốc kích hoạt của Thủ đô phân phát mà lại bất hạnh bị sóng từ trường thần bí kia phóng xạ, cánh tay phải bị thoái hóa thành đồ vật ghê tởm giống như xúc tu của bạch tuộc, bị người còn sống xem như là quái vật mà đuổi ra khỏi căn cứ. Thượng Ất chỉ còn cách phiêu bạt khắp nơi, dành dụm hơi tàn để sống qua ngày, cuối cùng thì biến thành “Thịt mồi” có nhiệm vụ đi tìm kiếm vật tư, tài nguyên sống sót thay cho đội ngũ người sống sót hoặc là làm mồi dụ mãnh thú thoái hóa hoặc thoái hóa thể hiện thân.

Dần dần, Thượng Ất cũng nhận ra “Thịt mồi” chính là thứ giống như con giun dùng để ngư dân câu cá, chỉ cần có thể dụ thứ nguy hiểm đang ẩn nấp trong bóng tối ra thì bọn người sống sót kia sẽ có thể tùy thời mà vứt bỏ “Thịt mồi” như vứt rác rưởi.

Đời này, trước khi có được thuốc kích hoạt để trở thành dị năng giả, thú thoái hóa cũng trở thành mối nguy hiểm đối với Thượng Ất. Bởi vậy nên Thượng Ất cần một số lượng “Thịt mồi” lớn để giúp hăn loại bỏ nguy cơ. Đương nhiên, loại chuyện dùng người khác là mồi chính là việc không có đức nhưng giữa sự an toàn của người thân và ranh giới đạo đức thì Thượng Ất vẫn không hề do dự mà lựa chọn điều thứ nhất.

Trong mắt Thượng Ất, việc “Thịt mồi” xuất hiện trong tận thế chính là một điều vô cùng hiển nhiên. Người có được dị năng thì rất ít, đa số người còn có thể sống sót trong tận thế luôn phải sống trong tình trạng thiếu ăn thiếu mặc, cho nên họ phải tìm được lý do và giá trị tồn tại của mình. Ở lại làm “Thịt mồi” bên cạnh cường giả chính là đường tắt nhanh nhất để có được đồ ăn, ít nhất thì bạn cũng sẽ còn cơ hội sống sót, mà không phải bị chết vì đói.

“Ông xã à, em đang hỏi anh đấy! Rốt cuộc anh có đi gặp bạn học với em không, tất cả mọi người đều muốn gặp anh đấy!”

Miêng Trần Phóng chu lên, hai cánh tay nhỏ không ngừng lắc lư trước mặt Thượng Ất. Cô đột nhiên phát hiện ra là dạo này ông xã của cô hình như có rất nhiều tâm sự, thỉnh thoảng sẽ thất thần, chắc anh ấy sẽ không nghĩ tới người phụ nữ khác đâu nhỉ?

Nghĩ như thế, Trần Phóng cắn chặt môi, vì lúc cô mang thai đã bị động thai ngoài ý muốn nên Trần Phóng vẫn luôn nghe theo lời của bác sĩ, kiên trì không có làm chuyện vợ chồng. Hôm nay đột nhiên nhớ lại, cô bỗng nhận ra là hình như Thượng Ất đã không đụng vào cô suốt một năm nay rồi. Là một người đàn ông tràn đầy tinh lực, trong khoảng thời gian này Thượng Ất đã giải quyết nhu cầu sinh lý như thế nào chứ? Chẳng lẽ anh ấy giấu mình mà tìm người phụ nữ khác ở bên ngoài? Chồng làm mấy chuyện vượt quá giới hạn trong thời kỳ vợ cho con bú cũng rất phổ biến hiện nay mà!

Suy nghĩ kỹ một hồi, Trần Phóng không khỏi bắt đầu suy nghĩ lung tung.

“Không thì đêm nay, mình sẽ chủ động giúp anh ấy giải tỏa một chút! Nơi sinh sản còn chưa phục hồi bình thường nên không thể dùng được! Nhưng mình có nghe mấy người chị Lý hàng xóm nói chuyện trên trời dưới đất, chị ấy từng nói chỗ mỏng của phụ nữ cũng có thể làm, không biết là có đau không nhỉ... Nếu quá đau, mình chỉ cần nhịn không kêu thành tiếng thì Nhạc Nhạc sẽ không bị đánh thức đâu nhỉ? A, mình đang nghĩ gì vậy chứ, xấu hổ quá đi!”

Hai rặng mây đỏ nổi lên trên mặt Trần Phóng, cô chưa từng nghĩ mình sẽ có ý tưởng điên cuồng như thế nhưng vì Thượng Ất, dù có đau thì Trần Phóng cũng muốn thử một lần.

“Này, em đang nghĩ gì đó, sao mặt giống bị sốt thế? Nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc đi, chúng ta cùng nhau đi gặp bạn học của em. Nếu được thì sau khi họp lớp kết thúc, em hãy mời tất cả mọi người đến nhà làm khách và dự tiệc đầy tháng của Nhạc Nhạc vào ba ngày sau nha!”

Thượng Ất nhìn gương mặt đỏ bừng của Trần Phóng một chút, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Người sống lại cũng không phải là người toàn năng, làm sao Thượng Ất sẽ biết được là khi mình đang tìm cách giải quyết phiền toái thì Trần Phóng lại suy nghĩ lung tung một đồng như thế chứ.

Rất nhanh, một nhà ba người Thượng Ất đã tới khách sạn Xuân Giang, vừa vào khách sạn thì Trần Phóng đã nhìn thấy một người mập mạp đang đứng gần đài phun nước, cẩn thận lựa chọn hải sản và thức ăn. Vừa thấy Trần Phóng tới, tên béo kia lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng đểmiếng cấlon trong tay xuống, nhanh chóng chạy tới chỗ cô.

“Trần Phóng, cậu thật sự tới Thủ đô rồi! Sau khi tốt nghiệp đại học, cũng nhiều năm rồi chúng ta chưa gặp nhau nhỉ! Chắc, chắc, nhìn dáng vẻ của cậu vẫn không khác lúc học đại học là mấy, vẫn xinh đẹp và đáng yêu như vậy!”

“Ha ha! Lớp trưởng đại nhân à, cậu cũng thay đổi không ít đâu! Nhìn thể trạng của cậu này, càng lúc càng giống một chú trâu mạnh mẽ rồi đấy!”

Trên mặt Trần Phóng mang theo nụ cười, tên mập mạp trước mặt cô chính là lớp trưởng đại học của cô - Hà Hoành Ngừu. Khi còn đi học, Hà Hoành Ngừu cũng đã rất mập rồi, không ngờ mấy năm sau gặp lại thì gã ta còn mập thêm vài vòng nữa, phối hợp với dáng người cao 1m8 thì đúng là xứng với tên anh ta!

“Ha ha! Cậu cũng đừng nhắc tới một thân thịt này của mình! Mình cứ vô tư ăn thôi! Vị này là...” Ánh mắt Hà Hoành Ngừu chuyển qua Thượng Ất, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

“Đây là chồng mình, tên anh ấy là Thượng Ất, còn cậu bé nhỏ này là con của bọn mình, tên là Nhạc Nhạc!”

“A, tôi đã nghe tên anh từ lâu! Vị giáo viên đẹp trai có thể hái một trong hai đóa hoa đẹp nhất trong khoa của chúng tôi thì ra là anh!”

Hà Hoành Ngừu nhìnThượng Ất một cái thật sâu, trong ánh mắt phức tạp mang theo một tia địch ý.

Những người từng học chung với Hà Hoành Ngừu đều biết, lúc trước, sau khi Trần Phóng tuyên bố có bạn trai thì Hà Hoành Ngừu vẫn luôn theo đuổi Trần Phóng đã chán nản, sa sút một thời gian rất dài. Không chỉ mình Hà Hoành Ngừu, một nửa số sinh viên nam trong lớp vì việc này mà còn muốn tự mình đi “Chiếu cố” Thượng Ất một trận. Người đàn ông có thể khiến cho

hai người đẹp Trần Phóng và Vương Duyệt trong khoa bọn họ cùng yêu thì đương nhiên là đối thủ một mất một còn với sinh viên nam lớp bọn họ rồi.

Hiện tại, Thượng Ất cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt Hạ Hoành Ngưu mà Hạ Hoành Ngưu lại phát hiện bản thân mình không hề có chút bất mãn nào. Không thể không thừa nhận, khí chất trên người Thượng Ất rất đặc biệt trong mỗi cái giơ tay nhắc chân luôn có một loại trầm tĩnh, thông dong và nội liễm, đồng thời còn mang theo ánh sáng đặc biệt, đặc thù của riêng mình.

Hạ Hoành Ngưu cố gắng nhớ lại một chút, trong những người muôn màu muôn vẻ mà gã ta từng tiếp xúc tại Thủ đô này thì gã ta chưa từng gặp ai có khí chất như thế. Từ điểm này mà phán đoán thì người đàn ông không lớn hơn gã ta bao nhiêu này chắc chắn không hề đơn giản, chỉ có điều là không biết tính cách và năng lực như thế nào, không biết có thể mang đến hạnh phúc cho cô gái mà gã ta yêu thầm hay không, có xứng với nữ thần Trần Phóng trong lòng anh ta hay không.

Nghĩ tới đó, trong lòng Hạ Hoành Ngưu có một ngọn lửa giận dữ từ từ dâng lên. Nói thật thì, nhiều năm như vậy rồi mà gã ta không tìm bạn gái cũng là vì gã ta còn chưa quên được Trần Phóng. Hiện tại, gã ta đã mở một công ty cỡ trung tại Thủ đô, tài sản không nhiều lắm nhưng cũng được khoảng mười triệu, mà gã ta lại nghe nói là Thượng Ất này vừa mới mất việc, có lẽ đây là một cơ hội hiếm có...

Hạ Hoành Ngưu nhìn chăm chăm Thượng Ất một hồi rồi đột ngột nói: “Ha ha! Cậu xem này, mình vừa thấy bạn học cũ mà đã kích động tới mức quên gọi đồ ăn rồi! Thế này đi, Trần Phóng, cậu bế con tới phòng 301 trước đi, đã có mấy bạn học nữ tới trước rồi đó, tới đó nói chuyện phụ nữ của mấy cậu trước đi. Còn người anh em Thượng Ất à, cậu ở lại gọi món giúp tôi nha, tí nữa tôi dẫn anh lên lầu luôn!”

“Thế à? Thượng Ất, anh ở lại dưới này một mình được không?”

Trần Phóng có chút lo lắng nhìn Thượng Ất, cô biết bình thường chồng mình cũng không đi xã giao nhiều, cũng chưa từng tới loại khách sạn năm sao như thế này chứ đừng nói gì tới gọi món. Hạ Hoành Ngưu làm như thế, Thượng Ất sẽ không cảm thấy khó xử chứ?

“Ừ, không sao! Em cứ lên trước đi! Nhớ để ý Nhạc Nhạc một chút, anh lên liền đây!”

Thượng Ất cười nhạt một tiếng, ra hiệu là mình ổn.

Chương 17: Súp Cá Múi Vàng

Thấy Trần Phóng đã đi vào thang máy, Thượng Ất quay đầu lại, lẳng lặng nhìn Hà Hoàn Ngư, trong lòng toát ra lãnh ý cuốn cuộn, hắc nghĩ: “Hà Hoàn Ngư này cứ nghĩ bản thân che giấu rất tốt nhưng lúc nói chuyện thì ánh mắt cứ lấp lóe, dao động không ngừng, nhất là khi tên này nhìn Trần Phóng thì khát vọng bên trong ánh mắt trần trụi không thêm che giấu. Tên này cố gắng giữ mình lại thì chắc chắn cũng không phải là chuyện tốt lành gì. Hừ, hi vọng tên mập này sẽ không ngu tới nỗi buộc mình phải ra tay!”

Thấy Trần Phóng đã rời đi, trên mặt Hà Hoàn Ngư treo lên một nụ cười chân thành, lôi kéo Thượng Ất tới chỗ đài phun nước: “Người anh em Thượng Ất này, hai người mới tới Thủ đô, là lớp trưởng thì lẽ ra tôi nên làm tiệc tẩy trần cho hai người nhưng họp lớp của Thủ đô chúng tôi có một thông lệ là nếu có hơn bốn người thì phải chia đều tiền, cho nên đợi lát nữa tôi gọi món, nếu anh cảm thấy giá tiền không hợp lý thì đừng có ngại ngừng gì hết, cứ nói thẳng với tôi để đổi món có giá rẻ hơn là được. Nhân viên phục vụ, làm phiền vớt con cá mú này ra giùm tôi, hấp xong thì đưa tới phòng 301 nha!”

“Vâng ạ, mong ngài chú ý à, cá mú là 1388 một cân ạ, cân được là 5 cân rưỡi, xóa số dư thì tròn 7600 đồng ạ!”

Nhân viên phục vụ nhanh nhẹn vớt ra một con cá mú to mập, cân khối lượng, tính tiền xong hết cũng chỉ tốn mười giây, sáu, bảy ngàn đồng cứ thế mà được bỏ vào trong nồi chưng.

“Ha ha, thì ra là thế này, muốn dùng tiền để làm nhục mình à? Một món cá chưng vậy mà sáu, bảy ngàn, chặc chặc, đúng là chịu chi nhỉ.” Thượng Ất bình tĩnh nhìn màn phô trương của Hà Hoàn Ngư từ đầu tới đuôi, một nụ

cười lạnh dâng lên khoe miệng, nếu đối phương đã muốn chơi thì hẳn cũng dứt khoát chơi lớn một chút thôi.

Thượng Ất vẫy tay một cái, kêu nhân viên phục vụ kia tới, nhẹ giọng hỏi thăm:

“Xin hỏi, con cá màu vàng phía trên đài nước có phải là cá môi vàng không? Vợ tôi vừa mới sinh, tôi muốn nấu một nồi súp cá môi vàng để bồi bổ cho cô ấy!”

“Hả? Hầm cá môi vàng, còn là một nồi à?”

Nhân viên phục vụ nhìn Thượng Ất, chớp chớp mắt, trong đầu choáng váng một trận. Em gái anh, nếu anh biết ba con kia là cá môi vàng thì sao còn không biết xấu hổ mà đòi uống súp được nấu bằng nó chứ? Chẳng lẽ anh không biết đây là loài cá quý hiếm à, tổng giá trị của ba con cá môi vàng kia đã vượt quá 500 ngàn rồi, hơn nữa dù có tiền thì anh cũng dễ mua như vậy sao?

“Đại ca cho em xin đi, chúng ta không nên nghịch nó đâu, khách sạn trưng ba con cá ở nơi dễ thấy nhất này là vì để khoe khoang đó, anh có hiểu không hả? Nếu quản lý biết tôi bắt ba tổ tông nhỏ kia đi hầm nhừ thì ngày mai là tới lượt tôi bị hầm nhừ đấy! Em nói anh này, có phải là anh cố ý tới đây gây chuyện với bọn em không?”

Nghĩ như vậy, trong giọng nói của nhân viên phục vụ có chút run rẩy nhưng biểu hiện bề ngoài lại vô cùng bình tĩnh:

“Thưa ngài, chúng ta đổi cá khác được không ạ? Cá trích cũng được lắm ạ, cá trích cũng giúp sữa ra, vô cùng tốt với người mới sinh. Nếu ngài đồng ý thì tôi xin thay mặt khách sạn tặng ngài một nồi súp cá trích được chế biến theo phương pháp bí mật của chúng tôi, đảm bảo phu nhân của ngài uống xong thì sẽ muốn uống thêm ạ!”

“Ha ha, cậu đúng là biết nói đùa! Tuổi còn trẻ mà biết canh cá trích giúp nhanh xuống sữa!”

Miệng Thượng Ất nhếch lên, một nụ cười hiện ra trên khóe miệng. Không ngờ nhân viên phục vụ thanh tú này lại lanh lợi như thế, nhanh như vậy mà đã nghĩ ra cách ứng đối với mình. Một tên nhóc như thế này mà còn biết cách làm sao để xuống sữa, Thủ đô này đúng là ngọa hổ tàng long!

“He he, sao tôi biết được chứ ạ, chủ yếu là nhờ chị của tôi làm hộ lý sau sinh cho người ta nên bình thường tôi luôn nghe chị ấy lẩm bẩm mấy chuyện này, sau đó thì nhớ thôi ạ! Anh trai à, vậy là anh đồng ý rồi phải không ạ? Bây giờ tôi lập tức xuống bếp kêu nấu súp cho ngài ạ!”

Thấy tâm trạng của Thượng Ất không tệ lắm, nhân viên phục vụ thở dài một hơi, nếu cậu ta thật sự nấu mấy con cá môi vàng kia thì công việc này của cậu ta cũng xong luôn!

Lúc này, Hà Hoàn Ngưu rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, dùng vẻ khinh thường và lạnh lùng nhìn Thượng Ất, trong lòng thì nghĩ thầm: “Con một sách này nhất định là biết được ưu điểm của cá môi vàng đối với sản phụ trong khi đọc sách nhưng căn bản lại không biết loại cá quý hiếm này đắt đỏ cỡ nào. Một khi biết được giá của ba con cá kia thì chỉ sợ hân sẽ xấu hổ tới mức muốn tìm kẻ đất chui vào thôi! Không được, tí nữa mình nhất định phải nói ra chuyện này, còn thừa dịp đó mà nhắc tới công ty và tiền tiết kiệm hơn mười triệu của mình...”

Hà Hoàn Ngưu cười lạnh một tiếng, gã ta có vẻ đang rất nôn nóng muốn thấy bộ dạng xấu hổ của Thượng Ất. Nhưng đúng lúc này, giọng nói của Thượng Ất lại vang lên lần nữa khiến cho Hà Hoàn Ngưu khó chịu.

“Cám ơn canh cá trích của cậu nhưng tôi đã nói rồi, tôi chọn súp cá môi vàng! Nếu được thì mong cậu kêu bếp làm nhanh rồi đưa tới phòng 301 giùm tôi, có lẽ Trần Phóng sẽ thích món này!”

“Con em anh!”

“Tiên sư anh!”

Trong lòng nhân viên phục vụ và Hà Hoàn Ngưu đồng thời đều chửi tục một tiếng, trợn trắng mắt nhìn Thượng Ất. Đời trước anh bị cá môi vàng ăn nên mới ôm hận à, sao lại cứ muốn ăn nó thế?

“À, Thượng Ất này, chắc anh hiểu lầm rồi, cá môi vàng kia rất đắt, tôi nghĩ nhân viên phục vụ cũng là tốt bụng nhắc nhở anh thôi!”

Trong giọng nói Hà Hoàn Ngưu có chút xấu hổ, nói chuyện lâu như vậy cũng đã khiến những người khách khác để ý. Có thực khách đã quan sát từ đầu tới cuối câu chuyện còn lên chỉ trích bọn họ, nói nhỏ với người đi chung với mình nữa!

Trong vô thức, đám người Thượng Ất đã trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người. Chú ý thấy điều này, Hà Hoàn Ngưu có chút hối hận khi đã giữ Thượng Ất ở lại gọi món, cái tên đến từ nông thôn này khiến gã xấu hổ quá, trên mặt gã cũng nóng ran.

“Ha ha, chú em Hoàn Ngưu nói gì thế? Không phải chú nói tôi cứ tùy ý gọi món sao? A, chẳng lẽ chú em không mang đủ tiền nên không ăn nổi món cá môi vàng này?”

Giọng nói Thượng Ất mĩa mai, hẳn còn nhìn chăm chăm Hà Hoàn Ngưu. Đối với kẻ có mưu đồ với vợ mình, Thượng Ất hoàn toàn không hề có chút thương hại nào, trong ngôn ngữ toàn là ý châm chọc và nói móc.

“Tôi ăn không nổi thì chẳng lẽ anh ăn nổi sao? Anh Thượng Ất này, làm người thì phải biết lượng sức mình, có nhiều thứ không phải anh có thể hưởng thụ được đâu!”

Liên tục bị mĩa mai khiến một chút phong độ cuối cùng của Hà Hoàn Ngưu cũng biến mất. Giọng nói gã lạnh lùng, trong lời nói lại mang hai ý nghĩa, mặt ngoài thì là đáp lời Thượng Ất nói gã ăn không nổi, thực chất lại muốn nói là Thượng Ất không xứng với người đẹp như Trần Phóng. Trong lúc nhất thời, một cơn gió lạnh nổi lên trong đại sảnh, sự hài hòa giữa Hà Hoàn Ngưu và Thượng Ất cũng nhanh chóng biến mất.

“A, thì ra là vậy! Không thì thế này đi, tất cả chi phí hôm nay sẽ do hai chúng ta trả, dù là xài bao nhiêu tiền thì mỗi người chúng ta đều trả một nửa, được không?”

Ánh mắt Thượng Ất thâm thúy, ngữ khí bình thản nhưng hai mắt lại sắc bén như ưng, tản mát ra từng đạo tàn khốc hướng về hai mắt Hà Hoàn Ngưu

khiến cho trong lòng Hà Hoàn Ngưu cũng bốc phát cơn tức. Hà Hoàn Ngưu nghĩ nghĩ, nghĩ rằng cao lắm thì gã chỉ cần bỏ ra hai, ba trăm ngàn thôi nên cắn răng, hung hăng đáp ứng.

“Được, anh nhớ kỹ lời mình nói đó! Phục vụ, tới bắt cá cho ông!”

“Mẹ nó, mấy người muốn ăn thật sao?”

Mặt nhân viên phục vụ nhẵn như ố chim, hôm nay cậu ta cũng được mở rộng tầm mắt rồi. Trên đời này một khi không hợp là lập tức làm tổn thương nhau. Được! các người đã dám chọn thì ông đây cũng dám bắt!

Nghĩ thế, nhân viên phục vụ cầm vớt lưới lên, hung hãn nhào về phía ba con cá môi vàng đang thoải mái, tung tăng bơi lội kia.

Chương 18: Tay Gấu? Không Có!

Nửa phút sau, ba con cá đã vào nôi, một hóa đơn ghi 432800 đồng được đưa tới trước mặt Thượng Ất.

“Ừ, cứ để đó giúp tôi đi! Tôi còn chọn thêm mấy món nữa!”

Thượng Ất chỉ nhẹ nhàng liếc mắt tờ hóa đơn một cái rồi tiện tay để một bên, tiếp tục đi lên bục chọn món. Nghe thấy hắc nói như thế, nhân viên phục vụ lão đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã xuống đất, lắc lắc đầu rồi vội vàng theo sau.

“Lộc nhung chưng với gạo nếp, một phần!”

“Vâng, một phần lộc nhung chưng gạo nếp, giá 898 đồng!”

“Lưỡi tước quăn tơ vàng, một phần!”

“Lưỡi tước quăn tơ vàng, giá 1288 đồng!”

“Tổ yến vách Kim Trán, mười phần!”

“Kim Trần... Tiên sinh à, tôi nhớ phòng 301 hình như tổng cộng lại chỉ có tám vị khách thôi mà!”

“Tôi biết, vợ tôi ăn khá khỏe, kêu thêm hai phần để tối nay cô ấy mang về ăn khuya!”

Ây... Vâng ạ, mười phần tổ yến vách Kim Trần, giá 6888 đồng!”

Tiếng nói trong miệng nhân viên phục vụ gần như đều là âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi, cậu ta thật sự bội phục người thanh niên trẻ này rồi. Người chia là trăm loại, người lén lấy tổ yến về để ăn khuya trong cuộc tụ hội cũng không ít nhưng người không biết xấu hổ nói ra ngay tại chỗ thì đúng là hiếm có.

Giờ phút này, ánh mắt nhân viên phục vụ Thượng Ất cũng không còn chấn kinh nữa mà là càng thêm hoài nghi và căng thẳng, không lẽ đối phương định ăn quịt à?

Hạ Hoàng Ngưu vẫn luôn đi theo phía đằng sau này tới giờ, vẻ mặt cũng không khác gì nhân viên phục vụ nhưng gã không sợ Thượng Ất chơi xấu, ngược lại còn có chút hi vọng chuyện đó xảy ra. Một người đàn ông có thể vô liêm sỉ tới mức để cho vợ và con trai đi ăn quịt thì tên đàn ông đó cũng không còn thuốc chữa nữa rồi. khi đó, gã sẽ nhân cơ hội ấy để tiếp cận Trần Phóng.

“À, nguyên liệu nấu ăn trong khách sạn các người có vẻ cũng không đầy đủ lắm nhỉ! Sâm núi Trường Bạch làm sao chỉ có hai mươi năm thôi vậy? Không có loại lâu năm hơn sao?”

“Cái này... thật sự không có!”

Nhân viên phục vụ sắp khóc rồi, anh làm như nhân sâm núi thuần chủng là rau cải trắng à, một gốc như thế này cũng hơn 200 ngàn đấy, có biết không hả?

“Tay gấu đâu?”

“Đại ca à... Quốc gia cấm ăn tay gấu mà, ngài dùng móng heo được không ạ?” Nhân viên phục vụ thật sự muốn quỳ với Thượng Ất luôn, hàng này còn là người sao, trước mặt nhiều người như vậy mà muốn ăn món bị quốc gia cấm, đây là muốn giết cậu ta sao?

“Ha ha, móng heo cũng được, hằm một phần nhân sâm móng heo rồi đưa tới phòng 301 cho tôi nha! Nhớ kỹ là bỏ thêm nhiều đậu phộng một chút, cho ít muối. Tiền này cho cậu, xem như tiền boa đi, tí nữa cần thêm gì thì tôi sẽ gọi cậu lên!”

Nhìn gương mặt như khổ qua đầy vẻ đáng thương của nhân viên phục vụ, Thượng Ất cảm thấy người thanh niên này rất thú vị, hẳn còn thuận tay mấy tờ một trăm đồng nhét vào trong túi đối phương. Nhân viên phục vụ trẻ kia rõ ràng không ngờ Thượng Ất lại ra tay hào phóng như thế, trong lúc nhất thời, cậu ta kích động tới mức không biết nói gì cho phải, khi thấy Thượng Ất chậm rãi đi về phía thang máy, sốt ruột quá nên lập tức hét lên.

“Đại ca, em tên là Từ Thiên, nếu có gì cần thì anh nhớ tới tìm em nha! Với lại chị em tên Từ Kiều, chị ấy là hộ lý sau sinh, có chứng nhận...”

Cửa thang máy khép lại, Thượng Ất dờ khóc dờ cười nhìn Từ Thiên còn đang ngoắc ngoắc ở dưới lầu. Tên nhóc khoảng hai mươi này cũng có ý tứ đấy, chị cậu ta là hộ lý sau sinh thì liên quan gì tới hẳn chứ!

Rất nhanh, thang máy chở Thượng Ất và Hạ Hoàng Ngưu đi thẳng tới lầu ba. Vừa bước ra khỏi thang máy, Thượng Ất đã nghe thấy giọng nói phụ nữ riu rít được truyền ra từ trong phòng 301, giống như đang nhiệt tình thảo luận gì đó.

“Trần Phóng, cậu đúng là lợi hại! Mới tốt nghiệp có mấy năm thôi mà không chỉ sinh được một cục cưng dễ thương này, hiện tại còn ở trong khu nhà sang trọng nhất thủ đô, đúng là khiến người khác hâm mộ nha!”

“Đúng rồi, đúng rồi! Trần Phóng, chắc không phải cậu đổi chồng đấy chứ, nếu không thì lương giáo viên thì làm sao ở trong đại viện Hoa Tụng nổi tiếng nhất Thủ đô?”

Trong phòng, bên cạnh Trần Phóng có năm, sáu nam, nữ đang vây quanh, cô đang ở giữa, sốt ruột nói gì đó. Có hai người trong đó có vẻ rất thân với Trần Phóng, họ vừa chơi đùa với cục cưng trong ngực Trần Phóng vừa dùng vẻ mặt ghen tỵ, hâm mộ nhìn Trần Phóng.

“Đỗ Giai Tuệ, cậu đừng có nói lung tung, chúng ta ở chung phòng ký túc xá với Trần Phóng đã bốn năm rồi, cậu còn không hiểu tính cách Trần Phóng sao? Mấy vị con cái hào môn, công tử nhà giàu theo đuổi Trần Phóng thời đại học nhiều như vậy mà cậu đã từng thấy Trần Phóng thích những người đó chưa? Trần Phóng của chúng ta không phải là loại con gái mê giàu kia đâu, cậu ấy thích là người chứ không phải tiền, đúng không Trần Phóng?”

Hai cô gái kia, một cô có mặt trái xoan, mắt to, lông mày hơi thô, một người khác có cơ thể đầy đặn, trước ngực nở nang đến mức có vẻ qua mức, môi mỏng không thèm để ý mà nói: “Thôi đi, người nào mà không thay đổi chứ, người trong thế đạo này thay lòng đổi dạ vì tiền còn ít à? Bành Ly, tình cảm của cô chân thành, chung thủy như thế sao Vương Vĩ nhà cô không cưới cô chứ? Tôi nhớ là hai người đã hẹn hò từ đại học rồi nhì, cho tới bây giờ thì cũng được năm, sáu năm rồi! Cô đừng nói với tôi là tình yêu lãng mạn của hai người đã bị một căn nhà tân hôn đánh bại nhé!”

“Hừ, đừng nói tới chuyện của tôi, cô không phải cũng chọn tới chọn lui, tới bây giờ vẫn một mình đấy sao? Cô cho rằng đàn ông trên đời này đều thích bò sữa lớn, thấy hai đồng trước ngực cô thì sẽ không nhấc nổi bước chân à?”

Ngôn ngữ vô cùng sắc bén, sắc sảo khiến cho Trần Phóng dờ khóc dờ cười nhìn hai người bạn tốt của mình.

Đỗ Giai Tuệ và Bành Ly, một người là kẻ đầu cơ với tính cách thực tế, cảm thấy đàn ông trên đời này không có ai tốt, chỉ có tiền mới đáng tin, người còn lại thì đa tình, lãng mạn, luôn khát vọng tình yêu như trong phim Hàn Quốc, không để ý tới bánh mì mà chỉ mong có thể gặp được tình yêu đẹp để như trong cổ tích. Có thể nói, trong tình cảm và vấn đề thực tế thì hai người này là hai thái cực khác nhau, thậm chí có thể nói là nước, lửa không hợp nhau nhưng hết lần này tới lần khác, trong lúc đi học, hai người này đều trở thành bạn thân của Trần Phóng, ba người cùng ra cùng vào vô cùng thân thiết, đúng là khiến người ta được mở rộng tầm mắt!

Trong buổi họp lớp hôm nay, hai người trùng hợp đều ở Thủ đô nên đều tới họp lớp, không ngờ vừa gặp là đã rùm beng thế này.

“Thôi, được rồi! Chồng mình là người bình thường thôi, hiện tại anh ấy cũng mới mất việc, tí nữa không chừng còn phải nhờ hai người giúp đỡ đó!”

Trần Phóng kiên nhẫn khuyên nhủ, không ngờ còn chưa nói xong thì lại nghe thấy tiếng nói giận dữ của Hạ Hoàng Ngưu truyền tới:

“Trần Phóng, cậu nói nhầm rồi phải không, chồng cậu còn cần đám người nghèo bọn mình giúp đỡ sao? Nói không chừng mấy người ngồi đây còn cần người giúp đỡ đấy!”

“Hạ Hoàng Ngưu, có chuyện gì vậy, sao cậu nói chuyện kiểu âm dương quái khí như vậy? Đồ ăn đâu, chẳng lẽ chọn cả nửa ngày xong rồi đều vô bụng cậu hết rồi hả?”

Đỗ Giai Tuệ là người hay tính toán, khuyết điểm trong tính tình là nóng nảy, thích che chở người thân, lời nói của Hạ Hoàng Ngưu chĩa về Trần Phóng, cô ấy tất nhiên sẽ không ngồi yên, cặp ngực lớn ưỡn một cái, thái độ hung dữ nhìn Hạ Hoàng Ngưu, đáng vẻ như là nếu gã không chịu nói rõ ràng thì sẽ không để yên.

“Chọn đồ ăn hả? Ha ha, cậu hỏi anh ta đi!”

Hạ Hoàng Ngưu cười lạnh một cái rồi đặt mông ngồi trên ghế, thuận tay quơ lấy một chén trà của bạn học nam kế bên, ngửa đầu lên rót hết nước trà vào trong bụng.

“Có chuyện gì vậy? Thượng Ất, hai người các anh sao thế?”

Thấy sắc mặt Hạ Hoàng Ngưu khó coi, trong lòng Trần Phóng trầm xuống, xem ra trực giác của cô đúng rồi, nhất định vừa rồi dưới lầu đã xảy ra chuyện gì đó.

“À, không có gì nghiêm trọng cả, anh chỉ kêu nhiều thêm vài món thôi, có lẽ người anh em Hạ Hoàng Ngưu cảm thấy nó hơi đắt nên vậy!”

Chương 19: Một Bữa Cơm Sáu Trăm Ngàn

“À, không có việc gì nghiêm trọng, chỉ là anh gọi thêm vài món thôi, có lẽ người anh em Hạ Hoành Ngưu cảm thấy nó hơi đắt nên mới vậy!” Thượng Ất mỉm cười, vẻ mặt ung dung, thân nhiên kéo ghế ngồi kể bên Trần Phóng.

“Đắt à? Còn có thể đắt tới mức nào? Tôi nói này Hạ Hoành Ngưu, cậu cũng không có chút phong độ nào thế! Chúng ta là bạn học cũ, khó lắm mới tụ hội được một lần, ăn đắt một chút thì cũng có sao đâu, cùng lắm thì mọi người chia đều tiền trả!”

Miệng Đỗ Giai Tuệ chu lên, ánh mắt nhìn Hạ Hoành Ngưu đầy vẻ khinh bỉ. Cô ấy cũng có biết một chút về tình hình của Hạ Hoành Ngưu, công ty của tên mập chết bầm này mở mấy năm nay luôn phát triển xuôi chèo mát mái, tuy không phải một ngày thu được một đấu vàng nhưng cũng chả kém hơn bao nhiêu. Bữa cơm này cho dù là tốn ba, năm chục ngàn thì cũng chả là chuyện lớn gì với Hạ Hoành Ngưu cả, gã nói như thế còn không phải là bởi vì đoạn thời gian bị thất tình kia nên cố ý làm khó dễ chồng Trần Phóng sao! Không được, cô ấy phải quan tâm tới chuyện này mới được, nhất định không thể để Trần Phóng cảm thấy mất mặt được.

Nghĩ như vậy, Đỗ Giai Tuệ đứng lên, muốn tiếp tục nổi giận nhưng không ngờ Hạ Hoành Ngưu lại nhẹ nhàng ném qua một tờ hóa đơn, ngữ khí lạnh lùng lên tiếng: “Muốn chia đều tiền trả à? Hừ, cậu coi mấy tờ giấy này rõ ràng đi rồi nói tiếp!”

“Coi thì coi, cùng lắm thì mấy chục ngàn... Má ơi!”

Cứ như bị một tia sét đánh trúng, bộ ngực cao ngất của Đỗ Giai Tuệ run rẩy kịch liệt, khi cô ấy ngẩng đầu nhìn Hạ Hoành Ngưu, âm thanh trong cổ họng cứ như là cổ găng miễn cưỡng phát ra vậy: “Cậu... Cậu xác định đây là hóa đơn của phòng chúng ta à? Em gái cậu, cậu là muốn ép tôi bán mình mà!”

Rất rõ ràng, trên hóa đơn in một con số 66 may mắn, có điều theo sau nó còn có bốn số không. 660 ngàn, đây chính là giá của bữa cơm này, một người chỉ có tiền lương là 9000 như Đỗ Giai Tuệ lập tức muốn ngất xỉu.

“Không thể nào, sao lại tốn nhiều như thế chứ, chẳng lẽ các người chọn gan rỗng mật gió gì sao, hay là tay gấu dái hổ hả? Nhất định là tính sai rồi. Quản lý đâu? Mau kêu quản lý tới đây! Tính lại lần nữa đi!”

Mọi người nghị luận âm ỉ, đây là một con số khổng lồ khiến mọi người không có cách nào chấp nhận. Mặc dù mức sống ở thủ đô rất cao, mọi người kiếm tiền cũng không tính là ít nhưng một bữa cơm hơn 600 ngàn là cấp độ mà họ không thể tiếp thu được.

“Đừng gấp, số này không có bị tính sai đâu! Ba con cá môi vàng ở trên phần đầu thực đơn cũng đã tốn bốn, năm trăm ngàn rồi. Hôm nay, chúng ta thế mà lại được hưởng ké phúc của người ta, đây là chồng của Trần Phóng cố ý chọn cho chúng ta thưởng thức đấy!”

Thấy cả phòng loạn thành một đồng, Hạ Hoàn Ngưu lạnh lùng nói, trong lòng thì đang tính toán đợi lát nữa Thượng Ất không trả nổi thì mình nên nhục nhã hăn cho hả giận trước mặt mọi người như thế nào.

“Ha ha, người anh em Hạ Hoàn Ngưu nói không sai! Những món này là do tôi chọn, đắt tiền nhất trong đó là ba con cá môi vàng có tác dụng hỗ trợ sản phụ hồi phục sức khỏe rất tốt nên tôi cũng tiện tay chọn luôn. Nhưng mọi người cứ yên tâm, tôi và người anh em Hạ Hoàn Ngưu đã bàn bạc hết rồi, bữa cơm hôm nay không cần chia đều mà do hai chúng tôi thanh toán, mỗi người trả một nửa, có đúng không người anh em Hạ Hoàn Ngưu?”

Thượng Ất vừa nói vừa nhẹ nhàng ôm Trần Phóng vào lòng, giọng nói dịu dàng bao phủ cả hai mẹ con.

“Quê tôi có một câu tục ngữ, gả chồng lấy chồng, mặc quần áo ăn cơm. Trần Phóng vẫn luôn đi theo tôi sống cuộc sống nghèo khó, bây giờ lại sinh cho tôi một thằng nhóc bụ bẫm thế này thì hôm nay, tôi để cô ấy ăn ngon một chút cũng đâu có sao! Bà xã à, mấy năm nay em đi theo anh chịu khổ, bữa cơm hôm nay coi như là bồi thường cho em nha!”

“Ông xã...”

Khóe mắt Trần Phóng đỏ lên, nước mắt vô thức chảy ra. Mấy năm nay, cô và Thượng Ất sống chung với nhau, mặc dù bản thân cô cũng chưa từng than trách gì về cuộc sống túng thiếu nhưng có người phụ nữ nào không hi vọng chồng mình đối xử tốt, chiều chuộng mình một chút đâu chứ! Hành động này của Thượng Ất khiến cô rất vui vẻ, cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Còn việc tại sao lại muốn tốn nhiều tiền như thế thì Trần Phóng cũng chẳng muốn quan tâm nữa, cô chỉ cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời vào giờ phút này.

Bốp bốp bốp!

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt mà kích động vang lên, mọi người đều bị tình tiết xoay chuyển tình hình này gây chấn động rồi, còn bị tình cảm chân thành, tha thiết của hai vợ chồng làm lung lay nữa! Bành Ly ngồi kế bên càng cảm thấy cảm động tới mức bản thân không chịu được mà dựa vào bờ vai Đỗ Giai Tuệ khóc lớn. Trong chốc lát, cả căn phòng đều tràn ngập tiếng hâm mộ, ca ngợi và chúc mừng, ngay cả Hạ Hoàn Ngưu cũng không khỏi lộ vẻ xúc động, trong lòng lại có nhiều cảm xúc đan xen, lẫn lộn, cũng không biết là tư vị gì.

“Chẳng lẽ mình thật sự đã làm sai sao? Mình thích Trần Phóng như vậy nhưng bây giờ Trần Phóng lại tìm được người đàn ông mang tới hạnh phúc cho cô ấy rồi thì mình nên làm gì bây giờ? Không được, mình cần tranh giành hạnh phúc cho bản thân, mình phải thử một lần!”

Hạ Hoàn Ngưu âm thầm quyết định, gã đứng dậy đi tới bên cạnh Thượng Ất, ngữ khí nghiêm túc dị thường mà nói với Thượng Ất:

“Người anh em Thượng Ất này, có vài lời tôi biết không nên nói nhưng tôi vẫn muốn nói ra. Mấy người ngồi ở đây đều biết tôi vô cùng thích Trần Phóng nhưng cuối cùng Trần Phóng lại chọn anh, tôi cũng không còn gì để nói. Nhưng tất cả mọi người cũng biết là hai người chuyển tới Thủ đô là vì anh bị mất việc ở Thượng Kinh, bây giờ cũng chỉ có thể thuê phòng ở thôi! Một bàn đồ ăn hôm nay, cho dù chúng ta chia đôi thì một người cũng phải trả tới hơn ba trăm ngàn. Tôi muốn biết anh dựa vào đâu để mang tới hạnh phúc cho Trần Phóng, chỉ dựa vào một chút tiền tiết kiệm nhờ vào bán nhà

này của hai người sao? Nhưng trong tương lai, anh dùng cái gì để nuôi Trần Phóng, chỉ dựa vào câu nói “Yêu” nhẹ nhàng kia của anh sao? Nếu như thế, tình yêu này cũng quá mức vô trách nhiệm rồi!”

“Hạ Hoành Ngưu, cậu...”

Nghe Hạ Hoành Ngưu nói, Đỗ Giai Tuệ muốn đứng lên tranh cãi với Hạ Hoành Ngưu theo bản năng nhưng khi lời nói tới khóe miệng thì cô ấy đột nhiên cảm thấy bản thân không thể nói gì được.

Chính xác mà nói, việc Hạ Hoành Ngưu thích Trần Phóng thì mọi người đều biết, mà Hạ Hoành Ngưu vẫn luôn chôn giấu tình yêu này xuống đáy lòng, nhiều năm như vậy mà cậu ta cũng chưa bao giờ quấy rầy cuộc sống của Trần Phóng, như thế cũng đã là có tình có nghĩa, biết liêm sỉ, xấu hổ rồi.

Còn Thượng Ất thì sao, một chiều hôm nay của hắn làm rất hay! Vung tiền như rác vì người mình yêu, đúng là đáng mặt đàn ông! Nhưng vấn đề chính là giá tiền dầu gạo quá cao tại Thủ đô này, cho nên loại hành động tiêu xài bất chấp hậu quả này cũng hoàn toàn là hành vi không có trách nhiệm. Trước đó, Trần Phóng cũng đã nói, gần đây bọn họ đã thuê nhà tại khu Hoa Tụng, tiền thuê nửa năm lên tới mấy trăm ngàn, cộng thêm tiền chi tiêu hàng ngày của ba người thì cho dù họ có mấy triệu tiền tiết kiệm cũng không chịu nổi cách sống như thế.

Thượng Ất này nghĩ gì vậy, chẳng lẽ hắn thật sự là một người đàn ông không chịu trách nhiệm như Hạ Hoành Ngưu nói sao?

Bất thành hình, không khí trong phòng đột nhiên đông cứng, mọi người không hện mà đồng thời nhìn về phía Thượng Ất, họ muốn nghe hắn sẽ trả lời như thế nào đây.

Thượng Ất nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cười nói:

“Ba ngày sau, tôi và Trần Phóng tổ chức tiệc đầy tháng cho Nhạc Nhạc tại nhà, mọi người có rảnh thì mời mọi người tới nhà tôi chơi một chút, khi đó tất cả sẽ được giải đáp! Tôi tin chắc mọi người sẽ biết lý do vì sao tôi lại làm như vậy!”

“Tiệc đầy tháng à, vậy người làm dì như tôi chắc chắn phải tới rồi! Bành Ly, cậu có đi không?”

Đỗ Giai Tuệ la lên, những người khác trong phòng cũng lộ ra vẻ mặt kích động. Đại viện Hoa Tụng là khu nhà xa hoa nhất thủ đô đúng như tên của nó. Cơ hội để cảm thụ cuộc sống của giai cấp thượng lưu rất khó có được, hơn nữa, mọi người cũng rất hứng thú muốn biết tại sao Thượng Ất lại hào phóng như thế. Lỡ mà người ta thật sự phát tài thì việc có thể leo lên quan hệ thế này cũng rất có lợi cho sự phát triển trong tương lai của họ.

Chương 20: Tin Tức Về Thuốc Kích Hoạt

“Được, chúng tôi sẽ đi! Đầy tháng của đứa nhỏ thì chú, dì như chúng tôi cũng cần tặng lễ vật mà!”

Trong chốc lát, tất cả mọi người, có cả Hạ Hoành Ngưu đều tỏ vẻ là ba ngày sau nhất định sẽ tới nhà chơi nhưng tất cả đều không chú ý tới một tia tàn khốc lóe qua trong mắt Thượng Ất.

Một, hai, ba... có tất cả tám “Thịt mời”, toàn bộ dính câu. Có tám người làm mời nhử thì khi tận thế tới vào ba ngày sau, Thượng Ất lợi dụng sóng từ trường và thuốc kích hoạt để hoàn thành tiến hóa, hẳn cũng không cần phải quá mức phân tâm đề phòng thú thoái hóa tập kích, tỉ lệ trở thành dị năng giả cũng sẽ tăng lên ít nhất là 50%. Một khi tiến hóa thành công, dù chỉ là tác dụng tăng cường thể chất bình thường nhất thì Thượng Ất vẫn có lòng tin sẽ cầm được đuôi trong bộ phận dị năng giả tại tận thế.

Rất nhanh, trong phòng đã khôi phục không khí hài hòa ban đầu, đợi tới khi các món do Thượng Ất chọn được bưng lên bàn thì loại không khí hòa thuận này lại đạt tới đỉnh. Nâng ly cạn chén với nhau, tâm sự với nhau, ngay cả Trần Phóng cũng bị Đỗ Giai Tuệ và Bành Ly thuyết phục mà uống một ly rượu nho đắt tiền. Trên bàn rượu, Thượng Ất cũng có thu hoạch ngoài ý muốn, Đỗ Giai Tuệ có tính cách nóng nảy đúng lúc bàn luận công việc của mình, trong khi mọi người đang thảo luận về công việc của mình thì vô tình nhắc tới thuốc kích hoạt mà Thượng Ất vẫn luôn quan tâm.

“Mình nói này, gần đây nếu mấy cậu có ra ngoài ăn uống gì thì phải chú ý kỹ nhé! Đồng nghiệp làm ở ban kiểm tra vệ sinh đường phố có nói với mình là mấy ngày nay họ tăng ca tới mức sắp điên rồi, còn nói là bên trên phát hiện một loại virus cúm gia cầm mới, tính truyền nhiễm rất mạnh nhưng vẫn chưa có thuốc kháng sinh. Nếu như ăn trứng gà, vịt không sạch sẽ hoặc chưa nấu chín thì sẽ bị nhiễm loại virus này, chỉ sống được nhiều nhất là ba ngày thôi đó!”

Đỗ Giai Tuệ vừa nói vừa duỗi ba ngón tay mập mạp ra, đầu ngón tay có dính chút mỡ, rõ ràng là còn chưa kịp liếm sạch.

“Đỗ Giai Tuệ, sao cậu thích nói chuyện giật gân thế, làm sao có loại virus lợi hại như vậy chứ? Nếu thật sự nguy hiểm như vậy thì sao chính phủ không thông báo nhắc nhở người dân chứ?”

Rõ ràng Bành Ly không tin lời Đỗ Giai Tuệ nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ lo lắng. Mấy năm nay, Trung Quốc thật sự không hề yên bình, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện loại virus cảm cúm mới, lỡ mà bị nhiễm thì rất khó khỏi bệnh trong thời gian ngắn.

“Thôi đi, mình có lừa dối người khác cũng sẽ không gạt các cậu đâu! Mình nói cho các cậu biết...” Đỗ Giai Tuệ nói nhỏ, thấp giọng nhìn xung quanh, vẻ mặt nghiêm túc nói tiếp: “Hôm qua, bọn mình cũng đã nhận được thông báo, nghe nói vào buổi sáng hai ngày nữa, chính phủ sẽ phát xuống một loại vắc xin kiểu mới, đến lúc đó, tất cả nhân viên trong khu bọn mình đều phải bỏ hết ngày nghỉ, trong vòng ba ngày phát hết vắc xin cho toàn bộ dân cư trong khu vực quản lý.”

“Mấy chục ngàn vắc - xin? Mỗi người một phần à?”

Đám người hai mặt nhìn nhau, loại chuyện phân phát vắc xin với số lượng lớn như thế này cũng là lần đầu tiên từ lúc Trung Quốc thành lập tới giờ.

“Chứ còn gì nữa, mà còn yêu cầu là khi phân phát xong từng người thì phải ký tên xác nhận nữa! Bà nó chứ, mấy người ngồi làm quan ở trên kia nhất định là bị lừa đá vào đầu rồi, tất cả người trong ban chúng tôi chỉ có mấy chục người, cô đây cho dù không ngủ không nghỉ ba ngày cũng không phát

xong đâu!” Đỗ Giai Tuệ hơi ngửa đầu, ly rượu nho đỏ tươi giá trị hơn một trăm đồng cứ thế mà biến mất trong khóe miệng cô ấy.

“Đỗ Giai Tuệ, loại vắc xin này có đáng tin cậy không, nếu có ai đó không tình nguyện tiêm vào thì sao?” Nhà Hạ Hoàn Ngưu nằm trong khu của Đỗ Giai Tuệ, nghe thấy tin này, Hạ Hoàn Ngưu cũng có chút lo lắng. Dù sao loại thuốc chưa từng nghe tới này có tác dụng phụ không thì ai biết được.

“VẬY thì mình cũng không rõ lắm, mình chỉ biết là ngày mai sẽ bắt đầu phân phát vắc - xin đợt này, trong thành phố thì cảnh sát, phòng dịch và mấy bộquản lý đường phố sẽ cùng triển khai. Nhìn kiểu này thì chắc là sẽ cường chế chấp hành nhưng bây giờ dân cư lưu động của thủ đô nhiều như vậy, ai có thể đảm bảo mọi người đều sẽ tiêm vắc xin này chứ?Hạ Hoàn Ngưu, nếu cậu sợ vắc - xin có vấn đề thì bây giờ hãy lập tức mua vé máy bay rời khỏi Thủ đô đi, nghe nói vắc - xin lần này chỉ phát cho dân khẩu trong Thủ đô thôi, các thành phố khác thì chưa có đâu!”

Đỗ Giai Tuệ hình như có chút buồn bực, cô ấy bưng chai rượu lên, rót tràn ra cả ly, chuẩn bị dùng một hơi uống sạch nhưng lại bị Thượng Ất kể bên ngăn cản.

“Đỗ Giai Tuệ, loại vắc xin cô nhắc tới được cất ở đâu vậy? Nếu tôi muốn nhiều một chút... thì cô có thể lấy giúp tôi không?”

“Nơi trữ thuốc à? Muốn nhiều một chút sao? Anh muốn làm gì thế? A, tôi biết rồi, chẳng lẽ anh muốn trữ hàng để sau này bán lại, kiếm một khoản lớn trong tương lai?”

Đỗ Giai Tuệ uống hơi nhiều, trên gương mặt đỏ bừng đều là vẻ mỉa mai, cô ấy cười ha ha chỉ vào Thượng Ất: “Đừng nói là anh muốn làm giống sự kiện Rễ bản lam, nhân cơ hội này mà kiếm tiền nha! Anh tỉnh táo lại đi, những vắc xin được phát miễn phí thế này thì cũng có nghĩa là có thể tùy tiện điều chế ra mà còn không cần thu phí nữa kìa! Đến lúc đó, chắc chắn anh cũng sẽ mất luôn cả cái quần đùi đấy, ha ha ha!”

“Đỗ Giai Tuệ nói đúng đấy, Thượng Ất à, anh đừng có ý đồ gì với thuốc miễn phí do nhà nước phát. Cho dù là khi anh đã kiếm được tiền, nếu tương lai bị vạch trần thì khẳng định sẽ bị xử lý đó! Thủ đô rất khác với những nơi

khác, mọi người sẽ không dễ dàng tha thứ cho loại chuyện chiếm đoạt tài nguyên công cộng để kiếm lợi riêng như thế này đâu!”

Bành Ly khuyên nhủ Thượng Ất, đồng thời có chút lo lắng nhìn mẹ con Thượng Ất, trong lòng âm thầm suy đoán, chẳng lẽ Hạ Hoành Ngưu thật sự đoán trúng rồi, vị Thượng Ất này sẽ vì thiếu tiền nên mất lý trí mà có ý đồ với loại chuyện liên quan tới phía trên này. Nếu là như thế, lỡ mà xảy ra chuyện gì thì mẹ con Trần Phóng biết làm sao đây?

“Ha ha, mọi người hiểu lầm rồi, tôi hỏi chuyện vắc xin là vì họ hàng của nhà bạn tôi. Đỗ Giai Tuệ, cô còn chưa nói cho tôi biết vắc - xin được cất ở đâu?”

Thượng Ất bình tĩnh cười hỏi, trong lòng lại như có sóng to gió lớn, khó mà bình tĩnh được.

Gì mà vắc - xin chứ? Đó chính là thuốc kích hoạt mà người sống sót xem như bảo bối trong tận thế đấy!

Ba ngày sau, trên bầu trời Trái Đất sẽ xuất hiện một ngôi sao băng thần bí. Bắt đầu từ thời điểm đó, ngôi sao băng có thể tích chỉ bằng một phần mười của Trái Đất này sẽ bắt đầu chuyển động quanh Trái Đất, còn tỏa ra một loại sóng từ trường mà các nhà khoa học gọi là “X” một cách có quy luật. Mà đời sau gọi sóng từ trường này là “Sóng tử thần” vì nó sẽ không hề có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với kiến trúc, sản phẩm khoa học kỹ thuật trên Địa Cầu mà lại dẫn đến việc thoái hóa gen của tất cả các sinh vật sống trên toàn cầu, trong đó có cả loài người. Loài người lại lo lắng, sợ hãi mà phát hiện ra thứ duy nhất có thể giúp mình không biến thành quái vật chính là loại vắc - xin mà Thủ đô phân phát trước đó. Mà khi ấy, loại thuốc phổ thông này đã trở thành loại thuốc kích hóa ngàn vàng khó cầu, cho dù là một căn nhà giá trị mấy chục triệu tại thủ đô cũng không thể đổi lại một bình thuốc nhỏ nhỏ kia.

Mà hiện tại, cơ hội lại bày ra trước mặt Thượng Ất nhưng Đỗ Giai Tuệ có vẻ sẽ không giúp hẳn chuyện này: “Không được, nếu tôi lén bán vắc - xin cho anh thì tôi chắc chắn sẽ bị mất việc!”

Mặc dù Đỗ Giai Tuệ đã uống tới mức choáng váng đầu óc nhưng cô ấy vẫn còn lại một chút lý trí. Thời buổi này, khả năng giám sát xã hội đã rất mạnh, hành vi không làm tròn trách nhiệm như vậy, Đỗ Giai Tuệ thật sự không dám thử, xử lý không tốt thì sẽ vào tù ngồi mất!

Chương 21: Hàng Xóm Xấu Xa Tiếp Tục Đến Nhà

“Ừ, thật sự không được sao?” Trong lòng có chút thất vọng nhưng trên mặt Thượng Ất vẫn mỉm cười nhàn nhạt.

“Nhưng mà tôi có thể nói cho anh biết chỗ có vắc - xin đó. Ở bệnh viện trung tâm ở ngã tư đường Kim Hà, quận Thiên Đàn, nếu như tôi nhớ không nhầm, chắc vắc - xin ở trong kho lạnh của bệnh viện. Nếu anh biết được lời đồn trong bệnh viện... Ha ha ha, không nói nữa, uống rượu đi.”

Đỗ Giai Tuệ cười ha ha, ánh mắt mơ màng có chút men say đã sớm biến mất, thay vào đó là sự ranh mãnh, người phụ nữ này đã tỉnh táo lại rồi.

“Ha ha, cô thật thú vị, cảm ơn!” Thượng Ất mỉm cười

Tình nghĩa lần này của Đỗ Giai Tuệ, hẳn ghi nhớ kỹ trong lòng, cũng cảm thấy mình thật may mắn. Lần này tham gia cuộc gặp mặt bạn học thật không uống công, chuyện thu thập thuốc kích hoạt cuối cùng cũng có manh mối. Có điều chỗ cất giữ vắc - xin thì có chút phiền phức, bệnh viện không thể so với những chỗ khác, nhất định sẽ có rất nhiều bảo vệ và canh sát. Mình chỉ có một mình, phải tìm người nào đó giúp mình lấy được một ít thuốc. Hay là nhớ Hồ Hoa Dương? Không được, người đàn ông này quá thật thà, anh ta không thích hợp với chuyện này.

Cứ như vậy, sau buổi gặp mặt đó Thượng Ất vẫn còn đang suy nghĩ về thuốc kích hoạt. Mãi cho đến sáng ngày hôm sau, Thượng Ất còn chưa nghĩ ra được cách giải quyết nào thì đã vài vị khách không mời đến nhà hẳn.

“Đúng, chính là nhà này!”

Triệu Lệ Quyên chỉ vào cửa nhà, ra hiệu cho Hàn Phương và Phùng Viện tới gõ cửa, không biết tại sao trong lòng cảm thấy hơi bất an.

Đã điều tra rõ thân phận của đối phương, người đàn ông trẻ tuổi khiến cho mình thất bại này tên là Thượng Ất, ba người nhà họ vừa mới đến Thủ đô, thông qua người môi giới bất động sản giới thiệu đến Hoa Tụng Viên ở, cũng không có nền tảng gì cả. Theo lý thuyết, đối phó với một người thường như Thượng Ất, Triệu Lệ Quyên sẽ không cần lo lắng gì cả nhưng cho dù có Hàn Phương và Phùng Viện làm chỗ dựa, cũng đã lên kế hoạch rõ ràng, Triệu Lệ Quyên vẫn cảm thấy không thoải mái. Ánh mắt của người đàn ông trẻ kia... thật sự rất đáng sợ.

“Ra đây đi, tao biết trong đó có người, nhanh ra đây cho tao! Bà nội mày, cả ngày hôm qua bọn mày không có ở đây, xem hôm nay bọn mày có thể chạy đi đâu.”

Hàn Phương nói to đầy kiêu ngạo, không hề kiêng kị gì cả, hàng xóm đang đi xung quanh lập tức nhìn sang, nghe thử xem có chuyện gì xảy ra.

“Còn không dám nói một tiếng, mày có tin bây giờ tao giết chết mày không hả!”

Cửa mở mạnh ra, vẻ mặt Thượng Ất lạnh lùng nhìn mấy người đang đứng nhìn trước cửa. Khi nhìn đến Triệu Lệ Quyên, Thượng Ất lập tức hiểu rõ. Hóa ra là cái người phụ nữ mặt nhọn này, không ngờ mình còn chưa kịp xử lý bà ta, bà ta đã dẫn người tìm tới cửa rồi.

“Ờ, mày hù dọa ai đó hả? Bà đây cũng không phải người ăn chay... Ai u!”

Hàn Phương kêu lên thảm thiết, thân thể vốn đã không cao, còn gầy còm lập tức co rúm lại, giống như một con tôm, lão đảo ngã xuống dưới chân Triệu Lệ Quyên. Chỉ một cú đá, Thượng Ất đã bay Hàn Phương!

“Mày!”

Nhìn thấy dấu chân trên bụng Hàn Phương, Triệu Lệ Quyên và Phùng Viện đại người ra. Trước khi tìm đến đây, bọn họ đã tưởng tượng ra rất nhiều tình huống, trong đó không thiếu chuyện hai bên phát sinh xung đột nhưng

không ngờ, người đàn ông trẻ tuổi tên Thượng Ất này lại bạo lực như vậy, một lời không hợp đã lập tức đá bay Hàn Phương. Thậm chí hai người bọn họ còn chưa kịp phản ứng, càng đừng nói đến chuyện nghĩ cách đối phó với đối phương.

“Tôi cho các người ba giây, lập tức biến mất khỏi mắt tôi, nếu không tôi nhất định khiến cho mấy người hối hận vì đã đầu thai đến thế giới này.”

Trong mắt Thượng Ất lộ lên vẻ hung ác, giống như một con mãnh thú lạnh lùng nhìn ba người phụ nữ kia. Hôm qua Thượng Ất đã suy nghĩ cả một đêm, điều kiện tiên quyết để cướp được thuốc hoạt hóa ở bệnh viện kia chính là không được đánh động đến cảnh sát nhưng chuyện này hoàn toàn không thể được. Điều này khiến cho Thượng Ất rất đau đầu, tâm trạng không ổn định, thậm chí đã chuẩn bị để đập nồi dìm thuyền rồi, không ngờ mở cửa ra lại gặp ba người Triệu Lệ Quyên đến gây chuyện. Vì vậy Hàn Phương thành người hứng chịu mũi sào, trở thành nơi trút giận, bị đập một cái co mình rên rỉ cả nửa ngày không thể đứng dậy được.

“Mày đừng có hung hăng, tao nói cho mày biết, đánh người là phạm pháp. Mày chờ đó, bọn tao có cách trừng trị mày!”

Phùng Viện ngồi chồm hồm xuống kiểm tra vết thương trên người Hàn Phương, đồng thời lấy điện thoại ra bấm nhanh số điện thoại. Điện thoại kết nối rất nhanh. Phùng Viện nói nhanh vào điện thoại.

“Vợ của cục trưởng mấy người bị người ta đánh bị thương, mấy người nhanh đến đây bắt hăng đi. Đúng, người còn chưa đi, còn đang đứng ở cửa nhà đây.”

Cúp điện thoại, Phùng Viện liếc mắt nhìn Triệu Lệ Quyên, sau đó ôm chặt con mèo trắng trong lòng. Dựa theo sự bàn bạc trước đó, Hàn Phương sẽ tìm cảnh sát, còn mình tìm cơ hội thả mèo ra cào người ta bị thương. Bây giờ xem ra có thể đi được rồi, cảnh sát thật sự là có tác dụng nhất.

“Người nào bị thương, chuyện gì xảy ra vậy, không biết đánh người khác bị thương là trái pháp luật sao. Đưa tay ra đây, về cục rồi nói sau.”

Rất nhanh, hai cảnh sát một cao một thấp xuất hiện trước mặt mọi người. Vừa xuất hiện, một người cảnh sát lùn đầu đình khoảng bốn mươi tuổi gì đó không nói một lời, lập tức đi đến bắt lấy tay Thượng Ất, lấy còng tay ra định bắt người.

“Cảnh sát ở Thủ đô đều xử án như vậy sao? Không hỏi rõ nguyên nhân mọi chuyện đã trực tiếp bắt người, ai cho mấy người cái quyền đó?”

Thượng Ất lạnh lùng nói, dưới chân dùng sức, cả người giống như cá chạch tránh đi, người cảnh sát lùn kia lập tức bắt hụt.

“A, có chút thú vị đó. Hàn Ngũ, anh dừng tay trước đi, tôi hỏi một chút cho rõ đã.”

Bên cạnh là một người cảnh sát cao cao, hơi hiền lành, trẻ tuổi hơn, khoảng chừng hơn 40 tuổi, mắt như chim ưng, miệng như sư tử, trán rộng, mặt to, nhìn khá chính nghĩa. Nhìn thấy Thượng Ất tránh thoát dễ dàng, trong mắt lóe lên tia sáng, tay phải vô thức sờ sau lưng.

“Mang súng?”

Thượng Ất sửng sốt, hần chú ý thấy bên hông đối phương hơi phồng lên, quả thật là mang theo súng trong người. Sự hưng phấn và tàn nhẫn yên lặng nổi lên trên khóe môi, không ngờ người Triệu Lệ Quyên tìm tới không phải là người bình thường để làm cảnh, mà đúng là cảnh sát hình sự mang theo súng.

“Tôi cảnh cáo anh không nên làm loạn nữa, chuyện này sẽ khiến cho mọi việc xấu đi, không tốt cho ai cả.”

Người cảnh sát cao cao kia không chú ý đến sự thay đổi của Thượng Ất, anh ta chỉ cho rằng Thượng Ất đã bị mình dọa rồi, nhanh chóng bước đến.

“Súng! Mình cần súng của hai người kia!”

Bên hông của họ phồng lên, nhất định là mang theo súng. Trong lòng Thượng Ất vô cùng vui mừng, hai người cảnh sát này đến thật đúng lúc, chỉ cần lấy được súng, chuyện thuốc kích hoạt sẽ không thành vấn đề. Bây giờ

đang là thời bình, súng ống là thứ gây ra uy hiếp rất lớn, hơn nữa đến khi tận thế, các loại thú biến dị hoành hành khắp nơi, súng ống chính là mạng sống thứ hai của những người sống sót, mấy ngày nay Thượng Ất còn đang lo không biết đi chỗ nào để kiếm súng để bảo vệ mình, không ngờ cơ hội này lại tự động dân lên trước mắt.

“Đồng chí cảnh sát, tôi nghĩ chuyện này có chút hiểu lầm. Như vậy đi, mọi người vào trong nhà ngồi một chút, chuyện này nói rõ là được.”

Thượng Ất nở nụ cười cân thành, sâu trong khóe miệng mang theo sự kiên quyết. Ai cũng không chú ý đến, khi Thượng Ất xoay người, trên kệ để dép ở cửa ra vào hiện lên tia sáng lạnh từ dao rọc giấy, bỗng nhiên biến mất trong ống tay áo của hắn. Ở trong thời tận thế đã lâu, Thượng Ất có hơn mười cách khiến cho đối phương mất đi ý thức, cái dao này giữ lại để sau này có bất đắc dĩ thì có thể dùng, nếu như đối phương phản kháng kịch liệt, Thượng Ất không ngại dùng cái dao nhỏ này để giải quyết.

Chương 22: Đánh Lén Cảnh Sát

“Chuyện này... Được rồi, chúng ta vào nhà đi!”

Triệu Lệ Quyên nghi ngờ nhìn Thượng Ất đang đứng sau cửa, không biết có chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên bà ta cảm thấy cánh cửa kia giống như miệng của một con quái vật, vô cùng nguy hiểm, có những tia khí lạnh không thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Có điều rất nhanh sau đó, Triệu Lệ Quyên lắc đầu tự giễu, đi theo hai người cảnh sát kia vào.

Vị cảnh sát cao cao có tên là Chi Đông, vị cảnh sát lùn tên là Hàn Ngũ, đều là người mà Hàn Phương tìm đến để giúp đỡ. Bình thường hai người này phụ trách những vụ án hình sự lớn, nghe nói thủ đoạn vừa cứng rắn, vừa độc ác, đối xử với tội phạm rất tàn nhẫn, những người chết trong tay hai người bọn họ ít nhất cũng năm, ba người. Nghe chuyện của Triệu Lệ Quyên, Chu Đông và Hàn Ngũ vô cùng tức giận, chủ động xin đi giết giặc, mang theo súng đi tìm Thượng Ất gây chuyện. Không ngờ được rằng Thượng Ất không làm theo lẽ thường, không nói gì đã trực tiếp đá bay Hàn Phương, càng năm ngoài dự đoán của mọi người hơn là Thượng Ất lại chủ

động mời mọi người vào nhà để nói chuyện, hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch mà bọn người Triệu Lệ Quyên đã bày sẵn.

“Hừ, lát nữa cho mày đẹp mặt!”

Thấy Triệu Lệ Quyên gật đầu đồng ý, Hàn Ngũ miễn cưỡng cất còng tay đi, hung hăng trừng Thượng Ất một cái. Dáng người Hàn Ngũ vừa lùn vừa cường tráng, vẻ mặt hung dữ. Bởi vì thường xuyên truy bắt tội phạm, phản ứng và tốc độ của hắn ta nhanh hơn người bình thường rất nhiều, không ngờ lại không thể bắt được Thượng Ất. Lúc đi ngang qua Thượng Ất, trong lòng Hàn Ngũ âm thầm nảy sinh ý xấu, nhất định phải tìm cơ hội đánh cho đối phương vài cái, để cho hắn biết, đắc tội với mình thì sẽ có hậu quả gì.

“Trần Phóng, anh với mấy vị khách này có chuyện cần nói. Em với con đi ra ngoài một chút đi, khoảng 20 phút sau, mọi chuyện sẽ giải quyết xong.”

Sau khi vào phòng, Thượng Ất vô cùng bình tĩnh nghĩ cách để Trần Phóng rời khỏi nhà, chuyện này là một loại bản năng chiến đấu trong vô thức của hắn. Khi tận thế, trước khi chiến đấu, trừ khi gặp phải đối thủ mà mình không thể đánh lại được, trong tình huống bình thường, Thượng Ất đều để cho Trần Phóng mang theo con đi ẩn nấp trước. Như vậy thì cho dù chiến đấu thất bại, Thượng Ất sẽ không do dự một mình chạy trốn, càng không bị phân tâm, lo lắng cho vợ con, có thể một lòng chiến đấu.

Bây giờ Thượng Ất đã chuẩn bị tốt để chém giết, Trần Phóng vừa rời khỏi, Thượng Ất sẽ dùng thời gian ngắn nhất chiến đấu để giải quyết chuyện này. Đương nhiên, nếu như đối phương phản khách quá kịch liệt thì... Thượng Ất cũng không ngại giết người.

Đáng tiếc, mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy, vừa nghe được lời nói của Thượng Ất, Hàn Phương, Phùng Viện đang dặt dứ nhau ở bên cạnh lập tức mở miệng nói.

“Không được, cô ta không thể đi, mọi chuyện đều có liên quan đến cô ta, nếu không phải cô ta bế theo thằng nhỏ khóc rống lên chộc đến chị Triệu thì làm sao có chuyện như bây giờ. Anh cảnh sát à, không thể thả người đàn bà này đi được, còn phải bắt cô ta lại!”

“Chuyện này tôi... Bọn tôi cũng đâu có làm gì đâu, là do mấy người đến đây gây chuyện đấy chứ, anh cảnh sát, mọi chuyện tôi nói đều là sự thật.”

Trần Phóng là người hiền lành, tính cách hơi mềm yếu, có cảnh sát đứng đó, lại có bọn người Triệu Lệ Quyên gây chuyện, việc này khiến cho Trần Phóng không biết phải làm sao cả. Cô cố gắng giải thích từ đầu đến cuối mọi chuyện với Chu Đông, Hàn Ngũ, lại bị Thượng Ất vươn tay cắt ngang.

“Bà xã, em không cần giải thích, vô dụng thôi. Em không nhìn ra sao, bọn họ hôm nay đến đây chính là nhằm vào nhà chúng ta. Tôi nói có đúng không, anh cảnh sát?”

Thượng Ất bình tĩnh nhìn chăm chăm Chu Đông, Hàn Ngũ, trong mắt dường như không có chút cảm xúc nào cả nhưng trong lòng đang tính toán nên giải quyết chuyện này như thế nào.

“Chàng trai, cậu rất thông minh. Cậu đã đoán được rồi thì chúng ta nói thẳng với nhau đi. Có hai điều kiện, thứ nhất, nhận lỗi với ba người bọn họ, bồi thường hai triệu tiền thuốc men. Thứ hai, tôi muốn lấy chuyện cậu đánh người bị thương để bắt cậu, tạm giam mười lăm ngày. Như thế nào, nghe rõ chưa?”

Chu Đông nói xong thì lấy một điều thuốc đốt lên đặt ở một bên miệng, đôi mắt tam giác như rắn độc nhìn chăm chăm vào Thượng Ất, vô cùng bình tĩnh. Không biết có chuyện gì xảy ra, Chu Đông cảm thấy người đàn ông trẻ tuổi này hơi quen mắt, trong lòng không biết tại sao hơi nôn nóng. Cái cảm giác này khiến cho Chu Đông không thoải mái, theo bản năng, hẳn ta nghĩ rằng người trước mắt này không đơn giản như mình nghĩ.

“Đã rõ! Nhưng mà vị cảnh sát này, tôi nghĩ tôi cần thương lượng với anh một chuyện.”

Thượng Ất vừa nói vừa đứng dậy, đẩy gạt tàn thuốc trên bàn về phía Chu Đông, sau đó nói tiếp.

“Mấy người kéo người đến nhà tôi gây chuyện như thế này, chẳng lẽ chỉ vì hai triệu thôi sao? Nếu không thì như thế này đi, tôi cho mấy người thêm

một triệu, anh để tôi đập thêm ba người đàn bà đê tiện này một cái được không?”

“Mày nói cái gì? Mẹ nó, mày giỡn với bọn tao à?”

Nghe xong lời Thượng Ất nói, Hàn Ngũ đứng dậy, mở năm cái ngón tay như cà rốt chộp tới Thượng Ất.

“Tôi không đùa giỡn với mấy người, mà là muốn nói cho mấy người biết, đôi khi không nên bị biểu hiện trước mắt lừa gạt, Thượng Ất tôi không phải là con cừu non mặc cho mấy người bắt nạt!”

Nhấn mạnh từng chữ một, giọng điệu Thượng Ất giống như một cơn gió lạnh mang theo hơi lạnh thấu xương, đồng thời, có một lực đè nén khổng lồ ở dưới chân Thượng Ất lập tức bộc phát, khiến cho Thượng Ất giống như một con chim ưng trong mây đánh thẳng về phía ngực Hàn Ngũ.

Sức mạnh khiến cho người khác sợ hãi! Một cú đánh hoàn mỹ khiến người khác phải ca ngời! Một cú đánh uy lực đến mức không thể tưởng tượng được!

Thượng Ất hoàn toàn không quan tâm đến khí tức cuồng bạo và lực lượng khổng lồ ở bắp chân đang gây ra vết thương chằng chịt. Sau khi trùng sinh, thân thể Thượng Ất còn rất yếu, vẫn không thể thích ứng hoàn toàn với cách bộc phát sức mạnh to lớn này, có điều Thượng Ất biết rõ, nếu mình không sử dụng cách chiến đấu tự mình hại mình như thế này, đối phương là một cảnh sát cường tráng như trâu sẽ không bị đánh bại trong nháy mắt. Không thể giải quyết người cảnh sát lùn này trong một chiêu, vậy thì trong vòng ba giây, người cảnh sát cao kia sẽ rút súng ra bắn vào người hắn.

Rất may mắn, bản năng chiến đấu của Thượng Ất lại có hiệu quả một lần nữa. Khi bàn tay của Thượng Ất đã nhấn sâu vào vị trí dạ dày của người cảnh sát lùn, đối phương chỉ kịp cảm thấy cả người run rẩy, sau đó bỗng nhiên ngã xuống đất ngất đi, hoàn toàn mất đi ý thức.

“Khốn nạn! Mẹ nó, mày dám đánh lén cảnh sát?”

Chu Đông phản ứng rất nhanh, hắn ta không đến xem vết thương của Hàn Ngũ mà lập tức đứng dậy, cong tay lại, rút súng, nhăm bắn, không tới vài giây đồng hồ đã hoàn thành một loạt động tác tiêu chuẩn để đối phó với kẻ địch. Không thể không thừa nhận, là một cảnh sát hình sự nổi danh dày dạn kinh nghiệm, phản ứng của Chu Đông không thể nào bắt bẻ được, chỉ tiếc là hôm nay, người hắn ta gặp lại là Thượng Ất, một người đàn ông đến từ địa ngục thời tận thế.

Giờ phút này, Thượng Ất và Chu Đông cách nhau ít nhất ba thước, nếu như bây giờ người cầm súng trong tay là mình, Thượng Ất nhất định sẽ bắn về phía đối phương cả chục viên đạn. Thượng Ất tin rằng đối phương cũng làm được chuyện này, cho nên Thượng Ất không quay đầu lại, mà thuận thế xoay hai cánh tay, hất mạnh về phía sau, ở giữa hắn và Chu Đông có một cái bàn trà bằng gỗ, phía trên có cái gạt tàn thủy tinh chứa đầy tro, tro thuốc lập tức bay lên, đổ về phía Chu Đông.

“Mắt của tao!”

Trước mắt Chu Đông đều mờ hồ, cái gạt tàn thuốc bay lên hất hết tro thuốc vào mặt hắn ta. Trong nháy mắt, Chu Đông cảm thấy hai mắt bỏng rát, trong miệng cũng khó chịu, trong lòng lạnh ngắt.

“Làm sao hắn có thể làm được? Rõ ràng hắn đưa lưng về phía mình, tại sao có thể hất đám tro thuốc này về phía mình? Nhớ ra rồi, vừa rồi hình như hắn tự tay đẩy cái gạt tàn đến gần chỗ mình, hơn nữa theo góc độ và phương hướng điều chỉnh của hắn ta thì...”

Nghĩ thông suốt điểm mấu chốt, trong lòng Chu Đông càng thêm lạnh lẽo.

Chương 23: Có Đôi Mắt Ngoài Cửa Sổ

Cứ nghĩ rằng đối phương chỉ là một người dân bình thường, mình ra tay bắt người nhất định dễ như trở bàn tay. Không ngờ được, trong khoảnh khắc này, thân phận thợ săn và con mồi đã bị thay đổi, tuy rằng mình là người cầm súng, nhưng ngay cả việc

đối phương ở đâu cũng không thể thấy rõ, làm sao bắt người được chứ?

“Anh cảnh sát, tha lỗi cho tôi nói thẳng, bây giờ họng súng của anh đang chĩa thẳng vào chủ của anh đấy, cẩn thận đừng nóng nảy. A, quên hỏi mấy người tên gì? Nhưng mà nghĩ lại, hôm nay mấy người cũng chẳng thể nào đi ra khỏi đây được, biết tên hay không có gì khác nhau chứ?”

Giọng điệu của Thượng Ất vô cùng bình thản, bước chân lại giống như một con báo đang đi săn, nhẹ nhàng, nhanh nhẹn. Tình huống đang phát triển theo đúng hướng như mình đã nghĩ, một lần nữa, chỉ cần cho mình vài giây đồng hồ là hẳn có thể hoàn toàn khống chế được mọi chuyện nhưng mà trong tay đối phương vẫn còn có súng, một khi đập nổi dìm thuyền mà bắn loạn xạ, khiến mẹ con Trần Phóng bị thương thì không tốt. Suy nghĩ một chút, trong tay Thượng Ất xuất hiện chiếc dao rọc giấy lóe lên tia sáng lạnh, mũi dao nhắm về phía yết hầu của Chu Đông, theo bước chân của Thượng Ất, mũi dao liên tục va vào đồ vật xung quanh, phát ra tiếng cọt xát chói tai.

“Cuối cùng thì mày là ai? Nhất định mày không phải là người thương! Mày muốn làm gì?”

Trước mắt Chu Đông khá mơ hồ, nước mắt không thể khống chế được liên tục chảy ra, hẳn ta có thể nhìn thấy một bóng người đang chậm rãi đến gần hẳn ta, rồi lập tức bị quấy nhiễu bởi tiếng động do đối phương tạo ra. Chu Đông đột nhiên nổi giận, hẳn ta cảm thấy mình giống như một con chuột bị con mèo trên đùa. Là một người đứng đầu trong việc bắt tội phạm ở trong cục, hẳn ta chưa bao giờ bị người ta đùa giỡn như vậy, gân xanh trên cổ run lên liên tục, nhưng lại không thể làm gì.

“Tôi không định làm gì cả, chỉ muốn khẩu súng trong tay anh thôi. Trong tình huống này, tôi khuyên anh đừng nên làm bừa, như vậy thì anh còn có thể giữ lại một thứ... mạng của mình!”

Vừa dứt lời, Thượng Ất mạnh mẽ xông về phía trước, đập lên ghế salon, cả người như một con chim ưng bổ nhào về phía Chu Đông. Một giây này, Thượng Ất không hề sợ hãi, tiến thẳng về phía trước. Thượng Ất thúc dục lực lượng, tốc độ đạt đến mức tối đa, hẳn biết rõ, chỉ cần lúc này mình do

dự một chút thôi, để Chu Đông kịp phản ứng mà nổ súng thì sau khi mình bị thương sẽ không còn có phần thắng nào nữa.

“Đoàng!”

Trong phòng vang lên tiếng súng trầm đục, cuối cùng thì Chu Đông cũng nổ súng. Nhưng mà Chu Đông chỉ kịp nổ phát súng này thôi, bởi vì khẩu súng đang nằm trong bàn tay bị đứt của hắn ta, nằm im trên mặt đất, bàn tay kia đang phun ra máu tươi ào ạt như đang nhắc nhở mọi người trong phòng, bàn tay còn đang run rẩy kia không phải là đạo cụ trong phim, mà là bàn tay người thật sự.

“Khụ khụ!”

Âm thanh khác thường từ trong cổ họng Chu Đông vang lên, hắn ta nắm chặt cánh tay bị chặt đứt ngã ngồi trên mặt đất. Sự sợ hãi và đau đớn khiến hắn ta lâm vào tình trạng im lặng ngẩn ngui nhưng chờ đến khi hắn ta kêu to thì phát hiện vết hầu lạnh toát, sau đó, khí lực toàn thân đều tụ về chỗ vết hầu, chỗ đó có một vết cắt hình trăng rằm giống như một cái động đen, trong nháy mắt hút sạch toàn bộ sức lực của hắn ta.

“Bịch” Chu Đông ngã xuống đất, không phát ra tiếng động nào nữa.

“Đáng chết, thân thể này quá yếu ớt, nhanh thêm chút nữa thì sẽ không bị trúng đạn rồi.”

Thượng Ất lắc lắc máu trên con dao, đầu vai co rúm mất tự nhiên, ở chỗ đó hình như có một lỗ nhỏ, máu không ngừng thấm ra. Chu Đông phản ứng thật nhanh, ngay khi Thượng Ất ra tay thì Chu Đông cũng bắn trúng tay phải Thượng Ất, may mà viên đạn này chỉ bắn vào phần cơ mà thôi, không bị thương đến xương cốt.

“Thả... Thả... Dao xuống, mày bỏ dao xuống cho tao!”

Một giọng nói mang theo tia nước nở vọng tới từ góc phòng. Thượng Ất liếc mắt nhìn, thấy Phùng Viện và Triệu Lệ Quyên đang cầm một con dao gọt trái cây chĩa về phía hai mẹ con Trần Phóng, trên mặt là sự sợ hãi và tuyệt vọng.

“Tôi khuyên mấy người nhanh chóng bỏ dao xuống, nếu vậy thì có thể sống lâu thêm vài ngày. Thật là phiền phức, cả một phòng đầy máu, xem ra phải lau suốt cả đêm mới được.”

Thượng Ất tiện tay lấy một cái khăn mặt bằng bó cánh tay phải của mình, giống như không để ý đến vợ con mình đang bị người khác chĩa dao vào người.

“Mày... Mày... Hu hu hu, rốt cuộc anh là ai vậy, tôi không muốn chết ở đây, cầu xin anh đừng giết tôi.”

Nhìn thấy Thượng Ất đến gần, Phùng Viện run rẩy, bà ta rất mong bây giờ mình có thể bất tỉnh nhưng lại không thể được, máu tươi và tiếng kêu thảm thiết liên tục đánh vào thần kinh của bà ta, khiến cho bà ta tỉnh táo đến sợ hãi. Biểu hiện của Triệu Lệ Quyên tốt hơn một chút nhưng cả người lại run rẩy, trong lòng vô cùng hối hận. Tình cảnh tràn đầy máu tươi như thế này, khiến cho Triệu Lệ Quyên hiểu được lần này mình đã chơi lớn quá rồi. Đối phương cũng không phải là một quả hồng mềm, mà là một con sói, một con sói đói có thể sẽ xé bòn họ bất cứ lúc nào. Bây giờ, con sói đói này đang nhìn chăm chăm bọn họ bằng đôi mắt xanh biếc kia, trong nháy mắt, Triệu Lệ Quyên cảm thấy vô cùng buồn tiếu.

Leng keng một tiếng, dao gọt trái cây trong tay Triệu Lệ Quyên rơi xuống đất, mùi nước tiểu ngập tràn dưới quần cô ta. Thượng Ất chỉ dùng một ánh mắt đã khiến một chút ý chí còn sót lại của Triệu Lệ Quyên hoàn toàn sụp đổ.

Đèn sáng rực rỡ, ban đêm ở thủ đô càng mê người hơn ban ngày. Đặc biệt là khi ngọn đèn của cả vạn ngôi nhà thấp lên, thành thị to lớn như một mảnh rừng rậm được rót đầy sức sống, tràn ngập vui sướng.

Nhưng mà, có một số người khi nhìn thấy cảnh đêm xinh đẹp như vậy lại thờ ơ, Hầu Tử là một người trong số đó. Giờ phút này, cậu ta vẫn đứng yên không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào một cửa sổ một ngôi nhà nào đó, giống như một bức tượng được điêu khắc, gã ta đã giữ nguyên tư thế này hơn mười mấy giờ.

Tiếng súng, âm thanh đánh nha, còn có mùi máu tươi nồng đậm... Hầu Tử hít sâu một hơi, không tự chủ nhớ lại một màn đầy máu tanh kia. Trước kia, trong một căn phòng không lớn, Hầu Tử ngửi được mùi tàn khốc và chết chóc, bây giờ, khi đứng trước căn biệt thự này, cậu ta lại ngửi được mùi giống như vậy.

Năm người, trong đó có hai người cảnh sát có kinh nghiệm phong phú, từ khi vào trong căn nhà đó thì không thấy đi ra nữa. Không cần suy nghĩ gì cũng biết, trong căn nhà này nhất định đã xảy ra chuyện kỳ lạ gì đó.

Trong bóng tối, Hầu Tử yên lặng nhìn vào ánh đèn hắt ra nơi cửa sổ, mặt không cảm xúc. Kể từ ba năm trước, sau khi cậu ta giết mười sáu mạng người nhà huyện trưởng báo thù cho vợ con của mình, đến bây giờ chưa từng cười lần nào, cả người như một tảng băng di động tỏa ra khí lạnh. Cho dù là lúc Đoàn trưởng Sư bộ Lợi Khuê đi vào trong ngục nhìn mình, cũng đồng ý nhất định sẽ giữ lại tính mạng của mình, Hầu Tử cũng chẳng có chút cảm xúc nào.

Cậu ta và vợ con luôn sống nương tựa vào nhau, bây giờ họ đã chết rồi, Hầu Tử cảm thấy mình còn sống cũng không khác gì đã chết, mãi đến sau này, đoàn trưởng nhân cơ hội mình được thăng chức để đổi lấy một mạng của cậu ta, hơn nữa sắp xếp cho cậu ta đi theo Lợi Hồ, Hầu Tử vẫn sống như một cái xác không hồn như trước, không có bất cứ chuyện gì có thể khiến cho cậu ta dao động. Cậu ta cảm thấy mình sống đã quá lâu rồi, chỉ còn thiếu một cơ hội để đi gặp vợ con mình mà thôi.

Nhưng hôm nay, cuối cùng Hầu Tử cũng thả lỏng cảm xúc của mình, Khi cậu ta nhìn xuyên qua ô cửa sổ kia, nhìn thấy cảnh Thượng Ất mặt không đổi sắc chém vào yết hầu vị cảnh sát kia, trong mắt đột nhiên có thêm một tia tán thưởng, cậu ta không ngờ người đàn ông mà Lợi Hồ bảo mình theo dõi, khi ra tay kết thúc tính mạng của người khác lại quả quyết, lạnh lùng giống như cậu ta vậy.

Trong bóng tối, Hầu Tử chậm rãi đứng dậy đi về phía cửa nhà Thượng Ất, cậu ta quyết định không quan tâm đến lời cảnh cáo của Lợi Hồ, tự mình tiếp xúc với hắn một chút.

Chương 24: Kẻ Định Mạnh Tìm Đến Cửa

Trong phòng ngủ, đèn thủy tinh quý phái treo trên cao trắng như tuyết chiếu sáng cả căn phòng nhưng không thể nào loại bỏ hết mùi máu tanh nhân nhật trong không khí. Hai thân hình tuyết trắng trần truồng dính vào một chỗ, mỗi lần va chạm kịch liệt đều khiến cho tấm nệm lò xo mềm mại phát ra tiếng phốc xuy phốc xuy không ngừng. Thể hiện dục vọng và hương vị yêu đặc thù không ngừng tản ra, dung hòa với vị máu tanh xung quanh, lại tạo ra một khúc nhạc chết chóc và tình dục.

“Ông xã, đừng ngừng lại, ôm chặt em!”

Rên rỉ, hai đùi tuyết trắng của Trần Phóng quấn chặt vào thắt lưng Thượng Ất, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ Thượng Ất. Trong khi thân thể phập phồng, bộ ngực tuyết trắng kia càng thêm chói mắt. Thượng Ất thở dốc, cả người mồ hôi đầm đìa. Hắn hận không thể chôn mặt vào trong đồi núi cao ngất kia, dưới thân liên tục chạy nước rút, chỉ trong nháy mắt, thân thể tuyết trắng ở dưới thân thở gấp liên tục, run rẩy một hồi.

“Bà xã, chờ chút, em vừa mới sinh Nhạc Nhạc, như vậy không tốt cho cơ thể đâu.”

Thượng Ất cố gắng áp chế dục vọng đang bùng lên trong cơ thể, lý trí nói cho hắn biết, không phải Trần Phóng đang khát vọng thân thể của mình. Cô đang cố gắng dùng dục vọng của thân thể để đè ép nỗi sợ hãi trong lòng, cô gái đáng thương này đã bị chuyện xảy ra ngày hôm nay dọa sợ rồi.

“Ôm chặt em, đừng buông em ra. Hu hu hu, ông xã, anh giết người rồi, anh giết người rồi!”

Trần Phóng ôm chặt lấy Thượng Ất, vùi đầu vào trong lồng ngực Thượng Ất, nước mắt rơi đầy trên gương mặt sợ hãi của cô, giống như khi Thượng Ất đột nhiên biến mất. Thật sự cô đã bị dọa sợ đến hồng rồi, chuyện xảy ra ngày hôm nay đối với Trần Phóng mà nói đã vượt ra ngoài giới hạn của cô rồi.

“Bà xã, có một chuyện anh không nói cho em biết, là do anh không muốn em phải lo lắng quá mức. Em yên tâm, chỉ cần có anh ở đây, sẽ không có ai có thể tổn thương em và Nhạc Nhạc, yên tâm đi.”

Thượng Ất nhẹ nhàng lật người lại, lấy chiếc chăn trắng che chắn thân hình mê người của Trần Phóng. Thượng Ất biết rõ, chuyện xảy ra ngày hôm nay đã gây ảnh hưởng lớn đến Trần Phóng, sợ rằng bây giờ cô còn đang nghi ngờ rằng có phải mình đang nằm mơ hay không. Cảnh tượng giết người cướp súng, giam cầm ba người Triệu Lệ Quyên, mặt không chút thay đổi quét dọn sạch sẽ máu trong phòng... Nhưng điều này cần phải có thời gian để từ từ tiêu hóa. Có điều nếu nghĩ theo chiều hướng khác, đây nhất định không phải là chuyện xấu đối với Trần Phóng, tận thế đã sắp đến, những chuyện máu tanh, ghê gớm hơn sẽ liên tiếp xảy ra, thích ứng sớm một chút có lẽ sẽ tốt hơn.

“Nhưng mà anh giết người, anh đã giết người đó!”

Hai mắt Trần Phóng sưng đỏ, không ngừng lặp lại lời này, trong đầu đều là cảnh tượng Thượng Ất dùng dao chém cổ họng cảnh sát vô cùng khủng bố. Đó không phải là một con heo hay một con gà, đó là một người sống sờ sờ, khi nào thì Thượng Ất đã trở nên ngoan độc như vậy?

“Anh không giết hẳn, hẳn sẽ giết anh. Trong tương lai, có khả năng anh sẽ giết nhiều người hơn nữa. Chút chuyện này không quan trọng, em nghỉ ngơi một chút, lát nữa còn cho con bú sữa nữa.”

Thượng Ất kiên nhẫn an ủi Trần Phóng, hẳn biết rõ, không bao lâu nữa, cô gái yếu đuối này sẽ tự tay chém bay đầu của tất cả đầu thú biến dị. Vì đứa con Thượng Nhạc Nhạc, lúc chiến đấu, Trần Phóng còn điên cuồng hơn cả Thượng Ất.

“Ông xã, anh nói mấy người ở dưới tầng hầm kia không có việc gì chứ, lỡ như có người nghe được tiếng kêu cứu của bọn họ...”

Tâm trạng của Trần Phóng không yên nhìn dưới lầu, bên phía tầng hầm ngầm cũng không có tiếng kêu thảm thiết hay tiếng cầu xin tha thứ gì cả, Trần Phóng không biết Thượng Ất đã làm gì mấy người kia, cô chỉ biết

Thượng Ất xuống dưới đó không lâu, bọn người Triệu Lệ Quyên đã không còn phát ra bất cứ âm thanh nào nữa.

“Không sao cả, cách âm trong biệt thự này rất tốt. Cho dù mấy người kia la rách cổ họng cũng không có ai nghe được đâu. Còn nữa, bọn họ cũng sẽ không đợi trong tầng hầm ngầm đó lâu đâu. Đợi ngày mai khi mấy người bạn học của em đến, anh sẽ đưa bọn họ...”

Thượng Ất kiên nhẫn an ủi Trần Phóng, trong lúc đó hình như cảm nhận được cái gì đó, Thượng Ất cầm quần áo mặc vào, đẩy mạnh cửa phòng ra!

“Anh là ai?”

Mở cửa phòng ra, Thượng Ất cảnh giác nhìn người đàn ông đứng ngoài cửa, thân thể vừa buông lỏng lập tức căng cứng.

Ngoài phòng có một người đàn ông đang đứng, hình như bằng tuổi với mình, làn da ngăm đen, dáng người cao gầy, eo, bả vai, cánh tay không có một chút thịt thừa nào. Hắn ta đứng ở đó như một cây thương thẳng tắp sắc bén, tràn ngập hơi thở nguy hiểm. Sau khi trùng sinh, đây là lần đầu tiên Thượng Ất thấy được có người có hơi thở giống với mình, trong lúc nhất thời sắc mặt trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

“Tôi tên là Hầu Tử, là người của Lợi Hồ.”

Cuối cùng cũng gặp mặt trực tiếp với nhau, Hầu Tử yên lặng đánh giá Thượng Ất, trên mặt không có chút dao động nào, trong mạch máu có thứ gì đó đột nhiên lung lay, một luồng khí khô nóng tràn ngập trong lòng Hầu Tử.

“Phán đoán của mình không sai, chỉ có người đã từng trải qua việc giết chóc vô số người mới có được loại hơi thở này. Đây là một con sói, một con sói bất cứ lúc nào cũng có thể ăn thịt người. Nhưng mà không sao cả, mình là hổ, trong quân đội được gọi là binh vương mãnh hổ.”

“Lợi Hồ phái anh đến làm gì, đòi nợ à? Mới qua ba bốn ngày thôi mà, có phải là Lợi Hồ đã sốt ruột quá rồi không.”

Thượng Ất có thể cảm nhận được đối phương rất mạnh, so với hai người cảnh sát trước đó, sát khí trên người đàn ông gọi là Hầu Tử này giống y như thật, thậm chí vươn theo không khí thấm vào từng chân lông của Thượng Ất.

Đó là một sự tồn tại khiến cho Thượng Ất vô cùng kiêng kỵ, trong vô thức, Thượng Ất sờ về phía cây súng ở sau lưng.

“Không liên quan đến chuyện đòi nợ, anh không cần căng thẳng.” Hầu Tử phát tay chặn lại, ý nói Thượng Ất hiểu lầm: “Tôi đến gặp anh là muốn biết một chuyện, anh cầm năm triệu của Lợi Hồ đi tiêu xài trắng trợn như vậy, hơn nữa còn giết cảnh sát cướp súng không có chút sợ hãi nào... Tôi cần một lời giải thích hợp lý. À, đúng rồi, đừng có ý nghĩ dùng súng với tôi, cái đó vô ích thôi.”

Hầu Tử thản nhiên nói, tùy tiện đi lên lầu. Thượng Ất quay đầu lại ra hiệu Trần Phóng không cần lên tiếng, quay người đi theo Hầu Tử.

“Ha ha, anh nghĩ tôi giải thích như thế nào mới hợp tình hợp lý?”

Thượng Ất ra vẻ tự nhiên nói nhưng trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Lợi Hồ không hổ danh là người cho vay tiền chuyên nghiệp, mình còn tưởng rằng lời nói dối của mình rất kín kẽ, đối phương lại phái Hầu Tử đến âm thầm điều tra, rõ ràng chưa bao giờ tin tưởng hẳn. Đáng nhẽ ra là một người theo dõi, đáng lẽ ra Hầu Tử phải nấp trong bóng tối quan sát mình, vì sao bây giờ lại chủ động xuất hiện? Là do tò mò, hay là sợ mình bị cảnh sát bắt rồi thì không thể đòi lại năm triệu kia nữa?

“Anh có bí mật gì, có thể nói cho tôi biết. Nếu không thể nói cho tôi biết, tôi sẽ nghĩ cách khiến cho anh phải nói ra.”

Nhìn thấy Thượng Ất đang trong tư thế chiến đấu, Hầu Tử âm thầm gạt đầu. Trong vô thức, bước chân Thượng Ất chậm dần, hai người cách nhau năm thước. Khoảng cách này chính là khoảng cách mà súng có uy lực lớn nhất, cũng là khoảng cách tốt nhất cho người cầm súng có thể tùy cơ ứng biến. Có điều Hầu Tử cho rằng tất cả những chuyện đó chỉ là vô ích mà

thôi. Đã từng làm người đứng đầu trong binh sĩ, Hầu Tử có lòng tin, chỉ trong mười giây là có thể giải quyết Thượng Ất.

“Được rồi, anh cũng đã thấy tôi giết người, tôi xem như đã bị anh nắm thóp. Hầu Tử, anh giúp tôi giữ bí mật, chúng ta hợp tác làm một cuộc buôn bán lớn, sau đó, tôi đảm bảo anh và Lợi Hồ sẽ lấy được thù lao lớn hơn năm triệu kia rất nhiều.”

Trong giọng nói mang theo sự dẫn dụ, Thượng Ất cảm thấy mình có thể đi tranh giải thưởng Oscar về diễn xuất được rồi.

Chương 25: Luyện Tiệc Đưa Con Thì Sao Có Được Cao Thủ

Không thể dùng sức mạnh thì phải dùng trí tuệ, cậu ta đã chắc chắn mình có bí mật, mình cho hắc ta biết một phần thì thế nào? Trong thời tận thế đã bị ép buộc phải học được cách anh lừa tôi gạt, giờ phút này Thượng Ất sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn.

“Mua bán lớn?”

Theo bản năng, Hầu Tử đoán được Thượng Ất đang nói dối. Hắc ta đã từng là người đứng đầu trong quân đội, khả năng phán đoán của Hầu Tử khá nhạy cảm. Dựa vào khả năng phán đoán của mình, hắc ta có thể đoán ra được mọi chuyện sẽ phát triển như thế nào, điều này khiến cho hắc ta có thể bảo toàn được tính mạng, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình, mãi đến khi vợ con xảy ra chuyện ngoài ý muốn...

“Không lâu sau nữa sẽ có một loại bệnh dịch lan tràn khắp cả thế giới, chính phủ đã nghiên cứu chế tạo ra một loại vắc - xin mới để chống lại loại dịch bệnh này. Tôi biết vắc - xin đó đang ở đâu, như thế nào, có dám đi theo tôi làm một việc, lén lấy vắc - xin đó đi?”

Thật thật giả giả, chính là cách lừa gạt người tốt nhất. Nếu như không nói thật một chút, Hầu Tử nhất định sẽ không mắc câu. Thượng Ất biết rõ Hầu

Tử sẽ không dễ dàng tin tưởng mình, cho nên để lộ ra một ít tin tức thật.

“Bệnh dịch? Vắc- xin? Anh định làm giàu từ tai họa của quốc gia sao?”

Ánh mắt Hầu Tử nhìn về phía Thượng Ất nảy sinh biến hóa, tò mò chậm rãi biến thành khinh bỉ, trong nháy mắt bị sự lạnh lẽo thay thế. Đối với việc Thượng Ất giết cảnh sát cướp súng, trong lòng Hầu Tử không cảm thấy phản cảm mà còn âm thầm khen ngợi. Hắn ta thấy rõ ba người Triệu Lệ Quyên khiêu khích Thượng Ất như thế nào, bàn bạc cách hãm hại Thượng Ất ra sao. Hai người cảnh sát kia cũng chẳng phải hạng người tốt gì, thứ rác rưởi như vậy thì cứ giết đi, chuyện đó không đáng để ý. Nhưng mà Thượng Ất còn định trộm thuốc... Trong mắt Hầu Tử nổi lên sự độc ác nhưng lập tức trở nên trống rỗng, không có sức sống.

“Không sao cả, chính mình cũng đã từng đi theo con đường chính nghĩa và công bằng, đồng thời tuyên thệ rằng sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ điều đó. Vậy mà đất nước này đã trả lại cho mình cái gì? Hai cổ thi thể lạnh băng và một tờ giấy phán tử hình. Toàn bộ thế giới này đã không còn ý nghĩa gì đối với mình rồi hã có làm gì thì liên quan gì đến mình. Mình chỉ cần bảo vệ hã đến khi lấy lại được năm triệu của Lợi Hồ, sau đó mình sẽ không bao giờ... thiếu nợ nhà họ Lợi nữa” Anh ta nghĩ

“Thuốc đó đang ở đâu?”

“Ở bệnh viện trung tâm nằm giữa ngã tư Kim Hà, quận Thiên Đàn, nếu như vẫn còn thời gian, có thể lấy thêm một ít thuốc nữa.”

Thượng Ất nhìn chằm chằm Hầu Tử đang gửi tin nhắn về địa điểm của bệnh viện ra ngoài, Thượng Ất hiểu được, đối phương cũng không tin hã, cũng như hã không tin đối phương. Thượng Ất không biết hã ta nhắn tin cho ai, nếu như là Lợi Hồ... Thượng Ất không khỏi nhớ tới lúc mình lừa gạt năm triệu của Lợi Hồ, mọi chuyện đã phát triển vượt ra khỏi tầm khống chế của hã, hoàn cảnh bây giờ đã trở nên vô cùng phiền phức.

“Anh ở nhà chờ đi, trưa mai tôi sẽ đưa thuốc đến. Đến lúc đó Lợi Hồ cũng sẽ đến, hy vọng lúc đó anh có thể giải thích rõ ràng về những thứ thuốc đó và chuyện năm triệu kia. Nếu không thì, anh đối xử với mấy người phụ nữ

trong tầng hầm ngầm như thế nào, Lợi Hồ cũng sẽ đối xử với người phụ nữ của anh như thế.”

Hầu Tử vừa nói, vừa đi về phía cửa ra vào. Đúng lúc này, một tiếng khóc nỉ non rõ to của trẻ nhỏ đột nhiên vang lên, sau đó là tiếng sợ hãi của Trần Phóng đột nhiên truyền đến.

“Nhạc Nhạc đừng khóc, Nhạc Nhạc đừng khóc, ba không đi đâu cả, ba vẫn còn ở đây.”

“Nhạc Nhạc? Con của anh cũng tên là Nhạc Nhạc?” Hầu Tử vô thức quay đầu nhìn về phía Thượng Nhạc Nhạc, trên mặt lộ ra sự dụi dằm khó thấy, thì thào tự nói.

“Không biết kiếp trước, Phủ Hoàng Long tôi đã gây ra tội ác gì, nếu Hoàng Nhạc Nhạc con tôi còn sống, bây giờ đã có thể chạy nhảy rồi...”

“Phủ Hoàng Long! Anh ta nói anh ta tên là Phủ Hoàng Long?”

Nghe thấy Hầu Tử nói nhỏ, Thượng Ất ngây ra như phỗng, hắn đột nhiên nhớ đến một người.

Sau khi tận thế đến, con người ở Trung Quốc đã trải qua ba làn sóng phóng xạ, cuối cùng xuất hiện nhóm dị năng giả đầu tiên, trong đó có một dị năng giả nổi tiếng nhất tên là Phủ Hoàng Long. Đây là một người đàn ông được xưng là thần súng bất diệt vô cùng khủng bố. Nghe nói là đã thức tỉnh được dị năng tinh chuẩn. Phủ Hoàng Long có thể tùy ý dùng viên đạn bắn trúng bất kỳ mục tiêu nào. Thậm chí còn có lời đồn rằng, viên đạn bắn được bao xa thì đó chính là khu vực của Phủ hoàng Long, trong khu vực đó, Phủ Hoàng Long là thần.

Tang thi thú, tang thi, thậm chí đến thần cũng không thể nào tránh thoát được viên đạn của hắn ta, vong hồn chết dưới súng của hắn ta không đến một vạn cũng phải tám ngàn. Thật không ngờ, một người đàn ông lợi hại như vậy lại có biệt danh là Hầu Tử, trách không được vừa rồi hắn ta nói mình không cần dùng súng với hắn ta một cách khinh bỉ như vậy. Ở phương diện dùng súng, hắn ta hoàn toàn xứng đáng là người đứng đầu, Thượng Ất không thể nào so sánh được.

Mà lúc này, cuối cùng Thượng Ất cũng nhớ đến tên Lợi Hồ kia, đúng là dựa vào tay súng khủng bố của Phủ Hoàng Long, Lợi Hồ đã trở thành thủ lĩnh của một căn cứ có quy mô không nhỏ. Ông ta không chỉ nắm giữ một số lượng lớn tài nguyên, còn có thể quyết định sống chết của vô số người. Nếu như dựa vào thực lực chiến đấu ở thời tận thế, chỉ sợ đến tư cách gặp hai người này, Thượng Ất cũng không có.

Một số lượng lớn kí ức tràn vào trong đầu, Thượng Ất nhìn về phía Phủ Hoàng Long, ánh mắt tràn đầy lửa nóng. Người đàn ông này có giá trị tương đương với thuốc kích hoạt, nhất định phải kéo về phía mình. Đáng tiếc bây giờ hình như Phủ Hoàng Long không quan tâm đến mình chút nào, muốn thu phục được thần súng tương lai này, Thượng Ất phải suy nghĩ cách.

Hai mắt nhanh chóng chuyển động, Thượng Ất đột nhiên mở miệng nói: “Con của anh cũng tên là Nhạc Nhạc sao? Nếu như anh yêu mến đứa nhỏ này... Từ này về sau, để nó làm con nuôi của anh đi.”

“A, như vậy sao được?” Trần Phóng giật mình thốt lên, cô cảm giác não mình không đủ dùng rồi.

Thượng Ất yêu thương con trai Thượng Nhạc Nhạc của mình như vậy, tại sao có thể để nó nhận một người đàn ông xã lạ làm cha nuôi như vậy được? Điều đó không có khả năng, nhất định là mình nghe lầm rồi.

“Anh nói... Có thật không?” Cổ họng Phủ Hoàng Long hơi chua chát, hai mắt lạnh băng lộ ra vẻ khó tin, cẩn thận nhìn lại, trên gương mặt ngoài kinh ngạc còn có chút vui mừng và chờ đợi.

Phủ Hoàng Long thấy Thượng Nhạc Nhạc khỏe mạnh, khá khinh giống đứa con đã chết của cậu ta y như đúc, từ lần đầu tiên nhìn thấy, hẳn ta đã rất thích đứa bé này. Về chuyện đứa bé mới sinh không nhìn rõ được dung mạo, Phủ Hoàng Long tự động bỏ qua trong đầu.

“Đương nhiên là thật, con của anh tên là Nhạc Nhạc, con của tôi cũng tên là Nhạc Nhạc, đây là duyên phận. nếu như anh đồng ý, từ này về sau anh là cha nuôi của nó, chỉ một mình anh thôi. Bà xã đến đây, để cho cha nuôi của con ôm con một cái.”

Thượng Ất khẳng định lời nói của mình một lần nữa, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khó hiểu, u oán muốn giết người của Trần Phóng. Hắn suy nghĩ vô cùng rõ ràng, sau khi trở thành kẻ mạnh, Phủ Hoàng Long lạnh lùng, mạnh mẽ, lại trung thành, mặc dù trở thành dị năng giả nhưng không bao giờ phản bội Lợi Hồ, người như vậy có đốt đèn lồng cũng khó tìm được, nếu muốn thu phục được người này, không lấy vốn gốc ra thì không được.

Tục ngữ có câu “Tiếc đôi giày cỏ thì không bắt được sói”, hơn nữa, Phủ Hoàng Long không phải là một con sói, mà là một con hổ, một con mãnh hổ có thể bảo vệ đứa con Thượng Nhạc Nhạc của mình không bị nguy hiểm.

“Tôi... Tốt, tốt! Phủ Hoàng Long tôi lại có con rồi! Ha ha ha, Phủ Hoàng Long tôi lại có con rồi!”

Ôm lấy thân thể mềm mềm trong ngực, khóe mắt Phủ Hoàng Long ẩm ướt, lời nói càng lúc càng lộn xộn. Niềm vui sướng và hạnh phúc to lớn khiến cho người đàn ông 30 tuổi này như đang đi trên mây, mất bình tĩnh đến mức khó kiềm chế được.

Chương 26: Khách Không Mời Mà Tới

Ai cũng không biết là sau khi vợ con của Hoàng Long chết, thứ giúp hắn ta tiếp tục sống chính là sự tưởng niệm đối với con trai. Có điều Hoàng Long lại hoảng sợ phát hiện ra là dù hắn ta cố gắng ghi nhớ hình dáng của con trai cỡ nào thì khuôn mặt từng rất quen thuộc trong đầu lại càng lúc càng mờ hồ.

Cho tới ngày hôm nay, khi ôm Nhạc Nhạc, bộ dạng của Hoàng Nhạc Nhạc lại đột nhiên hiện ra trong đầu hắn ta, hình ảnh vô cùng rõ ràng, sinh động như thật.

Nhìn Nhạc Nhạc trong lòng mình, Hoàng Long càng nhìn càng cảm thấy đây chính là con trai Hoàng Nhạc Nhạc của mình. Nhắc tới cũng lạ, vốn dĩ Nhạc Nhạc còn đang khóc không ngừng nhưng khi đến trong ngực Hoàng Long thì lập tức nín khóc, hai cánh tay mềm nhỏ giơ lên cao cao, cố gắng sờ gương mặt Hoàng Long, thỉnh thoảng nhóc còn nở một nụ cười ngọt ngào. Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong phòng trở nên vô cùng ấm áp và hạnh phúc, Trần Phóng vốn còn đang lo lắng cũng bắt đầu yên lòng hơn.

Trần Phóng có thể cảm giác được người đàn ông trầm tĩnh, thon gầy và sự dịu dàng đầy mắt nay thật sự rất thích Nhạc Nhạc, người đàn ông như vậy chắc chắn sẽ không làm tổn thương con trai cô.

“Thượng Ất, tôi không hiểu tại sao anh lại muốn làm thế nhưng Hoàng Long tôi là người có bản lĩnh, tôi có thể cảm nhận được sự chân thành của anh. Chuyện vặt - xin cứ để tôi lo, còn Lợi Hồ bên kia thì anh cũng yên tâm đi! Chỉ cần Hoàng Long tôi còn sống thì sẽ không kẻ nào có thể tổn thương đến một người nào trong gia đình anh đâu! Trưa mai, vặt - xin sẽ được đưa đến đúng giờ!”

Nói xong, Hoàng Long nhìn Nhạc Nhạc một cái thật lâu, nâng tay lên giao nhóc cho Trần Phóng rồi quay người rời đi. Ngay sau đó, trong bóng đêm truyền tới từng đợt tiếng cười vui vẻ, thanh thúy, còn Nhạc Nhạc đang nằm trong lòng mẹ thì tò mò nhìn về phía phát ra tiếng cười.

Ngày một tháng bảy chính là thời điểm đầy sức sống nhất của một năm, trong thời gian này, chìm chóc xung quanh ngậm nhánh cây về xây tổ trứng, thú vật thì tìm kiếm bầu bạn để sinh con, mà con người cũng lấy quần áo

đẹp nhất ra để mặc trên người, có đôi có cặp mà trò chuyện thỏ thẻ với nhau. Tất cả sinh vật đều dùng dáng vẻ đẹp nhất của mình để tô điểm cho mùa lá xanh hoa đỏ này nhưng lại không hề phát hiện rằng giờ phút này, trên bầu trời Trái Đất, một cỗ lực hấp dẫn quỷ dị đang chậm rãi tập trung lại, đám mây bắt đầu biến đổi thành các hình dạng bất quy tắc. Còn vài giờ nữa thôi, ngôi sao băng thần bí hủy diệt thế giới sắp tới, sau đó Địa Cầu này sẽ biến thành Địa Ngục nhân gian.

Thượng Ất ngẩng đầu quan sát tầng trời xanh thẳm như mới được gột rửa, ánh mắt của hắn cũng thâm thúy mà bình thản như bầu trời kia. Thời khắc cuối cùng rốt cuộc cũng tới rồi, mọi thứ có thể như kế hoạch hay không thì chưa thể biết được, hắn cũng đã cố gắng hết sức rồi, chỉ còn phải xem vận may của mình thế nào thôi.

Nghĩ tới đây, Thượng Ất nở một nụ cười chân thành chào hỏi khách khứa xung quanh. Trong phòng có mười mấy người, tất cả đều là khách tới dự đầy tháng của con trai hắn. Trong đó có Hạ Hoàn Hư, Đỗ Giai Tuệ, Bành Ly dẫn đầu và toàn bộ bạn thời đại học của Trần Phóng đều có mặt, tổng cộng có tám người. Ngoài ra, Bành Ly còn dẫn theo bạn trai Vương Vĩ, một bạn học nam khác tên Triệu Thần dẫn theo bạn gái tên Tôn Nguyệt Kiều tới. Như thế, tính cả một nhà ba người Trần Phóng thì trong đại sảnh hiện nay có tổng cộng mười ba người, chỉ trong chốc lát đã khiến không khí vô cùng náo nhiệt.

Nhìn đồng hồ chỉ mười một giờ trưa, Thượng Ất đưa tay ra hiệu để mọi người im lặng, giọng nói vô cùng bình tĩnh.

“Hôm nay là đầy tháng con trai Nhạc Nhạc của tôi, cảm ơn mọi người đã tới đây! Nhưng mà...”

Thượng Ất ngẩng đầu nhìn Hạ Hoàn Hư có dáng người mập mập, sau đó lại dùng ánh mắt sắc bén như chim ưng quét qua mỗi người tại đó, đảm bảo mọi người đều đã uống rượu champagne mình đã tỉ mỉ chuẩn bị thì hắn mới chậm rãi mở miệng nói tiếp.

“Nhưng mà, tôi tin tưởng các vị đang ở đây hiện tại chủ yếu là bởi vì tò mò hơn! Trong lần họp lớp trước, tôi đã từng vì Trần Phóng mà không thèm để ý vùng tiền như rác, lại đang ở tại căn biệt thự trong khu nhà xa xỉ nhất thủ

đô. Nhất định là các vị đang suy đoán chuyện có phải như lời Hạ Hoàn Ngưu nói, cho rằng Thượng Ất chỉ là một đứa con phá của, là một tên công tử bột quần là áo lượt, không đáng để Trần Phóng giao phó cả đời đúng không?”

“Chắc chắn là không phải, tôi tin anh, cũng tin tưởng ánh mắt của Trần Phóng hơn! Trần Phóng cố lên, cậu phải thật hạnh phúc để cho bọn họ thấy, tranh thủ sang năm sinh thêm một cục cưng nữa, làm đám cóc mớ mộng hảo huyền tức chết luôn, hừ!”

Đỗ Giai Tuệ có tính nóng nảy lớn tiếng la lên, đồng thời cô ấy cũng nhìn về phía Trần Phóng để ra hiệu, dáng vẻ vừa khoa trương vừa buồn cười, chọc một đám đều cười to và nhao nhao nhìn Hạ Hoàn Ngưu. Hạ Hoàn Ngưu thấy Đỗ Giai Tuệ trào phúng, so sánh mình với con cóc thì trong miệng bất mãn “Hừ” một tiếng rồi hơi ngửa đầu lên uống sạch rượu trong ly, về mặt sau đó càng thêm khó nhìn.

“Ha ha, cảm ơn lời chúc phúc của mọi người! Tôi và Trần Phóng cũng thật sự muốn sinh thêm một đứa nữa nhưng chúng tôi...”

Thượng Ất đang cười nói thì đột nhiên ngoài cửa có một nam một nữ tiến vào, một giọng nói thanh thúy xen lẫn kêu ngạo của phụ nữ đột ngột vang lên, hấp dẫn tầm mắt của mọi người: “Thượng Ất thời khắc quan trọng như vậy sao anh không mời em thế? Chẳng lẽ em không có tư cách nhìn thấy hạnh phúc của hai người sao.”

“A, cô gái này là... Vương Duyệt đúng không?”

“A, đúng là Vương Duyệt rồi! Sao cô ta lại tới đây? Có ai trong lớp chúng ta thông báo cho cô ta à?”

“Mình nhớ là khi còn đi học thì Vương Duyệt là bạn gái cũ của Thượng Ất đấy! Ai nha, lần này có kịch hay để xem rồi!”

Một đám huyền nào ồn ào, bàn tán âm ỉ, không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên náo nhiệt.

Đám người Hạ Hoàn Ngư cũng nhận ra người tới, người phụ nữ xinh đẹp, diễm lệ như đóa hoa đang nở này chính là tình địch thời đại học của Trần Phóng - Vương Duyệt, bạn gái cũ của Thượng Ất. Giờ phút này, người phụ nữ đó mặc một bộ váy dài hoa lệ, quanh thân lộng lẫy rực rỡ,, cô ta ung dung, tự tin đi thẳng tới chỗ Thượng Ất.

“Thượng Ất, đã lâu không gặp, chắc anh chưa quên em chứ?”

Môi đỏ răng trắng, mặt như phù dung, mái tóc ngắn ngang tai có màu sắc mê người, chiếc cổ trắng nõn như ngọc mang theo một chút hương thơm. Nhìn gương mặt quen thuộc trong trí nhớ, Thượng Ất không thể không thừa nhận là Vương Duyệt còn mê người hơn trong ký ức của hắn. Người phụ nữ này tựa như một đóa hoa hồng có gai, cả người tản mát ra đầy sự quyến rũ, xinh đẹp và còn có khí chất bá đạo.

“Vẫn chưa, ngồi đi!” Thượng Ất mỉm cười, cánh tay ôm đầu vai Trần Phóng khép chặt hơn một chút như là không hề thấy tay ngọc nhỏ dài mà Vương Duyệt chủ động vươn ra.

“À, anh vẫn như xưa nhỉ, cả ngày đều là bộ dáng tránh người ngàn dặm, anh sợ em ăn hết anh luôn à?” Bị Thượng Ất cự tuyệt công khai, Vương Duyệt cũng không hề tức giận, ngược lại còn nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Trần Phóng.

“Đã lâu không gặp rồi nhỉ em gái! Không ngờ cậu cũng đã sinh con rồi, cậu cầm mảnh ngọc bội này đi, đây là lễ gặp mặt của người dì là mình đây! Nếu cậu không lấy thì mình sẽ giận đấy!”

“Vương Duyệt, cậu... mình không thể nhận đồ của cậu được!”

Khí thế của Vương Duyệt bức người, vẻ ngoài lại yêu diễm, mỹ lệ, còn tính cách của Trần Phóng thiện lương mà lại có chút nhất gan.

Thời còn đi học, Trần Phóng cũng chỉ có thể đi theo Vương Duyệt làm lá xanh, chưa từng chủ động đi cạnh tranh nhan sắc. Hiện tại, cô thấy Vương Duyệt đưa một khối ngọc bồi điêu khắc thành hình Quan Âm lóng lánh, tản mát ra sự quý giá, Trần Phóng nhất thời không biết nên làm sao, cô đành phải nhìn về phía Thượng Ất xin giúp đỡ.

Chương 26: Khách Không Mời Mà Tới

“Cám ơn, nhưng ông bà có nói “Nữ đeo Quan Âm, nam đeo Phật”, tượng Quan Âm này không thích hợp với con trai tôi, cô cứ cất đi!”

Liếc ngọc bội một cái, giọng nói của Thượng Ất rất bình thản, không hề có chút gợn sóng nào. Trong mắt hắn, cho dù ngọc thạch tốt thì cũng chỉ là một cục đá thôi, không hề có chút tác dụng nào cho con trai hắn cả.

“À, em không để ý tới điều này. Tượng Quan Âm này là miếng em luôn mang theo trên người, nghe nói anh cũng tới thủ đô rồi mà chưa kịp chuẩn bị nên chỉ có thể lấy nó ra để bù vào trước. Để ngày mai em đi tới Kỳ Lân Cư mua cho bé một khối ngọc Phật tốt hơn. Cái này chỉ có mấy chục ngàn thôi, đúng là không xứng với con trai anh!”

Tiện tay đeo ngọc bội lên cổ, động tác của Vương Duyệt vô cùng tự nhiên và trôi chảy giống như không hề để ý tới vẻ mặt của mọi người khi nghe tới con số “Mấy chục ngàn” vậy, vẻ mặt đó vừa kinh ngạc vừa khó xử.

Đỗ Giai Tuệ ngồi kế bên cũng chớp chớp đôi mắt tròn to, lên tiếng nhạo cô ta:

“Vương Duyệt, làm cô biết được hôm nay chúng tôi tổ chức tiệc ở đây vậy? Tôi nhớ là sau khi cô tới Thủ đô thì cũng không thêm liên lạc gì với đám bạn học nghèo như chúng tôi mà, hôm nay là cơn gió nào thổi cô tới đây thế?”

“Ha ha, Đỗ Giai Tuệ, cô đang giấu cột tôi à? Đúng đấy, tôi đang coi thường mấy người đấy, thì sao nào? Một nhân viên thuộc ủy ban chấp hành trung ương cấp thành phố nhỏ nhỏ như cô chẳng lẽ muốn một Phó chi cục thuế bất động sản như tôi phải chủ động đi tìm sao?” Vương Duyệt lạnh lùng nói, vẻ ngạo mạn trên mặt không hề che giấu một chút nào, cô ta nhìn Đỗ Giai Tuệ như đang nhìn một con gà con vô tri mỗ loạn khắp nơi.

“Cái gì? Cô công tác tại Cục thuế bất động sản? Cô...” Mặt Đỗ Giai Tuệ biến sắc, ánh mắt nhìn Vương Duyệt tràn đầy sự kính sợ và chần chừ.

Làm nhân viên trong hệ thống chính phủ, Đỗ Giai Tuệ hiểu rất rõ chức vị quan trọng mà Vương Duyệt nhắc tới. Đừng nhìn Vương Duyệt nói chỉ là cán bộ cấp cục, chỉ là chức Phó nhưng là một trong mấy ngành có chức quyền quan trọng của Chính phủ, cho dù chỉ là một nhân viên nho nhỏ trong Cục thuế bất động sản thì cũng không phải một người bình thường không có gốc gác, không có chỗ dựa như Đỗ Giai Tuệ dựa vào. Đỗ Giai Tuệ nhớ rõ lúc trước khi mình dựa vào thành tích thi viết lần ba mới có thể tiến hành phỏng vấn thì có một người quen đã nói cho cô ấy biết là nếu muốn tiến vào mấy ngành có thực quyền như Công - Kiểm - Pháp, Thuế bất động sản, Tổng cục thuế thì với thành tích của cô như thế còn phải tặng cho phía trên ít nhất là ba triệu tiền trà nước, như thế còn chưa chắc mọi việc sẽ thành công nữa đấy!

Đỗ Giai Tuệ không có ba triệu, cuối cùng cô dựa vào thành tích thi viết lần ba, thành tích phỏng vấn lần hai mà tiến vào Ủy ban chấp hành trung ương cấp Thành phố, trở thành một công chức bình thường. Từ đó trở đi, Đỗ Giai Tuệ cũng ý thức được, trong loại thành phố trung tâm cả nước như Thủ đô này, bất kỳ một công chức, cán bộ nho nhỏ nào cũng đều có mấy triệu đập lên thành quyền lợi ở phía sau lưng. Không có tiền, không có quyền thì bạn cũng đừng tham gia vào mấy cuộc tranh đấu như thế.

Hiện tại, Vương Duyệt lại nói với cô là cô ta đang làm tại Cục thuế bất động sản, Đỗ Giai Tuệ nhanh chóng đổi chức vị đó ra thành tiền mặt thì bị một cảm giác bất lực ập vào đầu. Đó là một con số mà cả đời này cô cũng không thể kiếm nổi, bất kể là tiền tài hay công việc, địa vị mà suy xét thì sự chênh lệch của cô và Vương Duyệt giống như là khoảng cách từ Địa Cầu tới Mặt Trăng vậy.

“Vương Duyệt, chúc mừng cô đã có một công việc tốt! Nhưng cô còn chưa nói cho chúng tôi biết là tại sao cô biết được hôm nay Trần Phóng tổ chức đây tháng vậy?” Thấy Đỗ Giai Tuệ thất hồn lạc phách, Bành Ly vỗ vỗ đầu vai cô, bình tĩnh nhắc lại câu hỏi.

“Ha ha, vừa mới đến quá gấp nên mình quên thông báo cho mọi người một chuyện! Nghe nói Thượng Ất chuyện tới đây nên hôm qua, mình đã bán hai

căn nhà trong khu Nam Thành tại Thủ đô này, đồng thời cũng mua một căn biệt thự ở Hoa Tung. Biệt thự ở đối diện, từ hôm nay, mình và Thượng Ất sẽ là hàng xóm, nếu tí nữa mọi người chơi chưa tận hưởng thì có thể qua nhà mình tụ tập một chút. Với lại, Thượng Ất à, hình như vòi nước nhà em hư rồi, đêm nay anh có thời gian thì làm phiền anh tới sửa giúp em nha, em sẽ để cửa mở cho anh, ha ha ha!”

Giọng nói Vương Duyệt lạnh nhạt như đang nói một chuyện vụn vặt nào đó nhưng ánh mắt tràn ngập dự vọng không thêm che giấu kia đã bán đứng cô ta. Tất cả mọi người đều nhìn ra là Vương Duyệt đang công khai dụ dỗ Thượng Ất.

“Vương Duyệt! Cô hơi quá đáng rồi đó, Trần Phóng và Thượng Ất cũng đã có con rồi, cô làm vậy có phù hợp không?”

Bành Ly có tâm tư tinh tế, cô ấy cũng nhạy bén phát hiện ra ý đồ của Vương Duyệt. Người phụ nữ không chiếm được Thượng Ất nên hôm nay cô ta muốn nhân cơ hội để trả thù, cô ta muốn chia rẽ gia đình hạnh phúc của Thượng Ất và Trần Phóng.

“Có phù hợp không thì cô nói cũng chả được tính! Từ nhỏ tới lớn, thứ Vương Duyệt tôi không có được thì người khác đừng hòng có được, tôi...”

Vương Duyệt đang nói thì thân hình cao lớn của Thượng Ất đi tới gần cô ta, cảm giác áp bức khổng lồ lập tức cắt ngang giọng nói líu lo không ngừng của cô ta.

“Vương Duyệt, cô nói cô yêu tôi nên có thể làm tất cả vì tôi đúng không? Vậy bây giờ cô hãy chứng minh cho tôi xem, giờ cô nhảy khỏi cửa sổ này đi, nếu được tôi sẽ thỏa mãn tất cả yêu cầu của cô!”

“Anh? Anh đang nói cái gì thế hà? Chỗ này là lầu hai, bên dưới còn có nhánh cây và hàng rào, sao em có thể nhảy xuống được...”

Bỗng nhiên, Vương Duyệt ngậm miệng lại. Cô ta hình như cũng nhận ra mình đã mất đi một cơ hội quý giá. Sự ôn hòa trong mắt Thượng Ất đứng đối diện đã biến mất, khinh bỉ và hờ hững tràn ra khiến cho cô ta cảm giác như hít thở không thông.

Thật ra, trước khi tới đây, Vương Duyệt cũng đã thử dự đoán trước rồi. Mấy năm nay không gặp nhau, con người đều sẽ thay đổi, không tham lam thì cũng trở nên thực tế, hoặc là ngu dốt, không thì cũng mộng mơ, ảo tưởng. Vương Duyệt cảm thấy, với thân phận và tài sản hiện tại của mình thì cô ta hoàn toàn có thể nắm lấy Thượng Ất để đùa bỡn trong lòng bàn tay. Có điều cô ta lại không ngờ, Thượng Ất sẽ dùng lại ánh mắt lạnh băng tới tận trong xương nhìn mình, trong chớp mắt, cô ta hoài nghi bản thân mình có phải đã tìm lầm người hay không. Thượng Ất mà cô ta quen thuộc có tính cách ôn hòa, không biết từ chối, luôn chỉ biết đau khổ cầu xin đối với sự theo đuổi như lửa của cô ta, chưa từng phản kháng kịch liệt bao giờ. Hôm nay lại có chuyện gì thế này? Hẳn dám kêu mình nhảy lầu trước mặt nhiều người như thế, chẳng lẽ hẳn không sợ cô ta tức giận rồi đây đưa với hẳn sao? Còn có nồng đậm khinh bỉ bên trong ánh mắt của hẳn... Sao hẳn dám đối xử với cô ta như thế chứ!

“Thượng Ất, chẳng lẽ em không dám nhảy thì cô ta dám sao?”

Vương Duyệt chỉ thẳng về phía Trần Phóng, hung hăng nói, còn Trần Phóng vừa sợ hãi như nao con bị hù dọa, vừa ôm vừa rúc vào bên người Thượng Ất.

“Cô ấy dám, mà không chỉ nhảy một lần đâu!”

Thượng Ất lạnh nhạt nói, ánh mắt nhìn Trần Phóng có tràn đầy sự bình tĩnh và tín nhiệm.

Năm năm trong tận thế, vì yếm hộ Thượng Ất trốn chạy thú thoái hóa và nhân loại thoái hóa truy sát, Trần Phóng không chỉ nhảy từ trên tòa nhà cao tầng xuống chỉ một lần. Tay chân đứt gãy, xương cốt cũng đứt gãy, mọi thứ đau khổ như thế giày vò Trần Phóng một thời gian dài nhưng Thượng Ất chưa từng nghe thấy một câu oán hận nào từ miệng cô. Trần Phóng yêu hẳn sâu đậm như vậy, nếu hẳn vô tình mà vứt bỏ một người con gái như thế thì Thượng Ất hẳn còn là người sao?

Còn Vương Duyệt... Từ khi mới bắt đầu, Thượng Ất đã biết trước kết quả. Vương Duyệt là một người đàn bà chỉ biết yêu bản thân, hiểu thẳng muốn vượt qua mọi người, cô ta ích kỷ, vô tình, chắc chắn không thể nhảy lầu vì người khác.

Chương 28: Ngọc Đỏ Của Hoàng Long

“Anh nói dối, trên đời này sao lại có người phụ nữ như thế được? Nhưng mà không sao, anh cảm thấy đời này, Vương Duyệt tôi rời khỏi anh thì sẽ không tìm được người đàn ông khác phải không?” Vương Duyệt lạnh lùng nhìn Thượng Ất, trong ánh mắt tràn đầy sự khiêu khích.

“Vương Duyệt có bạn trai à, anh ta làm nghề gì thế?”

“Còn làm gì nữa, một là có quyền thế, không thì cũng có gia tài bạc triệu chứ sao! Mọi người ngấm lại thân phận của Vương Duyệt xem, bạn trai của cô ta sao có thể là người bình thường được chứ?”

Mọi người bàn tán ầm ĩ, không ghen ghét thì là hâm mộ, nhao nhao nhìn về phía người đàn ông đi cùng đang đứng phái sau Vương Duyệt.

“Hừ, mấy người đúng là ngu xuẩn và nông cạn! Vương Duyệt tôi là người ham mê tiền tài à? Nói cho mấy người biết, bạn trai tôi có bằng cấp của hai ngành và đang học tiến sĩ tại một trường đại học danh tiếng, vừa dịu dàng chu đáo lại nghe lời, tôi muốn anh ấy làm gì thì anh ấy sẽ làm cái đó, vô cùng cưng chiều tôi! Em nói đúng không, Hồ Hoa Dương?”

Ngữ khí của Vương Duyệt vô cùng ngạo mạn, trong đó còn mang theo tia khoe khoang, Vương Duyệt khá hài lòng với người đàn ông mình mới quen biết được vài ngày đang đứng sau lưng. So với mấy công tử bột thích dựa hơi thì Hồ Hoa Dương lại dịu dàng, chu đáo, học rộng tài cao, vô cùng phù hợp với thân phận tiến sĩ đại học danh tiếng của anh ta.

“Cái này... Em nói đúng! Trách nhiệm của anh là chăm sóc em mà, em nói cái gì thì chính là cái đó!”

Hồ Hoa Dương lắc đầu đi đến trước mặt mọi người, cười khổ nói với Thượng Ất: “Thượng Ất tiên sinh, nhiệm vụ anh giao cho tôi đúng là không dễ hoàn thành mà!”

“Ha ha, vất cả cho anh rồi lão Hồ, kiên trì một chút, sắp kết thúc rồi!”
Thượng Ất cười khẽ, cho Hồ Hoa Dương một ánh mắt cảm thông và khích lệ.

Hắn không ngờ Hồ Hoa Dương lại có kỹ năng tán gái tốt như vậy. Chỉ mới có ba ngày thôi mà Vương Duyệt đã công nhận thân phận bạn trai của anh ta, còn dẫn anh ta đến trường hợp công khai như thế này nữa. Xem ra, làm người phải biết chọn đúng đường mình đi, Hồ Hoa Dương bán nhà, bán tới mức sắp thất nghiệp mà tán gái lại thuận buồm xuôi gió như vậy, đúng là không biết nên nói anh ta thích hợp với cái nào hơn nữa!

“A, lão Hồ, hai người quen nhau à?”

Vương Duyệt vô cùng nhạy bén, cô ta nhạy cảm bắt lấy điểm quan trọng trong lời nói của hai người rồi dùng ánh mắt nghi ngờ quét qua, hi vọng có thể phát hiện chân tướng.

“Quen, là đồng nghiệp cũ!”

Thượng Ất khoác tay ra hiệu cho Hồ Hoa Dương đừng nói ra chân tướng. Vả mặt công khai thì rất thoải mái nhưng Thượng Ất sẽ có lợi ích gì đây? Khiến Vương Duyệt mất mặt hay là càng thêm hận mình?

Đối với sự sắp xếp của Vương Duyệt, Thượng Ất cũng chỉ làm theo tâm trạng của mình, hắn chưa từng muốn đối phương biết ơn mình. Nếu như nhất định muốn biết ý nghĩ thật sự trong lòng Thượng Ất thì Thượng Ất chỉ hi vọng không cần phải hi sinh mạng sống của người quen trong tận thế thôi.

Tận thế, không phải chỉ có hủy diệt mà còn để lại một tia hi vọng tương ứng với sự hủy diệt kia.

“Thùng thùng, thùng thùng!” Đúng lúc này, bên ngoài nhà truyền tới tiếng gõ cửa, âm thanh gấp gáp mà nặng nề để lộ ra sự lo lắng và nóng nảy của người gõ.

“Mở cửa nhanh lên, tôi là Hoàng Long đây!”

Hoàng Long đã trở lại!

Tinh thần của Thượng Ất chấn động, Hoàng Long có thể thuận lợi trở về có nghĩa là thuốc kích hoạt đã tới tay, bây giờ chỉ cần phải xem số lượng là bao nhiêu thôi, không biết có nhiều như hắc mong đợi không. Nhưng mà nghe giọng nói của Hoàng Long thì hình như có chuyện gì đó đã xảy ra mới khiến cho người đàn ông đầy bản lĩnh này lo lắng như thế.

“Có chuyện rắc rối rồi! Thời điểm tôi trở về thì thấy bên ngoài có rất nhiều người lạ, còn có xe của cảnh đặc nhiệm và có chó nghiệp vụ nữa. Tôi cảm thấy chuyện hôm qua cậu làm đã bại lộ rồi!”

Vừa vào cửa, trên mặt Hoàng Long chính là vẻ nghiêm trọng, đồng thời, cậu ta còn thăm dò nhìn bên trong phòng, khi ánh mắt rơi vào trên người Nhạc Nhạc thì sắc mặt lo nghĩ hơi hòa hoãn một chút, giọng nói nghiêm túc nói với Thượng Ất:

“Vắc - xin cậu muốn ở trong xe thương vụ đậu ở cổng nhưng mà đáng tiếc là Lợi Hồ cũng đã giữ lại một số lượng lớn, tôi mang về cho cậu không được nhiều, chỉ có mấy trăm ống thôi. Trong cốp xe còn có một số tiền, hai người dẫn đứa nhỏ trốn đi, nơi này cứ giao cho tôi! Yên tâm đi, có Hoàng Long tôi ở đây thì không ai có thể đuổi kịp hai người!”

Khi đã kết nghĩa, Hoàng Long tựa như đã quét sạch toàn bộ sự u ám trước đó của mình, khí chất của binh vương đều thể hiện ra không hề để lại chút nào.

Vừa dặn dò, Hoàng Long vừa đẩy Thượng Ất ra, đi vào trong nhà rồi cẩn thận ôm lấy Nhạc Nhạc, trong ánh mắt chính là tia lưu luyến và tình cảm. Hắc ta nhanh chóng hôn một cái nhẹ nhàng lên trán Nhạc Nhạc, tay lại móc ra một khối ngọc màu đỏ rồi nói với Trần Phóng:

“Em dâu à, hôm nay là ngày đầy tháng đặc biệt của Nhạc Nhạc! Anh là cha nuôi của nhóc, khối ngọc này xem như là quà anh tặng cho Nhạc Nhạc. Anh có được khối ngọc này trong một lần làm nhiệm vụ trên một ngọn núi, bên dưới một cây tùng màu đỏ, mấy năm nay anh cũng có tìm người coi thử thì ai cũng nói không biết rõ phẩm chất của ngọc, chỉ có một vị giáo sư đại học nói là hoa văn trên ngọc và tế tự thần linh viễn cổ có quan hệ, kêu anh hãy

cố gắng trân trọng khối ngọc này, còn nói ngọc này sẽ mang tới may mắn cho người đeo nó. Em đừng ghét bỏ nó, hãy cất giữ giúp cho Nhạc Nhạc! Nếu như chuyện hôm nay có thể giải quyết êm xuôi thì anh nhất định sẽ đi tìm cả nhà em, anh còn muốn dẫn con nuôi của anh đi chu du khắp thế giới mà!”

Hoàng Long nở nụ cười, chỉ trong thoáng chốc, người đàn ông trung niên có nước da đen này lại để lộ ra bộ dạng hạnh phúc như một đứa trẻ. Có vẻ Hoàng Long này không xem Nhạc Nhạc như con nuôi mà coi bé như con ruột của mình. Vì để cho Thượng Ất có nhiều thời gian dẫn Nhạc Nhạc trốn đi, Hoàng Long đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, không chừng đây chính là di vật cuối cùng mà hắn ta dành tặng cho Nhạc Nhạc.

“Người lạ không rõ thân phận à? Cảnh sát? Ngọc đỏ? Hoàng Long...”

Tin tức đột ngột xuất hiện khiến Thượng Ất có chút bối rối, Hoàng Long là binh vương nên hầu như nói bên ngoài có vấn đề thì chắc chắn không sai. Xem ra hôm qua, chuyện mình giết cảnh sát cướp súng, còn giam giữ ba người Triệu Lệ Quyên vẫn bị rò rỉ ra ngoài. Thượng Ất chỉ không ngờ cảnh sát sẽ tới nhanh như vậy, vốn dĩ Thượng Ất nghĩ là chỉ cần qua buổi trưa hôm nay, tận thế giáng xuống, xã hội hỗn loạn thì sẽ không có ai để ý chuyện này, có lẽ hắn nghĩ quá dễ dàng, chắc thân phận của đám người bị giam dưới tầng hầm kia không đơn giản.

Nhưng điều này cũng không qua trọng, còn không tới nửa tiếng nữa là tận thế bùng nổ, khi đó thì sinh vật sẽ bị thoái hóa, mãnh thú xuất hiện, đừng nói là mười mấy cảnh sát, cho dù là mấy trăm thì Thượng Ất cũng không lo lắng.

Thứ khiến Thượng Ất động tâm chính là khối ngọc thạch màu đỏ có khắc hoa văn viên cổ kia.

Nhìn khối ngọc hình tròn đỏ như lửa kia, ký ức trong quá khứ giống như thủy triều tràn vào trong đầu, Thượng Ất còn nhớ rõ là từng có người nhắc tới việc Hoàng Long vốn dĩ có thể có dị năng mạnh mẽ, thuần tịnh như vậy cũng là nhờ khối ngọc kia. Khối ngọc kia giúp Hoàng Long từ một người sống sót bình thường trở thành vị dị năng giả vô địch mà mọi người khát

vọng, chỉ dựa vào một khẩu súng là có thể giết chết vô số thú thoái hóa, trở thành vị thần tồn tại trong lòng rất nhiều người sống sót.

Chẳng lẽ đó chính là khối ngọc trong truyền thuyết... mà khối ngọc trước mắt này lại được Hoàng Long tặng cho Nhạc Nhạc?

Nhất thời, Thượng Ất nhìn chăm chăm khối ngọc màu đỏ kia, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, tâm trạng cực kỳ điên cuồng. Đây là một cơ hội hiếm có, khối ngọc này có khả năng sẽ biến hắn trở thành một dị năng giả mạnh mẽ. Nếu hắn đoán đúng thì đến lúc đó, hắn sẽ xưng bá tận thế, thành lập căn cứ, có thể thành lập một thiên đường thật sự ở tận thế cho con trai. Thượng Ất cũng không cần lo lắng vợ con sẽ bị thú thoái hóa tổn thương, hắn có thể đứng ở trên đỉnh của căn cứ người sống sót, được vô số người hâm mộ, ghen ghét, kính ngưỡng.

Chương 29: Cảnh Sát Nổ Súng

Nhưng nếu mình lấy khối ngọc của Hoàng Long thì sẽ sao đây? Không có ngọc đỏ thì Hoàng Long còn có thể trở thành tay Súng Thần trong truyền thuyết ở kiếp trước không, hắn ta có thể sống sót dưới móng vuốt sắc bén của thú thoái hóa khi tận thế mới bắt đầu, có thể nhìn thấy Nhạc Nhạc trưởng thành không? Còn nếu như không cầm thì chẳng lẽ để mất đi cơ hội quý giá này sao?

Tận thế tàn khốc sắp xảy ra, so với đau khổ chém giết để mạnh lên thì chiếm lấy khối ngọc này chính là cách an toàn nhất, cũng là cách làm vững chắc nhất. Mặc dù hắn đã có thuốc kích hoạt nhưng kiếp trước, Thượng Ất cũng không biết hiệu quả cụ thể của thuốc. Tất cả những điều Thượng Ất biết về thuốc kích hoạt chỉ vờn vờn trong cái truyền thuyết được lan truyền.

Làm sao đây? Nên lựa chọn như thế nào đây? Nên nhận miếng ngọc này hay không đây?

Trong lúc nhất thời, trong lòng Thượng Ất các ý nghĩ như đang giao chiến với nhau, tâm trạng vô cùng phức tạp, xoắn xuýt, không biết nên quyết định thế nào thì giọng nói của Trần Phóng đúng lúc vang lên: “Bọn em không thể nhận khối ngọc này được! Hoàng Long, anh cất nó lại đi!” Trần Phóng

kiên trì nói, đồng thời còn đưa tay ra hiệu để Hoàng Long dừng vội mở miệng, cô mới chậm rãi nói: “Em là một cô gái còn ít tuổi nên cũng không có bao nhiêu kiến thức. Nhưng em biết quân tử thì không cướp vật quý của người, cũng biết đạo lý phúc họa chỉ cách nhau một đường. Nhac Nhac còn nhỏ, có nhiều người thương yêu bé như thì cũng là bé có phúc. Mà quá nhiều phúc thì sẽ mang tới vận rủi, đôi khi, người tham lam sẽ gặp báo ứng!”

“Làm người không thể quá tham lam, quá tham lam thì sẽ gặp báo ứng!”

Lời nói Trần Phóng như một tia sét đánh vào trong đầu Thượng Ất, khiến hần tỉnh táo lại, khôi phục bình tĩnh. Đúng, làm người không thể quá mức tham lam, lòng tham sẽ khiến con người mất đi lý trí, tầm nhìn trở nên hạn hẹp.

Hắn đã được sống lại một lần, lại có thể biết được chuyện trong năm năm tới, vô số cơ hội giúp hắn mạnh lên đang chờ hắn, đây chính là cơ hội quý giá mà ông trời cho hắn. Mà điều buồn cười là hắn lại bị một khối ngọc đỏ nho nhỏ mê hoặc tâm trí.

Mình muốn miếng ngọc đỏ này làm gì? Để trở thành một Hoàng Long khác sao? Không nói tới việc hắn có thể phá giải sự huyền bí của ngọc đỏ, cho dù là thành công, có được dị năng bắn súng chính xác thì sao?

Đến năm thứ ba tận thế, dưới sóng từ trường nhiều hơn mấy chục lần trước đó, thú thoái hóa toàn cầu đề dôn dập xảy ra biến dị. Còn có các loại sinh vật kỳ quái xuất hiện, còn có thoái hóa thể của nhân loại, cộng sinh thể, biến dị thể và người điều khiển nguyên tố trong truyền thuyết, các loại thần, siêu thần, những sự tồn tại mà Hoàng Long không thể dễ dàng đối phó được.

Tận thế tàn khốc, cho dù là loại người mạnh mẽ như Hoàng Long thì cũng cần có bạn bè, đồng đội, chủ dựa vào sức của một người thì căn bản không thể sống lâu được.

Mục tiêu của hắn là xưng bá tại tận thế, xây dựng một thiên đường ở tận thế cho con trai, các loại cảnh giới như thần, siêu thần mới là mục tiêu cuối cùng của Thượng Ất.

Cảm nhận được mồ hôi lạnh chảy xuống sau lưng, Thượng Ất vui mừng nhìn Trần Phóng. Thật may mắn, nếu không có cô gái nhỏ này đánh thức hắn thì chỉ sợ là hắn sẽ bị rơi vào vòng vòng xoáy tham lam mà không thể tự thoát ra được, cô gái yếu ớt này là cô gái tốt có thể mang tới hạnh phúc cho người đàn ông!

“Trần Phóng nói đúng, bọn tôi không thể nhận miếng ngọc đỏ này được!”

Thượng Ất nhét khối ngọc đỏ vào tay Hoàng Long, hạ giọng nói nhỏ: “Hoàng Long, tôi không thể đi được! Nửa tiếng sau, thế giới sẽ xảy ra một sự biến đổi lớn, anh hãy ở lại bảo vệ Nhạc Nhạc giúp tôi!”

Hoàng Long đột nhiên quay đầu lại, chiến đấu lâu dài giúp hắn ta có cảm giác khá nhạy bén khi có chuyện dị thường phát sinh. Chung quanh quá yên tĩnh, giống như là sự im lặng trước cơn giông bão sắp tới, một cỗ lực lượng to lớn mà dày đặc đang từ từ tiến về phía trong.

“Răng rắc! Bùm!”

Cửa sổ rắn chắc bị đánh vỡ từ bên ngoài, lưu đạn bốc lên khói trắng bị ném vào trong phòng từ bốn phương tám hướng. Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì ánh sáng trắng da lấp lóe trong không khí, chấn động, xung kích xảy ra. Chỉ trong chốc lát, gần như tất cả mọi người đều thống khổ che mắt kêu thảm, nước mắt nước mũi điên cuồng trào ra, làm dơ cả hai gò má đã được trang điểm cẩn thận của mấy người phụ nữ, làm bẩn bộ vest hàng hiệu có giá trị không nhỏ của mấy người đàn ông.

Giờ phút này, thống khổ đã thay thế niềm vui, sợ hãi đã lấp đầy lồng ngực của mỗi người.

“Lên lên lên, tổ một vào vị trí! Tổ hai vào vị trí! Tổ ba vào vị trí! Nhắc lại, nhắc lại, tất cả vào vị trí! Lặp lại, tất cả mục tiêu bị tình nghi đã bị bao vây, có cần bắn chết tại chỗ không, xin lệnh chỉ huy!”

Khẩu lệnh ngắn gọn, động tác đồng nhất, mười cảnh sát được vũ trang đầy đủ, trên người mặc đồng phục chiến đấu của đặc nhiệm, đầu đội mũ cối dành cho đặc nhiệm mà lạnh lùng nhìn cả đám người, súng tiểu liên MP5

trong tay lóe lên ánh sáng lạnh, tất cả đều nhắm vào một hướng, đó chính là hướng của Thượng Ất và Trần Phóng.

“Mắt của tôi, các người... các người là cảnh sát à? Chúng tôi không làm gì hết, chắc mấy người bắt nhầm rồi!”

Trong đám người, Hạ Hoàn Ngưu run rẩy đứng lên, vẻ mặt hoảng sợ nhìn chung quanh. Vừa rồi, hắn ta chỉ cúi đầu uống rượu giải sầu nên khi lựu đạn khói bị ném vào thì hắn ta lại bị mù tạm thời, sau đó cũng nhanh chóng khôi phục lại bình thường, có ý muốn tiến lên giải thích với mấy người đặc nhiệm kia.

“Đứng yên, không được cử động! Mẹo mấy người, tôi bảo là đứng yên! Pằng!”

Đặc nhiệm chĩa súng vào Hạ Hoàn Ngưu theo bản năng, sau đó phát hiện đối phương hình như không hiểu mà còn vươn tay muốn bắt tay mình. Cảnh sát đặc nhiệm này vô cùng nôn nóng, trong đầu vang lên lời cảnh cáo của đội trưởng trước khi xuất phát: “Nhiệm vụ lần này của chúng ta là phải đối phó với một đám phần tử xấu có thủ đoạn cực kỳ độc ác, nếu họ có bất kỳ hành động nào có ý đồ công kích cảnh sát thì tuyệt đối không được chần chờ, bắn chết ngay tại chỗ!”

Thế là một tiếng súng nặng nề vang lên, thân thể mập mạp của Hạ Hoàn Ngưu lắc mạnh một cái, hai tay sờ lên lỗ đạn không ngừng phun ra máu tươi trên lồng ngực, trên mặt lại là vẻ không dám tin.

“Nổ súng rồi! Các người lại dám nổ súng bắn tôi? Hạ Hoàn Ngưu tôi sao có thể...”

Một tiếng “Ầm” vang lên, Hạ Hoàn Ngưu như ngọn núi nhỏ ngã xuống đất nằm ngửa mặt lên trần. Trong khoảnh khắc thân thể nặng 100kg tiếp xúc với mặt đất, trái tim mọi người cũng run rẩy theo.

“A! Giết người, cảnh sát bắn chết người rồi!”

Một người phụ nữ điên cuồng hét loạn trong đám người, đó là tiếng hét thê lương của người bạn học nữ của Trần Phóng, một cô gái cao gầy tên Hàn

Dung. Giờ phút này, toàn thân cô gái ăn mặc thời trang đầy gợi cảm kia đang run rẩy, hai đùi vừa dài vừa trắng dưới chiếc váy ngắn run cầm cập, một cổ chất lòng màu vàng đục không ngừng chảy ra từ giữa hai chân tỏa ra mùi gay mũi tanh tươi, cô gái tên Hàn Dung này đã bị dọa tới mức tiểu ra quần rồi!

“Câm miệng! Cô muốn hại chết chúng tôi sao?”

Đỗ Giai Tuệ đứng bên cạnh Hàn Dung, thấy cảm xúc của cô ta sắp mất kiểm soát thì không để ý tới quần áo bị nước tiểu thấm ướt mà nhích lên một bước, che miệng Hàn Dung lại, dùng hết sức lực ép cô ta ngồi xổm xuống đất.

“Các người... các người là cảnh sát sao? Tôi là Phó cục thuế bất động sản - Vương Duyệt! Có phải là các người đã nhầm lẫn gì rồi không, kêu lãnh đạo các người tới đây cho tôi, tôi muốn hỏi rõ ràng chuyện này!”

Mọi người đang vô cùng hoảng sợ thì Vương Duyệt lại đứng ra.

Chương 30: Tiến Sĩ L

Biểu hiện của Vương Duyệt giờ phút này hoàn toàn khác với mọi người. Ngoài trừ chút hoảng sợ ban đầu, thì cô ta cũng nhanh chóng khôi phục sự tự tin, thông dong thường ngày, lẳng lặng chờ một người nào đó trong đội cảnh sát ra giải thích với cô ta. Là nhân viên công vụ trong hệ thống chính phủ, Vương Duyệt vô cùng quen thuộc với quy củ trong hệ thống này. Loại tình cảnh như thế này tuyệt đối sẽ không thể xảy ra tại đây, Vương Duyệt tin chắc rằng cho dù nhóm cảnh sát này không có nhầm lẫn gì, cũng thật sự tới bắt ai đó nhưng sau đó, người phụ trách nơi này khẳng định sẽ tìm tới sở cảnh sát để khiếu nại. Khu nhà dành cho những người quan trọng của Trung Quốc ở thì không nên xuất hiện nhiều cảnh sát cầm súng như vậy!

“Phó cục trưởng cục thuế, Vương Duyệt?”

Một giọng nói do dự truyền ra trong đám đặc nhiệm, sau đó, một cảnh sát to con, khỏe mạnh tiến lên phía trước, dùng súng chĩa ngay ngực Vương Duyệt rồi nói:

“Cô là ai không quan trọng, tôi cảnh cáo cô: Hãy nhanh chóng lùi lại! Nếu không thì đừng trách tôi không khách khí!”

“Hừ, tôi không lùi lại thì sao? Các người có nhiều người như vậy mà lại sợ một cô gái như tôi à? Trung Quốc là nước có luật pháp. Dù cho các người thuộc ngành đặc biệt nào thì cũng không có đặc quyền giết người khi chưa trải qua xét xử! Tôi muốn một lời giải thích!” Vương Duyệt có khí thế bức người, vừa nói thì dưới chân lại tiến lên một bước.

“Tôi cảnh cáo cô! Không được tới gần nữa!”

Tên đặc nhiệm to con đột ngột đưa họng súng nhắm ngay ngực Vương Duyệt, một cỗ ý lạnh bao phủ trong lòng mọi người... Tên cảnh sát này sẽ nổ nổ súng!

“Đợi đã, chờ một chút! Tôi nghĩ là có chút hiểu lầm rồi! Người chúng tôi muốn bắt rất nguy hiểm nhưng chắc chắn không phải là người phụ nữ này. Đội trưởng Điền, anh bỏ súng xuống đi!”

Vào thời khắc quyết định, một giọng vang lên ngăn cản tên đặc nhiệm to con. Sau đó, một người đàn ông trung niên thấp bé lộ đầu ra từ sau lưng tên to con kia.

“Tiến sĩ L, ông xác định người phụ nữ này không phải là đối tượng chúng ta tìm sao?”

Bộ dạng lộ đầu từ sau lưng người khác giống như một con chuột ăn vụng, vĩnh viễn đều cẩn thận từng li từng tí né núp ở phía sai người khác, tên đặc nhiệm to con nhú mày, trong mắt còn có tia xem thường lộ ra.

Gã thực sự không hiểu cái tên bí ối tự xưng là tiến sĩ L này có lai lịch gì, không ngờ cấp trên lại để loại người này trở thành chỉ huy của gã, không chỉ có toàn quyền phụ trách hành động lần này mà còn có quyền tối cao nhất trong việc đưa ra quyết định.

“Đội trưởng Điền, anh cứ yên tâm! Tôi có thể ngửi được mùi máu tươi không phải trên người cô gái kia, đây không phải là đối tượng chúng ta muốn tìm.”

Người được gọi là tiến sĩ L nghiêm túc trả lời nhưng từ đầu tới cuối thì tên này không hề để lộ thân mình, chỉ lo đầu ra dùng bộ dạng lén lút, thậm thụt quét mắt mấy người Thượng Ất, dáng vẻ này cực kỳ giống mấy tên biến thái có đam mê nhìn lén hoặc người nhát gan có bệnh về tâm lý trong mấy bộ phim.

“Mẹ! Con hàng này không phải là có bệnh tâm thần chứ, bị bao vây là chúng ta, người sợ phải là chúng ta đúng không?”

Mọi người đều đang oán thầm, đương nhiên là chỉ oán thầm trong lòng thôi. Thi thể Hà Hoàn Ngưu còn đang bốc hơi nóng kìa, có trời mới biết tên đàn ông có phải bị tâm thần hay không, lỡ mà kích thích khiến ông ta ra lệnh nổ súng thì coi như bọn họ tiêu đời luôn! Nhưng mà tên đó tới đây làm gì, đặc nhiệm có trang bị súng ống đầy đủ lại huy động nhiều như vậy, chẳng lẽ ở đây thật sự có tội phạm cực kỳ tàn ác sao?

Mọi người thấp thỏm trong lòng, yên lặng nhìn chăm chăm người đàn ông kia, chờ câu nói tiếp theo của hắn ta.

“Cái người cao gầy bên kia, trên người hắn có mùi máu tươi, các người bắt hắn trước được không?”

Tiến sĩ L nhô người ra chỉ tay về phía Hoàng Long, thấy Hoàng Long nhìn mình thì lập tức hèn mọn lùi người về phía sau đội trưởng Điền, rồi dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Hoàng Long giống như là Hoàng Long có thể giết hắn dù cách xa từ mười mấy mét và mười mấy đặc nhiệm vậy.

“Mùi máu tươi?”

Trong lòng Thượng Ất có chút khẩn trương, chẳng lẽ Hoàng Long bị thương vì đồng thuốc này?

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Thượng Ất, Hoàng Long bình tĩnh, nhẹ nhàng lắc đầu, đồng thời trong lòng cũng hơi kinh ngạc, bởi vì nhờ có Lợi Hồ nên tối hôm qua, khi hắn ta đi lấy vắc-xin cũng khá thuận lợi, có điều khi tiến vào bệnh viện lại vô ý làm bị thương một bảo vệ, bị máu đối phương phun ra dính lên người. Không ngờ chỉ mới có mấy tiếng thôi, không chỉ có cảnh sát tìm tới cửa mà cái vị tiến sĩ L thần bí kia còn có thể ngửi thấy mùi máu

tươi trên người hẳn ta nữa. Tên tiến sĩ L này là chó à, sao mũi lại thính dữ vậy?

“Tiến sĩ L, ông xác định mục tiêu chính là người đàn ông này sao? Được rồi, tôi lệnh cho anh phải giơ tay lên, không được phản kháng! Chúng tôi nhận được thông báo của cảnh sát hoài nghi ở đây có người mất tích, tôi chính thức cảnh cáo anh không nên tùy tiện cử động, nếu không chúng tôi sẽ trực bắn chết! Đội chó nghiệp vụ bên ngoài tiến vào đi, lần lượt tìm kiếm mọi góc ngách cho tôi, nhất định phải tìm được người!”

Quả nhiên là thế!

Thượng Ất và Hoàng Long nhìn nhau, họ thấy một tia bất an trong mắt đối phương. Những cảnh sát này đúng là tới đây vì Triệu Lệ Quyên và hai người cảnh sát kia. Nhưng điều kỳ quái là cái người đàn ông không hề giống cảnh sát mà càng giống mấy tên tiến sĩ quái đản thích nghiên cứu khoa học trong phim ảnh kia lại có thể trở thành người chỉ huy của mấy cảnh sát này?

Nghĩ thế, Hoàng Long gật đầu với Thượng Ất một cái, trên mặt hiện lên vẻ kiên quyết rồi bình tĩnh tiến về phía trước, hai tay vô thức phát ra tiếng “Lách cách”.

“Không ổn rồi, Hoàng Long muốn mạo hiểm hành động!

Trái tim Thượng Ất khẩn trương co rút lại, hẳn đoán được Hoàng Long muốn làm gì.

Hoàng Long đứng ra không phải là vì muốn tự thú mà muốn nhân cơ hội này bắt lấy tiến sĩ L để áp chế cảnh sát. Nhưng Hoàng Long không biết chuyện đó nguy hiểm cỡ nào sao, ra tay trong tình huống này chẳng khác gì tự sát cả. Tại sao Hoàng Long lại muốn mạo hiểm tính mạng của bản thân như thế? Là vì hăn hay là vì Nhạc Nhạc?

Nghĩ như vậy, giữa lông mày Thượng Ất lộ ra vẻ hiểu rõ. Thân thủ của Hoàng Long mạnh hơn hăn rất nhiều, nếu hăn ta muốn rời đi thì cho dù số lượng cảnh sát gấp đôi bây giờ thì cũng hông thể bắt được hăn ta. Hoàng Long làm như thế là vì Nhạc Nhạc, hăn ta đang muốn mạo hiểm vì để gia

đình bọn thoát thân nhưng vừa rồi hăn lại muốn chiếm đoạt ngọc đỏ của Hoàng Long... Chỉ trong thoáng chốc, Thượng Ất không nhịn được mà nắm chặt tay thành đấm.

“Tôi tên là Hoàng Long, tôi sẽ không phản kháng, chuyện này không liên quan gì tới người khác!”

Hoàng Long bình tĩnh nhìn chăm chăm tiến sĩ L, giơ cao hai tay lên, chậm rãi tới gần đối phương, sự sắc bén trong ánh mắt càng ngày càng nồng đậm, một cỗ sát khí lạnh lẽo cuốn về phía tiến sĩ L.

10 mét, 8 mét, 5 mét... dựa vào kinh nghiệm của mình, Hoàng Long biết rằng hăn ta chỉ cần bước thêm một bước thì hăn ta tin bản thân có thể tóm được tiến sĩ L trước khi mấy người cảnh sát kia kịp phản ứng. Đến lúc đó, ném chuột thì sợ vỡ đồ, mấy đặc nhiệm này sẽ không dám bao vây nữa, một nhà Thượng Ất có thể thông dong rồi khỏi đây!

“Dừng lại! không được tới gần tôi! Hô hô, nguy hiểm quá, nếu để cho anh tiến thêm nửa mét thì sợ là anh sẽ bắt tôi làm con tin phải không? Đội trưởng Điền, người tên Hoàng Long này rất nguy hiểm, đề nghị anh lập tức nổ súng!”

Tiến sĩ L xiên xiên vẹo vẹo, uốn éo lùi lại đằng sau, bước chân vụng về như một con vịt bị con chó rượt đuổi, dáng vẻ cực kỳ buồn cười nhưng Hoàng Long ở đối diện thì cười không nổi, thậm chí còn có cảm giác muốn khóc.

Chương 31: Chân Tướng Rắc Rối, Phức Tạp

“Đúng là một ngày chó má! Sao thằng nhãi này lại nhận ra nhỉ? Không sai, chỉ cần thêm một mét nữa là mình sẽ lao lên, không có một kẻ nào có thể thoát khỏi bàn tay Hoàng Long của mình trong khoảng cách này cả. Vậy mà cứ trong khoảng cách một mét then chốt này lại để đối phương chạy mất, hơn nữa tên điên đáng chết đó lại chạy xa cả mười mét, thiếu chút nữa là chạy ra khỏi căn phòng rồi.”

Nhìn vẻ mặt hèn mọn, bỉ ổi, khi chạy trốn còn chạy nhanh hơn cả con thỏ của tiến sĩ L khiến Hoàng Long một một sự kích động đến mức muốn lao lên tự tay bóp chết ông ta. Đội trưởng Điền với thân hình cao lớn chĩa súng, ngắm chuẩn Hoàng Long một cách bất đắc dĩ, Hoàng Long chỉ cần cử động là gã ta sẽ nổ súng không chút do dự.

“Báo cáo đội trưởng, đội chó nghiệp vụ đã tới nơi, xin ra chỉ thị có nên lập tức tiến hành lùng bắt luôn hay không ạ.”

Vào giờ phút căng thẳng này, từ bên ngoài căn phòng đột nhiên vọng tới tiếng nói của vài đặc công. Có điều khác với trước đây được trang bị vũ khí đầy đủ, bốn đặc công bước vào không hề có súng sát thương trong tay mà quần trên cổ tay những sợi dây thừng vừa thô to, vừa rắn chắc nhưng vô cùng dẻo dai. Đầu dây thừng buộc những con chó nghiệp vụ con nào con nấy đều mang đôi mắt màu lam u tối, lạnh như băng, những cái lưỡi dài màu đỏ tươi thè ra giữa hàm răng nanh sắc nhọn bên dưới cái mũi đen không ngừng rung lên. Thịnh thoảng chúng lại liếm quanh miệng một cái, một cảm giác lạnh như băng tràn ngập trong không khí.

Lúc này bốn con chó Becgie lưng đen dài 1m5 dưới sự dẫn đầu của đội chó đặc công đồng loạt vây tới trước mặt mọi người, dọa mấy người phụ nữ đứng trong căn phòng không khỏi kêu lên sợ hãi, Thượng Nhạc Nhạc bị dọa sợ đến nỗi gào khóc càng lúc càng to hơn.

“Thằng nhóc con đáng ghét! Mau khiến nó ngậm miệng lại!”

Tiếng gào khóc của Thượng Nhạc Nhạc khiến một tên đặc công cao to đứng bên cạnh cảm thấy bức bối. Thấy Trần Phóng không có cách nào trấn an được thành bé, gã cảnh sát liền bùm miệng Thượng Nhạc Nhạc lại theo bản năng. Nhưng tay gã vừa nâng lên thì đột nhiên nghe thấy tiếng hét kinh hãi của đồng đội, sau đó hẳn liền nghe thấy tiếng “Rắc, rắc” đột nhiên phát ra, trước mặt một màu đen hiện ra làm gã ta mất đi cảm giác.

“Làm nhục vợ con tao, giết!”

Nguồn khí thể lạnh thấu xương, giống như gió lạnh tràn về giữa ngày hè, khiến người khác buốt giá. Trước mặt Trần Phóng, Thượng Ất hiện ra như một con sói đói bảo vệ mẹ con cô, hai tròng mắt không ngừng tản ra sự lạnh

lẽo, ánh mắt thản nhiên như không hề còn bất cứ tình cảm của con người khiến đội đặc công đứng đối diện không dám cả hít thở.

“Gọn gàng, nhanh chóng, tàn nhẫn đầy quả quyết... Người đàn ông này từ đầu đến cuối chỉ dùng hai động tác là đã vặn gãy cổ của gã đặc công kia. Hẳn là ai vậy? Sao thân thủ lại mạnh đến trình độ này? Người mạnh nhất trong đội ngũ có lẽ là đội trưởng Điền nhưng có ai từng nhìn thấy đội trưởng Điền giết chết một gã đặc công trong vòng một giây chưa? Còn nữa, chẳng phải nói tên Hoàng Long kia mới là kẻ tình nghi hay sao? Vậy còn thằng này là như thế nào?”

“Mày giết Hoàng Tam Đồng? Nổ súng! Lập tức nổ súng, giết chết nó cho ông!”

Nhìn thấy đồng tử của gã đặc công nằm trên đất đã bắt đầu đơ ra, cổ bị vặn lỏng tạo thành một góc vô cùng quỷ dị, đội trưởng Điền trong nháy mắt phần nộ đến mức mất đi lý trí.

Tên đội trưởng khỏe như gấu liền kéo cò muốn bắn chết Thượng Ất nhưng tiến sĩ L vẫn luôn nấp sau cửa từ nãy đến giờ liền đột nhiên lao ra, chặn ngay phía trước đội trưởng Điền, hét lớn: “Không được, không được nổ súng! Còn chưa tìm được con tin, không thể giết chết người này được!”

“Cút ngay sang một bên cho ông, hôm nay ông nhất định phải giết chết thằng nhóc này báo thù cho Tam Đồng.”

Đội trưởng Điền vùng tay mạnh liệt, thân thể gầy yếu của tiến sĩ L lão đảo ngã về phía sau. Đầu tóc ông ta rối bù bay trong gió, trông bộ dạng thê thảm tột cùng.

Nằm ngoài dự kiến của mọi người, tiến sĩ L trước giờ nhất như chuột nhắt thì lần này lại không lùi bước, ông nhanh nhẹn bò dậy, vừa lo lắng nhìn đồng hồ, vừa quay đầu đối diện với đội trưởng Điền, hét lên: “Điền Ba cậu đừng quên, tôi mới là tổng chỉ huy của lần hành động này. Giờ tôi ra lệnh cho cậu lập tức ngừng công kích, vẫn còn vài tiếng đồng hồ cuối cùng, cấp trên đã dặn nhất định phải cứu được con tin, nếu không sẽ làm chậm trễ đại sự.”

“Cấp trên? Cấp trên gì? Còn vài tiếng đồng hồ nữa. Chuyện quái gì vậy?”

Ánh mắt phần nộ của Điền Ba từ từ tan biến, một sự nghi ngờ xông lên trong đầu. Hắn ta đột nhiên ý thức được rằng sự việc không hề đơn giản như gã ta nghĩ. Theo như những gì hắn ấn tượng, thì nhiệm vụ giải cứu con tin này thì lãnh đạo cảnh đội đã không hề giải thích quá nhiều ngay từ lúc bắt đầu rồi, mà chỉ một mực dặn dò Điền Bá phải phối hợp với vị tiến sĩ L này. Giờ xem ra sự việc đã vượt xa sự tưởng tượng của Điền Ba, hơn nữa thông tin mà tiến sĩ L biết rõ ràng còn rất nhiều, ít nhất thì ông ta biết người mà bọn họ cần đối phó rất nguy hiểm, còn bản thân Điền Ba thì giống như một thằng ngốc đang bị đùa giỡn vậy...

“Mẹ kiếp! Bản thân cứ như thể một con chuột bạch bị lợi dụng vậy! Tên tiến sĩ L chắc chắn còn rất nhiều việc đang dấu mình!” Điền Bá vừa nghĩ vừa lạnh lùng nhìn tiến sĩ L, sắc mặt gã ta lạnh lùng như thể bị đóng băng vậy.

“Đội trưởng Điền, tôi biết anh đang có nhiều mối nghi ngờ nhưng có những việc mà ở cấp bậc của anh không thể biết. Tôi chỉ có thể nói cho anh rằng trong số các con tin có một người là Triệu Lệ Quyên, một người nhà cùng họ với bà ta hôm nay vừa gia nhập vào Trung ương, chờ thành người được đề cử của nhiệm kỳ sau. Mà người này hiện đang mắc bệnh nặng, cần dùng tới tủy xương phối trộn cân đối với huyết thanh của toàn bộ những người cùng huyết thống để trị liệu.”

Mặt mày tiến sĩ L một lần nữa giống như con chuột nhắt hèn mọn, bị ối ló ra từ trong hang, ông cẩn thận từng li từng tí khiến người khác cảm thấy coi thường.

“Họ Triệu? Người được đề cử vào Trung ương nhiệm kỳ sau?”

Tim Điền Bá đập kinh hoàng, đã từng làm lâu trong hệ thống nhà nước như vậy, sao hắn ta lại không biết người mà tiến sĩ L nói đến là ai chứ? Thật không ngờ trong đám con tin cần giải cứu này lại có một người thân của một nhân vật cấp cao quan trọng như thế... Nhưng cái câu còn mấy tiếng đồng hồ cuối cùng là thế nào? Lẽ nào cảnh sát đã nắm giữ được thời hạn cuối cùng của sinh mệnh của con tin? Nhưng không thể nào như vậy được,

nếu như vậy thì còn phải bắt kẻ tình nghi kia để thẩm vấn làm gì, chẳng phải trực tiếp cứu họ ra là xong việc rồi sao?

“Được, tôi tạm thời không động tới hắn nhưng ông nói còn vài tiếng đồng hồ cuối cùng là sao?”

Điền Bá nhìn tiến sĩ L chăm chăm, hai mắt hắn ta như con chim cắt, quét nhìn gương mặt của đối phương, mặc dù cấp bậc của Điền Bá không cao nhưng không thể để huynh đệ dưới tay hắn chết một cách không rõ ràng như vậy được.

“Điều này... thôi được, dù sao thì chỉ còn vài tiếng đồng hồ cuối cùng nữa là mọi chuyện xảy ra rồi, nói cho anh biết cũng không hề phá vỡ mất quy tắc. Theo như điều tra của Cục vệ sinh quốc tế, trong vài tiếng đồng hồ sắp tới đây, một loại virus thần bí sẽ bùng phát trong phạm vi toàn thế giới. Tỷ lệ dẫn tới cái chết của loại virus này rất cao, cho nên trước khi tới thời điểm đó phải tìm ra được Triệu Lệ Quyên và tiêm vắc - xin cho bà ta. Đội trưởng Điền, giờ thì anh đã hiểu vì sao mà tôi ngăn anh lại rồi chứ. Người đàn ông này, cũng với người đàn ông tên Hoàng Long đứng bên kia đều rất nguy hiểm, việc Triệu Lệ Quyên mất tích nhất định có liên quan tới bọn họ. Tốt nhất là anh nên bắt họ lại và thẩm vấn vị trí của con tin, nếu không chúng ta sẽ không sống nổi. Đương nhiên anh yên tâm, vắc - xin tôi và anh đều có phần, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi thì tôi bảo đảm anh và gia đình mình sẽ không xảy ra chuyện gì hết.”

“Virus? Vắc - xin? Mẹ nó! Sự việc về vắc xin miễn phí mà lần trước Đỗ Giai Tuệ nói đến là thật à? Vắc - xin đó của cô còn không, đưa cho tôi một liều đi, giờ thì chỉ có thể tin là có không thể tin là không rồi.”

Chương 32: Tôi Vẫn Còn Có Trợ Giúp

Nghe tiến sĩ L nói vậy, mấy người Đỗ Giai Tuệ, Bành Ly cứ nhấp nha nhấp nhồm. Mọi người vốn dĩ cứ tưởng chuyện vắc - xin chỉ là một trò bịp bợm của Nhà nước, mượn có đó để bán thuốc mà thôi. Nào ngờ vị tiến sĩ cảnh sát thần bí này lại nói như thế,

hơn nữa bộ dạng còn tỏ ra vô cùng cấp bách. Điều đó nhất thời khiến mọi người đều thấy hoảng sợ, bất an, nhất là nghe nói lần họp mặt lần trước, nam nữ ai cũng nhao nhao vây quanh Đỗ Giai Tuệ, hỏi về vắc - xin không ngớt.

“Tôi cũng không biết chuyện này lại có thật. Hơn nữa tôi còn nghe nói bệnh viện lưu giữ vắc - xin đó hôm qua trộm lén vào, còn đánh bị thương một bảo vệ. Anh nói xem sự việc sao lại trùng hợp đến thế, sao kẻ đó lại biết được nơi lưu giữ vắc xin...”

Nói đi nói lại, Đỗ Giai Tuệ đột nhiên trợn trừng mắt nhìn Thượng Ất, khuôn mặt hiện rõ sự kinh ngạc. Những người khác thấy vậy thì khuôn mặt cũng đồng loạt biến sắc, rõ ràng là mọi người đều nhớ ra ai chính là người có hứng thú quan tâm tới vắc xin trong lần họp mặt lần trước rồi.

“Không phải chứ...Thượng Ất, chắc không phải là anh...”

Bầu không gian dường như ngưng đọng lại, ánh mắt quý dị của mọi người dồn lại về phía Thượng Ất, căn phòng bỗng chốc trở nên im ắng, đến ngay cả bốn con chó nghiệp vụ cũng im lặng đến lạ thường, một chút âm thanh cũng không có.

“Ngài cảnh sát, tôi biết ai đã cướp vắc xin rồi, chính là anh ta, anh ta tên Thượng Ất, chắc chắn chính là anh ta cướp vắc - xin trong bệnh viện!” Một gã đàn ông cao gầy, đeo kính có gọng màu vàng đột nhiên kêu lên, khuôn mặt nhăn nhó đầy sợ hãi.

“Khương Thần, cậu điên rồi, mau câm miệng!”

Đỗ Giai Tuệ hét lên, sắc mặt xanh lét, trong lòng cô có đôi chút hối hận, tự trách mình nhanh nhẩu nói ra chuyện vắc - xin bị mất. Cái gã Khương Thần này cũng có mặt trong lần họp lớp hôm đó, hẳn ta biết Thượng Ất có hứng thú với loại vắc - xin này, hơn nữa quan hệ giữa Khương Thần và gã bị giết chết, Hà Hoàn Ngưu khá tốt, nên giờ hẳn ta bán đứng Thượng Ất mà chẳng cần bản khoản điều gì.

“Đỗ Giai Tuệ, cô mới nên câm mồm đấy. Nếu không phải hôm đó cô uống say, buột miệng nói ra chuyện liên quan đến vắc xin thì Thượng Ất biết mà đi cướp ở bệnh viện sao? Giờ coi như xong, vắc - xin bị trộm mất chúng ta

đều chết chắc, ngài cảnh sát mau bắt hẩn hỏi xem vắc - xin đang ở đâu, cả nhà tôi đều sống trong khu dân cư ở bệnh viện đó, tôi không muốn bị cái loại virus khủng khiếp đó giết mình đâu.”

Khương Thần càng nói càng kích động, hẩn ta nghiêm nhiên mặc định Thượng Ất chính là hung thủ hại chết cả nhà hẩn ta. Đám người xung quanh cũng loạn cả lên, những ánh mắt nhìn Thượng Ất cũng trở nên phức tạp. Lời của Khương Thần không phải không có lý, nếu tỉ lệ tử vong của loại virus này cao thì bây giờ có thả bọn họ ra về cũng không kịp tới bệnh viện chích ngừa, chi bằng nghĩ cách khi Thượng Ất còn đang ở đây.

Đúng, nhất định vắc xin đang nằm trong tay Thượng Ất, hẩn phải nộp ra!

Ngoài hai người Đỗ Giai Tuệ và Bành Ly ra thì những người khác bất giác nhìn cả nhà Thượng Ất bằng ánh mắt lạnh lẽo, không một bóng người nào đứng giữa cảnh sát và ba người nhà Thượng Ất. Nòng súng của các đặc công chĩa thẳng vào bọn họ, lãnh lẽo một cách lạ lùng.

“Ha ha ha, thú vị thật, thú vị thật. Không ngờ đến đây còn tiện tay bắt được một kẻ trộm thuốc!”

Nhìn thấy cả nhà Thượng Ất bị ghẻ lạnh, tiến sĩ L lộ ra một nụ cười hèn hạ, đi về phía Thượng Ất. Sau khi đứng vững, hình như ông cảm thấy không yên tâm lắm liền lùi lại vài mét, cẩn thận núp sau Điền Bá, vừa vỗ tay Điền Bá vừa cười nói.

“Đội trưởng Điền, anh nói xem con người trên thế giới này buồn cười quá, dựa vào một chút tin tức nội tình mà dám mạo hiểm trử thuốc để phát tài, đúng là tham lam còn hơn rắn nuốt voi. Không sợ thì để tôi nói thật cho các người biết, thuốc mà các vị tích trữ không có tác dụng gì đâu, nhiều lắm thì nó chỉ có thể giúp các vị đối kháng lại vài đợt virus, đến khi virus biến thể rồi thì còn sử dụng được cái dít ấy. Vài ngàn liều thuốc vô tác dụng... đến lúc đó thì các vị hãy đợi ngay cả quần lót cũng phải mang đi bồi thường hết sạch đi!”

“Vài đợt virus? Virus biến thể? Còn vài tiếng đồng hồ nữa?”

Thượng Ất bình tĩnh nhìn tiến sĩ L, rồi lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, trong lòng hẳn không khỏi nghi hoặc. Theo như trí nhớ của hẳn thì nhiều lắm cũng chỉ còn vài chục phút nữa là tới tận thế. Hơn nữa trong vòng năm năm diễn ra tận thế, Thượng Ất chưa từng nghe qua việc virus sẽ tràn tràn khiến trái đất trở thành tận thế. Mà ngược lại những người may mắn sống sót đã sớm cùng nhau nhận ra rằng, nguyên nhân khiến toàn bộ trái đất thoái hóa là do ngôi sao băng thần bí trên trời kia. Ngôi sao đó mỗi tháng đều phóng ra sóng từ X, mà sóng từ đó sẽ dẫn tới hiện tượng toàn bộ sinh vật trên trái đất thoái hóa quay về thời kỳ tổ tiên...Thượng Ất một lần nữa lại ngẩng đầu lên, cẩn thận soi cái vị tiến sĩ L ở trước mặt mình, cái lão lấm la lấm lét, trốn chui lủi như con chuột này không hề có bất kỳ một tia ý lừa gạt nào trong ánh mắt, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy. Lẽ nào chính phủ Trung Quốc đã sớm cảm nhận được ngôi sao băng thần bí kia nhưng trên thực tế thì lại chưa nắm được nguyên nhân thực sự?

Những suy nghĩ rối rắm không ngừng hiện ra trong não khiến Thượng Ất lắc đầu. Giờ không phải là lúc đứng ngẩn người ra, Thượng Ất lo lắng nhìn bốn con chó nghiệp vụ hung mãnh trong phòng.

Chỉ còn vài phút nữa thôi là sóng từ của sao băng sẽ quét qua trái đất, trong số các loại sinh vật thì thời gian tiến hóa của mèo, chó, các loại thú cưng rất ngắn, chuỗi gen trong cơ thể cũng không ổn định. Số người chết vì bị thú cưng cắn ở kiếp trước ít nhất chiếm ba phần trăm tỉ lệ tử vong của loài người. Đặc biệt là ở thành phố, tỷ lệ này còn cao hơn nhiều. Một khi bốn con chó trong căn phòng này bị thoái hóa gen thì những người ở đây cũng khó mà sống sót.

“Cảnh sát Điền, tôi có thể đưa tay chịu trói, cũng có thể giao người đàn bà mà cách anh đang tìm kiếm ra. Nhưng trước đó, các anh hãy cho tôi năm phút để sắp xếp chuyện gia đình.”

Thượng Ất vừa nói vừa kéo Trần Phóng lại, cúi đầu dặn dò.

“Nghe anh nói này, lập tức đưa Nhạc Nhạc tới tầng hầm, nhớ kỹ là khóa chặt cửa lại, bất luận là bên ngoài có xảy ra chuyện gì cũng không được bước ra!”

“Ông xã, anh không được để xảy ra chuyện gì đâu đấy, em và Nhạc Nhạc không thể không có anh!”

Trần Phóng ôm lấy Thượng Ất cúi đầu nức nở, đôi vai cô run lên, những giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt bé nhỏ của Thượng Nhạc Nhạc, khiến thằng bé tò mò dùng tay lau lau.

“Được rồi, những gì cần nói thì cũng đã nói rõ ràng rồi, giờ đưa tay lên đầu, nằm sấp xuống! Nếu dám phản kháng, ông đây sẽ bắn chết mày!”

Điền Bá dường như đã mất đi sự kiên nhẫn cuối cùng, vừa nói một cách hung dữ vừa đưa ra cái còng tay bên người. Trần Phóng đưa con trai từ từ đi xuống tầng hầm, Thượng Ất nhìn thấy những con mắt vốn màu nâu đang dần biến thành màu đỏ như máu của bốn con chó phía sau Điền Bá. Hắn lại nhìn ra bên ngoài, bầu trời vốn nắng ráo, sáng sủa không gợn chút mây đang dần trở nên u tối.

“Các người đoán không sai, thuốc là do tôi cướp, người cũng là do tôi giết nhưng các người có thể gây khó dễ gì được cho tôi? Nổ súng bắn chết tôi hay sao? Hay là thế này, tôi khuyên các người nên ra tay sớm một chút, bởi vì vài giây đồng hồ nữa thôi các người sẽ hoàn toàn không còn cơ hội nào nữa. Anh, anh và các anh nữa, toàn bộ sẽ chết hết ở đây!”

Thượng Ất vừa nói vừa dùng tay nhẹ nhàng chỉ Điền Bá và những cảnh sát khác, giọng điệu nghe lạnh lẽo đến thấu xương, Điền Bá nghe được giận đến tím mặt.

“Ha ha ha, tao thừa nhận động tác của mày tốt đấy nhưng mày lại rất ngây thơ, động tác dù có nhanh thì có thể nhanh hơn súng đạn không? Hay là trông chờ vào đồng bọn tới cứu? Mày có tin là bây giờ tao có thể hạ lệnh đánh mày và cả đám này không, nếu mày có đồng bọn thì tao khuyên mày mau gọi bọn nó đến, chứ đến muộn quá thì chỉ có thể thu dọn xác của mày thôi!”

Chương 33: Chó Thoái Hóa Thật Kinh Khủng

Thấy thái độ kiêu ngạo, ngông cuồng của Thượng Ất, Điền Bá không hề giận mà cười lớn. Thế nhưng những cái gân xanh trên cổ tay đang cầm súng của gã ta đã nổi rõ lên như những con giun đang quần quai, đám tóc ngắn trên đầu dựng thẳng đứng như muốn đâm thủng mũ bảo hiểm, cho thấy hắn đang kìm nén cơn lửa giận trong người, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ súng tấn công.

“Đồng bọn? Haha, chúc mừng anh nói đúng rồi đấy, đúng là tôi có đồng bọn, hơn nữa bọn chúng sớm đã có mặt trong căn phòng này rồi, đợi vài giây nữa thôi các người sẽ thấy sự lợi hại của đồng bọn của tôi. Hy vọng rằng tới lúc đó đội trưởng Điền vẫn đủ thần khí mà hò hét với tôi.”

Thượng Ất nhếch miệng, ánh mắt sắc nhọn, lạnh lẽo quét qua Điền Bá, rồi nhanh chóng dừng lại ở bốn có chó cường tráng kia. Một màu máu đỏ tươi đến kinh người bắt đầu lan toả ra trong đôi mắt của những con chó, như thể có một con nhện vô hình đang giăng tơ trước mắt chúng vậy, mà những sợi tơ đó lại được trào dâng ra từ chính máu tươi trong cơ thể của chúng.

Gien thoái hóa đã bắt đầu rồi, tia sáng từ X thần bí từ từ thay đổi toàn bộ mã gen của sinh vật trên toàn trái đất. Bốn con chó nghiệp vụ bắt đầu nhón nháo không yên, trong đó có một con không ngừng phun bọt mép, hai cái răng nanh bắt giác thò ra, tản ra trong không trung mùi máu tanh khủng khiếp. Vậy mà đám đặc công vẫn hồn nhiên chưa biết gì, toàn bộ đám người lo lắng nhìn chính mình, căn bản không biết nguy cơ đang tiềm ẩn ngay dưới chân họ!

“Hả? Mày dọa tao à? Trong phòng này làm gì có người của mày! Mẹ nó! Không có thời gian nói nhảm với mày, Tiểu Lý lên còng tay nó, chó nghiệp vụ bắt đầu việc tìm kiếm con tin.”

Điền Bá vừa nói vừa giương súng tiến gần tới Thượng Ất nhưng đúng lúc này tiếng động náo loạn từ phía sau vang lên, một tên cảnh sát cơ thể không cao dẫu đám chó nghiệp vụ đột nhiên hét lên.

“Hồ Tử, mày làm sao vậy? Nghe mệnh lệnh của tao, ngồi xuống! Tao nói ngồi xuống, á...”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Điền Bá thành linh quay đầu lại, lập tức ngăn người ra. Trước mắt, một con chó vốn rất biết nghe lời giờ đang gào thét

điên cuồng, công kích viên cảnh sát đã huấn luyện nó. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi hàm răng dài đến mười centimet của con chó đã cắn nát yết hầu chủ nhân của nó, một bộ phận nhầy nhầy máu bị lôi ra khỏi ngực của viên cảnh sát huấn luyện kia. Khuôn mặt Điền Bá trắng bệch, một người hiểu rõ về cấu tạo cơ thể người như gã ta chỉ cần nhìn là nhận ra cái bộ phận đó chính là đoạn khí quản, là thứ nằm trong yết hầu của viên cảnh sát huấn luyện. Con chó nghiệp vụ đó đã xé rách đoạn yếu hầu của chủ nhân, hơn nữa dường như còn chưa thỏa mãn, nó gầm thét, vục mõm vào yết hầu của tên kia, cắn một cái, toàn bộ cái cổ của tên cảnh sát lìa ra khỏi đầu, kéo theo cái mũ bảo hiểm, nhanh chóng lăn một đường tiến tới phía trước trên nền đất cho đến khi đụng phải chân của một tên cảnh sát khác thì mới dừng lại.

“Oe!”

Những âm thanh nồn mửa vang lên trong căn phòng, cảnh tượng khủng khiếp đã vượt xa ra khỏi phạm vi chịu đựng của con người, ngay đến cả những đặc công được huấn luyện chuyên nghiệp cũng không nằm ngoại lệ.

“Mẹ kiếp! Chuyện gì vậy? Sao chó nghiệp vụ lại tấn công cảnh sát vậy? Lẽ nào...”

Điền Bá thành linh quay đầu lại, nhìn thấy thần sắc bình tĩnh lộ ra trong đôi mắt của Thượng Ất. Thượng Ất mỉm cười, ngón tay trở đưa lên miệng, ra hiệu cho hắn ta đừng lên tiếng, đàn chó đã bắt đầu xảy ra phản ứng thoái hóa, chỉ cần bất kỳ một cử động to tiếng nào lúc này cũng đều kích thích sự chú ý của đám hung thú. Đáng tiếc là Điền Bá hiểu sai ý mất rồi, hắn ta coi động tác đó là một sự khiêu khích, một sự khiêu khích đến mức trắng trợn!

“Tất cả là đều do mày tạo ra, ông sẽ giết chết mày!”

Điền Bá giơ súng chĩa thẳng vào Thượng Ất, lúc này mắt hắn ta hoa lên, một bóng đen lao đến mang theo mùi tanh trong gió. Con chó kia sau khi xảy ra hiện tượng phản ứng thoái hóa và cắn chết chủ nhân liền bị gây chú ý bởi động tác của Điền Bá, một cái răng nanh to lớn, sắc nhọn lao tới hung dữ cắn lấy yết hầu của Điền Bá.

“Đoàng đoàng đoàng! Ngao”

Là đội trưởng đội đặc công, trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, Điền Bá liền bóp súng tiểu liên một cách vô thức. Ánh lửa lóe lên liên tiếp từ họng súng, mười mấy viên đạn phóng ra, bắn thùng con chó nghiệp vụ như cái sàng. Nhưng Điền Bá không kịp thở phào, mắt hắn ta dán chặt xuống đất, lại thêm thi thể một tên cảnh sát nữa nằm bất động, máu tươi từ cổ họng tên cảnh sát đó phun ra như suối. Trong khoảng thời gian có vài giây, lại thêm một viên cảnh sát huấn luyện chó nghiệp vụ bị cắn đứt cổ họng. Trước xác chết, con chó thứ hai với đôi mắt đỏ như máu đang điên cuồng gặm cắn thi thể.

“Con em nhà nó, đây... đây lại làm sao nữa vậy? Chó nghiệp vụ sao lại tấn công cảnh sát, không phải là do virus sớm phát tác dụng đấy chứ?”

Đỗ Giai Tuệ, Bành Ly, còn có Khương Thần và những người khác cảm thấy choáng váng, túm tụm lại một chỗ, trên mặt hiện rõ sự khiếp đảm. Cảnh tượng vừa rồi diễn ra quá nhanh, họ chỉ nhìn thấy con chó vốn dĩ ngoan ngoãn đang ngồi kia đột nhiên trong nháy mắt như thể bị trúng ta lộng lộn nhảy lên cắn viên cảnh sát huấn luyện. Sau đó nó giống như một con sói đói và bắt đầu công kích Điền Bá. May mà Điền Bá phản ứng nhanh nhạy, bắn loạn xạ giết chết được con chó phát điên kia.

“Con mẹ nó, xảy ra chuyện gì vậy? Đội chó nghiệp vụ các người giải thích cho ông mày đi!”

Cuối cùng Điền Bá cũng lấy lại tinh thần, trong lòng sợ hãi, tay sờ lên vết hầu. Chỉ thiếu chút xíu nữa thôi, nếu phản ứng của gã ta chậm một chút thôi là gã ta đã đi gặp Diêm Vương cùng đồng đội rồi.

“Báo cáo đội trưởng Điền! Chúng tôi cũng không rõ tại sao lại xảy ra như vậy, bình thường đám chó này rất nghe lời, không có mệnh lệnh của chúng tôi chúng nó tuyệt đối sẽ không tấn công.”

“Nói láo, nghe lời mà lại có thể cắn chết chủ nhân à? Thôi bỏ đi, mau thông báo tổng bộ tới cứu người. Mẹ nó! Sau khi nhiệm vụ kết thúc, ông đây phải...”

Điền Bá đang nói thì đột nhiên hai mắt mở lớn, hắn ta im bật, không nói thêm được lời nào nữa.

Trước ánh mắt của bao người, con chó lúc này bị bắn thủng như cái sàng đột nhiên run rẩy bò dậy. Đôi mắt đỏ như máu tươi của nó nhìn chăm chăm vào Điền Bá, máu tươi chảy dọc theo cái răng nanh sắc nhọn, chảy dọc theo đầu lưỡi đỏ tươi không ngừng nhỏ giọt xuống đất, trông vừa kinh khủng vừa quỷ dị.

“Không thể nào, bị trúng nhiều phát đạn như vậy mà không chết? Đây là chó hay là sói vậy?”

Bành Ly bị dọa sợ chết khiếp, cô cố gắng lùi vào lồng ngực của bạn trai Vương Vĩ, ánh mắt chất chứa đầy nỗi sợ hãi.

“Chó với sói cái đếch gì, trên người dính nhiều vết đạn như vậy thì đến ngay cả một con gấu cũng sớm mà tèo rồi. Có khi nào nó chính là con chó zombie chết có thể hồi sinh như trong tiểu thuyết, chính là loại sinh vật khủng khiếp có thể truyền nhiễm virus, thích nhất ăn thịt người ấy?”

Thần kinh Đỗ Giai Tuệ có vẻ cứng, hơn nữa cô có vẻ khó chịu việc Bành Ly vãi thức ăn cho chó trước mặt mình, thế là cô nắm bắt một cách hung dữ, hy vọng có thể dọa Bành Ly, Vương Vĩ sợ đến độ chia nhau mà chạy trốn.

“Nhìn từ góc độ y học hiện đại, virus zombie là thứ không thể tồn tại. Tôi lại nghĩ là hình như do con chó bị lên cơn dại, hơn nữa con chó này không hề bị bắn trúng chỗ hiểm nên mới có thể giãy giụa đến hiện tại. Mọi người yên tâm, mặc dù tạm thời con chó nghiệp vụ này chưa chết nhưng chảy máu quá nhiều như vậy cũng sẽ không cầm cự được bao lâu đâu.”

Hồ Hoa Dương nói nhỏ ra suy đoán của mình khi đứng trong đám đông, là một tiến sĩ y học về động vật, khi còn đi học anh ta đã không ít lần giúp động vật kiểm tra và trị liệu, con chó này chảy quá nhiều máu, chỉ cách cái chết có một bước chân nữa thôi, căn bản không đáng lo. Đáng lo là mấy con còn lại kia...Hồ Hoa Dương nhìn chăm chăm vào hai con chó còn lại, lộ rõ vẻ lo lắng.

Chương 34: Chạy Trốn Điền Cuồng

“Ồ! Chú đây hiểu biết nhiều thật đấy, chắc chú là tiến sĩ y học rồi?”

Đỗ Gia Tuệ lộ rõ vẻ kinh ngạc, cô vốn cứ nghĩ Vương Duyệt chỉ nói chơi chơi vậy thôi, ai ngờ cái ông chú đẹp trai hơn ba mươi tuổi này lại giỏi vậy. Trong một phút hào hứng nhất thời, Đỗ Gia Tuệ rất muốn đến gần Hồ Hoa Dương để giao lưu thêm một chút. Có điều lúc này, hai con chó còn lại đột nhiên đứng dậy, miệng không phát ra tiếng gầm gừ không ngớt, những sợi lông màu đen nhanh chóng mọc dài thêm ra trên cả thân hình đen ngòm của chúng với một tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy. Những cái răng nanh sắc nhọn như những con dao sáng loáng mang theo khí lạnh, cái vòng cổ chắc chắn sau khi kêu lên vài tiếng loảng xoảng liền gãy làm đôi, kéo lê sợi dây thừng khiến viên cảnh sát huấn luyện bị bất ngờ, không kịp đề phòng mà ngồi phịch xuống đất.

“Mẹ nó! Chơi trò gì vậy?”

Nhìn thấy tròng mắt từ từ chuyển sang màu đỏ như máu vô cùng quỷ dị của hai con chó nghiệp vụ, đám đông sợ hãi, run cầm cập, đứng túm tụm lại với nhau. Trong tình huống như thế này, ngay cả kẻ ngốc cũng nhận ra rằng sự việc xảy ra có chút bất thường. Đây không phải là đang đóng phim. Trước con mắt của bao nhiêu người, một con chó nghiệp vụ bình thường bỗng trở nên to lớn như một con nghé con, nếu đây là hiệu ứng phim thì cũng quá là chân thực. Lại nhìn tới thi thể nằm trên đất cùng với một con chó khác chưa chết, mọi người đều cảm thấy lạnh gáy, chuyện đang xảy ra cũng quá đáng sợ rồi!

“Chà! Hôm nay âm u quá. Toàn thể các thành viên chú ý, mục tiêu chó nghiệp vụ, nổ súng!”

Mặc dù có chút do dự nhưng dù sao Điền Bá cũng là một cảnh sát kỳ cựu, gã ta không biết rõ tại sao mà đám chó lại trở nên khủng khiếp như vậy, gã ta chỉ cảm nhận được theo bản năng rằng hai con chó nghiệp vụ vừa mới

biến hình này mang đến một cảm giác dị thường cực mãnh liệt. Có điều thật đáng tiếc, phản ứng của Điền Bá vẫn quá chậm, ngay trong giây phút gã ta bóp cò thì hai con chó biến dị kia đột nhiên cử động. Đám đông chỉ cảm thấy nhanh như một cái chớp mắt, giây tiếp theo một viên cảnh sát nữa lại phát ra tiếng hét vô cùng thê thảm. Một trong hai con chó to lớn đột nhiên cắn vào vị trí eo của viên cảnh sát khiến chiếc eo đứt thành hai phần. Dưới tác dụng của sức nặng, một đồng ruột xanh xanh đỏ đỏ giống như là lạp xưởng bị cắn nát, lòng thông rớt xuống mặt đất. Con chó còn lại sục mõm vào ngay chỗ vết thương, sau đó kéo dạ dày cùng gan nhìn giống như một chùm nho nát tanh mùi máu tươi đến khùng khiếp của viên cảnh sát ra.

“Oe!”

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Đỗ Giai Tuệ và Bành Ly không hẹn mà cùng nhau nôn ọe, thị giác mãnh liệt đã công kích cái dạ dày vốn dĩ không còn biết nghe lời, bụng không ngừng cuộn lên, cố gắng phun ra một đồng đồ ăn mà lúc nãy các cô đã ăn vào. Vào giây phun này các cô mới ý thức được những bộ phim kinh dị giả tạo đến mức nào. Cái khả năng mà có thể hét lên trong tình huống như thế này dường như đã trở thành một điều gì đó quá xa vời, sự kinh sợ tột cùng đã cướp mất khả năng khống chế cơ thể của các cô, muốn hét lên đã biến thành một điều không thể nữa rồi.

Sau khi cắn chết viên cảnh sát, hai con chó to lớn dường như không có ý định dừng lại. Trước khi các viên cảnh sát khác kịp phản ứng mà bắn súng thì hai con chó kia giống như những con sói đói đang vồ lấy dê non vậy, một lần nữa chúng lao vào đám đông, trong mười mấy phút chúng lần lượt cắn chết cắn bị thương trọn vẹn cả mười viên cảnh sát. Tình cảnh nhất thời trở nên hỗn loạn, máu loãng tràn trề, căn phòng vừa nãy còn sạch sẽ tinh tươm trong nháy mắt đã biến thành địa ngục. Đám đông chạy tán loạn, đạn bay bốn phía, tiếng la hét, tiếng kêu thảm thiết, tiếng súng bắn ra liên hồi, giống như đang hoà tấu thành một khúc ca tử vong.

“Con mẹ nó, con mẹ nó! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Tiến sĩ L, bà nó! Ông ta ở đâu rồi?”

Trong đám hỗn loạn, Điền Bá tìm kiếm tiến sĩ L khắp nơi, gã ta nhanh chóng phát hiện ra bóng dáng của đối phương. Lão già nhát chết như chuột nhắt này không hề chạy trốn ra ngoài mà nhanh chóng chạy về hướng tầng

hầm. Phía trước lão ta, rõ ràng là hai gã đàn ông tên là Thượng Ất và Hoàng Long, hai tên này một trước một sau cũng đang nhanh chóng chạy về phía tầng hầm.

“Hoàng Long, đã cầm thuốc chưa?”

Trong khi đang chạy điên cuồng, Thượng Ất hỏi nhỏ Hoàng Long. Hoàng Long liền đưa một cái ba lô cho Thượng Ất, ánh mắt hiện ra sự khiếp sợ và hỏi.

“Thượng Ất, xảy ra chuyện gì vậy? Có phải anh sớm đã biết đám chó đó sẽ hại người?”

“Đừng nói gì cả, tiếp tục chạy. Đợi cho đến khi xuống tầng hầm thì tuyệt đối không được lên tiếng, việc này sau này tôi sẽ từ từ giải thích cho anh.”

Thượng Ất cố gắng giữ bình tĩnh, miệng nở một nụ cười đau khổ.

Đúng như những gì bản thân hắn suy đoán, vừa qua giờ trưa là bốn chó chó nghiệp vụ đó xảy ra phản ứng thoái hóa. Trong đó có một con biến thành thú thoái hóa phổ thông, chính là cái con mà thiếu chút nữa bị Điền Bá giết chết. Nhưng hai con còn lại đã xảy ra chuyện gì với chúng vậy? Một sinh mệnh có cấu tạo cacbon cơ bản, trong một thời gian ngắn có thể xảy ra một sự biến hóa mạnh mẽ như vậy thì chỉ có thể lý giải rằng chúng đã xảy ra hiện tượng đột biến.

Đương nhiên, Thượng Ất đã từng gặp qua thú thoái hóa đột biến. Có điều tỷ lệ thú thoái hóa bị đột biến tập thể thì rất thấp. Trong căn phòng này có tổng cộng bốn con chó nghiệp vụ, trong đó có hai con đột biến, cơ thể trở nên vô cùng to lớn, tỷ lệ này còn thấp hơn cả tỷ lệ một người liên tiếp trúng mười kỳ số số nữa.

Sự việc đã hoàn toàn vượt qua dự đoán của Thượng Ất, hắn không biết mọi điều như thế có còn bình thường nữa hay không, nhìn hai con chó thoái hóa đột biến to vật vã, căn xé những viên cảnh sát như đồ chơi, Thượng Ất biết rằng những người ở ngoài kia coi như xong rồi. Tận thế thời kỳ đầu, những thể loại thoái hóa đột biến như thế này, hoàn toàn không hề có đối thủ. Cho dù đám cảnh sát kia có phản kích mạnh mẽ, may mắn tiêu diệt được một

con trong số đó thì con còn lại cũng sẽ thừa cơ mà cắn chết hết toàn bộ đám đông trong phòng.

Thực ra nhìn từ góc độ thoái hóa thì hai con chó thoái hóa to đùng kia rõ ràng đã mở ra gen sinh vật của thời viễn cổ. Với cái hình thái to khổng khiếp này thì không thể nào mà gọi là “Khuyển” hay “Chó” được nữa mà đây là một loại sinh vật mới toanh, một loại sinh vật có với bản năng săn bắt vô hạn, thậm chí vượt qua cả sự kinh khủng của loài hổ.

Một vài khẩu súng tiểu liên chẳng thể giải quyết được cuộc chiến, Thượng Ất phải trốn đi thôi. Ít nhất cũng phải đợi hai con quái vật kia ăn no, rồi đi thì mới có thể ra ngoài. Giờ đây Thượng Ất vẫn cần phải nắm giữ thời gian để dùng thuốc kích hoạt, chỉ cần có thể tiến hóa dị năng thành công thì hẳn có đủ tự tin để chiến đấu với hai con thú thoái hóa biến dị kia.

“Cạch cạch!”

Âm thanh của sắt dưới tầng hầm bị Thượng Ất đẩy ra kêu lên nặng nề. Đập vào mắt hẳn là gương mặt Trần Phóng đang lo lắng đến tột cùng. Ngoài ra trong phòng còn một người đàn ông và bốn người phụ nữ với khuôn mặt lấm lem bóng nhẫy, đôi mắt đầy ghèn tràn ngập sự vui mừng và chờ đợi. Những cái miệng bị dính chặt bằng keo vẫn không ngừng phát ra âm thanh ư ư cầu cứu, toàn thân họ vằn vẹo, rõ ràng đang tưởng rằng bên ngoài đang nỗ lực viện binh cứu họ.

“Vào đi rồi nói!”

Mở xong cửa, Thượng Ất không nói lời nào mà xông thẳng vào bên trong. Tiếng súng bên ngoài thưa thớt dần. Tiếng la khóc, tiếng chửi bới càng lúc càng ít đi. Không cần nghĩ cũng biết hai con thú thoái hóa biến dị kia đang điên cuồng gặt hái những sinh mệnh đang sống sót. Nhưng ngay khi Thượng Ất đang định đóng cửa thì một bàn tay khô gầy chọc mạnh vào khe cửa. Khuôn mặt gầy gò, hèn mọn đầy bỉ ổi của tiến sĩ L nhìn về phía Thượng Ất qua khe cửa mà hét lên:

“Để tôi vào! Tôi biết con tin đó đang ở bên trong, mau để tôi vào trong!”

“Bỏ tay ra, nếu không tôi sẽ chém đứt tay ông đấy!”

Sắc mặt Thượng Ất đầy u ám, hắn tiện tay cầm một con dao Niger sắc bên lên. Con dao này là một trong những vật tư mà Thượng Ất đã sớm chuẩn bị từ trước. Lưỡi dao sắc bén, chất liệu chắc chắn, một nhát là có thể chặt đứt được đuôi của một con voi to chứ đừng nói đến tay người.

Chương 35: Từng Người, Từng Người Một Chết Đi

“Cậu không thể nói như vậy với tôi được, để tôi vào, tôi chắc chắn có ích đối với cậu!”

Tiến sĩ L giống như một con chuột bị kẹt ở khe cửa đang kêu chít chít, lão ta hoàn toàn không biết rằng có một bóng đen đang men dọc theo bờ tường, chậm chậm tiến tới, tiếp cận mình.

“Có ích? Công dụng duy nhất của ông chính là làm no bụng lũ quái vật đang ở bên ngoài kia, ông muốn chết thì tôi sẽ hoàn thành tâm nguyện cho ông!”

Con dao trong tay lóe sáng, Thượng Ất vung nó hướng về phía tiến sĩ L không chút do dự. Vợ con đang ở phía sau, hắn không cho phép xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn. Thậm chí tiến sĩ L có bí mật gì đi chăng nữa cũng đều không quan trọng nữa rồi, chẳng có bí mật nào quan trọng hơn gia đình cả.

“Đừng ông xã! Anh xem bên ngoài, Đỗ Giai Tuệ và Bành Ly đang chạy tới kia!”

Trần Phóng ngăn Thượng Ất lại, qua khe cửa có thể nhìn thấy Đỗ Giai Tuệ, Bành Ly và bạn trai Vương Vĩ của Bành Ly đang lao đảo chạy tới. Rõ ràng là mấy người này đã chú ý tới việc ở bên đây có cơ hội được sống sót.

“Đỗ Giai Tuệ, Bành Ly...Thôi được, Hoàng Long mở cửa ra, để bọn họ vào!”

Thượng Ất trầm ngâm một lát rồi đưa ra quyết định để cho Đỗ Giai Tuệ và Bành Ly vào trong. Thứ nhất, vì Đỗ Giai Tuệ và Bành Ly là bạn tốt nhất của Trần Phóng, không giúp họ sẽ khiến Trần Phóng đau lòng, thứ hai, ấn tượng của Thượng Ất đối với Đỗ Giai Tuệ và Bành Ly khá tốt, Thượng Ất cần có những trợ thủ có thể tin cậy như vậy. Cuối cùng, đó là Thượng Ất không dám khẳng định hai con chó thoát hóa ngoài kia có chịu rời đi hay không, nếu bị chặn cửa thì Thượng Ất cần phải có thịt mồi để hấp dẫn những con thú thoát hóa đó. Còn tiến sĩ L đang đào bới ngoài khe cửa, nếu sau khi được cho vào trong mà không thành thật thì Thượng Ất sẽ không ngần ngại mà vứt lão làm còn mồi đầu tiên cho chó ăn đầu.

Có điều Thượng Ất nhanh chóng phát hiện ra bản thân suy nghĩ quá đơn giản. Cùng với việc Đỗ Giai Tuệ và Bành Ly chạy vào thì viên cảnh sát trưởng Điền Bá cùng với kẻ đứng ra vạch mặt Thượng Ất trộm thuốc Khương Thần cũng chạy vào theo. Đám đông nối đuôi nhau tháo chạy như thể đang xâu chuỗi thành một sợi dây thừng, trong nháy mắt đã khiến một con chó thoát hóa biến dị chú ý tới.

“Gào”

Con quái vật gào rú, bốn cái móng vuốt cường tráng đẩy sức lực cào trên mặt đất bắn ra những tia lửa, thân thể to lớn như một chiếc xe hơi điên cuồng lao tới đám người đang chạy trốn.

“Á, đừng ăn tao, tao chưa muốn chết đâu!”

Khương Thần đứng cuối đoàn người, cái kính mắt của gã đàn ông gầy còm này không biết đã rơi mất ở đâu trong lúc hỗn loạn. Dưới hiệu ứng của việc cận vài độ, thân hình con chó thoát hóa biến dị vốn to lớn giờ càng trở nên khổng lồ hơn. Trong tầm mắt mơ hồ, Khương Thần chỉ cảm thấy dường như có một cái đầu tàu đang hướng về phía bản thân mà nghiền ép. Gã ta không cả nghĩ ngại liên tục lấy cái hình bóng bên cạnh, kéo mạnh về phía sau. Trong chốc lát tiếng một người phụ nữ hét lên, ngã nhào xuống đất.

“Tôn Nguyệt Kiều! Mẹ thằng Khương Thần! Dám hại bạn gái của tao!”

Một gã đàn ông cường tráng, phần nộ hét lớn, lao tới Khương Thần, người này chính là bạn học Triệu Thần của Trần Phóng. Lúc bị cảnh sát bao vây,

Triệu Thần và bạn gái Tôn Nguyệt Kiều vẫn luôn núp sau đám đông, khi Khương Thần bán đứng Thượng Ất, Triệu Thần vẫn còn ở phía sau hét bồi thêm một câu. Theo như Triệu Thần thì hẳn ta đang giúp Khương Thần, cùng một giuộc với thằng Khương Thần. Có điều hẳn ta không ngờ vì muốn sống sót mà Khương Thần lại túm lấy Tôn Nguyệt Kiều, rõ ràng tâm can còn ác độc hơn cả hai con quái vật kia.

“Triệu Thần mày điên rồi, mày còn dây dưa là cả hai chúng ta cùng toi đấy!”

Thấy không thoát khỏi Triệu Thần, khuôn mặt Khương Thần lộ rõ biểu cảm nhăn nhó khó coi. Chỉ trong vài giây mà Tôn Nguyệt Kiều chỉ còn một nửa chân dưới, một đồng nội tạng rớt trên nền đất, thi thể cô ta cùng những bộ phận khác sớm đã bị con quái vật kia ăn sạch sẽ.

“Mẹ kiếp, sau này ông đây nhất định sẽ tìm mày tính sổ!”

Nhìn hài cốt của Tôn Nguyệt Kiều, đầu óc Triệu Thần run lên, hẳn ta biết rõ nếu còn tiếp tục dây dưa thì chính hẳn ta và Khương Thần cũng sẽ cùng chết. Nghĩ đến việc Triệu Thần dùng tất cả sức lực đạp hai chân Khương Thần rồi quay người định bỏ chạy thì đột nhiên Triệu Thần cảm thấy một cơn đau tê rần ngay bên chân phải, trong nháy mắt, mắt cá chân hẳn ta như muốn nổ tung, cơ thể mất đi sự cân bằng, nặng nề đổ rầm xuống đất.

“Khỏi phải tính sổ, mày nặng tình như vậy thì hãy ở lại bên bạn gái của mày đi!”

Phía sau Triệu Thần, trong tay Khương Thần rõ ràng là một con dao dọc giấy dính đầy máu. Trong cái giây phút đối phương quay người, Khương Thần đã dùng dao dọc giấy hung hăng cắt đứt gân chân phải của Triệu Thần, máu tươi phun ra, tuôn xuống thành vệt dài phía sau Triệu Thần.

“Mày quá độc ác, Khương Thần, tao...”

Triệu Thần chỉ kịp nói vài từ, hẳn ta đột nhiên phát hiện xung quanh trở nên đen ngòm, ai đã tắt hết điện trong phòng vậy? Tại sao lại giống như có thứ gì đó đang đâm vào đầu hẳn ta vậy?

Một mùi tanh bao phủ toàn bộ cơ thể Triệu Thần, hắn ta định đưa tay ra sờ thì phát hiện ra chỗ mà tay hắn chạm tới là một đám lông xù khó mà tóm được, dường như có vô số kim sắt đang nhăm vào hắn. Sau đó hắn cảm thấy cổ họng rất đau, xung quanh tối đen khiến hắn ta hoàn toàn mất đi tri giác. Bằng một nhát ngoạm, con chó thoái hóa biến dị đã cắn đứt cổ của Triệu Thần, ngửa đầu nuốt trọn cái đầu của hắn ta vào bụng.

“Ha... Ha...Ha...”

Khương Thần đứng bên cạnh chứng kiến toàn bộ, cổ họng hắn không kiềm chế được mà phát ra những âm điệu cười kì quái. Gã ta cố gắng quay đầu nhìn về phía trước, cách đó không xa, đội trưởng đội đặc công Điền Bá đang cẩn thận di chuyển từng bước, dường như định thừa dịp con quái vật đang ăn Triệu Thần mà chạy trốn khỏi nơi đây.

“Cứu...cứu tôi?”

Khương Thần nỗ lực duỗi một cánh tay về phía Điền Bá, trong đầu gã ta trống rỗng. Gã ta chỉ nhớ mình mới sống với bạn gái, hai người còn chưa kịp ngủ với nhau. Gã ta không muốn chết, gã ta còn chưa được trải nghiệm cảm giác tuyệt vời nhất trên thế giới này nữa.

Đáng tiếc là không ai thèm để ý tới gã ta. Cánh tay mà Khương Thần đưa về phía Điền Bá chỉ đổi lại được một cái nhìn xem thường. Điền Bá nhìn thấy mọi chuyện, đối với cái loại rác rưởi bán đứng bạn bè để cứu mạng mình thì Điền Bá cảm thấy mỗi lần nhìn thấy đều khiến mắt gã ta trở nên dơ bẩn hơn.

“Phập!”

Hàm răng sắc nhọn đâm xuyên cổ Khương Thần mà không hề gặp chút trở ngại nào. Sau khi ăn sạch cơ thể Triệu Thần, chó thoái hóa biến dị liền tiện thể vồ lấy con mồi Khương Thần ở cách đó không xa. Khương Thần kêu lên thảm thiết, thịt máu của gã ta giống như miếng thịt bò đã được phơi khô, bị con chó kia xé ra thành từng miếng, từng miếng một. Thời khắc này, Khương Thần đã hi vọng biết mấy rằng người đầu tiên chết là chính mình, gã ta không ngờ rằng bản thân đã tìm hai kẻ chết thay mà đến cuối cùng vẫn bị róc xương lóc thịt.

“Mau đóng cửa lại!”

Điền Bá cuối cùng cũng chen được vào trong, ngồi phịch xuống đất, thở hỗn hển.

Thượng Ất đứng bên cạnh lẳng lặng quan sát, trong lòng không khỏi cảm khái. Thật không ngờ người cuối cùng sống sót bước vào lại chính là tên cảnh sát thiếu chút nữa đã lấy mạng của chính mình. Không thể không thừa nhận rằng Điền Bá thật sự có tài, tình huống như vừa rồi gã ta không hề hoảng loạn, nổ súng bừa bãi, mà rất bình tĩnh, lẳng lẽ rời đi, chính điều đó cuối cùng đã giúp gã ta bảo toàn được tính mạng. Xem ra bất luận là thời gian nào thì sự bình tĩnh, điềm đạm cũng quan trọng hơn là việc thích chiến đấu. Người thông minh sẽ luôn không chế được cảm xúc của mình, khắc chế được sự sợ hãi, như vậy mới có thể tiếp tục sống sót.

“Chắc chắc, mấy người này đều bị cậu trói ở đây? Quá giỏi! À! Ở đây còn một người chết nữa này! Tiểu tử, nếu như dựa vào hình pháp của thẩm phán quốc gia thì cậu đã bị tử hình rồi đấy.”

Tạm thời được an toàn, tiến sĩ L bắt đầu dò xét xung quanh bằng hai con mắt đen nháy như mắt chuột nhắt. Khi ông ta chú ý tới Triệu Lệ Quyên bị trói vẫn còn sống sót thì khuôn mặt lộ rõ sự vui mừng, lời nói cũng tràn đầy sự nhẹ nhõm.

Chương 36: Đồ Giai Tuệ May Mắn

“Tử hình? Ai tới đây tuyên án hả? Là chính phủ hay mấy con quái vật ngoài kia?”

Thượng Ất lạnh lùng nhìn tiến sĩ L một cái rồi quay người đi tới một góc xó xỉnh nào đó, nhặt lên một cây thép dài bằng cánh tay của một đứa bé, nhét nó vào trong chốt cửa. Vì để ngăn chặn thú thoái hóa, Thượng Ất còn làm rất nhiều chuẩn bị trên cánh cửa sắt này, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra thì hai con chó thoái hoá bên ngoài chắc chắn sẽ không vào được.

“Chết tiệt! Không phải đã nói là chỉ có con người mới bị lây nhiễm virus sao, sao bây giờ lại có chó biến dị chứ? A, bên ngoài có chuyện gì thế? Sao lại hỗn loạn như vậy? Còn điện thoại tại sao không gọi được, chẳng lẽ cả nước đều....”

Nằm nhào lên cửa sổ dưới tầng hầm nhỏ hẹp nhìn ra ngoài, tiến sĩ L phát hiện toàn bộ khu nhà hình như đều đang lâm vào hỗn loạn. Khắp nơi đều là tiếng kêu khóc, mọi người chạy tán loạn, phía sai họ thỉnh thoảng lại có một vài con chó, mèo màu đen, trắng hoặc màu khác hung tợn nhảy ra nhanh như tia chớp. Sau khi chúng hung dữ cắn rứt một khối thịt trên người ai đó thì lại nhanh chóng chui vào bụi cỏ để ẩn nấp. Thậm chí tiến sĩ L còn thấy một con chó Chihuahua lớn bằng bàn tay đang nằm sấp trên ngực một bà già bị bất tỉnh để gặm cắn. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ phần gan đỏ tươi của bà già bị lòi ra hết, máu tươi chảy đầm đìa hết như cảnh gan heo tươi được bán ở chợ bán thức ăn.

Điều khiến tiến sĩ L kinh hãi nhất là việc ông ta liên tục gọi điện thoại nhưng dù bấm bất kỳ số nào cũng đều nghe tiếng báo bận. Không biết từ khi nào, tín hiệu của điện thoại di động đều bị gián đoạn.

“Thứ virus chó má gì đây? Nếu là virus thì tại sao con người chúng ta không có chuyện gì chứ? Tiêu rồi, động vật bên ngoài điên hết rồi, chúng ta nên làm gì đây?”

Gương mặt đầy đặn của Đỗ Giai Tuệ run rẩy không ngừng, cô cũng thấy rõ tình huống bên ngoài. Hiện tại, bên ngoài có ít nhất là mấy chục con thú cưng đang điên cuồng tấn công con người, cho dù không có hai con chó bụi, kinh khủng bên ngoài thì cô cũng không thể chạy ra khỏi khu nhà này.

“Mấy con thú thoái hóa này ăn no rồi sẽ rời đi thôi, chúng ta chỉ cần lặng lẽ ngồi đợi trong này là được!”

Nhìn một mảnh hỗn độn trong khu nhà, Thượng Ất yên lặng thu hồi tầm mắt, dưới tình trạng hỗn loạn này thì không ai có thể sống sót ra khỏi khu này. Bọn họ chỉ có thể chờ đợi thôi, chờ mấy con thú thoái hóa đói khát này tự rời đi.

“Đợi hả? Phải đợi bao lâu? Tôi không thể đợi!” Tiến sĩ L lộ ra vẻ mặt âu lo, dùng tay chỉ Triệu Lệ Quyên rồi nói: “Cấp trên yêu cầu huyết thanh của người này gấp, chậm trễ một giây sẽ gây ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng, chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, càng nhanh càng tốt! Đội trưởng Điền Bá, tôi lệnh cho anh phải lập tức giải cứu con tin, đồng thời phải hộ tống chúng tôi rời khỏi đây!”

“Đồ ngu! Cút sang một bên cho ông đây! Vì cái nhiệm vụ quý này của ông mà ông đây bị mất hết mười người anh em đó, ông còn dám nói thêm một chữ nào thì ông đây sẽ lập tức ném ông ra làm thức ăn cho chó đấy!” Điền Lãng đã tháo mặt nạ xuống, để lộ ra gương mặt dữ tợn và đôi mắt đang bốc lửa giận hừng hực. Đó là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi, ngoại trừ tang thương do thời gian để lại thì còn có sự đau đớn khi mất đồng đội.

“Điền Lãng, anh dám cãi lại mệnh lệnh sao? Anh có biết làm gì thế thì sẽ gây ra hậu quả gì không? Tôi nói cho anh biết, máu của người phụ nữ này rất quan trọng đối với việc chế tạo vắc xin... A!”

Tiến sĩ L có ý muốn tiếp tục giải thích thì ông ta đột nhiên hét thảm một tiếng, mặt hướng xuống sàn, ngã rầm một tiếng. Phía sau ông ta, Đỗ Giai Tuệ đang cầm một ống nhôm, hung dữ nói:

“Đúng là thứ giày vò người khác mà, mẹ nó! Nếu không phải hiện tại tay chân của bà đây không có chút sức lực nào, thì chỉ cần dùng một đòn thôi là ông chết chắc nha! A, sao mọi người dùng ánh mắt kỳ quái đó nhìn tôi thế, các người cứ tiếp tục bàn bạc đi!”

...

Thượng Ất không nói gì nhìn Đỗ Giai Tuệ, vết đỏ dính trên ống nhôm trong tay cô nàng này chắc là máu nhỉ! Cô nàng ra tay cũng ác thật, ăn một gậy này mà không chết thì cũng phải hôn mê cả ngày. Như thế cũng tốt, hẳn đỡ phải ra tay.

“Tất cả mọi người nghe rõ đây, mấy thứ bên ngoài gọi là thú thoái hóa, nếu như mọi người không muốn bị biến thành loại quái vật đó thì đến chỗ tôi

nhận một phần thuốc kích hoạt đi!” Thượng Ất nói xong thì móc tất cả thuốc kích hoạt từ trong ba lô ra.

Số lượng không nhiều lắm, có tất cả là khoảng hai, ba trăm ống. Lúc này, nước thuốc xanh mơn mớn được đặt chung một chỗ, nhìn thoàng qua trông đẹp như gậy huỳnh quang phát sáng, nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“Thượng Ất, thứ đồ chơi này vắc - xin phòng virus à? Còn thú thoái hóa mà anh nói là chuyện gì nữa?”

Đỗ Giai Tuệ là người đầu tiên lao tới, tiếp theo chính là Bành Ly và bạn trai Vương Vĩ của Bành Ly. Còn Hoàng Long, Điền Lăng lại không hề động đậy, lạnh lùng, chăm chú nhìn đối phương, trên mặt lộ ra vẻ đề phòng.

“Không có virus gì cả, thứ này gọi là thuốc kích hoạt, tác dụng là ngăn chặn không để các người biến thành quái vật ngoài kia. Còn cái gì gọi là thú thoái hóa thì sau này các người sẽ hiểu thôi!”

Thượng Ất cũng không giải thích gì nhiều mà hẩn cần thận từng li từng tí rút từng phần thuốc ra ngoài, mở niêm phong của kim tiêm, đi tới trước mặt Trần Phóng rồi nhẹ giọng nói:

“Bà xã, em chích đi, đừng sợ, chỉ một chút là xong thôi!”

“Ông xã, không chích được không, anh cũng biết em rất sợ đau mà!”

“Không sao đâu! Anh sẽ nhẹ nhàng mà, nếu em sợ thì cứ nhắm mắt lại!”

“Được rồi! Ông xã không được dùng sức quá nha, lúc chích vào phải nhẹ chút đó!”

“Ừ, yên tâm đi! Anh sẽ đẩy từ từ vào!”

Mọi người câm nín nhìn hai vợ chồng, lời thoại vốn dĩ tràn đầy tình cảm tại sao qua miệng hai người này lại buồn nôn thế hả? Không được rồi, thực sự quá buồn nôn rồi, nghe không nổi nữa! Chưa có sự đồng ý của Thượng Ất mà Đỗ Giai Tuệ đã cầm hai phần thuốc kích hoạt, mở niêm phong rồi đâm

mạnh vào tay mình, hành động đột ngột này của cô ấy khiến mọi người chú ý.

“Đỗ Giai Tuệ, sao cậu lại tiêm tận hai cái, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Bành Ly tựa vào trong ngực Vương Vĩ, trong ánh mắt lộ vẻ lo lắng. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Bành Ly còn chưa thể tiếp thu hoàn toàn. Thấy Đỗ Giai Tuệ không thèm quan tâm gì như vậy thì khẩn trương ngăn cản cô ấy.

“Sợ gì chứ! Thượng Ất cũng nói không sao rồi, thuốc này gọi là thuốc kích hoạt. Nghe tên thì đã biết là đồ tốt rồi, tiêm thêm một phần không chừng có tác dụng làm đẹp thì sao? A, hình như bụng mình có chút đói. Thượng Ất, chỗ này của anh có cái gì để ăn không?”

Cái cô này... Thượng Ất lắc đầu mà không nói gì, tay chỉ vào hướng phòng chứa đồ ăn, trong lòng không khỏi cảm thán.

“Đỗ Giai Tuệ đúng là người ngốc có phúc của người ngốc mà, thuốc kích hoạt làm sao chỉ có tác dụng làm đẹp đơn giản như vậy chứ! Loại thuốc này nghe nói là được tinh luyện từ trong xương tủy đặc thù của con người, không chỉ có thể chống lại hiện tượng thoái hóa do sóng từ trường X, mà còn có thể kích hoạt tiềm năng của con người. Ai may mắn thì giống như Hoàng Long ở kiếp trước, có thể trực tiếp kích phát dị năng. Giờ phút này, sóng từ trường đang lan tỏa khắp toàn cầu, trong tình huống này mà tiêm vào càng nhiều thuốc kích hoạt thì khả năng kích phát dị năng sẽ càng lớn. Lúc đầu, loại đội viên bình thường như Đỗ Giai Tuệ thì Thượng Ất chỉ định cho cô ấy một phần như trong kế hoạch của mình thôi vì sợ cô ấy không chịu đựng nổi phóng xạ của sóng từ trường X mà gien bị vỡ, đột ngột biến thành thoái hóa thể thì sẽ trở thành mối nguy hiểm cho mẹ con Trần Phóng. Không ngờ Đỗ Giai Tuệ lại chủ động tiêm thêm một phần vào, về phương diện kích phát tiềm năng thì Đỗ Giai Tuệ cũng sẽ có xác suất gấp đôi người khác. Đỗ Giai Tuệ nghĩ mình không phải tiêm thuốc độc mà là linh đan diệu dược, buồn cười là Bành Ly còn lo lắng cho Đỗ Giai Tuệ nữa! Đúng là họa phúc gắn liền với nhau, đúng hay sai cũng không do lòng mình!”

Chương 37: Giao Dịch Của Cảnh Sát Và Kẻ Trộm.

“Đỗ Giai Tuệ, cô là người đầu tiên tiêm thì đừng lộn xộn. Đồ ăn thì cô thích ăn gì cứ ăn nhưng có vấn đề gì phải nhanh chóng báo cho tôi đấy!”

Thấy Đỗ Giai Tuệ đang liều mạng ăn, Thượng Ất bình tĩnh quay đầu qua nói, thuốc cầm trong tay từ từ được tiêm vào trong cơ thể Trần Phóng. Sau đó, xoay người lấy phần thuốc thứ hai, cẩn thận từng chút mà tiêm vào trong cơ thể Nhạc Nhạc đang nằm trong tã lót.

Chất lỏng đẹp dễ màu xanh biếc từ từ chảy vào trong thân thể con trai mình, vẻ mặt của Thượng Ất vô cùng khẩn trương, hẩn nhìn chăm chăm phản ứng của con trai. Bình thường thì nếu tiêm vào càng nhiều thuốc kích hoạt thì tỉ lệ kích phát dị năng càng lớn nhưng thuốc thì có ba phần độc, loại thuốc không rõ thành phần này mà vượt qua khả năng chịu đựng của cơ thể thì gen trong cơ thể sẽ lập tức hỏng mất, đến lúc đó thì chết chính là kết quả tốt nhất rồi! Thượng Ất không dám để vợ con mạo hiểm nên hẩn chỉ có thể tiến hành chậm rãi theo chất lượng mà thôi. Cũng may là Trần Phóng và Nhạc Nhạc không hề có phản ứng gì sau khi tiêm thuốc, trái tim của Thượng Ất lúc này mới có thể thả lỏng. Ít nhất thì phóng xạ của sống từ trường X lần thứ nhất này thì hai mẹ con đã vượt qua được.

“Ô ô, đói quá đi! May mắn Thượng Ất đã chuẩn bị nhiều thức ăn như vậy, nếu không thì bà đây chết đói hôm nay rồi. Không ổn! Sao người tôi nóng quá vậy, ô ô ô, ăn ngon quá! Tôi muốn ăn thêm nữa!”

Đỗ Giai Tuệ vừa mới tiêm thuốc kích hoạt ngòì một bên còn đang dốc sức ăn, bên cạnh cô ấy đã có một đồng bao bì đồ ăn đang nằm trên mặt đất. Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, Đỗ Giai Tuệ đã ăn sạch ba túi bánh quy lớn 500g, hai cái bánh mì, nửa cân chocolate, một hộp cơm thịt và ba bình đồ uống 500ml. Sức ăn khủng khiếp như vậy khiến mọi người chung quanh đều trợn mắt há mồm, bọn họ không có cách nào tưởng tượng được một cô gái có thể ăn được bao nhiêu thứ như thế. Hơn nữa, nhìn tốc độ nuốt đồ ăn

của Đỗ Giai Tuệ thì chỉ ít cô ấy còn có thể ăn thêm chừng ấy đồ ăn nữa, Đỗ Giai Tuệ bị sao thế? Cô ấy không sợ no vỡ bụng à?

“Không sao, đồ trong phòng thì cô cứ ăn tự nhiên! Chỉ cần cô có thể nuốt trôi là được!”

Nhìn Đỗ Giai Tuệ, ánh sáng trong mắt Thượng Ất bắn ra xung quanh. Xem ra là hắc đã đoán đúng rồi, thuốc kích hoạt này đang cải tạo lại cơ thể của Đỗ Giai Tuệ. Ăn càng nhiều thì có nghĩa là tác dụng cải tạo của thuốc kích hoạt đối với thân thể cô ấy càng lớn. Ngược lại, nếu như không muốn ăn thì hai phần thuốc kích hoạt này của hắc cũng coi như là đã bị lãng phí, đối với ai cũng là như thế. Còn đồ ăn... Thượng Ất muốn để cho mình tiến hóa thành công nên đã cất chứa mấy trăm ngàn món thức ăn có nhiều calo, chỉ cần đợi tới khi phóng xạ của sóng từ trường bao phủ toàn cầu thì hắc sẽ liên tục tiêm thuốc kích hoạt vào, một lần mở thẳng cánh cửa tiến hóa, lấy được dị năng mạnh mẽ.

“Nếu thế thì tôi cũng muốn nhiều thêm mấy phần thuốc. Nếu như anh đồng ý thì tôi sẽ giao nộp vũ khí, chỉ để lại một cây súng lục thôi, được không?”

Dường như nghĩ tới điều gì đó, Điền Bá như suy tư mà nhìn chăm chăm Đỗ Giai Tuệ và mẹ con Trần Phóng một hồi, gã ta đột ngột đứng bật dậy, đi thẳng tới trước mặt Thượng Ất, lấy súng lục trên người ra, đưa hai tay cho Thượng Ất.

“Không được! Chuyện này không thể đâu!”

Không hề do dự, Thượng Ất tức khắc cự tuyệt Điền Bá. Đùa gì thế? Sao có thể đưa thứ này cho Điền Bá chứ? Đừng quên, hiện tại giữa hai người đang là quan hệ giữa cảnh sát và kẻ trộm đây! Từ khi vào đây tới giờ, mặc dù Điền Bá không hề làm ra hành động mang tính công kích nào nhưng hòng súng của gã ta vẫn chĩa vào mình từ đầu tới cuối, từ đó Thượng Ất đã biết là đối phương không hoàn toàn buông bỏ tâm lý cảnh giác. Có điều trong phòng này đều là người của Thượng Ất nên Điền Bá mới không động thủ. Thuốc kích hoạt quý giá như thế thì Thượng Ất làm sao có thể cho Điền Bá được chứ!

“Súng lục này tôi cũng đưa cho anh! Tiến sĩ L cũng mặc anh xử lý...” Điền Lăng có chút do dự rồi chỉ vào mấy người Triệu Lệ Quyên đang bị trói chặt kia, nói tiếp: “Nếu như anh không tin thì sau khi anh cho tôi mười phần thuốc, tôi sẽ lập tức giết chết mấy người này thay anh!”

Nhìn đội trưởng đặc nhiệm khỏe mạnh, to con trước mắt, Thượng Ất có chút bất ngờ. Dám giết người trước mặt nhiều người như thế, gã này muốn làm gì đây? Muốn gia nhập đội sao? Nhưng tại sao gã lại vội vàng muốn có thuốc kích hoạt như vậy? Thượng Ất bình tĩnh nhìn Điền Bá, không cầm lấy súng mà ngược lại quan sát gã với ý tứ sâu xa. So với người nôn nóng và dễ xúc động ở bên ngoài khi này thì bây giờ Điền Lăng cứ như là đã thay đổi thành một người khác, ánh mắt thâm thúy như biết được điều gì đó và cũng như đang chờ mong điều gì đó.

“Đúng là một người thông minh và thú vị, nếu như có thể thu nhận gã vào dưới quyền mình thì người này có lẽ sẽ là một cấp dưới không tệ!”

Nghĩ nghĩ một hồi, Thượng Ất vươn tay móc ra một phần thuốc kích hoạt đưa cho Điền Bá: “Tiêm vào một phần trước đi! Nếu như anh chịu ở lại bảo vệ chúng tôi thì tôi sẽ đưa hết cho anh chín phần còn lại!”

“Được, nhưng tôi còn muốn quay về đón người trước đã! Vợ và con gái tôi còn đang ở ngoài, lúc đầu còn hứa hôm nay sau khi tan làm sẽ dẫn họ đi cắm trại ở ngoại ô nhưng bây giờ thì bên ngoài lại có mấy con quái vật kia.” Điền Lăng nói xong thì vẻ hối hận, tự trách và bất an, lo lắng hiện rõ trên mặt, hai tay cầm súng hiện ra gân xanh dọa người.

“Thì ra là vậy! thành giao!”

Rốt cuộc Thượng Ất cũng biết nguyên nhân, giống như hần, Điền Lăng dứt khoát quyết định như thế cũng là vì vợ con. Trong vô thức, Thượng Ất bắt đầu đồng cảm với đối phương. Bên ngoài đã loạn thành một mảnh, một người phụ nữ dẫn theo một đứa nhỏ thì dù cho có may mắn tránh thoát được sự tấn công của thú thoát hóa thì mấy chuyện cướp bóc, giết người, cường bức kéo nhau đến, bọn họ sao có thể chống đỡ được đây!

Cứ thế, khi người canh sát duy nhất trong phòng giao nộp vũ khí thì Thượng Ất đã trở thành người chỉ huy. Mọi người lần lượt tiêm thuốc kích

hoạt vào, đặc biệt là dưới sự kiên trì của Thượng Ất, Hoàng Long đã tiêm vào thân thể có tổ chất mạnh mẽ của mình mười hai phần thuốc, sau đó mới bắt đầu xuất hiện cảm giác khó chịu trong cơ thể, sau khi ăn một lượng lớn thức ăn thì nằm giãy giụa, rên rỉ trên nền đất lạnh lẽo, cuối cùng thì mới nặng nề ngủ thiếp đi. Còn bạn trai của Bành Ly, người đàn ông Vương Vĩ kia thì không chịu tiêm vào sau khi thấy một màn này. Đương nhiên, Thượng Ất cũng sẽ không lãng phí thuốc kích hoạt cho người như thế, Thượng Ất bình tĩnh lấy lại phần của anh ta.

...

Màn đêm buông xuống, màu đen kịt như hóa thành thực chất bao phủ, xuyên thấu quá cửa thông gió, Thượng Ất phát hiện tối hôm nay, trong bầu trời đêm không hề có bất kỳ điểm sáng nào. Chỉ còn lại đèn đường yếu ớt, ngoan cường mà chống lại đêm tối, để lộ ra vẻ cô độc và nhỏ yếu dị thường. Mà ở bên ngoài, hai con chó thoát hóa biến dị khủng khiếp kia đã rời đi tứ sớm, bốn phía vô cùng yên tĩnh, có vẻ quỷ dị âm trầm.

“Đã tới lúc tiêm thuốc! Dựa theo trí nhớ ở kiếp trước thì 0 giờ ngày tận thế đầu tiên sẽ chính là thời điểm phóng xạ sóng từ trường mạnh nhất! :úc đó tiêm thuốc kích hoạt vào thì tỉ lệ kích phát dị năng cũng cao nhất. Không biết mình có thể tiếp nhận được bao nhiêu phần thuốc, nếu có thể tiêm hơn mười phần như Hoàng Long thì...”

Thượng Ất cúi đầu nhìn Hoàng Long đang nằm trên mặt đất, người đàn ông này đã ngủ rờn rã sáu, bảy tiếng rồi, hô hấp gấp gáp cũng bắt đầu khôi phục sự chậm rãi, bình thản. Giờ phút này, nhìn từ ngoài thì thân hình Hoàng Long cũng không tiến hóa bao nhiêu, chỉ có viên ngọc đỏ mà hắn ta cứ nắm chặt đang chậm rãi khảm sâu vào trong da thịt. Rốt cuộc Hoàng Long có thể tiến hóa ra dị năng không thì Thượng Ất cũng không xác định, trong kiếp trước, Thượng Ất không có cơ hội tiếp xúc với thứ quý giá như thuốc kích hoạt này.

Chương 38: Trúng Độc Tiến Hóa

“Thôi kệ, tiêm xong rồi tính tiếp vậy!”

Thượng Ất khóa chết cửa phòng ở tầng ngầm từ bên trong, trong đó còn có Trần Phóng và con trai Nhạc Nhạc đang ngủ. Nếu như hãn tiến hóa thất bại, biến thành một thoái hóa thể nhân loại khủng bố thì mẹ con hai người trốn ở trong đây sẽ rất an toàn, tạm thời cũng chưa có loại sinh vật nào có thể phá hủy cửa sắt dày ba mươi centimet cả.

“Phốc phốc!”

Kim tiêm sắc nhọn đâm rách phần da ở cổ tay, nước thuốc màu xanh biếc chảy theo mạch máu vào cơ thể. Thượng Ất nhắm mắt lại, rõ ràng hãn có thể cảm nhận được trong mạch máu này có thêm một sinh lực, một tia mát mẻ. Tia sinh lực mát mẻ giống như sự sống, khi vừa tiếp xúc với máu thì đi thẳng tới trái tim Thượng Ất. Trên đường đi, dù là mạch máu, xương cốt, da thịt hay cơ bắp, làn da cũng không thể ngăn cản cảm giác mát mẻ này. Giống như cặp tình nhân đang vuốt ve nhau, cảm giác này vô cùng dễ chịu, khiến cho con người vô cùng say mê. Thậm chí Thượng Ất còn cảm thấy cả người như muốn bay lên, hãn muốn cứ thế này mà tiếp đi thôi!

Một phần! Hai phần! Ba phần! Tận dụng thời cơ để tiêm vào thêm một phần thì sẽ nhiều thêm một phần hi vọng.

Thượng Ất không ngừng tiêm thuốc kích hoạt vào trong cơ thể mình, một lượng lớn chất lỏng màu xanh biếc tản ra ánh sáng quý dị trong bóng đêm, một đường chảy thẳng tới tim hãn, thậm chí còn nhuộm cả người hãn thành màu xanh.

Cảm giác thật thần kỳ... Thượng Ất cảm giác được rất rõ việc cơ bắp, mạch máu, các bộ phận trong cơ thể cứ như đang “Sống”, thuốc kích hoạt đang từ từ cải tạo lại tất cả bên trong cơ thể hãn. Thượng Ất có thể cảm nhận được chúng ngộ nguậy, mà sâu trong nội tạng, xương cốt, thậm chí cả tổ hợp gen trong người hãn cũng đang dần dần biến đổi.

Hãn đang mạnh lên! Thượng Ất cảm giác được sức mạnh đang chậm rãi lấp đầy thân thể mình, thậm chí Thượng Ất còn có thể chắc chắn rằng chỉ cần hãn tiếp tục tiêm vào thuốc kích hoạt nhiều hơn nữa thì chớ thoái hóa biến dị đã giết chế mười mấy đặc nhiệm hôm nay cũng không phải là đối thủ của hãn!

Nhưng Thượng Ất đang đắm chìm trong khoái cảm khi có sức mạnh trong bóng tối mà không chú ý tới cây kim trong ống thuốc kích hoạt đã lộ ra màu đỏ quý dị. Đợi tới khi Thượng Ất phát hiện ra sự bất thường thì vết màu đỏ đã được hằn đầy vào trong cơ thể mà hắn vẫn không phát hiện.

“Oanh!”

“A!”

Trái tim hắn nhiên run rẩy kịch liệt, Thượng Ất không nhận được mà phát ra tiếng gầm thét thống khổ.

Giờ khắc này, máu toàn thân hắn phảng phất như bị đông đặc lại, khó có thể hình dung được cơn đau nhức kịch liệt quét qua toàn thân hắn trong nháy mắt. Trợn to hai mắt, Thượng Ất không dám tin mà nhìn hai tay run rẩy của mình. Trên hai cánh tay nổi lên vô số gân xanh, chúng đang nhúc nhích như là có vô số rắn nhỏ tiến vào thân thể hắn, chúng đang không ngừng gặm nhấm máu thịt của hắn. Mà dọc theo cánh tay, hướng lên trên hai tay Thượng Ất, còn có trước ngực, bụng, bụng dưới, trên hai đùi thì từng mảnh, từng mảnh da đang vỡ ra như bông tuyết trên cơ bắp. Lúc ấy, Thượng Ất như một quả quýt đang bị bóc ra, để lộ ra mỡ và cơ bắp bên trong.

Gen bị thoái hóa! Trong kiếp trước, Thượng Ất không chỉ thấy triệu chứng gen thoái hóa một lần, mà bây giờ nó lại đang dùng một tốc độ không thể tưởng tượng được đang xảy ra trên người hắn.

Nhưng sao lại có thể như thế này? Cho dù là tiêm quá liều thuốc kích hoạt thì cơ thể cũng chỉ bị đổ máu thất khiếu* là nghiêm trọng nhất, sao có thể xảy ra triệu chứng gen thoái hóa trái ngược như thế này? Chẳng lẽ thuốc có màu sắc khác kia có vấn đề? Là Hoàng Long hại mình sao?

Thất khiếu: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, miệng

Cố chịu đựng cơn đau kịch liệt, Thượng Ất giãy dụa kiểm tra ống thuốc kia. Quả nhiên, bề ngoài của nó không khác gì những ống thuốc khác nhưng chỗ niêm phong rõ ràng có dấu vết bị động qua. Cầm lên ngửi thử, trái tim Thượng Ất đột ngột co rút lại, hắn ngửi ra mùi thuốc trong ống này, là thứ có khắp nơi trong tận thế ma túy có độ tinh khiết cao!

Hắn bị người khác hãm hại bằng ma túy, như thế tuyệt đối không thể là Hoàng Long. Là ai đây? Chẳng lẽ là... Lợi Hồ?

Thân thể hắn rất thống khổ nhưng ý thức lại rất tỉnh táo, Thượng Ất cố gắng nhớ lại một chút thì lập tức phân tích ra là ngoại trừ Lợi Hồ thì không còn ai hãm hại hắn nữa! Trước đó Hoàng Long cũng đã nói từ sớm là người tiếp xúc với đám thuốc kích hoạt này trừ hắn ta thì chỉ có Lợi Hồ thôi! Nhưng tại sao Lợi Hồ lại làm thế? Bởi vì hắn lừa ông ta năm triệu sao?

Nghĩ tới chuyện này, Thượng Ất cười khổ một tiếng. Mọi chuyện đều có duyên phận, gắn bó chặt chẽ với nhau, vốn tưởng rằng hắn lừa được Lợi Hồ năm triệu thì đã là thần cơ diệu toán rồi, không ngờ ông trời còn trả báo ứng này cho hắn. Hắn không thể chết đi một cách mơ hồ, không rõ ràng như vậy, mặc dù không biết Lợi Hồ đã dùng cái gì để hại hắn nhưng thân thể hắn đã xuất hiện triệu chứng thoái hóa nên chỉ có thể dùng thuốc kích hoạt để tiêu trừ nó.

Thượng Ất dùng sức cắn đầu lưỡi, máu và đau đớn kịch liệt giúp hắn có thể gượng mình đứng lên. Run rẩy đi tới chỗ túi thuốc, Thượng Ất lấy mười mấy ống thuốc kích hoạt một lần, mở niêm phong rồi nâng cánh tay lên, định đâm một lần vào tay mình. Mà đúng lúc này, một giọng nói hèn mọn lại cẩn thận từng tí một đánh gãy hành động của Thượng Ất.

“Nếu tôi là cậu thì tôi sẽ không làm thế đâu! Chuỗi gen trong cơ thể cậu đã bị đứt gãy, nếu tiêm thêm nữa thì cậu sẽ chết ngay lập tức đó! A u, người đàn bà chết tiệt, sao ra tay nặng như vậy chứ, mém tí nữa hư não rồi!”

Tiến sĩ L? Thượng Ất kinh ngạc nhìn người trước mặt mình. Trong bóng tối, lưng của tiến sĩ L hèn mọn còng xuống như một con chuột bụi, chạy dọc theo góc tường tới đây. Hai mắt đen chuyển động không ngừng, hai tay dùng sức xoa đầu, bộ dạng nhe răng trợn mắt rất buồn cười.

Thấy Thượng Ất đã phát hiện ra mình, tiến sĩ L nói bằng giọng vừa sợ hãi vừa thán phục: “Tên nhóc cậu đúng là tàn nhẫn, không ngờ liên tục tiêm nhiều như vậy! Thân thể đã chịu đựng quá mức giới hạn tiếp nhận của nó rồi, chuỗi gen đang sụp đổ, nếu như cậu lại tiêm thêm một ống thì chết thẳng căng luôn!”

“Chuỗi gen đang đứt gãy? Không phải là triệu chứng thoái hóa sao?”
Thượng Ất im lặng không nói gì, hần phát hiện là rất nhiều tin tức mà hần nắm giữ không hề khớp với tin tức của tiến sĩ L này. Nhưng mà không sao, hiện tại dùng cách nào để ngăn chặn thân thể hần chuyển biến xấu mới là quan trọng. Thượng Ất dùng giọng khàn khàn hỏi: “Vậy tôi nên làm gì đây? Chỉ còn cách chờ chết à?”

“NO, NO, có tiến sĩ L tôi ở đây thì làm sao để cậu chết được!”

Trong bóng tối, tiến sĩ L để lộ ra hai hàng răng trắng chằng tề, nở một nụ cười hèn mọn: “Có hai biện pháp, một là bây giờ cậu tiêm huyết thanh của Triệu Lệ Quyên vào, máu của bà ta rất đặc thù, ít nhất thì sẽ có thể ổn định cơ thể cậu tới 90%. Tôi nói này, cậu đừng dùng ánh mắt kỳ quái đó nhìn tôi, tôi đã nói Triệu Lệ Quyên kia rất quan trọng từ sớm rồi mà! Huyết thanh của bà ta vô cùng lợi hại, đã được quốc gia liệt vào danh sách huyết thanh cần kiểm soát hàng đầu. Mặc dù đây là cơ mật nhưng nể tình cậu đã cứu tôi một mạng nên tôi mới nói cho cậu biết. Phàm là người tiêm máu của triệu Lệ Quyên thì xét theo ý nghĩa nào đó cũng đã trở thành “Người một nhà”!”

Người một nhà? Có nghĩa là sao?

Thượng Ất căn bản không hiểu tiến sĩ L nói gì, trong phương diện sinh vật học thì dù đã sống lại một lần thì Thượng Ất cũng vẫn là người ngoài ngành.

Chương 39: Trùng A- Mip

“Huyết thanh của Triệu Lệ Quyên có thể giúp cậu ổn định gen nhưng từ nay về sau thì cậu phải nghe theo mệnh lệnh của Triệu Lệ Quyên và người có cùng huyết thống với bà ta, mà điều này sẽ trở thành phản ứng bản năng như ăn, thải, ngủ nghỉ, làm tình!”

Tiến sĩ L càng nói càng hưng phấn, ông ta lấy một ống nghiệm ra, đặt dưới mũi người một cách say mê, bên trong ống nghiệm là chất lỏng máu màu đỏ sậm, sền sệt dị thường nhưng cũng vô cùng quý dị.

“Chuyện này không thể được!”

Thượng Ất dứt khoát từ chối tiến sĩ L.

Cho dù tiến sĩ L nói đúng sự thật nhưng kêu Thượng Ất nghe lệnh của Triệu Lệ Quyên hoặc người có quan hệ máu mủ với bà ta thì có khác nào giết hãn chứ? Chẳng lẽ Triệu Lệ Quyên sẽ khoan dung tha thứ cho những việc Thượng Ất đã làm trước đó, mọi người sẽ vui vẻ, hòa thuận ngồi chung bà, ăn một bữa cơm, nở nụ cười quên hết thù hận sao? Đùa gì thế, loại đàn bà có thù phải báo như Triệu Lệ Quyên chắc chắn sẽ tra tấn cả gia đình Thượng Ất đến chết mới thôi.

“A, thế này thì chỉ còn cách thứ hai thôi! Nể tình cậu đã cứu tôi một mạng, chắc chắn, tôi sẽ nói cho cậu biết phương pháp thú vị này!”

Tiến sĩ L nói xong thì lại lấy ra một cái bình nhỏ từ trên người mình, thoáng một cái chạy tới trước Thượng Ất, vẻ mặt thần bí nói tiếp: “Thứ này gọi là trùng A- mip, là sự sống nhỏ nhất trên thế giới này, nó còn là một sinh vật nguyên sinh đơn bào có cấu trúc vô cùng đơn giản. A, tôi quên mất, thứ này phải đưa vào trong kính hiển vi mới thấy được!” Tiến sĩ L tựa như nhớ ra điều gì đó, xoay người lại móc ra một loại đồ vật giống với mắt kính từ trên người mình: “Đây là kính hiển vi mới nhất, dùng nó thì cậu có thể nhìn thấy hình dạng của trùng A- mip. Cậu không nên coi thường loại trùng này, mặc dù nó không có hình dạng cố định, cấu trúc lại đơn giản nhưng bọn chúng lại có thể làm được chuyện mà con người không làm được trong mấy trăm vạn năm nay, đó chính là - Bất tử!”

“Cái gì? Bất tử? Chuyện này có thật sao?”

Thượng Ất ngạc nhiên, ngẩn người ra, hãn chưa từng nghe nói có bất kỳ loài sinh vật nào có thể bất tử bất diệt. Có điều khi tiến sĩ L đưa kính hiển vi lượng tử kia tới trước mặt Thượng Ất, đồng thời còn nhỏ một giọt chất lỏng không biết có thành phần gì vào trong chiếc bình nhỏ kia, Thượng Ất hít một ngụm khí lạnh.

Trong bình, một đám sinh vật có hình bầu dục như trứng trùng điên cuồng cắn nuốt giọt chất lỏng kia. Sau đó chúng lại bắt đầu phân tách, tốc độ cũng không thể coi là nhanh nhưng lại vô cùng có quy luật, tiết tấu, trong vài giây ngắn ngủi, Thượng Ất rõ ràng cũng nhìn thấy được một đồng nhỏ trùng A-míp biến thành hai đồng nhỏ trùng A- mip. Cho tới khi giọt chất

lông kia bị cắn nuốt sạch sẽ thì quá trình phân tách điên cuồng kia mới dừng lại, tất cả đều bình tĩnh lại.

“Thấy chưa? Tuyệt đối không được hoài nghi kiến thức chuyên ngành của tôi! Trùng A-míp sinh sản vô cùng khác với những loài khác, loại sinh vật này thông qua quá trình phân liệt để hoàn thành sinh sản. Trùng A- míp có thể tách từ một cá thể thành hai cá thể. Khi chúng sinh trưởng tới một giới hạn nhất định thì sẽ từ hai cá thể biến thành bốn, bốn thì biến thành tám... vì thế, đối với trùng A- míp thì không có khái niệm chết. Trong hoàn cảnh có điều kiện cho phép, theo lý thuyết, thậm chí chúng có thể liên tục phân liệt như thế cho tới khi đạt tới trạng thái bất tử.”

“Cho nên ông cảm thấy nếu để cho tôi ăn hết trùng A-míp này thì có thể ngăn chặn việc gen bị sụp đổ đúng không? Cho tôi xin đi, nếu như ông thật sự muốn giúp tôi thì nã một phát súng lên đầu tôi đi! Tôi rất cảm ơn ông đó! Khụ khụ!”

Phun ra một ngụm máu tươi, lục phủ ngũ tạng của Thượng Ất giống như đang bị lửa thiêu đốt đến mức khó chịu. Thân thể của Thượng Ất đã xảy ra biến hóa kinh khủng, cơ bắp, nội tạng vốn đang khỏe mạnh đang bắt đầu hư thối, trong khi đang nói chuyện thì một cổ hơi thối bị phun ra từ trong bụng Thượng Ất toàn bộ thân thể đều chuyển biến xấu. Thượng Ất cũng rõ ràng ý nghĩa của việc này, mọi chuyện phát triển theo chiều hướng xấu thì không bao lâu nữa, hắn sẽ thoái hóa thành thoái hóa thể như ác ma kia. Là loại người giống như quỷ, toàn thân bốc lên mùi mục rữa, giống như zombie khủng bố trong phim ảnh. Hắn sẽ hoàn toàn mất đi lý trí, nhân tính, sẽ nuốt chửng tất cả sinh vật hắn bắt được, nếu bị biến thành loại quái vật như thế thì không bằng tự kết thúc chính mình còn hơn.

Còn trùng A- míp của tiến sĩ L... Thượng Ất hoàn toàn không có chút hi vọng nào với nó. Trùng A- míp thần kỳ cỡ nào cũng không thể thoát khỏi phạm trù sinh vật thể. Tình huống hiện tại của Thượng Ất là do gen trong cơ thể bị phá hủy, loại tổn thương này không có cách nào nghịch chuyển được, nếu không thì kiếp trước cũng không có nhiều nhân loại hóa tự sát như thế.

“Chắc chắn, khó mà làm được! Nói thật thì tình huống hiện tại của cậu vô cùng phù hợp với trạng thái thí nghiệm của trùng A- míp. Cậu chính là vật

thí nghiệm tốt nhất mà tôi từng gặp. Cơ hội hiếm có, cậu uống hết bình dịch nuôi cấy trùng A- míp này đi!”

“Khụ khụ khụ!”

Bị tiến sĩ L bóp cằm, cả người Thượng Ất đã không có chút sức lực nào để giãy giụa. Hiện tại Thượng Ất rất hối hận, nóng lòng cầu thành khiến hần mất đi sự kiên nhẫn vốn có. Nhưng Thượng Ất đang cảm thấy kỳ quái là rõ ràng hần đã dùng dây thừng trói tiến sĩ L rất kỹ trên ống nước rồi mà, ai đã cởi dây thừng cho ông ta? Là Điền Bá sao? Nhưng Điền Bá cũng bị hần cô lập rồi, không thể rời khỏi căn phòng nhỏ bên trong được mà!

“Ông làm gì đó, mau buông Thượng Ất ra!”

Giọng nói của Bành Ly vang lên trong bóng tối, cô ấy khiếp sợ nhìn tiến sĩ L, Vương Vĩ phía sau cô ấy cũng hoảng sợ nhìn chăm chăm cảnh tượng này. Sau khi tiêm thuốc kích hoạt, Bành Ly và Vương Vĩ đi một căn phòng để nghỉ ngơi. Ban đêm, Bành Ly muốn đi vệ sinh mà không dám đi một mình nên mới kéo Vương Vĩ đi chung. Không ngờ vừa ra thì phát hiện tiến sĩ L đang tóm lấy Thượng Ất, đồng thời còn đang dùng sức đồ gì đó vào trong miệng hần. Một màn này dọa Bành Ly phải hét ầm lên, tiếng hét chói tai truyền đi rất xa.

“Ai đó? Hai người là... rút mau! Không có chuyện gì liên quan tới các người, dám tới đây thì tôi sẽ thu thập các người luôn đó!”

Đột nhiên có âm thanh dọa tiến sĩ L giật mình, chờ đến lúc thấy rõ Bành Ly và Vương Vĩ thì tiến sĩ L thở dài một hơi. Lão ta hung dữ trừng Bành Ly, trong lòng đang tính toán tí nữa nên xử lý hai kẻ kia như thế nào.

Trước đó, trong lúc hỗn loạn, tiến sĩ L để lộ ra dáng vẻ vô cùng nhát gan, không ai nghĩ người đàn ông hèn mọn này lại lợi hại như vậy, thật ra lão ta không hề nhát gan, lão ta có một năng lực mà người thường không có, đó chính là... nhận biết nguy hiểm dựa vào khứu giác.

Ví dụ như trong một cuộc chiến, tiến sĩ L lần lượt cảm thấy Hoàng Long và Thượng Ất nguy hiểm, trong thời khắc mấu chốt thì lại chạy đi xa, bảo vệ mạng nhỏ của mình dựa vào năng lực này. Hiện tại, ông ta đã ngửi ra được

sự mềm yếu trên người Bành Ly và Vương Vĩ, trong lòng biết hai người này không có sức uy hiếp gì với ông ta. Vì vậy, tiến sĩ L không hề để ý tới lời cảnh báo của Bành Ly mà tiếp tục rót bình dịch nuôi cấy trùng A- míp vào trong miệng Thượng Ất.

“Bành Ly, chúng ta nên trở về phòng thôi, việc này chúng ta... đừng để ý nữa!”

Trên mặt Vương Vĩ lộ ra vẻ e ngại, nâng tay kéo quần áo của Bành Ly. Anh ta thấy hành vi của tiến sĩ L không chỉ cổ quái mà còn lấy thân phận cảnh sát đến đây bắt tội phạm. Mặc dù Thượng Ất cũng được xem như là ân nhân cứu mạng anh ta nhưng hẳn đã giết người, trộm thuốc, đánh lén cảnh sát, một tội trong số đó cũng đủ lãnh tội tử hình rồi. Nếu anh ta và Bành Ly ra tay giúp hẳn thì chờ tới khi chính phủ áp chế được hỗn loạn thì họ sẽ bị xem như là đồng mưu của Thượng Ất rồi bị bắt thì sao đây? Loại chuyện ngu ngốc như thế thì không thể làm, anh ta nhất định phải ngăn cản Bành Ly, không thể để cô ấy xúc động nhất thời làm chuyện ngu ngốc được.

Chương 40: Đôi Mắt Lớn Trên Bầu Trời Sao

“Không được! Anh không thấy Thượng Ất sắp bị bóp chết sao? Em muốn qua cứu anh ấy!”

Bành Ly la lên, cô ấy nhặt một cái ghế từ trên mặt đất, lấy hết dũng khí xông tới chỗ tiến sĩ L. Nhưng đúng lúc đó, một bóng đen lao ra từ trong góc tường, động tác nhanh như tia chớp, vụt qua người Bành Ly. Bành Ly không thấy rõ hình dáng của bóng đen kia, nâng tay phải lên che trước ngực theo bản năng, gần như là cùng lúc cô ấy nâng tay phải lên che trước ngực thì máu đỏ phun ra từ trên cánh tay cô ấy, nhuộm đỏ tay áo và trước ngực trong nháy mắt

“Thứ này... là mèo sao? Má nó, trong phòng có thêm con mèo từ khi nào vậy? Bành Ly, em có sao không, cánh tay có đau không?”

Vì khoảng cách nên Vương Vĩ cũng lơ mờ nhìn thấy được bóng đen tấn công Bàn Ly. Đó là một con mèo nuôi trong nhà màu trắng, đầu không quá lớn, chỉ lớn hơn mèo nuôi bình thường một chút thôi.

Nhưng điều khiến Vương Vĩ kinh ngạc là hai lỗ tai của con mèo trắng này cực kỳ dài, nhìn thoáng qua giống như hai lỗ tai thỏ, dài nhỏ, mềm mại và có hình chữ Bát*, rũ xuống hai bên đầu. Mà trên đỉnh lỗ tai còn mọc ra một đám lông tơ tinh tế màu đỏ lửa, từ xa nhìn giống như hai đóa hoa hồng nhỏ cực kỳ đáng yêu. Đây là một con mèo trắng có bề ngoài dễ dàng lừa tình người khác, rõ ràng là có vẻ đáng yêu nhưng động tác lại cực kỳ hung ác, tàn nhẫn.

*Hình chữ Bát: 八 “Em không sao, suýt chút nữa là đã bị con mèo kia chớp trúng yết hầu rồi!” Bàn Ly che cánh tay, sắc mặt xanh trắng, trong lòng vẫn còn sợ hãi không thôi.

Động tác của con mèo này quá nhanh, nếu không phải bản thân cô ấy phản ứng nhanh thì sẽ bị nó trao chúng yết hầu, như thế thì sẽ nguy hiểm. Nhưng con mèo này chui từ đâu ra thế? Tại sao nó lại ngăn cô ấy tấn công tiến sĩ L? Chẳng lẽ con mèo này là vật nuôi của tiến sĩ L

“Hừ, bây giờ biết sợ rồi sao? Tiểu Bạch, tới bên cạnh chủ nhân nào, nhớ kỹ, không được cho ai tới gần chủ nhân, có thì mày lập tức cắn đứt cổ luôn, nghe không?”

Tiến sĩ L vuốt ve đôi tai dài của con mèo trắng, huỳnh hoang nói: “Đám ngu xuẩn mấy người cho rằng tiến sĩ L tôi đây phải dựa vào sự bảo vệ của tên Điền Bá ngu ngốc kia à? Là chuyên gia sinh vật đứng đầu Trung Hoa, tôi có hàng chục bằng sáng chế về sinh vật, một trong số đó chính là dùng Pheromone để khống chế di truyền của động vật cỡ nhỏ.”

“Pheromone di truyền sinh vật? Đó là thứ gì thế?”

Vương Vĩ tò mò hỏi, anh ta xuất thân từ khoa xã hội nên không thể hiểu được danh từ đặc thù có khái niệm sinh học như thế, càng cảm thấy từ này không phù hợp với cái vị tiến sĩ L thích giả khờ giả dại trước mặt mọi người kia.

“Đồ ngu, giải thích một khái niệm đơn giản trong lĩnh vực sinh vật học chỉ làm lãng phí sự sống cho anh chỉ làm lãng phí sự sống của tôi thôi. Nói đơn giản thì bản tiến sĩ đã nghiên cứu ra một loại thuốc để điều khiển động vật, tôi đã dựa vào nó để khống chế con mèo trắng biển dị này, đã hiểu chưa? Hừ, nếu không có tai nạn ngoài ý muốn này thì tôi hoàn toàn có thể lấy được giải thưởng Nobel sinh học năm nay nhờ vào kết quả nghiên cứu này!”

Thì ra là thế... Thượng Ất nằm trên mặt đất cũng cảm thấy ngạc nhiên trong lòng.

Kẻ cười trối cho tiến sĩ L chắc là con mèo trắng này rồi, mà con mèo trắng này ở đâu ra vậy chứ? Thượng Ất đột nhiên nhớ tới lai lịch của con mèo trắng này, lúc Triệu Lệ Quyên và hai người đàn bà kia gây chuyện thời gian trước, trong đó có một người tên là Phùng Viện, bà ta còn hay ôm con mèo trắng này trong ngực. Lúc đó, Thượng Ất còn đang nóng lòng muốn xử lý mấy người Triệu Lệ Quyên nên cũng không thêm quan tâm con mèo trắng này trốn ở trong tầng hầm. Hiện tại, vì phóng xạ của sóng từ trường mà con mèo này có hiện tượng thoái hóa thành gen linh miêu Châu Phi, trở nên càng thêm hung ác, chưa hết, còn bị tiến sĩ L này khống chế nữa. Ai, đúng là người tính không bằng trời tính! Điền Bá cũng được, tiến sĩ L cũng được, người tới bắt hãn đúng là không có ai hiền lành mà! Tiếc là hãn đã tiến hóa thất bại, hiện tại lại không thể cử động cơ thể, nếu không thì... Đợi đã! Sao mình cảm thấy cả người cũng không còn đau như vậy nữa, có thứ đi đó đáng chạy vào trong đầu mình... A, không!

“Ông!”, trong đầu Thượng Ất vang lên một tiếng, trước mắt đen kịt một mảnh. Giờ phút này, tiến sĩ L đột nhiên biến mất, Bành Ly biến mất, Vương Vĩ biến mất, thậm chí con mèo trắng kinh khủng kia cũng biến mất.

Một đồ án tinh không màu đen quý dị đột ngột xuất hiện trong não Thượng Ất.

Sáng tỏa! Thần bí! Sâu xa!

Giống như một bộ phim thực tế ảo đang trình chiếu, Thượng Ất trợn to hai mắt, mờ mịt, luống cuống nhìn chung quanh. Tầng hầm quen thuộc đã không còn tung tích, thay vào đó chính là một mảnh vũ trụ mênh mông,

lạnh giá, vắng lặng và mờ mịt. Phóng tầm mắt nhìn ca thì Thượng Ất thề rằng mình chưa từng thấy Ngân Hà nào dày đặc, rực rỡ như thế này, vô số thiên thể tỏa ra ánh sáng nhu hòa hoặc là hào quang chói mắt. Những tia sáng này tổ hợp lại với nhau tạo thành một Ngân Hà rực rỡ nhất trên thế gian, không có bất kỳ từ ngữ nào có thể diễn tả được. Mà trong thoáng chốc, Ngân Hà này lại từ từ nở ra, Thượng Ất cảm thấy linh hồn mình đang bị hút vào. Thượng Ất còn cố gắng nắm lấy cái gì đó nhưng lại không thể cảm giác được sự tồn tại của thân thể. Nhưng trong sự thanh tỉnh của ý thức, Thượng Ất cảm thấy dường như mình ở khắp mọi nơi. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, tựa như một đứa trẻ mới học bơi, bổ toàn bộ cơ thể vào trong dòng nước. Khi Thượng Ất còn đang hưởng thụ cảm giác này, một “Con mắt” to lớn đột ngột mở ra trước mặt hắn, lẳng lặng nhìn hắn, dường như có tràn đầy bi thương và hi vọng.

“Tôi là ai? Đây là đâu?”

Không biết tại sao, Thượng Ất cảm thấy “Con mắt” này có chút quen thuộc, hắn cố gắng vươn tay muốn chạm vào nó nhưng “con mắt” đột nhiên nháy một cái, một “Hạt bụi” lớn bằng hạt đậu xuất hiện ở giữa hắn và “Con mắt”

“Đây là thứ gì? Cảm giác rất quen thuộc, rất thân thiết, cứ như đang ở nhà vậy...”

Thượng Ất còn muốn bắt lấy “Hạt bụi” để quan sát kỹ một chút thì trong hư không đột ngột xuất hiện một dòng loạn lưu, “Hạt bụi” bắt đầu chuyển động theo. Thượng Ất từ từ phát hiện ra là “Hạt bụi” này cũng không phải là chuyển động hỗn loạn mà bên trong chuyển động của nó có một quy luật khó hình dung. Thượng Ất còn chưa kịp biết rõ quy luật này là gì thì đột nhiên xuất hiện thêm nhiều “Hạt bụi”, bọn chúng bắt đầu tụ hợp lại ở chỗ “Hạt bụi” ban đầu.

Lớn dần, bắt đầu thành hình tròn. Không còn là vũ trụ màu đen mà càng không phải là bụi bặm màu xám. Một tầng sức sống màu lam có thể cảm giác bắt đầu xuất hiện, sau đó là màu xanh biếc, màu đỏ, màu tím... Mà lúc này, tất cả “Hạt bụi” bên trong có vẻ “Nhẹ” đang bắt đầu chậm rãi lên cao, tựa như một đám mây diêm đạm đang trôi nổi, mà những “Hạt bụi” nhìn có vẻ “Nặng” thì chậm rãi chìm xuống, trông chúng rất nặng nề, vững chắc.

Rất nhanh sau đó, “Nhẹ” và “Nặng” bắt đầu lôi kéo lẫn nhau, đứt gãy, va chạm, xung đột. Không ai trong bọn chúng nhường nhau, cực kỳ nóng tính. Cũng rất nhanh sau đó nữa, “Hạt bụi nhẹ” chậm rãi bao vây “Hạt bụi nặng”, “Hạt bụi nặng” lại đè ép lẫn nhau ở bên trong, bắt đầu tỏa nhiệt, thậm chí là thiêu đốt. Tựa như hai chú cá con đang vui vẻ mà truy đuổi, đùa giỡn, chơi đùa không ngừng.

Mà lúc này, một vòng đen trắng hiện ra trong một đám màu sắc, Thượng Ất đột nhiên cảm thấy hình như bản thân hẳn biết nó là gì. Thượng Ất rất muốn la to lên nhưng lại không la được, rõ ràng không có miệng nhưng lại có rất nhiều vật đang chặn ngay yết hầu.

Chương 41: Di Năng Xuất Hiện

Thượng Ất nhìn về phía “Con mắt” đang bất động, bản năng nói cho hẳn biết, “Con mắt” này biết tất cả mọi chuyện. Mà đúng lúc này, “Con mắt” to tràn đầy bi thương bỗng nhiên nháy một cái. Giống như mặt hồ yên lặng đột nhiên gợn sóng, vô số bóng đen thật nhỏ lúc nhúc, từ trong “Con mắt” tranh nhau chui ra!

“Đó là gì vậy? Là sâu sao? Có vô số từng và sâu màu đen đang ngo ngoe sao? Chờ chút, hình như loại sâu này đã từng thấy ở đâu đó rồi, đúng rồi! Là tiến sĩ L, là ông ta bắt mình nuốt loại sâu này... Trùng A - mip! Nhớ ra rồi, mình là Thượng Ất, vợ mình là Trần Phóng, mình còn có một đứa con, tên là Thượng Nhạc Nhạc!”

Thượng Ất mở mạnh hai mắt ra, tất cả cảnh vật trước mắt không có chút thay đổi nào. Giống như những gì xảy ra vào một giây trước đó, tiến sĩ L hung ác bắt mình ăn trùng A - mip, gương mặt Vương Vĩ sợ hãi và nhát gan, gương mặt Bành Lỵ căng thẳng cố gắng đến ngăn cản mọi chuyện.

Còn con mèo trắng biến dị kia... Thượng Ất lạnh lùng nhìn con mèo một cái, toàn bộ lông trên người con mèo trắng dựng thẳng lên, mắt mèo đỏ như máu đầy tàn nhẫn đã bị sự sợ hãi thay thế, nhìn chăm chăm vào Thượng Ất giống như đang nhìn thấy một sinh vật kinh khủng nhất trên đời!

“Tiến sĩ L, ông nói rất đúng, đời người cần phải mạo hiểm. Cảm ơn trùng A- mip của ông, tôi sống lại!”

Thượng Ất ngồi bật dậy, thể lực khôi phục lập tức đánh một cú, trên cổ tiến sĩ L nhanh chóng xuất hiện một cánh tay to như kìm sắt. Sức mạnh khổng lồ như sóng lớn chạy dọc theo bàn tay Thượng Ất đánh ra, tiến sĩ L rên lên, giống như một con vẹt bị nắm cổ, giãy dụa muốn thoát ra nhưng làm sao cũng không được.

“Khụ khụ khụ, thân thể của cậu đã hồi phục rồi? Chẳng lẽ trùng Amip thật sự có thể cải tạo thân thể của cậu? Thí nghiệm của tôi nhất định là thành công rồi, con người có thể trường sinh rồi!”

Cảm giác hít thở không thông liên tục truyền đến, tiến sĩ L từ trong niềm vui mừng vì thí nghiệm thành công dần dần khôi phục lại. Bóng tối của cái chết đang bao phủ trong lòng, ông ta không kịp nghĩ nhiều, dùng chút sức lực cuối cùng hét lên với con mèo trắng biến dị.

“Giết chết cậu ta, giết chết cả mấy người này, nhanh!”

“Ngao”

Giống như tiếng gầm nhẹ của loài sói, nghe thấy tiến sĩ L gọi, con mèo trắng biến dị gào rít lên, vọt thẳng đến phía trước, móng vuốt hiện lên tia sáng trắng, trong nháy mắt lao đến yết hầu của Thượng Ất.

“Súc sinh, mày muốn chết phải không? Tao cho mày chết!”

Không tránh không né, đứng ngay hướng mà con mèo trắng biến dị lao tới, Thượng Ất duỗi tay còn lại, năm ngón tay uốn lượn giơ về phía trước. Trong nháy mắt, cánh tay Thượng Ất và cơ thể con mèo trắng kia quấn vào một chỗ, máu bắn tung tóe ra khắp nơi.

“A a a... Thượng Ất cánh tay của anh!”

Bành Ly đứng gần Thượng Ất, cô ấy thấy rất rõ móng vuốt của con mèo trắng kia sắc bén như thế nào, Thượng Ất lại đấu với con mèo trắng bằng cánh tay trần như vậy, nhất định sẽ phải chịu thiệt. Đến khi Bành Ly nhìn

kỹ lại, cô ấy nhận ra người bị thương không chỉ có Thượng Ất. Dường như chỉ trong nháy mắt, Thượng Ất không để tâm đến móng vuốt của con mèo trắng, bàn tay chuyển động vô cùng linh hoạt, ngón tay chọc vào một con mắt của con mèo. Con mèo trắng bị mù một mắt chạy nhảy loạn như điên khắp phòng, đau đớn này khiến cho con mèo hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu trong đầu. Sau vài giây đồng hồ, con mèo trắng chỉ còn một con mắt kia hung ác nhìn Thượng Ất, quay người nhảy qua cửa thông gió vào tầng hầm ngầm, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

“Mẹ nó, quả nhiên con súc sinh này không đáng tin mà!”

Sắc mặt tiến sĩ L như tro tàn, lão ta biết lần này mình xong rồi, con mèo trắng biến dị kia là chỗ dựa cuối cùng của ông ta, bây giờ ông ta chỉ là một con sâu trong tay Thượng Ất, có thể bị đối phương bóp chết bất cứ lúc nào.

“Ôi, làm tôi sợ chết đi mất. Thượng Ất tay anh bị thương rồi, ủa, vết thương trên tay của anh...”

Bành Ly vỗ ngực đi đến gần, lập tức phát hiện vết thương trên tay Thượng Ất đang chậm rãi lành lại. Bành Ly dụi dụi lại mắt mình, trong bóng đêm, Bành Ly cảm thấy chắc mình đã nhìn nhầm rồi, loại năng lực tự lành vết thương này cô ta chỉ mới thấy trong phim ảnh thôi, bộ phim đó tên là “Sói kim cương”.

“Tôi không sao, vết thương của cô sao rồi? Trong phòng trong cùng có một cái hòm thuốc, cô lấy thuốc rửa sạch đi, tránh bị lây nhiễm.”

Thượng Ất bình tĩnh rút cánh tay đang bị thương lại, trong lòng lại hoảng sợ vô cùng. Lúc này, cánh tay của hắn vừa tê dại lại vừa ngứa, giống như có rất nhiều con kiến nhỏ đang bò đi bò lại trên đó. Thượng Ất biết rõ vết thương đang lành lại, đó chỉ là phản ứng sinh lý bình thường. Chết rồi sống lại, mình lại có được năng lực tự lành, có thể chết bất tử, từ góc độ sinh vật học hoàn toàn không thể giải thích được, rốt cuộc thì trên người mình đã xảy ra chuyện gì?

Thượng Ất trầm tư, trong mắt lóe lóe lên. Bành Ly ở bên cạnh đang xăm thuốc xoay người lại, bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn về phía Thượng Ất, lập tức bị dọa sợ đến ngây người.

Con người Thượng Ất màu đen có lóe lên ánh sáng lóng lánh kỳ lạ. Ánh sáng kỳ lạ này giống hệt như sự phản quang của vì sao. Lại giống như ánh sáng tỏa ra từ đá quý. Ánh mắt Thượng Ất chuyển động, ánh sáng đó cũng chuyển động theo. Trong bóng tối, ánh sáng đo cô cùng thần bí, mê người, khiến cho Bành Ly mê muội .

“Ôi trời ơi, quả nhiên đúng như lời Đỗ Giai Tuệ nói, thuốc kích hoạt thật sự có tác dụng làm đẹp đó! Ôi, Thượng Ất ánh mắt của anh thật xinh đẹp, thật muốn kiểm tra quá!”

Trong bóng tối, Bành Ly vô thức duỗi thẳng hai tay ra, cô ấy rất muốn kiểm tra hai mắt của Thượng Ất. Ánh sáng kỳ lạ tỏa ra từ đôi mắt kia là thứ thần kỳ nhất mà Bành Ly từng thấy, là đôi mắt xinh đẹp nhất. Cô ấy cho rằng điều thần kỳ này là nhờ vào thuốc kích hoạt nhưng không ý thức được, trên người Thượng Ất đã xảy ra chuyện mà người khác không thể nào tưởng tượng nổi.

“Tại sao có thể vậy được? Chẳng lẽ trùng A - mip thật sự thần kỳ như vậy, không chỉ có thể chữa trị hoàn toàn thân thể của mình, còn cho mình có được dị năng đặc thù gì đó sao?”

Thượng Ất đột nhiên trợn to mắt, nhìn chăm chăm về phía Bành Ly đang đến gần mình, ngạc nhiên phát hiện ra hẳn có thể thấy được một vầng sáng nhàn nhạt ở trên người Bành Ly, vầng sáng ấy không ngừng khuếch tán ra xung quanh, tụ tập lại, rồi lại khuếch tán ra, sau đó lại tụ lại. Rất thần kỳ cũng vô cùng quý dị. Trong bóng tối, cả người Bành Ly giống như đang trong phim khoa học viễn tưởng, thật thần kỳ, hiệu ứng hình ảnh trong phim cũng giống như những gì mình đang nhìn thấy.

“Bịch !”

Giống như ném một hòn đá xuống mặt hồ yên tĩnh, khi hai tay bành Ly chạm vào đôi mắt của Thượng Ất, Thượng Ất cảm nhận rất rõ ràng ánh sáng màu vàng kia nhanh chóng chuyển động, trong nháy mắt giống như đứa trẻ gặp được mẹ, vầng sáng trên người Bành Ly di chuyển theo đầu ngón tay của cô ấy chạy về phía Thượng Ất. Cũng ngay lúc này, trong lòng Thượng Ất đột nhiên hiểu rõ.

“Năng lượng sinh vật! Mình hiểu rồi, vàng sáng màu vàng này chính là năng lượng sinh vật trong cơ thể Bành Ly!”

Thượng Ất vô cùng chấn động, hẳn hoàn toàn không thể tin được những chuyện trước mắt mình. Ở trên đời này, Thượng Ất đã từng nghe đến lý thuyết về năng lượng sinh vật, cũng đã từng tận mắt nhìn thấy tinh hạch chứa đựng năng lượng sinh vật trong cơ thể thú thoái hoá. Những thứ đó được người ta gọi là nguyên tố tiến hóa, là năng lượng sinh vật cao cấp. Mà những người có năng lực càng cao, càng cần có nhiều tinh hạch chứa năng lượng sinh vật mới có thể duy trì sức chiến đấu.

Chương 42: Tiến Sĩ L Chết

Thượng Ất lục lọi hết trong trí nhớ của mình cũng không thể nào nhớ nổi, năng lượng sinh vật lại có thể xuất hiện trong trạng thái thần kỳ như thế này. Lại càng không cần nói đến việc mình có thể nhìn thấy rõ ràng như thế này. Thượng Ất vô thức nhìn về phía những người khác. Quả nhiên trên người Vương Vĩ cũng có một vầng sáng nhàn nhạt, có điều không giống với Bành Ly, vầng sáng trên người Vương Vĩ là màu xanh. Nhìn lại tiến sĩ L trong tay, vầng sáng trên người ông ta đậm hơn trên người Bành Ly và Vương Vĩ một chút, có màu đỏ hồng.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Thượng Ất không biết rõ, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Tiến sĩ L từng nói, trùng A - mip là một loài sinh vật rất thần kỳ, nó có thể dựa vào khả năng phục chế của mình, khiến cho cơ thể bị tổn thương có thể phục hồi lại như cũ trong thời gian ngắn, nhất định là do nguyên nhân này. Nhưng những vầng sáng này là sao? Vì sao mình có thể thấy được những thứ thần kỳ như vậy? Màu sắc của những vầng sáng này, độ mạnh yếu, lớn nhỏ cũng không giống nhau, chẳng lẽ vầng sáng đó cho thấy năng lượng trong cơ thể bọn họ là bao nhiêu sao? Trời ạ, nếu như đúng như những gì mình nghĩ, không phải đôi mắt của mình đã biến thành rada sinh vật sao? Không phải là mình gặp họa lại được phúc, đôi mắt có được dị năng nhận biết sao?”

Cảm xúc của Thượng Ất lên xuống liên tục, hắn mơ hồ nhận ra mình đã trúng thưởng lớn rồi. Vào thời tận thế, người tiến hóa càng ngày càng nhiều, các loại dị năng kỳ lạ, quý hiếm có thể thấy được rất nhiều, có được loại năng nhận biết này thì vẫn rất ít, có lẽ bởi vì loại dị năng này là do bộ phận ở đại não bị biến dị, thứ phức tạp nhất trong cơ thể con người chính là đại não, việc ít người có được cũng dễ hiểu.

Sự khó hiểu trong lòng đã được giải thích, nhưng vẫn có một điều Thượng Ất nghĩ mãi không ra, lúc này trong đầu hắn có xuất hiện một con mắt thật to. Thượng Ất không thể nào xác định được, con mắt to đó có phải là do mình tưởng tượng ra hay không. Chuyển kỳ lạ như vậy hoàn toàn không thể nào giải thích được, chẳng lẽ nói là mình vô ý tiêm thuốc độc nên bị tổn hại, tất cả đều là ảo giác của mình?

Nhắc nhở mình phải tỉnh táo, Thượng Ất lấy lại tinh thần, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía tiến sĩ L: “Tôi hỏi ông, trùng A - mip của ông ngoài việc có thể khiến cho cơ thể hồi phục lại như cũ trong thời gian ngắn, còn có tác dụng nào khác hay không?”

“Khụ khụ khụ, cậu không thể giết tôi, tôi là người cực kỳ quan trọng phụ trách trong sở nghiên cứu cơ cấu sinh vật ở trung ương, tôi...”

Sắc mặt như quả cà tím, tiến sĩ L liếc mạng giấy dựa, trực giác mạnh mẽ hơn người thường khiến lão ta cảm nhận rõ sát ý của Thượng Ất, hoàn toàn không chú ý đến vấn đề của Thượng Ất.

“Tôi hỏi ông lần nữa, trùng A - mip của ông không có khả năng khiến người dùng sinh ra dị năng phải không? Thuốc độc kia có thể thúc đẩy đại não sinh ra dị năng hay không?”

Gương mặt âm trầm, Thượng Ất vẫn kiên nhẫn hỏi, trong mơ hồ, trong lòng Thượng Ất nhận ra, “Con mắt” kia chỉ xuất hiện trong ý thức của mình, nhất định là một chuyện vô cùng quan trọng với mình, hắn muốn biết rốt cuộc đó là cái gì, cái đó có khả năng liên quan đến tương lai của hắn.

“Cậu thả tôi ra, tôi nói cho cậu biết. Tôi là một trong những thành viên có cấp bậc cao nhất trong sở nghiên cứu sinh vật ở Trung Hoa, trong phòng thí

nghiệm của tôi có chứa rất nhiều tư liệu quý giá có thể cứu chữa cả Trung Hoa, cậu không thể giết tôi, tôi...”

“Trả lời sai rồi, ông có thể chết rồi!”

Do hoảng sợ, rõ ràng tâm thần tiến sĩ L đã hoảng loạn. Xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy, Thượng Ất không còn tâm trạng nói chuyện cùng người gian trá, âm hiểm như tiến sĩ L nữa. Trong khi nói chuyện, cổ tay Thượng Ất dùng lực, một nguồn lực lượng khổng lồ lập tức bóp chặt cổ tiến sĩ L, xương cốt không chịu nổi áp lực lớn, phát ra tiếng răng rắc rõ ràng.

“Cậu không thể giết tôi! A!”

Một tiếng răng rắc vang lên, cổ tiến sĩ L lập tức nghiêng theo một góc độ vô cùng quỷ dị. Ánh mắt lão ta mở to, cả người dần dần không còn giữ được nữa, hơi thở chết chóc bao trùm lên người lão ta, đến phút cuối, tiến sĩ L cũng không thể tin được mình lại chết đơn giản như vậy, lão ta còn có rất nhiều bí mật chưa kịp nói ra. Thật đáng tiếc, sẽ chẳng còn cơ hội nói ra nữa. Tiến sĩ L nhát gan, sợ chết cuối cùng cũng có thể chết đi.

“Thật ra anh không nên giết ông ta, người này có thân phận đặc biệt, anh nhất định sẽ gặp phiền phức lớn.”

Giọng nói của Điền Bá từ trong góc vang lên, tiếng động vừa rồi lớn như vậy, gã ta đã sớm tỉnh dậy nhưng mà từ đầu đến đuôi, Điền Bá chỉ đứng một bên im lặng nhìn, cũng không có ý định ra tay giúp đỡ. Theo như Điền Bá thấy, tiến sĩ L và Thượng Ất là một loại người, là loại người sẽ mang đến phiền phức cho người bên cạnh.

“Phiền phức? Hừ, người phiền phức nhất chính là sinh vật thoái hóa gien ở bên ngoài kia kìa. Sau ngày hôm qua, thế giới này đã không còn là thế giới mà các người biết nữa. Còn người này... Nếu có người muốn ra mặt thay ông ta, tôi cũng không ngại tiễn anh ta đi sớm một bước.”

Thượng Ất yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt kiên định mà thâm thúy. Chuyện xảy ra trong đêm nay quá phức tạp nhưng cho dù kết cục như thế nào thì cũng không tệ lắm. Cảm nhận năng lượng đang bành trướng trong cơ thể, Thượng Ất tin rằng mình có thể đánh với hai con chó thoái hóa kia

một trận. Còn về việc Điền Bá muốn tìm phiền phức, ở ngoài kia có nhiều thú thoái hóa như vậy, có người nào đi tìm hấn gây phiền phức cơ chứ? Cho dù có thì cũng không sao, Thượng Ất đã có tính toán, cuộc gặp gỡ bất ngờ trong quá trình tiến hóa đã kích thích nên một ngọn lửa lớn mạnh mẽ trong nội tâm của Thượng Ất.

Thời gian dần dần trôi qua, đêm tối rất nhanh rút đi thay thế cho ban ngày, mặt trời mọc lên từ phương đông, chiếu sáng thế giới bên ngoài, mọi người trong giấc ngủ ỉnh lại. Xoa hai mắt, Phủ Hoàng Long, Đỗ Giai Tuệ lần lượt đi ra.

“Trời, có chuyện gì vậy? Tiến sĩ L bị giết chết rồi? Tôi đã nói rồi mà, cái người đáng ghét này sớm muộn gì cũng... Ôi, lại ăn ngon rồi.”

Đỗ Giai Tuệ vừa ngáp vừa đi, suýt chút nữa bị vấp phải cái thi thể ở trong góc mà vấp té. Ngực lớn, sức ăn cũng lớn, Đỗ Giai Tuệ cũng chẳng quan tâm xem ai là hung thủ, rất nhanh cô bị mùi thơm của bữa sáng hấp dẫn toàn bộ chú ý. Thuốc kích hoạt không chỉ cải tạo thân thể của cô mà còn thay đổi khẩu vị của cô. Qua một đêm, đồ ăn tối hôm qua đã sớm tiêu hóa hết, biến thành năng lượng phân bố khắp nơi trong người.

“Giai Tuệ, cậu tỉnh rồi à, nhanh đến đây ăn cơm đi. Thượng Ất dặn mình làm bữa sáng nhiều một chút, nói là sáng nay mọi người sẽ ăn nhiều.”

Trần Phóng vừa nói vừa cười đưa cho Đỗ Giai Tuệ một chén cơm lớn.

“Ha ha, thật là phong phú, Trần Phóng cậu không đói bụng sao? Vì sao mình lại đói như vậy? Ông trời ơi, không phải bà đây sắp đến kỳ kinh nguyệt đấy chứ.” Đỗ Giai Tuệ vỗ bụng, không để ý đến bọn người Bành Ly đang xấu hổ ở bên cạnh.

“Cô đói là chuyện bình thường, đây là chuyện tốt. Còn Phủ Hoàng Long, Điền Bá, hai người ăn nhiều một chút. Mấy ngày nay, mấy người là người cuối cùng trên thế giới này có thể ăn được đồ ăn quen thuộc này đấy.”

Thượng Ất bưng một chén cơm còn đang bốc hơi nóng lên trước mắt, dùng đũa kẹp một miếng trứng chiên vàng óng. Hấn ăn không nhanh không chậm, trong lời nói giống như đang nói một chuyện rất bình thường. Không

có ai chú ý đến, ánh sáng trong đôi mắt Thượng Ất đang nhìn về phía mọi người, mang theo một chút tiếc nuối.

Chương 43: Ba Mục Tiêu

Tác dụng lớn nhất của thuốc kích hoạt là chống lại phóng xạ từ tia X nhưng muốn dựa vào nó để thức tỉnh dị năng, không chỉ phải có được may mắn mà còn phải dựa vào tổ chất của cơ thể. Trải qua một đêm, thân thể Trần Phóng không xảy ra biến hóa nào cả. Cô tiêm một mũi, thuốc kích hoạt chỉ ngăn cản gien thoái hóa trong cơ thể cô, cũng không nâng cao tổ chất thân thể của cô.

Bành Ly và Vương Vĩ cũng giống như cô, Thượng Ất thấy rõ được, vầng sáng trên ba người này là màu vàng rất nhỏ, không đậm màu. Bọn họ vẫn là người thường như cũ, thể giới bên ngoài rất nguy hiểm đối với bọn họ. Phủ Hoàng Long thì không giống như trước, hai mắt Thượng Ất thấy được, quanh thân Phủ Hoàng Long được bao phủ một vầng sáng màu đỏ hồng. Ánh sáng này như lửa, trời sinh khiến cho người ta cảm thấy sắc bén. Rõ ràng, tối qua tiêm liên tục hơn mười ống thuốc cũng không lãng phí, tổ chất thân thể của Phủ Hoàng Long cũng được nâng cao.

“Không biết Phủ Hoàng Long có thức tỉnh được dị năng gì không, dựa vào năng lực đặc biệt này, cả đời này Phủ Hoàng Long chính là người gặp thần giết thần, gặp phật giết phật. Hơn nữa ở đây còn có súng, lát nữa cho Phủ Hoàng Long thử một chút, xem thử thần súng này lợi hại đến mức nào.”

Nhét một miếng thịt bò lớn, Thượng Ất hứng thú đánh giá Phủ Hoàng Long, trong đầu tưởng tượng ra cảnh một mình Phủ Hoàng Long với một cây súng giải quyết kẻ thù. Phủ Hoàng Long không chú ý đến chuyện này, hắn ta chỉ lúng túng nhìn một đồng chén bể ở trước mặt. Hắn ta vừa mới tỉnh lại, đối với những biến hóa trong thân thể, việc khống chế năng lực đặc biệt còn chưa quen thuộc. Vừa rồi dùng sức quá mạnh, không ngờ chiếc chén sứ mà Trần Phóng vừa đưa cho anh ta đã bị bóp nát.

“Thượng Ất, sau này anh và Trần Phóng định làm gì? Ừ, ý của tôi là, nếu như anh không ngại, tôi muốn tiếp tục ở lại đây được không?”

Đỗ Giai Tuệ nhổ xương gà trong miệng ra, vẻ mặt chờ đợi nhìn Thượng Ất. Là một người ngoại thành, nhà Đỗ Giai Tuệ ở ngoài Thủ đô ngàn dặm, cha mẹ của cô, họ hàng thân thích đều ở huyện nhỏ ngoài Thủ đô. Ngày hôm qua nhìn thấy con chó cảnh sát biến thành quái vật, Đỗ Giai Tuệ hiểu được một mình cô nhất định không thể sống nổi. Mà ở chỗ Thượng Ất có ăn có uống, nếu có thể ở cùng bọn họ thì thật tốt. Cũng không biết Thượng Ất nghĩ như thế nào, có cho mình ở lại hay không.

“Tôi cũng không đi, tôi muốn ở lại bảo vệ cho con nuôi Nhạc Nhạc của tôi. Thượng Ất, anh mà dám nói một chữ không, bây giờ tôi sẽ đá nát móng anh!”

Phủ Hoàng Long không lo lắng chuyện cái chén sứ nữa, hắn ta nhớ Trần Phóng đưa cho mình một cái chậu, trong lúc nói chuyện, đồ ăn chống chất như núi trong chậu nhanh chóng giảm bớt. Trải qua một đêm cải tạo, thuốc kích hoạt không chỉ tăng cường tố chất thân thể Phủ Hoàng Long, còn khiến cho anh ta đói bụng đến mức có thể nuốt được cả một cái đầu trâu.

“Có thể!”

Thượng Ất gật đầu tỏ vẻ không ý kiến gì khác. Cho dù Phủ Hoàng Long không nói, Thượng Ất cũng sẽ nghĩ cách giữ người đàn ông này lại.

Trong kế hoạch của Thượng Ất, hắn phải ở lại khi Hoa Tụng này ít nhất một đến hai tháng. Một là bởi vì con trai Thượng Nhạc Nhạc vừa mới đầy tháng, cần một nơi an toàn, tạm thời tránh thoát thú thoái hóa xuất hiện khắp nơi trong thười tận thế này. Thứ hai, trong nhà Thượng Ất còn một số lượng lớn thức ăn được đóng gói trong bao chân không, hắn phải dùng những thức ăn này để trao đổi lấy tinh hạch chứa năng lượng sinh vật quý giá, chính là thứ đặc biệt kết tinh trong não của thú thoái hóa. Thứ ba, Thượng Ất muốn tạo ra một nơi vui chơi ở thời tận thế, xung quanh khu vui chơi này không có con người hung ác, xấu xí bị thoái hóa. Mọi thứ phải giống như thế giới trước kia, Thượng Nhạc Nhạc phải có một nơi phát triển bình thường, có một tuổi thơ vui vẻ, thậm chí có thể được hạnh phúc cả đời.

Tuy nhiên mục tiêu thứ ba chỉ là tưởng tượng mà thôi. Tận thế tàn khốc, nếu không có thực lực thì còn sống cũng là một chuyện rất xa xỉ. Trong trí nhớ Thượng Ất, ngay cả dị năng giả có năng lực mạnh mẽ nhất, thậm chí

còn mạnh hơn cả thần, cũng khó có thể chống lại một số lượng lớn thú thoái hóa. Ở Trung Hoa thời tận thế, chỉ có Thủ đô có vật tư hùng hậu, vài chục vạn quân đội đóng quân và phần đông dị năng giả ở Ma Đô ở phía nam là có thể đứng vững không ngã. Còn những thế lực lớn nhỏ khác đều khó có thể chống lại sự tấn công của thủy triều thú thoái hóa.

Mà tất cả những chuyện này, đều là do ngôi sao thần bí bay trên bầu trời địa cầu. Mỗi tháng, ngôi sao này đều phóng ra một lần sóng từ, sau đó, sinh vật sẽ thoái hóa nhanh hơn, các sinh vật biến dị xuất hiện, cuộc sống của con người ngày càng khó khăn hơn.

Do đó, Thượng Ất cũng hiểu được mục tiêu thứ ba của hắn rất khó thực hiện được, chỉ dựa vào thuốc kích hoạt để có được dị năng là chuyện khó có thể thực hiện được. Có thể tình hình bây giờ không giống trước, trùng A - mip vô cùng thần kỳ không chỉ giúp cho hắn có được năng lực tự lành vết thương vô cùng mạnh mẽ, hai mắt lại có được dị năng nhận biết thần kỳ. Hơn nữa còn có nhân vật truyền kỳ Phủ Hoàng Long gia nhập, Thượng Ất cảm thấy mình hoàn toàn có thể thực hiện được mục tiêu thứ ba này! Nghĩ xong, Thượng Ất thả đôi đũa trong tay xuống, nói với tất cả mọi người ở trong phòng.

“Muốn ở lại cũng được, nhưng trước đó tôi đã nói, người nào ở lại thì phải nghe theo lời tôi, nếu không thì bây giờ có thể đi đi.”

“Nghe theo lời anh? Có thể cho tôi biết anh đang cần làm gì không?”

Trong góc bàn ăn, Bàn Ly và bạn trai Vương Vĩ đang ăn cơm, nghe thấy lời Thượng Ất nói, Vương Vĩ vô cùng nghi ngờ hỏi.

“Đi ra ngoài thu thập vật tư, quan trọng nhất là phải thu thập cái này!” Thượng Ất nói, sau đó lấy ra một thứ nhỏ như hạt táo màu đỏ hồng, đặt nhẹ lên bàn.

Tối hôm qua sau khi dọn sạch thi thể của tiến sĩ L, Thượng Ất rời khỏi tầng hầm ngầm suốt đêm, ở ngoài tìm được thi thể của một con chó cảnh sát sau đó bổ đầu nó ra. Thượng Ất rất may mắn, hắn tìm được thứ mà hắn muốn, một kết tinh hiếm thấy trong đầu của sinh vật thoái hóa - tinh hạch năng lượng sinh vật. Trong cuộc sống tương lai, loại tinh hạch năng lượng này là

thứ quý giá nhất mà tất cả mọi người trong thời tận thế truy đuổi, tác dụng của nó còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của bất kì kẻ nào.

“Đây là cái gì thế, nhìn rất đẹp, có thể ăn không?”

Đỗ Giai Tuệ đứng lên, cầm lấy tinh hạch. Bởi vì lúc xoay người cúi xuống, quần áo hơi mỏng trước ngực cô ta mở ra, lộ ra một mảng trắng nõn. Vương Vĩ ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, ánh mắt trợn ngược, vô thức nuốt một cái. Đỗ Giai Tuệ thật giống một con bò sữa lớn, sau khi sử dụng thuốc kích hoạt, đồi núi cao lớn trước ngực thực sự đã vượt xa tưởng tượng của người thường, thậm chí còn lớn hơn ngực của Trần Phóng gấp hai lần.

“Cô có thể ăn, bọn họ không thể.”

Thượng Ất nhẹ nhàng nói, tay chỉ về phía Trần Phóng, Bành Ly, còn có Vương Vĩ và Điền Bá. Trong số mấy người trong phòng này, năm người bọn họ không thể tiến hóa thành công, vẫn duy trì thể chất của con người bình thường. Mà tinh hạch thần bí này là ở trong cơ thể sinh vật thoái hóa, trong đó có ẩn chứa gien nguyên thủy nào đó, chỉ có thể chất của người sau khi tiến hóa mới có thể chịu được, hấp thu được, còn đối với người bình thường mà nói, lại chỉ có thể dùng để làm một loại đơn vị năng lượng để sử dụng, nói ví dụ như vào thời tận thế, người ta đã phát minh ra tệ tinh hạch.

“Thượng Ất, anh muốn chúng tôi thu thập thứ này, cái này anh lấy ở đâu ra vậy?”

Bành Ly tò mò tới gần, cô không ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt trên tinh hạch.

Chương 44: Đi Con Đường Nào.

“Tinh hạch này là lấy ra từ trong đầu của con chó thoái hóa ở bên ngoài.”

Thượng Ất nói, đứng dậy lấy tinh hạch cầm trong tay, để nó hứng ánh mặt trời từ cửa thông gió, mắt nhìn chăm chăm vào viên tinh hạch có màu đỏ

như máu khiến người ta mê ly, dường như không nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Bành Ly, đang dùng sức lau sạch tay vào quần áo.

“Không chỉ trong đầu của con chó thoái hóa kia có loại tinh hạch năng lượng này, tất cả sinh vật bên ngoài, kể cả động vật có vú, sâu, thậm chí... Trong cơ thể thực vật tiến hoá cao cũng có thể có loại tinh hạch năng lượng này.”

Thượng Ất nói, quay đầu lại nhìn Trần Phóng đang chơi đùa cùng con trai, cuối cùng không nói hai từ “Con người” đó ra. Có một số việc bây giờ không thích hợp để nói ra. Ba tháng tiếp theo, cho dù là con người có trình độ tiến hóa cao nhất, cũng bắt đầu bị thoái hóa do ảnh hưởng từ phóng xạ tia X. Từ đó, những sinh vật khác cũng như con người sẽ xuất hiện tinh hạch năng lượng trong đầu. Khi đó, những người sống sót sẽ biết được tinh hạch năng lượng quý giá như thế nào, điên cuồng đến mức không thể kiềm chế được. Trong mắt bọn họ, đồng loại chỉ là một thứ chứa đựng tinh hạch năng lượng mà thôi.

Từ đó về sau, ngoại trừ mấy khu căn cứ, vùng đất hoang nơi biên giới đều có thể thấy được cảnh đập đầu thi thể con người. Đương nhiên còn có những bộ phận khác, không chỉ lấy đi tinh hạch trong đầu, còn có những bộ phận khác trên thân thể, đặc biệt giống như ngực của Đỗ Giai Tuệ, đó là bộ phận mềm mại có hương vị ngọt ngào đến mức không thể tưởng tượng được. Thú thoái hóa ăn thịt người, người thoái hóa ăn thịt người, người ăn thịt người! Đây là sự thật vào thời tận thế, không có zombie trong tiểu thuyết, chỉ có bị chết đi rồi vào trong bụng người khác thôi.

Trần Phóng còn đang trong thời kỳ cho con bú, Thượng Ất không muốn hù dọa cô và con trai, cho nên những cảnh tượng đó chỉ xẹt qua trong đầu, sau đó lập tức biến mất ở sâu trong đầu hắc.

“Không được, như vậy quá nguy hiểm, chúng tôi không thể làm chuyện này giúp anh được. Bành Ly, hay là chúng ta đi đi, nhanh chóng rời đi ngay bây giờ.”

Vương Vĩ hoảng sợ nhìn Thượng Ất, trong đó chứa đựng cả giận dữ và sợ hãi. Tối hôm qua tận mắt nhìn thấy Thượng Ất bóp chết tiến sĩ L, bây giờ Vương Vĩ chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu đều là tình trạng tiến sĩ L kêu la

thảm thiết. Vương Vĩ đã muốn rời đi sớm rồi, bây giờ nghe Thượng Ất nói như vậy, lại càng ngồi không yên, lập tức đứng dậy, kéo Bành Ly định bỏ đi.

“Thôi đi... Qua cầu rút ván, Bành Ly, đây là người đàn ông cô đã yêu nhiều năm sao? Ánh mắt của cô kém quá.”

Đỗ Giai Tuệ bất mãn liếc Vương Vĩ một cái, miệng nói chẳng kiêng kị chút nào. Mới vừa rồi còn ăn thức ăn của Thượng Ất, bây giờ lại lập tức trở mặt, một cô gái hiền lành như Bành Ly sao lại có thể nhìn trúng một người đàn ông như vậy chứ? !

“Cô nói cái gì? Thế nào là qua cầu rút ván? Nếu không phải đến chỗ bọn họ ăn tiệc đầy tháng của con anh ta, tôi và Bành Ly sẽ bị nhốt ở đây sao? Đỗ Giai Tuệ, cô còn chưa biết đâu, đêm qua Thượng Ất đã giết chết cảnh sát và tên tiến sĩ L kia rồi, chẳng lẽ cô không lo cảnh sát sẽ tìm đến tận đây rồi bắt hết chúng ta lại sao? Không lẽ mấy người đều tin lời Thượng Ất nói sao? Chỉ là xuất hiện mấy con chó dại mà tôi, mọi chuyện sớm muộn gì cũng sẽ qua thôi. Mấy người đều là kẻ điên, tôi muốn về nhà!”

Vương Vĩ càng nói, tâm trạng lại càng kích động, Bành Ly đứng bên cạnh anh ta cắn môi, dường như hạ quyết tâm rất lớn, mở miệng nói: “Giai Tuệ, cậu đừng hiểu lầm, Vương Vĩ không phải loại người không hiểu việc báo đáp người khác. Có thể là anh ấy bị dọa sợ rồi. Mình cũng đồng ý với lựa chọn của Vương Vĩ, chúng mình có nhà, không thể đợi ở đây được. Còn chưa kịp nói cho mọi người, tôi và Vương Vĩ đã vay tiền mua nhà ở Thủ đô, ở khu vực lân cận Thành Nam. Phòng cưới chuẩn bị khoảng một tháng, khi đó, chúng mình sẽ cử hành hôn lễ, Gia Tuệ, cậu nhất định phải tới làm phù dâu cho mình đấy.

Hôn lễ? Một tháng nữa? Nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của Bành Ly, Thượng Ất không nói gì, chỉ im lặng.

Bành Ly và Vương Vĩ suy nghĩ thật đơn giản, làm sao có thể cử hành hôn lễ được nữa chứ? Một tháng sau, phóng xạ sóng từ lại quét cả toàn cầu một lần nữa, khi đó thú thoái hóa sẽ tăng lên gấp mấy lần, đến việc có thể sống sót cũng là một vấn đề, cử hành hôn lễ... Hay là thôi đi.

“Cũng được, mỗi người có chí riêng, nếu các người phải đi thì tôi cũng không ngăn cản nữa. Ngoài cửa ra vào có thức ăn, xem như vì cô là bạn học của Trần Phóng, tôi tặng cho hai người, đi cẩn thận.”

Thượng Ất nói, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, không để ý đến Bành Ly và Vương Vĩ nữa. Từ đây đến khu vực ở Thành Nam khoảng 13km, trong đó có một cái công viên, ba cái chợ ngoài trời, còn có một vườn bách thú tư nhân. Mặc dù vận may của Bành Ly và Vương Vĩ có nghịch thiên, có thể bình yên vô sự tránh thoát tất cả thú thoái hóa nhưng trong lúc này, tất cả con đường lớn nhỏ có vô số người xuống đường cướp bóc, nhất định khiến cho hai người kia cửu tử nhất sinh. Cho nên, Bành Ly và Vương Vĩ chết chắc rồi.

“Này, đội trưởng đặc công, anh không đi sao? Tôi nhớ ngày hôm qua anh nói phải đi mà.”

Thấy Bành Ly và Vương Vĩ không hề quay đầu đi thẳng ra cửa, Phủ Hoàng Long ngẩng đầu nhìn về phía Diên Ba, trong mắt chứa đựng sự khiêu khích, không có chút thiện cảm nào. Cái này cũng khó trách, mấy giờ trước, Diên Bá còn đem theo nhiều cảnh sát đến gây khó dễ cho Phủ Hoàng Long, bây giờ tình huống thay đổi, đến lượt Thượng Ất quyết định, Phủ Hoàng Long đương nhiên muốn lấy lại danh dự của mình.

“Tôi đổi ý rồi, tạm thời không đi, chờ cứu viện.” Sắc mặt Diên Bá bình tĩnh, chuyên tâm uống ly trà trước mặt: “Tối hôm ta tôi đã gọi đến tổng bộ, biết được vợ của tôi đã được một người đồng nghiệp đón đi, trước mắt tạm thời an toàn. Tôi cũng nhận được tin tức từ tổng bộ, giữa trưa ngày hôm qua, một vì sao đột nhiên xuất hiện trên bầu trời trái đất. Căn cứ vào những kiểm tra đo lường, đường kính của ngôi sao này bằng khoảng mười một phần năm trái đất. Không ai biết rõ nó từ đâu đến, tại sao lại xuất hiện trên bầu trời trái đất nhưng có thể khẳng định được rằng, bắt đầu từ giữa trưa ngày hôm qua, các nơi trên cả thế giới liên tục xuất hiện chuyện động vật tấn công người, vì thế rất nhiều quốc gia đã tuyên bố tình trạng giới nghiêm.

Giọng nói của Diên Bá hơi khàn, gã ta nâng ly trà lên uống một hớp lớn, ánh mắt kỳ lạ nhìn Thượng Ất một cái rồi nói tiếp.

“Tất cả mọi người đoán ngôi sao thần bí kia chính là nguyên nhân khiến cho động vật nổi điên nhưng không có bất kỳ ai có thể giải thích nguyên nhân rõ ràng. Tôi đoán chuyện này, từ khi bắt đầu, trong lòng Thượng Ất đã biết rõ phải không? Anh có thể giải thích cho mọi người biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra không?”

“Tôi biết cũng không nhiều hơn anh, hơn nữa tôi cũng không có nghĩa vụ phải giải thích với anh. Anh muốn ở lại thì cũng được, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của tôi là được. Trước đó, anh phải giải thích rõ làm sao anh có thể liên lạc với tổng bộ cảnh sát? Theo như tôi biết, hiện tại thư điện tử cũng đã bị ngắt rồi, đừng nói cho tôi là anh dùng bồ câu đưa tin.”

Thượng Ất lạnh lùng nói, mặc dù Diên Bá tỏ vẻ rất thành khẩn, gần gũi, nhưng Thượng Ất không tin lời gã ta nói... Đây là kinh nghiệm phải trải qua cả đời thâm đầu đón có được, ngoài vợ con, Thượng Ất không tin bất cứ ai.

“Không cần coi thường người khác quá, tốt xấu gì thì tôi cũng là đội trưởng đặc công, nổi mạch điện đơn giản, giải mã không làm khó được tôi. Nhà của anh có rất nhiều dây mạng, nếu muốn liên lạc với bên ngoài thực sự rất dễ dàng.”

Chương 45: Tinh Hạch Năng Lượng Sinh Vật

Diên Bá mỉm cười, giọng điệu thoải mái, tự nhiên, Đỗ Giai Tuệ ở bên cạnh sững sốt, không nói lời nào đột nhiên thét lên.

“Ồi vãi thật, sao anh không nói sớm, bà đây còn tưởng rằng điện thoại trên toàn bộ thế giới này đều không thể kết nối. Mau kết nối ra bên ngoài giúp tôi với, tôi muốn gọi điện thoại cho ba mẹ tôi.”

“Mỹ nữ, chỉ có thể nói cô kém may mắn rồi. Chỉ có đường dây trực tiếp mới có thể kết nối, vừa rồi tôi đã thử nhiều lần, trước mắt, phần lớn các trạm trung chuyển tín hiệu đều đã bị ngắt, điện thoại chỉ có thể kết nối với khu vực gần đây thôi. Khu vực bên ngoài thì... hay là thôi đi.”

Điền Bá giải thích rất kiên nhẫn, lại làm cho hy vọng trong lòng mọi người vừa mới nhen nhóm lên tan biến hoàn toàn. Xem ra tận thế thật sự đã đến rồi, trong lúc vô thức, con người đã khôi phục lại cách thức đi đường bằng chân, truyền tin bằng miệng như thời nguyên thủy, điều này khiến cho những người hiện đại đã quen với việc có tin tức ngay lập tức khó mà thích ứng.

Khiến cho mọi người khó thích ứng hơn còn có thể giới bên ngoài. Nghỉ ngơi và hồi phục suốt một ngày một đêm, vào sáng sớm ngày thứ ba sau tận thế, Thượng Ất dẫn đầu rời khỏi tầng hầm ngầm. Trong khoảnh khắc đẩy cửa chính ra, dường như tất cả mọi người đều ngừng thở, giờ phút này, khu Hoa Tụng to lớn của Thủ đô đã không còn giống như bộ dáng ban đầu.

“Ôi trời ơi, Đây là thế giới trước kia sao? Không phải chúng ta đã xuyên không đến thế giới kì lạ nào đó chứ.”

Đẩy cửa chính ra, Đỗ Giai Tuệ bị hơi thở nguyên thủy ập tới, nháy mắt sợ hãi kêu lên. Đường cái sạch sẽ nay đầy ắp cỏ dại, đường xi măng đã bị phủ kín một màu xanh, mà những chỗ dùng để trồng hoa cỏ càng xanh tốt hơn, dường như các loại cây cối chỉ trong một đêm đều được nâng cao, thực vật bao phủ một mảng lớn.

Giẫm phải mặt đất có chút xộp, Thượng Ất quay đầu nhìn về chỗ ẩn thân. Chỗ cửa sổ đã bị lá xanh lớn nhỏ bao phủ, trên vách tường có dây leo chằng chịt. Trong vòng một ngày, khu nhà cấp cao ở Thủ đô có trị giá hơn mười triệu lập tức biến thành chỗ vui chơi cho mấy cây thường xuân. Không bao lâu nữa, chỉ sợ đến chủ nhà cũng không thể tìm được cửa vào nhà ở đâu.

Sóng phóng xạ từ tia X quét qua toàn cầu gây ra thoái hóa, thực vật cũng không may mắn thoát khỏi. Gien ẩn hình trong cơ thể vô số thực vật lại bị kích phát một lần nữa, hơi thở sự sống từ thời xa xưa bắt đầu lan tràn khắp thế giới này. Đối với bọn người Đỗ Giai Tuệ mà nói, thật sự giống như đang đứng trên một hành tinh xa lạ, giống như xuyên không.

“Đừng tùy tiện chạm vào những cây này, dựa theo kế hoạch lúc trước, bây giờ chúng ta chia nhau ra tìm vật tư và tính hạch năng lượng sinh vật. Bây giờ lấy chỗ này làm điểm cơ sở, Đỗ Giai Tuệ, Phủ Hoàng Long, Điền Bá, ba người đi dọc theo tường vây của khu nhà ở này một vòng. Nhớ kỹ,

không cần phải đi đến chỗ có dày đặc thực vật, cố gắng đi đến chỗ siêu thị, tiệm thuốc, thu thập vật tư. Nhớ kỹ, sinh vật toàn cầu bây giờ cũng đã bị thoái hóa, vi khuẩn và vi sinh vật khác trong giới tự nhiên cũng biến hóa. Nhiều nhất là ba ngày, tất cả những thức ăn không qua xử lý đều sẽ bị hư thối. Sau một tuần, máy nhà máy thủy điện và nhiệt điện cũng sẽ ngừng cung cấp điện. Cho nên thu thập vật tư càng nhiều càng tốt, có thể lấy được bao nhiêu thì cứ lấy hết.”

Thượng Ất an bài nhiệm vụ cho ba người Phủ Hoàng Long, còn mình thì xoay người bước về phía tiểu khu. Đồ Giai Tuệ hét lên ở sau lưng hắn.

“Tôi nói này Thượng Ất, để cho tôi đi theo anh đi. Anh nhìn hai người đàn ông này đi, cả đường đi cứ mắt to mắt nhỏ trừng nhau, giống như hận không thể bổ nhào vào nhau vậy. Tôi sợ lát nữa hai người bọn họ đánh nhau, tôi không xử lý được đâu.”

“Không cần quan tâm, nếu như bọn họ muốn đánh thì cứ để cho bọn họ đánh. Chỉ là cho dù thắng thua như thế nào, đêm nay nhất định không cho trở lại tầng hầm ngầm.”

Thượng Ất không quay đầu lại, biến mất sau màu xanh biếc của cây liễu, bỏ lại Đồ Giai Tuệ đang bất mãn bĩu môi, quay người lại đi cũng Phủ Hoàng Long và Điền Ba theo hướng khác.

Khu Hoa Tụng ở Thủ đô là một trong những khuôn viên xa hoa, cho dù là diện tích hay là kiến trúc quy hoạch đất, đều được người chuyên môn tỉ mỉ lựa chọn, thiết kế. Đi ngang qua một bụi cỏ là một đình nghỉ mát, Thượng Ất ngẩng đầu nhìn về phía đảo nhỏ ở giữa hồ, trong lòng cảm thấy khá ngậm ngùi.

“Tiền đúng là một thứ thật tốt, ở Thủ đô tắc đất tắc vàng, diện tích của đảo nhỏ ở giữa hồ kia chắc khoảng mười kilomet vuông nhỉ? Nếu dùng để xây dựng trường học, có thể thu được ít nhất ba nghìn học sinh, có thể khai thác xây được bốn căn biệt thự. Một mét vuông thể này bán được bao nhiêu tiền nhỉ? Một trăm? Hai trăm? Hay năm trăm?

Thượng Ất hí mắt đánh giá cẩn thận đảo nhỏ ở giữa hồ, hai căn biệt thự xa hoa được lắp đặt thiết bị đầy đủ, càng nhìn càng thấy thích. Chỗ này xung

quanh là hồ nước, hai bờ sông có đủ loại cây keo, cây liễu và các loại hoa cỏ khác, phong cảnh vô cùng vắng vẻ.

Nhìn trên mặt nước, cách khoảng chừng mấy trăm mét, hoa sen màu phấn hồng nở rộ. Lúc này đang là giữa hè, gió mát thổi tới, những cánh hoa phấn nộn lắc lư theo gió, giống như một đám bé gái thực nhả, xinh đẹp đang vẫy tay với Thượng Ất, cảnh sắc say lòng người. Thịnh thoảng có một chút gió lớn, hoa sen lay động, lá sen đong đưa, từng chiếc như đầu của một đứa trẻ lộ khuôn mặt ra, bên trong từng bông hoa có hạt sen nhỏ xanh tươi ướt át, càng khiến cho người ta thêm thương vô cùng.

Thượng Ất dò xét trong nước thử, hẳn phát hiện hồ nước này chỉ sâu không đến hai thước. Mặc dù hơi cạn nhưng đối với một số thú thoái hóa không giỏi bơi thì cái này chính là lá chắn tự nhiên. Còn con đường nhỏ nối với phía ngoài kia, chỉ cần lái một chiếc xe hơi đến là có thể miễn cưỡng chặn lại được, đảo nhỏ giữa hồ có thể lập tức biến thành một chỗ ẩn thân hoàn hảo.

Cẩn thận dò xét mấy lần, Thượng Ất cảm thấy phải lập tức đưa hai mẹ con Trần Phóng đến đây. Có điều trước đó, hẳn phải đi xem tình huống trước. Nếu như người ở trong đó không đồng ý hoặc ngăn cản một nhà Thượng Ất chuyển vào, Thượng Ất không ngại dùng súng trong tay để cho đối phương tỉnh táo lại.

Xoay người cúi đầu xuống, Thượng Ất giống như một con báo săn ở trong rừng, nhanh chóng tiến về phía trước. Sau khi được trùng A - mip cải tạo, thân thể Thượng Ất hoàn toàn khác trước. Thượng Ất có thể cảm nhận rõ ràng năng lực của mình mạnh hơn trước gấp ba lần. Trên lưng có chiếc bao nặng hơn mười cân, lại có thêm một khẩu súng tự động, một khẩu súng ngắn, tổng cộng khoảng hai ba mươi cân, vậy mà hẳn lại cảm thấy nhẹ như món đồ chơi bằng nhựa.

Thượng Ất âm thầm suy đoán, dựa vào tổ chất của cơ thể, cho dù gặp phải con chó biến dị ngày hôm qua, hẳn cũng có thể đánh được một trận. Nếu như gặp may thì, dựa vào vũ khí ở trong tay, thậm chí có thể xử lý luôn được cả hai con. Đường nhiên, năng lực được nâng cao không chỉ có lợi như thế thôi. Trong lúc chạy trốn, Thượng Ất phát hiện, lực lượng ở chân được tăng cường, tốc độ của hẳn cũng nhanh hơn. Nếu như cố gắng hết sức

chạy, kỉ lục chạy nhanh nhất của loài người sẽ bị hấn phá vỡ một cách dễ dàng.

Chương 46: Chó Teddy Ăn Chân Người

Thế nhưng trong khi chạy Thượng Ất lại phát hiện ra điều không tưởng ở bản thân. Ngoài lượng và tốc độ cực mạnh ra thì cơ thể Thượng Ất vẫn chưa hình thành trọn vẹn để kết hợp được với phản ứng của thần kinh. Thượng Ất vẫn chưa thể không chế hoàn toàn được cơ thể của mình, mỗi khi gia tăng tốc độ tới một mức độ nào đó hoặc là sử dụng quá nhiều sức lực, hấn sẽ bị buộc phải dừng bước, sau đó lúng túng né tránh những đám cây trên đỉnh đầu hoặc những cành cây vụn dưới chân. Những lúc như thế, Thượng Ất chẳng khác nào một tay đua với kỹ thuật vụng về, hoàn toàn không đạt được tới cảnh giới hoàn hảo giữa người và xe.

Đương nhiên tình trạng như vậy cũng rất phù hợp với quy luật tiến hóa tự nhiên của các loài sinh vật, trùng A - míp cải tạo lại cơ bắp và xương cốt của Thượng Ất trước, còn hệ thống thần kinh vì có kết cấu phức tạp nên không thể nào có thể cải tạo lại trong một khoảng thời gian ngắn được.

Muốn hoàn toàn không sợ hãi sự uy hiếp của thú thoái hóa, Thượng Ất cần phải có thời gian và một số lượng lớn tinh hạch năng lượng của sinh vật. Nguyên nhân Thượng Ất cấp bách đi tìm kiếm năng lượng cốt lõi chính là vì lý do đó. Có được năng lượng cốt lõi, thì ngay cả cơ thể của Hoàng Long, Điền Bá, Đỗ Gia Tuệ đều có thể tiếp tục cường hóa. Nếu không, chỉ dựa vào các loại thức ăn thông thường thì bọn họ sẽ rất khó có thể nâng cao thực lực trong một khoảng thời gian ngắn.

Vừa nghĩ, Thượng Ất vừa chạy xuyên qua một con đường hẹp và tĩnh mịch của một khu dân cư, hấn nhanh chóng tiến về phía trước. Trên đường đi, thỉnh thoảng lại hiện vài người ở đình nghỉ mát, ở hòn non bộ, ở khu vui chơi công cộng. Thượng Ất biết chắc chắn dân cư định cư ở khu này đang mạo hiểm ra ngoài tìm kiếm thức ăn. Sóng phóng xạ lần thứ nhất xảy ra đến nay đã là ngày thứ ba, vi sinh vật và vi khuẩn thoái hóa gen rõ ràng đã bắt đầu phát ra huy lực. Có lẽ số lượng thực còn sót lại trong nhà bọn họ dưới

tác dụng ăn mòn của bọn chúng đã sớm mục nát thành bột. Nếu không nghĩ cách ra ngoài tìm chút đồ ăn thì những người dân này sẽ chết đói hết mất.

Đột nhiên, Thượng Ất dừng bước. Trước mặt hắn, một mùi máu tươi nồng đậm theo gió bay tới, hắt cau mày, giơ súng tiểu liên trong tay lên, khuôn mặt lộ vẻ cảnh giác, chăm chú nhìn một đồng đá núi giả ở trước mặt.

Trời liền đất, đất liền trời, bốn phía yên tĩnh không chút tiếng động. Phía trước không hề có âm thanh của bất kỳ người nào, chỉ có tiếng xột xoạt kỳ quái rất nhỏ truyền tới. Thượng Ất tập trung tinh thần, cẩn thận tiến về phía trước. Đôi mắt có thể cảm nhận được dị năng cùng với tư duy chậm chạp như cánh quạt bắt đầu mở ra, phía sau một tảng đá to, Thượng Ất phát hiện ra một cái chân người đã không còn nguyên vẹn. Vết máu trên cái chân người trong cảm nhận và tầm mắt của Thượng Ất phát ra vàng sáng yếu ớt. Rõ ràng cái chân người này mới lìa khỏi cơ thể chưa lâu, trên đó vẫn còn tồn tại năng lượng chưa hoàn toàn tiêu tán hết của sinh vật.

“Đúng là một kẻ xui xẻo...”

Thượng Ất âm thầm chia buồn cho chủ nhân xấu số của cái cái chân này. Theo như hình dáng và kích thước của cái chân có thể đoán ra đây là chân của một người phụ nữ trẻ tuổi. Mỗi ngón chân đều được chủ nhân tỉ mỉ sơn lên những màu đẹp để khác nhau. Nhưng nào ngờ những sắc màu kia còn chưa bong hết thì cái chân này đã trở thành thức ăn của một con dã thú hung tàn nào đó rồi. Rốt cuộc là cái thứ gì đã cắn chết chủ nhân có cái chân này? Thượng Ất bóp bóp khẩu súng trong tay, cẩn thận tiến về phía trước.

“Ô ô!”

Âm thanh uy hiếp đặc thù của dã thú đột ngột vang lên bên tai, một con chó teddy với thân hình nhỏ bé màu nâu đột nhiên hiện ra bên cạnh tảng đá, nó nhe răng trừng mắt, không ngừng thấp giọng gào thét. Cứ như vậy một người, một chó gặp nhau trên con đường nhỏ hẹp.

“Mẹ kiếp, sao lại là chó nữa rồi?”

Thượng Ất im lặng nhìn con chó Teddy màu nâu, phía sau nó là thi thể còn có một nửa của một người phụ nữ đang nằm bất động trên đất. Đồng thệ bị

cắn nát, cái bụng rỗng không đã đủ để chứng minh người phụ nữ đã chết lâu rồi.

“Phiền phức nhất trong hai kiếp của ông chính là chó, đặc biệt là loại chó trúng phải sắc ma dám làm chuyện giữa ban ngày như mày.”

Thượng Ất chậm rãi giơ tay lên, nòng súng sắc lạnh trọng nháy mắt nhắm thẳng vào đầu con chó Teddy. Đúng lúc này, con chó thoát hóa lộ vẻ sững sờ, cây súng trong tay Thượng Ất dường như khiến nó nghĩ ra sự khủng khiếp của nhân loại, nó lắc lắc cái đầu, vẫy vẫy cái đuôi nhỏ, rồi đột nhiên quay người bỏ chạy.

“Mẹ kiếp! Cái con này thật giống lão tiến sĩ L kia, ham sống sợ chết, bộ dạng y hệt, không khác gì nhau.”

Thượng Ất lắc đầu, không hề nổ súng ngăn con chó Teddy lại. Với loại hình thể vẫn duy trì như cũ mà không thay đổi này thì nó là thú biến hóa mà trong ý thức vẫn giữ được ký ức ban đầu, trong cơ thể nó sẽ không phát sinh ra tinh hạch năng lượng sinh vật. Giết chết nó chỉ khiến Thượng Ất lãng phí đạn dược mà thôi, không hề có bất kỳ ý nghĩa gì.

Thượng Ất vô tình đi tới trước thi thể của người phụ nữ kia, lặng lẽ nhìn cơ thể vẫn còn một chút hơi ấm của cô ta, trong lòng không khỏi tiếc thương. Hẳn đoán rất đúng, cô gái này còn rất trẻ, nhìn khuôn mặt với làn da trắng non, căng mịn có thể thấy cô gái cùng lắm mới 20 tuổi, chiếc váy dài liên thân sang trọng thể hiện rõ lúc còn sống cô ấy cũng không phải là một người thiếu tiền. Đây có lẽ chính là người được coi là mỹ nữ giàu chuẩn thường được mọi người ngưỡng mộ. Có điều giờ đây mọi thứ đã không còn ý nghĩa gì nữa, giây phút con thú thoát hóa bổ nhào tới cắt đứt cổ họng cô gái thì dung mạo, tiền tài, gia cảnh... tất cả những thứ khiến cô ấy tự hào đều tan thành mây khói trong chớp mắt. Sinh mệnh con người vẫn luôn mong manh yếu ớt như thế, tất cả những thứ trên người mà nằm bên ngoài cơ thể cô không thể nào ngăn cản được một con chó nhỏ tàn nhẫn cắn nát cổ họng của chính cô được.

Nhìn thi thể lần cuối, Thượng Ất quay người bỏ đi. Mùi máu tươi ở đây nồng quá không thích hợp ở lại lâu. Đám thú thoát hóa dày như kiến sẽ nhanh chóng chen chúc tới. Bộ ngực trắng nõn cùng bờ hông khêu gợi của

thiếu nữ sẽ biến mất trong miệng của những con thú thoái hóa to lớn. Còn những con thú thoái hóa với thân hình nhỏ hơn thì sẽ gặm sạch những thứ con sót lại trên xương đầu. Đám kiến thì gặm vụn và hút hết tủy đầu cô gái. Cuối cùng là vi khuẩn và vi sinh vật nhập hội, lần lượt phân giải tóc, lông trên cơ thể và lớp da của nạn nhân. Thế giới này sẽ không giữ lại bất cứ thứ gì cho cô ấy, như thể cô chưa từng tồn tại.

Thượng Ất nhanh chóng vượt qua một nửa khu dân cư, đi tới một con đường lân cận bên ngoài khu biệt thự. Trên đường đi, hắn gặp phải vài đám sinh vật thoái hóa, trong đó nhiều nhất là chó mèo. Thượng Ất có gặp phải một con mèo cũng thoái hóa, con mèo mập mạp nhìn rất giống mèo Garfield này đã thoái hóa tới mức những chiếc răng dài ra tới tận mười centimet. Hai bên xảy ra một trận chiến kịch liệt, sau khi phải trả giá bằng ba vết thương khá sâu thì cuối cùng Thượng Ất cũng đã thành công trong việc giết chết con thú thoái hóa, và may mắn tìm được một viên tinh hạch năng lượng sinh vật trong cơ thể của nó.

Lần này Thượng Ất không vội nuốt chỗ tinh hạch năng lượng vào người, việc dùng thuốc hoạt hóa lần trước đã dạy cho hắn một bài học, khiến hắn đề cao cảnh giác. Hắn cẩn thận cất nó đi, đợi đến khi nào mọi thứ đã an toàn mới dùng. Có thu hoạch khiến bước chân Thượng Ất càng trở nên nhẹ và nhanh hơn nhưng hắn không ngờ mình lại nhanh chóng bị một người khác chặn lại.

“Đứng lại! Mày ở lâu mấy? Đến chỗ bọn tao làm gì?”

Trước tòa nhà trồng đầy hoa cỏ, mười mấy gã đàn ông tay cầm dao phay, côn sắt đứng chặn giữa đường. Thượng Ất chửi thầm một tiếng trong lòng, bất đắc dĩ dừng lại. Trên một đoạn đường ngắn ngủi có 1km mà hắn đã gặp phải tất cả đợt những kẻ sống sót chặn mình, đối phương rất đông, Thượng Ất thật sự không có cách nào lách qua được.

Chương 47: Ác Ý Chặn Đường

“Qua đường thôi, nhà tôi ở lầu 14.”

Thượng Ất dừng lại cách vài mét, đứng quan sát đám đàn ông. Tuổi tác mấy người này cũng không lớn lắm, gã đứng trước khoảng bốn mươi tuổi, dáng người tầm một mét tám giống Thượng Ất. Trang phục hề với những chiếc vuốt sói có giá không hề rẻ được mặc bên ngoài cơ thể lực lưỡng. Râu quai nón cộng thêm con dao phay trong tay trông rất có khí thế uy mãnh của các vị tướng thời cổ đại, khiến người khác run sợ.

Lúc này, gã có bộ râu quai nón kia cũng đang nhìn Thượng Ất đầy tò mò.

- Lầu số 14? Mà ở phía khu nhà Tây bên kia, chạy tới khu cao tầng này của bọn tao làm gì?

Gã râu quai nón nhìn thấy Thượng Ất đứng bất động tại chỗ đường như cảm thấy có phần nhẹ nhõm. Lúc này, tốc độ đi tới của Thượng Ất rất nhanh, bọn họ còn tưởng là loài dã thú hung tàn nào đó chạy tới, trong lòng thực sự rất lo sợ.

“Tôi không hề có ác ý, mấy anh không cần lo lắng. Phiền các anh nhường đường, tôi muốn đi qua.”

Nhìn thấy gã râu quai nón đứng giữa đường, không hề có ý định nhường qua, Thượng Ất liền chau mày. Có lẽ hẳn đã phần nào đoán ra nguyên nhân mấy gã này đứng ở đây. Tận thế sắp bắt đầu, các loại thú thoái hóa hại người khắp nơi, những kẻ may mắn sống sót thì tập hợp lại thành từng đội dựa vào số tầng lầu mà hình thành các đội hình nhỏ. Ở kiếp trước, Thượng Ất cũng tham gia đội hình cỡ nhỏ sống qua ngày thế này. Thế nhưng Thượng Ất thật kém may mắn, mấy lần liền không hề đạt được chức vị quan trọng nào mà còn bị sóng phóng xạ bắn trúng, tứ chi xảy ra hiện tượng thoái hóa, trở thành kẻ thoái hóa không hoàn toàn, cuối cùng bị đồng đội vứt bỏ một cách vô tình. Nhìn bộ dạng căng thẳng của gã râu quai nón cùng mấy người đứng sau gã, có lẽ bọn họ mới hợp thành một đội. Thực lực của đội hình như vậy có hạn, nếu thực lực của kẻ đứng đầu không mạnh, chỉ cần gặp phải nguy hiểm thì nó sẽ lập tức sụp đổ.

“Người anh em, một mình cậu muốn đi đâu thế? Cậu không biết sao? Mấy hôm trước đám động vật trong khu dân cư của chúng tôi giống như phát

điên mà tấn công con người vậy. Mấy người già ở tầng lầu của chúng tôi bị chúng cắn chết ngay lúc đó. Tôi khuyên cậu mau về nhà và trốn đi, nếu không gặp phải con chó hay con mèo biến dị thì đảm bảo không sống nổi đâu.”

Gã có râu quai nón vừa nói vừa vô thức đi tới chỗ Thượng Ất. Mấy gã thanh niên đằng sau cảnh giác nhìn bụi cỏ xung quanh rồi bước theo sau của gã có râu quai nón kia.

“Cảm ơn! Có điều, xin anh nhường đường, tôi còn có việc.”

Thấy đối phương tiến tới, Thượng Ất không hề biến sắc, rút súng ra, nòng súng hơi hướng xuống phía chân đối phương. Tận thể tàn khốc, nhân tính phức tạp. Đừng chỉ thấy trong lời nói của đối phương thể hiện sự lượng thiện, không ai có thể đảm bảo một giây sau đối phương có vừa cười vừa đâm thẳng con dao vào bụng, cướp hết đồ vật trên người bạn hay không. Thời kỳ tận thế, cần phải có thái độ ác ý nhất để đối đãi với những người lạ mặt, đây là tiêu chuẩn mà những người may mắn sống sót công nhận.

“Ấy, anh Bình, anh nhìn trong tay nó... thẳng này có súng!”

Thị lực của cái tên với khuôn mặt xanh mét, cơ thể gầy còm đứng sau gã có râu có vẻ tốt, khi đối phương còn cách chừng 7, 8m, nhìn thấy khẩu súng trong tay Thượng Ất, gã đó liền hét lên: “Súng cảnh sát! Mà là cảnh sát? Không đúng, mà không phải là cảnh sát, mà rốt cuộc là ai? Sao mà lại có súng của cảnh sát? Tao nhớ mấy hôm trước có một đám cảnh sát tới lầu số 14 để bắt tội phạm, lẽ nào mà chính là tên đó...”

Hình như nghĩ ra điều gì, gã có râu liền đứng khựng lại, trong phút chốc lát ánh mắt vốn vui mừng bỗng trở nên cảnh giác cực kỳ. Một âm thanh giờ vũ “soạt” vang lên của gã có râu và những kẻ theo sau gã. Những con dao sắc bén cùng những côn sắt động loạt chĩa thẳng về hướng Thượng Ất. Bầu không khí căng thẳng tràn ngập xung quanh.

“Những chuyện đó không liên quan gì đến các người. Tôi nói lại lần cuối, tôi không hề có ác ý, nhường đường đi!”

Thấy phản ứng cực nhanh của gã có râu, trong lòng Thượng Ất cảm thấy kinh ngạc. Chỉ dựa vào khẩu súng trong tay hắn và số tầng lầu mà gã ta có thể đoán ra chính xác thân phận của bản thân, gã này cũng được coi là nhân tài đấy. Nếu có thể kêu gọi gã làm thuộc hạ cho mình...

Thượng Ất lắc đầu, gạt bỏ đi cái suy nghĩ không thực tế ấy. Đừng nói đến việc bản thân hiện tại không có thời gian, ngay cả có thời gian thì lòng người bây giờ cũng hoảng loạn, là một người xa lạ, làm sao mà người ta có thể chỉ nghe nói một hai câu mà đi theo hắn được? Giải quyết khu biệt thự giữa hồ rồi tính tiếp, những việc khác giờ không còn quan trọng nữa. Vừa nghĩ, Thượng Ất vừa nhắc chân định rời đi thì không ngờ cái gã ốm nhom, mặt xanh mét kia lại gào lên:

“Anh Bình, không thể để nó đi được. Trong tay nó có một khẩu súng thôi, hôm qua cảnh sát đến đông như vậy, nó chắc chắn biết số súng còn lại ở đâu, ép nó nói ra. Anh Bình, nếu chúng ta có được súng thì có thể đi tìm thằng Đỗ Vũ khốn khiếp kia tính sổ.”

Giọng nói của gã thanh niên cao gầy chứa đầy sự hung ác, không hề che dấu tham vọng cướp được súng trong tay Thượng Ất. Nhìn bộ mặt nhăn nhó, vẹo vọ của đối phương, trong lòng Thượng Ất dậy lên sự lạnh lùng. Bởi vì hắn luôn nhẫn nhịn không bộc phát ra nên đối phương đang coi hắn là con mèo bệnh mà bắt nạt đấy à? Bọn chúng nghĩ bọn chúng người đông thì hắn không dám phản kháng, tưởng súng trong tay hắn là đồ giả à?

“Đoàng!”

Không hề do dự, Thượng Ất giương súng bắn một phát, viên đạn từ nòng súng bay ra ghim thẳng vào hộp sọ của gã thanh niên cao gầy kia. Khẩu súng này được lấy từ trong tay Chu Đông. Uy lực không lớn lắm nhưng công kích một người bình thường trong vòng mười mét không thành vấn đề. Vậy mà sau khi nổ súng, Thượng Ất vô cùng sửng sờ, gã thanh niên đó vẫn đứng vững, bình an vô sự. Hóa ra phản ứng của gã râu quai nón quá nhanh, ngay tại thời khắc Thượng Ất giương súng hắn ta liền đẩy mạnh gã thanh niên cao gầy kia ra. Viên đạn bay sạt qua vai phải của gã râu quai nón.

“Người anh em, đợi đã! Đừng bắn! Tường Tử không có ác ý gì đâu, chỉ là hận quá mà u mê thôi. Cậu không biết chứ, Tường Tử là một người đàn ông rất tốt.”

Tay ôm vai, hai gã đàn ông cùng chung một khuôn mặt hoảng sợ như nhau nhìn Thượng Ất. Bọn họ không ngờ Thượng Ất lại dám nổ súng giết người. Gã râu quai nón cười đau khổ:

“Người anh em đừng hiểu nhầm, chúng tôi cũng là bất đắc dĩ thôi. Chắc cậu cũng biết Đỗ Vũ, đội trưởng đội bảo vệ, người Đông Bắc, hơn ba mươi tuổi ở khu dân cư của chúng ta ấy?”

“Uhm! Anh nói tiếp đi!”

Thượng Ất hạ súng xuống, vô thức gật đầu. Thượng Ất rất ấn tượng với phản ứng quá nhanh của gã râu quai nón. Nếu hắn đoán không nhầm thì thân phận của người đàn ông này không hề đơn giản, có thể sẽ giống như Hoàng Long hoặc Điền Bá, có thể đang phụ vụ quân đội hay cảnh sát. Còn về Đỗ Vũ mà đối phương nhắc tới, Thượng Ất nhanh chóng lục lại trí nhớ về cái tên Đỗ Vũ này. Từ từ hiện ra trước mắt hắn là mộ kẻ đầu trọc, vẻ mặt dữ tợn, đôi mắt tam giác chứa đầy sự hung ác. Thượng Ất mơ hồ nhớ ra tên đội trưởng đội bảo vệ Đỗ Vũ này là ai rồi. Khi hắn chuyển tới khu dân cư Hoa Tụng này, chính là lúc tên Đỗ Vũ này làm việc và đích thân dẫn hắn tới nơi ở mới. Ngoài vẻ ngoài hung tợn ra thì ấn tượng mà Thượng Ất dành cho Đỗ Vũ cũng không tồi. Thật không ngờ mấy ngày này đối phương không những không chết trong miệng mấy con thú thoái hóa mà còn gây chuyện nữa.

Chương 48: Ác Bá Trần Nhị Cầu

“Hôm qua Đỗ Vũ kéo theo hơn mười tên bảo vệ tới tầng nhà chúng tôi, nói là do xảy ra sự việc quái vật tấn công cư dân, đội bảo vệ tuyên bố thành lập đội tuần tra đặc biệt tạm thời. Gã yêu cầu mỗi tòa nhà phải nộp ra ba người đàn ông trưởng thành để tham gia, thu nạp được một trăm ba mươi người tất cả, sau đó phân tổ, phân thời gian phụ trách tuần tra, bảo vệ trật tự trị an của khu dân cư.”

Thấy biểu hiện của Thượng Ất bình tĩnh, râu quai nón lại kiên nhẫn giải thích tiếp.

“Thực ra tôi thấy sắp xếp như vậy cũng khá ổn, khu dân cư bây giờ đâu đâu cũng thấy những con quái vật khủng khiếp, tập hợp vài người lại để đảm bảo an toàn cho mọi người là rất cần thiết. Bây giờ xã hội văn minh, chuyện gì cũng đều coi trọng sự công bằng, tự nguyện. Lầu của chúng tôi đông người già trẻ nhỏ, người trẻ quan tâm tới sự an nguy của người thân đều không muốn đi, nên lầu của chúng tôi chỉ nộp ra được hai người, một là tôi và một là Vương Cương ở tầng 14.

Râu quai nón vừa nói vừa chỉ vào một tên tiểu tử ít tuổi. Kẻ đó thấy Thượng Ất nhìn mình thì lộ vẻ căng thẳng, vô thức đưa tay lên sờ mũi.

“Vì thiếu một người nên Đỗ Vũ nói là số người ở tòa nhà của chúng tôi không đủ, phải dùng thức ăn để thay thế. Kết quả là thức ăn của mấy hộ trong tòa nhà của chúng tôi đều bị cướp hết. Nhà Tường Tử có người già mắc bệnh, không có thức ăn làm sao được? Tường Tử đương nhiên không chịu, tiến lên ngăn lại nhưng đối phương đông người, không thềm nói đạo lý mà xông lên đánh, điểm mấu chốt là trong tay Đỗ Vũ có súng, mà giống của cậu là súng cảnh sát, chúng tôi căn bản không dám phản kháng. Người anh em, cậu cũng nhìn thấy Tường Tử rồi đấy, nó thật sự rất tội nghiệp. Nếu hôm nay không tìm được đồ ăn thì người già trong nhà nó sẽ bị chết đói mất. Haiz! Cậu nói xem đây là chuyện gì chứ.”

“Đáng thương? Chết đói?”

Mũi Thượng Ất hắt ra một tiếng hừ nhẹ đầy khinh thường, đáng thương là lý do biện hộ cho hành động cướp bóc giữa đường của các người sao? Không có thức ăn thì có thể đi tìm, không có vũ khí thì có thể tự chế tạo, oan có đầu nợ có chủ, ai hại các người thì các người đi tìm kẻ đó. Rõ ràng là ngấp nghé muốn cướp vũ khí của người khác nhưng lại tự mình miêu tả mình vô cùng đáng thương, đúng là làm gái mà còn đòi lập đền thờ trình tiết, tức cười chết đi được!

Thượng Ất nhìn đám đông một cách lạnh lùng, ánh mắt nhấp nháy bất định. Đạn trong súng đã nạp đầy, giết chết mấy người ngày chẳng gặp khó khăn gì. Nhưng lý trí nhắc nhở Thượng Ất không được làm như vậy.

Thời kỳ đầu tận thế, thú thoái hóa ẩn giấu khắp nơi, âm thanh và mùi vị là phương thức chính giúp chúng phát hiện ra con người. Một khi nổ súng thì nhất định sẽ khiến thú thoái hoá chú ý, dù Thượng Ất có lợi hại thì cũng không đối phó được với đám thú quá đông ấy. Nhưng nếu cứ thế bỏ qua cho đối phương thì Thượng Ất không cam tâm. Hắn không phải là thánh mẫu truyền thế, trong thời tận thế mà dùng ân báo oán thì chỉ có kẻ ngốc thôi. Đối phương đang gấp gáp tìm kiếm thức ăn như vậy, chi bằng lợi dụng bọn họ tìm đường đi tới khu đảo giữa hồ.

“Thức ăn thì tôi có, và cũng có thể chia cho các anh.”

Thượng Ất lấy từ trong ba lô ra vài hộp bánh quy. Đây là những thứ hắn chuẩn bị cho bản thân. Trùng A- mip vừa cải tạo lại cơ thể hắn nên việc kíp thời bổ sung năng lượng rất quan trọng, do đó Thượng Ất không quên mang theo đồ ăn khi đi ra ngoài.

“Nhưng các anh phải giúp tôi làm một việc trước đã, làm xong, thì đồ ăn trong ba lô sẽ đều là của các anh!”

“ Chuyện gì, cậu nói đi! Tốt quá! Có chỗ thức ăn này thì người nhà không phải chịu đói nữa rồi.”

Râu quai nón đem hộp bánh chia lần lượt cho mấy người phía sau, mặt ai cũng lộ rõ vẻ vui mừng. Chỉ có duy nhất Tường Tử vẫn giữ nguyên sắc mặt âm trầm nhìn Thượng Ất, gã ta không vội xé gói đồ ăn, không biết gã ta đang nghĩ gì.

“Tôi chọn được căn biệt thự ở trên giữa hồ rồi, mấy anh giúp tôi cướp lấy nó, đồng đồ ăn trong ba lô này sẽ thuộc về các anh.”

Thượng Ất vừa nói vừa chỉ tay về đảo nhỏ giữa hồ, cách khoảng hơn trăm mét, hắn mơ hồ nhìn thấy một ánh nhìn hàn chứa sự lạnh lùng đang nhìn ra bên ngoài từ căn biệt thự, rõ ràng có người đang cầm vũ khí canh gác căn biệt thự đó.

“Khu biệt thự giữa hồ? Chuyện này...” Khuôn mặt râu quai nón lạnh như mặt nước, hắn ta ngẫm nghĩ một lát rồi ngẩng đầu nói với Thượng Ất:

“Người anh em, không phải tôi cố ý từ chối nhưng tôi không thể đi đến đảo giữa hồ được.”

“Tại sao?” Thượng Ất lạnh lùng hỏi.

“Người anh em không biết, tôi tên là Mai Lập Tân, đội Vi Tín của khu dân cư chúng ta là do tôi lập, có thể xem như tôi cũng hiểu khá rõ về các hộ dân cư khu mình. Đảo giữa hồ có hai căn biệt thự, nữ chủ nhà của căn biệt thự xa hoa nhất ở phía Đông kia họ Triệu, gọi là Triệu Lệ Quyên, chồng bà ta là lãnh đạo cấp cao của Thủ đô, quyền hạn trong tay rất lớn. Nghe nói hai ngày trước Triệu Lệ Quyên đột nhiên mất tích, chồng bà ấy rất tức giận, yêu cầu cho đội cảnh sát lập tức điều tra...”

“Đội đã, anh nói bà chủ đó tên là gì?”

Râu quai nón Mai Lập Tân đang nói thì phát hiện Thượng Ất nhìn gã ta đầy kinh ngạc, Mai Lập Tân đột ngột dừng lại... Mẹ nó? Không phải là tên nhóc này bắt cóc Triệu Lệ Quyên đấy chứ? Chẳng nhẽ Tường Tử đoán đúng thật, tên nhãi này chính là tên cướp đã đánh nhau với cảnh sát ba ngày trước. Có điều nhìn bề ngoài thì đối phương đâu có mạnh mẽ như trong tưởng tượng đâu.

“Nói tiếp đi! Giờ trong căn biệt thự đó còn những ai?”

Ngay lập tức bình tĩnh trở lại, Thượng Ất ra hiệu Mai Lập Tân tiếp tục nói. Hắn có thể thấy được sự kỳ lạ trong mắt đối phương, không chừng sự việc của Triệu Lệ Quyên bị bại lộ rồi. Không sao, ngay đến cả tiến sĩ L có thân phận thần bí hơn Triệu Lệ Quyên còn bị hắn giết chết, Thượng Ất lại đi sợ vị lãnh đạo thành phố là chồng bà ta hay sao?

“Trong biệt thự cũng chẳng có ai, chỉ có bảo mẫu đã hơn năm mươi tuổi vẫn còn ở đó. Nhưng bắt đầu từ đêm hôm kia, một đám người ở bên ngoài đã đến chiếm đoạt căn phòng đó, không biết bà già đó thế nào rồi. Có hàng xóm nhìn thấy nói rằng kẻ đứng đầu chính là một gã đàn ông trung niên vốn dĩ lúc trước bán xi măng, cát cho khu dân cư, tên là Trần Nhị Cầu gì đó, cũng không biết là tên thật hay là biệt hiệu. Tên này rất khỏe, tính tình hung hãn, ra tay cực kỳ tàn nhẫn. Đội tuần tra đặc biệt được thành lập đã từng tìm tới bọn chúng để nói chuyện thì có hai người bị gã đó đánh hộc máu mồm,

bốn người bị thương ngay tại trận. Sau đó Đỗ Vũ kéo theo bảo vệ đi kiểm hẩn ta, cũng không biết đôi bên giải quyết xung đột như thế nào mà Đỗ Vũ lại chấp nhận kẻ đó và để lão ta ở lại đó luôn, từ đó trở đi Đỗ Vũ cũng giả bộ như không biết, không quan tâm đến.

Mai Lập Tân vừa nói, ánh mắt vừa lộ ra thần sắc giận dữ. Lần trước khi hai bên tiếp xúc, nếu không phải vì gã ta lanh lợi thì đã bị Trần Nhị Cầu đánh thương rồi.

Lúc này, lời nói của Mai Lập Tân cũng khiến mọi người ở phía sau đồng cảm, một tên tiểu tử tên Vương Cường trong đám đó lập tức chửi rủa một cách giận dữ.

‘Còn không phải sao, tên khốn Đỗ Vũ vốn không xứng với cái tên gọi đội trưởng đội bảo an. Từ sau khi đánh đám người bên ngoài chiếm đoạt căn biệt thự kia, chỉ trong vòng có hai ngày mà có tới mấy cô gái đều mất tích không nguyên do. Cô con gái của dì Lý, ở cạnh nhà tôi mới có mười ba tuổi, vì đói quá mà đi tới đảo giữa hồ hái hạt sen ăn nhưng sau khi đi thì không thấy quay về nữa, dì Lý liền tới đảo giữa hồ tìm, thằng khốn đó nói dối là không nhìn thấy, thậm chí hẩn ta còn ép dì Lý ở lại. Nếu không phải anh Mai vừa hay dẫn người đi ngang qua thì e rằng dì Lý cũng rơi vào cảnh lành ít dữ nhiều. Đám súc sinh đó chắc chắn đã bắt Lý Nhiên đi! Nếu ông đây mà có súng thì nhất định sẽ giết sạch đám chúng nó!’

Chương 49: Hương Vị Của Thiếu Nữ

“Một đám người từ bên ngoài vào? Một đội quân lưu động để sống sót?”

Thật không ngờ, tận thế mới có ba ngày mà tiểu đội với ý chí sinh tồn cực cao

như vậy đã xuất hiện rồi. Con người đúng là loại sinh vật có khả năng thích

ứng mạnh. Cũng chẳng sao, người bình thường có tập trung đông đến mấy cũng vô

ích, trừ khi trong đám người đó có người biến dị, nếu không thì chẳng ai có thể ngăn được hãn, Hoàng Long và cả Điền Bá hợp tác tiến công.

Thượng Ất ngẩng đầu nhìn căn biệt thự ở hướng Đông kia, hãn cân nhắc lời Vương

Cương vừa nói, trong lòng thầm đưa ra quyết định.

Tận thế bùng nổ, trật tự xã hội hỗn loạn, nhiều người sau khi bị kích động nội

tâm thì cũng chẳng còn coi trọng pháp luật, vũ lực cũng chẳng là gì, do đó sự

độc ác trong con người họ bắt đầu bùng phát ra vô hạn. Thời gian kéo dài sẽ làm ra những việc mà ngay cả bản thân hãn cũng không thể liệu đoán được. Một

người phụ nữ cơ thể đầy đặn, dung mạo xuất chúng như Trần Phóng, một khi mà bị

người khác phát hiện thì chỉ cần nghĩ thôi cũng biết sẽ có chuyện gì. Đám

người này nhất định phải dọn sạch, dù có một vài người trong bọn họ vẫn còn

giữ được sự lương thiện, tiết chế nhưng Thượng Ất sẽ không mềm lòng đâu. Bọn

họ không đi thì chỉ còn một trận chết mà thôi.

“Tình trạng của căn biệt thự còn lại thì sao?”

Thượng Ất không hề thay đổi sắc mặt, bình tĩnh, tiếp tục hỏi Mai Lập Tân.

“Người chủ của căn biệt thự còn lại vốn là một người giàu có, nghe nói là một

nhà bất động sản có tiếng tại Thủ đô. Sau khi đám người bên ngoài chiếm căn

biệt thự phía đông kia thì người chủ căn biệt thự này lập tức cùng người nhà rời đi. Mấy ngày nay tôi thấy tên khốn Đỗ Vũ dẫn người ra ra vào vào ở căn biệt thự đó, có lẽ là đã nhắm nó rồi.”

Mai Lập Tân trả lời thành thật, dường như không hề giấu diếm suy nghĩ của mình. Trong mắt Thượng Ất ánh lên một tia sáng đặc biệt, mỗi lần nhìn hân, Mai

Lập Tân đều có một ảo giác không thể nào che giấu được. Mai Lập Tân từng đi

lính, trải qua thương trường, cũng từng quen biết không ít người các hạng

người nhưng gã ta chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt của bất cứ người nào như thế

này cả. Bản năng mách bảo gã ta rằng tốt nhất nên nói thật, như vậy sẽ tránh

được không ít rắc rối.

“Xem ra người “Có mắt” ở trong khu này không ít nhưng không sao, nhiều người

vừa hay, tránh được việc phiền phức phải giải quyết từng kẻ như là phải đi săn

mấy con chuột vậy.”

Cuối cùng cũng đã nắm được tình hình tương đối, Thượng Ất lấy mấy cái hộp ở

trong ba lô ra đưa cho Mai Lập Tân.

“Tôi muốn cả hai căn biệt thự đó, anh đi nói rõ với thuộc hạ của mình, muốn

thức ăn thì đi cùng tôi tới chỗ hai căn biệt thự. Sau khi xong việc, sẽ phát

thức ăn một tuần dựa vào đầu người, giữ hay cho thì tùy. Nếu muốn làm thì ngay

bây giờ thu xếp đồ đạc, sau nửa tiếng nữa chúng ta sẽ đi tới căn biệt thự phía

đông.”

“Chuyện này”

Mai Lập Tân do dự một lát, mấy cái côn sắt trong tay đâm người ngoại địa đó

không phải chỉ ăn chay đâu, ánh mắt lại nhìn vào trên đồ ăn thì Mai Lập Tân

lập tức kiên định trở lại. Tình cảnh của Mai Lập Tân rất phức tạp, nhà gã ta

không còn một chút đồ ăn nào nữa. Không chỉ gã ta mà cả ngày nay toàn bộ dân

cư hơn một trăm hộ của tòa nhà sắp chết đói cả rồi. Hơn nữa Đỗ Vũ đã cướp đi

toàn bộ số lương thực bọn họ dự trữ được, hôm nay nếu không gặp Thượng Ất thì

Mai Lập Tân cũng sẽ phải suy nghĩ đến việc có nên mạo hiểm đi tới khu biệt thự

đó hay không.

Hắn ta biết trong biệt thự có thức ăn. Hôm trước khi đi tìm cô gái tên Lý

Nhiên, Mai Lập Tân vừa hay nhìn thấy có người xách từng túi đồ ăn đem vào

phòng ở trong căn biệt thự. Gã ta biết ngay đồng thức ăn đó tới từ đâu. Khu

tiểu dân cư có tất cả bốn cửa hàng tiện ích, chủ cửa hàng tiện ích ở phía góc

đông nam là một cặp vợ chồng già hơn sáu mươi tuổi, mỗi khi đi làm hay tan làm

Mai Lập Tân đều đi qua đó nên khi nhìn đám người ngoại địa đẩy những xe

đầy thức ăn đó, gã ta biết ngay đó là xe mà cặp vợ chồng già kia dùng để

hàng. Thậm chí Mai Lập Tân còn nhìn thấy trên xe có không ít những đốm

sậm giống như hình dạng của những đốm máu mà đám đàn ông thô ráp hay

nói nói bốc vác đồ đạc.

Đây đúng là một đám côn đồ, bọn chúng không chỉ cưỡng chiếm biệt thự

chăn còn cướp sạch đồ trong cửa hàng tiện ích kia. Mỗi lần nghĩ tới đây là

Lập Tân lại cảm thấy hận đến mức chỉ muốn ôm súng AK xông vào căn

bản phá, càn quét điên cuồng. Đáng tiếc là gã ta không có súng AK, càng

còn là kẻ có cơ thể cường tráng như năm xưa trong quân đội nữa. Gã ta biết rằng nếu cứ thế này mà xông vào biệt thự thì gã ta căn bản không có cơ hội gặp

lại gia đình của mình nữa.

Giờ đây, cơ hội đột nhiên đến rồi. Người thanh niên mang súng này lại có ý định đánh vào biệt thự, không còn nghi ngờ gì nữa đây chính là một cơ hội trời

cho. Mai Lập Tân có thể nhận ra rằng đối phương đang lợi dụng bọn họ nhưng

không sao. Chỉ cần có cướp được đồ ăn trong biệt thự kia một cách thuận lợi

thì bị đối phương lợi dụng một chút cũng chẳng sao. Số dân cửa ang ở trong tòa

nhà của gã ta có không ít người trẻ tuổi như Vương Cương. Bọn họ trẻ, có sức

lực, có nhiệt huyết nhưng đồng thời cũng rất đơn thuần, lỗ mãng, dễ bị dắt

mũi. Quan trọng nhất là bọn họ tin tưởng gã ta, thêm vào đó là sự hấp dẫn của

đồ ăn, đám thanh niên đó chắc chắn sẽ điên cuồng xông vào căn biệt thự đó thôi.

Thậm chí ngay cả gã thanh niên trẻ tuổi mang súng kia... Mai Lập Tân trộm nhìn

Thượng Ất, trong lòng cảm thấy do dự. Đối phương mang đến cho gã ta cảm giác

rất kỳ lạ, khi đối diện với hắn, Mai Lập Tân luôn có một cảm giác bất lực. Đây

không chỉ đơn giản là vì đối phương có súng mà vì luồng sát khí nhàn nhạt dường như đang bao trùm lên toàn bộ người của đối phương kia.

Mặc kệ, cướp được đồ ăn trước rồi tính, Mai Lập Tân không do dự nữa, liền gật

đầu: “Không thành vấn đề, chúng tôi cũng sớm muốn đi tìm bọn chúng tính sổ

roài, cho chúng tôi nửa giờ chuẩn bị vũ khí, chắc chắn sẽ đuổi bọn khốn kiếp

đó ra khỏi khu dân cư của chúng ta!”

Trần Nhị Cầu miệng ngậm điếu thuốc, ngửa đầu tựa vào đầu giường mềm mại, sắc

mặt âm trầm nhìn về phía bên ngoài cửa sổ. Bên cạnh hắn là một người phụ nữ

khỏa thân đang nằm sấp không nhúc nhích. Chiếc váy xanh biếc liền thân mỏng

manh, hở hang, chỉ có một góc che lên phần lưng nõn nà của cô gái một cách hỗn

loạn, căn bản không thể che kín được từng bộ phận trắng nõn bóng loáng đến

ngạt thở kia. Cũng với tấm lưng trơn bóng là những thứ giống như những bông

hoa tươi màu đỏ rơi hỗn loạn đến kinh người ở trên giường. Nếu nhìn kỹ thì

giữa những bông hoa đỏ đó là từng mảng gì đó màu trắng tản ra mùi hôi thối,

thật sự không hề hợp với sự trang trí xa hoa, xinh đẹp xung quanh.

“Mẹ kiếp, tên khốn Đỗ Vũ lại kiếm ra súng, sự tình có chút rắc rối rồi.”

Trần Nhị Cầu bực bội ngồi dậy khỏi giường, cơ thể cường tráng không một miếng

vải hiện rõ mồn một dưới sự chiếu sáng từ ánh mặt trời ngoài cửa sổ. Cơ thể

hắn giống như một bức tượng người bằng cẩm thạch được nặn trong tay một nhà

điêu khắc Phương Tây vậy. Lúc này, cơ thể trắng nõn, mềm mại trên giường kia

dường như bị âm thanh đánh thức phát ra một tiếng “A” nhẹ nhàng, tấm áo liền

thân có tác dụng che cơ thể kia rơi xuống bên cạnh, để lộ ra một cơ thể hoàn

mỹ đến mê người.

Trần Nhị Cầu nghe thấy liền quay đầu lại nhìn, một luồng nhiệt khô nóng lan

xuống phía bụng dưới, chỗ ấy trở nên nóng rần và cương cứng lên. Hắn chưa bao

giờ nghĩ là bản thân lại có được cơ hội nhắm nháp mùi vị của một thiếu nữ mười

ba tuổi, khi hắn xâm chiếm cơ thể thiếu nữ mang theo vẻ đẹp mê người đó thì

hắn cảm giác tất cả phụ nữ mà hắn gặp trước đây đều là những con lợn. Thèm

thường nhìn cơ thể trắng nõn trên giường, Trần Nhị Cầu vội vàng mặc quần áo

rồi nhanh chóng đi xuống lầu.

Chương 50: Đứa con riêng – Mắt Chó

Sống vật lộn một thời gian dài dưới tầng đáy của xã hội khiến Trần Nhị Cầu tích lũy được không ít kiến thức, kinh nghiệm. Vấn đề cần giải quyết bây giờ

chính là đội trưởng đội bảo an Đỗ Vũ. Lần trước, khi hắn ta mang anh em đánh

hai tên bảo an ói ra máu, Trần Nhị Cầu đã ý thức được rằng Đỗ Vũ là một kẻ chỉ

to ra bên ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong lại vô cùng yếu ớt. Có điều hôm đó hai

bên đều giống nhau, đều dựa vào bên nào có lực lượng lớn hơn, bên nào có thuộc

hạ mạnh hơn. Còn bây giờ thì khác rồi, mấy anh em mà hắn ta cử đi ra tìm thức

ăn và đàn bà đều quay về và nói rằng Đỗ Vũ hình như đã cứu một người con gái

rất xinh đẹp, cô gái đó đã đưa súng cảnh sát cho hắn, giờ Đỗ Vũ đang kéo

người, chuẩn bị tới gây rắc rối cho hân ta.

Súng cảnh sát à...Có ý gì đây? Chẳng lẽ mình suy đoán sai? Thế giới này không hề

mất đi sự ràng buộc, cảnh sát vẫn đang tận lực duy trì trật tự xã hội sao? Nếu

như vậy thì tội trạng mấy ngày này mình phạm phải sẽ to lắm. Một khi cảnh sát

tìm tới thì chỉ cần chuyện cường bức cô thiếu nữ này thôi cũng đủ để bị ngồi

tù cả đời. Không được! Nhất định phải làm rõ đối phương đang xảy ra chuyện gì.

Nếu sự việc tồi tệ đến như vậy thì đừng trách lòng dạ ông đây độc ác, triệt tiêu mọi chứng cứ!

Trần Nhị Cầu vừa đi vừa cảm nhận thấy một luồng khí tức kỳ lạ trong cơ thể.

Nguồn khí tức này giống như vật sống, men từ bụng dưới của hân đi lên, từng

mảng lông đen vừa cứng vừa rậm giống như là lông trên lưng của lợn rừng xuất

hiện, trông khó coi khủng khiếp.

Nhưng Trần Nhị Cầu không hề để ý đến sự xấu đẹp, hân híp mắt lại, cảm giác

từng cơn tê dại trong não. Cảm giác này giống như điện giật vậy, khiến Trần

Nhị Cầu cảm thấy một sự thoải mái không nói nên lời. Luồng khí tức cuối cùng

dừng lại ở hai cánh tay của Trần Nhị Cầu, cơ bắp ở đó từ từ nổi lên, những sợi

lông màu đen cũng ngừng mọc. Hai cánh tay của Trần Nhị Cầu trở nên thô kệch

gập bội, ngón tay tản ra sự sắc bén lạnh lạnh, nhìn từ xa giống như hai cánh tay của một con gấu đen vậy, vô cùng quái dị.

“Đúng là điều kỳ diệu. Lẽ nào mình đã có được nội lực như trong tiểu thuyết

từng nói. Có hai cánh tay như này thì dù Đỗ Vũ có súng mình cũng không sợ.”

Nhìn hai cánh tay to lớn của mình, Trần Nhị Cầu cuối cùng cũng đã tự tin trở

lại. Chỉ ba ngày trước thôi, khi mà Trần Nhị Cầu giúp khách hàng bốc cát mệt

như chó thì trên trời bỗng xuất hiện một chữ “Nhật”. Đương nhiên chữ “Nhật”

này là do hắc ta tự nghĩ ra. Hắc ta chỉ học tới tiểu học, ngoài chữ “Nhật” ra thì hắc chẳng nghĩ ra được chữ nào hay hơn nữa cả.

Sau khi chữ “Nhật” này xuất hiện thì lúc đầu Trần Nhị Cầu không hề phát hiện

ra điều gì bất thường nhưng lúc hắc mồ hôi đầm đìa ngẩng lên thì chữ “Nhật”

kia lại phát ra một luồng sáng mạnh chói mắt. Trần Nhị Cầu vô thức ôm lấy đầu,

đợi sau khi mọi thứ trở lại bình thường trở lại thì một luồng khí kỳ lạ xuất

hiện trong cơ thể hắn. Lúc đó Trần Nhị Cầu không nghĩ ngợi gì nhiều, lại tiếp

tục đi bốc túi cát ở dưới đất lên, không ngờ vừa mới dùng lực thì bao cát nặng

cả trăm kg kia bị vút xa hơn hai mươi mét, thiếu chút nữa rơi trúng vào người

đi đường.

Lúc này Trần Nhị Cầu mới phát hiện ra sự khác thường trong cơ thể của mình,

sau đó hắn lại tiếp tục thực hiện một hành vi vô cùng “Não tàn”. Hắn lấy một

con dao hoa quả từ trong người ra đâm một thẳng vào cánh tay thô kệch của mình, hắn muốn biết rốt cuộc bên trong tay hắn đang cất giấu thứ gì. Kết quả

làm hắn trợn mắt há mồm, đầu dao bị bẻ gãy, lưỡi dao quăn lại, trên tay hắn chỉ hiện ra một vết rạch cạn, không hề chảy máu.

Trần Nhị Cầu kinh hãi, không biết từ khi nào mà hắn đã trở thành anh hùng dao

súng không thể đụng vào, sức mạnh vô tận như vậy. Ông trời vô cùng biết phối

hợp với hắn, ngay khi hắn còn đang bàng hoàng thì một bà già tầm năm mươi tuổi

hoảng loạn chạy tới, theo sau bà là một bóng đen có tốc độ rất nhanh, chớp mắt

đã đuổi kịp bà già, bằng một ngoạm đã ngoạm thủng gót chân của bà ta.

Nếu bình tĩnh xem xét thì Trần Nhị Cầu vẫn là một kẻ lương thiện. Hắn ta không

hề do dự với những tình huống như này. Hắn ra giơ tay đánh tới bóng đèn kia,

sau một hồi tranh đấu thì con quái vật nhìn hơi giống mèo nhưng có thêm hai

cái sừng nhỏ kia bị cánh tay đao súng bất khả xâm phạm của Trần Nhị Cầu bóp

chết tươi.

Hắn nhìn lại phía sau, bà già nói rằng bà ta tên Lý Thấm, là bảo mẫu của một

căn biệt thự ở Hoa Tụng Viện trong Thủ đô. Khi nhìn thấy cánh tay của Trần Nhị

Cầu bị thương, bà liền mời hắn về biệt thự để băng bó vết thương lại. Trần Nhị

Cầu vốn không định đi bởi vì hắn ta rất tự ti nhưng khi hắn ta dùng hai cánh tay biến dị của mình giết chết ba con chó hoang định ăn thịt hắn ta và đánh gãy chân của một kẻ định cướp bóc đồ của một người già thì hắn ta nhận thức

được rằng thế giới này đã thay đổi rồi, bản thân hắn ta đã có đủ tư cách tiếp tục ở lại căn biệt thự giống như hoàng cung này rồi.

Và như vậy, Trần Nhị Cầu liền nhốt người dẫn hắn vào căn biệt thự là bà Lý ở

trong tầng hầm. Tự mình chiếm chỗ ở, trở thành chủ nhân mới của căn biệt thự ở

khu Hoa Tụng Viện này. Cho đến tận hôm nay, hẳn ta đã yên tâm nằm thoải mái

trên chiếc giường mây vạm vỡ, hưởng thụ cơ thể của một thiếu nữ còn trinh mới

mười ba tuổi và suy nghĩ làm sao để có thể giữ được hết thảy mọi thứ ở đây.

“Chú Cầu! Thế nào, hương vị của thiếu nữ không tồi chứ?”

Vừa xuống lầu, một thanh niên tóc vàng hơn hai mươi tuổi liền đi tới, trong tay cầm theo một con dao bầu dài một thước, thần sắc hưng phấn và ngưỡng mộ

hiện rõ trong hai con mắt hình tam giác. Gã thanh niên tóc vàng có biệt hiệu là “Mắt Chó”. Đương nhiên “Mắt Chó” không dễ nghe nhưng cậu ta không vì thế mà

cảm thấy hổ thẹn, ngược lại cậu ta cảm thấy đắc chí vì cái tên này giống tên Trần Nhị Cầu. Mắt Chó luôn cho rằng Trần Nhị Cầu coi trọng chính là vì cái tên

này. Tối qua Trần Nhị Cầu đã nói trước mặt tất cả mọi người rằng, sau khi thưởng thức cô em trong veo kia thì đứa thứ hai có thể ngủ với cô ta chính là

Mắt Chó. Thế là mới sáng sớm, Mắt Chó đã vội vàng đứng đợi sẵn ở cửa cầu

thang, cái chỗ ấy bị chứa cả đêm trong đống quần thật chẳng dễ chịu gì. Cậu ta

có nhu cầu giải thoát chúng ra một cách vô cùng cấp bách, không ngờ tâm trạng

của Trần Nhị Cầu lại không được tốt cho lắm, hắn ta nhìn Mắt Chó bằng ánh mắt

lạnh lùng rồi không nói câu nào.

Trong lòng Mắt Chó nôn nóng, đến Thủ đô làm công sắp được một năm rồi mà đến

ngay cả tay đàn bà hắn cùng chưa từng nắm tới. Thấy sắc mặt Trần Nhị Cầu càng

lúc càng nặng nề, Mắt Chó cẩn thận hỏi:

“Chú Cầu! Chú còn đau đầu vì cái thằng Đỗ Vũ kia à? Không có gì đâu, chẳng

phải nó may mắn nhất được khẩu súng sao? Dùng được hay không còn chưa chắc,

anh em chúng ta đừng vậy sợ gì nó?”

“Mày không sợ thì lát nữa Đỗ Vũ tới đây mày giết nó nhé.”

Trần Nhị Cầu giận dữ liếc nhìn Mắt Chó, dùng dùng nổi giận.

Trần Nhị Cầu có đôi phần nể nang Mắt Chó cũng là có lý do cả. Trần Nhị Cầu năm

nay hơn bốn mươi tuổi, không có con nhưng cũng từng có giai đoạn qua lại khá

tốt với mẹ ruột của Mắt Chó khi hắn ta còn trẻ. Bởi vì Nhị Cầu nghèo nên mẹ

của Mắt Chó không lấy hắn. Sau này, Trần Nhị Cầu biết tin mẹ Mắt Chó sinh được

một đứa con trai nhưng nhìn không giống bố ruột của nó mà lại rất giống Nhị

Cầu. Thế là hẳn ta động lòng, mỗi lần ra ngoài đi làm công đều kiểm lý do đưa

Mắt Chó đi cùng, hơn nữa có vụng trộm để dành tiền để đi làm giám định DNA gì

đó, thật không ngờ giám định chưa làm được thì gặp phải sự việc đám động vật

phát điên, tất cả mọi người đều gặp khó khăn. Càng không ngờ rằng thằng Mắt

Chó này lại không biết đấu tranh là gì, ngập đầu chỉ toàn đàn bà, điểm này quả

đúng là rất giống Trần Nhị Cầu thời trẻ.

Chương 51: Tìm Đến Tận Nơi

Team: Thánh Thiên Tiên Vực

“Chú Cầu, chú cũng biết bản lĩnh của con rồi đấy, con không được đâu. Hôm qua con nghĩ cả đêm, con cho rằng hay là chúng ta cũng thử đi tìm súng xem sao? Con nghe Hàm Hóa nói, lâu số mười bốn đã xảy ra một vụ bắn nhau, súng của Đỗ Vũ chắc là lấy từ đó, hơn nữa không chỉ có một cây đâu.”

Mắt Chó dường như bị chính khả năng suy nghĩ của mình làm say mê mất rồi, khuôn mặt lộ rõ vẻ nhiệt huyết. Cả đêm cậu ta không ngủ, chẳng phải vì suy nghĩ chuyện súng đạn mà vì nghĩ đến chuyện ấy với cô gái kia.

“Ấy! Cậu phân tích nghe cũng có vẻ đúng đấy. Không sai, Đỗ Vũ tìm được súng thì dựa vào cái gì mà Trần Nhị Cầu ta lại không tìm được. Cậu cũng được đấy, theo tôi lâu như vậy nói chuyện cũng ra dáng lắm rồi. Sao đấy? Tự nhiên nhanh nhạy vậy, đừng nói là đang nhin đấy nhé.”

Trần Nhị Cầu cười ha hả rồi nhìn chăm chăm vào chỗ phòng lên trong đũng quần của Mắt Chó. Là thằng đàn ông, hẳn ta biết rất rõ Mắt Chó đang sốt ruột điều gì. Tên tiểu tử này vẫn còn dùng được, vậy thì thỏa mãn nó một chút cũng được. Nếu tên tiểu tử này giống như Trần Nhị Cầu, có thể khiến cho đứa con gái trong trắng trên lầu kia mang bầu thì chẳng phải bản thân hẳn ta cũng sớm được lên chức ông hay sao? Vừa nghĩ Trần Nhị Cầu vừa phát phát tay, ý là thả Mắt chó cho lên lầu. Ấy vậy mà vào đúng lúc ấy, tiếng đập cửa rầm rầm vang lên, âm thanh từ mấy căn phòng khác trong căn biệt thự đột nhiên vọng tiếng lại. Đám thuộc hạ của Trần Nhị Cầu phản ứng rất nhanh, chúng cầm vũ khí trên tay và đi tới.

“Mẹ nhà nó! Ông đây chỉ muốn hưởng thụ một chút mà sao tốn sức thế không biết?”

Mắt Chó vừa văng tục vừa cầm một cây gậy đi về hướng cửa chính. Phía bên ngoài có động tĩnh nên chắc chắn cậu ta không thể lên lầu một mình được. Mấy ngày nay, động vật nổi điên ở bên ngoài rất nhiều, ai cũng phải khôn ra, với tình hình như thế này thì chắc chắn mọi người phải ở cạnh nhau, như vậy thì bọn họ sẽ không bị thiệt hay mất mạng nếu có đám dã thú hay những kẻ may mắn còn sống xuất hiện.

“Mở cửa! Chúng tôi là những hộ gia đình trong khu dân cư!”

Giọng nói của một người đàn ông trung niên từ bên ngoài cửa truyền vào. Trần Nhị Cầu nghe thấy giọng nói có vẻ khá quen thuộc. Hẳn ta nghĩ nghĩ, hình như chủ nhân của giọng nói này chính là một người đàn ông có đến đây vài ngày trước. Lúc đó thuộc hạ của hắn đang định bắt nốt mẹ của cô gái kia vào trong nhà thì bị người đàn ông này can thiệp nên thất bại, thật không ngờ hẳn ta còn chưa kịp đi tính sổ thì đối phương lại tự động mò đến.

“Mấy người đến đây làm gì? Tôi nói rồi, ở đây không có người các ông cần tìm!”

Trần Nhị Cầu nói lớn qua cánh cửa. Căn biệt thự này cái gì cũng tốt, có mỗi cái cửa chính là hơi dày, khả năng cách âm tốt đến mức kì diệu, lần nào Trần Nhị Cầu cũng phải dồn hết sức hét lớn thì bên ngoài mới nghe thấy, khiến hẳn ta hận đến nỗi chỉ muốn đập nát nó.

“Tôi là chủ nhân của căn biệt thự, lập tức mở cửa ra, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.”

Thượng Ất đứng bên ngoài, giọng điệu bình tĩnh, thản nhiên cứ như thể là một người hàng xóm bình thường vậy. Có điều hắn cầm súng tiểu liên trong tay, đằng sau là hơn mười người trẻ tuổi với bộ dạng hăm hăm sát khí, cực kì có bộ dạng uy hiếp của Mai Lập Tân. Còn về việc chủ nhân căn biệt thự... Thượng Ất nghĩ Triệu Lệ Quyên đang bị nhốt dưới tầng hầm kia cũng cảm thấy hắn không hề nói lung tung. Đến ngay cả Triệu Lệ Quyên còn là con mối của hắn thì đương nhiên ngôi nhà của bà ta cũng sẽ là của Thượng Ất, điều này rất hợp lý, chẳng có sơ hở nào cả.

Chủ nhân của ngôi nhà? Sự hỗn loạn kết thúc rồi sao?

Trần Nhị Cầu giật mình. Với một kẻ mà trong đầu chỉ còn nỗi sợ hãi đối với pháp luật và các loại quy tắc mà nói thì điều đó khiến cho tay chân hắn ta lạnh buốt. Trần Nhị Cầu không hề sợ dã thú biến dị, cũng không sợ đám lưu manh như Đỗ Vũ, hắn ta chỉ sợ thế cục hỗn loạn ngoài kia đột ngột kết thúc mà bản thân hắn ta lại không hề biết gì. Lực lượng Quốc gia quá hùng mạnh, Trần Nhị Cầu có thể tưởng tượng được điều đó. Nếu xã hội thật sự quay lại trật tự vốn có của nó thì việc cảnh sát tiêu diệt loại người nhỏ bé như hắn ta chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

“Chú Cầu, đừng nghe hắn lừa, con quen đám người ở bên ngoài kia, toàn là những người ở khu dân cư thôi, không có cảnh sát nào cả. Chắc chắn là đám ngốc đó đang đói điên lên, tới chỗ chúng ta cướp đồ ăn, đợi ông mở cửa giết chết hết chúng mày nhá!”

Áp sát vào mắt thần nhìn ra bên ngoài, Mắt Chó để ý thấy không hề có cảnh sát bên cạnh Thượng Ất. Mắt Chó không ngốc, chủ nhân căn biệt thự tìm tới chỉ là chuyện quý lừa gạt mà thôi. Tình hình này xảy ra thì có một vài khả năng, hoặc là đối phương tới tìm cô gái kia, hoặc là tới cướp thức ăn. Đồ ăn không thể đưa cho chúng được, gái càng không thể đưa, tất cả đều là của Mắt Chó hắn, chẳng nào đến cướp đều phải chết! Nghĩ xong Mắt Chó tiến tới mở toang cửa, tay cầm côn lao ra ngoài.

“Đoàng!”

“Ấy dà! Bụng của tôi!”

Tốc độ lao ra của Mắt Chó rất nhanh, tốc độ bay ngược lại lại càng nhanh hơn, cơ thể hơn trăm cân của cậu ta nhẹ như bèo, như thể một cái bao tải bị người khác đập ngược lại vào trong nhà, kinh hãi đến mức ngay cả Trần Nhị Cầu và đám người còn lại cũng giật mình mà đứng phắt dậy.

Thượng Ất chậm rãi bước vào bên trong, đảo mắt nhìn bốn phía, ánh mắt vô cùng lạnh lùng. Hắn đoán quá đúng, cơ thể cường tráng, tính tình hung hãn của đám đàn ông trong căn phòng này chỉ cần nhìn là biết xuất thân là tầng lớp thấp hèn chuyên làm việc dùng sức lực, trên người họ ai cũng mang theo mùi vị của sự chất phác, thể nhưng trải qua vài ngày cướp đoạt, chiến đấu liên tục, sự chất phác trên cơ thể họ đã bị thay thế bằng một mùi kì dị. Thượng Ất để ý thấy mắt của đám người này đều màu đỏ nhưng gen của bọn họ không hề bị thoái hóa, ánh mắt kinh hãi đó đến từ tính cách bẩm sinh đột nhiên bộc phát sau khi bị đè nén một thời gian dài.

Trước khi tận thế, ngày nào họ cũng ăn mìn thầu, uống nước trắng, tương đậu nành mang đi từ nhà có thể ăn tới tận dăm ba tháng. Chịu khổ chịu nhục chính là những danh từ nói về bọn họ. Sự chất phác chính là danh xưng ca ngợi họ. Có điều điểm kinh khủng nhất của tận thế chính là ở điểm đó, nó khiến toàn bộ các ưu điểm biến thành sự bạo ngược, thô lỗ, tàn nhẫn và vô tình chỉ trong nháy mắt. Đàn bà bị ngược đãi chính là minh chứng hùng hồn nhất.

“Mẹ nó! Chúng mày muốn chết à?”

Đám người đứng sau Trần Nhị Cầu gào thét điên cuồng như sóng trào, đây là lần đầu tiên mà họ bị người khác chặn cửa đánh tới. Trong nháy mắt, đám đàn ông với thân thể cường tráng này trở nên phần nộ, cầm đủ các thể loại vũ khí lao lên đánh Thượng Ất.

“Hồng rồi! Chúng ta đi ra ngoài trước đi, đám người đó điên hết rồi!”

Mười mấy tên đàn ông đứng sau Mai Lập Tân lộ rõ vẻ sợ hãi, dù trong tay họ cầm dao, cầm côn nhưng cầm một cách vô cùng run rẩy, cố gắng để chúng không bị rơi xuống. Vốn là những con người tinh anh trong xã hội, rõ ràng là bọn họ không phù hợp với cái tình huống kéo bè kéo lũ đi đánh

nhau như thế này. Chỉ có Mai Lập Tân và Vương Cường là vững vàng, căn chặt rằng đứng sau Thượng Ất không chịu lùi bước. Toàn bộ hy vọng đều đặt vào cây súng trong tay Thượng Ất, họ chỉ đợi hấn nổ súng mà thôi.

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Thượng Ất không hề để Mai Lập Tân và Vương Cường phải thất vọng, sau khi ba tiếng súng vang lên thì căn phòng lại trở lại yên tĩnh như lúc ban đầu.

Mắt Chó sợ hãi nhìn thi thể trước mặt, cổ họng phập phồng như muốn hét ra mà lại hét không nổi. Khả năng bắn súng của đối phương quá kém, ba phát chỉ giết chết được có một người nhưng kẻ bị bắn kia thì chết vô cùng thảm, một viên đạn xuyên qua mắt phải khiến con người bay phụt ra bên ngoài, một viên đạn khác ghim chúng vào miệng hấn, sức bay quá lớn khiến máu thịt trở nên nát bét trong nháy mắt, như thể người chết có thêm một cái môi thứ ba vậy.

Chương 52: Những Con Người Thoái Hóa

Viên đạn cuối cùng là kinh khủng nhất, không biết người thanh niên trẻ đối diện kia đã dùng pháp thuật gì mà viên đạn sau khi ghim vào mũi của người chết lại nổ tung ra, khiến cho chỗ cái mũi hiện ra một vết lõm sâu, đến ngay cả cái lưỡi màu hồng cũng có thể nhìn rõ mồn một.

Đe dọa? Thị uy? Hay là biến thái?

“Tôi là Thượng Ất, bây giờ cho các anh hai sự lựa chọn. Một là thu dọn đồ đạc, lập tức rút khỏi biệt thự, hai là giống như tên nằm trên đất kia, chết dưới súng của tôi. Mười giây đưa ra quyết định: 10, 9, 8...”

Thượng Ất bình tĩnh đếm ngược. Một tiếng chửi rửa truyền ra từ giữa đám đông, hai thân hình vạm vỡ tách ra khỏi đám người rồi phóng lên. Bọn chúng cầm dao bầu vung vẩy, múa may trong không trung tạo thành những vệt sáng bạc, hung hăng bổ về phía Thượng Ất. Trong đám đông, luôn có

những kẻ không tin vào tà ma, hai tên này chính là những kẻ đại diện cho điều đó, bọn chúng không tin Thượng Ất có thể liên tiếp nổ súng giết người.

“Đoàng!”

Thực tế đã chứng minh rằng chúng nghĩ sai rồi, lại một tiếng súng nữa vang lên, ghim thẳng về phía gã đàn ông đang lao tới, máu tươi phun trào ra khỏi lồng ngực, ánh mắt gã ta ánh lên sự hoảng sợ, gã đàn ông cường tráng ngã rầm xuống đất, tắt thở, bỏ mạng.

Thượng Ất không hề do dự khi đối diện với loại người tự tìm đường chết bằng cách công kích như thế này. Bởi vì bị hạn chế về tầm mắt nên gã đàn ông còn lại đã nhân cơ hội đó mà lao tới. Khi Thượng Ất ngẩng đầu thì con dao trong tay gã đàn ông kia chỉ còn cách Thượng Ất chưa tới mười cm, khuôn mặt gã lộ rõ vẻ tàn nhẫn và hung hăng.

Chỉ một giây nữa thôi! Thêm một giây nữa thôi thì lưỡi dao sắc bén kia sẽ đâm thẳng vào lồng ngực của đối phương. Đột nhiên gã đàn ông dừng lại, gã hoảng sợ nhìn miệng súng đang dí trên đỉnh đầu mình, sự hung hăng trên khuôn mặt lập tức biến mất, biểu hiện trên khuôn mặt hắn ta trở nên quái dị vô cùng. Thượng Ất không hề cho gã ta thêm một giây nào nữa, ngay tại thời điểm con dao nhắm hướng Thượng Ất mà đâm tới thì cũng là lúc Thượng Ất bình tĩnh giơ khẩu súng trong tay lên.

Gã đàn ông không thể hiểu vì sao mà Thượng Ất lại có thể bình tĩnh, ung dung đến vậy. Né tránh là phản ứng tự nhiên khi đối mặt với lưỡi dao, lẽ nào Thượng Ất không sợ mình sẽ bị mất mạng, cùng chết với gã ta hay sao? Đây là một kẻ không hề màng tới mạng sống của mình, hôm nay gã ta đã thất bại thất sự rồi!

Trong mắt gã đàn ông hiện rõ sự sợ hãi và tuyệt vọng, đến mạng sống của mình mà đối phương còn không quan tâm thì làm sao có chuyện hắn lại đi quan tâm tới mạng sống của gã ta kia chứ? Về mặt gã đàn ông kia buồn rười rượi, con dao rơi xuống đất khỏi bàn tay mềm nhũn, nhìn Trần Nhị Cầu một cách bất lực, ánh mắt hiện ra sự cầu xin đau khổ.

“Đợi một chút! Có gì từ từ nói!”

Trần Nhị Cầu nhìn Thượng Ất, sắc mặt trở nên bất định. Hắn ta không ngờ Thượng Ất lại ra tay tàn nhẫn và quyết đoán như vậy. Giết người mà dứt khoát như thế ăn cơm uống nước. Cái tên bị hắn giết chết kia tên là Lý Lực, là phụ tá đắc lực của Trần Nhị Cầu. Còn tên đang bị Thượng Ất dí súng trên đỉnh đầu kia tên là Vương Thông, cũng là một kẻ có tài, giúp việc đắc lực cho hắn ta. Vài ngày sau khi dọn vào căn biệt thự này, hai người đó luôn bận rộn giúp Trần Nhị Cầu sắp xếp không ít công việc. Giờ một người chết rồi, người còn lại cũng có thể chết bất cứ lúc nào nên Trần Nhị Cầu thấy tình thế rất cấp bách. Chỗ dựa lớn nhất của Trần Nhị Cầu chính là hai cánh tay biên dị kia, nhưng hắn ta cần phải tiếp cận gần đối phương hơn nữa thì mới có cơ hội.

“Đoàng!”

Tiếng súng lại vang lên một lần nữa. Hai đồng tử mắt của Trần Nhị Cầu đột nhiên thu lại, khuôn mặt lộ rõ vẻ không thể tin nổi.

Hắn nổ súng rồi sao? Hắn thật sự đã nổ súng rồi? Tại sao vậy? Rõ ràng là hắn ta đã chịu thua rồi tại sao mà hắn còn nổ súng? Vương Thông toi rồi, bị bắn ngay đỉnh đầu, thần tiên cũng không cứu nổi nó nữa rồi. Bà nội nó, tên tiểu tử này rốt cuộc đến từ đâu, hắn muốn làm gì vậy?

Trần Nhị Cầu trợn mắt nhìn, Thượng Ất thì không thèm đếm xia, hắn đưa súng lên mũi người người.

“À, Anh muốn nói gì thì mau nói, anh chỉ còn một phút.”

Lấy bạo át bạo là một câu nói vừa thực tế vừa rất hữu dụng. Đối với một kẻ địch mà muốn chém chết mình thì nhân từ và lương thiện chính là một hành động vô cùng ngu xuẩn. Vậy nên Thượng Ất không thèm để ý Trần Nhị Cầu muốn nói gì, đối phương chỉ cần cầm dao muốn chém hắn thì nhất định sẽ phải chết. Thượng Ất ngửi mùi khói thuốc nhẹ nhàng bay ra từ nòng súng, cái mùi vị nguyên thủy này khiến Thượng Ất có thể cảm nhận được khoái cảm ẩn chứa bạo lực được bộc lộ ra trong đó. Mùi vị này rất mê người, đây chính là mùi vị của bạo lực khiến đối phương phải chịu thua.

Còn Trần Nhị Cầu, sau khi Thượng Ất lờm lại thì trong mắt hắn ta lộ rõ sự kinh ngạc. Dị năng cảm nhận của Thượng Ất rất được việc, cái gã đàn ông

cao hơn hần hần một cái đầu, có thân hình trắng kiện như một con gấu, với một vầng sáng nền đậm bao quanh như thế này thì có thể chứng tỏ rằng thể chất của gã đàn ông này không tồi. Cho đến hiện tại, ngoài Hoàng Long ra, cái gã đàn ông tên Trần Nhị Cầu này chính là đối thủ mạnh nhất mà Thượng Ất gặp phải. Rốt cuộc mạnh tới cỡ nào thì Thượng Ất không thể nào mà đưa ra kết luận chính xác được. Hần đoán thực lực của đối phương có lẽ cũng tương đương hẳn, căn cứ của sự suy đoán này chính là kết quả của việc cả ngày hôm nay Thượng Ất sử dụng dị năng cảm nhận của mình để hành động.

Thượng Ất phát hiện ra rằng, bất luận là người hay là thú thì vầng sáng đại diện cho năng lực cao hay thấp không hề cố định mà thay đổi, thường dựa theo tâm trạng. Ví dụ như thời điểm Thượng Ất gặp con Teddy kia, khi con thú thoái hóa phát hiện ra sự uy hiếp trong tích tắc thì vầng sáng đỏ sậm bên ngoài nhanh chóng tụ lại quanh nó, phát sáng rõ nhất dưới sự cảm nhận của Thượng Ất nhưng khi nó hồi phục lại lý trí, trong lòng sinh ra nỗi sợ hãi thì vầng sáng đó nhanh chóng yếu dần đi. Khi con súc sinh quay đầu bỏ chạy thì vầng sáng đó đã yếu đến mức dường như không còn tồn tại nữa, nếu không ở khoảng cách gần thì căn bản không thể nào nhìn thấy rõ được.

Thú thoái hóa đều như vậy thì con người cũng không khác là bao. Vì thế mà Thượng Ất đưa ra được kết luận, nếu nhìn từ góc độ mạnh yếu của vầng sáng thì không thể dự đoán được chính xác thực lực của đối phương mà còn phải dựa vào màu sắc của vầng sáng, tốc độ tập trung và các loại hình dạng của vầng sáng đó nữa.

Đương nhiên dù nói thế nào thì sự đặc thù của năng lực cảm giác cũng rất hữu dụng, nó sẽ nhắc nhở Thượng Ất chuẩn bị tốt cho việc chiến đấu. Lúc này vầng sáng màu trắng trên cơ thể Trần Nhị Cầu càng lúc càng sáng, sự ức chế của gã đàn ông cường tráng năm sắp đạt tới mức độ không thể khống chế nổi nữa rồi, có lẽ sẽ nhanh chóng ra tay thôi.

Đương nhiên Thượng Ất không sợ những điều này nhưng hẳn bị hai cánh tay của Trần Nhị Cầu gây chú ý. Thượng Ất phát hiện ở đó có một vầng sáng trắng nồng đậm, vô cùng mãnh liệt đang tập trung lại. Nếu nhìn bằng mắt thường thì hai cánh tay của Trần Nhị Cầu trông cực kỳ quý dị. Cơ bắp cuộn cuộn cùng đám lông đen đến mức khó tin khiến Thượng Ất không khỏi nheo mắt lại nhìn một cách tập trung.

“Là người thoái hóa? Hơn nữa là người thoái hóa không hoàn toàn!”

Thượng Ất rất kinh ngạc, theo như trí nhớ kiếp trước của hắn thì ba tháng sau tận thế mới xuất hiện gen người thoái hóa lần đầu tiên. Đó là một người có gen chân thoái hóa, đôi chân của kẻ đó bị thoái hóa thành tứ chi của loài bò sát, toàn bộ cơ thể như mọc thêm chân của thằn lằn do bị sóng phóng xạ X chiếu phải.

Hiện tại hai cánh tay của Trần Nhị Cầu rõ ràng đã xảy ra sự thoái hóa gen, biến thành hình dạng hai chân trước của loài gấu – động vật có vú. Thượng Ất có thể xác nhận rằng, Trần Nhị Cầu là một người thoái hóa không hoàn toàn nhưng tận thế mới được ba ngày, thời gian và những gì trong trí nhớ lại hoàn toàn không ăn khớp nhau, còn cả vị tiến sĩ L lúc trước gặp phải nữa, những gì ông ta biết về tận thế cũng không giống như trong trí nhớ của hắn? Có chỗ nào sai ở đây chăng?

Chương 53: Thiếu nữ Diêm Nhiên

Khuôn mặt Thượng Ất càng trở nên nặng nề, cảm giác sự việc vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình thật chẳng hay ho gì, bất giác, một cảm giác bức bối phát ra từ trong cơ thể Thượng Ất nhanh chóng tràn ngập bốn phía.

“Tiểu tử! Hai chúng ta nước sông không phạm nước giếng, bên ngoài nhiều đã thú phát điên như thế, cậu không sợ tiếng súng sẽ khiến bọn chúng chú ý sao? Có gan thì cậu buông súng chúng ta đơn đấu, tôi thua thì cậu tùy ý xử trí, còn nếu cậu thua thì lập tức dẫn đám người này rời khỏi nơi đây, những việc đã xảy ra tôi coi như chưa từng có!”

Trần Nhị Cầu nói một cách đầy nhẫn nại, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn khẩu súng trong tay Thượng Ất, trong lòng thầm nghĩ nếu như thật sự phải ra tay thì không biết là đôi tay dị năng của hắn ta có đủ khả năng chống cự với mấy phát súng của đối phương đây.

“Đúng đấy, có gan thì cậu bỏ súng xuống chúng ta đấu tay đôi. Dựa vào súng thì tính làm gì, đàn ông giải quyết vấn đề thì phải dựa vào nắm đấm!”

“Hừ! Hắn không dám đâu, ông đây chỉ cần dùng một tay là có thể bóp chết cái tên mặt búng ra sữa như hắn!”

Tiếng người bắt đầu trở nên huyền ảo, thấy Trần Nhị Cầu mở lời khiêu chiến thì những người phía sau cũng nhao nhao lên khiêu khích, toàn bộ đều là bộ dạng coi thường Thượng Ất.

“Đấu tay đôi? Một đồng rác ngậy thơ đơn giản... Nếu đã vậy thì Mai Lập Tân, việc còn lại giao cho anh đó. Dem theo người của anh xông lên cho tôi, đánh thắng thì toàn bộ thức ăn trong túi của tôi và trong căn nhà này đều là của các anh!” Thượng Ất vừa nói vừa kéo lấy một chiếc ghế, ngẩng đầu lên nhìn Trần Nhị Cầu và nói: “Còn anh, tạm thời ngồi xuống cùng tôi, đợi lát họ đánh xong chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.”

Yên lặng, bốn bề yên lặng như thể không có người. Toàn bộ ánh mắt của đám người tập trung vào người Thượng Ất, các thể loại tâm trạng phức tạp trộn lẫn vào nhau, không một ai trong số mười mấy người trong căn phòng này lại nghĩ Thượng Ất sẽ làm như thế. Đặc biệt là đám người Mai Lập Tân, họ hoàn toàn không hiểu tại sao Thượng Ất lại làm như vậy.

“Thượng Ất muốn thế nào? Muốn chúng ta đánh hội đồng sao? Xin người! trong tay cậu rõ ràng có súng, hơn nữa còn vừa lập uy trấn áp bằng cách giết chết hai người của đối phương, sao tự nhiên lại làm thế? Chết tiệt! Tên nhóc này định mượn dao giết người à? Để chúng ta và người của Trần Nhị Cầu liều mạng với nhau để cuối cùng hắn làm ngư ông đắc lợi chắc? “

Mai Lập Tân nhìn Thượng Ất đầy nghi ngờ, trong lòng bất định không yên. Hơn nữa đám người kia cũng nghĩ tới điểm này. Nhất thời không ai nói gì, cũng không ai cầm dao, cầm côn mà động thủ cả.

“Không ra tay sao? Thức ăn cả một căn phòng thì sao? Mấy người không muốn nữa à? Nếu qua đêm nay mà không có được thức ăn thì người nhà các người sẽ chết đói cả đấy.”

Thượng Ất nhìn Mai Lập Tân một cách hứng thú, hắn không ngừng dụ dỗ đối phương. Nhắc tới mới thấy Mai Lập Tân cũng có chút khôn vặt, giây phút quan trọng vẫn giữ vững lý trí không hề ra tay. Thượng Ất cũng không hề lo lắng về điều đó, Mai Lập Tân có thông minh đến mấy cũng vô dụng

thôi, hôm nay không xử xong Trần Nhị Cầu thì bọn họ sẽ không có được bất cứ thức ăn gì hết. Một là chiến đấu vì thức ăn, không thì thỏa hiệp để rồi sau đó chết đói, chứ đừng mong có con đường thứ ba có thể đi.

“Chuyện này...”

Đám người Mai Lập Tân, Vương Cương trừng mắt nhìn nhau, không biết trả lời Thượng Ất như thế nào. Bản năng nói cho họ biết rằng nếu ra tay thì cầm chắc một nửa sẽ chết nhưng nếu không ra tay thì cũng sẽ sống không nổi. Giải quyết việc thiếu lương thực đã gần ngay trước mắt rồi, trong căn phòng này đúng là có thức ăn đủ cho cả một tầng lầu của bọn họ sống tiếp.

Phải làm sao đây? Rốt cuộc phải làm thế nào? Mai Lập Tân vật lộn nhìn đám đông, đúng lúc này, bóng hình một cô gái mảnh mai lao đảo đi xuống từ lầu hai. Thân hình trần truồng của cô gái không ngừng va chạm vào lan can lạnh giá của cầu thang, ấy vậy mà không hề thấy cô ta phát ra bất kỳ tiếng kêu đau, rên rỉ nào, dường như kẻ đang đi xuống không phải là một người sống mà là một cái xác không hồn.

“Cô là... Diêm Nhiên?”

Mai Lập Tân, Vương Cương kinh ngạc hô lên. Đặc biệt là Vương Cương, khi nhìn thấy cơ thể Diêm Nhiên trần truồng, phía dưới còn chảy ra máu tươi thì đôi mắt hắn ta tràn đầy lửa giận, trước mắt mọi thứ đều biến thành màu đỏ. Không ai biết rằng Vương Cương luôn thầm yêu cô gái mười ba tuổi nhà kế bên này nhưng chưa từng nghe thấy một ai nói về chuyện đó. Bởi vì Vương Cương cho rằng Diêm Nhiên là cô gái trong trắng nhất trên thế giới này, cậu không thể làm ô uế sự trong trắng đó. Cậu vẫn muốn đợi cho đến khi Diêm Nhiên tròn mười tám tuổi, đợi cho đến khi cô bé học đi học mới nói ra tình yêu sâu đậm mà cậu dành cho cô bé. Trước thời điểm đó, Vương Cương sẽ cố gắng toàn lực bảo vệ cô gái xinh đẹp này. Nhưng bây giờ... Vương Cương cảm thấy cậu đã phụ cô gái này, cậu phải báo thù cho Diêm Nhiên, cậu muốn giết chết hết toàn bộ số người ở đây, báo thù cho Diêm Nhiên.

“Vương Cương, cậu bình tĩnh một chút! Đưa Diêm Nhiên về nhà rồi nói!”

Mai Lập Tân luôn quan sát Vương Cường, trước đây khi nghe Vương Cường nói chuyện, gã ta đã mơ hồ có cảm giác là tên nhóc này đặc biệt để ý tới Diêm Nhiên. Nhìn thấy Vương Cường đang dần mất đi lý trí, Mai Lập Tân liền tóm chặt lấy cậu, ra ý bảo rằng cứu người quan trọng hơn.

Trần Nhị Cầu đứng phía đối diện thấy vậy thì tròn mắt long sòng sọc, khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, hắn ta đi vài bước tới chỗ Diêm Nhiên, một tay tóm lấy cánh tay gầy yếu, trắng nõn của cô bé, một tay chỉ về phía Thượng Ất và nói: “Các người muốn cô gái này phải không? Không thành vấn đề, chỉ cần các người giúp tôi bắt lấy hắn, thì cô gái này và một nửa thức ăn trong căn nhà này sẽ đều là của các người!”

Gậy ông đập lưng ông, Trần Nhị Cầu rất hài lòng với kế ly gián này của mình. Thức ăn cộng với phụ nữ, hắn ta không tin đám người Mai Lập Tân lại không động lòng. Còn về Thượng Ất, hừ hừ, đợi cho đến khi tất cả mọi người đều đứng về phía hắn ta thì dù Thượng Ất có súng cũng chẳng là cái thá gì. Mọi người đồng loạt xông lên, cho dù hắn có ba đầu sáu tay cũng đừng mong chạy thoát.

“Anh hãy thả Diêm Nhiên trước đi, những chuyện khác, chúng ta từ từ thương lượng.”

Dù sao cũng là một người tâm địa lương thiện, Mai Lập Tân nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Diêm Nhiên thì cảm thấy đau lòng. Vì đi tìm kiếm tung tích của con gái mà mấy ngày nay bố mẹ Diêm Nhiên như phát điên, mấy lần suýt chết trong miệng đám dã thú ở bên ngoài. Mai Lập Tân không đành lòng chứng kiến tình cảnh thê thảm của những người hàng xóm lâu năm, bất luận thế nào thì cũng nên thả cô bé đi trước rồi nói.

Đáng tiếc là Mai Lập Tân nghĩ sai rồi, Diêm Nhiên nhìn thấy đám đông, đặc biệt là khi nhìn thấy Vương Cường trong đó thì gương mặt cứng đờ đột nhiên khôi phục lại được một chút sức sống, nước mắt tuôn trào từ khóe mắt, khuôn mặt từ từ lộ ra vẻ kiên quyết, cô bé đột nhiên mở lời: “Anh Vương Cường, em rất vui vì được gặp lại anh. Em không thể quay về được, em rất dơ bẩn... Anh Vương Cường, hứa với em, chăm sóc bố mẹ em, hẹn kiếp sau chúng ta gặp lại!”

“Không được, Diêm Nhiên cháu tuyệt đối không được làm điều ngốc nghếch”

Mai Lập Tân hét lên, gã ta trở mắt ra nhìn Diêm Nhiên dùng thứ đồ vật trong chính tay cô cứa một đường lên cổ, máu tươi lập tức phun xa chừng hơn nửa thước như suối.

Động mạch chủ -động mạch quan trọng nhất trong cơ thể người bị Diêm Nhiên cắt đứt một cách không do dự như thế. Cơ thể cô bé đổ xuống đất, cơ thể mềm mại như hoa lê của cô bé mất dần đi sự ấm áp, hơi thở nhanh chóng dồn dập không đều...

Trước mặt tất cả mọi người, Diêm Nhiêm chọn cách tự sát để rửa sạch sự dơ bẩn trên cơ thể mình.

“Diêm Nhiên!”

Vương Cương rống lên như tiếng sói tru vô cùng thê lương, giờ chỉ còn tồn tại một chút lý trí trước thi thể của cô gái, đôi mắt hằn ta biến thành sát ý - sự tận cùng của chết chóc, cậu cầm con dao bầu lên như thể một người máy, lao về phía Trần Nhị Cầu. Trong đầu cậu giờ chỉ có một ý nghĩ duy nhất: “Giết hắn! báo thù cho Diêm Nhiên! Giết sạch đám người ở đây! Báo thù cho Diêm Nhiên!”

Chương 54: Máy Giặt Quần Áo Chết Người

“Mẹ kiếp! Đúng là thứ đê tiện không biết xấu hổ!”

Trần Nhị Cầu phần nộ vẩy vẩy máu tươi dính trên cánh tay, cơ thể Diêm Nhiên giống như một cái bao tải rách, bị hắn ta dùng chân đạp lăn xuống bậc cầu thang, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất đến kinh người. Trần Nhị Cầu vốn không thèm để ý đến một kẻ công chức vừa gầy vừa yếu như Vương Cương, nếu như cậu muốn đi tìm chết thì để hắn ta tiễn cậu đi gặp Diêm Vương. Vừa nghĩ, Trần Nhị Cầu vừa giơ cánh tay to lớn đen xì như gấu với

các ngón tay phát ra ánh sáng bằng hàn kia chụp lấy Vương Cương một cách hung tợn.

“Tôi nói là anh được ra tay à? Tay của anh là của tôi, rút trở về!”

Thân hình Thượng Ất đột ngột xuất hiện trước mặt Trần Nhị Cầu. Một năm đêm nhìn có vẻ yếu ớt lại không ngừng trở nên to lớn, với sức mạnh cường đại vô địch xuất hiện trước mặt Trần Nhị Cầu, cuối cùng nện thẳng vào cánh tay to lớn đen sì, thô kệch của hắn ta, Trần Nhị Cầu lùi lại mấy bước liên tiếp, rồi cơ thể đập mạnh vào tường mới miễn cưỡng dừng lại được. Trần Nhị Cầu có chút bối rối, khuôn mặt hắn ta khiếp sợ nhìn Thượng Ất, một cơ thể yếu đuối tưởng như còn nhẹ hơn cả một nửa cơ thể của hắn ta làm sao có thể đâm bay Trần Nhị Cầu chỉ bằng một năm đêm được?

Có điều rõ ràng cảm giác về năm đêm vừa rồi không hề sai, đến giờ Trần Nhị Cầu vẫn còn cảm nhận được lực tấn công cực lớn từ năm đêm của đối phương. Nếu không phải vì hai cánh tay của hắn ta rắn chắc thì e rằng xương cốt của Trần Nhị Cầu đã bị vỡ nát với cú đâm đó rồi. Lẽ nào thăng Thượng Ất này giống hắn ta đều là một kẻ biến dị?

Trần Nhị Cầu nhìn Thượng Ất đầy cảnh giác, trong mắt lộ rõ sự dè chừng nồng đậm, lần đầu tiên hắn ta ý thức được rằng đối phương không nỡ súng trực tiếp giết chết hắn ta không phải vì sợ hãi mà vì căn bản không cần dùng đến, sức mạnh, tốc độ của đối phương không hề kém hắn ta. Không biết khả năng phòng ngự thế nào, nếu phòng ngự mà cũng giống hắn ta nữa thì có lẽ Trần Nhị Cầu cần phải thật sự cân nhắc đến việc chạy trốn.

“Mẹ kiếp! Đám nhãi các người thật sự nghĩ bọn này dễ bị ức hiếp à? Đến đây đi thăng nhóc, tao chơi cùng mày!”

Có lẽ Mắt Chó cũng nhận thấy sự lợi hại của Thượng Ất nên đôi mắt nhọn của cậu ta đảo xung quanh mấy vòng rồi đột nhiên đứng dậy đi tới trước mặt Vương Cương và ngăn lại. Suy nghĩ của Mắt Chó rất đơn giản, nếu không đụng được vào thăng mạnh thì sẽ chọn thăng yếu. Mắt Chó cũng đã gây ra không ít thị phi khi lẫn lộn trong cuộc đời này, cậu ta hiểu rất rõ những kẻ như Vương Cương, những thành phần dân văn phòng được thừa hưởng nền giáo dục của xã hội này đều là phế vật, đến ngay việc nhìn thấy chó cắn người thường ngày còn sợ chứ đừng nói đến việc đánh nhau. Đừng

nhìn Vương Cường cầm dao hung hăng dọa người mà sợ, nếu thật sự ra tay thì chỉ cần vài nhát là đã có thể hạ gục Vương Cường rồi. Chỉ cần Mắt Chó chế ngự được cậu, dù những người khác chắc chắn có sự cân nhắc riêng thì dù đến lúc đó Trần Nhị Cầu chạy không thoát, Mắt Chó vẫn có cơ hội chạy được, chỉ có điều hơi đáng tiếc cho cô gái kia... Mắt Chó liếc mắt nhìn thân thể trắng nõn kia, trong lòng không khỏi dậy lên một sự ử rữ, hồi hận.

“Chính chúng mày đã hại chết Diêm Nhiên, tao phải lấy mạng chúng mày!”

Lúc này Vương Cường đã mất đi lý trí, Mắt Chó ngăn cậu lại, cậu chỉ ý thức được rằng phải ghim một dao vào thẳng Mắt Chó nhưng làm việc ở văn phòng một thời gian dài khiến cho cánh tay Vương Cường chẳng có chút sức lực gì, nhát dao này đối với một kẻ có kinh nghiệm đánh nhau phong phú như Mắt Chó mà nói thì lực uy hiếp xiêu xiêu vẹo vẹo không hề lớn. Mắt Chó xoay người thuận theo hướng con dao lao đi, nhấc một chân lên đập mạnh vào bụng Vương Cường. Vương Cường ngấm đòn, cả thân người ngã bịch xuống đất, con dao trong tay cậu cũng văng ra khỏi tay.

“Nhóc con, chú mày còn non lắm, mau gọi một tiếng ông nội, ông đây tha mạng cho, nếu không thì...”

Mắt Chó nhìn xuống bằng đôi mắt dữ tợn, đột nhiên cậu ta phát hiện ra cái nắp của chiếc máy giặt trong nhà vệ sinh mở ra. Cậu ta tiến tới, đập mạnh một cái, khiến cái nắp máy giặt bung ra rơi vào tay.

“Thằng nhãi! Cho mày cơ hội cuối cùng, mau gọi ông nội, nếu không ông sẽ đập chết mày!”

Mắt Chó giơ cái nắp máy giặt lên một cách hung dữ, trên nắp là một miếng kính dày tầm ba, bốn li vô cùng chắc chắn, chỉ cần đập vào đầu Vương Cường một cái thôi thì e rằng đến ngay cả xương sọ cũng bị đập nát vụn.

“Mày đã hại chết Diêm Nhiên, tao muốn mày phải chết!”

Đối mặt với nguy hiểm, Vương Cường dường như đã rơi vào trạng thái điên cuồng không còn cảm giác. Cậu dùng cả tay và chân bò dậy, giống như một con sói, thêm vài cái là đã tiến tới trước mặt Mắt Chó. Vào cái thời khắc Mắt Chó cầm cái nắp kính định đập xuống thì Vương Cường chụp mạnh lấy

chân cậu ta, cắn xé vào đùi khiến mắt chó cảm nhận được một cơn đau như kim châm lan tới, cậu ta không nhìn được mà phải hét lên.

“A! Mẹ kiếp! Mày dám cắn ông? Ông giết chết mày!”

Mắt Chó không ngờ Vương Cường lại có thể tàn nhẫn như vậy, cơn đau kịch liệt khiến cậu ta càng không do dự, miếng nắp bằng thủy tinh cứng hơn cả cái đầu Vương Cường trong tay Mắt Chó đập mạnh xuống đỉnh đầu đối thủ.

“Rầm!”

Máu tươi chảy ra từ đỉnh đầu của Vương Cường, chân cậu lão đảo nhưng tinh thần thì không chịu gục ngã, Vương Cường dường như đã mất đi toàn bộ ý thức, chỉ còn biết cắn theo bản năng. Hai người nhất thời đâm lộn lẫn nhau, không ngờ Mắt Chó lại bị Vương Cường điên cuồng dồn ép phải lui về sau một cách khí thế, thoáng một cái đã ngã ngay chỗ cái máy giặt lúc này.

“Rầm!”

Những cánh sắc nhọn của máy giặt điên cuồng đâm vào đầu của Mắt Chó, những miếng kẹp bằng nhựa plastic để lại những vết thương không lồ dài cả chục cm trên người cậu ta. Mắt Chó la hét thảm thiết, muốn bò dậy nhưng đáng tiếc Vương Cường giờ đây giống như một kẻ điên đã cắn xé Mắt Chó một cách điên cuồng. Trong lúc hoảng loạn, Mắt Chó không để ý khiến toàn bộ đầu của hắn bị Vương Cường đẩy cả vào trong máy giặt. Đúng vào lúc này, Vương Cường vô tình ấn nút khởi động xoay vòng trên máy giặt, sau khi tiếng khởi động phát ra, lồng máy giặt được thiết kế bằng hợp kim bắt đầu xoay vòng tròn.

“Dừng mà! Mau dừng lại! Á! Mặt của tôi!”

Mắt Chó kêu la vô cùng thảm thiết, tay chân cậu ta điên cuồng túm lấy Vương Cường. Sự chà sát quá mạnh khiến máu trên mặt cậu ta chảy ra như suối, đầu của Mắt Chó bị nhét chặt trong lồng máy giặt, cậu ta không nhìn thấy gì nữa nhưng lại cảm nhận được toàn bộ da thịt, huyết nhục trên cái đầu của cậu ta đang dần biến mất một cách nhanh chóng.

Là một thiết bị công nghệ cao, máy giặt thường được lắp đặt thêm phần tự động ngắt điện, có lẽ lúc này Mắt Chó đập máy giặt quá mạnh khiến cho mạch điện bên trong bị hỏng. Giờ cậu ta có giấy giũa thế nào thì cái máy giặt vẫn cứ chuyển động ngày một nhanh, đèn led màn hình báo hiệu tốc độ giờ đây đã đạt tới 2000 vòng quay trên một phút. Cứ thế Vương Cường nhìn chăm chăm Mắt Chó không rời, lồng quay của máy giặt giống như đá mài điên cuồng chà xát đầu của Mắt Chó. Một lúc sau, vô số tóc, da mặt, máu thịt, cả dây thần kinh đầu văng ra ngoài như mưa, toàn bộ nhà vệ sinh từ trên xuống dưới ngập tràn mùi tanh hôi của các bộ phận cùng các dịch nhờn của cơ thể người.

“Oe!”

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, ai tiếng buồn nôn, oẹ ra một tiếng. Cách chết này thật khủng khiếp, còn tàn nhẫn hơn cả việc chết bằng cách từng xẻo cơ thể. Bọn họ không thể tưởng tượng nổi Mắt Chó ở bên trong đang phải trải qua những gì nhưng họ đều biết Mắt Chó coi như xong rồi. Dù bây giờ Vương Cường có thả cậu ta ra thì cậu ta cũng không có khả năng sống sót.

Chương 55: Trần Nhị Cầu thoái hóa lần thứ hai

“Chú... chú Cầu, con... báo thù cho con!”

Có lẽ sự đau đớn đã tiếp thêm sức mạnh cho Mắt Chó, sau một hồi run rẩy kịch liệt, cuối cùng cậu ta cũng thoát khỏi Vương Cường nhưng lúc này mắt chó đã hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa rồi, đôi mắt cậu ta đã biến thành hai cái lỗ thủng khủng lồ trong quá trình bị chà sát, xé nát. Ngoài ra thì mũi, tai, cằm... những bộ phận nhô ra trên đầu của hắc đều đã biến mất một cách hoàn toàn, cái đầu hắc giống như một cái đầu lâu lung lay, lúc lắc đi về phía Trần Nhị Cầu.

“Mắt Chó!”

Trần Nhị Cầu kêu lên thảm thiết!

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Trần Nhị Cầu hoàn toàn không kịp phản ứng, càng không có cách nào cứu Mắt Chó. Nhìn bộ dạng khủng khiếp của Mắt Chó, trong đầu Trần Nhị Cầu chợt hiện ra hình ảnh vụng trộm đêm hôm đó giữa hắn ta và mẹ của Mắt Chó. Đêm hôm ấy, Trần Nhị Cầu ôm thân hình mượt mà của mẹ Mắt Chó và thổ lộ rất nhiều, bây giờ hắn ta chỉ nhớ duy nhất một câu nói của mẹ mắt chó... em muốn sinh một đứa bé cho anh, bé trai!

Sững sờ nhìn Mắt Chó co cụm lại còn một đống, âm thanh mất dần, bỗng nhiên Trần Nhị Cầu muốn khóc. Hắn ta tuyệt hậu mất rồi! Đứa con trai duy nhất của hắn ta bị giết rồi. Trần Nhị Cầu đột nhiên giơ cánh tay đen to đùng lên, không trung nổi lên một luồng gió hồi tanh, hung tợn lao tới Vương Cương. Hắn ta phải báo thù cho con trai, hắn ta phải xé nát đối phương, sau đó xé nhỏ ra từng miếng một và ăn hết. Đáng tiếc cũng giống như lần trước, khoảng cách từ cánh tay to lớn màu đen của Trần Nhị Cầu đến Vương Cương vẫn còn cách xa cả vài mét, cơ thể yếu gầy của Thượng Ất lại ngăn hắn lại một lần nữa.

“Cảm giác mất đi người thân thật không dễ chịu đúng không? Không sao, mày có thể không trả lời, vài phút nữa thôi là mày cũng sẽ đi theo cùng nó rồi.” Giọng nói bình tĩnh như nước, Thượng Ất vừa nói vừa tháo đầu và tay cầm súng Tiểu Liên ra: “Trần Nhị Cầu, có thể mày luôn nghi ngờ tại sao tao lại không do dự khi nổ súng giết chết bọn họ, ấy vậy mà từ đầu đến cuối lại không dùng súng đối phó với mày. Bởi vì ở đây, mày không giống với bọn họ.”

Thượng Ất nhẹ nhàng chỉ thẳng cây súng vào giữa trán của Trần Nhị Cầu, những kẻ đứng sau lộ rõ khuôn mặt nghi ngờ, xám xịt.

“Thực ra nói ra thì... tao và mày mới là đồng loại. Bởi vì ngôi sao băng trên trời kia đã đánh thức thứ gì đó trong cơ thể chúng ta. Chắc chắn mày cũng biết đây không phải là điều gì đó tồi tệ, thứ bị đánh thức kia khiến mày trở nên mạnh hơn, khiến mày không còn sợ hãi khi đối diện với đám thú thoái hóa, có thể làm bất cứ điều gì đối với những người xung quanh, thậm chí có thể tùy ý dùng sức mạnh đối với người phụ nữ mà mày nhắm tới... Nhưng Trần Nhị Cầu, có khi nào mày từng nghĩ, chuyện trên thế gian này chính là như thế, là khi mày đoạt được thứ không thuộc về mày thì sau đó mày sẽ mất đi những thứ mà mày quý trọng nhất. Tao hỏi mày, nếu thời gian có thể

quay trở lại, căn phòng này, người phụ nữ xinh đẹp kia và Mắt Chó, mày sẽ chọn ai? “

“Mẹ kiếp! Đương nhiên là tao sẽ chọn Mắt Chó, đó là con trai của ông đây! Nhà và đàn bà là cái đếch gì, chỉ cần ông đây muốn thì có đầy đàn bà xinh đẹp ở ngoài kia kìa!”

Trần Nhị Cầu dường như trở nên điên cuồng, hẳn ta hoàn toàn không hiểu Thượng Ất muốn làm gì. Có một điều rất rõ ràng, đó là Thượng Ất đã thừa nhận hẳn và Trần Nhị Cầu giống nhau, trong cơ thể có một nguồn năng lực không thể tưởng tượng nổi. Năng lực đó đã tạo ra tốc độ và sức mạnh của cái thẳng cao gầy kia không thua gì Trần Nhị Cầu.

“Bingo! Đáp án chính xác. Không sai! Dựa vào năng lực của mày thì mày có thể chọn bất cứ người phụ nữ nào ở ngoài kia, nhưng tại sao mày hết lần này đến lần khác lại đi hãm hại một cô thiếu nữ mới có mười ba tuổi?”

Đoàng! Đoàng! Đoàng Đoàng Đoàng! Mỗi chữ một phát đấm!

Giây phút Thượng Ất nói ra câu nói cuối cùng thì cơ thể gầy yếu nhưng vô cùng cứng cỏi kia hóa thành một ngôi sao, mang theo một khí thế hùng mạnh to lớn lao về phía Trần Nhị Cầu trong nháy mắt.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng... âm thanh như hạt đậu rơi trên nồi sắt vang lên một cách nặng nề khi những nắm đấm đập vào da thịt, không ngừng vang lên bên tai những người xung quanh. Hình dáng gầy gò của Thượng Ất giống như một cái máy nghiền đá vụn điên cuồng, hai nắm đấm như hai cái đầu cứng rắn nhất của máy nghiền đá, đang điên cuồng vung vẩy múa máy, đánh vào mặt, vào ngực, vào cánh tay, vào bụng của Trần Nhị Cầu một cách chính xác và vô cùng mạnh bạo. Máu tươi bắt đầu bắn ra tung tóe khắp nơi, cơ thể cường tráng của Trần Nhị Cầu giống như một con thuyền nhỏ bơi trong giông tố, lảo đảo trong cơn giông bão công kích của Thượng Ất, bất cứ lúc nào cũng có thể bị những con sóng kia làm cho biến mất.

Những người xung quanh thì sao? Bao gồm bảy tám người thân hình vạm vỡ ở phía sau Trần Nhị Cầu, bọn chúng đều ngây người ra. Bọn chúng tròn mắt, há hốc miệng quan sát cảnh tượng kinh hoàng đến mức không dám tin, họ không thể tưởng tượng được rằng tại sao một người lực lưỡng

như Trần Nhị Cầu lại bị một gã đàn ông gầy yếu đánh cho đến độ không kịp trở tay.

Mồ hôi lạnh chạy dọc từ cổ xuống sống lưng của bọn chúng, vào giây phút này thì bất cứ người của phe nào cũng đều có chung muốn ý nghĩ, đó là đừng nên đắc tội với Thượng Ất, hẳn không phải là người, mà là quái thú, quái thú đội lốt người!

“Gru! Gru! Gru! Tao phải giết chết mày! Tao phải giết chết mày! “

Đúng lúc này, một tiếng gào thét thê lương vô cùng kinh khủng vang lên. Mọi người tìm kiếm âm thanh đó, thì chỉ thấy Trần Nhị Cầu đột nhiên biến hóa dị thường, những chiếc lông đen trên cánh tay hắn ta đột ngột mọc dài ra, chạy dọc theo cánh tay, nhanh chóng bao trùm lấy toàn bộ nửa bên trên của cơ thể Trần Nhị Cầu. Lúc này Trần Nhị Cầu không biết còn mấy phần là hình dạng con người, nhìn từ xa hắn ta không khác gì một con quái vật nửa người nửa gấu.

“Oh! Thoái hóa lần thứ hai? Hóa ra lại có chuyện như thế này xảy ra...”

Thượng Ất không khỏi ngạc nhiên khi nhìn cơ thể Trần Nhị Cầu từ từ trở nên to lớn với những quy trình đã quá quen thuộc với Thượng Ất. Trần Nhị Cầu đúng là dị bẩm thiên phú, gen trong cơ thể có thể chủ động thoái hóa lần thứ hai mà không cần tiếp nhận sóng phóng xạ lần hai. Hơn nữa nhìn hình dạng sau khi thoái hóa của Trần Nhị Cầu có thể thấy, gen ẩn tính được kích phát thoái hóa kia có liên quan đến động vật thuộc họ gấu. Chưa tới nửa phút mà tên hình dạng của tên này đã càng lúc càng giống một con gấu đen rồi. Nếu cứ để sự thoái hóa tiếp tục xảy ra thì có lẽ Trần Nhị Cầu sẽ trở thành người thoái hóa hoàn toàn đầu tiên của nhân loại... Quái nhân mang gen gấu đen!

“Thằng nhãi, mày thật sự chọc giận tao rồi đấy, tao phải xé nát mày... Ồi... chao!”

Thoái hóa gen lần hai khiến Trần Nhị Cầu cảm thấy vô cùng mạnh mẽ, hắn ta thấy sức mạnh của mình có thể xé nát bất kỳ ai. Có điều hắn còn chưa nói xong thì một nắm đấm cực mạnh đột nhiên dội thẳng trước mặt, một giây

sau đó hắn chỉ nhìn thấy sao vàng năm cánh bay trước mặt, một lần nữa Thượng Ất lại dội trúng mắt khi hắn ta còn đang nói chuyện.

“Sao lại có thể như thế được? Tôi không nhìn lầm đấy chứ, rõ ràng là Trần Nhị Cầu đã biến thành quái vật to như vậy rồi mà tại sao vẫn bị Thượng Ất hành hạ vậy?”

Tất cả mọi người đều ngây người ra vì sợ, bao gồm cả những người vốn định quay đầu bỏ chạy cũng đứng ngây người ra nhìn từng năm đốm của Thượng Ất dội thẳng vào người Trần Nhị Cầu. Mọi người không ngờ rằng, Trần Nhị Cầu biến hình khiến mọi người kinh sợ như vậy mà trước mặt Thượng Ất vẫn không là cái gì cái, bộ dạng trông còn thảm hại hơn cả lúc này nữa.

“Đồ ngu! nhiều lúc tốc độ và sức mạnh không thể đem ra mà so sánh được, năng lực của mày đúng là mạnh hơn rất nhiều nhưng tốc độ của người lại trở nên vô cùng chậm! Trong quá trình chiến đấu không hề biết kiềm chế, hành vi ngu xuẩn trong lần thoái hóa gen thứ hai này chẳng khác gì hành động tự sát. Tao có thể nói cho mày nghe một cách rõ ràng rằng, nếu trong vòng năm phút tới mày không bổ sung năng lượng thì tổ hợp gen sau lần thoái hóa thứ hai sẽ đốt cháy hết lượng mỡ trong cơ bắp của mày, lúc đó mày sẽ trở thành một phiên bản nửa người nửa thú sống sờ sờ mà thôi.”

Chương 56: Cảm ơn

Trên khóe miệng Thượng Ất vẫn còn treo một nụ cười lạnh, kiếp trước hắn đã gặp dạng người như Trần Nhị Cầu này rất nhiều. Bởi vì không thể khống chế cơn phản nộ, những tên ngu ngốc này cưỡng ép kích hoạt thoái hóa gen lần hai, thân thể của bọn chúng không thể nào cung cấp đủ năng lượng cho phản ứng thoái hóa, cuối cùng từng người, từng người một bi thảm chết đi.

Bây giờ, thứ có thể cứu Trần Nhị Cầu chỉ có tinh hạch năng lượng sinh vật hoặc thuốc kích hoạt, chỉ cần dùng một trong hai thứ, quá trình thoái hóa gen lần hai bên trong cơ thể Trần Nhị Cầu sẽ ổn định trở lại, cái mạng nhỏ của hắn ta cũng sẽ được bảo toàn. Có điều Trần Nhị Cầu có hai thứ này

sao? Đáp án vô cùng rõ ràng, hẳn ta không có... Cho nên, Trần Nhị Cầu chết chắc rồi.

“Mày đang nói bậy bạ cái gì vậy, cái gì mà gen thoái hóa, ông đây chỉ biết hiện tại ông đây chính là thiên hạ vô địch, mày đừng có trốn, nhanh nhanh đến đây ăn một đấm của ông!”

Trần Nhị Cầu điên cuồng quơ nắm đấm tấn công Thượng Ất, nhưng vẫn không thể chạm được dù chỉ một góc áo của Thượng Ất, ngược lại sức mạnh khổng lồ không được khống chế điên cuồng trút xuống, trong nháy mắt, vách tường bốn phía bị nện vỡ thành từng cái lỗ lớn, mảnh tường vỡ bắn tung tóe lên khắp người Trần Nhị Cầu, khiến cho người đàn ông vai u thịt bắp này phải ôm đầu rồi rít chạy trốn.

“Đậu xanh, Trần Nhị Cầu biến thành quái vật rồi, nhìn bộ dạng của hẳn ta căn bản có khác gì con gấu đen mù lòa trên núi không chứ!”

“Đúng vậy, Trần Nhị Cầu đây là đang gặp quả báo đó. Mấy ngày nay hẳn ta làm nhiều chuyện xấu như vậy, ngay cả ông trời cũng không nhìn được nữa, cố ý giáng thần phạt biến hẳn ta thành dã thú, chúng ta tranh thủ chạy ngay đi, không đáng phải ở lại chết cùng hẳn ta đâu!”

“Chạy, chạy mau, mọi người cùng nhau chạy đi!”

Tường đổ mọi người đẩy, cây đổ bầy khi tan, có người dẫn đầu, tất cả mọi người đều nhanh chân chạy đi. Rất nhanh sau đó cả đám tay chân của Trần Nhị Cầu đều chạy ra khỏi căn biệt thự, bên chân Trần Nhị Cầu lúc này chỉ còn rải rác mấy cỗ thi thể, tình cảnh hiện ra trước mắt cực lạnh lẽo và khủng bố.

Thấy vậy, Thượng Ất cũng không định mở miệng giải thích. Tận thế mới bắt đầu, con người không hiểu rõ mối quan hệ giữa thú thoái hóa và thể thoái hóa của con người là chuyện rất bình thường. Cho nên, trong mắt những người nông dân đến từ nông thôn này, Trần Nhị Cầu chính là một con quái vật chính cống, là loại quái vật còn đáng sợ hơn những quái vật bên ngoài nhiều.

Mà đám người Mai Lập Tân mặc dù có kiến thức rộng rãi, cũng đã được tiếp thu giáo dục đại học nhưng bọn họ cũng không hiểu rõ tường tận sự tình về thoái hóa sinh vật toàn cầu, cho nên lúc nhìn thấy Trần Nhị Cầu trở nên kinh khủng như vậy, không tránh khỏi cũng bắt đầu nảy sinh ý định chạy trốn.

“Thượng... Thượng Ất, cái tên này chẳng mấy chốc sẽ chết hả?”

Mai Lập Tân lấy hết dũng khí đi đến sau lưng Thượng Ất, lúc gã ta nói chuyện, thân hình của Trần Nhị Cầu lại xảy ra biến hóa lần nữa, hai cánh tay của hắn ta càng trở nên thô hơn, miệng bắt đầu nhô dài ra, từng cái răng nanh to nhô ra khỏi khóm miệng, bộ dạng quả thật vô cùng dữ tợn dọa người.

“Tin tôi đi, hắn ta biến hóa càng nhanh, chết cũng sẽ càng nhanh. Nhiều nhất là 5 phút, hắn ta chết chắc!”

Thượng Ất không quay đầu lại, lẳng lặng nhìn Trần Nhị Cầu. Thoái hóa gen lần hai quả nhiên lợi hại, lúc này trong hai mắt của Thượng Ất, vàng sáng đại biểu cho năng lượng sinh vật bên trong cơ thể Trần Nhị Cầu giống như thực chất, trong đó ẩn chứa khí tức khủng bố khiến cho ngay cả Thượng Ất cũng không thể không thay đổi sắc mặt.

Thượng Ất nhanh chóng tính toán trong lòng, chỉ nhìn sức mạnh này, Trần Nhị Cầu lúc này còn kinh khủng hơn so với hai con chó thoái hóa biến dị lớn mà Thượng Ất từng gặp phải. Nếu như đứng bất động, công kích lẫn nhau, Thượng Ất nhất định sẽ bị một quyền của Trần Nhị Cầu trực tiếp đánh bay. Đây chính là điểm kinh khủng của sóng từ trường X, nó có thể khiến cho tất cả gen ẩn trong cơ thể sinh vật bộc phát chỉ trong nháy mắt, có thể khiến cho một kẻ yếu ớt tay trái gà không chặt trong nháy mắt trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

Đương nhiên nghiêm túc mà nói, Thượng Ất cũng thuộc dạng người thoái hóa. Chẳng qua việc hắn thoái hóa chỉ là ngẫu nhiên, là kết quả ngoài ý muốn khi bị Tiến sĩ L cường ép đưa trùng A - mip vào cơ thể. Trong quá trình thoái hóa, Thượng Ất cũng không phát động gen ẩn bên trong cơ thể mà ngược lại bị vô số trùng A- mip chiếm cứ tế bào toàn thân. Cho nên, điểm khác biệt lớn nhất giữa Thượng Ất và Trần Nhị Cầu chính là, bất luận

trong tương lai gen thoái hóa xuất hiện mấy lần, năng lực chữa trị mạnh mẽ của trùng A - mip kia cũng sẽ đảm bảo an toàn cho Thượng Ất, đồng thời sẽ tiến hành quấy nhiễu, dẫn dắt toàn bộ những thoái hóa bất hợp lý.

Lại nhìn Trần Nhị Cầu, đúng như suy đoán của Thượng Ất. Tốc độ của vầng sáng lưu động trên người hắn ta bắt đầu chậm lại, mặc dù vẫn lóa mắt như cũ nhưng theo từng cử chỉ của Trần Nhị Cầu, vầng sáng lưu chuyển vẫn khiến cho người ta có một loại cảm giác rất chậm, rất khó hiểu.

Tầng tầng lớp lớp dấu hiệu cho thấy Trần Nhị Cầu cũng không khống chế được loại năng lượng sinh vật khủng bố này. Trái lại, quá trình thoái hóa gen lần hai đã hao hết năng lượng tế bào cuối cùng trong cơ thể Trần Nhị Cầu. Thượng Ất nhìn hai chân của đối phương, quả nhiên, ánh sáng vây quanh hai chân Trần Nhị Cầu đang thu nhỏ với tốc độ mà chỉ cần dùng mắt thường cũng có thể nhận thấy, cơ bắp trên hai chân cũng nhanh chóng héo rút. Nửa thân trên của Trần Nhị Cầu đã vô tình cướp đoạt năng lượng sinh vật của nửa thân dưới, loại cướp đoạt này rất tàn khốc vô tình, không theo sự khống chế của đại não Trần Nhị Cầu! Đây là thuộc tính của gen viễn cổ ẩn giấu trong cơ thể con người mấy trăm triệu năm qua, tước đoạt, cướp đoạt, hấp thu, tiêu hóa... Trần Nhị Cầu xong rồi, không bao lâu nữa không cần Thượng Ất ra tay, tự hắn ta sẽ liên mất đi năng lực hành động, biến thành một đồng thịt nhão bi thảm.

“Gào gào, tới, tụi mày nhanh tới nhận lấy cái chết! Tao muốn ăn tụi mày!”

Trần Nhị Cầu phát ra hàng loạt tiếng kêu khủng bố, hắn ta cũng ý thức được có chuyện không ổn. Hai cánh tay của hắn ta tràn đầy sức mạnh nhưng hai chân lại giống như bị rút chì, rất khó di chuyển. Thứ càng làm cho Trần Nhị Cầu cảm thấy không chịu nổi chính là, hắn ta rất đói, đói đến mức thậm chí hắn ta muốn ăn cả thịt người. Nhìn đám người Thượng Ất, trong đầu Trần Nhị Cầu bỗng nhiên hiện ra một giọng nói, không ngừng thúc giục hắn ta: “Ăn thịt bọn chúng! Ăn thịt bọn chúng!”

Đáng tiếc động tác chậm chạp của Trần Nhị Cầu không bắt được bất cứ con mồi nào, bất đắc dĩ hắn ta đành phải dời ánh mắt lên mấy cổ thi thể nằm trên mặt đất.

“Rắc rắc! Rộp rộp!” Tiếng xương cốt gãy vụn và tiếng nhai nuốt truyền đến, thi thể Lý Lực bị Trần Nhị Cầu điên cuồng cho vào miệng. Nhưng mà Trần Nhị Cầu vẫn cảm thấy đói, rất nhanh, thi thể Vương Thông cũng đã biến mất. Cuối cùng, lúc Trần Nhị Cầu nhặt thi thể của Mắt Chó lên, hắn ta do dự một chút, ánh mắt lộ ra vẻ thống khổ.

“Nói cho tôi biết, tôi đã làm sai điều gì chứ? Tại sao phải đối xử với tôi như vậy? Tôi chỉ là muốn tiếp tục sống, tôi không muốn ăn thịt người mà, tôi không muốn ăn thịt con của tôi đâu! Hu hu hu!”

Trần Nhị Cầu rơi lệ, chỉ có lý trí vẫn đang nhắc nhở hắn ta, hắn ta đang làm một chuyện vô cùng đáng sợ nhưng mà cơ thể lại không dừng lại được, vẫn điên cuồng bỏ thi thể vào trong miệng như trước.

“Tôi cũng không biết rõ rốt cuộc anh đã làm sai điều gì... Có lẽ, là cả loài người đều đã sai đi...”

Trong ánh mắt Thượng Ất mang theo nét bi thương, vùng vẫy năm năm trong kiếp trước, hắn cũng không biết rõ rốt cuộc nguyên nhân gây ra trận tai nạn bao phủ Địa Cầu này là gì. Chẳng qua Thượng Ất rất rõ ràng một điểm, trong cái thế giới đáng chết này, hắn nhất định phải không từ bất kỳ thủ đoạn nào để có thể sống sót!

Đoàng! Đoàng! Đoàng đoàng!

Nhìn chằm chằm cái trán của Trần Nhị Cầu, Thượng Ất bắn liên mấy phát. Trần Nhị Cầu liền ngã ngửa xuống, đạn bắn chính xác vào đầu của hắn ta, chỉ trong vài giây hắn ta đã tắt thở. Chẳng qua trước khi hắn ta chết, đám người Mai Lập Tân dường như nghe thấy một tiếng thở nhẹ nhàng, bên trong còn kèm theo một câu nói nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy của Trần Nhị Cầu: “Cảm ơn.”

Chương 57: Nhóm Ba Người Phiền Muộn

Hiện tại Đồ Giai Tuệ vô cùng phiền muộn, phiền muộn đến mức ngay cả cô có ăn mấy khối chocolate cũng không vui vẻ lên nổi.

Sau khi tách khỏi Thượng Ất, ba người Đồ Giai Tuệ, Hoàng Long và Điền Ba đi thẳng đến cửa hàng tiện lợi phía đông khu dân cư. Lúc đầu Đồ Giai Tuệ không hiểu, vì sao Thượng Ất lại kiên trì bắt cô đi theo Hoàng Long và Điền Ba chứ không để cô ở lại chăm sóc cho mẹ con Trần Phóng. Bây giờ thì cô đã hiểu, cái tên khốn Thượng Ất này lại biến cô trở thành bảo mẫu, chuyên môn hòa giải mâu thuẫn, xung đột giữa hai người đàn ông này.

Thí dụ như lúc vừa nãy, ba người họ đột nhiên phát hiện có một con chuột có thân hình to lớn đang ẩn núp bên trong bụi cỏ, chuyện này khiến cho Hoàng Long rất vui vẻ, hẳn ta không nói hai lời liền muốn đuổi theo để xử lý con chuột, muốn tìm xem bên trong cơ thể chuột có loại tinh hạch có thể nâng cao năng lượng sinh vật mà Thượng Ất nói hay không. Điền Ba lại phản đối, gã ta kiên trì muốn tiếp tục đi tiếp, dựa theo kế hoạch ban đầu, đi đến cửa hàng tiện lợi để thu thập đồ ăn, sau đó lại đến chỗ tiệm thuốc của khu dân cư để thu thập thuốc men.

Cứ như vậy, hai người đàn ông không ai chịu nhường ai, kết quả, chuột không đuổi kịp, ngược lại bởi vì tiếng ồn ào quá lớn mà dẫn đến một con chó đất đói bụng. Ba người trong lúc nhất thời luống cuống tay chân, phí một đồng sức mới có thể giải quyết được con chó hoang điên cuồng này.

Nhưng chuyện cãi vã của hai người cũng không vì vậy mà kết thúc, sau đó trên đường đi, Hoàng Long không ngừng thử truy tìm tung tích của các loại dã thú, mà Điền Ba lại chỉ tập trung tinh thần muốn sớm hoàn thành nhiệm vụ mà Thượng Ất sắp đặt. Thế là xung đột không thể tránh khỏi, xảy ra lần nữa. Hai người đàn ông này vậy mà lại động thủ ngay bên ngoài.

Bởi vì đã dùng một lượng thuốc kích hoạt lớn, tổ chất thân thể của Hoàng Long hiển nhiên tốt hơn Điền Ba rất nhiều. Có điều với tư cách là đội trưởng đặc cảnh, thân thủ của Điền Ba cũng vượt xa người thường. Trong lúc nhất thời, hai bên vậy mà đánh không phân cao thấp, đánh nhau vô cùng chặt vật, cho đến khi Đồ Giai Tuệ mạnh mẽ chen vào giữa hai người, trận chiến mới xem như kết thúc.

Mà lúc này Đỗ Giai Tuệ cũng kinh ngạc phát hiện sự biến hóa của mình. Trong lúc không hay biết gì, sức mạnh của Đỗ Giai Tuệ đã tăng lên không ít. Trong tình huống phải sử dụng toàn lực, cô thậm chí có thể dùng một tay bắt lấy cánh tay của Điền Ba, một tay khác đỡ được nắm đấm của Hoàng Long. Trong quá khứ, chuyện này căn bản không thể xảy ra được. Phải biết rằng mặc dù Đỗ Giai Tuệ có sức lực lớn nhưng dù sao cũng chỉ là phụ nữ. Sức lực của một người phụ nữ sao có thể sánh được với đặc cảnh chứ?

Đỗ Giai Tuệ không ngốc, cô mơ hồ đoán ra nguyên nhân khiến cơ thể mình biến hóa có liên quan đến thứ thuốc mà Thượng Ất cho cô dùng. Cái tên Thượng Ất kia quả nhiên là một người đàn ông bí ẩn. Đi theo hắn không chỉ được ăn được uống mà ngay cả thân thể cũng sẽ nảy sinh biến hóa không thể tưởng tượng nổi. Thậm chí đại não của Đỗ Giai Tuệ còn nhanh chóng hoạt động, suy đoán Thượng Ất liệu có phải là một thành viên trong gia đình nhân vật quan trọng nào đó hay không, nếu không thì tại sao hắn lại có thể biết rõ ràng như vậy?

Cứ như vậy, dọc đường ba người cứ liên tục mâu thuẫn mà đi tiếp, cuối cùng hữu kinh vô hiểm mà đi đến địa điểm đầu tiên - Cửa hàng tiện lợi của khu dân cư.

Đẩy cửa lớn rách nát của cửa hàng tiện lợi ra, tâm trạng buồn bực của Đỗ Giai Tuệ càng thêm chán nản. Bên trong cửa hàng tiện lợi là một đồng hồ đơn, dường như mọi kệ hàng đều trống rỗng. Chỉ có mấy chai nước khoáng dính đầy tro bụi, bởi vì bị kẹt trong khe hở của kệ hàng, không lấy ra được mà bị bỏ lại. Ba người rất nhanh ý thức được, nơi này hẳn là đã bị rất nhiều người cướp sạch rồi. Điền Ba dựa vào sự nhạy bén đặc thù, phát hiện thi thể của chủ cửa hàng tiện lợi ở trong góc, điểm này đã rõ ràng xác nhận suy đoán của bọn họ.

Đây là một đôi vợ chồng già, trên cơ thể đều mặc bộ đồng phục màu xanh lá cây của cửa hàng tiện lợi, phía trên dính đầy vết máu màu nâu. Vết thương chí mạng là ở trên đầu, những vết thương to đến mức khiến người ta nhìn mà giật mình. Trong đó có một số chỗ xương sọ màu trắng còn lộ cả ra ngoài, bên trong còn hở ra cả bộ não nát bét. Hai người già này đã bị người ta dùng một loại đồ vật như gậy sắt đánh chết ngay tại chỗ, loại ngoại thương này ngay cả Đỗ Gia Tuệ cũng có thể nhận ra được người ra tay hung ác đến mức nào.

Nhìn qua hai thi thể ôm nhau của đôi vợ chồng già, Hoàng Long lặng lẽ cởi áo ra đắp lên trên, quay người không nói một lời liền đi ra khỏi cửa hàng. Mà đây là lần đầu tiên, Điền Ba không phản đối, yên lặng đi theo sau Hoàng Long ra khỏi cửa hàng.

“Này, tôi nói, hai anh muốn làm gì vậy? Các anh sẽ không phải là muốn báo thù cho đôi vợ chồng già này chứ? Xin cho tôi nhờ cái, hai người kia chết cũng được một khoảng thời gian rồi, các anh đi đâu để tìm hung thủ chứ?”

Nhiệt huyết, xúc động, lương thiện... Về điểm này, Hoàng Long và Điền Ba quả nhiên rất giống nhau. Đỗ Giai Tuệ mơ hồ đoán được ý nghĩ của hai người đàn ông này, không khỏi trợn trắng mắt gấp gáp đuổi theo mấy bước.

“Tìm không được cũng phải tìm! Loại hung đồ lạm sát người vô tội này căn bản không xứng được làm người!” Hoàng Long lạnh lùng nhìn qua vết máu trên cửa, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía.

“Đúng, loại căn bã này phải bị xử lý toàn bộ! Điền Ba tôi đã muốn tìm người, cho đến giờ vẫn chưa có chuyện tìm không được!” Điền Ba nói xong, bắt đầu cúi đầu tìm kiếm vết tích trên cửa, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

“Cho xin đi, các anh không nên quên nhiệm vụ mà Thượng Ất giao cho chúng ta chứ, chúng ta còn phải đi đến hiệu thuốc...A, các anh mau nhìn đi, có phải bên kia có người đang đi đến hay không?”

Đột nhiên, Đỗ Giai Tuệ ngẩng đầu nhìn thấy không xa dường như có một đám người đang đi tới, nhìn đông cỡ hai, ba chục người, Dẫn đầu là một người đàn ông có tướng mạo hung tàn, khuôn mặt dữ tợn, lại còn mang một cặp kính gọng vàng, cả người lộ vẻ chẳng đâu vào đâu cả. Lại nhìn xuống thân thể gã, người này mặc trên người một bộ đồng phục in hai chữ “Hoa Tụng” màu đen, sau lưng có mấy người cũng mặc đồng phục bảo vệ y hệt.

“Những người này là... bảo vệ của khu dân cư?”

Hoàng Long và Điền Ba liếc nhau một cái, ở trong mắt đối phương, họ đều nhìn thấy một tia kinh ngạc. Trong khu dân cư có các loại thú thoái hóa hoành hành ngang ngược, những người bảo vệ này lại còn có thể kiên trì đi tuần tra với nhau, rõ ràng rất không bình thường. Đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ những người bảo vệ này cũng bởi vì chuyện hai người già trong cửa hàng tiện lợi chết mà tới? Hay là nói là bởi vì đồ ăn trong cửa hàng tiện lợi mà tới?

“Ba người các người, đứng yên không được nhúc nhích, các người là ai? Vì sao lại đi ra từ cửa hàng tiện lợi?”

Khoảng cách của hai bên được thu hẹp, người đàn ông đeo kính gọng vàng đứng cách mười mấy mét bắt đầu kêu lên. Những người bảo vệ đông đảo sau lưng gã cũng bắt đầu thủ thế, tới tận giờ cúi cảnh sát lên, về mặt cảnh giác nhìn qua.

“Liên quan gì đến mày, cú!”

Hoàng Long lạnh lùng nói, trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn. Không biết vì sao, dáng vẻ ôm nhau lúc sắp chết của cặp vợ chồng già bên trong cửa hàng tiện lợi lại khiến hắn ta nhớ đến vợ con đã chết. Lần cuối Hoàng Long nhìn thấy vợ mình, người phụ nữ bé nhỏ gầy yếu đó đang dùng hai tay gắt gao ôm chặt con trai của họ, sức lực lớn đến mức ngay cả Hoàng Long cũng không thể tách tay của cô ấy ra được.

“Shit, thằng nhóc mày trâu nhì, mày có biết tình huống bây giờ là thế nào không. Tao nói cho mày biết, bây giờ động vật đều phát điên, nếu không có sự bảo vệ của đội tuần tra đặc biệt tại tao, mấy người tại này chỉ trong vài phút liền sẽ bị ăn sạch!”

Thấy giọng điệu bất thiện của Hoàng Long, sau lưng tên kính gọng vàng truyền đến một trận tiếng gào thét phách lối. Điền Ba nhú mày một cái, đi lên trước một bước, hỏi:

“Các người đã là bảo vệ của khu dân cư, vậy tôi hỏi anh, thì thế bên trong cửa hàng tiện lợi là thế nào? Các anh có biết là ai làm không?”

“Thì thế nào? Các người đã vào cửa hàng tiện lợi rồi?”

Nghe Điền Ba nói như vậy, về mặt của tên mang kính gọng vàng đột nhiên thay đổi, con mắt vốn dĩ đã không lớn nay lại hí thành một khe hẹp, lộ ra tia sáng lạnh lẽo.

Chương 58: Một đám đánh thành người thực vật

Những người bảo vệ phía sau gãi nghe thế, vội vàng vòng qua đám người Hoàng Long, vội vã, hốt hoảng xông vào cửa hàng tiện lợi, thanh âm thất kinh nhanh chóng truyền ra: “Không xong rồi, đội trưởng Đỗ Vũ, đồ ăn đều mất cả rồi, cái gì cũng không còn, tuyệt đối không thể thả ba người này đi được!”

Thức ăn đều bị mất? Chuyện này sao có thể? Sắc mặt của người đàn ông được gọi là Đỗ Vũ trở nên vô cùng khó coi, vung tay lên, hai, ba mươi người sau lưng gãi lập tức bao vây ba người Đỗ Giai Tuệ lại.

“Nói, thức ăn bên trong cửa hàng tiện lợi đâu rồi? Có phải đều bị ba người tụi mày trộm đi cả rồi không?”

Một tên bảo vệ béo núc ních, mặt mũi dữ tợn đi từ sau lưng Đỗ Vũ tới, dùng ngón tay ngăn ngui mập mạp như củ cà rốt chỉ vào Hoàng Long, đáng vẻ như muốn ăn sống nuốt tươi Hoàng Long.

“Mẹ nó, một đồng rác rưởi... Đỗ Giai Tuệ, tôi có chuyện muốn thương lượng với cô, sau này cô hãy giúp tôi giấu diếm Trần Phóng chuyện tôi giết người nhé, tránh việc cô ấy không cho tôi ôm Nhạc Nhạc nữa.”

Hoàng Long nói xong, đưa tay cời ba lô xuống. Trong ba lô còn có một cây súng ngắn chuyên dụng của cảnh sát mà Thượng Ất chuẩn bị cho hắn ta, mặc dù không có nhiều đạn nhưng mà dùng để bắn chết những tên bảo vệ này cũng không có vấn đề gì. Chẳng qua Hoàng Long cũng không mở ba lô ra mà là ném ba lô qua một bên. Lúc trước ở quân doanh, Hoàng Long đã quen dùng nắm đấm để phát tiết nộ khí. Bây giờ hắn ta thực sự không nhịn nổi nữa, hắn ta phải phát tiết trên người đối phương một trận cho đã mới được. Còn việc có đánh chết người hay không... Hoàng Long cảm thấy không quan trọng.

“Hừ, muốn ra tay hả? Nhóc con, mày cũng không tự lượng sức mình đi, tụi tao nhiều người như vậy sẽ sợ... Ui da, bụng của tao!”

Tên bảo vệ vừa mập vừa lùn đang phách lối nói, đột nhiên có cảm giác giống như có một con tê giác chạy điên cuồng húc vào người gã, trong giây lát ruột gan giống như cũng bị đụng cho đứt đoạn.

“Quá đã! Tiếp!”

Hoàng Long quơ quơ nắm đấm, lúc nắm đấm va chạm với xác thịt tạo cho gã ta một loại cảm giác vô cùng hưởng thụ. Một quyền này của Hoàng Long chỉ sử dụng ba phần lực, đây là sau khi hắn ta tính toán thật lâu mới quyết định. Lượng sức mạnh này đại khái chính là sức mạnh lớn nhất mà Hoàng Long lúc chưa tiêm thuốc kích hoạt có thể sử dụng. Hoàng Long cũng hy vọng có thể dùng loại phương thức này để thích ứng sự biến hóa của cơ thể, để lúc chiến đấu có thể thu phóng tự nhiên.

Chẳng qua tiếc là tên bảo vệ vừa mập vừa lùn cũng không cho Hoàng Long cơ hội tiếp tục thử nghiệm sức mạnh. Chỉ một quyền này, tên bảo vệ vừa mập vừa lùn đã hoàn toàn mất đi ý thức, giống như một khúc gỗ dựng thẳng, hơi đụng một chút liền ngã lăn xuống đất, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự. Một đấm cuồng bạo này đã đánh trúng dạ dày của tên bảo vệ mập lùn, dưới tác dụng lực mạnh mẽ, dạ dày yếu ớt không tự chủ sinh ra co rút, sau đó đại não tự động cắt dây thần kinh cảm giác đau của tên bảo vệ mập lùn, để phòng bởi vì đau đớn kịch liệt mà làm tổn thương não bộ.

Chỉ vì một câu nói, tên bảo vệ vừa mập vừa lùn bị Hoàng Long dùng một quyền này đánh thành người thực vật!

Nhìn tên tay chân bị đánh ngã xuống đất không dậy nổi, Đỗ Vũ nhú mày lại, dưới chân không dấu vết lùi lại mấy bước, quan sát tỉ mỉ ba người Hoàng Long.

Theo lý thuyết, gã không có lý do gì phải sợ Hoàng Long. Xét về nhân số, số người trong tay gã nhiều hơn đối phương gần mười lần. Xét về vũ khí, nơi eo gã có giấu một thanh súng ngắn chuyên dụng của cảnh sát đã lên nòng. Lại xét về những chuyện khác... Trong đầu Đỗ Vũ hiện ra một khuôn mặt của một người phụ nữ xinh đẹp - Lúc được gã cứu từ trong miệng chó ra, người phụ nữ đó từng nói qua, cô ta là người trong chính phủ ở thủ đô, không lâu nữa sẽ có một số lượng lớn cảnh sát đến cứu cô ta. Chỉ cần Đỗ

Vũ có thể bảo vệ tốt cho cô ta, nhất định sẽ nhận được khen thưởng của chính phủ.

Người phụ nữ này còn đưa cho gã một thanh súng cảnh sát, cô ta gọi là gì nhỉ? Hình như là... Vương Duyệt! Nói thật, dáng dấp của cô nàng này cũng thật ngon nghề, ngực bự eo thon, da trắng như ngọc, khuôn mặt có thể sánh ngang với ngôi sao điện ảnh.

Đỗ Vũ suy nghĩ miên man, mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, mỗi một chuyện đều vượt quá phạm vi mà một người đội trưởng đội bảo vệ như Đỗ Vũ có thể hiểu được.

Ba ngày trước, lúc Đỗ Vũ mang theo đội bảo vệ đi tuần trong khu dân cư, gã nhận được cuộc điện thoại xin giúp đỡ của một người dân trong khu, nói là trong nhà người đó có một con hamster cắn lồng chạy thoát. Đỗ Vũ không do dự liền mang người chạy đến căn nhà đó. Có điều sau khi Đỗ Vũ đến nơi, bất luận gõ gõ cửa như thế nào, bên trong vẫn không có ai đáp lại, còn có một mùi máu tươi gay mũi bay ra.

Đỗ Vũ quyết định báo cảnh sát, lúc cảnh sát chỉ thị gã cường chế cạy cửa phòng ra, trong nháy mắt lúc bước vào phòng, Đỗ Vũ đã cảm thấy có chuyện không ổn, mùi máu tươi gay mũi trong phòng cho dù có là cái đầu heo đi nữa thì cũng sẽ phát giác được có chuyện không ổn.

Đỗ Vũ ngay lập tức ra lệnh cho tất cả mọi người lui ra ngoài, nhưng mà đúng lúc này, một cái bóng đen cực nhanh chạy ra từ trong phòng. Gã bảo vệ đi sau cùng vô thức dùng dùi cảnh sát đập một phát, lại hét thảm lên một tiếng, hai tay ôm lấy vết hầu gãy dựa trên mặt đất, rất nhanh đã mất đi dấu hiệu của sự sống. Một con chuột màu đen to lớn, bên miệng lộ ra hai cái răng sắc bén dài khoảng 10cm, to không kém một con mèo bao nhiêu... Cắn đứt vết hầu của một tên bảo vệ bất hạnh ngay trước mặt Đỗ Vũ!

Đỗ Vũ hốt hoảng chạy trốn, vừa chạy vừa báo cảnh sát, lại phát hiện tất cả thiết bị thông tin đều đã bị tê liệt. Xuất phát từ sự cẩn thận, Đỗ Vũ phái mấy người bảo vệ trực tiếp đi đến đồn cảnh sát gần đó để báo an. Một đội bảo vệ mà hãn phái đi, vậy mà cuối cùng chỉ có một người quay lại.

Theo người bảo vệ này kể lại, lúc đám người bọn họ vừa ra khỏi khu dân cư, liền bị một đám chim sẻ biến dị bay trên trời tấn công, một người bị mổ mù mắt ngay tại chỗ, đành phải để lại một người ở lại chăm sóc. Sau đó lúc đám người tiếp tục đi bộ tới, trên cây ven đường vậy mà xuất hiện một con rắn vằn dài hơn ba mét, một phát liền cắn lên mặt tên bảo vệ đi đầu, chỉ trong nửa phút nọc độc liền nhanh chóng dễ dàng giết chết cái tên xui xẻo đó.

Sau đó bọn họ lại gặp một con mèo to đen tuyền, một bầy kiến đầu đen lớn... Tóm lại, trong 7 người được phái đi, có 4 người chết oan chết uổng trên đường đi đến đồn cảnh sát. Mà trong 3 người sống sót đến được đồn cảnh sát, có một người vì đi chậm một chút, vậy mà biến mất không thấy gì nữa, cũng không biết đã bị dã thú hung ác nào lôi đi nữa.

Cuối cùng chỉ có một tên bảo vệ còn sống về đến khu dân cư, cũng kể lại rõ ràng toàn bộ những chuyện gã gặp phải. Sau khi Đỗ Vũ nghe được những chuyện này, trong đầu liền hiện ra một từ mà gã học được từ trong tiểu thuyết - Tận thế!

Động vật trở nên điên cuồng, người sống sót không cách nào tìm được đồ ăn, tất cả mọi người đều phải đối mặt với khốn cảnh thiếu thốn đồ ăn, chẳng mấy chốc sẽ có người đánh nhau chỉ vì một cái bánh bao... Chuyện này căn bản giống như đúc những gì được viết trong sách.

Đỗ Vũ cảm thấy gã nên làm một chút chuyện gì đó, gã rất nhanh quyết định chỉ huy đội bảo vệ thu thập toàn bộ thức ăn có thể kiếm được. Sau đó, Đỗ Vũ bắt đầu dẫn người đi dọn dẹp cây cỏ xung quanh văn phòng, đề phòng có động vật hung ác nào ẩn núp trong đó. Trong khoảng thời gian này, trong lúc vô tình gã gặp được một nam một nữ trốn ra từ tòa nhà số 14, sau lưng bọn họ còn có một con chó biến dị thân hình to lớn đuổi theo. Cũng may chó biến dị lớn dường như đã ăn no rồi, Đỗ Vũ cẩn thận phái người đi tiếp ứng hai người đó. Sau khi thăm hỏi một hồi, gã biết được người đàn ông sống sót tên là Hồ Hoa Dương, người phụ nữ xinh đẹp tên là Vương Duyệt, còn con chó lớn kia bị bọn họ gọi là thú thoái hóa.

Chương 59: Âm Mưu Của Vũ Đức

Sau khi được cứu, Vương Duyệt có ấn tượng rất tốt với Đỗ Vũ, không chỉ cho Đỗ Vũ một khẩu súng lục còn nhắc nhở Đỗ Vũ phải chú ý tích trữ lương thực, thu hút người sống sót thành lập một tổ chức tự cứu mình. Đỗ Vũ cảm thấy Vương Duyệt rất lợi hại, cử chỉ và lời nói rất bình tĩnh và tự tin làm gã không tự chủ mà làm theo lời nói của đối phương.

Đỗ Vũ bắt đầu giải cứu và thu hút người sống sót, khi thấy đồ ăn thì sẽ không buông tha. Cứ như vậy, trong vòng ba ngày, toàn bộ khu trung cư lâm vào tình trạng thiếu thức ăn và còn có nguy hiểm tính mạng khi có từng con quái vật qua lại. Bởi vì sự chuẩn bị trước của Đỗ Vũ nên mấy ngày nay cuộc sống vẫn còn khá. Đỗ Vũ không nhận thấy có người nào uy hiếp được bản thân trừ Trần Nhị Cầu ở trong khu biệt thự giữa hồ.

Thế nhưng vào hôm nay, khi Đỗ Vũ mang theo mấy đàn em của mình đi tìm đồ ăn thì bọn họ lại gặp được ba người Hoàng Long. Mà thật sự là Đỗ Vũ cũng không nghĩ ra họ lại phế đi một đàn em của mình. Hiện tại Đỗ Vũ đang nghĩ xem có nên giết cả ba người này hay không, bởi vì bên gã có ưu thế về người.

Đỗ Vũ đang suy nghĩ thì có một người đàn ông mặt dài mắt nhỏ, từ trong đội của gã đi tới, nói nhỏ vào tai gã: "Đồ đại ca, anh sợ sao? Anh nhìn túi đeo lưng của hai người đàn ông kia đi, nặng như vậy bên trong chắc chắn có rất nhiều đồ ăn. Các anh em đã không có thức ăn từ tối hôm qua rồi, bọn họ nên để lại túi đeo lưng để bồi thường cho thằng mập đã ngất xỉu chứ! Nếu bọn họ dám nói “Không”, thì chúng ta sẽ ra tay, chúng ta có nhiều người như vậy còn sợ gì? Hơn nữa đại ca còn có súng, cũng không phải lo bọn họ phản kháng."

"Vũ Đức, ý của mày là... cướp túi đeo lưng của bọn họ?" Đỗ Vũ vẫn hơi do dự, bởi vì cú đâm vừa rồi của Hoàng Long quá mạnh mẽ, làm gã hơi sợ hãi.

"Không chỉ vậy, anh nhìn người đàn bà kia kìa." Vũ Đức dùng tay chỉ chỉ vào Đỗ Giai Tuệ, trên mặt xuất hiện nụ cười nham hiểm: "Đại ca, anh nhìn xem, bộ ngực, cái mông, còn có đôi chân dài... Chậc chậc, hàng ngon nha. Tình hình bây giờ đang rất loạn, cảnh sát cũng chả biết bao giờ mới tới, ba người này lại không phải là người trong khu dân cư chúng ta, cho nên chúng ta có thể..."

Đàn bà? Đỗ Vũ vô thức bỏ xuống cái kính gọng vàng và dụi dụi mắt. Ngày bình thường thì Đỗ Vũ sẽ không đeo kính, một người đàn ông cao lớn thô lỗ, khi đeo kính lên chắc chắn sẽ dơ dở ương ương, thế nhưng sau khi gặp được Vương Duyệt thì Đỗ Vũ cũng thay đổi.

Anh hùng cứu mỹ nhân là một trường hợp kinh điển của nghệ thuật. Đỗ Vũ cũng nhớ một cảnh trong "Đại thoại Tây Du" cũng vậy, một thủ lĩnh sơn tặc sau khi cứu được một mỹ nhân, vì lấy lòng người đẹp nên gã đã cạo râu. Đỗ Vũ không có râu, đành phải lấy kính ra thay thế. Vì để cho mình trở nên nho nhã hơn nên gã sai đàn em kiếm cho mình một chiếc kính gọng vàng. Chỉ tiếc, ngoại trừ lúc đưa đồ ăn thì có thể nhìn thấy nụ cười của Vương Duyệt còn không thì sắc mặt của cô đều lạnh như băng vậy, kể cả Hồ Hoa Dương cũng không khá hơn chút nào, không biết trong lòng họ đang suy nghĩ gì.

Đỗ Vũ luôn tự nhận mình là người phân rõ phải trái, gã không muốn dùng sức mạnh với Vương Duyệt. Thế nhưng sớm chiều đều ở cùng mỹ nữ, chỉ được nhìn mà không được sờ thực sự làm người ta cảm thấy khó chịu. Mặc dù Đỗ Vũ có thể chịu đựng những đàn em thừa thừa hormone của gã lại không thể chịu được. Hôm nay lại gặp một cô em ngon như Đỗ Giai Tuệ nên đội phó Vũ Đức nổi lên ý đồ xấu, làm ham muốn của Đỗ Vũ cũng dâng cao.

"Thế nhưng thì có thể làm sao? Người đàn ông kia cũng quá cứng, hình như cũng không sợ chúng ta."

Đỗ Vũ lườm Điền Ba, từ đầu tới giờ Điền Ba vẫn không nói lời nào, hai tay vẫn đút trong túi quần. Đỗ Vũ cũng không biết, trong túi của Điền Ba là một khẩu súng lục đã lên nòng, dưới áo còn có một khẩu tiểu liên lúc nào cũng có thể nổ súng nữa.

"Em thấy bọn họ đang sợ ấy chứ! Nếu không thì để em ra, lừa cô gái kia tới, để bọn họ lo lắng... Sau đó mấy người thừa cơ vây quanh hai người kia, đại ca thấy thế nào?"

Vũ Đức nhìn chăm chăm Đỗ Vũ, trong mắt xuất hiện sự nham hiểm mà không người nào có thể phát hiện. Làm đội phó đội bảo an, Vũ Đức luôn thêm nhỏ dãi vị trí đội trưởng của Đỗ Vũ. Đáng tiếc quan hệ của hắn ta

không cứng bằng Đỗ Vũ, làm bốn năm đội phó mà vẫn không thể thay thế Đỗ Vũ được.

Thế nhưng bốn, năm năm này cũng không phải phí công, Vũ Đức cũng đã rõ tính tình của Đỗ Vũ. Tính cách của Đỗ Vũ không quả quyết, đôi khi còn rất ngu ngốc. Ví dụ như cái cô Vương Duyệt vừa cứu trở về vậy, đồ dân đều biết Đỗ Vũ thích người ta thế nhưng Đỗ Vũ vẫn cố chấp tuân thủ pháp luật, không dám dùng sức mạnh. Không những vậy, tên này còn ra lệnh cho đội bảo an, không cho phép họ tới nhà dân cướp thức ăn, càng không thể hà hiếp phụ nữ trong khu dân cư.

Vũ Đức cảm thấy Đỗ Vũ là một thằng ngu, tình hình như bây giờ rồi lại còn làm theo luật pháp nữa sao? Làm cái rắm nha, người không biết rằng không còn một tên cảnh sát nào trên đường nữa sao? Ở ngoài bây giờ đều là tội phạm dốt cướp giết hiếp mà thôi.

Ngày ngày hôm qua, Vũ Đức đứng trong phòng an ninh trên tòa nhà cao tầng nhìn khu dân cư đối diện, hắn ta tận mắt chứng kiến một cô gái trẻ bị bốn, năm thanh niên lôi vào trong bụi cỏ mà hãm hiếp.

Tiếng kêu của cô gái kia rất thảm, thế nhưng hơn hai mươi phút đều không có ai đi ra ngăn cản. Sau khi nhìn thấy điều này thì Vũ Đức hiểu, thói đời đã thay đổi. Những quái vật đột nhiên xuất hiện đã thay đổi thế giới, luân lý đạo đức và pháp luật đã không còn tồn tại nữa. Hiện tại thì nắm đấm của người nào lớn thì người đó có thể muốn làm gì thì làm. Kẻ nào có nhiều người hơn thì càng dễ dàng ức hiếp người khác hơn.

Đồ ăn, phụ nữ, quyền lợi, địa vị,... Thằng ngu như Đỗ Vũ lại không quan tâm những thứ có thể có được rất dễ dàng này, mỗi ngày đều phục vụ người phụ nữ tên Vương Duyệt kia, đội bảo an nên thay đổi đội trưởng.

Trước mắt là một cơ hội, chỉ cần mình lừa gạt Đỗ Vũ xung đột với đối phương, sau đó chờ tình hình hỗn loạn mình sẽ cầm dao đâm chết Đỗ Vũ mà không kẻ nào phát hiện được. Sau đó thuận lợi tiếp nhận chức đội trưởng, có thể hưởng thụ người phụ nữ trước mắt, thêm cả Vương Duyệt xinh đẹp giống tiên nữ kia nữa, cả hai sẽ trở thành người phụ nữ của hắn ta. Khi đó, một tay mình có thể bóp bộ ngực trắng nõn, một tay sờ khuôn mặt xinh đẹp, cũng có thể làm chuyện giống như bốn thanh niên bên khu đối

diện kia... Càng nghĩ thì cơ thể của Vũ Đức càng khô nóng, hẳn ta còn không chờ Đỗ Vũ đồng ý đã quay người lại nói:

"Mấy người làm sao vậy, chúng ta chỉ hỏi thăm cho có lệ mà thôi, tại sao lại đánh người bị thương? Mấy người xem, làm cho nó bị ngất xỉu luôn rồi. Người kia... là cô đó, cô tới đây xem xét vết thương cho anh em tôi mau!"

Vũ Đức dùng tay chỉ Đỗ Giai Tuệ, sắc mặt giả bộ đau khổ nhưng trong tay lại có một chiếc dao găm giấu kín. Muốn bắt một người phụ nữ thì Vũ Đức cảm thấy mình chỉ cần dùng một con dao găm là được!

Chương 60: Vây Giả Lập

"Thôi đi, chỉ choáng mà thôi, bà đây chỉ cần một cước là hấn tỉnh ngay!"

Tính tình Đỗ Giai Tuệ nóng nảy mà ngay thẳng, cô không chú ý tới sự âm hiểm trong mắt Vũ Đức, rất phấn khởi mà đi tới giẫm vào mặt bảo vệ đang ngất trên đất.

Thoải mái!

Giẫm một khuôn mặt béo núc ních làm Đỗ Giai Tuệ rất thoải mái. Thực sự thì cô đã muốn làm như vậy từ đầu rồi, ngày thường cô thường đọc trong tiểu thuyết, trong đó miêu tả lúc giẫm người thoải mái như thế nào, cuối cùng thì hôm nay cô cũng được như nguyện. Còn đối phương có thể tức giận hay không thì cũng không thuộc phạm vi suy nghĩ của cô, biểu hiện vừa rồi của đối phương quá hung ác, giẫm mấy cước này chỉ để xả giận mà thôi.

Thế nhưng đúng lúc này, Vũ Đức đột nhiên ra tay, một tay tóm vào vai trái của Đỗ Giai Tuệ, một cánh tay khác vòng tới trước ngực cô, siết cổ của cô ta lại.

"Anh muốn làm gì? Buông tay ra!"

Bị tập kích nên Đỗ Giai Tuệ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Mà khi con dao của đối phương dí vào mặt cô thì cô suýt khóc. Đúng vậy, mặc dù Đỗ Giai Tuệ khá thoải mái, tính cách cũng rộng rãi thế nhưng cô vẫn là phụ nữ, gặp được chuyện này làm sao có thể không sợ?

Lúc này, Đỗ Giai Tuệ không biết làm sao cả, chỉ theo bản năng mà giãy dụa, thế nhưng Vũ Đức lại dùng dao cứa nhẹ vào cổ cô, làm máu tươi tràn ra.

"Yên tĩnh lại, cử động tiếp thì cẩn thận không tao sẽ khắc lên khuôn mặt của mày đấy. Còn hai người kia, nếu không muốn con này bị thương thì hãy đứng yên đấy, không được cử động! Nếu không thì tao cam đoan chúng mày sẽ hối hận đấy!"

Vũ Đức cười một cách dữ tợn, hả hê mà nhìn Hoàng Long. Chuyện này còn thuận lợi hơn so với sự tưởng tượng của hắn ta, hiện tại có con tin trong tay, Hoàng Long có thể làm sao? Xem ra mình thật sự là thiên tài, không đi làm cướp thì quá phí phạm.

"Được, chúng ta đứng yên. Các người muốn đồ ăn đúng không? Tôi đều cho, buông cô ấy ra!"

Hoàng Long và Điền Ba liếc nhau rồi cùng giơ hai tay lên, ra hiệu chuyện này có thể đàm phán.

"Hừ, biết sợ rồi sao? Vừa rồi ai nói muốn đánh chết chúng tao? Mà, quỳ xuống!"

Vũ Đức chỉ vào Hoàng Long, giọng nói rất muốn ăn đòn. Hắn ta muốn làm Hoàng Long nhục nhã, cũng không phải vì người bảo vệ đã ngất mà báo thù. Vũ Đức làm vậy đó là muốn lập uy trước mặt đội bảo vệ. Chuyện cho tới bây giờ, hắn ta đã quyết tâm muốn thay thế Đỗ Vũ. Hiện tại là thời cơ biểu hiện tốt nhất, Vũ Đức không muốn buông tha mấy người Hoàng Long một cách tùy tiện.

"Vũ Đức, thôi được rồi... Như vậy đi, mấy người để lại ba lô rồi chúng tôi sẽ thả người, chúng ta coi như xong, thế nào?"

Đỗ Vũ nói xong rồi định cúi đầu nhặt ba lô trên mặt đất thế nhưng không ngờ Vũ Đức lại hét lớn: "Đỗ Vũ, con mẹ nó mà sợ như vậy à? Chúng ta nhiều người như vậy cần sợ như thế sao? Hơn nữa, trong tay tao còn có người, nơi này do tao quyết định. Đỗ Vũ, mà đã không thích hợp làm đội trưởng của bọn tao. Các anh em, về sau là do Vũ Đức tôi làm đội trưởng. Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ mang các người đi cướp đồ ăn, cướp phụ nữ, chỉ cần đi theo tôi thì đồ ăn và phụ nữ đều có cả!"

“Vù!”

Trong đám bảo vệ rộ lên một hồi ồn ào. Tất cả mọi người bị sự thay đổi này sợ ngây người. Đầu óc chậm thậm chí còn hơi do dự, đầu óc nhanh nhạy thì nét mặt đã lộ vẻ hưng phấn và dữ tợn.

"Đúng! Đỗ Vũ quá nhát gan, đi theo hắn chỉ sợ sẽ không ăn no."

"Đội trưởng Vũ nói đúng, đàn ông phải dám làm, chúng ta tin tưởng anh! Chúng ta muốn ăn, còn muốn phụ nữ nữa!"

"Đúng vậy, ai dám cản chúng ta, chúng ta sẽ giết kẻ đó! Quỳ xuống, tất cả quỳ xuống, nếu không người phụ nữ này sẽ chết!"

Mấy người đàn ông luôn bị đè nén dục vọng, trong thời khắc này liền bùng nổ. Bọn họ như một đàn sói đói, không có chút lý trí nào nữa cả. Nếu không phải Hoàng Long vừa rồi rất hung tàn thì những người này đã xông lại rồi.

"Có nghe thấy không? Ha ha, nhóc con, quỳ xuống xin lỗi ngay, nếu không ông sẽ dùng dao găm khắc lên khuôn mặt nhỏ nhắn này đó!"

Vũ Đức vừa nói vừa lay động con dao trên tay, lại một vết máu nữa xuất hiện. Màu đỏ chói mắt chảy trên da thịt tuyết trắng cũng giống như con giun, quanh co lòng vòng, cực kỳ dữ tợn.

"Không được làm vậy, tôi quỳ ngay đây!"

Hoàng Long nói xong thì quỳ xuống không do dự chút nào. Đỗ Giai Tuệ thấy vậy thì cảm thấy ngực mình khó chịu, giống như sắp nổ vậy.

“Sĩ khả sát, bất khả nhục” - Rính tình của Hoàng Long rất kiên cường, sát phạt quả quyết, là một người đàn ông không thể nhận áp bức và lăng nhục. Thế mà bây giờ, người đàn ông cứng rắn này lại vì mình mà quỳ xuống... Đỗ Giai Tuệ có thể cảm nhận được sự nhục nhã ê chề của Hoàng Long, cô rất hối hận vì sự ngu xuẩn của mình, cứ như vậy đã bị Vũ Đức lừa gạt. Tự nhiên, một luồng khí tức ngang ngược từ não cô truyền ra, dọc theo mạch máu, gân mạch, xương tủy, thậm chí truyền tới cả lông tóc của Đỗ Giai Tuệ.

“Ầm!” Một tiếng chấn động kỳ dị truyền tới!

Lấy Đỗ Giai Tuệ làm trung tâm, bán kính ba mét xung quanh đó tất cả sinh vật cảm thấy cả người bị ép lại, một luồng cảm giác áp bức kỳ dị bao phủ xung quanh tất cả rồi lại thu về.

"Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!"

Vũ Đức còn không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra thì có một hồi tiếng ma sát kỳ dị truyền tới. Vũ Đức vô thức nhìn Đỗ Giai Tuệ trước người mình, chỉ thấy người phụ nữ này đang run rẩy theo một quy luật đặc biệt. Sau đó, trên da của Đỗ Giai Tuệ xuất hiện từng đóa từng đóa "Hoa".

Đúng vậy, là hoa!

Trước mắt bao nhiêu người, làn da non mềm của Đỗ Giai Tuệ chậm chậm biến thành làn da như của thằn lằn, cả người bị một lớp vẩy đặc biệt bao phủ. Mà những lớp vẩy này khi cơ thể của Đỗ Giai Tuệ run rẩy cũng thay đổi, tổ hợp và biến hóa không ngừng, tạo ra những màu sắc khác nhau, chợt nhìn lại thì nó như những bông hoa sặc sỡ nở rộ toàn thân cô vậy, vừa xinh đẹp lại vừa kỳ dị.

"A... Quái vật! Cô ta là quái vật! Thả tao ra, buông ra!"

Kẻ phản ứng nhanh nhất lại là Vũ Đức, hắn ta cảm thấy cơ thể mình đang ôm lại biến lạnh, tay đau nhói như bị thứ gì đâm vậy, thế nên hắn ta kêu thảm, dùng sức hất Đỗ Giai Tuệ ra. Thế nhưng Vũ Đức hất thế nào, thậm chí dùng chân muốn đẩy cô ra vậy mà Đỗ Giai Tuệ giống như là một viên nam châm lớn vậy, vẫn dính chặt lấy Vũ Đức, mặc cho Vũ Đức dùng sức như thế nào thì hai người vẫn dính lại với nhau.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra, chuyện thay đổi đã vượt qua sức tưởng tượng của mọi người. Đương nhiên, nếu Thượng Ất ở đây thì hắn sẽ chỉ kinh ngạc, bởi vì xung quanh người Đỗ Giai Tuệ xuất hiện một vòng sáng màu xanh rất dày. Trong cơ thể của Đỗ Giai Tuệ có một loại gen viễn cổ nào đó đang nhanh chóng sửa lại kết cấu cơ thể của Đỗ Giai Tuệ.

Gen đang tổ hợp lại, cơ thể đang được tăng cường, mạng sống bị uy hiếp nên kích thích năng lực tiến hóa... Bởi vì mạng sống bị uy hiếp nên chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, Đỗ Giai Tuệ đã hoàn thành lần tự tiến hóa đầu tiên của mình, cũng kích hoạt lên năng lực biến dị có thể giải quyết tình trạng hiện giờ - Vảy giả lập!

Chương 61: Đứa Bé Kỳ Quái

“Khụ khụ khụ, tôi sai rồi! Tôi sai rồi, thả tôi ra đi, van cầu cô thả tôi ra! Đau quá, trên người tôi đau quá!”

Võ Đức vô lực cầu xin Đỗ Giai Tuệ, rốt cuộc hẳn ta cũng phát hiện ra nguyên nhân mình không thể thoát khỏi Đỗ Giai Tuệ rồi, bởi vì vảy trên người Đỗ Giai Tuệ đang móc chặt cánh tay hẳn ta, chỉ cần hẳn ta dùng sức một chút thôi là những cái vảy kia sẽ co rút lại, phàm là nơi tiếp xúc với chúng thì sẽ vô cùng đau nhức, giống như có vô số con kiến đang cắn phá da của hẳn ta vậy, đã vậy còn như đang dùng sức kéo xuống nữa.

Lớp vảy dày đặc trên người Đỗ Giai Tuệ rất thần kỳ, hình như nó có thể thay đổi dựa theo địa hình, ví dụ như vảy trên cổ Đỗ Giai Tuệ có thể biến thành những miếng rất nhỏ, bén nhọn như móc câu, những móc này còn nhỏ hơn mấy lưỡi câu hiện tại đang có mấy trăm lần, còn cực kỳ rắn chắc. Nói ngắn gọn hơn thì thân thể Đỗ Giai Tuệ như một tấm lưới, Võ Đức đã trở thành con cá trên tấm lưới đó, hẳn ta sống hay chết đều dựa theo tâm trạng của cô ấy.

“Bà nội anh, sao tôi lại biến thành quái vật thể này?”

Trên người cô giống như bóng đèn neon mà không ngừng đổi màu, Đỗ Giai Tuệ căn bản không có tâm tư để ý tới Võ Đức. Cô đang dùng vẻ mặt cầu xin, đi tới chỗ Hoàng Long và Điền Ba, Võ Đức thì giống như một con chó ghê bị cô kéo lê trên mặt đất.

“Đỗ Giai Tuệ... Tạo hình này của cô thật là... Thật là có cá tính! Cô đừng gấp, ổn định cảm xúc một chút để tôi xem thử có thể kéo tên này ra không đã!”

Điền Ba an ủi Đỗ Giai Tuệ, đồng thời gã ta còn dùng chân đạp vào ngực Võ Đức, dùng sức kéo hẳn ta ra nhưng Điền Ba càng dùng sức, Võ Đức lại càng kêu thảm hơn. Cuối cùng, Hoàng Long cũng tiến lên, hai người cùng hợp tác kéo hẳn ta ra, rốt cuộc sau một tiếng hét thảm của Võ Đức, hẳn ta cũng đã được tách khỏi Đỗ Giai Tuệ. Tuy vậy, cả người hẳn ta trông cực kỳ thê thảm, trên mặt, ngực, cánh tay đều máu me đầm đìa, làn da rách tả tơi, quả thực là giống y chang một con gà bị lột da sống...

“Trời ạ! Đỗ Giai Tuệ, cô biến thành nhện rồi à? Sao trên người dính dứ vậy? Cô nhìn tên này xem, da mặt cũng bị cô kéo đi luôn rồi!”

Nhìn thoáng quá khối da lớn treo trên cổ Đỗ Giai Tuệ, Hoàng Long cũng nhúu mày, vẩy trên người Đỗ Giai Tuệ cũng quá đáng sợ, thiếu chút nữa là lẳng trì đôi phương luôn rồi!

“Ọe... Đừng nói nữa... Ọe... Tôi không chịu nổi! Trời ơi, trên người tôi lại dính da người... Ọe! Đừng đụng vào tôi, để tôi nôn hết đã!”

Đỗ Giai Tuệ nằm rạp trên mặt đất, điên cuồng nôn một trận, ngay cả thịt bò đêm qua chưa kịp tiêu hóa cũng nôn ra sạch sẽ. Đúng lúc này, vẩy bao trùm toàn thân Đỗ Giai Tuệ từ từ biến mất mà thay vào đó là làn da non mịn, trắng nõn bình thường.

“Cái tên Thượng Ất này... Rốt cuộc hản cho chúng ta tiêm cái gì vậy? Không được, đợi trở về phải hỏi rõ ràng mới được!”

Nhìn dáng vẻ quỷ dị của Đỗ Giai Tuệ, Hoàng Long và Điền Ba không nhận được mà liếc nhau một cái. Bọn họ đều đang nghĩ tới một chuyện đáng sợ, bọn họ cũng đã tiêm cái loại thuốc kích hoạt đáng sợ kia. Đỗ Giai Tuệ đã biến hóa, chẳng lẽ bọn họ cũng sẽ biến hóa sao?

Rất nhanh, sau khi bị bộ dạng kinh dị của Đỗ Giai Tuệ dọa mất mật, mấy người đám bảo vệ bên phía Đỗ Vũ đều đầu hàng. Sau khi Hoàng Long, Điền Ba và Đỗ Giai Tuệ thương lượng xong xuôi, họ quyết định đi tới khu nhà tạm thời của Đỗ Vũ để xem xét thử. Bởi vì Đỗ Vũ không chỉ nhắc tới chuyện ở đó có đồ ăn mà còn có cả tinh hạch năng lượng sinh vật mà Thượng Ất yêu cầu nữa. Những tinh hạch này đều là do Đỗ Vũ dẫn người đi thanh lý đám thú thoái hóa trong khu nhà đó tình cờ có được, số lượng không nhiều, chỉ có hai viên thôi nhưng cũng đủ để họ vui mừng rồi.

Đám người nhanh chóng rời khỏi đó nhưng tất cả lại không chú ý tới, ngay dưới hố ga trong bụi cỏ cách đó không xa có vô số đôi mắt màu đỏ máu đang nhìn họ chăm chăm. theo bước chân rời đi của đám người Hoàng Long, những đôi mắt màu máu này bắt đầu ngo ngoe rục rịch muốn động, nhanh chóng mất khống chế mà điên cuồng. Cái nắp hố ga mười mấy cân bị

đẩy ra từ bên trong, vô số bóng dáng màu xám đen chen chúc chui ra từ miệng hố ga giống như nước lũ, đuổi theo hướng đám người rời đi.

...

“Nhạc Nhạc, ba của con đi đâu rồi? Sắp hết ngày rồi sao ba con còn chưa trở lại?” Trong tầng hầm ngầm Trần Phóng vừa trêu chọc với Nhạc Nhạc trong ngực vừa lo lắng.

Vừa rồi, điện đang bình thường đột nhiên bị cắt, mặc dù Thượng Ất đã từng nhắc qua chuyện này nhưng Trần Phóng một mình trốn trong phòng vẫn cảm thấy hết hoảng một cách khó hiểu, cô cứ đi trong trong ngoài ngoài mấy vòng.

“A... Nha, ba... ba...”

Còn Nhạc Nhạc đang cố gắng kêu “Ba”, nghe tiếng vẫn chưa rõ nhưng vẫn khiến Trần Phóng che miệng vì kinh ngạc.

Trẻ sơ sinh mới một tháng mà đã kêu “Ba”, Trần Phóng sống hơn hai mươi năm chưa từng nghe nói về việc này. Đối với trẻ sơ sinh còn trong tã lót, chỉ phát âm hai chữ đơn giản không chỉ cho thấy việc thân thể của bé phát triển hơn mấy đứa bé cùng tuổi, càng cho thấy trí não của bé đã có năng lực kiểm soát ngôn ngữ.

Trần Phóng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhỏ của Nhạc Nhạc, trên mặt cô không khỏi hiện lên vẻ hy vọng, trong miệng còn thì thầm: “Nhóc con thông minh này, đúng là khiến người khác mong chờ mà! Con nhất định phải mau lớn, bảo vệ cho ba và mẹ, còn phải tìm con dâu xinh đẹp cho ba mẹ nữa...”

Trần Phóng đang đắm chìm trong tưởng tượng vui vẻ của mình thì đột nhiên trong ngoài phòng truyền ra tiếng ồn ào, hình như là một đám nam nữ đang tranh cãi kịch liệt vì đứa bé nào đó.

“Các người có còn biết xấu hổ hay không hả? Người lớn thế này rồi mà còn cướp đồ của con nít à?”

“Thối lắm! Ông đây cướp cái gì thì liên quan gì tới bà? Người đàn bà chết tiệt, bà còn dám nói nhảm thì ông đây cướp của bà luôn đấy!”

“Ồ, anh lợi hại lắm nhỉ? Tôi biết anh, anh không phải là luật sư đang sống ở lâu sáu à? Bình thường tôi thấy anh mặc đồ vest, giày da, dáng vẻ chính nhân quân tử lắm mà, không ngờ lại là tên cầm thú mặt người dạ thú như vậy! Tôi cho anh biết, bà đây không sợ anh đâu, có gan thì anh đứng tới tôi thử xem!”

Dựa vào cửa kính để lén nhìn ra ngoài, Trần Phóng phát hiện trước cửa nhà mình có mười lăm, mười sáu nam nữ chia làm hai bên đang cãi nhau.

Bên có số người nhiều hơn thì hơi đa dạng, dẫn đầu là một phụ nữ trung niên khoảng bốn, năm mươi tuổi, phía sau bà ấy có khoảng tám, chín nam, nữ, trong đó có già có trẻ, có nam có nữ. Rõ ràng đội ngũ này là do mấy gia đình tạo nên, giờ phút này đang có dáng vẻ phẫn nộ, chỉ vào mấy người đàn ông đối diện mà chửi.

Bên kia có nhân số không nhiều, tất cả có bốn người đàn ông, mỗi một cái giờ tay nhắc chân đều tràn đầy vẻ vô lại, vừa nhìn đã biết họ không phải loại người lương thiện. Giờ phút này, trong tay họ đều cầm dao phay sáng loáng, chủy thủ hoặc ống sắt, chửi lại không yếu thế chút nào.

“Là một đứa bé à... Sao bé chỉ ngồi xồm ở đó vậy nhỉ? Bộ dạng đáng thương quá!”

Trốn ở cửa, ánh mắt Trần Phóng dần dần bị thân hình nho nhỏ ở giữa hai phe thu hút. Đó là một đứa bé năm, sáu tuổi, thân hình gầy gò, nho nhỏ bị kẹp giữa hai phe người lớn để lộ ra vẻ đáng thương. Đứa nhỏ đang đưa lưng về phía Trần Phóng, bé lẻ loi ngồi xồm trước cửa, trong tay đang chọc chọc thứ gì đó mà không nói lời nào.

Chương 62: Đầu Đất

"Hừ, tôi không muốn chấp nhận với phụ nữ! bà tránh ra cho tôi, ông đây lấy đồ rồi sẽ đi ngay!"

Thấy bầu không khí càng lúc càng căng thẳng, từ trong bốn người đàn ông có một người cao bước ra, chính là người bị đối phương nhận ra là luật sư.

"Thật ra chúng ta cũng không cần làm như kẻ thú thế này đâu! Chẳng lẽ bà không biết thằng nhóc này là thằng khờ sao! Nó may mắn kiếm được đồ ăn mà một mình cũng ăn không hết, vậy tại sao tôi không thể lấy đi chứ?"

"Thằng khờ hả? Chẳng lẽ thằng nhóc này là đứa hay lang thang ngoài khu nhà... Đầu Đất à?"

Nghe luật sư nói xong, người phụ nữ trung niên nhíu mày, cẩn thận đánh giá thân ảnh nhỏ bé đang bị kẹp giữa đám người. Dần dần, trên mặt người phụ nữ trung niên lộ ra vẻ phức tạp, người đàn ông đối diện không nói bậy, thằng nhóc mặt mũi lấm lem, dơ bẩn này chính là đứa trẻ lang thang - Đầu Đất... Dân cư trong khu nhà Hoa Tụng ở Thủ đô đều rất quen thuộc với một đứa nhỏ lang thang có vấn đề về trí thông minh.

Nếu phải nói kỹ hơn thì Đầu Đất này có lai lịch rất thần bí.

Bé trai trông chỉ khoảng bốn, năm tuổi này đã ở gần khu nhà Hoa Tụng tại Thủ đô từ hơn một năm trước. Lúc đó cũng có người tốt bụng báo cảnh sát nhưng sau khi cảnh dẫn thằng bé về, không lâu sau thằng bé này lại xuất hiện ở gần đây nữa.

Mọi người đều cảm thấy rất kỳ quái nên báo cảnh sát lần nữa nhưng bé trai này hình như đã xem nơi này là nhà mình nên vài ngày sau lại xuất hiện ở gần đây. Mọi người không còn cách nào khác nên đành tạm chấp nhận sự hiện diện của thằng bé, dù sao đứa bé cũng không làm người ta chán ghét. Cũng không lâu sau, mọi người phát hiện ra một chuyện khiến họ dở khóc dở cười là thằng bé này không chỉ luôn cười với người ta mà mỗi khi có thanh niên trẻ tuổi nói chuyện với nhóc là nhóc sẽ xông tới kêu người ta là ba, còn gặp phụ nữ trẻ tuổi thì kêu là mẹ, làm sao cũng không ngăn được.

Cứ thế, khu nhà Hoa Tụng ở Thủ đô này lại có thêm một "Đứa con trai chung". Mọi người cũng chậm rãi quen với sự tồn tại của nhóc. Có vài

người tốt bụng thấy Đầu Đất đáng thương, đôi khi còn mua bánh mì và nước cho thằng bé. Đầu Đất vẫn cười ha ha, kêu đối phương là ba mẹ như cũ, sau đó lại vui vẻ ăn đồ ăn của người tốt bụng.

Hôm nay vì đang kích động nên người phụ nữ trung niên chưa nhận ra Đầu Đất, bây giờ nhìn kỹ lại thì trong lòng bà ta có chút phức tạp. Không ngờ sau khi tận thế buông xuống, Đầu Đất lại còn sống, nhìn bịch bánh quy thẳng bé cầm trong tay cũng có thể đoán ra là thằng bé sống khá tốt.

“Đầu Đất, bác hỏi con, bánh quy trong tay con ở đâu ra vậy? Cho bác xem chút xíu được không?” Người phụ nữ trung niên ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm vào bánh quy trong tay Đầu Đất, không tự chủ được mà nuốt nước miếng.

“Bánh quy, Tiểu Bạch... Bánh quy, cho... mẹ... mẹ... ăn bánh quy...” Ý thứ được có người nói chuyện với mình, Đầu Đất ngược gương mặt lấm lem của mình lên, cười giơ bánh quy cao hơn đầu, ra hiệu cho “Mẹ” trước mặt ăn nó.

“Bác không ăn, bác muốn biết bánh quy trong tay con là từ đâu mà có, con nói cho bác biết được không?” Người phụ nữ trung niên cố gắng kiềm nén đối với mùi thơm mê người của bánh quy, dùng giọng nhẹ nhàng hỏi chuyện, trong mắt những người khác cũng lộ ra vẻ mong đợi, cẩn thận nghiêng tai lắng nghe.

“Bánh quy... Tiểu Bạch... Bánh quy ăn ngon... Mẹ ăn...”

Đầu Đất cố gắng giơ tay qua đầu, ngôn ngữ đứt quãng, hiển nhiên là thằng bé không thể trả lời câu hỏi của người phụ nữ. Mặt người phụ nữ trung niên hiện lên vẻ thất vọng, vừa lắc đầu vừa chậm rãi trở lại đội ngũ, mà bánh quy trong tay cũng không trả lại cho Đầu Đất, bà ta lén đưa cho cô bé nhỏ khoảng mười tuổi sau lưng mình.

“Đậu má, người đàn bà thối, bà dám gạt tôi!”

Hành vi của người phụ nữ trung đã hoàn toàn chọc giận nam luật sư đối diện, gã ta đã nhắm bịch bánh quy trên tay Đầu Đất từ trước rồi nhưng

không ngờ người phụ nữ trung niên kia lại có da mặt dày như vậy, dám giả bộ hiền lành lừa gạt bạch quỷ trong tay Đầu Đất.

Tức thì, nam luật sư giơ dao phay lên, la hét muốn xông tới. Bên người phụ nữ trung niên cũng không yếu thế, lập tức có bốn, năm người đàn ông bước lên, không khí bắt đầu căng thẳng, cuộc chiến sắp xảy ra.

“Mẹ... Ba... Đừng đánh... Mẹ... Ba... không nên đánh nhau...”

Bị hai nhóm người kẹp vào giữa, Đầu Đất hình như bị dọa sợ, thẳng bé duỗi tay nhỏ bắn thui ra, vô thức muốn ôm lấy đùi nam luật sư nhưng lại bị gãi đập xuống đất, đồ vật trong ngực cũng rớt ra.

-Chi chi, chi chi...

Một con chuột trắng thuần giầy giụa trên mặt đất, đôi mắt nhỏ màu đỏ máu lóe lên sự sợ hãi như Đầu Đất. Đối với nó, nhân loại chung quanh đều cao lớn như vậy, kinh khủng như quái vật, chỉ cần một cước thôi là có thể giẫm nó thành đồng thệ nhão.

Chuột bạch phát ra tiếng kêu hoảng sợ, nghiêng người muốn nhanh chóng chạy vào trong ngực Đầu Đất nhưng ngay thời khắc Đầu Đất sắp đón được nó thì một cái tay lớn phủ xuống, tóm lấy đuôi nó, xách nó lên không trung.

“Ha ha, thì ra Tiểu Bạch mà thẳng khờ này nói là con chuột! Thằng khờ chính là thằng khờ, người còn không có ăn, mà còn đi nuôi chuột hả? Mẹ, ông đây sắp chết đói rồi, thịt ít cũng là thịt, con chuột này giờ là của tao, giữ lại tối nay nướng ăn!” Sắc mặt nam luật sư dữ tợn, tóm lấy đuôi chuột, chuột bạch đáng thương bị gã quăng tới quăng lui, nó chỉ có thể phát ra tiếng kêu thê lương, hoàn toàn không có cách nào thoát được bàn tay to bự này.

“Tiểu Bạch... Con... Ba ơi... thả... ba... thả... Tiểu Bạch!” Đầu Đất bò dậy từ dưới đất vừa sợ hãi nhìn chuột bạch trong tay nam luật sư, miệng lại không ngừng cầu xin, trong hốc mắt tràn ra nước mắt lo lắng.

“Mẹ mày, ai là ba mày chứ! Ông đây không có thằng con khờ như mày! Cút cho tao!”

“Ầm!”

Thân thể nhỏ gầy của Đầu Đất bị nam luật sư đá bay ra ngoài, bay thẳng về phía trước, cho tới khi đầu của thằng bé đập vào cửa nhà Trần Phóng, vang lên một tiếng trầm đục mới dừng lại. máu tươi chảy xuống, một vết thương khủng khiếp xẹt ngang nửa gương mặt của Đầu Đất, máu chảy nhuộm đỏ bậc thang trước cửa nhà Trần Phóng, đồng thời cũng làm trái tim của Trần Phóng đang nhìn lên nhói đau.

-Đừng! thằng bé vẫn còn là con nít mà!

Chỉ trong nháy mắt, Trần Phóng đã ném lời dặn của Thượng Ất ra sau đầu. Bỗng nhiên cửa phòng bị mở ra, Trần Phóng luống cuống tay chân đỡ Đầu Đất, mặc kệ máu của Đầu Đất nhuộm đỏ áo cô.

“Các người sao lại nhẫn tâm như thế! Thằng bé còn nhỏ mà! Các người muốn đồ ăn thì tôi cho, đừng làm khó thằng bé!”

Nhìn khuôn mặt nhỏ đang phát ra âm thanh yếu ớt trong ngực mình, trong lòng Trần Phóng như bị kim đâm đau nhói. Cô vốn là một người phụ nữ hiền lành, từ khi sinh ra, trở thành một người mẹ, Trần Phóng càng không nỡ nhìn thấy đứa nhỏ nào chịu khổ. Lúc này, trong lòng Trần Phóng cực kỳ tự trách vì vừa rồi không mở cửa sớm hơn.

Có vài người không nghĩ như thế. Đột nhiên có người từ trong phòng xông ra khiến nam luật sư giật mình. Thấy rõ người phụ nữ là Trần Phóng, trong mắt người đàn ông này có thêm tia hung ác và âm hiểm.

“Cô có đồ ăn à? Có bao nhiêu?”

Chương 63: Ác Đồ

“Đây, cho anh! Đừng tổn thương đứa nhỏ nữa! Vội lại, trả con chuột bạch trong tay cho thằng bé đi!”

Thấy máu chảy đầm đìa trên đầu nhóc Đầu Đất, Trần Phóng cũng không kịp nghĩ ngợi mà tiện tay móc ra một gói thức ăn ném ra ngoài. Mấy thứ

đồ ăn này là do Thượng Ất chuẩn bị riêng cho Trần Phóng, bên trong là thức ăn chứa nhiều calo. Dù sao Trần Phóng cũng đã tiêm thuốc kích hoạt, nếu như trên người cô có xuất hiện dấu hiệu tiến hóa thì cũng cần một số lượng lớn đồ ăn để bổ sung năng lượng.

“Oa! Nhiều đồ ăn quá!”

Vội vàng nhặt đồ ăn lên, nam luật sư và người phụ nữ trung niên kia nhìn nhau, trong mắt hai bên đều lộ ra sự kinh ngạc và mừng rỡ. Bọn họ đã không ăn uống đàng hoàng suốt một ngày rồi, gói đồ ăn này chính là đưa than sưởi ấm trong ngày đông, là đưa củi đốt lửa sưởi ấm mà!

Ăn ăn một hồi, ánh mắt nam luật sư và người phụ nữ trung niên đều thay đổi, không hèn mà liếc nhau một cái. Từ trong mắt đối phương, cả hai đều nhìn ra tia tham lam và hung ác trong mắt người đối diện. Cuối cùng, ánh mắt tham lam và hung ác này rơi vào trên người Trần Phóng đang lẻ loi bé hai đứa nhỏ ở cửa.

“Chị nói em gái này! Em có nhiều đồ ăn vậy còn dư không, có thể bán cho chị một chút không?” Người phụ nữ trung niên nuốt mấy miếng thức ăn vào miệng, trên mặt hiện lên nụ cười, chậm rãi đi về phía căn phòng.

“Bán đồ ăn cho bà? Không bán, không có! Nhà tôi cũng không hoan nghênh các người, các người nhanh chóng rời khỏi đây đi!”

Phát hiện đối phương tiếp cận, Trần Phóng vô thức lùi về sau một bước, cảnh giác nắm chặt chốt cửa.

“Em gái à, sao em nói thế được! Chúng ta là hàng xóm thì nên giúp đỡ nhau một chút chứ, đừng từ chối nhanh vậy! Chị có tiền nên có thể dùng tiền mua mà!”

Người phụ nữ trung niên vừa nói vừa quay đầu cho người nhà sau lưng đi lấy tiền, ánh mắt lại nháy mắt cực nhanh với luật sư nam. Người sau cũng hiểu ý, trên mặt lộ vẻ dữ tợn, đao trong tay chậm rãi duỗi ra, cắm vào khe cửa.

“Tôi nói không bán là không bán! Các người muốn làm gì?”

Trần Phóng cũng không phải là kẻ ngốc, tuy đối phương biểu hiện rất ôn hòa, thái độ chân thành nhưng ánh mắt lại khiến trái tim cô lạnh lẽo. Trần Phóng ý thức được tình hình có chút không ổn, vô thức muốn khóa cửa lại nhưng phát hiện cửa đã bị nam luật sư dùng dao kẹp lại từ trước, dù cho cô dùng sức cỡ nào cũng không thể đóng cửa được.

“Hừ, con đàn bà thôi này! Tất cả mọi người đều đói bụng, mày lại trốn trong nhà ăn uống no nê! Mở cửa ra mau, đem hết đồ ăn ra đây! Mày dám nói “Không” thì ông đây giết mày ngay đấy!”

Thấy mọi chuyện bại lộ, nam luật sư và người phụ nữ trung niên cũng không thèm để ý mà kéo da mặt xuống, trở mặt tại chỗ, dùng sức đẩy cửa ra. Trần Phóng là phụ nữ, trong ngực còn ôm Nhạc Nhạc và Đầu Đất, sao có thể chen lấn nổi với hai người kia. Chỉ vài lần là Trần Phóng đã không trụ nổi, không khống chế được mà ngã ra đằng sau.

“Mình ngu quá! Thượng Ất đã dặn dò là không được mở cửa cho người lạ! Không được, mình phải chạy xuống tầng hầm chờ. Bên ngoài sảnh còn chút đồ ăn, những người này lấy thức ăn xong sẽ rời đi thôi!”

Quyết định trong lòng xong, Trần Phóng không dây dưa với đám người kia nữa mà dùng hết sức treo dây xích cửa lên, ôm Đầu Đất đang bất tỉnh xoay người chạy xuống tầng hầm.

“Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch! Răng rắc!”

Khi Trần Phóng chạy xuống cầu thang dưới mặt đất thì cánh cửa yếu ớt cũng không còn ngăn được đám người nam luật sư xông vào phòng, đầu tiên là họ kinh ngạc phát hiện mấy gói đồ ăn, sau đó mới ý thức lại chuyện quan trọng hơn thì biến sắc, điên cuồng lao xuống tầng hầm.

“Nhanh lên! Nhanh nữa lên!”

Ôm hai đứa nhỏ, liều mạng chạy, trước mắt Trần Phóng biến thành một màu đen, cô vừa mới sinh con, thân thể yếu ớt không thể tiếp thu vận động mạnh. Có điều Trần Phóng lại không dám dừng lại, cô biết rõ là nếu bị những người bên ngoài bắt lại thì sẽ có hậu quả gì. Những tên cầm thú kia còn không tha cho một đứa nhỏ, thì phụ nữ có dung mạo như cô mà bị bắt

lại thì... chạy vào bên trong, Trần Phóng không nhin được mà rùng mình một cái. Cô lén nhìn ra ngoài thì thấy người phụ nữ trung niên kia đang điên cuồng nuốt đồ ăn trong tay, cô bé có bề ngoài thanh tú bên cạnh bà ta cũng vậy, cảnh tượng họ nhét đồ ăn vào miệng giống y hệt mấy con chó cảnh sát biến dị lúc trước.

Điên rồi! Những người này điên hết rồi! Không thể để họ bắt được, nếu không sẽ bị ăn! Phải chạy mau!

Tiếng rống phẫn nộ của nam luật sư ngay sau lưng cô, Trần Phóng không dám quay đầu lại nhìn. Cô liều mình dùng hết sức chạy về phía cửa tầng hầm, mặc kệ cánh tay vừa mới vừa đau, hai chân lại giống như rút chì dường như không nghe điều khiển của cô. Trần Phóng chỉ có thể ôm chặt hai đứa bé, liều mạng chạy về phía trước. Cuối cùng, Trần Phóng cũng nắm được nắm cửa của cánh cửa sắt nặng nề, mà gương mặt vụn vụn của người đàn ông chỉ cách cô không tới một mét.

“Đồ đàn bà thôi! Mày dám đóng cửa à? Mẹ mày, ông đây giết chết mày! Có ngon thì mày cứ trốn ở trong đó luôn đi, đừng ra nữa! Chờ bắt được mày, ông đây lột hết đồ của mày, cho mày khóc lóc cầu xin dưới háng ông!”

Vẫn chậm hơn một bước, nam luật sư buồn bực nhìn khe cửa nhỏ xíu dần biến mất trước mắt mình. Chỉ trong tích tắc đó, nam luật sư đã thấy cả đồng đồ ăn chất thành núi trong đó. Gã ta điên cuồng chém cửa sắt, tiếc là độ dày cửa sắt này hơn cả nửa mét, chó lớn biến dị cũng không cắn nổi cửa chống trộm này thì làm sao người bình thường làm gì được nó.

“Đại ca, làm sao bây giờ? Cô gái kia trốn bên trong thì chúng ta cũng không vào được!”

Mấy người đàn ông phía sau nam luật sư thở hồng hộc, trong mắt đều là sự mệt mỏi và uể oải. Suốt ba ngày này, những người dân như bọn họ căn bản chẳng ăn được thứ gì đáng hoàng. Bây giờ vất vả mới tìm được một nhà mà lại bị nhốt ở ngoài, tâm trạng cực kỳ khó chịu.

“Không sao, người phụ nữ kia không chạy được đâu! Mấy người bọn mày ra nói với mấy người bên ngoài là muốn ăn no bụng thì kiếm thứ gì tới đốt đi!”

“Đồ vật có thể đốt à? Ý của đại ca là...” Mấy tên đàn em khó hiểu nhìn nam luật sư

Nam luật sư lộ ra ánh mắt hung ác, gãi gật nhẹ đầu rồi nói: “Loại tầng hầm trong nhà hiện đại thế này rất quen thuộc với tao. Bình thường thì bên cạnh cầu thang sẽ có ba, bốn cửa thông gió. Tí nữa chúng ta đi một vòng, tìm thấy cửa thông gió thì châm lửa hun vào chỗ con đàn bà kia. Nhớ cho kỹ, tí nữa bọn mày phải tìm đồ có khói nhiều, gỗ bình thường thì không được, khói không nhiều!”

“Như thế ạ... nhưng mà đại ca à, nếu như không cẩn thận mà hun chết người phụ nữ kia thì sao? Em thấy cô ta vừa trắng vừa mềm, trong ngực còn ăm một đứa nhỏ đang bú sữa mẹ, không chừng chúng ta còn có thể uống chút sữa mẹ tươi nữa. Vừa rồi người đàn bà kia chạy mà ngực cứ nhảy loạn lên... Chắc, chắc, thật là khiến người ta khó nhin!”

Mấy người đàn ông kia nói xong thì trên mặt hiện ra nụ cười dâm dăng. Trong thời buổi loạn lạc thế này, những người phụ nữ xinh đẹp, vóc người tốt như Trần Phóng là không thể bỏ qua. Chỉ cần tìm một phòng trống không người, bọn họ muốn hưởng thụ thế nào cũng được, như thế còn vui sướng hơn cả Hoàng đế nữa. Dù trận loạn lạc này qua đi, cảnh sát tới cửa tìm bọn họ thì không có gì phải sợ. Bây giờ, khắp nơi đều là quái vật, khắp nơi đều là người chết, chờ họ chơi chán thì tìm nơi có quái vật ẩn núp quăng cô ta ra, bất kỳ con chó, mèo biến dị nào cũng có thể giúp họ hủy thi diệt tích.

“Hừ, đám tụi mày chỉ biết chơi gái thôi! Nhưng mà mày nói cũng có lý đó, nếu thật sự hun chết thì mở cửa này cũng phiền toái! Như vậy đi, đám tụi mày đi nói với đám người bên ngoài kia một chút để bọn họ phái người đi phóng hỏa, tao ở đây canh chừng!”

Nam luật sư đặt mông ngồi xuống đất, thở hốn hển mà không để ý tới chung quanh chỗ đó có vô số bóng đen đang lặng lẽ tụ lại, đang nhanh chóng bao vây tòa nhà.

Chương 64: Biến Thái

“Đại ca, anh thật sự tha cho mấy người kia à? Anh không sợ chúng lên quay lại trả thù sao ạ?”

Trước cửa biệt thự trên đảo giữa hồ, Mai Lập Tân cẩn thận từng chút một đứng bên cạnh Thượng Ất, gật đầu với dáng vẻ cung kính cứ như gã ta mới là kẻ nhỏ tuổi hơn. Khi trận chiến kết thúc, gã ta mới dám mở mắt nhìn, lúc đó mới ý thức được hiện tại không thể so sánh tuổi, tư lịch mà phải so ai ác hơn hay nắm đấm ai to hơn.

Năm đấm của Trần Nhị Cầu không lớn bằng Thượng Ất nên gã ta chết rất thảm, tay sai không chết thì trốn, không tên nào có kết cục tốt. Gã ta muốn sống sót thì tất nhiên phải đi theo Thượng Ất có năm đấm lớn để lấn lộn rồi! Còn sau này có gặp ai có năm đấm lớn hơn Thượng Ất hay không thì... Mai Lập Tân lén nhìn Thượng Ất, trong lòng thầm lắc đầu. Lúc Thượng Ất chiến đấu nhanh nhẹn, dũng mãnh đã gây ấn tượng mạnh với gã ta, Mai Lập Tân có thể chắc chắn là người có năm đấm lớn hơn Thượng Ất không tồn tại, trừ phi đối phương không phải người, mà kinh khủng như dã thú.

“Không cần! Mấy tên rác rưởi kia không sống lâu đâu!”

Thượng Ất còn tùy ý đáp lại Mai Lập Tân, ánh mắt quét địa hình gần biệt thự hết lần này tới lần khác.

Phóng tầm mắt ra xa, toàn bộ phần đảo giữa hồ này có địa hình khá bằng phẳng, diện tích lớn khoảng mười km vuông. Chung quanh đảo nhỏ toàn là nước, mặt nước rộng, ra vào bằng bốn cây cầu đá và một hành lang nhân tạo. Thượng Ất chỉ cần phong tỏa cây cầu và dùng vài chướng ngại vật, lưới phòng hộ ngăn cách trên hành lang là có thể tạo ra một chỗ tránh nạn hoàn hảo cho ngôi nhà. So với căn phòng trước đó, nơi này tốt hơn rất nhiều, ít nhất là nơi này có thể chống đỡ làn sóng từ trường phóng xạ tới Trái Đất lần tiếp theo và trước khi sinh vật toàn cầu thoái hóa lần nữa. Nghĩ như thế, Thượng Ất vô thức sờ hai viên tinh hạch năng lượng trong túi, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Sau khi xử lý Trần Nhị Cầu, Thượng Ất lại thu hoạch thêm một viên tinh thạch năng lượng. Thượng Ất cũng cảm nhận được dị năng hiện rõ trên mặt mình, sau hai lần thoái hóa, trong đầu Trần Nhị Cầu đã ngưng tụ thành một viên tinh thạch năng lượng. Trần Nhị Cầu lại không có kinh nghiệm nên gã

ta không biết cách khống chế năng lượng trong tinh hạch, cuối cùng bỏ mạng. Viên tinh hạch trắng thuần như ngọc, mang theo năng lượng dồi dào này đã trở thành chiến lợi phẩm của Thượng Ất.

Nhớ lại mọi chuyện từ đầu tới cuối, ánh mắt Thượng Ất càng thêm kiên nghị, hẳn phát hiện bản thân còn mạnh hơn so với hẳn nghĩ.

Lúc đầu, hẳn có thể nhanh chóng hóa thành thể chất tự lạnh của trùng A-mip, gặp được thú thoái hóa hung mãnh thì chỉ cần cẩn thận một chút là không cần phải lo lắng cho tính mạng của bản thân.

Sau đó, dị năng cảm nhận trên hai mắt hẳn cũng rất thực dụng. Ví dụ là khi chiến đấu với Trần Nhị Cầu, sau khi hiểu rõ được vầng sáng hình thái biến hóa của đối phương, Thượng Ất hoàn toàn có đủ thời gian để chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu và chọn cả phương thức chiến đấu phù hợp nữa. Tránh né mũi nhọn, tấn công bất ngờ, cứ như là có một máy gian lận, vô cùng sáng khoái.

Một điều cuối cùng chính là thông qua trận chiến này, Thượng Ất cũng ý thức được tiềm lực to lớn của thân thể mình.

Gen của Trần Nhị Cầu đã tiến hóa hai lần, dù gã ta chỉ biểu hiện ra một đặc điểm của loài gấu, nhưng cả người Trần Nhị Cầu cũng đã có sức lực rất lớn, vô cùng hung tàn, ngay cả Thượng Ất cũng không thể so sức lực với gã ta, vậy gen trùng A-mip của Thượng Ất thì sao? Nếu hẳn có thể mở ra tiến hoá lần hai thì sẽ biến thành thứ gì?

Thượng Ất nhớ lại lời của tiến sĩ L, trùng A-mip là một loại sinh vật thần kỳ, nó đại biểu cho sự bất tử bất diệt, đồng thời còn có thể cắn nuốt tất cả, chuyển hóa mọi loại năng lượng. Nếu như loại gen đặc thù này có thể tiếp tục tiến hóa trong cơ thể Thượng Ất thì liệu Thượng Ất có thể cắn nuốt những người thoái hóa khác, đoạt những năng lực đặc thù của họ hay không?

Nghĩ tới đây, trong lòng Thượng Ất nóng lên, tay cầm tinh hạch năng lượng hơi run nhẹ. Có điều Thượng Ất vẫn khắc chế mong muốn nuốt chửng tinh hạch năng lượng, hiện tại, hẳn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm. Mẹ con Trần Phóng đang ở trong nhà chờ hẳn về, đầu tiên là hẳn phải nhanh

chóng đưa hai mẹ con tới đây, đảm bảo sự an toàn của họ chính là điều quan trọng nhất.

Thượng Ất xoay người lại nói với Mai Lập Tân.

“Lão Mai, cậu dẫn người dọn dẹp nơi này một chút! Tôi đi đón vài người tới! Nhớ kỹ là phải phá hủy hết bốn cây cầu, thú thoai hóa không vào được thì chúng ta mới có thể yên tâm ngủ nghỉ!”

“Đã hiểu thưa đại ca! Đại ca, anh có cần vài người đi theo không à? Với lại biệt thự phía tây còn đang để không, em có thể...”

Mai Lập Tân muốn nói lại thôi, gã ta thật sự không đoán được tính cách của Thượng Ất. Nếu nói Thượng Ất hiền lành thì sao hẳn có thể không đổi sắc mặt mà nổi sùng lấy đầu một người, nói hẳn bất thường thì khi nói chuyện bình thường, lúc lại nói thầm... Chẳng lẽ tên này bị phân liệt nhân cách, nghe nói loại người rất đáng sợ, giống như là bị bệnh tâm thần vậy.

“Người nhà hả? Được, nhưng chỉ có thể ở biệt thự phía tây... Ừ! Lời vừa rồi của anh đã nhắc nhở tôi! Anh tìm giùm tôi mấy người phụ nữ khoảng ba mươi đi, tốt nhất là người mới sinh con hoặc đang cho con bú, ngực càng lớn càng tốt, về ngoài không quá khó nhìn là được!”

Thượng Ất bình tĩnh nói, Mai Lập Tân nghe mà trong lòng căng thẳng... Gã ta đoán trúng rồi, người ta cướp phụ nữ là càng đẹp, càng trẻ càng tốt nhưng Thượng Ất lại để mắt tới sản phụ. Lúc hòa bình, Mai Lập Tân từng nghe nói tới một loại người chuyên tới vùng duyên hải phương nam để đi uống sữa người, nghe nói uống sữa người thì sẽ rất có lợi cho cơ thể, nói chung đó là thuốc bổ tốt nhất trên đời. Tên này nhất định là loại biến thái đó rồi! Không ngờ gã ta lại làm việc cho một tên biến thái thực lực mạnh mẽ như thế, ngày đó tên này đối khẩu vị, coi trọng bà vợ hơn bốn mươi của hẳn ta thì phải làm sao đây?

Mai Lập Tân càng nghĩ càng thấy lạnh lẽo trong lòng, có một số việc nếu càng nghĩ sâu thì sẽ càng khiến người ta rùng mình nhưng hẳn ta đã lên thuyền giặc thì làm sao có thể tùy tiện rời đi đây? Không thấy Trần Nhị Cầu chết thảm cỡ nào sao, đầu bị chém thành hai nửa, điển hình của việc chết không toàn thây.

“Ừ, mọi chuyện cứ sắp xếp trước như thế đã... Này, lão Mai, anh rốt cuộc có nghe tôi nói không thế? Anh có tâm sự gì à?”

Thượng Ất cũng không biết là trong vài giây ngắn ngủi vừa rồi, hắn đã bị Mai Lập Tân nhận định hắn là tên đâm dề biến thái. Liếc nhìn Mai Lập Tân có chút không yên, sắc mặt Thượng Ất hơi khó coi. Mai Lập Tân này cái gì cũng tốt nhưng tính cách có chút lằng nhằng. Tâm tư cũng quá nặng, suy nghĩ nhiều, nói chuyện và làm việc có chút bó tay bó chân.

Thượng Ất cũng không định đuổi Mai Lập Tân đi, trừ chiến đấu, năng lực sắp xếp, quản lý cấp dưới của ông chú trung niên này không tệ, là điển hình cho nhân tài quản lý hậu cần. Thượng Ất còn muốn chế tạo đảo giữa hồ thành một chỗ tránh nạn nên dạng người Mai Lập Tân phải giữ lại.

Đương nhiên là Thượng Ất cũng từng cân nhắc về Hoàng Long và Điền Ba nhưng hắn cũng nhanh chóng phủ định ý tưởng này. Hai người đàn ông kia, một thì coi trọng vũ lực, gặp thú thoái hóa thì xông lên còn nhanh hơn hắn. Một người khác thì còn ôm mơ mộng hảo huyền với chính phủ, cảm thấy chính phủ sẽ cử người tới đây cứu một đội trưởng đặc công nho nhỏ như gã ta. Nói tóm lại, hai người này có thể dùng để đánh nhau, quản lý hậu cần lại không có ai đáng tin cậy.

Thượng Ất đành phải đặt hy vọng vào người như Mai Lập Tân, tên này từng làm trưởng nhóm Wechat trong khu, trong thực tế cũng biết được mặt mũi của không ít dân trong khu. Thượng Ất tin tưởng chỉ cần có gương mặt quen thuộc của Mai Lập Tân, đảo giữa hồ sẽ nhanh chóng tập hợp đủ nhân thủ, giảm bớt được nhiều phiền toái không cần thiết cho hắn.

Chương 65: Ai Cũng Có Mục Đích Riêng Muốn Đạt Được

Ổn định tâm trạng một chút, Thượng Ất phất tay ra hiệu cho Mai Lập Tân, hắn còn vài việc cần phải dặn dò. Vào đúng lúc này, một người đàn ông vội vàng hấp tấp chạy từ bên ngoài vào, trong miệng la lớn:

“Không tốt rồi! Bên ngoài xảy ra chuyện!”

“Má, gấp gì chứ! Có gì từ từ nói, có phải thú thoái hóa lại tập kích con người hay không?”

Tên đàn em trước mặt Thượng Ất kinh hoảng, lo sợ, Mai Lập Tân cảm thấy khó chịu nên không nhịn được mà bước lên, đập một cái lên đầu đối phương, ra hiệu cho tên đó đừng lo sợ quá mà phải nói chuyện đi.

“Không phải thú thoái hóa! Là chỗ khu nhà phía Tây có hỏa hoạn! Khi nãy có anh em về nhà trở lại đưa tin, tên đó phát hiện có khói đen bay lên từ tầng mười bốn bên kia khi đi trên đường. Chờ khi tên này chạy về báo tin thì khói đã bao trùm nửa khu nhà rồi! anh em ở ngoài đều nhìn thấy hết!”

“Cái gì? Là lầu mười bốn cháy hả? Cậu chắc chắn là lầu mười bốn không?”

Sắc mặt Thượng Ất trắng bệch, trong lòng không khỏi kinh hoảng. Không biết tại sao, khi người báo tin vừa chạy vào, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy hồi hộp giống như là có chuyện mà hắn không thể chịu đựng được đang xảy ra. Hiện tại, khi đáp án được công bố, mẹ con Trần Phóng đang ở chính là lầu mười bốn, nơi đó đang có hỏa hoạn! Trong lúc nhất thời, tim Thượng Ất đập loạn, giọng nói run rẩy hỏi tên đàn em kia.

“Chắc chắn! Người anh em báo tin có nhà trên tầng cao, tên đó thấy rất rõ! Ngay tại lầu mười bốn có hai cửa sổ tách riêng ở phía nam, giống như là có người đang cố ý phóng hỏa vậy!”

Lạnh lẽo, hốt hoảng, sợ hãi, còn có sự tự trách vô cùng quét qua người Thượng Ất. Người thanh niên này đã nói rất rõ ràng là cửa sổ đơn phía nam lầu mười bốn... Đó không phải là nơi ẩn thân của hai mẹ con Trần Phóng sao? Nhưng vì sao lại có người phóng hỏa ở đó, chẳng lẽ hai mẹ con đã bị phát hiện nên không còn cách nào khác ngoài biện pháp trốn xuống tầng hầm? Nhất định là vậy rồi, có lẽ mọi chuyện cũng chưa quá tệ, bây giờ chạy tới nhất định sẽ kịp.

Máu toàn thân hắn như một con rồng nước màu đỏ, trong chớp mắt, chảy dồn xuống hai chân Thượng Ất. Giờ phút này, hai đùi Thượng Ất bộc phát một sức mạnh khó tin, chỉ trong một giây đồng hồ, bóng dáng của Thượng

Ất đã xuất hiện bên ngoài phòng. Sau đó, Mai Lập Tân và những người khác chỉ nhìn thấy một bóng người mờ mờ đang hối hả chạy đi, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt họ.

“Mai... Anh Mai, anh nói tên kia có phải là quái vật biến thành người không? Từ chỗ này tới đó cũng khoảng năm trăm mét, vậy mà tên kia còn chẳng tốn hết nửa phút nữa!”

“Không biết nữa! Tao chỉ biết là có vài người sắp xui xẻo rồi, mà còn là dạng vô cùng xui nữa kia!”

...

Khu chung cư bị cháy, dù là trước hay sau tận thế thì đây cũng là một chuyện lớn.

Nước lửa vô tình, có khi chỉ cần một đốm lửa nhỏ cũng có thể hủy cả khu nhà, cho nên khi nam luật sư kia đốt lửa lên, trong vòng phạm vi mấy chục km xung quanh Phươg Viên, tất cả mọi sinh vật sống đều nhìn thấy khói đen cuộn cuộn.

“Đám ngu này đang muốn làm gì thế trời? Thối lửa lớn vậy để chuẩn bị tự thiêu à?”

“Tôi thấy không giống... Chẳng lẽ bọn họ gặp phải động vật nào hung hãn nên định dùng lửa giết nó?”

“Thôi đừng chém gió nữa! Anh không thấy tốc độ của mấy con động vật biến dị kia nhanh cỡ nào sao? Đám lửa chấp chờn này cũng chả thiêu chết nổi một con chuột nữa là! Tôi cảm thấy đám ngu đó muốn dùng khói hun ai đấy, anh không thấy bọn họ vẫn luôn dẫn khói tới chỗ cửa sổ kia à? Khụ khụ, mẹ nó, đúng là tai bay vạ gió mà, mau đóng cửa sổ lại đi! Khói bay hết vào chỗ tôi rồi!”

Mấy người sống trong khu nhà chỉ trở cửa sổ phía nam lâu mười bốn một hồi lâu. Dưới lầu có ba tên đàn ông là đàn em của nam luật sư và mấy người bên phía người phụ nữ trung niên đang tụ lại cùng một chỗ, không

ngừng ném gỗ, sợi bông vào trong đồng lửa, cố gắng dẫn khói tới chỗ cửa sổ.

“Chắc cũng được rồi! Khói dày đặc như thế, mong là đừng hun chết người phụ nữ kia, đến lúc đó sợ là không thể mở cánh cửa sắt ra mất!”

Người phụ nữ trung niên mở to hai mắt đỏ bừng, nhìn xuyên qua lớp khói đặc, cẩn thận nhìn về phía tầng hầm thông qua cửa thông gió. Tiếc là do cửa sổ quá nhỏ, khói lại quá dày đặc, người phụ nữ trung niên không thấy được tình hình bên trong. Sắc mặt bà ta âm trầm, là một nhà giàu nổi tiếng trong khu này, Chúc Tiểu Nguyệt bà ta chưa từng ngờ là có một ngày mình sẽ giúp đám ác nhân để bắt nạt một người phụ nữ có con nhỏ.

Nhưng bà ta cũng còn biện pháp nào đâu? Con gái Khang Ninh Ninh mười tuổi của bà ta cũng đã đói bụng cả ngày rồi, ba bà ta hơn sáu mươi cũng chưa có một giọt nước vào bụng. Huống chi đây cũng không phải lỗi của Chúc Tiểu Nguyệt bà ta sai, là tên Đỗ Tử Phong kia mở đầu. Nếu như không phải do gã đoạt bánh quy của Đầu Đất, sao bà biết trong nhà còn có một người phụ nữ đang trốn, mà người phụ nữ này có nhiều thức ăn như vậy sao?

Nghĩ tới đây, Chúc Tiểu Nguyệt vô thức nhìn về phía nam luật sư kia, nhìn gương mặt đứng đắn của gã, cắn răng nghiêng lợi ném thêm đồ vào trong đám lửa, như là muốn hun chết người phụ nữ trong phòng. Chúc Tiểu Nguyệt rốt cuộc cũng nhớ ra thân phận của nam luật sư kia - là luật sư lớn nổi tiếng ở Thủ đô - Đỗ Tử Phong, có một ngôi nhà bạc triệu, là người nổi tiếng có địa vị xã hội cực cao. Vì một bịch bánh quy, người đã từng được báo chí tung hô là hóa thân của chính nghĩa, là người hùng của nhân dân lại không chút do dự mà lột tấm mặt nạ giả nhân giả nghĩa xuống, để lộ ra trái tim còn tàn nhẫn hơn cả dã thú.

Nói tóm lại, Chúc Tiểu Nguyệt cảm thấy bản thân bà ta không làm sao. Bà ta chỉ muốn dùng tiền mua chút đồ ăn thôi nhưng người phụ nữ trong phòng kia lại quá ích kỷ, rõ ràng cô ta có nhiều thức ăn như vậy mà tại sao lại không thể chia cho bọn họ một chút?

Hiện tại, khói đặc cuồn cuộn, người phụ nữ kia có lẽ đã dữ nhiều lành ít nhưng người phụ nữ ích kỷ nên không có kết cục tốt, cho dù cô ta có bị hun

chết thì cũng là tự làm tự chịu, không liên quan gì tới Chúc Tiểu Nguyệt bà ta.

Nghĩ thế, Chúc Tiểu Nguyệt tiến lên giữ chặt Đỗ Tử Phong, nhỏ giọng nói: “Cũng được rồi! Mấy người dừng một chút đi! Tôi đi tới chỗ cửa lớn của tầng hầm để xem thử có thể khuyên người phụ nữ kia mở cửa không. Nếu khuyên được, tôi không quan tâm tới sống chết của người phụ nữ kia, đồ ăn bên trong tôi muốn ba phần năm, được không?”

“Ba phần năm?”

Đỗ Tử Phong lạnh lùng nhìn người phụ nữ trung niên, khéo miệng cong lên một nụ cười trào phúng. Người đàn bà mập mạp này đúng là tham lam, toàn bộ thức ăn như thế mà bà ta muốn tới ba phần năm? Trước đó, khi đuổi theo đối phương, Đỗ Tử Phong tận mắt thấy đồ ăn chất đống thành núi trong tầng hầm, đừng nói là ba phần năm, một nửa thôi cũng đủ mười mấy người tại đây ăn hơn nửa tháng.

Tận thế giáng lâm, thức ăn thiếu thốn, một miếng bánh quy cũng có thể cứu một mạng người, từ ba ngày trước Đỗ Tử Phong đã ý thức được điều này. Vì thế, đồ ăn chính là mạng sống của gã, đừng nói là ba phần năm mà dù là một nửa của ba phần năm cũng không được. Trong kế hoạch của Đỗ Tử Phong, người phụ nữ trung niên này nhất định phải bị giết chết, người nhà của bà ta cũng phải giết hết... À, còn con bé mười tuổi kia thì có thể giữ lại mạng. Tuy tuổi còn nhỏ, ngực phẳng mông hơi lép nhưng gương mặt cũng khá thanh tú, mặc quần áo hở hàng một chút thì Đỗ Tử Phong cũng muốn đặt con bé đó dưới thân.

Nghĩ đến đây, Đỗ Tử Phong mỉm cười, miệng trả lời: “Dễ bàn dễ bàn thôi mà! Anh em chúng tôi yêu cầu không cao, có thể no bụng là được! Chị đi nhìn một chút cũng tốt, nếu có thể dụ người phụ nữ kia mở cửa, chị phải kêu chúng tôi liền đó nha!”

Chương 66: Chuột Chui Vào Bụng

“Điều này thì anh yên tâm, Ninh Ninh tới đây đi cùng mẹ vào phòng, đợi lát nữa giúp mẹ khuyên dì ở bên trong mở cửa,

nhất định phải giả bộ đáng thương, tốt nhất là khóc lên vài tiếng...”

Nhìn thấy Hạ Tiểu Nguyệt dẫn con gái Khang Ninh Ninh rời đi, nụ cười mỉm của Đỗ Tử Phong trong nháy mắt bị thay thế bởi sự u tối, gã quay người đi về chỗ đồng lửa, chỉ huy đám người tiếp tục gom lượm cành cây và nhiên liệu. Bất giác, dưới ám chỉ của Đỗ Tử Phong, ba thủ hạ của hắn bỗng dưng dần dần rời xa khỏi đồng lửa, đi về phía một khoảnh đất trống trải. Còn gia đình Hạ Tiểu Nguyệt và một gia đình khác nữa thì dường như không muốn đi quá xa khỏi đồng lửa, vẫn đứng gần quanh đó tìm kiếm cành củi.

“Một tên nhóc ngu xuẩn, vẫn cứ nghĩ là thời đại trước à? Đám động vật biến dị kia vốn không sợ lửa, đông người tập trung lại như vậy chẳng khác gì một đối tượng săn bắt hoàn hảo. Hừ, muốn chơi trò độ mắt với Đỗ Tử Phong tao thì chỉ số thông minh của đám rác rưởi các người còn kém xa lắm!”

Đỗ Tử Phong bình tĩnh chỉ huy đàn em tiếp tục dọn sạch cỏ dại ở xung quanh, đồng thời hai tai căng ra, thỉnh thoảng lại chú ý tới gió thổi cỏ lay ở gần đó. Ba ngày trước, Đỗ Tử Phong phát hiện ra một việc hết sức quý dị, định luật ngàn năm về việc động vật sợ lửa đã bị phá vỡ, một số loại động vật có thể hình biến hóa lớn không hề sợ lửa mà ngược lại chúng sẽ mượn ánh lửa, âm thanh để dễ dàng phát hiện ra dấu tích của con người, nhìn thấy một lũ ngu đang đứng cạnh đồng lửa, một khi có động vật cỡ lớn ở gần đây thì bọn họ chính là những miếng mồi dễ lấy như trở bàn tay của đám thú.

Đỗ Tử Phong đang hào hứng mong chờ cảnh tượng đó xuất hiện nhưng đáng tiếc thứ mà hắn chờ đợi đến lại không phải là một đám động vật lông đen toàn thân với những con mắt đỏ như máu!

“Chết tiệt, chuyện gì vậy, ở đâu ra mà nhiều chuột vậy?”

Trong đám đông, người đầu tiên phát hiện ra có chuyện gì đó không ổn là Hạ Cường, ba của Hạ Tiểu Nguyệt. Là một lãnh đạo cơ quan đã về hưu, Hạ Cường luôn sống một cuộc sống thoải mái, dễ chịu. Thế nên khi ông ta khom người nhặt một cành củi và đang định đứng thẳng dậy thì cái bụng to của ông ta khiến cho động tác đó trở nên cực kỳ khó khăn. Bốn năm cái

bóng đen nhân cơ hội đó nhảy ra từ bụi cỏ, leo lên cái bụng kia và bắt đầu cắn xé điên cuồng.

“Chuột? Chuột gì vậy? Trời ơi, có một con chuột chui vào bụng của lão Hạ!”

Bên cạnh Hạ Cường là một gia đình khác, khi bọn họ phát hiện sự việc có gì đó không ổn thì kinh hãi thấy một con chuột lông đen với một cái đuôi lòi ra đang vung vẩy ở bên ngoài, còn lại toàn bộ cơ thể nó đã chui sâu vào trong cái bụng mỡ kia của Hạ Cường rồi!

“A!”

Hạ Cường kêu lên thảm thiết, ông ta dốc sức túm lấy con chuột trong bụng kia nhưng cái bụng to đã che khuất tầm nhìn của Hạ Cường, ông ta căn bản không thể nhìn thấy cái đuôi con chuột ở đâu trong cơn hoảng loạn. Cái bụng đau nhói kịch liệt, Hạ Cường vùng vẫy hai tay, con chuột trên bụng nhanh trong biến mất, thay vào đó, từng âm thanh ùng ục vang lên trong bụng Hạ Cường. Hạ Cường kêu lên, ra sức đánh vào bụng mình nhưng hoàn toàn không thể ngăn cản được con chuột bên trong đang thay đổi vị trí liên tục kia...

Cuối cùng, con chuột dừng lại ở ngay chính giữa trong bụng Hạ Cường, sau một hồi run rẩy kịch liệt, một tiếng “Phụp” cổ quái truyền ra. Hạ Cường trợn trừng hai mắt, cổ họng phát ra những tiếng khự khự. Cuối cùng thì lần này ông ta cũng thấy rõ rồi, một cái đầu nhuộm đầy máu đang dùng sức thò ra khỏi bụng Hạ Cường, trong miệng của cái đầu nhỏ đó là một khối gì đó màu đỏ sậm, khối thịt non đó đang nhỏ máu, nhìn rất giống với gan heo mà Hạ Cường hay mua ở ngoài chợ.

“Phịch”

Cơ thể to lớn của Hạ Cường đổ ầm xuống đất, máu tươi phun ra từ lỗ thủng trên bụng của ông, ý thức của ông cũng theo đó mà dần dần mất đi.

Một con, hai con, ba con... với vô số những thân ảnh màu đen lũn tới lũn lui, cơ thể của Hạ Cường nhanh chóng bị biến thành tổ ong, một tổ ong vò

vẽ rách rưới, bị đám chuột đen chen chúc bao phủ hoàn toàn, rồi biến thành khung xương trắng trong phút chốc.

“Mẹ ơi, chuột ăn thịt người! Chạy mau!”

Mọi người chạy điên cuồng, mười mấy người bao gồm cả Đỗ Tử Phong cũng quay người bỏ chạy. Mẹ kiếp! Thế giới này điên hết cả rồi. Chó ăn thịt người, mèo ăn thịt người, bây giờ đến loài chuột sợ con người nhất cũng dám ăn thịt người!

Nhưng cũng rất nhanh sau đó đám người Đỗ Tử Phong không chạy được nữa, không phải vì thể lực bọn họ bị hao kiệt mà bởi vì bọn họ không biết về hướng nào. Đông, tây, nam, bắc bốn phía, chỉ cần nơi nào có đường thì nơi đó đang có vô số những bóng đen như thủy triều bò ra.

Một trăm? Một ngàn? Hay là một vạn?

Trợn mắt nhìn dòng lũ của những bóng hình mùa đen cuốn tới, đám người Đỗ Tử Phong lộ rõ sự tuyệt vọng. Trong tình huống như thế này, dù có là con voi với cơ thể khổng lồ cũng sẽ bị gặm thành khung xương trong nháy mắt chứ đừng nói là con người. Bọn họ chết chắc rồi, không ai có thể lao ra khỏi đây trong tình huống như thế này, trừ khi... bọn họ biết bay!

Đỗ Tử Phong vội ngẩng đầu, đôi mắt lóe sáng khi nhìn thấy một tòa nhà cao tầng hiện ra ở phía sau, sau đó hần đột nhiên giờ dao bầu lên, đâm chém lung tung đám người nhà Hạ Tiểu Nguyệt đang đứng ngay phía trước không biết gì, máu tươi bỗng chốc bắn ra tung tóe, đám đông kêu lên thảm thiết, ngã khụy xuống đất, kêu réo không ngớt.

“Thật sự xin lỗi, chỉ có chém các người bị thương thì đám chuột mới không đuổi theo tôi! Các người không chết thì tôi chết, vậy các người ở lại làm mồi cho lũ chuột ăn đi!”

Đỗ Tử Phong vừa nói vừa quay người chạy về phía tòa nhà số mười bốn. Trên đường chạy, hắn ta cởi bỏ áo ngoài một cách thuần thục, không thèm để ý đến sức nóng làm phỏng tay, cố gắng nắm lấy một nắm tro trong đồng lửa, cả cơ thể hắn như một con hổ đang leo tường, tay chân luân chuyển, nhanh chóng trèo vào đến ban công lầu hai.

“A! Đợi tôi, tôi không muốn chết... A!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên phía sau, Đỗ Tử Phong cúi đầu xuống nhìn thì thấy một vài cái đầu nhô lên giữa đám đông, một thanh niên cơ thể cường tráng đang bắt chước theo Đỗ Tử Phong, thử leo dọc theo cầu thang bên ngoài tường bò lên.

Nhưng rõ ràng là bọn họ đã đánh giá quá cao năng lực của bản thân. Trong một phút, nếu không phải do thể lực không chịu nổi mà rơi xuống thì cũng là do lúc bò lên chọn nhầm đường, không có lối thoát, đám chuột đuổi theo sau kéo bọn họ xuống, trong nháy mắt họ bị chìm ngấm trong cơn lũ màu đen của lũ chuột.

“Đồ ngu như bò, chẳng lẽ ông đây bỏ ra hơn mười vạn đồng để được huấn luyện leo núi là phí tiền sao? Bọn bay nghĩ dùng tay leo lên lầu là ai cũng làm được chắc? Đám người ngu ngốc các người muốn đọ với ông đây thì đợi kiếp sau đi nhé! Hừ!”

Đỗ Tử Phong dùng cả tay chân, nhanh chóng trèo lên lan can lầu thứ tư. Dựa vào vách tường, hắn ta thở hổn hển, vận động kịch liệt khiến hắn ta hao tổn gần hết thể lực, hắn ta không thể leo tiếp được nữa, chỉ có thể dùng một tay móc vào điều hòa treo nơi vách tường, tay còn lại thì lấy con dao bầu mang theo bên người ra, chuẩn bị cạy tấm cửa sổ bằng mỏng bên ngoài lan can, rồi sẽ nhảy vào trong từ lan can của nhà này.

Đúng lúc này, một bóng hình lướt qua trong mắt Đỗ Tử Phong, tốc độ của người này vô cùng nhanh, dường như đã đạt tới sự cực hạn của một con người. Điều khiến Đỗ Tử Phong kinh ngạc đó là khi thấy đám chuột bao vây nơi đây thì bóng người kia không những không dừng lại mà bước chân lại còn mạnh hơn, tốc độ tăng vọt, mở ra một con đường máu giữa biển chuột đen ngòm kia.

Chương 67: Thú Thoái Hóa Vương Cấp

“Bá đạo thật, đừng nói hăn cũng là kẻ biến dị, hăn không đau hay sao?”

Nhìn bóng người đang dần dần tiến tới gần, Đỗ Tử Phong há mồm trợn mắt nhưng đồng thời cũng tỏ ra vô cùng hiếu kỳ và hâm mộ, nếu bản thân hăn ta cũng có được tốc độ và sức mạnh như vậy thì đâu đến nỗi phải chật vật bò lều chày trốn? Vừa nghĩ, Đỗ Tử Phong vừa không ngừng cạy tấm của sổ, một khe hở tầm nửa mét nhanh chóng được tạo ra trước mặt hăn ta. Cùng lúc đó, bóng hình kia cuối cùng cũng đã lao vọt tới tận lều của Đỗ Tử Phong.

“Trần Phóng, em có ở bên trong không? Lạc Lạc có bị thương không? Mau trả lời anh!”

Thượng Ất lo lắng đập cửa thông gió của tầng hầm, hoàn toàn không thèm để ý tới những vết thương sâu nông không đồng đều kia trên cơ thể của mình. Đúng là gen trùng A - mip cho hăn sức mạnh, bọn chúng đang điên cuồng điều động năng lượng của sinh vật để nhanh chóng chữa lành các tế bào ở chỗ vết thương. Ngoài một vài vết thương bị cản nghiêm trọng ở chân ra thì Thượng Ất không gặp phải vết thương chí mạng nào cả.

“Vợ ơi, rốt cuộc em có ở trong đó không, mau trả lời anh đi.”

Chăm chú nhìn qua tấm lưới phòng hộ, Thượng Ất vô cùng bất an. Từ lần trước bị con mèo trắng đào tẩu của tiến sĩ L không chế, Thượng Ất liền ngay lập tức tạo ra một cái lưới thông gió. Giờ trông thấy tấm lưới không hề bị hỏng, chứng tỏ lũ chuột vẫn chưa chui vào bên trong. Có điều đồng lửa vẫn đang tỏa khói kia khiến Thượng Ất có chút lo lắng, lưới phòng hộ có thể phòng tránh được đám thú thoái hóa nhưng lại không tránh được đám khói nồng đậm kia. Một khi khói nóng lan vào tầng hầm thì mẹ con Trần Phóng chắc chắn sẽ bị thương.

“Bà ngoại nó, rốt cuộc là ai làm vậy? Lẽ nào là người của tiến sĩ L hay là cảnh sát tới cứu bà Triệu Lệ Quyên kia? Còn nữa, đám chuột thoái hóa kia bị làm sao mà lại cứ nhắm hướng này vậy tới?”

Thượng Ất nghĩ ngợi lung tung, tâm trạng vô cùng nặng nề.

Cơn lũ chuột này xảy ra quá đột ngột, Thượng Ất đã sống hai đời rồi mà cũng mới nghe thấy lần đầu. Theo như trí nhớ ở kiếp trước, thì những đợt thủy triều của thú thoái hóa quy mô lớn như thế này, thậm chí nửa năm cuối mới xuất hiện.

Khi đó, toàn bộ sinh vật trên địa cầu về cơ bản đã hoàn thành việc gen thoái hóa lần thứ 3 đến thứ 4, những chuỗi sinh vật hoàn toàn mới dần dần hình thành, những sinh vật có thể lực yếu hơn ví dụ như chuột, kiến, gián..., do không gian sinh tồn bị thu hẹp, sinh mệnh chịu phải sự uy hiếp sẽ xảy ra sự bạo động tập thể, đây chính là cái gọi là thú triều.

Nhưng giờ mới là ngày thứ tư bước vào tận thế, lượng đồ ăn dự trữ của nhân loại không chỉ phong phú, nguồn thức ăn mà giới tự nhiên cung ứng cũng nhiều hơn, rõ ràng là không có lý do gì hình thành một cơn thủy triều chuột quy mô lớn như vậy được... Chắc chắn là đã xảy ra vấn đề ở đâu đó, nguyên nhân chuột thoái hóa sẵn con người không phải chỉ đơn giản như vậy.

Thượng Ất không kịp nghĩ ngợi nhiều, có một lúc như vậy thôi mà cả trăm ngàn con chuột thoái hóa đã lao đến trước mặt hắn. Thêm khoảng nửa phút, Thượng Ất sắp phải đối mặt với sự tấn công của vô số con chuột thoái hóa, đến lúc đó thì dù gen trùng A-mip có mạnh đến mấy cũng sẽ bị đám thú nhỏ bé hung tàn này ăn sạch sẽ.

“Thượng Ất, là anh ở ngoài đó sao? Tốt quá, cuối cùng anh cũng quay lại rồi, hu hu hu.”

Phía sau lưới phòng hộ, giọng nói của Thượng Ất đột nhiên truyền ra, mặc dù nghe có vẻ mệt mỏi lại còn kèm cả tiếng khóc nhưng Thượng Ất cảm thấy như đang nghe được âm thanh của tự nhiên vậy.

“Bà xã, em không sao chứ, Lạc Lạc đâu? Lạc Lạc sao rồi?”

Qua lớp lưới bảo vệ, Thượng Ất nhìn thấy Trần Phóng nhưng lại không thấy Lạc Lạc. Trong lòng Thượng Ất quặn lại, đầu như muốn nổ tung.

“Lạc Lạc không sao, con đang trốn cùng với Đầu Đất.”

“Đầu Đất? Ai là Đầu Đất?” Thượng Ất hỏi đầy nghi ngờ, rồi hăn lập tức khoát tay, nói lớn tiếng: “Mặc kệ, em mau đi tới cửa chính đợi anh, anh sẽ đưa hai mẹ con em đi ngay lập tức!”

Vừa nói, Thượng Ất vừa quay người chạy như điên dọc theo tầng lầu, lao thẳng ra cửa chính. Lưới phòng hộ được đan bằng dây thép, sợi nào cũng to như ngón tay út, chuột thoái hóa không thể nào cắn đứt trong thời gian ngắn được, Thượng Ất cần phải nắm chắc khoảng thời gian này đưa mẹ con Trần Phóng chạy thoát.

Nhưng Thượng Ất phát hiện ra bản thân hăn đã suy nghĩ quá đơn giản. Mặc dù đại bộ phận đám chuột thoái hóa đều tập trung ở phía nam của lầu thứ mười bốn nhưng đám chuột không ngừng ùn ùn kéo vào đã sắp bao vây cả tòa lầu rồi. Trong số đó, một số những con chuột lớn hơn một xiu đã bắt đầu thử gặm cắn cửa lớn tới tấp, những chiếc răng còn sắc hơn cả dao cạo kia của lũ chuột cào vào cửa phát ra những âm thanh vô cùng bén nhọn, cửa lớn lung lay như muốn sập kia sẽ nhanh chóng bị lũ chuột cắn thủng mất thôi.

“Phụp, phụp, phụp!”

So với lúc trước thì đám chuột thoái hóa này rất to, không chỉ có răng và móng vuốt trở nên sắc nhọn hơn mà ngay cả sức mạnh và tốc độ cũng tăng lên không ít. Đây chính là uy lực của việc thoái hóa gen, nó giúp cho những con chuột nhỏ bé, yếu đuối có lực công kích ngang bằng với loại sinh vật khổng lồ giống như là chó hoang trong thời gian ngắn. Hoàn toàn vô tác dụng, sự lợi hại đó chỉ đối với con người mà thôi, còn khi gặp phải một người như có gen mạnh hơn như Thượng Ất thì ưu thế duy nhất của thú thoái hóa chính là số lượng quá nhiều. Do đó mỗi nhát dao vung ra thì chắc chắn sẽ có máu của một con chuột văng tung tóe, đầu đuôi khác nhau, con trước chết con sau lao lên, liều mạng xông tới như vậy mới có thể ngăn bước chân của Thượng Ất lại.

Cuối cùng cũng lao vào được trong phòng, Thượng Ất càng lúc càng chau mày. Hăn phát hiện ra cánh cửa vốn dày dặn kia hình như đã từng bị con người ngược đãi một cách thô bạo, mặc dù có thể đóng lại một cách miễn cưỡng nhưng cũng không thể kéo dài được bao lâu. Thượng Ất phải tìm mẹ con Trần Phóng ngay lập tức để chạy trốn.

Thượng Ất nghĩ ngợi, hẳn còn không kịp nghỉ ngơi lấy một phút, lết cái thân vừa đau vừa buốt lao xuống tầng hầm. Đột nhiên, phía khóe mắt Thượng Ất đột nhiên xuất hiện một bóng người. Thượng Ất dừng bước, thì thấy một người phụ nữ trung niên đang thò đầu ra khỏi phòng ngủ, nhìn Thượng Ất một cách hoảng sợ. Phía sau bà ta là một cô bé cũng đang vô cùng hoảng sợ, núp mình trong lòng của người phụ nữ, trong tay hình như còn đang nắm lấy một con chuột nhỏ màu trắng.

“Các người lại ai? Sao lại ở trong nhà của tôi?”

Thượng Ất dừng lại, đôi mắt bất giác phát động cảm giác dị năng, hai luồng sát màu vàng nhạt đột nhiên xuất hiện trước mặt hẳn.

Chỉ là hai người bình thường thôi sao... Thượng Ất bình tĩnh trở lại một cách đầy cảnh giác. Máy ngày này, Thượng Ất đã có thể xác định ra, nếu là người bình thường thì cơ thể sẽ đều bao phủ một vầng sáng màu vàng. Chỉ có những kẻ biến dị hay thoái hóa thì cơ thể mới phát ra những màu sắc khác, ví dụ như vầng sáng màu trắng của Trần Nhị Cầu hay vầng sáng màu đỏ của thú thoái hóa.

Thượng Ất lại ngay lập tức phát hiện ra một tia manh mối, mặc dù cơ thể cô bé kia phát ra vầng sáng màu vàng nhạt không có gì khác thường cả nhưng chỗ tay của cô bé thì không ngừng phát ra vầng sáng màu xanh dương đậm. Không ổn rồi, không phải vấn đề ở cô bé mà chính là ở con chuột bạch nhỏ trong tay cô kia.

Thượng Ất đột ngột tiến lên một bước, đôi mắt với cảm giác dị năng bao phủ lấy toàn bộ con chuột bạch nhỏ kia, một cỗ lực lượng sinh vật không khác gì Trần Nhị Cầu thoái hóa lần hai lan tỏa ra. Chuột biến dị thoái hóa, con chuột trong tay cô bé chính là chuột biến dị thoái hóa, chỉ có thú thoái hóa biến dị mới có thể sở hữu nguồn lực lượng sinh vật mạnh đến vậy.

Khi nhìn chằm chằm vào vầng sáng màu lam đậm kia, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Thượng Ất. Lẽ nào, cơn thủy triều bạo phát của lũ chuột bên ngoài kia chính là do con chuột biến dị thoái hóa này? Nhưng một cá thể có thể khống chế hành động của cả một quần thể thì cấp bậc thấp nhất cũng phải là... Mẹ ơi! Đây không phải là một con chuột thoái hóa biến dị bình thường mà là một con chuột vua có cơ thể thoái hóa siêu cấp!

Chương 68: Cuộc Chiến Tranh Đuột Vua Chuột

Cuối cùng mọi chuyện đã rõ ràng, việc con thủy triều của lũ chuột bùng nổ một cách kỳ lạ hóa ra là có nguyên nhân của nó. Nếu như Thượng Ất đoán không sai, thì chắc chắn con chuột trắng này đã thoái hóa tạo ra một loại năng lực thần bí nào đó, không những có thể khống chế được cả đám chuột mà còn có thể triệu tập được đám chuột kia tới cứu mình.

Nhìn còn chuột vua trong tay cô bé, đôi mắt Thượng Ất hừng hực lửa. Theo như định luật của giới sinh vật, chỉ cần thủ lĩnh quần thể bị khống chế thì những cá thể khác sẽ tự động cúi đầu nghe theo, để kẻ khác đem ra sử dụng tùy thích. Nhất định Thượng Ất phải có được con chuột vua màu trắng đó, chỉ có dựa vào nó thì Thượng Ất mới có thể cứu mẹ con Trần Phóng ra ngoài một cách thành công.

“Cô bé nhỏ, đưa con chuột nhỏ trong tay cháu cho chú, chú sẽ cho cháu đồ ăn.”

Thượng Ất vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một viên sô cô la. Bởi vì chiến đấu nên viên chocolate vỡ nên rách nát khó coi, thiếu chút nữa thì mùi vị hương thơm đã không còn hấp dẫn được cô gái nhỏ kia nữa.

“Có thể cho cháu ăn thật sao?”

Cô gái nhỏ không ngờ Thượng Ất lại làm như vậy, nó do dự một lát rồi đưa con chuột trắng cho Thượng Ất, tay còn lại giơ ra lấy chocolate nhưng đột nhiên lại bị người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh níu lại.

“Không được Ninh Ninh, không được đưa chuột cho cậu ta!”

Khuôn mặt người phụ nữ trung niên lộ ra sự hoảng sợ nhưng giọng nói thì rất kiên định. Cách Thượng Ất nhìn con chuột đã khiến người phụ nữ trung niên Tạ Tiểu Nguyệt chú ý ngay từ đầu, tuyệt đối không thể giao con chuột trắng ra.

“Tôi biết, người phụ nữ dưới tầng hầm kia là người phụ nữ của cậu phải không? Tôi có thể nói thật cho cậu biết, đồng lửa ngoài kia là do tôi và một vài người khác tạo ra. Có điều tôi chỉ muốn có thức ăn chứ không hề muốn hại người phụ nữ của cậu, đó là chủ ý của tên Đồ Tử Phong kia, hẳn ta muốn chiếm đoạt lấy nơi đây...”

Hạ Tiểu Nguyệt vừa nói vừa cẩn thận quan sát thần sắc của Thượng Ất. Nhất định người đàn ông có liên quan đến người phụ nữ ở dưới tầng hầm kia, không chừng là vợ chồng. Ngoài điều đó ra thì bà không còn nghĩ ra lý do gì lại khiến một người đàn ông mạo hiểm cả tính mạng lao vào đây cả. Vậy nên Hạ Tiểu Nguyệt đã tuyệt vọng rồi, chỉ cần người đàn ông này lao vào tầng hầm cứu người phụ nữ kia ra thì hai mẹ con bà sẽ phải chết, bởi vì bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ không buông tha cho kẻ thù đã làm hại vợ con họ.

Do đó nhân lúc này chạy trốn... Hạ Tiểu Nguyệt hoàn toàn không dám nghĩ. Lũ chuột ở bên ngoài quá đông, bà ta dắt theo một đứa trẻ mười tuổi sợ rằng chạy không nổi mười thước đã bị đám chuột kia gặm thành cái khung xương khô rồi. Có điều mọi việc lại cứ như hí kịch như vậy đấy. Khi Hạ Tiểu Nguyệt nhìn thấy ánh mắt hừng hừng của Thượng Ất nhìn con chuột bạch thì bà cảm thấy có đường sống rồi. Người đàn ông này rất muốn có được con chuột bạch đó, chuột bạch lại nằm trong tay Hạ Tiểu Nguyệt, vậy là đủ rồi.

Miễn cưỡng nặn ra một nụ cười vui vẻ, Hạ Tiểu Nguyệt dùng tay bóp lấy cổ con chuột bạch, giơ lên cao và tiếp tục nói:

“Đưa tôi và con gái ra ngoài, chuột bạch sẽ là của cậu. Nếu không, tôi sẽ đập chết nó ngay tại đây!”

Yên tĩnh. Căn phòng không hề có bất kỳ âm thanh nào. Dường như tất cả đám chuột ngoài kia đều bị hành động của Hạ Tiểu Nguyệt làm cho kinh sợ trong nháy mắt. Cả trăm ngàn con mắt đó như máu quan sát Hạ Tiểu Nguyệt qua lớp kính thủy tinh của cửa sổ, thời gian dường như bị ngưng đọng lại.

“Bà rất thông minh, cũng rất ngu ngốc, bà không hề biết mình đang làm cái gì.”

Thượng Ất nhìn chăm chú Hạ Tiểu Nguyệt một cách lạnh lùng, miệng hằn nhếch lên cười chế giễu. Người phụ nữ này quả thật thông minh, bản thân hằn chỉ để lộ ra một chút khác thường thôi mà đối phương đã nhanh nhạy nắm bắt được và lấy điều đó ra để uy hiếp hằn.

Không sai, Thượng Ất không dám mạo hiểm để bà ta đập chết con chuột. Hằn có thể tưởng tượng ra được, một khi con chuột bạch vua này bị đập chết thì trước lúc chết nó sẽ phát ra một chỉ lệnh đáng sợ đến cỡ nào. Đến lúc đó, e rằng tất cả những người may mắn sống sót trong khu dân cư nhỏ này sẽ đều bị găm sạch chứ đừng nói gì đến người trong căn phòng này.

Nhưng người phụ nữ này lại không biết rằng là một sinh vật ở vị trí vua, con chuột bạch đã biến dị tạo ra được một chút trí lực. Người phụ nữ uy hiếp tính mạng của nó, con chuột bạch sẽ ghi nhớ kỹ hình dạng, mùi hương, thậm chí cả nhiệt độ của người phụ nữ này. Còn bà ta thì sao, bà ta có thể chạy đi đâu đây? Dẫn theo một đứa nhỏ, đến ngay cả một khu dân cư nhỏ bà ta cũng không thể chạy thoát ra được, sự việc xong xuôi mà có tìm thấy thì ngay cả hài cốt cũng không còn gì.

Còn bản thân Thượng Ất, hằn chỉ muốn nhanh chóng đưa mẹ con Trần Phóng rời khỏi đây. Thậm chí là năng lực tinh hạch trong cơ thể con chuột vương kia là thứ vô cùng quý giá, có khi còn quý giá hơn gấp mấy mươi lần hai viên trong túi quần của Thượng Ất nhưng so với vợ và con trai thì dù nó có giá trị hơn cả trăm lần, ngàn lần cũng mặc kệ, chỉ cần cả gia đình rời khỏi đây an toàn là được.

Thượng Ất mỉm cười, tiếp tục nói với Hạ Tiểu Nguyệt.

“Bà muốn sống thì được thôi, đợi tôi ở đây, tôi đi đón đủ người, sẽ dẫn các người rời khỏi đây! À, đúng rồi, con chuột trong tay bà có lẽ là chuột vương, nhất định không được lỏng tay, chúng ta có thể an toàn rời khỏi đây hay không là dựa cả vào nó đấy!”

“Được, được, tôi nhất định sẽ nắm chắc nó!”

Nhìn Thượng Ất chạy xuống tầng hầm không thèm quay đầu lại, Hạ Tiểu Nguyệt vội vàng gật đầu liên tục, thở phào nhẹ nhõm. Bà nhẹ nhàng vuốt ve đầu con gái, đôi mắt chứa đầy sự cứng chiều và vui mừng. Mọi chuyện nói

ra thì chính là nhờ công lao của con gái Khang Ninh Ninh, nếu không phải vì nó phát hiện ra con chuột bạch thì dù bọn họ không bị người đàn ông kia tiêu diệt cũng sẽ bị vô số đám chuột ngoài kia nuốt chửng.

Nhìn con chuột bạch to cỡ một nửa bàn tay, Hạ Tiểu Nguyệt mừng thầm, xem ra bản thân mình đã thật sự thành công rồi. Quả nhiên con chuột bạch này không hề đơn giản nhưng chuột vương là thế nào? Con chuột này thành tinh rồi sao?

Vừa nghĩ Hạ Tiểu Nguyệt vừa vô thức nhìn ra bên ngoài cửa sổ, những bóng hình dày đặc đang nằm ở bên ngoài cửa sổ không nhúc nhích. Từng đôi mắt nhỏ đỏ như máu đang chăm chú nhìn bà một cách lạnh lùng qua lớp kính cửa sổ, bầu không khí kinh khủng, kỳ lạ vô cùng. Hạ Tiểu Nguyệt bất thành linh rùng mình một cái, không khỏi toát mồ hôi lạnh. Cảm giác bị nhìn chăm chăm thật quá kinh khủng, bà ta cảm thấy có một loại ảo giác, tựa hồ như không phải bà bị nhìn bởi một lũ chuột mà là một đám sinh vật có trí tuệ vậy.

Hạ Tiểu Nguyệt vô thức rút tay lại, chỉ có con chuột bạch trong tay là đem đến cho bà ta một chút cảm giác an toàn. Có điều đúng lúc này thì một cơn đau kịch liệt đến thấu骨髓 nhiên từ cánh tay truyền tới, Hạ Tiểu Nguyệt không tự chủ được mà buông lỏng bàn tay ra, miệng kêu lên chói tai, thảm thiết.

“Á! Cánh tay của ta!”

“Gái dĩ thời nát câm miệng lại cho tao, ba thuộc hạ của tao đều bị đám chuột ăn hết sạch nên tao chưa đánh chết mày bằng một gậy, như vậy là đủ nhân từ lắm rồi! Chắc, chắc, vua chuột bạch, có thể khống chế cả lũ chuột ngoài kia à... Thật không ngờ, cái thế giới này lại có sinh vật thần kỳ đến như vậy.”

Cầm khúc gỗ dính máu trong tay, một tay Đỗ Tử Phong bóp mạnh yết hầu con chuột bạch, quan sát một cách tỉ mỉ, miệng còn phát ra những tiếng chặc chặc. Hạ Tiểu Nguyệt nắm lấy cánh tay mềm nhũn của mình, những giọt mồ hôi lạnh to như những hạt đậu không ngừng lăn xuống từ trán bà, ánh mắt chất đầy sự kinh ngạc, không dám tin. Không biết từ khi nào mà Đỗ Tử Phong lại lén lút leo xuống từ tầng bốn, nhân lúc Hạ Tiểu Nguyệt

đang ngậy người không để ý, liền dùng một gậy đánh vào cánh tay Hạ Tiểu Nguyệt rồi cướp con chuột bạch kia.

“Cậu không thể như vậy được, vua chuột bạch là của tôi, là con gái Ninh Ninh của tôi tìm thấy, nó...”

Cố gắng kìm nén để không bất tỉnh, Hạ Tiểu Nguyệt cầu khẩn trong sự bất lực nhưng Đỗ Tử Phong chỉ cười một cách dữ tợn và nói:

“Yên tâm, tao sẽ cảm ơn con gái của mày, một con bé có bộ dạng cao ráo như thế này, chắc chắn chưa đến hai năm sẽ trở thành một cô nàng vô cùng xinh đẹp, đến lúc đó cảm giác được sờ tới sờ lui sẽ vô cùng tuyệt vời.”

Chương 69: Tấn Công Tinh Thần

“Không được, không cho phép cậu làm hại con gái của tôi, nó mới mười tuổi, tôi xin cậu hãy buông tha cho nó, xin cậu... mà!”

Đột nhiên Hạ Tiểu Nguyệt hét lên thảm thiết, Đỗ Tử Phong dùng khúc cây tấn công vào đầu của bà, một vết lõm lớn lập tức xuất hiện, máu và dịch óc tuôn ra như suối, dù Hạ Tiểu Nguyệt có cố gắng dùng tay bịt lấy thì cũng vô ích.

“Con đàn bà chết dẫm, đừng tưởng tao không biết ý định của chúng mày là gì, mày muốn thả đàn ông ở dưới tầng hầm kia xuất hiện phải không? Hừ, ông có chuột vương trong tay, ông còn sợ nó sao? Tao ước gì nó ra sớm một chút!”

Đỗ Tử Phong vẫy vẫy cổ tay, lúc này dùng sức hơi mạnh nên bây giờ cổ tay có chút không được ổn. Mặc kệ cơ thể đang co cụm của Hạ Tiểu Nguyệt, Đỗ Tử Phong dùng một tay tóm lấy Khang Ninh Ninh sau đó chạy lao ra cửa lớn.

“Mày chính là Đỗ Tử Phong? Đóng lửa trước tòa nhà là do mày đốt?”

Bất thành linh, một giọng nói lạnh lùng truyền tới từ phía sau Đỗ Tử Phong, hần lập tức quay đầu lại nhìn, không phải là Thượng Ất thì còn là ai chứ? Lúc này, Thượng Ất đang nhìn hần bằng ánh mắt lạnh lẽo, phía sau hần chính là người phụ nữ trốn dưới tầng hầm kia.

“Mẹ kiếp, đồ dê tiện, dám nói tên của tao cho mày? Cũng tốt, đỡ tốn lời của tao.” Đỗ Tử Phong hung hăng nhổ bãi nước miếng về phía thi thể của Hạ Tiểu Nguyệt, giơ con chuột bạch trong tay lên cao: “Tao biết mày rất lợi hại, tao còn biết con vua chuột bạch này rất quan trọng đối với mày. Chúng ta đều là những người thông minh, nói lời thừa ít thôi, nếu mày muốn con chuột này thì mang thức ăn ra đây đổi, nếu không ông đây sẽ đập chết con vật nhỏ này, chúng ta mạnh ai nấy giữ!”

“Chỉ vì đồ ăn sao? Được, mày cần bao nhiêu?”

Thượng Ất hỏi một cách bình tĩnh, đôi mắt nhìn chăm chăm vào con chuột bạch trong tay Đỗ Tử Phong. Một luồng khí tức kỳ lạ đang tập trung ở đó, giống như là mây đen trước những cơn bão sắp ập đến, vừa nặng nề lại vừa cấp bách, khiến người khác thở không ra hơi.

“Toàn bộ, toàn bộ đồ ăn dưới tầng hầm, đều phải thuộc về tao!”

Trên mặt Đỗ Tử Phong lộ rõ sự điên cuồng, hình ảnh một đồng đồ ăn chất cao như núi dường như đang hiện ra trước mắt một lần nữa. Đỗ Tử Phong thề rằng, đây chính là hình ảnh chấn động nhất mà đời này hần được nhìn thấy.

“Được thôi, sau đó thì mày sẽ đưa con vua chuột bạch đó cho tao?”

Thần sắc ngưng đọng, mặc dù Thượng Ất đang nói chuyện với Đỗ Tử Phong nhưng ánh mắt hần thì nhìn chăm chăm vào con chuột bạch, không hề nhúc nhích.

Màu lam nhạt, màu lam đậm, màu lam u tối... Chỉ trong vài giây hơi thở, vầng sáng màu lam xung quanh con chuột bạch kia không ngừng biến hóa. Thực chất là màu lam nhưng biến đổi giống như một viên thủy tinh cứng rắn, vô cùng chói mắt.

Chắc hẳn cơ thể con chuột bạch kia đang phát ra một sự biến hóa quỷ dị nào đó nhưng nó đang làm gì vậy? Cơ thể biến dị siêu cấp đang biến dị lần thứ hai ư? Không thể nào, chưa từng nghe qua cơ thể biến dị vương cấp lại có thể biến dị thêm một lần nữa... Lẽ nào con chuột bạch này cảm nhận được tính mạng của nó khó giữ nên đang thực hiện một chiêu trò gì đó?

Thượng Ất lén lút chuyển động bước chân, giấu mẹ con Trần Phóng và Đầu Đất ở phía sau. Một cảm giác về sự nguy hiểm bao trùm lấy hắn, Thượng Ất đang do dự không biết là có nên từ bỏ con chuột bạch mà chọn cách chạy trốn không.

“Ha ha ha, người thông minh làm việc thích thật. Mà quá lợi hại, chắc hẳn tao sẽ không đánh lại nổi mày. Tao cần xác định sự an toàn trước, mày đi theo tao xuống tầng hầm, đợi tao xác nhận mọi thứ an toàn rồi sẽ đưa con chuột bạch cho mày.”

Đỗ Tử Phong nói một cách cao ngạo, hắn ta rất thích cái cảm giác khống chế được mọi thứ, bất giác như được quay lại làm vị trí của một vị luật sư, bề ngoài quần hùng, khinh thường hết thảy mọi thứ. Có điều lần này hắn tính sai rồi, Thượng Ất lẳng lặng đợi hắn ta nói xong liền đột nhiên kéo lấy tay Trần Phóng, quay đầu chạy về phía cửa chính.

“Sao... sao mày lại chạy? Mày không muốn con chuột bạch này nữa hay sao?”

Nhìn bóng lưng của Thượng Ất, Đỗ Tử Phong đơ người ra, một cảm giác bất an nổi dậy trong lòng. Đối phương bỏ chạy quá dứt khoát, như thể thứ mà hắn nắm trong tay không phải là con chuột bạch vậy mà là một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào!

“Mày đã thích con chuột đó đến như vậy thì mày giữ lại đi. Còn nữa, đồ ăn dưới tầng hầm đều là của mày, điều kiện tiên quyết là mong mày còn mạng để mà hưởng thụ chúng.”

Thượng Ất chạy về phía cửa chính không thèm quay đầu lại, cảm giác về sự nguy hiểm trong hắn càng lúc càng mãnh liệt. Thậm chí không cần dùng đến dị năng cảm giác để kiểm tra thì áp lực khiến người ta không thở nổi phát ra từ con chuột bạch kia cũng đã quá mạnh rồi. Chắc hẳn vua chuột

bạch đang nổi lên một chiêu thức nào đó, Đỗ Tử Phong đã thật sự chọc giận thẳng nhóc đó rồi, nên giờ Thượng Ất phải rời khỏi đây ngay lập tức, dù có phải đối mặt với trăm ngàn con chuột ngoài kia thì cũng phải rời khỏi đây.

“Hừ, đồ nhát gan, cút ngay đi, bên ngoài nhiều chuột như vậy, để ông xem mày đi kiểu gì?”

Lớn tiếng chửi rửa, Đỗ Tử Phong không hiểu Tại Sao Thượng Ất lại vội vã rời đi như vậy. Đồ ăn thì ở dưới tầng hầm, ở đó cũng rất an toàn, Đỗ Tử Phong cảm thấy hành vi lao ra bên ngoài mới là ngu xuẩn.

“Cạch! Cạch! Cạch!”

Đột nhiên, toàn bộ mọi người trong phòng dừng lại bước chân, không hện mà cùng nhau nhìn về một hướng, đó là chiếc đồng hồ thạch anh đang treo trên tường kia. Kim giây của chiếc đồng hồ thạch anh đó từ từ chuyển động, lòng người cũng theo cái kim giây đó mà không ngừng run rẩy.

Sự việc có chút không ổn, Thượng Ất lắc đầu, muốn gạt bỏ âm thanh kỳ quái bên tai. Âm thanh chuyển động của đồng hồ thạch anh quá rõ ràng, rõ ràng tới mức như đang dán chặt bên tai mọi người vậy. Rõ ràng chiếc đồng hồ đó đang treo trên tường, con người làm sao có thể nghe được sự chuyển động của một chiếc đồng hồ cách đó mười mấy thước cơ chứ?

Thượng Ất vô thức nhìn về phía Trần Phóng, chỉ thấy khuôn mặt Trần Phóng hoang mang đang ngẩng lên nhìn xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó. Hắn lại nhìn Đỗ Tử phong, trên khuôn mặt xảo trá, âm hiểm của gã đàn ông đó đang hiện ra một sự bình tĩnh nhưng trong đôi mắt cũng ánh lên cái nhìn hoang mang, tìm kiếm xung quanh. Ngay cả cô bé mười tuổi kia cũng như vậy, dường như trong nháy mắt toàn bộ mọi người đã bị âm thanh kia mê hoặc.

Âm thanh không nghe thấy kia là cái gì? Thượng Ất vô thức nhìn xuống con chuột bạch, một vầng sáng màu lam tối đột nhiên cuộn tới, trong nháy mắt lấp đầy đầu óc của Thượng Ất, khiến Thượng Ất trợn mắt há mồm kinh ngạc.

Trời ơi, hóa ra là tấn công não bộ! Một con chuột nhìn có vẻ nhỏ bé, xinh xắn vô cùng như vậy mà năng lực biến dị của nó lại có liên quan đến việc tấn công khu vực đại não!

Cuối cùng Thượng Ất cũng nhận thức ra được việc vàng sáng màu lam không ngừng tập hợp lại kia có ý nghĩa là gì rồi, đó chính là năng lực tích góp tinh thần từng chút một của con chuột bạch. Trải qua thời gian tích góp tầm hơn mười phút, cuối cùng nó cũng phóng thích ra toàn bộ năng lượng sinh vật lần đầu tiên, lợi dụng năng lượng tinh thần của những loại sinh vật có cùng tần số để công kích trực tiếp vào đại não của con người!

Là một người sống lại, Thượng Ất đã quá quen thuộc với kiểu công kích khu vực não bộ như thế này. Tận thể tầm năm năm, các chủng loại sinh vật biến dị trở nên đa dạng, những chủng tộc cũ bị đào thải một cách vô tình, vô số các chủng tộc sinh vật mới sẽ liên tiếp được ra đời. Đây chính là một loại sinh vật như thế, gen ẩn giấu trong cơ thể của bọn chúng sẽ cất giấu năng lực đặc biệt của cá sinh vật thời viễn cổ... đó là lực tấn công tinh thần.

Với năng lực tấn công như vậy có thể dễ dàng làm nhiều phán đoán, nhận thức của đối phương, nghiêm trọng hơn là có thể trực tiếp xâm lấn vào đại não, khống chế cơ thể của kẻ địch. Đương nhiên, số lượng sinh vật sở hữu năng lực như vậy không nhiều, dựa vào tỷ lệ thì không vượt quá 3%. Nếu không, một khi bọn chúng duy trì giống nòi cho đời sau thì những sinh vật khác trong tận thể sẽ không còn đất mà sống nữa.

Chương 70: Cướp Đường Mà Chạy

Vua chuột bạch quả không hổ danh là thú thoát hóa vương cấp, chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi đã có thể biến dị ra năng lực cường hãn như vậy. Nhìn biểu hiện trên mặt mọi người là biết, hiệu quả tấn công vùng não bộ lần này của chuột bạch không hề tệ, toàn bộ mọi người đều bị trúng chiêu của nó trong nháy mắt. Tiếng đồng hồ rõ mồn một kia đã đủ để chứng minh, lúc này lực thần kinh của vua chuột bạch đã xâm lấn vào đại não của mọi người, nếu không thì làm sao họ lại giống như những con chuột, có thể nghe thấy âm thanh rõ âm thanh rất nhỏ như thế chứ?

Trong lòng Thượng Ất xúc động mạnh thật lâu, hắn cứ nghĩ bản thân mình có được thể chất tự lành của trùng A-mip, thêm vào dị năng cảm giác của đôi mắt thì về căn bản có thể xông pha toàn bộ khu trung cư này. Thật không ngờ, năng lượng của sóng từ X lại càng mạnh hơn, chỉ trong vòng ba ngày đã tạo ra được một sinh vật kinh khủng như con vua chuột bạch.

Xong đời rồi, lần này thì xong thật rồi, Thượng Ất lắc đầu chán nản. Nếu bản thân hắn tìm ra được manh mối sớm hơn một chút thì có lẽ đã có thể ngăn chặn được vua chuột bạch phóng thích đại chiêu rồi. Đáng tiếc là hắn bận cứu người, căn bản không ý thức đến việc đối phương quá mạnh như vậy.

Có điều Thượng Ất không thể từ bỏ, vợ con đang ở ngay phía sau hắn, hắn đã từng thề rằng sẽ bảo vệ họ. Sự việc vẫn chưa tới bước xấu nhất thì quyết không được từ bỏ.

Thượng Ất nỗ lực nhắc cánh tay lên, con dao trong tay đâm thẳng vào con chuột bạch, trùng A-mip trong cơ thể hắn dường như cũng đã phát hiện ra sự tình không ổn liền đốt cháy năng lượng sinh vật trong cơ thể Thượng Ất như một bản năng, hi vọng dựa vào nguồn năng lượng lớn lao phóng ra đó có thể giảm co được với sự tấn công tinh thần của vua chuột bạch.

Nhất thời, Thượng Ất chỉ cảm thấy lửa nóng như thiêu như đốt trong cơ thể mình, cơ thể vốn cứng đờ giờ đã dần dần phục hồi sự linh hoạt trở lại! Đúng lúc này, con chuột mà Đỗ Tử Phong đang tóm chặt bỗng cháy về phía cửa chính, miếng phát ra những tiếng kêu ha ha.

“Ha ha ha, nhiều thức ăn quá, toàn bộ là của ta, toàn bộ là của ta. Lũ gốc các người, rõ ràng trong phòng có nhiều thức ăn như vậy mà lại đi ra ngoài tìm, ha ha ha, toàn bộ đều là của ta!”

Mẹ kiếp! Không được mở cửa!

Thượng Ất thầm nguyên rủa, rõ ràng là vua chuột bạch đã phát hiện ra sự khác thường ở Thượng Ất, bắt đầu dẫn dắt tư duy của Đỗ Tử Phong, bắt đầu tạo ra những ảo tưởng về việc bên ngoài có rất nhiều đồ ăn trong đầu Đỗ Tử Phong. Đồ gốc như Đỗ Tử Phong vốn không phân biệt được đâu là hiện thực và đâu là hư ảo, hắn sẽ mở cửa không chút do dự, sau đó đám

chuột đông như nước ở ngoài sẽ lũ lượt kéo đến ăn sạch toàn bộ đám người ở đây.

Tình huống vô cùng khẩn cấp, Thượng Ất mặc kệ tất cả, tập trung sức mạnh một lần nữa, giơ con dao trong tay lên cao một cách khó khăn, liều mạng đuổi theo Đỗ Tử Phong.

Ba thước, hai thước, một thước... cuối cùng thì cái giây cuối cùng mà Đỗ Tử Phong định mở cửa, Thượng Ất đã đuổi kịp hần thành công. Thượng Ất dùng toàn bộ sức mạnh của cơ thể, đâm mãnh liệt vào sau gáy của Đỗ Tử Phong không chút do dự, máu tươi đổ phụt ra dính đầy mặt trong nháy mắt, Đỗ Tử Phong giãy giụa vài cái rồi đổ ầm xuống đất, đứt hơi thở và chết.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng Thượng Ất cũng giải quyết xong Đỗ Tử Phong để đổi lại cứu được mạng sống của tất cả mọi người.

“Chít chít, chít chít!”

Đỗ Tử Phong đã chết, cuối cùng con vua chuột bạch cũng thoát khỏi sự trói buộc. Nhìn Thượng Ất từ xa, vua chuột bạch vẫn không nhúc nhích, đôi mắt đỏ màu máu dường như đang trộn lẫn sự kinh ngạc và ngoài ý muốn. Thượng Ất vịn lấy cửa lớn thở hồng hộc, cảm giác mệt mỏi chảy khắp cơ thể như thủy triều đang lao tới, đến ngay cả mí mắt cũng sụp cả xuống.

Thượng Ất biết rõ, đây là biểu hiện của việc thiêu đốt quá nhiều năng lượng sinh vật. Giống như Trần Nhị Cầu lúc trước cũng vậy, bởi vì lần thoát hóa thứ hai đốt cháy hết năng lượng của số sinh vật trong cơ thể mà cuối cùng phải chết thảm. Thượng Ất cần phải bổ sung năng lượng sinh vật ngay lập tức, hần cố gắng lấy một viên tinh hạch màu đỏ ở ba lô phía sau nhét vào miệng, một cảm giác thỏa mãn, ngọt như mật lập tức bùng phát ra trong miệng. Tinh hạch năng lượng của sinh vật, quả không hổ danh là thứ quý giá nhất của tận thế, một viên nhỏ như vậy thôi mà đã khiến Thượng Ất cảm thấy tinh lực của mình được hồi phục một cách nhanh chóng rồi.

“Chít chít chít!”

Nhìn thấy Thượng Ất lấy tinh hạch sinh vật ra, sự kinh ngạc trong đôi mắt của vua chuột bạch nhanh chóng bị sự tham lam và thèm khát thay thế,

miệng không ngừng phát ra tiếng kêu chít chít kỳ quái. Trong lòng Thượng Ất ngạc nhiên, hăn đột nhiên nghĩ ra, tinh hạch năng lượng sinh vật không chỉ có con người cần dùng, đối với những sinh vật khác cũng có sức hấp dẫn không thể chống cự không kém.

Giống như Thượng Ất, vua chuột bạch vừa mới phóng thích ra lực tinh thần, nó cũng cần bổ sung năng lượng gấp. Cách làm của Thượng Ất chẳng khác nào móc ra một miếng thịt tươi nuốt chửng trước mặt một con sói đói. Vua chuột bạch làm sao có thể không chế được tham vọng của bản thân?

“Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ có ở bên ngoài đó không, Ninh Ninh sợ, đừng bỏ Ninh Ninh.”

Giọng nói của cô bé chứa đầy sự sợ hãi cũng bất lực nhưng tay của cô giống y như của Đỗ Tử Phong, nắm lấy cánh cửa không chút do dự, bất giác, vua chuột bạch lại phát lực tấn công tinh thần một lần nữa, dù dẫu cô bé Khang Ninh Ninh đi về phía vực sâu từng bước, từng bước một.

“Không được mở cửa!”

Nhìn thấy cánh cửa chính lộ ra một khe hở, Thượng Ất vô thức vung dao lên chém. Lưỡi dao hướng về phía đối phương, cơ thể gầy yếu của Khang Ninh Ninh giống như là một chú dê nhỏ đang đợi làm thịt, gầy gò, ốm yếu, không chịu nổi một dao, thật không ngoa chút nào khi nói rằng dựa vào năng lực lúc này của Thượng Ất thì chỉ cần một dao quét qua, cơ thể nhỏ bé của Khang Ninh Ninh sẽ đứt làm đôi, hồn bay phách tán.

Nhưng Khang Ninh Ninh không hề bị chém chết, con dao đột nhiên treo lơ lửng trong không trung khi chỉ còn cách đầu cô bé khoảng nửa cm. Theo quán tính, những giọt máu trên con dao rơi xuống mặt Khang Ninh Ninh, khuôn mặt vốn nhỏ nhắn, thanh tú của cô bé lập tức trở nên dơ bẩn, khó coi vô cùng.

Thượng Ất không thể ra tay được, lý trí không ngừng nhắc nhở hăn rằng dù cô bé này là một trong những hung thủ thiếu chút nữa đã hại chết mẹ con Trần Phóng nhưng hăn vẫn không có cách nào ra tay chém chết cô bé này được.

Lẳng lẳng thu con dao lại, Thượng Ất quay người ôm lấy mẹ con Trần Phóng, còn có cả Đầu Đất nữa, rồi tung người bay ra lan can. Giây phút chui qua cửa sổ, hắn vô thức quay đầu lại nhìn cửa chính. Khang Ninh Ninh đã đẩy to khe hở ở cánh cửa kia ra, đám chuột sớm đợi ở bên ngoài liền lao lên như ong. Trong vòng có vài giây đồng hồ, toàn bộ cơ thể của Khang Ninh Ninh bị đàn đàn lớp lớp những con chuột màu đen bao phủ, sau đó là đến Đỗ Tử Phong té nhào dưới đất, rồi Hạ Tiểu Nguyệt. Giống như là ba ngôi mộ, trong vài giây, ba người đó đã mất tích khỏi thế giới này giống như bọn họ chưa từng tới đây vậy.

“Thượng Ất, mau chạy về hướng này!”

Lao ra khỏi phòng, Thượng Ất chạy như điên, bất chấp đâm qua lỗ chuột, thậm chí không dám cả dừng lại để kiểm tra những cơn đau kịch liệt ở mắt cá chân ở cả hai chân. Lũ chuột đã phát điên rồi, dưới lực tinh thần khổng lồ chế bởi vua chuột bạch, đám chuột nhỏ này thậm chí không thèm dùng răng để cắn mà nhanh nhau lao tới chui vào phía dưới chân của Thượng Ất, hi vọng là sẽ lật ngã được hắn, ngăn cản việc hắn bỏ trốn.

Lúc này, bên tai Thượng Ất lại truyền tới một âm thanh quen thuộc. Ở phía xa, Đỗ Giai Tuệ, Hoàng Long và cả Điền Ba ba người đang dẫn theo mười mấy bảo an liều mạng giết chết lũ chuột thoát hóa, hơn nữa còn la lớn kêu Thượng Ất tranh thủ chạy tới đó.

“Hoàng Long, dùng lựu đạn và đạn khói!”

Cảm nhận được cứu viện, ánh mắt Thượng Ất sáng lên, thể lực đang dần biến mất một lần nữa lại được phục hồi trở lại. Mẹ con Trần Phóng, còn cả Đầu Đất nặng hơn trăm cân đã sớm đè lấy Thượng Ất khiến hắn không thể thở nổi, nếu không phải lúc này vừa phục dùng một viên tinh hạch năng lượng thì e rằng Thượng Ất đã sớm ngã giữa đám chuột như thủy triều kia rồi.

“Được, cậu tiếp tục chạy, đừng dừng lại! Nhìn của tôi đây này!”

Nghe Thượng Ất ra lệnh, Hoàng Long rút chốt an toàn của quả lựu đạn không chút do dự, hai tay vung lên mạnh mẽ, bốn quả lựu đạn dứt chốt kêu lên sắc bén, nhắm về phía lũ chuột ở sau lưng Thượng Ất mà lao tới.

Chương 71: Tạm Thời Thở Dốc

“Đoàng! Đoàng! Đoàng đoàng!”

Giống như là quãng bốn khối đá lớn vào mặt nước đang tĩnh lặng, lựu đạn liên tiếp nổ tung, đám chuột đông nghịt trong phút chốc tạo thành bốn đóa hoa cực đại nở ra, vô số những con chuột thoái hóa bay lên không trung, kêu la thảm thiết, rồi lại tiếp tục bị những mảnh lựu đạn vỡ sắc nhọn xé nhỏ thành từng mảnh trong không trung, tạo thành một cơn mưa máu bao trùm toàn bộ phạm vi trong vòng một km.

“Quá đã!”

Hoàng Long móc ra hai viên lựu đạn một lần nữa nhưng lần này hắn không ném vào đám chuột mà ném về phía Thượng Ất, hét lớn: “Thượng Ất, cẩn thần đạn khói!”

“Mau chạy, đừng dừng lại! Đi tới giữa hồ!”

Nhìn thấy bước chân bị đám chuột cản trở, tinh thần Thượng Ất hơi chấn động, một lần nữa dưới bàn chân bùng phát ra một nguồn sức mạnh, như thể con chim yến với thân hìn chao đảo, xuyên rừng, cuối cùng cũng chạy thoát khỏi đội ngũ. Có điều Thượng Ất không hề dừng lại mà lớn tiếng kêu mọi người rời đi theo hắn, đồng thời thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại phía sau, trong mắt lộ ra sự lo lắng sâu sắc.

“Nổ chết nhiều chuột thoái hóa như vậy, lần này có lẽ không thể gỡ bỏ được mối thù với vua chuột bạch, không biết đảo giữa hồ có thể chống cự lại nổi sự công kích của biển chuột này không. Phải đi ngay lập tức, rõ ràng sự chuẩn bị phòng ngự lúc trước là không đủ, chẳng nhóc vua chuột bách quả thực quá kinh khủng!”

...

Trong căn biệt thự ở đạo giữa hồ, ánh đèn chập chờn trong chiều hoàng hôn, Trần Phong cẩn thận xử lý vết thương trên người Thượng Ất, từng giọt nước mắt giống như những hạt trân châu bị đứt dây, không ngừng rơi xuống mặt đất.

“Ông xã, nhiều vết thương như vậy, anh không đau sao? Nếu thấy đau thì hãy kêu lên, trong lòng em sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.”

Trần Phóng lẩm bẩm trong miệng, Thượng Ất quay đầu lại, nhé răng, cố nặn ra một nụ cười khổ, nói nhẹ nhàng, an ủi: “Vợ ngốc, bên dưới có nhiều người ở vậy, nếu như anh kêu đau, thì chắc chắn ngày hôm sau họ sẽ chê cười anh chết mất.”

“Vậy thì cũng không thể cứ chịu đựng, nhiều vết thương như vậy, ai mà chịu cho nổi? Đều tại em không tốt, nếu không phải vì em thì sao anh lại phải chịu thương nặng như vậy chứ.”

Hai mắt Trần Phóng ướt đầm lệ, tựa đầu vào ngực Thượng Ất, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve những dấu răng nhìn mà khiến người khác giật mình kia, trong lòng thầm tự trách mình. Từ sau khi chạy ra khỏi tầng hầm, Thượng Ất mang theo mọi người, chạy một mạch đến thẳng biệt thự ở đảo. Sau đó lại dành cả buổi chiều, chỉ huy đám người Mai Lập Tân tăng cường phòng ngự xung quanh, cho đến khi màn đêm buông xuống mới miễn cưỡng đi nghỉ ngơi. Đến lúc này, toàn thân Thượng Ất đã thấm đẫm máu, những vết thương vốn dĩ đã sắp lành miệng thì lại bị bục ra do dùng sức quá mạnh, cả người nhìn vô cùng thảm hại, giống như vừa được vớt ra khỏi vũng máu vậy.

“Không sao bà xã, chỉ cần người anh em nhỏ của anh không bị thương là sáng sớm ngày mai sẽ lại dồi dào sinh khí ngay thôi.”

Thượng Ất nhẹ nhàng nắm lấy tay Trần Phóng, lần theo mép đùi của cô di chuyển lên phía bụng dưới. Cảm nhận được nhiệt độ ấm nóng của đôi bàn tay, Trần Phóng liền nũng nịu, khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên, vội vàng rút tay lại, nói với giọng mang theo sự trách móc.

“Anh đúng là xấu xa, bị thương đến mức độ này mà vẫn còn nghĩ được tới chuyện đó, không được đâu!”

“Không sao, đây đều là những vết thương ngoài da. Bà xã em biết không, khi anh biết em và Lạc Lạc gặp nguy hiểm, anh chỉ muốn lập tức mọc ngay đôi cánh bay đến bên mẹ con em. Nếu hai người có xảy ra chuyện gì thì dù có chết anh cũng sẽ phải...”

Thượng Ất giữ khăng khăng bàn tay nhỏ của Trần Phóng, để hơi ấm truyền trong bàn tay cô, đồng thời rúc đầu vào ngực cô, tham lam hít lấy mùi sữa cũng với hương thơm ngọt ngào. Chỉ có lúc này thì thần kinh căng thẳng của Thượng Ất mới có thể trở nên nhẹ nhõm, mới có thể cảm nhận được sự an toàn.

“Ông xã!”

Trần Phong phát ra một âm thanh mơ hồ, không rõ, Thượng Ất dường như đã phá vỡ lý trí của cô, hơi thở dốc nóng bỏng đến từ lồng ngực khiến Trần Phóng rơi vào trạng thái mê mẩn trong nháy mắt. Và thế là, trong căn phòng tối mờ, một cơ thể trắng như tuyết cùng với một cơ thể loang lổ những vết máu bắt đầu điên cuồng quấn lấy nhau. Những vết thương chẳng chịt trên cơ thể Thượng Ất giống như là thuốc kích dục, mỗi lần cơ thể chuyển động là những vết thương kia như thể đang chạm vào những sợi dây thần kinh của Thượng Ất gây ra đau đớn, khiến hân chỗ đó của hân trở nên dưng mãnh vô cùng.

Làm đàn ông, phải vì người mình yêu thương trên chiến trường mà tung ra nhiệt huyết, lại càng phải thể hiện được tình yêu trên giường. Đêm nay, hai người đã thắm định không ngủ, chỉ có ánh trăng cùng sự tĩnh lặng bên ngoài căn phòng làm bạn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mai Lập Tân đem theo Vương Cường, Tường Tử đợi dưới lầu từ sớm, khuôn mặt đầy lo lắng đợi Thượng Ất đi ra.

Theo như sự sắp xếp lúc trước của Thượng Ất, đám người Mai Lập Tân không có đủ tư cách sống trong biệt thự của khu dân cư, Mai Lập Tân không hề oán hận về điều này. Con người ta khi đã đến tuổi trung niên, thì sao Mai Lập Tân lại không hiểu đạo lý đối nhân xử thế chứ? Thượng Ất mới tiếp xúc với bọn họ chưa quá một ngày, không tin tưởng bọn họ cũng là lẽ thường tình, tương lai nếu muốn được Thượng Ất coi trọng thì bản thân cần phải tự mình đi giành lấy.

Thế nhưng tối quá khi Thượng Ất trở về trong bộ dạng thảm hại đã khiến Mai Lập Tân giật mình. Toàn thân đầy máu, mặt toàn vết thương, cả người cứ như thể mới chui ra khỏi địa ngục vậy. Cho dù như vậy, Thượng Ất vẫn

ôm chặt một người phụ nữ cũng hai đứa trẻ, cho đến khi vào trong phòng mới buông tay ra.

“Xem ra người phụ nữ kia chính là bà chủ, sau này phải hầu hạ cẩn thận. Đứa bé nhỏ đang mặc tã kia chắc là cậu chủ nhỏ, càng không được phép lơ là. Nhưng còn đứa bé bần bần thiêu thiêu kia là thế nào, là một đứa bé lang thang được đại ca thiện tâm nhặt về hay sao? Sao nhìn có vẻ ngây ngô vậy, hơn nữa còn có chút cảm giác thân quen?”

Mai Lập Tân tò mò nhìn Đầu Đất, trong lòng tràn ngập sự nghi ngờ, gã ta rất muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì. Có điều này ở dưới lầu chỉ có Đỗ Giai Tuệ đang bận rộn nấu cơm. Điền Bá thì đã đi ra ngoài từ sớm, đến giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu. Còn Hoàng Long thì đang ngồi lẳng lẳng ở cửa thang máy đi lên lầu hai, giống như một bức điêu khắc không thềm nhúc nhích, chăm chăm trông coi sự an toàn của lầu hai.

Không ai bắt chuyện với Mai Lập Tân, Mai Lập Tân nghĩ ngợi một lúc rồi đành phải đi đến gần Đầu Đất để thăm dò, hăn quỳ xuống đất, cẩn thận hỏi:

“Cậu bạn nhỏ, cháu tên là gì? Thương Ất là người như thế nào đối với cháu?”

“Ba, ba, chú tốt bụng, là ba”

Đầu đất cười hì hì vui sướng, không thềm ngẩng đầu lên mà tiếp tục nghịch mấy viên đá dưới chân.

“Ba? Chú? Choáng quá, là quan hệ kiểu gì vậy?” Mai Lập Tân chau mày, gã ta không hiểu đầu đất đang nói gì. Nhưng vốn định tạo một mối quan hệ tốt đẹp với đại ca nên Mai Lập Tân vẫn hết sức kiên nhẫn hỏi tiếp: “Cậu bạn nhỏ, cháu nói Thương Ất là ba của cháu phải không? Vậy chú là ai?”

“Chú chính là ba, ba là người tốt, đã cứu Tiểu Bạch, Tiểu Bạch nói... muốn đến tìm ba.”

Cái gì lẳng nhăng thế này, chú làm sao có thể là ba được? Lẽ nào Thương Ất vừa mới đi ra ngoài một chuyến, nhằm được cô gái nào đó nên người ta

tặng hẳn luôn một đứa con trai hay sao? Còn nữa, Tiểu Bạch lại là ai nữa đây?

Mai Lập Tân vò đầu bứt tai, dường như muốn nổ tung. Mẹ kiếp! giờ muốn nịnh nọt đại ca lại phải tốn sức đến thế sao? Nghĩ đến việc trước đây tặng quà cho lãnh đạo thành phố cũng không mệt đến như vậy!

“Lão Mai, anh đừng hỏi nó nữa, nó là một đứa ngốc, bà xã Trần Phóng của tôi mang nói về.”

Vào thời khắc quan trọng, giọng nói trong trẻo của Thượng Ất từ trên lầu truyền xuống. Đám đông tìm kiếm theo tiếng nói, thì thấy Thượng Ất mặc quần áo chỉnh tề đang chậm rãi đi từ lầu hai xuống.

Chương 72: Vật Tư Dự Bị

“Cậu không sao rồi à? Tới đây để tôi đấm thử một phát!”

Hoàng Long nhảy dựng lên, lao như bay về phía Thượng Ất, giơ nắm đấm như cái bát lớn lên, đấm thẳng vào Thượng Ất không chút khách khí. Thượng Ất cười, không hề định né tránh, cơ thể cứng rắn đứng sừng sững hứng trọn quả đấm to nặng.

Thượng Ất biết, nắm đấm này của Hoàng Long là đánh thay cho Lạc Lạc. Làm ba nuôi của thằng nhỏ, Hoàng Long cảm thấy cực kỳ bất mãn với sự sắp đặt của Thượng Ất, sao lại có thể để mẹ con Trần Phong lâm vào tình hình nguy hiểm cực kỳ như vậy được? Cho nên, bắt đầu từ tối qua khi đã quya về, Hoàng Long liền không rời khỏi Lạc Lạc nửa bước. Có lẽ niềm vui cá nước gặp nhau tối qua của Thượng Ất và Trần Phóng cũng bị Hoàng Long canh chừng ở bên ngoài cửa nghe rõ mồn một rồi.

“Xin lỗi, lần sau tôi sẽ không để Lạc Lạc lâm vào cảnh nguy hiểm nữa.”

Thượng Ất nhìn Hoàng Long cười cười, dường như tình yêu dành cho Thượng Lạc Lạc đã trở thành lý do duy nhất để Hoàng Long tồn tại ở thế giới này, làm sao mà Hoàng Long không tức giận, lo lắng cho được? Quả

đám này khiến Thượng Ất thấy yên tâm thoải mái chứ không hề oán hận gì cả.

“Hừ, biết là tốt. Nếu còn lần sau, ông đây sẽ phá nát xương cốt của anh đấy!”

Thấy Thượng Ất hiểu rõ tâm ý của mình, Hoàng Long liền gật đầu hài lòng. Đã từng là một binh vương, bản lĩnh của Hoàng Long không hề thua kém Thượng Ất. Hôm qua khi ở phía ngoài tầng hầm, Hoàng Long như thế nổi điên lên bắn chết lũ chuột thoát hóa. Nếu như Thượng Ất chỉ cần xông vào muện thêm một chút thôi là Hoàng Long sẽ lao vào giữa đám chuột không chút do dự, dù có phải cước mạng cũng phải cứu bằng được Lạc Lạc.

“Đại ca, cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi, người không có vấn đề gì chứ?”

Thấy Thượng Ất bình an vô sự, khuôn mặt Mai Lập Tân lộ rõ sự vui mừng. Không thể không thừa nhận rằng, bây giờ Thượng Ất chính là người tâm phúc của tất cả mọi người, thật sự bây giờ Mai Lập Tân không hề muốn Thượng Ất bị xảy ra chuyện gì. Đặc biệt sau khi hẳn biết được tin có một con chuột vương biến dị xuất hiện ở khu dân cư, Mai Lập Tân sợ tới mức khủng khiếp, cả đêm không ngủ mà cầu trời khẩn phật, hi vọng Thượng Ất có thể bình an vô sự, cứu mọi người thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

“Không có gì đáng ngại, lão Mai anh đến sớm như vậy có phải là vì đám chuột có sự biến động dị thường không?”

Giọng nói chất chứa sự lo lắng, trong lòng Thượng Ất cảm thấy bất định không yên. Thượng Ất đã từng chứng kiến sự khủng khiếp của vua chuột bạch, nếu không phải thể chất của hắn đặc biệt thì hôm qua cả đoàn đã bị tiêu diệt một trăm phần trăm rồi. Cả đêm hôm qua gia cố hàng rào phòng ngự ở đảo giữa hồ, lại có hồ nhân tạo tạo thành vách ngăn tự nhiên, nhưng Thượng Ất vẫn không thể yên tâm cho được. Nếu không may bị lũ chuột bao vây, thì đến lúc đó đám người trên đảo sẽ không thể chạy thoát, toàn bộ đều trở thành thức ăn của đám chuột.

“Đại ca, anh yên tâm, đám chuột kia khá là trung thực. Tôi còn phát hiện ra có một số còn chuột đen hình như con sợ nước, hình như bên trong đó có thứ gì dọa chúng sợ vậy.”

Mai Lập Tân kiên nhẫn giải thích, thật sự sự việc xảy ra tối qua có chút kỳ lạ. Những người có kinh nghiệm một chút trong cuộc sống đều biết rằng, chuột là loài biết bơi, nhưng Mai Lập Tân lại sững sốt khi thấy không một con chuột thoát hóa nào dám xuống nước cả. Xem ra hồ nước yên lặng kia chắc cũng có vấn đề, gã ta cảm thấy phải nói chuyện này cho Thượng Ất nghe.

Không dám qua sông? Trong sông có thứ gì đó?

Lời nói của Mai Lập Tân đã nhắc nhở Thượng Ất, mặc dù là con sông làm cảnh quan duy nhất trong khu dân cư nhưng trước khi xảy ra tận thế, khu công nghiệp đã thả không ít cá vào dòng sông. Lẽ nào lũ chuột thoát hóa kia lại sợ cá ở trong sông? Hay là bên trong sông còn có những sinh vật kinh khủng khác mà Thượng Ất không nghĩ tới?

Thượng Ất nhìn ra ngoài cửa sổ, hướng về phía con sông nhân tạo như đang suy nghĩ điều gì đó nhưng hần nhanh chóng thu ánh nhìn lại. Trong sông có thứ gì không quan trọng, quan trọng là tạm thời có thể ngăn chặn được sự tiến công của đám chuột là được. Hiện giờ đảo giữa hồ là nơi tạm trú, Thượng Ất cần thời gian nghỉ xả hơi để giải quyết vấn đề sinh tồn.

Hiện tại số người sống sót đóng trại tại đảo giữa hồ càng lúc càng đông, đám người sống sót đi theo Mai Lập Tân đến đây đã đạt gần bốn mươi người, đây là còn chưa tính đến đám bảo vệ mà Hoàng Long, Đỗ Giai Tuệ, Điền Bá tìm tới. Người đông lên thì số lượng thức ăn, thuốc men, đồ dùng sinh hoạt sẽ càng cần nhiều hơn. Mà bây giờ đám chuột đang hoành hành, đảo giữa hồ cần một số lượng lớn người để canh chừng, đám người này chưa thể quét sạch đi ngay lập tức được. Thượng Ất phải đưa ra quyết định ngay lập tức, nhanh chóng giải quyết vấn đề sinh tồn của đám người này.

Vừa nghĩ, Thượng Ất vừa ném ánh mắt nhìn ra xa. Tục ngữ có câu thỏ khôn đào ba hang, cách đảo giữa hồ tầm mấy cây số ở phía bên ngoài, có một khu dân cư tên là Gia Viên Mỹ Hảo mới xây dựng trông gần giống như khu dân cư Hoa Tụng Viện của Thủ đô. Tước đây, Thượng Ất tìm đến Hồ Hoa Dương thuê ba căn phòng, có hai căn là ở Gia Viên Mỹ Hảo để giữ một đường lùi cho chính mình. Vì thế, Thượng Ất đã trả cho Hồ Hoa Dương gần một trăm vạn tiền mặt, hơn nữa còn yêu cầu Hồ Hoa Dương mua một số lượng lớn vật tư cất trữ bên trong đó.

Bây giờ đã đến lúc dùng những thứ vật tư này rồi nhưng Thượng Ất không thể trực tiếp mang người nhà của mình tới Gia Viên Mỹ Hảo được, nếu như vậy thì dù có may mắn thoát được khỏi lũ chuột cũng sẽ vì mục tiêu quá lớn mà bị những loài thú thoái hóa khác có thể gặp ở bên ngoài ăn thịt.

Thượng Ất quyết định đi một mình tiến về phía trước nhưng trước khi đi hẳn phải tìm một người là Hồ Hoa Dương. Chỉ có Hồ Hoa Dương mới biết địa điểm cụ thể cất giấu vật tư, Thượng Ất cần phải biết chính xác số phòng và số lầu từ anh ta. Vừa may tối qua Thượng Ất đã lấy được thông tin của Hồ Hoa Dương từ chỗ Đỗ Giai Tuệ. Người đàn ông may mắn đó chưa bị chết trong miệng của chó thoái hóa mà đang một mực tận tâm chăm sóc Vương Duyệt. Hai người đó đang trốn ở chỗ đội trưởng bảo vệ Đỗ Vũ, đợi cảnh sát tới cứu viện.

Vừa nghĩ Thượng Ất vừa nở một nụ cười hài lòng. Quả nhiên bản thân hẳn không hề nhìn lầm người, Hồ Hoa Dương đúng là một người đàn ông đáng để nhờ cậy. Còn Vương Duyệt thì... trong đầu Thượng Ất liền hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp, hẳn gật đầu nhè nhẹ.

Người phụ nữ này cũng không hề đơn giản, từ lời nói của Mai Lập Tân, Thượng Ất có biết được rằng, đám người Đỗ Vũ có thể cầm cự được đến bây giờ chính là nhờ Vương Duyệt đứng ở phía sau chỉ huy, sắp đặt. Về điểm này, rõ ràng là Vương Duyệt mạnh hơn những cô gái như Trần Phóng, Đỗ Giai Tuệ rất nhiều, quyết đoán, lạnh lùng, kiên quyết, giỏi về việc lợi dụng các điều kiện có lợi... Đáng tiếc là Vương Duyệt vẫn như trước đây, không bao giờ nhìn kỹ tình thế, với tình hình hiện tại thì làm gì còn cảnh sát nào tới cứu cô ta? Cứ tiếp tục trốn ở chỗ phòng an ninh thì kết cục tiếp theo sẽ chỉ có con đường chết!

Phất tay ra hiệu Mai Lập Tân đi tới, Thượng Ất hỏi về những thông tin khác của Vương Duyệt và Hồ Hoa Dương một cách kỹ lưỡng. Quả nhiên Mai Lập Tân không hề khiến Thượng Ất thất vọng, gã ta đã sớm nắm rõ tình hình của đám người Đỗ Vũ trong lòng bàn tay. Mai Lập Tân đã mang đến cho Thượng Ất những tin tức tốt đẹp, sáng sớm ngày hôm nay, Đỗ Vũ đã cử một đám người âm thầm rời khỏi Hoa Tụng viện, trong đó có một nam một nữ, rất giống Hồ Hoa Dương và Vương Duyệt mà Thượng Ất đang tìm kiếm.

Đi rồi? Thượng Ất hơi kinh ngạc, hẳn không tưởng tượng ra rằng Đỗ Vũ lại có gan rời khỏi khu dân cư. Cho đến khi Mai Lập Tân tiếp tục thuật lại phương hướng mà bọn họ biến mất thì Thượng Ất đột nhiên trở nên bưng bưng sát khí, trong lòng như bưng tỉnh ngộ.

Gia viên Mỹ Hảo! Nơi mà đám người Đỗ Vũ, Vương Duyệt, Hồ Hoa Dương rời tới, đó chính là Gia viên Mỹ Hảo, nơi cất giữ một số lượng lớn vật chất. Tên Hồ Hoa Dương chết tiệt, uổng phí công Thượng Ất vẫn còn tin tưởng anh ta, chắc chắn anh ta đã tiết lộ chỗ cất giữ vật tư cho Vương Duyệt. Đám người đó vội vàng bỏ đi, chắc chắn là nhằm vào đồng vật tư kia. Không được! Phải ngăn bọn chúng lại, trong số những thứ vật tư kia có thức ăn, thuốc men mà Thượng Ất cần gấp, quan trọng nhất là có một số lượng lớn đồ dùng cho trẻ em, đó đều là những thứ mà Thượng Ất chuẩn bị cho con trai Lạc Lạc của hắn!

Chương 73: Đại Ca, Tôi Cũng Muốn

Không thể do dự thêm được nữa, Thượng Ất lập tức chuẩn bị khởi hành. Trước khi đi, Trần Phóng lo lắng cho sự an toàn của Thượng Ất đã thỉnh cầu Hoàng Long cùng đi theo. Có điều lần này Hoàng Long một mực muốn ở lại để bảo vệ Thượng Lạc Lạc, không ai khuyên được, không chịu rời đi. Cuối cùng, Điền Bá chủ động xin đi giết giặc, cộng thêm Vương Cương yêu cầu cùng đồng hành, một nhóm ba người sắp xếp xong liền nhanh chóng rời khỏi đảo hồ tâm, men theo hướng có tin tức của đám người Đỗ Vũ mà đuổi theo.

Ra khỏi cửa chính của khu dân cư, mọi thứ phía trước Thượng Ất trở nên thông suốt, sáng tỏ.

Đế Đô Hoa Tụng viện nằm ngay tại khu vực trung tâm của Thủ đô, địa vị dân cư cao cấp, thân phận phú quý. Do đó, ở cái nơi tắc đứ tắc vàng như thế này, chính phủ rất khó chen kiến trúc hiện đại hóa vào, mà đã giữ lại cho Đế Đô Hoa Tụng viện một mảnh đất màu xanh xa xỉ và một con sông

nhân tạo, như thế tạo thành một khu vực sinh hoạt dành cho khách du lịch nghỉ ngơi.

Đã ba ngày, vùng đất lúc này đã tạo thành một màu xanh um tùm, khắp nơi đều là hoa cỏ cao quá đầu gối người, cùng với những hàng cây cao rậm rạp. Phóng tầm mắt ra xa, ngay đến cả những tòa nhà cao hơn mười thước đều bị những cây tử đằng xanh biếc bao trùm mất phân nửa. Vô số những bông hoa màu trắng, màu hồng, màu đỏ đan xen trong đó, nhìn trông như những cây có có các tinh linh tộc đang sinh sống như trong tiểu thuyết, mang đến cho người ta cảm ta cảm giác nặng nề, thần bí.

Chỉ có một con đường nhựa rộng lớn, vẫn đang ương ngạnh đối kháng với sự xâm lấn của thiên nhiên, giữ được một màu nâu đen giữa mảnh rừng rậm màu xanh, khiến người ta ý thức được việc khu này trước đây đã từng là một khu đô thị hiện đại, chứ không phải là một vạt rừng rậm nguyên thủy. Ngoài điều đó ra, chỉ còn những cây đèn đường cao cao, những biển chỉ đường cùng với trạm xe buýt và những chiếc xe bị ruồng bỏ còn nhìn rõ hình dáng. Dấu vết của cuộc sống sinh hoạt đã nhanh chóng biến mất trước những vạt rừng xanh của hiện tại.

Thượng Ất thở dài một tiếng, bước chân đi chậm lại, tìm kiếm chỗ dừng chân thích hợp.

Tốc độ thay đổi của thực vật quá nhanh, dưới năng lượng thần bí của sóng từ X, toàn bộ thực vật đang thoái hóa theo chiều hướng viễn cổ. Biến hóa cực đại là đặc điểm chung của chúng, sự sinh trưởng khuếch trương chính là sự khiêu khích mà bọn chúng dành cho toàn bộ thế giới loài người. Với tốc độ này, chỉ cần trải qua hai lần phóng xạ của sóng từ nữa thôi là dấu vết cuối cùng của con người trên trái đất này sẽ bị biến mất hoàn toàn.

Đối mặt với tình cảnh giống như hiệu ứng đặc biệt trong phim điện ảnh, Thượng Ất chỉ biết im lặng, hai người còn lại cũng không biết phải nói gì, chỉ biết đi sát theo phía sau Thượng Ất.

“Thượng Ất, tôi biết anh có bí mật nhưng tôi không muốn biết.” Thành linh, Điền Ba bắt kịp bước chân của Thượng Ất, tiếp tục nói với giọng bình tĩnh: “Tôi chỉ muốn hỏi anh, có phải chính phủ sẽ thật sự bỏ mặc chúng ta không? Tôi còn có thể gặp lại người nhà của mình không?”

“Theo anh thì sao?”

Thượng Ất không hề dừng bước mà vẫn tiếp tục đi dọc theo con đường nhựa hướng về phía trước. Mấy ngày gần đây đám thú thoái hóa càng lúc càng đông, càng lúc càng điên cuồng, một người phụ nữ mang theo một đứa nhỏ, tỉ lệ bình an vô sự có thể lớn đến bao nhiêu chứ?

“Haiz, tôi không nghĩ ra được, tại sao cả thế giới lại đột nhiên biến thành thế này. Lễ nào sinh mệnh của con người đã thật sự đến lúc tận diệt rồi? Có điều tôi thật không cam tâm, công việc mà tôi đã nỗ lực, đám trộm cắp tôi bắt, không được một nghìn thì cũng tầm tám trăm, tôi chỉ muốn thăng thêm một chức rồi nghỉ hưu sớm một chút, ở bên cạnh con gái tôi. Anh có tin nổi không, con gái tôi đã năm tuổi rồi nhưng một người làm ba như tôi đến ngay cả nhà trẻ mà nó học tôi cũng không biết là cái nào.”

Giọng nói của Điền Bá chứa sự bi thương, cứ như thể những lời nói này không phải để Thượng Ất nghe mà đang tự nói với chính mình. Thượng Ất không hề trả lời, chỉ im lặng lắng nghe.

“Thế nên tôi mới không cam tâm, lần này tôi xung phong ra ngoài cùng anh, thực ra là muốn đi để gặp người nhà tôi, bất luận sống chết thì cũng phải có một kết thúc. Thượng Ất, anh yên tâm, cục cảnh sát chính là ở nơi anh đang trên đường đi tới, sẽ không làm chậm trễ quá nhiều thời gian của anh đâu.”

Giọng nói của Điền Bá bình tĩnh như trước nhưng lần này Thượng Ất cảm nhận được sự cầu khẩn trong đó. Quả nhiên, Điền Bá chủ động yêu cầu ra ngoài là có mục đích. Mất đi tin tức của vợ con đã khiến người đàn ông này lo lắng vô cùng. Nhân cơ hội đi ra bên ngoài này, Điền Bá hi vọng Thượng Ất có thể giúp gã ta tìm thấy vợ con mình.

Nghe tới đây, Thượng Ất đột nhiên quay đầu lại nhìn Điền Bá, nói với giọng bình tĩnh:

“Tôi có thể giúp anh nhưng bất luận kết quả của sự việc có như thế nào thì tôi cũng hi vọng anh hiểu rõ một điều rằng, từ này về sau, mạng của anh chính là của Thượng Ất tôi đây, tôi không muốn thì không ai có thể lấy đi

được! Đây là thuốc còn thiếu của anh, mau nuốt nó, tôi không muốn anh chết trước khi gặp được vợ con mình đâu.”

Nhìn mấy tuýp thuốc kích hoạt trước mặt, Điền Bá vô cùng kinh ngạc. Đã gần bốn mươi tuổi rồi, sự tự khẳng định bản thân của Điền Bá là có thừa, gã ta đã lĩnh ngộ được rất nhiều những chi tiết nhỏ nhặt trong cuộc sống một cách sâu sắc, hiểu được rõ gốc rễ mọi việc, Có điều gã ta phát hiện ra, gã ta không hiểu nổi người thanh niên mới hơn hai mươi tuổi trước mặt mình.

Lạnh lùng vô tình? Nhân từ lương thiện? Hay là lý trí bình tĩnh? Đường như toàn bộ những đặc tính đầy mâu thuẫn này lại đều tập trung ở con người Thượng Ất, khiến người khác cảm thấy khó nắm bắt. Hẳn có thể lạnh lùng bóp chết kẻ địch, đồng thời lại có thể đưa loại thuốc quý giá cho một tên cảnh sát muốn bắt hắn không một chút do dự... Đây rốt cuộc là một người đàn ông như thế nào đây?

Sững sờ một hồi, Điền Ba liền nuốt ba viên thuốc hoạt hóa không chút do dự. Gã ta biết làm như vậy thì rất mạo hiểm nhưng để có thể tiếp tục sống, vì để có thể gặp lại vợ con, một chút mạo hiểm như thế có là gì.

Là một thằng đàn ông, Điền Bá cũng khát khao trở nên mạnh mẽ, muốn sở hữu sức mạnh, tốc độ như của Hoàng Long, lại muốn sở hữu năng lực biến hóa thần bí như của Đỗ Giai Tuệ.

Lúc trước, khi xảy ra xung đột với đám người Đỗ Vũ, Điền Bá đã nhìn rất rõ cơ thể quý dị với những vảy lân khủng khiếp toàn thân Đỗ Giai Tuệ chẳng khác gì nữ nhân biến hình trong phim điện ảnh X-Men, đừng nói đến người bình thường, ngay cả đến thú thoái hóa cũng khó lòng làm hại được cô.

Còn về con người Thượng Ất... Điền Ba vô thức nhìn phần da lộ ra của Thượng Ất, tối hôm qua còn đầy những vết thương chẳng chịt đã được thay thế bằng lớp máu đã đông vảy, những chỗ sâu tới mức nhìn thấy xương cũng bắt đầu tạo ra những lớp thịt trắng. Những lời tiến sĩ L nói không sai, trùng A-mip đã cải tạo Thượng Ất thành một kẻ bất tử. Đi theo một kẻ mạnh như vậy, Điền Bá còn lo lắng điều gì nữa?

“Đại ca này, thuốc này là gì thế, nhìn có vẻ khá ngon, có thể đưa cho tôi một liều để thử không.”

Thấy Thượng Ất, Điền Bá dừng bước chân, Vương Cương cười hì hì chạy theo.

“Cậu cũng muốn thuốc kích hoạt à?”

Nhìn Vương Cương cười mà không cười, Thượng Ất nhờ lại cảnh tượng cậu ta chém giết cùng Mắt Chó. Biểu hiện của Vương Cương khiến Thượng Ất rất bất ngờ, Vương Cương tỏ ra rất dũng cảm, hình thành nên một sự tươi mới, đối lập rõ nét với những người khác. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu khiến Vương Cương dám dũng cảm đập chết Mắt Chó chính là vì cô gái Diêm Nhiên. Nhưng con người vốn là như vậy, nếu không bị chịu sự tra tấn đau nhói trong nội tâm thì sẽ không thể kích động được đặc tính bên trong bộc phát ra. Bản chất Vương Cương vốn là một người không sợ chết, lại trọng tình nghĩa, chỉ hai điểm này thôi cũng đủ để khiến Thượng Ất coi trọng con người cậu ta, có một người như thế làm thuộc hạ của mình thì Thượng Ất keo kiệt gì một viên thuốc hoạt hóa.

“Cầm lấy nó là mạng của cậu sẽ là của tôi! Cậu khẳng định muốn như vậy không?”

Đưa cho Vương Cương một viên thuốc kích hoạt, Thượng Ất nhìn đối phương chăm chăm, sự nghiêm trọng trong lời nói khiến Vương Cương không khỏi nuốt nước miếng cái ực, nói với giọng run rẩy nhè nhẹ:

“Tôi... tôi đương nhiên muốn rồi, mẹ kiếp, người chết chim bay về trời, đến giết người tôi còn không sợ lại đi sợ uống thuốc à!”

Chương 74: Cự Đà Độc Đuôi Đỏ

Mở liều thuốc kích hoạt ra, Vương Cương chẳng buồn nghĩ ngợi nhiều liền nuốt cái ực. Sau đó cậu ta trợn trừng hai mắt, hai tay nắm chặt chờ thuốc phát huy tác dụng.

“Ha ha, thả lỏng một chút đi. Thuốc kích hoạt sẽ kéo dài từ từ việc thay đổi cơ thể của cậu, chứ không thể nhìn thấy tác dụng ngay được. Hai người hãy nhớ kỹ, nếu phát hiện ra bụng rất đói thì đừng tiếc rẻ đồ ăn, có bao nhiêu ăn bấy nhiêu, ăn càng nhiều thì hiệu quả của thuốc đối với việc thay đổi cơ thể mọi người càng có tác dụng.”

Thượng Ất cười ha ha dặn dò Vương Cương, ý nói rằng cậu ta không cần quá căng thẳng. Thượng Ất chưa dứt lời thì một bóng đến đột nhiên xuất hiện từ bụi cỏ trước mặt, lao thẳng tới chỗ ba người nhanh như một tia chớp.

“Ồ? Đây chẳng phải là con chó thoái hóa kia hay sao?”

Bóng đen tiến tới gần, Thượng Ất và Điền Bá đồng thời phát ra một tiếng hét kinh hãi. Một thân hình khổng lồ, dữ tợn, với những đám lông đen trên lưng, bốn chiếc răng nanh như bốn con dao tỏa ra ánh hàn quang cực lớn, chính là một trong bốn con chó nghiệp vụ biến dị mà Điền Bá đã dẫn đi để bắt Thượng Ất.

Thượng Ất và Điền Ba nhìn nhau, trong lòng đều tỏ ra kinh ngạc, họ nhanh chóng rút vũ khí ra sẵn sàng ở trong trạng thái chiến đấu. Chuyện gì xảy ra? Lễ nào con chó nghiệp vụ này vẫn luôn ở gần đây không hề rời đi để đợi đám người Thượng Ất?

Những sự việc tiếp theo xảy ra, vượt qua cả sự tưởng tượng của Thượng Ất. Ba người Thượng Ất nhìn chăm chăm con chó nghiệp vụ thoái hóa đang điên cuồng lao tới, từng bước chân lao đảo mang theo sự chặt vật. Không đợi cho Thượng Ất kịp định thần lại, thì con thú thoái hóa hung hãn đột nhiên cup đầu, lao vọt qua bên cạnh đám người, như thể ba người Thượng Ất không hề tồn tại.

Chuyện gì xảy ra vậy? Lễ nào con súc sinh này bị mù?

Ba người nhìn nhau, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Có điều ngay sau đó con chó nghiệp vụ thoái hóa gầm một tiếng kêu bi thảm, bước chân của nó bắt đầu loạn nhịp, cơ thể cũng không tự chủ nổi nữa mà bắt đầu run lên. Thượng Ất vô thức nhìn vào đôi mắt của con chó thoái hóa, đôi mắt vốn đỏ như màu máu của con chó bắt đầu biến thành màu xanh lam quỷ dị. Cuối

cùng thì con chó thoái hóa không còn đứng vững nổi nữa, cơ thể khổng lồ của nó từ từ tê liệt rồi ngã xuống, sau đó là hơi thở phát ra đứt quãng rồi cứ thế chết đi một cách kỳ lạ.

“Mẹ nó, chuyện gì xảy ra vậy? Con chó này tự sát hay sao?”

Vương Cương ra sức dụi mắt, cảnh tượng không thể tin này khiến cậu ta vô cùng kinh ngạc. Trải qua mấy ngày tây lễ tận thế, Vương Cương rất rõ con thú thoái hóa to cỡ con nghe con này hung tàn cỡ nào nhưng giờ đây trước mặt ba người, thằng nhóc này lại đột nhiên ngủ như vậy. Một sự ớn lạnh chạy dọc theo sống lưng của Vương Cương, khiến cả da đầu của cậu ta bắt đầu run lên.

“Không đúng, nguyên nhân cái chết của thằng nhóc này không hề đơn giản. Lẽ nào nó... bị trúng độc?”

Thượng Ất mơ hồ cảm thấy sự việc này không đúng, con chó nghiệp vụ này là một con thú thoái hóa biến dị, lực sinh mệnh rất mạnh, lực chiến đấu lại càng mạnh, hiện tại các sinh vật khác rất khó giết được nó, hơn nữa nhìn cơ thể của nó rõ ràng không có dấu hiệu bị thương. Điều này chứng minh rằng chắc chắn có thứ gì đó nhỏ bé đã giết chết nó.

Là gì đây? Rắn độc? Hay là trùng độc?

Khuôn mặt Thượng Ất càng trở nên nghiêm trọng, sự uy hiếp của các cá thể thú thoái hóa trong tận thế đều có hạn, chỉ cần những người may mắn sống sót trốn tránh cẩn thận thì cuối cùng vẫn có khả năng tiếp tục được sống. Còn với những loại sinh vật có độc ẩn nấp bên trong rừng rậm thì lại khác, cơ thể chúng rất nhỏ, lại giỏi việc ẩn nấp, con người chỉ cần không cẩn thận sẽ bị trúng chiêu và thường phải chịu kết cục vô cùng thảm hại. Kiếp trước, Thượng Ất đã tận mắt chứng kiến không ít những lần con người bị các loài sinh vật có độc giết chết, trừ khi thực lực của họ mạnh như những người dị năng, người nguyên tố, nếu không thì những nơi rừng thẳm chính là khu vực cấm địa của loài người.

Đưa tay lên nhắc nhở Điền Bá, Vương Cương không được hành động thiếu suy nghĩ, Thượng Ất liền nhắc chân từ từ đi về phía thi thể của con chó nghiệp vụ thoái hóa. Mới bước vào tận thế được có mấy ngày, nên nếu thật

sự là sinh vật có độc thì cũng chưa có nhiều chủng loại cho lắm, nhiều nhất cũng chỉ một hai loại mà thôi. Thượng Ất phải làm rõ nguyên nhân cái chết của con chó, làm đến khi nào có hiểu rõ, thì việc tiếp theo là vượt qua khu rừng này mới không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ngoài ra, thì tinh hạch năng lượng bên trong cơ thể con chó nghiệp vụ thoái hóa này cũng là điều rất hấp dẫn đối với Thượng Ất.

Sau khi chiến đấu với vua chuột bạch, Thượng Ất nhận thức được rằng nếu chỉ dựa vào lực chiến đấu hiện tại của bản thân thì không thể nào đánh thắng nổi đối phương. Hắn cần phải hấp thụ một lượng lớn tinh hạch năng lượng của sinh vật để tạo ra bước sinh sản đột phá về chất của năng lượng, tốc độ và sự nhanh nhẹn, như vậy thì mới có khả năng đối kháng được sự tấn công tinh thần khủng khiếp của vua chuột bạch.

Nói tóm lại, hắn phải điều tra nguyên nhân cái chết của con chó thoái hóa, không thể cứ mặc kệ như thế mà bỏ đi.

Hắn cẩn thận đi tới phía trước thi thể của con chó nghiệp vụ, Thượng Ất xem xét kỹ càng cơ thể của nó. Quả nhiên, Thượng Ất phát hiện ra một loạt những dấu răng nhỏ ở vị trí chân sau của con chó. Giống như ai đó đã dùng một cái cửa sắc nhọn đâm phập vào chân con chó vậy, hơn nữa những dấu răng dày đặc kia được sắp xếp một cách rất có quy luật.

Là rắn độc cắn? Không thể nào, dù có thoái hóa tới cỡ nào thì rắn độc cũng không thể thoái hóa tới mức độ mà mồm toàn răng được.

Có thể là nhện độc hoặc bọ cạp độc? Thượng Ất nghĩ tới những con trùng độc trong rừng rậm nhưng hắn lập tức lắc đầu một lần nữa, bác bỏ suy đoán của chính mình.

Dấu răng trên chân của chó thoái hóa cực kỳ dày, lại rất có quy luật, dù cho nó có xui xẻo gặp phải một đám trùng cắn xé thì tuyệt đối cũng không thể để lại dấu răng có quy luật như vậy được. Trừ khi con chó thoái hóa này cứ đứng yên một chỗ để cho đám trùng kia cắn. Chẳng lẽ con chó thoái hóa này lại ngốc đến thế sao, đáp án quá dễ dàng.

Thượng Ất chau mày, cúi đầu nhìn gần vào miệng vết thương, một mùi hôi tanh, mục nát của thịt xộc lên mũi. Trong lòng Thượng Ất hơi run sợ, loại độc này quả nhiên khủng khiếp, con chó thoát hóa chết chưa đầy vài phút mà phía ngoài vết thương đã bắt đầu phát ra mùi giống như mùi của thịt thối... Đợi đã, thịt thối?

Thình lình, một suy nghĩ lướt qua bên trong đầu Thượng Ất, dường như hắn đã đoán ra được thứ gì đã giết chết con chó nghiệp vụ thoát hóa này rồi. Cự đà đuôi đỏ, một loại sinh vật có độc kinh khủng được thoát hóa từ thần lẩn, cơ thể giống như một con cự đà kodomo được thoát hóa từ thần lẩn, sở hữu nước bọt độc đến độ không dám tưởng tượng trên thế giới này.

Ở kiếp trước, Thượng Ất không chỉ chứng kiến một lần hình ảnh kẻ sống sót nằm trong miệng con cự đà đuôi đỏ có độc. Đối với những kẻ xui xẻo, bị cự đà đuôi đỏ có độc cắn một phát thì cách tốt nhất là quyết định thật nhanh, dùng dao chém đứt bộ phận bị cắn.

Nếu bạn không may mắn bị cắn phải đúng những vị trí trọng yếu, như là ngực, đầu hay bụng thì chỉ có thể nhân lúc còn tỉnh táo tự tặng cho mình một phát súng, chọn cách kết thúc chính cuộc đời mình. Bởi vì đã từng có người nghiên cứu dịch nước bọt của cự đà đuôi đỏ có độc, nhà nghiên cứu đau buồn phát hiện ra rằng, loại dịch này bao gồm hơn 200 loại vi khuẩn biến dị cũng như độc tố thần kinh.

Thử nghĩ mà xem, vài trăm loại vi khuẩn biến dị phân giải da thịt, cơ bắp, thậm chí là xương cốt xâm nhập vào bên trong cơ thể bạn, sau đó phân giải từng chút một toàn bộ cơ thể, trong lúc đó dưới tác dụng của các độc tố thần kinh, con mồi vẫn duy trì được ý thức tỉnh táo, chỉ có thể nhìn chăm chăm cơ thể mình đang biến thành một bãi huyết nhục tạp nham... Đúng là một chuyện quá đổi kinh khủng! Đây cũng là lời giải thích cho việc tại sao những người bị cự đà đuôi đỏ có độc cắn thương đều phát ra những tiếng kêu bi thảm một cách khủng khiếp.

Có lẽ chó nghiệp vụ thoát hóa đã bị cự đà đuôi đỏ có độc cắn chết. Vết cắn đặc thù kia chính là minh chứng có căn cứ chính xác nhất.

Chương 75: Một Dao Đứt Đuôi

Thượng Ất không do dự nữa, con dao trong tay sáng lạnh lòng giữa không trung, cái đầu to đuôi của con chó nghiệp vụ thoái hóa bị chặt một đường trong nháy mắt.

“Đáng chết, cơ thể của thú thoái hóa biến dị đúng là rắn chắc thật!”

Đạp lên cơ thể con thú thoái hóa, Thượng Ất dùng sức rút con dao ra, ở chỗ vết dao sắc nhọn có thể nhìn thấy rõ một đoạn xương cỡ tầm đầu ngón tay. Là một con thú thoái hóa biến dị cấp cao, xương cốt của thú thoái hóa chắc chắn hơn xương cốt thông thường rất nhiều, nếu như tiếp tục dùng lực chém như vậy thì chẳng mấy chốc con dao sẽ bị gãy.

“Phập! Rắc rắc!”

Lại tiếp tục một dao chặt xuống, Thượng Ất hoàn toàn không quan tâm đến việc trên con dao đã xuất hiện những vết nứt. Hắn phải đoạt được tinh hạch trong đầu con chó nghiệp vụ thoái hóa trước khi con cự đà đuôi đỏ kia tìm được họ. Nếu cứ tiếp tục kéo dài, với hệ thống khứu giác còn nhạy cảm hơn gấp một trăm lần mũi chó kia thì chẳng mấy chốc nó sẽ tìm tới đây.

“Để tôi giúp anh!”

Nhìn thấy con dao trong tay Thượng Ất tổn hại đến mức đứt gãy, Điền Bá xông lên vung mạnh con dao không chút do dự. Điền Bá biết Thượng Ất đang tìm cái gì, chắc chắn tinh hạch năng lượng chính là bảo bối, một cơ hội tốt như vậy tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trong thoáng chốc, dưới bầu trời nắng ráo sáng sủa, hai người đàn ông điên cuồng chém mổ thi thể con chó kia, mặc kệ máu tươi bắn tung tóe lên người cũng mặc kệ. Vương Cương nhìn thấy cảnh tượng vừa đầy máu lại vừa quỷ dị thì trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hoàng, chắc chắn Thượng Ất và Điền Bá đang tìm kiếm thứ gì đó, vậy đó là đồ vật như thế nào chứ?

Vương Cương rút dao ra, định tiến tới hỗ trợ nhưng lúc này một âm thanh tê tê.. ê... ee kỳ quái truyền tới tai từ phía bên cạnh. Ba người lập tức dừng lại, đứng thẳng người, cuối cùng ánh mắt tập trung vào một cơ thể cực lớn,

uốn lượn tràn đầy mỹ miều... Cuối cùng cũng đến rồi, hung thủ giết chết con chó nghiệp vụ thoát hóa biến dị, cuối cùng thì con cự đà đuôi đỏ có độc cũng đã xuất hiện rồi!

“Không được dừng lại, tiếp tục tìm năng lượng tinh hạch!”

Thượng Ất nói nhỏ, ra hiệu cho Điền Bá, Vương Cường tiếp tục tìm tinh hạch bên trong thi thể kia, còn mình thì lao về phía thân ảnh khủng khiếp kia không chút do dự.

“Mẹ nó, đây là... khủng long sao? Đại ca cẩn thận đấy!”

Vương Cường kêu lên đầy kinh ngạc, một con cự đà to như con nghé con chỉ có thể xuất hiện trong chương trình khủng long Kopp mà thôi.

Con cự đà đập vào mặt kia, mỗi một cái móng vuốt của nó còn dài hơn cả con dao trong tay bọn họ, bốn cái chân thô kệch chẳng khác gì chân voi. Đặc biệt là cái miệng chứa đầy những chiếc răng sắc nhọn, và cả cái đuôi đỏ dài ngoằng với những cái gai nhọn... Vương Cường kinh hồn bạt vía nhìn đối phương, chắc chắn thằng nhóc này có thực lực xé nát bất kỳ sinh vật nào ngăn cản nó.

Cái chỗ mở ra kia căn bản không phải là mồm mà là một cái máy nghiền được chế tạo từ sắt thép, cái thứ đang vung vẩy kia không phải là đuôi, mà là một cái cái gậy cực kỳ to lớn.

Đối phó với loại sinh vật khủng khiếp như thế này, con người chỉ có một lựa chọn duy nhất là chạy trốn, căn bản không hề thể nắm được phần thắng. Thế nhưng Thượng Ất cứ cầm một con dao mà lao thẳng tới, thậm chí trên đường lao tới vẫn còn thời gian cởi áo, dùng hai tay cầm chặt lấy con dao thay vì một tay, đưa ra phía ngay trước ngực với một tư thế vô cùng cổ quái.

“Thật ngầu!”

Giây phút này, Vương Cường đã hoàn toàn phục Thượng Ất. Dù một giây sau Thượng Ất có bị cắn đứt thành hai đoạn thì nó cũng không thể thay đổi được hình tượng với một địa vị tối thượng trong lòng Vương Cường. Đây mới chính là chiến sĩ, rõ ràng biết sẽ phải chết nhưng vẫn dũng cảm chiến

đấu trực diện, dũng khí này thực sự đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của Vương Cương.

“Rắc rắc!”

“Phập!”

Hai âm thanh kỳ quái đồng thời vang lên, Vương Cương dụi mắt, nhìn Thượng Ất với khuôn mặt sững sờ.

Sự việc không hề xảy ra theo như những gì Vương Cương tưởng tượng, Thượng Ất cũng không hề bị cự đại đuôi đỏ có độc cắn chết. Ngược lại, một cái đuôi còn thô kệch hơn cả cái eo của Vương Cương, dài tầm ba phân màu đỏ đang điên cuồng nhúc nhích dưới chân Thượng Ất. Vết dao chém còn mới nguyên, dòng máu màu xanh của thần lẩn không ngừng phun ra từ vết thương như vòi phun nước, tạo thành một vũng máu tanh ngòm trên những bụi cỏ.

Một dao chém đứt đuôi! Thượng Ất vẫn dùng con dao đó, chặt đứt đuôi con cự đà có độc trong nháy mắt!

“Hứ, súc sinh đúng là súc sinh, cơ thể có to lớn cũng vô dụng.”

Thượng Ất vẫy vẫy con dao trong tay, từng giọt hỗn hợp sền sệt màu đỏ trên con dao văng đầy xuống đất. Trong đó có máu của con chó nghiệp vụ thoái hóa, cũng có máu xanh của con cự đà đuôi đỏ có độc. Vì cái đuôi đỏ của nó đã bị Thượng Ất dùng một dao chém đứt nên để lại vết thương to cỡ khuôn mặt đang không ngừng phun máu.

Con cự đà với cái đuôi đỏ có độc vốn hung hăng giờ đang nhìn Thượng Ất một cách hoảng sợ, cái lưỡi với đầu lưỡi cẻ đôi điên cuồng lè ra, thụt vào trong không trung, như thể cảm nhận được luồng khí tức nguy hiểm phát ra trên người Thượng Ất.

Thực sự con cự đà đuôi đỏ có độc không nghĩ ra vì sao một tên nhân loại nhỏ bé lại có thể khiến nó bị thương nặng như vậy? Nó đã ăn mười mấy mạng người khác nhau, tại sao tên này lại lợi hại như vậy?

Thượng Ất nhìn chăm chú con cự đà đuôi đỏ bằng ánh mắt lạnh lùng, con dao trong tay một lần nữa lại được đặt trước ngực ở một góc ngang quỹ dị.

Trong lịch sử sinh tồn của loài người, con người trong thời đầu nguyên thủy vốn đã nằm ở vị trí cuối cùng trong chuỗi thực ăn sinh tồn trong tự nhiên nhưng con người vẫn vươn ngành tiếp tục sống sót, hơn nữa còn từng bước một bước lên đỉnh của kim tự tháp trong chuỗi thức ăn, trở thành sinh vật cao cấp nhất khống chế toàn bộ địa cầu.

Điều này là vì sao? Đó là bởi vì con người giỏi việc tổng kết kinh nghiệm, có trí tuệ, hơn nữa còn luôn nỗ lực học tập.

Thể chất của Thượng Ất hiện tại đã tăng lên gấp hơn ba lần, sức mạnh, tốc độ, phản ứng hay độ nhanh nhạy đều đã vượt xa người bình thường. Có điều so với con cự đà đuôi đỏ to như con nghé con thì một chút năng lực của Thượng Ất không đáng để nhắc tới.

Ưu thế duy nhất của Thượng Ất chính là ở việc hắn đã sống qua một kiếp. Trong năm năm tận thế, Thượng Ất vì vợ con mà có thể tiếp tục sống, không chỉ được học thêm một lần nữa kỹ năng chiến đấu của những người may mắn sinh tồn khác cũng như kiến thức về các loại sinh vật mà hắn còn hiểu rất rõ kỹ năng chiến đấu đối với loại cự đà đuôi đỏ có độc này.

Một con quái vật với cơ thể khổng lồ, sức mạnh khủng khiếp lại sở hữu một loại dịch nước bọt kịch độc như này cũng không hẳn là không có chỗ để tấn công. Thứ nhất, do cơ thể của nó quá to lớn nên tốc độ, độ nhạy cảm của nó chỉ có thể phát huy được trong phạm vi của quá trình chạy nước rút.

Nói cách khác, nếu như Thượng Ất và con cự đà đuôi đỏ cùng thi chạy trên một đường thẳng thì trong vòng năm giây sẽ bị đối phương tóm gọn. Đây cũng chính là lý do vì sao Thượng Ất không lập tức bỏ chạy, bởi căn bản ba người bọn họ không thể chạy thoát nổi con quái vật này.

Có điều trong phạm vi chiến đấu nhỏ thì lại khác, so với thân hình khổng lồ của đối phương, tính linh hoạt của Thượng Ất có thể phát huy đến đỉnh điểm, chỉ cần dự đoán được sớm động tác của cự đà đuôi đỏ có độc là Thượng Ất dư sức thoát được khỏi sự công kích của đối phương.

Thứ hai, ngoại hình khổng lồ của cự đà đuôi đỏ giống với sinh vật thời viễn cổ hết sức đáng sợ nhưng về bản chất thì nó vẫn chỉ là một con thằn lằn. khi chiến đấu, nó mang bản năng chiến đấu của loài thằn lằn, dùng da lưng mạnh mẽ để khống chế đầu, sau đó hất đầu trong cự ly ngắn để cắn xé con mồi chính là những phương thức chiến đấu vĩnh viễn không thay đổi ở loại này.

Nắm được hai điểm này là đủ rồi, điều này đã đủ để khiến Thượng Ất làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu, và tấn công một phát đã chặt đứt được đuôi của nó.

Cự đà đuôi đỏ có độc đã rút lưỡi, đôi mắt nhỏ không mang một chút sắc thái tình cảm nào của nó lần đầu tiên đã xuất hiện sự sợ hãi. Khí tức trên cơ thể Thượng Ất thực sự quá mạnh, chần chừ một lát, con cự đà đuôi đỏ có độc liền quay đầu bỏ chạy, đến ngay cả cái đuôi đỏ to lớn nó cũng vứt lại không cần nữa.

Chương 76: Niềm Vui Ngoài Ý Muốn

“A a!”

Vương Cương đưa ra hai ngón tay cái, không hề che dấu sự sùng bái đối với Thượng Ất. Vốn nhìn thấy mọi người còn đang tránh né sự tấn công của mấy con vật kia, thậm chí còn có người bị cắn cổ lòi đi, điều này khiến cho Vương Cương cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Trận thắng lợi này của Thượng Ất khiến cho Vương Cương cảm thấy rất hả giận!

Dã thú trở nên mạnh mẽ, con người cũng trở nên mạnh mẽ, con người chẳng hề yếu ớt, thế giới này còn có hy vọng. Chỉ cần đi theo Thượng Ất, một ngày nào đó cậu ta cũng sẽ trở nên mạnh mẽ như thế.

“Đinh!”

Một tiếng vang thanh thúy đánh vào trong tai ba người, Thượng Ất quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Điền Bá giơ lên một tinh hạch năng lượng màu đỏ hồng khá to, vẻ mặt vui mừng đi về phía Thượng Ất. Lớn, thật lớn, thật sự rất lớn! Hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng của mọi người, viên tinh hạch năng lượng này to như quả trứng ngỗng, một tay Điền Bá không thể cầm trọn.

Nhìn thấy ánh sáng vô cùng mê người tản ra từ tinh hạch năng lượng, khoe miệng Thượng Ất hiện ra nụ cười thỏa mãn. Lần mạo hiểm này rất đáng giá, viên tinh hạch năng lượng này có thể nói là loại cực phẩm.

Trong lòng nhanh nhẹn tính toán, Thượng Ất kinh ngạc nhận ra, viên tinh hạch năng lượng này ẩn chứa năng lượng sinh vật, đủ nâng cao lực chiến đấu của hắn lên 2 đến 3 lần. Nếu đổi theo thức ăn bình thường thì..., một viên tinh hạch này có giá trị ít nhất khoảng một tấn thức ăn!

Thượng Ất không tự chủ được nhìn về phía thi thể con chó cảnh sát bị biến dị, trên mặt lộ ra vẻ cảm khái. Bọn họ thật sự rất may mắn, con chó cảnh sát này có được một viên tinh hạch năng lượng tinh thuần như vậy, nhất định sức chiến đấu của nó cũng rất khủng bố. Chắc hẳn trong mấy ngày nay, con chó biến dị này cũng đã giết chết không ít con mồi, nếu không chỉ dựa vào sự thoái hóa của nó, nó không thể ngưng tụ ra viên tinh hạch tinh thuần trong thời gian ngắn như vậy.

Cũng may có con thằn lằn đuôi đỏ hỗ trợ, nếu không phải có độc của nó hỗ trợ, có thể con chó này đã cắn chết ba người bọn họ rồi. Tất cả mọi chuyện khá hoàn mỹ, trong lúc nhất thời, Thượng Ất còn cảm thấy mình đã được một vị thần tiên nào đó nhìn trúng, rồi âm thầm ra tay giúp đỡ.

“Ôi, tinh hạch thật xinh đẹp. Đại ca, thứ này có thể ăn được không?”

Vương Cương cẩn thận đến gần nhìn ngắm tinh hạch trong tay Thượng Ất. Tinh hạch tản ra ánh sáng màu đỏ mê người, bóng loáng như đã cuội, đối với người mới thấy lần đầu như Vương Cương, giống như đang nhìn thấy một thiếu nữ không một mảnh vải che thân.

“Có thể ăn nhưng mà anh không thể ăn.”

Tay vừa lật, tinh hạch đã biến mất trong tay Thượng Ất. Cùng lúc đó, hai viên tinh hạch năng lượng khoảng bằng ngón cái xuất hiện ở lòng bàn tay.

“Vừa rồi biểu hiện của hai người vô cùng tốt, cái này cho hai người, hấp thu hết nó, có thể khiến cho hai người mạnh hơn.”

“Đệch, lão đại thật là nhân nghĩa!”

Vương Cương giơ ngón tay cái lên, không hề che giấu sự ca ngợi nào, trong mắt vô cùng vui mừng.

Vương Cương rất biết điều, loại tinh hạch cực phẩm gã ta không thể nào nhòm ngó tới được, có điều cũng là thịt, nhỏ cũng chẳng phải là bánh bao. Thượng Ất có thể lấy tinh hạch ra thưởng cho gã ta, Vương Cương đã vô cùng thỏa mãn. Hơn nữa, gã ta không ngốc, đi theo ông chủ hào phóng như vậy, từ nay về sau nhất định sẽ không thiếu gì bảo bối.

“Sau khi hấp thu năng lượng tinh hạch cũng đừng nhàn rồi, đi nhặt cái đuôi của con thằn lằn lên.”

Nhìn thấy Vương Cương không hề khách sáo nuốt mất tinh hạch năng lượng, Thượng Ất bảo anh ta nhặt cái đuôi mà con thằn lằn đuôi đỏ bỏ lại.

“Đệch, nặng quá! Lão đại, thứ này có thể ăn sao?”

Vương Cương vừa cố gắng ôm lấy cái đuôi, thứ này nặng khoảng bốn mươi, năm mươi cân, Vương Cương vừa tưởng tượng.

“Có thể ăn, hơn nữa có rất nhiều năng lượng sinh vật. À... Cũng không kém gì viên tinh hạch mà cậu vừa mới dùng kia đâu.”

Thượng Ất thản nhiên nói, trong lòng lại vô cùng tò mò.

Vài năm sau khi tận thế, những người còn sống đã bắt đầu ăn thử thịt của các động vật thoái hóa, cái đuôi của thằn lằn đuôi đỏ này là loại nguyên liệu nấu ăn quý giá nổi tiếng nhất. Nghe nói có một nhóm người thường xuyên phái người đi thu thập đuôi này, nghĩ lại chỉ biết hương vị nhất định không

tôi. Đời trước Thượng Ất sống rất thảnh thơi, đừng nói nếm thử loại nguyên liệu nấu ăn quý giá này, ngay cả sò cũng không có tư cách.

“Ha ha, vậy thì thật tốt, lão đại, anh yên tâm, nướng thịt là sở trường của tôi, đêm nay anh đợi mà được nhấm nháp đồ ngon đi!”

Nghe thấy có thể ăn, toàn thân Vương Cường đều tràn đầy năng lượng. Cái đuôi thần lằn khoảng bốn mươi, năm mươi cân trên vai giống như chẳng nặng chút nào, bước chân vô cùng thoải mái. Thấy vậy, Thượng Ất mỉm cười, quay đầu nhìn về phía thi thể con chó kia, trong lòng có chút tiếc nuối. Thật ra thịt của con chó này cũng có thể ăn nhưng đã bị thần lằn đuôi đỏ cắn một cái, chất độc trí mạng đã sớm chạy khắp cơ thể, đáng tiếc phải bỏ lại mấy trăm cân thịt chó ngon miệng.

Thu dọn đơn giản một chút, ba người lại tiếp tục lên đường. Trước khi chuẩn bị đi, Thượng Ất cố ý dùng một chiếc bình nhỏ nhất một ít vi khuẩn gây bệnh trên xác con chó, cẩn thận cất kỹ trong người. Con thần lằn đuôi đỏ xuất hiện đã nhắc nhở Thượng Ất, so với khu Hoa Tụng, sinh vật thoái hóa bên ngoài có rất nhiều chủng loại, tình huống nguy hiểm. Một khi không gặp may, lại gặp phải con chó thoái hóa bị biến dị lớn như vậy, có lẽ chiếc lọ đựng vi khuẩn này có thể giúp đỡ mình thoát nạn.

Trong vô thức đã đến khoảng giữa trưa, bởi vì con đường khá rậm rạp, chỉ trong mấy giờ, ba người còn chưa đi được một phần ba quãng đường. Nhìn bản đồ, khoảng cách đến khu Mỹ Hảo còn ít nhất bốn năm km. Nếu như không nghĩ cách chạy nhanh lên, chỉ sợ đến tối bọn họ cũng không thể đến được.

“Thượng Ất, hay là chúng ta tìm xe đi, cứ đi như vậy, chỉ sợ không kịp.”

Nhìn về bụi cỏ và rừng cây rậm rạp ở phía trước, Điền Bá hơi lo lắng.

Ở đây cây xanh rất nhiều, bởi vì chính phủ muốn làm nơi đây nổi bật không giống như những nơi khác, cho nên mở gần chục km vuông nhà nghỉ ở trong đây. Do đó, con đường nhựa cũng được thiết kế quanh co khúc khuỷu, cây xanh, hồ nước bao quanh. Nếu đi theo con đường này, quãng đường mà ba người phải đi sẽ tăng thêm.

“Xe? Anh muốn lái xe chạy xuyên qua mấy bụi cỏ này?”

Thượng Ất ngẩng đầu nhìn về phía Điền Bá, trên mặt đối phương là sự lo lắng. Rõ ràng Điền Bá đang vô cùng sốt ruột muốn nhanh chóng chạy đến cục cảnh sát, giống như vợ và con gái trong lòng gã ta đang không ngừng nhắc nhở gã ta phải nắm chặt thời gian.

“Đúng vậy, ý tôi là tìm một chiếc xe việt dã lớn, tốt nhất là loại xe việt dã thích hợp như Benz hay Land Rover. Như vậy chúng ta không những có thể đi xuyên qua bụi cỏ, còn giảm bớt gánh nặng cho bản thân... Thượng Ất anh cảm thấy như thế nào?”

Điền Bá cố gắng duy trì giọng điệu bình tĩnh, thần lẩn đuôi đỏ xuất hiện khiến cho gã ta hiểu được, chỉ dựa vào bản thân mình, gã ta vĩnh viễn không thể đi ra khỏi khu rừng rậm rạp này. Nếu như Thượng Ất không gật đầu, chuyện này sẽ không thể thực hiện được.

“Cũng được!”

Thượng Ất gật đầu đồng ý nhưng trong lòng lại âm thầm lắc đầu.

Theo suy nghĩ của hắn, thật ra Thượng Ất cũng không đồng ý lái xe về phía trước. Nguyên nhân rất đơn giản, âm thanh của xe lớn, mục tiêu lớn, rất dễ trở thành mục tiêu tấn công của thú thoát hóa. Mặt khác, một khi tính năng của xe không tốt, hoặc kỹ thuật điều khiển quá cứng nhắc, bây giờ địa hình ở đây phức tạp, bọn họ rất dễ bị lạc trong bụi cỏ và rừng cây không thể nào thoát ra.

Chương 77: Xe

Lời của Điền Bá cũng có chỗ có lý, thời gian hôm nay khá gấp gáp, nếu trước khi trời tối mà còn chưa đi qua khu rừng rậm này thì nguy hiểm mà ba người gặp phải sẽ tăng lên gấp mấy lần. Chiến đấu với thú thoát hóa trong đêm tối không khác nào tự đi tìm đường chết.

Điều quan trọng nhất chính là, Thượng Ất còn phải trở về khu Mỹ Hào để giấu vật tư, ba người thì có thể mang theo được bao nhiêu chứ? Đúng là

Thượng Ất cần có một chiếc xe có không gian lớn, tính năng tốt. Có điều phải tìm chiếc xe việt dã có tính năng cao, không gian lớn ở đâu?

Trên đường đi, Thượng Ất còn phát hiện rất nhiều xe hỏng. Có thể ngoài xe con gia đình thì không có xe vận tải, bọn họ cần một loại xe việt dã thì rất khó tìm thấy.

Thượng Ất ngẩng đầu nhìn về phía Điền Bá, gã ta đã đưa ra đề nghị thì nhất định trong lòng đã có sự tính toán.

“Từ đây đi theo hướng đông khoảng 700 mét, có một cửa hàng bán xe tư nhân. Thẳng trước có một vị lãnh đạo đi đến đó thị sát, tôi phụ trách công việc bảo vệ.”

Điền Bá nói, sau đó tháo mũ đặc công xuống, xoa xoa mái tóc đã ướt nhẹp mồ hôi. Lần này ra ngoài, Điền Bá trang bị rất đầy đủ, mang theo súng, mặc đồng phục cảnh sát, hoàn toàn khôi phục lại đáng vẻ khi đi bắt Thượng Ất lúc trước. Không biết có phải do sợ hãi hay không, hay là do sắp đến cục cảnh sát, gã ta cố ý khôi phục lại thân phận đặc công của mình.

Giờ phút này, trong ba người thì Điền Bá lại là người có vẻ oai phong nhất, khiến cho người khác cảm thấy rất an toàn. Mà một người mặc quần áo bình thường, nhàn nhã như Thượng Ất lại khiến cảm giác tồn tại của hắn giảm thấp xuống.

Sau khi đội mũ giáp lên, Điền Bá lại nói tiếp, giọng điệu chắc chắn.

“Chỗ đó có rất nhiều xe nhập khẩu, Porche, Bingley, BMW, Benz, Land Rover, Audi... Tóm lại tất cả loại xe mà mọi người biết, chỗ đó cái gì cũng có.”

“Thật vậy sao? Tôi lớn đến chừng này rồi mà chiếc xe đắt tiền nhất tôi lái chỉ có giá 20 mấy ngàn, vẫn chưa bao giờ được sờ vào những chiếc xe sang trọng kia. Anh Điền, thực sự là Bingley sao? Một chiếc xe sang trọng đáng giá năm triệu đó, ha ha, thật sự muốn lái đi một vòng xem sao.”

Đàn ông đều yêu thích xe, Vương Cương cũng không ngoại lệ. Nghe thấy có thể tùy ý chọn lấy một chiếc xe sang trọng, cậu ta cũng cảm thấy vô

cùng hưng phấn, trên mặt thể hiện vẻ hận mình không thể đến đó ngay lập tức để lấy được một chiếc xe đắt tiền nhất.

“Lão Điền, anh nói đó đều là xe mới à? Có đủ nhiên liệu cho chúng ta chạy đến mục tiêu không?”

Dù sao cũng đã sinh sống trong thời tận thế, Thượng Ất để ý đến mọi thứ rất tỉ mỉ. Xe việt dã có tính năng càng tốt thì càng tốn nhiên liệu, đây là điều hiển nhiên. Ở kiếp trước, do thú thoái hóa tàn phá bờ bãi, việc khai thác nhiên liệu, tinh luyện kim loại hầu như bị đình trệ. Hàng trăm, hàng ngàn chiếc xe trở thành một đồng sắt vụn. mãi cho đến năm thứ ba sau tận thế, những nhà khoa học gia của chính phủ Trung Quốc mới lợi dụng năng lượng tinh hạch, nghiên cứu, chế tạo ra loại nhiên liệu mới, lúc đó mới miễn cưỡng giải quyết được vấn đề vận chuyển của con người.

Thượng Ất không muốn đến lúc bị thú hoá hóa tập kích mới phát hiện xe không có nhiên liệu, vậy thì chẳng bằng dựa vào hai chân của mình đến điểm mục tiêu.

“Nhiên liệu không có vấn đề, do chính phủ muốn đẩy mạnh khu thượng mại phát triển cho nên đã cố ý tu sửa lại một trạm xăng dầu rất lớn. Khu vực này không chỉ có đầy đủ nhiên liệu, mà còn có một khách sạn to lớn có thể tắm rửa nghỉ ngơi. Thật ra nếu không phải lên đường gấp rút, chúng ta có thể biến nơi này thành trạm tiếp tế, vật tư ở đó nhiều hơn tưởng tượng của các người rất nhiều.”

Nói đến phương tiện công cộng và các kiến trúc của chính phủ, Điền Bá nói rất chậm rãi, thong thả, tự tin. Thân phận đội trưởng đội đặc công ở Thủ đô có tác dụng rất lớn, trước kia, Điền Bá dựa vào thân phận này mà đi đến những nơi như thế này rất nhiều, hơn nữa phần lớn đều miễn phí. Chỉ vì tai ương ập đến trên toàn cầu, cuộc sống hạnh phúc của con người đã một đi không trở lại, cho nên khi nói đến những thứ này, giọng điệu của Điền Bá có chút uể oải.

“Vậy còn chờ gì nữa, nhanh đi chuẩn bị xe thôi! Cái đuôi thằn lằn này sắp đè chết tôi rồi, thật là nặng!”

Vương Cường giơ cả hai tay tán thành với ý kiến của Điền Bá. Vì vậy, dưới sự dẫn dắt của Điền Bá, ba người rời khỏi đường nhựa, mọi người cẩn thận đi xuyên qua bụi cỏ. Nửa giờ sau, ba người đứng trước một tòa nhà.

“Má nó, đây là chỗ bán xe sao? Anh Điền, anh có chắc là chỗ chúng ta đến không phải là cung điện của hoàng đế chứ?”

Xa xa, một tòa nhà cao lớn đứng trên mặt đất bằng, khung giá thép cao khoảng hai mươi thước sáng rỡ dưới ánh nắng mặt trời. Cửa chính hai bên rất sang trọng, được tạo hình kỳ dị, kỹ thuật điêu khắc tinh xảo, vô cùng sống động, vô cùng tráng lệ, cửa sổ thủy tinh lấp lánh phản chiếu ánh sáng bảy màu, hơi thở phủ quý, xa xỉ ập vào mặt, khiến cho Vương Cường há hốc miệng thật lâu vẫn chưa khép lại được.

“Phong cách trong kiến trúc của Trung Quốc trước nay đều như vậy. Mặt khác, ở đây còn có sự đầu tư của nhiều nước khác, nếu như không làm cho nó xinh đẹp, làm sao thể hiện ra được khí phách của nước ta chứ?”

Điền Bá nói, quen đường đi thẳng đến khu vực trung tâm của tòa nhà: “Ở lầu một này, phía trước là khu vực xe việt dã, khu bên trái là xe thương vụ, khu bên phải là hỗn hợp. Khu trong cùng có một số lượng lớn xe cải tiến. Thật ra nếu không phải tình hình giao thông ở bên ngoài quá kém, lấy loại RV(*) là tốt nhất.”

(*)RV (Nhà trên xe): xe có hai chức năng “phòng” và “xe”, một loại xe có thể di chuyển và có các thiết bị cần thiết của nhà.

“Ha ha, nhìn thấy anh Điền hiểu rõ xe như vậy, RV là tốt nhất rồi, có thể tìm được chỗ nào đó không có người ừ ừ, he he, anh hiểu mà!”

Vương Cường nói, ánh mắt nhìn Điền Bá ra vẻ mọi đàn ông đều hiểu. Trong lòng Điền Bá không phản ứng lại Vương Cường, trực tiếp đi đến đại sảnh.

“SUV 4000, xe này rất tốt. Land Rover thẳng tốt, cái này cũng rất tốt! Ở đây là xe Porsche Cayenne mới ra này, chắc chắn, xe này đắt lắm đó!”

Vừa vào nhà, Vương Cương thả cái đuôi thăn lăn xuống đất, nhìn xung quanh bốn phía. Trong đại sảnh mấy ngàn mét vuông trống rỗng, không có bất kì người nào. Chỉ có các nhãn hiệu xe được trưng bày trên đài, dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra hào quang xa hoa.

Đứng tại trung tâm đại sảnh, Thượng Ất nhìn xung quanh, trong lòng vô cùng thốn thức. Tính toán sơ qua thì giá trị của khu xe này đã vượt ra ngoài tưởng tượng của hắn. Ở trong này, tùy tiện lấy một chiếc xe đều đáng giá hơn cái phòng ở nhỏ của hắn rồi. Nếu như tận thế không đến, Thượng Ất chỉ là một người bình thường, chỉ sợ cả đời này, cho đến khi chết cũng chẳng thể nào có cơ hội đứng ở đây, đừng nói đến việc tùy tiện lựa chọn loại xe mình thích.

Số mệnh rất công bằng, ông trời lấy của người cái gì quý giá, sẽ đền bù lại cho người đó một cách bất ngờ. Bây giờ đã có một cửa hàng xe sang trọng thế này rồi, trong tương lai, có lẽ sẽ có một đồng phụ nữ xinh đẹp cùng hắn hưởng thụ nữa. Có lẽ qua vài năm nữa, cả Thủ đô, Trung Quốc, thậm chí cả thế giới đều thuộc về Thượng Ất hắn, khi đó sự sống chết của vạn vật sẽ dựa vào hắn, hắn chính là thần, chúa tể của các vị thần!

“Ôi đêch! Đại ca, anh xem tôi vừa tìm được cái gì này?”

Thượng Ất còn đang chìm trong suy nghĩ thì bị tiếng kêu sợ hãi của Vương Cương làm cho thức tỉnh. Nhìn về phía phát ra tiếng, chỉ thấy Vương Cương vô cùng kích động chạy đến một gian thủy tinh độc lập ở sâu trong đại sảnh. Ở trên giá đỡ có một xe việt dã có thể tích lớn như một chiếc xe tải, cao hơn ba thước, nặng ít nhất năm tấn năm yên tĩnh. Ngoại hình dữ tợn, bề ngoài màu đen mang theo sự lạnh lẽo, từ xa xa, chiếc xe này giống như một con quái vật thười tiền sử khiến người ta khiếp sợ!

Chương 78: Unimog U5000

“Đây là xe gì vậy? Sao có hình dạng kì lạ như vậy?”

Thượng Ất xuất thân từ nơi sơn dã, không hiểu nhiều về xe hơi cho lắm, nhìn thấy chiếc xe kỳ lạ như vậy, không khỏi quay đầu nhìn về phía Điền Bá.

“Đây là loại xe việt dã của Benz, Unimog U5000, loại xe việt dã to lớn nổi tiếng nhất!” Điền Bá đứng ở bên cạnh Thượng Ất, nhìn về phía chiếc xe kia, trong mắt lộ ra sự khen ngợi: “Đây là loại xe mới nhất, khắp thế giới chỉ có khoảng 100 chiếc. Đại đội đặc công của chúng tôi đã từng xin mua một chiếc làm xe đặc công phòng chống bạo lực. Đáng tiếc, thứ đồ chơi này quá đắt, tính cả chi phí trang bị thì hơn 10 triệu, cuối cùng bị bác bỏ.”

“Má nó, 10 triệu? Đắt quá! Nhưng mà bây giờ nhiều tiền cũng chẳng sao cả, tôi lấy chiếc xe này đi, tạo hình như thế này thật là có phong cách! Có đồ chơi này rồi, chúng ta chẳng còn sợ gì những con thú thoái hóa kia nữa rồi, ai dám ngăn cản thì cứ nghiền nó thành mảnh nhỏ!”

Vương Cương càngh nhìn càng thích, chiếc xe này quả thật chính là tạo ra dành cho bọn họ. Có nó, đừng nói là xuyên qua bụi cỏ rậm rạp, cho dù là sông nhỏ cũng không ngăn cản được bước của bọn họ.

“Ừ, đề nghị của Vương Cương tốt lắm. Chiếc xe này có hệ thống động lực rất mạnh mẽ, động cơ là loại động cơ chuyên dùng cho các loại xe tải địa hình. Mặt khác, linh kiện của chiếc xe này, hệ thống điện tử, hệ thống chống nước đều được đặc chế, đi đường núi, khe rãnh hoặc sông nhỏ sâu ba thước không thể nào làm khó được nó. Chỉ có một vấn đề nhỏ khá phiền phức...” Điền Bá nói, vô thức sờ mũi, chỉ vào vị trí lái: “Chiếc xe này có thể chống đạn, nếu không có chìa khóa thì không thể nào mở được cửa lái!”

Hôn mê...

Thượng Ất tức giận trừng Điền Bá một cái, trong lòng thầm nghĩ gã ta thật giống như một ông già nhiều tuổi, sao lại có thể nói chuyện một cách không đáng tin như tên nhóc Vương Cương kia như vậy. Xe này có thể chống đạn mà gã ta lại không nói sớm, khu vực này lớn như vậy, biết đi đâu tìm chìa khóa chứ, còn không bằng tùy tiện lấy một chiếc xe việt dã bình thường ở chỗ cửa ra vào.

“Lão đại, anh đừng sốt ruột, chúng ta vào trong tìm thử xem, lỡ như tìm được chìa khóa thì sao. Năm phút, chỉ năm phút thôi, xin anh đấy!”

Nhìn thấy Thượng Ất định bỏ qua chiếc xe này, Vương Cương không nhịn được mở miệng cầu xin. Cậu ta thật sự rất thích chiếc xe này, so sánh với

những chiếc xe sang trọng ngoài kia, quả thật giống như một người đàn ông cao lớn với một đám trẻ, không hề có chút hứng thú lái xe một chút nào.

Nhìn thấy Vương Cương kiên trì, Thượng Ất do dự một lát, cuối cùng gật đầu đồng ý. Thật ra, Thượng Ất cũng cảm thấy khá kì lạ, theo lý thuyết, một khu thương mại lớn như vậy, nhất định có không ít người. Thế mà từ khi ba người họ vào đây, xung quanh vô cùng im ắng, không có một bóng người nào, chuyện này rất không hợp lý.

Đang suy nghĩ thì bỗng nhiên có một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Thượng Ất lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Vương Cương vừa ôm chặt một bên đùi chảy máu đầm đìa, vừa cố gắng chạy vào chỗ sâu trong đại sảnh. Phía sau anh ta có một người đàn ông mặc quần áo màu mè, trên tay cầm một chiếc nỏ không nhanh không chậm kéo nỏ, sau đó nhanh chóng bắn thẳng đến chân còn lại của Vương Cương.

“A! Chân của tôi... Đại ca, cứu tôi!”

Vương Cương kêu lên rồi ngã nhào trên đất, hai bên đùi bị nỏ bắn trúng tràn đầy máu tươi, rất nhanh, sau khi anh ta di chuyển lưu lại đằng sau hai vết máu chói mắt.

“Điền Bá, nổ súng!”

Không cần suy nghĩ, Thượng Ất lập tức bảo Điền Bá nổ súng. Chính hắn cũng khom người xuống, hai chân tập trung sức mạnh khổng lồ, cả người như một viên đạn, trong nháy mắt chạy về phía Vương Cương.

“Bùm!”

“Sưu!”

“Phốc!”

Mấy âm thanh liên tục vang lên. Âm thanh khó chịu chính là tiếng đạn bắn ra từ khẩu súng ngắn của Điền Bá. Âm thanh nhẹ nhàng, sắc bén, còn có tiếng xé gió là từ chiếc nỏ kia bắn ra. Cuối cùng là âm thanh vũ khí xuyên qua thân thể, là từ trong tay Thượng Ất truyền đến... Trong thời khắc ngàn

cân treo sợi tóc, Thượng Ất sủng bàn tay của mình ngăn cản mũi tên bắn về phía Vương Cường!

“Đây là... Nỏ săn!”

Đầu ngón tay Thượng Ất chỉ đụng nhẹ vào mũi tên sắc bén kia, lập tức cảm thấy sự lạnh buốt, đau nhức kịch liệt truyền đến.

Đây không phải là tên của loại nỏ đồ chơi bình thường, đây là loại tên chuyên dùng cho nỏ đi săn có lực sát thương kinh người. Kiếp trước, Thượng Ất thấy có người dùng loại nỏ săn này giết thú thoái hóa, có một loại có phạm vi ba mươi thước, uy lực của nó có thể so với súng. Đừng nói là Vương Cường, cho dù là con thằn lằn đuôi đỏ hay con chó biển dị cũng sẽ bị hạ gục, có thể bị đứt gân, gãy xương.

Vận may của Vương Cường không quá xấu, nếu như Thượng Ất không thể ngăn cản được mũi tên này thì bây giờ Vương Cường chỉ còn là một cỗ thi thể thôi. Có điều Thượng Ất cũng đã bỏ ra cái giá không nhỏ, mũi tên này không chỉ đâm xuyên qua bàn tay của hắn, mà còn tạo ra vết thương trong lòng bàn tay của hắn, lộ ra cả xương trắng.

Một ngọn lửa giận xông thẳng lên đầu, Thượng Ất lạnh lùng che đi bàn tay bị thương, sát ý trong lòng nổi lên. Ba mũi tên này của đối phương đã hoàn toàn chọc giận Thượng Ất, Thượng Ất quyết định nhất định phải xử lý tên kia.

Vào lúc này, ở sâu trong đại sảnh xuất hiện vài bóng người, đi đầu là một người đàn ông mặc một chiếc áo màu lam ngắn tay, cổ áo khá bẩn rải rác vài vết máu. Nhìn lên trên, mặt mũi người đàn ông kia vô cùng dơ bẩn, râu ria lởm chởm che hết cả nửa gương mặt của ông ta, cả người vô cùng nhếch nhác. Sau lưng ông ta có ba bốn người thanh niên trẻ tuổi cao thấp khác nhau, vẻ mặt sợ hãi nhìn ra ngoài.

“Chờ một chút, không cần nổ súng. Xin hỏi các người là cảnh sát phải không, là đến cứu chúng tôi sao?”

Giọng nói của người đàn ông đi đầu run rẩy, Thượng Ất nghe trong đó có chút vui mừng. Rõ ràng bọn họ đã hiểu nhầm từ bộ quần áo đặc công của

Điền Bá, cho rằng có cảnh sát đến cứu bọn họ.

“Tôi là Điền Bá, đội trưởng đại đội đặc công, các người là ai? Còn người cầm nỏ kia tại sao lại tấn công chúng tôi?”

Điền Bá tránh sau một chiếc xe Land Rover, người đàn ông cầm nỏ kia rất lợi hại, vừa rồi Điền Bá chỉ mới bắn một phát súng đã không nhìn thấy người đối phương nữa. Theo bản năng, Điền Bá nhận ra mình đã gặp phải một cái gốc cứng rồi, một khi không cẩn thận sẽ bị một tên của đối phương xử lý.

“Tôi là quản lý ở đây, tên là Tôn Nhân Kiệt, những người ở sau lưng tôi là nhân viên của tôi, chúng tôi đều là người tốt, không có ác ý. Còn người cầm nỏ kia...” Tôn Nhân Kiệt nhìn về phía người đàn ông cầm nỏ, trong giọng nói có chứa sự sợ hãi, cẩn thận nói: “Anh ấy và đồng bạn của anh ta đến đây mượn xe, bọn họ chọn trúng chiếc xe Unimog U5000, đang đi vào trong phòng lấy chìa khoá xe.”

Mượn xe? Lấy chìa khoá xe?

Thượng Ất nhìn về phía Điền Bá, trên mặt hai người đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Không ngờ ngoài bọn họ còn có người khác chọn trúng chiếc xe việt dã đặc chủng này. Xem ra người tinh mắt không chỉ có bọn họ, đối phương nhất định hiểu rất rõ về chiếc xe này, cũng không biết thân phận của đối phương là gì, vì sao lại có thể ra tay độc ác như vậy.

“Đúng rồi, cảnh sát Điền, mấy người đến bao nhiêu người? Có thể cứu chúng tôi đi ra ngoài không?”

Nhìn thấy Điền Bá im lặng không nói, mấy người thanh niên bên cạnh Tôn Nhân Kiệt không nhịn được nói lớn. Từ khi bắt đầu tận thế cho đến nay là bốn ngày rồi, bọn họ kiên nhẫn, nhịn đói chờ đợi đã lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy một người cảnh sát, Điền Bá có thể cứu bọn họ ra ngoài hay không, đối với bọn họ rất quan trọng.

Chương 79: Gặp Lại Mã Uy

Nghe câu hỏi của đối phương, Điền Bá do dự một chút, ánh mắt nhìn về phía Thượng Ất. Sắc mặt Thượng Ất lạnh như băng, ánh mắt lạnh lùng khiến cho Điền Bá cắn răng trả lời.

“Chỉ có một mình tôi là cảnh sát, hai người kia đều là người thường, tôi tới đây để tìm xe, không thể đưa theo mấy người đi khỏi đây.”

“Ông!”

Trong đám người đó lập tức vang lên âm thanh thất vọng. Sắc mặt Tôn Nhân Kiệt như tro tàn, ngọn lửa hy vọng vừa nhen nhóm lên nhanh chóng biến mất. Bọn họ đợi cảnh sát đến cứu đã vài ngày rồi, hôm nay vất vả lắm mới nhìn thấy Điền Bá, đối phương lại nói cho họ biết họ chỉ đến để tìm xe?

Sự tức giận nhanh chóng lan truyền khắp mọi người, một người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi, mặc một bộ quần áo thoải mái ngăn tay đột nhiên đứng lên, xúc động hét lên với Điền Bá.

“Cảnh sát các người chỉ là thúng cơm thôi sao? Bốn ngày trước chúng tôi đã báo cảnh sát rồi, con mẹ nó, bây giờ mà lại nói cho tao biết không có viện binh? Phế vật! Mấy người cảnh sát các người đều là phế vật! Ông đây tháng nào cũng nộp nhiều tiền thuế như vậy, cuối cùng lại chờ được câu không cứu được? Mấy người lưu manh xã hội đen kia bắt nạt chúng tao, cảnh sát các người cũng bắt nạt chúng tao, mẹ nó, ông đây mặc kệ, hôm nay mà nhất định phải cứu tao ra ngoài!”

“Ông chủ Hoàng, ông không cần phải như vậy, những người kia nghe thấy đó, bọn họ sẽ giết ông đấy!”

Tôn Nhân Kiệt ngăn cản ông chủ Hoàng nói tiếp, đúng lúc này, một giọng đàn ông âm trầm đột nhiên vang lên, khiến mọi người sợ đến mức run rẩy.

“Ông chủ Hoàng, ông nói ai là xã hội đen hả?”

“Tôi... Tôi không nói anh. Cậu Mã Uy, tôi chỉ là nhất thời u mê, nói năng lung tung thôi, làm sao tôi có thể nói cậu là xã hội đen.”

Nhìn thấy mười mấy người vạm vỡ vây quanh mình, ông chủ Hoàng lộ vẻ sợ hãi.

Vốn là sáng sớm hôm nay, ông chủ Hoàng đưa theo quản lý Tôn Nhân Kiệt kiểm tra xe chuẩn bị rời khỏi đây. Không ngờ bên ngoài đột nhiên có một đám đàn ông hung thần ác sát xông vào, không nói một lời lập tức cướp đi chìa khóa của mấy chiếc xe có tính năng tốt nhất. Ông chủ Hoàng đương nhiên không thể mặc kệ, để cho mấy nhân viên của mình phản kháng lại. Không ngờ cái người tên là Mã Uy này lại là người có thủ đoạn vô cùng độc ác, không chỉ hành hung, còn để cho người đàn ông mang nỏ kia bắn chết hai người bảo vệ bên ông ta.

Sau đó, mấy người còn sống trong khu bán xe bắt đầu đón nhận một cơn ác mộng, người nào có can đảm phản kháng sẽ bị hành hạ đến chết. Mấy nữ nhân viên có chút sắc đẹp bị những người đàn ông này kéo vào phòng nghỉ thay phiên nhau chà đạp. Cứ như vậy, Mã Uy cùng tay chân của mình ở trong này giằng co đến trưa, cho đến khi có người nghe thấy ở bên ngoài có tiếng động, Mã Uy mới cho người đàn ông cầm nỏ kia ra ngoài xem xét tình hình, bọn người ông chủ Hoàng mới có cơ hội ra ngoài nhìn thử. Chính là do ông chủ Hoàng không thể kìm chế được tâm trạng của mình, không cẩn thận nói ra những lời không nên nói... Lại đúng lúc bị Mã Uy kia nghe được, trong lòng lập tức sợ hãi, bất an, cả người cố gắng co lại sau lưng Tôn Nhân Kiệt, giống như đối phương không phải là người mà là một con dã thú ăn thịt người.

“A, ăn nói lung tung sao? Không có vấn đề gì đâu ông chủ Hoàng, tôi biết ông vô tâm nhưng mà con tôi rất nhỏ nhen, bây giờ ông có thể an tâm đi tìm chết rồi!”

Mã Uy nói, vỗ nhẹ lên thân thể mập mạp của ông chủ Hoàng, vừa nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông cầm nỏ, bàn tay để ngang hông làm một động tác cắt ngang. Gần như cùng lúc đó, một mũi tên nhanh chóng bắn đến, dưới chân ông chủ Hoàng lao đảo một cái, hai tay che mắt, thân thể khổng lồ nặng nề ngã xuống đất, không ngừng la hét thảm thiết.

“A, mắt của tôi! Mã Uy, mày... Mày dám ở trước mặt cảnh sát... Giết... Giết...”

Cuối cùng ông chủ Hoàng không thể nói trọn vẹn câu nói đó, mũi tên sắc bén kia không chỉ đâm xuyên qua mắt ông ta mà còn đâm xuyên qua đại não của ông ta. Người đàn ông cầm nỏ này rất lợi hại, anh ta chỉ cần dùng một mũi tên đã có thể cướp đi tính mạng của một con người. Khiến cho Tôn Nhân Kiệt và đám người sau lưng vô cùng hoảng sợ.

“Hừ! Mù mắt chó của mày đi, dám nói xấu sau lưng Mã Uy tao? Bắn chết mày là nhẹ nhàng cho mày lắm rồi, ông đây đang vội rời khỏi đây, nếu không nhất định lôi mày ra ngoài kia cho chó ăn rồi!”

Nhổ một bãi nước miếng về phía thi thể, Mã Uy không để ý huơ chìa khóa xe trong tay, vỗ nhẹ lên mặt Tôn Nhân Kiệt, giọng điệu kiêu ngạo.

“Nghe nói trong đây có cảnh sát, ở chỗ nào, mang đến đây cho tôi xem xem.”

“Cậu Mã Uy, người cảnh sát kia đang ở bên cạnh đó.”

Nhìn qua thi thể còn đang run rẩy trên mặt đất, Tôn Nhân Kiệt run run đưa tay chỉ về phía ba người Thượng Ất. Theo ngón tay ông ta, Mã Uy vô thức nhìn qua, lại bất ngờ nhìn thấy gương mặt khiến cho hãn cả kiếp này không thể nào quên được.

“Là mày!”

Sắc mặt bình thản của Mã Uy lập tức trở nên khó coi, sự kiêu ngạo trong mắt bị sự tức giận thay thế.

“Là tôi, xem ra lần trước đánh anh tôi còn nhẹ tay rồi, lại để lại tai họa như anh đi hại người khác.”

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc ở đối diện, sắc mặt Thượng Ất kinh ngạc rồi trở nên hờ hững. Thế giới này thật đúng là nhỏ, không ngờ lại gặp lại Mã Uy ở đây. Đúng vậy, người quen trước mặt chính là bạn trai cũ của Vương Duyệt, Mã Uy. Có điều so với lần đầu nhìn thấy gã ta tại chỗ môi giới bất động sản, trên mặt Mã Uy còn có thêm một vết sẹo màu đỏ. Vết sẹo kia kéo dài từ khóe miệng đến huyệt thái dương, giống như một con rết

khổng lồ ở trên mặt của gã ta, khiến khuôn mặt âm trầm, lạnh lùng của Mã Uy càng thêm dữ tợn.

“Ha ha ha, ông trời thật sự mở mắt rồi, để tìm được mày, ông đây đã tìm cả nửa Thủ đô. Hôm nay chúng ta nên tính hết nợ cũ nợ mới với nhau luôn đi! Các anh em à, đây là bạn cũ của tao, nhất định phải hầu hạ cho thật tốt!”

Mã Uy kiêu ngạo nhìn Thượng Ất, khoe miệng cong lên lộ ra sự tàn nhẫn.

Hôm nay đúng là ngày may mắn của gã ta, không chỉ tìm được một số lượng lớn xe việt dã có tính năng tốt, còn gặp được Thượng Ất - kẻ thù đã làm mình bị thương lúc trước. Nhớ lại tình huống ngày hôm đó, vết sẹo trên mặt Mã Uy lại run lên.

Hôm nay, Mã Uy đã không còn là kẻ yếu hơn gà như lúc trước nữa, gã ta có năng lực có thể tùy ý quyết định sự sống chết của người khác! Vào thời điểm bốn ngày trước, lúc tận thế đến, mọi sinh vật đều bị biến dị, Mã Uy biết sức lực của mình yếu đuối, quyết định nhanh chóng lợi dụng quan hệ của cha mình lấy được trang bị, vũ khí tốt. Tiếp theo suốt đêm đi đến tìm người phụ trách công ty mà gã ta đã đi vay nặng lãi trước đó, Hoàng Đào, dùng vũ khí và trang bị làm điều kiện trao đổi, thuê một nhóm người có thân thể cường tráng, thủ đoạn tàn nhẫn làm tay chân của mình.

Sau đó, cả Thủ đô đều rung chuyển, Mã Uy phát hiện thời đại thuộc về gã ta cuối cùng đã đến rồi. Cuối cùng hẳn ta có thể không kiêng kỵ gì mà cướp bóc, giết người, cưỡng bạo phụ nữ... Hôm nay Mã Uy mang theo tay chân đi ra ngoài tìm xe, vì sự an toàn của mình, Mã Uy cố ý mang theo Hoàng Đào, người tay chân mạnh nhất của mình cùng đi ra ngoài.

Nói đến người đàn ông cầm nỏ này, Mã Uy thật sự vô cùng bất ngờ. Người này vốn dĩ cũng không xuất sắc trong số tay chân của gã ta, cả người gầy yếu, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng tay chân trong xã hội đen, khi đó Mã Uy cũng chẳng nhớ nổi tên của anh ta là gì, chỉ biết ngày thường tên đó rất hay loay hoay một loại cung nỏ gì đó trên tay.

Chương 80: Kiêu Ngạo

Vào bốn ngày trước, Tiễn Nam đã trở thành một người nổi tiếng trong đoàn. Khi đó Hoàng Đào và Mã Uy bị một đám động vật điên cuồng ngăn lại trong một thời gian dài, đúng lúc này, Tiễn Nam cầm nỏ trong tay đứng lên phía trước cửa lớn bắn một phát, chỉ vài phút đã dọn sạch đám dã thú ở trên đường. Sau đó, anh ta dựa vào khả năng bắn cung chính xác của mình, chiếm được hai cái siêu thị lớn, lập nhiều chiến công hiển hách cho đội.

Càng khiến cho Mã Uy khiếp sợ hơn là, sau đó, bọn họ gặp phải một đám người cảnh sát có trang bị đầy đủ, trong tay cầm súng, mặc áo chống đạn. Hai bên một lời không hợp bắt đầu cãi nhau, lúc này, chiếc nỏ trong tay Tiễn Nam, giống như một hệ thống đạn đạo tia hồng ngoại, cho dù cảnh sát kia trốn như thế nào, cuối cùng cũng bị Tiễn Nam giết chết từng người một.

Cả một tiểu đội cảnh sát đó! Trong lòng Mã Uy nổi sóng, kích động vô cùng!

Thế giới này thay đổi, cảnh sát đại diện cho quốc gia bạo lực máy móc, đã không còn khiến cho người khác sinh ra cảm giác sợ hãi như trước nữa. Chỉ cần có thực lực, Mã Uy hoàn toàn có thể tự lập ra quy tắc của thế giới!

Cho nên, khi Mã Uy nhìn thấy Thượng Ất một lần nữa, tâm trạng gã ta vô cùng hưng phấn. Hình ảnh Thượng Ất bị đám tay chân của mình đánh đập, bị Tiễn Nam bắn thành con nhím không ngừng xuất hiện trong đầu Mã Uy, nghĩ đến những điều này, linh hồn Mã Uy cảm thấy vô cùng sáng khoái!

Mã Uy không thể chờ được muốn được nhìn thấy tình cảnh đó ngay lập tức, hắn ta vừa định bảo tay chân của mình ra tay, một âm thanh run rẩy vang lên cắt đứt mộng tưởng của Mã Uy. Quản lý Tôn Nhân Kiệt của đại lý xe đang cố gắng khuyên bảo.

“Cậu Mã Uy, cậu cũng thấy đấy, cảnh sát ở đối diện chính là đội trưởng đội đặc công, nói không chừng gã ta có thể gọi thêm nhiều cảnh sát nữa đến, như vậy thì chúng ta không cần phải sợ những con dã thú hung dữ kia nữa. Hay là chúng ta ngồi xuống thương lượng một chút, xem có thể tìm ra được phương pháp cùng nhau chạy trốn không.”

“Thương lượng mẹ ông cái * ấy! Ông bị sợ choáng váng rồi à? Hay là tên cảnh sát đó cho ông niềm tin sống sót? Cút ngay, nếu không ông đây giết chết ông bây giờ!”

Sắc mặt Mã Uy vô cùng dữ tợn, vết sẹo trên mặt cũng đỏ lên. Gã ta đã không đợi nổi muốn giết chết Thượng Ất rồi, chờ một giây đồng hồ thôi chính là một loại giày vò đầy đau khổ.

“Cậu Mã Uy, hay là cậu lo lắng... A!”

Tôn Nhân Kiệt cố gắng khuyên nhủ Mã Uy lần nữa nhưng không ngờ vết hầu đột nhiên đau xót, tiếng nói nhỏ dần. Một thanh chủy thủ sắc bén cắm thẳng vào cổ họng ông ta, phần đuôi của chủy thủy nằm trong bàn tay tái nhợt của Mã Uy. Thấy Tôn Nhân Kiệt làm chậm trễ chuyện báo thù của gã ta, Mã Uy lập tức đâm vào cổ họng Tôn Nhân Kiệt, ra tay tàn nhẫn, quả quyết khiến mọi người không phản ứng kịp.

“Ông nói gì, con mẹ nó ông nói sai à? Mấy người chỉ là thứ rác rưởi, chẳng lẽ không nhìn thấy tình hình thế nào à? Cảnh sát cái gì? Cứu viện cái gì? Chó má! Ông đây chính là cảnh sát, ông đây chính là pháp luật, ai dám ngăn cản tao, ông đây giết chết hết!”

Khóe miệng vô cùng dữ tợn, Mã Uy nói, chủy thủ trong tay quét ngang qua, máu đỏ từ cổ lập tức phun ra, Tôn Nhân Kiệt trừng to mắt, không thể tin được nhìn Mã Uy, hai bàn tay không ngừng che miệng vết thương lại. Đáng tiếc nơi lỗ hổng ở vết hầu không ngừng tràn máu ra, sức sống của ông ta cũng nhanh chóng biến mất.

“Phịch.” Một tiếng, thân thể ngã xuống đất. Sau ông chủ Hoàng, vị quản lý tối cao của đại lý xe Tôn Nhân Kiệt cũng chẳng còn sự sống.

Oanh!

Trong đám người đột nhiên phát ra tiếng kêu to hoảng sợ, mấy nhân viên trong cửa hàng đại lý xe bị cảnh máu tanh trước mắt dọa ngốc. Trong đó có một nam một nữ giống như ruồi bọ bị choáng váng, chỉ còn muốn chạy trốn. Người đàn ông cầm nỏ đứng bên cạnh không cần suy nghĩ, dây cung trong tay liên tục phát ra tiếng vang nặng nề, tiếng kêu rên liên tục truyền ra, đôi nam nữ kia lập tức nằm trong vũng máu.

“Mẹ nó, dù gì thì ông đây cũng là cảnh sát nhân dân, các người thật là quá đáng!”

Điền Bá nổi giận gầm lên một tiếng giơ súng chạy đến, bây giờ gã ta không thể nhìn nổi nữa, cái tên Mã Uy này còn hung ác hơn đám thú thoái hóa ngoài kia. Những con dã thú bên ngoài kia vì no bụng mới tấn công con người, ăn no rồi thì cũng không lạm sát người vô tội. Những những người này thì sai? Nhiều mạng người như vậy chỉ trong chốc lát đã bị tàn sát, có thể xem mạng người rẻ rúng như vậy sao?

Ông chủ Hoàng cũng được, Tôn Nhân Kiệt cũng được, rõ ràng đã cúi đầu nhận thua rồi, vậy mà tên Mã Uy kia vẫn không do dự gì mà giết chết bọn họ... Vì sao chứ? Chỉ đơn giản là khiêu khích sao? Hay là cảm thấy bọn họ có thể tùy tiện quyết định sống chết của người khác?

Người tàn nhẫn, giết người không chớp mắt như vậy hoàn toàn không xứng sống trên đời này, Điền Bá quyết định phải dùng thân phận cảnh sát của mình thật tốt để giải quyết những tên côn đồ này!

“Ha ha, súng tự động, áo chống đạn... Nhìn quần áo có vẻ rất đáng sợ đó. Nhưng mà cảnh sát Điền Bá, anh cảm thấy chỉ với những thứ này có thể ngăn cản tôi sao? Hừ, nằm mơ! Tiến Nam, xử lý hắn cho tôi!”

Nhìn thấy Điền Bá xông đến, Mã Uy không vội tránh mà đứng nguyên tại chỗ, trên mặt lộ ra vẻ trêu tức Điền Bá. Mà hầu như cùng lúc đó, một mũi tên mang theo sự sắc lạnh xuất hiện trước mắt Điền Bá.

“Hừ!”

Dưới chân Điền Bá lao đảo một cái, trong miệng phát ra một tiếng hừ lạnh, từ đầu vai truyền đến đau nhức kịch liệt khiến cho nửa người gã ta run lên... Điền Bá trúng tên rồi, cho dù gã ta đã cố gắng tránh đi, vẫn bị người đàn ông kia bắn trúng bả vai.

Thật ra tốc độ phản ứng của Điền Bá đã rất nhanh, tuy vẫn còn kém hơn Thượng Ất ba lần nhưng so với người thường thì giống như thỏ chạy vậy. Hơn nữa, là đội trưởng đặc công, kỹ xảo chiến đấu của Điền Bá rất giỏi. Gã ta cũng không xông đến chỗ đối phương một cách mù quáng, trong nháy mắt khi mũi tên kia bắn đến, thật ra nửa người Điền Bá đã được xe việt dã ngăn cản. Có điều không biết người đàn ông cầm nỏ kia làm sao có thể làm được, anh ta chỉ tùy tiện bắn ra một mũi tên, lại giống như nó ở trong không

trung có thể queo đi, bắn trúng Điền Bá bằng một góc độ không thể nào tưởng tượng được. Nếu không phải phản xạ của Điền Bá vô cùng nhanh, tránh đi chỗ hiểm, dùng bả vai của mình ngăn mũi tên đó lại, chỉ sợ lúc này mũi tên đã đâm xuyên qua trái tim của gã ta rồi!

Một mũi tên quỷ dị! Một mũi tên không thể nào tưởng tượng được!

Nhìn thấy Điền Bá ôm lấy bả vai đau đớn không chịu nổi, sắc mặt Thượng Ất dần dần trở nên nặng nề.

Từ đầu đến cuối, hắn nhìn toàn bộ quá trình từ khi ông chủ Hoàng đến khi nhân viên cửa hàng đại lý xe bị giết. Người đàn ông cầm nỏ kia đúng là rất lợi hại, có một điều Thượng Ất không thể nào hiểu nổi, trước khi ông chủ Hoàng bị bắn chết, rõ ràng ông ta đã trốn vào sau lưng Tôn Nhân Kiệt, ông ta và người đàn ông cầm nỏ kia không chỉ cách nhau một cánh cửa mà còn cách nhau một người. Góc độ như vậy, cho dù người đàn ông cầm nỏ kia có bắn như thế nào thì cũng không thể nào bắn trúng ông chủ Hoàng được! Trừ khi tự mũi tên có thể queo đi... Đợi đã!

Thượng Ất đứng dậy, trong đầu chợt lóe lên, hắn nghĩ đến một khả năng - chẳng lẽ người đàn ông cầm nỏ kia không lại là người bình thường, mà là một người chứa gien thoái hóa có năng lực đặc thù? Cẩn thận nhớ lại quá trình lúc trước một lần nữa, trong lòng Thượng Ất dần dần sáng tỏ. Chỉ có giải thích như vậy thì mọi chuyện mới thông suốt được nhưng mà Thượng Ất vẫn cảm thấy kỳ lạ người đàn ông cầm nỏ kia điều khiển mũi tên như thế nào?

Ngay lúc này, giọng nói của Mã Uy lại truyền đến lần nữa, trong giọng nói mang theo sự khinh thường và kiêu ngạo.

“Ồ, sao cảnh sát Điền lại trốn mất rồi? Còn Thượng Ất nữa, con mẹ nó lúc mày hủy mặt tao kiêu ngạo lắm mà, bây giờ sợ rồi à? Tao cảnh cáo bọn mày, nếu như không chịu ra đây, ông sẽ giết hết đám người này!”

Chương 81: Sóng Âm Định Vị Tấn Công

Mã Uy vừa nói vừa đưa tay ra tóm lấy một cô gái trẻ tuổi, hai tay chụp lấy đôi gò bồng của cô ta mà xoa nắn không chút do dự. Tưởng mạo của cô gái này không đẹp cho lắm nhưng làn da trắng nõn, dáng người yếu điệu, cô ta chỉ biết nhắm tịt mắt lại, cầu xin được buông tha một cách đầy bất lực khi bị Mã Uy bóp ngực.

“Đại ca Mã Uy, cô nàng này hơi bị ngon đấy, cứ thế này mà giết thì hơi đáng tiếc, để anh em chúng ta hưởng thụ một chút trước đi, cũng là để vị sĩ quan cảnh sát trước mặt kia thưởng thức sự oai hùng của anh em chúng ta một chút.”

Nhìn thấy Mã Uy dùng bàn tay to của mình ra sức bóp lấy ngực cô gái, trong đám người đánh nhau liền phát ra những tiếng cười dâm dề. Có người đàn ông cung nỏ khổng chế đại cục nên giờ lũ ác ôn này đang cảm thấy rất thư thái, nhìn thấy phụ nữ là không tự chủ được, liền nảy sinh ý nghĩ dâm tà.

“Cũng được, mấy anh em theo tôi cũng khá vất vả rồi, cô nàng này để các anh em thưởng thức. Có điều ra tay nhẹ nhàng chút, đừng để cô ấy sung sướng quá, cảnh sát Điền của chúng ta là một chính nhân quân tử, không chịu nổi điều đó đâu, ha ha ha.”

Mã Uy đẩy tay, đẩy cô gái ra đám người phía sau. Ngay lập tức bảy tám tên chân tay thô ráp, dơ bẩn rướn tay ra chụp lấy cô gái. Vài giây sau trên thân thể cô gái kia không còn lấy một miếng vải che thân, chỉ còn biết lấy hai tay ôm trước ngực, để mặc những bàn tay to lớn đang không ngừng sờ soạng khắp người cô.

“Mẹ kiếp!”

Điền Bá nổi giận, là đội trưởng đội cảnh sát, gã ta chưa từng cảm thấy uất ức hơn thế này bao giờ. Gã ta dùng dùng rút lấy tên nỏ ở trên vai ra, Điền Bá dùng tay chống lên mặt đất để nhảy ra từ phía sau xe. Có điều đúng lúc này, một mũi tên mang theo tiếng xé gió bay tới trong nháy mắt, đâm trúng ngay ngực của Điền Bá.

“Phụt!”

Một ngụm máu tươi bắn ra, Điền Bá đồ ầm xuống đất, đôi mắt hiện rõ sự bất ngờ, không dám tin. Mũi tên bay từ phía sau tới nhưng rõ ràng gã đàn ông cầm cung tên đang ở phía trước hắn mà! Mẹ kiếp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Tên cầm cung này có yêu thuật sao?

“Ái chà, xin lỗi đội trưởng Điền, làm anh bị thương mất rồi. Đầu óc cái thằng bắn cung có chút vấn đề, ra tay không biết nặng nhẹ gì hết, những chắc anh cũng cảm nhận được thuật bắn cung vô địch của anh ta rồi phải không. Bây giờ, tôi cho anh thêm một cơ hội. Anh nhất định phải mang theo còng đây, còng lấy Thượng Ất mang về đây cho tôi, tôi đảm bảo những thằng kia sẽ không làm khó anh nữa. Ngoài ra còn tặng thêm cho anh một chiếc xe và một ít đồ ăn, anh mang mấy đứa này tới đồn cảnh sát, lấy được danh hiệu anh hùng sừng sững... thế nào, đội trưởng Điền, cân nhắc đề nghị của tôi một chút chứ?

Mã Uy nói một cách đầy kiêu ngạo, bộ dạng ngạo nghễ vô đối. Những tên tay chân phía sau gật phát ra những tiếng cười không biết sợ là gì, trong đó còn có một thằng trọc đầu thậm chí còn đang cời quần ra, đặt mông lên người cô gái không ngừng đẩy tới đẩy lui ngay trước mặt Điền Bá, cô gái kêu lên thảm thiết, tựa như đang có một cái cây nhọn đang đâm sâu vào trong tim Điền Bá vậy.

“Mẹ kiếp, ông mày mà không giết sạch được lũ tạp chủng chúng mày thì ông đây không mang họ Điền!” Điền Bá cắn nát cái răng thép, vật lộn đứng dậy, thì bị Thượng Ất ở bên cạnh tóm lại.

“Đừng lộn xộn, để tôi!”

Ra hiệu cho Điền Bá đừng lộn xộn, Thượng Ất liền ngẩng đầu lên nhìn Mã Uy ở cách đó tầm hơn mười thước. Thằng nhãi này đúng là rất giáo hoạt, nhìn bộ dạng không biết sợ trời đất là gì nhưng luôn tỏ ra cảnh giác với gã đàn ông cầm cung phía sau lưng gã ta, rõ ràng là gã ta luôn có tâm lý cảnh giác với Thượng Ất. Hơn nữa, rõ ràng rằng nếu muốn giải quyết Mã Uy thì phải giải quyết vấn đề phiền phức nhất đó là người đàn ông cầm cung.

“Mã Uy người cái gì cũng tệ, chỉ có mỗi đặt tên là hay. Kẻ bắn tên... Ha ha, không sai, bọn mày đều là những thằng hèn, hèn trong từ thấp hèn, ti tiện!”

Thượng Ất vừa nói vừa đạp chân xông lên, giống như một con báo đi săn cường tráng, lao vút, xuyên qua những chiếc xe việt dã bên trong đại sảnh. Với tốc độ cực nhanh như vậy khiến Mã Uy và đám tay chân hoa hết cả mắt, trong phút chốc phát ra những tiếng kêu kinh ngạc.

“Tốc độ nhanh quá, tên này là người sao?”

Tốc độ của Thượng Ất khi dồn toàn bộ sức mạnh đã sắp đạt tới điểm cực hạn của loài người, khoảng cách giữa hai bên được kéo lại gần đến hơn nửa trong khoảng thời gian có vài giây. Trên khuôn mặt Mã Uy lộ rõ sự kinh ngạc nhưng ngay lập tức bị che giấu bởi sự u ám, gã ta ra lệnh công kích không chút do dự, mà đúng lúc này Thượng Ất đang chạy tới ngay sau một chiếc xe jeep Toyota, Mã Uy bị hụt mất mục tiêu công kích trong chớp mắt.

Tạch!

Một âm thanh va chạm nhỏ vang lên bên cạnh Thượng Ất, Thượng Ất vội ngẩng đầu lên, thì thấy một luồng sáng đập trúng ngay kệ để hành lý bên trên mui chiếc xe việt dã Toyota, mượn lực va chạm, mũi tên liền đổi hướng bay trong nháy mắt, hung hăng đâm vào một vị trí quý giá ngay giữa cổ họng của Thượng Ất.

Quả nhiên là như vậy!

Thượng Ất rất điềm tĩnh khi đối mặt với mũi tên lao tới, hắn nhếch miệng cười lạnh lùng. Lần này thì hắn đã nhìn thấy rõ năng lực đặc biệt của đối phương rồi.

Trước mỗi lần bắn cung, gã đàn ông đều há to mồm, dường như đang phát ra tiếng hét, có điều Thượng Ất hoàn toàn không nghe được âm thanh gào hét đó, chắc chắn là anh ta đang phát ra những âm thanh giống như là cá heo ở trong giới động vật, có biên độ giống như năng lượng sóng âm cao tần, sau đó thông qua năng lượng tin tức được phản hồi lại, nhanh chóng xác định vị trí của kẻ địch, hoàn thành tuyệt sát cuối cùng.

Càng tuyệt hơn đó là, gã đàn ông bắn cung không chỉ sở hữu mỗi một loại năng lực thần kỳ này. Nếu bình tĩnh xem xét, động tác bắn cung của anh ta đã đạt tới trình độ cấp đại sư. Tên nhãi này có thể tính ra được đường cung

bay, sự va chạm cùng góc bắn trong một khoảng thời gian cực kỳ ngắn. Một gã bắn cung như vậy hoàn toàn có thể không cần đối diện trực tiếp với quân địch, chỉ cần không ngừng lợi dụng sóng âm thanh để định vị vị trí của kẻ địch, sau đó phối hợp với sự góc bắn của cung nỏ để tấn công...

Chẳng trách Ma Uy lại có được bộ dạng không hề sợ hãi như vậy, gã bắn cũng đúng là rất bá đạo, không chỉ sở hữu một năng lực định vị bằng sóng âm, mà còn có năng lực quan sát cực kỳ nhạy bén, trong quá trình tấn công có thể lợi dụng cung nỏ và sự chiết xạ của các chướng ngại vật để hoàn thành việc tấn công chết người.

Thế nhưng, những thứ này đều vô dụng đối với Thượng Ất.

Công kích chiết xạ - một loại năng lực mà người bình thường cảm thấy vô cùng kỳ diệu thực ra lại rất hay bắt gặp trong tận thế hậu kỳ. Những điều kiện sinh tồn tàn khốc đã sớm huấn luyện những người may mắn sống sót thành những sát thủ kinh khủng, những người có thể sống sót đến kỳ thứ năm, trong mười người thì có đến năm người có thể sở hữu thủ đoạn chiết xạ như thế này, bao gồm cả Thượng Ất - người đang nỗ lực sinh tồn và biến mình trở nên mạnh hơn.

Còn về năng lực định vị bằng sóng âm... Thượng Ất nhú mắt lại suy nghĩ kỹ càng, năng lực này của gã đàn ông kia đúng là có chút phiền phức thật. Thông thường, phạm vi tấn công của các sinh vật phát sóng âm rất rộng, tốc độ nhanh, muốn tránh đi hoàn toàn là điều không thể. Nên chạy né tránh không phải là cách hay nhất, Thượng Ất phải nghĩ cách phá nhiễu sóng âm định vị của đối phương, ví dụ như... tạp âm với âm thanh lớn!

“Đoàng!”

Thượng Ất dùng một quyền đập thẳng vào chiếc xe việt dã từ phía sau, chiếc xe to lớn lập tức phát ra âm thanh nặng nề, rung lắc lên vài cái rồi mới không phục lại sự tĩnh lặng, tiếng còi báo động inh tai mà Thượng Ất nghĩ tới không hề vang lên.

“Mẹ nó, đừng nói là mày tưởng mày đâm một phát thì chiếc xe sẽ phát còi báo động đấy nhé?”

Nhìn hành động kỳ quặc của Thượng Ất, đôi mắt của Mã Uy ánh lên sự kỳ dị, sau đó dường như hẫng ngẫ ra điều gì liên chỉ thẳng tay về hướng đầu Thượng Ất đang quay đầu lại bị đám tay chân cười hả hê, điên cuồng: “Mọi người mau nhìn con bò ngu ngốc này, đến ngay cả một chiếc xe có hệ thống cảnh báo tự động đóng mà nó cũng không biết, ha ha ha, rác rưởi chính là rác rưởi, đến ngay cả sự khác nhau giữa xe thường và xe xịn cũng không phân biệt nổi, ha ha ha, chộc ta chết mất thôi!”

Chương 82: Bạo cúc

Mã Uy và những kẻ phía sau cười điên cuồng nhưng khuôn mặt của Thượng Ất thì lại trầm tĩnh như mặt hồ phẳng lặng, trong lòng âm thầm suy nghĩ. Mã Uy nói đúng, đối với hệ thống cảnh báo, hẳn thật sự không phân biệt rõ được sự khác nhau giữa xe xịn và xe thường. Có điều điều này không thể trách Thượng Ất được, bởi vì là người của hai thế giới, hẳn chưa từng lái một chiếc xe xịn cả trăm vạn tệ bao giờ cả, làm sao hẳn có thể biết được những thứ đó chứ?

Có điều đúng vào lúc này, một giọng nói khàn đã cắt ngang tiếng cười điên cuồng của đám người Mã Uy. Thượng Ất hướng đi tìm kiếm, thì thấy một nhân viên trẻ tuổi mặc đồng phục hãng xe với dáng người vừa phải, khuôn mặt gầy gò, tay phải cầm một chùm chìa khóa đang nói với giọng rất bình tĩnh.

“Hệ thống cảnh báo phát động rất đơn giản, chỉ cần ấn nhẹ nút điều khiển phía trên chìa khóa là được.”

“Mẹ nó, mày dám? Ông đây chém chết mày!”

Mã Uy đột nhiên giận dữ, dùng đao chĩa thẳng về phía nam thanh niên, nhưng thanh niên kia chỉ cười lạnh lùng, nói một cách khinh thường: “Tao biết mày dám giết tao, nhưng tao không sợ. An Tĩnh Vũ tao không bố không mẹ, không có bất kỳ gánh nặng nào, người thân duy nhất chính đã coi tao như anh em chính là giám đốc Tôn Nhân Kiệt nhưng đám người độc

ác chúng mày đã giết chết ngài ấy! Ngài Thượng Ất, nếu như vậy có thể giúp được anh thì tôi hi vọng anh sẽ không làm tôi thất vọng!”

Anh Tinh Vũ nói, bàn tay bất chợt nắm chặt, trong nháy mắt toàn bộ mười mấy chiếc xe sang trọng trong đại sảnh đồng loạt phát ra tiếng còi báo động đinh tai nhức óc.

“Đúng là cơ hội tốt!”

Ánh mắt Thượng Ất quét sạch bốn phía, tạp âm mà An Tinh Vũ tạo ra vang quá. Không chỉ quấy nhiễu được tên cầm cung mà còn có thể quấy nhiễu cả sóng mà vệ tinh phóng ra ấy chứ.

Do đó, Thượng Ất làm một loạt các động tác liên tiếp: đạp chân, vặn người, lao vọt trong nháy mắt không chút do dự. Trong thoáng chốc, đám đông như thể nhìn thấy một cái đầu của con báo đi săn đang chạy nước rút với tốc độ cao nhất. Đợi đến khi mở to mắt để nhìn thì Thượng Ất đã lao tới chỗ chỉ còn cách đám người Mã uy chưa tới ba thước, con dao bầm cầm trong tay lóe lên màu lam u tối, giống như Diêm Vương tới từ địa ngục, lạnh lẽo, khiến tâm hồn con người ta khiếp đảm.

Vù! Vù! Vù!

Từng mũi tên xé gió bay ra, có lẽ do áp lực khi Thượng Ất đánh tới quá lớn nên gã bắn cung kia đã bộc phát ra lực chiến đấu mạnh nhất trong khoảng thời gian rất ngắn, chỉ trong có vài giây đồng hồ ngắn ngủi mà gã bắn tên kia đã bắn ra bốn mũi tên liên tiếp. Với tốc độ quá nhanh, mũi tên trong không trung phát ra những âm thanh rất lạ, nghe giống như lòng người đang khiếp sợ vậy.

“Một sự tấn công vùng vẫy giãy chết, vô ích thôi, từ bỏ đi!”

Dưới sự quấy nhiễu của tạp âm, tên bắn cung kia đã hoàn toàn không có cách nào nắm bắt được tốc độ cực nhanh của Thượng Ất nữa. Anh ta bắn loạn ra ra mấy mũi tên cuối cùng, mũi tên vừa mới tách ra khỏi dây cung là hần đã ý thức được sự tình rắc rối, Thượng Ất không hề có ý định né tránh, mà trong mắt càng tràn đầy sự trêu tức, ác liệt.

Cuối cùng, mũi tên lao về phía xa xa, trên người Thượng Ất cùng lắm xuất hiện thêm vài đường máu, còn cơ thể của gã bắn cung kia thì đang bị một bàn tay to lớn bóp nghẹt, nhấc lơ lửng trên không trung, dù có giãy giụa như thế nào cũng không tác dụng gì.

“Tha... tha mạng, tôi chỉ nghe theo lệnh mà thôi.”

Cuối cùng thì gã bắn cung cũng chịu nói ra câu nói đầu tiên, một câu nói cầu xin sự khoan dung. Chẳng còn cách nào khác, ai bảo cổ họng anh ta đang bị một bàn tay mạnh mẽ bóp nghẹt, bên trong còn phát ra những âm thanh vỡ vụn, răng rắc của xương khớp.

“Chất sừng hóa ở đầu xương lưỡi, xoang mũi to, còn nữa một đôi mắt thoái hóa một nửa dựng thẳng... hóa ra là một tên biến hóa không hoàn toàn.”

Thượng Ất bóp chặt cổ họng của gã bắn cung, quan sát đối phương ở khoảng cách gần. Phỏng đoán của hắn đã đúng, tên bắn cung không phải là người bình thường, đôi mắt, mũi, cổ họng của hắn chỗ nào cũng xuất hiện dấu hiệu của sự thoái hóa gen. Theo như lý thuyết ở kiếp trước thì những kẻ thoái hóa gen như thế nào được gọi là những kẻ thoái hóa không hoàn toàn.

Phần lớn cơ thể của Trần Nhị Cầu đã thoái hóa thành hình dạng của thú hoang dã, ý thức con người dần bị thay thế bởi thú tính nên được gọi là những kẻ thoái hóa hoàn toàn.

Điểm khác biệt của hai loại này rất lớn, không chỉ được biểu hiện ở quá trình biến dị ở tứ chi, mà còn được biểu hiện ở năng lượng hạt nhân trong cơ thể. Chín mươi chín phần trăm trong cơ thể những người thoái hóa sẽ tập trung năng lượng hạt nhân, còn những người không thoái hóa hoàn toàn thì ngược lại, và điểm này thể hiện sự công bằng một cách hoàn toàn của tự nhiên.

Bởi vì năng lượng hạt nhân mà những người thoái hóa hoàn toàn sẽ có được thực lực dũng mãnh, và cũng vì thế mà mất đi trí lực của con người. Những người biến hóa không hoàn toàn bởi vì không thể tập trung được năng lượng hạt nhân nên thực lực bị suy yếu trên diện rộng, cũng vì vậy mà giữ được một phần trí lực nhất định.

Những điều này thì làm gì có thể? Rõ ràng những người thoái hóa của kiếp trước chỉ xuất hiện ở tháng thứ ba của tận thế... Nhìn gã đàn ông bắn cung đang giãy giụa không ngừng, một lần nữa Thượng Ất lại rơi vào trạng thái lạc lõng và bất an. Lần thứ hai xuất hiện khác xa quá, Thượng Ất càng lúc càng có thể khẳng định, một vài chuyện xảy ra sau khi trọng sinh không hề tương xứng với những gì có trong trí nhớ của hắn. Ví dụ như sự giải thích về tận thế của vị tiến sĩ L thần bí, ví dụ như Trần Nhị Cầu, gã đàn ông bắn cung, những kẻ thoái hóa xuất hiện sớm.

Thượng Ất đột nhiên ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, bầu trời nắng ráo sáng sủa, vạn dặm không mây, tầm nhìn xa đến mức ngoài màu xanh lam ra thì không còn thứ gì khác. Nhưng sao Thượng Ất luôn cảm thấy có một mạng lưới vô hình đang bao phủ bên dưới vậy.

Bao gồm cả toàn bộ các sinh vật bên trong đều bị chủ nhân của mạng lưới đó khống chế mà không hề hay biết gì.

Là ai? Ai lại có năng lực có thể giữ lấy toàn bộ trăm dân thiên hạ chỉ bằng một tay?

Vừa nghĩ, Thượng Ất vừa vô thức buông lỏng bàn tay, gã bắn cung cũng theo đó mà rơi xuống đất, thở hổn hển không ngừng, dùng ánh mắt như vừa mới được sống sót lại sau tai nạn nhìn Thượng Ất.

“Ha ha, coi như mày biết điều, tao biết ngay là mày không có gan giết người. Bây giờ quỳ xuống cho ông, may ra tao vui một chút thì tao sẽ giữ lại cái thân nguyên vẹn cho mày.”

Nhìn thấy Thượng Ất thả gã đàn ông bắn cung ra, Mã Uy tưởng rằng Thượng Ất đã mất đi gan giết người nên sự căng thẳng khi nãy ngay lập tức được thay thế bởi sự kiêu ngạo, vung vẩy con dao trong tay hướng về phía Thượng Ất.

“Nói thật, mày có thể sống tới bây giờ khiến tao rất ngạc nhiên. Xem ra đám thú thoái hóa cũng biết nếu ăn phải loại người ngu xuẩn như mày thì đầu óc cũng sẽ trở nên hỏng hết, đừng nóng vội, đũa tiếp theo sẽ là mày!”

Rắc rắc! Tiếng xương cốt đứt gãy vang lên. Thượng Ất thu chân lại, cổ của gã bắn cung trước mặt hắn đang nghiêng một góc quỷ dị. Sự kinh hoàng trên khuôn mặt vẫn chưa hề biến mất thì chiếc cổ của gã bắn cung đã bị Thượng Ất đá gãy, hành động dứt khoát khiến Mã Uy không kịp trở tay!

“Mẹ kiếp, anh em đập chết hắn cho tao!”

Thấy Thượng Ất diệt gã bắn cung chỉ bằng một cái phất tay, đám tay chân nhao nhao lên để lộ vẻ giữ tợn, súng, dao, côn, gậy trong tay nhất thời lao lên như mưa nhằm vào Thượng Ất mà đánh tới. Có điều không ai nhìn thấy đó là, trong lúc hỗn loạn, Mã Uy không hề xông lên cùng đám đông mà thừa cơ lạng lách một chiếc Mercedes Benz Unimog U5000 chạy đi.

“Một lũ ngốc, ông không chơi cùng chúng mày nữa. Có được chiếc xe bảo bối này, để tao xem chúng mày ai dám cản tao? Xe này được coi là xe tăng lục địa, có giỏi thì đến đây mà cản tao này, ha ha ha!”

“Mẹ kiếp, có giỏi thì mày đừng có chạy!”

Trong hỗn loạn, Điền Bá đã mấy lần ngắm chuẩn Mã Uy, gã ta không thể nào ngắm chuẩn khi mà đám đông bất lực trước mắt đã loạn thành một đồng, nên hắn chỉ có thể đứng trơ trơ mà nhìn Mã Uy đang chạy nhanh tới chỗ chiếc xe việt dã, mở toang cánh cửa ra, giơ chân lên định nhảy vào trong nhưng đúng lúc này một mũi tên lạnh lùng bay xuyên qua mọi vật cản, mang theo như lạnh lẽo đâm xuyên qua quần của Mã Uy trong nháy mắt, chặn lấy gã ta khỏi bước vào trong!

“Trời ơi, mông của tôi!”

Hai tay Mã Uy ôm lấy mông, một mũi tên đâm ngay chính giữa mông của gã ta, cũng là chỗ được gọi là hoa cúc!

Chương 83: Hoa cúc độc

Mã Uy ôm lấy mông nhảy dựng lên, tiếng kêu thê lương khiến đám đông không thể không nhìn. Đặc biệt là đám tay chân của gã ta càng cảm thấy dưới háng mát lạnh, nhìn Thượng Ất bằng đôi

mắt chứa đầy sự sợ hãi và dè chừng. Tàn hoa cúc, tổn thương từng cánh... bị chọc đúng hoa cúc đúng là quá đau đớn.

Bất giác, đám người bao vây Thượng Ất tự động tản ra. Lần đầu tiên mà đám người giết người không chớp mắt như họ lại cảm thấy ớn lạnh. Là một thằng đàn ông bị kẻ khác đâm trúng hoa cúc, nghĩ tới thì thà chết còn hơn. Ngoài ra thực lực của đối phương mạnh tới mức đáng kinh ngạc. Không chỉ dũng mãnh, hung tàn, nhanh nhẹn, sử dụng dao cũng rất giỏi, đánh đám người trong cận chiến đến ngay cả việc điều khiển cũng tên cũng rất giỏi. Khoảng cách từ chỗ hãm đứng tới Mã Uy khoảng chừng hơn hai mươi mét, một khoảng cách xa đến vậy mà tên nhóc này lại có thể thân nhiên bắn một mũi tên trúng ngay chỗ bông hoa cúc, khả năng bắn cung chính xác chẳng kém gì gã bắn tên kia cả!

Rốt cuộc gã thanh niên tên là Thượng Ất này có lai lịch gì? Sát khí toàn thân lại công thêm phong cách mạnh mẽ, rõ ràng là còn đen hơn đám xã hội đen bọn chúng.

“Mẹ ời, Thượng Ất mày được lắm, mày đợi đấy cho tao, Mã Uy tao mà không giết được mày thì cả nhà tao không phải họ Mã!”

Mã Uy gào thét thê thảm, dùng đôi bàn tay run rẩy nắm lấy đuôi cung tên kéo ra, một chất dịch màu xanh với mùi hôi thối từ bên trong mông đít phun ra. Cảnh tượng đó đập trúng tầm mắt của mọi người, mông đít không hề khép chặt, trong lòng Mã Uy âm thầm cảm thấy vô cùng đáng thương.

“Toi rồi, phọt ra rồi... Mã Uy mất hết lý trí rồi, đầu cung tên của gã bắn cung kia luôn có một cái móc câu, nếu mà rút ra trực tiếp thì dù người không chết cũng thành phế. Chúng xen lẫn với những chất lỏng không rõ có cứng rắn, rõ ràng đó chính là những vật tiêu hóa được giữ ở trong đường ruột của cơ thể người, nói thô tục hơn nữa thì đó chính là phân!”

Tên nhóc này đúng là quá đen đủi, tự nhiên lại bị một mũi tên đâm vào tận ruột, chất thải đã không còn chịu sự điều khiển của gã ta nữa mà phọt ra từ chỗ “Bông hoa cúc” rồi.

“Chẳng khác gì rác rưởi, giờ giống y một con chó rồi lại còn sửa diên lên. Đại ca anh không định tiêu diệt hắn sao? Tên nhóc này ương ngạnh thật

đấy, đến giờ mà còn không quên bỏ chạy. Ái chà cái chân của tôi, nếu mà có thể đứng lên thì ông đây nhất định sẽ đạp cho hằn hai phát, ha ha ha! Á Á!”

Mã Uy bị một mũi tên đâm vào chỗ đó thì bộ dạng vô cùng thê lương. Vương Cương nhìn thấy vậy, trong lòng đặc biệt sung sướng, không nhịn được cười ha ha, đến ngay cả hai cái chân bị thương cũng dường như không cảm thấy đau nữa.

“Mày sống không nổi đâu, tao đã thêm một thứ lên đầu mũi tên.”

Nhìn Mã Uy chật vật đi tới chiếc xe việt dã, Thượng Ất liền lẳng lặng cất một lọ thủy tinh nhỏ trong tay vào trong ngực. Trong bình chính là chất độc của thần lằn đuôi đỏ, được lấy từ thi thể của một con chó thoát hóa đã chết. Vừa nãy nhìn thấy Mã Uy định bỏ chạy, Thượng Ất theo bản năng đã bôi một ít chất độc lên đầu mũi tên, vốn nghĩ là chỉ cần bắn trúng bất kỳ chỗ nào trên người Mã Uy cũng được, vì dù sao đối phương cũng không thể sống sót được.

Đến ngay cả Thượng Ất cũng không ngờ rằng, mũi tên tùy tiện của hắn lại chuẩn đến vậy, đâm trúng ngay chỗ “Bông hoa cúc” của Mã Uy... Số mệnh của Mã Uy đúng là đã đến rồi, thà nói gã ta tự sát còn hơn nói là nói hắn bị chết trong tay Thượng Ất. Sự việc diễn ra quá ăn khớp như vậy thì chỉ có thể nói rằng đến ngay cả Diêm Vương cũng không chịu nổi những việc ác mà gã ta làm, muốn sớm thu nạp cái mạng nhỏ của gã.

“Mẹ kiếp, đại ca uy vũ! Ha ha ha, một lúc nữa có lẽ Mã Uy muốn chết cũng không chết được. Anh Điền, hai chúng ta cược một trận đi. Cược xem tên tiểu tử Mã Uy kia có thể cầm cự được mấy phút, người thua sẽ phải lái xe chở đồ đi. Tôi đoán trước, mười phút.”

Không thể không thừa nhận lòng dạ của tên nhóc Vương Cương rất độc ác, nhìn thấy Mã Uy chắc chắn sẽ chết còn lợi Điền Bá đang bị thương dậy để cá cược. Còn Điền Bá thì đang nhe răng trợn mắt dùng vải gạc quần vết thương của gã ta và Vương Cương, đáp lại với khuôn mặt rất nghiêm túc:

“Mười phút cái cứt ấy, cậu không thấy là con chó cảnh sát thoát hóa to như vậy cũng bị phát độc mà chết à? Nhiều nhất là năm phút, là thằng ranh con

đó xong đời!”

Mười phút? Năm phút?

Thượng Ất quay đầu lại nhìn hai người đó, rồi nhếch miệng cười. Bọn họ đã đánh giá quá thấp uy lực của chất độc của con rắn lùn độc đuôi đỏ. Loài độc dược này là sự kết hợp 200 loại vi khuẩn và các độc tố thần kinh vô cùng kinh khủng, để giết chết một người bình thường thì e rằng không cần đến nửa phút. Chẳng lẽ họ không nhìn thấy chỉ trong vòng có vài giây mà bước chân của Mã Uy đã khựng lại, bước tới trước mà cơ thể như là một đứa bé đang vụng về xếp gỗ, rất mất cân đối.”

Nhiều nhất là mười giây, Mã Uy sẽ nằm bẹp xuống đất và không còn dậy nổi nữa, sau đó cơ thể gã ta sẽ bắt đầu hoại tử từ chỗ bông hoa cúc kia, trong vòng hai mươi tư giờ sẽ hoàn toàn bị hoại tử thành một đồng, trở thành một thứ rác rưởi đến ngay cả chó hoang cũng không buồn động tới!

“Ầm!”

Bộ dạng ba người cười nói, cộng thêm việc nghe thấy Thượng Ất nói cung tên trong tay có độc, đám chân tay không thể nào khống chế được sự sợ hãi trong lòng, một cảnh tượng mà vài thi thể bị vứt bỏ trong nháy không thấy bóng dáng đâu sau cảnh tượng náo động. Lúc này, Mã Uy đã không còn chống chọi được với sự tấn công của độc tố nữa, gã ta ngã sấp xuống ngay phía trước chiếc xe việt dã, cổ họng phát ra những tiếng kêu khự khự, không biết là còn sống hay là đã chết.

“Cảm ơn anh, Thượng Ất. Nếu không có anh thì anh Tôn đã không được báo thù rồi.”

Người thanh niên An Tĩnh Vũ đi đến trước mặt Thượng Ất, cúi mình một cách chân thành, Vương Cương và Điền Bá đứng bên cạnh thấy vậy thì nét mặt trở nên trầm lặng. Dù có chính tay đâm chết kẻ thù thì đã sao, cũng giống như bọn họ, những người thân thiết nhất của bọn họ đã mất đi, từ giờ không còn được cảm nhận cảm giác ấm áp và khăng khít giữa những người thân nữa rồi.

“Anh Thượng Ất, ngoài ra tôi vẫn còn một thỉnh cầu nữa, có thể để tôi đi theo mọi người được không? Tôi là kỹ sư sửa chữa xe, rất thành thạo việc sửa chữa, bình thường chiếc xe Mercedes Benz U5000 kia là do tôi chịu trách nhiệm bảo vệ, mang theo tôi đi cùng thì các anh sẽ tránh được rất nhiều rắc rối trong quá trình sử dụng xe.”

An Tinh Vũ ngẩng đầu nhìn Thượng Ất, trong mắt lộ rõ khát khao. Đàn ông thường sùng bái những kẻ mạnh, lúc trước khi chiến đấu, Thượng Ất luôn biểu hiện một sự mạnh mẽ khác thường, An Tinh Vũ ý thức được cơ hội ngàn năm có một, nếu bỏ lỡ Thượng Ất thì y sẽ hối hận cả một đời.

“Được, có điều từ nay về sau cậu phải hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của tôi, nếu phản bội sẽ chết!”

Thượng Ất gật đầu nhẹ tỏ vẻ đồng ý, nếu An Tinh Vũ không tự nói ra thì hẳn cũng sẽ mời An Tinh Vũ gia nhập đội ngũ của mình. Hiện tại Vương Cương, Điền Bá bị thương nặng, kỹ năng lái xe của bản thân lại chẳng ra làm sao, thật sự là không có đủ tự tin lái chiếc Mercedes Benz U5000 này, An Tinh Vũ chính là sự lựa chọn hoàn hảo nhất, đặc biệt là khi y nhắc đến sự thuần thục trong việc sửa chữa, bảo hành xe cộ, đối với đội ngũ của Thượng Ất mà nói điều này chẳng khác gì mang thêm than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Thượng Ất không muốn bị nhốt lại khi đang băng qua rừng rậm, có thêm An Tinh Vũ như có thêm một lớp đảm bảo thì có lý do gì mà lại không mang theo hẳn chứ?

“Anh, có thể nào mang cả tôi theo không... Thật sự tôi cũng chẳng còn nơi nào để đi cả, hức hức hức, xin anh hãy cho tôi đi cùng.”

“Mang theo cô?”

Ánh mắt đăm đờ dồn về phía một cơ thể trắng trẻo, không khỏi sửng sờ. Không biết từ khi nào mà cô gái văn phòng của hãng xe bị xâm hại kia đã vừa đi tới vừa khóc suốt suốt, thỉnh thoảng giữa hai chân còn không ngừng nhỏ máu, trông vô cùng bi thảm, thê lương.

“Cầu xin các anh, đưa tôi rời khỏi nơi này, cầu xin các anh, tôi không muốn chết ở đây, hu hu hu.”

Chương 84: Thỏa Mãn Nhu Cầu Sinh Lý Của Đàn Ông

Cô gái không ngừng cầu khẩn một cách đau khổ. Sắc mặt Điền Bá, Vương Cương trở nên rối rắm khi nhìn cô, cuối cùng không nói gì.

An Tinh Vũ thấy bọn họ đều nhìn Thượng Ất thì cắn chặt một rồi nói: “Đại ca Thượng Ất, cô ấy tên là Vương Phương, là thu ngân của hãng xe. Nếu anh thấy tiện thì...”

“Không tiện! Đem theo cậu vì cậu hữu dụng. Cô ấy ngoài việc kêu gào khiến thú thoái hóa chú ý đến thì còn biết làm gì?” Thượng Ất nhìn An Tinh Vũ một cách lạnh lùng, nhìn thấy đối phương lộ vẻ sợ hãi hần liền chuyển đề tài: “Có điều nếu cô ấy đồng ý dùng cơ thể để trao đổi, làm thỏa mãn nhu cầu sinh lý của đội ngũ bất cứ lúc nào, thì tôi cũng sẽ không ngại mà mang theo cô ấy. Thế nào đồng ý không?”

Làm thỏa mãn nhu cầu sinh lý của những người đàn ông trong đội ngũ bất cứ lúc nào? Lời Thượng Ất vừa nói ra, khuôn mặt đám đông lập tức lộ ra những biểu hiện khác nhau.

Sắc mặt của Điền Bá thì ngạc nhiên, sau đó là sự khó hiểu cùng sự phẫn nộ. Gã ta không hiểu tại sao Thượng Ất lại đưa ra yêu cầu không thể tưởng tượng được như vậy. Hẳn làm như vậy thì có khác gì những điều Mã Uy đã từng làm? Còn nữa, như vậy thì coi Vương Phương là gì, kỹ nữ hay là thú cưng được nuôi dưỡng?

Điền Bá vô thức định đứng ra phản đối nhưng thành linh chứng kiến Vương Cương đang tò mò đánh giá cơ thể trần truồng của Vương Phương, đôi mắt lấp lánh sự hưng phấn, rõ ràng là cảm thấy rất hồ hởi với đề nghị của Thượng Ất. Còn An Tinh Vũ ở phía đối diện của hắn cũng vô cùng bình tĩnh, dường như còn thờ phào nhẹ nhõm, giống như thể đang cảm thấy an tâm vậy.

“Gặp phải ma rồi! Tại sao bọn họ lại có bộ dạng như thế mọi chuyện đương nhiên là như vậy trước một yêu cầu quá đáng như thế chứ? Lẽ nào tôi thật sự già rồi, chính nghĩa và sự công bằng của tôi đã không còn phù hợp với thời đại này nữa hay sao?”

Một cảm giác uể oải bao trùm trong lòng, Điền Bá nhìn Vương Phương mà không đành lòng, gã ta thầm quyết định, chỉ cần Vương Phương tỏ vẻ từ chối thì bản thân hẳn dù có phải trở mặt cũng sẽ đem theo cô gái này. Đây không phải là hành động theo cảm tính mà đây là điểm mấu chốt trong cách làm người của Điền Bá. Đối với hắn, pháp luật là pháp luật, không thể vì thời đại thay đổi mà bị phế bỏ, hắn phải kiên định giữ vững sự chính nghĩa mấy chục năm của mình!

“Được... được, chỉ cần đừng làm hại tôi, cho tôi ăn no... Tôi, làm gì cũng được.”

Giọng nói Vương Phương run rẩy nhưng lại gật đầu đồng ý không chút do dự, không hề để ý đến khuôn mặt Điền Bá trở nên xám trắng trong nháy mắt. Khi đối diện với sự hung ác của Mã Uy, Điền Bá không hề lùi bước vậy mà trong phút giây này Điền Bá cảm thấy mình già thêm mấy tuổi, gã ta cảm thấy có gì đó như vỡ vụn trong lòng.

“Được, cô đã đồng ý thì bây giờ làm theo yêu cầu của tôi đi. Cởi hết những miếng vải rách trên người của cô ra, bôi thuốc giúp thuộc hạ Vương Cường của tôi. Nếu hắn không muốn cô mặc quần áo thì cô không mặc, cô nghe rõ chưa?”

Giọng điệu của Thượng Ất bình tĩnh tựa như một tảng băng lạnh lẽo, Vương Phương nghe xong thì sững sờ, khuôn mặt đỏ ửng lên, cắn chặt bờ môi, sau một hồi do dự thì cô gái vẫn cởi một vài miếng vải trên người theo lời của Thượng Ất.

Giữa đôi gò bồng và chỗ đó bên dưới là một bề mặt trơn nhẵn, giữa sự đầy đặn và thon gầy chính là một sự đầy đủ. Chỗ nhô lên trắng nõn kia, là hai điểm màu đỏ thắm đối ứng với một nhúm lông đen màu nhung... một cơ thể hoàn mỹ, dù phía trên đó còn ít máu ứ đọng nhưng cũng đủ để khiến người khác cảm thấy khát khao, thoải mái.

“Đại ca ý anh là...”

Vương Cương cố gắng nuốt trôi nước miếng ở cổ họng, đôi gò bồng trắng nõn, đầy đà, to đến mười cm trước mặt không ngừng run lên, hắn hoàn toàn không biết phải làm sao. Đương nhiên điều này rất bình thường, Vương Cương vẫn còn là một trai tân, tình huống như này chỉ có trong mơ mới xuất hiện, chứ trong thực tế thì hoàn toàn không có kinh nghiệm. Đường như Thượng Ất nhận ra sự căng thẳng của Vương Cương liền mỉm cười:

“Tối nay cô ấy là của cậu nhưng phần lương thực của cô ấy sẽ là phần của cậu bị khấu trừ, muốn giữ bao lâu thì tùy cậu. Nhớ kỹ, chỉ cần trung thành với tôi thì không bao giờ thiếu phụ nữ và đồ ăn.”

Thượng Ất vừa nói vừa liếc nhìn Điền Bá, trong mắt ánh lên sự nhắc nhở. Sự khác thường của Điền Bá đã bị Thượng Ất nhìn thấy, câu nói đó cũng là cố tình nói ra để Điền Bá nghe thấy. Thượng Ất biết trong lòng Điền Bá đang nghĩ gì, chuyện này gây kích động rất lớn đối với gã ta. Có điều nếu không như vậy thì Điền Bá sẽ không thể nào thực sự ý thức được sự tàn khốc của tận thế, càng không thể từ bỏ những duy nghĩ cổ hủ trong đầu được.

Đúng là Vương Phương rất đáng thương nhưng đáng thương không phải là lý do để Thượng Ất giúp đỡ cô ấy vô điều kiện. Vương Phương phải chứng minh được bản thân có giá trị để được sống tiếp, nên cô chỉ có thể dùng thân thể để trao đổi. Nói cho cùng thì Vương Phương nên cảm ơn Thượng Ất, nếu như Thượng Ất không dành cho cô cơ hội đó thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa, Vương Phương sẽ chết trong vòng ba ngày.

Sau đó, mọi người ngồi lên chiếc xe việt dã Mercedes Benz loại xịn mà họ từng ao ước có trong mơ rồi bắt đầu xuất phát. Trước khi xuất phát, Thượng Ất bất ngờ lấy được thông tin trong lời nói của An Tinh Vũ, có một làng du lịch quốc tế quy mô lớn ở cách đây tầm hai mươi km. Khoảng ba, bốn ngày trước, An Tinh Vũ tận mắt chứng kiến có một đội xe cảnh sát đặc chủng có in chữ đặc công cá mập đang hộ tống một chiếc xe Audi A8 đi vào đó.

Nghe được tin tức đó, Điền Bá trở nên vô cùng vui mừng. Đoàn xe cảnh sát đặc chủng mà An Tinh Vũ miêu tả chính là đoàn xe chuyên hộ tống nhân viên mà Điền Bá đã từng làm ở đó. Hơn nữa ba ngày trước, hắn nhận được

một chỉ thị cuối cùng, nên cũng rõ được việc cảnh sát cần hộ tống người nhà cũng như một vài nhân vật có thân phận đặc biệt rời khỏi trung tâm thành phố, điều này khiến Điền Bá chỉ muốn mọc thêm đôi cánh để bay đến ngay làng du lịch quốc tế kia mà thôi.

“Thượng Ất đại ca, tôi cũng cho rằng nên đi tới đó một chuyến. Xăng xe của chúng ta không còn nhiều, những trạm xăng gần đây đã hết sách xăng trong hai ngày trước rồi. Muốn rời khỏi Thủ đô, ít nhất cũng phải đổ nửa bình dầu mới được. Chắc chắn ở làng du lịch quốc tế đó có dầu, hơn nữa chiếc A8 trong đó cũng không tệ, nên như tôi đoán không sai thì đó có lẽ là phiên bản chống đạn của nguyên thủ quốc gia, còn đắt hơn cả chiếc xe mà chúng ta đang chạy nữa.”

An Tĩnh Vũ thao thao bất tuyệt khi nói đến ô tô, hứng thú của Thượng Ất không nằm ở xe cộ, mà lại suy nghĩ tới sự việc hộ tống mà An Tĩnh Vũ nói tới. Thượng Ất đột nhiên nhớ lại chuyện đại sự xảy ra ở kiếp trước, một sự việc làm kinh động toàn bộ đất nước Trung Quốc. Lúc đó quân đội của thủ đô đang chiến đấu với số lượng vô cùng tận của thú thoái hóa nhưng cấp trên lại đột ngột đưa ra một mệnh lệnh. Một mệnh lệnh mà khiến tất cả mọi người đều không dám tin, đó là bắn một tên lửa xuyên lục địa với sức công phá mười lần về hướng mục tiêu cách phía Tây Bắc, cách Thủ đô tầm mười lăm km.

Mệnh lệnh được đưa ra, toàn bộ quân đội Thủ đô trở nên xôn xao, không ít các sĩ quan thậm chí còn muốn khởi xướng binh biến ngay lúc đó. Nguyên nhân rất đơn giản, khu vực đó có rất nhiều người nhà, bạn bè của các quân nhân sinh sống, một khi đạn đạo bắn ra, nơi đó sẽ chính thức biến thành mảnh đất không còn một ngọn cỏ. Đừng nói đến con người, ngay cả con ruồi cũng đừng mong có thể sống sót bay đi.

Đáng tiếc là bất luận các sĩ quan cấp dưới có phản đối như thế nào thì mệnh lệnh đến từ cấp trên vẫn vô cùng kiên định, dường như không có chỗ cho sự thương lượng. Tên lửa phóng ra đúng lúc, khu vực mục tiêu biến thành một vùng hoang phế. Nghe nói những người may mắn sống sót lúc đó, kể cả những người cách Thủ đô cả trăm km cũng có thể cảm nhận được sức mạnh kinh khủng của vụ nổ long trời lở đất đó.

Chương 85: Lựa Chọn

Sau này có người đồn rằng, cấp lãnh đạo lúc đó kiên quyết phóng ra tên lửa như vậy là vì cô con gái có thân phận vô cùng đặc biệt xảy ra chuyện. Tên của cô gái là Văn Phi, đám người may mắn sống sót đã bao vây lấy đoàn xe của cô, giết hết cả đội đặc công thì không nói, lại còn phân thân, ăn sạch cơ thể cô sau một tuần chơi đùa.

Cuối cùng thì viên quân cảnh được cử đi tìm Văn Phi cũng tìm thấy một chút xương hôi thối cùng với tóc của cô, còn hung thủ thì đã sớm ẩn nấp trong phạm vi mười km ở trong rừng, không thể nào tìm kiếm được. Một màn bi kịch trong nhân gian như vậy, theo lý mà nói thì sự việc như thế sẽ chấm dứt một cách bất đắc dĩ tại đó. Có điều những kẻ ăn thịt người kia đến trong mơ cũng không dám tưởng tượng rằng làn này bọn chúng đã chọc tức một người mà đúng ra không nên chọc tức.

Ông nội Văn Thiên Hoa của Văn Phi là một trong ba người có địa vị cao nhất trong các lãnh đạo tối cao của nước nhà. Sau khi nghe tin cháu nội lâm nạn, hung thủ thì bỏ chạy, ông già này liền gọi điện thoại trực tiếp tới cơ quan chỉ huy cao nhất của quân khu Thủ đô, giọng điệu kiên định một cách lạ thường đưa ra mệnh lệnh tấn công hủy diệt.

Để báo thù cho cháu nội, Văn Thiên Hoa không tiếc hủy hoại cả một nửa Thủ đô, còn lôi theo cả vài chục vạn những người sống sót chết theo. Sau chuyện đó, Văn Thiên Hoa bị các đối thủ chính trị nắm được nhược điểm, cuối cùng bị ép thoái vị từ vị trí lãnh đạo rồi biến mất không để lại tung tích.

Lòng dạ độc ác, khủng bố, làm việc không kiêng dè... Năm đó khi Thượng Ất nghe thấy sự việc này thì ngoài sự ngạc nhiên ra hẳn còn thấy không khỏi bá phục ông già họ Văn đó đúng là không hổ danh là người lãnh đạo nổi danh của Trung Quốc, phong cách làm việc vô cùng tàn nhẫn. Vì báo thù cho người thân, thậm chí còn phải bù cả địa vị chính trị cao quý thêm vào. Từ điểm này, Văn Thiên Hoa đã rất giống với khẩu vị của Thượng Ất, cũng là một trong số ít người mà Thượng Ất khâm phục trong tận thế.

Thu hồi lại suy nghĩ, Thượng Ất nghiêm túc suy nghĩ lại đề nghị của An Tinh Vũ. Thời gian trùng khớp, địa điểm trùng khớp, thân phận nhân vật cũng trùng khớp... rõ ràng là, nhân vật lớn mà An Tinh Vũ nhắc đến, chín mươi phần trăm chính là cháu nội Văn Phi của vị lãnh đạo kia.

Đây chính là cơ hội ngàn năm có một, nếu có thể cứu được cô ấy trước khi xảy ra việc Văn Phi bị bắt thì lợi ích mà Thượng Ất đạt được sẽ không thể tưởng tượng nổi. Vô số các vật tư dự trữ quốc gia, sự bảo vệ của quân đội, thân phận và địa vị cao quý... Thượng Ất không dám tưởng tượng tiếp nữa, hấn lo lắng bản thân sẽ mất đi lý trí vì điều đó, và trong lúc vội vàng sẽ đưa ra những quyết định sai lầm.

Phải làm thế nào, cứu hay là không cứu? Thượng Ất rơi vào trạng thái cực kỳ khó xử.

Theo lý mà nói, việc tốt như vậy chẳng khác nào miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Một khi thuận lợi cứu được Văn Phi, thì vấn đề Thượng Ất lo lắng nhất là sự an toàn của người thân cũng sẽ được giải quyết dễ dàng. Mẹ con Trần Phóng có quân đội bảo vệ, Thượng Ất có thể chuyên tâm đi săn bắt thú thóa hóa, tìm kiếm năng lượng kết tinh, nhanh chóng nâng cao thực lực trước tận thế tiền kỳ, để có thể đối phó với sự khó khăn vô số của những năm sau.

Nhưng vấn đề ở chỗ, cơ hội và nguy hiểm thường tồn tại song song. Thân phận của Văn Phi đặc biệt như vậy, suy nghĩ thực tế thì chắc chắn lực lượng quân đội bảo vệ cô ấy không hề yếu. Kiếp trước, Thượng Ất nghe nói, đến cuối cùng cũng không ai biết Văn Phi bị những kẻ may mắn sống sót bắt đi như thế nào. Đám quân đội bảo vệ kia giống như bị bốc hơi đồng loạt vậy, tìm thế nào cũng không tìm thấy dấu vết.

Thượng Ất phỏng đoán có hai khả năng trong tình huống đó, một là đám người Văn Phi gặp phải thú thóa hóa khủng khiếp, thực lực họ suy yếu sẽ bị những người may mắn sống sót đánh lén thành công, toàn bộ quân đội bị diệt. Hoặc là trong đội quân bảo vệ cô ấy có kẻ phản bội, liên kết với những kẻ sống sót kia để bắt giữ Văn Phi.

Bất luận là khả năng nào thì Thượng Ất cũng sẽ phải đối mặt với sự nguy hiểm rất lớn, chỉ cần không cẩn thận là bản thân cũng sẽ bị diệt theo. Quan

trọng nhất đó là, một khi bản thân phán đoán sai hoặc là không cứu được Văn Phi trước đám người sống sót, bởi viên đạn đạo kia không hề có mắt. Đó là tên lửa xuyên lục địa mười mấy vạn tấn đấy, một khi bùng nổ thì kết cục tốt nhất chính là bị biến thành khói bụi.

Thượng Ất do dự nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu không ngừng tính toán tỷ lệ thành công của sự việc. Cuối cùng Thượng Ất quyết tâm, đưa ra được quyết định.

“Không thể do dự thêm nữa! Mẹ con Trần Phóng đang đợi mình, con vua chuột bạch ở khu dân cư vẫn chưa giải quyết xong, hơn nữa thực phẩm đang thiếu thốn nghiêm trọng, thú thoái hóa xuất hiện với số lượng lớn, bản thân thì cần gấp vũ khí và thứ quan trọng nhất là năng lượng tinh hạch... Chỉ cần cứu được Văn Phi, thì những điều đó không thành vấn đề nữa. Thượng Ất sẽ có được mọi thứ từ quân đội.”

Sau khi quyết định, Thượng Ất không còn do dự nữa. Trong khi hẩn suy nghĩ, chiếc Mercedes Benz U5000 bắt đầu phát ra một tiếng gầm gừ cực lớn, lao qua một bụi cỏ cao đến ngang gối ven đường, khiến cho những loại sinh vật trong đó nhao nhao nhìn theo, đôi mắt ánh lên sự hoảng sợ nhìn theo con quái vật màu hắc ám màu vàng kim nghênh ngang rời đi, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt.

Cỏ cây um tùm, cây lá rậm rạp... Những từ ngữ đó dùng để miêu tả cho sự sinh sôi nảy nở của vạn vật, nhưng ở trong mắt cục trưởng cục cảnh sát, Trương Vĩ Diệu của Thủ đô thì nó lại đại diện cho sát khí và sự chết chóc.

“Nhóm thứ tư rồi, rời đi hai mươi người, không một ai sống sót quay lại. Chết tiệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao đám thú hoang dã ngoài kia lại trở nên kinh khủng như vậy, đến ngay cả đặc công được trang bị vũ khí đầy đủ cũng không thể đánh thắng được bọn chúng?”

Trương Vĩ Diệu vô thức liếm bờ môi khô, thu tầm mắt lại, nhìn chồng hồ sơ đẹp đẽ chồng chất ở trước mặt. Hồ sơ bên trong chỉ có một tờ với ba dòng chữ, một góc của túi hồ sơ đã bị Trương Vĩ Diệu vò tới mức có phần nhàu nát.

“Danh hiệu hành động: Về tổ.

Nội dung hành động: bảo vệ nhân vật mục tiêu đến khu vực chờ cứu viện một cách an toàn.

Quyền hạn hành động: cao nhất, có thể dựa vào tình hình thực tế giết chết những đối tượng gây cản trở hành động.”

Trương Vĩ Diệu tùy tay vớt tài liệu qua một bên, trong lòng rối bời, ông ta đứng dậy, đi về phía cửa sổ, châm một điếu thuốc đưa lên khước miệng, trong tầm mắt là một màu xanh biếc tươi tốt cùng với vô số cây cối mọc lên từ mặt đất tràn ngập khắp nơi, trói chặt tầm mắt của hắn chỉ trong phạm vi tám mươi ki- lô- mét vuông.

Trương Vĩ Diệu đã xem không dưới trăm lần nội dung trong tài liệu, mỗi lần xem xong là những nếp nhăn trên khuôn mặt lại trở nên sâu hơn, trong lòng càng cảm thấy nặng trĩu. Trên tài liệu đã viết rất rõ ràng, đây là một nhiệm vụ bảo vệ không quá phức tạp, thậm chí có thể dùng hai từ đơn giản để miêu tả. Có điều sao Trương Vĩ Diệu lại không nghĩ ra được rằng, một nhiệm vụ đơn giản như vậy lại khiến ông ta bị nhốt chết dí ở đây, mặc cho ông ta có suy nghĩ như thế nào thì cũng không thể nào dờn khỏi cái trung tâm nghỉ mát này được quá phạm vi mười km.

Mảnh rừng rậm đang sinh trưởng điên cuồng bốn phía kia chẳng khác nào một cái nhà giam, phàm những ai dám vượt ra nhà giam đó để chạy trốn, thì đều biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi đâu cả. Thỉnh thoảng, còn có những sinh vật hình thù kỳ quái xông vào đây, nhân lúc mọi người không để ý sẽ cắn chết một hai kẻ xui xẻo, kéo lê vào trong rừng, và sau đó dấu vết biến mất không có cách nào tìm được...

“Không được, không thể ở đây một chờ đợi một cách ngu ngốc như vậy được nữa! Chắc chắn nhân vật ở trong chiếc Audi A8 kia biết đã xảy ra việc gì, mình phải đi hỏi rõ ràng mới được!”

Trương Vĩ Diệu dụi tắt điếu thuốc trong tay, ánh mắt hiện rõ sự tàn khốc như ánh lửa xua tan đêm tối. Vì bảo vệ nhân vật thần bí bên trong chiếc Audi kia, mà một nửa trong số ba mươi hai viên đặc công Trương Vĩ Diệu dẫn theo đã chết, thương vong vô cùng nghiêm trọng. Càng khiến mọi chuyện thêm đau lòng đó là, số thực phẩm mà quân đội đem theo đã không còn bao nhiêu. Dù đã giảm cung cấp đi một nửa nhưng cùng lắm thì cảnh

đội cũng chỉ cầm cự được thêm một ngày. Còn người thân của các nhân viên cảnh sát thì từ tối hôm qua đã phải uống nước cho đỡ đói, trong đó có cả vợ và cậu con trai mười ba tuổi của Trương Vĩ Diệu.

Chương 86: Hỗn Loạn

Vấn đề khó khăn mà bọn người Trương Vĩ Diệu muốn đối mặt không chỉ có đồ ăn, mà còn cả loài người nữa.

Tận thế đột nhiên xảy ra làm hơn một ngàn du khách bị kẹt tại khu nghỉ dưỡng này. Người người đều cần thức ăn và ngủ nghỉ, mỗi phút mỗi giây đều tiêu hao số lượng lớn lương thực. Chỉ trong một ngày, số lượng đồ ăn dự trữ của khu nghỉ dưỡng này đã bị cướp sạch. Ngày thứ hai đã có mười mấy vụ ẩu đả vì đồ ăn, có hơn mười người bởi vậy mà bị thương nặng hoặc chết ngay tại chỗ. Cũng may lực lượng bảo vệ của khu nghỉ dưỡng khá hùng hậu, tăng thêm đặc công của Trương Vĩ Diệu cũng hỗ trợ mới có thể khống chế lại tình hình. Thế nhưng những chuyện này, hầu như không ảnh hưởng tới người thần bí trong xe Audi chút nào.

Ngay ngày đầu tiên, người thần bí này mang theo bốn vệ sĩ, chiếm cứ mấy gian phòng xa hoa nhất của khu nghỉ dưỡng này. Ngày bình thường thì Trương Vĩ Diệu chỉ thấy những vệ sĩ này xuất hiện, liên tục đưa đồ ăn vào trong căn phòng, cũng không thấy người thần bí đi ra, có vẻ như không lo lắng chút nào về việc bị kẹt tại đây.

Trương Vĩ Diệu tìm cơ tiếp xúc với đối phương, muốn hỏi thăm xem bước tiếp theo nên làm gì, thế nhưng đối phương chỉ nhờ vệ sĩ truyền lời, để Trương Vĩ Diệu bình tĩnh chờ đợi cứu viện, không thém gặp mặt Trương Vĩ Diệu lần nào.

Nghĩ tới những điều này thì Trương Vĩ Diệu cảm thấy khá khó chịu, ông ta quay người đi về phía cửa chính. Ngoài cửa hai đặc công thấy vậy, lập tức tới đón, một người đặc công cao gầy nói bằng giọng lo lắng: "Cục trưởng, không tốt rồi, những người sống sót trong khu nghỉ dưỡng này lại tới gây chuyện, muốn chúng ta giao người thần bí trong xe Audi kia, nếu không thì họ sẽ xông tới!"

"Hả? Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao những người kia lại biết trong xe Audi có người? Là ai để lộ tin tức ra?"

Trương Vĩ Diệu rất giận dữ, sắc mặt khá khó nhìn. Nếu người thần bí mà bị tiết lộ ra ngoài thì chuyện này sẽ trở nên rất phiền phức. Gần đây, Trương Vĩ Diệu đã cảm thấy không thể khống chế những người sống sót nữa rồi.

Đói khát và sợ hãi mang tới tức giận đang dần dần xóa bỏ lý trí của đám người này.

Ngay đêm qua, có đặc công tới báo, trong góc có một bộ xương của loài người. Trương Vĩ Diệu lúc trước cũng là một cảnh sát hình sự, mười đặc công cạnh ông cũng là đều là những cảnh sát xuất sắc nên họ đều nhìn ra được những dấu răng trên bộ xương chắc chắn không phải là dấu răng của thú hoang.

Là dấu răng của loài người, có người đang ăn thịt người! Trong số hơn ngàn người sống sót này đã có người không thể chịu đựng sự tra tấn của đói khát, đã làm ra một chuyện kinh khủng như vậy.

Trương Vĩ Diệu cũng không nói chuyện này ra, dùng kinh nghiệm của ông ta thì muốn tìm được kẻ ăn thịt người thì rất đơn giản. Thế nhưng ông ta cũng không làm như vậy mà mệnh lệnh đặc công không thể rời khỏi nơi đây, phải cam đoan bọn họ có thể bảo vệ người thần bí kia an toàn.

Trương Vĩ Diệu rất rõ ràng, cho dù tìm được kẻ ăn thịt người thì làm sao? Giết chết tên đó sao? Đừng nói đùa, trong tình hình hỗn loạn, người người đều lo lắng và sợ hãi như này, hai bên chỉ cần có xung đột thì hơn ngàn kẻ đói khát kia sẽ tấn công những cảnh sát ở đây ngay.

Lúc này, trong tay Trương Vĩ Diệu chỉ có mười mấy cây súng và mấy trăm viên đạn mà thôi, một khi có bạo động xảy ra thì chút vũ khí này sẽ không có tác dụng gì. Hiện tại chỉ có thể hi vọng vào cứu viện của người thần bí kia, như vậy thì Trương Vĩ Diệu mới có thể an toàn mà thoát khỏi nơi đây.

Đáng tiếc là điều ông ta lo lắng vẫn xảy ra, không có bức tường nào ngăn cản được cơn gió căm, không biết từ đâu, những người sống sót lại biết tới tin tức của người thần bí.

Tất cả mọi người đều đang đói khát thế nhưng người thần bí vẫn đang thưởng thức những món ăn ngon lành... Loại không công bằng trong hoàn cảnh thối nát này đã làm những người sống sót mất đi lý trí, để bọn họ biến thành bạo dân.

Nghĩ tới những điều này làm Trương Vĩ Diệu cảm thấy lạnh cả sống lưng, không tự chủ nghĩ lại thì thể đã bị biến dạng lúc trước. Đó là một thi thể của một cô gái, da rất trắng và cũng rất mềm. Khi con người đã đánh mất lý trí thì họ sẽ không quan tâm mình đang ăn thịt dê hay là thịt người... Không thể để những bạo dân kia xông tới được, coi như giết hết họ cũng không thể để họ tới được!

"Cục trưởng, không phải là chúng ta để lộ, mà là những người vệ sĩ kia đã mang về một con hươu sao, lúc này họ đang giết hươu ở ngay bên ngoài, những người sống sót kia thấy vậy nên đi theo!" Một đặc công bên cạnh Trương Vĩ Diệu giải thích, khi nhắc tới con hươu sao kia thì cổ họng cũng nhúc nhích, con hươu kia đúng là có sức hấp dẫn rất lớn đối với gã.

"Hươu sao? Hươu ở đâu ra? Những động vật ngoài kia đang nổi điên rồi, làm sao có thể săn được hươu?"

Trương Vĩ Diệu rất bất ngờ, mấy ngày qua ông ta cũng chiến đấu với rất nhiều thú hoang biến dị, ông ta biết những con thú này rất hung tàn. Hiện tại lại nghe thấy có người săn được hươu nên phản ứng đầu tiên của ông ta chính là không tin.

"Cục trưởng, là sự thật. Người vệ sĩ kia công hươu trở về thì các anh em cũng rất giật mình. Ngài không biết đâu, con hươu kia quá lớn, sấp to bằng bò tót của Tây Ban Nha rồi, cơ bắp nổi bật, không tới một ngàn cũng phải được tám trăm cân, coi như mọi người đều ăn thì vẫn còn thừa."

...

Lời nói của người đặc công làm Trương Vĩ Diệu ngơ ngẩn, sau đó ngọn lửa tức giận dâng lên. Mẹ nó, họ xem Trương Vĩ Diệu ông là khỉ sao?

Mọi người đều biết tính tình của hươu sao đều là dịu dàng ngoan ngoãn, thế nhưng hươu nặng tới ngàn cân còn có thể dịu dàng ngoan ngoãn nữa sao?

Đồ dân đều biết những động vật bên ngoài đang biến đổi kinh người, con hươu này có thể sống sót ở bên ngoài thì sức mạnh của nó chắc chắn không yếu. Thế nhưng bây giờ thì sao? Người vệ sĩ kia không chỉ giết chết con hươu này, còn khiêng nó trở về, cũng mỗ nó ngay trước mắt những người

sống sót. Điều này nói rõ cái gì? Đó là người thần bí kia mạnh mẽ tới mức không cần bọn họ bảo vệ.

Cố gắng nén lại lửa giận, Trương Vĩ Diệu cầm súng lên, gọi mấy người đặc công đi ra ngoài cửa. Trương Vĩ Diệu hạ quyết tâm, ông phải gặp người thần bí kia, nếu như đối phương vẫn không đồng ý thì Trương Vĩ Diệu đành phạm tội chống lại mệnh lệnh cũng phải dẫn người chạy trốn khỏi nơi đây.

"Tí tách, tí tách!"

Vừa ra cửa, Trương Vĩ Diệu đã cảm thấy bầu không khí nơi đây khá kỳ dị. Trước quảng trường, hơn bảy, tám trăm người sống sót lại không có kẻ nào nói chuyện. Trong sân lớn như vậy chỉ có tiếng máu tươi rơi tí tách, làm cho người ta cảm thấy rùng mình.

Trương Vĩ Diệu vô ý thức mà nhìn tới phía trước, chỉ thấy một người đàn ông đang cưỡi trần lộ ra cơ thể mạnh mẽ hơn nhiều trâu rừng, đang dùng dao găm mổ xẻ con hươu, động tác đầu vào đấy, không nhanh không chậm, giống như không phải là mổ xẻ mà đang thể hiện một loại nghệ thuật vậy. Mà trước người gã đã nằm mấy người đàn ông, máu tươi trên người họ chảy xuống, chẳng mấy chốc đã tạo thành một vũng máu rất rộng.

Chương 87: Chuỗi Người

Long Ba?

Trương Vĩ Diệu rất kinh ngạc, ông không nghĩ tới người gây ra hỗn loạn lại là người vệ sĩ tên Long Ba này. Trong ấn tượng của ông, người đàn ông thật thà này rất không đáng chú ý. Ngoại trừ cơ thể khỏe mạnh ra, điều làm Trương Vĩ Diệu nhớ về người đàn ông này đó chính là nụ cười luôn hiện trên nét mặt, giống như không có chuyện gì có thể làm người đàn ông này cảm thấy kinh hãi vậy.

Trương Vĩ Diệu còn không ít lần oán thăm, ông cảm thấy Long Ba chính là một người không đáng tin, không quan trọng lắm. Thế nhưng ông không

nghe tới, Long Ba lại là một kẻ thâm tàng bất lộ, không chỉ có sẵn giết hươu biến dị mà mấy người chết trên mặt đất có lẽ cũng là do gã ta giết.

Tàn nhẫn kiên quyết, dũng mãnh can đảm hơn người... Chỉ vài giây đồng hồ, hình tượng của Long Ba trong lòng Trương Vĩ Diệu đã thay đổi hoàn toàn. Lửa giận vừa dâng lên cũng biến mất hơn nửa.

"Cục trưởng Trương, ngài cũng tới rồi sao. Phiền ngài nói với những người này một tiếng, thịt hươu không thể chia cho bọn họ và đừng có khiêu khích sự nhẫn nại của tôi nữa."

Ngữ khí của Long Ba rất bình tĩnh, lại rõ ràng cự tuyệt không cho phép kẻ nào nghi ngờ. Trương Vĩ Diệu nghe vậy thì hơi hoảng loạn, quả nhiên là do Long Ba ra tay, cũng không biết gã làm sao có thể lấy một địch mười.

"Mẹ nó, đã giết người rồi mà còn tự tin như vậy? Những cảnh sát này bị mù sao? Mau bắt hắn ta lại, hắn vừa giết người đó!"

Đám người rất tức giận, vài trăm người hét lớn tạo thành một luồng sóng âm khá lớn đập vào mặt. Trương Vĩ Diệu hơi khẩn trương, vội vàng trấn an đám người đang kích động, rồi nói với Long Ba: "Long Ba, mấy người này do anh giết sao? Tại sao anh lại giết họ?"

"Đúng vậy, bọn họ muốn cướp thịt hươu của tôi cho nên tôi giết bọn họ."

"Nghe rõ ràng chưa? Chính hắn đã thừa nhận giết người rồi, cảnh sát các người điếc hết hay sao? Bắt hắn lại đi?"

"Mẹ nó, bọn họ chắc chắn là cùng một bọn, những cảnh sát này cũng không phải loại tốt lành gì, cấu kết với nhau làm việc xấu, cá mè một lứa, đều là con mẹ nó đáng chết!"

"Đúng! Đáng chết! Giết bọn họ, bọn họ đều đáng chết! Có nhiều đồ ăn như vậy tại sao lại không chia cho chúng ta một ít? Không thấy được trẻ con đói là rồi sao, tại sao lại nhẫn tâm như vậy chứ?"

Long Ba có vẻ đã chọc giận tất cả mọi người, tiếng chửi rủa liên tiếp vang lên, dọa cho mấy người đặc công theo bản năng giơ súng tiểu liên lên, ngắm

thăng vào đám người.

"Long Ba, nói gì đi nữa thì giết người là không nên. Bọn họ chỉ muốn thức ăn mà thôi. Thịt hươu nhiều như vậy, hay là chia cho mọi người một ít?"

Trương Vĩ Diệu cũng rất tức giận, đám người này đều không thể nói lý. Con hươu này chẳng nhẽ là từ trên trời rơi xuống sao? Các người có gan thì đi vào rừng mà săn bắt một con về đi.

Thế nhưng cuối cùng lý trí của Trương Vĩ Diệu vẫn chiến thắng, trong tình hình này tốt nhất vẫn nên để mọi chuyện yên lặng xuống, nếu không khi xảy ra xung đột thì sẽ có hậu quả rất nặng nề.

"Tôi đã nói rồi rồi, thịt hươu không thể chia cho họ. Muốn ăn thịt thì tự mình vào trong rừng mà săn, nơi đó còn nhiều, rất nhiều là đằng khác!"

Long Ba vẫn không ngẩng đầu lên, khoe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, dao găm trong tay vẫn không dừng lại, di chuyển khắp người con hươu làm cho rất nhiều miếng thịt hươu bị cắt ra, tạo thành những miếng vuông vức. Xa xa nhìn lại, những thớ thịt căng mịn của con hươu được sắp xếp chỉnh tề, làm cho tất cả mọi người thấy đều nuốt nước bọt, rất muốn đi tới cắn miếng. Không nghi ngờ gì, thịt hươu này là một loại thịt xuất sắc nhất, còn tốt hơn cả thịt bò Kobe của Nhật trước tận thế. Mà đối với những người sống sót như những con sói đói này thì những miếng thịt này như là ma túy, làm họ đánh mất lý trí!

"Tôi không chịu được nữa, tôi muốn ăn thịt!"

Cuối cùng, có một người không nhịn được sự mê hoặc của thịt hươu, đã đứng dậy.

Từ xa nhìn tới, đó là một người đàn ông mặt sẹo đang tách đám người ra, trong tay còn cầm một con dao bầu có đầy máu, chạy thẳng tới Long Ba. Mà sau gã là có hai người đàn ông mặt mũi dữ tợn cũng theo sát. Gương mặt của ba người đều vặn vẹo tới biến hình, ánh mắt bắn ra ánh sáng màu xanh lục giống hệt ánh mắt của những con sói đói, dường như muốn nuốt cả Long Ba vào bụng vậy.

"Cục trường, có nổ súng hay không?"

Bên cạnh Trương Vĩ Diệu có một đặc công tuổi còn trẻ đang cầm súng, gân xanh trên tay nổi lên dày đặc, đầu ngón tay để vào cò súng tiểu liên, lúc nào cũng có thể bắn ra.

"Không thể bắn, điều này sẽ chọc giận tất cả mọi người. Chúng ta hãy đến khuyên... Mẹ nó!"

Trương Vĩ Diệu đang định sai người ngăn cản bọn người sắp nổi điên này thì có một bóng người lướt qua, sau đó trên trời xuất hiện mưa máu, từng bộ phận cơ thể bắn tới trên người Trương Vĩ Diệu và đám đặc công.

"Oe!"

Nhìn thấy trên người mình là một khối vụn của gan thì người đặc công tuổi trẻ không khống chế được, xoay người nôn mửa liên tục. Những đặc công khác và Trương Vĩ Diệu cũng đều lạng người kinh ngạc, không biết làm sao cả.

Trên mặt Long Ba vẫn duy trì nụ cười mỉm, thế nhưng trên cánh tay hắt lại xuyên qua một người... Đúng vậy, chính là xuyên qua một người. Người đó chính là người đàn ông mặt sẹo, cơ thể đã bị Long Ba đâm xuyên bụng, cả người cũng bị Long Ba giơ lên trên đỉnh đầu, giống như một "Người xiên" vậy.

"Tha... tha mạng, tôi... không muốn chết... xin ngài, hãy tha cho tôi."

Mặt sẹo giãy dụa và cô cùng hoảng sợ. Bởi vì góc nhìn nên gã không cách nào nhìn thấy cơ thể mình, thế nhưng sự đau đớn lại làm gã hiểu rằng cơ thể gã đã rất không tốt, theo bản năng giãy dụa giống như kẻ sắp chết vậy.

"Tao đã nói rồi, đừng có mà chọc tao... Thế nhưng mày cũng yên tâm, sẽ có người cùng chết với mày. Hai thằng vừa chạy tới, để tao đưa chúng mày tới Địa ngục đi!"

Long Ba nói một cách bình tĩnh, giơ cao cơ thể của Mặt Sẹo lên, đâm thẳng tới hai người cũng có ý định cướp thịt hươu!

"Phốc!"

"Phốc!"

Hai tiếng vang trầm xuất hiện, người đặc công trẻ tuổi vừa ngừng nôn thì lại cúi người, chống tay lên vai của đồng đội mà nôn nữa tiếp.

Chuỗi đường hồ lô làm bằng người... Long Ba đã góp đủ ba cái "Người xiên", là người đầu tiên trên thế giới lấy người làm "mứt quả". Ở trước mắt tất cả mọi người, Long Ba dùng một tay xuyên qua ba người, xuyên ba tên đang sống sờ sờ lại cùng nhau, hiện trường rất kỳ lạ và đầy mùi máu tanh.

Chương 88: Sự Thông Minh Của Trương Vĩ Diệu

"Long Ba, cậu..." Trương Vĩ Diệu hoảng sợ mà nhìn ba người đang chết dần, định nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại không nói thêm gì. Trương Vĩ Diệu cảm thấy vật gì đó mà mình tin tưởng đã bị năm đấm kia đấm nát, ông ta cảm thấy sợ hãi và kinh hoàng, đột nhiên Trương Vĩ Diệu cảm giác lúc trước mình rất ngây thơ và ngu ngốc.

Lúc đầu, Trương Vĩ Diệu còn cho rằng bên ngoài có rất nhiều sinh vật kinh khủng, nếu người thần bí kia không được những đặc công bảo vệ thì chả là cái gì cả. Bởi vậy, trước mặt người thần bí này, Trương Vĩ Diệu luôn có một cảm giác tự tin và vượt trội, cảm giác có thể tùy ý mà khống chế mạng sống của người thần bí là nguyên nhân của sự vượt trội này. Đối phương cần mình, giống như vật nuôi không thể sống thiếu chủ nhân hay trẻ con không thể thiếu cha mẹ vậy.

Thế nhưng bây giờ... Trương Vĩ Diệu cười khổ và lắc đầu. Một quyền mạnh mẽ của Long Ba đã đánh nát sự tự tin và bình tĩnh của ông. Trương Vĩ Diệu cũng phát hiện, nụ cười mỉm của Long Ba cũng không phải là do hân là người hiền lành. Đó là một nụ cười khinh thường, là một loại khinh thường của người mạnh khi đối diện với kẻ yếu.

Từ đầu tới cuối, Trương Vĩ Diệu ông chính là một kẻ ngu xuẩn. Người không chế chân chính vẫn là người thần bí kia và những vệ sĩ mạnh mẽ không giống loài người này.

Trương Vĩ Diệu cố gắng giữ bình tĩnh, hít sâu một hơi, lúc ngẩng đầu nhìn tới Long Ba thì ông cũng đã có tính toán của riêng mình.

Trương Vĩ Diệu có thể làm cục trưởng cục cảnh sát đã chứng minh ông ta là một người thông minh. Người thông minh tự nhiên là biết nhận định tình hình, căn cứ vào tình hình thực tế mà điều chỉnh tâm trạng và tính cách của mình, cũng làm ra những điều sáng suốt nhất. Trương Vĩ Diệu biết hiện tại chính là lúc cần phải đưa ra lựa chọn. Khi nhìn qua đám người đông nghìn nghịt thì trên người Trương Vĩ Diệu xuất hiện khí thế của người bề trên. Ngồi lâu trên ghế cục trưởng nên ông đã có thể điều khiển như ý sự uy nghiêm của mình khi đối mặt với bình dân: "Mọi người không cần loạn, nghe tôi nói! Thực sự những người vừa chết đều là tội phạm giết người, bọn họ đáng chết!"

"Con mẹ mày nói bậy, anh tao không phải là tội phạm giết người, mày nói dối!"

Một giọng nói kích động được truyền ra từ trong đám người, bởi vì lời giải thích của Trương Vĩ Diệu làm người nhà của nạn nhân không thể nào chấp nhận được.

"Xin hãy chú ý lời nói của anh, có phải là tội phạm giết người hay không thì không phải nói suông mà kết luận được mà phải cần chứng cứ. Mọi người cũng đã nghe nói qua, mấy ngày gần đây có vài vụ án mất tích. Một vài cô gái vô duyên vô cớ mà mất tích, người nhà của họ đã tìm khắp nơi mà vẫn không tìm ra được."

Trương Vĩ Diệu dùng giọng nói nghiêm túc, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng mọi người. Ông đang tìm kẻ vừa chất vấn mình, trong tình hình này, mặc kệ đối phương có thân phận gì thì cũng không thể để hấn còn sống được.

"Mày nói những chuyện này làm gì? Ý của mày là những người này đã giết chết mấy cô gái bị mất tích sao? Hừ, cảnh sát các người thật giỏi nha, vậy mà đổ lỗi cho người đã chết! Rõ ràng là nói dối, mọi người đừng nghe lời

của hắn, những cảnh sát này cùng một bọn với hung thủ giết người đó, chúng ta hãy xông tới cướp súng của họ, báo thù cho người nhà chúng ta!"

Tiếng nói kia lại vang lên lần nữa làm những người xung quanh rối loạn. Trương Vĩ Diệu híp mắt lại, tìm kiếm một cách cẩn thận, cuối cùng thì cũng thấy một lão già hơn sáu mươi tuổi ở vòng ngoài của mọi người, sắc mặt hung ác và nham hiểm đang cố động mọi người xung quanh.

"Là người kia, Hồ Tử, mấy người tản ra, bắt lấy lão già kia!" Trương Vĩ Diệu nhỏ giọng dặn dò người đặc công trẻ tuổi, rồi sau đó nói tiếp với mọi người: "Tôi đã nói như vậy thì đương nhiên là có chứng cứ, nếu không tin thì mọi người hãy nhìn một thứ trong bụng của người này."

Sau khi Trương Vĩ Diệu nói xong thì ra hiệu Long Ba vớt thi thể của ba người xuống, ông đưa tay vào trong bụng của thi thể mà tìm tòi, sau đó có một đồ vật chứa đầy máu bị ông giơ cao lên: "Mọi người xem thứ này là cái gì?"

"A, trên tay của người kia đang cầm lỗ tai người!"

"Đúng vậy, thật sự là lỗ tai người! Con mẹ nó, điều này là thật sao? Chẳng lẽ người cảnh sát này nói thật, mấy người này đã ăn thịt mấy cô gái mất tích?"

"Oe! Anh đừng nói nữa, thật sự là buồn nôn. Bà nội nó, ông đây còn nói đỡ cho họ nữa, không nghĩ tới chúng nó lại là ác ma ăn thịt người!"

Sự sợ hãi và lo lắng lan tràn ra xung quanh, tất cả không biết làm gì khi nhìn vào cái tai mà Trương Vĩ Diệu đang cầm. Chuyện đảo ngược quá nhanh, ai cũng không thể tin được sự thật lại kinh người như vậy. Long Ba nhìn vậy thì nở nụ cười lạnh. Trương Vĩ Diệu diễn rất tốt, tai người cũng là thật, thế nhưng nó thật sự là từ trong bụng người chết mọc ra sao? Người nào khi ăn thịt mà nuốt trọn cái tai người? Lại còn không bị tiêu hóa nữa?"

Long Ba rất hứng thú mà đánh giá Trương Vĩ Diệu, trong tình hình căng thẳng như vậy, có thể sử dụng một âm mưu đơn giản đã có thể khống chế lại tình hình đã nói rõ Trương Vĩ Diệu khá thông minh. Xem ra người đàn ông này còn có giá trị lợi dụng, kế hoạch lúc trước cần thay đổi chút.

Tình hình đã được ổn định lại, đám người trừ trừ một lát rồi chuẩn bị tản đi. Thấy vậy thì Trương Vĩ Diệu thở phào nhẹ nhõm, áp lực trong lòng cũng tiêu tán. Ông rất rõ ràng, chuyện này cũng sẽ không kết thúc đơn giản như vậy, những người này sẽ biết mình bị lừa sớm thôi. Thế nhưng có đoạn thời gian này giảm xóc, Trương Vĩ Diệu có thể chuẩn bị tốt mọi việc, biết được lai lịch rõ ràng của người thần bí.

Thế nhưng đúng lúc này, một tiếng động cơ gầm rú từ phía xa truyền tới, chấn động làm lòng mọi người run rẩy.

"Mẹ nó, mọi người nhìn xem nó là cái gì?"

Thứ phía xa đang lao tới, từ một điểm đen rồi biến lớn lên. Kích thước nó khổng lồ giống như quái vật tiền sử vậy, trên người nó có dính đầy máu thịt của thú hoang, một lớp sơn màu đen chống phản quang và tiếng động cơ nổ to... Tất cả đặc điểm tập trung vào một đó chính là một chiếc xe việt dã to ngang với một đầu tàu. Chiếc xe giống như một đợt thủy triều màu đen, xé rách tất cả mọi cản trở của nó, lao thẳng tới mọi người.

"Là xe! Có người từ ngoài đi tới! Trời ạ, chẳng lẽ cứu viện đã tới rồi, quá tốt rồi, chúng ta được cứu rồi!"

Trong đám người bộc phát ra từng đợt hoan hô. Những người sống sót tranh nhau chen tới cửa lớn, chạy tới chiếc xe việt dã khổng lồ kia. Thấy cảnh này, Trương Vĩ Diệu đầu tiên là sửng sờ sau đó rất vui mừng: "Chẳng lẽ đặc công mình phái ra vẫn còn sống mà trở về? Xe này tới đón mọi người đi? Thế nhưng tại sao chỉ có một chiếc xe... Không được! Không thể để những dân thường kia lên xe, chiếc xe này là tới đón người thần bí kia và mình!"

Nghĩ tới đây, Trương Vĩ Diệu định nổ súng để cảnh cáo. Ông ta phải nhắc nhở người trong chiếc xe kia không thể để những người sống sót tới gần. Một khi xe bị buộc ngừng lại thì những người sống sót đã mất lý trí kia sẽ bao phủ cả chiếc xe, tới khi chiếc xe bị đẩy ngã... Nghĩ tới những chuyện có thể xảy ra thì Trương Vĩ Diệu không rét mà run, bỗng nhiên ông kéo cò, nhắm thẳng vào mấy người chạy đầu tiên, định bóp cò.

Chương 89: Tôi Cũng Không Phải Là Chúa Cứu Thế

"Thịch!"

"Thình thịch!"

"Thình thịch!"

Tiếng va chạm liên tiếp truyền tới, Trương Vĩ Diệu bỗng nhiên không thấy mấy người trước nòng súng của ông nữa, thay vào đó là chân cụt tay đứt của người, đang bay tứ tung trong bán kính mấy trăm mét gần đó.

Vượt quá dự kiến của tất cả mọi người, chiếc xe kia cũng không dừng lại mà lao thẳng tới đám người. Kết quả là những người lao tới chiếc xe việt dã đều đã biến mất. Cơ thể mà bọn họ giống như là đồ chơi xếp gỗ kém chất lượng vậy, bị đập nhẹ đã vỡ thành từng mảnh nhỏ, không cách nào phân biệt đâu là đầu và đâu là chân.

Cứ như vậy, mọi người trơ mắt nhìn chiếc xe việt dã chạy như điên tới, ở sau lưng nó là một con đường được tạo thành từ máu và thịt nát. Cuối cùng, chiếc xe hoàn thành một động tác trôi xe xinh đẹp rồi dừng lại trước cổng chính của khu nghỉ dưỡng. Một người đàn ông trẻ tuổi, cao gầy từ bên trong nhảy xuống, dùng ánh mắt bình tĩnh gần như tàn khốc để quan sát xung quanh.

"Nơi bị rừng cây bao quanh, có một quần thể kiến trúc khổng lồ còn có hơn ngàn người sống sót mất lý trí... Đúng là nơi này, có thể đi tới đây thật sự không dễ dàng mà!"

Thượng Ất đứng cạnh chiếc Unimog U5000 mà nhìn chăm chú vào vết cào ở đầu xe, thần sắc có chút sợ hãi.

Quyết định xuyên qua rừng cây của Thượng Ất hơi gấp gáp, nếu không phải chiếc xe này được bọc thép chắc chắn lại thêm kỹ thuật lái xe rất tốt của An Tinh Vũ thì bọn Thượng Ất đã bị giết chết ở trong rừng rồi.

Trên đoạn đường này, bọn Thượng Ất gặp hơn mười đợt công kích của thú thoái hóa. Lần nguy hiểm nhất là lần gặp một con gấu thoái hóa khổng lồ. Đương nhiên, Thượng Ất chỉ gọi nó là gấu thoái hóa, còn sinh vật khi đứng dậy cao hơn năm mét hình gấu đó có phải là gấu hay không thì Thượng Ất cũng không biết.

Thượng Ất chỉ biết, nếu không phải lúc đó An Tinh Vũ đung gậy một mảnh cây để chạy trốn thì tất cả mọi người đi thẳng tới trong bụng con gấu đó rồi.

Thú thoái hóa kinh khủng, rừng cây kinh khủng, sóng từ trường X kinh khủng... Thượng Ất ngẩng đầu nhìn trời mà quyết định. Trừ khi thực lực tăng mạnh trên diện rộng, nếu không hẳn sẽ không đi vào bất cứ khu rừng nào có sinh vật phong phú cả. Nơi đó là một vùng đất chết, kẻ nào vào thì tương đương với tự sát!

Lúc này hẳn cần hoàn thành hai chuyện, thứ nhất, tìm tới cháu gái của người lãnh đạo - Văn Phi. Thứ hai, đổ đầy xăng xe, thừa dịp đường cũ chưa bị cỏ cây che phủ thì quay trở về. Thế nhưng tình hình trước mắt làm cho Thượng Ất biết, hai chuyện này sẽ rất khó hoàn thành. Chỉ một lát, đám người sống sót đông nghìn nghịt đã bao vây lại, vây bọn Thượng Ất vào giữa.

"Các người là ai? Tại sao lại lái xe đâm chết chúng tôi?"

Trong đám người có một lời chất vấn truyền ra, thế nhưng trong giọng nói có chứa sự sợ hãi, dù sao thì Unimog quá dọa người, cho tới bây giờ chỉ có vài người dám nhìn lên chiếc xe vài lần mà thôi, thử mạnh còn không dám nữa.

"Này, An Tinh Vũ, có người hỏi chú mày tại sao lại lái xe đâm người này? Chú mày vừa rồi nói như thế nào, nói cho họ biết nguyên nhân đi, ha ha ha!" Vương Cường đứng cạnh xe viết đã đang nói, Vương Phương thì đang vịn vào người cậu ta. An Tinh Vũ nghe được lời nói đùa của Vương Cường thì sắc mặt hơi buồn, nửa ngày sau mới nói: "Anh cười cái rắm, tôi làm sao mà biết được lúc đó xe mất phanh. Nếu không phải phản ứng của tôi nhanh thì anh đâu có thể đứng được mà cười nhạo tôi?"

Phanh không ăn? Ngoài ý muốn sao?

Sắc mặt của những người sống sót rất khó nhìn, một cảm giác buồn cười và không chân thật hiện lên. Những người này đang nói đùa sao? Tại sao lại lái chiếc xe có phanh không ăn mà đi nhanh như vậy, khi đâm nát người rồi lại còn cười được nữa... Tại sao mấy tên này lại càn hung hăng hơn cả tên Long Ba kia chứ?

Mọi người cũng ý thức được, phán đoán trước đó của họ là sai lầm. Những người này chắc chắn không phải người của Chính phủ, vậy bọn họ là ai? Tối đây làm gì?

"Câm miệng! An Tinh Vũ kiểm tra tình hình chiếc xe, Điền Bá đi xung quanh tìm xăng. Vương Cường và Vương Phương trông xe, nhớ kỹ bắn chết hết những kẻ tới gần xe ba mét. Bây giờ tôi đi tìm người, sau một giờ tập hợp tại đây, chúng ta phải về trước khi trời tối!"

Thượng Ất thấy hơi lo lắng khi ngẩng đầu lên nhìn trời. Chỉ mấy giờ nữa là mặt trời sẽ xuống núi, nếu như không nắm chắc thời gian tìm tới Văn Phi thì những chuyện vừa làm đã không có ý nghĩa. Còn sau khi tìm được Văn Phi, cô ta có đi theo Thượng Ất hay không thì cũng không phải do ý nghĩ của cô ta quyết định. Đối với Thượng Ất thì giá trị của Văn Phi là có thể đổi được những thứ quan trọng, như tình hạch năng lượng hoặc là vũ khí.

Cho nên, theo Thượng Ất thì Văn Phi chính là vật trong túi bọn họ, bất kỳ kẻ nào đều không thể nhúng chàm!

"Được rồi đại ca, anh yên tâm, ai dám sờ xe một chút thì em sẽ đập nát cái móng của nó. Vương Phương, em qua đây với anh, anh muốn ngồi đây trông xe!"

Vương Cường cười toe toét mà đáp ứng, hai đùi để xuống ngực Vương Phương làm hai quả cầu trước ngực cô bị ép tới bẹp, có thể nhìn rõ ràng qua lớp áo mỏng manh.

"Mẹ nó, các người cũng quá bá đạo đi? Đâm chết người rồi còn muốn chạy sao? Không được, đưa chiếc xe đây!"

"Đúng, không thể để như vậy được, lấy xe bồi thường. Giao ra xe và vũ khí ra, không được đi!"

Có mấy người kêu la ở trong đám người sống sót, đi chậm về phía trước, trong mắt bắn ra ánh sáng xanh lục như sói đói. Bọn họ đang chờ, chờ bọn Thượng Ất lộ ra thân sắc sợ hãi, bọn họ sẽ lao tới cướp xe.

Đáng tiếc họ nghĩ sai, Thượng Ất không kiên nhẫn chút nào. Chỉ thấy nỏ trong tay hắt hơi lắc lư, một đường ánh sáng lạnh bắn tới, người đàn ông cao nhất đầu đón tới che mắt, vừa lăn lộn trên mặt đất vừa kêu thảm thiết.

"Cút ngay! Đừng có chọc tao lần nữa!"

Giọng nói của Thượng Ất lạnh lẽo, hắt không muốn giải thích bất cứ điều gì với những kẻ sống sót này, càng không để bọn họ lên xe. Sự thật đã chứng minh, những người này không đáng thông cảm. Ở kiếp trước, nếu không phải bọn họ ăn Văn Phỉ thì một nửa số người của Thủ đô sẽ không phải chết.

Đương nhiên, trong số này cũng còn người vô tội, thế nhưng ai có thể phân biệt được rõ ràng? Tận thế tàn khốc như vậy đó, Thượng Ất cũng không muốn mình trở thành chúa cứu thế. Bọn họ là thiện hay là ác, chết hay sống thì hãy để ông trời quyết định đi.

Chương 90: Giao Chìa Khóa Xe Ra

Hình như ông trời muốn làm Thượng Ất khó xử vậy, khi hắt định đi tìm kiếm Văn Phỉ thì một tiếng nói thảm thiết của một người phụ nữ truyền tới.

"Cầu xin mấy người, cho con gái tôi lên xe đi, nó mới có ba tháng thôi. Những cảnh sát kia đã mặc kệ chúng tôi rồi, chúng tôi không sống nổi nữa."

Một người phụ nữ tản ra mùi hôi thối đang khóc lóc, cầu xin rồi quỳ xuống dưới chân Thượng Ất. Trong ngực người phụ nữ này có một đứa bé vừa gầy vừa nhỏ đang rên rỉ một cách yếu ớt, đôi tay nhỏ bé đang cố gắng nắm lấy cổ áo của mẹ nó nhưng lại không thể nắm lấy được. Rõ ràng là đứa bé này đã lâu không được ăn rồi, cơ thể đang suy kiệt, chẳng bao lâu nữa liền sẽ chết.

"Cô tới đây." Thượng Ất không có phí chút sức nào đã có thể lôi người phụ nữ dưới đất đứng dậy: "Cô nói, những cảnh sát kia ở đâu? Chỉ cho tôi rồi bịch bánh bịch quy này sẽ là của cô!"

"A, bánh bịch quy! Cho tôi bánh bịch quy, tôi muốn bánh bịch quy! Cảnh sát ở bên kia, người kia là cục trưởng Trương Vĩ Diệu, ở ngay sau lưng các người đó!"

Người phụ nữ này giống như bị điên mà chỉ vào bọn người Trương Vĩ Diệu, sau đó cướp lấy bịch bánh bịch quy, đút thẳng vào trong miệng. Đói khát giống như một con ma quỷ, phá hủy tất cả lý trí của người phụ nữ này. Cô ta thậm chí không chú ý tới, đứa trẻ đang thoi thóp trong lòng cô, khi bị cô rung động mạnh như vậy thì khuôn mặt dần dần tái xgã ta, sau đó không phát ra được bất cứ tiếng động nào nữa, mặc cho vụn bánh bịch quy từ trên miệng mẹ mình rơi xuống trên mặt nó, vẫn không nhúc nhích. Đứa bé đáng thương, sau khi chống đỡ rất lâu với cơn đói bụng lại bị mẹ mình lay động mà chết rồi.

Ở một bên khác, sắc mặt của Điền Bá cũng thay đổi khi nghe thấy lời nói của người phụ nữ này. Điền Bá rất rõ ràng, nếu không có một mục tiêu nào mà muốn tìm lại vợ con mình, tỉ lệ quá nhỏ. Thế nhưng khi gã ta nghe thấy ba từ Trương Vĩ Diệu thì gã ta cảm thấy rất vui mừng. Bởi vì ba ngày trước, Trương Vĩ Diệu đã hạ lệnh tất cả rút lui ở trong bộ đàm của cảnh sát, lúc đó thì Điền Ba mới biết vợ con mình an toàn. Mà lúc này gã ta lại gặp được Trương Vĩ Diệu, nói cách khác thì vợ con gã ta cũng ở trong khu này rồi?

Không còn cách nào bình tĩnh được nữa, Điền Bá tách đám người ra, chạy vội tới hướng của Trương Vĩ Diệu, vừa chạy vừa hét: "Cục trưởng Trương, Lâm Mai và Điền Điền ở đâu? Hai người họ không sao chứ?"

"Điền Bá?"

Thấy Điền Ba đang chạy tới, lúc đầu Trương Vĩ Diệu rất vui mừng thế nhưng sau đó sắc mặt trở nên khó nhìn.

Điền Bá là một cảnh sát xuất sắc nên gã ta là một trong những người Trương Vĩ Diệu quý nhất. Nếu không có hiệu suất phá án rất cao của Điền Ba thì Trương Vĩ Diệu không thể làm cục trưởng cục cảnh sát trước năm

mười tuổi được. Từ một góc độ nào đó, hai người không chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới, mà còn có quan hệ bạn bè thân thiết nữa.

Thế nhưng hôm nay, Trương Vĩ Diệu lại không biết nhìn mặt người bạn này như thế nào nữa. Đúng là vợ con Điền Bá vẫn luôn tại nơi này, cùng đi với đội cảnh sát. Thế nhưng mà ngày hôm qua, Lâm Mai đã mang Diễm Diễm rời khỏi đây, không ai biết rõ tung tích.

Vì vậy Trương Vĩ Diệu còn chửi mắng suốt hạ suốt mười phút. Người kia cũng không có cách nào khác đành nói sự thật ra. Hóa ra Lâm Mai cũng không phải chủ động rời khỏi, mà do Từ Tú Trân - vợ của Trương Vĩ Diệu ép hai người đi. Từ Tú Trân thương con trai ăn không đủ no nên cướp phần đồ ăn của hai mẹ con, hơn nữa còn nói những lời rất ác độc. Lâm Mai là một cô gái có lòng tự trọng rất cao, thấy vậy nên không nói gì mà mang con gái rời khỏi đội cảnh sát, bây giờ cũng không biết tung tích của hai người đâu.

Làm sao bây giờ? Nên nói với Điền Ba như thế nào đây?

Đầu óc Trương Vĩ Diệu được vận dụng với công suất cao thế nhưng vẫn không nghĩ ra được lý do nào cả. Điền Bá rất khôn khéo, lời nói đối bình thường không thể lừa được gã ta, nếu bị gã ta phát hiện thì có thể sẽ gây xung đột tại chỗ... Tình hình của Trương Vĩ Diệu lúc này rất không tốt, càng ngày càng lo lắng hơn.

"Cục trưởng Trương, người kia là người của ông sao? Tôi cảm thấy chiếc xe của gã ta rất tốt, ông đi nói với gã ta rằng đội cảnh sát muốn trưng dụng chiếc xe của bọn họ, để bọn họ phối hợp, sau đó Quốc gia sẽ bồi thường cho họ."

Long Ba nhìn chăm chú vào chiếc Unimog U5000, sắc mặt cũng là lần đầu tiên có sự thay đổi.

Chiếc xe này xuất hiện quá đúng dịp, mặc dù chiếc Audi A8 kia khá chắc chắn thế nhưng cũng không thích hợp đi trong địa hình rừng núi, không gian trong xe cũng quá nhỏ. Mà chiếc xe việt dã này khác biệt, thân xe rất lớn hơn nữa cả xe còn rất chắc chắn, là sự lựa chọn số một cho việc chạy trốn mà.

Long Ba cần chiếc xe này, đặc biệt khi hắn biết người cảnh sát duy nhất trong xe lại là người của Trương Vĩ Diệu thì Long Ba càng chắc chắn về điều đó. Nghĩ vậy cũng là điều bình thường, ngay cả Trương Vĩ Diệu đều phải nghe lệnh của mình, tên Điền Bá kia có tư cách gì mà phản đối chứ? Còn mấy bình dân khác ở trên xe...

Long Ba nhìn mấy người Thượng Ất mà nhếch miệng cười lạnh. Trước lực lượng cơ bắp đạt tới 950kg của mình thì hắn không cho rằng mấy tên bình dân kia có tư cách nói chuyện với hắn.

Đúng vậy, Long Ba là một chiến sĩ tiến hóa, dị năng là trọng lượng. Đương nhiên hắn cũng không thích từ "Chiến sĩ tiến hóa" lắm, thế nhưng những nhà khoa học khi tiêm một lọ thuốc thần bí vào cơ thể hắn đã nói qua, bọn họ là người đưa loài người tiếp tục tiến hóa, chỉ có "Chiến sĩ tiến hóa" mới có thể xứng đáng với lực lượng mạnh mẽ của họ. Long Ba, Tiểu Ngũ, Khiêu Tảo và Lệ Man là những chiến sĩ tiến hóa mạnh mẽ nhất trong số những chiến sĩ tiến hóa, và nhiệm vụ của họ hiện tại là bảo vệ tiểu thư Văn Phi.

"Gã ta muốn chiếc xe này sao? Được rồi, tôi sẽ cố gắng hết sức, thế nhưng gã ta phải đáp ứng, phải mang theo tôi và người nhà của tôi đi cùng!"

Trương Vĩ Diệu cắn răng mà nói, việc đã tới nước này thì ông chỉ có thể lựa chọn đi cùng đám người Long Ba. Còn Điền Bá, Trương Vĩ Diệu chỉ mong gã ta đừng quá cố chấp, nếu như gã ta vẫn không chịu nhường chiếc xe ra thì mình đành phải nổ súng.

"Cục trưởng Trương, người nhà của tôi đâu? Lần trước ông đã nói hai người họ đang ở cùng đội cảnh sát..."

Đứng trước mặt của Trương Vĩ Diệu, Điền Bá còn không kịp hỏi han mà đã hỏi ngay. Tình hình của vợ con luôn là một mối lo của Điền Bá, gã ta rất muốn nhìn thấy hai người. Đáng tiếc nhìn xung quanh gã ta một lượt chỉ thấy toàn đặc công cầm súng đang dùng ánh mắt tò mò nhìn mình, thêm một người đàn ông to lớn đang nhìn mình mà thôi.

"Điền Bá, cậu không có việc gì đúng là quá tốt. Cậu nghe lời tôi, nơi này có một nhân vật lớn đang cần rút lui, bọn họ cần xe của cậu. Chìa khóa xe

đâu? Đưa cho tôi đi, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này." Trương Vĩ Diệu vươn tay ra, sắc mặt cố giữ sự bình tĩnh. Thế nhưng Điền Bá vẫn có thể phát hiện được sự lo sợ trong giọng nói của ông, sắc mặt gã ta thay đổi mấy lần sau đó hỏi một câu rất nghiêm túc: "Cục trưởng Trương, người nhà của tôi ở đâu? Xin hãy trả lời tôi, lập tức!"

"Chuyện này... Đội trưởng Điền, bây giờ đang là thời điểm đặc biệt, nhiệm vụ của quốc gia là quan trọng nhất. Cậu không nên quên cậu là ai, hiện tại tôi dùng chức vụ cục trưởng cục cảnh sát ra lệnh cho cậu, đưa chìa khóa xe ra đây rồi về đơn vị, nghe lệnh của tôi!"

Chương 91: Tra Tấn

"Nhiệm vụ quốc gia? Giao ra chìa khóa xe?"

Điền Bá không dám tin nhìn cấp trên, giống như trước mắt là người xa lạ vậy. Lâu ngày gặp lại, sau khi vượt qua hàng loạt nguy cơ thì câu đầu tiên lại là muốn xe? Trong nháy mắt, Điền Bá cảm thấy bản thân đã già đi rất nhiều vậy. Gã ta không rõ, Trương Vĩ Diệu hào sảng nhiệt tình, trọng tình trọng nghĩa lúc đầu đâu rồi, tại sao lại trở nên xa lạ như vậy. Nhìn sắc mặt dữ tợn của đối phương thì một luồng cảm giác cháng lạnh đột nhiên xuất hiện trong lòng Điền Bá.

"Trương Vĩ Diệu, ông làm gì gia đình tôi rồi? Nói đi, vợ con tôi ra sao? Mau nói!"

Điền Bá tóm tới hai vai của Trương Vĩ Diệu mà lắc, hai tay mạnh mẽ như kìm sắt làm bả vai của Trương Vĩ Diệu bầm tím lại. Thấy vậy thì những đặc công xung quanh gã ta lập tức vây quanh gã ta lại, trong đó có một người cao gầy, trên cánh tay còn xăm hình rồng bay đi tới, tóm lấy bả vai của Điền Bá và nói một cách lạnh lùng: "Thả cục trưởng ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí!"

"Không khách khí cái mẹ nó chứ!"

Bởi vì quan tâm tình trạng người nhà mà sự tức giận mà Điền Bá kiềm chế đã lâu lập tức bộc phát. Tên đặc công có hình xăm chỉ cảm thấy cánh tay bị

tê liệt, sau đó cả trời đất đều xoay tròn, mặt đất đập thẳng tới mặt của hắn ta.

"Ầm ầm!"

Điền Bá sử dụng kỹ năng ném qua vai một cách hoàn mỹ, ném một tên đặc công khoảng 8-90 kg ngã xuống như chó chết nằm trên đất. Trong thời gian này, lý trí của gã ta bị sự tức giận che khuất. Thậm chí gã ta còn không cảm nhận được lực lượng gã ta vừa dùng đã vượt quá xa quá khứ.

Trong bất tri bất giác, thuốc hoạt tính mà Thượng Ất cho gã ta đang cải tạo cơ thể của gã ta, kích hoạt tiềm năng của cơ thể. Lúc này, tổ chất thân thể của Điền Bá đã vượt qua xa tất cả đặc công nơi này. Tăng thêm kỹ năng chiến đấu được bồi dưỡng trong thời gian dài chiến đấu, kể cả là Thượng Ất cũng chưa chắc có thể chiến thắng gã ta một cách dễ dàng.

"Ai u, eo của tôi..."

Đặc công có hình xăm đang đau đớn mà lăn lộn trên mặt đất, một đòn này của Điền Bá quá kinh khủng, suýt nữa thì hắn ta bị ném gãy xương. Những đặc công xung quã ta thấy vậy, vội vàng giơ súng lên chỉ vào Điền Bá, sợ mình là mục tiêu công kích tiếp theo.

"Trương Vĩ Diệu, con bà nó, ông mau nói cho tôi biết vợ và con tôi ở đâu? Nếu dám lừa tôi thì tôi sẽ giết chết ông, kể cả khi tôi chết!"

Lửa giận trong lòng gã ta càng ngày càng tăng, Điền Bá cảm thấy cả người khó chịu, giống như cả người có lực lượng rất dư thừa, cần phát tiết ra ngoài. Thế nhưng khi gã ta định tóm lấy Trương Vĩ Diệu, chuẩn bị ép đối phương nói thật thì có một lực lượng kinh khủng tóm lấy tay gã ta, đẩy gã ta ra ngoài.

Một tiếng nói rất kiêu ngạo cũng truyền tới: "Chỉ là một người đột biến về phương diện lực lượng mà thôi, cũng dám ngông cuồng trước mặt Long Ba tôi sao. Lập tức giao ra chìa khóa xe, nếu không tao sẽ bẻ gãy tay mày, để mày biết lực lượng chân chính là như thế nào."

"Muốn bẻ gãy cánh tay tao sao? Cút ngay!"

Bị người khác tóm lấy cánh tay nhưng Điền Bá cũng không bối rối, ngược lại hơi hưng phấn. Gã ta cúi lưng, xoay hông, cong người, hai tay dùng sức, một series những chiêu thức phản kháng được bản năng được mang ra sử dụng, trong nháy mắt có một luồng lực lượng mạnh mẽ phun ra ngoài...

Răng rắc!

Tiếng xương gãy truyền ra, trên mặt những người xem lập tức lộ ra vẻ mặt hồi hộp. Bởi vì cánh tay của cả hai người đang quấn quýt lấy nhau, bọn họ không biết là người nào gãy tay cả.

Thế nhưng kết quả xuất hiện rất nhanh, Long Ba vẫn cười lạnh như cũ, mà Điền Bá thì đang đau đớn tới mức mắt trợn to, cánh tay phải mềm nhũn... Một trận giao thủ giữa dị năng lực lượng, Điền Bá bị bại hoàn toàn.

"Đau không? Aiz, bọn sâu kiến hèn mọn, luôn luôn không biết lượng sức mà khiêu chiến mục tiêu không thể chiến thắng. Giao chìa khóa ra đi, nếu không tao sẽ cắt đứt cánh tay của mày, để mày biết được việc đau tận tim gan là như thế nào."

Long Ba nói một cách thoải mái, tóm vào cánh tay bị gãy của Điền Bá mà dùng sức, một cổ đau đớn từ nơi gãy xương chui thẳng tới não Điền Bá, mắt gã ta tối sầm lại suýt chút nữa là đau tới ngất đi, đối phương thế mà muốn dùng tay xé đứt tay gã ta!

"Mày... mày đừng hòng. Trừ khi nói cho tao biết người nhà của tao ở đâu, nếu không thì đừng hòng có được chìa khóa, a!"

Điền Bá hét thảm, mồ hôi lạnh nhỏ xuống từ trán to như hạt đậu. Cánh tay của Điền Bá đang bị bẻ quặt lại bởi tay của Long Ba, chỉ một lát đã bị vụn vụn lại với nhau rồi.

Chênh lệch quá lớn... Điền Bá cảm thấy lực lượng của đối thủ ít nhất cũng lớn gấp ba mình! Đối thủ chỉ cần dùng một tay cũng có thể làm gã ta mất năng lực phản kháng. Mà mình thì giống như đồ chơi vậy, không có thể chiến thắng gã được. Người này là ai? Chẳng lẽ gã là vệ sĩ của người thần bí kia? Năng lực cũng quá kinh khủng đi.

"Đúng là hán tử, rất kiên cường. Thế nhưng mày có thể chịu bao lâu đây? Đau đớn sẽ làm con người tỉnh táo, nếu mày còn không muốn giao chìa khóa ra thì hãy để tao cho mày càng tỉnh táo hơn đi!"

Long Ba rất nhẹ nhàng và thoải mái, từ khi trở thành chiến sĩ tiến hóa thì Điền Bá là người đầu tiên gã gặp được người biến dị phương diện lực lượng. Mặc dù đối với gã thì lực lượng của Điền Bá vẫn rất yếu. Thế nhưng vẫn mạnh hơn rất nhiều so với những người sống sót bình thường. Bởi vậy Long Ba cảm thấy vận gãy tay tên này thoải mái hơn nhiều đâm chết vài tên bình dân. Thế nhưng khi gã định dùng sức kéo đứt cánh tay phải của Điền Bá, thì có một luồng gió lạnh đánh tới, làm Long Ba kinh hãi, giơ tay lên che trước ngực.

"Ầm ầm!"

Dao phay trong tay Thượng Ất chém vào hai tay của Long Ba, vang lên những tiếng giống vật nặng va chạm với nhau. Theo lý thuyết thì không có khả năng, bởi vì dao phay rất sắc bén, cả cái dao cũng khá mỏng, bổ trúng người thì cũng không thể vang lên tiếng đó được.

Thế nhưng việc này lại phát sinh, khi dao phay va chạm với bàn tay của Long Ba thì người xem vô cùng kinh ngạc khi thấy dao phay bị gãy vỡ thành rất nhiều mảnh nhỏ. Mà đôi tay của Long Ba chỉ văng ra vài giọt máu mà thôi, dao phay chém vào đôi tay này nhưng không thể chém đứt tay của gã được, cộng thêm lực lượng của Thượng Ất cũng rất lớn cho nên thân dao phay không chịu được lực, bắt đầu vỡ vụn, như vậy thì mới có tiếng vang nặng nề như vậy.

"Mày dám đánh lén tao sao? Mày là ai?"

Long Ba rất tức giận mà nhìn Thượng Ất, sắc mặt gã xgã ta xám lại. Nếu không phải vừa rồi mình phản ứng nhgã ta thì con dao phay kia có lẽ đã chặt đứt cổ gã rồi. Từ khi trở thành chiến sĩ tiến hóa tới nay, đây là lần đầu tiên mà gã gặp người có thể uy hiếp tính mạng gã, càng là lần đầu tiên bị thương đổ máu.

Chương 92: Kiến Cánh Không Lồ Thoái Hóa

"Chiến sĩ cải tạo gen sao?"

Thượng Ất không có trả lời mà nhìn Long Ba đầy hứng thú. Dưới sự hỗ trợ của dị năng từ con mắt, Thượng Ất có thể thấy được quanh người Long Ba có một vòng sáng màu vàng đất khá nặng nề. Đặc biệt là trên cánh tay đầy cơ bắp của gã, phía trên có một vòng sáng tới lóa mắt, sáng hơn nhiều những sinh vật mà Thượng Ất từng thấy.

Điều này làm Thượng Ất nhớ tới một loại người, những người này thuộc quân đội, là những chiến sĩ được những nhà khoa học cải tạo thành mạnh mẽ giống như quái vật, bị người sống sót gọi là chiến sĩ cải tạo gen. Lúc đầu, bọn họ cũng là một chiến sĩ với cơ thể rất mạnh mẽ, sau đó các nhà khoa học trong quân đội lại cấy thêm một vài đoạn gen của một vài sinh vật mạnh mẽ vào cơ thể bọn họ, điều này làm bọn họ có được những đặc điểm mạnh mẽ của loài động vật đó.

Giống như gã Long Ba trước mắt này, cánh tay khổng lồ đầy cơ bắp có thể kẹp lấy mã tấu của gã không thể là đặc điểm cơ thể của loài người bình thường được. Thượng Ất suy đoán, trong cơ thể gã này có thể có được đoạn gen của mấy loài lớn như tinh tinh, voi... Mà nhà khoa học cải tạo gã có năng lực rất cao, từ trận chiến đấu vừa rồi có thể thấy được rằng Long Ba được cải tạo rất hoàn mỹ. Gã có được lực lượng rất lớn tăng thêm tốc độ phản ứng nhanh và cảm giác nhạy cảm của chiến sĩ cao cấp... Loài người có thể khổng chế công nghệ cải tạo gen đúng là mạnh hơn nhiều những sinh vật bị ngôi sao kia phóng ra sóng từ trường ảnh hưởng mà bị ép thoái hóa kia.

Thượng Ất có thể kết luận rằng, nếu tên Trần Nhị Cầu hoặc chó cảnh sát thoái hóa kia gặp Long Ba bây giờ thì bọn chúng sẽ rất thảm. Long Ba có thể xé nát bọn họ ra thành từng mảnh bằng một cách rất đơn giản.

Chiến sĩ cải tạo gen thật đáng sợ... Nhìn chăm chăm vào cơ thể đầy cơ bắp này mà sắc mặt của Thượng Ất trầm xuống. Hắn cảm thấy mình đã sai lầm, mình đã nghĩ chuyện này đơn giản quá mức rồi. Thượng Ất cũng không ngờ rằng người hộ tống Văn Phỉ lại là chiến sĩ cải tạo gen.

Quan trọng hơn đó là An Tinh Vũ còn nói, vệ sĩ đi theo bảo vệ Văn Phỉ khoảng bốn người. Nếu bốn người này đều là chiến sĩ cải tạo gen thì kế hoạch muốn cướp Văn Phỉ đi của mình rất buồn cười. Đám người họ có thể an toàn mà rời khỏi hay không còn là vấn đề.

Nghĩ vậy, Thượng Ất ném thanh đao gãy trên tay đi, móc một khẩu súng ngắn ra, bình tĩnh mà nói: "Nơi này có một cô gái tên là Văn Phỉ, để cô ấy ra đây, tôi đưa cô ấy đi."

"Văn Phỉ? Làm sao mà biết cái tên này?"

Long Ba nhìn Thượng Ất bằng ánh mắt cảnh giác, cái tên "Văn Phỉ" quan trọng như thế nào thì chỉ có bốn người vệ sĩ bọn họ mới biết, cái tên này là tương lai của Trung Quốc. Trong quyền hạn của mình, Long Ba chỉ biết quân đội đang tìm mấy người. Một trong số đó chính là Văn Phỉ, một người khác là một cô gái họ Triệu, bây giờ hình như đã mất tích. Mà người đàn ông cuối cùng thì tên, tuổi và thân phận đều là tin tức mật cấp cao nhất, Long Ba cũng không biết được.

Nói tóm lại, Long Ba chắc chắn là trong đất nước này, người có thể biết tới tên "Văn Phỉ" chắc chắn không quá mười người, mà người đàn ông trước mặt này lại có vẻ khá rõ về cô ta, hắn ta làm sao có thể biết được? Hắn là ai?

"Đừng hỏi tao làm sao mà biết. Đưa Văn Phỉ cho tao, nếu không chúng mày sẽ chết hết!" Thượng Ất hơi lo lắng mà nói với Long Ba, không biết vì sao mà hắn luôn cảm thấy có sinh vật nào đó nhìn chăm chăm mình. Loại cảm giác này rất khó chịu, Thượng Ất cảm thấy, bọn người Văn Phỉ chết ở nơi này trong kiếp trước cũng không đơn giản như mình nghĩ.

"Mày đang uy hiếp tao sao? Nhóc con, khẩu súng bé tí thế kia thì làm gì được tao chứ? Mày chém tao tao còn chưa tính toán, vậy thì bây giờ..."

Long Ba đang nói thì chợt cảm thấy gáy đau nhói, phản xạ vô thức đưa tay ra phía sau, trên ngón tay gã xuất hiện một tiếng kêu sắc bén.

"Mẹ nó, con này là con gì?"

Trương Vĩ Diệu và những đặc công xung quanh đều hoảng sợ mà nhìn chăm chăm vào một bóng đen trong tay Long Ba, đây là một con côn trùng có cặp cánh trong suốt, đầu to bằng bàn tay. Cả người đen tuyền, cơ thể chia làm ba đoạn, đoạn giữa có tám cái chân dài, đoạn cuối là một cái bụng to có rất nhiều lông đen, trên đầu còn có một cái miệng rộng sắc bén như hai thanh đao vậy.

Kiến? Kiến cánh?

Thấy con kiến còn đang giãy dụa một cách điên cuồng trong lòng bàn tay mình mà Long Ba cảm thấy khó tin. Con kiến bình thường chỉ lớn bằng hạt gạo, thế mà bây giờ chỉ trong vài ngày ngắn ngủi nó đã khổng lồ như vậy, thật sự không thể tưởng tượng được. Mà răng nanh của nó lại rất sắc bén, chỉ một lát mà đã cắn mất một khối thịt tại lòng bàn tay Long Ba rồi.

"Mẹ nó, dám cắn ông mày à, tao đâm chết mày!"

Bị thương liên tiếp làm Long Ba rất tức giận, gã vứt con kiến xuống đất rồi giơ chân lên, đâm mạnh xuống, làm cho nội tạng con kiến bắn tung tóe ra tận mười mấy mét. Thế nhưng ngay lúc đó, lại có hơn mười bóng đen từ trên không lao xuống, bao trùm cả người Long Ba lại. Người ngoài nhìn vào, Long Ba giống như một cây gỗ lớn bị kiến chiếm lĩnh vậy.

"Nguy rồi! Là bầy kiến! Trời ạ, chạy mau!"

Đám người ngẩng đầu nhìn tới không trung, chỉ thấy lít nha lít nhít bóng đen từ trên trời ập xuống. Vô số Kiến cánh khổng lồ, giống như máy bay chiến đấu mini vậy, dùng tốc độ cực nhanh xông tới loài người. Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm, tiếng cầu cứu, tiếng hét tuyệt vọng vang lên bốn phía. Vô số người không kịp chạy trốn bị bầy kiến bao phủ, chỉ vài giây sau thì trên mặt đất có vô số thi thể máu thịt be bét.

"Phanh phanh!"

Thượng Ất liên tục nổ súng bắn tới Kiến cánh màu đen, cả người chạy với tốc độ cực nhanh phóng tới căn phòng. Hẳn phát hiện đám kiến này trừ phần bụng có vẻ mềm mại thì những bộ phận khác đều rất cứng, đạn súng ngắn chỉ làm xác ngoài chúng hơi lõm mà thôi, không thể xuyên thủng được. Lúc này, tận thế mới xuất hiện khoảng năm ngày mà thôi, thú thoái hóa đã có thể chống lại được vũ khí nóng của loài người, quá kinh người. May mà bầy kiến này vẫn chỉ hành động theo bản năng mà săn thức ăn. Mà khi chúng rơi xuống đất thì đã mất đi ưu thế của mình, cũng không mạnh hơn con người là bao nhiêu. Bởi vậy càng ngày càng nhiều người sống sót phát hiện điều này, cũng bắt đầu chạy tới khu vực trung tâm.

"Mẹ nó, tại sao những con kiến này lại tấn công chúng ta?"

An Tĩnh Vũ và Điền Ba thì theo sát sau lưng Thượng Ất, vừa chạy vừa xử lý vài con Kiến cánh tối, sau khi đóng cửa phòng lại thì ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển. Trong phòng này chỉ còn ba người bọn họ, bởi vì hai chân Vương Cường không tiện di chuyển nên Vương Cường và Vương Phương vẫn ở trong xe, không rõ sống chết.

Chương 93: Ma Nữ Ra Sân

"Không biết." Thượng Ất lắc đầu, nói bằng một giọng không chắc chắn: "Bình thường thì phạm vi lãnh thổ của bầy côn trùng như kiến rất mạnh. Trừ khi là trời mưa to hoặc tổ của nó bị nước cuốn trôi, cũng có thể là do thiên địch tấn công Kiến chúa, nếu không thì chúng sẽ không rời khỏi rừng cây mà tấn công loài người."

"Thế nhưng bên ngoài đang nắng ấm nha, làm gì có mưa?" An Tĩnh Vũ hét lớn, vừa rồi có một con Kiến cánh suýt chút nữa thì cắn đứt cổ họng hắn ta rồi. Chưa bao giờ cái chết lại cách hắn ta gần như vậy, bây giờ trên mặt An Tĩnh Vũ còn khủng hoảng, hai tay vẫn đang run rẩy.

"Vậy thì chỉ còn lại một khả năng, có sinh vật nào đó đuổi bọn chúng tới đây!" Thượng Ất đứng dậy, khuôn mặt trầm xuống mà nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có vài người sống sót chạy qua, phía sau bọn họ là bầy kiến lớn. Lúc này Thượng Ất mới kinh ngạc, chỉ một lát mà đã có

thêm hai loài kiến nữa tham gia lần đi săn này.

Một loại trong đó có màu nâu đen, không có cánh. Thế nhưng to gần gấp đôi Kiến cánh, nó có mười cái chân chạy cực nhanh. Chỉ một giây đã biến mất làm Thượng Ất còn tưởng nó không phải là kiến mà là mèo chứ.

Một loại kiến khác nhỏ hơn nhiều, chỉ bằng nửa bàn tay người trưởng thành, cả người nó trắng bệch, hơi giống kiến vàng khổng lồ. Những con kiến này luôn đi theo Kiến cánh và kiến nâu, tốc độ hơi chậm hơn chúng. Thế nhưng chúng nó có hai cái râu rất dài, thỉnh thoảng hơi động đậy là có thể phát hiện được loài người đang núp ở một nơi bí mật gần đó, sau đó nó thông báo cho kiến nâu và kiến cánh tới giết người và chia ăn.

Phân công rõ ràng, phối hợp rất tốt, hiệu suất cao... Nhìn những con kiến này giống như là một quân đội làm Thượng Ất càng lo lắng hơn.

"Chẳng lẽ kiếp trước Văn Phi không phải bị người sống sót ăn hết mà là do những con kiến này giết hay sao? Thế nhưng cũng không đúng, có chiến sĩ cải tạo gen như Long Ba bảo vệ, mặc dù không thể đánh thắng bọn kiến này nhưng chạy trốn vẫn rất dễ dàng. Thế nhưng mà tất cả đều chết hết, không sống sót người nào cả... Chẳng lẽ không phải bầy kiến thoái hóa ăn Văn Phi mà là do sinh vật đã ép bầy kiến ra đây? Thế nhưng nó là cái gì? Trên đời này còn có gì có thể để bầy kiến này trốn đi?"

Thượng Ất lo lắng và sợ hãi, không biết chính là đầu nguồn của mọi sợ hãi. Thượng Ất không sợ bất cứ thú thoái hóa nào nhưng hấn lại sợ kẻ thù ẩn nấp trong chỗ tối và đánh lén mình.

"Thượng Ất, tôi xin anh một chuyện, nếu lát nữa tôi chết đi thì anh hãy tìm và bảo vệ vợ con tôi được không?"

Mặt Điền Ba xám như tro tàn, ở bên ngoài đều là kiến ăn thịt người, trong tình hình này mà muốn tìm tới vợ con thì khả năng gần bằng không. Thậm chí, Điền Ba còn không dám nghĩ hai mẹ con phải gặp tình huống kinh khủng như thế nào. Anh chỉ có thể mong chờ rằng sẽ có kỳ tích xuất hiện, hi vọng những con kiến này không có phát hiện ra hai người mà thôi.

"Được rồi." Thượng Ất gật đầu, từ mới đầu hẳn đã không cho rằng người nhà Điền Ba có thể sống sót rồi. Hiện tại hẳn chỉ có thể cố hết sức mà giúp đỡ, còn lại thì theo ý trời vậy.

Lại nhìn ra phía ngoài lần nữa, hiện giờ người còn sống đã không còn mấy. Trong hành lang lớn như vậy mà lại rất yên tĩnh, chỉ có phía xa còn chút âm thanh, sau đó từng đường bóng đen chạy nhanh tới phía xa.

"Chúng ta đi thôi, mục tiêu mà chúng ta đang tìm chắc là ở tầng cao nhất." Thượng Ất ra hiệu Điền Ba và An Tinh Vũ đi theo, hẳn cẩn thận mở cửa ra, đi chầm chầm tới cầu thang bộ rồi chậm rãi leo lên tầng. Trong trí nhớ của Thượng Ất thì Văn Phi luôn ở tại tầng cao nhất của tòa nhà này, nơi đó có một phòng tổng thống với đầy đủ tiện nghi, cũng là một phòng đặc biệt nhất của toàn bộ khu vực này. Ở kiếp trước, có rất nhiều người sống sót thảo luận qua chuyện này, một ít người còn khẳng định rằng tận mắt thấy tên lửa đạn đạo bắn trúng tòa nhà cao tầng đó.

Thượng Ất cũng không còn thời gian suy nghĩ lời đồn đó là thật hay giả, hẳn chạy nhanh tới đó, muốn trước khi những con kiến thoái hóa tới thì đã cướp được Văn Phi rồi.

...

"Tiểu Ngũ, mày và Bộ Chết thu dọn đồ đạc đi, Lệ Man vào phòng mời tiểu thư đi ra ngoài. Chúng ta phải đi ngay, nếu không đi thì sẽ chết rất thảm."

Trong phòng cao nhất của tòa nhà, Long Ba chỉ huy ba vệ sĩ còn lại thu dọn đồ đạc, thậm chí gã còn không kịp xử lý vết thương trên người mình. Những con kiến thoái hóa kia rất kinh khủng, nếu không phải Long Ba va sập tường rồi chạy trốn thì gã sẽ chết tại miệng những con Kiến cánh đó rồi.

"Long Ba, bên ngoài có chuyện gì vậy? Vết thương trên người anh là sao?"

Trong phòng có một cô gái duy nhất, cũng chính là Lệ Man nhìn Long Ba bằng ánh mắt kinh ngạc. Tại trong trí nhớ của cô, cô chưa bao giờ thấy Long Ba bị thương nặng như vậy. Long Ba là đội trưởng đội vệ sĩ, gã có thể chống đạn, dùng tay không xé nát hổ dữ, rất kinh khủng. Thế nhưng lúc này, trên người Long Ba có hơn trăm vết thương, nhất là trên cánh tay phải

của gã còn có một vết đao sâu tận xương, Lê Man chỉ nhìn mà cũng thấy sợ hãi. Nếu một đao đó chém vào người cô... sắc mặt của Lê Man rất khó nhìn, cả người sợ tới mức run rẩy.

"Bên ngoài có một bầu kiến thoái hóa, vết thương trên tay là do một người đàn ông gây ra... Bọn họ lái một chiếc việt dã, chúng ta xuống tới cướp chiếc xe kia trước rồi chạy khỏi nơi này!"

Long Ba kiểm tra trang bị rất nhanh, vẻ mặt cũng không được tự nhiên. Lời nói của Lê Man để gã nhớ tới Thượng Ất, càng làm vết thương trên tay đau đớn hơn.

"Long Ba, tên đáng ghét, đã nói rồi, đang trong thời gian ngủ trưa thì không nên quấy rầy tôi, mỗi lần anh đều không nhớ được, thật sự là đáng ghét! A? Anh bị người đánh sao? Ha ha, ai ra tay vậy?"

Một tiếng nói trong trẻo nhưng có phần ngang ngược của phái nữ truyền ra từ trong phòng, sau đó một người mặc bộ đồ ngủ in hình Hello Kitty đi ra, nhìn thì chỉ có khoảng mười ba hoặc mười bốn tuổi.

"Tiểu thư Văn Phi, xin mời cô thay quần áo rồi theo chúng tôi rời khỏi nơi này." Nghe được tiếng cười nhạo của cô gái thì sắc mặt Long Ba thay đổi. Cô gái này tên là Văn Phi, là đối tượng bảo vệ của bốn người, cũng là một tiểu ma nữ làm Long Ba rất nhức đầu.

Thật ra Văn Phi rất xinh đẹp, mới mười ba tuổi đã có một gương mặt xinh đẹp, dáng người lại rất hoàn hảo. Theo lời của Văn Phi thì khi cô ở nước ngoài đều uống sữa bò của hoàng gia, ăn rau quả cũng đều là mặt hàng cao cấp nên mới được như vậy. Thế nhưng Long Ba lại không cho rằng là như vậy, gã đã gặp mặt ông nội của cô là Văn Thiên Hoa, cũng từng gặp người nhà của Văn Phi nên gã biết, cả nhà này đều có một bộ gen rất tốt, nam thì đẹp trai nữ thì xinh gái, nếu như không phải họ đều ở trong cơ quan chính phủ thì Long Ba cảm thấy, từng người trong họ đều có thể trở thành diễn viên chính của những bộ phim thần tượng!

Chương 94: Tổng Giám Đốc Bá Đạo Và Loli

Thế nhưng rất đáng tiếc, dưới bề ngoài xinh đẹp chính là tính cách giống như ma nữ của Văn Phi làm cho mọi người đau đầu. Tự tư, tùy hứng, quan niệm không giống người thường mà lại tôn trọng bạo lực. Thịnh thoảng Long Ba còn suy nghĩ, nếu mà cô nàng này không có gia tộc mạnh mẽ thì không biết có thể sống bao lâu? Một tuần? Ba ngày hay một giờ?

Số mệnh của mỗi người đều khác biệt, có người sử dụng thời gian là cả đời mới có thể để cho con cái của mình bằng bạn bằng bè, thế nhưng gia tộc của Văn Phi rất thẳng thắn đưa Văn Phi tới đích. Cho nên mặc kệ Văn Phi là tiên nữ hay là ma nữ, dù có chết thì Long Ba vẫn phải bảo vệ cô trở lại quân đội, đây chính là chức trách của Long Ba, cũng là số mệnh của họ.

"Tiểu thư Văn Phi, cô đừng nói đùa, bên ngoài đang rất nguy hiểm, cô phải rời đi ngay lập tức. Nếu không đợi những con kiến thoái hóa kia đi tới thì chúng ta chỉ có chết mà thôi!"

Long Ba rất kiên nhẫn mà giải thích với Văn Phi, mà đúng lúc này, ngoài cửa sổ phát ra những tiếng vù vù, đám người quay qua chỉ thấy một con kiến cánh khổng lồ đang bay ở bên ngoài, họ có thể nhìn rõ được cái bóng của mình trong hai mắt kép màu đen của nó.

"A, một con kiến khổng lồ, nhìn trông rất đáng sợ..." Văn Phi hơi híp mắt lại rồi đi tới cạnh cửa sổ. Nữ vệ sĩ Lê Man lại hơi hồi hộp đi cạnh cô mà khuyên nhủ: "Tiểu thư Văn Phi, cẩn thận, đừng đi tới gần cửa sổ, con kiến này rất nguy hiểm, đừng để mình bị thương!"

"Cô nói đúng, tôi không thể để nó cắn mình được... Ừ, Tiểu Ngũ, anh đi lên đi! Anh bắt con kiến lớn kia lại, tôi muốn giải phẫu nó! Con kiến lớn như vậy có thể nó sẽ có tinh hạch năng lượng, không thể lãng phí được!" Văn Phi nói rất nghiêm túc thế nhưng lông mày của Long Ba lại nhíu lại, trên mặt cũng xuất hiện vẻ tức giận. Gã rất hiểu Văn Phi, cô ta không phải là muốn lấy tinh hạch năng lượng mà cô ta đang muốn bắt một con kiến tới chơi mà.

Con kiến này chỉ có lớn bằng bàn tay mà thôi, coi như nó có tinh hạch năng lượng thì lớn được bao nhiêu đây? Hơn nữa, nếu họ có thể trở lại quân đội thì chỉ cần dựa vào thân phận của Văn Phỉ muốn bao nhiêu tinh hạch năng lượng mà không được?

Tinh hạch năng lượng cũng không quý giá đối với Văn Phỉ, cô ta làm vậy chính là đang tùy hứng. Con bé này chính là như vậy, chỉ cần muốn làm chuyện gì thì mặc kệ là trời sập đất nứt, cô vẫn phải làm, nếu không thì sẽ rất ồn ào. Hiện tại, con kiến kia đã hấp dẫn được sự chú ý của cô, nếu cô không bắt được nó thì tiểu ma nữ này chắc chắn sẽ không rời đi.

"Tiểu thư Văn Phỉ, thời gian của chúng ta đã không còn nhiều! Nếu cô muốn bắt kiến thì phía dưới vẫn còn rất nhiều, thế nhưng cô nếu mà không đi nhanh thì chúng ta sẽ không có cơ hội cướp chiếc xe việt dã kia, càng không có cách nào giải phẫu con kiến!"

Long Ba cố gắng nhẫn nại, thế nhưng sắc mặt càng tối lại. Đang khi nói chuyện thì lại có thêm hai con kiến xuất hiện ngoài cửa sổ, dùng hai cái càng sắc bén bên miệng cắn cửa sổ thủy tinh làm phát ra những tiếng kết kết chói tai.

"Cướp xe? Cướp của ai? Hình như là một chuyện rất thú vị... Chờ chút, Long Ba, vết thương trên người anh có phải là do chủ của chiếc xe làm đúng không? Ha ha, lại còn tự nhận là cao thủ nữa chứ, tôi thấy anh nói khoác hơi lớn rồi đấy!" Văn Phỉ cười tới mức cả người run rẩy, bộ ngực phập phồng, nghe thấy Long Ba bởi vì cướp xe mà bị người đánh thương không biết đã chạm vào dây thần kinh nào của cô mà để cho cô cười lớn.

"A, vậy Long Ba, chủ của xe mà anh muốn cướp tên là gì? Có đẹp trai hay không?"

Đang cười vui thì Văn Phỉ đột ngột ngừng lại, hỏi Long Ba bằng giọng rất nghiêm chỉnh. Long Ba thì lại ngây ngốc mà nhìn Văn Phỉ, hoàn toàn không hiểu cô nàng này suy nghĩ cái gì. Cướp xe và đẹp trai có quan hệ gì sao? Con mẹ nó, loại logic gì đây?

Long Ba cố gắng bình tĩnh trở lại, đang muốn giải thích rằng cướp xe và đẹp trai không có chút quan hệ gì thì bên ngoài truyền tới tiếng nói của một

người đàn ông, tiếng nói rất bình tĩnh thêm một tia kiêu ngạo làm Long Ba cảnh giác, bắt thít cả người đều căng ra nhìn chăm chăm ngoài cửa.

"Tôi xin tự giới thiệu, tôi tên là Thượng Ất. Chiếc xe dưới đó là của tôi, làm vệ sĩ của cô bị thương cũng là tôi. Muốn đưa cô rời khỏi nơi này cũng là tôi, còn tôi có đẹp trai hay không..."

Thượng Ất nhẹ nhàng đi tới Văn Phi, một khuôn mặt đẹp trai mang theo nét thư sinh dừng trước mặt Văn Phi không tới mười centimeters, một đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào mắt Văn Phi, gằn giọng nói: "Tiểu nha đầu, tôi cho cô một phút để đoán xem tôi có đẹp trai hay không. Sau đó hãy ngoan ngoãn mà đi theo tôi, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này!"

...

Trong phòng rất yên lặng, khi Thượng Ất ép Văn Phi lên mặt tường thì ngay cả mấy con kiến bên ngoài cửa sổ đều bị sợ ngậy người. Khí chất tổng giám đốc bá đạo chỉ có trong tiểu thuyết mới xuất hiện này, làm cho mọi người kinh ngạc. Long Ba ngơ ngác nhìn đôi mắt đầy sao của Văn Phi mà cảm thấy có chuyện không ổn.

"Đẹp trai... Quá đẹp trai... Chú chính là loại hình mà cháu đang tìm kiếm! Cháu đi với chú!"

Văn Phi nói xong thì luống cuống tay chân dọn dẹp quần áo, từ đại tiểu thư điều ngoa tùy hứng biến thành một cô gái ngoan ngoãn, đi theo Thượng Ất, giống như chim non nép vào người vậy.

"Mẹ nó, như vậy cũng được?"

Điền Ba, An Tinh Vũ không nói được lời nào mà nhìn Thượng Ất, khâm phục sát đất. Tên Thượng Ất này cũng quá may mắn đi... Bởi vì thời gian gấp gáp nên họ phóng thật nhanh tới tầng cao nhất, bởi vì tốc độ quá nhanh nên kể cả Thượng Ất đều mệt như chó, lại càng không nói An Tinh Vũ và Điền Ba đang bị thương.

Ba người còn định nghỉ ngơi rồi mới tìm Văn Phi nhưng không ngờ Thượng Ất quá may mắn. Bọn họ vừa muốn nghỉ ngơi thì nghe thấy tiếng

nói của Văn Phi muốn bắt con kiến để giải phẫu. Kết quả là Thượng Ất không cần nghĩ ngợi mà xông vào, không khống chế được cơ thể mà hơi nghiêng ngã, chỉ có thể dùng lòng bàn tay đẩy Văn Phi vào trên tường, làm thành một màn Tổng giám đốc bá đạo đùa giỡn loli.

Đây là chuyện bất ngờ, chắc chắn là bất ngờ. Thượng Ất cũng không nghĩ tới bộ dáng lạnh lùng mà mình cố giữ lại có thể bắt được trái tim của Văn Phi. Thượng Ất cảm thấy không ổn khi thấy ánh mắt sùng bái và nóng bỏng của Văn Phi. Bởi vì trong kế hoạch của hắn thì Văn Phi là con tin, dùng tới để uy hiếp chính phủ và quân đội. Thế nhưng bây giờ Thượng Ất đột nhiên cảm thấy mình vừa rước lấy một phiền phức, một phiền phức mà muốn bỏ cũng không bỏ được.

Chương 95: Dị Năng Thứ Hai

"Dừng lại! Anh là ai? Cách tiểu thư Văn Phi xa ra!"

Chỉ thất thần một chút thì Lệ Man đã đưa Văn Phi bảo vệ sau lưng mình, cảnh giác nhìn chăm chăm vào Thượng Ất, đồng thời đưa tay ra điểm giữa trán Văn Phi, một dòng điện nhỏ hiện ra, truyền vào trong đầu Văn Phi làm cô tỉnh táo lại.

"Chị Lệ Man, làm sao lại muốn giật điện em chứ? Vừa rồi là chuyện gì vậy? Em nhớ tới hình như có một chú rất đẹp trai muốn dẫn em đi..."

"Tiểu thư Văn Phi, cô bị thôi miên, tôi chỉ có thể dùng dòng điện để làm cô tỉnh lại. Cô tránh ra sau lưng tôi, người tên là Thượng Ất kia rất khủng bố, anh ta có thể thôi miên người khác!"

Nữ vệ sĩ Lệ Man nhìn chăm chăm vào Thượng Ất, ngực phập phồng, trên hai tay thỉnh thoảng có một dòng điện màu xanh xuất hiện, nổ lộp bộp trong không khí.

Sắc mặt Thượng Ất nghiêm túc, đúng là mình không đoán sai, nữ vệ sĩ này cũng là một chiến sĩ cải tạo gen. Mà từ tên có thể đoán được cô gái này có

được đoạn gen của cá chình điện, không những có thể phóng điện mà kỹ xảo điều khiển cũng rất thành thạo, thậm chí có thể làm Văn Phỉ tỉnh lại mà không ảnh hưởng tới sức khỏe của Văn Phỉ.

Thế nhưng tại sao cô ta lại bảo là thôi miên? Rõ ràng là mình không thôi miên Văn Phỉ mà, mình cũng không biết cách thôi miên nữa... Thượng Ất suy nghĩ, cảnh tượng vừa nãy khi tiếp xúc với Văn Phỉ như là một cuộn phim chiếu lại, không ngừng hiện lên trước mặt hần.

Đột nhiên, Thượng Ất nghĩ tới một sự kiện. Tại buổi tối mà hần bị trùng Amip cải tạo thành thân bất tử thì Thượng Ất có một giấc mộng, trong giấc mộng đó có một con mắt to lớn như tinh không. Từ lúc đó, Thượng Ất có được dị năng đầu tiên - dị năng cảm giác của hai mắt.

Vừa vặn đúng lúc đó, một trong những bạn học của Trần Phóng thời đại học, mỹ nữ Bành Ly cũng chứng kiến toàn bộ quá trình đó. Thượng Ất rõ ràng nhớ kỹ tình hình đêm hôm đó, Bành Ly bị tiến sĩ L đánh thức, thế nhưng biểu hiện của cô lại rất kỳ lạ. Cô ấy hình như bị hai mắt của mình mê hoặc, cả người giống như là uống say vậy.

Nếu không phải Thượng Ất đánh thức Bành Ly thì có lẽ cô gái này sẽ dùng hai tay vuốt ve con mắt của hần... Đúng vậy, tình hình đúng là như vậy. Ánh mắt của Văn Phỉ vừa nãy cũng là say mê, tâm thần bay bổng, không suy nghĩ được gì. Đối với yêu cầu của mình thì Văn Phỉ đáp ứng không cần suy nghĩ, còn nghe lời hơn cả vật nuôi. Khó trách Lê Man lại nói mình biết thôi miên, tình hình này cũng giống hệt với thôi miên trong truyền thuyết.

"Xem ra đôi mắt của mình đúng là có vấn đề..." Thượng Ất ngẩng đầu lên một cách chậm rãi, nhìn vào Văn Phỉ đang trốn sau lưng Lê Man. Cô bé cũng không sợ hãi hần, vẫn đang tò mò mà nhìn tới. Thượng Ất cẩn thận nhớ lại mọi chuyện nên có một suy đoán to gan.

"Theo khoa học thì chỉ cần dùng ánh mắt mà có thể thôi miên thì đừng nói là Thượng Ất, bất kỳ kẻ nào đều không thể làm như vậy được. Cho dù là giáo sư về thôi miên thì khi thôi miên cũng cần ngôn ngữ ám chỉ, hoàn cảnh xung quanh và một vài ký hiệu cơ thể, đồ vật đặc biệt mới được. Thế nhưng theo sinh vật học thì một vài sinh vật thần kỳ cũng có thể làm được điều này. Giống như là loài nhện kiến, bọn chúng có thể dùng protein của động

vật khá dễ thay đổi mùi của bản thân, có thể ngụy trang thành kiến mà đi vào trong tổ kiến ăn ấu trùng của kiến.

Ngoài ra, cũng có một loại ong có bụng màu đen, bọn chúng chuyên đi vào trong tổ ong mà ăn trứng ong chứa mật, phá hoại tổ ong. Mà phương pháp chúng tránh đi ong thợ cũng rất đơn giản, chúng phóng ra một lượng lớn tin tức an toàn từ phần đuôi của mình, làm ong thợ không thể đoán được ong bụng đen có gì khác, coi đối phương là ong chúa, chẳng những không tấn công đối phương mà còn giúp đối phương tìm được nơi đẻ trứng của ong chúa, cuối cùng thì tổ cũng bị phá hỏng... Mà đôi mắt kỳ lạ này của mình..."

Thượng Ất nhắm chặt hai mắt của mình lại, dùng tâm cảm nhận dòng năng lượng nhỏ bé ở trong hai mắt. Lúc này hẳn có thể xác định, đôi mắt của hẳn cũng giống như hai loài côn trùng kia, có thể phát xạ một vài tin tức, khuấy nhiễu ý thức sinh vật khác, từ đó có thể khống chế được đối phương.

Còn tại sao mà bình thường hẳn không phát hiện được thì Thượng Ất đoán có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, loại năng lực này chỉ có hiệu quả trong một khoảng cách rất gần. Thứ hai, loại năng lực này chỉ khi cơ thể đạt một mức nào đó mới xuất hiện. Giống như lần khống chế Văn Phi này hoặc lần trước khống chế Bàn Ly vậy, cả hai lần đều xuất hiện khi cơ thể Thượng Ất rất mệt mỏi, mạng sống bị uy hiếp. Đó chính là bản năng bảo vệ cơ thể của Thượng Ất, hai mắt của Thượng Ất chỉ có tác dụng trở thành một nơi phóng thích mà thôi.

Nói tóm lại, con mắt đầy ảo mộng xuất hiện trong tình không đó, không chỉ mang cho Thượng Ất một loại dị năng "cảm giác năng lượng của sinh vật" mà còn có loại thứ hai - "Khống chế sinh vật" nữa. Thượng Ất nghĩ tới, nếu năng lượng trong cơ thể tăng trưởng thì có lẽ khoảng cách giới hạn cũng sẽ được tăng lên, tới lúc đó thì kỹ năng này quá mạnh mẽ.

Lúc đó, không cần biết là nam hay nữ, dị nhân hay thú dữ, chỉ cần dùng một ánh mắt đối phương sẽ phục tùng mệnh lệnh mình. Khi hẳn cần vật tư, vũ khí, nhân khẩu hoặc tình hạch năng lượng thì sẽ dễ dàng như hít thở vậy.

Nghĩ tới đó, ánh mắt của Thượng Ất rất nóng bỏng mà nhìn chăm chăm vào Văn Phi, Lệ Man bước ra, che chở Văn Phi lùi về sau, sợ Thượng Ất lại

dùng năng lực kỳ lạ kia khống chế cả hai người.

"Lệ Man đừng sợ, tôi đã đánh với tên này rồi. Mặc dù hắn cũng rất mạnh thế nhưng vẫn không thắng được tôi, càng không thể động vào tiểu thư được. Hừ hừ, thiên đường có lối người không đi, nhanh chóng đưa chìa khóa xe cho tao, nếu không tao sẽ ném mày từ đây xuống đất làm mồi cho lũ kiến!"

Long Ba vừa nói vừa đi tới gần Thượng Ất, hai bàn tay to lớn bóp vào nhau, phát ra tiếng răng rắc. Thực sự thì ngay từ đầu Long Ba đã cảm thấy là lạ, nếu như Thượng Ất có năng lực thôi miên người khác thì tại sao lúc trước mình lại không bị thôi miên?

"Tên to xác, đối thủ của mày là tao! Cánh tay của tao bị mày bẻ gãy vẫn chưa tính toán xong đâu!"

Điền Ba lão đảo đứng dậy, đi tới phía Long Ba. Khi đi ngang qua Thượng Ất thì Điền Ba nhìn chăm chăm vào mắt Thượng Ất, đôi mắt kiên quyết lại có chút phức tạp.

Chương 96: Đồng Đội Khiến Người Ta Ngạc Nhiên

Tình thế bây giờ rất rõ ràng, Văn Phi là điểm yếu duy nhất của đối phương. Nếu không thể bắt được cô bé này thì bọn họ không thể bình an mà rời khỏi đây được. Mà tới cùng thì Điền Ba vẫn không muốn từ bỏ chuyện tìm lại gia đình mình, Trương Vĩ Diệu biết tới tình hình này thế nhưng mà muốn bắt Trương Vĩ Diệu nói ra tình hình thực tế thì phải vượt qua được những vệ sĩ này. Bởi vậy, dù sao đi chăng nữa, Điền Ba vẫn muốn tóm Văn Phi lại, coi như bởi vậy mà mình chết cũng không quan trọng.

Thượng Ất hơi kinh ngạc mà nhìn Điền Ba, sau đó thì hắn lắc đầu mà nói: "Anh cần gì như vậy chứ... Một cánh tay của anh đã tàn phế rồi, lại chiến đấu thì khác gì muốn chết? Anh đừng nói vớ! Tôi biết anh không sợ chết, anh muốn ngăn Long Ba lại để tôi có cơ hội bắt cô bé kia lại đúng không?"

Thượng Ất khoát tay, ra hiệu Điền Ba không nên cướp lời của mình rồi nói tiếp bằng giọng nghiêm túc: "Thế nhưng anh có nghĩ tới hay không? Cho dù anh có thể ngăn được tên to xác kia nhưng ba người còn lại đâu thể đứng nhìn chứ, đừng nói với tôi rằng anh có thể ngăn cả bốn người lại..."

"Đại ca, còn có em mà, hì hì. Mặc dù em đánh nhau không giỏi nhưng em dám liều mạng nhanh. Anh nhìn xem đây là cái gì?" An Tinh Vũ cười hì hì đi tới, xòe tay ra, trong đó có hai quả lựu đạn đã kéo chốt an toàn rồi.

"Đại ca, cái này em nhặt được ở bên ngoài, vốn chuẩn bị để phòng nếu bị con kiến bao vây thì sẽ dùng. Hiện tại hình như còn thêm vài cái mạng theo em nữa, đường xuống suối vàng của em không cô đơn rồi, ha ha."

"An Tinh Vũ, cậu...!"

Nhìn vẻ mặt cười hì hì của An Tinh Vũ, giơ lên hai quả lựu đạn nhìn về phía bốn người Long Ba thì Thượng Ất cảm thấy xúc động. An Tinh Vũ chính là người cuối cùng tham gia đội này, Thượng Ất đồng ý cậu ở lại bởi vì cậu biết lái xe, thật sự không nghĩ tới thời điểm quan trọng này cậu lại đứng ra, dùng tính mạng để uy hiếp đối thủ, giảm bớt áp lực cho Thượng Ất. Tên này, đúng là một đồng đội tốt...

"Hừ hừ, rất dũng cảm nha, thế nhưng loại vật này vô dụng đối với chiến sĩ cải tạo gen, chỉ có thể nói mày quá ngây thơ thôi. Tiểu Ngũ, tên cầm đầu giao cho chú, Bộ Chết phụ trách tên cảnh sát gây tay, Lệ Man không cần ra tay, chỉ cần bảo vệ tốt tiểu thư là được rồi. Còn thằng này..." Long Ba nhìn Thượng Ất, giọng nói trở nên lạnh lùng và sắc mặt trở nên cao ngạo mà nói: "Thằng này thì giao cho tao đi, tao chắc chắn đánh nó ngay cả mẹ nó đều không nhận ra!"

"Đúng vậy, đội trưởng, hai người kia thì giao cho bọn này đi, loại rác rưởi này không cần đội trưởng ra tay!"

Tiểu Ngũ và Bộ Chết đều đáp ứng, trong mắt có ngạo mạn và khinh thường. Hai người họ cũng giống như Long Ba, đều dung hợp gen động vật ưu tú một cách hoàn mỹ.

Bọ Chết giống như tên, hai chân của gã có được năng lực bật nhảy cực cao, không chỉ có thể nhảy tới năm mét mà còn có lực phá hoại rất mạnh, một cú đá toàn lực của gã có thể đá gãy một cột sắt to bằng cánh tay.

Tiểu Ngũ dung hợp gen động vật lại càng thần kỳ, là gen của một loài cầy Mangut chuyên săn giết rắn hổ mang. Đặc điểm của loài này là tốc độ rất nhanh, động tác linh hoạt vượt xa các động vật khác. Bởi vậy khi Tiểu Ngũ chạy hết tốc độ thì chỉ có máy quay tốc độ cao mới có thể quay được mà thôi.

Long Ba để hai người bọn họ đi đối phó Điền Ba và An Tĩnh Vũ, bọn họ hiển nhiên là không để ý lắm, không coi đối thủ ra gì. Điều này cũng khó trách, Điền Ba thì đang gãy tay, sắc mặt trắng bệch còn An Tĩnh Vũ chỉ có thể dựa vào lựu đạn để uy hiếp đối thủ mà thôi, hình dung yếu đuối tàn tật với hai người này cũng không quá đáng. Đối với chiến sĩ cải tạo gen thì chiến đấu với một đối thủ như vậy không khác gì là sĩ nhục, Tiểu Ngũ và Bọ Chết muốn hành hạ hai người này, để hai người này biết dám khiêu khích họ là một việc ngu xuẩn như thế nào.

Thế nhưng hai người lại phát hiện, hình như Thượng Ất không muốn họ biểu diễn sức mạnh của mình.

Thượng Ất vỗ nhẹ vào vai Điền Ba và An Tĩnh Vũ, hắc móc từ trong ba lô ra một vật làm sắc mặt bọn Long Ba thay đổi.

"Tinh hạch năng lượng sinh vật? Phẩm chất hoàn mỹ?"

Nhìn tinh hạch năng lượng màu đỏ to như trứng ngỗng trong tay Thượng Ất mà Long Ba không thể tin được. Là vệ sĩ đặc biệt nên Long Ba đã tiếp xúc qua rất nhiều loại tinh hạch năng lượng, mà chính gã cũng là dựa vào số lượng lớn tinh hạch năng lượng mới có được sức mạnh mạnh mẽ như bây giờ.

Thế nhưng viên tinh hạch năng lượng hoàn mỹ như của Thượng Ất thì Long Ba là lần đầu tiên nhìn thấy. So sánh với viên tinh hạch này thì Long Ba cảm thấy mình ăn những cái trước đều là rác rưởi, chỉ có loại tinh hạch hoàn mỹ như này mới là bảo bối chân chính mà mình cần. Long Ba cảm thấy, nếu để mình có được viên tinh hạch này rồi giao cho các nhà khoa học

trong quân đội luyện chế thành thuốc thì sức mạnh của gã sẽ tăng thêm lần nữa, sẽ đạt tới 1000kg, thậm chí là 1500kg, một con số rất khủng bố!

Lần đầu tiên, trên mặt Long Ba xuất hiện vẻ tham lam. Gã muốn viên tinh hạch này, rất muốn nó. Đáng tiếc là sau đó một giây, sắc mặt của gã trắng bệch bởi vì gã thấy Thượng Ất cầm viên tinh hạch này nuốt luôn vào trong bụng của hắn.

"Mẹ nó, phí phạm của trời! Nếu viên tinh thạch này cho ta thì lực chiến đấu của ta sẽ mạnh hơn một cấp bậc nha! Nghiệp chương!"

Long Ba trơ mắt mà nhìn Thượng Ất nuốt viên tinh thạch, trên mặt xuất hiện thần sắc đau lòng và không cam tâm. Gã thầm mắng Thượng Ất, đồ đần độn biết, cách nuốt trực tiếp tinh hạch là cách hấp thu năng lượng của tinh hạch kém cỏi nhất.

Nuốt như Thượng Ất thì cuối cùng có thể hấp thu năng lượng có khi không được 40%, nói cách khác, viên tinh hạch năng lượng hoàn mỹ này đã bị Thượng Ất phá hủy, không thể phát huy công dụng lớn nhất của nó nữa.

Long Ba tức tới dậm chân, ngọn lửa tức giận dâng lên trong lòng, gã đang tiếc viên tinh hạch hoàn mỹ kia cũng giận mình không thể ngăn cản được đối phương.

Thế nhưng chỉ vài giây sau, một chuyện mà Long Ba không nghĩ tới đang lặng lẽ mà xảy ra. Khi tinh hạch năng lượng vừa vào trong bụng thì Thượng Ất cảm thấy ngực và bụng mình rất nóng bỏng, giống như có một ngọn lửa đang đốt vậy.

Thượng Ất biết chuyện này là sao, tinh hạch năng lượng đang bốc cháy, phân giải ngay trong cơ thể của hắn. Chỉ trong thời gian ngắn, số năng lượng tinh khiết này sẽ đi tới các bộ phận của cơ thể hắn rồi trở thành một bộ phận của cơ thể. Thế nhưng Thượng Ất cũng không muốn để tinh hạch năng lượng đốt cháy một cách tùy tiện như vậy, hắn có một ý nghĩ rất to gan, hắn muốn điều khiển dòng năng lượng của tinh hạch để cải tạo thân thể theo ý của chính mình.

Chương 97: Tinh Không Nhân Thể Đồ

Có thể khống chế quá trình cải tạo tức là khống chế phương hướng thoái hóa của cơ thể. Giống như chiến sĩ cải tạo gen như Long Ba vậy, dùng ý thức của mình để tăng cường lực lượng của cơ bắp để trở thành một chiến sĩ có lực phòng ngự và tấn công cao.

Thượng Ất đã nuốt viên tinh thạch năng lượng duy nhất này, số năng lượng kinh khủng chứa trong tinh hạch sẽ làm cho tốc độ, sự nhanh nhẹn, thể lực của hắn tăng nhiều trên diện rộng, hắn sẽ giống nhân vật chính trong tiểu thuyết vậy, sức chiến đấu tăng rất nhiều... Thế nhưng cũng không có tác dụng gì, hắn vẫn không đánh lại bốn tên vệ sĩ kia.

Đó là bởi vì gen Amip quá mạnh mẽ, một khi tinh hạch năng lượng vào trong cơ thể thì gen của loài tiêu hóa mạnh nhất từ viễn cổ này sẽ giống cá mập ngửi được mùi máu vậy, nuốt sạch sẽ số năng lượng mà tinh hạch thả ra. Kết quả cuối cùng đó chính là số lượng năng lượng tinh khiết khổng lồ này sẽ phân tán ra khắp cơ thể của Thượng Ất, giống như khuôn mặt, lông tóc, hoặc là móng tay.

Mà trong chiến đấu, Thượng Ất có thể dùng lông tơ đã qua cải tạo để chiến đấu với người khác sao? Trừ khi là não tàn chứ không ai sẽ có ý nghĩ như này. Cho nên, sau khi nuốt tinh hạch thì Thượng Ất không chỉ cần chiến đấu với bốn người vệ sĩ, mà hắn còn phải nghĩ cách chống lại gen của trùng Amip trong cơ thể, hắn phải làm cách nào đó để có thể điều khiển dòng năng lượng từ tinh hạch trước khi chúng nó bị gen của trùng Amip nuốt hết, để có thể cải tạo một bộ phận cơ thể có lợi nhất cho chiến đấu.

Võ công của thiên hạ, chỉ nhanh là không có cách nào chống lại. Mục tiêu cải tạo của Thượng Ất là nửa người dưới.

Chỉ khi tập trung toàn bộ năng lượng cải tạo bộ phận cơ thể từ phần eo trở xuống, làm cho cơ bắp của nửa người dưới mạnh mẽ thì tốc độ của Thượng Ất mới có thể tăng lên. Lúc đó Thượng Ất mới có thể chiến thắng được bốn

tên vệ sĩ là chiến sĩ cải tạo gen này. Thượng Ất tin tưởng, chỉ cần một viên tinh hạch năng lượng hoàn mỹ này sẽ làm tốc độ của hắn tăng lên gấp đôi. Mà khi đó, coi như hắn không thể chiến thắng mấy người này thì hắn cũng tin mình có thể cướp Văn Phi rồi rời khỏi đây.

Đáng tiếc rằng chuyện này cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của Thượng Ất.

Sau khi tinh hạch vào bụng thì Thượng Ất tập trung nhận biết sự thay đổi của tinh hạch. Chỉ trong thời gian ngắn, hắn đã cảm thấy tinh hạch đang bị hòa tan, một tia năng lượng tinh khiết đã đi theo dạ dày rồi tản tới khắp mọi nơi trong cơ thể.

Thượng Ất ngưng thần nín thở, hắn cố gắng muốn dùng não để ức chế bản năng cắn nuốt của cơ thể, hắn muốn ngăn cản năng lượng không truyền tới mấy bộ phận vô dụng mà đưa chúng tới hai chân để cải tạo bộ phận này.

Thế nhưng quá trình này lại rất gian nan, thân thể của Thượng Ất sau khi bị gen của trùng Amip cải tạo đã giống như một con sói đói khát, miếng thịt đã dâng tới miệng rồi làm sao có thể để nó đi chỗ khác chứ.

Tinh hạch năng lượng vẫn đang bị tan rã phân giải, năng lượng vừa tràn ra đã bị dạ dày và nội tạng hấp thu, rồi chuyển tới các vị trí của cơ thể. Cùng lúc đó một luồng thoải mái dễ chịu truyền tới não của Thượng Ất làm Thượng Ất rên rỉ trong thỏa mãn.

Đây là bản năng của cơ thể sau khi bị gen của trùng Amip cải tạo. Viên tinh hạch năng lượng này là món khoái khẩu của trùng Amip. Bọn chúng liên tục nuốt lấy năng lượng rồi cải tạo cơ thể của Thượng Ất.

Loại cải tạo dễ chịu này giống như đang ngâm mình trong một suối nước nóng, chung quanh có mười cô gái dùng bộ phận cơ thể mềm mại nhất của mình xoa bóp vậy, làm cho cơ thể thoải mái dễ chịu, say mê và hưởng thụ sự thoải mái này.

Giàu sang và sắc đẹp, là mồ chôn của anh hùng...

Lần này, Thượng Ất cảm nhận được sức hấp dẫn mạnh mẽ của năng lượng đối với sinh vật. Trách không được trong kiếp trước, chỉ cần tinh hạch cấp bậc hoàn mỹ xuất hiện thì tất cả sinh vật đều muốn cướp đoạt. Loại cảm giác thoải mái từ trong ra ngoài này làm cho người ta say mê, muốn ngừng mà không được, loại ma túy mạnh nhất trên đời này chỉ sợ cũng không có được hiệu quả này.

"Không tốt, thật sự không khống chế được! Ta phải làm sao đây, nếu cứ như vậy thì tinh hạch năng lượng sẽ bị cơ thể hấp thu hết, như vậy thì tốc độ ta mong muốn cũng không thể đạt được rồi."

Thượng Ất cố gắng chống lại cảm giác thoải mái của cơ thể, thế nhưng hãn cảm giác mình không chống lại được, hãn vẫn xem thường gen của trùng Amip rồi, tại trận tranh tài giữa cơ thể và ý chí này thì Thượng Ất đã bị bại hoàn toàn, gen của trùng Amip chiếm cứ lấy ưu thế quá lớn công phá phòng tuyến ý thức của Thượng Ất.

Thế nhưng đúng lúc này, một cơn đau xuất hiện từ trong hai mắt của Thượng Ất, bất ngờ không kịp đề phòng nên Thượng Ất đau tới hét lên, sau đó ý thức của hãn bình tĩnh lại, cảm giác thoải mái ấm áp kia cũng biến mất theo.

"Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao ta lại tới nơi đây?"

Dưới trời sao đen nhánh, con mắt khổng lồ lại xuất hiện trước mặt Thượng Ất lần nữa. Thượng Ất quét nhìn bốn phía thì thấy mọi người đều biến mất, không thấy đâu cả. Thượng Ất quay đầu nhìn lại, trong trời sao lấp lánh, con mắt khổng lồ vẫn yên lặng mà nhìn chăm chăm vào hãn, giống như có rất nhiều lời muốn nói cho hãn vậy.

"Người là ai?"

Thượng Ất vô thức mà hỏi một câu mà chính hãn cũng cảm thấy kỳ lạ. Hãn chú ý mình hỏi chính là "người là ai" mà không phải là "người là cái gì", giống như Thượng Ất cho rằng con mắt này cũng giống như mình, cũng đều là con người.

...

Con mắt khổng lồ vẫn yên lặng như trước, thế nhưng khác biệt với lần trước, trong ánh mắt của nó hình như có thêm một vật gì đó.

Đó là cái gì? Thượng Ất nhìn thoáng qua con mắt này. Trong con mắt khổng lồ hình như xuất hiện một đường cong ánh sáng, đường cong này đang dần dần lớn lên, tới gần... Cuối cùng, Thượng Ất phát hiện những đường cong này chính là từng ánh sao ghép lại thành một tấm sơ đồ cơ thể người.

Đúng vậy, chính là sơ đồ cơ thể người. Giống như sơ đồ cơ thể tại mấy phòng thí nghiệm sinh vật mà Thượng Ất từng thấy qua, trên tấm sơ đồ cơ thể người này có đầu, tay, chân, các bộ phận đều rất rõ ràng, không cần tưởng tượng cũng có thể nhìn ra.

Chuyện này là sao? Chẳng lẽ là ảo giác của mình? Thượng Ất cảm thấy mê man, thế nhưng sự mê man này không tiếp tục lâu. Con mắt khổng lồ kia bỗng chớp mắt, sau đó sơ đồ cơ thể này giống như được máy chiếu 3D chiếu vậy, trong nháy mắt bay tới trước mặt Thượng Ất. Sau đó, Thượng Ất chỉ cảm thấy trong đầu có thêm vật gì đó, nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thì trong mắt hắt chứa đựng sự nghi ngờ, bởi vì bộ sơ đồ cơ thể người được tạo bằng ánh sao đó đã khắc tạc trong óc hắt rồi.

"Ông.."

Sau một tiếng nổ lớn thì con mắt khổng lồ biến mất, tình hình quen thuộc lại xuất hiện lần nữa trước mặt Thượng Ất. Thượng Ất nhìn qua đám người một cách kinh ngạc, giống như là thời gian đã bị dừng lại vậy, bọn Điền Ba vẫn duy trì tư thế lúc đầu, chỉ một giây sau, tất cả những thứ khác thường đã biến mất, thế giới lại bình thường trở lại.

Còn bộ tinh không nhân thể đồ... Thượng Ất vô thức "nhìn kỹ" bộ sơ đồ mới thêm tạc trong đầu hắt mà hơi kinh ngạc, trên sơ đồ phần lớn ánh sao đã biến thành màu xám trắng, đã mất đi ánh sáng. Chỉ còn ba ngôi sao vẫn phát sáng, một ngôi sao tại vị trí bụng, hai ngôi sao khác là tại hai bàn chân của hắt.

"Chẳng lẽ thứ này là..."

Đột nhiên, Thượng Ất ý thức được điều gì đó, cảm thụ số năng lượng còn sót lại trong cơ thể, hần thử đưa số năng lượng tới ngôi sao đầu tiên ở phần bụng. Lập tức, nơi đó giống như biến thành một lỗ đen, ngôi sao ở đó nuốt hết sạch tất cả số năng lượng đó. Hai ngôi sao còn lại giống như bị ngôi sao đầu tiên ảnh hưởng cũng phát sáng lên, trong nháy mắt cả ba ngôi sao liên kết với nhau bằng một luồng ánh sáng xán lạn rạng ngời.

Đã thông rồi! Năng lượng của tinh hạch dọc theo luồng ánh sáng này đưa số năng lượng xuống nửa người dưới của Thượng Ất! Chỉ một lát sau, một luồng lực lượng mạnh mẽ làm người run rẩy đã xuất hiện trong hai chân của Thượng Ất. Thượng Ất vô ý thức phóng tới Long Ba, trong ánh mắt kinh ngạc của Long Ba, Thượng Ất dùng năm đấm phải đấm mạnh vào cằm của gã.

Chỉ một quyền, Long Ba ngã xuống!

Chương 98: Đánh Mông Loli

Theo quy tắc vật lý của Trái Đất, một quả cầu nhỏ có khối lượng là 1kg rơi tự do từ trên cao xuống, tốc độ ban đầu là 10m/s, nếu không tính lực cản không khí thì khi quả cầu rơi xuống đất thì tạo được một lượng động năng khoảng vài chục Jun. Nếu mà có người bị quả cầu nhỏ đó đập trúng thì sự đau đớn cũng ngang với bị người cầm cục gạch đập trúng người.

Thượng Ất không biết lực lượng cú đấm này của mình là bao nhiêu, cũng không biết khoảng cách giữa năm đấm của mình và cằm của Long Ba là bao nhiêu. Thế nhưng Thượng Ất biết, một quyền của mình có tốc độ vượt qua động thái thị giác của con người bình thường, tốc độ quá nhanh. Khi năm đấm của mình va chạm với cằm của Long Ba thì Thượng Ất cũng nhìn rõ sự kinh ngạc trong mắt Long Ba, thậm chí thần kinh đau đớn còn chưa kịp truyền tới não của Long Ba, càng không nói tới phản xạ của cơ thể. Thế là sau một quyền này, Long Ba bị đánh bay ra bên ngoài mười mấy mét, tới khi gã đâm vào tường mới dừng lại được.

"Khụ khụ khụ!"

Long Ba dựa lưng vào tượng, ngực phập phồng mạnh. Gã giãy dụa muốn đứng dậy thế nhưng cầm của gã bị trúng một cú đấm như trời giáng, làm cho thần kinh khổng chế cơ thể của gã bị trục trặc bởi vì cầm là một vị trí kết nối với tiểu não khổng chế cơ thể, nên hiện tại Long Ba không thể khổng chế cơ thể của mình, chỉ có thể ngã xuống đất mà ho khan.

"Anh... làm sao anh có thể? Cơ thể của Long Ba có thể chặn cả viên đạn cơ mà, tại sao lại bị anh đánh thảm như vậy, anh... anh là ai?"

Bởi vì khoảng cách khá xa, Lệ Man đã có thể nhìn thấy toàn bộ quá trình này. Đương nhiên là cô chỉ nhìn thấy sơ sơ mà thôi bởi vì tốc độ của Thượng Ất quá nhanh, Lệ Man chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mờ nhạt, sau đó Long Ba bay lên. Lệ Man kinh ngạc không chỉ bởi vì tốc độ của Thượng Ất mà còn bởi vì lực lượng của một quyền vừa rồi.

Bộ dạng của Long Ba hiện tại rất thảm, cầm của gã đã bị đấm lệch rồi, răng cũng bị đánh bay vài cái, vài cái rơi trước ngực còn mang theo cả thịt. Mà nhìn mặt của Long Ba lúc này đã sưng vù lên, mạch máu và cơ bắp dưới da đã bị phá hủy, trông rất đáng sợ.

Bộ dạng của gã giống như là bị một xe tải hạng nặng tông trúng, sau đó lại nghiêng đi nghiêng lại vài lần vậy. Lệ Man không thể tưởng tượng được, Long Ba vừa rồi bị đánh mạnh như thế nào.

Làm đồng đội, không ai có thể hiểu được sự cứng cỏi của cơ thể Long Ba hơn cô. Trừ đi loại súng ngắm có sức công phá mạnh mẽ ra, những vũ khí bình thường khác không thể làm bị thương Long Ba được. Cơ bắp của Long Ba quá cứng, viên đạn bắn trúng chỉ có thể làm rách da gã mà không thể nào xé rách cơ bắp của gã được. Thế nhưng sức phòng ngự mạnh mẽ như vậy, vẫn không thể chịu đựng được một quyền của Thượng Ất.

"Tốc độ cực nhanh kéo theo sức mạnh cũng kinh khủng... Ahh, về sau phải chú ý khổng chế cẩn thận hơn." Thượng Ất chỉ lắc lắc tay cũng không trả lời câu hỏi của Lệ Man. Cũng không phải Thượng Ất giả vờ cao thủ lạnh lẽo, mà là hắn không có tâm tình trả lời. Tay của hắn đang rất đau, bốn ngón tay của hắn đã bị gãy rời, để mỗi lần hít thở đều rất đau đớn. Định luật III của Newton cũng không mất tác dụng, phản lực của cú đấm này làm cho cánh tay của hắn bị gãy, cũng không phải chỉ mình Long Ba bị thương.

Đương nhiên Thượng Ất cũng không lo lắng về sự thương tổn này, gen trùng Amip sẽ khôi phục lại chỗ bị thương trong thời gian rất ngắn, hẳn chú ý hơn đó là tốc độ vừa rồi của mình nhanh bao nhiêu.

20m/s, 30m/s hay 50m/s?

Thượng Ất lắc đầu, hẳn cảm thấy tốc độ vừa rồi của mình nhanh hơn nhiều mấy con số đó. Tốc độ nhanh hơn gió, giống như thuận di trong truyền thuyết vậy, chỉ hơi nghĩ là đã tới cạnh Long Ba rồi.

Nghĩ tới đây, Thượng Ất lại nhìn vào bộ Tinh không nhân thể đồ, lúc này, ánh sáng của hai ngôi sao ở hai chân vẫn sáng lạn, trên đó có chứa vẻ đẹp của lực lượng thể nhưng cường độ ánh sáng yếu hơn nhiều lúc trước.

Thượng Ất biết, một đòn vừa rồi không bình thường, chắc hẳn là một tuyệt chiêu khi năng lượng tụ tập đầy đủ. Giờ này năng lượng đã dần dần tan hết, tốc độ của Thượng Ất cũng giảm xuống, duy trì tại một mức độ nào đó.

Thế nhưng trên bản đồ cũng không chỉ có hai ngôi sao ở hai chân nha... Thượng Ất vui vẻ mà nhìn những ngôi sao màu xám trắng trên sơ đồ. Những ngôi sao này có số lượng khoảng vài chục, phân tán tại tứ chi, đầu và các nơi trên cơ thể hẳn, chúng đều nổi tới ngôi sao sáng nhất tại bụng của hẳn. Hiện tại, dù Thượng Ất cố gắng như thế nào thì ngôi sao ở bụng hẳn vẫn không nhúc nhích, càng không cần nói muốn nó thấp sáng những ngôi sao khác rồi, nó vẫn yên lặng, giống như là ngủ say rồi vậy.

"Chẳng lẽ là năng lượng không đủ? Còn cần một viên tinh hạch năng lượng hoàn mỹ nữa mới có thể thấp sáng những ngôi sao còn lại?"

Thượng Ất cũng không kịp nghĩ ngợi nữa, bởi vì Long ba đã khôi phục lại tinh thần, đang lắc lư đứng dậy, sắc mặt rất dữ tợn mà lao tới Thượng Ất.

"Thằng nhãi, mày là người đầu tiên đánh tao thảm như vậy. Tao thề, nếu không xé xác mày thì tao sẽ đâm đầu vào tường mà chết!"

"Dừng lại! Long Ba, anh nhìn bên ngoài xem!"

Lệ Man kêu Long Ba dừng lại, mặt mũi rất lo lắng mà nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ. Đám người nghe vậy, quay qua, sau đó sắc mặt biến thành trắng bệch, sợ hãi và lo lắng xuất hiện trong lòng mỗi người.

Bên ngoài cửa sổ có hàng ngàn con kiến cánh bay tới. Móng vuốt sắc bén của chúng khảm vào vách tường bê tông, chỉ cần đâm vào là một mảng bê tông bị bổ ra, rơi xuống mặt đất. Giờ phút này, tường bê tông mà con người vẫn tự hào về độ chắc chắn lại yếu ớt như vậy. Chỉ có vách tường thủy tinh đặc chế mới có thể chống lại móng vuốt của mấy con kiến này, chỉ để lại những vết cào mà chưa bị vỡ.

"Trời ạ, những con kiến này muốn phá hủy tòa nhà sao? Ha ha, vui thật, những con kiến này quá thông minh!" Văn Phi cười cợt, giờ phút này chỉ có tiểu ma nữ này còn có thể cười mà thôi. Thượng Ất trừng mắt nhìn cô bé, quát lớn: "Câm miệng, lại nói thêm một câu tôi sẽ lột sạch quần áo của cô rồi đánh mông!"

"Thôi đi, dọa trẻ con sao, tôi cũng không phải trẻ con, chú dám đánh mông của tôi thì tôi sẽ... A, cái mông của ta!"

Văn Phi đang nói một cách khinh thường, đột nhiên một bóng đen lóe lên, sau đó Văn Phi cảm thấy trời và đất đảo ngược, rồi cô cảm thấy trên mông hơi mát, sau đó một cơn đau đớn và những tiếng bộp bộp cũng truyền tới.

"Con bà n..."

Trong phòng, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Thượng Ất, cánh tay của hắn đang kẹp lấy... cái mông nhỏ trắng như tuyết. Thượng Ất đúng là nói được thì làm được, lột quần Văn Phi ra, đánh thẳng vào mông của Văn Phi.

Chương 99: Ba Trên Bốn Người, Chết!

"A, đau quá, đừng đánh cái mông của cháu, thả cháu xuống nhanh lên. Hu hu hu, chị Lệ Man mau cứu em, cháu sai rồi, cháu

không kêu nữa!”

Lần đầu tiên trong đời bị đánh mông, mà còn bị một người đàn ông đánh cái mông trước mặt nhiều người như vậy... Văn Phi chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể không ngừng cầu xin tha thứ.

Lúc này, Thượng Ất trong lòng cô không còn là một ông chú đẹp trai nữa mà là một ông chú ác ma đẹp trai. Không sai, thứ an ủi duy nhất bây giờ của Văn Phi chính là Thượng Ất rất đẹp trai. Bị một ông chú đẹp trai đánh cái mông dù sao cũng đáng ăn mừng hơn so với bị cái loại gorilla như Long Ba đánh.

“Nhanh thả tiểu thư Văn Phi xuống! Nếu không tôi giật điện chết anh!”

Nữ vệ sĩ Lê Man thúc giục hồ quang điện như điên, trong ánh điện quang màu lam chớp động, cả người cô bộc phát khí thế khiến cho người ta giật mình. Nhưng không ai chú ý tới, Lê Man giống như ma thần ấy vậy mà khóe mắt lại hơi ẩm ướt, dưới sự lo lắng và tự trách cực độ, cô hoàn toàn không có cách nào có thể khống chế tâm trạng của chính mình.

Lần thứ hai! Đây đã là lần thứ hai tiểu thư Văn Phi bị kẻ địch bắt giữ trong tay! Nếu như xem lần thứ nhất là chuyện ngoài ý muốn, nhóm người Lê Man cũng không biết là Thượng Ất lại đột nhiên xâm nhập. Như vậy chuyện ở dưới mí mắt cô mà tiểu thư Văn Phi bị lột quần phải giải thích thế nào?

Là một vệ sĩ thì phải bảo vệ tốt tiểu thư Văn Phi, Lê Man cảm thấy mình thật sự vô cùng thất trách. Cô muốn lột da Thượng Ất, chỉ có thể mới có thể xóa bỏ hoàn toàn nỗi sỉ nhục mà Thượng Ất mang tới cho cô! Chờ trong khoảnh khắc Thượng Ất buông tiểu thư Văn Phi ra, cô sẽ dùng dòng điện 2000 volt đâm xuyên trái tim Thượng Ất, nung nấu máu thịt toàn thân hắn, cuối cùng trước lúc đối phương chưa chết, lột bộ da hắn ra ngay trước mặt hắn!

Nhưng vào lúc này, cửa sổ trong phòng đột nhiên không chịu nổi bị kiến cánh thoái hóa cắn xé, sột một tiếng vỡ thành mấy mảnh. Hàng loạt kiến cánh tràn vào như thủy triều, Lê Man tinh thần khẩn trương vùng tay lên trong vô thức, lập tức một đạo hồ quang điện màu lam lóe qua, trong nháy

mắt trong phòng bay lên một mùi hương thịt nướng nồng nặc. Chỉ trong giây lát, liền có mười mấy con kiến cánh thoái hóa bị điện giết chết tươi.

“Thật là lợi hại!”

Điền Ba và An Tinh Vũ cùng hít sâu một hơi. Lúc đầu cho rằng thực lực của Long Ba là khủng nhất rồi, không nghĩ tới cái cô vệ sĩ có vẻ thanh tú đẹp dễ này lúc nổi giận cũng có thể khủng bố dọa người như vậy. Nếu đạo hồ quang điện này mà chém trên người bọn hắn, đảm bảo mạng nhỏ chỉ còn một nửa thôi. Nếu vận khí không tốt bị chém trúng chỗ hiểm, đoán chừng một cái mạng trong nháy mắt cũng sẽ đi tong luôn.

“Không đúng, những con kiến cánh này không giống như muốn ăn thịt người, mà ngược lại giống như muốn...chạy trốn?!”

Thượng Ất vẫn kẹp lấy Văn Phi không ngừng giãy dụa, cũng không lo lắng Lệ Man tấn công. Sự chú ý của hắn đặt toàn bộ lên người kiến cánh thoái hóa, những con côn trùng hung mãnh ăn thịt người này không biết lên cơn điên gì, sau khi đi vào chẳng những không tấn công nhóm người, ngược lại lách qua bọn họ mà chạy thực mạng vào bên trong tòa nhà.

Nhất định có thứ gì đó đang truy đuổi bọn chúng, hơn nữa nhìn tốc độ chạy trốn của lũ kiến cánh thoái hóa, thứ kia nhất định cách nơi này không xa!

“Mau cách xa cửa sổ một chút! Chúng ta lập tức rời khỏi nơi này! Đi mau!” Thượng Ất theo bản năng cảm thấy sự tình hơi không ổn, kẹp lấy Văn Phi muốn rời khỏi căn phòng ở tầng cao nhất này. Mà đúng lúc đó, một đạo hồ quang điện màu lam bổ xuống chỗ chỉ cách vài mét trước mặt hắn, Lệ Man dùng thanh âm tràn ngập tức giận hô to: “Không được đi, thả tiểu thư Văn Phi ra, nếu không tôi liền...A!”

Lệ Man vừa nói được nửa câu, đột nhiên có một cái bóng đen bay từ ngoài cửa sổ vào. Nhóm người vô thức nhìn qua, lập tức có một cỗ khí lạnh len lỏi từ đầu tới chân họ, đơn giản là họ không thể tin được một màn trước mắt này.

Là cái lưới! Một cái lưới dài khoảng năm sáu mét, không biết thăm dò vào trong phòng từ lúc nào, thừa lúc Lệ Man không chú ý mà cuốn ngang người

cô, sau đó tùy ý cuộn một cái, Lệ Man giống như thanh xúc xích cuộn bên trong bánh mì, cuối cùng bị một cái miệng lớn kinh khủng cuối cái lưỡi một ngụm nuốt vào!

“Lệ Man!!”

Long Ba phát ra một tiếng gào thét bi phẫn, một màn này xảy ra quá đột ngột, hẳn hoàn toàn không kịp phản ứng. Ngược lại Tiểu Ngũ bên cạnh hẳn phản ứng rất nhanh, trong nháy mắt Lệ Man biến mất trong cái miệng lớn, thân hình người đàn ông trầm mặc này đột nhiên thoát một cái, một cỗ sóng khí nổ tung trong không khí, sau đó cậu ta đã xuất hiện trước cửa sổ, gắt gao dùng tay bắt lấy hai chân Lệ Man, liều mạng lôi kéo!

Thật là nhanh!

Lông mày Thượng Ất nhíu lại, trong mắt lộ vẻ ngoài ý muốn thật sâu. Tốc độ này của Tiểu Ngũ thật sự là quá nhanh, mặc dù không nhanh bằng Thượng Ất bộc phát kinh khủng như lúc này nhưng cũng tuyệt đối không thể chậm hơn bao nhiêu.

Đây là một chiến sĩ cải tạo gen chú trọng gia tăng tốc độ, khó trách Long Ba đối mặt với uy hiếp của lưu đạn của An Tinh Vũ cũng không thêm quan tâm. Dựa vào loại tốc độ quý mị như thế này, chuyện Tiểu Ngũ cướp đi lưu đạn chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Mà một vệ sĩ khác tên Khiêu Tảo đâu?

Thượng Ất nhìn qua vệ sĩ cuối cùng, hẳn phát hiện người đàn ông hơn ba mươi tuổi này đang dùng một loại tư thế quái dị ngồi xổm trên mặt đất. Hai chân của hắn chặt chẽ khép chặt, đầu gối hướng về sau không ngừng uốn lượn, cuối cùng dừng lại trở thành một hình dạng có góc độ vô cùng quái dị, giống như là loài côn trùng giỏi nhất về việc nhảy vọt trong tự nhiên, bọ chét.

Ngay sau đó một tiếng vang trầm truyền đến, thân thể Khiêu Tảo như một viên đạn rời khỏi nòng, dùng một tốc độ khó mà tin nổi bay ra ngoài cửa sổ. Trong nháy mắt sắp bay ra khỏi cửa sổ, hai chân Khiêu Tảo đột nhiên mở rộng, giống như hai thanh đao lưỡi liềm sắc bén, lấy khí thế mạnh mẽ chỉ

tiến không lùi, một trước một sau nện lên cái miệng lớn, cái miệng lớn bị đau phát ra một trận tiếng kêu vang chấn động đất trời!

“Làm tốt lắm! Lệ Man cô cố chịu đựng, nhìn tôi giết chết cái thứ đồ chơi này!”

Mắt thấy tính mệnh Lệ Man dường như có thể cứu về, Long Ba tinh thần phấn chấn, không để ý tới gương mặt đau đớn kịch liệt, nhắc chân liên tục xông lên vật lộn với quái vật. Nhưng mà chân của hắn vừa nâng lên, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết của Khiêu Tảo truyền đến, chỉ thấy thân thể trên không của Khiêu Tảo run rẩy một trận, một cái đuôi bén nhọn như thương đột nhiên xuất hiện trên lòng ngực hắn.

Mẹ nó, là cái đuôi của con quái vật kia! Quái vật kia vậy mà dùng đuôi đâm xuyên ngực Khiêu Tảo, giống như que mứt quả mà nhắc toàn bộ thi thể Khiêu Tảo lên giữa không trung, mặc cho máu tươi phun ra bốn phía!

“Khiêu Tảo!”

Tiểu Ngũ trợn đến nứt mắt, tim đập như trống chầu. Thi thể của Khiêu Tảo ngay phía trên hắn, máu bay lả tả trên không trung như mưa to thấm ướt từ đầu đến chân cậu ta, khiến cậu ta cũng không biết rốt cuộc thứ chảy xuống từ khóe mắt mình là máu hay là nước mắt.

Trong bốn người, tình cảm của cậu ta và Khiêu Tảo là sâu đậm nhất, thậm chí còn thân hơn anh em ruột ba phần. Nhưng bây giờ, cậu ta lại trở mặt nhìn Khiêu Tảo chết trước mặt mình. Bi phần khó nhịn được, đau đớn vô biên vô tận cuốn trôi tia lý trí cuối cùng của Tiểu Ngũ, cậu ta không suy nghĩ gì nữa, hai chân điểm trên đất một cái, tốc độ nhanh như điện xẹt lần nữa tăng lên, cả người vọt tới phía thi thể của Khiêu Tảo.

Tiểu Ngũ muốn cướp thi thể, cậu ta không thể chịu được kết quả sau khi Khiêu Tảo chết còn bị quái vật nuốt mất xác. Nhưng mà đúng lúc này, một cái bóng đen nhanh như điện xẹt đột nhiên mạnh mẽ xuất hiện, tốc độ mà Tiểu Ngũ tự hào, trước mặt cái bóng đen này lại giống như đứa trẻ tập tễnh tập đi, cậu ta thậm chí không kịp phản ứng, liền bị cái bóng đen quán lấy, trong nháy mắt hướng về phía cái miệng lớn ngoài cửa sổ.

Trời ạ! Không thể có chuyện đó được!

Chứng kiến hết thấy, đám người Long Ba cũng không cách nào giữ vững tinh táo nữa, bọn hắn thấy rất rõ ràng, cái bóng đen quần lầy Tiểu Ngũ kia không phải là sinh vật khác mà chính là một cái lưỡi đỏ tươi, giống như đúc cái lưỡi đã cuốn đi Lệ Man...Quái vật quỷ dị ngoài cửa sổ kia thế mà có đến hai cái lưỡi!

Chương 100: Lại Gặp Thế Biến Dị

Nhìn thân ảnh kinh khủng ngoài cửa sổ, Thượng Ất dùng sức dụi mắt. Ngoài cửa sổ là một con vật thuộc loài bò sát hình thù kỳ quái. Thân thể khổng lồ dài đến mười mấy mét, cái đầu và cái đuôi hiện lên hình mũi nhọn, giống như thần lằn. Nhưng phần giữa thân thể lại trắng kiêu như voi, nhìn vô cùng nặng nề. Trên thân còn được bao phủ bởi từng mảnh từng mảnh vảy so với tấm thép còn lớn hơn.

Lại nhìn đến tứ chi của quái vật, trên đầu tứ chi phân biệt uốn lượn năm cái móng sắc bén lăm lệt, theo quái vật không ngừng bò lên, tường xi măng cứng rắn lại giống như đậu hủ tới tấp rơi xuống. Kiến cánh thoái hóa nằm sấp bốn phía thấy vậy rồi rít hoảng sợ chạy trốn, một vài con né tránh không kịp liền bị móng sắc đập nát trong nháy mắt, biến thành một đồng thi thể lộn xộn chảy ra chất lỏng màu vàng xanh, chậm rãi rơi từ mặt tường xuống, bịch bịch một tiếng nện trên mặt đất xi măng cao mấy chục mét so với mặt đất.

Chẳng lẽ đây là một con...Thú ăn kiến thoái hóa?

Thượng Ất hoảng sợ nhìn chăm chăm con thú thoái hóa kinh khủng này, nhìn từ vẻ ngoài, cái con thú thoái hóa này tựa hồ giống với loài thú ăn kiến trong tập tranh ảnh sinh vật, nhất là cái lưỡi dài đỏ tươi không ngừng phun ra nuốt vào trong cái miệng lớn kia, vô cùng phù hợp với đặc điểm của loài thú ăn kiến.

Nhưng mà vì sao cái thú này lại có hai cái lưỡi? Chưa từng nghe qua tiền lệ loài thú ăn kiến có hai lưỡi mà?!

Nhìn chăm chăm cái lưỡi dài không ngừng quơ qua quơ lại trong không trung, Thượng Ất mơ hồ cảm thấy mình lần này hình như lại trúng thưởng. Đây không phải là một con thú ăn kiến thoái hóa bình thường, cái con này hẳn tối thiểu nhất là đạt đến cấp bậc thể thoái hóa biến dị. Giống như hai con chó cảnh sát thoái hóa kia, cái con thú ăn kiến thoái hóa này nhất định là gặp được kỳ ngộ nào đó, mới có thể trong thời gian ngắn như vậy mà thoái hóa ra hai cái lưỡi.

“Hiểu rồi, hóa ra kiếp trước thứ giết chết đám người Văn Phỉ không phải người sống sót cuối cùng, cũng không phải là kiến thoái hóa mà là thú này.”

Nghi thông suốt vấn đề mấu chốt, một sự nghi hoặc vẫn luôn quanh quẩn trong lòng Thượng Ất cũng theo đó mà được hóa giải. Nhìn Tiểu Ngũ dần dần biến mất trong miệng thú ăn kiến, Thượng Ất âm thầm thở dài một hơi. Hoàn toàn chính xác, chỉ có sinh vật thể biến dị mới có thể giết chết những chiến sĩ cải tạo gen này, mà nhất định quân đội Hoa Quốc cũng rõ ràng chuyện này. Mà những lời đồn về ác ma ăn thịt người này, nhất định là quân đội vì giết chết những thú thoái hóa biến dị kinh khủng này, bắt đắ dĩ lấy cớ mà thôi. Một nửa thành phố chết dưới hỏa lực tên lửa, ai có thể đoán được bọn họ chỉ là vật bồi táng đáng thương thôi chứ?!

Quá độc ác, vì tiêu diệt thú thoái hóa đáng sợ, tên Văn Thiên Hoa kia lại dám lừa gạt toàn bộ những người sống sót của Hoa Quốc. Cái gì mà giận dữ phá hủy thành phố vì người nhà, con mẹ nó toàn bộ là âm mưu, là lời sáo rỗng.

Thượng Ất giờ phút này thậm chí còn nghiêm trọng hoài nghi, có phải quân đội thật sự không đánh lại lũ thú thoái hóa kinh khủng này, sợ chúng xông vào Đế Đô, nơi ở của chính trị gia, cuối cùng không có biện pháp nào nữa cho nên mới dùng đến tên lửa?

Thượng Ất nhìn tiểu nha đầu Văn Phi một chút, trong lòng có chút lo lắng bất an. Nếu quả thật chân tướng là như vậy, cho dù hấn bắt giữ Văn Phi, chỉ sợ ở chỗ cái đám chính trị gia lòng dạ độc ác kia cũng không đổi được thứ gì tốt đi? Xem ra trong mắt những người kia, việc duy trì ổn định, đảm bảo lợi ích cho giai cấp cao cấp mới là chuyện quan trọng nhất, bất kỳ ai ở trước mặt lợi ích cũng có thể tùy thời bị vứt bỏ. Chẳng hạn như bốn người Long Ba, hay phân nửa số người sống sót ở Đế Đô...Đây chính là mấy chục vạn mạng người đấy!

“Mẹ nó, lại bị cái đám người này lừa bòn. Nhóm chúng ta trẻ nãi mất bao nhiêu thời gian, mạo hiểm tính mạng giết tới, rốt cuộc chẳng chiếm được cái gì sao? Nếu không thì dứt khoát dẫn thú ăn kiến đến trung tâm Đế Đô, khiến cho bọn hấn cũng nếm thử cảm giác kinh khủng khi bị nuốt chửng?”

Thượng Ất theo bản năng nghi đến việc trả thù những chính trị gia kia, nhưng lý trí lại ngăn cản ý nghĩ này. Thú ăn kiến biến dị quá lợi hại, để đối phó nó chỉ có thể dùng đến vũ khí có tính sát thương quy mô lớn mới được. Mà một khi để con súc sinh này tiến vào bên trong Đế Đô, uy lực của tên

lửa tất sẽ tác động đến chỗ tiểu khu Hoa Tụng của mẹ con Trần Phóng tại Đế Đô.

Thượng Ất không cách nào đảm bảo việc những chính trị gia kia có sẽ xem thường con thú thoái hóa này hay không, dù sao tận thế chỉ mới xảy ra vven vven có mấy ngày mà thôi, vệ tinh trên trời không thể bị tê liệt trong thời gian ngắn ngủi như thế được, một khi vệ tinh quét hình cái con thú này mạnh mẽ đâm tới muốn rời đi, lại trùng hợp xuất hiện ở xung quanh tiểu khu Hoa Tụng ở Đế Đô...Bất chợt, Thượng Ất rùng mình một cái.

Không được, tuyệt đối không thể để cái con thú này rời khỏi đây được!

Nhưng mà hẳn phải làm gì mới có thể ngăn cản cái con thú này đây? Thú ăn kiến biến dị không thể so với thú thoái hóa, lúc này một kích kinh khủng kia của Khiêu Tảo chỉ để lại một vết lõm nhỏ nhỏ trên lớp vảy của nó mà thôi. Một kích toàn lực của chiến sĩ cải tạo gen, trước mặt kẻ địch có lực phòng ngự mạnh mẽ lại cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi.

Nhìn con thú ăn kiến biến dị không ngừng có ý muốn chui vào phòng, đại nào Thượng Ất nhanh chóng hoạt động, nhưng cuối cùng hẳn đành bất đắc dĩ từ bỏ suy nghĩ tấn công. Không sai, Thượng Ất có tốc độ cực nhanh, dưới sự tăng lên của tốc độ, sức mạnh cũng sẽ đạt tới một trình độ khủng bố.

Nhưng mà phải trong nháy mắt lúc năng lượng bên trong tinh hạch phóng thích mới được, năng lượng bên trong tinh hạch hoàn mỹ đã sớm bị Thượng Ất hấp thu toàn bộ, không còn nữa, hẳn không có khả năng chỉ trong một thời gian ngắn, phóng ra loại tốc độ và sức mạnh kinh khủng kia lần nữa.

Đương nhiên Thượng Ất còn có biện pháp thứ hai, đó chính là đốt cháy những ngôi sao trong tinh không nhân thể đồ trong tay kia. Thượng Ất đoán rằng, một khi tinh quang nơi đó được thắp sáng, hẳn nhất định sẽ tiến hóa ra một loại thủ đoạn tấn công vô cùng cường hãn.

Cũng chẳng dùng được cái đó gì...Thượng Ất cần một viên tinh hạch năng lượng, còn phải là cấp hoàn mỹ thì mới được. Tình huống hiện tại hiển nhiên lọt vào vòng lặp vô hạn, Thượng Ất đối với cái con thú này không có

biện pháp gì cả. Trừ khi xuất hiện kỳ tích, nếu không Thượng Ất căn bản không thể ngăn cản cái con thú này dù chỉ là nửa bước.

Sức mạnh! Tôi cần đầy đủ sức mạnh!

Thượng Ất gào thét trong lòng, bỗng nhiên một cái bóng người cường tráng, giơ hai cánh tay trắng kiện chạy qua bên cạnh hắn. Thượng Ất hai mắt tỏa sáng, trong lòng không khỏi âm thầm nói:

“Long Ba! Mình thế nào lại quên mất cái tên này nhỉ? Cái tên này thế nhưng là một chiến sĩ cải tạo gen chuyên về sức mạnh, sức mạnh hai tay đoán chừng phải hơn ngàn cân đi? Sức mạnh của hắn nhất định có thể đánh nát vảy của thú ăn kiến biến dị, chỉ cần có cơ hội, nói không chừng có thể trong một lần liền giết chết đối thủ luôn!”

Nghĩ đến đây bước chân Thượng Ất hơi lắc lư, dưới tốc độ gấp năm người bình thường, hắn dùng nửa giây liền xuất hiện trước mặt Long Ba, khẽ vươn tay bắt lấy hắn ta.

“Cút, anh lôi kéo tôi làm gì? Tôi muốn báo thù cho bọn Lệ Man!! Mau tránh ra cho tôi nhanh lên!” Long Ba vô cùng phẫn nộ, không suy nghĩ nhiều liền đâm ra một quyền. Thượng Ất khẽ nhúc nhích bước chân, nhẹ nhàng tránh khỏi một quyền ác liệt này của Long Ba, giọng nói mang theo thỏa mãn: “Long Ba, muốn báo thù cho đồng đội thì anh liền phải nghe theo lời của tôi. Tôi có tốc độ, anh có sức mạnh, chỉ cần chúng ta phối hợp tốt, sẽ có cơ hội rất lớn có thể giết được con súc sinh này.”

“Hừ, tôi dựa vào đâu mà phải tin tưởng anh, sức ông đây mạnh vô cùng, ngay cả sắt thép cũng đều có thể đâm xuyên, giết chết cái con súc sinh này căn bản không thành vấn đề!”

Long Ba tức giận nói, nhưng ngữ khí lại hòa hoãn hơn so với lúc trước. Hắn không phải là một người ngu ngốc, Tiểu Ngũ, Khiêu Tảo còn có Lệ Man, ba người họ chết như thế nào, hắn thấy rất rõ ràng. Không sai, thật sự hắn có lòng tin có thể nện nát đầu con thú ăn kiến biến dị này, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn có thể nện trúng.

Đừng nói đến chuyện có thể né tránh hai cái lưỡi dài kinh khủng kia hay không, cho dù có né tránh được thật, Long Ba cũng không có một chút lòng tin nào có thể tấn công vào bộ phận đầu yếu hại của đối phương. Hai bên có thể tích quá chênh lệch, Long Ba cao hơn một mét tám đứng trước mặt thú ăn kiến biến dị, cũng không lớn hơn những con kiến thoái hóa kia bao nhiêu. Long Ba quả thật cần có sự trợ giúp, hẳn cần có người giúp hắn hấp dẫn lực chú ý của thú ăn kiến biến dị, cũng giúp hắn đến trước mặt con thú ăn kiến cao năm mét kia mới được!

Chương 101: Hợp Tác

“Long Ba, một đại nam nhân như anh sao mà lại nhỏ mọn như vậy, chú đẹp trai không phải chỉ đánh anh một quyền thôi sao, chú ấy còn đánh cái mông của tôi đây này...Được rồi, chú đẹp trai à, có thể thả cháu ra trước được không, tốt xấu gì cũng để cháu mặc quần vào đã chứ.” Văn Phi chu cái miệng nhỏ, không biết là vì khẩn trương hay xấu hổ mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo xinh đẹp của cô đỏ ửng lên như ánh nắng chiều. “Còn nữa, chú đẹp trai lợi hại như vậy, tôi cảm thấy hai người phối hợp một chút nhất định có thể giết chết con quái vật kia! Các anh nhất định phải báo thù thay chị Lệ Man, một người tốt như chị Lệ Man vậy mà lại bị cắn chết tươi như thế...”

Hai mắt nhắm lệ, một giọt nước mắt trong suốt lăn xuống từ khóe mắt Văn Phi, Thượng Ất nhìn thấy không khỏi lộ vẻ cảm động. Không nghĩ tới cái cô bé tùy hứng này lại còn có một mặt trọng tình trọng nghĩa như vậy, dù sao cũng chỉ là một vệ sĩ mà thôi, thân phận của Văn Phi còn cao quý hơn bọn họ rất nhiều.

“Được rồi, tiểu thư Văn Phi, tôi đồng ý hợp tác với hắn. Chẳng qua...” Long Ba đưa tay sờ gò má sưng vù, cười khổ một cái, lại vô cùng nghiêm túc nói tiếp: “Chẳng qua tiểu thư Văn Phi, xin ngài trong lòng đừng nảy sinh ảo tưởng nữa, ngài muốn thừa lúc chúng tôi liêu mạng, vụng trộm chạy trốn một mình sao?”

“Long Ba thối tha, anh nói bậy nói bạ cái gì vậy? Tôi muốn chạy trốn lúc nào chứ, hừ!”

Nghe Long Ba nói, vẻ tràn ngập đau thương trên mặt Văn Phỉ lập tức biến mất không còn nữa, thay vào đó là vẻ buồn bực và bất mãn khi bị người khác vạch trần âm mưu.

Thượng Ất trợn mắt há hốc mồm nhìn Văn Phỉ, lập tức một cỗ tức giận dâng tràn trong lồng ngực. Cái con bé chết tiệt kia vậy mà trong lúc bất tri bất giác đã dùng kỹ thuật diễn xuất tinh xảo lừa gạt lòng tin của hắn. Nếu như không phải Long Ba sớm đã quá quen với đối tượng bảo vệ của hắn, chỉ sợ chờ lúc mình ra tay, cái con bé nhìn như vô cùng ngoan ngoãn này sẽ không chút do dự mà quay người chạy trốn. Cái gì mà báo thù, cái gì mà ngoan ngoãn, tất cả đều chỉ là nó giả vờ!

Thượng Ất dùng vẻ mặt âm trầm nhìn Văn Phỉ, bà nội của tôi ơi, quả nhiên trong nhà chính trị gia chẳng có cái đèn càn đầu nào cả. Văn Thiên Hoa là như vậy, cái con bé mười ba tuổi này lại càng là như vậy. Uống công mình sống hơn hai mươi năm, không nghĩ tới vẫn bị một con bé tùy tiện lừa gạt như vậy. Văn Phỉ nhìn vẻ mặt bất thiện của Thượng Ất, theo bản năng dùng tay kéo lưng quần, dùng giọng nói cầu xin nói:

“Chú đẹp trai, chú đừng nghe Long Ba nói lung tung, thật ra tình cảm giữa cháu và chị Lệ Man rất tốt. Cháu luôn luôn xem chị ấy như là...Ừm, xem chị ấy như là chị ruột của cháu, chú nhất định phải báo thù giúp chị ấy nha!”

“Cởi quần, lộ cái mông ra!” Thượng Ất lạnh lùng nói, trong giọng nói mang theo mệnh lệnh không thể nghi ngờ. Trên mặt Văn Phỉ lộ ra thần sắc tuyệt vọng, thân thể càng không ngừng run rẩy lùi về sau, trên miệng vẫn nói: “Không muốn! Chú đẹp trai, người ta không phải là con nít, chú làm như vậy là đang định đùa giỡn lưu manh hả? Cháu...A! A!”

Theo từng tiếng giòn vang, tiếng kêu thảm thiết trong miệng Văn Phỉ, tiếng sau còn cao hơn tiếng trước. Ngay cả thú ăn kiến biến dị ở một bên nhai nuốt thi thể cũng nhìn chăm chăm một màn này, dường như nó không hiểu vì sao một con người nhỏ như vậy mà có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết còn cao hơn cả thanh âm của dã thú. Chẳng lẽ cái khối lồi ở giữa trước hai mắt nó đây, cái mông trắng trắng của con người mới chính là tử huyệt của bọn hắn?

“Lại đùa giỡn khôn lỏi, cẩn thận nửa cái mông còn lại của cháu!” Đem Văn Phi gào khóc thảm thiết ném qua cho An Tĩnh Vũ, Thượng Ất lần nữa nhìn qua Long Ba, dùng giọng nói ngưng trọng khuyên: “Long Ba, tôi biết anh hận không thể giết chết tôi. Nhưng trong tình thế trước mắt, chỉ có hợp tác, chúng ta mới có thể giết chết thú ăn kiến biến dị này. Một khi nó tiến vào tòa nhà, chúng ta không ai có thể chạy thoát được, nếu vậy thì bạn của anh liền hy sinh một cách vô ích rồi.”

“Hừ! Nói đi, chúng ta phải hợp tác như thế nào?”

Long Ba rất cuộc hạ thấp cao ngạo, mặc dù không biết tại sao nhưng Long Ba nhận ra được Thượng Ất cũng không phải là một kẻ đại gian đại ác gì. Hẳn thật sự muốn bảo vệ Văn Phi chạy khỏi đây, vả lại cũng rất muốn giết chết cái con thú thoái hóa này. Nếu có sự hợp tác giúp đỡ này, tỷ lệ có thể giết chết con thú ăn kiến này của Long Ba ít nhất có thể tăng lên gấp đôi!

“Đợi lúc nữa tôi sẽ dốc toàn lực lao tới, dùng tốc độ nhanh nhất đưa anh đến vị trí đỉnh đầu của thú ăn kiến biến dị. Anh phải nhớ kỹ, nhược điểm duy nhất của thú ăn kiến biến dị là chỗ giữa hai mắt nó, chỗ đó có một cái xương sụn mọc lồi ra, là chỗ yếu nhất trên xương sọ của thú ăn kiến thoái hóa. Nếu như anh có thể đánh nát chỗ xương sụn đó, đầu của nó sẽ lộ ra giống như một chén bánh trứng gà, đến lúc đó không cần tôi nói thêm gì nữa, anh cũng đã biết nên làm gì rồi đúng không.”

Thượng Ất kiên nhẫn giải thích, đây chính là ưu thế của người trọng sinh hẳn đây. Ở kiếp trước, mặc dù Thượng Ất không có tự mình chiến đấu qua với thú ăn kiến thoái hóa nhưng mỗi ngày hẳn đều phải đối mặt với khảo nghiệm sinh tử. Bởi vậy hẳn nhất định phải hiểu rõ đặc điểm của các loại thú thoái hóa, trong đó tất nhiên cũng bao gồm loài thú ăn kiến có số lượng đông đảo này rồi.

Điều duy nhất khiến Thượng Ất lo lắng chính là đối thủ là một con thú ăn kiến biến dị. Mặc dù Long Ba có sức lực rất mạnh nhưng mà có thể xé mở lớp vảy của thú ăn kiến biến dị hay không vẫn là một điều rất khó nói. Dùng suy tính lạc quan nhất đến xem, đoán chừng tỷ lệ thành công tối đa cũng chỉ đạt đến năm mươi phần trăm mà thôi.

“Mẹ kiếp, nói đến cùng vẫn là để ông đây liều mạng, anh ngược lại là ở một bên thanh nhàn an toàn hả.” Long Ba bất mãn trừng mắt nhìn Thượng Ất một cái, hiển nhiên rất không hài lòng với kế hoạch này. Thượng Ất mỉm cười, móc từ bên người ra một con dao bầu, vung cổ tay vẽ nên từng đóa đao hoa lúc ẩn lúc hiện trong không trung, nói: “Đương nhiên không thể để cho anh liều mạng một mình rồi, thứ uy hiếp duy nhất của thú ăn kiến biến dị chính là hai cái lưỡi dài của nó, sau khi đưa anh lên đúng vị trí, tôi tất nhiên phải đi đối phó với sự công kích của hai cái lưỡi dài kia rồi. Nếu như anh cảm thấy việc này rất an nhàn, vậy thì hai chúng ta đổi lại, anh đi đối phó lưỡi dài, tôi đi nện xương sọ của nó, thế nào?”

“Thôi đi, anh có sức lực lớn như vậy sao? Chuyện nguy hiểm như vậy đương nhiên phải giao cho tôi rồi! Đừng nói nhảm nữa, chậm thêm chút nữa cái thứ kia liền chui vào thật đấy! Đến, đẩy tôi lên đi!”

Long Ba không do dự nữa, hắn cũng rõ đề nghị của Thượng Ất là phương án chiến đấu tốt nhất trong tình thế trước mắt rồi. Nếu như vậy cũng không giải quyết được con thú ăn kiến biến dị này, vậy bọn họ chỉ có thể an tâm nhắm mắt xuôi tay thôi.

Tăng tốc! Tăng tốc! Lại tăng tốc!

Trong khoảng cách gần như suýt rời khỏi ranh giới căn phòng, Thượng Ất liều mạng thúc giục hai chân chạy nhanh về phía trước. Tinh không nhân thể đồ quả thật thần kỳ, trong quá trình toàn lực bứt lên, Thượng Ất cảm nhận được rất rõ ràng có một loại năng lượng sinh vật không ngừng sôi trào mãnh liệt thông qua chỗ tinh quang phóng thích ra trong không khí. Giờ khắc này, hai chân Thượng Ất như gắn tên lửa, đã đạt đến tốc độ mắt thường khó mà nhìn rõ. Thượng Ất thậm chí còn lớn mật phỏng đoán, nếu có đầy đủ năng lượng tinh hạch giúp đỡ, hắn có thể đạt tới vận tốc âm thanh, vận tốc siêu thanh, thậm chí vận tốc ánh sáng hay không?

“Chuẩn bị sẵn sàng, lên!” “Bùm!”

Theo tiếng gầm lên giận dữ của Thượng Ất, Long Ba chỉ nghe được phía sau truyền đến một tiếng vang thật lớn. Sau đó giống như bị bắn ra từ bên trong một khẩu đại pháo, hắn cảm thấy bên tai và khoe miệng đều phát ra

một cổ hương vị cháy khét quái dị, thân thể giống như sao băng bay vào vèo đến phía đầu của thú thoái hóa!

“Quái vật chết tiệt! Trả mạng đồng đội của tao lại đây!”

Long Ba giờ cao song quyền, phía trên tụ tập sức mạnh toàn thân, lại càng là tụ tập toàn bộ lửa giận của hắn, hắn muốn dùng một đấm này đấm chết tươi con thú ăn kiến biến dị này, hắn muốn báo thù vì cái chết của ba đồng đội!

Nhưng vào lúc này, một cái lưỡi dài đỏ tươi giống như roi quất tới, trong không khí tản ra mùi hôi thối như mùi của thần chết, khiến cho Long Ba cả kinh, lòng can đảm rạn nứt. Trong lúc bất tri bất giác, thú ăn kiến biến dị đã nuốt Lệ Man vào bụng, mà cái lưỡi vừa quấn lấy Lệ Man kia lúc này lại nhanh chóng cuốn tới.

Thứ càng làm cho trái tim Long Ba băng giá chính là, cái lưỡi này vậy mà lại lần nữa xảy ra biến hóa, phía trên không còn vẻ bóng loáng mềm mại nữa mà là rậm rạp gai nhọn dựng thẳng đứng lóe ra ánh sáng sắc bén, mỗi một chiếc gai đều như một thanh sắt khổng lồ dài 10cm!

Thế biến dị! Lưỡi dài biến dị! Đây mới là chính là át chủ bài chân chính của thú thoái hóa biến dị!!

Chương 102: Huyết Chiến

Long Ba đã từng chứng kiến uy lực của cái lưỡi này, Tiểu Ngũ, Lệ Man tất cả đều chết dưới cái lưỡi này. Hiện tại hắn đang ở giữa không trung, dù cho có một thân bản lĩnh mà không có chỗ mượn lực, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cái lưỡi đầy gai khổng lồ kia cuốn tới.

“Thượng Ất, con mẹ nhà anh còn chờ cái gì nữa, ông đây lập tức liền phải ngụp củ tỏi rồi đây này.”

“Đừng khẩn trương, có tôi đây rồi!”

Thân ảnh Thượng Ất bay lượn mà đến, ngay trước một giây trước khi cái lưỡi đầy gai nhọn quấn lấy Long Ba, dao bầu sắc bén đã chém vào phía trên nó. Trong lúc nhất thời, một dòng máu vô cùng tanh hôi phụt ra ngoài, khoảng mười mấy cây gai nhọn cũng bị Thượng Ất chặt đứt. Dưới tốc độ quỷ mị gấp ba người bình thường của Thượng Ất, thú ăn kiến biến dị lần đầu tiên bị một vết thương trầm trọng!

“Tê ~!”

Thú ăn kiến biến dị phát ra tiếng gào thét chói tai, thanh âm này nghe có chút cổ quái, giống như là thanh âm lúc một con chó bị nắm cổ giữa phát ra. Theo cái âm thanh cổ quái này, cái lưỡi dài của thú ăn kiến biến dị như măng xà nổi điên, cuồn cuộn cuốn lấy cây dao bầu của Thượng Ất trên không trung, lại dùng một tốc độ khủng khiếp vặn xoắn, vây khốn nửa người trên của Thượng Ất.

“Không tốt! Thượng Ất cẩn thận!”

Điền Ba và An Tinh Vũ đồng thời kinh ngạc hét lên, kể cả Thượng Ất, không ai ngờ tới việc lưỡi của thú ăn kiến biến dị này lại phản ứng nhanh nhẹn đến như thế. Thượng Ất phản ứng chậm một chút, liền bị con súc sinh này bắt lấy thời cơ cuốn chặt. Lúc này vô số cây gai sắc nhọn đâm vào trong cơ thể của Thượng Ất, nhìn qua như thể Thượng Ất bị vạn tên xuyên tim.

Xong rồi, lần này hoàn toàn xong rồi! Giây phút này, nhóm người hoàn toàn mất hết can đảm, bọn họ không thể tin được sự thật đang xảy ra trước mắt này, chẳng lẽ con người không có cách nào có thể đánh bại loài thú thoái hóa này sao?

“Mẹ nó, thật là đau quá đi...Long Ba, nhanh đập nát cái xương sụn đó đi, tôi...Tôi không trụ được lâu nữa đâu! A!”

Cảm thụ đau đớn trên cơ thể, Thượng Ất không giãy giụa. Hắn tỉnh táo dùng dao đâm sâu vào cái lưỡi dài, phảng phất coi như những cái gai nhọn đâm vào trong cơ thể hắn như không tồn tại.

Hắn đang chờ đợi, chờ lúc Long Ba một kích cuối cùng đánh nát đầu con thú ăn kiến. Trước lúc đó, Thượng Ất sẽ không dễ dàng buông cái lưỡi dài này ra. Cái lưỡi này thật sự rất đáng sợ, mềm dẻo mà lại có sức mạnh như một con măng xà, tốc độ phản ứng nhanh nhẹn cũng vượt xa khỏi sức tưởng tượng của Thượng Ất.

Bởi vậy, lý do mà Thượng Ất bị lưỡi dài quấn lấy, một nửa là do thật sự hắn không phản ứng kịp, nửa còn lại là vì hắn muốn tranh thủ thời gian cho Long Ba ra một kích cuối cùng.

“Thật là một người đàn ông tốt! Đủ can đảm!”

Mở mắt trừng trừng nhìn Thượng Ất bị cái lưỡi dài đầy gai quấn lấy, Long Ba không suy nghĩ gì nữa dùng hết khí lực toàn thân bỗng nhiên đâm ra một quyền, trong phút chốc một quyền gào rít lao tới, thú ăn kiến biến dị thống khổ té lăn ra trên mặt đất. Yếu điểm bị thương nặng, dù thú thoái hóa có mạnh mẽ hơn nữa cũng không có khả năng bình yên vô sự được.

“Lại đến!”

“Bịch!”

“Bịch!”

Long Ba không biết rốt cuộc hắn đánh ra mấy quyền, hắn chỉ cảm thấy thân thể của thú ăn kiến biến dị dưới thân run rẩy càng thêm kịch liệt, cuối cùng thú ăn kiến rốt cuộc phá tan sự trói buộc của tường bê tông, liều mạng phóng tới hướng cửa lớn trong phòng.

Căn phòng nhỏ hẹp hoàn toàn không chứa nổi thân thể cực kỳ to lớn của thú ăn kiến biến dị. Trong phòng, bê tông, đất cát rơi như mưa, trong lúc hỗn loạn, có một khối bê tông to lớn đập trúng mặt Long Ba, đau đớn kịch liệt cộng với việc dùng sức quá độ, Long Ba rốt cuộc không kiên trì nổi nữa, trước mắt tối sầm lại, ngất đi...Mà một giây trước khi hôn mê, Long Ba mơ hồ nhìn thấy Thượng Ất máu me đầy người quơ lấy Văn Phi, sau đó nhanh chóng chạy về phía hắn...

...

Tí tách, tí tách, tiếng nước nhỏ giọt truyền đến. Long Ba vô thức mở to hai mắt ra, lại phát hiện trước mặt một mảnh tối đen. Muốn chống người ngồi đây, đầu lại đau đớn một hồi, bất đắc dĩ chỉ có thể nằm xuống lại lần nữa.

“Đội trưởng Long Ba, anh tỉnh rồi hả? Đừng lộn xộn, trên đầu anh bị thương rất nặng, cẩn thận làm rách vết thương! Anh uống một ngụm nước trước đi, đợi lát nữa thịt nướng xong, anh ăn một ít thịt thì sẽ có thể hồi phục nhanh thôi.”

Giọng nói xa lạ truyền tới, trước mắt Long Ba cũng chậm chậm khôi phục sáng ngời. Mở mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy một cô gái xa lạ đang quỳ gối ngồi bên cạnh mình, cẩn thận từng li từng tí bưng một chén nước đến cho hã.

“Cô là ai? Tại sao tôi lại ở đây? Tôi nhớ rõ ràng...”

Long Ba kinh ngạc nhìn quanh bốn phía, đây là một căn phòng ngủ rất bình thường, diện tích không lớn, chỉ có một cái giường và một cái tủ sách. Trên vách tường có một tấm poster ngôi sao, chẳng qua tấm poster dường như bị máu làm vấy bẩn, không thấy rõ rốt cuộc là ngôi sao nào.

“Tôi tên là Vương Phương, đội trưởng Thượng Ất để tôi tới chăm sóc anh. Nơi này là một khu dân cư rất bình thường, hôm qua lúc đội trưởng Thượng Ất mang bọn tôi đi ra, bởi vì trời tối không nhìn rõ đường đi lắm, liền chọn nơi này làm điểm dừng chân tạm thời. Đội trưởng Long Ba, anh uống một ít nước đi, hiện tại những chai nước này đúng là càng ngày càng khó tìm.”

“Khu dân cư? Chúng ta từ trung tâm nghỉ dưỡng chạy ra ngoài? Con thú ăn kiến biến dị kia đâu rồi? Tôi hôn mê bao lâu rồi vậy?”

Long Ba miệng lớn uống nước khoáng, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Bởi vì hôn mê, trí nhớ của hã vẫn còn dừng lại ở một khắc lúc con thú ăn kiến phát điên kia.

“Anh gần như hôn mê hơn một ngày một đêm rồi, về phần con thú ăn kiến kia, anh quên rồi sao, nó cuối cùng bị anh đánh chết rồi mà! Nói đến đây, anh cũng thật là lợi hại, một con quái vật lớn như vậy mà...Lúc ấy nếu không phải tôi nhanh tay kéo Vương Cương giấu vào trong xe, liền sẽ bị cái

con thú kia đập cho một phát chết tươi rồi.” Vương Phương cười híp mắt nhìn chăm chăm Long Ba, trong hai mắt không hề che dấu vẻ sùng bái. Đột nhiên cô như nghĩ đến cái gì, vội vàng nói: “Đội trưởng Long Ba, anh lại nghỉ ngơi một lát đi, đội trưởng Thượng Ất nói, nếu như anh có thể đứng dậy, lát nữa liền ra ngoài ngồi cùng mọi người một chút, vừa ăn thịt nướng vừa thưởng lượng chuyện phân chia chiến lợi phẩm. Ừm, còn có...Phần thưởng đặc biệt.”

Phân chia chiến lợi phẩm? Phần thưởng đặc biệt?

Long Ba mê mải nhìn Vương Phương, hẳn không hiểu vì sao mặt của cô gái này đột nhiên lại đỏ bừng. Chẳng lẽ cô ta cũng là một chiến sĩ cải tạo gen, bị cấy vào gen tắc kè hoa sao? Nhưng mà mình rõ ràng không cảm giác được cô gái này có bất kỳ lực uy hiếp nào mà?

“Chuyện đó...Vẫn là để đội trưởng Thượng Ất tự mình nói với anh đi. Nói tóm lại, tất cả mọi người đều vô cùng biết ơn anh, nếu không phải anh đánh chết con quái vật kia, mọi người không ai có thể sống sót được.”

Vương Phương nói xong, đứng dậy cúi chào Long Ba một cái thật sâu, sau đó quay người đi ra khỏi phòng, để lại Long Ba chẳng hiểu mô tê gì, một mình phát ngốc.

“Mẹ kiếp, giả thần giả quỷ, ông đây ngược lại muốn xem xem các người rốt cuộc đang làm cái gì!” Vịn giường, Long Ba nhe răng trợn mắt đi ra khỏi phòng. Vừa đi ra cửa lớn, một cỗ mùi thịt nướng khiến người ta động lòng liền bay vào lỗ mũi Long Ba, dẫn tới bụng hắn lập tức vang lên một tiếng như sấm nổ rền vang.

Thơm quá đi, là loại thịt gì mà có thể thơm đến như vậy chứ?

Long Ba vô thức đi đến phòng khách nhìn một chút, chỉ thấy bốn năm bóng người ngồi vây quanh trước một lò than, mùi thơm kỳ dị kia chính là truyền đến từ chỗ thịt nướng bên trên lò than kia.

“Tiểu thư Văn Phi? Cô...Cô đây là đang làm gì vậy?”

Sau khi đến gần, Long Ba liếc mắt một cái liền nhận ra bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu của Văn Phi. Con bé này thường ngày thích mặc những bộ quần áo in hình nhân vật hoạt hình nhất, cũng rất yêu quý những bộ quần áo này. Nhưng mà giờ phút này, con bé này lại làm cho một bộ quần áo sạch sẽ trở nên bẩn thỉu như vậy, ngay cả khuôn mặt thường ngày được bảo dưỡng bóng loáng như sữa bò cũng dính đầy vệt khói đen.

Chương 103: Đàm Phán

“Ô, ăn ngon, ăn ngon! Chú đẹp trai, kỹ thuật nấu nướng không tệ. Chú nướng thêm cho cháu mấy cái đuôi thịt, để cháu nếm thử nào.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn bẩn thỉu của Văn Phi dính đầy mỡ, hai cánh tay nhỏ cầm rấy nhiều xiên thịt được xiên bằng những cành cây bé, những miếng thịt biến mất rất nhanh trong cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô.

“Muốn ăn thì tự nướng, không thì nhìn đói đi.” Thượng Ất bình tĩnh nói, đầu cũng không ngẩng lên, chăm chú vào những xiên thịt trên tay mình.

“Thôi vậy, không nướng cho thì coi như xong, có gì đặc biệt hơn người đầu chứ. Này, anh đẹp trai bên kia ơ, xiên thịt trên tay anh sắp bị cháy hết rồi đó, hay là để em giúp anh hai xiên nhé?”

Văn Phi tiến đến chỗ đồng lửa cạnh An Tinh Vũ, bắt chước một con mèo nhỏ ngồi cạnh y, khuôn mặt thể hiện sự thèm thuồng mấy xiên thịt nóng hổi.

“Được... Tốt, cho cô!”

Không còn lời nào để nói với Văn Phi, An Tinh Vũ bất đắc dĩ đưa những xiên thịt cho cô, sau đó lại im lặng lấy thêm một đồng thịt, xiên, đặt lên ngọn lửa đang cháy.

“Moá, dám vụng trộm trốn ở đây để ăn thịt xiên nướng, cái đám người này dám ăn vụng! Nhanh cho tôi nếm thử!”

Long Ba nói xong liền đặt mông ngồi trước đồng lửa, chẳng thèm khách khí, vươn tay đoạt lấy xiên thịt của Thượng Ất, cho vùi vào miệng. Ngay khi vừa cho vào miệng, miếng thịt toả ra một mùi thơm đậm đã tràn ngập khoang miệng của hắn, mãi mà không tan đi.

“Đây là thịt đuôi thần lằn đỏ, bên trong bao gồm rất nhiều năng lượng sinh vật, đối với những người đang bị thương rất có lợi, ăn nhiều một chút đi.” Thượng Ất mỉm cười đặt thêm một xiên thịt lên đồng lửa, tiếp tục nói: “Đội trưởng Long Ba, anh cũng chú tới những biến hoá lớn gần đây của thế giới chứ. Những động vật kỳ lạ cổ quái chẳng thèm sợ loài người chúng ta nữa, ngược lại chúng tranh nhau, coi chúng ta như những món đồ ăn ngon miệng. Kỳ thật, không phải chỉ mỗi động vật biến hoá, mà còn có cả thực vật. Anh nhìn những cành cây bạch đàn này mà xem, bên trong có chứa chất taurine tổng hợp. Bởi vậy, khác với những xiên nướng thông thường, xiên nướng này sẽ giúp cho mùi vị của thịt càng thêm đậm đà, nếu như sau này, ăn loại cây này sẽ khiến hệ thần kinh của con người sẽ thêm hưng phấn, nhanh chóng tiêu trừ mệt mỏi trên cơ thể và đẩy nhanh tiến độ lành lại của vết thương.”

Thượng Ất lật xiên thịt đang cầm, tiện tay lấy ra một cây chủy thủ, lưỡi dao sắc bén nhẹ nhàng cắt khối thịt, ngay lập tức mùi thơm lan tỏa, mặt ngoài của thịt xiên được thêm một tầng hương vị của ớt và tương.

“Không được, chú đẹp trai, cầu xin chú hãy cho cháu một xiên thịt! An Tinh Vũ nướng con thú ăn kiến kia không ngon bằng chú. Thực sự không được... Cho dù chú đánh cháu vài cái vào mông, cháu hứ sẽ không khóc nữa, có được không?” Mùi hương thơm vương đầy bên mũi khiến Văn Phi không thể chịu đựng sự thèm thuồng về mấy xiên thịt trên tay Thượng Ất. Nuốt xuống một miếng nước bọt, Văn Phi dùng giọng điệu như của một con thú cưng đang làm nũng chủ, cũng giống như đang cầu khẩn Thượng Ất.

Thượng Ất lườm cô, lạnh lùng nói: “Nếu như cô không sợ biến thành quái vật sung tẩy toàn thân thì cô cứ ăn đi. Trong thịt của thoái hoá thú chứa rất nhiều năng lượng sinh vật, một đứa trẻ như ngươi mà ăn nhiều...”

Giọng nói của Thượng Ất đối với Văn Phi tràn ngập sự khinh bỉ cùng cảnh cáo, khiến cho cô nhóc bị dọa rùng mình một cái, chân tay luống cuống chạy lại phía An Tinh Vũ, ánh mắt cực kì ai oán nhìn những xiên thịt trên

tay Thượng Ất. Những người khác không tự chủ che miệng cười thầm khi trông thấy một màn này, Vương Phương tiến về phía trước, lấy một quả táo đưa cho Văn Phi, nhẹ giọng an ủi bên tai cô nhóc.

“Đội trưởng Long Ba, anh là người hào sảng, tôi cũng nói thẳng, tôi sẽ dẫn Văn Phi đi. Anh rút quân về, truyền đạt cho cấp trên của anh, yêu cầu của tôi rất đơn giản. Chuẩn bị vũ khí của một liên đội lục quân, bao gồm súng trường, súng ngắn, súng tiểu liên, súng máy, tôi đều cần, đạn càng nhiều càng tốt.”

Thượng Ất vừa nói vừa rút một tờ giấy từ trong ngực ra, phía trên mấy dòng chữ: “Những loại vũ khí phụ trợ và trang bị khác tôi đã sớm viết vào giấy này, các anh dựa theo đó mà chuẩn bị là được. Ngoài ra tôi còn cần một khẩu súng bắn tỉa phản tiết bị, tốt nhất là cùng loại với súng bắn tỉa Barret XM109, đường kính đã được cải tiến qua, tốt nhất là đạt tới 30 li trở lên.”

Cái gì? Đang nói đùa sao?

Long Ba kinh ngạc nhìn Thượng Ất, đánh rơi luôn cả xiên thịt xuống đất mà hắn cũng chẳng phát hiện ra. Tên nhóc này đang nói đùa sao? Hắn muốn xây dựng một lực lượng vũ trang phản chính phủ hay muốn thành lập một thế lực căn cứ kinh khủng thế?

Tạm thời không nói đến vũ khí của một liên đội bình thường, cứ nói đến đồng vật liệu công trình kiến trúc trên tờ giấy kia đi, cấp bậc của Long Ba có thể điều động sao? Thượng Ất không bị điên đấy chứ? Hắn muốn nhiều vật tư quân dụng như thế này làm gì? Định ngay dưới mí mắt quân đội lập một căn cứ độc lập trên mặt đất sao?

Đáng nói nhất là cây súng bắn tỉa kia... Con em nó chứ! Đường kính vượt qua 25 li trở lên là loại súng bắn tỉa thường sao? Nói chính xác phải là pháo! Loại đồ vật này đừng nói là con người, cho dù là một cỗ xe tăng cũng dễ dàng phá hủy. Lại nói tiếp, ông đây tham gia quân đội nhiều năm như vậy còn chưa thấy qua loại vũ khí này đâu, giờ anh dám mở miệng đòi, ông đây đi đâu tìm?

Không có khả năng, những yêu cầu của Thượng Ất giống như đang mơ mộng hão huyền, căn bản là không có khả năng thực hiện!

Có lẽ nhìn ra tâm tình khó xử của Long Ba, Thượng Ất nhẹ nhàng cười, đưa cho Long Ba một xiên thịt đuôi thăn lăn đỏ, nhẹ nhàng nói:

“Đội trưởng Long Ba, chúng ta đều là người thông minh. Thân phận của Văn Phi là gì chắc anh rõ ràng nhất, dùng những vậy này đổi về cháu gái bảo bối, đối với lão già Văn Thiên Hoa kia mà nói đây là một giao dịch tiện nghi cho lão ta. Anh đừng quên chúng ta tốn bao nhiêu vũ khí, chết bao nhiêu nhân tài, mới có thể cứu được cháu gái của lão.”

“Cậu biết Văn Thiên Hoa? Rốt cục cậu là ai?”

Long Ba không thể khắc chế được cảm giác hoảng sợ trong lòng nữa, hần đột nhiên cảm thấy người tên Thượng Ất này rất đáng gờm. Thượng Ất giống như u linh, mọi chuyện hắn đều đã tính toán rất kỹ càng, ở trước mặt hắn, Long Ba không thể che giấu bất kì bí mật nào.

“Tôi tên là Thượng Ất, người nhà tôi đang trốn ở Hoa Tụng Cư Xá của Thủ đô, tôi muốn các loại vũ khí này được đưa đến đó.”

Thượng Ất cũng chẳng thêm giấu diếm, đem mọi chuyện liên quan đến mình nói ra, đây cũng không phải là do hắn tự tin, mà là hắn biết những loại thủ đoạn giấu diếm thân phận hay vị trí nhỏ nhỏ chẳng khác nào trò đùa trong mắt các vị lãnh đạo Quốc gia. Cho dù bây giờ là tận thế, Thượng Ất tin rằng, chỉ cần Quốc gia ra tay, không đến nửa ngày có thể tra được ra vị trí ẩn náu của mẹ con Trần Phóng. Nói không chừng, vào ban đêm, hình ảnh của biệt thự tại Hoa Tụng Viện của Thủ đô, sẽ được bày trên bàn của vị chỉ huy quân đội tối cao.

Trước mặt quốc gia, người dân chỉ là một thứ nhỏ bé. Chỉ ít cho đến thời điểm Thượng Ất trở thành cường giả nguyên tố hoặc Bán Thần, hắn chưa có ý định dựa vào năng lực bản thân để chống lại lực lượng của Quốc gia. Nguyên tắc của Thượng Ất là hợp tác cùng có lợi, cho nên đối với danh sách những vũ khí trang bị bên trên là để trang bị cho những người còn sót lại trong biệt thự, súng bắn tia là chuẩn bị cho Hoàng Long, còn các loại công trình vật tư... Nếu như một tháng sau làn sóng biến đổi lần đầu tiên ập

đến, những người sống sót sẽ ý thức được xây dựng một căn cứ cao mười mét có tường vây xung quanh là quyết định sáng suốt cỡ nào.

Chương 104: Chiến Lợi Phẩm

“Quân đội không thể nào đáp ứng, cậu nên quên suy nghĩ này đi. Hiện tại đã là tận thế, Văn Thiên Hoa cũng không có khả năng một tay che trời.”

Mặt ngoài Long Ba không chút do dự cự tuyệt nhưng trong lòng lại âm thầm giật mình. Thượng Ất đoán rất chuẩn, quân đội tuyệt đối sẽ vì Văn Phi mà đáp ứng Thượng Ất. Tầm quan trọng của Văn Phi không chỉ đơn giản ở thân phận, mà càng quan trọng hơn là huyết mạch đặc thù của cô bé.

Long Ba nhớ kỹ lần trước đó, hần tiếp nhận một mệnh lệnh bí ẩn, ngay cả Lệ Man, Khiêu Tảo và Tiểu Ngũ cũng không biết chuyện này. Mệnh lệnh bí mật này yêu cầu, nếu Long Ba không thể bảo vệ tính mạng cho Văn Phi, nhất định phải thu thập lại hết nội tạng cùng máu tươi của cô bé. Nói ngắn gọn, người có thể chết nhưng nhất định phải bảo tồn máu.

Một lệnh kia lại xuất hiện trong đầu khiến Long Ba lạnh người, một âm mưu to lớn đang bao phủ toàn bộ Hoa Quốc, người trong cuộc như Văn Phi lại chẳng phát hiện ra, vậy mà Thượng Ất chỉ cần liếc mắt đã nhận ra sự khác thường... Rốt cuộc lai lịch của tên Thượng Ất này là gì chứ?

“Ha ha, xem ra đội trưởng Long Ba rất am hiểu đàm phán. Tôi lại thêm một vật nữa vậy, anh đem cái này giao cho quân đội, chắc hẳn lần này bọn họ sẽ đáp ứng.” Thượng Ất nói, từ trong ngực móc ra một vật đưa cho Long Ba. Long Ba tiếp nhận mà không khỏi ngạc nhiên, đây là một quyển sổ nhỏ mỏng, chỉ có không đến hai mươi trang giấy.

“Đây là những tư liệu về thoái hoá thú đã xuất hiện, phía trên có ghi kỹ càng kết cấu, giới thiệu của từng loài, bao quát về lực công kích, tính phòng ngự, tập tính săn mồi, năng lực đặc thù, tất cả đều ghi chép kỹ càng. Tôi tin tưởng rằng, nếu có nó, quân đội có thể sẽ giảm bớt được nhiều những thương vong không cần thiết. Long Ba đội trưởng thấy thế nào? Tôi nghĩ dùng cái này làm điều kiện trao đổi đã đủ rồi.”

...

Long Ba ngạc nhiên im lặng, ngơ ngác nhìn quyển sổ nhỏ trong lòng bàn tay. Chuyện cho tới nước này khiến hắn cũng không biết nên nói gì cho phải. Điều Thượng Ất mang đến cho hắn không phải kinh ngạc mà là rung động. Quyển sổ nhỏ này không tinh xảo hay đẹp đẽ gì nhưng nếu nội dung, tư liệu ghi chép bên trong là thật thì giá trị chắc chắn quan trọng hơn bất kỳ loại vũ khí nào.

Long Ba đã chiến đấu cùng thoái hoá thú, hắn biết rõ những tài liệu này có tầm ảnh hưởng như thế nào. Quân đội của con người sở dĩ thương vong rất nhiều, hơn phân nửa là do không hiểu rõ mấy loại sinh vật quái dị, cho nên cũng chẳng thể phát huy hết sức mạnh của mấy loại vũ khí...

Quyển sách nhỏ này có thể cứu rất nhiều người, bao gồm cả những người chiến sỹ của hắn... Lệ Man, Khiêu Tảo và Tiểu Ngũ.

“Xem ra Long Ba đội trưởng đã thông suốt rồi, chúng ta quyết định thời gian giao dịch là ba ngày sau nhé. Giữa trưa ba ngày sau, tôi sẽ ở Hoa Tụng Cư Xá của Thủ đô chờ đội trưởng Long Ba, hy vọng anh sẽ không làm tôi thất vọng. Mà trước khi chia tay...”

Mắt thấy Long Ba vẫn giữ im lặng, Thượng Ất ra hiệu cho An Tĩnh Vũ mang chiếc ba lô đến. Hắn nhẹ nhàng mở khoá kéo, đem đồ vật bên trong đổ ra trước mặt Long Ba, cười nói: “Long Ba đội trưởng, đến lúc chia chác chiến lợi phẩm rồi. Anh đánh chết thú ăn kiến biến dị, nên tôi để anh chọn trước.”

“Chiến lợi phẩm gì cơ... Không thể nào, cái viên to hơn cả trứng ngỗng kia là tinh hạch năng lượng sao? Tại sao lại to thế này, hơn nữa lại còn là màu đen tuyền... Đây đều là lấy ra từ thân xác của thú ăn thịt biến dị sao?”

Long Ba nhảy dựng lên, ngay cả cái cằm bị đánh lệch lúc trước vì động tác của hắn mà đau đơn nhưng hắn cũng không để ý. Hai mắt như bóng đèn phát sáng, ánh mắt quét qua tinh hạch năng lượng cùng cái đồng nhìn không ra cái gì đảo mắt một vòng.

“Đúng vậy, chúng ta rất may mắn, con thú ăn kiến này không những có tinh hạch mà lại còn là loại màu đen hiếm thấy. Tôi đoán rằng cái này có quan hệ với những con kiến đen mà thú ăn kiến đã ăn. Nếu con người hấp thu những tinh hạch này, nói không chừng sẽ có thể có tiến hoá giống như một loại năng lực của kiến đen, ví dụ như năng lực cường hoá!”

Thượng Ất kiên nhẫn giải thích, trong mắt hắn cũng hiện ra thần sắc khát vọng, đây là viên tinh hạch so với viên của đám cho đặc vụ lúc này hoàn hảo hơn nhiều, một viên tinh hạch màu đen. Sau khi Long Ba xử lý xong loài thú ăn kiến, Thượng Ất thừa dịp lộn xộn đã xé tuỷ não của loài thú ăn kiến, tại chỗ sâu của đại não to lớn tìm được.

Thượng Ất cũng không tham lam tinh hạch, đây là chiến lợi phẩm của hắn và Long Ba, Thượng Ất rất khinh thường hành động chiếm của chung làm của riêng. Hắn chọn chờ đợi Long Ba tỉnh dậy rồi lựa chọn, nếu Long Ba nhìn trúng tinh hạch, hắn cũng không còn gì để nói, dù sao cũng là Long Ba kết liễu con thú ăn kiến. Thượng Ất cũng có chút mong chờ Long Ba lựa chọn tinh hạch, vì nếu như vậy chiến lợi phẩm còn lại – Lưỡi gân hai đầu, chắc chắn sẽ thuộc về hắn.

Không sai, mãi sau lúc xử lý loài thú ăn kiến biến dị, với sự trợ giúp của mọi người, Thượng Ất đã cắt xuống những bộ phận tinh hoa của loài thú ăn thịt, bao gồm cả hai đầu lưỡi gân dài khủng khiếp.

Loại đồ này cùng một loại với gân của trâu lớn, chiều dài khoảng bốn năm mét, toàn bộ thuần trắng óng ánh. Thượng Ất đã thử nghiệm thì phát hiện ra, cái này so với gân trâu còn kiên cố và mềm dẻo hơn. Hắn dùng hết toàn lực để kéo nhưng hai đầu lưỡi gân này cũng chỉ biến dị đôi chút mà thôi. Nếu chỉ nhìn từ ngoài vào, hai đầu lưỡi gân này kém xa viên tinh hạch năng lượng màu đen kia nhưng Thượng Ất lại cảm thấy lưỡi gân hai đầu này có tác dụng hơn rất nhiều, ví dụ như có thể biến thành nỏ dây cung hoàn mỹ nhất trong lúc đi săn.

Trên thực tế, từ xưa đến nay, vật liệu làm dây cung tốt nhất là gân động vật. Gân trâu, gân hổ, thậm chí là gân rồng trong truyền thuyết... Mỗi một loại đều khiến cho uy lực của cung nỏ tăng lên đáng kể. Mà từ góc độ khoa học hiện đại để đánh giá, gân của động vật được cấu thành từ một lượng lớn các sợi mô sinh học, càng là loại sinh vật to lớn, thì các sợi mô càng mảnh, từ

đó gân của chúng càng co dần, bền và dẻo hơn. Cho nên nếu nói về mặt lý luận, thì gân của hổ so với gân của trâu càng co dần hơn, gân trâu sẽ kiên cố hơn so với gân lợn và gân chó.

Về phần thú ăn kiến biến dị... Chỉ cần quan sát sức lực kinh người của nó khi định ghìm chết Thượng Ất thì cũng không khó để kết luận, so sánh với loại nỏ sẵn có dây cung bằng ni lông thì hai đầu lưỡi gân này chắc chắn sẽ khiến nỏ dây cung mạnh lên gấp trăm lần. Nếu như hãn có được nỏ dây cung từ sớm, Thượng Ất có thể khẳng định sẽ dễ dàng phá vỡ lân phiến của loài thú ăn kiến. Mấu chốt là, lưỡi gân có hai đầu, ngoại trừ làm nỏ dây cung, Thượng Ất còn có thể sử dụng vào mục đích quan trọng hơn.

Thượng Ất bình tĩnh nhìn Long Ba, chờ Long Ba đưa ra quyết định cuối cùng. Cho dù Long Ba lựa chọn tinh hạch hay lưỡi gân thì đối với Thượng Ất, kết quả đều không tệ.

“Tôi muốn viên tinh hạch này! Sức mạnh của tôi đã giậm chân tại chỗ đã lâu. Nếu như sức mạnh của tôi tăng lên, chắc chắn đã có thể cứu được bọn Lệ Man.”

Long Ba chẳng cần do dự mà lựa chọn viên tinh hạch màu đen, qua chiến dịch này hãn mới thấy được điểm đáng sợ của thoái hoá thú. Tự tin đã bị thay thế bởi lo lắng, hãn cần phải nhanh chóng tăng sức chiến đấu, như vậy mới có thể còn sống trở về để báo cáo trưởng quan quân đội, đem những chuyện phát sinh của ngày hôm nay báo cáo lại cho thượng cấp.

“Không thành vấn đề, tinh hạch là của anh. Hãy nắm chắc thời gian mà ăn nó, khôi phục thương thế, ba ngày sau gặp lại.” Thượng Ất mỉm cười, tiến lên thu thập các vật liệu khác, quay người về phía bọn Điền Ba nói: “Lưỡi gân hai đầu tôi sẽ lấy, còn mấy khối lân phiến của thú ăn kiến có thể tận dụng làm thành những đồ vật nhỏ bảo hộ, có thể ngăn được đạn bình thường, khảm vào đao tăng công kích cũng không thành vấn đề.”

“Cám ơn đại ca Thượng Ất, tôi đã sớm coi trọng lân phiến này, mấy khối này rất giống tấm thép, so với nhựa plastic còn có phần nhẹ hơn. Thích hợp để làm một chiếc áo chống đạn đơn giản.

Vương Cường lão đảo đi đến, nhặt một đồng lân phiến. Sự biến đổi của thuốc kích hoạt đã diễn nhanh quá trình phục hồi của bên chân bị thương. Hiện tại hẳn ta có thể miễn cưỡng di chuyển vài bước mà không cần Vương Phương đỡ. An Tinh Vũ ở một bên cũng tiến lên phía trước, cẩn thận lựa chọn trong đám lân phiến, xem xét một hồi, cuối cùng chỉ cầm đi bốn mảnh lân phiến hơi lớn hơn một chút.

“Điền Ba, anh không chọn mấy khối sao?”

Nhìn thấy Điền Ba im lặng không nhúc nhích, Vương Cường vô ý nhắc nhở, lại phát hiện Điền Ba giống như một tượng đá hình người, con mắt nhìn chăm chăm đồng lửa, giống như mọi chuyện bên ngoài chẳng có chút liên hệ gì với anh.

“Vương Cường, đừng quấy rầy anh ấy... Chắc anh ấy đang lo lắng cho vợ và con gái của anh ấy.”

Vương Phương nhẹ nhàng kéo tay Vương Cường, ngón tay còn lại đặt trên môi lắc lắc. Tuy trải qua một trận ác chiến, mọi người đều đối mặt với sinh tử nhưng cuối cùng ai cũng có thu hoạch. Chỉ có riêng Điền Ba, xong ra khỏi trung tâm hươu lão nhưng chẳng thể tìm thấy vợ và con gái.

Nhẹ nhàng lắc đầu, đám người cũng không nói gì nữa. Ngoài cửa sổ ánh trăng dần dần trắng hơn, đêm đã khuya, lại chẳng có tâm trạng để ngủ... Đêm nay chắc chắn sẽ là một đêm dài.

Chương 105: Gia Viên Mỹ Hảo Kỳ Quái

Sáng ngày thứ hai, Thượng Ất tỉnh dậy từ sớm, hẳn gấp rút chuẩn bị khởi hành. Dựa theo kế hoạch ban đầu, hôm nay Thượng Ất phải chạy đến tiểu khu Gia Viên Mỹ Hảo, ngoài việc tìm ra vật tư cất giấu, Thượng Ất còn phải tìm ra Hồ Hoa Dương và Vương Duyệt hai kẻ phản bội hẳn. Mà lúc này, Long Ba cũng hùng hổ đi tới, trong đôi mắt đều bộc lộ ra sự tự tin cùng trầm tĩnh.

"Đột phá sức mạnh rồi?"

Thượng Ất kinh ngạc nhìn về phía Long Ba, chỉ mới trôi qua một đêm, thương thế trên người Long Ba không chỉ hồi phục hơn nửa, mà khí chất cũng có sự thay đổi vô cùng lớn... Nếu như phải dùng lời nói để hình dung, thì Long Ba lúc này phảng phất tựa như một con dao bọc lộ ra hết thấy sự sắc bén, trong một đêm liền biến thành một thanh cổ kiếm biết giấu đi mũi nhọn vào trong vỏ, toàn thân hẩn lộ ra vẻ không hề bận tâm, hơi thở mạnh mẽ tựa như có chút vụng về. Chỉ có nhìn vào trong đôi mắt đang nhìn quanh kia mới có thể cảm nhận được một tia bén nhọn của hẩn, lộ ra dáng dấp của cao nhân.

"Ha ha, không sai! Thực sự tối qua tôi không chịu nổi cảm dỗ, liền nuốt mấy viên tinh hạch kia rồi. Bà nó chứ, dù sao ông đây cũng nghĩ thông rồi, cầm về một viên tinh hạch năng lượng lớn như thế, nói không chừng còn chả biết hỏi cho cha con thằng nào nữa, chi bằng tự mình xơi cho xong. Còn về hiệu quả ấy à..." Long Ba nói xong, không có ý tốt thò tay ra nắm lấy bả vai của Thượng Ất, lại không ngờ tới chân Thượng Ất khẽ động, diềm nhiên né thoát bàn tay của Long Ba, hẩn cười khê: "Đội trưởng Long Ba vẫn là nên nhanh chóng lên đường thôi, chúng tôi cũng chuẩn bị khởi hành rồi. Ba ngày sau, tại cửa tiểu khu Hoa Tụng Đế Đô, một tay giao người, một tay giao vũ khí!"

"Không thành vấn đề, đến lúc đấy tên tiểu tử nhà cậu cũng đừng có chết, chăm sóc tốt cho con nhóc Văn Phỉ kia đợi tôi trở lại! Hahaha!"

Long Ba cười thoải mái đi ra, dọc đường đi tựa như hứng chí bừa bừa, vậy mà lại không né không tránh, tay không ném mấy chiếc xe con bên đường vào trong bụi cây cách đây mười mấy mét, lập tức truyền tới tiếng chim rít chói tai, hoa cỏ bay tứ tung.

"Tao dựa vào, con hàng này có còn là con người không hả? Mấy chiếc xe này nhẹ nhất cũng phải hơn tấn...chả trách hẩn có thể đánh chết thú ăn kiến, sức mạnh này thật đúng không phải nói xuông."

Đám người Vương Cương, An Tinh Vũ trợn mắt há mồm nhìn Long Ba không vương bụi trần rời đi, nhao nhao lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ. Xác thực, trình độ thực lực giống như Long Ba, trong đám nhân loại dường như rất

khó tìm ra đối thủ. Nhưng mà đám người này chuyển suy nghĩ đến cái tên tốc độ biến thái Thượng Ất, tâm tình cũng dần dần bình tĩnh lại. Có cái tên đại biến thái Thượng Ất ở đây, thực lực của Long Ba có mạnh hơn nữa phỏng chừng cũng chỉ thêm đũa chịu đòn mà thôi, không nhìn thấy cái cằm có chút lệch kia của hắn à.

Dưới ánh nắng gắt, chiếc bánh xe Unimog U5000 khổng lồ lại lần nữa lăn trên mặt đường nhựa. Trong mấy ngày gần gũi, đường lớn rộng rãi của thành phố đã trở nên mờ nhạt không rõ. Nhiều loại thực vật thoái hóa không ngừng xâm nhập vào vết chân văn minh mà con người lưu lại, cho dù là xi măng, gạch đá hay là biển báo giao thông sắt thép, cuối cùng thì cũng khó mà ngăn cản được thực vật vây khắp đầy trời, sau cùng bị nhấn chìm trong biển xanh bao la.

"Thời tiết chết tiệt, sao tự nhiên lại nóng thế này, thùng nước trong xe sắp sôi sùng sục lên rồi!" An Tinh Vũ chửi thề, dừng chiếc xe Unimog U5000 ở chỗ thoáng mát bên đường, để cho con thú sắt đang thở hồn hển này giải nhiệt.

Dọc đường đi, đám người phát hiện ra hôm nay vô cùng nóng bức, nhiệt độ trước kia không quá 20, 30 độ, thế mà vèo một cái đã vọt lên đến gần 40 độ C. Hơn nữa nhìn khuynh hướng thời tiết, nhiệt độ này hiển nhiên còn chưa lên đến đỉnh điểm, áng chừng đến khoảng hai giờ chiều, nhiệt độ không khí ít nhất cũng phải tăng vượt 45 độ C!

"Lão đại, chúng ta không thể lái thêm về phía trước được nữa. Thời tiết này thực sự quá nóng, xe cần thêm nước. Hơn nữa điều hòa vẫn mở, xăng lại tiêu hao rất nhanh, cứ tiếp tục lái thế này chỉ e khó mà chống đỡ được đến lúc về đến tiểu khu Hoa Tụng Đế Đô bên kia."

An Tinh Vũ tiếp tục nói, dùng tay gạt đi mồ hôi trên trán. Chỉ là đứng dưới ánh nắng còn chưa tới năm phút, ánh nắng nóng rực không gì sánh bằng này lại khiến hắn mồ hôi nhễ nhại.

"Phải đấy, thời tiết này nóng đến mức có chút tà môn, chắc không phải nhiệt độ toàn cầu đều đang tăng cao đâu nhỉ."

Vương Cường miệng lẩm bẩm chân khập khiễng bước từ trong xe ra, đầu cũng đầy mồ hôi. Điền Ba theo phía sau hần cũng bước ra khỏi cửa xe, không nói lời nào mang theo súng thờ ơ nhìn xung quanh, phảng phất giống như hết thấy đều chẳng liên quan gì đến hần.

Phía sau hai người họ, Vương Phương kéo tay Văn Phỉ không ngừng quạt gió, lưu luyến chút hơi lạnh điều hòa cuối cùng trong xe không muốn rời khỏi.

"Tất cả xuống xe! Điền Ba phụ trách canh gác, Vương Cường cùng An Tinh Vũ đi giấu xe cho kỹ, chúng ta đến nơi rồi!"

Mang theo cung nỏ làm bằng gân lười thú ăn kiến, Thượng Ất chuẩn bị đầu vào đây. Bản đồ hiển thị, nơi này cách cổng chính tiểu khu Gia Viên Mỹ Hảo chưa tới 200 mét, chỉ cần tùy tiện đi một chút là có thể vào được tiểu khu. Song khiến người ta cảm thấy kì quái chính là, Thượng Ất đưa mắt nhìn cũng không bắt gặp được màu xanh thấp thoáng, cây cối từng lớp che phủ cổng lớn tiểu khu giống như trong tưởng tượng, trái lại ở chỗ cuối đường cái bụi cây rậm rạp, nhìn thấy một mảnh sân sạch sẽ ngăn nắp, cùng với mấy chục chiếc xe bị bỏ hoang được xếp chỉnh tề thành hình vòng cung... Thấy vậy, trong đầu Thượng Ất đột nhiên có một suy nghĩ kì quái, có người đang thử dọn sạch bụi cỏ, hơn nữa dường như hiệu quả còn rất tốt. Mất đi sự yểm trợ của bụi cây, sinh vật thoái hóa dường như cũng không muốn bị ánh nắng gắt thiêu cháy, cổng tiểu khu ước chừng gần hơn nghìn mét vuông, vậy mà lại thoáng đặng không thấy tung tích của bất kì thú thoái hóa nào.

Trước cổng tiểu khu Gia Viên Mỹ Hảo, lại khôi phục vẻ đáng vẻ yên tĩnh cùng an tường tựa như trước lúc mặt thể một cách quỷ dị.

Là ai đã làm? Việc này phải cần đến bao nhiêu người mới có thể làm được? Chẳng lẽ, quân đội đã khống chế nơi này rồi? Nhưng mà chỗ này chỉ là một tiểu khu hạng sang bình thường, bàn đến thứ hạng nhà ở chỉ e cũng không bằng một phần mười tiểu khu Hoa Tụng Đế Đô, quân đội làm sao sẽ dọn sạch nơi này?

Các nghi vấn không ngừng xuất hiện, Thượng Ất bình ổn lại cảm xúc một chút. Sau đó kiểm tra lại cung nỏ lần nữa, trong lòng hần dần trở nên kiên

định.

Mặc kệ kẻ kia là ai, chỉ cần không ngăn cản hắn lấy lại vật tư, đặc biệt là những thứ như sữa bột mà con trai hắn Thượng Lạc Lạc cần dùng, Thượng Ất sẽ không để ý tới loại người nào đang ở đây. Đương nhiên, nếu như có kẻ nào đó mất mụ, muốn lợi dụng hắn, Thượng Ất cũng sẽ không ngần ngại dùng cung nỏ tiễn hắn đi châu trời. Đúng vào đêm qua, Thượng Ất đã lên kiểm tra uy lực của cây cung. Trong vòng 50 mét có thể nhẹ nhàng bắn tên xuyên thủng cửa sắt dày ba centimet. Nếu như khoảng cách kéo gần lên đến 20 mét, thậm chí còn có thể dễ dàng bắn thủng vảy thú ăn kiến biến dị, uy lực đuổi sát sức mạnh kinh khủng của súng ngắm cỡ lớn.

Về phần trong vòng 10 mét... Thượng Ất còn chưa thấy được kết quả kiểm tra cuối cùng.

Dưới lực kéo kiên cố không gì sánh bằng của gân lưỡi, đầu mũi tên được chế tạo từ sợi cacbon cùng thép nguyên chất, sức bắn cực lớn từ mũi tên phát ra không có cách nào có thể chống đỡ. Ở trong cự ly gần, khi bắn trúng bất kỳ một vật thể cứng rắn nào, đầu mũi tên đều sẽ lập tức phân tán, vỡ thành vô số mảnh nhỏ. Hậu quả khi bị bắn trúng chỉ có thể dùng từ thê thảm để hình dung, dưới vết thương lớn sẽ là một mảnh hỗn độn.

Thậm chí Thượng Ất còn phỏng đoán, nếu như ban đầu hắn dùng cây cung này bắn ngay sau ót thú ăn kiến, có phải ngay tức khắc nửa cái đầu của nó sẽ biến thành cái sàng hay không? Tỉ mỉ ngẫm nghĩ, tỉ lệ phát sinh tình huống này tuyệt đối lớn hơn năm mươi phần trăm.

Nói chung, Thượng Ất cảm thấy dựa vào cây cung dũng mãnh này, lại thêm tốc độ dịch chuyển quỷ dị, cứ coi như Gia Viên Mỹ Hảo có thiên quân vạn mã đang đợi hắn, hắn cũng không sợ.

Chương 106: Hoa Xác Thối Khổng Lồ(1) Thoái Hóa

Ngay sau đó, dưới sự dẫn đầu của Thượng Ất, đám người cùng đi về phía cổng vào tiểu khu Gia Viên Mỹ Hào. Từ xa nhìn thấy bức tường rào "xe hơi" cao khoảng hơn ba mét, Văn Phỉ ngạc nhiên mừng rỡ chạy tới, định nhìn kĩ một chút cảnh quan kì quái này, lại đột nhiên hét lên kinh ngạc, che mũi lùi lại phía sau liên tục thốt lên: "Thối quá đi, thứ gì sao mà thối thế? Thối chết cháu rồi, ọe!"

Thối? Trong xe có thứ gì đó?

Đám người kinh ngạc vây qua xem, tức thì một cỗ mùi thối gay mũi từ lỗ mũi xộc lên đại não. Khu vực quanh xe thực sự rất thối, mùi hôi thối này giống như loại mùi đồ ăn thối rửa mấy năm liền để trong tủ lạnh, rồi đột nhiên xộc ra ngay trước mặt bạn. Cái loại mùi vị nồng nặc đến mức khiến dạ dày của người ta co thắt, làm cho Văn Phỉ phải ngồi sụp xuống đất nôn thốc nôn tháo. Vương Phương gắng nhịn mùi hôi thối chạy qua đỡ Văn Phỉ, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được mà cúi xuống ngay bên cạnh nôn ra một bãi.

Lúc này đám người mới nhận ra, khó trách quanh đây không có bất kỳ sinh vật nào tới gần. Lấy bức tường rào xe hơi này làm trung tâm, trong vòng bán kính năm mét đều ngập tràn mùi hôi thối khiến người ta hít thở không thông, loại mùi vị này giống như vũ khí sinh hóa, bất kỳ sinh vật nào cũng đều sẽ thấy sợ mà tránh xa, đối với con người mà nói quả thực càng giống như khí độc.

"Mọi người mau nhìn, trong đồng xe kia có thứ gì đó! Hình như là....là hoa!"

Vương Cương tinh mắt, hần đột nhiên phát hiện ra nơi phát tán mùi hôi thối chính là một loại hoa lạ đang lúc nhú sinh trưởng trong xe. Đám người dựa theo tiếng nói nhìn qua, quả nhiên phát hiện ra trong đồng xe chồng chất có hơn hàng ngàn bông hoa lạ to chừng cỡ trái bóng rổ.

"Cái gì kia....Lão đại, anh thấy hoa này có chút giống cái ấy, cái ấy của đàn ông không..." Nhìn về phía bông hoa quái dị ở trong xe, sắc mặt An Tĩnh Vũ kỳ quặc, muốn nói lại thôi. Thượng Ất quan sát cẩn thận, trên trán cũng không khỏi đen sì một mảng, khóe miệng không nhịn được co quắp mấy cái, "Ý chú mày muốn nói cái hoa này giống cậu nhỏ của đàn ông ấy

hả...Không sai, giống lắm, ngoại trừ thể tích lớn gấp mười mấy lần cùng màu sắc sặc sỡ hơn ra thì về cơ bản không khác gì em zai nhỏ cho lắm. Anh mày biết hoa này, nó có một cái tên vô cùng oách --- Chân bê Titan."

Thượng Ất bình tĩnh giải thích, trong ánh mắt lộ ra sự ghét bỏ không hề che giấu. Văn Phi ở bên cạnh cuối cùng cũng nôn xong, nghe thấy Thượng Ất nói vậy lại càng hiếu kỳ, tới gần quan sát kỹ loài hoa quái dị, nhỏ giọng lầm bầm:

"Hóa ra em zai nhỏ của đàn ông là như thế này à...Ghê chết đi được. Nhưng mà chú đẹp trai, chân bê Titan mà chú nói là cái gì vậy ạ, có phải là loại khoai nưa(2) dùng để giảm cân mà cháu ăn ở nước ngoài không? Trời ạ, cháu mà biết khoai nưa giống với cậu nhỏ của đàn ông, thì làm sao thèm ăn nó chứ...Oe, buồn nôn quá, cháu phải nôn thêm tí nữa!"

Hình như nhóc con này liên tưởng đến hình ảnh tà ác nào đó, lại nói đến chính mình cũng nôn luôn. Hai người An Tĩnh Vũ, Vương Cường ở bên cạnh quan sát, vô thức nhìn đến cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Văn Phi cùng đám chân bê Titan có chút tà ác kia, bất tri bất giác giữa hai chân xuất hiện một trận lửa nóng. Nhóc con đáng yêu lại gian ác này, thật sự khiến người ta cạn lời mà...

"Cháu nghĩ nhiều rồi, chân bê Titan chỉ có bề ngoài là giống với cơ quan sinh dục của đàn ông thôi, vẫn còn kém xa so với cậu nhỏ thực sự lắm." Thượng Ất liếc mắt nhìn Văn Phi một cái, rồi lại lạnh nhạt nói tiếp: "Thực ra loại hoa này là một loài thực vật nhiệt đới, là loài hoa lớn nhất, thối nhất trên thế giới. Bởi vì đóa hoa tỏa ra loại mùi hương giống như mùi thịt ôi hoặc mùi phân bón, cho nên nó còn được gọi là hoa xác thối. Thông thường mà nói, hoa xác thối khổng lồ vô hại với loài người, nhưng mà hoa xác thối khổng lồ ở trong xe này..." Về mặt Thượng Ất trở nên ngưng trọng, chỉ tay về phía gốc cây hoa xác thối khổng lồ trong một chiếc xe trong đó, đám người thuận hướng nhìn theo, trong lòng bất giác rung rợn.

Xác chết, dù loại xác chết thối rữa không biết tên chất đông ngay tại gốc cây hoa xác thối khổng lồ, giống như thổ nhưỡng dồi dào dinh dưỡng, bị vô số rễ cây to nhỏ không đồng nhất cắm quanh, lại từ từ biến thành chất dinh dưỡng được vận chuyển đến đóa hoa xác thối khổng lồ. Mà ở trong đám thi thể chôn cất, tựa như có một người vẫn chưa chết hẳn, một cánh tay lộ ra

trong đồng xác chết đang cố gắng nắm chặt lấy cửa sổ xe, rõ ràng là muốn nương nhờ cửa sổ xe để chạy trốn.

Nhưng chính vào lúc này, đóa hoa xác thối to chừng cỡ trái bóng rổ phía trên thi thể đột nhiên rung lên, nhụy hoa hình trụ ở giữa hoa tâm có hình dạng giống như cậu nhỏ của đàn ông kia đột nhiên nhào tới, tựa như răng nanh của rắn hổ mang nhe ra để vồ con mồi, vô cùng chuẩn xác đâm về phía cánh tay của kẻ may mắn còn sống sót kia.

Phụt! Một nhát xuyên thủng, máu chảy tràn lan!

Ngay trước mắt đám người Thượng Ất, cánh tay của kẻ may mắn còn sống sót kia bị đâm thủng, hút cạn, khô héo... cuối cùng bị đâm rẽ cùng thân cây chen chúc lẫn tới bao trùm, kéo vào trong đồng thịt bầy nhầy, biến mất không thấy đâu nữa!

Wtf? Sao lại thành thế này!? Đám người hoảng sợ, nháo nhác không ngừng lùi lại về phía sau, một màn trước mắt này đã vượt quá sức tưởng tượng của họ. Đám bụi hoa xác thối khổng lồ giống như bức tường rào này, vậy mà lại có thể chủ động săn mồi giống như thú thoái hóa. Quan sát kỹ lại phương hướng mấy trăm chiếc xe ô tô được bày ra, cùng vị trí khe hở giữa các chiếc xe...Đám người không khỏi rét run. Nếu như không phải Thượng Ất phát hiện ra điều bất thường, chỉ e người nào có ý đồ muốn chui qua kẽ hở ô tô, trăm phần trăm sẽ mắc bẫy!

Cơn giận dữ dần dâng trào lên bên trong lồng ngực, Điền Ba không nói một lời móc ra một quả lựu đạn muốn ném đi. Sự khó chịu khi mất đi người thân đã khiến cho người đàn ông này vẫn luôn nằm ở biên giới của sự bùng nổ, cái loài hoa chỉ có thể nở ở nơi địa ngục này, vừa hay đã cho hắn một cơ hội để trút giận!

Nhưng cứ vào những lúc thế này, vách xe đối diện lại đột nhiên xuất hiện hơn chục kẻ may mắn còn sống sót đang giơ các loại súng ống, theo sau truyền tới giọng nói khàn khàn tức giận của một người phụ nữ: "Dừng tay! Các người là ai? Tại sao lại muốn hủy diệt tường hoa xác thối của chúng tôi?!"

"Trường hoa xác thối của các người? Chính là cái đồng đồ chơi thối hoặc mà các người trồng này?" Nhìn về phía gương mặt lúc ẩn lúc hiện của người phụ nữ, Vương Cương tức giận giơ khẩu súng tiểu liên trong tay lên, nhắm trúng người phụ nữ quát: "Cái loại đồ chơi buồn nôn này suýt chút nữa đã ăn thịt ông đây, chỉ diệt nó coi như là đã hời cho chúng mày rồi đó! Mau tránh ra cho ông đây, nếu không đừng trách tao không khách khí!"

"Mấy người hiểm nhằm rồi, đám hoa xác thối này là do chúng tôi cố ý trồng để phòng ngừa thú thoái hóa, mấy người không thể hủy diệt chúng!" Người phụ nữ lớn tiếng gào lại, hơn chục người đàn ông cao thấp không đồng đều theo sau người phụ nữ cũng cùng hô lên, nhao nhao giơ súng nhắm vào đám người Thượng Ất.

"Thế đám xác người kia là cái gì? Đừng nói với tao đây đều là người chết, tao vừa mới thấy tận mắt trong đây còn có người sống. Cái đám thần kinh chúng mày, lại dùng người sống để bón cho cái hoa thối này, chúng mày có còn là con người không? Đừng cho là chúng mày có súng, ông mày cũng có nhé! Điền Ba, An Tinh Vũ, có lão đại áp trận, tụi bây không cần phải sợ chúng nó! Tới đi, bắn đi, xem ai chết trước!"

Đối mặt với đối thủ gấp mấy lần, Vương Cương tỏ ra không chút nào yếu thế. Trong những trận chiến trước đây, biểu hiện dũng mãnh của Thượng Ất đã đem về không chỉ là từng trận thắng lợi, mà còn cả sự tự tin cho toàn đội. Vương Cương hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần Thượng Ất ra tay, đừng nói đối phương chỉ có mười mấy người, cho dù là diệt cả đoàn mấy chục người cũng chỉ là chuyện trong vài phút.

Đều nói chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng mang nghĩa châm biếm, nhưng ở trước mặt Thượng Ất, Vương Cương thật lòng quyết chí muốn làm một con chó trung thành, bởi vì Vương Cương biết rõ, chỉ có như vậy cậu mới có thể không chút kiêng kỵ mà cắn chết cái đám kẻ địch chướng mắt kia!

(1) 巨人魔芋: *Amorphophallus titanum* (từ tiếng Hy Lạp Cổ *amorphos*, "dị hình" + *phallos*, "dương vật", và *titan*, "to lớn"), hay còn gọi là titan arum hoặc hoa xác thối khổng lồ, chân bê titan là thực vật có hoa dạng chùm không phân nhánh lớn nhất trên thế giới. Loài này có tên gọi hoa xác thối do mùi hương và màu sắc của hoa giống như thịt thối. [Nguồn: Wikipedia]

(2) 魔芋: Khoai nưa, Khoai ngái, Nưa trồng, cây củ nưa, danh pháp khoa học là *Amorphophallus konjac*, là một loài thực vật có hoa trong họ Ráy (Araceae). Loài này được K.Koch mô tả khoa học đầu tiên năm 1858. Khoai nưa là một loài cây thân thảo sống lâu năm. Củ khoai nưa có thể luộc ăn hoặc gọt vỏ thổi độn với cơm, ăn mát, chắc dẻ, không nóng ruột như khoai lang. Củ khoai nưa còn dùng để nấu chè. Tuy nhiên, người ta trồng khoai nưa chủ yếu để lấy bột. Bột nưa trắng mịn như bột sắn nhưng có hàm lượng tinh bột cao hơn. Có thể dùng bột khoai nưa để làm các loại bánh, làm miến và sử dụng trong công nghiệp để hồ vải. [Nguồn: cayhoacanh.com]

Ở đây mình note ra 2 từ này vì trong chương đoạn Văn Phỉ hỏi Thượng Ất loại cây này có phải khoai nưa không. Hai cây này tuy cùng thuộc chi *Amorphophallus* nhưng xét về loài thì lại là 2 loài khác nhau. 1 loài là *titanum* và 1 loài là *konjac*. Do trong tên gọi có chung chữ 魔芋 nên Văn Phỉ đã liên tưởng tới khoai nưa.

Chương 107: Người Sở Hữu Nguyên Tố, Giết

Nhưng mà đầu năm nay trung khuyến cũng không dễ làm, Vương Cương còn chưa dứt lời, người phụ nữ đối diện không nói hai lời liền nhắc súng lên bắn một phát, viên đạn xuyên qua vách xe vô cùng chuẩn xác nhắm trúng ngực Vương Cương.

"Mẹ kiếp, có cần phải chuẩn đến mức khoa trương như thế không?"

Vương Cương nằm rạp trên đất há mồm thở hỗn hển, trước ngực mơ hồ truyền tới cảm giác đau nhói khiến hắn hoảng sợ không thôi. Nghe tiếng súng, chắc hẳn người phụ nữ này dùng một khẩu súng lục cảnh dụng đã qua cải tạo, tốc độ bắn không nhanh nhưng uy lực lại rất lớn. Viên đạn bắn vào áo giáp được chế tạo từ vảy thú ăn kiến, không những bắn ra tia lửa, Vương Cương còn loáng thoáng thấy một cỗ mùi khét. Nếu không phải đem qua Vương Phương chế tạo ra bộ giáp vảy thú ăn kiến đơn sơ này, thì Vương Cương phỏng đoán lần này hắn trăm phần trăm đi đời nhà ma!

Vương Cường bị một phát súng bắn đổ, Thượng Ất không hề nghĩ ngợi kéo Văn Phi nằm rạp xuống đất. Trong lúc căng thẳng Thượng Ất cũng không chú ý tới, tay phải của hắn vừa vặn đè trên hai khóa mềm mại, theo sự lên xuống của động tác, sự mềm mại trong tay Thượng Ất không ngừng thay đổi hình dạng, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi đã khiến cho Văn Phi thở gấp.

"A, đáng ghét chết đi được! Tay của chú đẹp trai....Đây có phải là bị tập kích ngực trong truyền thuyết không? Cảm giác này lạ quá, nhột nhột tê tê, toàn thân không còn sức lực để động đậy nữa rồi. Chú đẹp trai không phải cố ý đấy chứ, lúc trước rõ ràng còn thấy hứng thú với mông nhỏ của người ta, sao giờ lại biến thành ngực rồi... Nhưng mà hình như rất thoải mái, ai da, ngượng chết đi được."

Hai má Văn Phi nóng bừng bừng, bỗng một cỗ cảm giác kỳ quái từ ngực truyền đến khắp mọi nơi trong cơ thể, Văn Phi cảm thấy toàn thân mình cứng ngắc, giống như con cá nhỏ bị chết cứng. Nhưng Thượng Ất vẫn chưa phát giác ra, hai mắt hắn đang nhìn chăm chăm vào người phụ nữ ở vách xe đối diện kia. Đôi mắt nhận biết dị năng khởi động, tức thì một tầng quang sáng đủ mọi màu sắc xuất hiện ngay trước mắt.

"Những quang sáng nhạt màu giống như đốm lửa màu đen này, chắc hẳn là sóng năng lượng sinh vật của hoa xác thối khổng lồ. Mười mấy cái quang sáng hình người màu vàng nhạt này chắc hẳn là đám người sống sót đang cầm súng kia. Hử? Quang sáng hình người màu tím này là...người phụ nữ kia?"

Trong mắt Thượng Ất, toàn thân người phụ nữ có kỹ thuật bắn súng cực kỳ chuẩn xác kia được bao phủ bởi một lớp màu tím nhạt, tựa như một bông hoa sắc tím đang lay động trông rất đẹp mắt. Mà cùng với động tác bóp cò của người phụ nữ, trong đóa hoa màu tím kia lại bay ra một cánh hoa hòa vào trong gió, sau đó cơn gió mang theo sắc tím dọc theo chiều ngón tay hướng về phía trước, chảy vào nòng súng, bao bọc lấy viên đạn... Cuối cùng vào khoảnh khắc viên đạn được bắn ra, một luồng ánh sáng màu tím nhạt trong nháy mắt nở rộ.

"Màu sắc thật đẹp..."

Thượng Ất bất chợt phát ra tiếng cảm thán, dưới cảm nhận dị năng của hắn, một màn này tựa như không phải người phụ nữ đang bắn súng, mà giống với tinh linh đang biểu diễn một điệu múa trắng lệt theo chủ đề sắc tím!

Trong thế giới năng lượng màu sắc sắc sỡ, Thượng Ất chưa từng thấy màu sắc nào đẹp đến nhường này. Nếu như phải đứng từ góc độ cảm thụ về thị giác để tìm ra bức họa tương xứng, vậy thì chỉ có năng lượng u lam bao bọc cơ thể của Bạch Thủ Vương mới có thể so bì với nó.

Thế nhưng hơi đáng tiếc ở chỗ, quang sáng màu tím trên người phụ nữ rất nhạt, tựa như bồ đào tháng bảy nơi phương Bắc vừa mới khoác lên một tầng tử sắc. So sánh với sắc tím nồng đậm của tháng tám, tháng chín, tầng tử sắc này hiển hiện có chút non nớt và yếu ớt.

Chứng kiến cảnh tượng này, Thượng Ất dần dần căng thẳng. Hắn đã nghiên cứu quang sáng năng lượng từ lâu, bao gồm cả sinh vật thể có quang sáng thuần sắc, thông thường đều đại diện cho một loại khả năng, chính là khả năng phát triển vô hạn.

Ví dụ như mật u lam trong tinh hạch năng lượng của Bạch sắc Thủ Vương, nếu như cứ để kệ nó hấp thu phát triển, Thượng Ất không cách nào có thể xác định được con chuột bạch ấy sẽ biến thành sự tồn tại khủng khiếp đến cỡ nào, nói không chừng chỉ cần thông qua không chế tinh thần, nó có thể dễ dàng đánh gục một nhánh của quân đội, đây cũng là nguyên nhân mà Thượng Ất cần phải nhanh chóng giết chết nó.

Tử sắc của người phụ nữ này cũng tương tự như vậy, nếu như Thượng Ất không đoán sai, người phụ nữ này rất có khả năng sẽ phát triển thành một người sở hữu nguyên tố, cũng chính là siêu cấp nhân loại có thể khống chế một loại nguyên tố nào đó trong thế giới tự nhiên. Tử dòng chảy của quang sáng tử sắc, cô ta chắc hẳn có thể dựa vào năng lượng sinh vật của chính mình, cảm nhận cùng khống chế nguyên tố gió trong tự nhiên. Mỗi một động tác của cô ta đều vô cùng uyển chuyển, cái loại tùy ý và chính xác lúc bắn đạn, càng tự nhiên tựa như gió.

Thậm chí Thượng Ất còn phỏng đoán, kỹ thuật bắn súng của người phụ nữ này chính xác như vậy, bí mật nằm ở chỗ cô ta có thể dùng gió để nhẹ nhàng điều chỉnh góc độ lúc viên đạn ra khỏi nòng. Tất nhiên, người phụ nữ

này cũng chỉ có thể làm đến mức điều chỉnh. Lực lượng của phong nguyên tố trong cơ thể cô ta vẫn còn quá ít, không có cách nào khống chế hoàn toàn đường bay của viên đạn, nếu không thì đám người Thượng Ất trực tiếp giơ tay đầu hàng là OK rồi.

Bởi vì Thượng Ất biết rõ, ở trước mặt người sở hữu nguyên tố chân chính, tốc độ của hắn chỉ là trò cười mà thôi. Trừ phi hắn thả sáng toàn bộ mấy ngôi sao còn dư lại ở vị trí hai chân trên bản đồ sao, có lẽ còn có thể đấu một trận với người sở hữu nguyên tố.

Người phụ nữ này không thể giữ lại! Nhìn chăm chăm vào người phụ nữ, sát ý trong mắt Thượng Ất dần dần dày đặc. Đối với bất cứ điều gì có thể uy hiếp hoặc mầm mống sẽ uy hiếp tới chính mình, Thượng Ất đều sẽ không chút do dự bóp chết nó. Càng huống chi người phụ nữ này suýt chút nữa đã bắn chết Vương Cương, chỉ cần một điều này thôi Thượng Ất đã không thể tha cho người phụ nữ này.

Thượng Ất ra hiệu cho Văn Phi không được lộn xộn, chân hắn chạm nhẹ mặt đất, toàn thân tựa như làn khói biến mất ngay trước mắt Văn Phi. Cuối cùng cũng thoát khỏi ma chướng, nhóc con thở dài một hơi, trong lòng lại thấy trống rỗng không rõ lý do, chỉ đành xốc lại tinh thần cẩn thận nhìn về phía trước, trong lòng lại oán thầm: "Chú đẹp trai thôi, chỉ biết bắt nạt phụ nữ, đợi rửa chầu xong thì thế nào cũng bị tét dít!"

"Kỹ thuật bắn của chị Carrie giỏi thật, cái đám choai choai kia đều bị đánh cho không ngóc nổi đầu dậy, hahaha."

"Còn không phải sao, mấy kẻ sống sót tối qua tới đây cũng như thế này, ỷ vào mấy khẩu súng rách, la hét muốn vào tiểu khu tìm đồ. Kết quả thì sao? Cái kẻ dẫn đầu tên Trần Vũ cứ thế mà bị chị Carrie bắn nát óc, ném vào trong xe làm phân bón cho hoa rồi, haha."

"Ừ ừ, chính là một thằng to con người Đông Bắc ngu hết chỗ nói tên Trần Vũ, còn nói chúng ta thèm muốn đồ của hắn. Thèm muốn con mẹ nó ấy, ai mà không biết cả cái tiểu khu Gia viên Mỹ Hảo này hiện giờ đều là của Lão Hồ, cái tên đó nói không được lại muốn động thủ, kết quả không phải là bị chị Carrie bắn nổ đầu sao. Chậc chậc, cảnh tượng lúc ấy cứ phải gọi là đẫm máu, đầu hắn bị bắn nát như tương, tròng mắt còn bay cả ra ngoài. Chúng

mày không có nhìn thấy, cái tên đó lúc ấy...A, từ đã, tao nhìn không nhầm đây chứ, phía trước có người muốn...nhảy qua đây?"

Nhìn thấy đám người Vương Cương không dám thò đầu, mười mấy tên đàn ông ở vách xe đối diện cười hung hăng, trong lời nói đều tràn ngập sự khinh thường cùng ung dung. Nhưng chính vào lúc này, người phụ nữ được gọi là chị Carrie kia đột nhiên đứng dậy, trong mắt đầy vẻ không thể tin được nhìn về thân ảnh tựa như sao băng đang vọt lên cao rồi lại nặng nề rơi xuống trên không trung phía đối diện!

Là Thượng Ất!

Chỉ lùi lại vùn vụt gần mười mấy mét, dựa vào tốc độ siêu nhanh đến quý dị cùng với lực hai chân đã được cải tạo, Thượng Ất lựa chọn ra một cách tấn công khiến cho tất cả mọi người đều phải rung động --- trực tiếp nhảy qua tường xe cao hơn ba mét, tựa như một con đại bàng hung tợn nhào về phía mặt đất!

Đại bàng sai cánh, vỗ chó giết chó!

Vào khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người dường như đều đã quên mất việc phải nổ súng. Bọn họ không cách nào tưởng tượng được con người có thể sở hữu loại tốc độ chớp giật giống như báo săn cùng sức bật kinh người mà chỉ kang-gu-ru mới có. Đến ngay cả dã thú khủng bố còn bị bức tường hoa xác thối khổng lồ kia ngăn cản, ở trong mắt người đàn ông này lại giống như trò đùa, tiện tay liền có thể dễ dàng phá bỏ. Mà trong lúc bọn chúng rối cuộc cũng nhớ ra là phải nổ súng, người đàn ông đã đến ngay trước mặt bọn họ. Theo sau đó tên côn đồ đứng gần nhất chỉ thấy trước mắt tối sầm rồi triệt để mất đi ý thức, thi thể nặng nề ngã xuống mặt đất.

Chương 108: Chỉ cần xin lỗi mà thôi

Giết! Giết! Giết!

Mỗi một bước, Thượng Ất đều vung đao, quay người, rút đao thì sẽ có một người ngã xuống mặt đất.

Quá nhanh! Những người bình thường này chỉ có thể bị tàn sát một cách vô tình mà thôi!

Khi Thượng Ất dùng toàn lực chạy thì tốc độ di chuyển gấp năm lần người thường, bước chạy của Thượng Ất giống như là bước chạy của Tử Thần vậy. Một bước giết một người thì hơi phóng đại chút, thế nhưng hình dung là hố vào bầy dê thì không quá đáng chút nào. Không tới một phút, trong mười tên có vũ trang đầy đủ thì chỉ còn ba người có thể đứng, trong đó có cả người phụ nữ tên là Carrie kia.

"Anh... Anh là ai? Anh là dị nhân sao? Tại sao lại giết đồng loại một cách tàn nhẫn như vậy? Buông Tiểu Trác ra!"

Tiếng nói của Carrie run rẩy, ngón tay để vào cò súng nhưng không thể bóp được, bởi vì trước họng súng là đồng đội nhỏ tuổi nhất trong đội, là một học sinh cấp ba tên Triệu Tiểu Trác, đang bị người đàn ông kia dí đao vào sau lưng.

"Tàn nhẫn sao? Ha ha!" Thượng Ất nở nụ cười khinh thường khi nhìn về người phụ nữ đối diện.

Cô gái này cũng khá đẹp, mắt to, sống mũi cao, dáng người thon gầy khá giống người mẫu. Thế nhưng kiểu tóc của cô ta là đầu húi cua, tóc còn ngắn hơn cả Thượng Ất, làm cho người phụ nữ này ít hơn mấy phần quyến rũ mà nhiều hơn vài phần dửng mãnh gan dạ.

"Anh cười cái gì? Tôi nói sai sao? Anh nhìn những người xung quanh xem, Đại Lý, Tiểu Vương, Thịnh Cường, Ôn Dương... Những người này đều do anh giết! Con mẹ nó mày nói xem, tao nói sai sao?"

Carrie gầm lên, cô ta cảm thấy hôm nay có lẽ mình sẽ chết ở nơi này. Mặc dù Carrie không sợ chết thế nhưng lại rất không cam lòng. Cô tận mắt chứng kiến khi người đàn ông này giết người thì ánh mắt đó rất bình thản, giống như đang giết một bầy chó, lũ lợn gì đó mà thôi.

Carrie rất muốn dùng súng bắn nát đầu của hắn, thế nhưng từ đầu tới giờ, cơ hội duy nhất mà cô ta nhắm chuẩn được đối phương là lúc này, thế nhưng đối phương lại đang ở phía sau Tiểu Trác cười nhạo cô, điều này làm cô rất tức giận, ngực như muốn nổ vậy.

"Là tôi giết, thế nhưng bọn họ nếu không chết thì tôi sẽ chết, đúng không? Cô hỏi thằng nhãi này xem, nếu bây giờ nó cầm dao dí vào người tôi thì nó có thể tha tôi hay không? Nó có thể..." Thượng Ất nói một cách bình tĩnh, mũi dao trong tay cũng đâm tới, một dòng máu đỏ trào ra, dọc theo lưỡi dao chảy xuống làm Tiểu Trác đầu đốn tới run rẩy.

"Đương nhiên là nó sẽ không, nó vẫn còn là trẻ con!"

Carrie không cần nghĩ mà trả lời ngay, cô ta hiểu rõ về Tiểu Trác, cậu bé hiền lành này cũng giống như em trai ruột của cô vậy, khi tuần tra trong căn cứ mà gặp người khác đều sẽ nở một nụ cười ngại ngùng.

"Thật sao? Vậy cô có thể hỏi nó xem, nếu có người làm như thế này với nó, thì nó có muốn giết người kia hay không!" Thượng Ất vừa nói vừa dí cây dao ra phía trước, gần mười centimet lưỡi dao đã đâm vào trong cơ thể của Tiểu Trác.

"A! Đau quá, dừng! Xin anh, thả tôi ra, tôi sai rồi, tôi sai rồi!"

Sự đau đớn làm Tiểu Trác run rẩy, thế nhưng một dao này của Thượng Ất đâm rất khéo léo, lưỡi dao đâm vào một nơi nhạy cảm gần thắt lưng của Tiểu Trác làm cho Tiểu Trác không thể động đậy, chỉ có thể nhìn Thượng Ất từ từ đâm lưỡi dao vào cơ thể cậu ta.

"Con mẹ mày! Bà đây xin thề là sẽ giết mày!"

"Đoàng! Đoàng! Đoàng!"

Carrie giống như bị điên mà xông lên, thế nhưng ánh mắt cảnh cáo của Thượng Ất làm cô ta dừng lại, cô đành phải bắn chỉ thiên làm cho vô số chú chim sợ hãi mà bay đi.

"Nhìn xem, cô còn không hiểu chuyện bằng thằng nhóc này nữa. Ngay cả nó cũng biết là làm sai phải biết xin lỗi, thế nhưng cô thì sao? Từ đầu tới giờ, cô đã xin lỗi chúng tôi vì đã tấn công chúng tôi chưa?"

Thượng Ất rất bình tĩnh mà nhìn Carrie, trong mắt có chứa sự thương hại và thông cảm đối với não tàn. Từ đầu tới giờ, người phụ nữ này vẫn không biết được rằng tại sao Thượng Ất lại muốn giết người. Đúng vậy, Thượng Ất chỉ muốn nghe một câu xin lỗi mà thôi. Cô gái này phải xin lỗi vì sự ngang ngược của mình, còn muốn xin lỗi vì đã làm Vương Cương bị thương, càng phải xin lỗi vì đã làm mất thời gian của Thượng Ất.

"Anh... Anh giết người chỉ vì để tôi phải xin lỗi thôi sao? Được rồi, tôi xin lỗi, tôi sai rồi, xin anh hãy thả Tiểu Trác ra, nó vẫn là một đứa trẻ chưa hiểu chuyện!"

Carrie giật mình mà nhìn Thượng Ất, cô không thể nào tin được rằng những đồng đội của mình phải chết chỉ bởi vì mình không nói xin lỗi. Thế nhưng là con bà nó, khi mà chém người tại sao lại không nói rằng muốn nghe câu xin lỗi, bà đây làm sao biết được mà suy nghĩ cái gì chứ!

"Được, tôi nhận lời xin lỗi của cô. Bây giờ, mấy người có thể... đi chết được rồi!"

Máu tươi bắn ra, trước ngực Tiểu Trác đột nhiên xuất hiện một đoạn mũi dao, vẻ mặt của Tiểu Trác xuất hiện sự sợ hãi và không dám tin, cổ họng phát ra những tiếng vô nghĩa rồi cả người dần dần ngã xuống đất, hô hấp cũng biến mất dần dần.

Một đao mất mạng, trên tay Thượng Ất lại thêm một mạng người nữa rồi!

"Đừng! Tại sao? Tại sao lại như vậy?"

Carrie ngơ ngác, sợ hãi và không hiểu mà nhìn Thượng Ất. Cô không rõ, tại sao Thượng Ất đã chấp nhận lời xin lỗi của cô rồi mà vẫn giết chết Tiểu Trác. Chẳng lẽ người đàn ông này là ác ma sao? Ngay từ đầu vẫn đang trêu đùa mình?

"Bởi vì cô là một nguyên tố giả..." Thượng Ất vung đao lên, hất bay máu tươi dính trên lưỡi đao, dùng giọng nói bình tĩnh để nói tiếp: "Không lâu nữa, cô sẽ trở thành một phong hệ nguyên tố giả cực kỳ khủng bố, cô sẽ khống chế gió giết chết thú thoái hóa, giết chết dị năng giả, giết hết kẻ thù của cô, trong đó đương nhiên sẽ có tôi. Cho nên tôi phải giết cô. Còn Tiểu Trác..."

Thượng Ất cúi đầu, nhìn thi thể của Tiểu Trác, nói nhỏ tới nỗi chỉ mình hắn nghe được: "Tình hình hiện nay, kẻ lương thiện rất đáng buồn, vì họ luôn tin tưởng người bên cạnh cũng lương thiện."

"Tên ác ma, mày nói vớ vẩn cái gì? Mày đã giết Tiểu Trác rồi, tao muốn giết mày để báo thù!" Carrie nói xong thì giờ súng ngắm thẳng vào Thượng Ất, đang muốn bóp cò thì đúng lúc đó, Thượng Ất cũng khoát tay, một mũi tên nhanh như tia chớp bắn trúng nòng súng trong tay Carrie.

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang từ trong tay Carrie truyền ra, uy lực của cây nỏ này làm Thượng Ất khá hài lòng. Bởi vì có động năng mạnh mẽ đẩy mà mũi tên đã bắn vỡ nòng súng của Carrie, sau đó mũi tên biến thành rất nhiều mảnh vỡ, làm nổ thuốc nổ bên trong viên đạn. Thế là một vụ nổ nhỏ nhưng uy lực kinh khủng đã nổ ngay trên tay Carrie, làm nửa trên cánh tay của Carrie biến mất không thấy gì nữa!

"Cánh tay của ta! A!"

Carrie nằm trên đất mà gào thét một cách đau đớn. Nơi cụt tay có thể thấy rõ từng mảnh vụn của xương, cơ bắp bị rách nát, mạch máu, thịt và làn da trộn vào nhau, loạn giống như rễ của khoai sọ khổng lồ vậy. Thế nhưng làm cho người khác kinh ngạc chính là, cho dù bị đau đớn như vậy nhưng Carrie vẫn tỉnh táo, không bị ngất đi.

"Cô gái xui xẻo này... đại ca, hay là giết cô ta luôn đi, tiếng kêu của cô ta nghe ôi sao mà thảm quá."

Sau lưng Thượng Ất, ánh mắt của đám người Vương Cương có hơi sợ sệt. Biểu tình của Thượng Ất khi giết người quá đáng sợ, khi giết người mà vẫn

bình tĩnh và thản nhiên, giống hệt với những sát thủ máu lạnh bên trong phim điện ảnh vậy.

Chương 109: Bàn Tử trong truyền thuyết

“Tạm thời không thể giết cô ta được, tôi còn có một số chuyện muốn hỏi cô ta. Cái tên béo trốn phía sau con sư tử đá kia, nếu cậu còn không bước ra, tôi sẽ liền dùng nỏ bắn cậu đó!”

Thượng Ất lạnh lùng nói, đám người ngay lập tức chú ý tới ngay phía sau con sư tử đá trước cổng gia viên Mỹ Hào, có một người đàn ông mập mạp nặng khoảng chừng hơn 200 cân đang há hốc miệng, toàn thân run rẩy ớn lạnh, lớp mỡ trên người dưới ánh nắng như thiêu như đốt hiện lên một vẻ bóng loáng lạ kỳ, toàn thân nhìn qua rất giống một con heo có hình thể khỏe mạnh và cân đối.

“Đừng bắn tôi! Tôi chỉ đi ngang qua thôi, tôi không có ác ý gì cả!” Giọng nói run run truyền đến, người đàn ông mập mạp thò đầu ra từ phía sau con sư tử đá, một đôi mắt đen bé như hạt đậu loạn chuyển, bộ dáng lấm la lấm lét.

“Cái tên mập chết bầm này đang nói láo, chú đẹp trai, tôi thấy rõ ràng là anh ta mới chạy đến đằng sau con sư tử đá, anh ta và người phụ nữ kia là đồng bọn, đừng nên tin anh ta.” Văn Phi lớn tiếng hô lên, trên mặt lộ vẻ vui mừng và kiêu ngạo vì vạch trần được Bàn Tử. Cái tên mập đó sừng sốt, phịch một tiếng quỳ gối trước mặt Thượng Ất, trong miệng khóc thét: “Anh hùng tha mạng, tôi không muốn hại các người đâu, đều do bọn chúng ép tôi làm như vậy. Tôi trên còn có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có con gái nhỏ tám tuổi, trên người lại có hơn 200 cân thịt mỡ, tôi chỉ là một tên vô dụng thôi...Anh hùng ơi, anh hãy xem tôi như cái rắm mà thả tôi đi đi!”

Coi anh ta là cái rắm? Có cái rắm nào nặng như anh ta vậy sao?

Nhìn bộ dạng và lời nói buồn cười của Bàn Tử, Văn Phi phì một tiếng bật cười. Cái tên Bàn Tử này mặc dù rất mập nhưng mà mặt mũi nhìn cũng không ngốc nghếch, tai to mặt lớn nhìn cũng không đáng ghét lắm. Văn Phi đảo tròn mắt, cố ý nói với Thượng Ất: “Chú đẹp trai, chú xem, chúng ta đều đang bị những cây lưỡi quỷ kia cản đường, không bằng nhét anh ta vào trong xe, những bông hoa kia sẽ vội vàng ăn thịt anh ta, có lẽ sẽ liền không phát hiện chúng ta đi qua đâu.”

“Đừng mà, những cây lưỡi quỷ kia rất hung ác, vả lại thịt trên người tôi đều là mỡ không ăn được đâu. Các người muốn đi qua thật ra rất dễ, tôi sẽ nói cho các người biết cách đi như thế nào. Dưới chiếc xe thứ ba từ đây đếm sang có một cái lỗ, là chỗ được tạo ra từ việc vứt bỏ thùng xăng, xung quanh đó không có cây lưỡi quỷ đâu, các người có thể bò qua đó, yên tâm, khẳng định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Bàn Tử nhanh chóng nói, vừa nói vừa đưa tay chỉ về một nơi phía sau cổng lớn của gia viên Mỹ Hảo, nói với Thượng Ất: “Anh hùng, các người tới đây để cứu những bảo vệ vừa tới hôm qua sao? Phần lớn những người đó đều đã bị Hồ Gia ném cho cây lưỡi quỷ ăn rồi, chỉ còn một nam và một nữ là còn sống. Đó là một người phụ nữ rất xinh đẹp, Hồ Gia rất thích, hình như tên là Vương Duyệt. Người đàn ông còn lại tên là gì nhỉ, để tôi nhớ lại xem...Hình như gọi là Hồ cái gì Dương đó.”

Bàn Tử cố gắng nhớ lại, vẻ mặt Thượng Ất lại càng ngày càng thâm trầm. Quả nhiên, đội trưởng đội bảo vệ Đỗ Vũ đã sớm mang người tới đây. Chẳng qua nghe lời kể của Bàn Tử, cái tên thủ lĩnh tên là Hồ Gia kia dường như không dễ chọc, Đỗ Vũ dẫn theo đám người tinh tướng đi đến suýt thì bị diệt đoàn, chỉ có Vương Duyệt và Hồ Hoa Dương may mắn sống sót. Tin tức này thật khiến cho Thượng Ất mặc dù hả giận nhưng trong lòng lại nảy sinh nghi hoặc.

Hả giận chính là cái tên Đỗ Vũ kia rốt cuộc không có kết cục tốt, Hồ Hoa Dương và Vương Duyệt phản bội mình cũng rơi vào kết quả là bị bắt. Nghi hoặc là bởi vì biểu hiện kỳ quặc của cái tên Bàn Tử này, cái tên này sao lại đoán được lý do mình đi đến đây? Hơn nữa nhìn ý tứ trong lời nói của Bàn Tử, không giống như vừa mới đoán được ý đồ của Thượng Ất, ngược lại giống như đã sớm biết rõ rồi vậy.

Ngoài ra, Thượng Ất còn chú ý đến một chi tiết, lúc này lúc chiến đấu, tất cả mọi người kể cả Carrie lúc nhìn thấy Thượng Ất nhảy qua, phản ứng đầu tiên đều là giơ vũ khí lên chuẩn bị chiến đấu, chỉ có cái tên mập này lại xoay người bỏ chạy, vả lại trước lúc mình móc nỏ ra cậu ta đã trốn phía sau con sư tử đá rồi, giống như cậu ta đã sớm biết được kết quả của trận chiến vậy.

Thật là một tên mập kỳ quái, bộ dáng mập như vậy, lại còn có thể dự đoán tương lai...Chờ một chút! Chẳng lẽ cái tên mập trước mặt chính là người có tiếng là có thể đoán trước được mọi loại tai nạn, tránh được tất cả mọi loại tai họa, chính là Bàn Tử Hoa Đa Tình kia?

Nhìn chằm chằm tên mập trước mặt, Thượng Ất đột nhiên nghĩ đến một người vô cùng nổi tiếng, có vinh dự bị cả nhân loại sỉ vả, được xưng tụng là nam thần trốn chạy —— Hoa Đa Tình!

Nhắc đến Hoa Đa Tình, Thượng Ất cảm thấy có kể ba ngày ba đêm cũng không hết chuyện của cậu ta. Cái tên này được gọi là thần chạy trốn tận thế, trong năm năm ở kiếp trước, loài người phải liên tục đối mặt với nhiều lần thủy triều thú thoái hóa tấn công, cũng như phải đối mặt với vô số thảm họa thiên nhiên kinh khủng. Mỗi lần đại nạn đi qua, số người chết đi nhiều vô kể, xác chất đầy đồng. Nhưng mà sau những trận đại nạn hẳn phải chế không thể nghi ngờ, luôn có người nhìn thấy một bóng hình mập mập sống sót.

Mỗi lần Bàn Tử này đều có thể dự đoán được tai nạn sắp xảy ra trước vài ngày, không chỉ có vô sỉ bán tháo mọi vật tư không thể đem đi, mà còn trắng trợn thu mua những thứ thiết yếu để sống sót sau đại nạn, từ đó có thể thấy số lợi nhuận mà cậu ta có thể kiếm được nhiều đến mức nào.

Ví dụ như năm thứ ba sau tận thế, xung quanh thủ đô bộc phát một trận động đất trên quy mô lớn. Trận động đất này đã hủy hoại một thứ vô cùng quan trọng của căn cứ thủ đô, chính thiết bị không chế trung tâm của lò phản ứng tinh hạch sinh vật. Mà những thứ thiết bị khống chế này ban đầu là dùng xương sọ của chuột đốm thoái hóa để chế thành.

Lúc bình thường, loài chuột đốm này cũng không khó tìm, khắp nơi trong rừng đều có thể tìm thấy bọn chúng. Trong đám thợ săn thường xuyên có

người bán loại chuột này, cho nên nhìn chung mà nói giá của chuột đốm cũng không mắc.

Nhưng mà trước khi xảy ra trận động đấtđó. Bàn Tử Hoa Đa Tình đột nhiên lại bán đi biểu tượng cho quyền lợi của cậu ta tại thủ đô, một căn biệt thự độc lập ở khu B căn cứ thủ đô. Sau đó, cậu ta dùng tư thái gió cuốn mây bay, thu mua toàn bộ xác chuột đốm trên thị trường, sau đó thuê một đội bảo vệ đi rông rã ba ngày, ba đêm rời khỏi thủ đô, không rõ tung tích.

Sau đó, động đất đúng hạn xảy ra, không chỉ hủy hoại phần lớn trang thiết bị ở thủ đô, cũng hủy đi hai phần ba hang đá ở xung quanh thủ đô. Mà hết lần này đến lần khác, nơi sinh sống của chuột đốm lại là những hang động đó. Kết quả là, sau trận động đất, lúc các nhà khoa học sửa chữa lò phản ứng năng lượng tinh hạch, phát hiện trong thủ đô ngay cả dấu vết của một con chuột đốm cũng không tìm được.

Ngay khi bọn họ vô kế khả thi thì Bàn Tử Hoa Đa Tình lại đột nhiên bí mật lén vào căn cứ thủ đô, sau đó dùng các loại phương thức không thể tưởng tượng, bán những cái xác chuột đốm ở chợ đen với một cái giá khiến cho người ta phải lú cả lưỡi.

Sau đó, Bàn Tử Hoa Đa Tình lại trước lúc những nhân vật cấp cao ở thủ đô bắt giữ cậu ta mà đột ngột biến mất một cách bí ẩn, chỉ để lại cho người đời một cái bóng lưng to béo cao thâm khó dò, cùng với tiếng xấu phát quốc nạn tài vang dội!

Sau này, có người đặc biệt nghiên cứu năng lực đặc biệt của Hoa Đa Tình, bọn họ không hẹn mà cùng đưa ra một suy đoán, cái tên mập này hẳn là có một loại năng lực đặc biệt nào đó có thể dự đoán được tương lai. Mà hiện tại, cái tên mập đứng đối diện Thượng Ất lại cực kỳ giống với Hoa Đa Tình trong truyền thuyết, vả lại cái tên mập này lại giống như một con chó xù, không ngừng quỳ xuống liếm láp lấy lòng Thượng Ất.

Hoa Đa Tình, chẳng lẽ chính là cái tên Bàn Tử chết bầm có thể dự đoán trước tai họa này? Tim Thượng Ất không tự chủ được mà đập mạnh.

Chương 110: Bàn Tử Hoa Đa Tình

“Cậu tên là gì?”

Thượng Ất cố nén tâm trạng kích động, dùng ngữ khí bình tĩnh hỏi Bàn Tử. Hẳn đã chắc chắn 90% đối phương là ai nhưng mà chuyện gặp nhau ngoài ý muốn này vẫn khiến Thượng Ất có cảm giác không mấy chân thật. Năng lực có thể dự đoán được tương lai...Nếu như lời đồn là thật, vậy thì giá trị của cái tên mập này quả là không thể đo lường được, dù là Hoàng Long hay Văn Phi đều không thể so được với cậu ta.

“Lão đại, tôi chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà thôi, tôi nói tên mình ra sợ sẽ làm bẩn lỗ tai của anh mất. Anh vẫn nên giơ cao đánh khẽ, xem tôi như là cái rắm mà thả tôi đi đi.”

Bàn Tử nín hót cầu xin được thả, đáng vẻ hèn mọn không chịu được của cậu ta khiến Thượng Ất nhớ tới một người —— Tiến sĩ L đã chết. Ở điểm tham sống sợ chết này, hai người họ lạ vô cùng giống nhau, nhất là thần thái và ánh mắt lúc nói chuyện quả thật là như cùng một khuôn đúc ra vậy.

Xem ra ở điểm này ai cũng như nhau, sau khi mất đi cốt khí, một thân chính khí đều tiêu tan, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng coi thường.

“Mau nói tên đi! Cái tên mập chết tiệt nhà anh nếu lại còn dong dài nói nhảm nữa, tôi sẽ băm nhỏ anh cho cây lưỡi quỷ ăn.” Đột nhiên bỗng bị người nào đó đập một phát, Bàn Tử nhìn lại, hóa ra là con bé Văn Phi đang chống nạnh nhìn cậu ta chăm chăm, cái chân lại còn nâng lên cao đối diện với cái mặt béo của cậu ta.

“Nữ anh hùng tha mạng, tuyệt đối đừng đập mặt của tôi. Tôi tên là Hoa Đa Tình, cô có thể gọi tôi là Tiểu Hoa, hay là Tiểu Tình đều được. Nữ anh hùng vừa mới đá tôi một đá chắc là mệt rồi, để Tiểu Hoa tôi xoa xoa chân giúp cô nhé.” Hoa Đa Tình vừa che cái miệng vừa cười híp mắt đi đến trước mặt Văn Phi, duỗi hai tay mập như hai cái móng heo ra muốn sờ chân của Văn Phi nhưng không ngờ Vương Cương lại đập một phát lên đầu cậu ta, mắng: “Tên mập chết bầm, chân của tiểu thư Văn Phi là thứ mà cậu có thể sờ sao, đó là người phụ nữ của lão đại đấy, biết không? Cút nhanh trở về trả lời câu hỏi của lão đại, dám nói láo một chữ, ông đây một phát bắn nát trứng của cậu. Phi, lại còn Tiểu Hoa...Thật là khiến cho người ta buồn nôn!”

Lúc này lúc chiến đấu, Vương Cương suýt nữa bị Carrie bắn chết, vừa kinh vừa sợ, trong lòng luôn kìm nén một bụng lửa. Nhìn thấy vẻ nịnh nọt hèn mọn của cái tên Bàn Tử Hoa Đa Tình này, Vương Cương thật sự không nhịn được, muốn tiến lên hung ác đánh cho cậu ta một trận. Không ngờ cậu vừa dứt lời, Thượng Ất đứng một bên lại đưa tay cản lại, còn sử dụng ngữ khí ôn hòa hiếm thấy nói:

“Cái tên Tiểu Hoa này không tệ, sau này tôi liền gọi cậu như vậy đi. Đảm bảo sau này cậu sẽ có rượu có thịt lại có phụ nữ, thế nào?”

Hả? Chuyện này là sao, không phải vì trời nóng quá, lão đại Thượng Ất bị cảm nắng chứ? Trong số bọn họ, đã có ai từng thấy anh ta dùng loại ngữ khí này chưa? Tên mập chết bầm này chỉ có một thân mỡ màng, có chỗ nào đáng giá để lão đại Thượng Ất phải khách khí như thế?

Đám người ngơ ngác nhìn nhau, mắt to trừng đôi mắt nhỏ, hoàn toàn không hiểu một Thượng Ất lòng dạ độc ác vì sao lại “hậu đãi” đối với một tù binh như vậy?

Bàn Tử Hoa Đa Tình cũng bối rối, một đôi tròng mắt lớn chừng hạt đậu quay mòng mòng vài vòng, dường như vẫn không hiểu được, cẩn thận từng chút một đi đến trước mặt Thượng Ất, hỏi: “Lão đại Thượng Ất, tôi chỉ là một thằng mập vô dụng mà thôi, tại sao anh lại coi trọng tôi như vậy?”

“Tôi thích người mập không được sao?” Thượng Ất khẽ mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ vai Hoa Đa Tình, nói: “Tiểu Hoa, cậu yên tâm đi, Thượng Ất tôi chưa từng nuốt lời. Chỉ cần cậu trung thành với tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cậu. Chẳng qua, tôi có một vấn đề muốn hỏi cậu, lúc này, rõ ràng là các cậu chiếm ưu thế nhưng mà vì sao cậu lại chạy trốn một cách quả quyết như vậy? Đừng nói với tôi rằng ngay từ lúc bắt đầu cậu đã biết tôi có thực lực có thể xử lý hết tất cả bọn cậu.”

Vừa hỏi, Thượng Ất vừa nhìn Bàn Tử Hoa Đa Tình chăm chú. Mặc dù đã xác định cậu ta chính là thần chạy trốn ở kiếp trước nhưng từ đầu đến cuối, Thượng Ất vẫn nghĩ mãi mà không ra rốt cuộc năng lực dự đoán nguy hiểm của Hoa Đa Tình hoạt động dựa trên nguyên lý gì.

Mặc dù bây giờ là tận thế, các loại kỳ nhân dị thú tập nập xuất hiện nhưng Thượng Ất vẫn tin tưởng rằng chỉ cần là sinh vật trên Địa Cầu, bất luận là năng lực thần kỳ cỡ nào, cuối cùng đều có thể giải thích một cách rõ ràng dựa trên góc độ sinh học. Thú thoái hóa là vậy, dị năng giả cũng thế, người nguyên tố cũng không khác gì, Bàn Tử Hoa Đa Tình này hẳn cũng vậy.

Cho nên, lúc biết cái tên mập trước mặt chính là Hoa Đa Tình, Thượng Ất nảy ra một ý nghĩ lớn mật. Một khi hẳn lý giải điểm đặc thù năng lực của Hoa Đa Tình, có phải là hẳn cũng có thể thu được năng lực dự đoán tương lai giống vậy hay không?

Đương nhiên, loại tưởng tượng này của Thượng Ất cũng không phải là vô căn cứ, kiếp trước có một nhà khoa học đã nghiên cứu được, trừ khi giữa hai loại gen sinh vật tồn tại tính bài xích mạnh mẽ, nếu không thì gen của bất cứ loại sinh vật nào cũng có thể dung hợp với nhau được. Người thoái hóa chính là chứng cứ thuyết phục nhất, dưới phóng xạ của tia X, những sinh vật có gen lai tạp giữa người và thú những tưởng chỉ có trong phim viễn tưởng, đều có thể nhìn thấy khắp nơi ở tận thế, lại càng không cần phải nói đến loại sinh vật có gen dung hợp, cải tạo lẫn nhau.

Chẳng qua ý nghĩ có thể bay bổng nhưng thao tác thực tế lại như sư tử vồ nhím —— chẳng biết phải ra tay ở chỗ nào.

Thượng Ất chỉ là một giáo viên dạy ngữ văn bình thường, kiến thức sinh học biết được chỉ là qua góp nhặt từ mấy năm chém giết ở kiếp trước. Thượng Ất cần có người chuyên nghiệp để trợ giúp hẳn, loại nhà khoa học cấp quốc gia như Tiến sĩ L là nhân tuyển lý tưởng nhất, hoặc là tiến sĩ sinh học như Hồ Hoa Dương cũng là một lựa chọn không tồi. Đáng tiếc hai người này, một người thì bị hẳn giết, một người lại phản bội hẳn.

Mặc dù như thế, Thượng Ất vẫn dự định để Bàn Tử Hoa Đa Tình bộc lộ một chút năng lực đặc biệt. Bàn Tử nghe được lời nói của Thượng Ất, lộ vẻ mờ mịt gãi gãi đầu, ngu ngơ nói:

“Lão đại, tôi cũng không biết là xảy ra chuyện gì. Chính là nháy mắt khi anh xông tới, tôi cảm thấy da đầu tê dại một hồi, giống như trong không khí có nhiều con vi trùng rất khó thấy, thông qua các lỗ hồng chui vào đầu của tôi. Thật ra loại chuyện này không phải là lần đầu tiên xảy ra, trước đó cũng

đã xảy ra hai hay ba lần rồi, mỗi lần đều sẽ có rất nhiều người chết, tôi chỉ vì nhát gan nên mới còn sống.”

Vi trùng trong không khí? Chui vào đâu? Thượng Ất như có điều suy nghĩ nhìn qua Bàn Tử, trong lòng không ngừng nghĩ tới các loại nguyên nhân có khả năng.

“Là thể vi sinh vật, trôi nổi trong không khí, vả lại còn là côn trùng có thể chui vào đại não của con người...Loại sinh vật này chắc chắn không thể tồn tại được. Loại bỏ nguyên nhân là côn trùng thật sự, lời giải thích mà cái tên mập này nói cũng chỉ có thể là, thứ mà đại não của cậu ta cảm nhận được không phải là côn trùng gì cả, mà là phần tử năng lượng vi lượng phân bố rải rác trong không khí.”

Thượng Ất nghĩ vậy, vươn tay chộp trong không khí, giữa năm ngón tay khép chặt ngoài không khí ra thì cũng chỉ là không khí, giống như không có bất kỳ sinh vật gì được giữ lại trong tay cả.

Nhưng Thượng Ất biết, chuyện cũng không phải như vậy. Tận thế xảy đến, nền văn minh của nhân loại sụp đổ hầu như chẳng còn gì. Vì có thể sống sót, những người sống sót bất đắc dĩ phải chuyển hướng đến việc nghiên cứu tinh hạch năng lượng. Cũng chính là dùng đối tượng là những tinh hạch năng lượng bên trong cơ thể của các loại thú thoái hóa để tạo ra một thời đại của nguồn năng lượng mới.

Đến năm thứ ba sau tận thế, sau khi nghiên cứu ra lò phản ứng tinh hạch, trình độ khoa học kỹ thuật về sinh vật của con người sau tận thế cũng dựa vào đó mà bỗng nhiên được nâng cao chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Súng tinh hạch sinh vật, pháo tinh hạch sinh vật, xe tăng tinh hạch, máy bay chiến đấu tinh hạch...Số lượng vũ khí năng lượng kiểu mới được nghiên cứu ra cơ hồ có thể sánh được với thời bình, đảm bảo cho những người Địa Cầu có thể sống sót một cách ngoan cường trong cơn sóng thoái hóa toàn cầu.

Mà khi đó, loài người mới ý thức được hoàn cảnh mà họ đang sống, thật ra khắp nơi đều tồn tại năng lượng sinh vật. Những sinh vật kia chết đi, sau

khi thân thể thối rữa cũng không phải trở thành bùn đất như người ta vẫn nghĩ mà một phần năng lượng bên trong nó sẽ tồn tại trong không khí, trong nước hay thậm chí bên trong cơ thể của những sinh vật khác.

Thượng Ất rõ ràng nhớ rằng, trong đó có một thể năng lượng rời rạc tồn tại trong không khí gọi là phần tử năng lượng vi lượng! Cũng chính là thứ mà Bàn Tử gọi là —— vi trùng!

Chương 111: Thân phận thật của Hồ Gia

Thượng Ất nhớ rõ ràng là trong không khí có một thể năng lượng rời rạc, gọi là phần tử năng lượng vi lượng! Cũng chính là thứ mà Bàn Tử gọi là — vi trùng!

Chẳng lẽ việc Bàn Tử có thể dự đoán tương lai cũng là bởi vì cậu ta có thể cảm giác được một chút phần tử năng lượng này, cũng có thể phân tích thông tin trong những phần tử đó, từ đó sớm có thể dự đoán tương lai?

Thượng Ất hí hóp mắt nhìn Bàn Tử, cố sức làm theo dáng vẻ mà Bàn Tử miêu tả, ý đồ muốn cảm thụ phần tử vi lượng trong không khí. Một phút trôi qua, trong không khí ngoại trừ mùi hôi thối của cây lười quý khổng lồ ra, Thượng Ất không cảm nhận được bất kỳ thứ gì khác nữa. Thượng Ất bất đắc dĩ phải thừa nhận, đây lần đầu tiên hắn phải nếm thử mùi vị hoàn toàn thất bại.

“Năng lực dự đoán mà Bàn Tử vừa mới bộc lộ, cậu ta chỉ là dựa vào bản năng mà thu thập phần tử vi lượng trong không khí, hiệu quả dự đoán cũng còn xa mới đạt tới loại trình độ thần kỳ như ở kiếp trước. Cho nên mình cũng không cần sốt ruột, chờ sau khi chuyện ở gia viên Mỹ Hảo kết thúc, cho Bàn Tử dùng nhiều tinh hạch năng lượng một chút, không biết chừng năng lực của cậu ta sẽ nhanh chóng được nâng cao. Đến lúc đó mình lại tìm mấy nhân viên nghiên cứu khoa học đến đặc biệt quan sát nghiên cứu một phen, không chừng liền có thể tìm được phương pháp dung hợp gen dự đoán của Bàn Tử.”

Tự cổ vũ chính mình, Thượng Ất rất nhanh đã khôi phục lại sự bình tĩnh. Giây dụa năm năm trong kiếp trước, Thượng Ất đã sớm dưỡng thành thói quen xử sự không sợ hãi. Hiện tại, chuyện quan trọng nhất chính là giải quyết phiền phức ở gia viên Mỹ Hảo.

“Bàn Tử, cậu nói rất đúng, tôi đến đây là để tìm người. Một nam một nữ kia là người của tôi, tôi cần biết vị trí hiện tại của bọn họ. Dẫn tôi tới, yên tâm, tôi sẽ đảm bảo an toàn cho cậu.”

“Lão đại ời, tôi khuyên anh vẫn là từ bỏ ý định cứu người đi, người mà Hồ Gia đã chọn trúng...Haizz, cho dù là thần tiên cũng không giành nổi đâu.” Nhắc tới Hồ Gia, trên mặt Bàn Tử lộ vẻ nghiêm túc, dùng ánh mắt phúc tạp quan sát Carrie đang co quắp trên mặt đất, sau khi cẩn thận từng chút một quan sát vài vòng, cậu ta tiến lại gần Thượng Ất, nói nhỏ: “Lão đại, người phụ nữ này tên là Carrie, là một chiến sĩ Vinh Diệu của Hồ Gia.”

“Chiến sĩ Vinh Diệu? Là cái quỷ gì chứ, có phải là Hồ Gia chơi trò chơi nhiều quá nên ngốc luôn rồi hả?” Vương Cương đứng một bên nhếch mép nói, mọi người đều biết “Vương giả Vinh Diệu” là một trò chơi trên điện thoại rất nổi tiếng trước khi tận thế xảy ra, cái ông Hồ Gia kia sẽ không phải là vì bị tưởng niệm quấy phá mà nghĩ ra một cái tên điên độn như vậy để đi dọa người chứ.

Bàn Tử Hoa Đa Tình tính tình rất tốt, giọng nói của Vương Cương đầy vẻ trào phúng nhưng cậu ta lại ngu ngơ cười một tiếng, nghiêm túc giải thích:

“Các anh không nên xem thường những chiến sĩ Vinh Diệu này, mỗi người bọn họ đều có thực lực mạnh không tưởng. Các anh cũng nhìn thấy rồi đấy, đội trưởng Carrie bắn súng chuẩn đến đáng sợ. Nhưng chỉ sợ các anh không tưởng tượng nổi, trước khi Hồ Gia cải tạo cô ta thành chiến sĩ Vinh Diệu, người phụ nữ này ngay cả băng đạn cũng không biết đổi.”

Cái gì? Chuyện này không có khả năng!

Lúc này đám người Vương Cương sợ đến ngây người, chỉ trong ngắn ngủi mấy ngày liền có thể tạo ra một chiến sĩ có kỹ thuật bắn súng cực kỳ chuẩn xác, đoán chừng chỉ có trong tiểu thuyết mới có thể nhìn thấy trường hợp này đi. Nhìn thấy đám người Vương Cương rõ ràng lộ vẻ không tin, Bàn Tử

dường như đã sớm nghĩ đến sẽ như vậy, nói tiếp: “Các anh không cần nghi ngờ, chuyện này là sự thật. Và lại thuộc hạ của Hồ Gia, chiến sĩ Vinh Diệu giống như Carrie cũng có ít nhất hơn 30 người, thuộc hạ là người người mặc dù có thực lực hơi yếu nhưng mà lại có hơn 200 người. Biết tôi vì sao lại ngăn cản mọi người chưa, chỉ bằng mấy người chúng ta mà muốn đi tìm Hồ Gia gây phiền phức...”

Bàn Tử muốn nói lại thôi, trên gương mặt béo tròn tràn đầy vẻ u sầu, ngũ quan tụ lại một chỗ giống như là một quả cà héo, nhìn vô cùng đáng thương. Thượng Ất nghe vậy, thoáng nhú lông mày một cái, sau đó bên trong ánh mắt lộ vẻ giật mình, dường như nghĩ đến điều gì đó, nhẹ giọng hỏi Bàn Tử: “Bàn Tử, Hồ Gia mà cậu nói có phải là một người đàn ông họ Lợi, dáng người mập lùn, hơn bốn mươi tuổi phải không?”

“A, lão đại, anh biết Hồ Gia sao? Không sai, ông ta họ Lợi, Lợi trong lợi hại. Đậu xanh, hóa ra các người là người quen à. Sao anh không nói sớm, lại còn khiến tôi bị dọa đến...chờ một chút, lão đại, biểu tình này của anh là có ý gì, chẳng lẽ các người không phải là người quen, mà là...?”

Nhìn thấy vẻ mặt Thượng Ất không đúng, cái mặt bự của Bàn Tử lập tức biến thành mặt khóc, da đầu của cậu ta lại run lên lần nữa, một thứ dự cảm cực kỳ không ổn xông thẳng lên đầu, Bàn Tử nhìn chằm chằm đôi môi của Thượng Ất, sau đó chỉ nghe thấy Thượng Ất bình tĩnh nói ra một câu: “Năng lực dự đoán của cậu quả nhiên rất lợi hại, không sai, tôi quả thật có quen biết với Lợi Hồ, nhưng mà không phải là người quen, lại càng không phải là bạn bè...Tôi và ông ta là kẻ thù, là tử thù!”

“Đờ mờ...”

Bàn Tử thầm mắng trong lòng một tiếng, hai mắt trợn trắng suýt chút nữa ngất xỉu tại chỗ. Mặc dù cậu ta mở miệng gọi Thượng Ất một tiếng lão đại nhưng mà trong kế hoạch ban đầu của cậu ta không có cái người gọi là Thượng Ất này. Ý tưởng chân chính của Bàn Tử chính là nắm bắt tất cả cơ hội để chạy trốn.

Thật ra Bàn Tử cũng không nói thật, năng lực của cậu ta rất kỳ lạ, nếu như cậu ta có thể không để ý gì cả mà mê man cả ngày thì sẽ liền có thể dự đoán

chuyện trong ba ngày sắp tới, cậu ta có thể gặp phải mối đe dọa đến mạng sống nào không.

Rất trùng hợp chính là, hôm qua Bàn Tử vừa mới tỉnh dậy từ cơn mê man. Kết quả của việc liều mạng dự đoán chính là, ngay trong một hay hai ngày này, trong gia viên Mỹ Hảo, hơn một ngàn người sống sót sẽ bởi vì xung đột mà chết đi ít nhất là một nửa.

Tỷ lệ tử vong 50% đó...Bàn Tử cảm thấy ở lại đây, đơn giản chính là hành vi ngu xuẩn nhất. Chẳng qua cậu ta không đoán ra, dưới sự thống trị mạnh mẽ của Lợi Hồ, là người nào có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy. Cho tới hôm nay, lúc thấy Thượng Ất hời hợt của xử lý mười mấy người, dùng một mũi tên bắn đứt cánh tay của một chiến sĩ Vinh Diệu, rốt cuộc Bàn Tử đã biết được nơi phát ra nguy hiểm rồi. Mẹ nó, cái tên Thượng Ất này chính là sao chổi hại chết mấy trăm mạng người, mà cậu ta sẽ lập tức bị hắn ta lôi đi gặp kẻ thù Lợi Hồ của hắn...Ông trời ơi, ông đây là muốn chơi chết Bàn Tử tôi sao?!

Sự việc có chút vượt quá dự kiến của Thượng Ất, hắn chẳng ngờ Hồ Gia kia lại chính là Lợi Hồ, vả lại chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà ông ta đã lôi kéo được một đám lớn thuộc hạ mạnh mẽ.

Chẳng qua nghĩ lại, Thượng Ất cũng thoải mái lại. Xuất hiện loại tình huống này cũng là chuyện thường, trước đó, sau khi Thượng Ất tiết lộ thông tin về thuốc kích hoạt cho Hoàng Long, rốt cuộc lại bị Lợi Hồ cướp đi hàng vạn phần thuốc kích hoạt.

Hàng vạn phần thuốc kích hoạt, nếu đến như thế còn không thể tạo ra một đội ngũ mạnh mẽ thì hơn bốn mươi năm sống trên đời của Lợi Hồ coi như sống uổng rồi. Nhưng những phần thuốc kích hoạt kia đáng lẽ phải thuộc về Thượng Ất hắn, những người được gọi là chiến sĩ Vinh Diệu kia đáng lẽ cũng phải là thuộc hạ của Thượng Ất hắn...Nghĩ đến đây, vẻ mặt Thượng Ất lạnh như băng, trong lòng lửa giận thiêu đốt, không khỏi nghĩ: “Không phải oan gia không gặp gỡ, từ nơi sâu thẳm nào đó dường như có một loại sức mạnh điều khiển mình tới đây. Xem ra ngay cả ông trời cũng muốn mình xử lý Lợi Hồ, lần này thù mới hận cũ đều gộp chung vào tính một lượt, không chỉ báo thù ông ta hạ độc trong thuốc kích hoạt của mình mà còn muốn báo thù chuyện ông ta bắt cóc Vương Duyệt và Hồ Hoa Dương!”

Không thể nào ức chế được lửa giận trong lòng nữa, Thượng Ất ra hiệu cho đám người đuổi theo, Bàn Tử Hoa Đa Tình đi trước dẫn đường, đám người theo sát phía sau, một đoàn người nhanh chóng vượt qua cửa lớn đóng chặt của gia viên Mỹ Hảo, đi sâu vào khu dân cư.

Mây tụ mây tan, bầu trời quang đãng, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi... Thời tiết lúc này, giống như dự đoán của đám người, vậy mà thật sự lên đến bốn mươi lăm độ!

Chương 112: Chí Lớn

Khi đứng dưới ánh mặt trời chói chang, Lợi Hồ được một chậu nước mát lạnh dội từ đầu tới chân, còn chưa kịp rên lên sáng khoái thì có bốn, năm cơ thể trắng bóc đã áp sát lại gần, dùng nơi mềm mại nhất của cơ thể đã được thấm ướt bởi rượu nho dắt tiền lau khắp người của Lợi Hồ.

Khi mấy người phụ nữ này bò trước người Lợi Hồ mà lưng lay đầu của mình thì Lợi Hồ cũng không thể kiềm chế được nữa, tóm lấy phần gáy của một người rồi ưỡn người về phía trước, trong nháy mắt một cảm xúc thăng hoa đã xuất hiện trong lòng ông.

Quyền lợi, địa vị, tiền tài, phụ nữ, sinh hoạt xa hoa như các bậc vua chúa... Hai mắt Lợi Hồ nửa mở nửa khép, nhìn lên bầu trời, hơi mịt mờ và cũng hơi buồn bã. Chỉ trong một tuần ngắn ngủi, Lợi Hồ cảm thấy mình đang sống trong giấc mộng đẹp vậy, một cuộc sống mà mình vẫn luôn mơ ước bỗng nhiên được thực hiện.

Lúc này, dáng người của Lợi Hồ rất mạnh khỏe, phần mỡ thừa của chiếc bụng bia đã biến mất gần hết, chỗ hói trên đầu cũng đã được thay thế bởi bộ tóc đen nhánh và rậm rạp. Nếu có người quen biết Lợi Hồ từ trước mà nhìn thấy thì chắc chắn sẽ rất kinh ngạc.

Chỉ trong vài ngày, một người đàn ông trung tuổi có bụng bia biến thành một người đàn ông trẻ khoảng ba mươi tuổi. Không chỉ vậy, bởi vì lúc trước tình dục quá độ mà thằng nhỏ không thể chào cờ được mà lúc này, thằng nhỏ đã vươn mình hùng dũng đứng dậy, thỉnh thoảng lại chạm vào đôi môi

đỏ mọng của mấy người phụ nữ trước mặt này, giống như đang tìm một nơi thoải mái nhất vậy.

Thế nhưng Lợi Hồ lại không chú ý lắm, sắc mặt vẫn ngơ ngẩn, trong lòng thì lại lo lắng không yên... Chuyện này là sao? Tại sao mình lại có thể hưởng thụ được những điều này? Chỉ bởi vì mình may mắn, có được một nhóm thuốc kích hoạt, dựa vào số thuốc này mà chiêu mộ một đám đàn em mạnh mẽ, như vậy mới có thể xưng bá trong khu nhà này sao?

Không! Không đơn giản như vậy!

Bỗng nhiên, tốc độ đẩy của eo lưng ông tăng nhanh, sau đó có một dòng nước ấm bắn vào trong miệng của một người phụ nữ, cũng mang theo tia ngơ ngác cuối cùng trong đầu Lợi Hồ.

Một tuần trước, khi Lợi Hồ biết được tin tức do Hoàng Long đưa ra, khi tên Thượng Ất vay năm trăm vạn thì hẳn cũng không đi mua bất động sản tại thủ đô mà lại dùng số tiền lớn này mua số lượng lớn thức ăn và thuốc men.

Sau khi biết tin tức này thì phản ứng đầu tiên của Lợi Hồ là mình đã bị lừa, thế nhưng khi ông tỉnh táo lại, phân tích tỉ mỉ chuyện này từ đầu. Cuối cùng, ông làm ra một quyết định mà bây giờ ông vẫn cảm thấy là đúng đó là... đi tới thủ đô, cướp đi một số lượng lớn thuốc kích hoạt của Thượng Ất.

Sau đó tận thế xảy ra, Lợi Hồ dựa vào thuốc kích hoạt và thủ đoạn nắm bắt tâm lý của mình nên ông đã tụ tập được rất nhiều người sống sót nguyện trung thành với mình, ông chỉ dùng hai ngày cũng đã có thể chiếm được khu nhà Mỹ Hảo Gia Viên.

Phụ nữ, thức ăn, vũ khí và các loại vật liệu liên tục được đưa tới tay Lợi Hồ, mỗi ngày đều có tin tức tốt truyền về, đàn em đều mạnh dần lên. Số lượng người phản kháng Lợi Hồ cũng càng ngày càng ít, đa phần đàn ông đều thần phục Lợi Hồ.

Nhân cơ hội này, Lợi Hồ tuyên bố, chính thức thành lập căn cứ của chính mình - Căn cứ Chiến sĩ quang vinh. Ông cũng tuyên bố ra ngoài rằng, những người mà tự nguyện làm việc cho ông đều sẽ có được thuốc kích hoạt quý giá, cũng có cơ hội trở thành thành viên của Đoàn chiến sĩ quang

vinh. Những chiến sĩ và người nhà của họ đều được ưu tiên sử dụng mọi vật tư của căn cứ. Còn kẻ dám chống lại ông thì Lợi Hồ cũng sẽ phơi xác chúng trong một ngày mà không do dự chút nào.

Sau đó, Lợi Hồ tổ chức một nhóm chiến sĩ mạnh mẽ nhất của Đoàn để dọn dẹp sạch sẽ số cây cối phát triển quá tốt xung quanh khu vực này. Sau khi bỏ lại mấy chục xác chết thì Lợi Hồ cũng đã dọn dẹp được hết số thực vật này, mà số sinh vật thoái hóa ẩn giấu trong đó cũng không thoát khỏi kết cục là bị diệt sạch.

Trong lúc này, một đàn em của Lợi Hồ cũng tình cờ phát hiện một loại khoai sọ khổng lồ có mùi hôi thối, cũng thí nghiệm cấy ghép nó tới cửa lớn của căn cứ. Thật không ngờ hiệu quả cũng rất tốt, tất cả thú thoái hóa đều biến mất không thấy đâu cả, điều này làm cho dân cư trong căn cứ cảm giác rất an toàn...

Nói tóm lại, Lợi Hồ quản lý căn cứ này rất tốt. Những quy định của ông không chỉ làm khu căn cứ này an toàn hơn mà còn làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy có hi vọng. Coi như là tỉnh trưởng hay thị trưởng đều chưa chắc làm được tốt như Lợi Hồ, càng đừng nghĩ tới việc xây dựng một căn cứ siêu cấp.

Thế nhưng Lợi Hồ cũng không yên tâm, bởi vì ông không biết phương hướng phát triển của căn cứ này là như thế nào nữa.

Lựa chọn tốt nhất bây giờ đó là phòng thủ tốt tại căn cứ này, thế nhưng đồ ăn và vũ khí đều sẽ cạn dần, sinh vật thoái hóa cũng thường xuyên quấy rối làm Lợi Hồ không thể không tính toán bước phát triển kế tiếp của căn cứ.

Ông nghĩ tới Thượng Ất... Tới bây giờ Lợi Hồ cũng không thể nào hiểu được, tại sao Thượng Ất - một thầy giáo bình thường lại có thể chạy tới thủ đô, dùng mọi cách để cướp được sổ thuốc kích hoạt kia. Ông càng không hiểu, tại sao vệ sĩ Hoàng Long luôn trung thành với mình lại có thể từ bỏ ông mà đi theo Thượng Ất. Còn có đôi nam nữ mà hôm qua ông bắt được kia, bọn họ mặc dù rất sợ hãi nhưng lại luôn tin tưởng rằng Thượng Ất sẽ tới cứu được bọn họ.

Lợi Hồ biết, ông phải gặp được Thượng Ất, bởi vì thành quả của ông muốn tiếp tục giữ lại và phát triển thì ông phải biết rõ ràng chuyện gì đã xảy ra. Còn Thượng Ất có muốn nói hay không... Lợi Hồ cười một cách tự tin.

Phụ nữ? Thức ăn? Vũ khí? Hay là địa vị và quyền thế?

Chỉ cần Thượng Ất muốn thì Lợi Hồ có thể cho hắn mọi thứ. Lợi Hồ không phải là một kẻ có tầm nhìn hạn hẹp. Thậm chí, ông còn muốn trả lại số thuốc kích hoạt mà ông đã cướp lúc trước, chỉ bởi vì ông muốn biết bí mật đằng sau của tận thế. Ông phải tóm được cơ hội này, khi quyền lực của quốc gia biến mất, tiêu chuẩn đạo đức bị phá hủy, quân đội và luật pháp được xây dựng lại, ông phải tạo nên một thời đại thuộc về ông. Ông muốn xây dựng một quốc gia có tôn giáo, lấy cơ sở là Đoàn chiến sĩ quang vinh, muốn mọi thành viên trong tôn giáo có tư tưởng có thể chết vì ông mà cảm thấy vinh dự. Ông muốn làm vua của quốc gia này, ông muốn làm vua trong tận thế!

Lợi Hồ đẩy người phụ nữ trần truồng trước mặt ra, ông vẫn không mặc quần áo mà đi thẳng tới dãy nhà cao nhất trong khu vực này. Lợi Hồ đã cải tạo nơi đó thành cung điện của ông, nơi đó chuyên để những thứ có giá trị cao như là thuốc kích hoạt vậy.

Lúc này, Lợi Hồ muốn gặp hai người, hai người mà hôm qua bị đàn em của ông tóm được. Người nam tên là Hồ Hoa Dương, nữ tên là Vương Duyệt, hai người này đã nói rằng Thượng Ất sẽ tới cứu họ. Lợi Hồ muốn hỏi rõ ràng xem chuyện là như thế nào, nếu như có thể, ông cảm thấy có thể nói chuyện vui vẻ với bọn họ.

Thế nhưng đúng lúc này, một gã đàn em vội vàng chạy tới từ nơi xa, sau lưng gã là một người phụ nữ bị máu nhuộm đỏ, đang được đặt nằm trên cáng cứu thương mà chuyển tới trước mặt Lợi Hồ.

"Là... Đội trưởng Carrie? Chuyện gì đã xảy ra? A, cánh tay của cô ấy..." Lợi Hồ rất kinh ngạc khi nhìn thấy Carrie đang nằm trên cáng cứu thương, khi ông chú ý tới Carrie đã bị cụt một tay thì ông ta rất tức giận, gầm lên: "Là kẻ nào? Dám động vào người phụ nữ của tao, tao sẽ băm nát hắn ra cho chó ăn!"

Chương 113: Người Sống Sót Trong Ao Máu

Nhìn tới Carrie đang nằm trên cánh cứu thương thì Lợi Hồ cảm thấy có ngọn lửa tức giận đang thiêu đốt, một luồng cảm xúc hung ác phun ra từ lỗ chân lông làm ông ta gần như mất lý trí.

Lợi Hồ cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, đi tới cạnh Carrie. Người phụ nữ này đã từng rất xinh đẹp, bây giờ cả người đều dính máu, thần trí không rõ ràng. Một kẻ giết người vô số như Lợi Hồ chỉ nhìn qua cũng biết đây là biểu hiện của việc mất máu quá nhiều, tạo thành huyết áp thấp. Vết thương của Carrie rất nặng, không chỉ một cánh tay bị đứt, mà phần cơ thịt nơi đó bị dính rất nhiều bùn đất bẩn thỉu. Vết thương này còn chưa bị xử lý, mà thời gian bị thương cũng không ngắn nên Carrie chắc chắn đã bị nhiễm khuẩn rồi.

Bị tổn thương như vậy thì không phải là thương nhẹ nữa, nếu không xử lý tốt thì cả cánh tay cũng có thể bị cắt đi, sẽ trở thành người tàn phế.

"Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó! Đứa ngu ngốc, rõ ràng cho cô ta một đội người, tại sao lại còn bị thương nặng như vậy chứ?"

Lợi Hồ mắng thầm, ánh mắt nhìn tới Carrie dần dần tăng thêm một tia chán ghét và tuyệt tình.

Trong kế hoạch của Lợi Hồ, giá trị của Carrie rất đặc biệt. Cô ta không chỉ đại diện cho năng lực chiến đấu mạnh nhất của phụ nữ trong Đoàn chiến sĩ quang vinh, mà còn đại diện cho sự nhân từ và khoan dung của Lợi Hồ nữa. Vì vậy, Lợi Hồ cũng không chiếm lấy cơ thể của Carrie, cũng trao quyền cho Carrie có thể chỉ huy một tiểu đội, mục đích chính là để những người sống sót còn do dự không còn cảnh giác nữa. Lợi Hồ muốn những người sống sót biết, chỉ cần trung thành với ông ta thì cho dù là một người phụ nữ yếu đuối cũng có cơ hội được mạnh lên.

Thế nhưng mà bây giờ... Tất cả cố gắng đều uổng phí, tin tức Carrie bị thương nặng sẽ nhanh chóng truyền khắp căn cứ. Chẳng bao lâu, toàn bộ người trong căn cứ sẽ biết nữ chiến sĩ mạnh mẽ nhất trong quân đoàn bị người đánh gần chết, những kẻ nghi ngờ trong căn cứ sẽ thêm mắm thêm muối về nguyên nhân mà Carrie bị thương, làm cho lòng người của căn cứ trở nên bàng hoàng.

Lợi Hồ cố gắng bình tĩnh mà nghe đàn em báo cáo chuyện gì đã xảy ra, đương nhiên khi ông ta biết cả tiểu đội đều bị chết thì sự tức giận biến thành kinh ngạc, sau đó yên lặng lại.

"Chẳng lẽ là tên Thượng Ất kia làm? Nếu như là hắn..." Lợi Hồ quay đầu nhìn Carrie, sắc mặt lộ ra một sự tàn nhẫn và quả quyết.

...

Đi qua khu Mỹ Hảo Gia Viên, sắc mặt đám người Thượng Ất thảnh thơi lộ ra nét kinh ngạc.

Khác biệt với khí tức nguyên thủy của các nơi khác, phần lớn Mỹ Hảo Gia Viên rất "sạch sẽ". Dường tường vây bốn phía làm giới hạn, càng đi vào trung tâm thì càng quang đãng, không có những bụi cỏ rậm rạp nào, khắp nơi đều có dấu vết chặt phá cây cỏ của con người. Các khu nhà cũng không có dấu vết hoạt động của thú thoái hóa, thế nhưng trên con đường dẫn tới mấy khu nhà cao tầng lại thảnh thơi gặp được vài xác động vật bị treo lên trên ngọn đèn đường.

Có xác chuột dài hơn nửa mét, có xác chó thoái hóa dài hơn hai mét, có xác thỏ rừng màu đỏ nặng khoảng trăm cân... Đi qua nơi này, bọn người Thượng Ất cảm thấy kinh ngạc liên tục.

Nơi này giống như một bộ lạc nguyên thủy nào đó vậy, những xác chết này chính là do chiến sĩ của bộ lạc dùng để cảnh cáo kẻ địch, là một cách thể hiện vũ lực và chiến lợi phẩm.

Mà khi tiếp tục đi sâu vào trong, Văn Phi và Vương Phương bắt đầu run rẩy. Trong số các xác chết bắt đầu xuất hiện xác chết của loài người, những xác chết này có bộ dạng rất kỳ lạ, phần lớn đều bị chết rất thảm. Tại một nơi trước quảng trường, Văn Phi suýt chút nữa thì hét lên sợ hãi!

Một cái ao chất đầy xác người chết!

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi vô số bộ phận cơ thể người, đầu, chân, tứ chi, nội tạng nổi lênh bênh ở trong chất lỏng hỗn hợp giữa máu và nội tạng. Trong đó có một số thi thể có vẻ như vừa bị vứt xuống không lâu.

Xung quanh thỉnh thoảng có quạ đen và một loại chim không biết tên sà xuống, mổ lấy một mảnh thịt vụn hoặc là nội tạng rồi ăn chúng một cách ngon lành.

Những con chim này khi thấy bọn Thượng Ất tới cũng không tránh mà còn dùng đôi mắt màu đỏ máu của mình nhìn chăm chăm vào họ, mọi người thấy tình cảnh kỳ dị này thì tim cũng đập nhanh hơn.

"Oe, không được, tôi nôn rồi!"

Lần này tới lượt Vương Cương ôm bụng mà nôn, Văn Phi bởi vì có kinh nghiệm lần trước nên đã nhắm mắt lại, không nhìn nữa, nên tốt hơn Vương Cương nhiều. Biểu hiện của Điền Ba và An Tinh Vũ khá tốt, thế nhưng sắc mặt của họ vẫn tái xanh lại, trong bụng sôi lên ùng ục, giống như muốn nôn vậy.

"Nơi này là nơi Lợi Hồ xử lý những kẻ chống lại ông ta, ông ta là một kẻ tàn ác, bởi vì ông ta muốn thống trị khu vực này nên những người dám chống lại ông ta đều bị chặt thành vài đoạn, sau đó vứt xác tại đây."

Tên mập Hoa Đa Tình bình thường khá yên lặng, thế nhưng đúng lúc này lại chủ động giới thiệu nguyên nhân của sự việc này. Thượng Ất liếc cậu ta bằng một ánh mắt lạnh lùng, thế nhưng cũng không để ý lắm.

Tên mập này chắc chắn là cố ý đưa họ tới nơi đây, cũng hi vọng nơi kinh khủng này có thể dọa sợ mọi người, sau đó không gây sự với Lợi Hồ nữa.

Không thể không nói, chiêu này của tên mập khá hiệu quả, ngoại trừ Thượng Ất ra thì những người khác đều rất hồi hộp, đặc biệt hai cô gái là Văn Phi và Vương Phương, sắc mặt đã trắng bệch, còn không dám liếc nhìn cảnh tượng này thêm chút nào cả.

Nói thật thì tên Lợi Hồ này rất tàn độc, giết hết những kẻ dám chống lại ông ta. Thế nhưng khi Thượng Ất ngửi được mùi máu tươi gay mũi tại nơi đây thì cũng rất khinh bỉ tên Lợi Hồ may mắn này. Ở kiếp trước, nếu có một nơi có mùi máu tươi nồng như này thì trăm phần trăm sẽ đưa tới thú thoát hóa biến dị. Nơi này bây giờ vẫn khá an toàn, chín mươi phần trăm là do xung quanh đây không có sinh vật nào mạnh mẽ như Thú ăn kiến biến dị xuất

hiện. Chỉ cần một thời gian nữa thôi, chờ khi sóng từ trường X phóng xạ ra toàn cầu lần thứ hai thì Lợi Hồ có may mắn như vậy nữa hay không còn cần phải xét lại.

"A, mấy người nhìn kia, trong hồ có người hình như vẫn sống!"

Tiếng nói kinh ngạc của Vương Phương đột nhiên truyền tới, sau đó cô chỉ tay về một góc của ao. Ở nơi đó, trong đám xác chết chồng chất như núi đó hình như có cái gì đó đang động đậy, giống như có một con chuột cố gắng chui ra khỏi hang động vậy.

"Đúng là có người còn sống! Hình như là một người đàn ông!"

Mọi người nhìn lại một cách cẩn thận, sau đó mọi người đều phát hiện một người đàn ông gầy nhỏ, cả người đầy máu đang dùng nửa người trên cố gắng bò ra khỏi đồng xác chết. Thế nhưng các xác chết bởi vì ngâm trong máu nên bị thối nát quá độ, người đàn ông này thử vài lần cũng đều không đứng dậy được, chỉ có thể nằm ngửa mà thở hồng hộc, dùng giọng nói suy yếu mà nói: "Có người nào hay không? Cứu với, tôi không muốn chết!"

"Tôi có hoa mắt hay không vậy, như vậy còn chưa chết? Người bên trong, anh là ai, tại sao lại trốn trong đồng thi thế?" Tên mập sau khi nghe được lời cầu cứu thì cũng thật kinh ngạc, cậu ta đi lại gần nhìn một cách cẩn thận, sau đó sắc mặt biến thành rất kỳ lạ.

Chương 114: Nguyễn Rửa Ác Độc

"Lão Triệu sao? Chẳng phải ông đã bị Lợi Hồ giết chết rồi sao? Tại sao lại còn sống?" Tên mập cố dụi mắt, không dám tin tưởng mà nhìn ông lão hơn sáu mươi tuổi có tóc hoa râm này.

Ông lão tên là Triệu Khiêm, cũng là dân cư trong Mỹ Hào Gia Viên. Thế nhưng khác với tên mập không có tiếng tăm gì, trước khi tận thế, Triệu Khiêm cũng là một tên điên nổi tiếng trong khu này. Ông lão này lúc trước có bằng giáo sư đầu ngành của trường xã hội thủ đô, cũng đã từng làm một thí nghiệm "Quốc gia cùng hưởng mang chủ nghĩa lý tưởng" tại khu vực này.

Đầu tiên, Triệu Khiêm sử dụng thân phận giáo sư của mình, đã lừa gạt thành công một khu công nghiệp nhỏ, dùng số tiền rất ít để thuê cả khu đó trong nửa năm. Sau đó, Triệu Khiêm đi từng nhà một, dùng lý do là ông sẽ tổ chức một buổi tọa đàm miễn phí về chủ đề thanh niên lập nghiệp, làm cho hơn nửa người của khu dân cư từ 20 tới 40 tuổi đi tới khu công nghiệp. Sau đó, ông ta dùng lời nói dụ dỗ mấy trăm người này về "Quốc gia cùng hưởng mang chủ nghĩa lý tưởng" của ông ta.

Triệu Khiêm tuyên bố, ông ta sẽ thành lập một "quốc gia lý tưởng" tại trong khu công nghiệp này, với nguyên tắc "tài sản chung, cùng hưởng, không có hôn nhân, tôn giáo, chính trị ràng buộc." Trong "quốc gia" này, tất cả tài sản của các thành viên đều cùng hưởng, mọi người đều lao động cùng nhau, làm bằng tất cả năng lực của mình, thức ăn và đồ dùng sẽ được phân phối theo nhu cầu, cũng không tồn tại quan hệ vợ chồng, vợ chồng đều chung nhau.

Đương nhiên, khi ra khỏi khu công nghiệp này thì mọi người sẽ trở lại bình thường. Cảnh sát vẫn bắt trộm, giáo viên vẫn đi dạy, bác sĩ vẫn khám bệnh... Nói tóm lại, sau khi rời khỏi "quốc gia lý tưởng" của Triệu Khiêm thì mọi người sẽ bình thường trở lại. Thế nhưng khi tới quốc gia này thì chủ nghĩa lý tưởng mới là tất cả, mọi người sẽ hưởng thụ một cuộc sống hoàn toàn khác biệt.

Một viên đá tạo nên ngàn cơn sóng... Đề nghị điên cuồng của Triệu Khiêm làm cho chủ xí nghiệp cũ của khu công nghiệp này kinh ngạc tới ngây người. Càng điên cuồng hơn chính là, ngay lúc đó cũng có người mang tất cả tài sản của mình ra để ủng hộ Triệu Khiêm. Những người này rất mong chờ cuộc sống "cùng hưởng" mà Triệu Khiêm miêu tả, cũng tự nguyện giúp Triệu Khiêm "mở rộng lãnh thổ".

Thế nhưng cũng không có tác dụng gì... Sau ba ngày, Triệu Khiêm bị cảnh sát tóm vào đồn, với tội danh là nhiễu loạn trật tự cộng đồng, lừa gạt và thành lập tà giáo. Sau đó chuyện này bị các nhà báo đưa tin, cuối cùng Triệu Khiêm bởi vì không đủ chứng cứ và không có người bị hại báo cáo mà được thả. Thí nghiệm "quốc gia cùng hưởng" cũng im lặng đi, kết thúc cuộc đời quá ngắn ngủi của nó.

Từ đó trở đi, tên mập Hoa Đa Tình cũng nhớ kỹ lão Triệu Khiêm này. Mỗi khi nhìn lão già điên cuồng này, tên mập đều dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn, cũng ảo tưởng mình được sống trong quốc gia không có luật pháp, chung vợ chung chồng.

Sau đó tận thế xuất hiện, tên mập bởi vì sức chiến đấu quá rác rưởi đã trở thành kẻ ở tầng dưới thấp nhất trong chuỗi thức ăn, Triệu Khiêm lại một lần nữa lóe sáng mà đặng tràng, bằng một cách mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi Lợi Hồ khống chế toàn bộ khu dân cư, Triệu Khiêm đứng trước toàn bộ nhóm các ông già và bà lão, đầu tiên là dùng các lời chửi mắng Lợi Hồ ác độc và hung tàn, sau đó lợi dụng việc Lợi Hồ không chú ý, dẫn đầu một đám người già đánh ngất xiu bảo vệ trông coi vật tư, cướp hơn nửa vật tư đưa vào trong khu công nghiệp, cũng dùng chiếc loa phóng thanh thông báo chính thức thành lập "Quốc gia lý tưởng cùng hưởng".

Hiệu quả tuyên truyền rất kinh người, người sống sót thi nhau chạy tới, chia đều tất cả vật tư mà Lợi Hồ thu thập rất vất vả.

Mà kết quả lại càng kinh người hơn, sau khi Lợi Hồ tới, giết chết hơn bốn mươi người "phản loạn" bên cạnh Triệu Khiêm, sau đó vứt Triệu Khiêm vào hố rác, sau đó đóng nắp lại và đóng đinh nơi đó.

Cứ như vậy, trò cười phải nói là kinh điển này chính thức khép lại. Từ đó trở đi, tên mập này vẫn chưa thấy Triệu Khiêm lần nào, thật không ngờ rằng hôm nay cậu lại thấy được ông lão này bò ra từ ao người chết, mà vẫn còn sống tốt nữa chứ, thật sự là dọa sợ tên mập này.

"Đương nhiên là ta chưa chết, chuyện lớn chưa thành, làm sao có thể chết được?" Triệu Khiêm dựa vào một thi thể thối rữa, sắc mặt xuất hiện sự khinh bỉ: "Thành lập quốc gia cùng hưởng là giấc mơ lớn nhất cuộc đời ta, tên ngu ngốc Lợi Hồ kia rõ ràng là tầm nhìn hạn hẹp, rõ ràng là có cơ hội trở thành người thành lập quốc gia cùng hưởng đầu tiên trong lịch sử loài người, cũng có thể ghi danh trong sử sách, để cho đời đời con cháu biết tới, thế nhưng mà hắn ta lại từ bỏ. Ta không thể chết được, ta sẽ thực hiện ước mơ của ta. Khụ khụ, ê mập, giúp ta ra ngoài, sau đó chúng ta sẽ nghiên cứu cách thành lập quốc gia cùng hưởng."

Triệu Khiêm vừa nói vừa đuổi tay ra, ra hiệu tên mập kéo ông ta ra. Sắc mặt của tên mập hơi khó coi, thuận miệng từ chối: "Điều này... Thầy Triệu, em còn có việc, lần sau lại nói chuyện nha."

"Mẹ nó, tên mập chết bầm, mày đúng là thấy chết không cứu sao? Các người đều bắt nạt ông già này, không có kẻ nào là người tốt cả. Thật sự là đạo đức suy đồi, vạn vật tàn lụi, thói đời hủy hoại! Ông già ta nguyên rủa mày mập tới mức không nhìn thấy "thằng nhỏ"! Cứu mạng, người nào tới đây nhanh, bắt tên mập chết bầm này lại, nó đang định cướp phụ nữ của Lợi Hồ nha!"

Khi thấy tên mập không để ý tới ông thì Triệu Khiêm đột nhiên hét lớn. Trong lòng của ông cũng rõ ràng, nơi này là nơi Lợi Hồ vứt xác người chết, bình thường chắc chắn không có ai tới. Nếu tên mập này không cứu thì ông chắc chắn bị chết trong đồng này.

Chỉ một mình bị chết không bằng cả nhóm cùng chết, Triệu Khiêm cũng độc ác, hô lớn để bảo vệ ở xung quanh nghe thấy. Tên mập nghe thấy thì sắc mặt tái nhợt. Người sống sót trong Mỹ Hảo Gia Viên đều biết, Lợi Hồ khó chịu nhất chính là để người phụ nữ của mình thông đồng với kẻ khác. Nếu thật sự có người nghe được tiếng kêu của lão già này thì Lợi Hồ chắc chắn sẽ giết chết mình, xé xác mình ra cho Khoai Sọ không lỡ làm chất dinh dưỡng.

"Mẹ nó, lão già chết tiệt cam mồm! Ông đây có thù với ông sao, tại sao ông lại muốn hại tôi?" Tên mập đi tới cạnh Triệu Khiêm, nói nhỏ: "Lão già, đừng trách tôi không nhắc nhở ông, phía sau tôi có một tên ác độc, một mình hắn đã xử lý một tiểu đội của Lợi Hồ. Ông biết Carrie sao? Chính là nữ chiến sĩ mạnh nhất của Lợi Hồ đó, thế mà vẫn bị hắn hủy một cánh tay, bây giờ còn sống hay chết còn chưa biết đâu. Nếu ông muốn sống thì ông hãy cầu xin hắn đi, tốt nhất là nói ra giá trị của ông, chưa chắc tên đó sẽ cứu ông ra đó."

"Thật sao? Người kia ở đâu? Đây, người anh hùng đối đầu với Lợi Hồ kia, anh hãy tới đây, tôi có việc muốn nhờ, không biết anh có thể... Khụ khụ khụ!"

Giọng nói của ông ta mang nét nho nhã, Triệu Khiêm còn cố gắng tạo ra khí chất văn nhân cổ, thế nhưng đúng lúc này, có một con quạ bay ngang qua đầu lão, sau đó có một bãi phân chim đúng lúc rơi vào mồm lão, làm câu sau của lão cũng không thể nói ra khỏi miệng.

"Ha ha ha, thú vị nha! Các người mau nhìn xem, ông già kia nuốt phân chim, còn không nhổ ra luôn. Lão già, mùi vị phân chim như thế nào? Ăn có ngon hay không? Ha ha ha!"

Văn Phỉ rất thích thú mà nhìn cảnh này, không tự chủ được còn vỗ tay khen hay. Bọn người Vương Cương, An Tinh Vũ thì cũng yên lặng mà nhìn Triệu Khiêm, rất thông cảm với lão già xui xẻo này. Có lẽ lão già này lúc trẻ hại đời rất nhiều cô gái nên về già mới xui xẻo như vậy, xem ra làm người nên làm chuyện tốt, khi về già thì ra đi mới thanh thản được.

Chương 115: Kế hoạch lớn dựng nước

"Khụ khụ, hóa ra là một vị nữ anh hùng, Triệu mỗ bị kẻ gian hãm hại, hãm sâu vào nơi ô uế không thể đứng dậy tái kiến được, mong nữ anh hùng rộng lòng tha thứ. Chẳng qua hôm nay cô và tôi có duyên gặp gỡ, không biết có thể đưa tay giúp đỡ một chút hay không, lão già này nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt, dốc lòng báo đáp, bẩm báo toàn bộ tình hình trong lý tưởng thành lập quốc gia xã hội chủ nghĩa, cùng nắm tay nhau bàn bạc về kế hoạch lớn dựng nước, thế nào?"

Triệu Khiêm gật gù, đắc ý nói, bày ra một bộ dáng đông dạc, bộ dáng buồn cười đến mức khiến Văn Phỉ cười khanh khách một trận, không tự chủ được lắc lư cánh tay Thượng Ất, nói với Thượng Ất: "Chú đẹp trai, ông già này nói đùa thật là vui, không bằng cứu lão đi."

"Cứu lão? Cô nhìn lão một thân đầy mùi hôi thối kia, cô chắc chắn sẽ không ra tay cứu lão, đến lúc đó còn không phải là bắt tôi đi cứu sao?" Vương Cương tức giận trừng Văn Phỉ một cái, sau đó dùng ngữ khí cung kính nói với Thượng Ất:

“Lão đại Thượng Ất, theo em thì chúng ta vẫn nên đi nhanh đi, lão già này đang nói xằng nói bậy, nói không chừng chính là một bệnh nhân tâm thần, không đáng phải lãng phí thời gian vì lão đâu.”

“Chờ một chút, tôi còn vài lời muốn hỏi lão.” Thượng Ất khoát khoát tay, từ chối cho ý kiến đối với đề nghị của Văn Phỉ và Vương Cường, đi đến trước mặt Triệu Khiêm, nhẹ giọng hỏi: “Triệu Khiêm, tôi hỏi ông, ông cảm thấy trong tận thế, con người phải tổ chức loại cộng đồng nào thì mới có thể tồn tại lâu dài? Chế độ bộ lạc? Chế độ chiếm hữu nô lệ? Hay là chế độ thống trị quân quyền?”

“Đương nhiên chính là chế độ xã hội chủ nghĩa lý tưởng rồi!” Nhắc đến hình thức tồn tại của xã hội, hai mắt Triệu Khiêm tỏa sáng, dùng ngữ khí kích động nói: “Người trẻ tuổi, nhìn dáng vẻ của anh xem ra cũng là người có mấy năm đọc sách, hẳn anh đã nghe nói đến một triết gia phương Tây nổi tiếng ở thế kỷ trước, quốc gia lý tưởng của Owen chứ!”

“Lão Triệu, nhanh nói trọng điểm, lão đại Thượng Ất của bọn tôi còn đang bận đấy!” Nhìn thấy Triệu Khiêm lại quen thói khoe khoang tri thức, Bàn Tử đi lên một bước dùng chân đá lên đầu Triệu Khiêm một cái, ra hiệu cho Triệu Khiêm đừng có nhắm nước đục mà thả câu.

“Bàn Tử chết bầm, đừng có đá mặt của tôi. Hừ, những người trẻ tuổi các người chẳng biết kính già yêu trẻ gì cả. Quốc gia lý tưởng Owen trong lịch sử của loài người là quốc gia duy nhất thành công tạo nên xã hội chủ nghĩa, tại quốc gia này, tất cả mọi người đều phải làm việc, và tất cả mọi người đều được hưởng thụ, phân phối dựa theo khối lượng làm được và theo nhu cầu. Chẳng qua cuối cùng Owen lại thất bại bởi vì ở thời đại của ông, chủ nghĩa tư bản đã chiếm cứ lòng người một cách vững chắc rồi, xã hội chủ nghĩa không có cách nào có thể đơm hoa kết trái trên mảnh đất bị ô nhiễm bởi tiền tài và lợi ích do chủ nghĩa tư bản gây ra được. Nhưng mà...”

Triệu Khiêm nói, lão ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, trong ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng cuồng nhiệt và cố chấp, dùng ngữ khí kiên định, nói:

“Nhưng mà bây giờ là tận thế, bất kỳ hình thức xã hội nào cũng đã trở thành quá khứ, dưới chân chúng ta là một mảnh đất tự do, hoa của xã hội chủ

nghĩa nhất định sẽ nở rộ, tỏa mùi hương tràn ngập cả mảnh đất này!”

“Đừng có xàm xí nữa đi, chưa nói đến mùi hương tự do, tôi đã ngửi thấy mùi hôi thối rồi. Lão Triệu, tôi nói ông, tuổi đã cao thì nên đi tìm một chỗ ẩn nấp để vượt qua quãng đời còn lại là được rồi, sao lại cứ phải đối nghịch với cái tên Lợi Hồ kia, có phải là ông bị bệnh tâm thần không hả?”

Bàn Tử tức giận trừng mắt liếc Triệu Khiêm một cái, lại nhìn trộm về phía Thượng Ất, trong lòng thấp thỏm bất an. Cái lão Triệu Khiêm này nói bậy bạ một hồi, có trời mới biết Thượng Ất nghe xong sẽ có ý tưởng gì. Lỡ mà chọc giận Thượng Ất, rồi hấn giận chó đánh mèo lên mình, Bàn Tử mình đây thật là khóc hết nước mắt.

“Bàn Tử, trước tiên đừng nói gì cả, Triệu Khiêm, tôi hỏi ông, nếu như tôi cung cấp mọi thứ mà ông muốn, bao gồm vật tư, sức người, võ lực, an toàn...Ông có khẳng định rằng ông có thể thành lập cho tôi một quốc gia xã hội chủ nghĩa lý tưởng không?” Thượng Ất ra hiệu cho Bàn Tử không cần nói, hai con người lấp lóe ánh tinh quang, trong giọng nói mang theo vẻ tự tin và thông dong, chậm rãi đợi Triệu Khiêm trả lời.

“Người trẻ tuổi...Thượng Ất tiên sinh, anh xác định anh không nói đùa? Anh thật sự có thể cung cấp cho tôi những thứ kia, đồng thời giúp tôi thành lập quốc gia xã hội chủ nghĩa lý tưởng sao?”

Triệu Khiêm thật sự kinh ngạc, tia cuồng vọng trong giọng nói cũng biến mất hầu như không còn. Lão đột nhiên ý thức được người trẻ tuổi trước mặt dường như muốn làm thật, cơ hội mà lão vẫn luôn một mực chờ đợi cứ đột nhiên xuất hiện như vậy, ngoài ý muốn đến mức khiến Triệu Khiêm nhất thời có vọng tưởng về tương lai.

“Không phải là giúp ông dựng nước mà là ông giúp tôi dựng nước...Nói chính xác là, giúp con trai tôi dựng nước!”

Thượng Ất nhẹ nhàng nói, trong ánh mắt thỉnh thoảng lóe ra một tia sắc bén và tự tin. Không sai, Thượng Ất cũng không nói đùa. Sau khi sống lại, Thượng Ất vẫn luôn một mực suy nghĩ đến một vấn đề, trong tương lai, lúc thực lực của hấn mạnh hơn, số người sống sót đi theo hấn cũng sẽ càng

hiều, hẳn sẽ sắp xếp cuộc sống cho con trai Thượng Nhạc Nhạc của hẳn như thế nào đây.

Dựa vào dân uy của Thượng Ất, trở thành một vị vua tận thế đời thứ hai, bóc lột dân chúng và làm nhục phụ nữ sao? Hay là trốn ở một nơi nước non hữu tình nào đó, vượt qua quăng đời còn lại tại nơi bí mật không vương bận bụi trần? , Hay là dưới sự hun đúc máu tanh trong tận thế đen tối, trở thành một lãnh chúa tàn bạo, tâm lý vặn vẹo, không hiểu cái gì là hạnh phúc?

Thượng Ất tuyệt đối không cho phép con trai của hẳn biến thành đứa trẻ phải trải qua thời đại rồi ren như vậy, Thượng Nhạc Nhạc nhất định phải trải qua một cuộc sống bình yên, an bình, hạnh phúc như bao đứa trẻ khác. Hẳn muốn con của hẳn được có một tuổi thơ hoàn chỉnh cũng như là một thiếu niên được lớn lên trong hoàn cảnh không có thú thoái hóa, không có người thoái hóa, cũng như không có dị năng giả.

Đây là thứ mà Thượng Nhạc Nhạc nên có, cũng là một tham vọng của một người cha yêu thương con trai...Hôm nay, Thượng Ất gặp Triệu Khiêm, hẳn lập tức bị sự miêu tả về quốc gia xã hội chủ nghĩa lý tưởng của Triệu Khiêm hấp dẫn, dáng vẻ của nó rất thích hợp với quốc gia mà hẳn phác họa dành cho con trai mình, điều kiện tiên quyết là Triệu Khiêm có năng lực và tự tin có thể làm được.

Thượng Ất nhàn nhạt nhìn qua Triệu Khiêm, lẳng lặng chờ đợi câu trả lời của Triệu Khiêm. Triệu Khiêm cũng không biết, chữ đầu tiên mà lão nói ra, đã trực tiếp quyết định sinh tử của lão.

“Được, Triệu Khiêm tôi đồng ý với anh, lúc còn sống nhất định sẽ giúp anh thành lập một quốc gia xã hội chủ nghĩa lý tưởng!”

Ánh mặt trời gay gắt, nóng bỏng như lửa.

Nhìn Triệu Khiêm dùng từng chai nước khoáng quý giá để tắm, khoe miệng Bàn Tử không tự chủ được mà co quắp, cảm khái thế sự vô thường, thay đổi khôn lường. Cái lão già Triệu Khiêm này vậy mà thật sự dựa vào ba tác lỗi, thành công thuyết phục được Thượng Ất, trong nháy mắt liền trở thành đồng đội của Bàn Tử cậu. Trước mắt, đám người bọn họ dưới sự dẫn đầu của Thượng Ất, ngang nhiên đường hoàng đi đến tòa nhà của Lợi Hồ.

“Lão đại, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên nghiên cứu sách lược tấn công một chút đi. Theo tôi biết, trong tay Lợi Hồ có chừng 20 khẩu súng, hơn 200 thuộc hạ có thân thủ mạnh mẽ, tiểu lâu la lại càng nhiều không đếm xuể. Cứ vậy mà xông thẳng vào, tôi sợ chúng ta sẽ phải chịu thiệt thòi đó.”

Bàn Tử vừa nói vừa dùng tay gạt đi mồ hôi trên tóc, dường như còn chưa từ bỏ ý định khuyên lơn Thượng Ất. Mặc dù Thượng Ất rất lợi hại nhưng cũng không có khả năng chiến thắng nhiều người cùng một lúc như vậy, lấy tư thái hiện tại để trực tiếp đón địch, mặc dù lộ vẻ rất ngầu nhưng trên thực tế quả thật có chút ngốc nghếch.

Đương nhiên Bàn Tử chỉ dám âm thầm oán trách một chút, cậu ta cũng không dám nói ra miệng, vả lại cũng không phải cậu ta hoàn toàn không có lòng tin đối với Thượng Ất. Thông qua thời gian ngắn ngủi đi theo, Bàn Tử phát hiện Thượng Ất không phải là giả bộ làm ra dáng vẻ lạnh lùng mà là thật sự rất ngầu, rất mạnh.

Ví dụ như trên đường đi đến đây, dưới nhiệt độ trong không khí lên đến bốn mươi lăm độ, tất cả mọi người đều mệt như cờ hó, toàn thân cơ hồ đều ướt đẫm mồ hôi. Nhưng mà Thượng Ất thì sao, toàn thân sáng khoái, trên trán hay chóp mũi đều không có một chút mồ hôi nào, toàn bộ hành trình đều bảo trì bộ dáng nam thần thanh lãng dồi dào năng lượng, thật khiến cho người ta ghen tỵ muốn chết.

Bàn Tử nhìn Thượng Ất, không tự chủ được mà suy đoán, cái con hàng Thượng Ất này sẽ không phải là người ngoài hành tinh chứ?

Chương 116: Vô Cùng Căng Thẳng

“Vậy theo anh, chúng ta phải làm gì?”

Thượng Ất cười như không cười nhìn Bàn Tử, hẳn cảm thấy một trận buồn cười đối với chút tính toán này của Bàn Tử. Cái tên này thật không hổ là thần chạy trốn tận thế, ở bất kỳ thời điểm nào cũng đều nghĩ đến cái mạng nhỏ của cậu ta. Chẳng qua đề nghị của Bàn Tử cũng có đạo lý nhất định, tuyệt đối không thể cậy mạnh được. Văn Phi, Vương Phương, còn có lão

Triệu vừa mới thu lưu kia đều chỉ là người bình thường mà thôi. Trong lúc hỗn loạn Thượng Ất chỉ có thể tự vệ, còn an toàn của bọn họ thì rất khó nói.

Đối với nhóm người Thượng Ất, đám Lợi Hồ nhân số đông đúc, thực lực mạnh mẽ chẳng khác gì một con thú khổng lồ, liều mạng chỉ có thể tự tìm đường chết. Phải đối phó với dạng đối thủ này như thế nào đây...Híp mắt, Thượng Ất không khỏi nhớ lại cảnh tượng bãi săn hăn nhìn thấy ở kiếp trước.

Đó là một trận chiến săn bắt thú thoái hóa siêu cấp, thú thoái hóa siêu cấp chỉ đứng sau thú thoái hóa vương cấp, sức chiến đấu có thể so với một người lính tinh nhuệ. Mà những người trong tiểu đội săn bắt, không có ai có thực lực đủ mạnh để chính diện chống lại nó.

Chẳng qua lãnh đạo của người sống sót rất thông minh, hăn ta lựa chọn lối đánh du kích, giống như một con sói đầu đàn, chỉ huy đàn sói không ngừng quấy rối thú thoái hóa siêu cấp, lúc chiến đấu mặc dù không ngừng có người bị thương chết đi nhưng cũng khiến cho thú thoái hóa siêu cấp vết thương chồng chất, cuối cùng dưới tình thế lưỡng bại câu thương, thú thoái hóa siêu cấp hốt hoảng chạy trốn, rơi vào cạm bẫy mà người sống sót đã sớm bố trí tốt, rốt cuộc đi tong một mạng.

Đây là một trận chiến lấy yếu thắng mạnh giữa người và thú điển hình. Lúc ấy Thượng Ất chứng kiến toàn bộ quá trình, cuối cùng được lợi rất nhiều. Thế giới này sinh vật đông đảo, trên thú thoái hóa siêu cấp có sinh vật vương cấp, mà trên sinh vật vương cấp còn có sinh vật truyền thuyết cấp và thể sinh mệnh tối cao, ai cũng không thể đảm bảo mỗi lần đều có thể dùng phương thức chiến đấu áp chế để kết thúc. Cho nên, việc có phương thức chiến đấu phù hợp rất quan trọng.

Tay chân của Lợi Hồ đông đúc, thực lực cũng phi thường dũng mãnh, đối với Thượng Ất mà nói, chẳng khác gì con thú thoái hóa siêu cấp kia, không thể một hơi nuốt trọn được. Điều Thượng Ất muốn làm chính là làm suy yếu đối thủ từng chút một, cuối cùng khiến đối thủ phải sợ hãi, khiến cho đối thủ phải sụp đổ!

Nghĩ đến đây, Thượng Ất nhìn về phía Bàn Tử đang ấp úng mãi chưa nói thành lời, cái tên này kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, không biết nên

làm thế nào mới tốt, bắt cậu ta nghĩ kế, thật đúng là làm khó cho cậu ta.

“Bàn Tử, lát nữa cậu đi theo Văn Phi và Vương Phương trốn ở phía sau đội ngũ, nếu cảm thấy hơi không ổn, ví dụ như tê da đầu hay gì gì đó, liền lập tức mang hai cô ấy ra xe việt dã bên ngoài tòa nhà chờ. Điền Ba, Vương Cường, còn có An Tinh Vũ, ba người các anh mang theo vũ khí mai phục ở ba hướng đông nam và tây, lát nữa khai chiến với tay chân của Lợi Hồ không cần liều mạng, cố gắng hấp dẫn đối phương tách nhau ra, sau đó dẫn chúng đến phía bắc, cũng chính là chỗ của tôi, để tôi giải quyết bọn chúng!”

Thượng Ất sắp xếp đầu vào đây, đồng thời móc tất cả các mũi tên, cẩn thận bỏ vào hộp tên cột sau lưng. Động tác giơ tay nhắc chân vô cùng tiêu sái thoả mái, khiến cho đám người Vương Cường không tự chủ được mà cảm thán một câu:

“Thật là đẹp trai, bộ dáng của lão đại thật giống nhân vật chính trong một bộ phim truyền hình Mỹ, gọi là cái gì Green...”

“Green Arrow! Lúc ở Mỹ tôi thích xem nhất chính là bộ phim truyền hình khoa học viễn tưởng này, diễn viên đóng nhân vật chính trong phim Green Arrow tên là Stephen Amell, anh ấy chính là nam thần trong lòng tôi!” Văn Phi kêu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn tràn ngập vẻ sùng bái đối với thần tượng.

Bàn Tử thấy thế, không khỏi cười hắc hắc, thuận miệng hỏi: “Sao thế, chẳng lẽ lão đại cũng là nam thần trong lòng cô sao? Nhìn bộ dáng thường ngày của cô, luôn luôn dùng một vẻ mặt sợ sệt mà nhìn lão đại mà.”

“Không phải đâu, thật ra chú đẹp trai rất giống Green Arrow đấy, chẳng qua chú ấy luôn luôn đánh cái mộng của người ta, lại còn...”

Văn Phi vụng trộm liếc nhìn Thượng Ất một cái, một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo liền đỏ ửng lên như có thể chảy ra nước. Từ khi ngoài ý muốn bị Thượng Ất đánh lén sau lưng, Văn Phi phát hiện một hiện tượng rất kỳ quái. Những cảm thụ tê dại khác thường trong cơ thể cô chẳng những không biến mất, ngược lại càng lại gần Thượng Ất lại càng thêm mãnh liệt. Văn Phi thậm chí hoài nghi, nếu như Thượng Ất lại đánh mông cô trước đám đông, cô cũng sẽ toàn thân run rẩy mà ngất đi.

Văn Phỉ không rõ loại phản ứng này có bình thường không, cô chỉ cảm giác rõ ràng rằng, dưới sự tiếp xúc gần gũi tứ chi của hai người, lực hấp dẫn của Thượng Ất đối với cô càng ngày càng mãnh liệt. Văn Phỉ thậm chí còn nảy sinh ra một ý nghĩ, cô cảm thấy sớm muộn gì cũng có một ngày, cô tự mình cam tâm tình nguyện để đối phương ăn sống.

Đúng vậy, chính là ăn sống, mà không phải là cái loại “ăn” kiểu đại thúc dụ dỗ tiểu loli lên giường kia! Loại cảm giác quái dị này khiến Văn Phỉ rất mê hoặc, cũng rất sợ hãi, cho nên lúc này Văn Phỉ có thể trốn thật xa liền trốn thật xa, chỉ là có đôi lúc xúc động mà quên mất, sẽ tìm lòng không được mà đi đến trước mặt Thượng Ất, ôm cánh tay Thượng Ất mà nũng nịu kêu: “Chú đẹp trai”.

“Thượng Ất, anh đây là muốn dùng cung tên để xử lý đám tay chân của Lợi Hồ sao? Số lượng tên của anh cũng không đủ đi?”

Nhìn thấy Thượng Ất móc ra cây cung, trong nháy mắt, Điền Ba liền đoán ra ý đồ của Thượng Ất. Thượng Ất muốn dùng nỏ lưỡi gân có khoảng cách bắn kinh khủng, ám sát từng đối thủ từ đằng xa. Đây là một kế hoạch không tệ, nhưng vấn đề là trong tay Thượng Ất chỉ có 30, 40 mũi tên, làm sao có thể đối phó với mấy trăm tay chân của Lợi Hồ được?

“Không sao, muốn thắng được Lợi Hồ không nhất định phải giết chết tất cả bọn họ, bạo lực chỉ là thủ đoạn phụ mà thôi, đòn sát thủ chân chính chính là ông ta!” Thượng Ất nhàn nhạt giải thích, tùy ý chỉ Triệu Khiêm, trên mặt Triệu Khiêm lập tức lộ vẻ kinh ngạc, do dự nói: “Thượng Ất tiên sinh, anh nói muốn để cho một lão già như tôi đi chiến đấu? Không phải là tôi không dám, chỉ là cái tay chân lấm cấm của tôi đây...”

“Không nói là để ông chiến đấu, theo sát tôi, chờ lát nữa ông sẽ biết.” Thượng Ất nhẹ nhàng vung tay lên, ra hiệu Triệu Khiêm không cần lo lắng.

~~~~~●●●

Ánh sáng chói mắt, côn trùng không biết tên đậu trên cây phát ra từng tiếng kêu to, trong cái nóng nực của buổi chiều mùa hè, nghe mà càng thêm nóng bức bức bối.

Tại trung tâm của Gia viên Mỹ Hảo, mấy trăm tên tay chân mang vẻ mặt khác nhau đang tụ tập cùng một chỗ. Bọn hăn vũ trang đầy đủ, trong tay cầm các loại vũ khí làm cho lòng người run sợ, trong đó bên trên một số vũ khí còn che kín vết máu màu đỏ sẫm, khiến cho người cầm nhìn càng lộ vẻ dữ tợn và kinh khủng.

“Mọi người nghe đây, có một nhóm người đi vào khu dân cư, những người này đã đả thương đội trưởng Carrie, cũng giết mười anh em của chúng ta. Hiện tại tôi cần mọi người giúp tôi tìm ra bọn chúng, nhớ kỹ, tôi muốn chúng còn sống, tôi phải dùng phương thức tàn nhẫn nhất để kết thúc sinh mệnh của bọn chúng, để cúng tế cho những anh em đã chết của chúng ta!”

Đứng ở chỗ cao, trên mặt Lợi Hồ mang theo vẻ thê lương, giơ cao một cây súng săn hai ống cải tiến, ra sức kêu gọi.

“Hồ Gia ông yên tâm, có anh em chúng tôi ở đây, coi như những người kia biến thành côn trùng, chúng tôi cũng có thể đem bọn chúng bắt tới, mặc ngài xử trí!”

Quần chúng xúc động, lời nói của Lợi Hồ còn chưa dứt, trong đám người liền bộc phát một trận tiếng gầm rú. Giống như dã thú phần nộ, những người đàn ông cao lớn vạm vỡ nghe được có người dám can đảm khiêu khích căn cứ Vinh Diệu, đều hận không thể lập tức lao ra tìm kẻ thù xé thành mảnh nhỏ.

Chẳng qua có một số người có biểu hiện rất bình tĩnh, lời nói tràn ngập tình cảm của Lợi Hồ cũng không khiến nét mặt của bọn hăn có quá nhiều cảm xúc, chỉ là bên trong ánh mắt hoặc ít hoặc nhiều để lộ ra một chút khát vọng và nhiệt huyết. Những người này chính là đoàn chiến sĩ Vinh Diệu tay chân của Lợi Hồ, tức là những người tiến hóa sau khi dùng thuốc kích hoạt khiến cơ thể xảy ra biến hóa thần kỳ!

Chương 117: Lão Hồ Ly Giảo Hoạt

Hoa Quốc chính là một quốc gia thần kỳ như vậy, bất kỳ thời đại gì, bất kỳ địa điểm nào, ở dưới bất kỳ tình huống nào, kiểu gì cũng sẽ có người chia con người thành đủ loại khác

biệt, cao thấp trên dưới. Thời đại hòa bình cũng thế mà tận thế cũng vậy, đều như thế, đều không hề có ngoại lệ.

Tay chân của Lợi Hồ có tất cả 32 người sau khi dùng thuốc kích hoạt, thành công thay đổi thể chất trở thành chiến sĩ Vinh Diệu. Còn lại hơn 200 người, đều là người bình thường bị chiến sĩ Vinh Diệu coi như heo chó, địa vị trong căn cứ chỉ vênh vện cao hơn những người già yếu bệnh tật kia một chút mà thôi.

Chẳng qua, chiến sĩ Vinh Diệu cũng được chia thành hai cấp độ, chính xác mà nói là hai nhóm người —— thân tín của Lợi Hồ và không phải thân tín của Lợi Hồ.

Ngoại trừ Carrie, hiện tại tay chân thân tín đáng tin chân chính của Lợi Hồ chỉ có 14 người, còn lại 17 chiến sĩ Vinh Diệu nói là nghe theo mệnh lệnh của Lợi Hồ, chẳng bằng nói là đôi bên hợp tác cùng có lợi mà thôi.

Mười bảy người này, đều là sau khi nếm được ích lợi của thuốc kích hoạt, mới lựa chọn ở lại căn cứ Vinh Diệu. Bọn hắn mơ ước số thuốc kích hoạt còn lại của Lợi Hồ, loại cảm giác thân thể mạnh lên chỉ cần nhắm mắt lại liền có thể cảm nhận rõ ràng kia, đều khiến con người ta si mê y như ma túy vậy. Chẳng qua Lợi Hồ đối đãi với bọn họ rõ ràng là phân biệt thân sơ, 17 người họ có được thuốc kích hoạt rõ ràng là ít hơn so với 14 thân tín của Lợi Hồ, Lợi Hồ đang dùng loại phương thức này để khống chế sự chênh lệch thực lực giữa hai bên, nhằm để dằng không chế quyền lợi của căn cứ trong tay.

Cho nên, lúc Lợi Hồ tuyên bố có người tấn công vào căn cứ làm cho Carrie tàn phế, những người này ý thức được cơ hội của họ đã tới rồi. Đây là một cơ hội tốt khiến Lợi Hồ cam tâm tình nguyện giao ra thuốc kích hoạt, về phần Carrie thực lực không tồi vì sao lại bị đánh cho tàn phế, những hung đồ này cũng không thêm quan tâm. Theo suy nghĩ của bọn hắn, liền ngay cả dã thú hung tàn nhất bên ngoài, đối mặt với mười mấy chiến sĩ Vinh Diệu bọn họ, kết cuộc cũng chỉ có thể bị bọn họ tàn sát mà thôi. Hơn nữa, trong căn cứ còn những tay chân bình thường kia, dù cho thực lực đối phương có mạnh mẽ đến đâu, những vật hy sinh này cũng đủ để cho đối phương đối phó đến mệt rồi.

Lòng mang ý đồ xấu, một người trong số mười bảy người này rời khỏi đội ngũ, trực tiếp đi đến trước mặt Lợi Hồ, dùng ngữ khí bình tĩnh hỏi: “Hồ Gia ông yên tâm, có chiến sĩ Vinh Diệu chúng tôi ở đây, đảm bảo khiến cho đối phương có đến mà không có về. Chẳng qua Hồ Gia, thuốc kích hoạt mà ông đồng ý cho chúng tôi...”

“Thuốc kích hoạt tôi đều đã chuẩn bị xong, các anh yên tâm đi, chỉ cần bắt sống người kia, không thiếu được chỗ tốt cho các anh!”

Lợi Hồ nói, hai mắt nhìn thật sâu vào người đàn ông đang nói chuyện trước mặt. Người đàn ông này tên là Hứa Thiên Bá, năm nay vừa tròn ba mươi tuổi. Nghề nghiệp trước khi tận thế là huấn luyện viên boxing. Thân thể y cường tráng, tính cách hung bạo, nghe nói bởi vì trên lời đài võ tay đánh chết đối thủ, bị Hội Liên hiệp Boxing Hoa Quốc cấm thi đấu trọn đời.

Mà sau khi tận thế nổ ra, Hứa Thiên Bá mang theo mấy học viên trong CLB Boxing một đường chạy trốn, cuối cùng đi đến Gia viên Mỹ Hào, thấy lời chiêu mộ tay chân trắng trợn của Lợi Hồ, trở thành một trong số những tay chân của ông ta. Mà bởi vì Hứa Thiên Bá có thiên phú dị bẩm, tố chất thân thể cực tốt, sau khi dùng một phần thuốc kích hoạt, chỉ trong một thời gian ngắn mà thực lực tăng lên rất nhiều. Không chỉ tố chất thân thể tăng lên gấp ba, mà hai năm đắm vốn vô cùng mạnh mẽ cũng ầm ầm có biến hóa kỳ diệu, lúc chiến đấu toàn lực sẽ trở nên còn cứng rắn hơn so với sắt thép, nhất là bề mặt da còn phát ra ánh sáng như kim loại, phảng phất giống như mang theo một đôi bao tay bằng sắt thép lúc chiến đấu vậy.

Hứa Thiên Bá ý thức được đây tất cả đều là công lao của thuốc kích hoạt trong tay Lợi Hồ, trong tận thế mà ngay cả chuột đều có kích thước lớn hơn so với mèo này, thân thể của y dường như cũng thu được một loại biến hóa khó lường nào đó.

Sau khi ý thức được những điều này, phản ứng đầu tiên của Hứa Thiên Bá chính là muốn trở nên mạnh hơn nữa. Y muốn toàn thân đều trở nên cứng hơn sắt thép, như thế y liền có thể không sợ đạn, hay đao kiếm, trở thành một người đao thương bất nhập, một cường giả vô cùng mạnh mẽ!

Càng quan trọng hơn là, ở một lần tranh tài boxing, phần thân dưới của Hứa Thiên Bá bị đối thủ ngộ thương. Từ đó về sau, thời gian mỗi lần y tiến vào

thân thể phụ nữ đều bị rút ngắn mất hai phần ba, chỉ còn mấy phút đáng thương mà thôi. Thêm nữa, Hứa Thiên Bá đã mất đi tư cách tranh tài, tình trạng kinh tế như rơi xuống vực thẳm, bạn gái xinh đẹp của y cũng không còn cách nào chịu đựng được nữa, không chút do dự, tuyệt tình bỏ đi, để lại cho Hứa Thiên Bá chỉ có sự xem thường và chế giễu.

Khi đó, Hứa Thiên Bá đã thề muốn trả thù tất cả phụ nữ xinh đẹp mà y gặp phải, cũng tưởng tượng có một ngày vật dưới hông kia có thể trở nên cứng rắn như sắt thép, để những người phụ nữ đã từng xem thường y, căm ghét Hứa Thiên Bá y thô lỗ lại không có tiền sẽ phải tru lên một cách thảm thiết nhất, cầu xin y buông tha cho bọn họ.

Đáng tiếc hiện thực lại vô cùng tàn khốc, Hứa Thiên Bá đi tới không ít bệnh viện, bệnh không tiện nói ra ấy vậy mà vẫn luôn không trị được tận gốc. Cho đến khi tận thể xảy ra, y kinh ngạc phát hiện một số bộ phận trên cơ thể y bắt đầu trở nên cứng rắn còn hơn sắt thép...Cho nên lúc đối mặt với Lợi Hổ, Hứa Thiên Bá chưa từng che dấu ánh mắt thèm muốn có được thuốc kích hoạt. Mặc dù y không biết thân thủ Lợi Hổ thế nào nhưng sau lưng hẳn còn có mười sáu đồng minh đều mang dị năng, thân thủ hơn người. Dựa vào điều này, Lợi Hổ cũng không dám đụng đến y, chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

“Đã như vậy, Hổ Gia, không bằng ông lấy một ít thuốc đến khuyến khích các anh em một chút. Chờ các anh em bắt được những người kia, lại luận công ban thưởng sau không phải tốt hơn sao?”

Trên mặt Hứa Thiên Bá mang theo nụ cười, ngữ khí cũng vô cùng kính cẩn. Nhưng bên trong khóe mắt bộc lộ một tia狡 hoạt và tàn nhẫn lại bán đứng y, Lợi Hổ đều nhìn thấy cả, ông ta mỉm cười, nói: “Đội trưởng Hứa Thiên Bá nói rất có lý, lần này kẻ địch có thực lực rất mạnh, cho các anh một chút thuốc kích hoạt trước cũng là chuyện nên làm. Chẳng qua các anh em cầm được thuốc rồi cần phải cố gắng làm việc nha, Lợi Hổ tôi ở đây xin tuyên bố, nếu có người có thể bắt sống thủ lĩnh đối phương, tôi sẽ trích ra 500 phần thuốc kích hoạt làm phần thưởng cho người đó, đồng thời đề bạt người đó làm Nhị đương gia của căn cứ Vinh Diệu!”

“Ông nói thật sao?” Hứa Thiên Bá có chút ngoài ý muốn nhìn qua Lợi Hổ, không rõ vì sao Lợi Hổ lại đột nhiên ra tay hào phóng như vậy. “Đương

nhiên là thật! Lợi Hồ tôi nói một không hai, đến đây, số thuốc này, trước tiên mỗi người một phần, tiếp theo ai bắt được người tôi muốn, một rương thuốc này đều sẽ là của người đó!”

Lợi Hồ mạnh mẽ mở một cái rương ra, đầy ắp bên trong toàn bộ là thuốc kích hoạt tràn ngập vẻ thần bí. Đám tay chân xung quanh lập tức sôi trào, ai cũng biết sở dĩ chiến sĩ Vinh Diệu của Lợi Hồ có thể lợi hại như vậy, cũng là bởi vì bọn hắn dùng loại thuốc này, hiện tại tất cả mọi người đều có cơ hội lấy được một phần, hiện trường lập tức có chút mất khống chế.

“Không cần gấp gáp, ai cũng đều có. Các người phải biết ơn Hồ Gia hào phóng, ông ấy cho các người loại thuốc trân quý này, sau này các người nhất định phải trung thành với Hồ Gia đấy!”

Nhóm thân tín của Lợi Hồ phân phát thuốc kích hoạt đâu vào đấy, Hứa Thiên Bá đứng một bên cầm một phần thuốc, vẻ mặt âm tình bất định, sâu nơi đáy mắt tràn đầy vẻ thâm độc.

Trong lúc không hay biết gì, y lại bị Lợi Hồ chơi một vố, vốn đang là tình thế tốt đẹp, y uy hiếp Lợi Hồ giao ra thuốc kích hoạt, lại bị một câu nói ban thưởng hời hợt của Lợi Hồ mà bị phá hỏng hầu như chẳng còn gì.

Thuốc kích hoạt vừa được phát ra, trong hơn 200 người bình thường còn lại, không chừng sẽ lại có người mạnh lên, dưới sự cảm động đến rơi nước mắt tất nhiên sẽ thề trung thành đối với Lợi Hồ. Địa vị của Lợi Hồ bên trong căn cứ sẽ càng thêm vững chắc, không cách nào dao động được.

“Lão hồ ly giáo hoạt!”

Hứa Thiên Bá mở thuốc kích hoạt ra, uống một hơi cạn sạch, theo một luồng chất lỏng nhẹ nhàng khoan khoái chảy xuống bụng, cảm giác quen thuộc lại một lần nữa bao phủ cơ thể Hứa Thiên Bá, kéo dài đến tận cuối hai cánh tay, bao trùm phần ngực bên phía trái tim mới dừng lại, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Hứa Thiên Bá vô thức nhìn về phía ngực, trên mặt liền xuất hiện vẻ vui mừng. Quả nhiên như những gì y đoán, thuốc kích hoạt lại cải tạo thân thể y lần nữa, lần này hai cánh tay và phần da trước ngực trái đều được bao phủ

một loại ánh sáng kim loại, dùng tay ép nhẹ xuống, lạnh lẽo mà cứng rắn y hệt tấm thép.

Chương 118: Điền Ba Cần Phát Tiết

“Cái thứ ngu xuẩn, muốn đấu trí với tao? Ông đây chơi chết mày!”

Nhìn qua vẻ mặt hài lòng của Hứa Thiên Bá, nụ cười mỉm trên mặt Lợi Hồ dần dần biến mất, khóe miệng hiện lên một tia lãnh khốc.

Toàn bộ đều nằm trong tầm khống chế, Lợi Hồ đã sớm đoán được Hứa Thiên Bá sẽ mượn cơ hội mà gây rối. Và lại Lợi Hồ còn đoán được việc Hứa Thiên Bá yêu cầu thuốc kích hoạt chẳng qua chỉ là bước đầu tiên, một khi y thật sự bắt sống được Thượng Ất, biết rõ mọi chuyện, Hứa Thiên Bá sẽ liền thừa cơ áp chế ông ta để đưa ra càng nhiều yêu cầu.

Hứa Thiên Bá chính là một kẻ tự phụ có lòng tham không đáy, điểm này nhất định sẽ khiến y mất đi cái mạng nhỏ của mình. Thượng Ất là một kẻ dễ đối phó như vậy sao, kết cục bi thảm của Carrie chính là minh chứng tốt nhất. Và lại từ lời nói của Vương Duyệt và Hồ Hoa Dương, Lợi Hồ còn hiểu được một chuyện, tại tiểu khu Hoa Tụng ở Thủ Đô, Thượng Ất chỉ dựa vào sức của một mình hăn mà liền có thể xử lý toàn bộ một đội đặc công võ trang đầy đủ, thực lực của hăn có thể nói là sâu không lường được.

Cho nên, trong kế hoạch của Lợi Hồ, tốt nhất là để Hứa Thiên Bá gặp phải Thượng Ất. Nếu như Hứa Thiên Bá bắt được Thượng Ất, ông ta chẳng qua chỉ là mất một chút xíu thuốc kích hoạt và cái chức Nhị đương gia hào này mà thôi. Chỉ cần phần lớn thuốc kích hoạt vẫn ở trong tay ông ta, Hứa Thiên Bá vĩnh viễn không thể thoát được lòng bàn tay của Lợi Hồ ông. Mà một khi Hứa Thiên Bá bị Thượng Ất xử lý, Lợi Hồ cũng sẽ cảm tạ Thượng Ất đã thay ông ta giải quyết cái phiền toái này, đồng thời ngồi một bên ngư ông đắc lợi, dùng an nhàn để đối phó nhẹ nhàng với Thượng Ất đã mệt mỏi sau cuộc chiến với Hứa Thiên Bá. Nói tóm lại, đây là một kế hoạch một hòn đá ném trúng hai con chim vô cùng tuyệt hảo.

Nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, Lợi Hồ không khỏi kêu ngạo vì sự thông minh của mình, một người đã từng là đại ca xã hội đen cũng đâu phải chỉ là hư danh đâu. Gia viên Mỹ Hảo cũng không lớn, ông ta phải đi vài trăm người, đoán chừng cũng chỉ cần mấy phút liền sẽ rõ ràng thôi.

Nhưng vào lúc này, một trận tiếng súng dày đặc đồng thời vang lên ở ba hướng, sau đó đám tay chân tụ tập cùng một chỗ cứ như lúa mạch đang vụ thu hoạch mùa thu, một tên tiếp một tên ngã xuống đất. Có người bắn lên bọn họ, hơn nữa còn không phải chỉ có một người!

“Mẹ nó, là ai làm? Cút ngay ra đây cho tao!”

Lợi Hồ giận tím mặt, ông ta còn chưa có tìm đối phương gây phiền phức, đối phương lại dám chủ động tìm tới cửa công kích ông ta. Lập tức, Lợi Hồ liền ra lệnh cho đám tay chân nổ súng bắn trả. Nhưng rất nhanh, mọi người phát hiện tình huống có chút không đúng, đối phương đánh tới đánh lui cũng chỉ có mấy người mà thôi, tiếng súng vẫn vô cùng thưa thớt.

“Mẹ nó, ngay cả ba cái con mèo con chó cũng dám đến quấy rối Hồ Gia chúng ta, Hồ Gia ông yên tâm, nhìn tôi bắt sống tụi nó cho ông!”

Trong đám người, một người đàn ông to khỏe bước ra, trong tay gã là một cái dây xích ngắn, hai đầu dây xích còn buộc hai quả cầu sắt lớn chừng cái miệng chén. Lợi Hồ liếc mắt nhìn sang, phát hiện là một kẻ trong đám tay sai thân tín của ông ta, biệt danh là đả thủ “Cổ Tay Lớn”.

Cổ Tay Lớn có dáng người nhanh nhẹn dũng mãnh, vóc người khổng vũ, so với Hứa Thiên Bá thì sức mạnh và tốc độ đều yếu hơn một chút, thực lực tổng hợp chỉ xếp hạng trung bình trong các chiến sĩ Vinh Diệu. Chẳng qua Cổ Tay Lớn cũng có sở trường của riêng gã.

Lực bộc phát của gã vô cùng mạnh mẽ, trong thời gian ngắn cổ tay gã có thể bộc phát ra sức mạnh gấp bốn năm lần người thường, cho nên thứ sở trường nhất của gã là dùng một cái dây xích cầu sắt đặc chế để tấn công kẻ địch.

Cái dây xích cầu sắt này nặng khoảng chừng hơn 200 cân, người bình thường đừng nói vung nó, liền ngay cả cầm cũng cầm không nổi. Thế

nhưng Cổ Tay Lớn lại có thể lợi dụng thời gian bộc phát ngăn ngui để ném dây xích cầu sắt ra, người bị nó quấn phải cơ bản sẽ bị gãy xương thậm chí bị siết thành hai đoạn.

Chẳng qua mục đích hôm nay của Cổ Tay Lớn cũng không đơn thuần, là một trong những thân tín của Lợi Hồ, gã sớm đã được ám chỉ ra mặt thay cho Lợi Hồ, tốt nhất phải đứng ra đầu tiên, như vậy Lợi Hồ mới có thể thuận lý thành chương đem càng nhiều thuốc kích hoạt phân cho đám người thân tín bọn gã.

“Cổ Tay Lớn...Anh ngàn vạn lần phải cẩn thận, đối phương cũng không hề đơn giản, cẩn thận trúng đạn.”

Lợi Hồ một mặt nghiêm túc cẩn thận dặn dò, trong lòng lại âm thầm khen ngợi cái tên Cổ Tay Lớn này phản ứng thật là nhanh nhẹn.

Chiến sĩ Vinh Diệu đến cấp độ này, trừ khi bị người dùng súng bắn tía cỡ lớn bắn trúng điểm yếu hại, nếu không thì xác suất bị bắn chết là rất nhỏ. Dù sao sau khi trải qua sự cải tạo của thuốc kích hoạt, phản ứng thần kinh của chiến sĩ Vinh Diệu đã vượt xa người thường mấy lần. Chỉ cần không phải đặc biệt xui xẻo, chiến sĩ Vinh Diệu như Cổ Tay Lớn liền có thể không thèm quan tâm đến súng ống thông thường.

Chẳng qua Lợi Hồ vẫn có chút không yên tâm, Thượng Ất đang giở trò quỷ gì đây? Rõ ràng chỉ có tầm hai hay ba người, lại còn phân tán ra để tấn công, chuyện này có khác gì tự tìm đường chết đâu chứ?

“Hồ Gia, ông yên tâm đi, đối phó với cái loại chó con mèo con này còn phải tốn sức sao, ông cứ chuẩn bị tốt năm trăm phần thuốc kích hoạt chờ tôi trở lại đi!”

Cổ Tay Lớn cười, quay đầu nhìn qua Hứa Thiên Bá một cái, trong mắt hiển hiện tia phách lối không thể nghi ngờ, giống như đang cười nhạo Hứa Thiên Bá không thể đứng ra đầu tiên, nhường cơ hội quý báu này cho gã.

Nhưng vào lúc này, lại có một trận tiếng súng dày đặc vang lên, cái cột đèn đường trước người Cổ Tay Lớn nứt ra một dải tia lửa, một viên đạn tàn

nhấn xé mở áo ngoài của Cổ Tay Lớn, hung hăng bắn trúng mông gã, phun ra một chùm máu đỏ.

“Mẹ nó, là ai? Đờ mờ, cái thằng chết tiệt nhà mày chán sống rồi hả?”

Mặc kệ máu tươi đang chảy xối xả và đau đớn trên mông, Cổ Tay Lớn đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ mắg.

Giờ phút này, cách đó bốn, năm mươi mét có một thân ảnh đang dùng bước chân tiến công tiêu chuẩn của cảnh sát, cầm súng tiểu liên không nhanh không chậm đi đến, trong lúc đó dường như còn nhìn bên cạnh mình một chút, trên mặt lộ vẻ ngoài ý muốn, giống như biểu thị thái độ bất mãn vì không thể một phát bắn chết Cổ Tay Lớn.

Cổ Tay Lớn bị một màn trước mắt này chọc giận, gã không tưởng tượng nổi đối phương lấy đâu ra dũng khí, vậy mà dám dùng một người đến khiêu khích mấy trăm người bọn gã. Điều càng làm cho Cổ Tay Lớn không nhịn được chính là Hứa Thiên Bá lúc này đang cười như không cười nhìn gã, một bộ dáng vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

“Ông mày liều mạng với mày!”

Cổ Tay Lớn không hề nghĩ ngợi, nhắc chân lên liền phóng tới bóng người đang cầm súng ở phía đối diện. Ngay lúc đó, tay phải của gã đột nhiên vung lên, dây xích sắt nặng nề xoay tròn phía trên đầu gã tạo nên một trận gió lạnh, như cánh quạt của máy bay trực thăng, găm thét quái dị bay thẳng đến chỗ đối phương.

~~~

“Đây chính là chiến sĩ Vinh Diệu mà Bàn Tử nói hả? Cái tên ngu xuẩn, thật sự coi mình là đao thương bất nhập sao?”

Điền Ba tỉnh táo thay đổi một băng đạn mới, động tác có hơi chậm chạp một chút. Lúc chiến đấu với Long Ba, cánh tay trái của gã ta đã hoàn toàn gãy lìa. Mặc dù dựa vào tố chất thân thể cường hãn, chỗ tay cụt của gã đã bắt đầu khỏi hẳn nhưng muốn hoàn toàn khép lại chỉ ít còn cần khoảng hai tuần.

Chẳng qua những thứ này cũng không ảnh hưởng đến dự vọng chiến đấu của Điền Ba lúc này, khi gã ta dùng súng tiểu liên bắn ngã kẻ địch đầu tiên, một thứ cảm xúc bị kiềm chế đã lâu đột nhiên được phóng thích ra.

Thật ra Điền Ba cần một trận đấu như thế này, một trận đấu nhẹ nhàng tràn đầy vui vẻ. Giết người là một phương thức giải tỏa áp lực tốt, Điền Ba đã kìm nén nỗi bi thương mất đi người nhà quá lâu. Điền Ba đang dùng phương thức chiến đấu quen thuộc để tìm về quá khứ của chính mình. Cho nên Điền Ba không nghe theo mệnh lệnh của Thượng Ất, gã ta lựa chọn chính diện đối địch, lời dặn dò lùi bước dẫn dụ địch của Thượng Ất đã sớm bị gã ta ném ra sau đầu.

“Phanh! Phanh phanh! Phanh phanh phanh!”

Kỹ xảo bắn tỉa tiêu chuẩn như trong sách giáo khoa được Điền Ba tùy ý sử dụng, bên trong nòng súng phun ra từng trận tia lửa, sáu viên đạn tạo thành hai hình tam giác, phân biệt bay tới ngực và bụng của Cổ Tay Lớn.

Điền Ba rất rõ, trong khoảng cách hai bên cách nhau chưa tới năm mươi mét, loại công kích cơ hồ bao trùm toàn bộ điểm yếu trên cơ thể này rất khó tránh né. Đương nhiên loại người như cái tên Thượng Ất có tốc độ và phản ứng cực kỳ biến thái kia là bị loại trừ ra khỏi hàng ngũ đó. Nghiêm túc mà nói, Thượng Ất đã không phải là người bình thường nữa rồi, hẳn chính là cái loại sinh vật không biết tên được trù lên lớp da người mà thôi.

Chương 119: Nổ mạnh hết đà cũng phải chiến

“Keng keng keng!”

Viên đạn chuẩn xác bắn trúng ngực và bụng của Cổ Tay Lớn nhưng không có phát đạn nào phát ra âm thanh xuyên qua da thịt, ngược lại là một loại âm thanh va chạm vào sắt thép xuất hiện vô cùng rõ ràng trong không gian. Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Cổ Tay Lớn đã dùng hai quả cầu sắt che lại hai điểm yếu hại trên cơ thể, những viên đạn bay với tốc độ cao nhẹ

nhàng bị đánh bay, chỉ lưu lại những điểm trắng mờ mờ trên cầu sắt mà thôi.

“Đối thủ được thuốc kích hoạt cải tạo...Quả nhiên rất phiền phức.”

Điền Ba có chút ngoài ý muốn nhìn qua đối thủ, mặt vẫn biểu lộ vẻ bình tĩnh như trước, không chút hoang mang thay băng đạn mới, giống như không quan tâm đến nguy hiểm sắp đến.

Thật ra từ sâu thẳm bên trong, Điền Ba là một người rất kiêu ngạo, rất tự phụ. Ánh mắt chất vấn của những người trong đội ngũ mấy ngày qua, Điền Ba đều nhìn thấy cả. Gã ta biết, ngoài miệng mọi người không nói nhưng trong lòng vẫn đều hoài nghi liệu gã ta có thể duy trì sức chiến đấu hay không.

Đó là lý do mà lúc Điền Ba phóng tới mấy trăm kẻ địch, gã ta không chỉ là muốn giải tỏa kìm nén mà càng muốn dùng phương thức công kích như tự sát này để chứng minh cho đồng đội biết —— Điền Ba gã cho dù có sa vào bị thương, cũng vẫn có thể tùy thời giết người như trước!

Điền Ba nhất định phải ở ngay trước mặt mấy trăm người đối phương, không trốn không né, quang minh chính đại xử lý đối thủ, khiến cho tất cả mọi người đều biết, Điền Ba gã không phải là một người dễ chọc!

“Phanh phanh phanh!”

“Ầm!”

“Phanh phanh phanh!”

Tiếng súng liên tiếp vang lên rất có nhịp điệu, súng tiểu liên trong tay Điền Ba phát ra âm thanh dài ngắn xen kẽ nhau. Những cảnh sát quen biết Điền Ba đều biết, đây là kỹ xảo bắn súng đặc biệt của Điền Ba, tức là ở trong khoảng thời gian rất ngắn dùng lực tác động của viên đạn khiến cho đối thủ phải bày ra một loại tư thế phòng ngự đặc biệt, sau đó trong tất cả các viên đạn tiếp theo, nhất định sẽ có một viên sẽ thừa cơ xé toạc lớp phòng ngự của đối phương, chuẩn xác bắn trúng điểm yếu hại của đối phương.

Đây là một loại kỹ xảo được đúc kết bằng ý thức chiến đấu mấy chục năm qua của Điền Ba, cũng là tuyệt chiêu áp hòm của Điền Ba.

“Keng keng! Phốc!”

Ánh sáng đầm máu chợt xuất hiện, thân thể đang phóng tới với tốc độ cao của Cổ Tay Lớn bỗng nhiên run run, bước chân vốn dĩ vô cùng khí thế cũng bắt đầu lảo đảo, phương thức bắn súng xảo tra tai quái của Điền Ba rốt cuộc đã xé toạc phòng tuyến của gã, một viên đạn đã hung hăng đâm vào bụng của gã!

“Mẹ nó, chết đi cho ông mày!”

Ánh mắt Cổ Tay Lớn lộ ra vẻ dữ tợn, thân thể bị thương lần nữa kích thích vô hạn lửa giận trong lòng gã. Trong nháy mắt, cánh tay của gã giống như mang theo một trận gió lốc, ở chỗ cách mấy chục mét, Điền Ba vẫn có thể cảm nhận được một cỗ ý lạnh theo sau một bóng đen đang xoay tròn đánh tới.

“Phanh phanh phanh phanh phanh!”

Điền Ba vô thức bắn điên cuồng, phạm vi bao phủ là gần mười mét vuông trước mặt Điền Ba.

Chẳng qua đạn cũng không bắn trúng Cổ Tay Lớn lần nữa, ngược lại trong không trung đột nhiên phát ra từng đóa hoa lửa sáng lạn. Mười mấy phát đạn đều bị một đầu xích sắt như con cự mãng đánh bay, dưới cơn nóng giận, Cổ Tay Lớn lại ném dây xích mang theo quả cầu sắt nặng mấy trăm cân tới!

“Phốc phốc!”

Thân thể Điền Ba phản ứng rất nhanh, thậm chí còn nhanh hơn phản ứng của đại não. Gã ta vô thức ngã nhào xuống đất nhưng vẫn không thể tránh thoát công kích của xích sắt.

Ngay trong nháy mắt gã ta nằm xuống, cầu sắt trên một đầu xích sắt gào thét bay sượt qua da đầu gã, theo sau đó là một trận cảm giác nóng bỏng

đánh tới, Điền Ba cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa. Gã ta vô thức đưa tay lên sờ, phát hiện ngón tay ướt sũng, tất cả đều là máu tươi.

“Tên chết tiệt, khí lực thật là lớn.”

Điền Ba giãy dụa đứng dậy, tiện tay móc súng ngắn bên hông mở khóa bảo hiểm. Trên đầu gã ta máu tươi vẫn đang tuôn ra, Điền Ba dùng tay sờ, phát hiện không sờ tới phần tóc chỗ bị thương. Chiêu vừa nãy của Cổ Tay Lớn chắc hẳn đã mang đi một mảng da đầu lớn của gã ta, vết thương còn nặng hơn so với trong tưởng tượng của gã.

“Phanh phanh phanh!”

Điền Ba không chút do dự nổ súng bắn trả, Cổ Tay Lớn nửa nằm trên mặt đất, trên ngực lại có thêm ba đóa hoa máu, ánh mắt lúc đầu còn nhìn về Điền Ba tràn đầy phản hận, nhưng chỉ vài giây sau liền dần dần mất đi màu sắc, trở thành một mảnh tro tàn.

Sau một trận ác chiến, Cổ Tay Lớn có được thể chất tiến hóa mạnh mẽ, hoàn toàn triệt để bại trận dưới tay Điền Ba cũng có được thể chất tiến hóa. Chẳng qua thứ quyết định sinh tử giữa hai người cũng không phải là khác biệt thể chất mà là ý thức chiến đấu và lòng dũng cảm.

Mấy trăm người ở đây đều có thể nhận ra, nếu như Cổ Tay Lớn có thể giữ được tỉnh táo thêm chút nữa, có lẽ kẻ nằm dưới đất đã không phải là gã mà chính là Điền Ba.

“Khụ khụ khụ, còn ai nữa không? Ông mày hôm nay liền xông vào ổ giặc, khiến cho chúng mày ngay đến cái ổ cũng bị hốt gọn, ha ha ha!”

Điền Ba lần nữa run rẩy móc một băng đạn mới ra khỏi, bước chân lao đảo nhưng lại kiên định đi về phía Lợi Hồ. Đây là băng đạn cuối cùng trên người gã ta, Điền Ba nhắc nhở chính mình trước khi bắn hết băng đạn này, tuyệt đối không thể ngã xuống.

Nhìn chằm chằm Điền Ba đang tập tễnh đi đến, hai con người của Lợi Hồ co lại, trên mặt đột nhiên cảm thấy một trận nóng bỏng khô rát, loại cảm

giác khó chịu căn bản không thể chịu đựng được này càng khơi dậy sát ý vô tận của Lợi Hồ!

Bị vả mặt! Ngay trước mặt mấy trăm tay chân của ông ta, Lợi Hồ ông lại bị một kẻ xa lạ vả mặt!

Đối phương nhay trước mặt nhiều người như vậy lại giết chết thân tín Cổ Tay Lớn của ông ta, chuyện này không khác gì cho ông ta một cái tát ngay mặt cả. Và lại sau khi đối phương giết người xong, cũng không có chạy trốn mà ngược lại lại dùng vẻ mặt bình tĩnh tiếp tục đi tới...

Đây là đang khiêu khích sao, ai cho hắn ta cái loại tự tin đó?

Là cái tên chết tiệt Thương Ất kia!

Bị vả mặt, tất nhiên muốn vả lại...Lợi Hồ nặng nề hừ một tiếng, cời áo đứng lên. Ông ta chuẩn bị tự mình giải quyết Điền Ba, vả lại còn muốn bóp chết Điền Ba ngay trước mặt Thương Ất.

Nhưng lúc này, Hứa Thiên Bá đang đứng một bên đột nhiên đi tới, trực tiếp đi về phía Điền Ba, miệng còn cười ha ha nói: “Hồ Gia, thân phận ông cao quý, cái loại mặt hàng này liền giao cho Hứa Thiên Bá tôi đi! Chẳng qua Hồ Gia, ngài đừng quên, giữ gìn cẩn thận rương thuốc kích hoạt kia cho tôi nha, ha ha ha!”

Ngữ khí vô cùng phách lối nhưng thân hình cũng nhanh như tia chớp.

Tổ chất thân thể Hứa Thiên Bá vô cùng tốt, sau khi dùng thuốc kích hoạt, bất luận là sức mạnh, tốc độ hay là các loại phản ứng đều đã đạt đến mức hơn gấp ba người bình thường. Cộng thêm da thịt y như sắt thép, lúc này thứ phóng tới chỗ Điền Ba giống như không phải là một con người nữa mà là một chiếc xe tải lớn phát ra tiếng vang ù ù!

“Ầm ầm!”

Trong một tiếng nổ vang, thân hình Điền Ba biến mất trong một mảnh bụi đất mù mịt, tiếng súng rõ ràng cũng vang lên lần nữa. Chẳng qua chỉ sau vài giây tiếng súng lại biến mất, bên trong màn bụi, thân thể nặng khoảng 170 –

180 cân của Điền Ba đang bị một cánh tay trắng kiện nắm cổ treo lơ lửng trong không trung, bất luận giãy dụa thế nào cũng không cách nào thoát khỏi.

“Cái thứ giống hệt như côn trùng, đừng dùng loại ánh mắt không cam lòng này nhìn tao, súng của mày không làm tao bị thương được đâu, cam chịu số phận đi!”

Khóe miệng Hứa Thiên Bá lộ ra một tia cuồng ngạo, thật ra mấy phát súng cuối cùng của Điền Ba đã bắn trúng cơ thể y, nhưng dưới sự bảo vệ của da thịt sắt thép, y không thềm quan tâm đến số đạn đó, nhẹ nhàng tóm lấy Điền Ba.

Hiện tại Hứa Thiên Bá chỉ cần bóp nhẹ một cái, trận đấu này liền sẽ hoàn toàn tuyên bố kết thúc. Chẳng qua Hứa Thiên Bá cũng không làm vậy, bởi vì ngay lúc này, một thanh âm lạnh lẽo như băng đá đột nhiên vang lên không xa phía sau lưng y, khiến cho Hứa Thiên Bá cả kinh, lông tơ toàn thân lập tức dựng đứng.

“Từ giờ trở đi, mày dám đụng một đầu ngón tay của anh ta, tao đảm bảo mày sẽ hối hận tại sao lúc trước lại để cha mày gặp được mẹ mày!”

Chương 120: Thể Chất Tuyển Thượng Thận Diên Cuồng

Hối hận để cha y quen biết mẹ y? Ý gì chứ?

Hứa Thiên Bá có chút choáng váng, chơi chữ không phải là thế mạnh của y. Thuốc kích hoạt tăng cường cho y một thân cơ bắp, lại không thể khai sáng cho đầu óc của y. Hứa Thiên Bá chỉ có thể mơ hồ nhận ra đây là một câu mắng chửi, không khỏi giận tím mặt, nói: “Mày là thằng nào hả, dám nói với Hứa Thiên Bá tao như vậy, mày có tin ông mày cũng bóp chết tươi mày luôn không!”

“Lão đại của chúng tao họ Nghê, tên là Cầm Diệp! Còn nữa, anh to con đây có lòng tốt nhắc nhở mày một câu, tốt nhất là lập tức thả đội trưởng Diên

xuống, nếu không tuyệt đối mày sẽ hối hận tại sao năm đó cha mày lại quen biết mẹ mày đó!”

Vương Cương đứng sau lưng Thượng Ất, đứng bên cạnh hắn ta là một An Tinh Vũ vẻ mặt nghiêm túc nắm chặt súng, nhìn thấy bộ dạng phách lối của Hứa Thiên Bá, Vương Cương vẻ mặt xấu xa cười cười nhạo báng y, cũng dùng ánh mắt phách lối không kém nhìn lại, dường như Hứa Thiên Bá và mấy trăm người phía sau y đều không tồn tại vậy.

“Nghê...Cầm Điệp...Cái DMM em gái mày, mày dám đùa giỡn tao!” Hứa Thiên Bá lẩm bẩm mấy lần lời nói của Vương Cương, đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt trừng lớn như mắt trâu, vô cùng phẫn nộ nhìn về phía Vương Cương thét lên: “Thằng nhóc mày to gan lắm, chờ tao bóp chết tên này, tao đảm bảo sẽ xé xác mày thành mảnh vụn đem cho chó ăn!”

Hứa Thiên Bá nói xong, bàn tay liền dùng sức muốn bẻ gãy cổ Điền Ba. Nhưng vào lúc đó, trong không khí đột nhiên truyền đến một tiếng “ông”, sau đó Hứa Thiên Bá chỉ cảm thấy cánh tay đang giơ cao bỗng nhiên mát lạnh, Điền Ba bị nắm cổ phốc một tiếng liền ngã nhào xuống đất.

“Chuyện này...Chuyện này sao có thể!”

Nhìn cái lỗ lớn không ngừng chảy máu trên cánh tay, còn có một mũi tên chỉ lộ ra phần đuôi, Hứa Thiên Bá cảm thấy nhất định là y đang nhìn thấy ảo giác. Cho đến bây giờ, đôi tay sắt thép của y cơ hồ không gì phá nổi, dùng dao chém liên tục cũng chỉ có thể lưu lại trên đó một vết trắng mờ. Nhưng mũi tên này là cái quỷ gì đây? Y lại bị một mũi tên làm cho bị thương?!

“Tao nói mày dám nhúc nhích một chút, đảm bảo sẽ khiến cho mày hối hận, tiếc là hết lần này đến lần khác mày lại không nghe.” Thượng Ất lạnh nhạt nói, đưa tay lên lại cài một mũi tên khác, ánh mắt lướt qua Hứa Thiên Bá, cuối cùng dừng lại trên thân thể Điền Ba.

“Điền Ba, tôi nhớ anh đã từng chính miệng đồng ý với tôi, tính mạng anh là của Thượng Ất tôi, đúng không?!”

“Đúng...Đúng vậy, lão đại.”

Hai mắt Điền Ba vô thần nhìn xuống bùn đất dưới chân, trong lòng thất vọng và mất mát. Lúc này gã ta đã chuẩn bị tốt tâm lý chịu chết, không nghĩ đến trong thời khắc mấu chốt lại được Thượng Ất cứu một lần nữa.

“Hừ! Nhớ kỹ lời nói của anh hôm nay, từ nay về sau đừng lại làm ra bất cứ chuyện gì khiến tôi thất vọng nữa!” Thượng Ất nặng nề hừ một cái, đồng thời dùng giọng nói khẳng định nói với Điền Ba: “Bây giờ đứng lên đi, tóm lấy đối thủ của anh, tôi muốn cho khắp thiên hạ đều biết, kẻ dám làm hại tay chân của Thượng Ất tôi, nhất định sẽ không nhìn thấy ánh mặt trời ngày hôm sau!”

Tự tin! Ngang ngược! Cuồng ngạo! Thượng Ất lúc này, thân thể đứng thẳng như một ngọn núi cao, tản mát ra một loại khí thế sắc bén khiến cho người ta không tài nào nhìn thẳng được!

Bên phía Lợi Hồ lúc này lại là một mảnh lặng ngắt như tờ, mấy trăm tên tay chân đưa mắt nhìn nhau, mặc dù rất muốn cười vài tiếng biểu thị sự chế giễu đối với Thượng Ất, nhưng không hiểu tại sao lại không ai có thể cười ra tiếng.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên khẩn trương như cơn lốc trước bão táp, Hứa Thiên Bá ở giữa không chịu nổi nữa, y cố nén lửa giận trong lòng, phát ra vài tiếng cười lớn: “Ha ha ha, ông mày cả đời cuồng ngạo, thật không ngờ hôm nay rốt cuộc lại nhìn thấy một tên còn cuồng ngạo hơn so với ông mày. Đến đây nào, ông mày đứng ở chỗ này này, xem xem cái tên đàn em yếu đuối của mày làm thế nào lấy mạng của tao!”

“Lão đại, đội trưởng Điền đang bị trọng thương, toàn thân cái tên này lại còn cứng rắn hơn sắt thép, chỉ sợ...” An Tinh Vũ nhỏ giọng nói, đồng thời trong mắt lộ vẻ sâu lo nhìn Điền Ba. Sau một hồi, trên mặt Điền Ba đã chảy đầy máu, chỗ bị cầu sắt làm trầy da hiển nhiên còn nặng hơn so với trong tưởng tượng. Mà lúc này, Vương Cương đứng một bên cũng xông tới, sau lưng lại giơ lên một ngón tay lắc lư mấy lần với Điền Ba, ra hiệu Điền Ba không cần nói, một khuôn mặt tuần tú cười hì hì nói:

“Đúng vậy nha, đội trưởng Điền chắc chắn sẽ không sợ y, nhưng mà tên kia nhìn cũng không dễ đối phó, nếu lão đại không ngại, để tôi lên thay cho đội

trưởng Điền đi, tôi đảm bảo sẽ không khiến lão đại anh mất mặt đâu, hắc hắc!”

“Còn có lão già tôi nữa đây, hừ! Đừng thấy tôi già, trong lòng tôi vĩnh viễn không ngại chuyện chiến đấu đâu! Lợi Hổ, mày xem một chút lão già này là ai đi, ha ha, tao trở lại tìm mày đây, lần này lão già tao muốn trộm sạch tất cả mọi thứ của mày, khiến mày cũng phải nếm thử cái hương vị bị ném vào hầm phân!”

“Mấy tên các người...Đang thương hại Điền Ba tôi hả...Đáng chết, nhưng vì sao tôi lại đột nhiên muốn khóc thế này?”

Nhìn qua An Tinh Vũ, Vương Cường, còn có Triệu Khiêm tóc đã hoa râu, khóe mắt Điền Ba đột nhiên ê ẩm, trong lòng cũng có một trận ầm áp lướt qua. Mà trái tim đóng băng vì mất đi người thân, trong lúc này cũng hơi tan chảy. Một loại cảm xúc kì lạ nhanh chóng lan tràn khắp lồng ngực Điền Ba, gã đột nhiên cảm giác trái tim nảy lên điên cuồng, khuôn mặt tái nhợt dính đầy máu, chỉ trong vài giây liền biến thành màu đỏ thẫm như máu!

“A? Thân thể Điền Ba hình như lại phát sinh biến dị...Chẳng lẽ đây chính là...Thể chất Tuyền Thượng Thận Điền Cuồng trong truyền thuyết?”

Thượng Ất là người đầu tiên cảm nhận được Điền Ba khác thường, có thể nghe rõ trong lồng ngực Điền Ba tiếng tim đập như trống. Thượng Ất tính toán giản lược một chút, nhịp tim lúc này của Điền Ba tuyệt đối phải hơn 300 nhịp mỗi phút. Nhịp tim này có thể nhanh hơn gấp năm lần người bình thường đấy, nếu tim người bình thường đập nhanh như vậy, chỉ sợ chỉ trong vài giây thôi sẽ chết vì suy tim. Mà Thượng Ất lại mơ hồ cảm thấy hơi vui mừng, bởi vì hẳn nghĩ đến một thể tiến hóa vô cùng cường hãn của con người ở kiếp trước, thể chất Tuyền Thượng Thận Điền Cuồng.

Thượng Ất lăng lẳng quan sát sự biến hóa trên thân thể Điền Ba, tia kinh hỉ chậm rãi hiện lên trên khóe miệng Thượng Ất. Không sai, hiện tại có thể hoàn toàn xác nhận, Điền Ba tiến hóa ra một loại thể chất vô cùng hiếm thấy ở con người kiếp trước, thể chất Tuyền Thượng Thận Điền Cuồng!

Ở trước mặt Thượng Ất, giờ phút này hai mắt Điền Ba biến thành màu đỏ thẫm, thân thể không tự chủ được mà lắc lư. Trên da mặt các mạch máu

đang không ngừng nhúc nhích, tốc độ chảy của dòng máu màu đỏ sẫm rõ ràng nhanh hơn rất nhiều...Tất cả đều cho thấy, trong tuyến thượng thận của Điền Ba lúc này sản sinh ra một lượng lớn kích thích tố Andrenaline.

Sau khi kích thích tố này mang theo những hiệu quả thần kỳ tiến vào máu, sẽ mang lại cho thân thể Điền Ba lượng dưỡng khí gấp mấy lần người bình thường, cũng khiến cho lượng máu trái tim gả ta bơm được nhanh hơn ít nhất gấp ba lần. Mà cuối cùng, thân thể Điền Ba sẽ dưới sự kích thích của Andrenaline, trong khoảng thời gian rất ngắn đạt được một lượng lớn năng lượng, sức mạnh, tốc độ, phản ứng thậm chí năng lực kháng đòn của Điền Ba cũng sẽ theo đó mà tăng lên gấp mấy lần, đạt tới một trình độ vô cùng khủng bố.

Chẳng qua rốt cuộc là khủng bố đến mức nào?

Nhìn Điền Ba đang chậm rãi đứng dậy, trong lòng Thượng Ất cũng không khỏi có chút khẩn trương. “Thể chất Tuyến Thượng Thận Điền Cuồng”, hai chữ “Điền Cuồng” đã nói rõ đặc thù khi loại thể chất này bộc phát, chính là hoàn toàn không thể dự đoán được. Kết quả có thể là thể chất gấp ba lần, mà cũng có lẽ là gấp năm, hay có lẽ có thể đạt tới mức thể chất gấp mười lần người bình thường!

Nói tóm lại, loại “Thể chất Tuyến Thượng Thận Điền Cuồng” này của Điền Ba sẽ khiến cho Điền Ba có thể tùy thời trở thành siêu nhân vô cùng mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh. Chẳng qua mấy phút sau, mất đi sự giúp sức của năng lượng sinh vật, Điền Ba sẽ liền co quắp lại, ngay cả một người bình thường cũng không bằng.

Chương 121: Tam Liên Sát

Cuộc chiến lại một lần nữa bắt đầu!

Điền Ba không khiến cho Thượng Ất thất vọng, dưới “Thể chất Tuyến Thượng Thận Điền Cuồng”, ưu thế của Hứa Thiên Bá chẳng còn lại chút gì nữa, thậm chí trên phương diện tốc độ công kích Điền Ba còn mơ hồ cao hơn y. Mỗi lần Hứa Thiên Bá đánh trúng Điền Ba một quyền, trong nháy mắt Điền Ba liền có thể đánh trả lại hai đến ba quyền.

Đây chính là điểm kinh khủng của tuyến thượng thận, lúc này Điền Ba đã biến thành một con quái vật chiến đấu không còn biết đau đớn là gì nữa. Adrenaline không hạ xuống, Điền Ba sẽ liên vĩnh viễn không lùi lại. Hiệu quả của Adrenaline không biến mất, ý thức chiến đấu của Điền Ba sẽ liên không tiêu tan!

Song phương cứ quyền đến quyền đi như vậy, cơ hồ mỗi một quyền đánh ra, mỗi một cước đạp lại đều có máu tươi văng tung tóe, những người vây xem chỉ biết trợn tròn mắt há hốc mồm. Bọn họ chưa từng thấy hai con người lại ôm nhau cắn xé hết như dã thú như vậy, lại càng nghĩ không ra cái người trẻ tuổi gầy tong teo trước mặt, rốt cuộc đã làm ra ma thuật gì với Điền Ba mà lại khiến cho một người đàn ông rõ ràng sắp chết lại đột nhiên trở nên mạnh như rồng như hổ như vậy.

Dần dần, trái tim Hứa Thiên Bá bắt đầu trở nên băng giá, vẻ mặt những tên tay chân khác cũng trở nên cực kỳ khó coi. Trong lúc bất tri bất giác, tình thế đã biến thành một người đánh với một đám người, lần này bị vả mặt cũng không phải chỉ có một mình Lợi Hổ!

“Đội trưởng Hứa, chúng tôi tới giúp anh! Khiến cho những kẻ ngoại lai này hiểu biết một chút sự lợi hại của chiến sĩ Vinh Diệu chúng ta!”

Vừa nói, mấy người đàn ông dáng người nhanh nhẹn dừng mãnh tay cầm vũ khí chạy tới. Hứa Thiên Bá nhìn qua, ba người đàn ông chạy tới đúng là thân tín của y, ba tay chân trong đoàn chiến sĩ Vinh Diệu, Phương Đại Lâm, Triệu Thành và Ngô Trung.

Nhìn thấy viện binh tới, Hứa Thiên Bá không khỏi thở phào một hơi. Cũng không chờ y mở miệng nói chuyện, thanh âm lạnh lẽo của Thượng Ất đang đứng một bên truyền đến, trong giọng nói mang theo vô tận hàn ý:

“Ỗ đông hiệp ít à...Đã vậy, tao liền không khách khí nữa. Có cây nỏ trên tay tao, tao xem xem ai dám vượt qua lôi trì nửa bước!? Chết đi cho tao!”

“Vù! ~ ”

Một âm thanh vang dội khiến người ta run sợ bay lướt qua, Phương Đại Lâm chạy phía sau cùng chỉ cảm thấy vô số hàn quang bay lướt qua trước

mắt, sau đó một dòng máu nóng trực tiếp phun lên mặt. Trước người gã, Triệu Thành thường ngày có sở trường về tăng nhanh tốc độ đột nhiên dừng bước, sau đó cả người đột nhiên xoay một vòng trên không, một bên chân rời ra khỏi thân thể, bay về phía xa cách bốn, năm mét.

“Chuyện này không thể xảy ra được, rõ ràng tôi có mặc giáp bảo vệ, chân của tôi a, sao có thể bị chặt mất được?!”

Triệu Thành điên cuồng tru lên, anh ta biết uy lực của cái nỏ trên tay Thượng Ất, cho nên trước lúc chạy đến đã cố ý mặc lên một bộ giáp bảo vệ. Nhưng anh ta vẫn không ngờ, uy lực của cái nỏ trên tay Thượng Ất lại kinh khủng đến như vậy, so với cây súng săn hai nòng có thể bắn sập một bức tường của Lợi Hồ còn hung bạo hơn.

“Tao biết, tao biết. Giáp bảo vệ của mày là sắt thép, sức mạnh của cây nỏ lưỡi gươm của lão đại Thượng Ất quá mạnh cho nên lúc bắn vào giáp bảo vệ sẽ khiến cho mũi tên vỡ thành từng mảnh lưỡi dao... Thế là bấp đùi của mày liền bị cắt mất chứ còn sao nữa. Thế nào, lão đại, giải thích của em có hoàn hảo không?”

Nhìn thấy Thượng Ất phát uy, bản tính thích trêu đùa của Vương Cương không tự chủ được mà bộc phát, kìm lòng khôngặng bắt đầu đùa giỡn Triệu Thành.

“Mẹ nó, ông mày giết chết mày!”

Sau lưng Triệu Thành, người thứ hai chạy tới chính là Ngô Trung. Tên này có quan hệ không tệ với Triệu Thành, nhìn thấy Triệu Thành bị một cái nỏ bắn cho thành tàn phế, Ngô Trung giơ cây dao phay trong tay lên hung hăng chém về phía Vương Cương.

Vương Cương hét lên một tiếng, quay người liền muốn chạy. Nhưng không ngờ Ngô Trung sau lưng cũng hét lên một tiếng, sau đó Vương Cương liền trợn mắt nhìn thấy một cái tay cụt cầm dao phay chậm rãi bay lướt qua trong không trung.

“Fuck, quá chuẩn! Quá độc ác! Em thích!”

Vương Cường quay đầu nhìn về phía Thượng Ất, Thượng Ất đang chuyên tâm lấp mũi tên thứ ba lên nỏ, bộ dạng bình thản, ung dung mà lãnh khốc vô tình kia khiến cho trong lòng Vương Cường xuất hiện một trận rung động, thiếu chút nữa sinh ra xúc động muốn ném cục xà bông xuống mặt đất (1).

“Quả nhiên, hiệu quả công kích của mãnh võ tạo nên sát thương tốt nhất. Xem ra sau này tôi phải kiểm bộ phận tương đối cứng rắn trên cơ thể đối phương để ra tay, nếu không lực xuyên thấu của nỏ lưỡi gân quá mạnh, bắn trúng bộ phận bình thường cũng chỉ để lại một cái lỗ máu mà thôi, hiệu quả thị giác liền kém đi quá nhiều.”

Thượng Ất chậm rãi giơ nỏ lên nhắm ngay Phương Đại Lâm chạy cuối cùng, ngón tay hơi bóp một chút, tìm kiếm nơi có thể khiến cho mũi tên vỡ vụn trên người Phương Đại Lâm.

“Đậu xanh! Anh hùng tha mạng!”

Phương Đại Lâm dùng một tư thế xinh đẹp trượt quỳ xuống, đầu gối để lại một vết máu dài trên đường, cuối cùng quỳ gối ở chỗ cách chưa đầy ba mét trước mặt Thượng Ất, nước mắt nước mũi tèm lem nói: “Tôi đâu hàng! Trời nóng quá, tôi nhất thời xúc động, anh hùng đừng giết tôi, để tôi quỳ một chút cho bình tĩnh đi!”

...

Lặng ngắt như tờ, tiếng chim chóc hay ve kêu đều không nghe thấy gì nữa. Phương Đại Lâm trôi chảy thuần thục lâm trận đầu hàng, khiến cho mọi sinh vật xung quanh đều khiếp sợ đến mức không còn lời nào để nói!

Quá con mẹ nó không biết xấu hổ, da mặt của cái tên này căn bản còn dày hơn Bàn Tử ba phần! Nhìn Phương Đại Lâm, bọn người Thượng Ất, Vương Cường dường như nhìn thấy tên mập Hoa Đa Tình, chẳng qua chỉ là con hàng này nhìn khô ngô thon thả hơn so với Hoa Đa Tình một chút thôi, trên mặt còn có thêm một bộ râu quai nón anh khí.

“Phương Đại Lâm mày! A!” Hứa Thiên Bá trừng mắt nhìn Phương Đại Lâm, hận không thể một cước đạp chết gã, Điền Ba thừa dịp y ngây người

liền đi lên đập trúng háng của y, Hứa Thiên Bá lập tức đau đớn che lấy đũng quần, té liệt ngã xuống trên mặt đất.

“Hứa Thiên Bá, mày cái gì mà mày chứ! Kê thức thời mới là trang tuấn kiệt, vị anh hùng cầm nỏ này rất lợi hại, tôi được lây nhiễm khí chất đặc biệt của anh ấy, từ đây tuyên bố bỏ gian tà theo chính nghĩa, trở thành một đại biểu chính nghĩa thì có gì không đúng. Đúng không anh hùng, anh nhìn tôi chân thành như thế này, cũng đừng giết tôi mà.”

Phương Đại Lâm vẻ mặt nịnh nọt nói, Thượng Ất bình tĩnh đáp: “Được, tôi có thể tha cho anh, chẳng qua anh cần cho tôi một lý do thích hợp.”

“Hả? Còn muốn lý do hả? Chuyện này...”

Phương Đại Lâm trưng ra vẻ mặt như mướp đắng, gã đầu hàng chẳng qua là vì sợ chết, nào có lý do gì chứ. Cũng không thể nói là sợ chết đi...Đột nhiên, Phương Đại Lâm dường như nghĩ đến điều gì, gã ngẩng đầu lên nói với Thượng Ất:

“Anh hùng, tôi biết người nhà của Lợi Hồ ở đâu. Ông ta có một đứa con gái mới 10 tuổi, đang trốn ở một chỗ bí ẩn bên trong căn cứ, lần trước tôi thấy ông ta đến đó đưa đồ ăn, chờ sau khi anh xử lý xong Lợi Hồ, tôi mang anh tới nhìn một chút, đáng tiếc con gái của Lợi Hồ thế nhưng rất đẹp!”

“Đủ rồi!”

Lợi Hồ gầm lên giận dữ, đánh gãy lời nói của Phương Đại Lâm. Ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám người Thượng Ất, Lợi Hồ lại nói: “Phương Đại Lâm, tôi biết anh và đám người Hứa Thiên Bá một mực chuẩn bị muốn phản bội tôi, chẳng qua anh thật cho rằng Lợi Hồ tôi không đối phó được với những người này sao? Thượng Ất tiên sinh, không bằng anh nói với gã ta một chút, rốt cuộc ân oán giữa chúng ta là gì. Còn chuyện anh nợ tôi năm trăm vạn, đến cùng muốn trả thế nào? Hay căn bản là anh vốn không định trả, từ đầu tới cuối chẳng qua là muốn quỵ nặc lừa đảo đây!”

Năm trăm vạn? Đây là chuyện gì? Đám người nhìn qua hai người Thượng Ất và Lợi Hồ, chậm rãi nhận ra quan hệ giữa hai người này cũng không hề đơn giản.

“Thiếu nợ thì trả tiền là đạo lý hiển nhiên. Lợi Hồ, tôi nợ ông năm trăm vạn, tôi hiện tại liền trả lại cho ông!”

Thượng Ất nói xong, nỏ lưỡi gân trong tay đột nhiên giơ lên, trong phút chốc liền có một bóng đen bay lướt qua, giống như một con rắn độc mạnh mẽ cắn về phía cổ họng của Phương Đại Lâm.

“Anh muốn giết tôi? Không muốn mà...A!”

Phản ứng của Phương Đại Lâm không chậm, trong nháy mắt Thượng Ất giơ nỏ lên gã liền ý thức được sự tình không ổn. Rất hiển nhiên, Thượng Ất cũng không chấp nhận sự đầu hàng của gã. Gã trong mắt đối phương rõ ràng còn không quan trọng bằng một tảng đá ven đường.

Chẳng qua hết thấy đều đã chậm, tốc độ của nỏ lưỡi gân thật sự quá nhanh, sức mạnh lại lớn, Phương Đại Lâm mới vừa giơ cánh tay lên, đã cảm thấy cổ họng lạnh lẽo, một giây sau một thứ cảm giác ngạt thở lập tức bao phủ lồng ngực gã.

Chương 122: Đàm Phán

Phương Đại Lâm chết rồi, sau khi mũi tên xuyên qua cổ họng, cũng như tạo nên một lỗ máu to bằng nắm tay trên phần tủy sống phụ trách trung khu thần kinh của gã, chiến sĩ Vinh Diệu cường tráng rốt cuộc trở thành một vong hồn chiến sĩ Vinh Diệu!

“Ông chủ Lợi, không biết chuyện này có thể thay thế năm trăm vạn được hay không?”

Thượng Ất dùng ngữ khí nhàn nhạt hỏi, bên kia, trận chiến giữa Điền Ba và Hứa Thiên Bá cũng đi đến hồi kết, sau khi Điền Ba tiến hóa ra thể chất Tuyến Thượng Thận Diên Cuồng, gã ta dùng 5 phút diên cuồng tấn công, phá tan ý chí chiến đấu của Hứa Thiên Bá, coi đối phương như một con chó chết mà đập về phía Lợi Hồ, Thượng Ất cũng đột nhiên gầm với theo: “Lợi Hồ, tính cả tên này nữa, đủ chứ?”

“Chuyện này...”

Sắc mặt Lợi Hồ tái xanh, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú đám người Thượng Ất. Trong kế hoạch của ông ta, ông ta vốn không muốn giết chết Thượng Ất. Thượng Ất nắm giữ bí mật liên quan đến tận thế, chuyện hai bên cá chết lưới rách cũng không có gì tốt đẹp.

Điều Lợi Hồ muốn chính là dùng thực lực tuyệt đối để áp chế Thượng Ất, dùng khí thế để thu phục đối phương. Nhưng mà bây giờ lại trở thành ông ta bị đám người đó tát bôm bốp vào mặt, khí thế hùng hổ của đối phương cơ hồ ép tới mức khiến Lợi Hồ ông không thở nổi.

Phản nhân nhin! Vì kế hoạch sự nghiệp vĩ đại sau này, nhất định phải nhin xuống!

Lợi Hồ hít sâu một hơi, vẻ mặt khôi phục sự bình tĩnh, ngữ khí lạnh nhạt nói:

“Thượng Ất, cái tên phản bội Phương Đại Lâm ăn cây táo rào cây sung này chẳng qua chỉ là một tên tiểu lâu la tay chân của tôi mà thôi. Hứa Thiên Bá thực lực cường hãn nhưng cũng chỉ là một trong 32 chiến sĩ Vinh Diệu, giá trị của bọn hắn sao có thể bù đắp được năm trăm vạn trước tận thế?! Chẳng qua, Lợi Hồ tôi từ trước đến nay luôn quý trọng nhân tài, thân thủ của anh rất không tồi, không bằng thử cân nhắc gia nhập căn cứ Vinh Diệu của Lợi Hồ tôi một chút, từ nay về sau năm trăm vạn kia coi như xí xóa, tôi còn sẽ giao vị trí phó thủ lĩnh căn cứ Vinh Diệu cho anh! Thế nào,

, suy nghĩ một chút đi!”

Hít ~!

Thanh âm hít khí vang lên bốn phía, lời nói của Lợi Hồ giống như một viên đá ném vào mặt hồ yên tĩnh, đám tay chân bốn phía lập tức hít vào vô số ngụm khí lạnh!

“Bà nội cha nó chứ, có lầm không vậy, giết người của chúng ta còn muốn làm phó thủ lĩnh của chúng ta? Hồ Gia sao có thể nghĩ như vậy chứ?”

“Còn không phải sao, mấy người kia nhục nhã căn cứ Vinh Diệu ngay trước mặt chúng ta, mọi người nghe vô cùng rõ ràng, làm sao có thể để loại người đó làm thủ lĩnh của chúng ta được chứ?”

“Tôi thấy Hồ Gia là bị dọa sợ rồi, mấy người đàn ông kia quả thật rất lợi hại, nhất là cái người trẻ tuổi dùng nỏ kia, cơ hồ là một mũi tên một mạng người, thật là tà môn.”

“Có lợi hại hơn nữa thì như thế nào, chúng ta đông người như vậy sợ hấn cái éo gì chứ! Tôi nói Lợi Hồ chính là sợ đến nhũn chân rồi đi, anh em chúng ta cũng không thể giống cái thứ hèn nhát không có trứng đó được!”

Bàn luận âm ỉ, tinh thần xúc động, bất an và phần nộ bắt đầu lan tràn nhanh chóng trong đám người, chẳng qua chỉ vì thủ đoạn lúc thường của Lợi Hồ nghiêm khắc, một số thành phần hung hãn mặc dù ngo ngoe muốn động nhưng vẫn không dám dẫn đầu sinh sự giống như Hứa Thiên Bá, chỉ dám đứng tại chỗ xì xào bàn tán.

“Phó thủ lĩnh căn cứ? Ha ha, ra tay thật là hào phóng. Chẳng qua đừng vội, chuyện tôi nợ ông năm trăm vạn đã xí xóa nhưng mà chuyện ông trắng trợn cướp đi thuốc kích hoạt của tôi còn hạ độc tôi, chuyện này thì phải tính toán thế nào đây?” Thượng Ất lạnh lùng cười, bên trong ánh mắt lộ ra một tia kiên quyết.

Thượng Ất không hiểu tại sao Lợi Hồ phải bày ra bộ dạng khiêm tốn, bởi vì mặc dù tổn thất mấy tên tay chân, Lợi Hồ vẫn như cũ chiếm được ưu thế tuyệt đối. Thượng Ất chỉ biết là mâu thuẫn giữa hần và Lợi Hồ không phải chỉ dùng dăm ba câu liền có thể giải quyết.

Chặn đường hần giành được thuốc kích hoạt, lại hạ độc bên trong thuốc dẫn đến hần suýt nữa chết trong tay Tiến sĩ L, hôm nay hần giết mấy tên tay chân của Lợi Hồ trước mặt mọi người...Thượng Ất biết được, giữa hần và Lợi Hồ đã là cục diện không chết không thôi, hần không nghĩ ra tại sao Lợi Hồ lại làm như vậy, cũng hoàn toàn không quan tâm nguyên nhân ông ta làm thế để làm gì.

Trừ khi xuất hiện kỳ tích, nếu không hôm nay chỉ có hai loại kết quả, hoặc là Lợi Hồ chết hoặc là hần chết.

“Anh muốn tính thế nào? Thuốc kích hoạt ở trong tòa nhà sau lưng tôi, nếu anh muốn tôi liền trả lại cho anh!” Lợi Hồ bình tĩnh nói, đồng thời ra lệnh cho tay sai mang hai người từ trong tòa nhà ra, khẽ vươn tay đẩy về phía Thượng Ất, nói: “Chuyện hạ độc hại anh tôi thừa nhận, chẳng qua anh cũng không bị độc chết, không phải sao? Hôm nay tôi giao hai người bạn này cho anh, đủ để đền bù chuyện hạ độc rồi chứ?”

Vương Duyệt? Hồ Hoa Dương?

Nhìn hai người vẻ mặt chật vật, toàn thân vừa bắn vừa hôi, tâm tình Thượng Ất vừa phức tạp lại vừa xoắn xuýt. Hai người họ trong lòng Thượng Ất cũng có thể xem là người đáng tin cậy, nhưng vạn vạn không ngờ tới bọn họ lại phản bội hãn, đem chuyện vật liệu dự trữ tiết lộ cho đám người Đỗ Vũ. Bây giờ nhìn dáng vẻ chật vật của hai người bọn họ, hai phòng đồ ăn, thuốc men và đồ dùng trẻ sơ sinh đoán chừng là không xong, sớm đã bị Lợi Hồ phái người dọn đi cả rồi.

Suy đoán được tình huống đã xảy ra, sắc mặt Thượng Ất trở nên xanh xám. Sống hai đời người, chuyện Thượng Ất ghét nhất chính là bị phản bội, nhất là bị người hãn tin tưởng phản bội. Lần nữa dùng ánh mắt lạnh lùng đảo qua mặt của hai người Vương Duyệt, Thượng Ất lạnh lùng hỏi: “Hồ Hoa Dương, tôi không muốn hỏi nguyên nhân tại sao anh phản bội tôi, anh chỉ cần nói cho tôi biết những thứ đó đang ở đâu, sau đó tôi sẽ để cho anh được chết một cách thống khoái!”

“Thượng Ất tiên sinh, thật xin lỗi, tôi không cố ý muốn phản bội anh, tôi tới đây là bởi vì...” Hồ Hoa Dương vừa nói vừa nhìn thoáng qua Vương Duyệt bên cạnh, ngữ khí mang theo tia kích động nói:

“Là bởi vì Vương Duyệt cô ta nói, chỉ cần tôi có thể tìm ra đồ ăn, cô ta liền sẽ dẫn tôi đi tìm người của Chính Phủ, dùng đồ ăn để trao đổi tin tức của vợ con tôi ở nông thôn...Thượng Ất tiên sinh, tôi rất nhớ con của tôi, tôi không còn cách nào nữa mới dẫn bọn họ tới đây, nghĩ muốn lấy một chút đồ ăn, phần còn lại vẫn để lại cho anh. Nhưng mà không ngờ vừa tới đây, những người này không nói hai lời liền giết sạch những người bảo vệ đó, chỉ để lại hai người là tôi và Vương Duyệt. Thứ anh muốn đang được giấu ở phòng số 1 lầu 5 tòa nhà số 12 và tòa nhà số 22...”

“Đủ rồi, Hồ Hoa Dương! Anh là kẻ ngu sao, anh nói ra địa điểm cất giữ đồ ăn rồi, chúng ta còn có thể sống sao?” Vương Duyệt điên cuồng hô lên, trên gương mặt vốn dĩ trắng trẻo xinh đẹp dính đầy vết máu và bùn đất, khiến cả người cô ta nhìn qua giống như một người đàn bà điên.

“Không nói thì chúng ta liền có thể sống sao?” Hồ Hoa Dương thê lương lắc đầu, quay đầu nói với Thượng Ất: “Thượng Ất tiên sinh, tôi chỉ có một chuyện muốn thỉnh cầu, nếu như trong tương lai anh có thể gặp được vợ con của tôi, xin giúp tôi chiếu cố bọn họ một chút. Một địa điểm cất giữ vật tư còn lại chính là phòng số 4 tầng 5 tòa nhà số 22!”

“Vương Cường, An Tinh Vũ hai người các anh mang theo Điền Ba lập tức đi đến hai căn phòng đó, nhớ kỹ cố gắng lấy thêm một chút thuốc men và đồ dùng cho trẻ sơ sinh, toàn bộ đều theo kế hoạch ban đầu mà hành động, sau khi lấy được đồ không nên dừng lại, lập tức rời khỏi đây!”

Chuyện quan trọng nhất trong chuyến đi này chính là biết được địa điểm cất giữ vật tư, Thượng Ất rất nhanh sắp xếp cho đám người hành động dựa theo kế hoạch ban đầu. Không hiểu vì sao, từ sau khi gặp tên Bàn Tử Hoa Đa Tình, trong lòng Thượng Ất vẫn luôn có chút bất an và khẩn trương. Thượng Ất không biết nguyên nhân là gì nhưng hẳn biết ở kiếp trước, phạm là những việc có liên quan đến tên Bàn Tử Hoa Đa Tình, hơn phân nửa đều không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Thậm chí Thượng Ất còn suy đoán, lượng phần tử nhỏ bé lúc trước hẳn thử thu thập trong không khí, muốn đạt được loại năng lực dự đoán thần kỳ như Bàn Tử cũng không hề hoàn toàn thất bại, tên Bàn Tử này chính là một cái máy thu lớn, Thượng Ất dựa vào cậu ta có thể cảm nhận được một chút lượng phần tử vi lượng, chỉ là Thượng Ất hẳn không ý thức được mà thôi.

Mà bây giờ, lượng phần tử vi lượng này lại mơ hồ nhắc nhở hẳn, giống như sắp có chuyện không tốt gì đó sắp xảy ra.

Có thể là chuyện gì đây? Thượng Ất nhìn về hướng Bàn Tử Hoa Đa Tình phía sau, lúc dị năng của Thượng Ất cảm giác được, thân ảnh của Bàn Tử, Văn Phi và Vương Phương đã sớm biến mất, những gì còn lại chỉ là một thế giới kỳ quái tràn đầy màu sắc sặc sỡ!

Chương 123: Vả mặt dựa vào tốc độ

“Thượng Ất, hai chúng ta cũng không có thù sâu hận lớn gì, những chuyện trong quá khứ chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi. Lợi Hồ tôi là một người làm chuyện lớn, anh muốn thế nào mới có thể làm việc cho tôi? Nói đi, chỉ cần là chuyện tôi có thể làm được, tôi đều sẽ đồng ý với anh!” Lợi Hồ lớn tiếng hỏi, đồng thời vung tay sai khiến đám thuộc hạ bao vây, bộ dạng giống như nếu Thượng Ất không đồng ý thì sẽ không thả cho đám người của hắn đi.

“Thật sự là yêu cầu gì cũng đều đồng ý sao?” Nhìn qua đám thuộc hạ như hổ rình mồi xung quanh của Lợi Hồ, Thượng Ất mỉm cười, đưa tay chỉ lão Triệu Khiêm, lạnh nhạt nói: “Tôi muốn gì, ông hỏi lão đi!”

“Hỏi tôi? Làm sao tôi biết nói yêu cầu gì...” Theo bản năng Triệu Khiêm liền muốn xua tay, bỗng nhiên nhìn thấy Thượng Ất dùng vẻ mặt đầy thâm ý nhìn mình, đột nhiên nghĩ đến Thượng Ất đã nhắc tới ước vọng muốn xây dựng một quốc gia xã hội chủ nghĩa lý tưởng, trên mặt lập tức tỏ vẻ vinh quang, dùng ngữ khí nghiêm túc nói với Lợi Hồ:

“Lợi Hồ, yêu cầu của chúng tôi rất đơn giản. Thứ nhất, giao tất cả vật tư trong tay ông ra đây, từ nay về sau tất cả đồ ăn, thuốc men đều là của chung, được phân phát theo nhu cầu của mọi người. Đương nhiên từ nay về sau, mỗi người ở đây đều phải làm việc, tôi định dựa theo năng lực và sở trường của mỗi người, chia mọi người thành bốn nhóm, chi tiết thì sau này nói sau. Thứ hai...”

Triệu Khiêm đang thao thao bất tuyệt chuẩn bị nói đến yêu cầu thứ hai, đột nhiên lại bị tiếng bàn tán xung quanh cắt đứt. Tất cả mọi người đều nhìn Triệu Khiêm, giống như đang nhìn một kẻ điên, tiếng chửi rủa và ngờ vực không ngừng truyền vào tai Thượng Ất.

“Đậu xanh, lão già này điên rồi hả, loại lời nói ngu ngốc này mà cũng nói ra được? Chia đều vật tư, dựa theo nhu cầu? Dựa vào cái gì chứ, ông đây là

chiến sĩ Vinh Diệu, dựa vào đâu mà phải hưởng đãi ngộ giống như cái bọn rác rưởi không bằng heo chó kia chứ.”

“Không sai, tôi biết lão già này, lão chính là một kẻ điên. Trước tận thế, lão già này lúc ở trong khu dân cư đã hô hào cái gì mà thành lập một quốc gia xã hội chủ nghĩa, cái loại hàng ngu ngốc này sao có thể sống đến giờ vậy?”

Không đồng ý à...Thượng Ất bình tĩnh giơ nỏ lên, mũi tên ánh lên ánh sáng lạnh lẽo nhắm về một phía, tiếng bàn tán giống như ngọn lửa gặp nước, nhanh chóng nhỏ dần. Lúc trước, tình cảnh Thượng Ất dùng ba mũi tên xử lý ba chiến sĩ Vinh Diệu vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt, ai cũng không muốn dùng mạng nhỏ của mình để trải nghiệm.

“Mày đừng cho là tụi tao sợ cái nỏ rách nát của mày, mỗi lần mày cũng chỉ có thể giết được tối đa một người, tụi tao có đến mấy trăm người, tao cũng không tin...A!”

Luôn luôn có người không tin diêm xấu, lúc Thượng Ất giơ nỏ nhắm một người đàn ông đứng bên cạnh Lợi Hổ, người đàn ông trẻ khoảng chừng hai mươi tuổi này lòng đầy căm phẫn kích động bạn bè bốn phía. Đáng tiếc cậu ta chỉ nói được một nửa, ngay khi cậu ta tưởng tượng đến cảnh chỉ cần cậu ta vung cánh tay, mọi người liền xông lên thì dây nỏ của nỏ lưỡi gân trong tay Thượng Ất rung lên một cái, chỉ một giây sau, trên trán người đàn ông trẻ tuổi này liền có thêm một cái lỗ máu thật sâu.

Một tên mất mạng! Âm sát ngay trước mặt mọi người! Thượng Ất không nói lời nào giết chết đối thủ, động tác tỉnh táo giống như là giết một con chó vậy!

“Triệu Khiêm, ông nói tiếp đi, điều thứ hai là gì?”

Thượng Ất hời hợt lên dây nỏ lần nữa, giống như hoàn toàn không quan tâm đến đám thuộc hạ của Lợi Hổ đang tức giận dùng mấy chục cây súng nhắm ngay hắn!

“Điều thứ hai là, từ nay về sau, ở đây sẽ xây dựng một lượng lớn công trình công cộng. Ví dụ như trường học, bệnh viện, phương tiện vận chuyển, nhà

máy chế tạo vũ khí...” Triệu Khiêm nuốt một ngụm nước bọt, len lén liếc Thượng Ất một cái, trong lòng tràn đầy chấn động và sùng bái.

Trên đường tới đây, lão đã tham khảo sơ qua với Thượng Ất, lão biết Thượng Ất muốn tạo ra một thế giới giống như thế giới trước lúc tận thế, chỉ vì muốn con trai hắn là Thượng Nhạc Nhạc có một tuổi thơ bình thường như bao đứa trẻ khác.

Triệu Khiêm chỉ có thể cảm thán ý tưởng của Thượng Ất quá điên cuồng, thậm chí còn điên cuồng hơn việc lão muốn tạo ra một quốc gia xã hội chủ nghĩa nữa, chuyện này không chỉ cần dùng niềm tin để chống đỡ mà còn cần phải có thực lực mạnh mẽ như thần mới có thể đảm bảo thành công.

Mà hiện nay, lão cảm thấy Thượng Ất sẽ phải đưa ra một số “Thần Tích”, nếu không lúc lão nói đến điều thứ ba, những hung đồ đối diện chắc chắn sẽ xông lên xé xác bọn họ.

“Thứ ba, từ nay về sau, tất cả phụ nữ ở đây đều sẽ trở thành “Cửa Công”, các cô ấy đều sẽ được trông coi cẩn thận, sẽ được kết duyên với người đàn ông thông minh nhất, mạnh mẽ nhất trong nước. Đứa trẻ sinh ra sẽ được mang đến phủ nội vụ của đất nước lý tưởng, sau khi trải qua huấn luyện bọn chúng sẽ trở thành quốc dân của đất nước lý tưởng, đồng thời cũng là “Con cháu của Tổ Quốc” trở thành nhân vật quan trọng.”

Vù!

Triệu Khiêm vừa nói ra điều thứ ba, đám người liền hoàn toàn náo loạn. Kể cả Lợi Hồ, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt phẫn nộ và điên cuồng nhìn Thượng Ất.

“Ha ha ha, rất tốt, rất tốt!”

Lợi Hồ ngửa mặt lên trời cười to, ngón tay chỉ Thượng Ất khẽ run, ai cũng có thể thấy được, lúc này Lợi Hồ đang kiềm nén lửa giận.

“Mày tìm một lão già điên đến nhục nhã tao, lại còn muốn phụ nữ của Lợi Hồ tao, tao thật rất muốn biết, mày lấy tự tin từ cái nỏ rách nát đó hay là từ sự cuồng vọng vô tri? Chẳng qua chuyện đó cũng không quan trọng, chờ

tao xử lý mày xong, tao sẽ đích thân đến tiểu khu Hoa Tụng ở thủ đô, nếu như người phụ nữ của mày chưa chết, tao sẽ an bài cho 365 thuộc hạ thay phiên hầu hạ ả, để ả được nếm trải tư vị của đàn ông trong thiên hạ! Về phần con của mày...Tao sẽ chăm sóc nó như con ruột, để nó cảm thấy tao mới là cha ruột của nó, ha ha ha!”

“Nói đủ chưa? Chuẩn bị tốt rồi thì...Chịu chết đi!”

Trong lời nói mang theo vô tận hàn ý, dưới chân Thượng Ất đột nhiên phát ra một tiếng vang trầm. Sau đó một cái bóng mờ lấp lóe, Lợi Hồ chỉ cảm thấy hoa mắt, cơn ớn lạnh trong nháy mắt bao phủ toàn thân ông ta.

“Chuyện này không thể nào, sao tốc độ của mày có thể nhanh hơn cả tốc độ tên bay chứ?”

Nhìn dáng người thon gầy tản ra sát ý vô tận trước mặt, lông tơ toàn thân Lợi Hồ dựng đứng như con mèo bị kinh sợ lúc bị hù, nhìn chăm chăm Thượng Ất giống như thấy quỷ. Tốc độ của Thượng Ất quá nhanh, nhanh đến mức dường như không có cả bóng, chỉ trong một cái chớp mắt liền lập tức từ vị trí cách 20 mét đi đến trước mặt ông ta, thậm chí Lợi Hồ còn không có cả thời gian phản ứng.

“Điểm chí mạng nhất của mày chính là mày quá tự tin...” Thượng Ất nhẹ nhàng nâng tay phải lên, lúc này trong tay hắn cũng không có nỏ, nói: “Tao vốn định giữ cho mày một mạng nhưng mày đã nói ra điều không nên nói. Tao đã từng thề, đời này sẽ không cho phép ai nhục nhã vợ con của tao!”

“Bộp!”

Lời Thượng Ất còn chưa dứt, một tiếng tát tai vang dội đã truyền đến từ mặt Lợi Hồ. Ngay trước mặt mấy trăm người, Thượng Ất lúc này là chân chân chính chính “vả mặt” Lợi Hồ. Mà sau đó, tiếng tát tai liên tiếp vang lên trong không trung, từng tiếng tát tai vang dội giống như ma chú, không ngừng đánh vào nội tâm của mọi người, khiến cho bọn họ cảm thấy dường như mình đang ở trong một cơn ác mộng hoang đường nhất!

Hoàn toàn không tránh được...Bất luận Lợi Hồ giãy dụa như thế nào, tránh né, điên cuồng phản công...Những tiếng tát tai vang dội kia vẫn chính là

không tránh được. Chỉ trong ngắn ngủi vài giây, mọi người đã không nhớ rõ được là đã nghe được bao nhiêu tiếng tát tai. Giống như điều hâu chơi đùa chim sẻ, mèo con vờn chuột, Thượng Ất dựa vào tốc độ không tưởng, ngay trước mặt mọi người điên cuồng đuổi theo tát vào mặt Lợi Hồ!

Mãi đến khi dường như Thượng Ất cảm thấy đánh như vậy có hơi phiền, Lợi Hồ mới có thể thở dốc, dùng giọng nói mơ hồ nói:

“Đừng đánh nữa...Tôi phục rồi, đồ vật và phụ nữ...Đều thuộc về anh!”

Chương 124: Đàn Châu Chấu Thoái Hóa

“Bốp!”

Lại là một âm thanh khiến cho hàm răng của người nghe cảm thấy run rẩy...Đám người đồng tình nhìn Lợi Hồ, mặt Lợi Hồ lúc này đã sưng như cái đầu heo, hai mắt lại càng thâm, biến thành hai khe hở, chỉ lúc ánh mắt ngẫu nhiên chuyển động mới khiến cho người ta ý thức được Lợi Hồ vẫn còn duy trì được sự tỉnh táo, chứ không phải đã bị bàn tay của đối phương đánh cho choáng váng.

“Bây giờ biết cầu xin tha thứ rồi sao?”

Thượng Ất lạnh lùng nhìn Lợi Hồ đang nửa quỳ trên mặt đất, tức giận trong lòng dần dần lắng xuống. Lúc này bộc phát đã tiêu hao hơn phân nửa năng lượng trong cơ thể hắn, đặc biệt là sau khi di chuyển, hai chân liền có cảm giác tê dại và sưng đau, khiến cho Thượng Ất cảm thấy cực kỳ không quen. Thượng Ất thầm đoán, nếu như hắn muốn mạnh mẽ duy trì loại trạng thái di chuyển này, chỉ sợ nhiều nhất trong 5 phút, hai chân liền sẽ bị phế. Ngoài ra, các bộ phận khác trên cơ thể hắn rõ ràng là còn chưa được cường hóa đủ...Thượng Ất nghĩ muốn nâng tay lên nhìn cẩn thận, một cơn đau thấu xương liền như thủy triều truyền dọc từ cánh tay phải đến đại não, cả cánh tay phải đều là một trận tê dại.

Bởi vì quá mức tức giận, lúc Thượng Ất tát Lợi Hồ, việc dùng sức lớn cũng khiến cho tay phải của hắn vừa sưng vừa đỏ, hiện tại năm ngón tay của hắn nhìn còn to gấp đôi lúc bình thường. Trong đó, có mấy lần dùng lực quá mạnh, một vài chỗ xương ngón tay giống như là bị nứt, truyền đến cơn đau như kim châm muối xát.

“Xem ra mình còn phải tranh thủ thời gian thu thập tinh hạch năng lượng sinh vật, đặc biệt là loại tinh hạch cấp hoàn mỹ kia. Chỉ cần có thể thắp sáng toàn bộ ngôi sao ở vị trí hai chân trong tinh đồ, chỉ có như vậy mình mới có thể vĩnh viễn duy trì tốc độ như gió này, đứng ở thế bất bại. Sau đó, nhất định phải thắp sáng ngôi sao ở vị trí hai tay. Khiếm khuyết hiện nay của mình chính là năng lực tấn công sắc bén, nếu lại gặp loại đối thủ da dày thịt béo như Lợi Hồ, loại chuyện đả thương đối thủ một ngàn, tự tổn hại tám trăm này quả thật là không chịu nổi. Chẳng qua so với tốc độ kinh khủng

của hai chân, hai tay sẽ xảy ra biến hóa cổ quái nào đây...Thật là mong chờ có thể sớm nhìn thấy sự biến hóa đó mà!”

Lắc lắc cánh tay, Thượng Ất khôi phục lại từ trong trầm tư. Hẩn lạnh lùng liếc qua Lợi Hồ đã cơ hồ muốn té xỉu, quay đầu nói với Triệu Khiêm:

“Tên này giao cho ông, giải quyết ông ta trong vòng ba phút, không nên để lại người sống!”

“Được rồi, tôi đã sớm nghĩ kỹ cách xử lý tên này như thế nào rồi.”

Triệu Khiêm nói, trên da mặt khô quắt nổi lên một nụ cười âm trầm, khẽ vươn tay tóm cổ Lợi Hồ kéo đến một cái giếng bên cạnh khu dân cư, nắm đầu Lợi Hồ kê lên miệng giếng, móc từ phía sau ra một cây dao gọt trái cây sắc bén, cười hắc hắc nói: “Hồ Gia, lúc trước, lúc mày ném tao vào hố phân, thật sự không nghĩ đến sẽ có một ngày này sao? Mày yên tâm, tao cũng không tàn nhẫn như mày, tao sẽ không để cho mày bị mùi hôi thối hun chết, tao sẽ cho mày một trận thống khoái! Tao rất kính trọng Hồ Gia, bái bai ngài nha!”

Phụt phụt!

Một dao xẹt qua cổ họng của Lợi Hồ, máu tươi phun ra như suối, chỉ trong nháy mắt đã phun xa hơn ba mét. Lợi Hồ bất lực ôm lấy cổ họng, hai chân giãy đạp tứ phía, lại bị Triệu Khiêm đứng một bên thừa cơ đạp ngay giữa lưng, Lợi Hồ lập tức như quả bóng bị xì hơi, ngã xuống nước bên dưới giếng sâu hơn mười mấy mét, dần dần biến mất trong tầm mắt của mọi người, hoàn toàn không nhìn thấy nữa!

“Hồ Gia!”

Bốn phía truyền đến một trận tiếng gầm thét bi phẫn, trong đám người còn có 2, 30 người trung thành với Lợi Hồ, những người này trơ mắt nhìn thấy Lợi Hồ chết trong tay lão già Triệu Khiêm tay trói gà không chặt, liền lập tức muốn xông lên báo thù cho Lợi Hồ.

“Vù ~!” “Vù ~!” “Vù ~!”

Âm thanh đặc biệt của nổ lựu đạn gần gũi vang lên, lúc từng mũi tên bay lướt qua, nhất định sẽ có một người ngã xuống. Lúc này Thượng Ất giống như sát thần, vừa tránh né công kích của đối thủ vừa tinh táo và tàn khốc lần lượt hoàn thành những lần ám sát.

Rất nhanh, xung quanh chỉ còn lại đám ác đồ chạy tán loạn. Thượng Ất thể hiện sự lạnh lùng và tuyệt tình, thêm vào đó là thực lực mạnh mẽ áp đảo, triệt để phá tan phòng tuyến tâm lý của bọn chúng. Lợi Hồ đã chết, chiến sĩ Vinh Diệu cũng chỉ còn có lác đác mấy người còn sống, lúc này chỉ có đồ ngu mới liều mạng xông lên. Người thông minh một chút liền thừa dịp hỗn loạn mà bắt đầu cướp vật tư, người đàn độn một chút thì sẽ chỉ la to chạy trốn.

Thượng Ất lạnh lùng nhìn mọi chuyện, hẳn không nhanh không chậm lặp lại quá trình lên dây, bắn tên, lại lên dây, lại bắn tên.

Thượng Ất cũng không định tha cho những chiến sĩ Vinh Diệu kia, những người này đã từng nếm trải hương vị của thuốc kích hoạt, chỉ cần không chết thì đều sẽ trở thành kẻ địch tiềm ẩn. Thượng Ất không hi vọng chỉ vì mình nhất thời mềm lòng mà lại tạo ra một tên giống như Lợi Hồ. Những người này nhất định phải chết, một người cũng không thể giữ lại!

Thượng Ất lạnh lùng bắn tên ám sát mục tiêu, trong lúc đó có mấy chiến sĩ Vinh Diệu muốn thừa cơ chạy trốn, lại bị đám người Vương Cường, An Tinh Vũ đứng một bên nhanh nhẹn dùng súng ngăn lại, cuối cùng dưới kỹ thuật bắn tên chuẩn xác của Thượng Ất, toàn bộ chiến sĩ Vinh Diệu đều trở thành từng cỗ thi thể.

“OK! Dọn sạch chiến trường, đi lấy chiến lợi phẩm thôi!”

Chỉ huy đám người Vương Cường nhặt cái rương chứa thuốc kích hoạt đang nằm trên mặt đất lên, Thượng Ất dẫn theo bọn họ đi đến tòa nhà cao nhất. Thượng Ất muốn đoạt lại số thuốc kích hoạt còn lại mà Lợi Hồ đã cướp đi, những thứ này còn quan trọng hơn cả thức ăn hay thuốc men!

Nhưng mà đúng lúc này, phía chân trời đột nhiên truyền đến một thứ âm thanh kỳ quái. Sau đó, bầu trời vốn dĩ chói chang ánh mặt trời bỗng trở nên

tối mịt, giống như bị một đám mây đen che khuất, quảng trường rộng khoảng hơn một vạn mét vuông trước tòa nhà lập tức bị bóng tối che khuất.

“Đậu xanh, lão đại Thượng Ất, anh mau nhìn đi, những thứ đang bay trên trời kia là cái thứ quỷ gì chứ? Hình như là...Hình như là châu chấu?!”

Thị lực của Vương Cường rất tốt, đại khái là do thuốc kích hoạt đã cải tạo cặp mắt của cậu, cho nên cậu là người đầu tiên nhìn thấy rõ ràng, thứ phát ra âm thanh xoát xoát kỳ quái trên bầu trời chính là do một đàn châu chấu không biết bao nhiêu con đang bay tới phát ra.

“Thật sự là châu chấu, bọn chúng cũng lớn quá rồi đi, vậy mà còn to hơn cả cục gạch?”

Nhìn đàn châu chấu phô trương bay đến, An Tinh Vũ hoảng sợ kêu lên. Những con châu chấu này toàn thân màu vàng đất, hình dạng bên ngoài cũng không khác gì những con châu chấu bình thường. Chỉ là lớn hơn gấp mấy chục lần bình thường, từ xa nhìn tới giống như một đám gạch màu nâu xanh đang bay đến chỗ bọn họ.

“Đàn châu chấu thoái hóa? Một trong ba loại côn trùng thoái hóa được xem là có tính hủy diệt nhất trong kiếp trước, đàn châu chấu thoái hóa?!”

Nhìn đàn châu chấu càng lúc càng tới gần, Thượng Ất vô cùng khiếp sợ đến ngẩn cả người. Hắn không thể tin vào hai mắt của mình nữa, những con châu chấu thoái hóa này ngoại trừ không ăn đồng loại, cái gì cũng có thể ăn, ở kiếp trước chính là cơn ác mộng của tất cả sinh vật sống.

Những con côn trùng biến thái này có bốn đôi hàm hình lưỡi dao, thực lực của mỗi cá thể không mạnh, ngay cả những con kiến đen thoái hóa mà Thượng Ất gặp lúc trước cũng có thể xử lý chúng một cách nhẹ nhàng. Nhưng khi những con châu chấu này tụ tập vào một chỗ, chính là lúc cơn ác mộng của con người bắt đầu. Dưới bộ hàm không từ bất cứ thứ gì của bọn chúng, chúng có thể ăn sạch một thành phố chỉ trong vòng một ngày.

Không sai, chính là ăn sạch! Bọn chúng sẽ đậu trên từng tòa nhà xi măng cốt thép, chỉ trong vòng mấy giờ liền gặm những tòa nhà đó thành bụi phấn. Những loại axit mãnh liệt trong dạ dày của chúng sẽ hòa tan toàn bộ vật

chất, cuối cùng biến đồ ăn trở thành một loại phân tán ra mùi hôi chua, bị thải ra rải rác ở mọi góc ngách trên mặt đất.

Thượng Ất nhìn đàn châu chấu thoái hóa đen nghịt đang bay đến, không tự chủ được rùng mình một cái. So với việc bị đám châu chấu này bao vây gặm cắn, Thượng Ất tình nguyện bị thần lằn độc đuôi đỏ cắn một trăm lần. Châu chấu thoái hóa giống như một bác sĩ ngoại khoa có thủ đoạn cao siêu, bọn chúng có thể phân giải da, cơ bắp và xương cốt của bạn thành mấy trăm mẫu, ăn sạch trong nháy mắt. Mà trước khi chết, bạn chỉ có thể tận mắt nhìn thấy bọn chúng tận hưởng hương vị máu thịt của mình!

Đàn châu chấu thoái hóa, bị những người sống sót xem là loài côn trùng đến từ địa ngục...Chỉ vùn vùn một tuần sau tận thế, cứ xuất hiện một cách quỷ dị trước mặt Thượng Ất như vậy!

Chương 125: Chân Tướng Quỷ Dị

“Chuyện này tuyệt đối không thể nào! Mình nhớ rất rõ là vào lúc năm thứ ba sau khi tận thế xảy ra, đàn châu chấu thoái hóa mới lần đầu tiên quét qua phía Tây Bắc của Hoa Quốc, làm sao lại có thể xuất hiện tại thủ đô sớm như thế này được?”

Thượng Ất ngơ ngác nhìn lên bầu trời, một giọt mồ hôi lạnh theo gương mặt chảy xuống cổ hắn, thân thể cũng bắt đầu không khống chế được mà run rẩy. Lần này Thượng Ất thật sự sợ hãi, loài côn trùng này được xem là một trong ba loại côn trùng hủy diệt, sức phá hoại của chúng không phải là thứ mà con người có thể tưởng tượng được.

Kiếp trước, số lượng người chết trong miệng đàn châu chấu không dưới một trăm vạn. Nghe nói Tây Bắc Hoa Quốc phái ra mười mấy vạn quân nhân chiến đấu, chỉ trong một đêm bị đàn châu chấu thoái hóa tập kích, cuối cùng đến cả một bộ thi thể hoàn chỉnh cũng không thể tìm được, những thứ súng ống đạn dược, vũ khí hạng nặng kia đối với loại côn trùng đáng sợ này mà nói dường như chẳng có tác dụng gì cả.

Tấn công bằng lửa cũng không tòi nhưng mà ngoại trừ người sở hữu nguyên tố thuộc hệ hỏa trong truyền thuyết ra, ai có thể dùng sức của một

người để đối kháng mấy chục hay mấy trăm vạn con châu chấu thoái hóa?

Đương nhiên, nếu như không phải đối đầu với hàng trăm hàng ngàn con châu chấu thoái hóa, những con côn trùng như những cục gạch xanh này trái lại là một thứ đồ ăn cực kỳ tốt. Bên trong cơ thể của bọn chúng rất giàu protein, một người bình thường chỉ cần ăn một con liền có thể đủ lượng năng lượng cần thiết cho cả ngày.

Nếu như may mắn bắt được một con châu chấu cái, thì đó chẳng khác gì ngày hội của người sống sót. Phần bụng của châu chấu cái chứa mấy chục đến mấy trăm cái trứng lớn, mỗi một cái đều lớn bằng quả trứng gà, sau khi nấu chín, bất luận hương vị hay là màu sắc đều không khác gì trứng gà thật, lượng năng lượng sinh vật bên trong chúng lại càng gần như có thể sánh ngang với tinh hạch năng lượng.

Trong đầu nhanh chóng lướt qua thông tin về châu chấu thoái hóa, Thượng Ất đã không chút do dự xoay người chạy đi. Theo bản năng, Thượng Ất cảm thấy phải nhanh chóng rời khỏi nơi này một chút, sự xuất hiện của những con châu chấu thoái hóa này quá mức kỳ lạ, khó mà hiểu được.

Căn cứ theo lý thuyết sinh tồn trong tận thế, chỉ khi một loài sinh vật mất đi điều kiện, hoàn cảnh sống hoặc bị thiên địch truy sát thì những sinh vật này mới có thể tụ tập nhau lại để tìm nơi ẩn núp khác với số lượng lớn như vậy. Lúc trước, kiến đen thoái hóa chính là như vậy, vì bị loài thú ăn kiến truy sát mà những con kiến đen thoái hóa đó mới phải bất đắc dĩ rời khỏi rừng cây, tụ tập lại chạy về phía khu nghỉ dưỡng của con người.

Nhưng bây giờ tận thế mới chỉ xảy ra một tuần thôi, thảm thực vật vẫn tươi tốt và phong phú, đối với châu chấu thoái hóa, trong đó có vô số loại thực vật thích hợp làm đồ ăn của châu chấu. Thêm vào đó tận thế chỉ mới bắt đầu, chuỗi thức ăn cũng chưa hoàn toàn được tạo dựng, có thể khẳng định một điều rằng, trước mắt thì loài châu chấu thoái hóa hoàn toàn không có thiên địch... Nhưng hết lần này đến lần khác bọn chúng lại tụ tập cùng một chỗ tạo nên sóng côn trùng hủy diệt, nhìn từ góc độ sinh vật học, loại tình huống này khá là kỳ lạ. Chuyện này giống như là những con châu chấu thoái hóa này cố ý tụ tập lại vì một chuyện gì đó, hơn nữa nhìn phương hướng mà chúng bay tới giống như là... Vị trí của Thượng Ất!

“Em gái mày chứ, sẽ không phải thật sự bay về phía tao chứ hả?!” Thượng Ất vừa chạy cửa kêu bọn người Vương Cường chạy theo.

Chỉ trong vòng nửa phút ngắn ngủi, đám mây đen châu chấu thoái hóa đã ủa tới vùng phụ cận, liếc nhìn lại khoảng cách giữa hai bên thậm chí còn không đến một trăm mét. Thật sự nếu không tăng tốc nhanh chóng chạy khỏi đây, một khi bị đàn châu chấu thoái hóa cuốn lấy, hậu quả thiết tưởng không thể nào chịu nổi.

Về phần những vật tư và thuốc kích hoạt bị Lợi Hồ giấu trong tòa nhà... Thượng Ất quay đầu nhìn những con châu chấu thoái hóa bắt đầu xà xuống, trên mặt lộ vẻ không cam lòng. Hơn một vạn phần thuốc kích hoạt đấy, có số thuốc đó Thượng Ất hoàn toàn có thể tạo ra một đội ngũ mạnh mẽ cho riêng hẳn. Bây giờ vì cái mạng nhỏ, chỉ có thể nhịn đau mà từ bỏ!

“Lão đại, tại sao chúng ta lại phải chạy chứ, những con châu chấu này mặc dù to một chút nhưng chúng ta chỉ cần trốn đi là OK rồi. Những cái tên đáng ghê tởm kia, nhìn chúng ta bỏ đi, đều đang gấp rút cướp đoạt đồ vật của Lợi Hồ kia. Hừ, ngược lại hỏi cho bọn chúng, thật là có chút không cam tâm mà.”

Vương Cường thở hồng hộc nói, An Tinh Vũ kéo Điền Ba chạy theo sát phía sau, ba người dìu dắt nhau, miễn cưỡng chạy theo sau lưng Thượng Ất. Di chứng sau khi bộc phát thể chất Tuyến Thượng Thận rất mãnh liệt, toàn thân Điền Ba lúc này mềm nhũn, nếu như không có An Tinh Vũ dìu dắt lôi kéo gã ta, chỉ sợ ngay cả chân gã ta cũng không nhấc lên nổi.

“Người tham lam đều sẽ không có kết cục tốt, chỗ kinh khủng của những con châu chấu này, chẳng mấy chốc, bọn chúng sẽ cảm nhận được!”

Thượng Ất lạnh lùng nói, những người sống sót muốn đồ không muốn mạng hẳn đã gặp qua rất nhiều. Bọn chúng cho rằng chỉ cần mình lanh lợi một chút liền sẽ không xảy ra chuyện gì nhưng mà cuối cùng, những người khôn lỏi thường là những người có kết cục thảm nhất.

Quả nhiên, Thượng Ất vừa dứt lời thì một tiếng hét thảm liền truyền đến. Đám người nhìn qua, chỉ thấy trên thân thể của một người đàn ông cường tráng bám đầy châu chấu thoái hóa, những cái răng hàm sắc bén như đao

nhọn của chúng đâm thật sâu vào da thịt của người đàn ông đó, bất luận người đàn ông đó vung vẩy hai tay như thế nào, cũng căn bản không có cách nào hất văng bất kỳ một con nào. Cuối cùng, những con châu chấu trên thân của người đàn ông đó đột nhiên bay đi, chỉ để lại một đồng máu loãng và xương vụn.

Sau đó, bọn chúng dùng phần đuôi sắc bén mà có lực bỗng nhiên búng lên, toàn thân liền nhẹ nhàng bám lên người một người phụ nữ khiến cho người này hoảng sợ thét lớn, bốn cái răng hàm sắc bén nhẹ nhàng vung lên, dễ dàng dứt ra một khối thịt lớn bằng bàn tay trên da thịt trắng nõn mịn màng của người phụ nữ kia.

Bị phanh thây lúc còn sống ở sờ...Dưới cái nhìn của mọi người, sau người đàn ông trước đó, người phụ nữ xinh đẹp này đã bị mấy chục con châu chấu phanh thây tại chỗ! Mọi người ở xung quanh thậm chí không kịp nhìn thấy đám châu chấu làm như thế nào, người phụ nữ này cứ như vậy mà biến mất trước mắt bọn họ.

“Đậu xanh rau má! Lão đại, vẫn là anh thông minh nhất, những con châu chấu này thật hung tàn...A, những con châu chấu này hình như đều bay về phía chúng ta? Fuck, không tốt rồi! Lão đại, anh xem, bọn chúng bay tới thật kì!”

Vương Cường đưa tay chỉ lên trời, quả nhiên ở phương hướng mà Vương Cường chỉ, những con châu chấu thoái hóa đồ sát người sống sót lại búng lên cao một lần nữa, không ngừng vẩy vẩy những cái cánh màu xanh vàng, bay nhanh về phía đám người Thượng Ất.

“Đúng là như vậy! Mình biết ngay là những con châu chấu thoái hóa này có vấn đề mà!”

Hai mắt Thượng Ất không ngừng lóe hàn quang, lúc này hẳn đã hoàn toàn có thể khẳng định đàn châu chấu thoái hóa tuyệt đối có vấn đề. Vả lại trong nháy mắt, Thượng Ất còn nhớ đến lúc trước gặp phải thủy triều chuột. Tình cảnh lúc đó dường như giống y đúc bây giờ, những con chuột kia không hiểu vì lý do gì mà vây quanh Thượng Ất và mẹ con Trần Phóng, lại càng không hiểu vì sao mà lấy phương thức chịu chết không ngừng chặn đánh Thượng Ất.

“Chuyện này rốt cuộc là tại sao? Tại sao lại đến chỗ của mình, những loại sinh vật thoái hóa này dường như đều điên cuồng tấn công mình? Chẳng lẽ hơi thở sinh vật của mình rất mạnh mẽ, hấp dẫn bọn chúng đến sẵn mình làm thức ăn? Không đúng, nhất định là có chỗ nào đó không bình thường! Ngẫm lại, mình phải cẩn thận suy nghĩ lại mới được! Lúc trước, lúc xuất hiện thủy triều động vật tấn công, mình đều làm chuyện gì...” Đại não của Thượng Ất liên tục hoạt động, hăn mơ hồ đoán được sau những đợt tấn công kỳ lạ này, nhất định là hăn đã bỏ qua thứ gì đó.

“Lần xuất hiện thủy triều chuột kia, mình vừa mới thu được thể chất trùng A-mip, sau khi xử lý Trần Nhị Cầu cũng đoạt được một viên tinh hạch năng lượng quý giá, thực lực đột nhiên tăng mạnh...”

Lần này mình lại vừa mới xử lý Lợi Hổ, đang chuẩn bị đi lấy thuốc kích hoạt có thể khiến mình mạnh lên và các loại vật tư, như thể thân thể của mình liền sẽ đạt được cơ hội tiến hóa càng lớn, thực lực cũng sẽ đột nhiên tăng mạnh một lần nữa...Chẳng lẽ là vì vậy?”

Thượng Ất bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, nơi đó, đàn châu chấu thoái hóa giống như một con thú khổng lồ, bị một loại sức mạnh thần bí nào đó thao túng, đang chuẩn bị cho Thượng Ất một đòn chí mạng. Thượng Ất vô thức giơ nỏ lưỡi gân lên đồng thời kéo dây, mũi tên mang theo tiếng xé gió thê lương bay về phía đàn châu chấu, sau khi không ngừng đâm xuyên thân thể mười mấy con châu chấu, cuối cùng biến mất trên bầu trời xanh thẳm. Sau đó, cái lỗ hồng bị mũi tên xé nát trên đàn châu chấu lập tức khép lại, lại lần nữa tụ lại thành một bàn tay lớn, đánh về phía Thượng Ất.

Có một thứ sức mạnh quỷ dị, đang điều khiển đàn châu chấu...Nghĩ mọi biện pháp...Để ngăn cản Thượng Ất mạnh lên!

Chương 126: Trốn chạy

Thượng Ất bỗng dừng bước, đôi chân sinh ra sức mạnh ngừng ngay làm giày tỏa mùi khét gay mũi.

Thượng Ất bị suy nghĩ của mình hù sợ, hấn bắt buộc mình tỉnh táo lại. Ngày càng nhiều dấu hiệu biểu mình điều hấn suy đoán có khả năng rất lớn. Thượng Ất nhớ lại sau khi mình cứu con bé Văn Phỉ ra thì có cảm giác bị dòm ngó từ trên trời, giờ ngẫm lại cảm giác đặc biệt bị hấn cho là ảo giác đó không phải tự hấn tưởng tượng mà có thật.

Lần chiến đấu cứu cô bé Văn Phỉ cũng vậy, rõ ràng Thượng Ất đã kiểm soát được hết thì một đàn kiến đen thoái hóa bò ra tấn công con người. Khi kiến đen thoái hóa không thể gây uy hiếp cho Thượng Ất thì ngay sau đó hấn đụng phải thú ăn kiến biến dị mạnh mẽ. Nếu trong chiến đấu hấn không đột nhiên rơi vào bầu trời sao, được con mắt trời sao cho hình vẽ thân thể người trời sao thì Thượng Ất đã sớm chết trong miệng thú ăn kiến biến dị, càng miễn bàn đột phá cực hạn tốc độ, khiến sức chiến đấu tăng lên mảng lớn.

Lần này đấu với Lệ Hồ cũng vậy, rõ ràng hấn có cơ hội có hàng vạn ổng được tề hoạt hóa, cố tình bị đàn châu chấu to thoái hóa tấn công. Nếu nói một lần là ngẫu nhiên, lần thứ hai là may mắn, vậy thì giải thích thế nào về lần thứ ba, thứ bốn?

Mắt Thượng Ất lóe tia sáng lạnh, hấn không cách nào giải thích tình huống quái dị này, không dám tìm tòi thứ ẩn giấu đằng sau. Có thể xua đuổi bầy chuột không là gì, xua đuổi đàn kiến đen thoái hóa cũng không sao, nhưng không thể xua đuổi đàn châu chấu to thoái hóa được gọi là một trong số sâu cuồng diệt thế, sức người không thể điều khiển loại sinh vật đó.

Hấn đã đắc tội với ai? Tại sao trên đường biển mạnh luôn vấp phải chướng ngại? Cảm giác bị dòm ngó từ trên trời, nhiều lần vào phút nguy hiểm đều được con mắt trời sao cứu mạng là sao?

Thắc mắc như thủy triều ủa vào trong đầu Thượng Ất, nhưng hấn không có thời gian suy nghĩ rõ then chốt trong đó, vì khoảnh khắc hấn nghĩ người đã bị mấy chục vạn châu chấu to thoái hóa kèm theo mùi tanh ủa vào nơi chật hẹp chứa đầy mấy chục mét.

Thượng Ất không chút suy nghĩ lại quay đầu bỏ chạy:

“Đàn sâu này nhắm vào tôi, chúng ta hãy chia nhau chạy!”

Phương hướng Thượng Ất chạy trốn không phải gần xe việt dã đã hẹn từ trước mà là hướng ngược lại, công viên rừng rậm thành phố gần Quê Hương Tuyệt Vời.

Thấy Thượng Ất càng chạy càng xa, Vương Cường lo âu hỏi:

“Chúng ta làm sao bây giờ hả đại ca? Biết đi đâu tìm anh?”

“Đi tiểu khu Hoa Tụng đế đô! Nhớ kỹ, ba ngày sau nếu tôi còn chưa về thì đừng chờ, hãy mang người nhà của tôi đầu vào quân đội!”

Thượng Ất nhanh như tia chớp, hăn vận dụng tốc độ đến tột độ, vài giây ngắn ngủi đã biến mất trong dãy chung cư.

Đám người Vương Cường ngạc nhiên phát hiện châu chấu to thoái hóa điên cuồng tấn công con người may mắn sống sót dường như nghe hiểu lời của Thượng Ất, đàn sâu đen kịt bay vèo vèo theo phương hướng hăn chạy trốn.

Nhìn đàn châu chấu to dần biến mất phía chân trời, Vương Cường lâm bầm:

“Đệt, đại ca uy vũ! Có khi nào kiếp trước đại ca đào ổ châu chấu, giết châu chấu chúa không? Nếu không thì tại sao đám sâu to này chỉ rượt theo một mình đại ca?”

Biểu tình của Vương Cường tràn đầy tôn sùng Thượng Ất, tuy tư thế chạy trốn hơi chật vật nhưng lấy sức mình khiêu chiến nguyên đàn sâu, cả Trái Đất chỉ có một mình hăn làm được.

“Mười giây! Chín giây! Tám giây!”

Thượng Ất vừa cầm đầu chạy vừa không ngừng đếm số, không quên chửi rủa đàn châu chấu to bay trên đầu.

Những con số này là cực hạn thể lực của Thượng Ất. Đúng vậy, khi chạy hết tốc độ thì hăn tạm bỏ lại đàn châu chấu to ở phía sau, nhưng phải trả cái giá là năng lượng trong người tiêu hao nhanh. Nhiều nhất thêm mười giây nữa Thượng Ất phải chạy chậm lại, nếu không đôi chân hăn sẽ không chịu nổi gánh nặng bị gãy, hăn cũng sẽ kiệt sức ngất xỉu.

“Châu chấu chết tiệt! Bỏ chộc mày cái gì mà sao cứ bám theo không bỏ!?”

Thượng Ất cố chịu đựng tim đập nhanh, cúi đầu nhìn dưới chân, vì dùng sức quá mạnh nên giày đã mài rách, ngón chân nát bầy. Thượng Ất thở hổn hển ngược nhìn trời, quả nhiên trên cao gần năm trăm mét có ngàn vạn con châu chấu to ngoan cường theo đuổi hắn, đập cánh vù vù.

Thượng Ất thấy vậy lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, mệt mỏi. Hắn chạy nhanh như điên từ Quê Hương Tuyệt Vời đến công viên rừng rậm đã hơn một tiếng.

Trong thời gian này Thượng Ất xuyên qua một tiểu khu cao cấp, vượt qua một chiếc cầu vượt, hai khu trung tâm thương nghiệp, một trường tiểu học. Nếu tính thời gian và khoảng cách thì trong một tiếng đồng hồ hắn một hơi chạy hết chặng đường 50km.

So sánh với hắn thì cuộc thi Marathon được gọi là cực khổ nhất con người chỉ có chặng đường hơn 40km. Thí sinh ưu tú chạy hơn 40km trong vòng bốn tiếng. Người giữ kỷ lục thế giới chạy nhanh hơn chút, nhưng chưa từng có con người nào chạy xong trong vòng hai tiếng.

Thượng Ất bất giác lại sáng tạo kỷ lục thế giới mới, hắn giảm một nửa thời gian, khoảng cách cũng dài hơn Marathon bình thường một phần tư.

Thượng Ất biết mình có thể kiên trì chạy lâu như vậy trừ sâu A Mễ Ba cải tạo cơ thể ra, quan trọng hơn là sức mạnh thần kỳ từ hình vẽ thân thể trời sao. Nếu Thượng Ất không thả sáng ngôi sao ở phần chân thì đã bị đàn châu chấu to đuổi kịp, ăn thịt rồi. Nhưng hình vẽ thân thể trời sao có thần kỳ đến đâu cũng không thể giúp bước chân ngày càng chậm của Thượng Ất nhanh hơn được, tiêu hao năng lượng to lớn khiến hắn sắp đến bờ vực tan vỡ. Thượng Ất cảm thấy mình nhắm mắt lại là sẽ ngất xỉu ngay.

Thượng Ất vừa chạy như điên vừa cố gắng giữ tỉnh táo, không ngừng cổ vũ cho mình:

“Không được, không thể bỏ cuộc! Sắp đến rồi, cố gắng thêm vài giây, sắp rồi!”

Phía trước có con sông, bờ sông là đích đến, công viên rừng rậm, chạy đến đó mới có hy vọng giữ mạng nhỏ. Vì tất cả người sống sót đã thấy uy lực của đàn châu chấu to đều biết loài sâu to thứ gì cũng có thể nuốt vào bụng này siêu biến thái, bạn có trốn trong nhà sắt cũng vô ích.

Nhưng sóng từ của hành tinh X phát xạ khiến thảm thực vật màu lục diên cuồng lan tràn với tốc độ không thể tưởng tượng, trong rừng rậm chẳng những có các loại cỏ cây thuộc tính ăn thịt, sinh vật trốn ở bên trong càng nhiều vô số kể.

Chỉ có cách trốn vào rừng cây rậm rạp, sinh vật thoái hóa khủng bố phức tạp ở bên trong mới ngăn bước chân của châu chấu to được. Thượng Ất chui vào rừng cây um tùm là sẽ có một đường sống.

Chương 127: Rượt đuổi trong rừng cây

"3, 2, 1! Tới rồi!"

Khi rừng rậm xanh tươi um tùm xuất hiện trong tầm nhìn, Thượng Ất luôn cố giữ cảm xúc bình tĩnh, hờ hững rồi cuộc dao động, tim lại đập thành thịch, tần suất dồn dập gần bằng nhịp tim của Điền Ba khi phát ra adrenalin.

Trong lòng Thượng Ất đột nhiên dâng lên cảm xúc quái lạ mà phức tạp, cảm giác đột ngột dâng trào, làm hấn bản năng ngược nhìn trời, giơ ngón giữa lên.

Thượng Ất đang dùng động tác nguyên thủy nhất biểu đạt tâm tình hiện giờ của mình. Mặc kệ mày là cái quái gì đuổi theo bố, bố không sợ, có ngon thì theo bố!

Thượng Ất dồn hết năng lượng cuối cùng tăng tốc độ vốn đã biến thái lên đến tầm cao mới khiến người lú lỏi, hấn như sao băng lao cái vèo vào trong rừng.

Bốp!

Phụt!

Xoẹt roẹt!

Các tiếng động kỳ lạ không ngừng vang lên, đó là tiếng nhánh cây quất vào mặt, cành bẻ kéo rách áo và làn da, cơ bắp bất ngờ bị mũi nhọn hoặc đâm thủng phát ra tiếng vật nhọn xuyên thịt rùng rợn.

Khuôn mặt Thượng Ất vẫn bình tĩnh lạnh lùng, nhưng nét mặt có phần đau đớn vùng vẫy.

Đau quá!

Những thực vật sau khi thoái hóa dù là cây cối cao lớn hay lùm cỏ bụi cây thấp bé, vào lúc này đều biến thành những mũi dao nhọn chìa ra ngoài, bị chúng nó chạm vào người là sẽ có thêm vết thương rướm máu.

Nhưng Thượng Ất sẽ không vì vậy mà ngừng lại, hắn một lần nữa ép thể lực còn sót lại điên cuồng xông lên trước. Càng là nơi rậm rạp Thượng Ất càng chui đầu vào, hắn không quan tâm những mảnh lá bén như dao, gai nhọn cắt vô số vết rách trên người mình, hắn chỉ biết không ngừng chui sâu vào trong.

Không có nhiều thời gian, Thượng Ất không cần quay đầu lại cũng nghe thấy tiếng vù vù khi cánh đàn châu chấu to ma sát với nhau. Thượng Ất biết rõ rừng rậm cỡ này có lẽ sẽ ngăn được một, hai trăm con châu chấu to đuổi theo, nhưng để ngăn mười mấy vạn con thì chỉ là mơ tưởng viễn vông.

Thượng Ất lại xông lên trước, dù đôi chân đã mất tri giác nhưng hắn vẫn không ngừng cố gắng, hắn biết nếu để đàn châu chấu to bao vây mình thì trừ phi có kỳ tích, nếu không kết cục tốt nhất của hắn là thành đồng phân trong rừng rậm.

Hơn nữa Thượng Ất đã quyết định rồi, hắn chẳng những cần né tránh đàn châu chấu to rượt đuổi còn phải nhốt chết chúng nó trong rừng rậm, tuyệt đối không thể để đám sâu diệt thế này bay ra uy hiếp đến mẹ con Trần Phóng, dù phải chết chung với chúng nó thì hắn quyết không để sót con nào bay ra.

Bùm!

Thượng Ất như bao cát té sập mặt, thể lực đã cạn kiệt, đầu đập mạnh xuống đất làm hấn suýt xỉu. May mắn đất bùn mềm, đồng lá cây mục nát giảm bớt lực va đập, cho hấn giữ tỉnh táo.

Không được, chỗ này chưa đủ sâu!

Thượng Ất nằm sóng soài vài giây rồi cố gắng chống tay gượng dậy. Nhưng bỗng có một con châu chấu to từ trên trời giáng xuống, bốn đôi chân phần bụng sắc bén đâm mạnh vào ngực Thượng Ất, cái miệng dữ tợn cắn sát hấn, nanh bén như bốn lưỡi dao cắn mạnh vào động mạch cổ của hấn.

Hai tay Thượng Ất bản năng đẩy ra ngoài:

“Đệt, biến cho bố, a!”

Thân thể châu chấu to thoát hóa bị đẩy lên cao nhưng tám chân sắc bén vẫn bầu chặt thịt ngực của Thượng Ất, tám lỗ máu to cỡ bàn tay phun máu ra, hấn không kiềm được rên rỉ vì đau.

“Muốn ăn bố thì bố cắn mày trước!”

Trong phút sống chết, dục vọng muốn sống mãnh liệt lại bùng nổ trong Thượng Ất, không biết lấy đâu ra sức mạnh đẩy châu chấu to thoát hóa ra, hấn thuận thể lật người lại, dùng đầu gối đè chặt cánh trên lưng châu chấu to, hai tay vòng qua dưới cầm nó, há mồm cắn ngay khúc nhô ra giữa đôi mắt nó.

“Oe!”

Thượng Ất ôm bụng nôn ra mật ở nơi đất bùn mục rữa. Hấn không ngờ máu màu xanh của châu chấu to thoát hóa có vị ghê tởm như vậy, cắn một miếng cảm giác vừa đắng vừa sấp, mùi thối nát sau khi cỏ cây thối rữa.

Sai lầm! Ai nói châu chấu to thoát hóa tươi ngon? Loài sâu này là thức ăn dở nhất Thượng Ất từng ăn, ghê tởm gấp một trăm lần.

Thượng Ất bỗng ngừng nôn, ngạc nhiên nhìn thân thể mình.

Chút máu châu chấu to thoái hóa chảy vào bụng Thượng Ất, luồng khí ấm áp thoải mái khuếch tán trong dạ dày, cảm giác sức mạnh quen thuộc chảy khắp tứ chi, đôi tay vì kiệt sức mà run bần bật cũng ngừng run.

Năng lượng sinh vật thật đậm, không ngờ trong cơ thể châu chấu to thoái hóa chứa nhiều năng lượng như vậy, không tin nổi!

Thượng Ất ngơ ngác nhìn châu chấu to co giật, lòng thầm kinh sợ. Hình thể con châu chấu to này cỡ kiến đen thoái hóa, nhưng so sánh năng lượng sinh vật ẩn chứa trong nó nhiều gấp mười lần kiến đen, đậm đặc gần như thực chất.

Thượng Ất nghĩ sơ liền đoán được đại khái lý do vì sao. Những con châu chấu to thoái hóa bị gọi là một trong ba sâu dữ diệt thế cả đời không ngừng ăn, chúng nó hút năng lượng sinh vật cũng nhiều gấp mười lần so với tất cả sinh vật loài sâu khác.

Nếu không phải vì sức phá hoại của chúng quá lớn thì tương đương với thể chuyển đổi năng lượng hoàn mỹ nhất. Thượng Ất tính sơ trong người mỗi con châu chấu to chứa năng lượng bằng năng lượng tinh hạch phẩm chất bình thường. Tức là mười mấy vạn châu chấu to thoái hóa bay trên trời cộng lại năng lượng sinh vật ít nhất bằng năng lượng mấy ngàn viên tinh hạch cấp hoàn mỹ!

Mấy ngàn viên tinh hạch hoàn mỹ chất đồng cùng nhau, Thượng Ất không dám tưởng tượng hình ảnh đó là như thế nào. Từ lúc tận thế đến bây giờ Thượng Ất trải qua sống chết nhiều lần, trước sau chỉ gặp hai viên tinh hạch sinh vật hoàn mỹ. Một viên đã đưa cho bảo tiêu Long Ba để gã một hơi đột phá cực hạn sức mạnh, tăng dị năng sức mạnh lên một bậc.

“Nếu ăn hết đàn châu chấu to thoái hóa này thì . . .”

Thượng Ất bỗng lắc đầu vứt bỏ ý nghĩ không thực tế này ra khỏi não. Thượng Ất tự tin có thể đánh chết châu chấu to thoái hóa đi lẻ, nhưng đối mặt cùng lúc mười mấy vạn con thì chỉ có Loại Thần, Tổ Thần trong truyền thuyết mới làm được.

Rôm rốp rôm rốp!

Trong rừng quanh quẩn tiếng nhai kỳ dị, Thượng Ất quần áo rách rưới người đầy vết thương ngồi dưới đất, tay nâng châu chấu to thoái hóa to cỡ cục gạch xanh căn rôm rộp. Hai cái chân châu chấu to thoái hóa co giật liên tục, đó là vì hần căn phần thần kinh nhô ra trên não của nó nên chưa chết hẳn, hai con mắt kép to tròn tròn nhìn Thượng Ất từng chút một căn sạch thân thể của nó.

Chương 128: Nhện tre ồ cây

“Ọe!”

Thượng Ất lại nôn thốc nôn tháo, nửa đứng nửa ngồi, người khó chịu đến mức mặt hần nhăn nhúm. Thân thể châu chấu to thoái hóa bị ăn trở thành đồng vàng xanh bị ối ra dính bết trên người Thượng Ất, trông hần bây giờ như quái vật hình người nặn từ tượng đất và bãi nôn.

Thượng Ất dần ngừng nôn mửa, phần xác sâu sót lại trong người đang chuyển biến thành năng lượng sinh vật dịu nhẹ cung cấp cho gen sâu A Mễ Ba. Sau khi sâu A Mễ Ba được thỏa mãn nhanh chóng phản hồi, dùng cách dịu dàng nhất đưa năng lượng sinh vật đã phân giải tu sửa, thẩm nhuần thân thể rách nát của Thượng Ất, làm hần cảm giác như được ngâm trong suối nước nóng, vô cùng thoải mái và say mê.

Phạch bộp!

Có tiếng vật nặng rớt xuống đất, Thượng Ất chợt mở mắt ra. Trước mắt hần lại có con châu chấu to thoái hóa rơi xuống, sau đó như đổ mưa đá, liên tiếp có châu chấu to thoái hóa rớt xuống đất, có một số rơi trúng vai hần.

Thượng Ất giơ cao đầu gối, hần tạm có chút thể lực tung chân đá châu chấu to trên vai mình. Không trung vang tiếng bộp, cái đầu to cỡ bàn tay của châu chấu to thoái hóa nát bầy, chất lỏng màu lục bắn tung tóe lên cỏ cây xung quanh.

Thân thể yếu ớt, răng cứng rắn vô cùng, thân thể như dụng cụ chứa năng lượng, tất cả như tác phẩm tự mâu thuẫn nhau. Thượng Ất nhìn đám châu

chấu to thoái hóa quái dị, hắn không kịp biểu đạt cảm khái trong lòng, kéo bước chân nặng nề khó khăn vào sâu trong rừng.

“Ở đâu? Những thực vật ăn thịt, sinh vật đang ở đâu?”

Thượng Ất không ngừng phân biệt hình dạng thực vật bốn phía, trong từng cánh rừng tận thế trong ký ức của hắn thì hoặc nhiều hoặc ít sẽ có thảm thực vật ăn thịt.

Ví dụ cỏ lông heo thoái hóa, những đóa hoa có hình dạng như đèn lồng nhỏ dựng ngược, bị sóng từ của hành tinh X phát xạ thoái hóa từ thực vật cấp thấp săn bắt ruồi bọ, sâu nhỏ nhảy lên thành thợ săn cao cấp có thể bắt người.

Còn có cỏ râu hàm biến dị, những thực vật thoái hóa cao hơn ba mét, chỉ dựa vào lá cây cuốn có thể cuốn chết một con thú thoái hóa biến dị ngay giữa trời.

Tóm lại Thượng Ất làm người sống lại đã vùng vẫy năm năm trong tận thế, hắn tự nhận có thể nhận ra đa số thảm thực vật ăn thịt thoái hóa cùng loại. Cho nên ngay từ đầu Thượng Ất đã nhắm vào những thực vật này, chỉ cần có một mảnh, không, vài cây thực vật cùng loại là hắn tự tin có thể nhốt chết đàn châu chấu to thoái hóa.

Nhưng Thượng Ất không được may mắn, một đường xông tới trừ thấy mảng lớn rừng tre cao kỳ lạ ra không thấy một gốc cây ăn thịt nào. Phía sau Thượng Ất là châu chấu to thoái hóa rơi như mưa xuống, đây nhóc phạm vi trăm mét, lấy hắn làm trung tâm chậm rãi xúm lại gần.

Thượng Ất bất đắc dĩ dừng bước, hắn hiểu rằng nếu vẫn không tìm thấy thực vật ăn thịt thì hắn sẽ bị nhốt chết trong rừng rậm này.

Đột nhiên có tiếng động kỳ lạ, rừng rậm tối sầm như mây đen bay qua.

Xèo xạc xèo xạc!

Có thứ gì đang đến gần, thanh âm rất quen thuộc, sẽ là sinh vật nào đây?

Thượng Ất nhướng cao chân mày, trái tim co thắt. Tiếng rơi nhẹ nhàng, tiếng bước chân luân phiên gần như không tiếng động, tiếng lông tơ ma sát lá tre, thỉnh thoảng có bóng đen vụt qua giữa cánh rừng.

Đừng nói là . . .!

Mặt Thượng Ất lộ nét mừng, sau đó bị nặng nề thay thế. Hắn không kịp suy nghĩ cẩn thận vội vàng bổ nhào xuống rễ cây gần nhất, cố gắng dán sát thân cây, không nhúc nhích nhìn chăm chăm sâu trong rừng tre. Một hình ảnh loài sâu thoái hóa khổng lồ to lớn dần hiện ra trong đầu Thượng Ất, nhện tre ồ cây, một loài côn trùng thoái hóa được gọi là khắc tinh của tất cả loài sâu trong kiếp trước của hắn.

Đó là loài nhện to, rừng tre cao bao nhiêu thì chân nhện dài bấy nhiêu, muốn hình dung bằng con số chuẩn xác nhất thì loài sâu khổng lồ này kỷ lục cao nhất là 28m, cao cỡ mười tầng lầu tòa cao ốc.

Đương nhiên chỗ khổng lồ của nhện tre ồ cây không phải thân cao mà đến từ tên của nó, ồ cây. Thân thể của nó cao lớn như một tổ chim to, bình thường có từ hai ngàn đến ba ngàn ấu trùng nhện to cỡ đầu người lớn. Khi nhện tre ồ cây đi săn sẽ dùng chân sắc bén như cây thương đâm thủng con mồi, chân nhện rút về đưa con mồi bị đâm chết vào ổ cho bầy nhện con ăn ngẫu nhiên.

Khi nhện tre ồ cây gặp đối thủ mạnh sẽ mở ổ nhện ra, nhện con như tên lửa bắn vào người con mồi, dùng mạng nhện rắn chắc khiến người tuyệt vọng trôi chạt đối thủ, hoặc mượn cơ hội chạy trốn.

Trong trí nhớ của Thượng Ất có thể nói nhện tre ồ cây hầu như không có thiên địch, điểm yếu duy nhất là giữa bụng, bên dưới miếng giáp bụng mở ra ổ nhện. Khi nhện tre ồ cây mở ổ nhện thì miếng giáp bụng to cỡ một người sẽ tự động vén lên lộ ra khí quan ẩn bên trong. Nếu có người bắt lấy cơ hội tấn công vào chỗ đó có lẽ sẽ may mắn giết vật khổng lồ này.

Thượng Ất không thể ngờ vào lúc cùng đường hắn không tìm được thực vật ăn thịt ngược lại chờ đến nhện tre ồ cây khổng lồ. Không biết đây là chuyện tốt hay xấu, trong trí nhớ của hắn thì thực lực của nhện tre ồ cây chỉ

cần một giây diệt hắc, chân nhện thô hơn cây thương ba, bốn vòng quất một cái là gãy xương đứt gân.

Thượng Ất không biết châu chấu to thoái hóa đụng phải con vật khổng lồ này sẽ xảy ra chuyện gì, kiếp trước hẳn chưa từng nghe về tình huống này, chỉ có thể nhìn hai bên không ngừng đến gần, chuyện xảy ra tiếp theo không nằm trong sự kiểm soát của hắn.

Bùm!

Nhánh cây mục bắn tung tóe, một chân nhện dài mấy chục mét cắm phập xuống đất, gợi lên gió tanh và bã xác mấy chục con châu chấu to thoái hóa bị đập chết rơi xuống người Thượng Ất như cơn mưa.

Sức mạnh thật khủng bố, diệt gọn, nhanh lẹ!

Thượng Ất nuốt nước miếng, thứ khủng bố được gọi là khắc tinh của tất cả loài sâu đang cách mặt hắn gần ba mét. Nhện tre ố cây chỉ đập một cái đã xé mở lỗ hổng trong đàn châu chấu to thoái hóa chen chúc ụa đến, vô số xác châu chấu to thoái hóa bị giẫm bẹp xuống bùn. Càng nhiều châu chấu to bị chấn động mạnh hất bay, rơi ra xa mười mấy mét thành đồng thịt nát.

Nhện tre ố cây chỉ nhích chân nhện đã tiêu diệt không biết bao nhiêu con châu chấu to thoái hóa khủng bố.

Chương 129: Hai bên cùng chịu thiệt

Nhện tre ố cây bỗng phát ra tiếng la đau đớn:

“Gru!!!”

Thanh âm nghe rất rùng rợn, không giống sâu kêu mà càng như tiếng rít của thú hoang cỡ lớn, rất kinh dị.

Thượng Ất liếc trộm lên trên, thấy trên ngọn rừng tre cao mười mấy mét có bóng đen to lớn đung đưa, các bóng đen quanh nó không ngừng rơi xuống, rất nhanh chắt thành một lớp.

Hiển nhiên đàn châu chấu to thoái hóa phát hiện sự lợi hại của nhện tre ố cây nên chuyển hòng súng ủa nhau tấn công nó. Đàn châu chấu to dựa vào số lượng khổng lồ rất nhanh thành lập ưu thế, răng bén như mũi khoan cứng rắn nhất cắn một cái để lại vết hằn sâu trên miếng giáp sau lưng nhện tre ố cây, tuy tạm thời chưa công phá phòng ngự cuối cùng của nhện nhưng xem tình hình thì sớm muộn gì sẽ được.

Chiến cuộc đảo ngược, nhện tre ố cây phát hiện tình hình không ổn.

Nhện tre ố cây không ngừng gầm rống, điên cuồng chuyển động trong rừng tre, hất mạnh đánh bay trăm ngàn con châu chấu to thoái hóa. Một số con châu chấu xui xẻo không kịp né tránh bị nhện tre ố cây dùng cây trúc cao lớn ép dẹp lép.

Nhưng mặc cho nhện tre ố cây lắc mạnh cỡ nào luôn có châu chấu to thoái hóa mới từ trên cao nhào xuống, tiếng cắn càng lúc càng rõ ràng, nhện tre ố cây điên cuồng rít gào nhưng vô ích.

Thượng Ất trốn dưới gốc cây thâm tội nghiệp cho nhện tre ố cây. Tận thế là vậy đấy, sinh vật dù có thực lực cá thể mạnh đến đâu đụng phải sinh vật tự theo quần như châu chấu to thoái hóa thì kết cục rất thảm. Nếu không có gì bất ngờ con nhện tre ố cây này chết chắc, không biết nó có hình thành năng lượng tinh hạch không. Nếu tinh hạch bị châu chấu to thoái hóa ăn mất thì tiếc lắm.

Nhưng lại xuất hiện cảnh tượng làm Thượng Ất không thể tưởng tượng. Nhện tre ố cây vùng vẫy một lúc sau bỗng đứng yên, mặc cho châu chấu to thoái hóa cắn người mình, dường như đang tích sức cái gì.

Sẽ là gì?

Thượng Ất ngược đầu nhìn trời.

Không khí dường như đông lại theo biểu hiện kỳ lạ của nhện tre ố cây, khoảnh khắc như có quả bom nổ tung trên trời nhưng không có thanh âm. Thượng Ất thấy từng đợt sóng gợn lan đến, miệng nhện tre ố cây to lớn phun ra một cục lưới tơ màu trắng to cỡ biệt thự hai tầng, lực phun mạnh khiến cục mạng nhện bay lên cao 200m trúng ngay giữa đàn châu chấu to màu đen tụ tập với nhau.

Thượng Ất trợn mắt há hốc mồm nhìn lên trời:

“Đệt, vũ khí sinh vật? Tàn bạo dữ vậy?”

Đàn châu chấu to rậm rạp giờ thiếu hơn một nửa, nhện tre ố cây tích súc một kích quá khủng khiếp. Có đến gần năm vạn con châu chấu to thoát hóa chứ không phải năm vạn cục gạch, vậy mà bị nhện tre ố cây một đòn diệt sạch?

Thượng Ất bản năng bò lên tán cây nhìn theo hướng đàn châu chấu to biến mất. Dưới đất gần đó có một đồng châu chấu to màu đen đang mấp máy, chúng nó bị mạng nhện cứng rắn trói chặt mặc cho vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát ra được.

Nhện tre ố cây không định thả chúng nó, bụng to run nhẹ, vô số nhện con chân dài to cỡ đầu người lớn như lính dù chính xác mà nhanh chóng đáp xuống cạnh mạng nhện. Mấy ngàn bóng dáng nho nhỏ bu lại, dọc theo chỗ con mồi nhiều nhất một đường gặm cắn.

Thượng Ất nhìn từ xa thấy cảnh này sống lưng lạnh toát:

“Ui, kỹ xảo đi săn quá hung tàn!”

Những nhện tre ố cây nhỏ bò lên con mồi nhưng không vội nhấm nháp thức ăn ngon mà cắn đứt thần kinh trung khu trên đầu con mồi, sau đó mặc kệ con mồi chết hay chưa, chúng nó đi tới trước lập lại động tác tìm kiếm, cắn. Rất nhanh Thượng Ất phát hiện trong mạng nhện không còn châu chấu to thoát hóa nhúc nhích, hơn năm vạn con châu chấu bị nhện nhỏ giết kiểu trải thảm, không con nào sống sót, hiệu suất giết cao kinh khủng.

Thượng Ất lạng lẽ từ chỗ cao trượt xuống, lòng nặng trĩu. Trái Đất thật sự vào thời đại tận thế, sau này con người đối mặt nguy hiểm sinh tồn không thể tưởng tượng.

Ví dụ một loạt quá trình đi săn vừa rồi, nếu đối tượng săn bắt thành con người thì ai có thể bảo đảm sẽ sống sót trong cuộc giết chóc kỹ càng như vậy? So với đám sâu khủng bố này thì sức mạnh của con người yếu đến không đáng nhắc tới, nếu con người không nghĩ ra cách nào thích ứng với tận thế thì sớm muộn gì cũng bị diệt tộc đàn.

Thượng Ất còn đang cảm khái, chiến đấu giữa nhện tre ố cây và châu chấu to thì chưa chấm dứt.

Châu chấu to thoái hóa bị đánh bất ngờ tiêu diệt hơn một nửa, cường đại chúng nó cũng bị choáng váng, không biết nên tấn công tiếp hay chạy trốn. Cố tình lúc này là phút cuối sinh mạng của nhện tre ố cây, nó cố gắng thả nhện con cuối cùng ra, thân thể to lớn như ngọn núi ngã xuống. Thân thể nặng mấy ngàn ký đè gãy vô số cây tre ngã xuống khu vực cây tre dày đặc nhất.

Oong!

Châu chấu to thoái hóa phát ra tiếng vù vù, chúng nó không ngờ chiến thắng đến dễ dàng như vậy, bản năng sinh vật bảo vệ tộc đàn khiến châu chấu to sống sót điên cuồng công kích mấy ngàn nhện con dưới đất. Sức công kích của nhện con không mạnh nhưng chẳng chút yếu thế, chúng phun ra mạng nhện loại nhỏ, kéo từng mảnh mạng nhện trắng trong rừng tre, dùng năng lực thiên phú ngăn cản công kích điên cuồng của châu chấu to.

Trong phút chốc hai bên đánh túi bụi. Bình thường một nhện con mới phun ra mạng nhện trời châu chấu to liền bị bốn, năm con châu chấu to bu lại phân thân. Châu chấu to ăn sạch nhện con định bay lên chiến đấu thì phát hiện cánh bị mạng nhện dày đặc dính chặt không thể giãy ra, trơ mắt nhìn đám nhện con vòng ra sau lưng cắn vào thần kinh trung khu, cắn chết chúng nó.

Chiến đấu cực kỳ thảm liệt, hai bên không nhường bước.

Thượng Ất lén tuột xuống cây, cẩn thận phân rõ phương hướng rồi cúi đầu rón rén đi tới khu vực rừng tre nơi nhện tre ố cây ngã xuống.

Đúng vậy, Thượng Ất đột nhiên nảy ra suy nghĩ điên cuồng là tìm năng lượng tinh hạch của nhện tre ố cây.

Cuộc chiến đột ngột diễn ra này khiến Thượng Ất sâu sắc hiểu rằng dù hắn có tốc độ nhanh, có thể ngược giết người tiến hóa như Lệ Hồ, nhưng so với sinh vật thoái hóa trong tận thế thì đến mức miễn cưỡng tự bảo vệ.

Còn có sức mạnh bí ẩn kia, nó bày ra sức mạnh bí ẩn có thể tùy ý điều khiển đàn chuột, châu chấu to thoái hóa, như khúc xương cá mắc kẹt trong cổ họng Thượng Ất làm hắn nghĩ đến sẽ cực kỳ lo lắng khó chịu.

Chương 130: Mạo hiểm

Thượng Ất phải nhanh chóng tăng cao thực lực, cách tăng thực lực tốt nhất là dùng năng lượng tinh hạch. Hắn phải lấy bằng được năng lượng tinh hạch trong người nhện tre ố cây, bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này là sẽ hối hận suốt đời.

Hình vẽ thân thể trời sao trong người hắn cần thấp sáng vô số ngôi sao ở hai bàn chân, cẳng chân, đôi tay, hai vai, ngực, bụng, eo, phần đầu không thấy rõ. Thượng Ất tính sơ ít nhất cần mấy trăm năng lượng tinh hạch đẳng cấp hoàn mỹ mới thấp sáng hết các vị trí được.

Đương nhiên trong người châu chấu to thoái hóa cất chứa năng lượng sinh vật rất dồi dào, nhưng sự thật chứng minh mùi vị quá khó ăn. Có lẽ nướng sẽ ngon hơn, nhưng Thượng Ất đâu dám nướng chín từng con đồng loại của chúng ngay trước mắt chúng?

Nên phải đi từng bước vững chắc, phải ăn cơm từng miếng, không thể chỉ thấy cái lợi trước mắt. Tuy nhiên đôi khi không thể rút vôi, nên mạo hiểm phải mạo hiểm.

Hình thể của nhện tre ố cây khổng lồ, năng lượng sinh vật sung túc, có chín mươi phần trăm xác suất năng lượng tinh hạch hình thành trong người nó.

Xem nó ghê gớm như vậy thì phẩm chất tinh hạch chắc không kém, chưa biết chừng là cấp hoàn mỹ, nếu may mắn có thể đến cấp siêu hoàn mỹ.

Tóm lại phải thử xem sao! Sau khi tìm được tinh hạch phải thả sáng ngôi sao ở đôi tay.

Thượng Ất không muốn trải qua chuyện đáng xấu hổ như đánh mặt người ta mà ngón tay mình gãy. Việc tăng tiến công lực đã là lửa sém lông mày, có thể thuận lợi tiến hóa ra sức mạnh tấn công mạnh mẽ hay không phải xem hành động cướp của báu trước miệng cộp có thành công được không.

Hai trăm mét, một trăm mét, năm mươi mét . . . mười mét, năm mét.

Dọc đường đi thật cẩn thận, Thượng Ất may mắn né tránh tất cả châu chấu to thoát hóa, nhện con. Hẳn đứng trong rừng tre thấy rõ xác nhện tre ồ cây, cái xác to như xe tải đè gãy hàng trăm cây tre, một số tre gãy miệng nhọn đâm xéo vào bụng nhện tre ồ cây tạo thành gần trăm vết thương lớn nhỏ đáng sợ.

Thượng Ất cẩn thận nhắc chân đi tới, đầu óc vận chuyển nhanh nhớt kỹ tất cả khúc tre gãy có thể gây tiếng động trong phạm vi năm mét cuối cùng. Chiến đấu giữa nhện con và châu chấu to thoát hóa đã đến trình độ gay cấn, Thượng Ất không muốn vì đập lên khúc tre phát ra tiếng dẫn đến kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Loại sai lầm nhỏ về chi tiết này thường sẽ hại chết bạn vào phút cuối cùng.

Nhắc chân rón rén từ từ tới gần, Thượng Ất mất mười phút cuối cùng đứng dưới xác nhện tre ồ cây, hẳn ngửa đầu quan sát kỹ, chân mày cau lại.

Bình thường nếu trong người sinh vật sinh ra tinh hạch thì sẽ nằm ở phần đầu, thứ hai là trái tim, hai vị trí này khống chế máu chảy trong người sinh vật, dễ hình thành kết tinh năng lượng tức là năng lượng tinh hạch hơn những chỗ khác.

Nhưng nhìn nhện tre ồ cây làm Thượng Ất thấy lúng túng không biết bắt đầu từ đâu, so sánh với con người thì xác của nhện tre ồ cây quá khổng lồ, rất kỳ quái. Trong một chốc Thượng Ất khó tìm ra chỗ nào là đầu, phần nào

là tim của con nhện, càng đừng nói hăn chỉ cầm dao giải phẫu xác chết tìm năng lượng tinh hạch.

Thượng Ất nghiêng rằng:

“Rắc rối quá, hết cách, đành dùng đôi mắt dị năng tra xét!”

Thượng Ất cảm nhận năng lượng ít ỏi trong người, cố gắng hướng dẫn chúng nó chảy về phía đôi mắt. Dị năng tra xét của Thượng Ất nghe thì dễ không chế nhưng chỉ có mình hăn biết nó hao năng lượng nhiều cỡ nào.

Hình dung đơn giản thân thể của Thượng Ất là một chiếc xe, trái tim là động cơ phụ trách vận chuyển động lực, tất nhiên hao năng lượng nhiều nhất. Thứ hai là tứ chi và đầu, như phần biến tốc của xe hơi, ngày thường làm phán đoán đơn giản hoặc chiến đấu với kẻ địch đều nhờ vào chúng nó phối hợp với trái tim.

Sau cùng là đôi mắt.

Nếu so sánh mắt người thường với đèn LED thì đôi mắt có thể phát ra dị năng tra xét cảm giác của Thượng Ất là đã qua cải trang, đèn siêu tiên khí sáng mù mắt tài xế xe đối diện.

Nên dị năng đôi mắt của Thượng Ất tuy đơn giản thực dụng, nhưng năng lượng trong người không đủ mà dùng thường xuyên sẽ rất nhanh hao hết chút năng lượng sót lại.

Thượng Ất nhìn chăm chăm một chỗ không bắt mắt trên chỗ cao nhất xác nhện tre ố cây, tim hăn đập nhanh:

“Ở chỗ đó!”

Đúng như hăn suy đoán, cấu tạo thân thể của nhện tre ố cây khác hăn côn trùng bình thường, phần đầu giấu ở chỗ giữa hai vai gần lưng, nếu không nhờ dị năng cảm giác phát hiện nơi đó tỏa vàng sáng năng lượng chói mắt thì Thượng Ất tìm cả ngày cũng không biết chỗ này là đầu con nhện.

Sau khi xác nhận đúng chỗ, Thượng Ất thu về dị năng cảm giác, vươn tay rút dao giắt sau lưng ra, ngậm sống dao trong miệng, hai tay xoa mạnh

chuẩn bị leo lên theo tuyến đường vạch sẵn.

Chợt có tiếng cỏ bị giẫm lên khe khẽ chui vào tai Thượng Ất, trái tim bình tĩnh thoáng chốc hồi hộp treo cao.

"Là ai? Ai ở bên kia?"

Thượng Ất lạnh lùng nhìn bụi cỏ rậm rạp xéo phía trước, giơ dao cao qua vai, lưỡi dao bén kỳ dị không đung đưa trong làn gió thổi nhẹ.

Mặt Thượng Ất lạnh băng tiếp tục nói với bụi cỏ:

"Tôi biết ấy trốn ở chỗ kia, đừng ép tôi ra tay, mau đi ra!"

Đám người Vương Cương mà thấy cảnh này sẽ nói thầm trong bụng, bụi cỏ thấp như vậy nếu có người trốn trong đó thì sao không thấy được?

Yên lặng không tiếng động, ngẫu nhiên có tiếng một, hai con nhện, châu chấu to đánh nhau, ngoài ra bốn phía tĩnh lặng, không thấy bóng người. Thượng Ất bản năng muốn khởi động dị năng cảm giác, nhưng cả người bỗng yếu ớt suýt xỉu, hẳn biết thân thể của mình đã đến bên rìa cực hạn, còn sử dụng dị năng thì khó bước ra khỏi cánh rừng này.

Rõ ràng có tiếng vang, tiếng nhánh cây gãy, chắc chắn không phải ảo giác. Ở đâu? Kẻ địch không biết đang núp ở đâu? Vì sao hẳn không nhìn thấy bóng dáng của đối phương?

Thượng Ất hạ dao xuống giơ ngang trước ngực, cố gắng giữ bình tĩnh chậm rãi bò tới gần xác nhện tre ố cây. Mặc kệ đó là sinh vật lạ nào, Thượng Ất không có thời gian chờ đợi nữa. Nhện con và đàn châu chấu to đã đánh gần xong, ưu thế tuyệt đối về số lượng của đàn châu chấu to đem đến tác dụng quyết định. Trả giá mạng sống hơn vạn đồng loại, châu chấu to sống sót với thể không thể đỡ bay nhanh đuổi theo dấu chân Thượng Ất.

Thượng Ất không có nhiều thời gian, dù biết uy hiếp chưa biết đang ở gần mình thì hẳn không rảnh suy đoán đó là gì. Hẳn chỉ có thể dựa vào cảm giác đánh cuộc một phen, nếu thành công hẳn sẽ dứt khoát mang theo tinh hạch cao bay xa chạy, khi đó châu chấu to không làm gì hẳn được.

Chương 131: Penthesilea

Thượng Ất không lãng phí thời gian nữa, dọc theo cành tre leo lên. Rừng tre dày đặc, mỗi cây thô cỡ cánh tay Thượng Ất, sáng bóng xanh biếc hơi trơn ướt, nếu Thượng Ất không nhanh nhẹn, lúc ở dưới đất đã lên kế hoạch tuyến đường thì e rằng mới leo một nửa đã kiệt sức.

“Thô quá, dài thật, con này ăn cái gì mà to quá vậy?”

Thượng Ất nhìn một cái chân nhện mọc đầy lông xanh trước mắt, thâm kinh thán. Quan sát nhện tre ố cây ở khoảng cách gần Thượng Ất mới thật sự thấy rõ chênh lệch giữa con người và loài sâu to thoái hóa này. Chỉ một chân đã cao hơn bốn, năm người đàn ông trưởng thành chồng lên nhau, con người có cảm giác thật nhỏ bé khi đứng trước nó.

Thượng Ất cẩn thận né tránh lông tơ cứng như sắt trên người nhện tre ố cây, hẩn chop một cái chân nhện rũ xuống nhảy vọt lên lưng, chỗ đầu nhện, lưng của nhện tre ố cây rất rộng, có thể cho năm, sáu người đứng song song. Nhưng vì khi nhện tre ố cây chết cả người té nghiêng vào rừng tre nên Thượng Ất cần bám chặt chỗ nhô lên trên lưng nó mới giữ thăng bằng được.

“Phỏng chừng tinh hạch nằm ở chỗ đó, đào ra trước đã!”

Thượng Ất nhắm một hướng rồi dứt khoát giơ mũi dao, hai tay gồng sức đâm mạnh, lưỡi dao và mảnh giáp đầu nhện tre ố cây va chạm phát ra tiếng ma sát chói tai, rồi tiếng gãy giòn vang. Con dao làm bằng sắt cứng của Thượng Ất không chịu nổi gãy ngang.

Thượng Ất nhìn vết cắt mờ trên mảnh giáp ngoài đầu nhện tre ố cây, bất đắc dĩ vung vẩy cánh tay:

"Chết tiệt! Sao cứng quá vậy!"

Cánh tay hẩn bị chấn tê rần, mảnh giáp gần như không bị trầy. Thượng Ất nhìn xác nhện tre ố cây dưới chân, chán nản thầm nghĩ:

“Mình suy nghĩ quá đơn giản, phòng ngự của nhện tre ố cây quá cứng, vũ khí bình thường không phá được. Tiếc rằng lúc chạy trốn làm rơi cung nỏ gân lười, nếu không với sức xuyên thấu mạnh mẽ của nỏ gân lười thì có thể rạch mảnh giáp của con này. Làm sao bây giờ? Phải làm sao moi ra tinh hạch của nhện tre ố cây?”

Keng keng keng!

Dưới chân Thượng Ất phát ra tiếng giòn vang, hắc bản năng cúi đầu xem. Một con dao găm hình dạng kỳ lạ đột nhiên được ném đến dưới chân hắc.

“Là ai? Rốt cuộc là ai ở bên cạnh?”

Lạnh lẽo thấu xương chạy dọc sống lưng Thượng Ất lên trên đầu, lưng dựng đứng lông tơ, tóc dựng ngược. Bất giác có người đến gần hắc mấy mét vậy mà hắc không hay biết, nếu đối phương mang ác ý thì chẳng phải là hắc đã là xác chết?

Năng lực ẩn núp quá khủng bố, siêu đáng sợ. Lúc ở dưới đất hắc phát hiện khác lạ không phải ảo giác, đúng là có người luôn theo đuôi hắc leo lên cây, nhìn trộm hắc tìm tinh hạch.

Giọt mồ hôi lạnh chảy từ trán xuống cổ như mấy con kiến nhỏ bưng bình gây ngứa, Thượng Ất cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Thượng Ất không dám nhúc nhích, từ khi sống lại đến nay lần đầu tiên hắc cảm nhận cái chết gần kề đến vậy, đối thủ núp trong bóng tối không biết là thứ gì mới đáng sợ nhất.

Giọng nói cứng nhắc vang lên sau lưng Thượng Ất:

“Dao! Cho anh! Đào!”

Dường như người nói chuyện không giỏi tiếng Hoa quốc, làm Thượng Ất ngạc nhiên hơn nữa là giới tính của người đó. Qua mấy chữ ngắn ngủi Thượng Ất nghe ra đối phương còn khá trẻ, giọng réo rắt của con gái, bao nhiêu tuổi thì hắc chưa đoán được.

“Cô là ai?”

Thượng Ất không cúi xuống nhặt dao lên, thậm chí không nhúc nhích, từng thớ thịt căng cứng, hơi quay đầu cố gắng nhìn qua khóe mắt tìm kiếm cô gái kia.

Đây là thói quen chiến đấu được bồi dưỡng trong kiếp trước, Thượng Ất trải qua nhiều tình cảnh hung hiểm, biết lúc này nên giữ trạng thái thế nào.

Cô gái từ sau lưng ném con dao găm cho hắn nhìn như có ý tốt, nhưng ai dám bảo đảm đây không phải là bẫy? Có lẽ đối phương định thừa dịp hắn thả lỏng tinh thần liền ra tay giết.

Kiếp trước Thượng Ất đã thấy rất nhiều tình huống như vậy, khoảnh khắc bạn thả lỏng thường là giây phút mạng sống chấm dứt. Trước khi biết rõ thân phận của cô gái sau lưng và ý đồ của cô ta thì Thượng Ất tuyệt đối sẽ không đụng vào đồ mà đối phương đưa cho.

Giọng cô gái lúc ngừng lúc nổi, dùng từ trúc trắc nghe kỳ kỳ, không giống như cố ý nói ngọng:

“Tôi tên . . . Bành Đặc . . . Tây . . . tiếng Hoa quốc của các người khó quá, tên tôi là Penthesilea, từ Ô Lan quốc, đến.”

Thượng Ất bản năng quay đầu lại, cảm giác tươi mát xinh đẹp ập vào mặt, một cô gái nước ngoài thật đẹp.

Từng lọn tóc màu hoàng kim bện thành bốn, năm bím tóc rồi bị người tùy tay thắt thành hai, ba cái bím to bị một cành thực vật giống lá liễu quấn quanh thành một cục bím to vừa bông vừa nhiều sau gáy. Vài lọn mỏng trước trán bay nhẹ theo gió mát trong rừng tre, cô gái có phong thái nhẹ nhàng đặc biệt.

Dưới mái tóc đẹp là đôi mắt to màu xanh biếc, mắt như đá quý khảm trên khuôn mặt trắng gần như hoàn mỹ không khuyết điểm, thường lấp lóe tia sáng khác lạ. Từ mắt dọc xuống khuôn mặt là sóng mũi thẳng, cao, đặc điểm người phương Tây rõ rệt. Dưới mũi là đôi môi đỏ đầy đặn quyến rũ, vẻ đẹp trời ban phụ nữ Hoa quốc không thể có được.

Đây là một khuôn mặt tinh xảo gần như hoàn mỹ, sắc đẹp vô số phụ nữ nằm mơ đều muốn có.

Nhìn người cô gái làm Thượng Ất lộ nét mặt ngạc nhiên.

Vóc dáng cao kều trên một mét tám, bộ ngực to còn hơn bò sữa, đôi chân trắng hơn sữa bò tổ hợp thành hình ảnh kích thích thị giác.

Đây mới chỉ là một góc quyến rũ nhỏ.

Dưới phần bụng lõa lồ là hai cặp mông như đào mật, phối hợp eo nhỏ một bàn tay ôm hết, từ nóng bỏng không đủ để hình dung cô gái trong mắt Thượng Ất.

Quan trọng là toàn thân cô gái chỉ có hai mảnh áo da màu đen to cỡ bàn tay, hai mảnh vải ngắn đến không thể ngắn hơn cổ găng che mảng lớn da trắng sữa lộ ra trong không khí, nhưng vô ích, chỉ có thể mặc cho nhân vật cô gái toát ra mùi dụ dỗ trong gió nhẹ, kích thích hormone nam trong người Thượng Ất điên cuồng tăng lên.

Chương 132: Báu vật siêu văn minh

Nhìn hơi giống nữ chiến sĩ Amazon trong truyền thuyết.

Thượng Ất bản năng thu lại tầm mắt, cảnh giác nhìn thẳng vào mắt đối phương, phát hiện đáy mắt cô gái lóe tia dè dặt sau đó bị tò mò, tinh ranh thay thế, sau cùng tụ thành tia sáng trí tuệ.

Cô gái hung hăng trừng lại Thượng Ất:

“Tên kia, đang nhìn gì?”

Thượng Ất bình tĩnh trả lời:

“Nhìn những chỗ cô muốn tôi nhìn.”

Đôi mắt không khách khí lại nhìn quét thân thể đối phương.

Trước khi cô gái khó chịu vì bị nhìn lâu, Thượng Ất hỏi:

“Penthesilea, cô làm cách nào dựa vào hai mảnh da thú che giấu mình?”

Khuôn mặt trắng trẻo của Penthesilea lộ nét tức giận, tay bất giác cầm một con dao găm có hình dạng giống hệt con dao đã ném cho Thượng Ất, thân dao chạm khắc hoa văn bí ẩn:

“Tên kia, anh còn chưa nói tên, không công bằng! Người Hoa quốc chú trọng lễ nghi nhất, anh . . . là người xấu!”

“Ha ha, tôi tên Thượng Ất. Penthesilea, cô định dùng con dao nhỏ đó đánh với tôi?”

Penthesilea không khách sáo nói:

“Thượng Ất? Tên kỳ lạ, tên của người Hoa quốc đều lạ lùng, rất khó nhớ. Tôi gọi anh là Thượng vậy. Thượng, nếu tôi muốn giết anh thì anh đã chết rất nhiều lần.”

Hai cặp chân trắng dài đi mấy bước đã đến gần Thượng Ất, Penthesilea chỉ tay vào vị trí đầu nhện tre ố cây:

“Thượng, tôi bám theo con nhện to này đã lâu, trong người nó có . . . có thứ tôi muốn, anh xẻ nó ra giúp tôi, chúng ta mỗi người một nửa!”

Thượng Ất ngạc nhiên nhìn Penthesilea:

“Thứ kỳ lạ? Cô đang nói về năng lượng tinh hạch? Sao cô biết tinh hạch nhện nằm ở vị trí này?”

Thượng Ất không ngờ cô bé này đến vì tinh hạch, nhưng sao cô ta biết tinh hạch nằm ở chỗ đó?

Penthesilea nói:

“Vòng tay nói cho tôi biết, nơi nào có loại đá phát sáng kia là vòng tay sẽ rất nóng, tuyệt đối không nhầm.”

Penthesilea giơ tay phải ra trước mắt Thượng Ất, một vòng tay màu vàng kim vừa giống vàng vừa giống sắt đập vào mắt hần.

“Hơn nữa tôi có thể che giấu mình là nhờ vòng tay này, nó sẽ phát ra một loại . . . sóng năng lượng bao tôi lại, các người sẽ không thấy tôi.”

Thượng Ất thần thờ nhìn vòng tay hoàng kim trên cổ tay Penthesilea, lòng dậy sóng thần:

“Đệt, thần kỳ dữ vậy? Không lẽ là báu vật siêu văn minh?”

Thượng Ất nhớ một chuyện, kiếp trước vào năm thứ ba người sống sót ở Tây Á truyền đến một tin tức nói là khi người sống sót ở đó né tránh thú thoái hóa rượt bắt vô tình xông vào di tích văn minh dưới lòng đất, phát hiện bốn, năm món nghe nói là ‘di vật’ của thượng đế để lại.

Từ đó về sau đám người người sống sót này dựa vào uy lực siêu mạnh của ‘di vật thượng đế’ thành công đánh lùi vài đợt thú triều, mọi người hợp sức giết ba con thú thoái hóa cấp vương ở khu vực Tây Á, cho thấy uy lực to lớn không thể so sánh.

Tin tức truyền về Hoa quốc, phản ứng đầu tiên của mọi người là vớ vẩn. Trong lòng đa số người Hoa quốc không tin thượng đế, họ thà tin rằng đó là kết quả của siêu văn minh, tức là sinh vật trí tuệ trên Trái Đất để lại trước khi con người xuất hiện.

Nhưng khi tin người sống sót Tây Á tìm được báu vật lan tỏa thì nhiều người Hoa quốc động lòng. Thủ lĩnh một số căn cứ lớn tổ chức người đi khắp nơi tìm kiếm di tích có lẽ cất chứa báu vật, thật sự có một người may mắn tìm được một báu vật siêu văn minh trong mạch nước ngầm dưới chân núi Thái.

Nghe miêu tả thì đó là dụng cụ kim loại hình nôi lấu, màu đỏ sậm, điều khắc đồ án rồng vàng bốn móng mà người Hoa cực kỳ quen thuộc. Người tìm được nó đã nghiên cứu rất lâu, trừ phát hiện thứ này vô cùng rắn chắc,

lựu đạn nổ mạnh nhất cũng không thể để lại vết trầy, ngoài ra không đào móc thêm công năng nào khác.

Sau đó người này giết một con thỏ thoái hóa, tức giận đốt đông lửa, đổ nước vào bấu vật siêu văn minh, ngồi dưới đất ăn nồi lẩu thịt thỏ, lúc này xảy ra hiện tượng lạ, dù bỏ thêm bao nhiêu củi lửa vào thì người kia phát hiện nước trong nồi không sôi nhiều hơn, luôn giữ độ ấm như cũ.

Mọi người ngạc nhiên phát hiện nhiệt độ lửa tăng lên, thịt thỏ thoái hóa còn dính máu trong nồi chọt teo, khô lại, sau cùng thành đông thịt khét đen tuyền không nhìn ra là thứ gì. Trong thời gian ngắn dường như nồi lẩu nuốt mất thịt thỏ.

Người sở hữu nồi lẩu thấy thế nảy ra ý không ngừng bỏ thịt tươi vào nồi, sau khi nồi hấp thu khoảng mấy chục năng lượng tinh hạch thì đồ án rồng vàng bốn móng trên nồi bỗng phát sáng, nồi lẩu tách ra thành mười mấy khối khảm vào các phần đầu, ngực, bụng, tứ chi, những chỗ hiểm của người sở hữu bấu vật, giữa các mảnh nhỏ hình thành màng sáng mờ, đồng bạn của người sở hữu dùng dao chém, búa chặt, pháo nổ cũng không làm người đó rụng một cọng lông.

Chiến giáp phòng ngự đẳng cấp hoàn mỹ! Nó đột nhiên ra đời khi bị dùng như nồi lẩu.

Bây giờ Thượng Ất ngơ ngẩn nhìn vòng tay hoàng kim trên cổ tay Penthesilea, không biết nên dùng ngôn ngữ gì hình dung nỗi lòng rung động.

Nếu đây đúng là bấu vật siêu văn minh vậy là cô gái nước ngoài tên Penthesilea này đã có thực lực một mình chiến thắng thú thoái hóa cấp vương, so sánh thì tốc độ và năng lực tự lành mà hãn tự hào không đáng một đồng trước mặt người ta.

Hèn gì Penthesilea dám một mình đuổi bắt nhện tre ố cây, hèn gì hãn có cố gắng cỡ nào cũng không tìm thấy tung tích của đối phương. Hai bên không cùng đẳng cấp thì sao tìm được người? Nếu đánh nhau thật thì Thượng Ất chỉ có nước chạy trốn chết.

Thượng Ất ngẫm nghĩ, nghiêm túc hỏi:

“Cô tìm vòng tay này ở đâu?”

Penthesilea đáp:

“Ở quê hương Ô Lan của tôi, vòng tay này là bà nội của tôi truyền xuống, nghe nói đã có lịch sử trên ngàn năm, nhưng gần đây nó mới biểu hiện ra các năng lực kỳ lạ. Đặc biệt khi tôi dùng nó hút cục đá phát sáng thì uy lực của nó biến lớn hơn. Sao? Anh thấy thích vòng tay của tôi? Cho anh xem này.”

Penthesilea rộng rãi đặt bàn tay ngọc vào tay Thượng Ất, nói tiếp:

“Nhưng anh chỉ được xem, không thể tháo xuống, vì nếu tháo nó xuống tôi sẽ . . .”

“Sẽ sao?”

Thượng Ất cảm nhận bàn tay nắm thứ trơn mềm ấm áp, cảm thấy rất dễ chịu, qua loa nghe Penthesilea nhắc nhở.

“Sẽ xảy ra chút chuyện không tốt, tôi sẽ mất lý trí, rồi làm một số việc đáng sợ.”

Đầu ngón tay Penthesilea vạch nhẹ lòng bàn tay Thượng Ất, sau đó tay trắng nõn chỉ xuống con dao quái dị nằm dưới đất:

“Bà nội còn để lại hai con dao găm cho tôi, anh dùng nó rạch da nhện sẽ tìm được năng lượng tinh hạch gì đó mà anh nói.”

Chương 133: Thượng Ất lưu manh thối

Thượng Ất mỉm cười, đôi mắt đã trong trẻo trở lại bình tĩnh nhìn khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, nhẹ giọng nói:

“Không gấp, tôi còn một điều muốn hỏi. Penthesilea, tôi muốn biết là cô giả bộ ngây thơ, vô hại trước mặt tôi là vì cái gì? Cô mấy lần muốn tặng dao găm bà nội của cô để lại cho tôi chắc không phải vì đã mê tôi chứ?”

Penthesilea lộ vẻ tức giận:

"Anh . . .!"

Penthesilea nhìn hẩn chằm chằm, khí chất dịu dàng như nước dần thay đổi, thay thế là lạnh lẽo sắc bén:

“Thượng, anh thông minh hơn tôi nghĩ, nhưng Hoa quốc các người có câu ngôn ngữ là thông minh bị thông minh lừa, làm người nếu quá thông minh sẽ sớm mất mạng!”

Uy hiếp mình?

Thượng Ất vuốt mũi, biểu tình nghiền ngẫm nhìn cô gái xinh đẹp vóc dáng hoàn mỹ. Từ lúc hẩn sống lại đến nay lần đầu bị người đẹp uy hiếp, tuy hẩn không muốn thừa nhận nhưng phải nói là Penthesilea cau chân mày thanh tú, mím môi son làm tim hẩn đập lỗi nhịp. Đây là một cô gái trời sinh có khuôn mặt quyến rũ động lòng người phối hợp vóc dáng ma quỷ, là đàn ông bình thường rất khó không động lòng.

Thượng Ất vẫn bình tĩnh nói:

“Nếu tôi nhặt dao găm đó lên thì cô sẽ giết tôi chứ? Nếu cô thật sự muốn giết tôi thì lúc này ở dưới đất đã sớm ra tay.”

Thượng Ất giơ tay ngăn lại Penthesilea muốn nói chuyện, đôi mắt sáng ngời không chút e ngại nhìn thẳng vào đôi mắt xanh biếc sâu thẳm của đối phương:

“Theo tôi thấy thì không phải cô không muốn giết tôi mà là không thể! Cô rất muốn có năng lượng tinh hạch của nhện tre ổ cây, hấp thu năng lượng tinh hạch thì cô mới giữ trạng thái ẩn thân được, hấp thu tinh hạch thì vòng tay của cô mới phát huy các loại hiệu quả thần kỳ được. Tôi đoán nếu

không còn vòng tay trợ giúp thì cô có thể đánh thẳng một con nhện con được không? Càng đừng nói dùng dao găm uy hiếp tôi, đúng chứ?”

Mặt Penthesilea xanh mét, đôi tay trắng trong như ngọc huơ trên không trung, thân hình nóng bỏng khoảnh khắc áp sát Thượng Ất:

"Anh . . . sao anh biết những chuyện này? Hừ, đúng là vòng tay của tôi không còn năng lượng, nhưng anh nghĩ tôi là loại phụ nữ bình hoa, chỉ biết dựa vào mặt kiếm cơm à? Kẻ ngạo mạn, hôm nay tôi cho anh thấy chiến sĩ Amazon kiêu ngạo chiến đấu như thế nào trong rừng!"

Penthesilea rất tức giận, sự thật chứng minh từ đầu tới đuôi là Thượng Ất trêu đùa cô, cố gắng dụ dỗ ở trong mắt đối phương chỉ là màn biểu diễn dễ bị chọc thủng. Quan trọng nhất là Penthesilea không ngờ cô cố gắng đến gần Thượng Ất, bị đối phương sờ tay hết nửa ngày mà không được gì.

Penthesilea đã hiểu lầm Thượng Ất, cô đâu ngờ rằng hắn là người sống lại thêm một đời, càng không đoán ra hắn hiểu biết nhiều về báu vật siêu văn minh. Penthesilea rất chán nản và bức bối, cô cảm thấy Thượng Ất tuyệt đối không bình thường, đàn ông bình thường gặp cô thì sao thờ ơ được?”

Thượng Ất lắc người né đòn tấn công, khuôn mặt kinh ngạc nhìn Penthesilea:

“Khoan đã người đẹp, cô nói chiến sĩ gì?”

Lúc trước Thượng Ất cảm thấy tạo hình của Penthesilea quen mắt, cách ăn mặc của cô gái nóng bỏng này giống hệt nữ chiến sĩ Amazon được chiến thần ưu ái trong phim, không ngờ cô tự mình nói ra cái tên này, không lẽ cô đúng là hậu duệ của nữ chiến sĩ Amazon? Nếu đúng vậy thì Thượng Ất hiểu lầm cô, nghe đồn tập tục của Amazon là ném vũ khí về phía đối phương là biểu thị kính ý, cúi chào trước sự dũng cảm, sức mạnh của đối phương. Đương nhiên trong tình huống này thì chắc Penthesilea còn có mục đích khác, nhưng tóm lại là không phải muốn hại Thượng Ất.

Tiếng ngậm xướng kỳ lạ mà trang nghiêm tức mục phát ra từ miệng Penthesilea:

“Tôi, Penthesilea, hậu duệ của nữ vương Amazon cao quý phát huy chính thức tuyên bố khiêu chiến với Thượng, dưới sự chứng kiến của chiến thần Ares, tôi phải dùng máu tươi bảo vệ vinh diệu thuộc về tộc Amazon của tôi ...”

Cô gái xinh đẹp hoàn toàn không quan tâm câu hỏi đầy kinh ngạc của Thượng Ất, cô cầm dao găm quá dẹt, dáng người nóng bỏng bộc phát ra khí tức sát khó tả. Rừng rậm dường như yên tĩnh, tất cả sinh linh trong thiên nhiên lắng nghe hành khúc trong trẻo của Penthesilea, như bị thần linh thượng cổ triệu về.

Kỳ dị, thần kỳ, đè nén run rẩy.

Giờ phút này Thượng Ất cảm thấy mình đang xem phim 3D sống động, nhân vật chính trong phim là Penthesilea, còn hắn là trùm cuối sắp bị tiêu diệt, mọi thứ diễn ra hợp tình hợp lý.

Nhưng Thượng Ất không muốn đóng phim với cô gái này. Không khí bỗng phát ra tiếng nổ trầm đục, Thượng Ất một lần nữa đẩy tốc độ lên đến tột đỉnh, vết thương trên chân mới khép lần nữa rách toạc, máu rơi tí tách trên đường, phía cuối đường là khuôn mặt xinh đẹp của Penthesilea, lúc này mặt cô tràn đầy ngạc nhiên.

Penthesilea bản năng lùi lại:

“Sao tốc độ của anh mau dữ vậy? Không thể nào!”

Nhưng Thượng Ất sức thể đã lâu đột nhiên vọt lên, rất khó tránh thoát. Ngay sau Penthesilea cảm giác cổ bị thít chặt, cánh tay hắn kẹp chặt cổ cô, mùi đàn ông từ sau người bao lấy cô.

Khi Thượng Ất hô hấp phát ra hơi thở dán sát cần cổ trắng ngần, dòng khí nóng dọc cổ Penthesilea chạy xuống, mảng lớn làn da trắng đỏ rực dẹt dẹt như quả táo chín đỏ.

Penthesilea cố gắng vùng vẫy:

“Đồ lưu manh, mau thả tôi ra!”

Bả vai rộng săn chắc hơn nữ giới bình thường, phần eo nhỏ mà dẻo như trăn không ngừng uốn éo, sức mạnh dọc theo đôi tay truyền khắp người Thượng Ất.

“Đừng nhúc nhích, cô hãy nghe tôi nói hết đã!”

Cảm nhận thân thể mềm mại trong vòng tay làm Thượng Ất lâng lâng, xét kỹ thì dáng người của hắn không thấp, một mét tám, vai rộng lưng rộng, vóc dáng chuẩn nam thần cõi áo lộ cơ bắp.

Nhưng khi Thượng Ất ôm chặt Penthesilea thì bị ai phát hiện sức mạnh của mình không đủ, nhìn cô gái này cao gầy nhưng mỗi tấc thịt đầy đà, da trắng sờ vào cảm thấy săn chắc co giãn, khi vận vẹo tràn ngập sức bật, ôm trong ngực như ngựa cái thoát dây cương, có xu hướng không ôm chặt được.

Thượng Ất bản năng giơ hai chân kẹp eo thon nhỏ một bàn tay ôm hết của Penthesilea, hai người ngã xuống đất.

Chương 134: Thỏa hiệp

Penthesilea vùng vẫy kịch liệt, giọng ghen ngào:

“Đồ vô lại! Háo sắc! Mau buông tôi ra! Tôi tuyệt đối không tha cho anh! Tôi muốn giết anh!”

Từ lúc Penthesilea sinh ra đến ngày hôm qua vừa qua tuổi hai mươi bốn, cô chưa từng bị người đàn ông nào sờ soạng như vậy. Cô còn là gái trinh, hành vi thân mật nhất với nam giới chỉ ở mức nắm tay.

Từ bảy ngày trước thức tỉnh ký ức chiến sĩ Amazon thì cô hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ hiến thân cho con người, cô sẽ phải tìm được hậu duệ của chiến thần Ares trong truyền thuyết, lấy thân thể thuần khiết của mình làm vật tế hiến dâng cho vị thần tối cao trong lòng tộc Amazon.

Penthesilea không thể ngờ chỉ vì vòng tay chiến thần không còn năng lượng, cô định lợi dụng sức mạnh lớn lao của Thượng Ất để lấy tinh hạch,

cuối cùng bị đối phương sờ soạng, thật là mất nhiều hơn được, cô không thể chấp nhận điều này xảy ra.

Penthesilea càng nghĩ càng tức tối, liều lĩnh giật mạnh đầu ra sau.

Thượng Ất ăn đau la lên:

“Câm mồm! Còn nhúc nhích nữa thì coi chừng tôi làm bậy thật, phi!”

Thượng Ất quay đầu phun nước miếng dính máu, hai chân kẹp chặt, hằn như bạch tuộc quấn chặt Penthesilea, cố gắng kiềm kẹp cả người cô. Penthesilea vùng vẫy quá mạnh, đặc biệt cú cụng đầu vừa rồi mạnh hết mức có thể, trong khoang miệng Thượng Ất còn dính máu, hai cái răng cửa có dấu hiệu lỏng lẻo.

Penthesilea vẫn chống cự dữ dội:

“Tôi không im! Anh mau thả tôi ra . . . a! Anh . . . Anh làm gì? Anh dùng cái gì cắn eo tôi? Hu hu hu, lưu manh thối tha, mau thả tôi ra!”

Người Penthesilea căng cứng, cảm giác có thứ gì cắn eo mình làm cô liên tưởng hình ảnh cực kỳ tệ hại. Thứ đó vừa thô vừa cứng, có độ ẩm. Trời ạ, người đàn ông Hoa quốc tên Thượng Ất này muốn làm gì cô?

Thượng Ất thầm bực bội:

“Tôi đã nói là đừng nhúc nhích, mợ, khó chịu chết!”

Thượng Ất cố kiềm nén lòng rạo rực, dùng mùi máu trong miệng đè nén dục vọng. Hắn không phải thánh nhân, không phải Liễu Hạ Huệ có người ngồi trong lòng mà không dao động. Thượng Ất là người bình thường sinh lý khỏe mạnh, đàn ông nên có phản ứng bình thường thì hẳn đều có.

Vóc dáng Penthesilea nóng bỏng, da trắng hơn tuyết, chỗ nên nhô thì nhô, nên cong thì cong. Thân thể hai người ma sát làm thân dưới của hắn đã chà cõ, hắn không thể ngăn cậu nhỏ cắn Penthesilea.

Điểm chết người là cô gái rất mạnh, mỗi lần quấy người là kích thích cậu nhỏ của hắn vượt sức tưởng tượng của người thường. Nếu Thượng Ất

không cố gắng giữ tỉnh táo thì đã bị dục vọng chi phối làm động tác nguyên thủy nhất với Penthesilea rồi. Giờ Thượng Ất cảm giác lý trí sắp mất, nếu cô ta còn vịn vịn nữa thì hẳn thật sự không kiểm soát được bản thân.

Penthesilea thở hổn hển, thân thể nóng bỏng tê liệt trong vòng tay Thượng Ất, đôi mắt to xanh biếc lóe tia hồi hận:

“Được rồi, tôi không nhúc nhích, buông tôi ra.”

Sự việc phát triển vượt sức tưởng tượng của Penthesilea, cứ tưởng là hạng đàn ông dễ bị lợi dụng ai ngờ hẳn mạnh như vậy, thể chất đặc biệt của tộc chiến sĩ Amazon không giúp cô chiếm ưu thế trước mặt hẳn.

Đương nhiên nếu vòng tay hoặc hai con dao găm mà bà nội để lại còn đủ năng lượng thì diệt người đàn ông tên Thượng Ất này chỉ cần một phút. Penthesilea đã quá sơ sẩy, cứ nghĩ dựa vào sức mạnh báu vật có thể muốn làm gì thì làm trong Hoa quốc, nay xem ra cô ta đã hơi coi thường người Hoa quốc.

Thượng Ất thuận miệng:

“Penth . . . Ài, tên của cô khó kêu quá, thôi gọi cô là Lệ Á đi. Nghe này Lệ Á, tôi không có ác ý với cô, đừng há mồm ngậm miệng toàn là tộc Amazon gì đó. Chỗ này là Hoa quốc, nếu bàn về xuất thân chiến sĩ cao quý thì anh em đây là con cháu của hai đế Viêm Hoàng, lịch sử lâu xa hơn đất nước rừng rậm nhỏ bé của cô nhiều.”

Hai chân hẳn dần thả lỏng, trong lòng bỗng tràn ngập cảm giác hụt hẫng, hẳn lúc đầu cố gắng giữ tỉnh táo.

Thượng Ất nói tiếp:

“Nên đừng khoe cảm giác ưu việt trước mặt tôi, chúng ta không phải bạn bè nhưng tôi cũng không muốn thành kẻ địch của cô. Hơn nữa vòng tay của cô cần có năng lượng mới dùng được, trước khi nạp năng lượng tôi có thể tùy thời đè cô xuống, hiểu chưa?”

Penthesilea gật đầu, không tình nguyện khẽ ừ:

“Ừm!”

Đối phương nói đúng, trước khi vòng tay hấp thu năng lượng thì cô gái đúng là không đánh lại Thượng Ất.

Thượng Ất vừa nói vừa cẩn thận thả lỏng cánh tay:

“Bây giờ tôi thả cô ra, đào ra năng lượng tinh hạch của nhện tre ồ cây sẽ chia đều, sau đó ai đi đường nấy, từ nay không quấy rầy nhau được chứ?”

Penthesilea lật người đứng dậy, mùi thơm đàn bà đặc biệt quanh quẩn giữa hai người cũng biến mất, Thượng Ất thấy lòng hụt hẫng.

Tạm xóa bỏ xung đột, tiếp theo là phân công hợp tác, chia chiến lợi phẩm.

Thượng Ất ra sức, Penthesilea góp dao, rất nhanh một viên năng lượng tinh hạch màu xanh lục to cỡ trứng ngỗng bị đào ra khỏi người nhện tre ồ cây. Mắt Thượng Ất lóe tia thất vọng nhìn tinh hạch gần như trong suốt này.

Đây là một viên năng lượng tinh hạch có thể gọi là hoàn mỹ, rất ít tạp chất ở bên trong, khi chạm tay vào sẽ cảm nhận rõ rệt sức sống dào dạt trong đó. Nhưng có lẽ vì thân thể nhện tre ồ cây mới trưởng thành nên năng lượng tinh hạch không được nhiều năng lượng sinh vật tiềm ẩn, không đến phẩm chất hoàn mỹ, làm Thượng Ất vừa mừng vừa hơi tiếc.

Nhưng có thể trốn thoát khỏi miệng đàn châu chấu to thoát hóa, vô cùng may mắn ngư ông được lợi miễn phí được một viên tinh hạch gần hoàn mỹ, Thượng Ất đã vô cùng vừa lòng. Điều duy nhất làm Thượng Ất khó chịu là phải giữ lời hứa chia đều tinh hạch với cô gái nước ngoài tự xưng là Penthesilea, kế hoạch thử thách sáng một ngôi sao của hắn cũng tan thành bọt nước.

Thượng Ất vô cùng nghi ngờ Penthesilea sẽ giữ lời bỏ qua cho hắn sao? Trừ phần chân ra cả người cô gái bị hắn sờ hết rồi, chờ khi vòng tay siêu văn minh tràn ngập năng lượng, phục hồi năng lực đặc biệt thì không chừng hắn sẽ gặp rắc rối lớn. Hay tham ô luôn một nửa tinh hạch còn lại? Khi đó hắn lấy lại tốc độ và sức mạnh, đối phương sẽ thành dê con chờ bị làm thịt mặc cho hắn xử.

Thượng Ất vừa nghĩ vừa bản năng nhìn về phía Penthesilea, không ngờ cô gái cũng trợn to đôi mắt xanh biếc nhìn hẩn, ánh mắt cảnh giác như nai con hoảng sợ bất an.

Thượng Ất lắc đầu thầm nghĩ:

“Thôi, làm người không thể quá vô si . . .”

Thượng Ất dùng dao cắt tinh hạch màu xanh lục làm đôi, ném một nửa cho Penthesilea, sau đó nuốt trọn nửa kia thuộc về mình.

Chương 135: Thật ra đều là người bệnh

Tinh hạch vào bụng hóa thành luồng khí nóng thổi quét toàn thân, cảm giác đau nhức, sưng mủi trên người đều biến mất hết, ngay sau đó cảm giác thoải mái, sáng khoái hơn tràn ngập trong tim, như nốc ly bia lạnh dưới ánh mặt trời chói chang.

Thượng Ất siết chặt năm tay cảm nhận sức mạnh dồi dào, nỗi bất an trong lòng dần biến mất:

"Hiệu quả không sai!"

Tuy chỉ có nửa viên nhưng năng lượng ẩn chứa trong tinh hạch nhện tre ố cây cực kỳ dồi dào, Thượng Ất cảm nhận rõ rệt năng lượng cạn kiệt đang nhanh chóng phục hồi.

Thượng Ất nhắm mắt lại, cố gắng bài trừ những suy nghĩ rắc rối phức tạp trong óc, cùng với năng lượng vận chuyển, hình vẽ thân thể trời sao thần kỳ lại hiện ra trước mắt hẩn.

Giống như lần đầu thấy, hình vẽ thân thể trời sao dày đặc ngôi sao, các vị trí quan trọng trên người có nhiều ngôi sao màu xám chứa thấp sáng. Chỉ có hai ngôi sao ở đôi chân là tỏa ánh sao mê người, nhấp nháy theo nhịp hít thở đều đều của hẩn, luân phiên lúc sáng lúc tối vừa đẹp vừa kỳ dị.

Thượng Ất không có tâm tình ngắm cảnh kỳ dị này, hắn cố gắng đưa năng lượng sinh vật chảy về phía đôi tay, mục tiêu là hai ngôi sao ở phần bàn tay. Khác với chỗ đôi chân, hai ngôi sao ở bàn tay to hơn, sâu thẳm hơn, hắn đoán năng lượng thấp sáng hai ngôi sao này nhiều hơn đôi chân.

Quả nhiên khi năng lượng tinh hạch chảy về phía hai ngôi sao, Thượng Ất cảm nhận năng lượng tinh hạch nhanh chóng xói mòn, mãi đến cuối cùng ngôi sao ở hai bàn tay vẫn có màu xám chứ không được thấp sáng như hắn mong chờ. Nhưng may mà màu hơi sâu chút, không xám xịt chẳng chút sức sống.

Thượng Ất chậm rãi mở mắt ra, biểu tình bình tĩnh, chỉ có đáy mắt đọng lại tiếc nuối:

“Đã thất bại? Xem ra không phải tinh hạch cấp hoàn mỹ thì không thể thấp sáng ngôi sao trong hình vẽ trời sao.”

Thật ra Thượng Ất đã chuẩn bị tâm lý cho kết quả này. Khác với lần trước hấp thu tinh hạch hoàn mỹ, lần này hắn chỉ được nửa viên tinh hạch, năng lượng ẩn chứa bên trong không đủ. Hơn nữa lần đó dùng năng lượng tinh hạch trong khi Thượng Ất không bị thương, còn đợt này gen sâu A Mễ Ba tu sửa phần tổn thương trong người hắn, đã hao phí nhiều năng lượng tinh hạch.

Nói tóm lại tinh hạch hơi không đủ hoàn mỹ thì xem như muối bỏ biển với hình vẽ trời sao. Muốn thấp sáng ngôi sao khác thì Thượng Ất phải nhanh chóng tìm càng nhiều năng lượng tinh hạch.

Nghĩ đến đây Thượng Ất vươn tay ra chộp cây tre thô bên cạnh, chân nhích nhẹ trượt xuống dọc theo thân cây.

Cuộc chiến giữa châu chấu to thoái hóa và nhện tre ố cây đã đến hồi kết, ngày càng nhiều châu chấu to thoái hóa xúm lại. Thượng Ất phải tiếp tục dụ châu chấu to thoái hóa còn sống sót vào sâu trong rừng, tìm cơ hội tiêu diệt bọn chúng, có như vậy hắn mới yên lòng trở về tiểu khu Hoa Tụng đế đô, đi gặp mẹ con Trần Phóng.

Thấy Thượng Ất dứt khoát rời đi, Penthesilea nhảy xuống dọc theo gậy tre:

“Chờ chút, Thượng!”

So với động tác của Thượng Ất nhanh nhẹn thì Penthesilea nhảy nhẹ nhàng như không có sức nặng rơi xuống đất.

Thượng Ất ngoái đầu lại, biểu tình bất đắc dĩ:

“Phụ nữ phiền phức . . .”

Nhìn động tác nhanh nhẹn của đối phương thì biết báu vật siêu văn minh trên cổ tay cô gái đã hấp thu đủ năng lượng, sức chiến đấu của cô gái nước ngoài này không giống như vừa rồi, Thượng Ất muốn lên chuồn đi sẽ rất khó khăn.

Penthesilea che trước mặt Thượng Ất, khuôn mặt hậm hực, đôi mắt to xanh biếc trừng hăn, hét to:

“Chết tiệt, anh ghét tôi đến thế sao? Tôi quyết định rồi, từ hôm nay trở đi tôi phải đi theo anh, mãi đến khi nào gặp một người đàn ông có thể giết anh thì tôi mới đi!”

Thượng Ất xoa lỗ tai tỏ vẻ không nghe hiểu:

“Gì? Cô nói gì?”

Cái gì gọi là gặp người đàn ông có thể giết hăn? Ý là có người đàn ông lợi hại hơn Thượng Ất?

Penthesilea nói:

“Tôi là hậu duệ của nữ vương Amazon, tộc quy nói với tôi rằng chỉ có người đàn ông lợi hại nhất trên đời mới chiếm được thân thể của chúng tôi. Anh mới đánh bại tôi, còn tiếp xúc da thịt thân mật với tôi, nên tôi chỉ có hai lựa chọn, một là gả cho anh, hai là gả cho người đàn ông khác có thể giết anh.”

Penthesilea lật tay lại cầm hai con dao găm vào túi dao treo bên hông, giơ cao vòng tay hoàng kim, thành kính hướng về rừng rậm nói:

“Chiến thần Ares phù hộ tộc chiến sĩ Amazon tôi, hôm nay Penthesilea xin thề từ nay đi theo bên Thượng, mãi đến khi thân thể Thượng bị hậu duệ của Ares tiêu diệt, Penthesilea sẽ dâng lên mạng sống và linh hồn để tế cho chiến ý mạnh nhất tộc Amazon tôi!”

Điên, bà điên, hết biết nói gì.

Thượng Ất trừng mắt nhìn Penthesilea phát ra lời thề, câm nín. Hắn biết đôi chút về tộc chiến sĩ Amazon, kiếp trước tận thể kéo dài từng ngày, khắp nơi trên thế giới xuất hiện một số tộc quần đặc biệt tự xưng có gen viễn cổ. Ví dụ tộc chiến sĩ Amazon ở Châu Nam Mỹ, tộc người gấu Caucasus ở Tây Á, tộc vampire, tộc người sói ở Châu Âu.

Đương nhiên ở trong mắt Thượng Ất thì những cái tên giống trong phim chỉ là thủ đoạn kiếm chú ý của người sống sót.

Đúng vậy, theo như lịch sử ghi chép tộc chiến sĩ Amazon từng tồn tại trong lịch sử. Những bộ tộc sống trong rừng rậm Châu Nam Mỹ trên Trái Đất toàn là thành viên nữ, ở đất nước của họ không cho phép có nam giới. Chỉ khi cần nối dòng thì những nữ chiến sĩ mạnh mẽ mới đi ra ngoài tìm đàn ông có gen ưu tú để giao hợp, hoặc bắt đàn ông về rừng, chặt đứt tứ chi, giữ lại khí quan sinh sản. Chờ sau khi nữ chiến sĩ mang thai sẽ giết những người đàn ông đó, ném vào rừng cho mục rữa biến mất, thủ đoạn khá tàn nhẫn và độc ác.

Thượng Ất cho rằng sau tận thể xuất hiện người gấu, vampire, người sói vân vân chỉ là thoái hóa gen vì nhiễm sóng từ của hành tinh X, nhưng không thoái hóa hoàn toàn.

Ví dụ người gấu Caucasus giống tình huống lúc Thượng Ất xử lý Trần Nhị Cầu, gen ẩn tính trong người họ bị kích phát ra, những con người có gen loài gấu viễn cổ sẽ mất kiểm soát thành quái vật nửa người nửa gấu.

Vampire và người sói càng dễ hiểu, thứ nửa người nửa thú này chắc chắn là người thoái hóa không hoàn toàn khi nhiễm sóng từ của hành tinh X. Ngày thường giữ hình người, khi đánh nhau bị kích phát ra ý thức chiến đấu, không kiểm soát được gen biến dị chớp mắt thành quái vật ăn thịt người.

Nên Thượng Ất không quan tâm Penthesilea trang nghiêm tuyên thề, nhìn từ khía cạnh khác hẳn vô cùng đồng tình cô gái xinh đẹp này.

Gen thoái hóa trong cơ thể sửa đổi thân thể và trí nhớ của họ, khiến họ sai lầm cho rằng mình là người đặc biệt cao hơn con người khác một bậc. Nhưng xét cho cùng Penthesilea là người bệnh, giống như người gấu, người sói, vampire, bị bệnh từ thân thể đến tinh thần.

Chương 136: Tấn công thất bại

Thượng Ất không phải bác sĩ, hẳn không chữa được bệnh chiến sĩ cao quý 2d và trẻ trâu của Penthesilea, hẳn bản năng cảm thấy lần này mình chơi lớn, không thể ham chiếm của hời, giờ bị người bệnh thần kinh nữ bám dính.

Thấy Thượng Ất nhìn mình chăm chăm, khuôn mặt Penthesilea tức giận khinh thường liếc hẳn một cái, hừ mũi nói:

“Nhưng mà, Thượng, tuy sức chiến đấu của anh rất mạnh nhưng phẩm chất con người thì rất tệ. Làm hậu duệ của nữ vương Amazon cao quý tôi thà troi xiềng xích bị người thường nô dịch lên người cũng tuyệt đối không gả cho anh. Tôi muốn đi theo bên cạnh anh, có ngày tôi sẽ tận mắt thấy anh bị hậu duệ của chiến thần Ares giết chết, giải thoát thân thể và linh hồn đã bị vấy bẩn của tôi, hoàn thành nguyện vọng tìm hậu duệ của chiến thần của tôi, tôi . . .”

Thượng Ất thô bạo ngắt lời Penthesilea nói một tràng:

“Im! Còn nói thêm một câu là tôi đi ngay!”

Cô gái này bị bệnh trẻ trâu thật kinh khủng, như Đường Tăng lại nhãi không dứt, Thượng Ất muốn nổ đầu. Sờ một chút chứ có gì, có cần thề độc vậy không? Tộc Amazon của cô bị diệt vong là rất đúng, ông trời gặp loại phụ nữ nói nhiều miệng không kéo da non như cô chắc cũng không chịu nổi.

“Nghe đây cô gái, cô muốn đi theo tôi thì tùy nhưng làm ơn im giùm. Tôi nhắc một tiếng, nơi này là Hoa quốc, cái gọi là hậu duệ của chiến sĩ Ares sẽ không xuất hiện . . . Nghe tôi nói hết đã!”

Thượng Ất phát tay ngăn lại Penthesilea định giải thích, khinh thường mỉa mai:

“Hơn nữa Hoa quốc chúng tôi cũng có chiến thần tên là Hình Thiên, đầu bị người chặt xuống vẫn có thể hươ búa chiến đấu với địch, lợi hại hơn Ares chó chết của cô nhiều. Nên đừng khoe sự ưu việt trước mặt tôi nữa, Ares của cô chỉ là thằng ngốc hì hục đánh nhau, Hoa quốc có cả tá thần tiên có thể đè đầu hấn ra đánh.”

Penthesilea tức giận quát:

“Hừ! Anh đang nói bậy! Ares là trăm trận trăm thắng, chủ thần Zeus là vua của vũ trụ . . .”

Bị Thượng Ất nhục nhã thần tượng của mình khiến Penthesilea khó chịu còn hơn chết.

Thượng Ất cầm nín lặc đầu nói:

“Rồi rồi rồi, Ares của cô là ghê gớm nhất được chưa?”

Tính toán chi li, biện luận với bệnh thần kinh về thần tiên của nước nào oách hơn là hành động không lý trí.

“Nhưng cô yên tâm, trong Hoa quốc người đàn ông có thể giết Thượng Ất này còn chưa sinh ra. Tôi đã được định sẵn là vua chinh phục tận thế, cô đã thề sẽ đi theo tôi vậy tôi không ngại có một nữ hầu ở bên cạnh, hơn nữa là nữ hầu rất xinh đẹp. Bây giờ tôi ra lệnh cho cô dùng vòng tay tiến vào trạng thái ẩn thân cho tôi xem.”

Thượng Ất vừa dứt lời dị năng cảm giác ở phần mắt tuôn ra, năng lượng cảm giác như thực chất phun trào bao trùm phạm vi mấy chục mét trước mặt. Ngoài miệng Thượng Ất nói băng quơ nhưng thật ra hấn luôn kiên đề báu vật siêu văn minh trên người Penthesilea, hấn mượn cơ hội này trặc

nghiệm thử xem dị năng cảm giác của mình và vòng tay thần kỳ của đối phương cái nào lợi hại hơn. Nếu dị năng cảm giác cũng không thể phá giải năng lực tàng hình của vòng tay thì hẳn phải tìm cơ hội nào đó cắt đuôi cô gái xinh đẹp này.

“Hừ, vậy thì cho anh kiến thức uy lực của bảo bối bí mật tộc Amazon chúng tôi, ẩn thân!”

Rừng tre yên tĩnh chỉ có gió nhẹ thổi, cùng với tiếng quát của Penthesilea, trong rừng rộng lớn chỉ còn mình Thượng Ất. Biến mất, Penthesilea biến mất như làn gió ngay trước mắt Thượng Ất.

Thượng Ất nhìn chăm chăm vị trí Penthesilea biến mất, lòng thầm giật mình:

“Năng lực thật lợi hại, hoàn toàn không nhìn ra làm bằng cách nào.”

Dị năng cảm giác hoàn toàn không thấy bộ dạng của Penthesilea, Thượng Ất chỉ mơ hồ thấy một đoàn vầng sáng lửa đỏ hình trứng di chuyển. Rõ ràng vòng tay phát ra vòng bảo vệ năng lượng đặc biệt ngăn cách hơi thở con người của Penthesilea. Thủ đoạn này khá cao minh, Thượng Ất thử ngừng phát ra dị năng cảm giác, dùng cảm quan khác bắt giữ dấu vết của đối phương nhưng đều thất bại.

Thượng Ất thầm nghĩ:

“Báu vật siêu văn minh quả nhiên không tầm thường, nếu có cơ hội phải kiếm vài món cho mẹ con Trần Phóng, vậy thì khi mình đi sẽ càng yên lòng.”

Thượng Ất bỗng xoay người nói với không khí sau người:

“Ok, Lệ Á, cô có thể trừ ẩn thân rồi, và ném bùa trong tay ngay, tôi không muốn bị cô ném dơ người!”

Penthesilea lộ ra thân hình, miệng nhỏ khoa trương há to, mắt tràn ngập rung động, kinh khủng:

“Cái gì? Không thể nào, sao anh thấy được? Anh đoán mò đúng không!?”

Penthesilea nghĩ vòng tay chiến thần do bà nội để lại là di vật của thần, không có sinh vật nào có thể nhìn thấu kỹ năng tàng hình của nó. Từ lúc tận thế đến nay Penthesilea lợi dụng kỹ năng tàng hình này giết bao nhiêu là sinh vật mạnh, chưa từng bị hụt. Nhưng khi Penthesilea mới hết năm bùn nát dưới đất lên định thừa dịp trả thù Thượng Ất ai ngờ bị cảnh cáo ngay, làm cô ta giật nảy mình.

Thượng Ất đẹp trai hất tóc, phớt lờ Penthesilea, sải bước vào rừng sâu:

“Hừ, trò vật!”

Lúc này khi quan sát đàn châu chấu to và nhện tre ố cây đánh nhau Thượng Ất còn phát hiện một con sông lớn ngấm cảnh nằm tận cùng sâu trong rừng, xuyên qua rừng tre đi vài phút sẽ thấy sông lớn gợn sóng.

Penthesilea bước nhanh theo sau Thượng Ất:

“Chờ chút, anh muốn qua sông hả? Không được đâu Thượng, trong sông này có quái vật! Lúc trước tôi theo dấu nhện to đã thấy trong sông có sóng lớn, chắc chắn có sinh vật khổng lồ ẩn núp dưới sông, chúng ta mà xuống sông sẽ mất mạng nhỏ!”

Penthesilea không biết Thượng Ất định xử đàn châu chấu to. Ngay từ đầu hẳn chỉ định cắt đuôi chúng nó, nhưng có Penthesilea tham gia vào, Thượng Ất cảm thấy có thể hoàn toàn giải quyết đám châu chấu to, với điều kiện là bọn họ may mắn, trong con sông kia có thứ hẳn muốn tìm.

Thượng Ất không quay đầu lại, trả lời:

“Tôi biết, sinh vật toàn cầu đều đang thoái hóa, con sông lớn như vậy nếu không có thứ to đùng mới lạ. Không lẽ cô sợ? Nếu sợ thì ở lại, tôi đi một mình được rồi.”

Thượng Ất đang suy nghĩ làm cách nào lợi dụng sinh vật trong sông lớn, nhưng vất óc nửa ngày mà không nghĩ ra cách nào hay. Thượng Ất dù sao là con người, hẳn không có thực lực khoa trương như người nguyên tố hay người thần, nên khi hẳn trả lời Penthesilea trong giọng nói lộ rõ sự táo bạo.

Chương 137: Thú to giữa sông

Rất nhanh Thượng Ất xuyên qua rừng tre đi tới bờ sông, từ xa đã thấy trên mặt nước màu trắng thỉnh thoảng nổi lên vòng xoáy và sóng gợn, trong buổi chiều hè hầu như không có gió thì cảnh tượng này cực kỳ quái dị. Đúng như Penthesilea nói, dưới nước sông có thứ gì và còn không nhỏ.

Thượng Ất đứng trên bệ ngắm cảnh được xây ven sông, cố gắng nhìn xuống dưới. Sinh vật dưới nước không chịu lộ lên, chỉ ngẫu nhiên thấy thứ như lưng cá đen vụt qua rồi nhanh chóng biến mất dưới nước. Trên mặt sông chỉ thấy một chiếc du thuyền ba tầng bị vớt bỏ lênh đênh, thường bị bóng đen dưới nước đụng phải phát ra tiếng trầm đục.

Quay đầu nhìn lại đường cũ. sâu trong dãy rừng trúc tụ tập càng nhiều châu chấu to thoái hóa đập cánh bay theo mùi của Thượng Ất. Đúng như hần đoán, kẻ địch vô hình không định bỏ qua cho hần, mấy vạn con châu chấu to thoái hóa sống sót vẫn dai dẳng bám theo hần.

“Xem ra phải mạo hiểm xuống nước . . .”

Thượng Ất suy đi tính lại cuối cùng vẫn xuống nước, đối thủ không tên trong vô hình đã buộc hần đến đường cùng, nếu không mượn cơ hội này trừ bỏ châu chấu to thoái hóa còn sót lại thì hần không thể chạy về tiểu khu Hoa Tụng để đô đúng hẹn.

Phải mạo hiểm qua sông, dù gặp sinh vật đáng sợ còn đỡ hơn bị đàn châu chấu to gặm sạch da thịt.

Penthesilea đột nhiên tiến lên một bước ngăn Thượng Ất lại, tay chỉ mặt nước kinh ngạc kêu lên:

“Thượng, mau nhìn xem đó là cái gì?”

Thượng Ất nhìn theo tiếng:

“Đó là?”

Mặt sông đột nhiên sôi ùng ục nổi bọt, vô số cá con cỡ bàn tay chen chúc nhau nhảy lên cao, thân thể như cây thoa dưới ánh mặt trời phản chiếu sắc bạc chói mắt.

Sau lưng chúng nó có bóng đen to cỡ ba, bốn mét chậm rãi theo đuôi. Mỗi khi cá con màu bạc rơi từ trên cao xuống là bóng đen to khoanh khắc tăng tốc, miệng khổng lồ hơn sáu mét đột nhiên há to trên mặt nước, hàng trăm ngàn cá con màu bạc biến mất trong miệng rộng.

Thú to giữa sông đang đi săn!

Cảnh tượng rung động trước mắt khiến não Thượng Ất hiện ra mấy chữ này. Rõ ràng hẳn đang thấy cảnh quái vật trong nước đi săn, hẳn có thể thấy rõ hình dạng của nó là một sinh vật kết hợp giữa cá sấu và ếch.

Quái vật toàn thân màu xanh đen, đầu rất rộng, hai con mắt to lồi ra giống mắt ếch, rìa miệng mọc đầy gai nhọn như răng cá sấu, khi khép kín thân thể cá con màu bạc bị cắt thành vô số khúc.

Thân thể của nó càng khủng bố hơn, tứ chi phần trước ngắn phần sau dài, vạm vỡ săn chắc. Đặc biệt chi trước có móng vuốt bén dài nửa mét, thỉnh thoảng lóe tia sáng lạnh trong sóng nước. Lưng nó mọc bảy, tám cây gai, giữa các cây gai có thứ như màng thịt khiến quái vật dễ điều khiển phương hướng tới lên khi bơi.

Cuối cùng là một cái đuôi dài giống đuôi cá sấu, quanh đuôi mọc đầy vỏ da nhô lên, khi bơi thì đuôi dài sẽ đẩy tiến lên, quấy một cái thân thể quái vật sẽ lao ra ít nhất năm, sáu mét, cực kỳ mau lẹ.

Thú thoái hóa biến dị!

Trong đôi mắt dị năng cảm giác Thượng Ất thấy rõ đoàn sáng năng lượng nóng cháy như lửa. Giống như chó thoái hóa biến dị, thú ăn kiến biến dị, trong người quái vật to bằng xe tải trong nước này có năng lượng sinh vật cực kỳ dồi dào, tuy không đến trình độ sinh vật thoái hóa cấp vương nhưng không thua gì nhện tre ồ cây.

Đương nhiên năng lượng sinh vật trong người dồi dào chỉ là một cách tính toán thực lực thú thoái hóa, nếu để quái vật này lên bờ đấu với nhện tre ố cây thì vài giây là sẽ bị nhện tre ố cây làm thịt.

Thế giới sinh vật có muôn vàn biến đổi, mỗi loài có lĩnh vực của riêng mình. Trong tận thế, so sánh thực lực giữa các sinh vật không giống trong tiểu thuyết ba xu miêu tả chia ra quái vật cấp một, cấp hai, quái vật tinh anh đơn giản như vậy.

Ít ra trong trí nhớ của Thượng Ất sau năm năm tận thế trên Trái Đất chưa từng xuất hiện siêu sinh vật nào cùng lúc xưng bá ba đường biển, đất liền, bầu trời. Bao gồm những người dị năng, người nguyên tố, Loại Thần, Tổ Thần đều không dám bảo đảm có thể an toàn sống sót bất cứ lúc nào.

Nói tóm lại trong thời đại toàn cầu thoái hóa năng lượng tinh hạch mạnh yếu là lựa chọn đầu tiên phân chia thực lực sinh vật, thứ hai là dựa vào vận may và năng lực đặc biệt. Ví dụ với con khổng lồ trong nước này thì Thượng Ất chắc chắn nằm trên đỉnh cao chuỗi thực vật, bao gồm châu châu to thoái hóa, sinh vật nào đến gần khu vực nước này sẽ bị nó vô tình săn giết.

Óc Thượng Ất lóe tia sáng:

“Cái con ghê gớm . . . khoan, nếu có thể dụ đám châu châu to vào sông . . . nhưng làm sao chắc chắn quái vật sẽ nổi lên mặt nước chiến đấu với châu châu to? A, du thuyền bị vớt bỏ!”

Hắn đột nhiên nảy ra một ý tưởng cực kỳ to gan, một kế hoạch điên cuồng có thể hoàn toàn giải quyết đàn châu châu to thoái hóa!

Thượng Ất quay đầu nhìn Penthesilea, khuôn mặt nghiêm túc nói:

“Lệ Á, tôi cần cô giúp. Tôi đoán vòng tay có thể giúp cô tàng hình thì chắc cũng có thể giúp cô chiến đấu dưới nước?”

Mặt Penthesilea trắng bệch, bị Thượng Ất hù sợ:

"Anh nói gì? Chắc không phải muốn đấu với con quái vật kia chứ? Không được! Tôi tuyệt đối sẽ không xuống nước chiến đấu với quái vật kia, rất đáng sợ!"

Người điên cuồng cỡ nào mới làm điều này? Đúng, vòng tay của cô trừ kỹ năng ẩn thân ra còn có kỹ năng thứ hai là tỏa ra vòng bảo vệ năng lượng. Dù vậy bảo cô ta chiến đấu với quái vật dưới nước xòe tay không thấy năm ngón? Có khác gì tự sát? Không lẽ cô có thể luôn trốn trong vòng bảo vệ không ra ngoài? Chờ lúc hết năng lượng thì làm sao?"

Khóe môi Thượng Ất cong lên nụ cười tự tin, ngón tay chỉ hướng du thuyền cũ nát trên sông:

"Không cần cô chiến đấu, chỉ cần hấp dẫn sự chú ý của quái vật là được, còn quái vật thì để tôi giải quyết. Thấy chiếc thuyền đó không? Lát nữa cô dụ quái vật đến gần thuyền, sau đó mở vòng bảo vệ ra chống chọi vài phút, tôi lén nhẩy ra sau lưng nó, thừa dịp cột nó trên du thuyền, vậy thì nó không thể chạy trốn, không thể tấn công chúng ta."

Penthesilea một lần nữa thành kính chấp hai tay cầu nguyện:

"Trời nó trên thuyền? Anh có chắc mình đang tỉnh táo khi nói chuyện? Trời ạ, sao tôi có thể bị tên điên cuồng vọng tự phụ như anh đánh bại! Anh linh chiến thần Ares phù hộ cho tôi, hy vọng tôi sớm tỉnh khỏi cơn ác mộng này."

Chợt trán Penthesilea đau nhức, Thượng Ất không khách khí cốc đầu cô ta, biểu tình nghiêm nghị nói:

"Đã bảo nơi này là Hoa quốc, chiến thần chó chết của cô sẽ không phù hộ cho cô. Tôi sợ chết còn hơn cô, nếu tôi chết thì vợ con của tôi sẽ rất đau buồn, nên tôi không thể chết, cô cũng không được chết. Tôi nói có thể cột con quái vật lại thì chắc chắn làm được, nếu cô phối hợp tốt không chùng chúng ta sẽ được thêm một viên năng lượng tinh hạch cấp hoàn mỹ!"

Vẻ mặt của Penthesilea đầy ngạc nhiên:

"Anh thật sự không lừa tôi?"

Không hiểu sao nghe Thượng Ất nói mình đã có vợ con làm lòng Penthesilea hơi buồn bã:

“Không lẽ mình thích người đàn ông Hoa quốc này? Nhưng làm hậu duệ cuối cùng của tộc Amazon, sứ mạng của tôi là hiến thân cho con cháu đời sau của chiến thần Ares.”

Chương 138: Kịch chiến ở đáy sông

Kế hoạch của Thượng Ất rất to gan, rất phức tạp.

Bước đầu tiên, Thượng Ất định lấy Penthesilea làm mồi dụ thú to trong nước đến gần, sau đó hãm sẽ thừa dịp lặn xuống đáy nước, dùng gân lưỡi thứ hai của thú ăn kiến biến dị lén trói người quái thú cột vào du thuyền.

Bước thứ hai là Thượng Ất trở về du thuyền, dùng mùi máu hấp dẫn thú to lên thuyền, khi đó vừa lúc châu chấu to thoát hóa bay tới, hai bên đụng mặt nhau chắc chắn sẽ bùng nổ xung đột kịch liệt. Khi đó ai mạnh thì sống, ai yếu thì chết, nghe theo số trời.

Đương nhiên bước đầu tiên là hung hiểm nhất, Penthesilea phải đánh bạc mạng sống đối kháng quái vật. Thượng Ất cũng cần mạo hiểm mạng sống xuống nước vật lộn với quái vật. Nếu phân đoạn nào xảy ra sai lầm thì hai người trăm phần trăm sẽ chết, không có một phần trăm hy vọng sống. Nhưng nếu kế hoạch suôn sẻ thì sẽ giải quyết dứt khoát rắc rối châu chấu to thoát hóa, không chừng còn kiếm được một viên năng lượng tinh hạch cấp hoàn mỹ thật to.

Mọi chuyện đã sẵn sàng, giờ chỉ còn chờ Penthesilea có chịu hay không. Thượng Ất nhìn cô gái, thấy cô gái cũng xoe tròn mắt to xanh biếc nhìn mình, biểu tình nghiêm túc.

“Thượng, muốn tôi giúp anh cũng được nhưng phải đồng ý một lời xin của tôi.”

“Được, miễn tôi làm được thì cô muốn gì tôi cũng đồng ý.”

Penthesilea vừa nói vừa xoay người đi hướng bờ sông:

“Tôi chưa nghĩ ra cần điều gì, nhưng anh phải nhớ lời hứa của mình, hy vọng đến lúc đó anh sẽ không hối hận!”

Một màn sáng mỏng manh như thực chất nổi lên bao phủ người Penthesilea, trông như vòng bảo vệ năng lượng hình tròn ngăn cách nước sông.

Thật là báu vật siêu văn minh thần kỳ.

Thượng Ất một lần nữa rung động trước cảnh tượng như trong phim khoa học viễn tưởng, cũng càng có hứng thú với di vật siêu văn minh hơn. Trang bị thần kỳ rõ ràng vượt qua khoa học kỹ thuật Trái Đất này rất giống với vật thần trong truyền thuyết. Lẽ nào trong năm tháng xa xưa trên Trái Đất con người không phải nhóm sinh vật đầu tiên có trí tuệ? Vậy tộc quần trí tuệ đã đi đâu?

Rất nhiều vấn đề không có đáp án, Thượng Ất cảm thấy lịch sử Trái Đất không đơn giản như đã viết trong sách giáo khoa, thuyết tiến hóa không thể giải thích chính xác sự xuất hiện của con người.

Penthesilea nói nhanh:

“Thượng, vòng tay chiến thần không còn nhiều năng lượng, tôi chỉ có thể chống lâu nhất là năm phút, mau!”

Bất giác Penthesilea đã đến gần du thuyền. Quái thú giữa sông đang đi săn dường như phát hiện ra cô ta, vẫy lưng rẽ đường nước, khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng kéo gần.

“Cố chống chọi, tôi đến đây!”

Thượng Ất dứt khoát nhảy vào giữa sông, nước sông lạnh lẽo ngập qua đầu nhưng không thể ngăn cản hấn mạnh mẽ bơi lên. Rất nhanh thân hình quái thú giữa sông hiện ra trước mắt Thượng Ất, đó là một con quái vật xấu xí khổng lồ có thể gọi là cơn ác mộng của sinh vật dưới nước.

Nước sông trong vắt, ánh mặt trời chiếu xuống nước rơi trên người quái vật nửa cá sấu nửa ếch.

Con ‘cá sấu ếch’ đang bơi nhanh về phía Penthesilea, vóc dáng cao ráo của cô như món đồ chơi trong miệng cún con, nhỏ bé mà bất lực.

Cá sấu ếch không tấn công ngay, dường như nó rất có hứng thú với vòng bảo vệ năng lượng của Penthesilea, khi đang bơi nó thường đụng người vào vòng bảo vệ năng lượng. Khi phát hiện vòng bảo vệ năng lượng không có gì nguy hiểm thì cá sấu ếch dần mất kiên nhẫn, nó thử dùng móng vuốt cào vòng bảo vệ năng lượng, nhưng không được ích gì, nó đổi sang há mồm cắn, không ngừng lắc đầu, khuấy động dòng nước cuộn cuộn.

Thượng Ất cảm nhận sóng ngầm bốn phía, hắn cố gắng giữ thăng bằng, thầm lo cho Penthesilea:

“Cái con phiền phức, dòng nước mãnh liệt như vậy thì sao đến gần được!”

Lúc ở trên bờ Thượng Ất đã cố gắng tưởng tượng cá sấu ếch nguy hiểm nhiều thế nào, nhưng giờ đây hắn phát hiện mình còn hơi coi thường quái vật này. Chiều dài thân thể của nó gần bằng du thuyền ba tầng, thể tích nhỏ hơn du thuyền một chút, cỡ hai phần ba, bằng xe buss công cộng trên đất liền. Khi nó tấn công, sức nước ập đến khiến người thường khó đối kháng, càng đừng nói đến chiến đấu với nó.

Bây giờ Penthesilea rất thảm, vòng bảo vệ năng lượng trên người cô nhanh chóng tối xuống, phỏng chừng không lâu sau sẽ bị cá sấu ếch cắn nát. Thượng Ất liều mạng bơi tới gần cá sấu ếch, nhưng sức nước quanh người nó quá mạnh, hắn thử vài lần nhưng không cách nào khống chế thân thể, ngược lại bị cuốn đi xa hơn, trơ mắt nhìn cá sấu ếch không ngừng cắn vòng bảo vệ của Penthesilea.

“Không được, cứ tiếp tục thế này thì mình và Lệ Á đều sẽ chết tại đây, phải tìm cách đến gần cá sấu ếch . . .”

Thượng Ất vừa nghĩ vừa móc quả lựu đạn đã giật then cài ra ném sau lưng, hai tay ôm đầu, cong người yên lặng chờ lựu đạn nổ.

Bùm!

Lựu đạn nổ, xung lực lớn đè ép dòng nước chảy hướng Thượng Ất, vì cách chỗ nổ quá gần, trong phạm vi ba, bốn mét bị mảnh nhỏ vỏ đạn liên tục xẹt qua người Thượng Ất. Một số mảnh vỏ đạn cắt rách áo Thượng Ất, cắm sâu vào cơ bắp, để lại các lỗ máu thô cỡ ngón tay.

Thượng Ất bất chấp thân thể đau đớn, lựu đạn nổ sinh ra lực đẩy mạnh, hần như mũi tên rời dây cung lao nhanh tới trước, sau vài giây hần thấy rõ vảy màu xanh đen rậm rạp trên người cá sấu ếch.

“Súc sinh, để xem mày chạy đi đâu!”

Thượng Ất không bỏ qua cơ hội hiếm có này, khoảnh khắc lướt qua cá sấu ếch thì dây thừng gân lười trong tay hần quăn lấy chân phải của nó, chân và tay hần liên tục bơi. Thừa dịp cá sấu ếch chưa phản ứng lại Thượng Ất nhanh chóng quăn gân lười dài mấy mét vào xà ngang thuyền bên dưới du thuyền.

Nhìn chân phải không ngừng đập của cá sấu ếch, mặt Thượng Ất lộ nét mừng:

“Thành công!”

Gân lười của thú ăn kiến vô cùng rắn chắc, kiểu cột gút của Thượng Ất cũng rất khó gỡ, cá sấu ếch như châu chấu bị cột chân, mặc cho nó vùng vẫy cỡ nào cũng không thể tránh thoát. Điều đáng lo duy nhất là chiếc du thuyền, Thượng Ất không dám khẳng định nó chịu nổi cá sấu ếch vùng vẫy.

Penthesilea chậm rãi bơi tới gần Thượng Ất, vươn tay từ phía sau ra trước che chở hần:

“Thượng, anh thật sự trói lại con to lớn này?”

Khi vòng bảo vệ năng lượng của Penthesilea tiếp xúc với thân thể Thượng Ất thì hần cảm giác người nhẹ hần ra, nước sông lạnh lẽo bị ngăn cách ngoài người.

Thượng Ất giật mình nhìn Penthesilea:

“Vòng bảo vệ năng lượng của cô có thể bảo vệ hai người cùng lúc?”

Thượng Ất không ngờ vòng tay của Lệ Á lợi hại đến thế, hẳn cũng được hưởng thụ hiệu quả thần kỳ tự do hít thở dưới nước.

“Được chứ, nhưng tiêu hao năng lượng gấp bốn lần, ừm, ước chừng kéo dài khoảng một phút. Nên anh phải tìm cách giải quyết con to bự này trước khi năng lượng tiêu hao hết sạch.”

Chương 139: Cuộc chém giết tàn khốc

Sắc mặt của Lệ Á hơi tái nhưng Thượng Ất không để ý tới, hẳn tập trung chú ý vào cá sấu ếch nhiều hơn. Con thú to lớn này đang điên cuồng quấy người, muốn cắn gân lưỡi thú ăn kiến trói chân mình. Tiếc rằng gân lưỡi rất rắn chắc, cá sấu ếch cắn xé mãi không đứt, nó chuyển mục tiêu sang du thuyền. Thượng Ất và Lệ Á cảm giác rõ rệt va chạm mãnh liệt từ dưới nước rất nhanh tự thành chấn động lớn, hai người lao đảo trong nước theo.

Thượng Ất ra hiệu Lệ Á đi trước:

“Lệ Á, cô lên bờ chờ tôi, để tôi xử con này!”

Thượng Ất muốn thực hành bước thứ hai của kế hoạch tức là dụ cá sấu ếch lên thuyền đấu với châu chấu to, để bên mình ngư ông lấy lợi.

Nhưng Lệ Á lắc đầu, không đáp lại hẳn mà khởi động vòng bảo vệ năng lượng bao bọc hai người cùng bơi về phía du thuyền.

Thượng Ất đặt Lệ Á lên sàn tàu đầy tạp vật, chợt nhận ra tình huống khác lạ:

“Lệ Á . . . cô bị thương?”

Sắc mặt của Lệ Á càng lúc càng tái nhợt, đôi môi gần như không chút máu, thân thể dần mềm xuống, đôi mắt to xanh biếc không tia sáng, khóe môi chảy tơ máu. Hiển nhiên trong cuộc chiến lúc này làm Lệ Á bị thương nặng.

Lệ Á yếu ớt nói:

“Thứ đó có sức quá mạnh, vòng bảo vệ năng lượng chỉ hấp thu phần lớn đòn tấn công . . . khụ khụ.”

Lệ Á lấy con dao găm quái dị từ trong ngực ra đưa cho Thượng Ất:

“Đây là dao găm chiến thần, có uy lực mạnh, đáng tiếc anh không phải hậu duệ của chiến thần, không thể sử dụng năng lượng của nó trong trạng thái tấn công. Khụ khụ, đi đi, tiêu diệt con quái vật kia, nhớ đừng để nó ăn mình, tôi không muốn gả cho con quái vật!”

Thượng Ất siết chặt dao găm, không nói nên lời, nổi lòng phức tạp:

“Lệ Á . . .”

Chuyện này từ đầu tới đuôi xét cho cùng là Thượng Ất lợi dụng Lệ Á, hằn nôn nóng muốn giải quyết đàn châu chấu to và cá sấu ếch, không suy xét nhiều đến cảm nhận của Lệ Á, đây là vì sự trải đời trong kiếp trước của hắn. Nhớ khi đó mỗi ngày Thượng Ất cực khổ muốn sống, vì gia đình sống sót mà hắn không từ thủ đoạn, bên trong hắn là con người hơi ích kỷ, sự ích kỷ bị tận thế ép buộc sinh ra, rất bất đắc dĩ.

Nhưng lời nói của Lệ Á làm Thượng Ất thấy xấu hổ, hắn không ngờ cô gái xinh đẹp này bị thương nặng còn vô tư cho hắn mượn dao găm quý giá để chiến đấu.

Cảm xúc phần uất tuôn ra từ đáy lòng, Thượng Ất vụt ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn đàn châu chấu to bay tới, chậm rãi tụ tập dưới bầu trời xanh thẳm.

Thượng Ất bỗng chĩa dao găm lên trời xanh, gần như găm rỗng:

“Nghe đây! Tao không cần biết mày là cái gì, Thượng Ất xin thề từ hôm nay trở đi sẽ không chết không ngừng với mày! Đến đây đi, chỉ huy đám châu chấu chết tiệt này ăn tao đi!”

Oong!

Như cảm nhận chiến ý mãnh liệt của Thượng Ất, đàn châu chấu to thoái hóa dày đặc như mây đen trên trời cùng phát ra tiếng rít. Hàng ngàn vạn bóng đen lao nhanh xuống du thuyền. Ngay lúc này, phần đáy du thuyền rung bần bật, một thân hình khổng lồ từ dưới sàn tàu đầu thuyền nhảy vọt lên, mang theo mùi cá xuất hiện trước mặt Thượng Ất.

Vì không thể thoát khỏi gân lưới rần chắc nên cá sấu ếch nhảy từ đáy nước lên du thuyền, kéo chân sau không ngừng phát ra tiếng gầm rống tức giận.

Thượng Ất ôm Lệ Á xoay người bỏ chạy:

“Hừ, đến vừa lúc, để xem ai có thể cười đến cuối cùng trong trận hỗn chiến này!”

Đuôi thuyền có bè cứu sinh bằng da bị vứt bỏ, Thượng Ất dứt khoát cởi dây trôi ra, động tác nhanh nhẹn đẩy bè da xuống nước, cẩn thận bỏ Lệ Á vào bè. Thượng Ất lại xoay người chạy trở về, dọc đường ném các loại tạp vật vào cá sấu ếch khiến con khổng lồ liên tục gầm rú.

“La cái khỉ gì, mày có giỏi thì cắn tao!”

Thượng Ất chạy nhanh vòng quanh cá sấu ếch, cố gắng dụ nó bò tới sàn tàu ngay giữa du thuyền. Đàn châu chấu to trên trời đã bay xuống, rậm rạp hầu như phủ kín du thuyền, sàn tàu có nhiều châu chấu to nhất, nhìn thoáng qua đã chất đống thành núi nhỏ.

Làm sinh vật trong nước, tứ chi của cá sấu ếch không hợp đi trên đất liền, nó bị Thượng Ất trêu đùa chỉ có thể bắt lực gầm rống va đụng trên thuyền, như chiếc xe tải mất kiểm soát, dọc đường không biết nghiền chết bao nhiêu châu chấu to thoái hóa.

Oong!

Thương vong nặng nề, vô số chết, bị thương.

Đàn châu chấu to dường như nhận ra nếu không giải quyết con cá sấu ếch to lớn trên thuyền thì chúng nó vĩnh viễn không thể ăn Thượng Ất. Trong

não sâu kết cấu đơn giản thì cá sấu ếch giống như nhện tre ố cây lúc trước, chỉ là thức ăn biết di chuyển, không làm chúng nó sinh ra cảm xúc sợ hãi.

Cho nên đàn châu chấu to phát ra tiếng cánh ma sát vù vù, bắt đầu bay về phía cá sấu ếch, rất nhanh bao vây kín kẽ, trông như bánh mì mè trong tiệm bánh mì.

Răng rắc! Răng rắc!

Vang tiếng rùng rợn, cá sấu ếch không ngừng rít gào.

Đàn châu chấu to đúng là ghê gớm, trước cái miệng bén siêu cứng của chúng nó cắn vảy cứng ngang ngửa áo chống đạn của cá sấu ếch nhanh chóng biến mất, gân lưỡi rắn chắc trên chân nó cũng bị châu chấu to cắn tua ra. Cán cân chiến đấu đang nghiêng hướng đàn châu chấu to, ví dụ sinh vật thành đàn chiến thắng sinh vật mạnh cá thể lại trình diễn.

Thượng Ất hơi lo lắng nhìn cá sấu ếch:

“To con, đừng nhận thua mau vậy!”

Cá sấu ếch bị cắn rất thảm, tuy nó lăn lộn dè chết nhiều châu chấu to nhưng châu chấu to quá đông, chỉ có mấy ngàn con chết so với số lượng nhiều bốn, năm vạn thì hoàn toàn không tổn thương đến gân xương.

Thượng Ất bất lực trước tình huống này, hẳn không thể ảnh hưởng đẳng cấp chiến đấu cỡ này, chỉ có thể thầm hy vọng cá sấu ếch còn có chiêu bí mật gì, nếu không thì hẳn đành trơ mắt nhìn kế hoạch phá sản, lại mang theo Lệ Á hốt hoảng chạy trốn.

Cá sấu ếch không làm Thượng Ất thất vọng, khi châu chấu to điên cuồng tấn công nó chợt có mùi kỳ lạ gay mũi bay ra. Thượng Ất chỉ hít một hơi đã thấy đầu vầng mắt hoa, nửa người trên tê dại.

Độc ếch! Cá sấu ếch có kỹ năng thả độc ếch!

Thượng Ất xé một mảnh áo thấm nước rồi che miệng, vội vàng chạy về phía đuôi thuyền, xa xa nhìn mảng lớn xác châu chấu to rơi khỏi người cá

sấu ếch. Bất giác có cỡ vạn con châu chấu to bị hai bên đầu cá sấu ếch phun ra khói độc giết chết, xác chết chất thành đống cao cỡ một mét trên sàn tàu.

Thượng Ất nhìn cá sấu ếch không ngừng lắc người giữ xác châu chấu to, lòng thầm sợ hãi vỗ gò má tê dại, mừng vì mình mạng lớn:

“Khói độc thật lợi hại, may mắn mình cách xa nếu không đã bị độc chết tại chỗ.”

Trong thiên nhiên có nhiều sinh vật tự mang chất độc có thể độc chết sinh vật to hơn bản thân gấp mấy lần. Ví dụ con cóc, tuyến độc chứa độc cóc thậm chí có thể độc chết một người trưởng thành. Hiện tại cá sấu ếch nửa cá sấu nửa ếch này rõ ràng mang gen cóc, chất độc trong người gấp ngàn lần chắc chắn chứa rất nhiều và càng độc. Đàn châu chấu to không có tính kháng độc tất nhiên không chịu nổi khói độc, nếu không tìm ra cách đối phó cá sấu ếch thì không chừng toàn quân bị diệt.

Chương 140: Ác mộng kinh dị

Đàn châu chấu to rơi như bông tuyết, trái tim Thượng Ất luôn treo cao. Đàn châu chấu to bám dính hẳn quá lâu, suốt một ngày hẳn nhiều lần sống chết vì đám sâu này, giờ rốt cuộc có cơ hội diệt sạch chúng nó, hẳn hồi hộp tim đập nhanh.

Một bày, hai bày, ba bày!

Khói độc không ngừng phun ra, đàn châu chấu to liên tục từ trên cao rơi xuống, trong mấy phút ngắn ngủi, đàn châu chấu to dày đặc biến mất hơn một nửa. Khói độc khủng bố của cá sấu ếch tấn công, mấy vạn con châu chấu to như người say rượu rơi lộp bộp xuống mặt sông, nổi lên vòng xoáy rồi biến mất.

Dù vậy đàn châu chấu to vẫn không chịu tản ra, chúng nó bay nhanh điên cuồng lao xuống thuyền, không ngừng tấn công cá sấu ếch theo kiểu tự sát. Rõ ràng bản năng sinh tồn của đàn châu chấu to đã bị kích phát, gen điên cuồng trong người khiến chúng nó không lùi nửa bước.

Thượng Ất thấy thế khẽ thở dài. Nhìn từ khía cạnh khác thì đám châu chấu to có thể gọi là diễn phạm tác chiến quân đoàn trong động vật. Chúng nó không sợ sống chết, xông thẳng tới trước, khi gặp kẻ địch mạnh suy nghĩ đầu tiên không phải chạy trốn mà là hợp sức tác chiến, thề sống chết tiêu diệt kẻ địch.

Những côn trùng thoái hóa cá thể yếu ớt, tổng thể mạnh mẽ không uổng danh hiệu một trong ba sâu cuồng diệt thế trong tận thế, đa số sinh vật thiếu chiến ý không chết không ngừng như thế này. Nếu con người có một phần trăm ý chí chiến đấu của chúng nó thì khi tận thế buông xuống người trong nhiều tiểu khu đã không chết, thậm chí tập thể bị ăn sạch.

Những châu chấu to này là kẻ địch của con người nhưng là kẻ địch đáng giá tôn trọng, ngược lại người chỉ huy bí ẩn sau lưng chúng làm Thượng Ất hận ngứa răng.

Từ lúc gặp đàn châu chấu to đến bây giờ Thượng Ất đã mất mát rất nhiều. Hàng vạn được tề hoạt hóa mà Lệ Hồ cất chứa, vật tư đầy hai căn nhà đã chuẩn bị trước tận thế, đồng bạn không rõ sống chết thế nào, Vương Cương, An Tinh Vũ, Điền Ba và giáo sư Triệu Khiêm có dã tâm xây dựng đất nước. Càng nghĩ Thượng Ất càng chặt môi, thâm thề chờ sự việc kết thúc hẳn phải tìm cách hiểu rõ sức mạnh bí ẩn ở sau màn hãm hại mình.

Nhưng trước đó Thượng Ất cần giải quyết rắc rối trước mắt, trong mấy phút ngắn ngủi tình thế chiến đấu lại biến đổi lớn, có xu hướng xấu.

Trên sàn tàu, tiếng rống đặc biệt của cá sấu ếch càng lúc càng yếu, khói độc màu đỏ sậm trong không khí nhanh chóng giảm bớt. Thượng Ất cảm nhận rõ ràng mùi hôi trong không khí nhạt dần, tất cả biểu minh chất độc tích trữ trong người cá sấu ếch đã không còn nhiều, nó dần nở mạnh hết đà, cố dùng chút khói độc cuối cùng chiến đấu với châu chấu to, khi khói độc tan biến cũng là lúc cá sấu ếch chết.

Thượng Ất nhìn hàng vạn con châu chấu to còn sót lại, đáy lòng nổi lên cảm giác bất lực:

“Thật sự không có cách nào sao? Đàn châu chấu to thật sự vô địch? Cá sấu ếch cũng không thể đối phó chúng nó thì còn ai ngăn cản được?”

Từ mười mấy vạn rút xuống còn gần một vạn, Thượng Ất nghĩ hết cách tiêu diệt hơn một nửa nhưng vẫn còn hơn vạn con, hẳn vẫn không thể đối kháng lại đám châu chấu to này.

Không được, không thể bỏ cuộc!

Tiếng hét của cá sấu ếch yếu dần, Thượng Ất biết mình phải làm điều gì đó. Hắn quét mắt nhanh quan sát bốn phía, nét thất vọng liên tục thoáng hiện trên khuôn mặt.

Sàn tàu gãy, tay vịn bằng sắt tàn phá, ghế ngồi vừa bắn vừa loạn, mấy xác chết con người bị thiếu . . . khoan, đó là cái gì? Phải thùng xăng không?

Thượng Ất nhìn cầu thang nối tầng một và tầng hai, sau cánh cửa sắt khép hờ có mười mấy thùng sắt màu xanh đen xếp ngay ngắn, trên thùng xịt sơn đỏ chữ ‘nguy hiểm’, bên cạnh thùng sắt là các hộp gỗ mở nắp, bên trong đặt ngay ngắn mười mấy cây đuốc màu đỏ.

“Đệt, đúng là trời cũng giúp mình!”

Thượng Ất bò cả tay chân lên cầu thang, dùng dao găm khạy, mùi xăng gay gắt bay vào mũi, trong mười mấy thùng sắt đều chứa xăng, không có thùng không.

Nét mặt Thượng Ất tràn đầy thách thức:

“Kỳ lạ, đây là một chiếc du thuyền ngắm cảnh, lẽ ra không cho phép vật nguy hiểm như vậy lên thuyền, nhân viên kiểm tra trên thuyền bị ngốc à?”

Cảnh tượng trước mắt rất kỳ lạ, không thể giải thích bằng lẽ thường. Hoa quốc quản lý chặt chẽ về xăng, không thể tùy tiện có trên du thuyền. Thượng Ất bản năng nhìn sâu trong cầu thang, đột nhiên một xác chết người đã không thấy rõ khuôn mặt lộ ra làm hắn giật thót tim.

Thượng Ất cố gắng giữ bình tĩnh, chịu đựng mùi tanh lại gần xác chết:

“Đây là một . . . du khách? Trong tay giơ cái gì? Là một tờ giấy? Trên giấy hình như có chữ, để xem viết cái . . . đệt! Không thể nào!”

Thượng Ất đứng bật dậy liên tục lùi mấy bước, ngồi bệch xuống đất, mặt không chút máu nhìn tờ giấy trong tay xác chết, biểu tình tràn đầy khó tin.

Trên tờ giấy chỉ viết một câu: Thượng Ất, sống sót!

Không thể nào! Không thể nào! Tuyệt đối không thể!

Trên chiếc du thuyền không biết bị vứt bỏ bao nhiêu ngày trên sông có xác chết cầm tờ giấy chờ hãn? Nội dung rõ ràng là có người sớm biết Thượng Ất lên du thuyền, còn biết hãn gặp rắc rối, đã chuẩn bị một mớ thùng xăng chờ hãn.

Bà nội nó, chuyện này là sao? Không lẽ vì mệt quá nên tinh thần xảy ra vấn đề?

Thượng Ất ngơ ngác nhìn xác chết, tờ giấy như tờ ma chú khiến hãn không có can đảm nhìn lại. Tất cả giống như cơn mơ, chân thật làm người ta rợn tóc gáy.

“Bà nội nó, bố không tin tà! Chắc chắn là trùng tên, chắc chắn!”

Thượng Ất đứng bật dậy, chộp tờ giấy nhét vào túi, hãn dời mười mấy thùng xăng ra sàn tàu, xoay người về cầu thang nhặt hộp thuốc chữa hươu hàng vạn con châu chấu to như núi nhỏ trên sàn tàu.

“Nếu đây là ác mộng thì bây giờ là lúc tỉnh mộng. Châu chấu to chết tiệt, cho chúng mày nếm mùi bom xăng!”

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Năm khối to vọt lên cao, mười mấy thùng sắt chứa đầy xăng cùng nổ mang đến uy lực vượt sức tưởng tượng của con người.

Thượng Ất cảm thấy đất rung núi chuyển, sóng hơi nóng ập đến, hãn như điều đứt dây bị dòng khí thổi bay xuống sông.

Thượng Ất bay giữa không trung nhìn qua khóe mắt thấy du thuyền biến mất, sàn tàu vỡ thành mấy mảnh không thấy châu chấu to, cá sấu ếch đâu. Vô số xác châu chấu to bốc mùi hôi từ trên trời cùng Thượng Ất rơi xuống

giữa sông. Một số châu chấu to chưa chết, xăng trên người chúng nó đốt cháy, tiếng rít thê thảm mãi khi chúng nó rơi vào trong nước vẫn không biến mất. Ánh lửa đốt mặt sông gần trăm mét thành biển lửa.

Chương 141: Dân lang thang đánh lén

Dưới ánh nắng chói chang, hai vật kiến trúc giữa hồ tựa như hai khoai lang bị nướng chín không ngừng tỏa sóng nhiệt, người ở bên trong không cách nào tiếp tục ẩn núp.

Trần Phóng ôm Thượng Nhạc Nhạc đứng cạnh cửa sổ, không ngừng quạt giảm nhiệt độ cho con trai, mặc mình đổ mồ hôi như mưa, mắt cô tràn đầy lo âu. Từ khi Thượng Ất ra đi đã ba ngày, theo ước hẹn lúc trước hẳn nên về vào giữa trưa ngày hôm nay. Nhưng từ lúc sáng sớm đến bây giờ gần hai giờ chiều, Trần Phóng đợi bên cửa sổ gần mười tiếng mà mãi không thấy bóng dáng hẳn đâu.

Lòng Trần Phóng thăm lo âu:

“Ông xã, anh đang ở đâu? Mau trở về đi, em và con trai rất cần anh!”

Trần Phóng xuyên qua cửa kính nhìn đường mòn tiểu khu ngoài đảo giữa hồ, bụi cỏ chỗ đó cao gấp đôi ba ngày trước, thỉnh thoảng có bóng đen xẹt qua, ngừng lại một lúc ven nước rồi biến mất trong lùm cỏ rậm rạp.

Mấy ngày qua thời tiết để đô càng lúc càng không bình thường, ban ngày lúc nóng nhất nhiệt độ không khí có thể lên đến 40, 50°C. Nhiệt độ cao khiến tốc độ tăng trưởng của thực vật không ngừng nhanh hơn, dưới đất xanh mơn mớn, giữa trời cũng có từng lớp sắc xanh.

Mấy ngày gần ngủ tất cả cao ốc trong tiểu khu Hoa Tụng để đô bị các loại thực vật xanh chiếm cứ. Nhà lầu có người dọn dẹp còn đỡ, còn nhìn ra hình dạng tòa nhà.

Những chung cư đã bị vứt bỏ thì bò đầy dây leo thô cỡ ngón tay cái bao kín nhà lầu, nhìn từ xa như các ngọn núi nhỏ màu xanh kéo dài, không chừa chút dấu vết thời đại văn minh.

Vì thực vật xanh điên cuồng sinh trưởng, một số chung cư nứt ra cái khe to cỡ bàn tay, từng cục bê tông lớn, đá nhỏ thỉnh thoảng rớt xuống đập vào cỏ xanh dày phát ra tiếng trầm đục. Nhiều lúc có các động vật nhỏ hình dạng kỳ lạ lộ đầu ra từ khe hở, trở thành nhà mới của chúng nó trong tận thế. Nếu Trần Phóng không ở chỗ này lâu thì cô thậm chí nghi ngờ nơi đây là rừng rậm nguyên thủy.

Đỗ Giai Tuệ đến gần Trần Phóng, vươn tay kéo rèm che lại, căn phòng tối sầm càng khô nóng bức bối:

“Trần Phóng, mau trở về, coi chừng bị đám dân lang thang bên ngoài thấy!”

“Giai Tuệ, tại sao những dân lang thang cứ trốn ngoài đảo giữa hồ mãi không chịu đi? Không lẽ nhóm Mai Lập Tân hỏi thăm tin tức là có thật? Quân đội mặc kệ người sống sót chúng ta rồi sao?”

Trần Phóng xuyên qua khe hở rèm che thấy bụi cỏ phía đối diện hồ nhân tạo cách mấy chục mét lại thấp thoáng bóng đen, cô biết đó không phải động vật gì mà là dân lang thang từ bên ngoài ùa vào tiểu khu.

Ba ngày trước, giữa trưa hôm Thượng Ất ra đi, đám người sống sót tiểu khu Hoa Tụng để đồ đạc nhiên phát hiện con người bên ngoài không ngừng xông vào tiểu khu. Có người quần áo xa hoa, mang đồ đắt tiền. Có người mặc bình thường, không mang theo thứ gì đáng giá. Bọn họ có một điểm giống nhau là bụng đói cồn cào, biểu tình kinh hoàng, thân thể gầy yếu bốc mùi tanh như thú hoang.

Khi thấy trong tiểu khu có hồ nhân tạo trong veo thì bọn họ mừng như điên xông về phía bờ hồ, dù ven hồ có đầy con chuột thoái hóa ăn thịt người cũng không thể ngăn cản bước chân của họ. Vì vậy hôm Thượng Ất rời đi, cuộc chiến thảm liệt giành nguồn nước giữa con người và chuột thoái hóa đã trình diễn.

Thây ngả khắp nơi, mùi tanh ngập trời.

Trần Phóng thế đời này chưa từng thấy chiến đấu thảm liệt đến vậy. Khi đối mặt uy hiếp lớn chết khát, đám người sống sót xứ ngoài điên cuồng giết chuột thoái hóa, những con chuột dài hơn một mét, thân hình to hơn mèo không nhường một bước, lợi dụng ưu thế về số lượng liên tục đánh vào đội người sống sót.

Hai bên chết, bị thương vô số. Đặc biệt phụ nữ, con nít thân thể gầy yếu khi chiến đấu đến phút gay cấn nhất sẽ bị những người sau lưng xem như lá chắn sống ném vào bầy chuột, hấp dẫn vô số con chuột gặm cắn, hình dạng chết trạng cực kỳ thê thảm.

Chiến đấu kéo dài ba ngày, khi càng nhiều người sống sót nghe tin ủa đến thì cán cân nghiêng về phía con người, trong phe người xuất hiện một số người dị năng thực lực mạnh mẽ.

Ví dụ một người đàn ông trẻ hai mươi mấy tuổi trong chiến đấu dựa vào sức mình giết bốn, năm mươi con chuột thoái hóa, vì tốc độ của gã rất nhanh, mau đến nỗi Trần Phóng sinh ra ảo giác người này biết kỹ năng ma pháp dịch chuyển tức thời trong truyền thuyết.

Đương nhiên một người thì không thể đối kháng với nguyên đàn chuột thoái hóa, huống chi trong đàn chuột có một con chuột trắng cấp vua trấn giữ. Rất nhanh người dị năng thứ hai đến tiểu khu, đó là một người phụ nữ bốn mươi mấy tuổi, vóc người khỏe mạnh, thô kệch giống nông dân quanh năm làm việc nặng trong đồng ruộng.

Nhưng khi cô ta phát ra dị năng thì không ai xem là phụ nữ.

Trong chiến đấu thân trên gần như trần của cô ta nhô đầy cơ bắp săn chắc, phần ngực đặc điểm của nữ giới thì càng khoa trương, nhìn từ xa như hai cái trục bánh xe hơi hợp kim nhôm chụp trên ngực, nếu không phải phần chóp nhô hai cục màu hồng cỡ trái nho thì không ai xem người như khủng long cái này là nữ.

Mọi người ngạc nhiên phát hiện người phụ nữ có cơ bắp biến thái này có sức phòng ngự siêu kinh người, khi cô ta tham gia vào cuộc chiến với bầy chuột tất cả người đứng sau lưng cô ta đều thờ phào. Cô ta như bức tường chặn lại tất cả chuột thoái hóa định tấn công con người.

Chuột thoái hóa có răng cửa sắc bén một phát cắn đứt thép nhưng đụng phải cô ta thì như dao đồ chơi cắt lốp xe cao su, găm cắn cỡ nào cũng chỉ để lại vết trắng trên người cô ta. Khi cô ta tùy tay chop một cái là chuột thoái hóa sẽ hét thảm, miệng ối ra nội tạng đủ màu sắc.

Rất nhanh cuộc chiến giành nguồn nước giữa người sống sót xứ ngoài và thoái hóa bản xứ chấm dứt. Chuột thoái hóa lần trốn, trừ ngẫu nhiên thấy một, hai đôi mắt nhỏ đỏ ngẫu trong lùm cỏ rậm rạp ra phần lớn thời gian không biết chúng nó núp đi đâu. Vua chuột trắng dường như biến mất hoàn toàn, từ đầu tới đuôi không thống lĩnh cuộc chiến.

Trong biệt thự đảo giữa hồ, đám người Trần Phóng, Hoàng Long thấy tận mắt quá trình người chuột đại chiến. Mai Lập Tân làm theo yêu cầu của Hoàng Long dẫn theo đàn em bảo vệ chặt chẽ cầu đá, dù là chuột thoái hóa hay người xứ ngoài bị gã gọi là dân lang thang đều không được vượt qua cầu đá đến gần biệt thự.

Nhưng vẫn không thể tránh khỏi rắc rối tìm đến.

Sau khi dân lang thang đánh chạy chuột thoái hóa thì bọn họ không chỉ muốn giữ nguồn nước. Lấy người đàn ông dịch chuyển tức thời, người phụ nữ cơ bắp làm thủ lĩnh dẫn dắt dân lang thang thử lao vào đảo giữa hồ. Nhưng tài bắn súng chính xác của Hoàng Long, đám người Mai Lập Tân liều mạng đánh trả khiến nhóm dân lang thang bỏ lại mười mấy xác chết, tạm rút về.

Từ đó trở đi mỗi buổi tối Trần Phóng đều nghe vài tiếng súng nổ vang, tiếng động lớn Hoàng Long ném xác người đánh lên vào sông nhân tạo.

Đám dân lang thang không chết tâm, bọn họ vẫn muốn công chiếm biệt thự trên đảo giữa hồ. Nơi này có vị trí được ưu đãi, như miếng bánh ngọt tỏa mùi thơm không ngừng dụ dỗ dục vọng tham lam của họ.

Chương 142: Ngực, là giấc mơ của đàn ông

Trong khoảng thời gian này Mai Lập Tân được một tin tức rất xấu từ dân lang thang bị bắt.

Nghe bọn họ nói tình huống đế đô hiện tại rất tệ, hình như quân đội chính phủ bí mật tổ chức rút lui, trong năm khu nội thành trừ Nam Hải Các đại biểu trung tâm chính trị của Hoa quốc là vẫn vang tiếng súng dày đặc ra, bốn khu khác, bao gồm tòa nhà văn phòng chính phủ, cục cảnh sát, bệnh viện, các cơ cấu quan trọng đã rơi vào hỗn loạn.

Vô số sinh vật thoái hóa hình dạng kỳ lạ từ bốn phương tám hướng vọt tới, nơi nào càng đông người thì thú hoang hình thể khổng lồ, hung hãn tàn bạo càng nhiều. Chúng nó điên cuồng cắn xé con người, nhưng ít khi đấu với nhau. Trong người sống sót thì thường xảy ra chuyện tàn sát nhau vì tranh giành thức ăn.

Đây là lý do đám dân lang thang đến tiểu khu Hoa Tụng đế đô, chỉ có tiểu khu gần Nam Hải Các không có bao nhiêu thú thoái hóa, có đầy đủ nguồn nước cho ngàn người, như thiên đường giữa trần gian.

“Tôi cũng không biết, Mai Lập Tân nói tình huống bên ngoài rất tệ, chúng ta tốt nhất luôn trốn ở đây đừng ra ngoài.”

Đỗ Giai Tuệ vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ của Thượng Nhạc Nhạc, bé ngủ say mắt to nhúc nhích rồi lại thiếp ngủ, cô ta cười cười, khẽ hôn bé rồi nói tiếp:

“Nhưng cứ trốn tránh như vậy không phải là cách, thức ăn nhiều nhất chỉ kéo dài thêm được một ngày, ngày mai tất cả chúng ta sẽ chịu đói. Thượng Ất thật là không đáng tin, đã nói trễ nhất là hôm nay trở về mà bây giờ chưa thấy bóng người, không chừng ở bên ngoài gặp quỷ cái nào vui quên đường về rồi, hừ!”

Trần Phóng bênh vực Thượng Ất:

“Giải Tuệ, đừng nói lung tung, tôi hiểu rõ nhất con người của Thượng Ất, anh ấy sẽ không làm chuyện như vậy, không chừng . . .”

Ngoài phòng đột nhiên vang tiếng súng nổ dày đặc, Mai Lập Tân bối rối hoảng hốt chạy vào, lớn tiếng nói:

“Nguy rồi, đám dân lang thang tụ tập lại hình như muốn xông vào!”

Mặt Trần Phóng trắng bệch:

“Cái gì? Xông vào!?”

Trần Phóng chợt hiểu rằng điều cô lo lắng nhất rốt cuộc xảy ra, đám dân lang thang sốt ruột muốn xông vào khu biệt thự, cướp tất cả mọi thứ trong này. Thượng Ất vẫn chưa về, nếu bị đám người hung tàn còn hơn thú hoang xông vào thì . . .

Về mặt Đỗ Giai Tuệ căng thẳng nhưng bình tĩnh hơn Trần Phóng nhiều:

“Hoàng Long nói đạn dược còn sung túc, chỉ cần giữ chặt cầu đá thì không ai qua được mà?”

Lúc trước bị bảo an Võ Đức trong cùng tiểu khu quấy rối, Đỗ Giai Tuệ vô tình tiến hóa ra năng lực ‘vảy kiến’, có thể trong một giây biến làn da toàn thân thành vô số vảy giáp li ti sắc bén.

Về sau Đỗ Giai Tuệ lén trải nghiệm uy lực của vảy kiến, khi cố gắng giữ trạng thái vảy kiến thì dao binh thường không uy hiếp đến cô ta được. Đỗ Giai Tuệ không ngừng quen thuộc năng lực vảy kiến, phát hiện cách sử dụng thứ hai là màu sắc tự vệ, tức là sau khi cởi sạch quần áo dùng cách tổ hợp đặc biệt của vảy kiến có thể mô phỏng hình dạng bất cứ sinh vật nào, bao gồm con người và thú hoang.

Phát hiện này làm Đỗ Giai Tuệ rất hưng phấn, dù gốc đến đâu cũng biết có kỹ năng như tắc kè này thì hầu như không có con người nào bắt được cô ta. Tiếc rằng kỹ năng màu sắc tự vệ tiêu hao thể lực khá nhiều, Đỗ Giai Tuệ nhiều nhất chỉ giữ được năm đến mười phút rồi trở về hình dạng cũ.

Mai Lập Tân sốt ruột nói:

“Đúng vậy, trưởng quan Hoàng Long có đạn dược sung túc nhưng tình huống lần này thì khác, đám dân lang thang bên ngoài mang theo một số người, con nít!”

Mai Lập Tân đi lên kéo rèm cửa sổ ra, tay chỉ hướng cầu đá.

Trần Phóng, Đỗ Giai Tuệ nhìn qua cửa sổ thấy rõ bên kia cầu đá tụ tập một đồng người đen kịt, dẫn đầu là hai người dị năng, người đàn ông dịch chuyển tức thời và phụ nữ cơ bắp, sau lưng họ là nam nữ dân lang thang quần áo rách rưới, khuôn mặt tàn nhẫn, đều cầm vũ khí, mắt xanh lè như sói đói.

Đứng trước đội dân lang thang có mười mấy đứa bé vừa gầy vừa nhỏ bị dây thừng cột lại với nhau, chúng nó kinh hoàng nhìn bốn phía, một số lá gan nhỏ khóc thút thít, thỉnh thoảng dùng mu bàn tay lau nước mắt chảy xuống hai gò má.

Đỗ Giai Tuệ thấy cảnh này tức giận xanh mặt:

“Đám súc sinh này quá vô si!”

Đám dân lang thang chết tiệt thấy không xông qua được nên cố ý bắt đám con nít làm tấm chắn che trước mặt, nếu nhóm Hoàng Long mềm lòng không dám nổ súng bắn con nít thì các dân lang thang sẽ thừa dịp xông lên, chiếm lĩnh khu biệt thự.

Ngoài biệt thự, Hoàng Long lặng im nhìn bên kia cầu, trước mặt gã là hai mươi mấy cái xác nằm la liệt, máu chảy đầy đất nhuộm hồ nước đỏ rực.

Trong dân lang thang, người đàn ông dịch chuyển tức thời lớn tiếng nói:

“Nghe đây, chúng tôi chỉ cần hai căn biệt thự và phụ nữ, anh có thể mang đàn em đi. Kim Tinh này bảo đảm anh bình yên vô sự, nếu không thì đừng trách tôi giết hết, băm nhỏ xác các người đút cho cá ăn!”

Mặt người đàn ông dịch chuyển tức thời đầy cuồng ngạo, giọng nói cực kỳ huênh hoang. Đường nhiên gã có vốn liếng vênh váo, gã dựa vào cường hóa cơ bắp đôi chân có thể trong một giây tăng tốc độ lên 100m/s, tức là trong phạm vi một trăm mét Kim Tinh có thể đi đến bất cứ đâu gã muốn trong vòng một giây, không ai bắt giữ được thân hình của gã.

Nhưng dị năng ‘dịch chuyển tức thời’ của Kim Tinh về bản chất là di chuyển nhanh, gã không thể hứng mưa bom bão đạn của đám người Hoàng

Long xông thẳng đến, nên mới ráng kiên nhẫn đàm phán, hy vọng đối phương chủ động chịu thua, giao khu biệt thự và phụ nữ ở bên trong.

Nói đến phụ nữ thì Kim Tinh dùng ánh mắt háo sắc nhìn cửa biệt thự. Lúc trước xung đột Kim Tinh thấy Trần Phóng, Đỗ Giai Tuệ lao ra khỏi nhà hỗ trợ, gã đặc biệt mê ngực phụ nữ nên bị hấp dẫn ngay. Đặc biệt cặp ngực của Đỗ Giai Tuệ đảo điên nhận biết của gã.

Kim Tinh ngay lập tức thề phải chiếm được hai người phụ nữ này, dù phải trả giá mất hết đàn em thì gã quyết tự tay sờ cặp ngực to kia.

Đối mặt Kim Tinh huênh hoang, mặt Hoàng Long không biểu tình bóp cò súng:

“Đồ ngốc.”

Một viên đạn xé gió bắn về phía Kim Tinh, để lại mùi thuốc súng thoang thoảng trong không khí.

Ba ngày qua Hoàng Long đã bắn chết hai trăm con người và thú thoái hóa, có thể nói gã sử dụng súng tự động dành cho cảnh sát này quen như tay mình.

Nhưng rất đáng tiếc loại súng tự động cảnh sát này ban đầu thiết kế không thiên về uy lực mạnh, khoảng cách bắn hơn 100m thì độ chính xác, uy lực viên đạn sẽ giảm thấp nhiều, sức sát thương với kẻ địch bị hạn chế thấp.

Như mấy lần trước, người đàn ông tự xưng Kim Tinh nhích nhẹ người, viên đạn sượt qua người gã ghim vào đất bùn, bụi đất bốc lên, không biết bắn tới chỗ nào rồi.

Hoàng Long hơi tiếc nuối nhìn phía đối diện:

“Nếu có cây súng ngắm nòng to thì tốt rồi.”

Đám dân lang thang thấy Hoàng Long bắn hụt thì cả đội kiêu ngạo cười rộ lên, la ó, mỉa mai, chế giễu.

Chương 143: Con nít và mẹ bĩm sửa đều giết!

"Ha ha ha, bắn súng dở vậy mà dám lấy ra khoe, nếu là tôi thì đã không có mặt mũi gặp người, dúm đầu vào bùn rồi!"

"Thì đó, tưởng bọn này sợ mấy khẩu súng đồ chơi à? Chờ chút anh Tinh phát uy giết mày cho cá ăn!"

"Không không, không thể giết hết, phải giữ lại hai nhỏ ngực bự trong biệt thự, đợi anh Tinh hưởng thụ rồi anh em tụi mình cũng sung sướng một phát. Chậc chậc, tụi mày cũng thấy rồi, nhỏ kia ngực to còn hơn bóng rổ, nếu cặp ngực đó an ủi cậu nhỏ của chúng ta thì . . . sướng lên mây mày ạ, he he he!"

Uy hiếp, hăm dọa, lời tục tĩu như cơn mưa bay tới, Hoàng Long chậm rãi thay băng đạn mới cho súng tự động, khuôn mặt bình tĩnh không chút dao động như thể người phía đối diện là không khí.

Khi Hoàng Long ngược nhìn bờ sông bên kia, đôi mắt tràn đầy tơ máu lóa tia lo âu. Không còn nhiều đạn dược, tính luôn băng đạn mới thay thì trong tay gã chỉ còn gần một trăm phát đạn.

Còn về người khác, ví dụ như Mai Lập Tân, Tường Tử, ba bảo vệ cầm súng có càng ít đạn. Vì căng thẳng và bắn lung tung nên trước khi đám người sống sót được Thượng Ất thu nhận đã lãng phí hơn một nửa đạn dược trong cuộc chiến. Về sau Hoàng Long cấm bọn họ không được chủ động bắn kẻ địch, phải chờ họ đến gần trong phạm vi ba mươi mét mới được nổ súng.

Dù vậy hơn một nửa kẻ địch chết do công của Hoàng Long, chỉ có Mai Lập Tân biểu hiện tốt một chút. Trong xung đột vừa rồi nam nhân trung niên kia chia sẻ chút áp lực cho Hoàng Long, bắn chết bốn, năm kẻ địch định xông ra từ trong góc.

Tình hình rất bi quan, Hoàng Long nhìn dân lang thang vênh váo đứng ở bờ bên kia, bản năng nhìn chân cầu. Dưới chân cây cột thứ bốn có thuốc nổ C4

màu ngà vuông vức gắn vào vòm cầu, băng dán màu đen dán cột điều khiển ngòi nổ.

Đêm qua Hoàng Long thừa dịp buổi tối yên tĩnh lén dán thuốc nổ dưới chân cầu quanh đảo giữa hồ, nhấn nút một phát là bốn cây cầu đá nối với đảo và tất cả sinh vật trong phạm vi ba mươi mét sẽ thành phần.

Cục thuốc nổ C4 có thể nổ sập một tòa nhà này là thủ đoạn phòng ngự cuối cùng của Hoàng Long, khi súng tự động bắn ra viên đạn cuối cùng cũng là lúc gã nhấn nút điều khiển. Hoàng Long thà bị nổ tan xương nát thịt cùng đám dân lang thang chứ không cho phép ai đi qua cầu đá uy hiếp con trai nuôi Thượng Nhạc Nhạc của mình.

Đương nhiên nếu còn chút hy vọng vớt vát thì Hoàng Long sẽ không hy sinh như vậy. Nếu nổ sập tất cả đường đi ra ngoài thì đảo giữa hồ sẽ thành hòn đảo cô đơn, trong vòng mấy ngày tất cả mọi người, bao gồm Thượng Nhạc Nhạc sẽ bị chết đói.

Bơi đi?

Hoàng Long nhìn mặt nước lặn tẩn sóng gợn, nhếch mép cười khố. Từ khoảnh khắc gã ném xác dân lang thang thứ nhất xuống hồ nhân tạo trong tích tắc bị cắn thành bộ xương thì ý nghĩ xuống nước hoàn toàn xếp xó. Trong sông có thứ gì, thứ rất khủng bố.

Một người trưởng thành trừ máu, da, lông, xương ra toàn thân có ít nhất ba, bốn chục ký thịt tươi. Trong thiên nhiên những động vật săn mồi hung mãnh như sư tử, cọp, linh cẩu, báo hoa ăn ba, bốn chục ký thịt người nhanh nhất cần nửa tiếng, nhưng sinh vật khủng bố trong sông thì mất bao lâu?

Ba mươi giây!

Hoàng Long trơ mắt nhìn sinh vật không biết tên trong sông chỉ dùng ba mươi giây đã gặm sạch thịt của một người, thậm chí ăn xương sụn!

Đương nhiên đám dân lang thang cũng thấy cảnh ấy, nên từ đó trở đi giữa sông thành vùng đất cấm của tất cả sinh vật trí tuệ. Hai bên chiến đấu đến lúc thảm thiết nhất cũng không có ai muốn qua sông.

Vậy nên nổ sập cầu đá thì đám người Hoàng Long sẽ đổi mặt uy hiếp bị nhốt chết trên đảo giữa hồ.

Hoàng Long một lần nữa nhìn cổng lớn tiểu khu ở không xa, giờ phút này gã mong mỗi Thượng Ất trở về hơn ai hết. Hoàng Long tin tưởng nếu Thượng Ất quay về thì đám dân lang thang ở ngoài dù là một ngàn hay một vạn người đều chẳng đáng gì. Đám dân lang thang sẽ cực kỳ hối hận quyết định lên đảo giữa hồ, tốc độ như hồn ma của Thượng Ất sẽ là cảnh cuối cùng họ thấy khi còn sống.

Giết giết giết, giết hết những kẻ uy hiếp mẹ con Trần Phóng! Từ lúc Thượng Ất không chớp mắt cái nào giết đám điệp viên thì Hoàng Long vững tin điều này.

Đáng tiếc cửa cổng tiểu khu vẫn im ắng, chỉ có gió nhẹ thổi mang đi chút hơi nóng bức.

Hoàng Long thu về tầm mắt, một lần nữa đối diện dân lang thang bên kia cầu, lạnh lùng nói:

“Tôi cảnh cáo lần cuối, các người rời khỏi chỗ này ngay, nếu không sẽ giết không tha!”

“Ôi chao, giết không tha? Đọc truyện nhiều bị lạm à? Bây giờ người nói chuyện nặng ký là anh Tinh! Mà biết khôn thì giao biệt thự và phụ nữ ra đây, nếu không sẽ giết hết đàn ông cho cá ăn thịt người trong sông ăn!”

Đội dân lang thang sau lưng Kim Tinh lại rộ lên tiếng mắng chửi.

Nghe những lời đó Hoàng Long nhướng cao chân mày, súng tự động lại giơ cao chĩa thẳng trước:

“Được thôi, bọn mày cứ thử xem, để coi đầu chúng mày cứng hay viên đạn của bố cứng!”

Ánh mắt Kim Tinh âm lạnh nói:

“Hừm hừm, có súng thì giỏi lắm sao? Mà có giỏi thì bắn đi! Các anh em, đẩy đám nhóc này qua!”

Kim Tinh ra hiệu đàn em xô đẩy mười mấy đứa trẻ đi hướng cầu đá, nhìn đám người Hoàng Long tái mặt, lòng gã thầm đắc ý.

“Mình đúng là thiên tài, trong đám người này có phụ nữ mang con nít, chắc hẳn bọn họ không đành lòng giết trẻ em. Đám con nít này lên cầu rồi, đối phương hơi do dự là mình có thể đi đến khoảng cách một trăm mét đầu cầu, còn ai ngăn được kỹ năng dịch chuyển tức thời của mình? Ha ha ha, tôi thông minh quá tôi ời. Gái ngực bự chờ anh, lát nữa anh sẽ tự tay bóp cái mềm mại khiến người mềm xương.”

Đoàng!

Tiếng súng trầm đục vang lên, cậu bé đi đằng trước nhất lắc lư vài cái rồi té xuống đất, máu tuôn ra từ trán nhuộm đỏ gạch đá màu xanh lót dưới đất.

Trong dân lang thang có một người phụ nữ mặt lấm lem ba mươi mấy tuổi như nổi điên xông ra:

“Đồng đồng! Con của tôi! Con làm sao vậy? Mau đứng lên, Đồng Đồng!”

Phía sau cô ta là nhiều nam, nữ tuổi xấp xỉ ánh mắt kinh khủng nhìn cậu bé Đồng Đồng đã chết.

Hoàng Long lạnh lùng cảnh cáo người phụ nữ đứng lại:

“Tôi cảnh cáo cô không được tiến lên nữa, đứng lại!”

Nhưng đối phương như nổi điên bất chấp tất cả xông lên.

Đoàng!

Súng tự động lại phát ra tiếng nổ, người phụ nữ ngã cái rầm xuống cạnh con trai Đồng Đồng, chết ngay tại chỗ, khoảng cách giữa hai người chưa đầy nửa mét.

Chương 144: Lùi một bước tôi là con rùa

“Đồ tội phạm giết người! Dao phủ! Xuống tay với con nít nhỏ như vậy, không có tính người!”

“Đúng rồi, còn giết luôn mẹ của đứa bé, rất không có thiên lý!”

“Đúng vậy, chỉ là một căn biệt thự, nhường lại là xong rồi. Mấy trăm người chúng ta ở bên ngoài đối mặt nguy hiểm bị thú hoang tấn công, dựa vào cái gì các người chỉ có vài người mà được an toàn trốn ở bên trong?”

“Nói đúng lắm, bọn họ tàn nhẫn không có tính người, giết luôn trẻ con, không xứng ở trong biệt thự! Nhường lại, nhường lại, nhường lại!”

Tiếng mắng giận dữ xé trời, mặt dân lang thang tàn nhẫn như sói đói, nhưng trước tài bắn súng chính xác của Hoàng Long làm bọn họ sợ teo tim, không ai dám xông lên.

Mặt Kim Tinh âm trầm như mực:

“Tiếp tục! Tiến lên cho tao, tổ cha nó, tao không tin mày dám giết những đứa trẻ này!”

Sự quyết đoán và quyết tuyệt của Hoàng Long khiến Kim Tinh rất giật mình, hai chân bất giác bước ra cũng rút về lại, mắt nhìn chăm chăm đám trẻ còn sống.

Đoàng đoàng đoàng!

Đoàng đoàng đoàng!

Tiếng súng không ngừng vang lên, máu phun ra từ trán, ngực, cổ đứa bé chỉ có ba, bốn tuổi. Mặt Hoàng Long không biểu tình bấm cò súng, mỗi viên đạn bắn khỏi nòng sẽ mang đi một mạng sống trẻ con.

Hoàng Long đã chết lặng, gã như đứa bé sợ đến ngậy người trước cái chết, đầu óc trống rỗng, chỉ máy móc bản thứ gì đứng thẳng trong tầm nhìn.

Quyết không thể để ai lại gần, tuyệt đối không thể! Giết sạch bọn họ! Vì Nhạc Nhạc, phải giết tất cả!”

Lúc này giọng Trần Phóng run rẩy vang lên bên tai:

“Hoàng Long, mau dừng tay! Trời ạ, anh đang làm gì!?”

Hoàng Long bản năng nhìn ra sau lưng, Trần Phóng và Đỗ Giai Tuệ biểu tình giật mình nhìn gã như thấy quỷ.

Hoàng Long cố gắng nặn nụ cười nhìn Thượng Nhạc Nhạc:

“Trần Phóng . . . cô đến rồi, Nhạc Nhạc sao rồi? Thằng bé có khỏe không?”

Thằng nhóc đã tỉnh ngủ, thấy Hoàng Long nhìn mình thì bỗng chu môi khóc ré lên.

“Hoàng Long, anh làm gì vậy? Nhiều đứa trẻ vô tội như vậy . . . ôi chao.”

Nước mắt ứa ra từ hốc mắt, Trần Phóng nhìn xác chết nho nhỏ nằm đầy đất, trái tim như bị kim đâm thủng đau nhức từ trong ra ngoài.

Hoàng Long cố gắng giải thích:

“Chúng sắp lại gần, tôi sợ cô và Nhạc Nhạc bị nguy hiểm nên nổ súng, tôi . . .”

Trần Phóng vụt ngừng đầu, mắt đỏ hoe nói:

“Đừng nói nữa! Tôi và Nhạc Nhạc thì bị nguy hiểm gì? Chúng đều là con nít, không lớn hơn Nhạc Nhạc bao nhiêu, sao anh có thể ác như vậy? Hoàng Long tôi hỏi anh, nếu chúng là con của anh thì anh có xuống tay được không?”

" . . . "

Hoàng Long lặng im, nhếch môi cười thảm.

Đỗ Giai Tuệ khuyên nhủ, ra hiệu nhóm người Mai Lập Tân tiếp tục phòng thủ:

“Thôi đi Trần Phóng, anh Hoàng sợ đám dân lang thang xông lên, anh ấy cũng có lòng tốt.”

Trần Phóng lau nước mắt bên khóe mắt, hét to vào mặt Hoàng Long:

“Thôi? Nhiều đứa bé chết rồi, sao có thể bỏ qua như vậy? Hoàng Long, tôi cảm ơn anh làm tất cả vì Nhạc Nhạc, nhưng từ hôm nay trở đi tôi hy vọng anh hãy cách xa Nhạc Nhạc một chút, người như anh không xứng làm cha nuôi của Nhạc Nhạc!”

Hoàng Long bỗng ngược đầu lên, ánh mắt bi ai và cầu xin nhìn Trần Phóng, nhỏ giọng xin:

“Trần Phóng . . . tôi . . . tôi biết mình giết nhiều người, dính đầy mùi máu, không xứng làm cha nuôi của Nhạc Nhạc. Cô có thể cho tôi ôm Nhạc Nhạc một cái không? Chỉ một cái thôi, cầu xin cô, sau đó tôi bảo đảm sẽ không đến gần Nhạc Nhạc nữa.”

"Anh Hoàng nói vậy là sao? Cùng lắm chúng ta bỏ biệt thự này, anh đừng làm chuyện điên rồ!"

Ngày thường Đỗ Giai Tuệ thô thần kinh nhưng lần này nhạy cảm phát hiện trong giọng nói của Hoàng Long có gì đó khác lạ, nhìn mặt gã thì thấy người đàn ông toàn thân như sắt đen giờ mặt trắng bệch khiến người tim đập nhanh.

Hoàng Long cười cười:

"Không có gì . . . chỉ hơi mệt."

Hoàng Long xoay người vuốt nhẹ mặt Thượng Nhạc Nhạc, ngược lên nhìn Trần Phóng chăm chú:

“Chuyển lời với Thượng Ất giùm tôi, nói là Hoàng Long rất cảm tạ hẳn, cuộc đời chó chết này không có gì đáng giá nhớ lại, trong thời gian ở cùng Nhạc Nhạc . . . Trần Phóng, chờ chút nữa tôi sẽ nổ sập cầu đá, đám dân lang thang không một người chạy thoát được, cô hãy mang Nhạc Nhạc trốn trong biệt thự, nếu tôi có thể trở về . . . thôi, không có gì, hãy chăm sóc tốt cho Nhạc Nhạc . . . tạm biệt!”

Hoàng Long xoay người chậm rãi đi đến đầu cầu, giờ phút này bước chân của gã nặng trĩu. Chiến đấu không ngủ không nghỉ ba ngày liên tiếp khiến thể lực, tinh lực của Hoàng Long cạn kiệt.

Lúc bình thường thì suy yếu không đáng gì với Hoàng Long, hồi còn ở bộ đội gã không ngủ yên giấc, ăn no bụng trong suốt mấy ngày.

Nhưng bây giờ thì khác, người dị năng tên Kim Tinh mang đến áp lực rất lớn cho Hoàng Long, gã phải giữ cảnh giác suốt hai mươi bốn tiếng. Hoàng Long biết nếu để người dị năng này vào phạm vi trăm mét thì phòng tuyến khu biệt thự vốn không vững chắc sẽ tan vỡ ngay.

Tập trung tinh thần cao độ suốt bảy mươi hai tiếng, chiến đấu không ngừng trong bảy mươi hai tiếng, đói bụng cồn cào trong bảy mươi hai tiếng, Hoàng Long biết mình đã không còn sức chống đỡ nữa. Gã phải giết Kim Tinh trước khi tinh lực hao hết.

Nhưng làm cách nào giết một người dịch chuyển tức thời? Hoàng Long sờ máy nổ trong túi, lòng thầm tính toán bước cuối cùng.

Tốc độ không thể bắt giữ đối thủ thì cơ hội duy nhất là kích phát thuốc nổ, lợi dụng công kích phạm vi lớn một hơi giết chết. Còn về Kim Tinh có mắc lừa hay không quyết định bởi sức nặng của con mồi. Hoàng Long quyết định tự mình làm mồi dụ đám người Kim Tinh đến giữa cầu rồi cùng chết, còn vấn đề bị nhốt trên đảo thì hãy để Thượng Ất giải quyết.

Khóe môi Hoàng Long cong lên, biết Thượng Ất sẽ không làm mình thất vọng.

Kim Tinh nhìn xác con nít nằm la liệt, mặt dữ tợn phát tay ra hiệu đàn em đẩy sáu, bảy thùng to lên, nhe răng cười nói:

“Bà nội nó, mày cười cái khỉ gì! Mày nghĩ bố chỉ có chút trò này? Trong thùng đều là xăng, bố cho mày cơ hội cuối cùng, chỉ cần quỳ xuống đầu hàng thì tha cho mày sống, nếu không bố sẽ đốt mấy thùng xăng, đốt hết biệt thự!”

Hoàng Long mỉm cười nói:

“Đốt? Sau đó mày không lấy được gì? Đừng ngốc, chỉ có đồ ngốc mới làm chuyện tốn sức mà không được lợi.”

Hoàng Long chỉ vào Kim Tinh và người phụ nữ cơ bắp sau lưng gã, khinh thường nói:

“Hay là như vậy đi, chúng ta quyết đấu công bằng, hai ta quyết sống chết trên cầu, đứa nào thua thì tự nhảy xuống sông cho cá ăn, chịu không? Đương nhiên nếu mày không dám thì có thể kêu cô ta cùng lên, Hoàng Long này một mình đấu hai người, nếu lùi một bước thì tao làm rùa!”

Chương 145: Tôi muốn bắt anh lên giường

Rất kiêu ngạo!

Hoàng Long dùng ngữ điệu kiêu căng gần như hoàn mỹ, phối hợp thân thể cao to thẳng tắp đứng ở đầu cầu như một mình chặn cửa ải, làm mặt Kim Tinh xanh mét.

“Bà nội nó, kiêu ngạo còn hơn bố! Đấu đơn chứ gì, bố chơi với mày, hôm nay không đánh mày tàn phế thì bố theo họ của mày!”

Giọng nói nam tính còn hơn đàn ông vang lên sau lưng Kim Tinh:

“Tôi thích người đàn ông, giao cho tôi!”

Một người phụ nữ cao một mét bảy mươi lăm chắc khỏe rẽ đám người ra, đi tới trước mặt Hoàng Long, giơ một ngón tay lên giọng ồm ồm nói:

“Một tiếng!”

Hoàng Long nhìn người phụ nữ cơ bắp, ngón tay sờ nút điều khiển từ xa, người phụ nữ trên quai hàm cũng có cơ bắp, tất cả động tác mang theo nét cứng rắn, một câu gọn lỏn cũng toát lên vẻ cứng rắn.

Hoàng Long không quan tâm người phụ nữ cơ bắp nói cái gì, biểu tình căng thẳng nhìn Kim Tinh. Miễn Kim Tinh đi lên trước mười bước là sẽ vào phạm vi uy lực thuốc nổ C4, Hoàng Long ấn nhẹ cái nút là hai người mang đến uy hiếp lớn nhất trong dân lang thang sẽ thành đồng cát rắc khắp hồ nhân tạo.

Người phụ nữ cơ bắp bất mãn nói:

“Tôi hỏi anh có thể kéo dài một tiếng không? Trong đám đàn ông tôi tìm gần đây không ai ở trên giường lâu hơn nửa tiếng, bà mới có hứng đã tắt lửa, mất hứng bỏ bà!”

Ánh mắt người phụ nữ cơ bắp không e dè nhìn thân dưới của Hoàng Long, cái lưỡi thỉnh thoảng thè ra bờ môi dày như khi đột đảo mấy vòng trong không khí mới lưu luyến thụt vào.

Lưu manh nữ! Bà thím biến thái! Dê xồm trong nữ giới!

Mọi người cùng nghĩ hàng loạt từ trên, rất buồn nôn. Mấy người đàn ông trẻ thể chất yếu tựa vào vai đồng bạn nôn xanh mặt, đầu cầu đầy mùi ghê tởm.

Đoàng đoàng đoàng!

Hoàng Long không chút suy nghĩ bắn sạch đạn trong khẩu súng, lần đầu tiên trong đời gã nếm mùi bị đàn bà đùa giỡn, cũng lần đầu tâm lý, sinh lý thấy e ngại đàn bà.

Cơ ngực gần như hoàn mỹ, mặt to hoàn mỹ tiến hóa khi đột làm Hoàng Long bỗng thấy xấu hổ, phụ nữ lớn lên kiểu này tuyệt đối là sự điên rồ của tạo hóa.

Hoàng Long thậm chí cảm thấy mình bị hoa mắt, thật ra người này không phải nữ mà là nam giả nữ? Hoàng Long nhìn thân dưới của người phụ nữ cơ bắp sau đó dứt khoát xoay người, nằm sấp trên đầu cầu ói ra mật. Bà nội nó, người này không mặc quần lót, Hoàng Long nhìn thấy cảnh khủng bố khó quên nhất đời.

Người phụ nữ cơ bắp không ngừng xoa ngực, mặt mọc đầy lông tơ đen lộ nét tức giận:

“Bà nội nó, sao tự nhiên bắn súng vào ngực bà? Đau quá.”

Tài bắn súng của Hoàng Long cực kỳ chính xác, ba phát súng trúng ngay trái tim người phụ nữ cơ bắp, nhưng viên đạn chỉ để lại mấy vết hằn đỏ, trầy lớp da hơi sưng đỏ ra bà ta hầu như không rụng cọng lông.

“He he, nói này bà già . . . phi phi, Mẫu Sắc, tên gì trên đầu cha người ta, họ gì không được lại lấy họ Mẫu.”

Kim Tinh vừa cầu nhàu tên của người phụ nữ cơ bắp vừa chỉ hướng Mai Lập Tân đứng sau lưng Hoàng Long:

“Mẫu Sắc, bà thích thằng nhóc đó à? Xem bộ dạng gầy gò như vậy mới sờ vào bà sẽ hết đạn luôn, tôi thì thấy ông chú vạm vỡ sau lưng thằng đó tốt hơn. Chờ lát nữa chúng ta liên hợp đánh chiếm chỗ này, tôi sẽ đưa hân lên giường của bà.”

Mẫu Sắc nói:

“Tên đó không được, nhìn thôi chứ không xài được, tôi đã thấy loại đàn ông này nhiều rồi. Thôi, dưa hái xanh không ngọt, anh đã bắn súng vào tôi thì chúng ta không còn gì để nói. Hôm nay bà liều bị trúng đạn chết cũng quyết lôi anh lên giường. Kim Tinh, lát nữa tôi ném thùng xăng qua, còn chú mày hãy dẫn người xông lên!”

Mẫu Sắc chộp thùng xăng trên trăm ký, đàn em đã đứng chờ sẵn nhanh tay đốt giẻ rách bịt miệng thùng xăng, sau đó cả đám chạy đi xa, nhìn chăm chăm Mẫu Sắc giơ cao thùng xăng.

Tim Hoàng Long rút cái bịch, thầm nghĩ hỏng rồi:

“Nguy rồi, vỡ kế hoạch!”

Thùng chứa xăng này cỡ hai, ba mươi ký, nếu ném vào biệt thự thì sức nổ có thể làm mọi người tạm ngất xỉu, khi đó Kim Tinh sẽ dẫn người xông lên. Phải làm sao bây giờ? Kích phát thuốc nổ C4 ngay bây giờ? Nhưng Kim Tinh đứng xa phạm vi nổ, cơ hội giết chết chỉ có một lần.

Hoàng Long rất lo âu, lòng bàn tay nắm điều khiển từ xa rịn mồ hôi. Bên tai gã chợt nghe tiếng nổ lớn, nhìn theo hướng phát ra tiếng động thì thấy một chiếc xe việt dã màu đen rất lớn đang chạy từ cửa cổng tiểu khu chậm rãi vào tầm mắt của mọi người, tạo hình khoa trương, tiếng động cơ ầm ầm đều biểu minh xe việt dã sắp va chạm cửa cổng tiểu khu.

Trong phòng điều khiển Vnimog U5000, An Tinh Vũ mím chặt môi, hai tay nắm chặt tay lái:

“Nắm chặt, sắp va vào!”

An Tinh Vũ điều khiển Vnimog U5000 không lồ như quái thú tiền sử đụng cửa sắt co duỗi của tiểu khu Hoa Tụng để đô lồm sâu vào.

Trong thùng xe, Mập Mập Hoa Đa Tình rên rỉ la đau:

“Ui da, mông của tôi!”

Vì Mập Mập Hoa Đa Tình quá mập, chỗ ngồi của Vnimog U5000 không đủ cho gã, không cách nào đeo dây an toàn nên cú va chạm mạnh làm gã theo quán tính văng ra ngoài, mông đập mạnh xuống sàn nhà, đau đớn nhe răng gào la.

Cô bé Văn Phỉ đang ngồi trước Mập Mập, miễn cưỡng giữ thăng bằng trong lực va chạm mạnh. Nhưng cô bé không ngờ Mập Mập sẽ lăn xa như vậy, ngồi trúng chân mình.

Văn Phỉ cực kỳ khó chịu giờ chân nhỏ khác đập vào mặt Mập Mập:

“Câm mồm, mập chết tiệt mau đứng lên, đè trúng chân tôi này!”

Mập Mập bị Văn Phi đá trúng gò má khó chịu bò dậy, giơ ngón tay béo như cà rốt chỉ vào Văn Phi:

“Mợ nó, con bé chết tiệt dám đập vào mặt Béo gia? Ông đây cần khuôn mặt đẹp trai này tán gái! Nếu không phải Béo gia phản ứng nhanh thì con bé như nhóc đã bị đám châu chấu ăn sạch rồi, thứ quên ơn phụ nghĩa, ông nguyên rửa cô bé ngực không to bằng ông, cả đời không gả đi được!”

Văn Phi hậm hực giơ chân đá Mập Mập:

“Mập Mập chết tiệt nói gì đó? Dám nguyên rửa tôi ngực phẳng? Đá chết luôn!”

Giọng hơi khàn của Điền Ba vang lên:

“Đừng ồn nữa, Thượng Ất nói căn cứ nằm trong tiểu khu, chúng ta sắp đến rồi.”

Triệu Khiêm ngồi sau thùng xe dùng nước miếng vuốt tóc rối, mặt già khô quắt lộ rõ nịnh nọt:

“Rốt cuộc đến rồi? Ôi chao, dọc đường xóc nảy sắp rã xương già. Mập Mập, tránh ra chút, đừng cản đường tôi xuống xe. Chút nữa tôi phải là người đầu tiên đến chào hoàng hậu của đất nước lý tưởng, vợ của Thượng Ất vĩ đại, phu nhân Trần Phóng!”

Dọc đường đi Triệu Khiêm đã hỏi thăm rõ ràng về Thượng Ất, bao gồm chiều cao, cân nặng của Trần Phóng cũng bị ông moi ra từ miệng Vương Cương.

Điền Ba che mắt, không biết nên nói cái gì:

“Cả đám bệnh thần kinh! Không một người bình thường!”

Dọc đường đi đám người này không yên tĩnh, nếu không phải vì sử dụng adrenalin quá độ làm cả người bủn rủn thì gã thề chắc chắn ném cả nhóm xuống xe.

Chương 146: Ông già càn quấy

Điền Ba nhìn đám người ngã trái ngã phải trong xe mà ngửa răng.

Sau khi trốn ra khỏi Quê Hương Tuyệt Vời, Điền Ba gặp mấy đợt châu chấu to thoát hóa tấn công, may mắn đa số châu chấu to thoát hóa bị Thượng Ất dẫn đi, cộng thêm Vương Cường và An Tĩnh Vũ liều mạng chiến đấu, ba người có kinh không hiểm trốn về xe việt dã. Sau đó Mập Mập Hoa Đa Tình mang theo cô bé Văn Phi, Vương Phương khó khăn chạy tới. Mọi người dứt khoát lái xe chạy trốn, không ngờ dọc đường gặp ông già Triệu Khiêm hốt hoảng bỏ chạy. Thế là đoàn người lái xe việt dã theo kế hoạch ban đầu trở về đường cũ, vào lúc này trở về tiểu khu Hoa Tụng đế đô.

"Các người là ai?"

Điền Ba đang định xuống xe thì một đám người quần áo tả tơi xúm lại, có già có trẻ, có nam có nữ, khoảng mấy chục người. Tất cả xanh xao vàng vọt đứng trước Vnimog U5000 như đám sâu chui lên từ lòng đất, biểu tình khủng hoảng đánh giá đám người Điền Ba.

Mập Mập bị Văn Phi đá trúng mặt mập đang khó chịu, xe bị người ngăn lại càng bức, la ó tiến lên định đẩy người sống sót chặn đường:

"Bố là chủ hộ ở đây, tránh ra tránh ra, một đám quê mùa chưa thấy thành phố lớn, mau tránh đường cho Béo gia!"

Một người đàn ông khoảng năm mươi mấy tuổi biểu tình cảnh giác nhìn Mập Mập, giơ trường mâu sắt bén lên ngăn bước chân của gã lại:

"Chủ hộ? Các người ở tòa nhà nào? Nơi này lâu rồi không thấy chủ hộ tiểu khu!"

Người đàn ông này tên Trương Đại Tráng, có chút uy vọng trong dân lang thang. Trước khi Kim Tĩnh và người phụ nữ cơ bắp Mẫu Sắc xuất hiện thì Trương Đại Tráng dựa vào kinh nghiệm sinh tồn phong phú, tính cách thân thiện rất được dân lang thang tôn trọng.

Tiếc rằng Trương Đại Tráng không phải người dị năng, đành chọn khuất phục trước dị năng mạnh mẽ của Kim Tinh, Mẫu Sắc, trở thành một trong các tay trùm nhỏ phụ trách canh gác cửa lớn.

Giờ cửa cổng bị xe đâm nát, Mập Mập bước xuống dưới thái độ hống hách, Trương Đại Tráng lo lắng phỏng đoán lai lịch của nhóm người mới đến, cảm thấy là lạ.

Thấy ông già phía đối diện vẫn chĩa đầu mâu vào bụng mình làm Mập Mập đen mặt.

Đúng vậy, Hoa Đa Tình sợ chết nhưng không có nghĩa là ai đều có ước hiếp gã, huống chi gã bẩm sinh nhạy bén với nguy hiểm, nếu xuất hiện tình huống uy hiếp mạng sống của mình thì gã sẽ cảm giác được ngay.

Trông bộ dạng của đối phương hung ác nhưng Mập Mập hoàn toàn không cảm giác nhiều uy hiếp, gã đoán ông già này chỉ là người thường, không uy hiếp đến người trong xe được. Không biết đám người này có quan hệ gì với Thượng Ất không, đừng để xảy ra cảnh người mình đánh phe ta.

Mập Mập cẩn thận hỏi:

“Ông già, hỏi cái này, ông biết Thượng Ất không?”

Thấy đối phương lắc đầu, Mập Mập hỏi tiếp:

“Vậy ông quen Trần Phóng không?”

Trương Đại Tráng siết chặt cây mâu, lòng bàn tay ướt mồ hôi:

“Không quen, cậu hỏi mấy cái này làm gì?”

Trương Đại Tráng làm chủ tiệm tạp hóa trước khi tận thế, ông đã tiếp xúc với nhiều người, bao gồm côn đồ, thiện ác đẹp xấu, thấy qua đủ mọi hạng người, ông nhìn thoáng qua là biết đối phương như thế nào. Nhìn Mập Mập trước mặt Trương Đại Tráng đoán đại khái tính tình của gã, xem gã cẩn thận nhìn mũi mâu thì thuộc loại người ngoài dữ trong nhất, rất sợ chết. Đối với loại người này miễn đối phương không tiến hóa ra dị năng thì Trương Đại Tráng tự nhận mình có thể đấu với mười người cùng lúc.

Nhưng mấy người sau lưng Mập Mập thì khác, các nam nữ mặc quần áo sạch sẽ gọn gàng, màu da hồng hào khỏe mạnh, vẻ mặt dừng dừng nhìn mấy chục người sau lưng ông, trong mắt chỉ có tò mò, không có chút dè dặt khi thấy người ngoài.

Đặc biệt cô bé mười mấy tuổi trong xe, Trương Đại Tráng chú ý thấy từ khi cô bé xuống xe miệng cứ nhai nhóp nhép, từ kẹo que đến túi đồ ăn vặt, nửa ăn nửa bỏ, mới một lúc đã lãng phí hơn mười loại thức ăn quý giá.

Càng làm Trương Đại Tráng không thể tưởng tượng được là đám người lớn bên cạnh cô bé không một ai ngăn cản, dường như xem quen mắt hành động lãng phí thức ăn này rồi.

Trương Đại Tráng nhìn kẹo que mới ăn một nửa đã bị đạp xuống đất bùn, trái tim thít chặt:

“Đó là kẹo!”

Trên đường tránh né thú hoang tấn công bạn già của ông vì cháu nội đòi ăn kẹo mà bị con mèo hoang biến dị trong tiệm tạp hóa cào rách cổ họng chết đi. Cháu nội Đào Đào đang trốn sau lưng ông, cậu bé mới bảy, tám tuổi thấy tận mắt cảnh bà nội chết thảm từ đó không nói một câu, mỗi người giương mắt kinh hoàng nhìn bốn phía, làm lòng Trương Đại Tráng đau như dao cắt.

Kẹo, nếu cho cháu nội Đào Đào một cây kẹo thì có lẽ thằng bé sẽ mở miệng nói chuyện chẳng?

Trương Đại Tráng bỗng nảy ra suy nghĩ này, ông tiến lên trước một bước, chìa mâu sắt vào Mập Mập, quát lớn:

“Không có ai tên Thượng Ất, Trần Phóng, chỗ này bây giờ do Kim gia và Sắc tử quyết định, những kẻ lạ mới đến nếu muốn vào tiểu khu phải nghe theo sắp xếp của chúng tôi! Mấy người trước tiên tắt máy xe, sau đó giao thức ăn trong túi ra. Con bé kia, đang nói mày đấy, lấy hết kẹo trong túi của mày ra, nhanh!”

“Ông kêu tôi giao kẹo ra?”

Cô bé Văn Phi ngạc nhiên chỉ vào mũi mình, nhếch mép cười quái dị:

“Ông già, biết tôi là ai không?”

“Tôi không biết, cũng không muốn biết! Các người đừng không biết điều, chờ lát nữa Kim gia và Sắc tử lại đây thì đừng nói xe và thức ăn, khó nói tất cả các người có sống được không!”

Không khí yên lặng, nặng nề.

Văn Phi cười lạnh đứng yên không nhúc nhích. Điền Ba không thèm nhìn Trương Đại Tráng, lặng lẽ kiểm tra đồ trong xe. Chỉ có Vương Cường và An Tinh Vũ liếc nhau, hai người cùng giơ tay oản tù xì trước mặt Trương Đại Tráng.

An Tinh Vũ vỗ vai Vương Cường, cười tươi như hoa:

"Kéo búa bao! Thua rồi nhé Vương Cường, quy định cũ, ông già này thuộc về anh."

Dọc đường đi họ thường gặp tốp năm tốp ba người sống sót tính chặn xe cướp bóc, nếu đối phương quá mạnh thì Điền Ba sẽ khởi động thể chất adrenalin gọn gàng giải quyết đối phương.

Nếu gặp một số người thường thì do Vương Cường, An Tinh Vũ xuống xe giải quyết mấy chó mèo con đó. Lặp lại số nhiều An Tinh Vũ, Vương Cường thấy phiền phức, dùng kiểu oản tù xì quyết định do người nào ra tay.

Lần này là Vương Cường thua, gã bắt mãn hừ mũi, cầm hai cây súng săn cải tạo nhặt từ chỗ Lệ Hồ, bước tới gần Trương Đại Tráng.

Chương 147: Cơn giận của Vương Cường

Giọng điệu Vương Cường nghiêm túc nói:

“Ông già, theo nguyên tắc kính già yêu trẻ tôi cho ông cơ hội chạy trốn lần cuối. Từ giờ trở đi trong vòng mười giây nếu ông không tránh đường thì coi chừng tôi dùng cây súng này nổ nát cái đầu bằng gỗ của ông!”

Vương Cường giơ hai cây súng sẵn lên, tiếng viên đạn lên nòng vang rõ bên tai Trương Đại Tráng.

Chân Trương Đại Tráng hơi khựng lại, cố gắng dùng giọng điệu khinh thường nói:

“Hừ, có súng thì giỏi lắm sao, người trong khu biệt thự có hơn mười cây súng nhưng bây giờ bị Kim gia, Sắc tử chặn cửa đang cầu xin kia kìa. Nếu mày dám nổ súng thì chết chắc, có giỏi thì đánh chết chúng tôi!”

Vương Cường sừng sốt, mở miệng hỏi:

“Khoan, ông nói bên biệt thự thế nào?”

Trương Đại Tráng cười huênh hoang nói:

“Hừ, người bên trong không biết điều, Kim gia dẫn người bao vây chỗ đó, chắc bây giờ chết hết rồi. À không, phụ nữ có lẽ còn sống, Kim gia rất thích hai phụ nữ ngực to kia, chắc không giết hết, ha ha ha!”

Trong lòng Trương Đại Tráng rất ghét Kim Tinh, Mẫu Sắc, nếu không tại hai người kia thì ông đã không trở thành tôm tép bình thường. Nhưng Trương Đại Tráng rất thông minh, biết nếu không có Kim Tinh, Mẫu Sắc thì lão không tự tin đối diện người từ ngoài đến, đặc biệt là người sống sót mang súng.

Từ cáo mượn oai hùm miêu tả chính xác loại người như Trương Đại Tráng, ông không thấy xấu hổ ngược lại rất tự hào. Không thấy ông nhắc đến tình huống trong khu biệt thự thì chàng trai cầm súng mặt biến sắc sao?

Chắc họ sợ rồi, kẹo que cho cháu nội Đào Đào sắp vào tay, Trương Đại Tráng sốt ruột muốn nhìn bộ dạng vui mừng của cháu nội.

Vương Cường hét to:

“Mọi người mau xuống xe! Chúng ta đi biệt thự ngay, chỗ Hoàng Long có chuyện!”

Lo âu như mặt trời chói chang trên đầu, Vương Cương cảm thấy ngột thở. Khu biệt thự có sếp già Mai Lập Tân của gã, có người nhà và bạn bè mà gã ngày nhớ đêm mong. Nghe nói khu biệt thự bị một nhóm người không rõ thân phận bao vây làm Vương Cương nóng ruột nóng gan, xoay người hét một tiếng rồi định xông về phía bờ sông.

Trương Đại Tráng tiến lên một bước ngăn Vương Cương lại, mặt dữ tợn cười to bảo:

"Không được đi! Không giao vũ khí và thức ăn ra thì không ai được đi! Hơn nữa bây giờ mày có đi cũng vô ích, tất cả chỗ gần bờ sông đều là người của chúng tôi, các người không vào được. Kim gia vì tấn công đảo giữa hồ đã dẫn dắt chúng ta thanh lý mấy mét gần bờ sông, nơi quân đoàn chúng tôi đi qua không mọc cọng cỏ, chướng ngại vật nào ngăn bước chân của chúng tôi đều phải bị nhổ sạch . . ."

Trương Đại Tráng nói nước miếng văng tứ tung, hươu mâu sắt trong không khí, bộ dạng cuồng ngạo như thể đang cầm khẩu súng săn sức công phá lớn.

Vương Cương vụt ngoái đầu:

“Ông nói cái gì? Các người thanh lý tất cả ven sông? Vậy mộ dành cho Diêm Nhiên Tu mà tôi xây . . .”

Đôi mắt đỏ máu hung tàn như thú hoang của Vương Cương làm Trương Đại Tráng sợ hãi lùi một bước, suýt ngồi bịch xuống đất.

“Mày nói mộ nào? À, nhớ ra rồi, hôm qua Kim gia dẫn đàn em đi thanh lý bờ sông hình như phát hiện một nấm mồ nhỏ. Tôi nhớ cái thằng A Cầu còn đùa bảo muốn đào ra xem ai mà xui xẻo chết ở bờ sông.”

“Tổ cha nó!”

Đoàng đoàng!

Vương Cường gầm rống bóp cò súng, từ hai khẩu súng sẵn qua tay Lê Hồ cải trang phun ra hai ánh lửa, mọi người cảm thấy trước mắt bùng sáng, khi lại mở mắt ra thì phạm vi hình quạt mấy chục mét trước mặt Vương Cường không còn ai có thể đứng nói chuyện với gã.

“Ui da, cánh tay của tôi gãy rồi!”

“Mắt của tôi, mẹ ời, mắt tôi mù rồi!”

“Khụ khụ, tôi ở đâu? Sao không thể nhúc nhích? Chân của tôi đâu?”

Tiếng kêu gào ồn ào như địa ngục trần gian.

Phải công nhận chỉ dựa vào uy lực súng sẵn sau khi cải trang thì lúc trước Lê Hồ chết rất oan.

Súng sẵn của Lê Hồ bị người cửa đứt nòng súng, viên đạn trong nòng bị đổi thành lựu đạn tê liệt có hiệu quả khủng bố. Trong phạm vi gần bắn một phát súng nếu may mắn sẽ đứt tay gãy chân, còn xui xẻo thì giống như Trương Đại Tráng đứng đối diện Vương Cường, à, đã không thấy Trương Đại Tráng đâu, trừ nửa khúc mình miễn cưỡng có thể nhìn ra là ông, tất cả dấu vết về Trương Đại Tráng đều bị xóa khỏi thế giới này.

Cho nên có thể tưởng tượng lúc trước Lê Hồ bị Thượng Ất đánh xiu thì ước chế cỡ nào. Súng sẵn cải trang uy lực sánh bằng pháo tay này trừ Thượng Ất với tốc độ như ma ra hầu như không ai né được.

Văn Phi ngoáy lỗ tai, chậm rãi lại gần, miệng ngậm kẹo que mới lột mút chùn chụt:

“Ài, cần gì khổ vậy, vì một cây kẹo que mất mạng già rất không đáng giá . . .”

Vương Phương mặt trắng bệch theo sau lưng kéo cánh tay Văn Phi, gần như đi một bước ói một lần, chờ đi tới phía sau Vương Cường thì cô gái này đã ói hết tất cả những gì có trong bụng.

Điền Ba vỗ vai Vương Cường:

“Đừng khổ sở, Vương Cường, thứ đã mất thì mình phải lấy lại. Đi, chúng ta đi khu biệt thự nhìn xem, bên đó còn có người đang chờ chúng ta trở về.”

Điền Ba dẫn đầu đi về phía khu biệt thự.

Cùng lúc đó, Hoàng Long đứng ở đầu cầu khốe môi cong lên, đôi mắt tối tăm lại thấp sáng:

"Rốt cuộc trở lại! Mình vất vả chống giữ không uổng công chút nào!"

Cửa cổng tiểu khu gà bay chó sủa, Kim Tinh ngậy ra giây lát sau đó cơn giận thối quét lý trí của gã.

“Bà nội nó, hôm nay là ngày gì vậy, làm chuyện gì cũng không thuận lợi! Mình phải lão già Trương dẫn người canh cổng mà để ồn ào như vậy, tiếng súng đó là sao? Lại có đứa nào mắt mù cứng rắn xông vào?”

Kim Tinh định xoay người đi thì giọng Hoàng Long lười biếng ngăn gã lại:

“Này, đi đâu đó? Hai ta đấu một mình còn chưa chấm dứt, không lẽ mày đã sợ, rùa con?”

Kim Tinh chỉ vào mũi mình, khó tin nhìn Hoàng Long:

“Rùa con? Mày gọi tao là rùa con?”

Kim Tinh không hiểu tại sao mới rồi đối thủ còn làm bộ mặt quyết tuyệt mà chớp mắt đã lộ vẻ thoải mái tự tin, trong giọng nói tràn ngập coi rẻ, trêu chọc gã.

Hoàng Long mỉm cười cất bước tới trước:

“Ha ha, mày tự hiểu thân phận của mình đấy. Rùa con, tao nhìn mày lâu rồi. Mày có kỹ năng dịch chuyển tức thời đúng không? Đến đây đi, để tao kiến thức mày ghê gớm đến cỡ nào!”

Mẫu Sắc giơ cánh tay thô bằng cẳng chân che trước mặt Hoàng Long, quay đầu nói với Kim Tinh:

“Tên kia, bà nói rồi, đối thủ của mày là bà! Người ở ngoài cổng chắc theo phe họ, chú mày hãy đi ngăn lại, nơi này có bà lo, bảo đảm . . . ui da!”

Mẫu Sắc đang nói đột nhiên có gió rít xẹt qua bên tai, gò má trái như bị người dùng búa sắt 50kg đập trúng, người bay xéo ra xa ba mét.

“Hoàng Long này chưa bao giờ đánh phụ nữ, hôm nay phá lệ vì bà. Phụ nữ xấu xí, mở to mắt ra xem thực lực thật sự của chiến thần binh vương cũ!”

Chương 148: Cái gọi là tốc độ, xì

Hoàng Long bùng nổ sức chiến đấu đánh sừng tay, còn đối thủ người phụ nữ cơ bắp Mẫu Sắc của gã thì rất thảm.

Mẫu Sắc vùng vẫy bò dậy, lắc đầu cố tỉnh táo lại, nhưng từng đợt buồn nôn dâng lên cổ họng, gò má đau nhức như bị lửa đốt.

“Mày . . . sức mạnh và tốc độ . . . không lẽ mày cũng là người dị năng . . . khụ khụ!”

Mẫu Sắc nhìn hai cái răng nằm trong lòng bàn tay, lòng nổi lên sóng thần dữ dội. Hoàng Long một đấm đánh gãy hai cái răng của bà, lúc nói chuyện suýt nuốt xuống họng.

Mẫu Sắc ngây ra, từ khi tiến hóa ra cơ bắp siêu mạnh lần đầu tiên bà bị thương nặng như vậy. Mẫu Sắc ngơ ngác nhìn nắm tay của Hoàng Long, hoàn toàn không nghĩ ra tại sao bà không sợ dao súng mà bị người đàn ông này một đấm đánh bay. Không lẽ người đàn ông này luôn giấu thực lực? Thật ra gã cũng là . . . người dị năng?

Mẫu Sắc không quá ngốc, mơ hồ đoán ra sự thật. Nhưng Mẫu Sắc nằm mơ cũng không ngờ lúc tận thể buông xuống ngày đầu tiên, Hoàng Long uống nhiều dược tề hoạt hóa kích phát ra tiềm lực toàn thân, cơ thể đơn thuần mạnh khủng bố.

Dị năng thật sự của Hoàng Long là bản chính xác, kiếp trước được gọi là sủng thần tận thể không chỉ có tài đấm mạnh, chân nhanh.

Hoàng Long gầm rống, bộ dạng như cạp điên:

“Hừ, người dị năng chó chết! Bỏ đây mình gân xương thịt, không có dị năng gì. Bà tự xưng là tường đồng vách sắt, không sợ đánh đúng không? Đến đây, để xem da mặt của bà cứng hay nắm đấm của tôi cứng!”

Mới rồi bị Trần Phóng hiểu lầm không cho gã đến gần Thượng Nhạc Nhạc, trong bụng Hoàng Long ôm cục tức, giờ có cơ hội trút ra, sao có thể dễ dàng tha cho đối thủ.

Kim Tinh trơ mắt nhìn Mẫu Sắc bị hành, mặt xanh mét:

“Bà nội nó, so tốc độ chứ gì? Bố chơi với mày!”

Tốc độ của Hoàng Long đúng là rất nhanh nhưng thua xa Kim Tinh, gã tự tin với kỹ năng dịch chuyển tức thời trong phạm vi trăm mét không ai bắt kịp mình.

“Này, ý đông người hiệp ít à? Thử rác rưởi cũng xứng gọi là người!?”

Kim Tinh hoa mắt, sau đó thấy một người đàn ông mặc áo chiến đấu điệp viên che trước mặt, bốn, năm người lục tục theo sau lưng người này, trong đó có nam có nữ, có già có trẻ, đoàn người trông rất quái dị.

Trần Phóng cách đám đông biểu tình hưng phấn nhìn đám người Điền Ba:

“Đội trưởng Điền Ba, các người đã về rồi! Thượng Ất đâu? Sao không thấy anh ấy?”

Không thấy Thượng Ất làm mặt Trần Phóng lộ vẻ lo âu, căng thẳng nhìn nhóm người Điền Ba.

Điền Ba mỉm cười an ủi Trần Phóng:

"Anh ta còn ở bên ngoài, lát nữa mới về, yên tâm, dù chúng tôi chết hết thì anh ta vẫn còn sống, tên kia đã mạnh đến mức . . . không giống con người."

Chợt sau lưng có gió lạnh thổi qua, một bóng đen hung hăng nhào vào người Điền Ba.

“Rác rưởi, mày dám đánh lén?”

Điền Ba từng là đội trưởng đội điệp viên, tính cảnh giác luôn rất mạnh, càng miễn bàn tới gần đây gã liên tục đột phá cực hạn thân thể, mở ra thể chất tuyến thận trên. Nên khi Kim Tinh lợi dụng năng lực dịch chuyển tức thời đánh lén thì adrenalin trong người Điền Ba bản năng kích phát ra, trong 0,5s tăng sức mạnh, tốc độ, phản ứng của gã lên cao gấp mười lần người thường.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, một cước mạnh mẽ của Kim Tinh trúng đôi tay giao nhau trước ngực của Điền Ba, sức mạnh lớn hất gã bay xa bốn, năm mét.

“Không thể nào! Sao mà thấy rõ động tác của tao được!?”

Kim Tinh cố gắng đứng vững, bàn chân đau nhức thấu xương nhắc nhở gã cảnh vừa rồi không phải ảo giác, đối phương chặn lại đòn tấn công của gã, chỉ dựa vào sức mạnh đánh bay gã.

Đây là một đối thủ siêu khủng bố, mắt Kim Tinh lần đầu tiên lóe tia khủng hoảng.

Văn Phi ở một bên nhàm chán liếm kẹo que:

“Thấy rõ động tác của chú bộ khó lắm sao? Chú ngồi xổm xuống rồi như con ếch to nhảy lên, tư thế khó coi như vậy mà cũng đặc ý được. Nói về tốc độ thì chú thua xa chú đẹp trai nhiều lắm, tư thế của chú đẹp trai mới oách, oách hơn Siêu Nhân Điện Quang mười vạn dặm!”

Khuôn mặt ngọt ngào ngây thơ vô tội, đầu lưỡi hồng không ngừng thè ra thụt về, đàn ông xung quanh bất giác nuốt nước miếng ừng ực nhìn.

Lời nói của Văn Phi làm Kim Tinh giật nảy mình:

“Cô bé mới nói gì? Cô bé cũng có thể thấy rõ động tác của tôi? Cô bé . . .”

Kim Tinh không nghĩ ra tại sao kỹ năng dịch chuyển tức thời mà mình tự hào bị cô bé ghét bỏ như thế. Kim Tinh cứ nghĩ tốc độ của mình có một không hai, nay xem ra mình đúng là ếch ngồi đáy giếng, kiến thức hạn hẹp.

Khí lạnh lan tràn trong ngực Kim Tinh, tia nắng nóng cháy cũng không thể xua tan rét lạnh.

“Ô, con bé này mấy ngày nay giỏi lên nhỉ, tôi còn không thấy rõ động tác của thằng này mà nhóc thấy được? Chắc không phải mèo mù vớ cá rán đoán mò chứ?”

Không biết có phải đời trước hai người là oan gia không, Mập Mập Hoa Đa Tình và cô bé luôn đầy mùi thuốc súng. Thấy Văn Phi há mồm hù sợ đối

phương, Mập Mập chua lòn đưa ra nghi ngờ, khinh thường.

Văn Phi bức bội nói:

“Chú mới là mèo mù! Không đúng, là heo mập, heo mập chết tiệt!”

Văn Phi kiêu ngạo ưỡn ngực nhỏ nói:

“Con người sinh ra đã phân chia gầy mập, đẹp xấu, thông minh, ngu dốt, loại người vừa ngu vừa ngốc, tư chất kém như chú sao hiểu được bản tiểu thư trời sinh thông minh? Trên đường đi chú Điền chia được tề hoạt hóa cho mọi người, tôi uống một ống vào rồi tốc độ nhanh đến đâu cũng có thể thấy rõ. Mập chết tiệt đừng không tin, mới này ở trong xe lúc chú ngồi trúng chân tôi có phải thừa dịp lén trộm một miếng chocolate trong túi của tôi không? Đừng chối, có giỏi thì kéo túi quần ra cho mọi người xem, hừ! Heo mập chết tiệt, tưởng nhanh tay là tôi không thấy sao? Bản tiểu thư không muốn so đo với chú mà thôi.”

Điền Ba ngạc nhiên nhìn Văn Phi, ngạc nhiên không thua gì Kim Tinh:

“Văn Phi, cô bé thật sự thấy rõ động tác của tên này?”

Từ lúc trốn ra Quê Hương Tuyệt Vời, Điền Ba vì nâng cao sức chiến đấu toàn đội nên tự quyết định lấy chiến lợi phẩm từ chỗ Lệ Hồ, nguyên một rương được tề hoạt hóa chia cho mọi người. Nhưng Điền Ba không ngờ rằng chỉ một ống được tề làm Văn Phi tiến hóa ra tốc độ phản ứng kinh người như vậy. Điền Ba nhờ kích thích adrenalin cộng thêm kinh nghiệm chiến đấu mới miễn cưỡng đỡ đòn tấn công của Kim Tinh, thật ra gã không thể bắt giữ chính xác động tác của đối phương, càng đừng nói thấy rõ như vậy.

Không lẽ Long Ba nói đúng thật? Huyết thống của cô bé này không tầm thường?

Chương 149: Cái tên ngốc Long Ba này

Văn Phi chu môi, giận dỗi quay mặt đi:

“Chú Điền cũng nghi ngờ tôi? Thiệt tình, mấy người quá đáng lắm! Chú đẹp trai tốt hơn, với điều kiện là không tét mông người ta.”

Vương Cương, An Tinh Vũ, Triệu Khiêm, Vương Phương xúm lại phối hợp trong ngoài với Hoàng Long, bao vây đám người Kim Tinh trước đầu cầu.

Khóe môi Kim Tinh co giật quắt lén:

“Nghe đây, đừng tưởng có viện quân thì bọn tao sợ mày! Tụi mày có ghé góm đến đâu cũng chỉ được vài người, chọc bố điền là bố đốt thùng xăng này nổ cây cầu, cả đám không ai đến gần biệt thự được nữa!”

Mấy trăm dân lang thang xúm lại rình rập nhìn nhóm người Điền Ba, không khí tràn ngập mùi máu và mùi xăng gay mũi, tình hình cực kỳ căng thẳng, hai phe trừng mắt nhìn nhau, lòng bàn tay rịn mồ hôi lạnh.

Ù ù ù!

Đột nhiên phía chân trời vang tiếng động cơ diếc tai, trên bầu trời xanh cách mọi người mấy trăm mét xuất hiện ba đốm đen, đốm đen biến lớn trong tầm mắt, tiếng ù ù càng diếc tai. Chớp mắt ba chiếc máy bay trực thăng chở đồ quân dụng cỡ lớn xuất hiện trên đầu đám người.

“Đệt mợ nó, là người của quân đội! Bọn họ tới nơi này làm chi, không lẽ chính phủ đã đánh bại thú hoang, đến đón chúng ta đi?”

“Chắc chắn là vậy! Ha ha ha, bố được cứu rồi, tiếc rằng mẹ của thằng nhỏ mới chết. Tổ cha nó, vì sao không đến đón chúng tôi sớm hơn? A a a!”

“Tôi thấy hơi lạ, nếu quân đội thật sự lo việc cứu trợ người sống sót nhưng tại sao chọn đáp xuống chỗ chúng ta? Không lẽ nơi này có nhân vật lớn nào?”

Bàn tán xôn xao, tiếng người ồn ào. Ba chiếc máy bay trực thăng cỡ lớn xuất hiện làm tình hình mất kiểm soát, một số dân lang thang không kiềm được vui sướng và hưng phấn đập lên người đồng bạn, giống như là leo lên cao chút sẽ thấy rõ những chiếc máy bay hơn.

Văn Phi liếm kẹo que, mặt khinh thường nhìn đám đông hưng phấn:

“Người nhàm chán, rõ ràng là đến đón tôi.”

Tính thời gian thì hôm nay là ngày Thượng Ất và Long Ba hẹn nhau. Long Ba thật sự thuyết phục được cấp trên dùng vật tư ba chiếc máy bay trao đổi ‘con tin’ Văn Phi, nhưng Long Ba đến đúng hẹn mà Thượng Ất đang ở đâu? Chú đẹp trai đáng giận chắc không phải đã bị gì rồi chứ?

Phải công nhận quân đội xuất hiện mang đến rung động lớn cho mọi người. Trừ đám người Điền Ba đoán được đại khái thì những người khác đều luống cuống trước quái vật sắt thép này.

Trần Phóng ôm con trai, vẻ mặt thấp thỏm nhìn máy bay trực thăng chậm rãi đáp xuống, lòng thầm lo âu. Nếu những người này đến vì Thượng Ất thì cô nên làm sao? Mang Thượng Nhạc Nhạc rời đi?

“Người phía dưới nghe đây, tất cả ôm đầu gối xồm xuống! Nhắc lại một lần, tất cả ôm đầu gối xồm xuống, lập tức!”

Ngồi xồm xuống? Là sao?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ không hiểu tại sao người trên máy bay trực thăng nêu yêu cầu này.

Chỉ có Hoàng Long dám chiêm nhìn bốn phía, xoay người hét hướng nhóm Trần Phóng: “Mọi người nằm sấp xuống ngay, đừng nhúc nhích, bọn họ sắp thanh lý chỗ rơi!”

Vèo!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hoàng Long chưa nói hết câu đã thấy một đạn tên lửa kéo đuôi dài bắn chính xác vào nhà sáu tầng cách bờ sông không xa. Thoáng chốc mọi người cảm thấy trời đất quay cuồng, đất rung núi chuyển trong tiếng gầm rú, kính cửa sổ mấy chục nhà dân không bị dây leo bao vây đều phát ra tiếng vỡ nát.

Biến mất!

Nguyên nhà sáu tầng sau vụ nổ chỉ để lại gạch ngói vụn, đồng xác thực vật xanh nát bấy. Người thường không thể tưởng tượng uy lực của vũ khí chiến tranh hiện đại hóa, rất khủng bố.

Đỗ Giai Tuệ bò dậy, chưa kịp phun đất bùn trong miệng ra đã vội nhìn trong ngực Trần Phóng:

“Đệt, đứa bé có sao không?”

Đỗ Giai Tuệ ngạc nhiên thấy Thượng Nhạc Nhạc xoe tròn đôi mắt sáng nhìn chăm chăm ba máy bay trực thăng từ trên trời chậm rãi đáp xuống.

Một giọng nói thô lỗ kiêu ngạo vang lên trong cát bụi:

“Thượng Ất đâu? Mau ra đây cho bố, mang đồ đến đổi người!”

Chốc lát sau thân thể vạm vỡ như trâu của Long Ba xuất hiện trước mặt mọi người, bốn, năm chiến sĩ to khỏe võ trang đầy đủ đi theo sau gã.

Không đợi Long Ba đi tới đầu cầu, đám dân lang thang chờ đến mất kiên nhẫn đổ xô lại bao vây cả nhóm Long Ba.

“Sếp, các người đến cứu chúng tôi phải không? Cảm tạ chính phủ, chúng tôi được cứu rồi!”

Một người phụ nữ mặt vừa bần vừa thối bầu chặt cánh tay Long Ba, hét to:

“Sếp, chồng của tôi là Hoàng Thiên Thì, tham mưu trưởng bộ tư lệnh canh gác đế đô, sếp mang tôi đi liền đi, tôi muốn gặp chồng của tôi!”

Long Ba không kiên nhẫn đẩy người phụ nữ ra:

“Gì mà Hoàng Thiên Thì với Lục Thiên Thì, bố không biết, tránh ra! Cô chủ Văn Phi, cô chủ ở đâu? Tôi đến đón cô chủ đây!”

Long Ba quay đầu ra hiệu cấp dưới ngăn cách dân lang thang ra, gã nhấc chân đi vào trong.

Kim Tinh hét to kêu gọi dân lang thang xúm lại ngăn cản nhóm Long Ba, biểu tình quyết tuyệt:

"Bọn họ không phải đến đón chúng ta, đám lính này tới đón người nhà! Không thể để bọn họ đi qua, cùng là con người tại sao chúng ta không thể lên máy bay? Ngăn hẳn ta lại! Ngăn lại!"

Từ phút đầu tiên máy bay xuất hiện là Kim Tinh biết có chuyện xấu. Tận thể đến, người có thể điều động máy bay trực thăng của quân đội đến cứu người chắc chắn có lai lịch không nhỏ, nghe quân nhân cầm đầu trong máy bay trực thăng nói hình như đang tìm cô bé tên Văn Phi.

Văn Phi, người nơi này hình như chỉ có cô bé ăn kẹo que là hợp cái tên Văn Phi nhất, bắt giữ cô bé có lẽ là ý tưởng hay.

Nghĩ vậy Kim Tinh phát ra dị năng, giây sau bàn tay đặt lên vai Văn Phi, tốc độ nhanh như tia chớp, gã đánh lén dễ dàng đến bất ngờ, trực tiếp kiềm giữ cô bé.

Văn Phi câm nín vịn trán, biểu tình chán nản chỉ tiếc rên sất không thành thếp:

"Long Ba chết tiệt, nói nhỏ chút sẽ chết sao? Giờ tôi bị kẻ xấu bắt rồi, chú vừa lòng chưa? Heo ngổ còn hơn Mập Mạp, không hiểu sao lúc trước ông nội giao tôi cho chú bảo vệ!"

Khi Kim Tinh lao về phía Văn Phi thì cô bé đã biết không ổn, tiếc rằng cơ thể không theo kịp mắt nhìn, dù thấy rõ động tác của gã nhưng cô bé không có năng lực né tránh. Văn Phi trơ mắt nhìn Kim Tinh giơ dao găm gác ngang trước cổ, biểu tình đặc ý nhìn cô bé.

"Bà nội nó! Tao cảnh cáo mày, thả cô chủ Văn Phi ra ngay, nếu không bố sẽ...!"

Đối mặt Long Ba nổi khùng sắp xông lên, Kim Tinh bình tĩnh nhích nhẹ dao găm:

"Nếu không thì sao? Thế này à?"

Một vệt đỏ vắt ngang cần cổ trắng của Văn Phi như đoá hoa đỏ thắm, trông rất ghê người.

Long Ba khựng lại tại chỗ, hai nắm tay siết chặt có thể bóp nát không khí:

“Mày . . . ! Có gì từ từ nói, mày muốn gì?”

“Muốn gì? Ha ha, bố muốn máy bay của mày! Mau, kêu người khởi động máy bay đưa tao rời khỏi đây, nếu không tao sẽ đâm chết con bé này!”

Chương 150: Đầu hàng sẽ chữa cái mặt lại cho mày

Mẫu Sắc trừng Kim Tinh, mặt tràn đầy uất giận, nhìn từ xa như con heo rừng cái giận dữ:

“Kim Tinh, chú mày muốn bỏ bọn tao lại một mình chạy trốn? Đồ cặn bã! Lừa đảo! Rác rưởi!”

Mẫu Sắc chợt hiểu rằng mình bị Kim Tinh lừa, từ đầu tới đuôi là gã khuyển bảo mọi người tiến công khu biệt thự, không ngờ tình huống hơi kém một chút thì gã vội vã vứt bỏ tất cả lại.

Mẫu Sắc càng nghĩ càng tức giận, giơ tay định đánh Kim Tinh.

Kim Tinh nhượng chân mày chìa dao găm về phía Mẫu Sắc, khinh thường nói:

“Đàn bà ngốc, bà nghĩ bố muốn kết minh với bà thật à? Không tiểu một bãi soi lại mình đi, đồ quái vật nam không ra nam, nữ không ra nữ, bố thấy mặt bà đã muốn mửa. Nếu không vì da heo của bà dày quá còn lâu bố mới để bà tới gần, ta phi! Thằng lính kia, tao lệnh cho mày giết mẹ đàn bà này ngay, nếu không tao sẽ giết con bé!”

Kim Tinh kiêu căng uy hiếp, dao găm dấn sát làn da trắng của Văn Phỉ lại đè mạnh, máu chảy như con suối nhỏ.

Long Ba giơ tay đâm vào Mẫu Sắc:

“Tổ cha nó!”

Long Ba tức điên rồi lại không biết làm sao, chỉ có thể dùng cách này trút cơn giận. Mẫu Sắc bị bất ngờ chỉ có thể vội vàng giơ cánh tay đỡ đòn tấn công từ Long Ba, bên tai nghe một chuỗi tiếng xương gãy giòn vang, sau đó tức ngực, phun búng máu xa cỡ ba, bốn mét.

Một đâm ngàn ký! Ngàn ký một đâm!

Sau khi hấp thu tinh hạch của thú ăn kiến biến dị khiến sức mạnh của Long Ba lại tăng lên đến hai, ba ngàn ký khủng bố. Cộng thêm Long Ba đang tức điên, ra tay không nương tình, lần này phát huy ra sức mạnh hơn bốn ngàn ký.

Mẫu Sắc thảm, rất thảm.

Sức mạnh bốn ngàn ký bằng một chiếc xe việt dã SUV cỡ lớn lao nhanh va chạm, có thể khoanh khắc đục sập một gian phòng, khi sức mạnh đó ập đến mạnh hơn sức chịu đựng lớn nhất của cơ bắp cường hóa của Mẫu Sắc nhiều.

Đôi tay nát bấy, hai cục thịt trên ngực mà Mẫu Sắc rất tự hào cũng nát như bùn.

Nhưng Mẫu Sắc còn may mắn, cơ bắp toàn thân mạnh mẽ chia đều sức mạnh cú đâm cuối cùng giữ được mạng nhỏ, chỉ học bài máu thôi.

Kim Tinh chỉ vào Điền Ba, ánh mắt độc ác nói:

"Ha ha ha, lợi hại lợi hại! Tao không nhìn lầm, sức mạnh của sếp mạnh như thể diệt đám rác này dễ như chơi. Bây giờ giết hết những tên kia cho tao, đặc biệt là thằng đó!"

“Không được, tao quen người này, không thể giết! Mà muốn máy bay thì tao sẽ cho, nhưng uy hiếp tao giết bảy người vô tội thì tuyệt đối không thể!”

“Không làm được? Thế này thì mà làm được chưa!?”

Kim Tinh bỗng giơ dao găm lên, lưỡi bén dễ dàng cắm phập cánh tay trắng nõn của Văn Phi, máu phun ra.

Kim Tinh rút dao ra, điên cuồng quát lớn:

“Giết hết chúng nó, nếu không tao sẽ giết con bé này!”

Yên tĩnh, chỉ có tiếng mồ hôi lạnh chảy trên trán Long Ba là rõ ràng.

Móng tay mười ngón của Long Ba đâm vào lòng bàn tay, gã rất muốn đâm mình mấy nhát, miệng rộng la to làm gì! Khoe khoang kêu tên của cô chủ Văn Phi làm chi? Giờ thì tốt rồi, bị đối phương bắt giữ con tin, gã như chuột trắng nhỏ bị chơi đùa trong lòng bàn tay.

Chết tiệt! Chết tiệt! Phải làm sao mới khiến tên điên này thả cô chủ Văn Phi ra?

Một giọng nói sang sảng vang lên sau lưng:

"Đồ ngốc, về sau rút kinh nghiệm, còn ngớ ngẩn như vậy coi chừng bị thú thoái hóa cắn chết!"

Long Ba bản năng ngoái đầu lại, một người đàn ông mảnh khảnh mà cao ráo đi tới, bộ dạng rất oách làm gã nhìn ngây người.

“Thượng Ất!?”

“Đại ca!”

“Ông xã!!!”

Bảy tám tiếng kêu vang lên cùng lúc nghe hơi lộn xộn, nhưng mỗi tiếng kêu chất chứa vui sướng và phấn khởi, Thượng Ất đã trở lại!

Thượng Ất đứng cách trước mặt Văn Phỉ năm, sáu mét, lạnh nhạt hỏi:

“Bé con, vết thương có đau không?”

Ngữ điệu giống như anh trai nghiêm khắc răn dạy em gái nghịch ngợm.

Văn Phỉ chu môi tội nghiệp nói:

“Ừ, đau.”

Hốc mắt đỏ hoe, nước mắt ứa ra, không hiểu sao trước khi gặp Thượng Ất thì Văn Phỉ cảm thấy mình rất dũng cảm, kiên cường, nhưng nghe hăn hỏi thế là nước mắt chảy ra.

Thượng Ất bình tĩnh nói, nhưng ánh mắt trở nên lạnh băng:

“Nếu đau thì hãy nhớ kỹ nỗi đau này. Cô bé, lát nữa tôi muốn nhóc từng nhát dao trả lại đau đớn cho rác rưởi đứng sau lưng nhóc!”

Từng nhát dao trả lại đau đớn cho rác rưởi? Là sao?

Mọi người ngạc nhiên nhìn Thượng Ất, không nghe hiểu hăn nói cái gì. Văn Phỉ cũng sửng sốt, sau đó vẻ mặt mừng rỡ.

Văn Phỉ trịnh trọng gật đầu nói:

“Chú đẹp trai yên tâm, lát nữa tôi sẽ trả lại tất cả đau đớn cho hăn ta, chú ra tay đi!”

Kim Tinh tức giận quát:

“Ra tay? Ra tay cái gì? Mà là ai? Đang diễn phim tình cảm mùi mẫn với tao à? Con tin đang ở trong tay tao, mà dám nhúc nhích là bố giết nó!”

Bộ dạng hờ hững của Thượng Ất ở trong mắt Kim Tinh là ra vẻ oách đến trình độ mới, gã xúc động muốn thả Văn Phỉ ra, tự mình xông lên đâm chết Thượng Ất.

Thượng Ất chậm rãi nói, ngữ điệu bình tĩnh như đang tám việc nhà:

“Trong căn biệt thự này từng có một người đàn ông tên Trần Nhị Cầu đã bắt cóc một cô bé ngay trước mặt tôi. Sau cùng Trần Nhị Cầu đã chết, trên mặt không còn sót miếng gì. Bây giờ mày buông bàn tay dơ bẩn ra khỏi người Văn Phi thì tao chữa cái mặt lại cho mày, nếu không thì tao bảo đảm mày không còn lại gì!”

Kim Tinh không tin lời của Thượng Ất:

“Mày đang hù ai? Mặt của bố ở đây này, mày ngon thì tới lấy . . . a, dao của tao đâu?”

Kim Tinh có kỹ năng dịch chuyển tức thời, trong phạm vi trăm mét không ai có thể bắt giữ được gã, càng đừng nói bắt gã lại, xé rách da mặt của gã. Trò vật phô trương thanh thế không hù được gã.

Nhưng Kim Tinh đoán sai hoàn toàn, gã vừa dứt lời bỗng thấy bóng đen lướt qua tầm mắt, sau đó con dao gác trên cổ Văn Phi biến mất.

Thượng Ất tùy tay ném dao găm dính máu xuống đất:

“Mày đang tìm con dao này?”

Thượng Ất quay sang nói với Long Ba:

“Giải quyết đám dân lang thang rồi chuyển đồ tôi yêu cầu vào trong biệt thự!”

Long Ba bĩu môi nói:

“Bà nội nó, tao dù gì cũng là quân đoàn trưởng, bị mày kêu tới kêu lui như vậy coi sao được? Thôi, nể tốc độ không phải con người của mày nên bố nhịn. Mà quái đản thật, bố dựa vào năng lượng tinh hạch mới tiến hóa một bậc sức mạnh, sao tốc độ của thằng này mau đến tao không thấy rõ? Biến thái, mày là biến thái, bố không thềm so đo với đồ biến thái!”

Long Ba quay đầu sai cấp dưới dỡ hàng trong máy bay trực thăng, gã thì đi tới chỗ dân lang thang, chộp hai thùng xăng nhẹ nhàng như đồ chơi ném vào đám người.

Long Ba hét to:

“Tất cả ngôi xóm xuống cho bố! Không là bố lấy thùng đập tiêu tiêu tại chỗ!”

Chương 151: Quỷ nhỏ rạch mặt

Thượng Ất đứng cách mặt Kim Tinh chưa đầy ba mét, hần bình tĩnh nhìn đối phương:

“Được rồi, giờ đến lượt chúng ta nói chuyện về mặt của mày.”

Tốc độ một lần nữa cường hóa, Thượng Ất chỉ dùng một chớp mắt đã hoàn thành hàng loạt động tác xông lên cướp dao, ném dao. Đúng vậy, tốc độ của Thượng Ất lại tăng lên, không chỉ nửa bậc, một bậc. Quá trình tiến bộ rất kịch, nếu kể tỉ mỉ thì nói ba ngày ba đêm cũng không hết.

Tổng kết sơ là Thượng Ất đốt thùng xăng trên du thuyền, bị sức nổ hất xui. Lệ Á ở trên thuyền cứu sinh liều hết sức kéo Thượng Ất tới một siêu thị nhỏ gần bờ sông. May mắn hơn là khi Lệ Á quay về bờ sông tìm dao găm chiến thần bị hất bay thì bất ngờ phát hiện nửa khúc mình của cá sấu ếch, bên trong chứa một viên năng lượng tinh hạch hoàn mỹ to cỡ trứng đà điểu.

Chuyện tiếp theo càng đơn giản, Lệ Á cắt tinh hạch thành hai khúc, phần lớn một chút nhét vào bụng Thượng Ất, phần nhỏ hơn thì bị vòng tay chiến thần, dao găm chiến thần của Lệ Á hấp thu.

Lệ Á không biết rằng nếu Thượng Ất còn tỉnh táo thì đã mắng cô ta là phá sản. Năng lượng tinh hạch trong người cá sấu ếch là loại hoàn mỹ hiếm thấy, tuy chỉ dùng hơn một nửa viên nhưng Thượng Ất khó tiêu hóa hết năng lượng chứa bên trong.

Khi tinh hạch chui vào bụng, gen sâu A Mễ Ba trong người Thượng Ất điên cuồng cắn nuốt năng lượng. Nhưng năng lượng quá nồng, hình vẽ trời sao trong người hần lại được thắp sáng. Hình vẽ trời sao đã quen năng lượng chảy tự động chọn con đường hấp thu quen thuộc nhất là chảy về phía đốm sao ở phần hai chân.

Kết quả là khi Thượng Ất tỉnh lại từ hôn mê sâu thì ngạc nhiên phát hiện bốn đốm sao ở hai chân phát sáng, ánh sao kỳ dị. Khi dốc hết sức tiến lên thì tốc độ của hãn nhanh hơn gấp bốn lần, 200m/s bằng với tốc độ bắn của viên đạn súng ngắn bình thường.

Nói tóm lại Thượng Ất bây giờ không sợ súng ngắn bình thường, đương nhiên đừng phải súng trường hoặc súng ngắm nòng to trong hệ liệt AK thì hãn vẫn tiêu đời, sinh vật trên Trái Đất sao có thể tránh thoát tốc độ viên đạn bay 800m/s?

Nhưng tục ngữ nói phúc họa liền nhau, tốc độ tăng lên, kế hoạch cường hóa công kích bị mắc cạn, Thượng Ất phát hiện mình bỏ lỡ một lần cơ hội tăng tiến công lực cực tốt. Hai năm đắm đuối như hấp thu một ít năng lượng tinh hạch, nhưng so với năng lượng sinh vật tinh thuần của cá sấu ếch thì chỉ như một cọng lông trâu. Trong hình vẽ trời sao, ngôi sao phân đôi tay vốn có màu tối dường như màu sắc sâu hơn chút, nhưng không có dấu hiệu bị thấp sáng.

Phát hiện này làm Thượng Ất rất chán nản, hãn không cam lòng lôi kéo Lê Á thử nghiệm. Hãn kêu cô ta mở vòng bảo vệ của vòng tay chiến thần, sau đó dùng hết sức mạnh tấn công vòng bảo vệ, cuối cùng từ một thở hồng hộc ra thu hoạch duy nhất của hãn là phát hiện đôi tay cứng rắn hơn, không dễ bị rách toạc như lúc trước.

Tóm lại lần này Thượng Ất ôm một bụng cục tức quay về tiểu khu Hoa Tụng để đồ.

Trừ bậc mình vì bỏ lỡ cơ hội tăng mạnh uy lực hai năm đắm đuối ra, hãn còn nhớ mãi không quên cảnh kỳ dị trên du thuyền. Sau đó Thượng Ất cố gắng tìm tờ giấy kỳ lạ kia nhưng không thấy đâu, hãn thậm chí nghi ngờ mình bị khối độc của cá sấu ếch làm choáng đầu, hãn không cách nào chứng minh thứ mình gặp phải kỳ dị cỡ nào.

Sức mạnh bí ẩn có thể chỉ huy châu chấu to rượt theo tấn công hãn, nhân vật bí ẩn chuẩn bị sẵn thùng xăng cho hãn, du thuyền không rõ xuất xứ, Thượng Ất cảm thấy trong vô hình có hai thần tiên đang đánh cờ, hãn là quân cờ trong tay họ. Cảm giác bị khống chế rất khó chịu, nên Thượng Ất có lý do càng uất giận hơn.

Lửa giận cộng thêm uất giận, Kim Tinh tội nghiệp đụng phải Thượng Ất đang trong cảm xúc mặt trái lớn nhất.

Nên Kim Tinh không kịp biểu diễn ra oai ‘dịch chuyển tức thời’ đã bị Thượng Ất cướp dao khỏi tay, dùng từ ngữ độc ác nhục mạ gã ngay trước mặt mọi người.

Khuôn mặt Kim Tinh cứng nhắc cố nặn nụ cười:

“Cái đó . . . tôi cảm thấy giữa chúng ta có hiểu lầm, thật ra tôi chỉ đùa với em gái, lỡ cắt thương một chút, ha ha, ha ha.”

Dao găm bị ném dưới đất, ánh mắt lạnh băng của đối phương làm Kim Tinh rùng mình, cảm giác mắc tiểu từ thân dưới xộc lên não. Bà nội nó, lần này đụng phải miếng sắt rồi, hình như đối phương là người dị năng tốc độ, rõ ràng tốc độ nhanh hơn gã, rất khủng bố.

Thượng Ất mỉm cười nói với Văn Phi:

“Lỡ tay cắt thương? Ha ha, giải thích rất có sáng ý. Nhóc nhặt con dao lên, hãy trả lại nỗi đau mới nhận được. Cứ yên tâm xuống tay, có tôi ở.”

Văn Phi lặng lẽ nhặt con dao lên:

“Có tôi ở, yên tâm xuống tay?”

Trên con dao dính đầy máu và bùn đất trông rất máu me, nhưng Văn Phi không chú ý tới nó, cô bé lặp lại lời Thượng Ất vừa nói, như có dòng điện chạy vào tim làm cô bé khẽ rên:

“Rất đẹp trai, rất oách! Đây là cảm giác an toàn mà chú đưa cho sao? Tôi thích!”

Kim Tinh hét to:

“Hừ, mày nghĩ tao sợ thật sao? Bằng vào năng lực của Kim Tinh này trên đời không ai giữ chân tao được! Dịch chuyển tức thời, nhảy!”

Cơ bắp biến dị ở đôi chân gã bộc phát ra động năng sinh vật mạnh mẽ, gã như đạn pháo nhảy bật lên, đứng vậy, đôi chân đã cách mặt đất 10cm, nhưng người gã bỗng đông lại tại chỗ, bả vai bị một tay của Thượng Ất như kiềm sắt đè chặt làm gã nửa bước khó đi.

Thượng Ất lạnh lùng nói:

“Muốn đi thì tùy, để mặt lại!”

Thượng Ất liếc qua Văn Phỉ, cô bé ngằm hiều chém một nhát. Khuôn mặt trắng bệch của Kim Tinh rách một đường sâu, máu chảy như suối.

Kim Tinh bản năng giơ nắm đấm đánh về phía Văn Phỉ:

“Mày . . . mày dám rách mặt tao? Bố đánh chết mày, con nhãi!”

Nhưng nắm đấm kỳ dị cách mặt Văn Phỉ 10cm rồi không cách nào tiến thêm một ly.

Thượng Ất bình tĩnh nói:

“Văn Phỉ, tiếp tục!”

Văn Phỉ hưng phấn đáp lại:

“Biết, chú đẹp trai!”

Thoáng chốc mọi người chỉ nghe tiếng thịt bị cắt xoẹt xoẹt, tiếng Kim Tinh gào rú kinh dị.

Xoẹt!

“Ui da, mặt của tao!”

Xoẹt xoẹt xoẹt!

“Mặt của tao, đừng rách nữa! Xin mày, đừng để con nhãi kia rách mặt tao!”

Các vết thương ngang dọc như hình vẽ lộn xộn trong tay con nít ba tuổi, Kim Tinh hét thảm bùm mặt, máu chảy ra từ kẽ tay nhuộm đỏ áo.

Kim Tinh gào thét liên tục thụt lùi, ánh mắt hãi hùng nhìn Thượng Ất như xem ma quỷ:

“Tại sao? Tại sao mày có thể nhanh như vậy? Tao không tin, không tin!”

Chỉ nửa phút ngắn ngủi, mặc cho Kim Tinh cố gắng vận dụng dịch chuyển tức thời né tránh thì người đàn ông tên Thượng Ất ung dung chặn trước mặt gã, dùng sức mạnh vượt qua người thường gấp mấy lần nhẹ nhàng kiềm giữ gã, cho con bé tên Văn Phỉ từng nhát dao cắt nát mặt gã.

Ma quỷ, người đàn ông này là ma quỷ! Sao con người có tốc độ như ma được chứ?

Chương 152: Ăn hấn sẽ tha các người

Trước lúc tận thế sinh vật đất liền trên Mặt Đất có nhiều loài giỏi về tốc độ, ví dụ linh dương sừng chéo ở khu Bắc Mỹ, khi chạy nhanh nhất tốc độ lên đến 100km/h, tương đương với tốc độ trung bình một chiếc xe hơi trên đường cao tốc.

Bởi vậy khi sinh vật khung xương nhỏ, động tác nhanh nhẹn, sức bật kinh người chạy nhanh thì thợ săn to con như linh cẩu, sư tử không theo kịp, trở mắt nhìn những tinh linh hình thể thon dài xinh đẹp nhẹ nhàng chạy lướt qua trước mặt chúng.

Nhìn lại thì Kim Tinh rất giống linh dương sừng chéo, cùng có thân thể săn chắc, tứ chi thon dài, công năng phối phát đạt. Kim Tinh còn tiến hóa cơ bắp làm linh dương sừng chéo cũng phải ghen tỵ, tổ chức cơ săn chắc, chặt chẽ trên đôi chân cho gã bộc phát động năng siêu khủng bố trong thời gian ngắn, kéo thân thể trốn thoát mọi nguy hiểm.

Tiếc rằng Kim Tinh gặp phải Thượng Ất. Trong thế giới thiên nhiên sinh vật duy nhất có thể dựa vào tốc độ đuổi giết linh dương sừng chéo là báo săn, được gọi là sinh vật nhanh nhất đất liền. Thượng Ất là con báo săn đó, siêu thợ săn trong vài giây tăng tốc độ lên trên 120km/s.

Thượng Ất có tất cả thuộc tính hạng ưu của báo săn, như hình thể thon dài, bước chân xinh đẹp, động tác nhanh nhẹn, cơ bắp tràn ngập sức mạnh, ánh mắt luôn lạnh băng. Thượng Ất là sát thủ tốc độ bẩm sinh, tốc độ ‘siêu tốc’ ở trong mắt hăn thả chậm đến buồn cười.

Nên khi Kim Tinh liều mạng vận dụng dị năng ‘dịch chuyển tức thời’ thì Thượng Ất luôn ung dung chặn gã lại trong vòng vài giây, mãi đến khi gã đứt dây thần kinh thừa nhận sự thật rằng mình như con linh dương sừng chéo xui xẻo bị báo săn siêu hung mãnh theo dõi, chơi đùa trong móng vuốt.

Kim Tinh nhận mệnh quỳ xuống đất van xin:

“Tha cho tao đi . . . xin mày đấy . . .”

Văn Phi cầm dao găm, không tìm được chỗ nào để rạch, mặt Kim Tinh rậm rạp vết cắt, nhìn thoáng qua không có một mảnh da cở móng tay lạnh lặn.

Thượng Ất bỗng quay đầu, đôi mắt lạnh băng như thực chất nhìn đám đông dân lang thang, khí tức sát tràn ngập:

“Lúc trước khi mày vênh váo thì có từng nghĩ đến tha cho người nhà của tao? Còn đám người kia, nếu các người qua cây cầu kia thì định đối xử như thế nào với người nhà của tao?”

Trong dân lang thang vang lên tiếng nói:

“Chúng . . . chúng tôi chỉ muốn thức ăn . . . và chỗ ở an toàn . . . chúng tôi . . . sẽ không . . . tổn thương bọn họ.”

Thanh âm nhỏ đến mức bản thân họ cũng không nghe rõ. Sự thật hiển nhiên nếu cầu đá bị công phá thì người ở trong biệt thự không chỉ đối mặt nguy hiểm bị cướp thức ăn.

Giết chóc, cưỡng hiếp, hành hạ, ngược đãi . . . Mấy trăm dân bạo động mất lý trí sẽ đem đến tai nạn mà người trong biệt thự không thể tưởng tượng.

Thượng Ất lạnh lùng cười:

“Thật sự sẽ không làm?”

Thượng Ẩt túm tóc Kim Tinh kéo lê gã như chó chết đến trước mặt dân lang thang, lạnh nhạt nói:

“Đói khát sẽ khiến người mất lý trí, tôi không trách mấy người. Tôi cho mấy người cơ hội cuối cùng, ăn hăn, ăn sạch thịt trên người của hăn thì tôi sẽ tha cho mấy người. Nếu không . . . tất cả phải chết!”

Cái gì? Ăn Kim Tinh? Kêu chúng tôi ăn thịt người!? Ọe!

Đám dân lang thang trốn mắt há hốc mồm nhìn Thượng Ất, ánh mắt lạnh lùng, biểu tình quyết tuyệt của hắn nói rõ hắn không đùa với họ.

Ma quỷ! Người đàn ông tên Thượng Ất này là ma quỷ!

Con người có tàn nhẫn đến đâu cũng có lẫn ranh giới hạn là không ăn thịt đồng loại, nhưng hẳn buộc con người ăn thịt đồng loại, con người bình thường sao có thể làm ra chuyện như thế được?

Trong đám người, một người đàn ông trung niên khuôn mặt lương dân đứng ra, biểu tình chính khí chỉ trích Thượng Ất và Hoàng Long:

“Sao . . . sao anh có thể tàn nhẫn như vậy? Chúng tôi đều là con người, sao có thể tàn nhẫn ăn thịt của anh ta? Hơn nữa trong biệt thự có nhiều thức ăn như vậy, lấy ra một ít là có thể cứu mạng nhiều người, chúng tôi làm vậy có gì sai? Là mấy người ích kỷ chỉ lo thân mình, chúng tôi muốn tất cả cùng sống sót thì có gì sai? Còn sếp nữa, tôi nghĩ làm lính vì nhân dân thì nên có quan điểm thị phi chính xác đúng không? Mấy anh lính đến phân xử đi, tất cả cùng là công dân Hoa quốc thì tại sao anh ta có thể tùy ý giết người, mấy người làm lính chỉ biết bắt nạt kẻ yếu sao?”

Bộ dạng của người đàn ông trung niên giống như anh hùng thấy việc nghĩa hăng hái làm trên báo chí, thoáng chốc được đám dân lang thang khen ngợi.

Có mấy chục dân lang thang hò reo, tình hình lại hỗn loạn.

Long Ba trề môi, ra hiệu một chiến sĩ vạm vỡ sau lưng mình nổ súng:

“Đồ ngốc, Tiểu Lục, giải quyết thằng đó.”

Người đàn ông trung niên mới nói xong nghe tiếng súng nổ, trước mắt tối đen, người nặng nề ngã xuống đất, trong lỗ máu to cỡ miệng chén sau gáy tuôn ra óc xanh vàng và máu tươi đầy đất.

Lặng ngắt như tờ, bốn phía tĩnh lặng có thể nghe rõ tiếng hít thở của mọi người. Cách làm thô bạo gọn gàng của Long Ba làm đám dân lang thang tỉnh táo lại. Đám lính này chung phe với người trẻ tuổi tên Thượng Ất, người đàn ông trung niên mới đồng dạ trần từ trở thành hành động ngu chưa từng thấy.

Thượng Ất lạnh lùng nói:

"Mười phút, sau mười phút nếu ai chưa ăn thịt Kim Tinh thì phải chết."

Thượng Ất quay sang nói với Long Ba:

“Làm phiên đội trưởng Long Ba phải người trông nom, ai không nghe lời hoặc dám chống cự thì xử quyết!”

“Được . . . được rồi, thủ đoạn của mày tàn nhẫn còn hơn lính già như tao, bố phục!”

Long Ba ra hiệu Tiểu Lục dẫn binh sĩ trông chừng mọi người, gã thì bước nhanh lại gần hỏi nhỏ:

“Thượng Ất, định thả đám người ăn thịt người đi thật à?”

“Đương nhiên, Thượng Ất này luôn nói chuyện giữ lời. Nhưng tôi không nói cho họ chạy trở về đường cũ, muốn chạy trốn thì tùy, bơi qua sông là được.”

Long Ba đuổi theo Thượng Ất:

“Bơi qua sông? Con sông này mới sâu vài mét, không khó bơi. Này Thượng Ất, đừng đi, chờ tao với!”

Hai người nhanh chóng đến gần máy bay trực thăng, Thượng Ất cẩn thận kiểm tra hàng hóa trên máy bay, một lúc sau hơi cau mày quay đầu nhìn Long Ba.

Mặt Long Ba cứng nhắc, vội giải thích:

“Này, đừng nhìn tao với ánh mắt đó. Thứ mày muốn rất khó kiếm, tuy nhiên đây chỉ bằng một phần trên danh sách nhưng vũ khí, thức ăn, thuốc cần thiết nhất đều đầy đủ. Còn những vật liệu xây dựng quân sự, thiết bị đặc biệt thì tao thật sự không gom đủ ngay được, mày có trừng chết tao cũng chịu!”

Thượng Ất liếc Long Ba một cái, xoay người định đi:

"Anh giỡn với tôi chắc? Tôi muốn số vật liệu xây dựng, thiết bị ở bộ đội hậu cần chỗ nào đều có thể gom đủ trong vòng ba ngày, vậy mà anh nói với tôi là trong quân khu để đô không có? Xem ra anh không thật lòng muốn trao đổi con tin, được rồi, anh mang người về đi, Văn Phỉ tiếp tục ở lại chỗ tôi, đến khi nào anh bổ sung đủ vật tư hãy đến gặp tôi.”

Long Ba chộp vai Thượng Ất, tức giận nói:

“Bố không lừa mày, những thú thoái hóa đã liên tiếp đột phá ba phòng tuyến vòng ngoài đế đô, pháo hạng nặng cũng không thể ngăn cản đám quái vật khủng bố. Quân khu đế đô đang dốc hết sức bảo vệ căn cứ cuối cùng, nếu phòng tuyến cuối cùng bị dị thú đột phá thì nguyên đế đô sẽ bị công chiếm. Mày kêu bố đi đâu tìm người thu gom tài liệu trong tình huống như vậy?”

Chương 153: Là thầy dạy văn dạy toán học

Tình huống đã không tốt đến mức này rồi sao?

Thượng Ất lặng im nhìn Long Ba, biểu tình lo âu trên mặt đối phương rất thật. Hắn cảm giác gã nóng ruột nóng gan, trong đầu hắn nhớ lại ký ức kiếp trước.

Trong năm đầu tận thế chín mươi phần trăm thành phố Hoa quốc tuyên bố bị mất, chỉ có đế đô, ma đô, trọng hưng, cam tô, số ít thành phố có căn cứ hải quân ven biển là may mắn thoát khỏi.

Lý do rất đơn giản, thứ nhất là vì con người bị bất ngờ trước họa kiếp diệt thế đột ngột ập đến, bị đông đúc thú thoái hóa giết không kịp trở tay. Thứ hai là quân đội Hoa quốc nhanh chóng tổ chức lực lượng phản kích, nhưng thiếu hiểu biết về thú thoái hóa khiến đa số công kích vô ích, không thể tránh khỏi thương vong.

Thứ ba, tuy quân sự trung tâm quyền lợi chính trị như đế đô có lực lượng hùng hậu nhưng cuộc chiến tận thế khác với chiến tranh truyền thống, cái gọi là quân sự phong tỏa như thùng gậy sét trước thú thoái hóa không chỗ không ở.

Như Vạn Lý Trường Thành mà tổ tiên Hoa quốc đã xây lên, đế đô cần xây dựng một tòa thành lớn bảo vệ chính mình. Đây cũng là nguyên nhân Thượng Ất sốt ruột kiếm nhiều vật liệu xây dựng quân dụng, hắn định tạo một tòa siêu lô-cốt cho mẹ con Trần Phóng trước khi chấm dứt tháng đầu tận thế.

Thượng Ất kế hoạch xây lô-cốt dưới lòng đất đảo giữa hồ sâu mười mét, độ sâu bằng độ cao biệt thự, tổng diện tích khoảng sáu trăm mét vuông, chia tám căn phòng, có thể chứa bốn mươi người.

Thượng Ất định mở hai phòng xếp độc lập trong lô-cốt, cho mẹ con Trần Phóng và hắn ở. Còn cần một phòng bếp, một buồng vệ sinh, một phòng tắm, một phòng giam đơn giản. Hai phòng khác thì Thượng Ất định làm nhà kho chứa vật tư, phòng trữ thiết bị sinh tồn, bảo đảm nhu yếu sống cơ bản nhất cho người sống sót trong lô-cốt.

Nếu mọi thứ hoàn thành thuận lợi Thượng Ất sẽ có một siêu căn cứ sinh tồn ngăn được gió lốc 800km/h, động đất mạnh dưới cấp tám, tuyết đọng dày mười tám mét, mưa lớn 2000/ml.

Chờ giải quyết vấn đề nguồn năng lượng lô-cốt, tiêu hao thức ăn thì dù gặp phải lũ lụt hơn mười ngày, thậm chí đạn hạt nhân công kích hình thành bức xạ hạt nhân thì lô-cốt vẫn an toàn.

Nói ngắn gọn là Thượng Ất muốn xây dựng một căn cứ sinh tồn đối kháng lại thiên tai lớn cho người nhà, không phải chỗ tránh nạn bình thường đơn giản thuận thú thoái hóa ngoài cửa. Vì Thượng Ất biết tương lai không chỉ có thuận thú thoái hóa phá hoại đa số căn cứ của con người, còn có thiên tai mà con người không thể đoán trước. Như hoa địa ngục mỗi cách một thời gian sẽ nở một lần trong thế giới con người, mang đi nhiều sinh mệnh vô tội, phá hủy Trái Đất đến mức không thể đo lường.

Còn ba tuần nữa sẽ đến một đợt thiên tai lớn, cũng là ngày sao băng bí ẩn lần thứ hai bắn ra sóng từ hành tinh X. Khi đó trong đám người sống sót Hoa quốc sẽ có ba mươi phần trăm chết oan chết uổng. Trận thiên tai lớn này mang đến thuận thú thoái hóa triều toàn quốc lần đầu tiên, sẽ giảm bảy mươi phần trăm người sống sót xuống còn ba mươi phần trăm.

Mọi thứ sẽ diễn ra sau ba tuần, Thượng Ất có rất ít thời gian, hẳn cần tìm cách kiếm được vật liệu xây dựng quân dụng, thiết bị ngay.

Thượng Ất bình tĩnh nói, ánh mắt không cho phép từ chối:

“Đội trưởng Long Ba, chúng ta đã nói trước không thể sửa điều kiện trao đổi. Nhưng quân đội các người liều mạng sống bảo vệ dân chúng, Thượng Ất này không phải hạng người không biết lẽ phải. Vậy đi, anh nói cho tôi biết có thể tìm được thứ trên danh sách ở đâu, tôi tự nghĩ cách, quân đội đừng ngăn cản tôi là được.”

Long Ba nói:

“VẬY à, thôi được, giờ nguyên đế đô lộn xộn, tao lộ ra chỗ chứa vật tư quân dụng cũng chẳng sao.”

Long Ba lấy một tấm bản đồ đơn giản trải rộng trước mặt Thượng Ất, hẳn thò đầu nhìn gần. Bản đồ vẽ đầy ký hiệu lạ, đây là bản đồ quân dụng khác với bản đồ bình thường.

Long Ba trải phẳng bản đồ, chỉ vào một điểm đỏ:

“Lấy chỗ này làm trung tâm có ba chỗ chứa vật tư mìn cần, gần chỗ này nhất là xưởng thiết bị quân sự công nghiệp lệ thuộc quân đội để đồ, đi đường thẳng ước chừng 13km. Xa chút là chỗ này, một trong các nhà kho hậu cần quân nhu phẩm của quân khu để đồ, nơi này cỡ 20km. Chỗ xa nhất . . .”

Long Ba tạm dừng, ánh mắt do dự sau đó biểu tình nghiêm túc nói:

“Nơi này là ven thành phố để đồ, cũng là trạm cuối cùng phía tây tuyến đường đất số mười tám để đồ, là nơi thú thoái hóa xâm nhập vào nhiều nhất. Tao nghe các anh em rút về nói chỗ đó hình như xuất hiện một con thú thoái hóa siêu khủng bố, kinh khủng hơn con thú ăn kiến biến dị mà chúng ta đụng phải gấp trăm lần. Nếu tính theo đẳng cấp thú thoái hóa mà mìn từng nói thì con đó chắc là . . . cấp vương.”

Thượng Ất trợn to mắt nói, biểu tình giật mình nhìn Long Ba:

“Cái gì? Thú thoái hóa cấp vương? Không thể nào!”

Thượng Ất không thể ngờ nghe được tin thú thoái hóa cấp vương xuất hiện.

Nếu đúng như Long Ba nói thì tính luôn vua chuột trắng, trong vòng một tuần liên tục xuất hiện hai con thú thoái hóa cấp vương khủng bố trong Hoa quốc. Nhưng Thượng Ất nhớ rõ kiếp trước mỗi khi năm thứ nhất kết thúc người sống sót mới đụng phải một con thú thoái hóa cấp vương.

Xảy ra sớm hơn một năm, hơn nữa có hai con thú thoái hóa cấp vương. Thượng Ất thấy lạnh sống lưng, chợt nhớ tờ giấy trên du thuyền, sức mạnh bí ẩn chỉ huy châu chấu to thoái hóa đuổi giết hân. Không lẽ đằng sau việc hân sống lại còn ẩn giấu bí mật lớn động trời gì?

Long Ba nói:

“Đúng vậy, là thú thoái hóa cấp vương. Các anh em sống sót miêu tả con thú thoái hóa ở tuyến đường sắt số mười tám giống loài trâu. Đừng nhìn tao kiểu đó, ban đầu tao cũng không tin nhưng đám lính thề thốt nói đúng là

con trâu, loài trâu cày ruộng thường thấy trong nông thôn để đô, nhưng hình thể con trâu hơi lớn, đại khái cỡ . . .”

Long Ba quay đầu nhìn quanh, sau cùng dừng lại ở Vnimog U5000 đậu ngoài cổng lớn, chắc chắn nói:

“Hình thể con trâu đó cỡ chiếc xe việt dã này, ừm, cao và rộng hơn xe hai, ba mét, thêm hai mét mấy.”

Thượng Ất trợn mắt trừng Long Ba:

“Bà nội nó! Thầy dạy văn dạy toán cho anh sao? Chiều dài và rộng hơn xe việt dã nhiều như vậy mà bảo là cỡ đó? Phải nói là thể tích to gấp hai!”

Chắc chắn tên này luôn thi rớt, theo như gã miêu tả thì thể tích con trâu thoái hóa cấp vương cỡ bằng xe bus công cộng, siêu khủng bố.

Chương 154: Lòng tò mò của Long Ba

Long Ba mang đến tin tức rất bất ngờ, cũng làm Thượng Ất lại nổi lên cảnh giác.

Đa số không biết nhiều về tận thế, đói khát và thú hoang chỉ là một góc của núi băng. Thứ thật sự khủng bố trong tận thế là các loại tai nạn thiên nhiên không thể tưởng tượng.

Năng hạn, lũ lụt, lửa tự cháy, gió lốc, động đất, rét buốt, những tai nạn lớn có thể dễ dàng cướp đi mạng sống hàng vạn người trong vòng năm năm tương lai sẽ lần lượt thổi quét Trái Đất, số người sống sót từ vài tỷ giảm mạnh xuống mấy ngàn vạn.

Đa số người chưa nhận biết được điều này, bọn họ chỉ chăm chăm nhìn vào thú thoái hóa vô cùng tận, không nghiêm túc suy xét nguyên nhân căn bản vì sao thú thoái hóa tấn công.

Con người luôn dự đoán tai nạn chậm hơn động vật khác, hiện nay bị thú thoái hóa vây công là vì thiên tai lớn lần đầu trong tận thế. Hàng tỷ năm qua nỗi sợ thiên nhiên khắc sâu trong người tổ tiên từng đời tận thế, nên đàn thú thoái hóa mở ra một phần gen nguyên thủy có thể mơ hồ tiên tri thiên tai đến gần, dùng cách nguyên thủy nhất đối kháng lại thiên tai có tính hủy diệt này: Ăn.

Chúng nó muốn ăn sạch tất cả thức ăn có thể ăn, tranh thủ tích trữ nhiều năng lượng trong người trước khi tai họa lớn ập đến, để đối kháng lại thiên nhiên, mong may mắn sống sót.

Đáng tiếc con người không biết gì cả, không hề nhận ra. Ví dụ quân đội đế đô chỗ Long Ba, bọn họ bị thú thoái hóa hấp dẫn sức chú ý, trừ giết thú thoái hóa bảo vệ căn cứ đế đô ra họ không có kế hoạch xây dựng siêu căn cứ.

Thượng Ất chắc chắn nếu cao tăng quân đội đế đô mãi không có ai chú ý đến điều này thì ba tuần sau, thú thoái hóa triều với số lượng nhiều hơn hiện giờ gấp mười lần, và tai nạn lớn kia ập đến sẽ làm căn cứ đế đô thương vong nặng nề, thậm chí bị xóa sổ khỏi bản đồ.

Có nên nhắc nhở quân đội không?

Thượng Ất nhìn Long Ba, trong ánh mắt tràn ngập phức tạp và do dự.

Thượng Ất rất hiểu đạo lý cây cao đón gió lớn, nếu mình nói ra tình huống sắp đến sau ba tuần nữa thì quân đội đế đô trăm phần trăm sẽ theo dõi hẩn, bắt hẩn về trước, dùng các thủ đoạn tàn nhẫn buộc hẩn thừa nhận mình là người sống lại.

Tuyệt đối không phải chuyện bé xé ra to, trước ích lợi quốc gia thì cái gọi là nhân quyền, pháp luật, chính nghĩa chỉ như kẹo que trong miệng Văn Phi, dễ dàng thành vụn và bị nuốt mất.

Thượng Ất có thể chọn chống cự hoặc chạy trốn, nhưng ba tuần sau là lúc tai nạn lớn thổi quét hơn một nửa Hoa quốc, hẩn mang theo phụ nữ và trẻ em, người già biết trốn đi đâu?

Thượng Ất cố gắng khiến mình tỉnh táo lại, biểu tình hờ hững. Trong vài giây Thượng Ất quyết tâm che giấu sự thật, hẳn phải có trách nhiệm với mẹ con Trần Phóng, với đám người Hoàng Long, Điền Ba luôn đi theo mình.

Còn về người sống sót khác trong đế đô thì . . . mắt hấn lộ tia bất đắc dĩ, đành bất lực vậy, điều hẳn có thể làm là cầu nguyện cho họ.

Thượng Ất không khách sáo lấy đi bản đồ quân dụng trước mặt:

“Tốt, cảm ơn đội trưởng Long Ba nhắc nhở, tôi xin nhận tấm lòng của anh.”

Loại bản đồ đặc biệt đánh dấu nhiều vật tư, công nghiệp quân sự kiểu này rất quý giá trong tận thế, người bình thường không tiếp xúc được nên Thượng Ất đương nhiên phải cuồn mắt.

Long Ba bĩu môi nói:

“Cái thằng này . . . không biết khách sáo là gì. Được rồi, xem như đền tiền lời cho mày, dù sao tao không thể lấy hết vật tư về.”

Long Ba xoay người nói với cô bé Văn Phi:

“Cô chủ Văn Phi, chúng ta nên đi, ông nội của cô đang chờ trong căn cứ, nếu chúng ta không trở lại thì ngài ấy sẽ rất sốt ruột.”

Cạnh cầu đá, Văn Phi chu môi giận dỗi nói:

“Hừ, giờ mới nhớ đến tôi? Cốc thềm đi, chú trở về nói với ông nội là tôi chưa chơi đã, mấy ngày nữa sẽ về!”

Vương Phương ở bên cạnh cẩn thận chăm sóc vết thương cho cô bé, vết đỏ chói mắt mà kinh dị trên làn da trắng như tuyết. Thượng Ất nhìn từ xa đột nhiên có ý nghĩ kỳ lạ là máu của cô bé này trông . . . Ăn rất ngon, nếu liếm thử thì sao?

Giây sau Thượng Ất tỉnh táo lại, thấy rợn tóc gáy, sống lưng vã mồ hôi lạnh.

“Mình vừa muốn làm cái gì? Uống máu của Văn Phi? Sao mình có suy nghĩ đó? Không lẽ mình thành vampire? Hoặc là gen sâu A Mễ Ba trong người có gì khác lạ?”

Long Ba không phát hiện Thượng Ất khác lạ, đầu đầu năn nỉ Văn Phi đi với mình:

“Xin cô chủ Văn Phi đừng phá nữa, Văn lão gia tử đã nói nếu cô chủ không chịu về với tôi thì tôi có thể dùng thủ đoạn thích hợp buộc cô chủ nghe lời. Đừng khó xử tôi, mời cô chủ Văn Phi lên máy bay ngay!”

Trong đám người dân lang thang đột nhiên có tiếng hét thảm, mọi người nhìn theo hướng thanh âm. Một người đàn ông trung niên vừa cao vừa gầy đang ngậm một thứ hình ống máu me nhầy nhụa, nhai ngồm ngoàm. Dưới chân gã là Kim Tinh hấp hối vịn vẹo người, hai tay ôm chặt cổ họng, biểu tình đau đớn như gà trống bị cắt cổ.

Trước uy hiếp cái chết, trong dân lang thang rốt cuộc có người làm theo yêu cầu của Thượng Ất bắt đầu cắn xé ăn thịt của Kim Tinh!

Người đàn ông trung niên nuốt nửa khúc cổ họng của Kim Tinh xuống:

"Ha ha ha, thì ra thịt người có mùi vị như vậy, Kim Tinh, mày biết không? Thịt của mày giống thịt chó, con chó điên, mày ép chết con trai Đồng Đồng của tao và mẹ của nó, tao phải ăn sạch thịt của mày báo thù cho hai mẹ con! Ha ha ha, ngon quá!"

Người đàn ông trung niên nằm sấp lên người Kim Tinh, hai hàm răng khô vàng dính đầy máu đen cắn phập, gò má của Kim Tinh thiếu miếng thịt lớn.

Thượng Ất lạnh lùng quát:

“Giết người đàn ông này!”

Hoàng Long nghe lời vươn tay to như kiếm sắt bẻ cổ người đàn ông. Răng rắc một tiếng, cổ người đàn ông treo sang bên, thịt người ngậm trong miệng rớt xuống.

Long Ba vỗ vai Thượng Ất, thăm thía nói:

“Sao vậy? Đổi ý rồi? Cũng đúng, người ăn thịt người rất ghê tởm, nên khoan dung rộng lượng.”

Không ngờ Thượng Ất khinh thường liếc gã một cái:

“Ai bảo tôi muốn tha cho họ? Tôi giết người đàn ông này là vì hắn ta ăn thịt quá nhiều! Những người khác tiếp tục, chú ý trật tự dùng cơm, mỗi người ăn một miếng rồi đổi vòng mới.”

Đệt!

Mắt Long Ba in chữ to ‘phục’, rùng mình một cái. Đám dân lang thang nói đúng, tên này không phải con người, hắn là ác ma, ác ma đến từ chỗ sâu nhất địa ngục. Nhưng làm Long Ba tò mò hơn là nếu đám dân lang thang thật sự ăn sạch thân thể Kim Tinh, bởi qua sông rồi Thượng Ất có giữ lời hứa tha cho họ không?

Rất nhanh lòng tò mò của Long Ba được thỏa mãn.

Trước sự uy hiếp chết chóc, đám dân lang thang chỉ ăn một vòng đã gặm sạch xác Kim Tinh. Có người to gan la hét đòi Thượng Ất thả họ đi.

Thượng Ất nhẹ gật đầu ra hiệu đám lính cầm súng tản ra, tay chỉ mặt sông nhân tạo rộng rãi:

“Bơi qua sông, đến bờ bên kia sẽ trả lại tự do cho mấy người.”

Chương 155: Không ai dám ngăn anh nửa bước!

Cái gì? Bơi qua sông?

Đám dân lang thang trở mắt ra, bọn họ thấy tuyệt vọng, tan vỡ từ mắt người khác. Trong sông có quái vật, cái loại quái vật có thể cắn người thành bộ xương trong vòng ba mươi giây. Thượng Ất buộc họ bơi qua sông có khác gì kêu họ đi chết?

Tức giận, tuyệt vọng, bức tức, các cảm xúc bùng nổ trong dân lang thang, đám người sống sót như sói đói lại mất lý trí xông lên cầu đá gần nhất.

Đoàng!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!

Tiếng súng trường đột kích, các loại súng ống vang lên. Thượng Ất và Long Ba ra hiệu, tất cả người cầm súng chẳng thèm lo tiêu hao đạn dược điên cuồng dùng vũ khí chiến tranh có sức sát thương lớn gặt mạng sống của đám dân lang thang.

Trong đó Vương Cường biểu hiện đặc biệt hung tàn, gã cầm súng sẵn cải trang của Lệ Hồ, mỗi phát súng bắn ra là một đồng dân lang thang gào thét ngã xuống. Mộ của Diêm Nhiên bị dân lang thang phá hoại là nỗi đau trí mạng của Vương Cường, thứ duy nhất có thể an ủi tâm trạng đau khổ của gã là không ngừng nổ súng, dùng máu thịt của đám dân lang thang hiến tế cho cô gái mà gã từng yêu sâu sắc.

Đơn phương đồ sát, chỉ nửa phút ngắn ngủi chỉ còn bốn, năm dân lang thang đứng trước cây cầu. Lý do bọn họ có thể sống tiếp không phải vì may mắn mà vì tuổi tác.

Mấy dân lang thang còn sống thoát trông chưa tới mười tuổi, vóc dáng thấp bé khiến chúng thành công né tránh những viên đạn nhắm vào phần đầu, trái tim của dân lang thang. Giờ đây chúng nó như cỏ lùn trong gió rét cuộn người lại ôm chặt nhau, kinh hoàng nhìn Thượng Ất, thân thể gầy yếu run rẩy.

Trần Phóng hét lên:

“Thượng Ất, dừng! Chúng còn là con nít!”

Trần Phóng bị cuộc đồ sát hù sợ trắng mặt không ngừng lắc đầu, ánh mắt tràn ngập cầu xin, bi thương nhìn Thượng Ất.

Thượng Ất bình tĩnh nhìn Trần Phóng, đôi mắt lạnh lùng dần bị dịu dàng, tình yêu thay thế, đặc biệt tràn ngập tình cảm:

“Bà xã, mấy ngày nay vất vả cho em. Con trai Nhạc Nhạc của chúng ta có khỏe không?”

Ánh mắt dịu dàng của Thượng Ất khiến Trần Phóng cảm giác yên ổn, ấm áp:

“Ừ, Nhạc Nhạc rất khỏe, anh bình an trở về là tốt rồi, nhưng đừng giết người nữa được không? Em xin anh!”

Trần Phóng ngạc nhiên thấy Thượng Ất phát tay với Hoàng Long, sau đó người đàn ông lạnh lùng còn hơn hẳn nhẹ xoay người, mấy đứa bé dân lang thang như nai con bị giật mình run lẩy bẩy xoay tròn mắt, mềm nhũn ngã xuống đất.

Một kích lấy mạng, Hoàng Long nhẹ nhàng bẻ gãy cổ chúng nó như bẻ từng nhánh cây. Đến đây thì trừ người dị năng Mẫu Sắc ra, đội dân lang thang hơn chín trăm người hoàn toàn bị diệt!

Trần Phóng không thể tin nhìn tất cả, đầu óc choáng váng, quên để ý Thượng Nhạc Nhạc òa khóc:

“Tại sao?”

Trong đầu Trần Phóng chỉ có một suy nghĩ là Thượng Ất đã thay đổi, khác đến nỗi cô không nhận biết nữa. Người đàn ông lương thiện từng không nỡ đánh chết con gián mà từ khi nào tàn nhẫn còn hơn thú dữ?

Không lẽ bị Đỗ Giai Tuệ đoán đúng, sau khi Thượng Ất ra ngoài gặp phụ nữ nào rồi, đánh mất bản tính lương thiện? Nhưng hẳn trở về một mình, đâu có phụ nữ này đi theo? Trời ạ, tất cả chuyện này là sao?

Nỗi lòng Trần Phóng rồi bời, Thượng Ất thì chỉ huy mọi người vác vật tư về, sau đó dỡ xuống từng rương vũ khí đạn dược từ máy bay trực thăng, từng tấn bánh quy áp súc quân dụng, dược phẩm cấp cứu, tất cả được khiên vào biệt thự.

Long Ba cứng rắn bắt buộc, Văn Phi lưu luyến lên máy bay trực thăng rời khỏi tiểu khu, chỉ còn đám người Mai Lập Tân ngó nhau, ngạc nhiên nhìn vũ khí đạn dược chất đầy phòng. Giờ phút này nỗi lo trong lòng họ như sóng biển vỗ vách vực, đã tan biến.

Súng ngắn quân dụng! Súng trường đột kích! Pháo tay! Đạn tên lửa!

Ngày càng nhiều hòm bị mở nắp, các tiếng kinh thán vang lên không ngớt. Khi Thượng Ất lấy ra một cây ‘súng trường’ siêu lớn dài gần một mét rưỡi, tỏa tia sáng lạnh lẽo thì mọi người hút không khí, rung động nhìn cây ‘súng to’ này, không nói nên lời.

“Mợ ơi, đây là súng hay pháo vậy? Trông khủng quá.”

Mai Lập Tân ở trong đám người khinh thường liếc cấp dưới bên cạnh mình, khoe ra tri thức súng ống ít ỏi của mình:

“Pháo cái đầu mày, không chơi game bao giờ à? Cái này gọi là súng ngắm!”

Cấp dưới không chịu bị răn dạy, mạnh miệng phản bác:

“Súng ngắm? Súng ngắm gì mà nòng súng thô dữ vậy? Sếp nói thử xem?”

Mai Lập Tân đỏ mặt, vỗ cấp dưới một cái rõ đau.

Hoàng Long giải thích:

“Súng bộ bắn tỉa loại XM109, một kiểu súng ngắm kinh điển trong hệ liệt Barrett. Nòng súng dài 447ml, chiều dài nguyên súng là 1168ml, nặng khoảng 20kg, kèm một băng đạn dung lượng năm phát. Tầm sát thương 2000m, có thể bắn thủng 5cm thép cứng của xe tăng bọc thép, hoặc máy bay chiến đấu bọc thép dày 10cm. Có sức phá hoại rất mạnh, bị người sử dụng thói quen làm pháo bắn trên vai, vũ khí kinh khủng, nhưng . . .”

Hoàng Long vừa nói vừa đến gần Thượng Ất, cầm thân súng lên, mắt đảo qua lại thân súng đen lóe tia sáng lạnh, một lúc sau ngược đầu lên hỏi:

“Thượng Ất, XM109 này đã qua cải trang phải không? Thân súng dài hơn, nặng hơn, lượng chứa đạn tăng gấp ba có mười lăm phát bắn. Đặc biệt quy

cách đường kính nòng súng lên gần 30ml.”

Thượng Ất mỉm cười nhìn Hoàng Long:

“VẬY là nâng yêu cầu về sức mạnh, sức chịu đựng, độ chính xác, tốc độ phản ứng của sức mạnh lên gấp bốn lần, tức là nếu người thường cứng rắn sử dụng vũ khí này sẽ bị phản lực cao đến mấy trăm ký xé nát bả vai, càng không nói đến dùng nó bắn chết kẻ địch. Tôi nói đúng không Hoàng Long?”

Hoàng Long sửng sốt sau đó lộ vẻ mặt mừng như điên, run giọng hỏi:

“Thượng Ất . . . cây súng này là anh đặc biệt làm cho tôi?”

Thượng Ất gật mạnh đầu nói:

"Đúng vậy, cây súng này chuyên đặt làm cho anh!"

Thượng Ất bỗng quay người đi tới gần cửa sổ, vô cùng nghiêm túc nói:

“Hoàng Long, tôi biết lúc trước khi anh báo thù cho vợ con, nếu không phải vì không có vũ khí tiện tay thì đã không bị bắt. Có người đốt lửa cháy tất cả, có người điều khiển dao giết kẻ thù, còn anh là người dùng súng bắn sinh! Có cây súng này anh là vua tận thế, tất cả người, thú, thần ngăn con đường anh đi cuối cùng sẽ ngã xuống trước súng của anh. Có cây súng này anh sẽ là thần súng, thần súng số một tận thế. Bây giờ tôi muốn hỏi anh . . .”

Thượng Ất đặt súng vào tay Hoàng Long, thản nhiên nói:

“Súng Thần Hoàng Long, từ hôm nay trở đi Thượng Ất tôi đây sẽ mở ra con đường chinh phục tận thế, anh có dám mở mang bờ cõi vì tôi? Dù sẽ bị thương, tàn tật, thậm chí đánh mất mạng sống? Trả lời tôi, Súng Thần Hoàng Long, anh có dám không?”

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ, trọng điểm không phải ở chỗ ‘chết’ mà là ‘biết’, giờ phút này Hoàng Long cảm thấy máu xộc lên não, trong lòng có thứ gì bị lời nói của Thượng Ất đánh thức, cảm giác mệt mỏi trên người khoảnh khắc biến mất, khí phách xông thẳng lên tầng mây.

“Hoàng Long tôi đây hôm nay trịnh trọng tuyên thề, từ nay về sau không ai dám ngăn cản nửa bước trên con đường Thượng Ất đi!”

Chương 156: Mỗi dụ đẫm máu

Tuyên thề trung thành chỉ là hình thức, nhưng khi chọn đúng lúc thì sẽ có ý nghĩa hơn xa tác dụng thật.

Hoàng Long ảnh hưởng đám người sống sót Mai Lập Tân, họ cũng biểu thị thề sống chết trung thành với Thượng Ất. Đặc biệt lúc hân chia từng cây súng ống mới toanh cho họ, trong lòng họ sôi sục nhiệt tình trung thành với Thượng Ất lên đến đỉnh.

Đám người Mai Lập Tân không ngốc, trong tận thế miễn có vũ khí thì sinh tồn không phải vấn đề lớn. Thượng Ất võ trang cho họ, tương đương với cho họ cơ hội sinh tồn độc lập. Nên khi Thượng Ất nêu nhiệm vụ chiến đấu bước tiếp theo thì mỗi người vẻ mặt hăm hở, đứng lên biểu thị kiên quyết hoàn thành yêu cầu của hân.

“Về kế hoạch tiêu diệt đàn chuột thoái hóa trong tiểu khu quyết định vậy đi, mọi người chỉ cần làm theo sắp xếp của đội trưởng Điền Ba, lo canh gác địa điểm mình phụ trách. Hoàng Long, qua đây một chút.”

Thấy mọi người cảm xúc dạt dào, Thượng Ất vừa lòng gật đầu, xoay người ra hiệu Hoàng Long đi theo mình, hai người cùng ra khỏi phòng.

“Hoàng Long, tôi định diệt con vua chuột trắng, cần anh giúp một tay.”

Hoàng Long cười vỗ bộ súng bắn tỉa mẫu XM109 trên người, biểu tình nhẹ nhàng mà tự tin nói:

“Không thành vấn đề, lúc trước tôi không nắm chắc chứ bây giờ . . . he he.”

Thượng Ất nhìn chăm chú mặt nước tĩnh lặng, biểu tình nghiêm nghị nói:

“Không đơn giản như vậy, mấy hôm trước lần đầu tiên tôi gặp con vua chuột trắng đó đã chú ý thấy nó có chút trí tuệ con người. Nó hiểu nguy

trang, biết tỏ ra yếu thế, mưu kế, thậm chí né mũi nhọn từ con người, chờ lúc bất ngờ thì cho đối thủ một kích mất mạng.”

Hoàng Long lộ vẻ chất vấn hỏi:

“Khoa trương vậy sao? Ghê gớm đến đâu cũng chỉ là súc sinh, nó dám lộ đầu ra thì tôi bảo đảm một phát bắn bể đầu nó!”

Trong đợt chiến đấu trước Hoàng Long không tiếp xúc nhiều với vua chuột trắng, chỉ biết con chuột đó rất gian xảo, không lộ mình trước tầm mắt con người trong thời gian dài, thói quen trốn trong chỗ tối chỉ huy chuột thoái hóa khác tấn công khu biệt thự. Hoàng Long không ngờ Thượng Ất đánh giá nó cao như vậy, xem như đối thủ quan trọng.

Thượng Ất càng nghiêm túc hơn nói:

"Anh đừng bao giờ xem thường nó, anh không thể tưởng tượng chỗ khủng bố của thú thoái hóa cấp vương. Nói chính xác ra con vua chuột trắng này mới chỉ là thú con, dị năng khổng chế tinh thần chưa quen thuộc, để nó lớn lên thành hình, thậm chí sinh ra ý thức linh chủ thì sẽ phải trả giá cực kỳ thảm thiết mới mong tiêu diệt được nó.”

Kiếp trước chuyện thú thoái hóa cấp vương đồ sát người sống sót cả thành phố không hiếm thấy. Thượng Ất nhớ rõ một chỗ con người tụ tập sống ở phía nam từng có con chim ưng thoái hóa cấp vương xung đột kịch liệt với con người. Sinh vật khủng bố này dựa vào kỹ năng cánh công nghiệp thủy tinh cứng rắn và năng lực linh chủ gọi về dẫn theo mấy ngàn thú thoái hóa đủ loại trong vòng ba ngày giết sạch hơn bốn trăm con người trong chỗ cư trú, trong đó không thiếu người dị năng có thực lực mạnh mẽ.

Sau này tin tức truyền về căn cứ ma đô Hoa quốc, người phụ trách căn cứ tức giận phái mười hai người dị năng, bốn người nguyên tố định tiêu diệt con chim ưng cấp vương. Cuối cùng trả giá thương vong một nửa mới miễn cưỡng giết chết nó trong hang ổ.

Từ đó trở đi con người chột hiểu rằng không phải tất cả sinh vật cấp vương thực lực đều như nhau, như con chim ưng cấp vương đến chết cũng không chịu rời khỏi ổ, nó đã tiến hóa ra ý thức linh chủ, chẳng những có sức mạnh

cá thể mạnh mẽ còn dựa vào sinh vật trí tuệ đặc biệt gọi về thú thoái hóa khác cùng chiến đấu.

Có thể hình dung thế này, khi đó con người đối mặt sinh vật trí tuệ có vẻ ngoài chim ưng, loại sinh vật trí tuệ này có suy nghĩ, chiến đấu giống như con người, còn dẫn dắt thú thoái hóa khác cùng tác chiến để tìm kiếm quyền lợi và không gian sinh tồn cho chúng nó.

Càng khủng bố hơn là trong con người luôn lan truyền tin đồn có người thấy hình thái sinh mệnh khác cao cấp hơn trên thú thoái hóa cấp vương. Những hình thái sinh mệnh cao cấp này bị gọi là ‘siêu sinh mệnh’, cũng là hình thức sinh mệnh cuối cùng mà thú thoái hóa theo đuổi.

Thượng Ất chưa từng thấy siêu sinh mệnh nhưng hẳn đã thấy tận mắt tinh hạch màu lam sâu thẳm bí ẩn trong người vua chuột trắng. Khởi điểm của con này rất cao, trong khi thú thoái hóa khác dựa vào bản năng săn mồi thì nó đã có trí tuệ nhất định, có thể sai khiến đồng loại chiến đấu cho nó.

Thượng Ất chắc chắn nếu để mặc vua chuột trắng trưởng thành thì nó sẽ nhanh chóng tiến hóa ra ý thức linh chủ, rất có thể sẽ trở thành siêu sinh mệnh đầu tiên cao hơn Trái Đất. Lúc ấy Thượng Ất muốn tiêu diệt nó thì như mơ giữa ban ngày, hẳn tuyệt đối không thể để mặc tình huống đó xảy ra!

Ngón tay Thượng Ất chỉ hướng bề da rộng một mét, dài hai mét trên mặt hồ phẳng lặng, nói:

“Chúng ta cần tạo ra một cái bể, trên đó có một cái hòm, bên trong chứa đầy chocolate, đường trắng, các loại kẹo nhiệt lượng cao.”

Hoàng Long tròn to mắt nói, khâm phục mưu kế của Thượng Ất:

“À, tôi hiểu rồi, anh định lợi dụng bản tính thích ăn đồ ngọt của chuột dụ vua chuột trắng vào bề da kia?”

Vua chuột trắng khó chơi ở chỗ nó có nhiều đàn em. Diện tích bề da không lớn, chứa đầy chuột thì cỡ tám trăm, một ngàn con. Chờ vua chuột trắng lên

thuyền, cắt đứt liên lạc giữa nó và đàn chuột thì như bắt lươn trong rọ. Nhưng vua chuột trắng sinh ra trí tuệ, nó sẽ ngoan ngoãn lên thuyền sao?

Hoàng Long bản năng nhìn Thượng Ất.

Thượng Ất mỉm cười nói:

“Kế hoạch không đơn giản như vậy, đây cũng là lý do tôi tìm anh hỗ trợ. Chỉ dựa vào kẹo dụ dỗ thì không thể nào thành công dụ vua chuột trắng lên bè da. Vua chuột trắng rất gian xảo, nó có thể chỉ huy con chuột khác lên thuyền kéo hòm kẹo đi. Nên tôi cần anh canh giữ ở bờ sông, phát hiện có con chuột nào muốn lên thuyền hãy dùng súng bắn chết nó. Tôi đề nghị anh dùng súng ngắm cải tạo kia, tránh cho đánh rã động cỏ.”

Về mặt Hoàng Long phức tạp nói:

“Đánh chết đám chuột không khó, vấn đề là vua chuột trắng bị sợ, thà từ bỏ kẹo cũng không chịu lên thuyền thì làm sao?”

Bắn chết chuột thoái hóa bình thường rất dễ, nhưng làm cách nào dụ vua chuột trắng tự mình lên thuyền thì Hoàng Long không nghĩ ra.

Về mặt Thượng Ất nghiêm túc vươn tay gần mắt mình, nhẹ giọng nói:

"Anh đã hỏi trúng then chốt của vấn đề. Lần này đi ra ngoài khiến tôi nhận ra vài chuyện, nếu tôi không nhầm thì vua chuột trắng bao vây tấn công tôi và Thượng Nhạc Nhạc là do huyết thống của tôi.”

Hoàng Long ngạc nhiên nhìn Thượng Ất, bị giật mình vì suy đoán to gan của mình:

“Huyết thống? Ý anh là máu trong người anh có sức hấp dẫn với vua chuột trắng?”

“Đúng rồi, phòng chừng máu thịt của tôi có sức hấp dẫn rất lớn với vài sinh vật. Nói sao đây, như thịt Đường Tăng, yêu quái gan lớn đều muốn cắn một miếng, ha ha. Nên tôi định tưới tí máu lên hòm kẹo, trừ phi vua chuột trắng kiểm chế được bản tính nếu không nó sẽ ngẫu nhiên mở kẹo này.”

Chương 157: Mỗi thứ hai

Thượng Ất vừa nói vừa ngược đầu nhìn Hoàng Long:

“Còn một việc cần anh giúp tôi, có nhớ đứa bé tên Đầu Đất không?”

Hoàng Long gật đầu nói:

“Đầu Đất? Nhớ chứ, mấy ngày nay thằng nhóc đó luôn trốn trong biệt thự, chỉ biết ăn với chơi, chuyện bên ngoài như không liên quan đến nó. Nói thật là trước khi anh chưa về thì tôi hâm mộ thằng nhóc kia nhất, suốt ngày ngơ ngác không hề biết điều gì.”

Trong đầu Hoàng Long nhớ khuôn mặt ngu đần, thằng bé vẫn như ngày xưa, gặp ai cũng vui vẻ kêu cha mẹ, đặc biệt thấy Hoàng Long sẽ chạy lại ôm chân gã kêu papa.

Thượng Ất chần chừ nói:

“Hoàng Long, anh hãy dẫn Đầu Đất đến bên bè da . . .”

Thượng Ất nhìn về phía mẹ con Trần Phóng ở trong nhà, xác định cô không nghe thấy đối thoại của hai người mới nhỏ giọng nói:

“Kế hoạch bắn chết vua chuột trắng phải hoàn mỹ trăm phần trăm! Đầu Đất và vua chuột trắng có mối liên kết kỳ diệu, thằng bé lên thuyền cộng thêm máu của tôi thì khả năng vua chuột trắng leo lên thuyền trên năm mươi phần trăm!”

Cái này . . .

Hoàng Long ngạc nhiên nhìn Thượng Ất, không nói nên lời vì bị sự quyết tuyệt của hắn làm giật mình. Vì mục đích mà không từ thủ đoạn là hình dung chính xác nhất về kế hoạch này, cũng là miêu tả chuẩn nhất về Thượng Ất.

Nhưng giết vua chuột trắng thật sự quan trọng đến thế sao? Vì kế hoạch mà hy sinh một đứa bé Đầu Đất vô tội?

Thượng Ất bình tĩnh khuyên bảo Hoàng Long:

“Hoàng Long, tôi biết anh nghĩ gì, nhưng từ xưa đến nay bất cứ kế hoạch gọi là hoàn mỹ không khuyết điểm luôn sẽ nhuốm mạng sống một, hai người vô tội. Hơn nữa chưa chắc Đầu Đất bị nguy hiểm mạng sống, miễn chúng ta ra tay kịp lúc hoặc vua chuột trắng có đủ trí tuệ từ bỏ chống cự thì Đầu Đất chắc chắn an toàn.”

Nhưng đáy mắt lóe tia do dự đã bán đứng Thượng Ất. Dự giết sinh vật cấp vương vốn là chuyện cực kỳ nguy hiểm, nếu bị vua chuột trắng phát hiện mắc lừa thì Đầu Đất ở cùng trên thuyền sẽ đứng mũi chịu sào bị sinh vật cấp vương tức giận trả thù đầu tiên. Nói tóm lại nếu kế hoạch xảy ra ngoài ý muốn thì đứa bé Đầu Đất chết trăm phần trăm.

Hoàng Long cười lớn, xoay người đi vào biệt thự:

“Được rồi, có lẽ tôi nên làm chuyện này. Chắc anh chưa biết, đám Mai Lập Tân đặt biệt danh sau lưng tôi là ‘kẻ cuồng giết con nít’, xem ra đời này bố không thể gỡ bỏ biệt danh này, ha ha ha ha ha ha! Thượng Ất, hy vọng kế hoạch của anh có hiệu quả, tuyệt đối đừng để máu con người chảy uổng phí.”

Thượng Ất đứng nhìn theo, đột nhiên phát hiện sống lưng thẳng tắp như tòng của Hoàng Long hơi cong, như có gánh nặng ngàn ký đè trên người gã, bước chân nặng trĩu.

“Ý nghĩa sự sống nằm ở cướp giật và bị cướp, trong tận thế chết tiệt này phải không ngừng cướp đi mạng sống khác thì các người mới sống tiếp được. Đầu Đất, đừng trách chú ác, chú chỉ muốn vợ con của mình sống tốt, có trách hãy trách số mình như thế.”

Sáng sớm hôm sau, khi ánh nắng chiếu qua cửa kính to rơi vào biệt thự rộng, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón trận đại chiến diệt chuột.

Theo sắp xếp lúc trước Mai Lập Tân mang theo Tường Tử, mấy người sống sót khác canh gác đầu phía tây đảo giữa hồ, Vương Cương và An Tĩnh Vũ mang theo vài người phụ trách phía đông. Hướng bắc đảo giữa hồ thì vì không có đường ra vào đất liền nên Thượng Ất chỉ xếp ông già Triệu Khiêm phụ trách nhìn xa, nếu có tình huống thì tùy thời nổ súng cảnh báo.

Tất cả sức mạnh nòng cốt trong đội, bao gồm Mập Mập Hoa Đa Tình tham sống sợ chết đều bị Thượng Ất xếp ở phía chính nam đảo giữa hồ, sẵn sàng chờ đợi đàn chuột đến.

Thượng Ất đứng bên bờ sông cạnh cây cầu đá duy nhất nối với bên ngoài:

“Tới lúc rồi.”

Hắn dứt khoát rạch một đường sâu hoắm trên cánh tay mình ngay trước mặt mọi người, máu rơi như mưa xuống bề da, hơi nóng trong khí và gió nhẹ mang mùi máu lan xa.

Đỗ Giai Tuệ trợn to mắt hét lên:

“Thượng Ất, anh làm gì vậy!?”

Trần Phóng bịt miệng, mắt tràn ngập kinh hoàng lo lắng.

Vì chuyện đồ sát con nít dân lang thang khiến Trần Phóng cả đêm qua làm lơ Thượng Ất, lúc hắn chủ động ôm cô thì cô hờ hững. Trần Phóng rất tức giận, cô không hiểu tại sao Thượng Ất có thể thả đám nhỏ đi mà sao vẫn muốn giết chúng?

Bây giờ khi Thượng Ất đổ máu tươi đầy bề da, Trần Phóng cảm thấy lòng quặn thắt. Hắn tổn thương chính mình chỉ vì một lý do: Vì cô và con trai Nhạc Nhạc.

Nhưng Thượng Ất muốn làm gì? Không lẽ vì dụ vua chuột trắng đến?

“Chít chít chít chít!”

Tiếng bò mòng manh mà dày đặc rơi vào tai mọi người như cuộc biểu diễn ảo giác.

Chuột thoái hóa biến mất mấy ngày đang từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, nhưng trừ bụi cỏ rậm rạp nhìn không thấy cuối ra mọi người không thấy bóng một con chuột. Cảm giác quái dị này mang đến áp lực lớn cho mọi người, kẻ địch không nhìn thấy rất đáng sợ, bởi vì bạn không biết chúng nó sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt, hung tợn nhe răng nanh dài mấy chục centimet cắm phập vào cổ họng bạn vào lúc nào.

Thượng Ất ra lệnh một tiếng:

“Điền Ba, đốt lửa!”

Điền Ba đã chuẩn bị sẵn sàng lập tức đẩy ngã thùng xăng trước mặt, nhiều xăng tỏa mùi gay mũi lan nhanh dọc hai bên cầu đá sau đó hóa thành mấy con rồng lửa bao trùm bụi cỏ gần trăm mét.

“Chít chít chít!”

Tiếng rú thảm thiết vang lên liên tiếp, chuột thoái hóa bị lửa bao bọc như những quả cầu lửa di động chạy tứ tán. Những con chuột to có gan khiêu chiến người trưởng thành không chống cự được nửa phút trước lửa cháy vô tình, thoáng chốc thành những cục thịt cháy đen bốc mùi khét.

Thú thoái hóa mạnh mẽ cũng phải chùn chân trước lửa cháy, đám chuột thoái hóa dò đường đã quên ngọn lửa đáng sợ, sau đó lửa tắt, mấy trăm con chuột thoái hóa nằm yên dưới đất, thành những cục thịt vô tri.

Mập Mập Hoa Đa Tình nhìn cảnh thảm liệt này lén lau mồ hôi lạnh:

“Ôi mợ, ông chủ hung tàn bỏ mợ!”

Không hiểu sao bắt đầu từ đêm qua Mập Mập cứ cảm thấy da đầu tê dại, đây không phải dấu hiệu may mắn. Mập Mập vốn định sáng sớm sẽ báo linh cảm này cho Thượng Ất biết, nhưng nhìn mọi người hăm hở chuẩn bị, đặc biệt Thượng Ất phất tay lạnh lùng giết mấy trăm con thú thoái hóa khiến Mập Mập nuốt ngược lời đã đến bên môi.

“Mọi người chú ý, chuột thoái hóa đợt thứ hai đến!”

Trong khi Mập Mập ngậy người thì phía không xa vang một chuỗi tiếng rào rào. Trong bụi cỏ, sau cây to, trên dây leo, hễ chỗ nào có thể nhanh chóng đến gần đầu cầu thì đều bò đầy nhóc chuột thoái hóa.

Bất giác xung quanh nhóm Thượng Ất tụ tập mấy vạn chuột thoái hóa to lớn, những cặp mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm vào mọi người.

Chương 158: Điên cuồng giết chóc

Thượng Ất nhìn đàn chuột thoái hóa to đông nghẹt ập đến, mắt lóe tia sáng lạnh băng:

“Đúng như dự đoán, đám súc sinh này đã hoàn thành thoái hóa lần thứ hai!”

Như Thượng Ất suy đoán, trong thời gian này đàn chuột thoái hóa lại thoái hóa kinh người, số lượng tăng gần gấp năm lần, về hình thể từng con chuột thoái hóa to hơn, nhìn thoáng qua không thua gì loại mèo nhà trưởng thành.

Trong một tuần ngắn ngủi đàn chuột thoái hóa lại thoái hóa, thành công trở thành sinh vật thoái hóa lần hai trong đầu tiên trong Hoa quốc. Chúng nó mới là tinh nhuệ thật sự dưới tay vua chuột trắng, là bộ đội mạnh nhất bị xua đi vây công Thượng Ất. Những chuột thoái hóa bình thường đã bị đốt chết chỉ là già yếu bệnh tàn thất bại trong đàn chuột thoái hóa lần thứ hai, là vật hy sinh bị vua chuột trắng lợi dụng tiêu hao đạn dược của kẻ thù.

Thượng Ất thầm nghĩ:

“Vua chuột trắng, không uổng là sinh vật cấp vương, đã có thể dùng sức mình, không cần sóng từ của hành tinh X phát xạ cũng thúc giục nguyên tộc quần thoái hóa lần thứ hai. Tao không thể tha cho mày!”

Thượng Ất bỗng lùi về gần biệt thự, nhường vị trí chỉ huy cho Điền Ba. Vị đội trưởng điệp viên cũ này dứt khoát vung tay, hai súng máy hạng nặng, ba súng máy hạng nhẹ, hai đạn tên lửa gác vai lập tức chĩa vào đàn chuột.

Giọng Điền Ba khàn khàn mà mạnh mẽ như trống trận trong chiến tranh quát mạnh vào tim từng đội viên:

“Các người nghe đây! Tôi biết các người không quen thuộc những vũ khí này, nhiều người lần đầu tiên chạm vào súng ống như vậy. Nhưng không sao, các người chỉ cần chĩa họng súng thẳng tới trước, bấm mạnh cò súng là được! Mọi người yên tâm, miễn chúng ta không lùi thì đám chuột thối chết tiệt này vĩnh viễn không thể xông lên! Được rồi, giờ hãy nghe mệnh lệnh của tôi, nhét đạn vào, vì quê hương, vì bạn bè, vì người nhà của chúng ta, bắn!”

Đàn chuột rậm rạp mang đến khủng hoảng cho đoàn người bị tiếng rống của Điền Ba xua tan bớt.

Mỗi người biết rõ trận chiến hôm nay khác với lúc đối kháng dân lang thang, nếu thua thì sẽ chết không có chỗ chôn. Bởi vậy khoảnh khắc Điền Ba ra lệnh công kích, từng đội viên cố gắng kéo cò súng nhanh hết mức. Có mấy đội viên trẻ vì quá căng thẳng không nhận ra đã bắn sạch đạn trong băng đạn, chỉ biết liều mạng kéo cò.

Đoàng đoàng đoàng!

Tạch tach tach tach!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vô số đầu đạn kim loại bắn về phía chuột thoái hóa to, khi tiếp xúc người chúng nó thì đầu đạn mang theo động năng mạnh mẽ dễ dàng xé rách lớp da cứng rắn, trước khi chuột to phản ứng lại đã bị viên đạn chui sâu vào người, vô tình phá hoại cơ bắp, gân màng, xương cốt, nội tạng, sau 0,1s bắn ra từ phần bên kia thân thể, để lại lỗ đạn to cỡ nắm tay trên người chuột to.

Chết! Chết! Chết!

Uy lực của vũ khí chiến tranh hiện đại hóa bày ra trong khoảnh khắc. Trong truyện miêu tả một phát súng vào giữa hai mắt, chậm rãi chảy ra vệt máu chỉ là nhà văn tưởng tượng ra, tình huống thật sự thường là bị viên đạn súng máy bắn trúng chuột to xui xẻo thì nửa người sẽ biến mất, nếu may mắn

hơn miễn cưỡng giữ thân thể nguyên vẹn, phát ra vài tiếng hét chút chút rồi té xuống trước cầu đá nối với đảo giữa hồ.

Tay chân cụt đầy đất, máu chuột đen lan tràn. Sau một đợt công kích, số lượng đàn chuột thoái hóa khoảng khắc giảm bớt ít nhất một phần mười, khoảng bốn, năm ngàn chuột thoái hóa to chưa kịp xông lên đầu cầu đã bị bắn nát bấy.

“Oe!”

Đối mặt cảnh giết chóc như địa ngục, mấy đội viên bình thường khom người nôn mửa. Không chỉ vì cảnh tượng quá máu me, quan trọng hơn là tự tay họ tạo ra cảnh đẫm máu này. Trước kia họ khó thể một mình giết một con chuột thoái hóa to, bây giờ dựa vào vài cây súng dễ dàng đồ sát toàn bộ chuột to!

Máu me và giết chóc mang đến kích thích làm họ run bần bật, mãi khi trong óc cùng nghĩ đến một vấn đề mới miễn cưỡng dần cơn buồn nôn xuống.

Đàn chuột thoái hóa to không có sức chống lại trước vũ khí hiện đại hóa mạnh mẽ, nhưng tại sao quân đội đế đô liên tiếp thua trước thú thoái hóa? Thậm chí có tin nguyên quân đoàn bị diệt? Lẽ nào những quân nhân được huấn luyện chính quy không lợi hại bằng đám tay mơ bọn họ? Hay các quân nhân đụng phải kẻ địch khủng bố vượt sức tưởng tượng của họ?

Các đội viên không nghĩ ra, nhưng cảnh tượng tiếp theo làm bọn họ mơ hồ đoán được nguyên nhân.

Sau khi trả giá cực đắt, thế công của chuột thoái hóa to hơi tạm dừng. Lúc này một tiếng rít thê lương mà đầy dụ dỗ vang lên, bầy chuột to như đã diễn thử tập thể rất nhiều lần cùng há mồm ngậm xác đồng bạn, trợn to mắt đỏ máu lại điên cuồng xông hướng đầu cầu.

Bên kia cầu, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng quái dị, nửa ngày không khép miệng được:

“Bà nội nó, đám chuột này dùng xác đồng bạn làm lá chắn sống?”

Điền Ba phản ứng lại trước tiên, đá tỉnh người cầm súng máy còn đang ngây người:

“Bắn! Bà nội nó bắn đi chứ!”

Điền Ba nâng lên một đạn tên lửa phản xe tăng lóe ánh lửa bay vèo ra ngoài.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đầu đạn nổ tung như bãi nước đen đổ ập về phía đàn chuột, một khoảng trống được thanh lý. Đợt công kích của Điền Ba nổ cỡ vài trăm chuột thoái hóa to. Nhưng giây sau khoảng trống bị màu đen lấp kín, chuột to vô cùng tận ùa lên, công kích của Điền Ba như ném cục đá nhỏ vào đại dương, tuy bắn lên chút bọt nước nhưng nhanh chóng bị sóng triều hùng dũng nhấn chìm.

“Bà nội nó, đám chuột này bị điên sao? Liều bị đạn bắn chết!?”

“Đúng rồi, chúng nó không sợ chết sao? Không được, băng đạn của tôi đã hết, mau lấy đạn được cho tôi!”

“Lựu đạn! Ném hết lựu đạn đi, đừng giữ nữa, mau! Nguy, đám chuột sắp xông lên đầu cầu!”

Tiếng hét, tiếng gào, rồi ren, sợ hãi, bất giác bất an và nỗi sợ bao phủ trong lòng mỗi người ở đầu cầu. Đám chuột thoái hóa to điên cuồng nằm ngoài dự đoán của mọi người, chúng nó đẩy xác đồng bạn xông lên cũng không thể ngăn viên đạn bắn chết, nhưng khi xác chuột chồng chất dày một mét, hai mét, ba mét, thậm chí cao đến năm mét thì viên đạn hoàn toàn vô dụng.

Thượng Ất nhìn Long Ba:

“Hết cách, Long Ba, đến lượt anh!”

Long Ba chậm rãi gật đầu, lấy một hộp vuông từ sau lưng ra, dứt khoát nhấn xuống.

Thuốc nổ C4, phút then chốt cầu đá sắp bị đàn chuột to công phá rồi cuộc Long Ba khởi động thuốc nổ đã chôn từ trước.

Chương 159: Đầu Đất Kỳ Di

Thuốc nổ C4 siêu mạnh sức nổ lên đến 8000m/s, về mặt lý luận chỉ cần 2kg là có thể trong vòng nửa giây tiêu diệt tất cả sinh vật trong phạm vi 1km. Đương nhiên muốn đạt hiệu quả phá hoại tốt nhất về mặt lý luận thì người sử dụng phải điều chỉnh hình dạng, góc độ nổ khi cài thuốc nổ C4.

Trong tay Hoàng Long chỉ có 2kg C4, vì tránh cho hiệu quả nổ không tốt nên lần này chỉ kích phát một nửa, tức là 1kg C4. Khi Hoàng Long hét lớn mọi người ngồi xuống, xung lực mạnh lấy chính giữa đàn chuột làm điểm cơ sở nổ tung ra, sau đó mọi người cảm thấy đất rung núi chuyển, hai lỗ tai đau nhói sau đó bị điếc.

Biến mất, tất cả đều biến mất!

Bụi cỏ rậm rạp, cây cối cao, tạp vật chất đọng hai bên bờ sông, trong khoảnh khắc tất cả sự vật dưới đất bên sông đều biến mất, bờ đê đá cẩm răn chắc cũng nứt khe lớn.

Thân cây, cỏ dại, xác chuột to nổi trên sông bị nước sông cuốn nhanh về phía lỗ hổng bờ sông, thường có bong bóng cá màu trắng nổi trên mặt nước, hiển nhiên dư ba vụ nổ làm chết nhiều cá ăn thịt người thoái hóa trong sông.

Chuột thoái hóa to đâu?

Mọi người run lấy bấy bò dậy, trong tầm nhìn không thấy bóng dáng con chuột nào, nhưng khi nhìn xa hơn, trong lùm cỏ ngoài phạm vi dư ba thuốc nổ C4 thì các cặp mắt đỏ kinh khủng và hung hãn biểu minh còn mấy ngàn con chuột thoái hóa to may mắn thoát nạn. Giờ phút này chúng tràn đầy sợ hãi vận dụng bộ não đơn giản phỏng đoán chuyện vừa xảy ra.

Mập Mập Hoa Đa Tình vùng vẫy bò dậy, phun đất bùn trong miệng ra:

“Phi phi! Béo gia suýt bị nổ chết! Tôi đã nói việc làm hôm nay rất nguy hiểm mà, mạng nhỏ suýt về với ông bà!”

Trong vụ nổ vừa rồi Mập Mập núp sau đám người, nhưng uy lực vụ nổ quá mạnh, gã xui xẻo bị đồng bunn đen đập trúng, khuôn mặt mập vệt đen vệt trắng, trông như gấu mèo trắng đen, rất buồn cười.

Điền Ba không kịp phui nước bunn dính trên người, lo âu chỉ huy mọi người tiếp tục chiến đấu:

“Mọi người không sao chứ? Mau đứng dậy, đám chuột này chưa chết hết, chuẩn bị cuộc chiến cuối cùng!”

Không ngờ Thượng Ất phất tay ra hiệu mọi người đừng hoảng hốt, ngữ điệu chắc chắn nói:

“Không cần căng thẳng, chúng nó sẽ không xông lên nữa.”

Mọi người khó hiểu hỏi:

“Không xông lên nữa? Đại ca Thượng Ất, trong bụi cỏ còn ít nhất mấy ngàn con chuột to, làm sao anh biết chắc chúng nó không tiếp tục tấn công chúng ta?”

Thượng Ất nhẹ gật đầu rồi lại lắc đầu, ngữ điệu nghiêm túc nói:

“Cảm giác, tôi chỉ có thể nói đây là cảm giác. Nói ra có lẽ mấy người không tin nhưng vừa rồi tôi thật sự cảm giác dao động năng lượng đặc biệt từ vua chuột trắng, năng lượng đó nói cho tôi biết chuột thoái hóa to không e ngại cái chết nhưng nó sẽ không để các con dân chịu chết uống công. Hình như nó muốn . . . đấu một mình với tôi.”

Mọi người sửng sốt nhìn Thượng Ất, không biết nên nói cái gì:

“Sóng năng lượng của vua chuột trắng? Đấu một mình với anh? Anh có thể nhận sóng năng lượng từ vua chuột trắng? Và bị nó yêu cầu đấu một mình?”

Bọn họ có nghe các loại sóng như sóng âm, sóng nước, sóng điện từ, nhưng chưa từng nghe về sóng năng lượng sinh vật. Thượng Ất còn nói vô hình đột nhiên có loại năng lực này, nghe rất vớ vẩn.

“Khổng phải tôi chủ động nhận, tôi cũng như mấy người không có năng lực nhận sóng từ sinh vật khác. Là vua chuột trắng, nó dùng cách đặc biệt trực tiếp truyền sóng năng lượng vào não của tôi.”

Lời nói của Thượng Ất làm đám người lại chìm trong im lặng, hiện tượng vượt phạm trù khoa sinh vật này rất khó để bọn họ giải thích rõ, chỉ biết ngạc nhiên nghe Thượng Ất miêu tả, sợ hãi nhìn bốn phía tìm tòi tung tích của vua chuột trắng.

Một con chuột có thể đưa ý thức vào não người, ngấm lại đã thấy khủng bố.

Lúc này Đỗ Giai Tuệ đứng ra, lên tiếng:

“Thượng Ất, kỳ lạ, tôi nhớ anh từng nói vua chuột trắng giỏi khống chế tinh thần nhưng phải ở gần đối thủ mới được. Những con chuột đã bị nổ chết, trong phạm vi mấy trăm mét không có dấu vết của vua chuột trắng thì nó làm sao tiến vào ý thức của anh?”

Đúng rồi, Đỗ Giai Tuệ nói có lý, không lẽ vua chuột trắng khủng bố đến mức cách mấy trăm mét vẫn có thể xâm nhập ý thức con người, ảnh hưởng tư duy của đối thủ?

Nhưng nếu vua chuột trắng giỏi như vậy thì nó cần gì xua đàn chuột hừng lấy viên đạn xông lên cầu đá làm chi? Nó trực tiếp khống chế ý thức của bất cứ ai ở đây rồi ra lệnh người đó phản chiến giữa trận, bắn đại vài phát súng là chiến đấu đã chấm dứt.

Kỳ lạ, có gì đó kỳ kỳ.

Tưởng tượng khả năng khủng bố kia, mọi người cùng giơ súng cảnh giác nhìn bốn phía. Một số người nhát gan lạng lẽ lùi về biệt thự như sợ vua chuột trắng đột nhiên xông lên khống chế mình.

Thượng Ất vung tay lên an ủi nỗi lòng hoảng loạn của mọi người, nói:

“Vua chuột trắng không ở đây, mọi người đừng hoảng hốt. Nhưng Đỗ Giai Tuệ nói đúng, tuy thân thể vua chuột trắng không ở đây nhưng nó để lại một thứ, thứ đó truyền cơn giận, yêu cầu đấu một mình của nó. Thứ ấy chính là . . .”

Thượng Ất quay đầu liếc Hoàng Long một cái, gã sửng sốt sau đó hiểu ý gật đầu, xách một bóng dáng nhỏ bé từ sau biệt thự ra.

“Đầu Đất? Sao là nó?”

“A, đúng là Đầu Đất, thằng nhóc này có quan hệ gì với vua chuột trắng?”

“Đúng rồi, thằng nhóc này suốt ngày ngơ ngẩn, gặp ai cũng kêu papa, không lẽ nó là vua chuột trắng biến ra?”

“Vớ vẩn, mày tưởng là yêu quái trong Tây Du Ký có thể biến thành hình người chắc? Hơn nữa có biến hình cũng nên là anh đẹp trai, ai đi chọn biến thành đứa ngốc?”

Thượng Ất chậm rãi bước lại gần Đầu Đất, trong khi mọi người bàn tán xôn xao, mặt sức tưởng tượng trên mây.

Trần Phóng ôm Thượng Nhạc Nhạc đứng nhìn, mắt tràn ngập lo lắng:

“Thượng Ất . . . chắc anh ấy sẽ không tổn thương đứa bé này chứ?”

Thượng Ất bình tĩnh nói, đôi mắt sáng như sao nhìn Đầu Đất chăm chăm:

“Đầu Đất hãy nghe chú nói, bên bè da có kẹo rất ngon, con đi chỗ đó chờ chú.”

Đầu Đất cười khờ:

“Chú, papa, Đầu Đất thích ăn kẹo, kẹo ngon, ăn!”

Môi Đầu Đất treo nụ cười ngây thơ nắm tay Thượng Ất đi về phía bè da.

Mọi người che miệng:

“Thượng Ất, trong sông có . . .!”

Bọn họ biết Đầu Đất sắp đổi mặt cái gì. Bè da mỏng, thùng một lỗ là sẽ chìm vào sông ngay, Đầu Đất rớt xuống sông xác suất sống sót bằng không.

Thượng Ất đề Đầu Đất ngồi xuống trước hòm kẹo, vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào mắt nó:

“Đầu Đất, nghe chú nói đây, Tiểu Bạch làm sai, chú cần con kêu nó tới đây. Chú bảo đảm con sẽ không bị thương, được chứ Đầu Đất?”

Quả nhiên khi Thượng Ất nhắc hai chữ Tiểu Bạch thì đôi mắt ngơ ngẩn của Đầu Đất bắn ra tia sáng trí tuệ.

Đầu Đất hai tay cầm kẹo chột đứng bật dậy, ánh mắt tràn ngập thù hận lạnh lùng nhìn Thượng Ất, mở miệng nói:

“Con người, các người đều phải . . . chết!”

Chương 160: Vua chuột trắng xuất hiện

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Đầu Đất:

“Ôi mợ, tôi mới nghe được gì?”

Mấy đội viên quen thuộc Đầu Đất ngạc nhiên đến nỗi làm rớt súng mà không nhận ra.

Thật sự ra yêu quái. Thượng Ất nói đúng, vua chuột trắng thật sự để lại vài thứ, thứ này bất giác khổng chế Đầu Đất. Nhưng tại sao vẻ mặt của Thượng Ất hưng phấn như thế, hẳn không sợ sao?

“Vua chuột trắng, mày đừng vênh váo, vô dụng với tao.”

Thượng Ất không để bụng Đầu Đất uy hiếp, hăn đề cậu bé ngồi xuống hòm kẹo, quay đầu hét lớn hướng đàn chuột:

“Đầu của Đầu Đất bị thương, nguồn gốc ý thức đã bị khiếm khuyết, lúc trước mày cũng nhỏ yếu, cần con người bảo vệ nên dùng kỹ năng không chế tinh thần để lại một tia nguồn gốc ý thức của mày trong não Đầu Đất. Mày hy vọng lợi dụng thân phận con người của Đầu Đất che giấu cho mày nhanh chóng lớn lên. Nhưng có lẽ mày không phát hiện, tuy Đầu Đất vừa ngu vừa khờ nhưng nó dù sao là con người, trên Trái Đất không sinh vật nào có bộ não phức tạp hơn con người, mày không thể hoàn toàn không chế Đầu Đất, cho dù mày đã mạnh đến mức không cần Đầu Đất bảo vệ.”

“Con người . . . người rất thông . . . minh . . . thả Đầu Đất . . . giao . . . huyết thống . . . của người ra . . . ta sẽ . . .”

Thượng Ất nâng Đầu Đất lên cao, mắt tràn ngập tàn khốc hét to:

“Ta cái con mắt! Chuột già nghe đây, tao biết mày rất muốn ăn tao, cũng muốn lấy lại nguồn gốc ý thức chôn trong não Đầu Đất, nhưng tao nói thật cho mày biết, tao đã diệt ít nhất mấy vạn con thú hoang có suy nghĩ giống như mày rồi. Tao cho mày một cơ hội, xuất hiện ngay, buông bỏ chống cự vô vị, nếu không bố sẽ giết Đầu Đất ngay, cho nguồn gốc ý thức của mày mãi mãi thiếu hụt, vĩnh viễn không thể trở thành sinh vật cấp vương, cấp linh chủ!”

“Không!”

“Đừng!”

Hai tiếng hét cùng vang lên, một cái là đến từ Đầu Đất nhỏ bé, một cái khác đến từ Trần Phóng.

Người phụ nữ lương thiện bướng bỉnh này đôi mắt đong đầy lệ, một lần nữa dùng ánh mắt không thể tin nhìn Thượng Ất, nhìn người đàn ông cô yêu. Trần Phóng không hiểu tại sao một người đàn ông lương thiện như vậy bỗng trở thành lạnh lùng tàn nhẫn, cô bản năng ngăn cản Thượng Ất tiếp tục giết người, hy vọng hăn dừng máu lạnh vô tình như thế.

Thượng Ất không quay đầu lại, ra lệnh cho Đỗ Giai Tuệ:

“Đỗ Giai Tuệ, dẫn cô ấy về phòng, nhanh!”

Khoảnh khắc đó dị năng cảm giác của hắn giải phóng đến lớn nhất, một vệt xanh sẫm xẹt qua trong tầm nhìn của Thượng Ất. Đó là sắc màu trời xanh trên cao nguyên không có vật kiến trúc che chắn, sâu thẳm mà mê người, bí ẩn.

Thượng Ất thề dù trong kiếp này hay kiếp trước đều chưa từng thấy màu đẹp như thế. Lúc trước hắn đã thấy những vầng sáng năng lượng của thú thoái hóa dù tinh thuần lớn hay nhỏ khi so sánh với màu xanh sẫm này thì như trắng sáng và đom đóm, hoàn toàn không thể so sánh.

Đây là vẻ đẹp sự sống của sinh vật cấp vương, là vẻ đẹp đỉnh cao đại biểu Kim Tự Tháp sinh vật, là vẻ đẹp năng lượng khiến vô số người dị năng, người nguyên tố, thậm chí Bán thần tán thán.

Vua chuột trắng đã đến!

Thượng Ất dứt khoát nhìn về phía Hoàng Long:

“Hoàng Long, bắn!”

Hoàng Long ngằm hiểu, đôi mắt mở to, khí thế kinh người tụ tập trên đôi tay gãi. Bộ súng bắn tia mẫu XM109 phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, sau một chuỗi sóng âm nổ thì một đầu đạn kim loại to cỡ cánh tay con nít bay tới trước mặt vua chuột trắng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, bụi bay mù mịt.

Tất cả người sống sót, bao gồm Diên Ba đều trợn mắt há hốc mồm nhìn phía xa. Một cái hố to hình trứng sâu nửa mét đột ngột xuất hiện trên mặt đất làm mọi người khắc sâu hiểu biết về suy đoán uy lực súng ống qua cảnh tạo này.

Hoàng Long nói rất đúng, thứ này không phải súng mà là pháo, sánh bằng pháo vác vai, uy lực không nhỏ hơn đạn tên lửa bao nhiêu.

Quá kinh người trước uy lực phát súng của Hoàng Long, cuối cùng có người nhớ đến vua chuột trắng:

“Chết rồi chưa?”

Họ cố gắng tìm kiếm nhưng trong tầm nhìn không thấy vật thể màu trắng.

“Chắc chết rồi, ai trúng phát súng uy lực cỡ đó mà sống nổi? Chắc không chữa một mảnh vụn, chết thảm ghê.”

“Thảm thật, mà nói đi phải nói lại, đại ca Thượng Ất xấu quá, có vũ khí ghê gớm vậy mà giấu đến bây giờ mới lấy ra. Phong cách làm việc kiểu này . . . chắc chắn, tôi thích!”

“Đúng rồi, đại ca Thượng Ất siêu lợi hại, từ đầu tới đuôi không chế tình hình, không uống là người có thể trở thành đại ca, đi theo đại ca là đúng! Đi thôi, ra ngoài nhặt chiến lợi phẩm, hôm nay chúng ta có thịt chuột to kho rồi!”

Vua chuột trắng biến mất trong không khí, các đội viên nhẹ cả người. Tiêu diệt mấy vạn con chuột thoái hóa to mà cả đám vẫn lành lặn đứng đây, đúng là kỳ tích.

Vua chuột trắng đã bị bắn chết, tảng đá lớn cuối cùng đè trong ngực mọi người rơi xuống đất. Có vài đội viên to gan đứng dậy khỏi chướng ngại vật, hoa tay múa chân nhảy nhót chúc mừng chiến thắng cuối cùng.

Chợt giọng sắc nhọn của Thượng Ất vang lên:

“Coi chừng! Vua chuột trắng chưa chết, nó đang nhanh chóng đến gần! Hoàng Long, hướng một giờ ba mươi trước mặt anh, đường thẳng cách 230m, bắn!”

Súng nằm trong tay Hoàng Long lại phát ra tiếng nổ chói tai, sóng âm điếc màng tai làm mấy đội viên ở ngoài cùng té ngã. Chỗ viên đạn bắn trúng chỉ để lại hố đất to, hoàn toàn không có dấu vết của vua chuột trắng.

“Vua chuột trắng chưa chết? Không thể nào, rõ ràng tôi không thấy gì mà. Ha ha, mấy người khờ quá, làm gì có vua chuột trắng, đó là một em gái đẹp đang đi tới. Em gái, ăn mặc ít vậy coi chừng bị dê, mau tới chỗ anh, có anh bảo vệ . . . a, dừng!”

Trước mắt bao người, một đội viên trẻ đứng gần ngoài rìa chột đôi mắt đôi màu đỏ, nói bậy bạ, sau đó đoàn người chưa phản ứng lại thì gã chạy nhanh tới cây liễu to bên bờ sông, nhảy cái bùm vào nước sông.

Cảnh tượng thê thảm diễn ra.

Trong vài giây ngắn ngủi, chàng trai trẻ bị vô số cá lạ màu xanh đen thô cỡ cánh tay người lớn xé nát, không kịp nói di ngôn cuối cùng đã biến mất ở giữa sông, chỉ có vài sợi tóc đen, từng khúc xương trắng ngẫu nhiên nổi lên mặt nước kể ra cá quái ăn thịt người hung tàn cỡ nào.

Hoàng Long bỗng kéo cò súng, lại một viên đạn to đưa vào nòng, nhưng ngấm nửa ngày mà không thấy gì, lo âu rít gào hỏi Thượng Ất:

“Mợ nó, Thượng Ất, chuyện này là sao? Tại sao tôi không nhìn thấy con súc sinh kia?”

Thượng Ất nhìn chăm chăm thân hình màu xanh sẫm nhanh chóng đến gần, lạnh lùng nói:

“Sinh vật cấp vương khủng bố, khống chế tinh thần của con này lại thăng cấp, nó có thể quấy nhiễu thần kinh thị giác của con người đạt được hiệu quả ẩn hình trong không khí!”

Chương 161: Đập nổi chìm thuyền

Đúng vậy, giờ phút này trừ Thượng Ất có dị năng cảm giác ra đôi mắt của người khác đều bị tinh thần lực khủng bố của vua chuột trắng quấy nhiễu, rõ ràng nó ở ngay trước mắt nhưng họ không nhìn thấy.

Đương nhiên vua chuột trắng phải trả giá lớn để làm được điều này.

Thượng Ất phát hiện rõ rệt bước chân của vua chuột trắng chậm hơn, đặc biệt chân sau bên phải của nó mỗi lần chạy nhanh hết sức sẽ co giật nhẹ. Hoàng Long bắn phát súng đầu tiên vẫn gây ra tổn thương không nhỏ cho nó.

Thượng Ất không kịp nói tỉ mỉ, hăn lớn tiếng chỉ huy mọi người tiếp tục bắn phá:

“Mọi người nghe theo chỉ huy của tôi! Hướng mười giờ ngay trước mặt, đường thẳng 120m, bắn!”

Thượng Ất thầm lo âu.

Vua chuột trắng quá mạnh, nó chẳng những có dị năng khổng chế tinh thần mạnh mẽ, điểm yếu là cơ thể yếu ớt cũng biến mất. Không phải ai đều có thể bình yên sống sót dưới súng của Hoàng Long, vừa cần may mắn vừa cần phản ứng nhạy bén, tốc độ siêu nhanh.

Nếu để vua chuột trắng đột phá phòng tuyến bắn của Hoàng Long đi lên đầu cầu thì mọi người ở đây sẽ không sống để thấy sáng sớm hôm sau.

Một đội viên hét lên chạy từ đầu cầu đi:

“A, nguy rồi! Lửa, có lửa, người tôi bốc lửa!”

Đội viên chạy vài bước rồi ngã vào sông, nước sông cuộn cuộn, cá ăn thịt người chờ từ lâu vui vẻ gặm sạch thịt.

Đội viên thứ hai, chết.

“Đệt! Mọi người bắn đi, đừng ngừng!”

Nhóm Hoàng Long, Điền Ba như nổi điên bắn vào không khí, nhưng mãi đến khi đội viên thứ ba nhe răng cười nhảy xuống sông vẫn không có ai bắn trúng vua chuột trắng.

100m! 50m! 30m!

Rốt cuộc khi đoàn sáng màu lam đến đầu cầu thì tiếng súng ngừng, lòng Thượng Ất chùng xuống.

Điền Ba, Hoàng Long, Đỗ Giai Tuệ, bao gồm Vương Cường, An Tĩnh Vũ, thậm chí ông già Triệu Khiêm nghe tin chạy tới, tất cả con người ở đầu cầu kỳ dị đứng yên, mắt trân trân nhìn Thượng Ất, khóe môi cong lên nụ cười rùng rợn.

Khống chế tinh thần thành đàn, kỹ năng mạnh nhất của vua chuột trắng, khống chế tinh thần phạm vi lớn!

Bất giác trừ mẹ con Trần Phóng đã sớm trốn vào biệt thự, trong đám người ở đây chỉ còn một mình Thượng Ất tinh táo.

Đầu Đất như con rối nói ngập ngừng nhưng ý đồ rõ ràng:

“Con người . . . trao đổi . . . đưa Đầu Đất và . . . máu của người cho ta!”

Thượng Ất nói:

“Hừ, đừng nằm mơ! Mày nghĩ tao quan tâm mạng sống của đám người này sao? Nghe cho kỹ đây súc sinh, mày muốn Đầu Đất và máu của tao chứ gì? Lên thuyền đi! Nếu không tao sẽ đâm thủng chiếc thuyền này, để cá lạ trong sông ăn thịt tao và Đầu Đất, mày sẽ hoàn toàn mất cơ hội trở thành vương giả lĩnh chủ!”

Thượng Ất dứt khoát cắt đứt dây thừng cột bè da, hắt và Đầu Đất theo bè da trôi về phía sông sâu.

Vua chuột trắng nhìn chăm chăm nước sông, đôi mắt đỏ lộ tia do dự:

“Lên thuyền?”

Đúng vậy, nó là vua chuột mạnh mẽ, có thể phát ra dị năng khống chế tinh thần để điều khiển sinh vật khác. Nhưng loại khống chế này sẽ bị suy yếu mạnh khi ở trong nước, chờ khi hao hết thể lực thì nó cũng sẽ bị cá lạ ăn thịt người vô cùng tận phân thây trong tích tắc. So với con người chỉ khác ở chỗ nó chống cự được lâu hơn một chút.

Nhưng nếu không lên thuyền thì như Thượng Ất nói, có lẽ nó không có cơ hội thứ hai trở thành sinh vật vương giả cấp linh chủ nữa, càng không thể uống máu của Thượng Ất, loại máu hấp dẫn nó vô cùng.

Rốt cuộc, bản năng chiến thắng lý trí.

Bốn chân vua chuột trắng bào nhẹ, giây sau nó xuất hiện trên bề da, mắt đỏ như máu nhìn Thượng Ất chăm chăm.

Thượng Ất mỉm cười nói:

“Ha ha, cuối cùng mày cũng đến. Tao phải nhắc nhở mày rằng dị năng khổng chế tinh thần của mày vô dụng với tao, đừng tốn sức làm gì.”

Hắn nhẹ nhàng đặt Đầu Đất xuống bề da, hắn thì ngồi xếp bằng ở mũi thuyền, dào dạt hứng thú đánh giá vua chuột trắng:

“Vua chuột trắng, tao biết mày đã tiến hóa ra chút trí tuệ con người, nhưng mày vẫn không thể đoán ra tại sao tao biết rõ không đánh lại mày mà vẫn mạo hiểm mạng sống dụ mày lên đúng không?”

Vua chuột trắng tiến lên một bước, móng vuốt bén để lại vết cào rõ rệt trên hòm gỗ, đôi mắt càng đỏ hơn:

“Con người . . . nói . . .”

“Đừng gấp, mày trả lời một câu hỏi của tao trước đã. Tao luôn rất tò mò tại sao đám thú thoái hóa tụi mày hứng thú với máu của tao như vậy?”

“Máu . . . viễn cổ . . . hơi thở . . . nguồn gốc . . . sự sống . . .”

Viễn cổ? Hơi thở? Nguồn gốc sự sống?

Thượng Ất trân trân nhìn vua chuột trắng, lặp lại mấy từ ngữ xa lạ. Có thứ gì vụt qua trong óc Thượng Ất, hắn cố gắng muốn bắt giữ nhưng không được.

Thượng Ất bản năng hỏi:

“Uống máu của tao thì mày sẽ thế nào?”

Vua chuột trắng đáp nhanh, mắt đỏ rực lộ tia khao khát:

“Phản tổ! Xua đuổi!”

Phản tổ . . . xua đuổi . . . hơi thở viển cổ . . . nguồn gốc sự sống . . . chuyện này là sao?

Thượng Ất chìm trong suy tư, nhưng rất nhanh hần tỉnh táo lại. Giờ không phải lúc thần thờ, giải quyết vua chuột trắng là vấn đề sống chết lửa sém lông mày. Nhưng con này mạnh năm ngoài dự đoán khiến kế hoạch cũ hầu như xé bỏ, giờ muốn ngay mặt đánh bại thú thoái hóa cấp vương này là chuyện không thể nào.

Đập nổi! Dìm thuyền! Xuống nước đánh một trận!

Thượng Ất nhanh chóng tính toán thực lực hai bên, dứt khoát ra quyết định đúng đắn nhất:

“Vua chuột trắng, chúng ta gặp nhau dưới sông!”

Thượng Ất dậm dấy bẻ da, tiếng cao su ma sát chói tai vang lên, từng dòng nước sông hung dũng dâng lên từ lỗ thủng to dưới đáy, trong vòng vài giây mực nước đã dâng lên vạch cảnh báo chìm bè.

Đầu Đất thốt ra mấy chữ cuối cùng rồi ngã người xuống làn nước:

“Con người . . . ngu xuẩn . . .”

Cùng lúc đó vua chuột trắng ở đầu bên kia phát ra tiếng kêu chít chít, thân thể lớn hơn mèo một nửa nhảy xuống nước ngay, liều mạng bơi lên bờ.

“Súc sinh, muốn chạy? Muộn rồi!”

Thượng Ất theo sau vua chuột trắng, hần như sao băng nhảy vào nước, hươ tay chộp chân sau bị thương của nó.

Vua chuột trắng liều mạng vùng vẫy:

“Chít chít! Chít chít!”

Móng vuốt sắc bén như vuốt cọp trong vài giây để lại mấy chục miệng vết thương sâu tận xương trên đầu, mặt, cổ, ngực của Thượng Ất.

Thượng Ất cười càn rỡ:

“Chít cái đầu mày! Hôm nay dù bố có chết trong sông cũng không cho mày lên bờ! Mày cùng tao cho cá ăn đi, ha ha ha ha ha ha!”

Thượng Ất biết hôm nay nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hắc và vua chuột trắng trăm phần trăm sẽ chết trong sông. Mùi máu trên người hắc và con chuột quá đậm, cá quái ăn thịt người trong sông đang liều mạng bơi tới gần, ở lâu thêm vài giây là cả hắc và nó sẽ thành hai bộ xương trắng, hai oan hồn trong sông.

Chương 162: Thẳng thẳng

Cá ăn thịt người là một loài cá hung mãnh ở khu vực nước Amazon Nam Mỹ, loài hung tàn nhất trong năm mươi sáu loại cá hồ nước.

Cá ăn thịt người sau khi trưởng thành có vây lưng màu xanh biếc, bụng đỏ rực, hình thể không lớn hơn loài cá hung mãnh bình thường, thậm chí chúng rất nhỏ xinh. Cần cổ của chúng rất ngắn, phần đầu, đặc biệt là xương cằm cực kỳ cứng rắn, bên môi trên và dưới mọc đầy răng bén hình tam giác. Khi chúng nó săn mồi thì hàm răng như dao giải phẫu bén, tát một cái có thể xé miếng thịt 10cm xuống, siêu khủng bố.

Có người từng làm thực nghiệm bỏ một con bò vào sông đầy cá ăn thịt người, mấy phút ngắn ngủi thịt con bò hầu như bị gặm sạch, xương bò cứng rắn cũng đầy vết răng cắn.

Có người ăn no rừng mỡ mà thực nghiệm tương tự, như ném chuột trắng nhỏ vào hang cá, vài giây sau ba, bốn con cá ăn thịt người trong hang cá ăn sạch chuột trắng nhỏ, không sót mẫu xương.

Tóm lại con sông có cá ăn thịt người là vùng cấm của tất cả mạng sống, sông ngấm cảnh có cá ăn thịt người thoái hóa thì chỉ có thể hình dung bằng từ đáy địa ngục.

Cánh tay, chân, lồng ngực, lưng, tất cả phần thân thể ngâm trong nước đều truyền đến đau đớn bị dao cắt, cá ăn thịt người thoái hóa đang dùng hàm răng to tam giác khùng bố chính xác mà nhanh chóng bóc tách da, thịt, gân, tất cả phần có thể ăn trên người Thượng Ất, tách lìa từng lớp khỏi khung xương.

Quá trình tựa như một vua đầu bếp giỏi về làm cá sống hưng phấn biểu diễn tuyệt kỹ cắt từng lát cá, có điều bây giờ không phải một đầu bếp mà là trăm, ngàn con cá.

“Hừ!”

Đau đớn làm Thượng Ất suýt xỉu, dù vậy hắn vẫn nắm chặt vua chuột trắng. Thượng Ất biết lúc này mà buông tay ra, vua chuột trắng dựa vào năng lực bơi lội bẩm sinh có thể trốn thoát vào phút cuối cùng.

“Đệt, muốn chết thì cùng chết!”

Thượng Ất bất chấp cá ăn thịt người thoái hóa tụ tập ngày càng đông, hắn rút dao găm giắt bên hông ra, gồng hết sức đẩy tốc độ lắc cổ tay lên đến cực hạn.

Đâm mạnh!

Thân dao cắm vào bụng chỉ chừa cán dao.

Trong khi vua chuột trắng vùng vẫy né tránh cá ăn thịt người tấn công thì khó tránh khỏi lộ ra cái bụng mềm, Thượng Ất gần như dồn hết sức lực cuối cùng đâm một nhát phá tan phòng ngự của nó, cho một kích trí mạng.

Vua chuột trắng vụt quay đầu, đôi mắt đỏ máu tràn đầy không cam lòng và tức giận.

Làm sinh vật vương giả, da lông của nó đã tiến hóa đến gần như hoàn mỹ, sừng ngấm cải trang trong tay Hoàng Long cũng chỉ miễn cưỡng xé rách da

lông của nó. Thế nhưng bây giờ Thượng Ất dùng một con dao găm suýt lấy mạng của nó, đau đớn từ miệng vết thương, cảm giác bị sỉ nhục làm vua chuột trắng bất chấp cá ăn thịt người, hai cái răng cửa sắc bén cắn cổ tay Thượng Ất, máu phun tung tóe che mắt hắn.

Sinh vật cấp vương tức giận đánh trả, cổ tay của Thượng Ất đứt.

Thượng Ất ngạc nhiên nhìn cổ tay phải trụi lông của mình, tay phải nên cầm dao găm giờ trống trơn, chỉ có máu tuôn ra nhuộm đỏ nước sông. Cá ăn thịt người thoái hóa bị mùi máu dụ đến vô cùng vui vẻ hưởng thụ bữa tiệc mau hiem có.

Thượng Ất lặng lẽ hạ tay phải xuống, tay trái lạnh lặn từ khi nào cầm con dao bén khác:

“Súc sinh, tao đã xem thường mày.”

Chiến đấu đến lúc này giữa hắn và vua chuột trắng khó nói bên nào chiếm ưu thế hơn.

Hai bên đều người đầy vết thương, thể lực cạn kiệt, sức mạnh chống đỡ cả hai tiếp tục chiến đấu không đơn giản là kết quả thắng thua, đó là xem ai có thể ngoan cường giữ ý chí chiến đấu.

Phập!

“Chít!”

“A!”

Xoẹt!

Tiếng rên la thân thể bị xé rách không ngừng vang lên trong nước, đã không phân rõ là tiếng kêu của Thượng Ất hay vua chuột trắng. Làm con người và loài thú mạnh nhất trên Trái Đất, Thượng Ất và vua chuột trắng như hai người say đấu đường dùng cách ngốc nhất mà đâm tao một cái, tao đạp mày một chân.

Bên cạnh cả hai là vô số cá ăn thịt người thoái hóa bơi vui vẻ, thỏa thích nhấm nháp thịt tươi mới của hắc và nó.

Rốt cuộc mắt vua chuột trắng lộ tia kinh khủng, nó không hiểu vì sao Thượng Ất bị thương nặng như vậy, tứ chi bị cụt mà vẫn liều mạng kéo nội tạng ra ngoài bụng nó.

Con người này quá đáng sợ, so với nó thì hắc mới là thú dữ, một con thú điên cuồng không sợ sống chết!

Vua chuột trắng thầm nghĩ:

“Không thể chết chung với hắc, ta mới là vua, vua thú! Ta phải sống sót!”

Vua chuột trắng xoay người bỏ trốn, nhưng trong vội vàng nó đã quên bên cạnh còn một bầy cá ăn thịt người rình rập chờ chia thịt.

Kết quả là khi vua chuột trắng sinh lòng sợ hãi, tất cả cá ăn thịt người như đã hẹn trước đột nhiên bỏ Thượng Ất, cùng xúm vào rĩa vua chuột trắng. Trong gen ẩn bị mở ra của cá ăn thịt người thoái hóa thì thịt nhuộm vị kinh hoàng mới ngọt ngào nhất.

Vua chuột trắng phát ra tiếng rít tuyệt vọng:

“Chít chít!”

Bờ sông cách vài mét, bơi vài giây là sẽ lên bờ, nhưng vua chuột trắng hãi hùng phát hiện thân thể của nó nhanh chóng biến nhỏ, bốn chân đập nước hay cái đuôi giữ phương hướng tiến lên đều biến mất.

Chân trước, chân sau, móng, phần eo, thân thể của vua chuột trắng dần biến mất trong nước sông. Lúc này một sức mạnh to lớn nâng nó lên từ nước sông, nó như nằm mơ thấy nửa khúc thân thể của mình bị Thượng Ất ném lên bờ sông.

“Cá ăn thịt người chết tiệt, không thể cho tụi mày ăn hết đồ tốt! Bà nội nó, đừng cản móng tao!”

Thượng Ất liều mạng quấy người, sau lưng hắn là vô số con cá ăn thịt người đuổi theo không bỏ. Khi Thượng Ất dồn hết sức mạnh trốn thoát, bầy cá ăn thịt người bất đắc dĩ nhìn hắn lê thân tàn từng bước lên bờ.

Thượng Ất nằm cạnh vua chuột trắng, cười khổ nhìn thân thể đầm máu của mình:

“Bà nội nó, lần chiến đấu này bố lỗ to, không biết thân thể có phục hồi lại được không!”

Tay phải đứt, thiếu bốn ngón chân, từ đầu gối chân trái trở xuống hầu như không còn cơ bắp, giữa ngực bụng lộ ra nội tạng màu hồng. Khuôn mặt hơi đẹp trai cũng bị cắn một lỗ máu, dấu răng in rõ.

Người đầy vết thương vô cùng thâm, nhìn bề ngoài thì vua chuột trắng còn giữ nửa người trên trông thuận mắt hơn Thượng Ất nhiều.

Thượng Ất vùng vẫy bò dậy, tay trái run rẩy chộp vua chuột trắng:

“Này, mày có di ngôn gì không? Nếu không có thì cho mượn tinh hạch của mày xài chút.”

Thượng Ất bị thương nặng như vậy, gen sâu A Mễ Ba không thể ngăn cản hơi thở sự sống nhanh chóng xói mòn, hắn cần tinh hạch, sâu A Mễ Ba cần tinh hạch, nuốt tinh hạch cấp vương màu lam sẫm của vua chuột trắng vào thì hắn mới sống tiếp được.

“Chít chít!”

Đầu vua chuột trắng ngẹo sang bên, tia sáng trong đôi mắt đỏ vụt tắt, sự bình tĩnh và bất đắc dĩ trong mắt nó cũng mất.

Vua chuột trắng, thú thoái hóa cấp vương thứ nhất trên Trái Đất đã chết.

Sau khi vua chuột trắng chết, đám người Hoàng Long, Điền Ba lần lượt tỉnh táo lại, khi họ thấy hiện trường chiến đấu vô cùng thảm liệt thì bị rung động trợn mắt há hốc mồm, không biết làm sao.

“Tổ cha nó, chuyện gì vậy? Thượng Ất, bị sao thế?”

“Tôi không . . . khụ khụ . . . không chết được, đỡ tôi dậy! Xẻ xác vua chuột trắng ra lấy . . . tinh hạch . . . cho tôi . . . mau!”

Thượng Ất dựa vào tảng đá, máu đen chảy ra ngoài người, hẳn biết mình đã đến mức đèn cạn dầu, nếu không dùng năng lượng tinh hạch thì tiêu đời.

Hoàng Long kinh hoàng la lên:

“Năng lượng tinh hạch? Năng lượng tinh hạch gì? Trong người vua chuột trắng không có năng lượng tinh hạch!”

Thượng Ất xoe tròn mắt:

“Không có năng lượng tinh hạch? Không thể nào!”

Chương 163: Tinh phách của tổ thú thượng cổ

Thú thoái hóa từ cấp biến dị trở lên chắc chắn sinh ra tinh hạch, đây là chuẩn tắc thứ nhất lưu truyền trong người sống sót tận thế, cũng là lý do trực tiếp khiến vô số người nguyên tố thực lực cường đại, người Loại Thần, thậm chí Bán Thần chủ động săn bắt thú thoái hóa.

Nhưng bây giờ quy tắc này bị hiện thực vô tình đánh nát ngay trước mắt Thượng Ất. Trong thân thể tàn khuyết của vua chuột trắng đúng là không tìm thấy năng lượng tinh hạch, Hoàng Long suýt chém đầu vua chuột trắng thành thịt nát cũng không thấy.

Tựa như chưa bao giờ xuất hiện, tinh hạch màu lam sẫm đại biểu tinh hoa sự sống của vua chuột trắng kỳ dị biến mất trước mặt Thượng Ất.

Mập Mập Hoa Đa Tình trốn đằng xa nói:

“Không lẽ đã rơi vào trong sông khi chiến đấu? Có lẽ bị cá ăn thịt người ăn mất?”

Không hiểu sao khi đến gần xác vua chuột trắng thì da đầu của gã tê dại.

Thượng Ất bản năng lắc đầu nói:

“Không thể nào, tôi theo dõi toàn quá trình, tinh hạch không thể nào rơi vào trong sông bị ăn mất.”

Thượng Ất có dị năng cảm giác sao có thể phạm sai lầm cấp thấp đánh rơi tinh hạch? Chắc chắn có nguyên nhân gì đó, không lẽ vì hình thức sinh mệnh của vua chuột trắng khác với tất cả?

Thượng Ất nhớ lại một tin đồn trong kiếp trước, khi đó có người sống sót tuyên bố hình thức năng lượng sinh vật trên đời này không chỉ có một loại tinh hạch, nhiều sinh vật đẳng cấp cao năng lượng lấy trạng thái khí, thể lỏng, thậm chí là sóng năng lượng. Kiếp trước Thượng Ất sống ở tầng dưới chót nên không có cơ hội biết nhiều loại hình thức năng lượng trong tin đồn.

Không lẽ năng lượng sinh mệnh của vua chuột trắng không hình thành tinh hạch mà tồn tại với cách khác?

Thượng Ất bản năng nhìn lên trên xác vua chuột trắng, vẫn không thấy gì. Hẳn không tin tà, ôm xác vua chuột trắng gần sát mắt mình, ngay lúc này . . .

Ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, Thượng Ất cảm thấy bốn phía tối sầm, tất cả sự vật biến mất, cảm giác lạnh lẽo, nặng nề quen thuộc lại xuất hiện. Thượng Ất bản năng nhìn lên trên, quả nhiên dưới trời sao đen ngòm là đôi mắt to trời sao bí ẩn, con mắt to kỳ dị yên lặng nhìn Thượng Ất.

Thượng Ất cảm thấy cổ họng khô khốc:

"Chúng ta lại gặp mặt . . . lần này mày muốn nói những thứ gì với tao?"

Thật ra Thượng Ất không chắc mình có phát ra tiếng không, con mắt to trời sao cũng không chú ý đến điều đó. Mắt chớp nhẹ, tia sáng duy nhất trong trời đêm hoàn toàn biến mất, khi mắt lại mở ra, một cột sáng lam sẫm sâu

thăm bay vào hư không, chậm rãi ngưng tụ thành một đoàn như thạch trái cây lơ lửng trước mặt Thượng Ất.

“Thế năng lượng của vua chuột trắng? Cho tao?”

Thượng Ất bản năng chạm vào thạch trái cây màu lam, cảm giác mềm mại từ đầu ngón tay nhắc nhở hắn thế năng lượng này tồn tại giữa hóa khí và hóa lỏng, chạm vào mềm mịn như làn da phụ nữ.

Đột nhiên ‘thạch trái cây màu lam’ như tuyết gặp nắng bắt đầu hòa tan, dần biến thành chuột nhỏ xíu lúc lắc cái đầu trông rất đáng yêu.

“Trông vui đấy.”

Thượng Ất vuốt nhẹ chuột tí hon trong tay, chuột tí hon chạy qua chạy lại trên tay hắn, mũi nhỏ hít hà dường như muốn tìm chỗ chạy trốn.

Giọng nói máy móc cứng nhắc vang lên:

“Thượng Ất!”

Thượng Ất bản năng ngược đầu lên:

“Ừ, tôi ở đây . . . khoan, mày đang nói chuyện với tao?”

Thượng Ất nhìn hướng mắt to trời sao, nếu hắn không nhớ lầm thì đây là lần đầu tiên con mắt bí ẩn dùng ngôn ngữ trao đổi với hắn.

“Tình phách của tổ thú thượng cổ . . . hãy nuốt vào . . . Thượng Ất, sống sót!”

Bóng tối biến mất, hiện trường chiến đấu thảm liệt lại xuất hiện trước mắt, tất cả trở về như cũ.

Thượng Ất ngơ ngẩn nhìn đằng trước, ‘thạch trái cây màu lam’ không còn là hình dạng con chuột, mắt to trời sao cũng biến mất, nhưng câu ‘Thượng Ất sống sót’ vẫn quanh quẩn trong lòng hắn, làm hắn rất giật mình.

Rốt cuộc . . . rốt cuộc đã biết là ai để lại tờ giấy kỳ lạ trên du thuyền, chắc chắn là mắt to trời sao! Thượng Ất có chết cũng không quên dòng chữ trên tờ giấy, không sai một chữ trong câu mắt to trời sao vừa nói.

Nhưng chuyện này sao có thể xảy ra? Khóe môi Thượng Ất cong lên nụ cười bất đắc dĩ.

Mắt to trời sao là cái gì? Tại sao nó năm lần bảy lượt trợ giúp chính mình? Vua chuột trắng nói hơi thở, huyết thống thượng cổ là cái gì?

Rắc rối phức tạp, lơ mơ mê ly!

Thượng Ất không kịp ngẫm nghĩ, hắn bỗng nhiên chộp thạch trái cây màu lam trước mắt mình. Thân thể đã sắp tan vỡ, nếu hắn còn không hấp thu năng lượng chữa lành vết thương thì khó sống qua một phút đồng hồ.

“Tinh phách tổ thú thượng cổ . . . mặc kệ nó, ăn rồi tính!”

Thượng Ất nuốt thạch trái cây màu lam vào bụng, cảm giác trong bụng mát mẻ, thể năng lượng tụ tập tinh hoa sinh mệnh của vua chuột trắng nhanh chóng phát ra năng lượng sinh mệnh tinh khiết chữa tứ chi đứt đoạn của hắn.

“Ngứa quá, tê quá! Không được, mình không chịu nổi!”

Nhưng có hàng vạn con kiến bò cắn lòng bàn chân, đau ngứa tê thấu óc làm Thượng Ất run cầm cập.

Trong vòng vài giây, mạch máu phần bị đứt điên cuồng mọc ra như sinh vật ngoài hành tinh khủng bố. Đặc biệt chỗ bị thương nghiêm trọng, mạch máu dữ tợn khủng bố lẫn lộn quấn lấy nhau như một đồng con giun bò.

Năng lượng màu lam dọc theo mạch máu chảy đến các nơi trong người, nơi đi qua thịt non màu hồng nhanh chóng mọc ra với tốc độ mắt thường trông thấy. Mắt to trời sao chẳng những giúp Thượng Ất thu gom năng lượng sinh mệnh của vua chuột trắng, hình như còn tiện tay chiết xuất thành tinh phách tổ thú thượng cổ.”

Thượng Ất biểu diễn cảnh người nhân bản sống lại trong phim khoa học viễn tưởng ngay trước mắt bao người, đảo điên nhận biết của họ, hù sợ nhiều người nhất gan trong đội.

“Mấy người mau nhìn kìa, hình như đầu ngón chân bị đứt của anh ta đang mọc ra!”

“Đúng rồi, thật sự có thể mọc ra, trông ghê quá . . . Mấy người nói xem có khi nào Thượng Ất biến thành quái vật không?”

“Đừng nói bừa, sao Thượng Ất biến thành quái vật được, anh ta vốn là quái vật! Mọi người cứ chờ xem, đừng nói đầu ngón chân, không chừng lát nữa tay cụt cũng sẽ mọc ra!”

Đám người bàn tán xôn xao, ánh mắt phức tạp. Trận chiến đấu này đã vượt qua tưởng tượng của đa số người, bây giờ xuất hiện cảnh tượng khác lạ này càng làm bọn họ không biết nên ứng xử thế nào.

Nỗi sợ lan tràn trong đám người nhưng không bao gồm đội viên nòng cốt như Điền Ba, Hoàng Long. Bọn họ tràn đầy mong đợi nhìn Thượng Ất chăm chăm, tin tưởng hẳn sẽ vượt qua cửa ải.

Quả nhiên sau tiếng gầm như thú hoang, Thượng Ất run rẩy đứng dậy. Mọi người ngạc nhiên thấy bất giác bộ dạng của Thượng Ất đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Chương 164: Sâu nỏ!

Da con người chia ra nhiều tầng, phía ngoài cùng có một lớp gọi là lớp bảo vệ thiên nhiên màng da, mắt thường không thể thấy. Giống như mặt ngoài xe sang có màng chống trầy, màng bảo vệ da cố gắng tránh cho da người bị các loại vi khuẩn, môi trường tổn thương.

Nhưng màng bảo vệ này rất yếu ớt, thiên nhiên có nhiều vật phẩm chất chua vượt nồng độ có thể dễ dàng phá hư nó. Khi đó da người sẽ đỏ lên, nhăn nheo, thậm chí mất nước chết, sau cùng hình thành vết sẹo khủng bố khó khép lại.

Khi Thượng Ất chưa hấp tinh phách tổ thú thượng cổ, vì bị cá ăn thịt người cắn và vua chuột trắng đánh trả kịch liệt trước khi chết đã tổn thương nhiều đến nội tạng, cơ bắp, xương, càng đừng nói lớp màng da.

Nên sau khi chiến đấu xong, bộ dạng của Thượng Ất bày ra trước mắt mọi người rất thê thảm, có thể nói là bệnh tàn thoi thóp. Còn bây giờ thân thể của Thượng Ất đảo ngược kinh người trước mắt họ, cơ bắp nhanh chóng mọc ra, nhiều chỗ làn da đã khép lại, chiều cao cũng lên đến 185cm, cao hơn lúc trước 5cm.

Những điều này chưa đủ làm mọi người giật mình rớt cằm, làm họ thảng thốt là bề ngoài của Thượng Ất. Phần màng da phủ lên đang lấp lóe tia sáng kim loại màu bạc.

Đúng vậy, là tia sáng kim loại, cái loại ánh sáng sắt thép phản chiếu dưới ánh nắng.

Tinh phách tổ thú thượng cổ ẩn chứa năng lượng thần kỳ chẳng những trong vòng vài phút cải tạo thân thể của Thượng Ất từ tàn tạ hấp hối thành thân hình hoàn mỹ như pho tượng phương Tây, còn phủ lớp ánh sáng kim loại bí ẩn lên người hắn.

Mọi người không kiềm được nhìn quanh người Thượng Ất, cảm giác phức tạp tràn ngập trong họ.

Tứ chi đầy sức mạnh, đường cong thân thể từ đầu đến chân có thể nói là hoàn mỹ, thân hình ẩn chứa sức mạnh bùng nổ. Giờ phút này người đàn ông ở trước mặt mọi người tựa như vị thần, tràn ngập áp lực. Đặc biệt khi Thượng Ất chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt tràn ngập tia sáng nhìn quét qua họ thì sự thần phục chưa từng có dâng lên trong lòng mọi người.

Uy áp! Uy áp bẩm sinh từ sinh vật cao đẳng đối với sinh vật cấp thấp vô tình bao trùm mọi người.

Thượng Ất nhìn thân thể của mình, khóe môi dần cong lên lạnh lùng.

Thượng Ất cảm nhận rõ ràng thân thể không ngừng biến đổi, tất cả không chỉ đến từ năng lượng khổng lồ của tinh phách tổ thú thượng cổ, còn liên

quan lớn đến thể chất của hân.

Gen sâu A Mễ Ba, sâu A Mễ Ba trong người hân đang điên cuồng chưa từng có. Gen loài sâu viễn cổ vĩnh viễn không ăn no này đột nhiên nhận ra có thể nuốt năng lượng thỏa thuê.

Chúng nó trở nên càng nhanh, càng mạnh, càng có tính cắn nuốt.

Thượng Ất cảm nhận rõ rệt nếu so sánh gen sâu A Mễ Ba lúc trước là một . . . Một bé sơ sinh luôn đói bụng, vậy bây giờ đứa bé lớn lên có thể đi, chạy.

Khi những đứa trẻ này hoàn toàn hưng phấn thì tứ chi cụt của Thượng Ất nhanh chóng mọc ra, hân bản năng giơ tay phải, cổ tay trống trơn mọc ra ‘bàn tay’ tỏa ánh sáng lam nhạt từ từ đung đưa theo cánh tay. Bàn tay phải bị vua chuột trắng cắn đứt lại mọc ra trước mắt Thượng Ất.

Tại sao là màu lam nhạt?

Thượng Ất hơi ngạc nhiên nhìn tay phải mới mọc, khác với phần thân khác tỏa ánh sáng kim loại màu bạc thì bàn tay màu lam nhạt trông rất lạ, hơi gầy yếu mỏng manh, hơi kỳ dị.

Thượng Ất vừa nghĩ vừa bản năng nắm chặt tay phải, cảm giác kỳ lạ khó tả chạy lên não hân. Mọi người nghe tiếng nổ lớn, mười mấy đội viên vây quanh vua chuột trắng bỗng bay ra xa hơn mười mét.

Mập Mập Hoa Đa Tình ở phía xa đau đớn bò dậy:

“Ui da, eo già của tôi! Bà nội nó, ai không nhìn kỹ ném lựu đạn vậy? Suýt nổ chết Béo gia!”

Bộ dạng của Mập Mập hơi chật vật, lưng giáp không quá vừa người bị đứt một bên khóa, để lại một bên miễn cưỡng bao bụng to mọng của gã.

Điền Ba vùng vẫy bò dậy:

"Không phải lựu đạn . . . không có hiệu quả công kích mảnh vụn, là khí nổ . . . là . . ."

Khi nổ Điền Ba cách Thượng Ất chưa đầy ba mét mà bây giờ văng ra xa hơn hai mươi mét.

Khóe môi Hoàng Long chảy máu từ mười mấy mét chậm rãi đi về, mắt tràn ngập sợ hãi sống sót sau tai nạn:

“Là xác chết của vua chuột trắng! Xác nổ!”

Hoàng Long đứng gần Thượng Ất nhất, thấy tận mắt xác vua chuột trắng trước mặt hẫng bổng nổ tung, máu bắn tung tóe, xung lực mãnh liệt hất bay mọi người trừ Thượng Ất ra, uy lực như bom xăng. Trong mọi người chỉ có Thượng Ất đứng yên tại chỗ, ánh sáng bạc kim loại phòng ngự ngoài người hẫng có hiệu quả siêu khủng, sóng khí hoàn toàn không tấn công hẫng được.

Mập Mập Hoa Đa Tình bất mãn lẩm bẩm:

“Không thể nào, vua chuột trắng đã bị bầm thành thịt vụn thì sao nổ được? Hoàng Long này, có khi nào anh lỡ tay làm thuốc nổ C4 nổ không? Thật không đáng tin.”

Giải thích của Hoàng Long không thể tưởng tượng, xác sinh vật đã chết thì sao nổ được, hoàn toàn không phù hợp quy luật cơ bản của sự vật.

Điền Ba bước đến gần, lòng còn sợ hãi nhìn tay phải của Thượng Ất:

“Không sai, đúng là xác của vua chuột trắng nổ, hình như là Thượng Ất làm. Tôi thấy anh ta co tay phải lại, sau đó vua chuột trắng nổ cái bùm.”

Khoảnh khắc vừa rồi nếu không phải Điền Ba mở ra thể chất tuyến thượng thận cản lại sức mạnh vụ nổ thì phỏng chừng bây giờ không bò dậy nổi.

Không lẽ đúng là Thượng Ất? Nhưng sao hẫng làm được?

Mọi người lại rung động nhìn Thượng Ất, đoán già đoán non. Thượng Ất mang đến quá nhiều điều bất ngờ cho họ, cảnh tượng vừa rồi vượt sức tưởng tượng của mọi người, họ nôn nóng chờ hẫng cho giải thích.

Thượng Ất ngại ngùng nhìn mọi người, nói:

“Cái này . . . chắc là . . . dị năng tôi mới có được.”

Mới rồi thử nghiệm suýt giết hết đội viên quan trọng, làm hấn thấy ngượng, nhưng lần thử bất ngờ này làm hấn vui mừng phát hiện mình bất giác có được dị năng mới: Sâu nổ.

Chương 165: Không ngờ còn sống?

Thượng Ất nhìn đám người Hoàng Long há hốc mồm, cố gắng tìm tòi từ ngữ giải thích rõ hơn kỹ năng sâu nổ, càng dễ hiểu hơn. Tiếc rằng hấn vất óc nửa ngày vẫn không tìm được từ nào dễ hiểu.

Kỹ năng này hình thành vượt sức tưởng tượng, trong một chốc Thượng Ất không biết nên nói thế nào. Hấn chỉ nhớ khoảnh khắc tay phải nắm chặt thì có năng lượng bí ẩn khó tả bay ra từ gen sâu A Mễ Ba, kết nối năng lượng liên động bí ẩn hơn nữa với xác vua chuột trắng.

Loại năng lượng liên động này như sợi kim loại vô hình, gen sâu A Mễ Ba là nút nhấn một đầu sợi kim loại, khi liên động kết nối thì nút nhấn bị đè mạnh, trong xác vua chuột trắng ẩn chứa chút ít năng lượng biến thành quả bom bùm một tiếng nổ tung.

Tinh phách tổ thú thượng cổ thần kỳ!

Gen sâu A Mễ Ba lại tiến hóa!

Xác tàn ẩn chứa năng lượng sinh vật, cùng với tay phải hoàn toàn mới được tạo ra từ sức mạnh bí ẩn!

Tất cả sự vật thần kỳ, quái dị, khó hiểu tụ lại với nhau, rốt cuộc Thượng Ất có kỹ năng thần kỳ thứ hai, kỹ năng kích nổ năng lượng trong người sinh vật, sâu nổ.

Kỹ năng rất hung tàn.

Khi Thượng Ất dùng từ ngữ đơn giản nhất hình dung, mọi người không kiềm được lùi mấy bước như thấy quỷ.

Có thể kích nổ ra năng lượng trong người sinh vật khác đem đến hiệu quả công kích như thùng xăng nổ. Trời ạ, vậy chẳng phải là sau này Thượng Ất gai mắt ai, liếc mắt một cái đối phương sẽ nổ thành thịt bằm?

Quá đáng sợ, trên Trái Đất sao có con người khủng bố đến vậy? Nếu đúng thật thì thú thoái hóa, người dị năng đều phải quỳ dưới đất cúi đầu xưng thần với Thượng Ất.

Thấy mọi người kinh hoàng, Thượng Ất mỉm cười ra hiệu họ đừng căng thẳng:

“Mấy người hiểu lầm, không thể tùy ý vận dụng kỹ năng sâu nổ, cần có điều kiện. Sâu A Mẽ Ba trong người tôi phải kết nối với mục tiêu, tức là nối thành một loại năng lượng liên động.”

Hoàng Long phản ứng lại trước tiên, trầm ngâm nhìn Thượng Ất:

"Năng lượng liên động? Ý anh là mục tiêu phải tiếp xúc với anh?"

Thượng Ất nói:

“Đúng rồi, nhưng không phải chạm vào là hình thành năng lượng liên động, cần có máu của mục tiêu làm môi giới.”

Thượng Ất nhìn xác tàn còn sót lại của vua chuột trắng, khẽ thở dài:

“Khi vua chuột trắng chiến đấu với tôi đã ăn nhiều thịt của tôi, cũng nuốt nhiều gen sâu A Mẽ Ba nhỏ nên tôi mới dễ dàng kích nổ năng lượng sinh vật trong cơ thể nó.”

“À, ra là vậy.”

Đám người thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt nhẹ nhàng hẳn ra.

Đúng thật, trong chiến đấu lúc trước vua chuột trắng đã nuốt nhiều thịt của Thượng Ất, những mảnh thịt đó như ngòi nổ trên thuốc nổ C4, nhận được tín hiệu là sẽ kích nổ năng lượng sinh vật của vua chuột trắng. Bọn họ thì không chạm vào máu của Thượng Ất, càng không ăn thịt của hắn, hoàn toàn không cần kinh hoàng.

Nhưng Điền Ba hỏi câu tiếp theo làm trái tim của mọi người lại treo cao:

“Thượng Ất, nếu không ăn nhiều thịt của anh, ví dụ miệng vết thương lỡ dính một giọt máu của anh thì anh cũng có thể thành lập năng lượng liên động, dẫn dắt năng lượng trong người đối phương nổ không?”

Thượng Ất cười khở gật đầu nói:

“Về mặt lý luận thì . . . tôi nghĩ là được.”

Cảm giác thần kỳ đến từ tay phải cho Thượng Ất biết đừng nói một giọt máu, dù giọt máu đó pha loãng gấp trăm lần, ngàn lần, chỉ cần tiến vào người đối phương là hẳn có thể kích nổ năng lượng trong người đối phương, biến người đó thành trái bom sinh vật.

Mập Mập Hoa Đa Tình rú lên nhảy sang một góc, ánh mắt hãi hùng nhìn Thượng Ất như thể hẳn tùy thời biến thành quái vật ăn thịt mình:

“Bà nội nó, lợi hại dữ vậy? Thế thì bố lỡ uống nước lẫn máu của anh là sau này sống chết toàn nghe theo ý anh?”

Thượng Ất mỉm cười nói:

“Không khoa trương như vậy. Điều kiện thành lập năng lượng liên động cực kỳ nghiêm khắc, nếu năng lượng sinh vật của đối phương hơn xa tôi, ví dụ con vua chuột trắng này, nếu không phải nó đã chết thì tôi có liều mạng cũng không thể kích nổ.”

Thượng Ất quá rành bản tính tham sống sợ chết của Mập Mập nhưng không ngờ gã sợ chết đến mức này, không dám đến gần hẳn, xem vừa buồn cười vừa bức bối.

Mập Mập khoa trương ỏi ra:

“Xì, thế này còn không khoa trương? Bà nội nó, anh mới làm thịt một con thú thoái hóa cấp vương, trong chỗ này có ai năng lượng sinh vật cao hơn của anh? Còn kêu tôi yên tâm, cái con khỉ! Không được, về sau quyết không thể ăn chung cơm với anh, lỡ ăn trúng nước miếng của anh . . . ọe, phi phi!”

Người xung quanh bị lời nói của Mập Mạp làm trắng mặt.

Đúng vậy, bọn họ có thể chú ý không tiếp xúc với máu của Thượng Ất nhưng có ai không uống một hớp nước, ăn một miếng cơm? Lỡ Thượng Ất có ý muốn hại họ, bỏ máu đã pha loãng vào thức ăn của họ thì sự sống chết từ nay nằm trong tay hăn. Kỹ năng thật đáng sợ, Thượng Ất còn là con người sao?

Thấy lòng người hoảng sợ, Đỗ Giai Tuệ đứng ra an ủi:

“Mọi người đừng đoán lung tung, tất cả chưa rõ ràng con người của Thượng Ất sao? Hơn nữa mọi người ngấm lại, nếu Thượng Ất muốn giết chúng ta có cần tốn công vậy không? Chỉ một nhát dao là tiền chúng ta lên đường rồi.”

“Đúng nhỉ, Đỗ Giai Tuệ nói có lý, tốc độ biến thái của Thượng Ất còn thắng cả vua chuột trắng, anh ta còn cần tính kế hại chúng ta sao?”

“Đúng vậy, đại ca Thượng Ất không phải loại tiểu nhân âm hiểm, lỗi tại Mập Mạp nói bậy bạ! Thật muốn đập tên đó một trận!”

“Đúng đấy, đánh hăn đi, bố gai mắt hăn lâu rồi! Hàng này là bại hoại trong con người, nhát gan còn hơn chuột!”

Trong phút chốc thiên địa chĩa đầu mâu vào Mập Mạp Hoa Đa Tình, Thượng Ất mỉm cười không lên tiếng ngăn cản, đầy hứng thú nhìn gã chặt vật xin lỗi mọi người.

Thượng Ất luôn giữ thái độ khoan dung với Mập Mạp, bản tính của gã là gan nhỏ sợ chết, lời gã nói không nhằm vào ai. Mập Mạp được gọi là thân chạy trốn, trên đường lẩn trốn tương lai sẽ có lúc cần gã, Thượng Ất không muốn so đo.

Nhưng không có nghĩa là Thượng Ất luôn dung túng gã, lúc cần thiết cho gã ăn chút đau khổ cũng hay. Nên Thượng Ất không ngăn cản các đội viên hăm dọa cho Mập Mạp một bài học.

Lúc này một giọng con nít non nớt hấp dẫn ánh mắt mọi người, bọn họ nhìn sang sau đó trái tim thít chặt sắp nhảy khỏi lồng ngực.

Là Đầu Đất!

Đầu Đất bị mọi người cho rằng sớm chìm vào trong sông giờ đang nằm sấp trên một mảnh cỏ lau lớn tiếng kêu cứu. Không ai ngờ đứa bé mới vài tuổi mà ngoan cường sống tiếp.

Chương 166: Chỗ giấu cục đá

Đầu Đất không bị cá ăn thịt người ăn mất?

Mọi người căng thẳng nhìn bóng dáng nho nhỏ trong bụi cỏ lau, mắt tràn đầy ngạc nhiên và bất ngờ.

Mọi người đều thấy cuộc chiến vừa rồi thảm liệt thế nào, cá ăn thịt người thoái hóa hung tàn vượt xa sức tưởng tượng của con người, vua chuột trắng và Thượng Ất gần như bị chúng nó cắn chết, một đứa bé mới mấy tuổi làm sao bình yên sống sót được?

Cỏ lau! Cứu Đầu Đất là lau sậy dài rậm rạp ở giữa sông.

Giống như thực vật thoái hóa khác, cỏ lau giữa sông ngấm cảnh trong vài ngày ngắn ngủi sinh ra hiện tượng thoái hóa, cọng thô hơn, lá càng rộng, càng cứng như dao. Vì thế Đầu Đất may mắn bò vào bụi rậm cỏ lau tạm giữ mạng nhỏ . . . cho đến giờ phút này, càng nhiều cá ăn thịt người thấy thẳng bé, dùng răng sắc bén không ngừng cắn đứt cỏ lau.

Thượng Ất không kịp nghĩ nhiều bản năng dẫn đầu lao về phía bờ sông, bỏ qua vết thương mới khép lại:

“Mau cứu người!”

Thượng Ất muốn cứu Đầu Đất không chỉ vì số phận của nó đáng thương, còn vì một tay hăn tạo ra bất hạnh cho nó. Thượng Ất muốn bù đắp, để lòng bình yên, hăn muốn cứu Đầu Đất ra khỏi miệng hàng trăm ngàn con cá ăn

thịt người thoái hóa. Nhưng bè da duy nhất đã chìm xuống đáy sông, không có thuyền thì cứu người thế nào?

Đám người Hoàng Long, Điền Ba, Mai Lập Tân lo âu chạy qua chạy lại bên sông nhưng không nghĩ ra cách nào hay, càng đừng nói đến gần Đầu Đất trong bụi cỏ lâu. Nước ở chỗ đó rất sâu, có nhiều cá ăn thịt người, không có năng lực tự lành biến thái như Thượng Ất thì bước xuống sông sẽ bị gặm thành bộ xương ngay.

Thấy cỏ lau không ngừng ngã xuống chìm vào trong nước, Hoàng Long không kiềm được nỗi lòng lo lắng nhảy vào trong sông:

“Bà nội nó, không chờ nữa! Máy người hãy yểm hộ cho tôi, tôi đi cứu người!”

Nước sông lăn tăn, đám người Điền Ba vẻ mặt hoảng sợ, họ không hiểu tại sao Hoàng Long làm hành động điên cuồng gần như tự sát. Bọn họ chưa từng chú ý khi Đầu Đất ôm chân Hoàng Long kêu papa thì trong mắt gã đong đầy dịu dàng.

Mắt Thượng Ất lạnh băng, bất giác một lớp lam sẫm sâu thẳm phủ lên con người:

“Hoàng Long, anh quá nóng nảy, để tôi giúp anh!”

Thượng Ất giơ cao tay phải, vô số sợi tơ năng lượng trong suốt từ từ bay về phía mặt sông, sợi tơ lặn xuống đáy sông, nhanh chóng liên kết với cá ăn thịt người bơi trong sông. Năng lượng liên động thành công kết nối Thượng Ất với trăm ngàn con cá ăn thịt người.

“Nỗ!”

Thấy một con cá ăn thịt người hung mãnh xông về phía Hoàng Long, tay phải của Thượng Ất hơi khép lại. Vang tiếng nổ trầm đục, thịt nát vụn, xương thành phấn, con cá ăn thịt người hoàn toàn biến mất trong nước sông sâu.

Mọi người bị cá ăn thịt người đột nhiên nổ tung hù giật nẩy mình, tiếp theo phản ứng lại là Thượng Ất trợ giúp Hoàng Long, cả đám hưng phấn reo lên:

“Trời, đại ca oách quá!”

Bùm!

Lại một con cá ăn thịt người thành phần, một con mắt cá dạt vào bờ lăn tới dưới chân Thượng Ất, bị hấn giẫm bẹp.

“Súc sinh, mới rồi ăn thịt của tao sớm lắm phải không? Hôm nay tao giết hết cả tộc bọn mày, để xem còn ăn thịt người thế nào!”

Bùm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Thượng Ất lạnh lùng nhìn mặt sông, giơ cao tay phải vẫy mạnh. Nước sông như dầu sôi, tiếng nổ trầm đục bọn họ không dứt, từng con cá ăn thịt người hung hãn nổ tung, như cảnh vạn kiếm cùng ngân, bắn pháo hoa ngày lễ.

Đơn phương đồ sát, phát tay mang đi sinh linh cả tộc.

Sau vài phút ngắn ngủi, mặt sông nổi một lớp thịt vụn dày đặc, mùi cá nồng nặc nhắc nhở mọi người đồng thịt bằm này là thân thể tàn khuyết của trăm ngàn con cá ăn thịt người. Chúng nó tham ăn đối lấy toàn tộc chết gần hết, hiện giờ không còn cá ăn thịt người trưởng thành có thể bơi tiếp. Cá ăn thịt người có thể kéo dài hơi tàn dưới kỹ năng sâu nổ của Thượng Ất thì chỉ có cá con to bằng hộp quẹt, chưa mọc đủ răng.

Thượng Ất chậm rãi thả tay xuống, mặt tái nhợt không chút màu nhưng mắt thì sáng rực bắn ra tia sắc bén:

“Kỹ năng sâu nổ khủng bố, nhưng tiêu hao tinh thần quá nhiều.”

Trong quá trình liên tục kích nổ cá ăn thịt người khiến Thượng Ất đại khái mò rõ giới hạn của kỹ năng sâu nổ, trong vòng năm mươi mét, số lượng không nhiều hơn năm trăm, tổng sản lượng năng lượng sinh vật thấp hơn bản thân năm mươi phần trăm. Miễn thỏa mãn những điều kiện này là

Thượng Ất hoàn toàn có thể lợi dụng kỹ năng sâu nỏ kích nỏ tất cả thể năng lượng trong phạm vi năm mươi mét.

Đương nhiên cách làm này thành lập với điều kiện đối phương ăn thịt của Thượng Ất, hai bên có thể kết nối năng lượng liên động.

Trong đám người có tiếng hét to:

“Mau nhìn kìa, Hoàng Long đã cứu Đầu Đất về!”

Hoàng Long ở bên bờ đang giơ cao thân thể nhỏ bé của Đầu Đất. Điền Ba, An Tinh Vũ luống cuống kéo cậu bé lên.

“Không sao, thằng nhóc con sống. Khoan, trong tay nó cầm cái gì vậy?”

Điền Ba cẩn thận kiểm tra thân thể của Đầu Đất, đột nhiên phát hiện trong tay nó cầm thứ gì phát sáng, trông như một viên đá quý.

“Đây là . . . năng lượng tinh hạch!?”

Điền Ba cẩn thận gỡ ngón tay Đầu Đất ra, một viên tinh hạch sáng lấp lánh to bằng quả cầu thủy tinh hiện ra trước mắt mọi người. Đó là một viên năng lượng tinh hạch đúng chuẩn trong người thú thoái hóa.

Chuyện gì thế này? Thằng nhóc lấy viên tinh hạch này ở đâu ra?

Mọi người nhìn nhau, trong mắt tràn đầy kinh ngạc. Viên năng lượng tinh hạch này phẩm chất bình thường, là loại tinh hạch bình thường nhất. Vấn đề ở chỗ từ lúc lên thuyền đến chìm thuyền, trốn vào bụi cỏ lau thì Đầu Đất chưa ra khỏi sông ngắm cảnh, nó hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc thú thoái hóa, càng đừng nói lấy được năng lượng tinh hạch của thú thoái hóa.

Nhưng viên tinh hạch nằm trong tay Đầu Đất, xem bộ dạng dường như nó biết thứ mình cầm rất quan trọng.

Điền Ba kiên nhẫn hỏi:

“Đầu Đất, chú hỏi cháu đã lấy hòn đá nhỏ này ở đâu?”

Điền Ba không chắc Đầu Đất có thể nghe hiểu câu hỏi không, dù sao đứa bé này mới được cứu từ sợ hãi, mặt tái xanh.

Đầu Đất kinh khủng nhìn mọi người, bản năng trả lời:

“Cục đá . . . Tiểu Bạch . . . cho con . . . chơi.”

Đầu Đất không chú ý thấy khi mọi người nghe nó nói thì sắc mặt trở nên nhiều màu.

Điền Ba quay đầu nhìn mọi người sau đó kích động hỏi Đầu Đất:

“Tiểu Bạch cho con? Nó cho con lúc nào? Trừ cục đá này ra Tiểu Bạch có cho con cục đá nào khác không?”

Đầu Đất mờ mịt gật đầu sau đó lắc đầu ngay.

Hoàng Long sốt ruột hỏi:

“Đầu Đất, rốt cuộc còn có cái nào nữa không? Hãy nói mau!”

Đầu Đất vừa nói vừa giơ tay chỉ về phía một tòa nhà gần đó:

“Còn có . . . Một đồng lớn . . . nhưng bị . . . Tiểu Bạch giấu đi . . . cục đá giấu ở đó . . . cục đá của Tiểu Bạch . . . Ở đó!”

“Ở đâu? Nơi đó chẳng phải là . . .”

Điền Ba chậm rãi đứng dậy ngoái đầu nhìn Thượng Ất, hắn cũng ngạc nhiên nhìn lại. Hướng ngón tay Đầu Đất chỉ là chỗ hắn trốn chó cảnh sát thoát hóa và giết tiến sĩ L, tòa nhà số 14.

Chương 167: Mặt nạ vua chuột

Ba ngày tiếp theo tất cả người trong khu biệt thự căn cứ đều trong trạng thái siêu hưng phấn.

Thượng Ất mạnh mẽ trở về chẳng những giải quyết nguy cơ sinh tồn cho người sống sót trong khu biệt thự, còn thuận tiện tiêu diệt mối uy hiếp dân lang thang và chuột thoái hóa. Quan trọng hơn là khi Đầu Đất dẫn mọi người tìm đến tầng hầm ẩn giấu tinh hạch sinh vật của vua chuột trắng thì cảm xúc kích động, hạnh phúc rạo rực trong lòng mọi người.

Hơn một ngàn viên năng lượng tinh hạch tỏa sáng nhiều màu nằm dưới đất hầm ngầm, như phụ nữ đẩy đà cởi hết quần áo khoe ra trước mặt mọi người.

Nhìn đồng tinh hạch kích cỡ khác nhau, Thượng Ất cố kiềm nén lòng ngạc nhiên và hân hoan.

Thượng Ất ngạc nhiên vì trong thời gian ngắn hân vãng mặt vua chuột trắng đã mang theo đàn em giết hết thú hoang bốn phía, hèn gì trên đường hân về không thấy bóng một con thú thoái hóa.

Phải công nhận về đi săn thì vua chuột trắng thống lĩnh mấy vạn đồng loại là sát thủ bẩm sinh, đồng tinh hạch này là chứng cứ.

Sau đó là vui sướng, Thượng Ất nhìn đồng tinh hạch không có con chuột nào trông chừng, khéo môi hân cong lên. Vua chuột trắng đã chết, không ai biết lý do nó chết đồng tinh hạch tại đây, nhưng phỏng đoán kỹ thì chỉ có hai nguyên nhân: Một là tinh hạch quá nhiều, trong một chốc nó không ăn hết. Hai là vua chuột trắng dự trữ tinh hạch, nó là sinh vật cấp vương nên chắc dự cảm được tai nạn thiên nhiên lớn vào ba tuần sau, nó cần nhiều năng lượng tinh hạch giúp nó vượt qua cửa ải khó khăn.

Nói tóm lại vua chuột trắng dẫn dắt mấy vạn đàn em trốn một tuần tích góp tài phú bảo bối, sau cùng đều bị Thượng Ất nhặt của hời. Hân như người may mắn phát hiện kho báu của bốn mươi tên cướp trong truyện cổ tích, cảm giác thỏa mãn tràn ngập trong từng lỗ chân lông, khiến linh hồn của hân sắp bay lên.

Tuy mới tinh hạch này phẩm chất không cao, đa số là loại bình thường nhưng muối nhỏ cũng là thịt, hơn một ngàn viên năng lượng tinh hạch chất đồng bằng tác dụng bốn viên tinh hạch cấp hoàn mỹ trở lên.

Bốn viên tinh hạch, còn là cấp hoàn mỹ, nghĩ đến đây Thượng Ất mắt lóe tia sáng, không kiềm được giơ tay phải lên dăm chiêu nhìn da trắng trẻo của mình. Chỉ còn một bước cuối cùng thấp sáng ngôi sao ở phần tay trong hình vẽ trời sao, đồng tinh hạch này như đưa than trong tuyết, Thượng Ất tin tưởng nếu tranh thủ thời gian hấp thu đồng tinh hạch thì kỹ năng công kích hai tay mà hắn luôn mong đợi sẽ mang đến niềm vui bất ngờ to lớn cho hắn.

Niềm vui bất ngờ to lớn, nhưng Thượng Ất đã đánh giá thấp hệ thống rộng rãi ban thưởng sau khi đánh quái vượt cấp. Vua chuột trắng là sinh vật cấp vương thứ nhất của Hoa quốc, sao nó có thể chỉ để lại chút chỗ tốt cho hắn?

Khi Thượng Ất chỉ huy mọi người thu gom tinh hạch thì có món quà bất ngờ khác. Một cái mặt nạ giống gỗ mà không phải gỗ, giống vàng mà không phải vàng rơi ra từ đáy tinh hạch, nó lăn tới dưới chân Thượng Ất.

Thượng Ất nhặt lên dán sát vào xem kỹ, một lúc sau lộ biểu tình ngạc nhiên.

Một lớp màu xanh đen phủ lên mặt nạ, hình dạng cổ xưa mà bí ẩn, kích cỡ dài ngắn vừa phải có thể bao kín khuôn mặt Thượng Ất. Nhưng mấy cái đó không đủ hấp dẫn hắn, ngạc nhiên là khi da hắn chạm vào mặt nạ đen thì hơi thở cực kỳ quen thuộc chạy thẳng về tim.

Thượng Ất ngạc nhiên nhìn mặt nạ màu đen, thứ này giống như vòng tay chiến thần, dao găm chiến thần của Lệ Á, nữ chiến sĩ Amazon, mặt nạ không ngừng tỏa ra năng lượng sinh vật vô cùng tinh khiết.

Không lẽ mặt nạ này là một báu vật siêu văn minh?

Thượng Ất không còn giữ được bình tĩnh, hắn khó thể tin tưởng mình tìm được báu vật siêu văn minh dễ dàng đến vậy. Đây là siêu bảo bối ẩn chứa lực lượng thần linh, bao người suốt cả đời cũng khó thấy một cái, chẳng lẽ trong tay hắn sở hữu một cái?

Kiếp trước nếu có một món báu vật siêu văn minh thì một con heo cũng có thể sống dễ chịu, thích gì làm nấy, càng đừng nói những con người có thực lực mạnh, vừa có dã tâm.

“Thứ này . . . sẽ có năng lực kỳ diệu thế nào? Có giống như vòng tay chiến thần của Lệ Á, khiến người đeo có vòng bảo vệ năng lượng? Hoặc cho người đeo sức mạnh to lớn, thân thể càng khỏe mạnh?”

Thượng Ất run run vuốt nhẹ mặt nạ, cố gắng kiềm nén dự vọng đeo vào. Giờ chưa phải lúc kiểm nghiệm công hiệu của mặt nạ, còn một đồng việc xếp hàng chờ Thượng Ất làm.

Sưu tầm tài liệu xây lô-cốt tận thế đã là việc gấp lửa sém lông mày, trước đó Thượng Ất phải thực hiện lời hứa đi một chỗ cách mấy km đón về nữ chiến sĩ Amazon tự xưng là hậu duệ của chiến thần, Lệ Á.

Ba ngày sau.

Thượng Ất gói ghém hành lý chuẩn bị xuất phát nhưng bị Đỗ Giai Tuệ lớn giọng cản lại, ngữ điệu hằn học chất vấn, yêu cầu hằn lặp lại lời mình vừa nói.

“Cái gì? Anh muốn đi đón ai? Tôi không nghe rõ, lặp lại lần nữa!”

Thượng Ất bình tĩnh nhét mặt nạ vào chuột vào ngực, biểu tình bình tĩnh nói:

“Lệ Á, nữ chiến sĩ Amazon, tôi định dẫn cô ta cùng đi tìm tài liệu lô-cốt.”

Qua ba ngày thử nghiệm Thượng Ất đại khái tìm hiểu công hiệu của mặt nạ màu đen, hằn qua loa đặt tên là mặt nạ vua chuột theo đặc điểm của nó.

Mặt nạ vua chuột là báu vật có thể cho người đeo tăng mạnh cảm quan, đối với Thượng Ất thì giá trị của nó còn hơn gen sâu A Mễ Ba trong người mình. Thứ này cho Thượng Ất thấy rõ một giọt sương trên mảnh lá cây cách 1km, cách ba, bốn căn phòng vẫn nghe được tiếng đội viên thì thầm nói chuyện, càng cho hằn ngửi được mùi đặc biệt từ lỗ chân lông của Đỗ Giai Tuệ mở ra vì tức giận. Khủng bố nhất là đeo mặt nạ vào giúp phạm vi thị giác cảm giác mở rộng ra, rộng gấp ba lần. Tức là khi Thượng Ất đeo mặt nạ, trong phạm vi 1km bất cứ gió thổi cỏ lay đều không trốn khỏi cảm quan nhạy bén của hằn, ở trạng thái này hằn là sinh vật rada hình người.

Đỗ Giai Tuệ vẫn giữ vẻ mặt nghiêm khắc nói:

“Đừng nói nhảm nữa, Amazon, đào bảo bối gì đó, dẹp hết. Tôi hỏi anh có phải định đi gặp phụ nữ?”

Trần Phóng ôm Thượng Nhạc Nhạc đứng sau lưng Đỗ Giai Tuệ, cô im lặng cúi đầu.

Thượng Ất ngược đầu lên xòe năm ngón tay ra, nhắc nhở Đỗ Giai Tuệ rằng Lê Á là nữ chiến sĩ mạnh mẽ cỡ nào:

“Phụ nữ, còn là phụ nữ rất lợi hại, một mình cô ấy có thể đánh cỡ bấy nhiêu người giống như cô.”

Đỗ Giai Tuệ chống nạnh, hai cục thịt trước ngực rung rung vì thân thể kích động, trông ghê người:

“Đừng nói nhảm nhí, trọng điểm ở chỗ cô ta là phụ nữ còn anh là đàn ông! Thượng Ất, anh là người đã có vợ, anh không ở bên Trần Phóng mà cứ phải đi tìm người phụ nữ khác là sao? Hừ, hôm nay nếu anh không nói rõ ràng thì đừng hòng ra khỏi cánh cửa này!”

Mập Mập Hoa Đa Tình ở một bên nói xen vào:

“Đừng đùa, đại ca Thượng Ất muốn đi thì ai ngăn được? Ngực to mông bự như cô thì lấp thêm bốn cái bánh xe cũng không theo kịp đại ca Thượng Ất.”

Mai Lập Tân, An Tinh Vũ, Vương Cường lộ vẻ mặt đồng ý, không biết là đồng ý Thượng Ất chạy nhanh hay đồng ý câu nói Đỗ Giai Tuệ ngực to mông tròn.

Đỗ Giai Tuệ bất mãn lườm:

“Biến sang một bên đi tên mập chết tiệt, coi chừng tôi ôm một phát!”

Mập Mập trợn trắng mắt, hừ mũi không nói nữa. Từ ba ngày trước Mập Mập lỡ tay sờ ngực Đỗ Giai Tuệ, sau đó nguyên bàn tay mập bị kỹ năng

vảy kiến của cô ta đâm thủng như tổ ong thì cặp nam nữ này trở thành oan gia mấy kiếp, nói chuyện tràn ngập mùi thuốc súng.

Chương 168: Lê Á trẻ trâu

Thượng Ất nhìn Đỗ Giai Tuệ, nhẹ lắc đầu nói:

“Tôi muốn đi tìm tài liệu lô-cốt, chỉ có năng lực của Lê Á mới giúp được tôi, các người không làm được.”

Thượng Ất nhìn Trần Phóng, nói:

“Bà xã hãy trông Nhạc Nhạc giúp anh, rất nhanh anh sẽ trở về, tin tưởng anh!”

Thấy Thượng Ất không quay đầu lại rời khỏi biệt thự, Đỗ Giai Tuệ bực bội ôm Trần Phóng rầu rĩ đứng:

“Xì, tin anh mới có quý, đám đàn ông thôi các người không có ai đáng tin!”

Đôi mắt to của Đỗ Giai Tuệ hung hăng lườm mấy người khác, như thể người bỏ lại Trần Phóng, ra đi một mình không chỉ có Thượng Ất còn bao gồm đám đàn ông trong biệt thự.

Thượng Ất rời khỏi biệt thự, chạy tới trước với tốc độ nhanh nhất, rất nhanh tốc độ lên đến con số khủng bố.

Thượng Ất vừa chạy vừa thầm tính toán tốc độ của mình:

“Hộc hộc, bây giờ tốc độ của mình chắc cỡ 60km/h, tăng năm mươi phần trăm so với lần trước bị châu chấu to thoái hóa đuổi giết!”

Trải qua trận chiến vua chuột trắng đường như gen sâu A Mẽ Ba trong người Thượng Ất tăng mức độ trưởng thành, chỗ tốt là sức mạnh cơ bắp hay tốc độ, sức chịu đựng, năng lực phục hồi đều tăng mảng lớn. Khi có

năng lượng tinh hạch sung túc hẳn có thể liên tục chạy một ngày một đêm mà không bị gì.

“Không biết cô gái Lệ Á sao rồi, lần trước bỏ lại cô ấy ở bên kia cũng vì bất đắc dĩ. Nhanh, còn 5km là đến nơi, cố lên!”

Thượng Ất đạp bước tăng tốc dưới ánh nắng gay gắt, hẳn như mũi tên rời dây cung lao đến một trong các kiến trúc dấu hiệu của đế đô, trạm xe đường sắt siêu tốc bắc đế đô.

Trạm xe đường sắt siêu tốc bắc đế đô là một trạm trung chuyển trung tâm giao thông hiện đại hóa mới xây mười mấy năm, nổi tiếng có tuyến đường sắt siêu tốc nhanh nhất, nhiều nhất thế giới.

Nhưng khi tận thế bùng xuống, mọi người kinh hoàng chạy trốn khắp nơi né tránh các loại thú thoái hóa không thể tưởng tượng, đoàn tàu sắt siêu tốc mất khống chế trở thành sát thủ, dễ dàng phá hủy đường ray xông lên trạm đứng đề người sống sót chạy trốn bốn phía thành thịt dẹt, sau đó xông hướng đoàn tàu chở đầy khách khác, lật ngược ném nhiều con người văng ra bốn phương tám hướng, bị đoàn tàu chạy nhanh khác cán dẹt.

Hàng loạt va chạm cuối cùng cũng ngừng, khi người sống sót cuối cùng rời khỏi trạm xe, đoàn tàu cao tốc giá trị hàng tỷ năm la liệt giao nhau, cỏ dại bò lên chặm rãi bao trùm thân tàu trắng tinh. Hạt giống thực vật bay vào thùng xe, bén rễ nảy mầm, hình dạng vốn có trong thùng xe từ nay biến mất.

Ba ngày trước, khi Thượng Ất định xuyên qua nhà ga sớm về nhà thì Lệ Á phát hiện vòng tay chiến thần, dao găm chiến thần giắt bên hông tỏa hơi nóng cháy da người.

Hai người kiểm tra hơn một nửa trạm xe, khi đến gần một chỗ toilet gần đại sảnh đợi xe thì phát hiện mười mấy cô bé run cầm cập bên nhau. Thượng Ất hỏi thăm mới biết các cô bé là học sinh một trường tiểu học ma đô, trường học tổ chức chuyến đi chơi cao cấp bảy ngày đến đế đô trong lúc nghỉ học, không ngờ tận thế bọn họ bùng xuống làm cả đám bị nhốt trong trạm xe đường sắt siêu tốc bắc đế đô.

Sau khi biết sự thật Lệ Á quyết định không đi, lý do rất đơn giản nhưng cũng ngoài sức tưởng tượng. Lệ Á khẳng khái nói đám bé gái này cảm nhận ý chí chiến thần gọi về nên mới khiến vòng tay chiến thần cộng minh.

Mười mấy cô bé này sẽ là nhóm nữ chiến sĩ đầu tiên trong tương lai Lệ Á thành lập đế quốc Amazon, lấy lại vinh diệu chiến thần. Lệ Á muốn ở lại thành lập một căn cứ chiến thần Amazon cho đám bé gái được chiến thần chọn này.

Ý thức chiến thần, căn cứ chiến thần cái con khỉ!

Đây là phản ứng đầu tiên trong đầu Thượng Ất khi nghe quyết định của Lệ Á. Ở trong mắt hắn thì cái gọi là phản ứng của vòng tay, dao găm chiến thần chẳng qua là phản ứng kích thích của báu vật siêu văn minh đối với bên ngoài.

Nói trắng ra là trong mười mấy bé gái có lẽ có cô bé nào mang thể chất đặc biệt, năng lượng sinh vật trùng hợp bị vòng tay chiến thần bắt giữ, lấy hình thức năng lượng cộng hưởng phản hồi lại.

Nhưng Thượng Ất phải thừa nhận có thể dẫn phát báu vật siêu văn minh khác lạ thì cô bé đó tương lai không đơn giản, có điều chắc chắn đám bé gái Hoa quốc tóc đen mắt đen này không liên quan gì đến chiến thần nào đó, nếu bắt buộc phải dính dáng đến vị thần linh nào thì Thượng Ất thà rằng cô bé là Nữ Oa chuyển thế.

Tóm lại Lệ Á nổi bệnh trẻ trâu, khi ấy Thượng Ất sốt ruột về nhà nên không rảnh thuyết phục cô ta, để cô ta lại với mười mấy cô bé, hẹn ba ngày sau sẽ gặp mặt trong chỗ này.

Nhưng Thượng Ất không ngờ rằng trong ba ngày ngắn ngủi Lệ Á chẳng những thành công mang theo đám bé gái sống tiếp, còn dạy võ kỹ chiến thần cho chúng, đổi phim khoa học viễn tưởng tận thế thành truyện huyền huyền.

Khi Thượng Ất mệt mỏi bụi trần chạy tới nhà ga, từ xa thấy một đám bé gái chưa đầy mười tuổi làm theo Lệ Á chỉ dạy, cố gắng tập các tư thế, cảnh

tượng giống chương đầu truyện huyền huyền kiếp trước hẳn quen thuộc, một đám nhóc chăm chỉ tu luyện.

Thượng Ất che mặt, thầm nghĩ bệnh trẻ trâu của cô gái nước ngoài Lệ Á nặng quá rồi, bốn phía là thú biến dị hung tàn mà cô ta còn rảnh chơi đùa với bọn trẻ.

Lệ Á đứng trên một cái bánh xe bỏ phế, nghiêm túc dặn dò mấy cô bé trước mặt:

“Mọi người nghe đây, mấy động tác này là thể thức tu luyện của tộc chiến sĩ Amazon chúng ta, chỉ cần rèn luyện chăm chỉ thì các em sẽ có thân thể khỏe mạnh, đi tới đâu vô địch tới đó!”

Lệ Á đã kiểm tra thể chất của bọn trẻ, nhìn từ góc độ bạn cùng lứa tuổi thì thân thể phát dục của chúng thuộc lớp trên trung bình, so sánh với thể chất chiến sĩ miêu tả trong truyền thừa chiến sĩ Amazon kém chưa từng có. Nhưng cũng có niềm vui bất ngờ, trong mấy bé gái có một người tên Đồ Kiều Kiều, thể chất mạnh hơn mấy đứa bé khác một chút nhưng năng lực cảm giác vòng tay chiến thần thì vượt xa sức tưởng tượng của Lệ Á, vòng tay chiến thần khác lạ vào ba ngày trước cũng vì cô bé.

Lệ Á đang suy nghĩ chợt xoay người nhìn ra sau, một bóng đen đang bay nhanh như tên bắn về phía cô ta. Chờ khi Lệ Á thấy rõ hình dạng thì đối phương đã đến gần trước mặt cô ta chưa đầy ba mét.

Biểu tình Lệ Á phức tạp ngược đầu nhìn Thượng Ất:

“Thượng Ất? Anh . . . lại biến mạnh!?”

Trong ba ngày ngắn ngủi Thượng Ất cao hơn Lệ Á nửa cái đầu, làm Lệ Á thói quen nhìn thẳng hẳn hơi khó thích ứng.

Thượng Ất không nói nhiều, đưa ra yêu cầu:

“Đi theo tôi, cần cô giúp tôi lấy một ít tài liệu kiến trúc.”

Ngay từ đầu Thượng Ất đã tính hết rồi, lai lịch của Lệ Á rất bí ẩn nhưng năng lực thì mạnh thật, đặc biệt kỹ năng ẩn thân của vòng tay chiến thần

giảm bớt nhiều rắc rối trong quá trình. Thượng Ất đang muốn cướp vật tư của quân đội, cố gắng không để xảy ra xung đột.

Chương 169: Người nguyên tố hệ lửa

Nhưng Thượng Ất đã suy nghĩ quá đơn giản, nghĩ bệnh trẻ trâu của Lệ Á còn thuốc chữa.

Lệ Á kéo tay Đồ Kiều Kiều nói:

“Thượng, tôi không định đi.”

Một loạt đầu nhỏ từ phía sau thò ra nhìn Thượng Ất.

Lệ Á vén lọn tóc dài màu hoàng kim rũ xuống vai ra sau, thân thiết vuốt đầu Đồ Kiều Kiều, ánh mắt kiên quyết ngược lên nhìn Thượng Ất:

“Tôi biết anh luôn không tin tôi, sự xuất hiện của tôi khiến anh thấy lạ, rất nghi ngờ đúng chứ? Tôi cũng thấy lạ, trước khi tôi cảm nhận ý chí chiến thần tố tiên gọi về thì tôi chỉ là một cô gái nước ngoài hứng thú với văn hóa Hoa quốc. Nhưng sau khi đám thú hoang kỳ lạ xuất hiện, trong đầu tôi đột nhiên hiện ra nhiều thứ, cảm giác giống như trong truyện của Hoa quốc viết về . . . Ừm, phong ấn đột nhiên bị mở ra, ký ức kiếp trước tuôn ra.”

Thượng Ất cẩn thận hỏi:

“Lệ Á, cô đang nói là trước khi thú thoái hóa xuất hiện thì cô không biết mình là hậu duệ của chiến sĩ Amazon?”

Lệ Á nói chuyện rõ ràng, biểu tình nghiêm túc làm Thượng Ất nghi ngờ phán đoán lúc trước của mình. Không lẽ hẳn đã hiểu lầm Lệ Á? Tất cả không phải do cô ta tự ảo tưởng ra?

“Đúng nhưng cũng sai, nói chính xác hơn là sau khi gặp anh trong rừng tre thì tôi mới xác nhận mình là hậu duệ của chiến sĩ Amazon. Thượng, có một

chuyện tôi luôn giấu anh, cái ngày chúng ta gặp nhau thật ra tôi định giết anh, nhưng có một giọng nói bí ẩn ngăn tôi lại, không ngừng nhắc nhở tôi rằng anh sẽ là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của tôi về sau!”

“Cái gì? Giọng nói bí ẩn ngăn cản cô giết tôi? Lệ Á, cô hãy nói rõ ràng hơn, là ai nhắc nhở cô? Người quan trọng là sao?”

Thượng Ất thật sự ngạc nhiên, không ngờ lúc trong rừng tre đã đi một vòng Quỷ Môn Quan. Nhớ lại lúc đó hẳn thật sự không đánh lại Lệ Á, năng lực ẩn núp thần kỳ từ vòng tay chiến thần có thể giúp cô ta lạng lã tiêu diệt hẳn.

Nhưng Lệ Á nhắc đến giọng nói bí ẩn là sao? Thượng Ất chắc chắn khi đó trong rừng tre trừ hẳn và Lệ Á ra tuyệt đối không có mặt người thứ ba.

“Thượng, không có ai nhắc nhở tôi, ý tôi là giọng nói nhắc nhở tôi không phải con người. Giọng nói kia như đột nhiên vang lên trong đầu tôi, không nghe ra là nam hay nữ. Thượng, tôi suy nghĩ mấy lời này lâu rồi, hôm nay nói ra là muốn cho anh biết tôi đã hiểu ý của giọng nói đó. Là anh khiến tôi phát hiện nhóm Kiều Kiều, từ nay tôi sẽ ở lại đây huấn luyện võ kỹ chiến thần cho bọn họ, làm theo chỉ dẫn của chiến thần giết sạch thú tà bên ngoài, vực dậy vinh diệu của tộc Amazon!”

Lại đến nữa, Thượng Ất bất đắc dĩ che mặt, lòng thầm táo bạo.

Thượng Ất lạnh lùng nhìn Đồ Kiều Kiều, lòng thầm quyết định:

“Lệ Á, tôi tôn trọng lựa chọn của cô. Nhưng cô nên nghĩ cho kỹ, chỗ này là nhà ga bỏ phế, thiếu nước uống, thức ăn, các người rất khó sống sót. Nếu bị thú thoái hóa hay người sống sót phát hiện chỗ này thì các người sẽ rơi vào nguy hiểm ngay, đương nhiên cô có vòng tay chiến thần nên dễ dàng trốn thoát, nhưng còn đám trẻ thì sao?”

Thú triều và tai nạn lớn sắp đến, hẳn không rảnh dây dưa lâu với cô gái này.

Đúng vậy, sức chiến đấu của Lệ Á rất mạnh nhưng không phải thiếu cô ta thì Thượng Ất không thể hoàn thành nhiệm vụ thu gom. Nên nếu Lệ Á vẫn chìm trong ảo tưởng thì Thượng Ất sẽ dứt khoát bước đi, từ bỏ cô gái nước ngoài xinh đẹp nhưng hơi não tàn này.

Lệ Á hậm hực nói, mắt to xinh đẹp trừng Thượng Ất:

“VẬY anh nói xem làm sao bây giờ? Tôi không thể bỏ các cô bé ở đây chờ chết!”

Lệ Á hiểu Thượng Ất đang nói sự thật, xây dựng căn cứ chiến thần ở chỗ này thì hơi không đáng tin. Nhưng mấy ngày qua Lệ Á lục tìm ký ức về bộ lạc Amazon trong đầu nhưng không nhớ ra thứ gì giúp ích.

”Đó là chuyện của cô!”

Thượng Ất liếc đám bé gái trốn sau lưng Lệ Á, hăn siết chặt balô, bình tĩnh nói:

“Là đi theo tôi hay tiếp tục ở lại chờ chết cùng đám trẻ này, cho cô ba phút suy nghĩ kỹ.”

Giọng Đồ Kiều Kiều vang bên tai Thượng Ất:

“Chú, cho chúng con đi cùng với, chúng con sẽ không thêm phiền phức cho chú, chúng con sẽ có ích. Chú xem này . . .”

Thượng Ất quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đồ Kiều Kiều giơ cao hai tay, một ngọn lửa xanh đột nhiên cháy trong lòng bàn tay cô bé.

“Người dị năng hệ lửa? Không đúng, là người nguyên tố hệ lửa!”

Thượng Ất ngậy người nhìn chăm chăm đóm lửa xanh nho nhỏ trong lòng bàn tay Đồ Kiều Kiều, khóe môi cong lên vì vui sướng và hưng phấn.

Người nguyên tố hệ lửa, người siêu mạnh bẩm sinh khổng chế nguyên tố lửa.

Kiếp trước có người từng đánh giá người nguyên tố hệ lửa trong năm người nguyên tố: Người khác sáng tạo, còn bọn họ là quét sạch tất cả vì người sáng tạo.

Đúng vậy, người nguyên tố hệ lửa ở trong lòng con người là sức mạnh lớn nhất có thể quét sạch mọi thứ trên đời. Lửa của họ có thể đốt cháy mọi thứ

trên đời, người, thú, thậm chí Bán Thần có gan khiêu chiến người nguyên tố hệ lửa đều bị lửa vô tình đốt cháy sạch.

Cho đến nay Thượng Ất còn nhớ kiếp trước đi ngang qua thành phố chết, thành phố cỡ trung diện tích gần 120km không có vật sống, tất cả sự vật đều một màu cháy đen như màu của địa ngục.

Tất cả chỉ vì một người, một người nguyên tố hệ lửa tức giận báo thù cho con gái. Nghe nói gã ta chỉ dùng một chiêu đã đốt thành phố có hai mươi mấy vạn người sống sót thành ra thế này. Nên người nguyên tố hệ lửa ở trong lòng Thượng Ất luôn gần với thần linh, mạnh còn hơn người Bán Thần trong truyền thuyết.

Đồ Kiều Kiều là người nguyên tố hệ lửa, ngọn lửa màu xanh trong lòng bàn tay cô bé là chứng minh. Khác với màu lửa người dị năng hệ lửa bình thường điều khiển, người nguyên tố hệ lửa dù ở thời kỳ trẻ nhỏ thì màu lửa vẫn có màu xanh, đây là tiêu chí của người nguyên tố. Giống như lúc Thượng Ất gặp người nguyên tố hệ gió Gia Ly trong căn cứ của Lệ Hồ, từ con người dị năng bình thường trưởng thành làm người nguyên tố, ngay từ đầu họ đã biểu hiện ra khác với nhiều người khác.

Thượng Ất là một người chú ý cẩn thận, dù đã kết luận thân phận của Đồ Kiều Kiều nhưng vẫn muốn trải nghiệm thử:

“Đồ Kiều Kiều, dùng lửa đốt tay của chú, mau!”

Đồ Kiều Kiều hốt hoảng thụt lùi:

“Không, con không dám, hơn nữa bị lửa của con đốt sẽ rất đau . . .”

Đồ Kiều Kiều không hiểu yêu cầu của Thượng Ất, nhưng cô bé biết thú hoang nào bị lửa của cô bé đốt đều rất thảm.

Thượng Ất vừa nói vừa xắn tay áo lên, đưa tay phải đến trước mặt Đồ Kiều Kiều:

“Chú kêu đốt thì cứ đốt, không sao, chú không sợ đau!”

Sau đó . . . bà nội nó, đau thật, về sau bớt làm hành vi khoe tài kiểu này thì hơn.

Thượng Ất lặng lẽ dập tắt lửa trên tay, hẩn nhe răng trợn mắt đứng dậy, dùng giọng không cho phép nghi ngờ nói với Lệ Á:

“Tôi lấy cô bé này, mấy đứa khác thì tùy cô.”

Lệ Á ôm Đồ Kiều Kiều, ai oán nói:

“Không được, Đồ Kiều Kiều là của tôi! Tôi còn định tương lai sẽ để cô bé đảm nhiệm chức tiểu đội trưởng chiến thần. Kiều Kiều, sao lúc trước em không nói cho tôi biết có thể phát ra lửa? Đứa nhỏ này, giấu luôn tôi!”

Không ngờ Đồ Kiều Kiều hồn nhiên nói:

“Chị Lệ Á, không chỉ riêng em, Diêu Hiếu Lệ, Lý Tử Kiều, Tống Dịch cũng có năng lực khác biệt!”

Cái gì? Còn có bé gái khác có dị năng? Không thể nào!

Lệ Á và Thượng Ất nhìn nhau, trong mắt tràn đầy khó tin.

Chương 170: Trái đào

Đồ Kiều Kiều tự hào nói:

“Em không nói dối. Diêu Hiếu Lệ có thể điều khiển nước, lúc trước bọn em trốn trong trạm xe khi khát thì Diêu Hiếu Lệ sẽ tạo ra một ít bong bóng nước cho bọn em giải khát.”

Đồ Kiều Kiều kéo một cô bé màu tóc hạt de ra khỏi nhóm, cô bé mắt to trông khoảng tám, chín tuổi này là Diêu Hiếu Lệ.

Lệ Á nhìn cả nhóm, hỏi:

“Lý Tử Kiều, Tống Dịch, năng lực của hai đứa là gì?”

Lệ Á nhớ Lý Tử Kiều là cô bé đảm thắm, da trắng như búp bê. Tống Dịch thì Lệ Á không có ấn tượng sâu, nhớ mang máng là cô bé da ngăm đen, vóc dáng không cao.

Lý Tử Kiều như búp bê lớn tiếng nói:

“Chị Lệ Á, em có thể chỉ huy cỏ nhỏ nhảy!”

Tống Dịch đứng sau nhóm thì nhỏ giọng nói:

“Chị Lệ Á, em có thể . . . cho người xung quanh thấy buồn ngủ.”

Làm người xung quanh buồn ngủ? Đây là loại dị năng gì?

Nghe Tống Dịch giải thích làm Thượng Ất sửng sốt.

Năng lực quả bong bóng nước của Diêu Hiểu Lệ dễ giải thích, nếu không có gì bất ngờ thì đó là dị năng điều khiển nước. Trước khi chưa thấy tận mắt cái gọi là bong bóng nước thì Thượng Ất không thể kết luận Diêu Hiểu Lệ có phải cũng là người nguyên tố hay không. Theo lẽ thường thì khả năng này bằng không, điều kiện trở thành người nguyên tố rất khắc nghiệt, cần có thiên phú kinh người, vận may lớn mới được.

Lý Tử Kiều chỉ huy cỏ nhỏ nhảy múa thì Thượng Ất đoán là loại dị năng thực vật, kiếp trước không hiếm thấy người dị năng điều khiển thực vật, hẳn từng tiếp xúc một người.

Làm Thượng Ất khó hiểu là năng lực của cô bé cuối cùng, Tống Dịch, hiểu theo mặt chữ là làm đối phương mệt mỏi muốn ngủ, đây là loại dị năng gì? Không lẽ Tống Dịch tiếp xúc đối phương làm kẻ địch nhanh chóng mất tinh thần và thể lực?

Năng lực kỳ lạ.

Thượng Ất lắc đầu không nghĩ lung tung nữa, hẳn tiến lên một bước đứng trước mặt Đồ Kiều Kiều:

“Em gái, trước khi các em phát hiện mình có dị năng thì đã đi qua đâu? Tiếp xúc thứ gì hoặc đã ăn cái gì?”

Đồ Kiều Kiều nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ:

“Sau khi nhà ga xảy ra chuyện thì chúng con luôn trốn trong trạm xe, mãi khi gặp chị Lệ Á . . .”

Qua một lúc Đồ Kiều Kiều mở to đôi mắt nói:

“Không đúng, con nhớ ra rồi! Chúng con từng đến một chỗ, trong sân nhà nông cách phía trước trạm xe không xa.”

Diêu Hiểu Lệ gật đầu nói, Thượng Ất nhắc nhở làm cô bé nhớ đến:

“Ừ, Đồ Kiều Kiều nói đúng. Chúng con cùng đi chỗ đó, dọc theo đường sắt đi tới trước qua chặng đường khoảng hai trạm xe bus, trong sân có cây lạ mọc đầy đào nước, chúng con ăn rất nhiều trái đào sau đó quay về trạm xe.”

Nghe hai cô bé giải thích, mắt Thượng Ất sáng như đèn pha:

“Cây gì? Là cây đào hả? Có những ai ăn trái đào?”

Sự việc phát triển đúng như suy đoán của hắn, giờ cần tin xác nhận cuối cùng là có thể chứng minh.

Đồ Kiều Kiều chậm rãi kể ra toàn vụ việc:

“Mọi người đều ăn, tính luôn bốn người chúng con thì có hai mươi người ăn trái đào. Nhưng sau khi ăn xong có mấy bạn học nữ cảm thấy hơi mệt, nằm xuống gốc cây ngủ. Con và những người khác cảm thấy không an toàn nên kéo nhau về trạm xe. Mấy ngày sau con và Diêu Hiểu Lệ, Lý Tử Kiều, Tống Định lục tục phát hiện mình có năng lực kỳ lạ . . .”

Biểu tình của Thượng Ất từ khó hiểu đến đồng ý, kinh ngạc rồi hiểu ra:

“Chú đoán mấy bạn học ngủ dưới cây đào đã không quay về nữa.”

“Đúng rồi, bọn họ đều không trở về. Con đề nghị đi xem nhưng người khác không đồng ý, sợ con bị nguy hiểm. Sau đó con nghĩ có bảy, tám bạn học nữ ngủ dưới gốc cây, bọn họ không trở về có lẽ đã đi tìm cha mẹ của mình.

Ài, thật hy vọng họ sẽ tìm thấy cha mẹ, con cũng nhớ cha mẹ của mình. Chú nói xem chúng con còn được gặp cha mẹ không?”

Vành mắt Đỗ Kiều Kiều đỏ hoe, câu hỏi của Thượng Ất làm cô bé nhớ cha mẹ mình, buồn bật khóc.

Thượng Ất nhẹ nhàng an ủi Thượng Ất:

“Chắc là được, trẻ con như mấy đứa còn sống sót thì cha mẹ chắc có thể sống tiếp.”

Đầu óc Thượng Ất xoay chuyển nhanh sắp xếp lại vụ việc, thầm nghĩ:

“Có tổng cộng hai mươi học sinh nữ du học, trong quá trình cầu sinh gặp một cây đào kỳ lạ, ăn trái đào xong có tám người hôn mê, bốn người được dị năng, xác suất được dị năng khoảng mười sáu phần trăm. Xem ra mình đã đoán đúng, đám bé gái này vô tình gặp cây biến dị, ăn vào trái cây ẩn chứa tinh hoa năng lượng, vận may đúng là . . .”

Về mặt Thượng Ất phức tạp nhìn nhóm Đỗ Kiều Kiều, không biết nên hâm mộ hay ghen tỵ.

Giống như thể biến dị trong thú thoái hóa, tận thế đến, trong thực vật xanh sẽ sinh ra loại cây đặc biệt bị gọi là cây biến dị. Những cây cối này bị sóng từ của hành tinh X phát xạ nhưng không phản tổ thoái hóa như thực vật khác, ngược lại phát triển con đường thứ ba khác với thoái hóa, tiến hóa, tức là biến dị.

Những cây biến dị có bản năng sinh tồn như động vật, chúng nó sẽ tìm đủ mọi cách thích ứng với tận thế tàn khốc, biến dị ra thủ đoạn đi săn.

Đương nhiên nhìn với góc độ khác thì kiếp trước cây biến dị rất được người sống sót hoan nghênh. Vì làm mồi, trong trái cây của chúng nó ẩn chứa năng lượng tinh thuần, một trái chín chứa năng lượng không thua gì một viên năng lượng tinh hạch bình thường. Một số cây biến dị đặc biệt mọc trái cây chứa năng lượng khiến người không thể tưởng tượng, ăn trái cây đó vào như ăn một viên tinh hạch châu chấu to hoàn mỹ.

Phúc họa song song, sống chết có số.

Cây đào khiến người hôn mê chắc là cây biến dị hiếm gặp. Nhóm Đồ Kiều Kiều rất may mắn, họ ăn trái đào biến dị còn thuận lợi tiến hóa ra dị năng. Những nữ sinh ăn đào rồi hôn mê, sự thật không phải tỉnh ngủ rồi bỏ đi mà đã bị cây đào biến dị giết chết, thành chất dinh dưỡng cho nó tiếp tục sinh sôi, biến mạnh.

Tận thế tàn khốc vậy đấy, một trái đào quyết định sống chết của một người. Nhưng bây giờ Thượng Ất không có thời gian cảm khái thốn thức, bởi vì hắn đột nhiên nảy ra một ý tưởng, hái đào!

Đúng vậy, Thượng Ất muốn tìm cây đào biến dị đó, vì không ai hiểu rõ quý giá của cây biến dị hơn hắn. Bất cứ cây biến dị nào còn sống đều có giá trị bằng một nửa đồ ăn căn cứ.

Có thể gieo trồng cây biến dị, tỷ lệ sống sót không thấp với điều kiện là bạn phải có trái của cây biến dị, hiểu cách trồng cây non biến dị. Trùng hợp là Thượng Ất vô cùng quen thuộc cách trồng cây giống biến dị, đây là tích lũy cực khổ kiếp trước hắn công tác cho vị nhân vật lớn.

Giờ Thượng Ất chỉ thiếu một túi trái đào biến dị, hắn tin tưởng cho hắn đủ thời gian thì có thể trong vòng mấy tháng có thể biến nguyên đảo nhỏ giữa hồ thành đảo Hoa Đào trong truyền thuyết.

Chương 171: Cách cục của quân đội

Bộ tổng chỉ huy quân khu đế đô, trong một căn phòng bí ẩn, hai người đàn ông một cao một thấp mặc quân phục Hoa quốc đang nhỏ giọng nói chuyện. Nếu có binh sĩ quân hàm Hoa quốc quen thuộc đi vào sẽ giật nảy mình vì trang sức đeo trên áo của người ngồi sau bàn công tác rộng.

Châm cài ngực hai khẩu súng màu vàng đậy đen giao nhau, quân hàm hai mảnh lá tùng màu vàng ba ngôi sao vàng, phù hiệu lúa vàng, tất cả trang

sức biểu minh người đàn ông trông mới ba mươi tuổi này sở hữu quân hàm thượng tướng, cực kỳ hiếm thấy trong quân đội Hoa quốc.

"Triệu tư lệnh, sự việc là như vậy đây. Theo tôi điều tra người nhà Triệu Lệ Quyên mà tư lệnh muốn tìm lần cuối xuất hiện ở tiểu khu Hoa Tụng viện."

"Tiểu khu Hoa Tụng viện để đó? Bên cạnh Trung Hải Các? Anh có chắc không?"

Sau bàn làm việc rộng lớn, Triệu Nghị lạnh lùng nhìn quan quân trung niên nhỏ giọng nói chuyện, mắt lấp lóe tia sáng khiến người không nhìn thấu.

Người đàn ông đứng đối diện Triệu Nghị có biệt danh là Hắc Hồ, được gọi là cao thủ theo dấu số một quân đội, nghe nói trong hai mươi năm làm công việc theo dấu kẻ ai bị gã theo dõi thì không người nào trốn thoát được.

Vị Hắc Hồ để lại truyền thuyết trong quân này thật ra không phải con người bình thường, gã là nhóm đầu tiên trong chiến sĩ hợp gen trong thực nghiệm bí mật của nhà khoa học quân đội Hoa quốc, cũng là chiến sĩ gen thành công duy nhất.

Khi đó Triệu Nghị không tin mấy lời đồn, gã tin với bối cảnh, mạng lưới tình báo gia tộc của mình dù gã không thể một tay che trời trong quân đội thì cũng có thể độc chiếm nửa bầu trời. Trong quân có bí mật nào mà Triệu Nghị không nắm rõ? Gã cảm thấy trong truyền thuyết cao thủ số một quân đội Hắc Hồ chẳng qua là biểu hiện thiếu não tự dán vàng lên mặt của quân đội. Dựa lưng vào cây to quân đội Hoa quốc thì miễn không phải là bao cỏ, sao có thể không tìm được dấu vết một người?

Nhưng!

Khi tận thế bùng xuống, thú thoái hóa hoành hành khắp nơi, cái nhìn của Triệu Nghị thay đổi một trăm tám mươi độ. Khi quân đội để đó liên tiếp bị đánh lùi trước thú thoái hóa, một đội binh sĩ mạnh đến không giống người thường đột nhiên xuất hiện ở tiền tuyến kịch liệt nhất.

Các binh sĩ khuôn mặt lạnh lùng, bản lĩnh giỏi giang, mỗi người đều có năng lực kỳ lạ đến khó tin. Triệu Nghị thấy tận mắt đám binh sĩ dùng sức

mình đảo ngược tình thế, chặn thú thoái hóa vô cùng tận bên ngoài phòng tuyến thứ ba, mặc cho bày thú hoang điên cuồng xé vụn mình ra cũng không lùi một bước.

Triệu Nghị thấy cảnh đó, ngay trong đêm đi tìm trường bối địa vị cao nhất trong gia tộc, cũng là một trong ba người cầm quyền địa vị cao nhất giới chính trị Hoa quốc, Triệu Bình.

Giây phút Triệu Nghị bước ra ngoài phòng ngủ của Triệu Bình, đôi mắt gã sáng chưa từng có. Triệu Bình tiết lộ cho gã nhiều bí mật vượt sức tưởng tượng của con người, khiến Triệu Nghị lại được mở rộng tầm mắt.

Thì ra thế giới này không đơn giản như Triệu Nghị tưởng tượng, có nhiều sức mạnh lớn lao mà gã chưa từng tiếp xúc, ví dụ công trình cải tạo gen, ví dụ được tề hoạt hóa gen cải tạo thể chất con người trong tận thế.

Hắc Hồ nhẹ giọng kêu, mắt lóe tia sáng khâm phục:

"Triệu tư lệnh, ngài có nghe không?"

Triệu Nghị, thượng tướng trẻ tuổi nhất quân đội Hoa quốc từ trước đến nay, có tất cả tố chất cần có của tướng quân ưu tú, quan trọng hơn là năng lực nhận sự vật mới mẻ, năng lực lĩnh ngộ, năng lực cải tạo thân thể đều thuộc hạng ưu tú nhất mà Hắc Hồ từng thấy.

Hắc Hồ bản năng nhìn cổ tay của Triệu Nghị, nơi đó đeo đồng hồ dò xét chỉ số sinh mệnh mới được quân đội Hoa quốc nghiên cứu chế tạo, con số trên đồng hồ biểu hiện rõ con số khiến người kinh dị: 3889.

Đúng vậy, đây là chỉ số sinh mệnh của Triệu Nghị được đồng hồ dò xét biểu hiện ra, một tuần trước mới có 450, một tuần gần gũi năng lượng thân thể của gã tăng lên gần chục lần. Hắc Hồ phải mất bao lâu mới đến con số này? Hình như hơn mười năm không ngừng cố gắng nhấm xá.

Triệu Nghị không uống là hậu duệ của Triệu gia, trong người họ chảy dòng máu ưu tú nhất Hoa quốc, nếu cho thời gian Triệu Nghị sẽ nhanh chóng đuổi kịp ba thanh niên khủng khiếp khác, trở thành người mạnh nhất trong thế hệ cầm quyền mới của Hoa quốc.

Triệu Nghị ra hiệu Hắc Hồ ngồi xuống:

“Xin lỗi, mới mất tập trung, anh nói tiếp đi.”

Hắc Hồ hơi khom người, vẫn đứng tại chỗ, giọng bình tĩnh nói:

“Triệu tư lệnh, trong điều tra của tôi thì họ hàng xa Triệu Lệ Quyên của ngài không rời khỏi tiểu khu Hoa Tụng để đi một bước. Xem báo cáo của cảnh sát để đi truyền về lần cuối đường như có người giành trước phái người đi tìm Triệu Lệ Quyên, nhưng cuối cùng không thành công.”

Triệu Nghị kinh ngạc hỏi:

“Từng có người tìm Triệu Lệ Quyên? Là ai?”

Từ một tuần trước ra khỏi phòng ngủ của Triệu Bình thì Triệu Nghị luôn âm thầm điều tra nơi ở của Triệu Lệ Quyên, nguyên nhân thật sự không thể nói cho người ngoài, gã nghe ra manh mối từ cuộc trò chuyện với Triệu Bình. Triệu Lệ Quyên hiện giờ rất quan trọng với Triệu gia, có được người phụ nữ này thì Triệu gia sẽ nhảy lên đứng trên đầu hai nhà khác, thật sự nắm trọn Hoa quốc trong tay.

Nhưng bây giờ Hắc Hồ nói với gã rằng một tuần trước, khi tận thế chưa bùng nổ đã có người xuống tay với Triệu Lệ Quyên?

Hắc Hồ không trả lời Triệu Nghị mà mỉm cười nói tiếp:

“Cái đó thì tôi không thể nói. Triệu tư lệnh, ngài là người thông minh, cấp dưới như tôi không dám bàn ra tán vào. Nhưng tôi có thể khẳng định với Triệu tư lệnh rằng người khiến bên kia không thể thành công là một người tên Thượng Ất, đây là tư liệu của hãn, ngài xem thử. Theo tôi thấy người trẻ tuổi này rất thú vị.”

“Thượng Ất?”

Triệu Nghị lật xem tư liệu trước mặt ra xem, nửa ngày sau sắc mặt bình tĩnh đặt tư liệu xuống bàn, lấy một chiếc xì gà tinh mỹ không có nhãn hiệu từ trong túi ra, đốt thuốc.

“Hắc Hồ, anh muốn nói với tôi là thầy dạy văn tên Thượng Ất bản Triệu Lệ Quyên làm con tin, tay không tiêu diệt nguyên đội điệp viên?”

“Đúng vậy, hắc ta không chỉ tiêu diệt nguyên đội điệp viên, hình như còn . . . diệt đại ca xã hội đen tên Lệ Hồ và mấy trăm đàn em, sau đó trốn thoát một bầy châu chấu biến dị, trở về tiểu khu Hoa Tụng đế đô.”

Triệu Nghị ngược đầu nhìn Hắc Hồ:

“Hình như? Từ này không nên có trong từ điển của anh.”

Triệu Nghị rất tin tưởng ghi chép trong tư liệu, nhưng nội dung vượt sức tưởng tượng, làm gã đâm ra nghi ngờ.

Hắc Hồ nói:

“Ha ha, Triệu tư lệnh, chuyện này không thể trách tôi. Ngài cũng biết từ khi bên trên Trái Đất xuất hiện sao băng bí ẩn kia thì không thể sử dụng vệ tinh phạm vi toàn cầu, có thể tập hợp mớ tin tức này đã là tôi vận dụng tất cả quan hệ, tụ tập tin tức mười ba vệ tinh khác nhau mới miễn cưỡng hoàn thành. Tôi đã già rồi, ngài không thể gay gắt trách móc tôi. Nhưng xin yên tâm, dù tên này là con khỉ cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của quân đội chúng ta. Vệ tinh dò xét lần cuối biểu hiện ba ngày trước hẳn bắt tay với Long Ba bên Văn lão, xem hình ảnh vệ tinh truyền về hình như hẳn rất có hứng thú với vật liệu xây dựng quân dụng, định chế tạo một lô-cốt tặn thế.”

Hắc Hồ móc một tấm hình ra khỏi ngực đặt nhẹ lên bàn, ngón tay chỉ ba chỗ đánh dấu vòng tròn, nói tiếp:

“Nên tôi cảm thấy nếu ngài muốn tìm Triệu Lệ Quyên thì hãy phái người chờ ở ba chỗ này, xem khi con này giở trò gì, ha ha.”

Chương 172: Chỗ trú của cây đào

Triệu Nghị bản năng hỏi:

“Phái người? Phái ai?”

Sau đó Triệu Nghị phất tay tự giễu nói:

“Đã để anh chê cười, hiện giờ toàn quân đẫm máu chém giết với thú thoái hóa, tôi là một trong các thống soái tối cao sao có thể luôn nghĩ đến tình cảm cá nhân? Việc này dừng ở đây, Hắc Hồ, anh có thể về quân bộ chấp hành lệnh ngay.”

“Rõ!”

Hắc Hồ xoay người đi, nhìn tia nắng chói mắt ngoài cửa, khóe môi gã cong lên trào phúng.

Con cháu các gia tộc lớn quả nhiên không ai đơn giản, Triệu Nghị càng nổi trội trong số đó. Rõ ràng tràn đầy dã tâm muốn mượn cơ hội cướp quyền, nhưng lấy cớ tìm người nhà, muốn bắt lấy Triệu Lệ Quyên, người cung cấp huyết thống cần thiết cho Triệu gia.

Hai nhà khác cũng không hiền gì, cháu gái bảo bối của Văn lão gia tử đã được đón về, hình như bị trực tiếp đưa vào phòng thí nghiệm, đến nay chưa nghe tin được thả ra. Trái tim của những người cầm quyền đúng là tàn nhẫn.

Trời xanh mây trắng, ánh nắng chói chang.

Tuần thứ hai tận thế, nhiệt độ không khí Hoa quốc vẫn tăng cao liên tục. Khi mặt trời lên đến điểm cao nhất thì Thượng Ất buộc phải ngừng chạy đi, ra lệnh nghỉ ngơi tại chỗ. Dưới thời tiết nhiệt độ cao cháy người kiểu này đã có bốn cô bé bị cảm nắng ngất xỉu, tốc độ tiến lên chỉ mau hơn rùa bò một chút. Nhưng may mắn là có Đồ Kiêu Kiêu dẫn đường, mọi người đã đến gần cây đào biến dị.

Cách mấy trăm mét, Thượng Ất nhìn theo hướng Đồ Kiêu Kiêu chỉ:

“Đồ Kiêu Kiêu, cháu có chắc chỗ đó có cây đào biến dị?”

Phía xa có một hồ nước màu lam khảm trong biển cỏ xanh, ven hồ nước rậm rạp lều thấp bèn nhiều như sao trên trời, quanh lều bốc lên chút khói đen từ đồng lửa, thỉnh thoảng có người qua lại.

Hiển nhiên nơi này là chỗ trú đóng của con người với quy mô không nhỏ, thoát trông số lượng người sống sót không ít.

Đồ Kiều Kiều cố gắng nhìn phía trước:

“Chắc đúng là chỗ này, con nhớ nơi đó có căn nhà hai tầng, cạnh nhà có hồ nước khá lớn. Con và mấy bạn Diêu Hiểu Lệ còn rửa tay bên hồ.”

Trừ hồ nước ra đã không thấy kiến trúc có dấu hiệu đặc biệt nào, khác hẳn sân nhỏ có cây đào biến dị.

Thượng Ất vừa nói vừa chỉ phía trước:

“Ừm, chú đi xem xét thử, trừ nơi này ra trong phạm vi 5km không có hồ nước khác. Còn nhà hai tầng mà cháu nói thì chắc là lều cỏ to kia.”

Lệ Á, Đồ Kiều Kiều nhìn theo ngón tay Thượng Ất chỉ, thấy lều cỏ hình vuông cao hơn nơi khác. Rõ ràng qua một tuần đất đai quanh cây đào biến dị đã bị bụi cỏ sinh trưởng điên cuồng phủ lên, bao gồm nhà hai tầng cũng thành thiên đường của cỏ xanh. Nếu không phải hồ nước còn ở đó thì Thượng Ất phỏng chừng Đồ Kiều Kiều không phân rõ đông tây nam bắc, càng đừng nói tìm được địa điểm cây đào biến dị.

Đồ Kiều Kiều xoe tròn mắt nhìn lều dày đặc phía xa, lòng thầm thấp thỏm:

“Nhưng chỗ đó bị người chiếm lĩnh rồi, chúng ta đi qua . . . sẽ không gây rắc rối chứ?”

Lúc mới bắt đầu tận thế Đồ Kiều Kiều không chỉ một lần chứng kiến đám người sống sót hung hãn, tàn nhẫn như thế nào. Đám người này vì sống sót thậm chí dám ăn thịt người, đặc biệt thích ăn con nít như bọn chúng.

Thượng Ất nói:

“Những người khác chờ ở chỗ này. Lệ Á, Đồ Kiều Kiều cộng thêm tôi, ba chúng ta cùng đi. Yên tâm, có chú ở đây con sẽ không gặp nguy hiểm.”

Thượng Ất nhẹ nhàng đặt ba lô xuống đất, tùy tay cầm súng ngắn quân dụng nòng to sau lưng, hẩn ngẫm nghĩ, lại lấy hai con dao găm nhét vào

ngực.

Thượng Ất cười hỏi Lệ Á:

“Thấy sao? Trang phục của tôi có đủ oách không?”

“Tạm được. Thượng, chẳng lẽ anh trông chờ dùng một khẩu súng là có thể hù sợ đám người sống sót này? Hiện nay con người có thể sinh tồn trong thảo nguyên thì không phải nhân vật đơn giản, anh đừng để . . . Uhm, Hoa quốc các người có câu ngạn ngữ nói sao nhỉ, cái gì cũng ngấm . . . thuyền gì đó.”

Thượng Ất câm nín nhìn Lệ Á:

“Gọi là lật thuyền trong mương!”

Cô gái nước ngoài xinh đẹp này gần đây thích dùng thành ngữ Hoa quốc biểu đạt ý, tiếc rằng mỗi lần nói chả ra cái gì, làm Thượng Ất nghe mà nhức đầu.

Thượng Ất vỗ dao găm bên hông:

“Mấy người yên tâm, súng ngấm là để khoe ra thôi, chủ yếu ngăn một số rắc rối nhỏ không cần thiết. Giờ tôi đã quen dùng thứ này giải quyết vấn đề hơn, đương nhiên khi nào có người đáng để tôi ra tay thì mới dùng dao.”

Thượng Ất chui vào bụi cỏ cao cỡ một người. Lệ Á cũng không chần chừ nữa, nắm chặt tay Đồ Kiều Kiều đi theo Thượng Ất nhanh chóng tiến lên.

Rất nhanh ba người đến một chỗ cách bờ hồ hơn một trăm mét. Thượng Ất giơ tay ra hiệu Lệ Á ngồi xuống đừng ra tiếng, hẩn khom người dọc theo lùm cỏ lặng lẽ lao tới trước.

“Ai đó? A! Ư ư ư!”

Sau tiếng la kinh hoàng ngẩn ngui, tiếng người rên rỉ bị bịt miệng chui vào tai Lệ Á và Đồ Kiều Kiều. Bụi cỏ rẽ ra, Thượng Ất bịt miệng một người đàn ông quần áo tả tơi nhanh chóng lùi về.

Thượng Ất nói nhỏ bên tai người đàn ông:

“Nghe đây, nếu không muốn chết thì câm mồm, tôi hỏi anh trả lời, nói nhảm một câu là tôi giết!”

Người đàn ông mở to đôi mắt kinh hoàng gật đầu như gà mổ thóc, suýt quỳ lạy Thượng Ất.

Một chuỗi câu hỏi chui vào lỗ tai người đàn ông:

“Các người là ai? Có tổng cộng bao nhiêu người? Cắm trại ở đây đã bao lâu? Cây đào biến dị đâu rồi?”

Người đàn ông cảm giác cổ họng thông thoáng, không khí mới mẻ lại chui vào miệng mũi.

Người đàn ông trả lời thật nhanh:

“Chúng tôi là công nhân của trạm xe đường sắt siêu tốc bắc đế đô, tổng cộng bốn mươi mấy người, mới đến đây một tuần, còn về cây đào biến dị . . . “

Khi nói đến cây đào biến dị thì người đàn ông lộ biểu tình do dự, tay Thượng Ất siết chặt, gã vội la lên:

“Đừng giết tôi, tôi nói! Cây đào biến dị ở trong lều cỏ phía đông hồ nước ba trăm mét, Lý Hải dựng lều, hắn và đàn em luôn bá chiếm chỗ đó, không cho chúng tôi đến gần.”

“Lý Hải? đó là ai?”

Thượng Ất chậm rãi thả lỏng tay ra, hắn cảm giác người đàn ông nói thật, nhưng ngoài dự đoán của hắn là hình như nhóm người sống sót không chung một đoàn, Lý Hải thuộc nhóm người hưởng thụ đặc quyền.

“Lý Hải là một hộ nông dân ở đây, có mười người dưới tay, đa số đều là nông dân chỗ này.”

Lệ Á ở một bên nghe thấy lạ, lên tiếng hỏi:

“Mới hơn mười người, bên mấy người có bốn mươi mấy người mà sao nghe giọng điệu của anh có vẻ rất sợ người đó?”

Người đàn ông xoay người nhìn Lệ Á và Đồ Kiều Kiều, lộ biểu tình quái dị:

“Cao thủ, tôi không biết mấy người nghe về cây đào biến dị từ đâu nhưng tôi phải nhắc một câu, đừng mơ lấy cây đào biến dị. Lý Hải đó . . . là súc sinh không bằng heo chó, gia đình ba người của anh rơi vào tay hắn thì sẽ bị lãng nhục, ngược đãi vượt sức tưởng tượng.

Chương 173: Bà nội nó, mày dám trộm trái đào của tao?

“Gia đình ba người?”

Ánh mắt Thượng Ất quái dị nhìn Lệ Á, trùng hợp là cô ta ôm Đồ Kiều Kiều nhìn lại, người lúng túng đối diện.

Phải nói Thượng Ất cao to đáng người thẳng tắp, Lệ Á xinh đẹp yếu điệu, Đồ Kiều Kiều thì da trắng trẻo, tóc quăn hơi khô vàng, ba người đứng chung rất giống gia đình.

Thượng Ất vừa nói vừa lấy con dao ba lưỡi ra:

“Chuyện của chúng tôi không cần anh lo. Anh biết bao nhiêu về cây đào biến dị? Nói ra thì tôi sẽ thả cho đi, nếu không . . .”

Lưỡi dao bén lóe tia sáng lạnh màu lam sẫm dưới ánh nắng, người đàn ông nhìn mà lạnh tóc gáy.

“Cây đào kia bị Lý Hải phái người trông chừng, trừ người của họ ra không ai được đến gần cây đào trong vòng năm mét, nhưng . . .”

Người đàn ông dè chừng nhìn sắc mặt của Thượng Ất, ngẫm nghĩ một lát, biểu tình liên tục thay đổi, cuối cùng quyết tâm cắn răng nói:

“Nhưng gần đây chúng tôi đang định đánh với Lý Hải. Súc sinh kia rất quá đáng, ỷ vào có sức mạnh kinh hồng yêu cầu chúng tôi mỗi ngày tặng một phụ nữ cho bọn họ hưởng thụ, nếu không sẽ đuổi chúng tôi ra chỗ trú hồ nước.”

Thượng Ất gật gù:

“Có sức mạnh kinh hồng? Không lẽ là người dị năng hệ sức mạnh?”

Xem ra hẳn đoán chính xác, cây đào biến dị thật sự có thể thúc đẩy thân thể người sinh ra dị năng. Lý Hải khá may mắn, gã canh giữ cây đào biến dị không biết đã ăn bao nhiêu trái đào, cuối cùng sinh ra sức mạnh biến dị.

“Được rồi, anh có thể đi, trở về bên hồ, nói cho người của anh cứ ở trong chỗ trú, nghe tiếng động gì cũng đừng đi ra.”

“Tôi thật sự có thể đi? Không . . . không lẽ anh muốn đi kiểm chuyện với Lý Hải? Hẳn rất lợi hại, mấy chục người chúng tôi không đánh lại một mình hẳn, hay anh tham gia vào chúng tôi, đêm nay chúng ta lên giết vào rồi . . .”

Thượng Ất lạnh lùng nhìn người đàn ông này, nhếch mép trào phúng:

“Rồi chúng ta cùng cứu phụ nữ ra, chia trái trên cây, vui cả làng chứ gì?”

Từ đầu tới đuôi Thượng Ất không hỏi tên của người đàn ông, không phải hẳn quên mà vì cảm thấy không cần hỏi. Đối với hành vi cũ kỹ trừ ác dương thiên, cứu người nhỏ yếu bị kẻ dữ ức hiếp là rất thiếu não, hẳn muốn cây đào biến dị và trái trên cành, miễn đám người sống sót và Lý Hải không ảnh hưởng hẳn thì hẳn mặc kệ ai chết ai sống.

Người đàn ông càng nói giọng càng nhỏ:

“Đúng . . . đúng rồi, chúng ta cùng nhau giết Lý Hải sau đó chia trái đào . . .”

Người đàn ông chú ý thấy nụ cười nhạt bên môi Thượng Ất trở nên lạnh lùng, bản năng ngậm miệng, xoay người chạy về theo đường cũ.

Lệ Á nhìn bóng lưng người đàn ông khuất xa, lo lắng hỏi:

“Thượng, hẳn sẽ không ảnh hưởng kế hoạch của chúng ta chứ?”

“Sẽ không, trái đào của chúng ta, ai dám cướp . . . thì chết!”

Trong lều cỏ mát mẻ, Lý Hải trần truồng nằm trên sofa, say mê khép hờ mắt, miệng nhai trái đào biến dị mới hái từ trên cành xuống. Hai cô gái trẻ cũng không mảnh vải che thân vẻ mặt chết lặng liếm toàn thân Lý Hải, liếm từ đầu đến chân, bao gồm phần xấu xí nhất từng chỗ trên người. Đặc biệt phần nhạy cảm giữa chân bị ngậm vào, Lý Hải rên rỉ ưỡn thẳng người, cố gắng mở to mắt nhìn hai cô gái nằm sắp trước mặt mình, muốn xem rõ đây là giấc mơ hay hiện thực.

“A!”

Một tiếng rên dài, Lý Hải mở mắt ra, trong mắt bắn ra tia sáng.

Đây là hiện thực, hiện thực vô cùng chân thật. Lý Hải biết hai cô gái này, hai tuần trước khi gã đổ mồ hôi thối khiêng bao lớn bao nhỏ đi trạm xe bắc để đô chuẩn bị kiểm phiếu lên xe thì hai cô gái xinh đẹp này ngăn gã ở cửa kiểm phiếu, buộc gã đổ bỏ hai bình rượu trắng, một hộp sản phẩm dinh dưỡng định mang về quê cho cha mẹ.

Lý Hải năn nỉ hết lời, gã vất vả một tháng làm việc công trường mới đủ tiền mua hai bình rượu làm quà sinh nhật, cha mẹ ở quê chờ nhấm nháp rượu ngon sản xuất từ đế đô. Tiếc rằng cầu xin cũng vô ích, hai cô gái xinh đẹp nhìn gã với ánh mắt chán ghét như đang xem con chó đầy bùn.

Khoảnh khắc đó Lý Hải thề nếu có cơ hội sẽ lột sạch đồ của hai người, dùng thân thể đen như bùn của mình đè lên làn da trắng tuyết. Nhưng Lý Hải biết tất cả chỉ có trong tưởng tượng, gã chạm chạm vào hai cô gái xinh đẹp này một cái thì chờ đợi gã là nhà giam lạnh lẽo, cha mẹ vô tận lo lắng.

Nhưng!

Một tuần trước mọi thứ thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Lý Hải dựa vào sức lực rèn luyện trong công trường dẫn theo đám anh em lao động trốn ra thùng xe nhốt chết, đi mãi cho đến một tuần trước phát hiện cảnh tiên giữa trần gian, nơi đó mọc đầy trái đào biến dị.

Lý Hải phát hiện trái đào biến dị cho sức mạnh của gã càng lớn hơn, nên gã dẫn người trú đóng ở đây, mỗi ngày trừ ăn trái đào tăng sức mạnh ra đi bắt cá trong hồ no bụng, mãi về sau họ gặp mấy chục công nhân trạm xe chạy trốn đến nơi này.

Lý Hải nhận ra ngay hai cô gái xinh đẹp lẫn trong đám người, sau trận đánh kịch liệt, mười hai phụ nữ bao gồm hai cô gái kia bị gã mang vào lều cỏ. Mỗi ngày Lý Hải đều lặp lại hành động trên, một cuộc sống thoải mái say trong mơ.

Lý Hải nhớ lại những điều này, chợt đứng dậy giơ bàn tay to đen ra, một trong hai cô gái xinh đẹp bị gã đè xuống đất bùn, mùi dâm dục hỗn hợp đất bùn khuếch tán trong không khí.

Cô gái xinh đẹp liều mạng vùng vẫy:

“Đừng, hôm nay không được! Tôi mới qua kỳ an toàn, sẽ có bầu!”

Làm phụ nữ, cô ta biết rõ ngày hôm nay đặc biệt cỡ nào, nếu bị Lý Hải đè thì xác xuất có bầu trên chín mươi phần trăm.

Cô gái xinh đẹp không dám tưởng tượng mình mang thai con của Lý Hải sẽ như thế nào, chỉ biết rằng người đàn ông đè trên người mình từ đầu đến chân không làm cô ta có dục vọng sinh con. Cô ta không cho phép mình có con với người đàn ông dơ bẩn như chó, nếu không thể tránh né thì cô ta thà chọn cái chết!

Lý Hải cười càn rỡ:

“Ha ha, vậy sao? Phụ nữ thành phố biết nhiều thật, nếu vậy thì hôm nay tao thưởng cho mày thêm vài lần, ha ha ha ha ha ha! Yên tâm, sau khi con của chúng ta sinh ra sẽ đẹp như mày, chứ không giống tao vừa gầy vừa nhỏ trông như con khỉ, ha ha ha ha ha ha!”

Lý Hải mạnh mẽ tiến vào người cô gái, trong cơ thể thiêu đốt sức mạnh vô cùng tận. Lý Hải bản năng liếc về phía cây đào biến dị được đặc biệt bảo vệ gần ngay bên cạnh. Gã phải cảm tạ nó, từ sau khi ăn mấy trái đào thì gã cảm thấy mình có thể đề phụ nữ làm một ngày một đêm không ngừng nghỉ.

Nhưng khi Lý Hải nhìn cây đào thì ngậy ra, vì một người đàn ông vừa cao vừa gầy nhưng đường cong mạnh mẽ đang ung dung hái trái đào trên cành ngay trước mắt gã. Người đó thường đặt trái đào gần mũi hít hà, bộ dạng thỏa mãn.

“Bà nội nó, có người trộm trái đào!!!”

Chương 174: Dầu không có nắp

Thượng Ất nhìn trái đào to nặng nửa ký trong lòng bàn tay, khoe môi cong lên nụ cười vừa lòng:

“Thứ tốt.”

Không uống cái tên thực vật biến dị, trái đào biến dị trong tay Thượng Ất so với đào bình thường thì vỏ ngoài bóng loáng xinh đẹp, lông tơ thưa thớt, hình dạng trái tim tiêu chuẩn, giống như ngọc thạch đỏ mơn mớn.

Đặc biệt vết đỏ trên đầu trái đào rất mê người, Thượng Ất bản năng sờ, xúc giác mềm nhẵn làm hấn ảo giác không phải sờ trái đào mà đang vuốt mông tròn đẹp cũng có hình đào của thiếu nữ.

Thượng Ất bản năng mở dị năng cảm giác, trước mắt hấn xuất hiện từng quả cầu ánh sáng màu đỏ rực. Đúng như Thượng Ất suy đoán, trong mỗi trái đào biến dị ẩn chứa năng lượng sinh vật cực kỳ phong phú, lượng đầy đủ còn hơn năng lượng tinh hạch bình thường.

Thượng Ất lăm bắm:

“Thứ này là bảo bối . . .”

Hấn cầm trái đào sát mũi, mùi trái cây thơm mát mê người ập vào mặt, mùi ngọt tận xương làm hấn nuốt nước miếng. Thượng Ất cố nén xúc động không một hơi nuốt trọn trái đào.

Thượng Ất không ăn trái đào ngay còn vì một lý do khác, Lý Hải đã lấy lại lý trí từ khoái cảm tình dục, khuôn mặt ngạc nhiên nhìn hấn, bộ dạng ngây ngốc như con chó ngu, mắt trân trân tràn đầy khó tin nhìn hấn.

Thấy Lý Hải trợn to mắt xanh lè như sói hoang, Thượng Ất thản nhiên gật đầu nói:

"Anh là Lý Hải đúng không? Xin lỗi đã quấy rầy chuyện tốt của anh, tiếp tục đi, tôi hái đào xong sẽ đi."

Thượng Ất vươn tay hái xuống một trái đào to đỏ hồng từ cành cây cao hai mét, bỏ trái vào bao, từng trái đào biến dị vừa to vừa đỏ không ngừng biến

mất trong ba lô của hắn, Lý Hải nhìn mà da đầu thít chặt.

Lý Hải tức giận quát:

“Dừng tay! Bà nội nó, mày vào bằng cách nào? Tao nói mày dừng tay, đừng hái trái đào của tao nữa!”

Thượng Ất chuyên chọn hái trái đào to đã chín, trái tim Lý Hải như bị kim đâm chảy máu.

Thượng Ất thản nhiên nói:

“Thì đi bình thường, à, anh muốn hỏi tại sao mấy người ở bên ngoài không ngăn tôi lại? Thì giống như anh thôi, họ bận nằm trên bụng đàn bà, không rảnh ngăn cản tôi.”

Thượng Ất lại thuận tay hái trái đào biến dị to, mới một lát trong ba lô của hắn đã chứa đầy, trên cây đào biến dị vẫn còn nhiều trái đào to hồng phấn.

Thấy bộ dạng ung dung của Thượng Ất khiến Lý Hải không tấn công ngay, hét to ra ngoài cửa kêu gọi trợ thủ:

“Bà nội nó! Lượng Tử, Vô Dư, tụi mày lăn vào đây cho bố! Hang ổ bị người bưng tới nơi mà còn hì hục hưởng thụ trên bụng đàn bà!”

Lý Hải thuận tay chộp quần mặc vào, cầm cây gậy sắt thô cỡ cánh tay đặt bên giường lên, chậm rãi đi tới.

Ngoài phòng truyền vào giọng ồm ồm, một cái đầu to lắc lư thò vào lều cỏ:

“Đến đây, tụi em tới rồi đây anh Hải. Bà nội nó, đưa nào mù mắt tới gây sự? Có phải đám người Lý Cát Hải không? Mấy ngày nay đã thấy chúng nó lén lút thập thò, ngứa da đây mà!”

Thấy đầu to vào phòng, Lý Hải hơi bình tĩnh lại:

“Tổ cha mày, mày làm gì ở bên ngoài hả Lượng Tử? Để người ta vào ổ của bố!”

Đầu trọc tên Lý A Lượng, biệt danh Lượng Tử, là em họ bà con xa ở quê Lý Hải, sau khi tận thế đến, Lượng Tử luôn đi theo Lý Hải, xem như người thân duy nhất của gã.”

“Gì vậy anh Hải? Thằng ranh nào chọc giận anh, yên tâm, có Lượng Tử này ở đây bảo đảm làm thằng đó quỳ xuống đất liếm ngón chân của anh, năn nỉ xin tha!”

Sau Lý A Lượng lại có một người bước vào phòng.

Thượng Ất nhìn theo tiếng, một người đàn ông cao to mặt hung dữ xách dao bầu gị sét vào phòng, thân thể vạm vỡ hơn trâu đực làm lều cỏ nhỏ hẹp càng chật chội.

“Là thằng này, đệt, bố đang làm việc, không biết nó chui từ đâu vào hái trái đào. Nếu tao không sớm phát hiện thì trái đào trên cây đều bị hăn trộm hết!”

Thấy cánh tay phải có mặt đồng đủ, trái tim treo hoàn toàn chui xuống bụng Lý Hải. Trong hơn mười đàn em của gã thì Lý A Lượng, Vò Dừa đánh giỏi nhất. Đặc biệt là Vò Dừa, người đàn ông Đông Bắc này cánh tay chắc khỏe, khi xung đột với công nhân trạm xe một mình gã đánh tàn phế mười mấy người, khủng bố như gấu đen hình người.

Lý A Lượng tiến lên một bước, khi thấy nửa khúc súng lộ ra bên hông Thượng Ất thì cảnh giác đứng tại chỗ:

“Này nhóc, nhìn mày lạ mặt, lẫn lộn ở đâu? A, mày có súng?”

Thượng Ất không trả lời mà hỏi lại:

“Tôi là ai không quan trọng, anh tên Lượng Tử đúng không? Có ba lô to chút không?”

Thượng Ất như không thấy vũ khí trong tay đám người Lượng Tử, hăn công ba lô căng phồng quét mắt trong phòng tìm cái bao khác có thể đựng trái đào.

Lý A Lượng bản năng trả lời:

“Ba lô gì? Trong góc phòng có túi da rắn . . . khoan, mày hỏi cái này làm gì? Mày định hái trái đào tiếp?”

Lý A Lượng chợt giật mình nhận ra điều gì, quê quá hóa giận giờ dao bầu chỉ vào Thượng Ất, quát lớn:

“Mày! Tưởng mình có súng thì ngon hả? Có tin bố cầm dao vẫn có thể chém mày ngay cả má mày cũng không nhận ra?”

Thượng Ất như không nghe thấy tiếng quát mắng, vẻ mặt vui mừng bước nhanh đến góc tường:

“Thật sự có túi da rắn, chắc có thể chứa hết.”

Hắn cầm túi da rắn lên, xoay người đi tới gần cây đào biến dị.

Lý A Lượng bị lơ đẹp không thể kiềm nén cơn giận được nữa:

“Tổ cha mày, bố đang nói chuyện với mày! Cuồng hả mày, tao chém chết!”

Thấy Thượng Ất đưa lưng về phía mình, khóe môi Lý A Lượng cong lên lạnh lùng, giờ dao bầu chém vào sau đầu Thượng Ất.

Đoàng!

Vang tiếng súng nổ, phòng tràn ngập mùi thuốc súng gay mũi.

Lý A Lượng ngơ ngác nhìn Thượng Ất vẫn không quay đầu lại, cúi đầu nhìn người mình, thấy thân thể vẫn còn nguyên, dường như phát súng gần trong gang tấc chỉ là ảo giác.

Lý A Lượng bản năng hỏi:

“Mày mới nổ súng bắn tao? Tại sao tao không bị gì?”

Không hiểu sao Lý A Lượng cứ cảm thấy mình không né thoát phát súng vừa rồi, nhưng nhìn trên người thì không có dấu hiệu trúng đạn, chuyện gì đây?

Vỏ Dưa, Lý Hải đứng một bên kinh khủng nhìn Lý A Lượng, tay chỉ trên đầu gã, hét to:

“Lượng Tử, đầu của mày!”

“Đầu của tao? Đầu tao thế nào? A! Đầu của tao? Sao đầu tao không có nắp!?”

Đầu không có nắp nói theo tiếng quê Lượng Tử là bị người ta đập bể đầu, xóc sọ não. Lý A Lượng giơ tay vuốt cảm nhận rõ một miếng sọ não to cùng với da thịt, tóc biến mất, bàn tay gã có thể chạm vào tổ chức óc mềm.

Chương 175: Kêu vợ nhà chú

Thượng Ất quay đầu liếc Lượng Tử lộ ra mảng lớn não trong sọ, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng nói:

“Vì túi da rắn nên phát súng này xem như cảnh cáo mày, lần sau còn như vậy nữa sẽ bắn nát đầu mày!”

Trong vòng nửa giây rút súng, bắn, cắm súng vào, đối với Thượng Ất thì giết người thường như Lượng Tử chỉ cần lãng phí một, hai giây, không khác gì bóp chết sâu nhỏ ven đường.

Nhưng hôm nay tâm tình của Thượng Ất khá tốt, trái cây chín trên cành nhiều hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều, nhiều cỡ mấy trăm trái. Chỉ cần thuận lợi mang mớ đào này về căn cứ sẽ giảm bớt vấn đề thiếu thức ăn, giải quyết luôn khó khăn luôn ẩn giấu trong lòng hắn: Tăng thực lực cho mẹ con Trần Phóng.

Từ tận thế đến nay vì được tề hoạt hoa nên người bên cạnh Thượng Ất hoặc nhanh hoặc chậm vững vàng bước trên con đường biến hóa, người phụ nữ tùy tiện như Đỗ Giai Tuệ cũng tiến hóa ra năng lực thần kỳ như vậy kiến.

Chỉ có mẹ con Trần Phóng, liên tục dùng nhiều ống được tề hoạt hóa mà vẫn không tiến hóa ra năng lực đặc biệt gì, các hạng tổ chất thân thể không thay đổi. Thượng Ất rất bất đắc dĩ với điều này.

Lùi một vạn bước, nếu nói thiên phú thể chất của Trần Phóng rất bình thường, không thể nhờ cậy được tề hoạt hóa kích thích thân thể tiến hóa nhưng đến nay Thượng Nhạc Nhạc vẫn không có dấu hiệu tiến hóa thì vô lý.

Trong người Thượng Nhạc Nhạc chảy dòng máu của Thượng Ất, sau khi hãn dùng được tề hoạt hóa thì phản ứng cực kỳ rõ rệt, nếu không phải đêm đó bị tiến sĩ L cường ép rút dịch nguyên thủy sâu A Mễ Ba thì hãn đã sớm tiến hóa ra dị năng thần kỳ nào đó. Tại sao con trai Thượng Nhạc Nhạc của hãn không có biến hóa gì?

Thượng Ất không cho phép con trai giữ mãi thân phận người bình thường, nên hãn phải tìm mọi cách thay đổi tình huống của con trai. Thượng Ất tạm đổi kế hoạch, khẳng khẳng yêu cầu nhóm Đồ Kiều Kiều dẫn hãn tìm cây đào biến dị cũng vì vậy.

Trái đào biến dị đối với Thượng Ất là thứ có thể thay đổi vận mệnh vợ con mình, không thể bỏ qua. Nhưng đám người Lý Hải hiểu sai về quyết tâm của Thượng Ất. Lý A Lượng ôm đầu gào thét, Lý Hải đã gọi hết tay đầm ngoài phòng, có khoảng mười hai, mười ba người đàn ông mặt hung dữ, vóc dáng vạm vỡ kéo vào.

Thấy mọi người bao vây Thượng Ất, Lý Hải bớt căng thẳng hơn chút:

“Thằng kia, Lý Hải này là người phân rõ phải trái, mày có súng, mày ngon, tao không nói gì được. Nhưng trong khẩu súng của mình nhiều nhất có mười mấy phát đạn, toa không tin mày có thể giết hết bọn tao trong một giây!”

Trong Hoa quốc, súng ống là vũ khí bị quản lý nghiêm khắc, Lý Hải có sức lực khủng bố nhưng gã không nắm chắc một mình có thể chiến thắng Thượng Ất cầm súng.

Nhưng bây giờ thì khác, toàn bộ người của gã kéo vào, không gian trong lều cỏ nhỏ hẹp, phe gã cùng xông lên thì dù đối phương có gan nổ súng cũng không thể giết hết cả đám trong vài giây.

Hơn nữa Lý Hải còn một đòn sát thủ, gã dựa vào trái đào biển di người đầy sức lực kinh khủng, có thể trong vòng một giây ném gậy sắt trong tay bay như đạn pháo vào đối thủ. Lý Hải rất tự tin vào chiêu này, ba ngày trước gã dùng chiêu đó giết một công nhân trạm xe muốn giành lại vợ mình.

Người đó chết rất thảm, Lý Hải ném gậy sắt cách hơn mười mét đâm xuyên qua lưng người đó bay ra trước ngực, trái tim bị đâm nát. Từ đó Lý Hải biết rằng đã không phải người bình thường, trong phạm vi mười mét gậy sắt của gã hầu như có thể đâm thủng bất cứ sự vật gì, bao gồm tường đất dày nửa mét.

Lý Hải đang cần một cơ hội, chờ Thượng Ất thả lỏng cảnh giác sẽ là lúc gã giết chết hẳn.

Nghĩ đến đây Lý Hải ưỡn ngực, lớn tiếng nói với Thượng Ất:

“Nên chúng ta hãy ngồi xuống nói chuyện, mày muốn trái đào cũng được, kêu tao một tiếng anh Hải, sau này mày là anh ba của chúng ta, thích ăn đào thế nào đều được.”

Vỏ Dưa ở bên cạnh bất mãn kêu lên:

"Anh Hải, nó suýt giết A Lượng, không thể để nó được lợi như vậy!"

Vỏ Dưa với cơ bắp đầy nảo không rõ tại sao Lý Hải tỏ ra yếu thế với Thượng Ất, càng không hiểu Lý Hải nháy mắt ra hiệu với gã.

Lý Hải hung tợn lườm Vỏ Dưa:

“Câm mồm, Lý Hải này là người làm chuyện lớn, anh em này nhìn dáng vẻ nông nghênh, tài giỏi hơn người, sao không thể làm anh em với tao?”

Lý Hải quay đầu tiếp tục khuyên Thượng Ất:

"Anh em, thả súng xuống trước, chuyện gì đều bàn lại được.”

Răng rắc!

Thượng Ất cắn nửa cái đào, chất lỏng ngọt ngào từ đầu lưỡi chảy vào cổ họng, vị ngọt sướng khó tả tràn ngập trong khoang miệng của hắn. Sau đó năng lượng thuần khiết chạy xuống dạ dày, thấm nhuần thân thể hơi đói khát vì chạy nhanh.

Thượng Ất phớt lờ nhóm người Lý Hải, hắn hét hướng bụi cỏ rậm rạp một góc lều cỏ:

“này, ra đi đừng trốn, quá nhiều trái đào, một mình tôi không lấy hết được!”

Lát sau vẻ mặt Lê Á lúng túng ôm Đồ Kiều Kiều đi tới bên Thượng Ất ngay trước mặt bao người, dùng ánh mắt hờn dỗi có thể giết chết người lườm hắn. Lê Á xấu hổ trông dụ dỗ còn hơn mấy trái đào biến dị.

Khi Thượng Ất lén chạy vào lều cỏ thì Lê Á dựa vào công năng tàng hình của vòng tay chiến thần đi vào theo. Nhưng Lê Á không ngờ đụng phải cảnh Lý Hải chu mông nằm trên người phụ nữ, nếu Thượng Ất không nhanh tay lẹ mắt bịt miệng cô ta chắc đám người Lý Hải đã phát hiện ba người từ lâu, càng miễn bàn cho hắn thời gian ung dung hái đào.

Thượng Ất phớt ánh mắt của Lê Á, nhét túm da rắn vào ngực cô ta:

“Cầm túi da rắn đựng đào mau lên, lát nữa tôi còn phải đi xưởng thiết bị công nghiệp quân sự thu gom tài liệu.”

Ngón tay hắn vô hình quét qua cặp ngực tròn của Lê Á, đám người Lý Hải nuốt nước miếng ừng ực nhìn.

Lý Hải mở to mắt Lê Á, cặp mắt dê ước gì nuốt sống cô ta:

“Mợ nó, gái đẹp hạng nhất! Khuôn mặt nro này, cặp ngực bự này, chân trắng dài, mông to . . . bà nội nó, sao bố không biết trong phòng giấu gái xinh như vậy?”

So với hai cô gái chết lạng nằm trên giường, Lý Hải chưa hưởng thụ gái nước ngoài đã bị sắc đẹp của Lê Á chinh phục ngay.

Bố ngủ nhỏ này chắc rồi, cô ta là của bố, không ai được cướp với bố!

Lý Hải nuốt nước miếng, miễn cưỡng tỉnh táo lại nhìn sang Thượng Ất, giọng hơi khàn nói:

"Anh em, đây là vợ của chú phải không? Chậc chậc, đẹp quá. Kêu vợ nhà chú ra có phải vì đã đồng ý đề nghị của tao? Vậy mới đúng, sau này chúng ta là người một nhà, của tao là của chú, của chú là của tao. Cô vợ của chú em kia ời, tên cô là gì? Xưng hô thế nào . . . a!"

Không biết Lý Hải lấy đâu ra can đảm, nhìn Lê Á cao hơn mình cần một cái đầu, ma xui quỷ khiến định sờ tay cô ta. Lý Hải bỗng thấy đau nhức, gã vung tay, phát hiện tay phải cháy đen từ bao giờ.

"Người xấu, không được đụng vào chị Lê Á! Tôi đốt chết ông!"

Chương 176: Nào, chém vào đầu tao này!

Khuôn mặt trắng trẻo của Đồ Kiều Kiều tràn ngập tức giận, cô bé như con vẹt nhỏ che trước mặt Lê Á, dùng cánh tay non nớt bảo vệ cô ta. Một đúm lửa màu lam chậm rãi tan biến giữa ngón tay Đồ Kiều Kiều, cô bé còn quá nhỏ, lửa màu lam rời khỏi tay chỉ có thể thiêu đốt vài giây, không thể tạo thành tổn thương trí mạng cho Lý Hải.

Lý Hải cảm nhận bàn tay đau thấu óc, mặt gã dữ tợn giờ gậy sắt đập xuống:

"Con bé chết tiệt, mày dám đốt lửa tao? Tao sẽ nướng chín ăn thịt mày!"

Lý Hải không nhận ra Đồ Kiều Kiều dùng dị năng hệ lửa tấn công mình, gã tưởng đây là trò vặt của trẻ con.

Đồ Kiều Kiều không nương tay với con nít như Đồ Kiều Kiều, lúc thấy cây đào biến dị thì gã có thấy bảy bé gái nằm dưới gốc cây. Lý Hải lại gần kiểm tra, thấy bốn xác người đã mục rữa, phần thân thể dán đất bùn bị rễ cây đào màu trắng bò đầy, hiển nhiên cây đào đang phân giải, hấp thu xác của

chúng. Ba cô bé khác may mắn hơn, địa điểm hôn mê cách cây đào hơi xa, nhưng chìm trong trạng thái hôn mê, người còn mềm nhưng không tỉnh lại.

Lý Hải tà ác vẩy bắn ba bé gái, từ thân thể đến từ chi, hưởng dụng từ trong ra ngoài sau đó ném cho đàn em Lý A Lượng và Vô Dừa, mỗi khi ba cô bé lần lượt tắt thở, bị chôn dưới gốc cây đào, mãi mãi biến mất khỏi cõi đời.

Thượng Ất lạnh lùng nhìn Lý Hải, mắt lóe tia sáng chết chóc:

“Dừng tay! Mày dám đụng vào một sợi lông của con bé là bố bẻ gãy từng khúc xương trên người của mày!”

Thượng Ất nhìn Đồ Kiều Kiều, dịu giọng nói:

“Còn bé nữa, nhớ kỹ đối với thứ rác rưởi này lần sau đừng đốt tay, đốt nát đũng quần của hã mới đúng.”

Đồ Kiều Kiều gật mạnh đầu:

“Con nhớ rồi chú Thượng Ất, lần sau sẽ đốt đũng quần của ông ta!”

Tuy dọc đường đi Thượng Ất biểu hiện không thân thiện nhưng Đồ Kiều Kiều bản năng nghe lời của hã, vì cô bé trực giác hã thật lòng quan tâm an toàn của mình.

Thượng Ất vừa lòng gật đầu nói:

“Ừ, cô bé giỏi lắm, sau này đi theo chú.”

Bao che, trung thành, quyết đoán, tàn nhẫn, có được tiềm chất người nguyên tố mạnh mẽ, từ nhỏ đã là mỹ nhân bại hoại. Nhìn khuôn mặt Đồ Kiều Kiều đầy căng thẳng, trong lòng Thượng Ất lại dâng lên xúc động.

Kim! Mộc! Thủy! Hỏa! Thổ!

Trong tưởng tượng của Thượng Ất thì tương lai bên cạnh con trai Thượng Nhạc Nhạc sẽ có năm người nguyên tố làm bạn, không chỉ vì người nguyên tố mạnh còn vì kiếp trước người ta đồn rằng hễ ai tụ tập năm người nguyên

tổ mạnh nhất là có thể mở cánh cửa đi hướng thần giới, trở thành Tổ Thần thật sự bất tử bất diệt.

Ban đầu Thượng Ất không tin, hẳn thà tin tưởng trên đời có người ngoài hành tinh chứ không tin về giả thiết thần giới. Nhưng tận thế kéo dài ngày càng lâu, các loại sinh mệnh có năng lực mạnh lần lượt xuất hiện, Thượng Ất phải thừa nhận trên đời có nhiều thứ hẳn không biết, nhiều sức mạnh không thể hiểu thấu.

Kiếp này Thượng Ất đọc cơ hội sống lại hiếm có, làm hẳn chú ý hơn với truyền thuyết cánh cửa thần giới.

Năm người nguyên tố, từ khi thấy ngọn lửa màu lam đốt cháy thì Đồ Kiều Kiều thành nhân tuyển người nguyên tố hệ lửa tốt nhất trong lòng Thượng Ất. Bây giờ Lý Hải muốn tổn thương Đồ Kiều Kiều ngay trước mặt hẳn, Thượng Ất cảm thấy gã đang tự tìm chết.

Thượng Ất nói:

“Nghe đây, tao chỉ muốn hái trái đào nhưng bây giờ đổi ý rồi, mỗi người để lại một bàn tay thì tao xem như không có chuyện gì xảy ra.”

Thượng Ất nhặt dao xắt rau gỏi sét lên, ném cái keng xuống chân Lý Hải, ánh mắt sắc bén làm tim gã rút cái bịch.

Vỏ Dưa huênh hoang hét to:

“Ha ha ha, mày bị điên à, mày biết mình đang nói cái gì không? Muốn tay phải của bọn tao? Chỉ bằng vào cây súng nghẹt trong tay mày? Các anh em, cho nó biết sự lợi hại của chúng ta đi, để xem súng của nó mau hay dao của chúng ta nhanh hơn!”

Vỏ Dưa kêu gọi đồng bạn, vừa giơ dao bầu xông lên. Ngoài lều cỏ đột nhiên vang tiếng ồn ào, một khuôn mặt quen thuộc xông vào trước, một đám hai mươi mấy người đàn ông cầm vũ khí theo sau.

"Anh hùng, đừng sợ! Bọn tôi giúp anh bám chân người khác, mau dùng súng bắn chết Lý Hải! Coi chừng hẳn ném gậy sắt bị thương người!"

Thượng Ất sừng sốt trước đám người xông xộc vào, ngược đầu lên thấy mặt người quen:

“Ừa, là anh?”

Người đàn ông cầm xẻng, biểu tình sợ hãi là người mới này bị hấn bắt đi hỏi han, không ngờ vào phút then chốt gã dẫn người xông vào, còn tuyên bố phải giúp Thượng Ất đấu với Lý Hải.

Người đàn ông hoảng hốt nói năng lộn xộn:

"Anh hùng, tôi tên Vương Chính Dương, là sở trưởng sở bảo vệ trạm xe. Anh có súng, mau nổ súng bắn chết Lý Hải, bọn tôi sẽ không chế người khác giúp anh! Bên ngoài đều là người của chúng tôi!"

Người đàn ông trung niên tự xưng Vương Chính Dương chắc rất sợ khi đối mặt đám người Lý Hải, mấy người đàn ông theo sau gã thì biểu hiện càng tệ. Có vài người đàn ông run cầm cập, không cầm chắc vũ khí. Đám người Lý Hải thấy vậy khịt mũi cười.

Vỏ Dưa cầm dao bầu bước tới gần Vương Chính Dương, đầu trọc to đưa tới gần xẻng, khinh thường nói:

“Vương Chính Dương, xem ra lần trước đánh mày còn nhẹ, chim sẻ mà dám vỗ cánh trước diều hâu? Nào, chém vào chỗ này này, nếu bố né thì sẽ làm con của mày!”

“Vỏ Dưa, mày đừng hách, đừng có ép tao!”

“Tổ cha mày, bố ép mày đấy! Nào, chém mạnh vào đầu tao này!”

Cộp cộp cộp!

Vương Chính Dương bị Vỏ Dưa buộc liên tục thụt lùi, xẻng giơ cao mãi không chém xuống được, chỉ đành bất lực giơ ngang trước ngực, đứng như trời trồng trước cái đầu trọc bóng lờng của Vỏ Dưa.

Thấy Vương Chính Dương không dám xuống tay, Vỏ Dưa vừa lòng sờ đầu trọc của mình, phun đàm đặc hương Vương Chính Dương:

“Một đám rác rưởi nhát gan còn dám kéo đến góp vui, phi!”

Không ngờ một ông già hơn năm mươi tuổi sau lưng Vương Chính Dương đột nhiên xông ra, chém xẻng xuống, cái đầu Vô Dừa phát ra tiếng nổ lớn.

“Là ông Triệu, Triệu Đức Thành ra tay! Ông ta dám dùng xẻng đập người!”

“Phải không? Chém chết người chưa? Nhóm . . . nhóm Lý Hải có nổi điên giết hết chúng ta không?”

Sau lưng Vương Chính Dương rộ lên tiếng ồn ào, mọi người chỉ vào ông già đã ra tay, lời nói khâm phục sự can đảm của ông ta, lo lắng cho phe mình. Không ai chú ý Triệu Đức Thành mặt trắng bệch đối mặt Vô Dừa và con dao bầu trong tay gã.

Phập xoẹt!

Hai tiếng vang ngắt ngang cuộc thảo luận của mọi người, Vô Dừa mặt dữ tợn một nhát da ochém đứt nửa bên cổ của Triệu Đức Thành ngay trước mặt hai mươi mấy người Vương Chính Dương. Xác chết ngã xuống đất, để lại mùi máu ngạt phòng.

"A! Bọn họ giết ông Triệu! Nguy rồi, bọn họ lại giết người, chạy nhanh!"

Tiếng người ồn ào như cái chợ, hai mươi mấy người đàn ông cầm xẻng chạy tứ tán, rất nhanh chỉ còn mình Vương Chính Dương mặt trắng bệch cô đơn đứng trong phòng.

Chương 177: Nhân tài chuyên nghiệp

Lệ Á nhìn đám người chạy mất dép, câm nín xì cười:

"Đám người này . . . tới để tấu hài à?"

Vỏ Dưa cố gắng tạo ra bầu không khí nặng nề bị tiếng cười khê của Lệ Á xua tan hết.

Vỏ Dưa cười dâm đến gần:

“Em gái, cười đẹp lắm, lại cười một cái cho anh xem. Bé yên tâm, anh mình đây gân thép xương sắt, cậu nhỏ cứng còn hơn gậy sắt, lên giường bảo đảm cho em sướng lên mây, mạnh hơn thằng chồng bù nhìn rơm chỉ có cái mã này của em nhiều. Nếu em không tin thì nhìn đầu của anh này, xứng còn không chém đứt được.”

Vỏ Dưa chỉ vào đầu to của mình, cố gắng thể hiện sự dũng mãnh trước mặt Lệ Á.

Lệ Á bỗng mở miệng hỏi:

“Trông giống mai rùa nhỉ, đầu của anh có cứng như mai rùa không?”

Vỏ Dưa sửng sốt.

Không ngờ Lệ Á nói tiếp:

“Tôi vốn định hình dung đầu của anh là trứng rùa, nhưng tôi nghĩ đầu anh to hơn trứng rùa nên hình dung bằng mai rùa. Thượng Ất, tôi nói có đúng không? Nói vậy không có từ nào sai chứ?”

Không sai, quá đúng!

Thượng Ất cười khen ngợi với Lệ Á, giơ ngón tay cái lên đung đưa. Cô gái Lệ Á này bình thường hơi trẻ trâu một chút nhưng vào phút then chốt cái miệng thật độc, đầu to của Vỏ Dưa khá giống mai rùa vừa cứng vừa hôi.

Vỏ Dưa vừa nói vừa liếc qua Lý Hải đứng một bên:

“Bà nội nó, mày dám giễu cợt tao? Nói thật cho mày biết, sau khi ăn trái đào này thì bố mình đồng da sắt, không sợ dao rựa! Mày có ngon thì buông súng xuống, hai ta đấu tay đôi, thắng thì mày lấy hết trái đào, chịu không hả?

Lý Hải gật đầu hiểu ý.

Đấu tay đôi? Đấu cái con mắt!

Thượng Ất mà buông súng xuống là đám người Lý Hải mặc kệ quy tắc giang hồ gì đó, tập thể xông lên chém Thượng Ất thành thịt vụn. Đầu năm nay miễn có thể sống tiếp thì dùng thủ đoạn gì cũng không quá đáng, đồ ngốc mới tin tưởng cách cư xử thời xưa.

Thượng Ất nhẹ nhàng lấy cái xẻng trong tay Vương Chính Dương:

“Vương Chính Dương, cho mượn cái xẻng của anh một chút.”

Thượng Ất xoay người bước tới trước mặt Vô Dừa, bình tĩnh nói:

“Tôi sẽ dùng nó.”

“Dùng nó? Ha ha, mày bị ngu à? Mấy người nhìn này, thằng kia đúng là ngu, tao . . . phụt!”

Vô Dừa đang khoác lác nói chuyện với đám người Lý Hải thì bỗng thấy trời đất quay cuồng, bốn phía không ngừng chao đảo, mọi thứ trong tầm mắt thành bóng chông, giống như gã đột nhiên già thành sáu mươi tuổi.

“Vô . . . Vô Dừa! Mặt của mày!”

Lý Hải kinh khủng nhìn mặt của Vô Dừa, từ trán dọc xuống cằm là một vết đỏ dài chia mặt gã thành hai phần, a không, không phải mặt mà là nguyên cái đầu.

Ở trước mắt bao người, cái đầu to của Vô Dừa dần tách làm hai, nửa trên trượt dọc theo mặt cắt ngay ngắn rồi rơi cái bẹp xuống đất, một con mắt kỳ dị chớp mắt với đám người, làm nhóm Lý Hải nhìn mà da đầu tê dại.

“Mày . . . mày . . .”

Giọng Lý Hải run run bày ra nỗi kinh hoàng trong lòng, mới rồi gã không thấy Vô Dừa bị giết như thế nào. Trong trí nhớ của Lý Hải thì rõ ràng

Thượng Ất tùy tiện giơ xẻng lên, giây sau đầu to cứng còn hơn đá hoa cương của Võ Dư bị đứt làm đôi.

Vương Chính Dương kích động hét lên:

“Mày cái con khỉ! Anh hùng! Quả nhiên Vương Chính Dương này không nhìn lầm, anh cũng là người dị năng đúng không? Tốt quá, đám súc sinh Lý Hải rốt cuộc gặp báo ứng rồi!”

Trong mắt Vương Chính Dương tràn ngập sung sướng vì trả thù lớn, nhưng giây sau mặt gã buồn bã, vì gã nghe Thượng Ất nói.

“Lý Hải, lời tôi đã nói vẫn giữ, tự chặt một tay, tôi tha cho mấy người con đường sống.”

Lý Hải kiềm nén lửa giận, hỏi:

“Tại sao không giết bọn tao?”

“Vì mấy người chăm sóc cây đào biến dị giúp tôi rất tốt, không bị loại người chó mèo gì hái mất. Chỉ bằng vào một điều này thì tha mạng cho mấy người cũng không sao.”

Thì ra là vậy, mặt Lý Hải lộ vẻ hiểu ra. Gã luôn thắc mắc tại sao Thượng Ất có thể nổ súng bắn chết mình nhưng vì sao hắn không làm như vậy, giờ sự thật đã rõ ràng, hóa ra là cây đào đã cứu mạng gã.

Lý Hải cầm gậy sắt, đôi tay thâm gồm sức mạnh, mồ hôi lạnh từ từ chảy dọc xuống cổ của gã:

“Nếu tao không đồng ý thì sao?”

Thượng Ất mỉm cười nói:

“Không chịu hả?”

Giây sau Thượng Ất biến mất. Lý Hải thâm la hồng rồi, tay bản năng ném gậy sắt tới trước.

“Lý Hải, lần này ra ngoài làm công phải nhớ lấy thứ mình đáng lấy được, còn không phải của con thì đừng ham muốn. Cha và mẹ của con đã lớn tuổi, không thể chăm sóc cho con, ra khỏi nhà đi phiêu bạt bên ngoài nhớ hãy giữ bốn phận làm người . . .”

“Cha ơi, con . . . con sai rồi, con rất muốn trở về bên cạnh cha và mẹ để hiếu thảo . . . A, tay của tôi!”

Trong bóng tối, Lý Hải bỗng mở bừng mắt ra, khoảnh khắc vừa rồi gã như trở về mười mấy ngày trước, nhưng cổ tay và đôi chân đau nhức kéo gã quay về hiện thực.

Lý Hải ngược đầu lên, thấy Thượng Ất đang giẫm mạnh lên lưng mình, cánh tay phải ném gậy sắt thì lẳng lạng nằm dưới đất cách mấy mét, song song với xác chết của Vô Dừa.

Thượng Ất lẩm bẩm:

“Sức lực khá lớn, ngang ngửa Long Ba trước khi tăng sức mạnh, xác định là người biến dị loại sức mạnh. Đáng tiếc cây đào bị gậy sắt thô như vậy cắm vào thì chắc không sống được. Thôi kệ, vốn không định giữ cái cây này lại, dọn dẹp rồi đi thôi.”

Từ đầu đến cuối Thượng Ất không thèm nhìn Lý Hải cái nào, nhưng hẳn biết khoảnh khắc vừa rồi hẳn chẳng những chém đứt cánh tay phải của Lý Hải, còn cắt đứt gân hai chân, gã đã bị phế, dù hẳn không giết gã thì e rằng gã không sống qua mấy tiếng.

Lý Hải nằm sấp dưới đất, đôi mắt tuyệt vọng nhìn Thượng Ất:

“Tại sao . . . tại sao đối xử với tao như vậy? Là tao phát hiện cây đào, tao không đưa cho mày có gì sai?”

Thượng Ất bình tĩnh nói:

“Không sai gì cả, là anh phát hiện cái cây, nhưng giàu là có tội, anh cảm thấy mình có tư cách chiếm hữu nó không?”

Hắn lấy túi da rắn và ba lô, kêu Lệ Á cùng đi.

Vương Chính Dương ngăn Thượng Ất lại, biểu tình khùng hoảng nói:

“Chờ đã, xin hỏi có thể mang tôi đi cùng được không? Tôi có thể cầm trái đào cho anh, tôi còn biết nấu cơm, dọn dẹp vệ sinh. Mang tôi theo với, tôi không muốn sống chung với đám người hèn nhát ngoài kia nữa.”

Thượng Ất lạnh lùng nói:

“Anh cảm thấy tôi thiếu một người đàn ông trung niên làm vú em sao? Nghĩ tình mới rồi anh định giúp tôi nên tôi tha thứ cho lần này, tránh ra, tôi còn phải đi tìm vật liệu xây dựng quan trọng nữa, nếu còn dây dưa thì đừng trách tôi không khách khí!”

Vương Chính Dương vỗ ngực, nói nhanh như sợ Thượng Ất không cho mình cơ hội nói chuyện:

"Vật liệu xây dựng? Anh định xây nhà? Vậy chắc chắn sẽ cần đến tôi, tôi biết nhiều kỹ thuật lắm, sưởi ấm làm lạnh, làm nền, điện nước ống cống, điện tử hàn đồ, thông gió, lắp đặt đủ thứ hết.”

Thượng Ất nhìn Vương Chính Dương, mắt dăng lên mong đợi:

“Anh biết làm hết? Vậy anh biết làm lô-cốt tận thế không? Loại căn cứ ngầm có thể ngăn hạch vỡ tấn công.”

Mấy ngày qua Thượng Ất luôn phát rầu vì không đủ người xây lô-cốt. Long Ba cực kỳ không đáng tin, ban đầu hứa cung cấp nhân viên kiến trúc chuyên nghiệp cho hắn nhưng rồi không mang theo ma nào đến. Nên trừ việc giải quyết nhiều vật liệu xây dựng ra, vấn đề lớn thứ hai là Thượng Ất nhức đầu là nhân tài chuyên nghiệp về mảng này.

Nhưng bây giờ Vương Chính Dương nói với Thượng Ất rằng gã biết hết nhiều chuyện, làm lòng hắn hơi mong đợi. Không lẽ mình may mắn vậy sao? Chẳng những tìm được trái đào biến dị còn thuận tìm gặp nhân tài về kiến trúc?

Chương 178: Trái đào trong hốc mắt

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

“Chỉ biết sơ một chút, trước khi làm người phụ trách chỗ bảo vệ thì tôi từng làm ở mỗi ngành nghề một lúc, nên hơi quen thuộc kiến trúc đặc biệt. Nhưng tôi chưa từng nghe về lô-cốt tận thế, cụ thể thì phải xem bản vẽ mới quyết định được.”

“Ồ, vậy à. Thôi được, anh tạm theo tôi, nếu may mắn sống sót thì tôi cho anh cơ hội phô bày năng lực. Ok, tất cả hãy công trái đào lên, giờ chúng ta đi.”

Thượng Ất không muốn phí nhiều thời gian ở đây, hắn cần chạy tới xưởng công nghiệp thiết bị quân sự trước lúc trời tối, cũng là nơi đánh dấu gần chỗ này nhất trên bản đồ.

Nhưng khi bọn họ công mấy túi đào biến dị chuẩn bị ra lều cỏ thì đột nhiên bị một đám người chặn đường.

“Khoan đã, mấy người không được đi!”

Cầm đầu nhóm người chặn đường là một người đàn ông cao to vạm vỡ, vì lâu không cạo râu nên vừa bẩn vừa rối như lông đen lợn rừng. Thấy Thượng Ất đi ra trước, người đàn ông như lợn rừng biểu tình hơi căng thẳng nhưng không lùi bước, đứng che giữa đường.

Mặt Vương Chính Dương đỏ rần vì giận, quát lớn:

“Ừa? Là Chu Đại Tráng, mấy người muốn làm gì? Tại sao cản đường?”

Vương Chính Dương quen với người đàn ông lợn rừng chặn đường, đó là một trong các công nhân trạm xe, Chu Đại Tráng. Lúc trước Vương Chính Dương dẫn người đi tìm Lý Hải liễu mạng, Chu Đại Tráng la to giọng nhất, cũng chạy mau nhất. Không ngờ tên này mới bị Lý Hải hù chạy mất dép giờ

kéo người lộn ngược về chặn đường Thượng Ất, làm Vương Chính Dương không biết nên nói cái gì.

Giọng Chu Đại Tráng gay gắt nói, ánh mắt đầy tham lam liếc trái đào sau lưng Thượng Ất:

“Vương Chính Dương, khoan nói về tôi, hãy nói về anh trước. Mấy người công mớ đào này tính đi đâu?”

Vương Chính Dương bực tức quát:

“Mắc mớ gì tới mày? Lúc bố tìm Lý Hải liều mạng thì mày núp ở xó nào? Nói cho mày biết, Lý Hải đã bị vị anh hùng này giết, anh ta là ân nhân cứu mạng của chúng ta!”

Vương Chính Dương lờ mờ đoán ra lý do Chu Đại Tráng dẫn người chặn đường, thẳng này vì trái đào biến dị sau lưng Thượng Ất.

"Ân nhân? Ân nhân cái con khi! Nếu không phải vì giúp hăn thì lão Triệu sẽ chết thảm vậy sao? Tao thì thấy là hăn nợ bọn tao, nợ một cái mạng chưa trả, các anh em thấy có đúng không?"

“Mày nói đúng, lỗi tại hăn nên lão Triệu mới bị chém chết, hăn phải chịu trách nhiệm toàn sự kiện!”

“Đúng, hăn phải chịu trách nhiệm! Không thể để hăn đi, hăn phải bồi thường cho chúng ta! Đền bằng trái đào, giao đào ra!”

Tiếng người la hét sôi sục, mấy chục người đàn ông sau lưng Chu Đại Tráng kêu gào, thanh thế như sóng lớn đổ ập vào nhóm Thượng Ất. Đồ Kiêu Kiêu sợ hãi cố vùi người vào ngực Lê Á.

Vương Chính Dương giận run người:

“Đám súc sinh thấy lợi sáng mắt này, nếu không nhờ tiên sinh Thượng Ất đánh chết Lý Hải thì cả đám có thể đứng đây nói ngược nói ngang được không? Các người không biết cảm ơn, chỉ chăm chăm muốn lấy đào, đào cái đầu mày! Đào là của bọn mày sao!?”

Đám người này đều là đồng sự của gã, có vài người thường ngày quan hệ tốt với gã, nhưng bây giờ bọn họ trở mặt còn nhanh hơn lật sách. Bọn họ vì trái đào biến dị mà bẻ cong sự thật, cứng rắn chụp mũ Thượng Ất là hung thủ giết người, chọc Vương Chính Dương tức bể phổi.

Chu Đại Tráng âm hiểm nói:

“Vương Chính Dương, anh cứ bênh thẳng kia, không lẽ được đút lót cái gì rồi? Để tôi đoán xem trong ba lô của anh có cái gì . . . phòng to như vậy, không lẽ là đào biến dị?”

Chu Đại Tráng tiến lên, tay cầm mâu dài bén đâm vào ba lô của Vương Chính Dương, mùi trái cây thấm vào ruột gan làm biểu tình của mọi người trở nên say mê.

Đúng là trái đào!

Đám người sau lưng Chu Đại Tráng xúm lại, dục vọng với đào biến dị làm bọn họ mất lý trí, càng cố ý quên bộ dạng chết thảm của Lý Hải.

“Phản đồ! Vương Chính Dương, uống công tao xem mày như bạn bè vậy mà mày giúp đỡ người ngoài lén trộm đào của bọn tao, thứ mặt dày vô sỉ, bố đánh chết mày!”

Tình cảm quần chúng xúc động, Vương Chính Dương chưa kịp phản ứng thì đột nhiên có bốn, năm người đàn ông vạm vỡ áp sát, cầm gậy gỗ, xẻng như thế đập xuống, xem bộ dạng thì muốn giết gã tại chỗ.

Vương Chính Dương ôm đầu, liều mạng giơ tay đỡ tấn công từ bốn phương tám hướng, cũng hét hướm một chàng trai trẻ hai mươi mấy tuổi:

“Tiểu Triệu! Tôi là anh Vương của cậu đây, cậu đã quên lúc mới vào làm việc, thiếu tiền mua nhà, là tôi cho cậu mượn hai vạn khối tiền giao chủ nhà, sao cậu có thể đối xử với tôi như vậy?”

“Xin lỗi anh Vương, anh . . . anh giúp người ngoài lén trộm đào của bọn tôi, tôi cũng hết cách rồi.”

Người trẻ tuổi do dự một chút, nhưng rồi lại giơ cao gậy gỗ đập mạnh xuống đầu Vương Chính Dương, mặt dữ tợn giống như Lý Hải đã chết.

“Thôi tôi hiểu rồi, cả đám chỉ muốn trái đào! Tôi nói cho các người biết, hôm nay dù có chết tôi tuyệt đối không giao đào cho các người! Tới đây, có giỏi thì lại đây cướp đào của bố, một xẻng chém chết hết!”

Vương Chính Dương bị tổn thương, khuôn mặt thật của đám người này quá xấu xí, lạnh lùng. Vì mấy trái đào mà bọn họ chẳng hề do dự xuống tay với bạn bè, đồng nghiệp ngày xưa.

Ha ha, đây là tận thế sao? Cái gọi là tình bạn, chính nghĩa, đạo đức . . tất cả yếu ớt như pha lê khi so sánh với ích lợi, đụng nhẹ là tan vỡ thành phần..

Thượng Ất lạnh lùng nói:

“Ồn ào đủ chưa? Một đám vừa buồn cười vừa tội nghiệp, mấy người còn không bằng Lý Hải, ít ra hắn muốn chiếm giữ cái gì cũng không lấy cớ buồn cười như vậy.”

Thượng Ất lấy một trái đào to ra khỏi bao giơ cao lên trời, chợt một bóng đen từ trên cao vụt qua, cái mỏ nhọn sắc bén mổ mạnh vào đào rồi vỗ cánh bay lên trời.

Chu Đại Tráng bị bóng đen từ trên trời giáng xuống làm sợ đứng tim:

“Cái thứ quái quỷ gì mà to dữ vậy?”

Khi Chu Đại Tráng ngược đầu nhìn lên thì tim lại đập nhanh suýt nhảy khỏi cổ họng.

Quạ, quạ đen đầy trời! Quạ lớn còn hơn kền kền bay kín trời!

Mấy ngàn con quạ thoái hóa khổng lồ xoay quanh trên trời, thường có một, hai con to gan đập cánh lao xuống đất, khi bay lướt qua trên đầu Thượng Ất sẽ mổ miếng thịt đào tươi ngon, kêu quác quác bay lượn lên trời cao.

Giọng Thượng Ất bình tĩnh vang vọng trên trời:

“Hắc Nha thoái hóa, một loại quạ thể biến dị, chuyên ăn thịt thối động vật, cực kỳ nhạy cảm với mùi máu, đôi khi đói khát sẽ tụ thành bầy săn bắt con người làm thức ăn.”

Hắc Nha thoái hóa đã ăn sạch trái đào trong tay Thượng Ất, chúng nó không ngừng bay lượn trên đầu mọi người, độ bay càng lúc càng thấp, trông như mây đen lớn bao phủ.

Chu Đại Tráng giả bộ không thèm quan tâm, lăm bắm:

“Hừ, giả thần giả quỷ, đừng nói với tao là mày biết tiếng chim, con nít mới tin.”

Mắt gã thì lảo liên nhìn trời.

“Tất nhiên tôi không biết tiếng chim, nhưng tôi biết Hắc Nha thoái hóa thích ăn cái gì nhất, loài chim thích ăn thịt thối trên thực đơn của chúng nó vĩnh viễn không thể thiếu một món ngon đó là máu người và trái đào biến dị.”

Thượng Ất vừa dứt lời đột nhiên biến mất trước mắt Chu Đại Tráng, giây sau máu phun ra, gã cảm giác đau nhức, sau đó kinh hoàng phát hiện . . . một trái đào nhét vào hốc mắt phải của mình!

Chương 179: Người của quân đội đến

Hốc mắt của con người là khối xương đặc biệt bảo vệ tròng mắt, nó không cứng như trong tưởng tượng. Người trưởng thành bình thường nếu gồng hết sức thì có thể một đấm đánh bể hốc mắt của đối phương.

Thượng Ất không dùng nắm tay mà dùng một trái đào còn xanh, trước khi chín lớp vỏ đào biến dị cứng bằng cục đá, nên khi hắc nhét một nửa trái đào vào hốc mắt Chu Đại Tráng làm gã cảm giác như đầu mình nổ tung.

“A! Mắt tôi mù rồi!”

Trái đào dính máu rớt cuộc bị kéo ra, Chu Đại Tráng kinh hoàng tiện tay ném vào đám người sau lưng mình. Mọi người cảm thấy gió tanh từ trên trời ập đến, trong đám đông rộ lên tiếng hét.

“Mặt của tôi! Đừng mổ mặt của tôi!”

“A, tai của tôi bị cắn đứt rồi! Con quạ chết tiệt, biến cho tao!”

“Chạy mau, quạ ăn thịt người! Tại sao chúng nó theo tội mình!?”

Hắc Nha thoát hóa liên tục bay lượn trên đầu đám người như đoàn tia chớp đen hình trứng, mỗi lần lao xuống sẽ rộ lên tiếng hét đau đớn, hoặc có kẻ xui xẻo bị mười mấy con Hắc Nha to quắp lên cao, tay chân và thân thể bị xé rách.

Thượng Ất nhìn một con Hắc Nha to dùng mỏ nhọn sắc bén kéo não ra khỏi hốc mắt của Chu Đại Tráng, hăn bình tĩnh nói:

“Hắc Nha thoát hóa khát máu, chuyên làm sạch thịt thối, cũng là một trong mười loài chim khủng bố khiến người trong tận thế sợ nhất. Chúng nó có hai điểm đáng sợ, khi đã tấn công thì sẽ điên cuồng không chết không ngừng, dù bạn có thể dễ dàng giết một con trong cả bầy thì cũng thua. Thứ hai, đàn chim to đơ bản này có năng lực sinh sản rất mạnh, thường một cặp Hắc Nha trong nửa năm có thể sinh sôi hàng trăm con cái, cho nên . . .”

Thượng Ất quay đầu nhìn nhóm người Lệ Á, ngữ điệu nghiêm túc nói:

“Nên hãy nhớ kỹ gặp bầy chim điên này thì đừng để nó ngửi được mùi máu, nếu không sẽ bị ăn sạch giống đám người này.”

Đồ Kiều Kiều nghiêng đầu nhìn Thượng Ất:

“Nhưng trừ Chu Đại Tráng ra những người khác không bị thương, không có mùi máu, tại sao bầy Hắc Nha thoát hóa tấn công họ? Vì sao chúng ta không bị ăn?”

Đồ Kiều Kiều không đoán ra nguyên nhân nhưng cô bé biết tình huống quái dị này chắc chắn liên quan với Thượng Ất.

Thượng Ất mỉm cười với Đồ Kiều Kiều, vừa lòng gật đầu nói:

“Vì mới rồi tôi rắc ít máu của Chu Đại Tráng lên mỗi người bọn họ, thuận tay bôi chất lỏng trái đào biến dị nữa.”

Cô bé Đồ Kiều Kiều đúng là nhân tài có thể đào tạo, có tiềm chất người nguyên tố hệ lửa hiếm có, tuổi nhỏ đã cẩn thận tỉ mỉ như vậy, sức quan sát rất nhạy bén, hiếm khi thấy đứa bé nào ưu tú như thế.

Phía nam thành phố đế đô, cạnh tòa nhà thương mại quốc tế nổi tiếng, một cây cầu vượt bê tông cốt thép cao lớn vắt ngang ngã tư đường rộng rãi. Dưới ánh nắng, thực vật loại dây leo đầy sức sống dày đặc vươn nhánh, cố gắng muốn bao trùm cây cầu to vào biển màu xanh lá cây không giới hạn.

Bất đắc dĩ là cây cầu khổng lồ vắt ngang phạm vi đông tây nam bắc gần 3000m, hoặc tòa nhà thương mại quốc tế hơn một trăm tầng, cao hơn năm trăm mét với thân thể to lớn ngoan cường chống cự thực vật xanh tận thế xâm nhập, dùng những khúc sắt thép màu xám trắng đại biểu tôn nghiêm cuối cùng của con người khiêu chiến với tận thế.

Nhưng kiến trúc khác của con người thì không được may mắn như thế.

Dưới cây cầu lớn là một ngã tư đường kiểu đĩa quay, hai bên là tiểu khu dân cư cao cấp. Trên mảnh đất tắc đất tắc vàng này từng chung cư cao hơn hai mươi mét, nhưng trong cuộc xung đột giữa người và động vật đã phá hoại hơn một nửa các nhà lầu, gai nhọn màu sắc sỡ, dây leo mọc đầy. Nhìn từ xa đa số kiến trúc chỉ có hai, ba tầng lầu là cửa sổ còn nguyên, những chỗ khác thì ngay cả đầu tường cũng bị nứt rạn, không thích hợp cho con người ở nữa.

Nơi đây biến thành một chỗ phế tích, nhưng nếu quan sát kỹ bạn sẽ ngạc nhiên phát hiện nó không yên lặng như đã nghĩ, ngược lại hơi âm ỉ, ồn ào.

Trước một khu chung cư bỏ hoang, một đội đàn ông cầm các loại vũ khí, mặt hung hãn đang đi dọc hành lang tới trước. Khi đến tầng nhà sẽ có một

người vạm vỡ bước ra đập mạnh vào cửa. Lát sau sẽ có một, hai người phụ nữ, con nít hoặc người già xanh xao vàng vọt sợ hãi ló đầu ra khỏi cửa, hai tay run run đưa ra một số thứ đồng nát.

Trước một cánh cửa, Triệu Lão Tam cực kỳ khó chịu trông một bà già sáu mươi mấy tuổi, hung hăng tát một cái:

“Bà nội nó, đây là cái gì hả? Nửa bao giấy vợ sinh cũng dám nộp lên xem như thuế sinh sống?”

Một dấu tay đỏ hằn rõ trên mặt bà già.

Một cậu bé mười tuổi khỏe mạnh kháu khỉnh đứng cạnh bà già khuôn mặt sợ hãi nói:

“Bác Triệu làm ơn đừng đánh, tim của bà nội cháu không tốt, bà không có sức ra ngoài nhật mót, chờ . . . chờ chút ông nội của cháu sẽ nhật mót về rồi gia đình cháu sẽ nộp đủ thuế sinh sống.”

Mắt cậu bé ngấn lệ nhưng cố nén không dám khóc, cậu bé biết tên trùm nhỏ của căn cứ có biệt danh Triệu Lão Tam này cực kỳ dữ dằn, nếu gã cho rằng nó khóc ồn điếc tai gã thì không chừng bà nội sẽ bị gã đánh chết.

“Ông nội mày nhật mót về nhà? Ha ha ha, thằng nhóc chưa biết gì à, đêm qua ông nội mày đi xưởng công nghiệp quân sự trộm súng bị đàn em của ngài Báo phát hiện, đánh chết tại chỗ rồi!”

Cậu bé lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt tràn mi bị bàn tay lau quẹt vội, khuôn mặt nhỏ bần tèm lem:

“Không thể nào! Ông nội nói là đi phía nam thành phố nhật mót mà, sao đi trộm súng được? Bác Triệu giỡn với cháu đúng không?”

“Xéo đi! Tao không rảnh đùa với mày! Mà ông nội của mày cũng gan quá, biết rõ xưởng công nghiệp quân sự là địa bàn của ngài Báo còn dám đi trộm súng, không biết có phải nào bị nhũn rồi không. Mày chưa thấy cảnh hiện trường thảm cỡ nào đâu, nửa người của ông nội mày bị ngài Báo đánh nát, ruột, phổi văng đầy đất, chặc chặc, coi đã con mắt.”

Nghe Triệu Lão Tam miêu tả, bà già ngã ngồi dưới đất bỗng nổi điên xông lên:

“Trời ơi, ông già, ông chết thảm quá! Tôi liều mạng với các người!”

Nhưng bị Triệu Lão Tam đạp vào ngực lăn ra xa ba, bốn mét. Khi cậu bé bò lại gần xem xét thì bà già đã thoi thóp, mắt trợn trắng tắt thở.

Triệu Lão Tam vừa nói vừa định quay người đi:

“Bà điên, dám đánh tao hả, đạp chết bà coi như hên đấy. Thằng nào lên bắt nhóc kia lại, ngày mai đưa vào đội mồi thịt làm mồi. Tổ cha nó, xui bỏ bu! Đi thôi, đến nhà kể tiếp thu thuế!”

Lúc này một người hoảng hốt từ ngoài chung cư chạy vào, ngọng nghịu hét to:

“Anh . . . anh ba! Nguy rồi, người . . . người của quân đội đến!”

Chương 180: Một đám đánh nát đầu

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Triệu Lão Tam sừng sốt, bản năng hỏi:

“Người của quân đội đến? Có bao nhiêu người? Có vũ khí hạng nặng như xe tăng không?”

“Không, chỉ có năm người đến, cầm đầu là người phụ nữ ba mươi mấy tuổi, trông khá oách.”

Triệu Lão Tam ngây người:

“Chỉ có năm người? Chẳng lẽ họ không đến lấy lại xưởng chế tạo công nghiệp quân sự?”

Triệu Lão Tam từng nghe đại ca ngài Báo nói xưởng chế tạo công nghiệp quân sự là đơn vị công nghiệp quân sự có thể gia công chế tạo vũ khí hạn nhẹ duy nhất trong phạm vi 50km ngoại ô thành phố đế đô, quân đội và thú thoái hóa đánh nhau kịch liệt, sớm muộn gì họ sẽ phái người đến lấy lại xưởng.

Nhưng ngài Báo tuyên bố sẽ không giao xưởng công nghiệp quân sự ra. Trong tận thế tuy vật chất như thức ăn, nguồn nước, thuốc men là rất quan trọng nhưng không bằng vũ khí. Có vũ khí mạnh thì họ mới sống lâu trong tận thế nguy hiểm bốn bề được, mới xui khiến người sống sót khác đi sưu tầm vật tư quan trọng, mới nắm chắc cơ hội tuyệt vời xây dựng thế lực riêng của Loan Báo trong tận thế trật tự hỗn loạn này.

Triệu Lão Tam rất phục ý tưởng đó của Loan Báo, gã tin sái cổ. Đời Triệu Lão Tam không đọc nhiều sách, nếu lúc trước không có sức mạnh lớn thì đã không lăn lộn trong đế đô nổi. Nhưng sau khi tận thế đến, gã gặp Loan Báo, người đàn ông trung niên nhỏ hơn gã mấy tuổi chẳng những cứu gã và đám anh em, sẵn sàng chia sẻ cho mọi người về tình hình của thú thoái hóa giúp tăng thực lực.

Từ giây phút đó Triệu Lão Tam cho rằng Loan Báo là người có lòng dạ rộng, chí hướng lớn. Một thủ lĩnh thoải mái mặc dưới tay biến mạnh thì khác xa loại người lòng dạ hẹp hòi, ánh mắt hạn hẹp.

Không chỉ thế, thực lực của Loan Báo cũng rất mạnh và bí ẩn.

Trong quá trình thâm tóm thế lực dân lang thang gần xưởng công nghiệp quân sự, đám người Triệu Lão Tam lần lượt đụng phải mấy đợt người chống cự khá mạnh, khó chơi nhất là một bác sĩ tên Cao Hân. Người đàn ông tự xưng là bác sĩ khoa ngoại này có dị năng từ tính rất ghê gớm, gã có thể điều khiển dao giải phẫu sắc bén đâm xuyên qua miếng sắt dày 2cm trong phạm vi năm mét, mạnh còn hơn súng ngắn quân dụng.

Nhưng khi hai bên xung đột kịch liệt, Cao Hân một đường giết tới phòng quản lý xưởng quân công định ám sát Loan Báo tại chỗ. Mọi người chợt nghe Cao Hân phát ra tiếng hét rợn tóc gáy, sau đó Loan Báo ném xác chết nát bấy từ trên lầu cao mười mấy mét xuống, tùy ý như ném bịch rác ngay trước mặt mấy trăm người.

Trải qua đợt này không còn ai dám chọc giận Loan Báo chút nào nữa. Hôm đó Loan Báo giết Cao Hân như thế nào trở thành bí ẩn trong lòng tất cả người sống sót ở khu vực căn cứ xưởng công nghiệp quân sự.

Tóm lại từ đó về sau Triệu Lão Tam xem lời nói của Loan Báo là thánh chỉ. Ngài Báo dặn đi dặn lại bốn trùm nhỏ trong căn cứ là gặp người của quân đội phải báo cho gã biết ngay, nhưng bây giờ Triệu Lão Tam không biết nên làm sao.

Đúng vậy, người của quân đội đã đến, nhưng không phải một đội rầm rộ trong tưởng tượng mà chỉ có năm người, cầm đầu còn là phụ nữ.

Triệu Lão Tam ngẫm nghĩ, nói nhỏ bên tai một thân tín. Thân tín rời đi, Triệu Lão Tam cũng đi ra.

Ngay khúc đầu đường Triệu Lão Tam đã thấy năm quân nhân:

“Đứng lại, mấy người đến đây làm gì?”

Đàn em của gã nói đúng, quan quân thủ lĩnh là phụ nữ, cao cỡ một mét bảy, không quá xinh nhưng mặc đồ rằn ri lính đặc chủng, xe máy vẫn xanh dưới thân làm nổi bật khí chất anh tũn hiên ngang đặc biệt.

Nữ quan quân nhìn phía Triệu Lão Tam thì không thèm che giấu giờ tay bịt mũi, mắt bắn ra tia chán ghét, giọng cứng nhắc nói:

“Đàn ông gì hôi quá! Chúng tôi là người của quân khu đế đô, phiên hiệu bộ đội cụ thể thì anh không có tư cách và quyền lợi hỏi. Khụ khụ khụ, hôi rình. Triệu Nghị chết tiệt, nếu không phải anh có chức quan to thì bà đây không thèm chạy tới chỗ chứa rác này bắt người giúp anh!”

Mợ nó, vênh váo dữ?

Triệu Lão Tam nhìn chăm chăm người phụ nữ này, lòng dâng lên tức giận nhưng bị gã đè xuống.

Nhìn! Tôi chống mắt xem các người có lai lịch gì!

Triệu Lão Tam nhe răng cười hỏi:

“Nếu vậy thì xin hỏi quan quân người đẹp tới đây làm gì? Đừng nói là đi lạc không thấy đường về.”

Nữ quan quân tuy đẹp nhưng Triệu Lão Tam không phải loại người hám gái, thấy gái là lê chân không nổi, nên giọng nói chất chứa trêu chọc.

Sau lưng Triệu Lão Tam rộ lên tiếng cười khà ồ:

“Đúng rồi đấy người đẹp, nếu không có chỗ ở thì đi chỗ của anh, mới tìm được nệm giường, lăn trên đó là sướng lên mây, ha ha ha ha ha ha!”

Dù sao cả đám toàn là du côn, bọn họ phải biểu hiện chuyên nghiệp một chút mới phụ trợ sự uy nghiêm của Triệu Lão Tam được.

Nữ quan quân khuôn mặt lạnh lùng nghiêng người leo xuống xe máy, nhắc cặp chân vừa trắng vừa dài đi tới gần tên đàn em mới ra tiếng đùa giỡn cô ta.

“Kêu tôi đi chỗ ở? Nếu vậy thì mang tôi đi tìm đại ca thật sự của các người, Loan Báo còn hơn.”

“Cô biết ngài Báo? Đừng lại! Tôi bảo mấy người đứng yên!”

Tên đàn em không hiền gì, rút ngay cây súng ngắn ra. Súng này được Loan Báo chế tạo trong xưởng công nghiệp quân sự, cây súng còn lau dầu bảo vệ thân súng khi mới ra xưởng, phản chiếu tia sáng lạnh dưới ánh nắng tạo cảm giác cực kỳ an toàn cho người cầm súng.

Một quân nhân cao lớn đi ra từ sau lưng nữ quan quân, mắt lạnh băng quét qua đám người Triệu Lão Tam:

"Lãnh Vân, những tên kia có súng, đừng để họ ngộ thương cô, giao cho tôi giải quyết được rồi, vừa lúc thử sức chiến đấu của chiến sĩ gen dạng 2."

Gã vung tay lên, một quân nhân vóc dáng vạm vỡ khác đi tới chỗ Triệu Lão Tam.

“Mày muốn chết hả? Tao cảnh cáo mày, đừng tưởng mặc đồ lính thì tao không dám nổ súng! Đừng lại! BỐ bảo mày đứng im!”

Đoàng!

Tiếng súng điếc tai vang lên, quân nhân vạm vỡ khẽ run sau đó tăng tốc xoong lên, trong khoảnh khắc xuất hiện trước mặt người nổ súng.

“Không thể nào! Sao mày chạy nhanh vậy được? Tao đã bắn trúng tim của mày rồi mà . . .”

Bốp!

Người nổ súng chưa nói hết câu đã bị năm đấm trúng ngay đầu, sức mạnh lớn như búa tạ nhẹ nhàng đập bầy sọ, não bắn tung tóe. Cái xác không đầu bay ngang bốn, năm mét đụng vào thùng rác bỏ hoang bên đường phát ra tiếng nổ lớn.

Khóe mắt Triệu Lão Tam muốn nứt ra:

“Bà nội nó!”

Người bị đánh chết là một trong những đàn em đặc lực nhất của Triệu Lão Tam, người này bình thường rất nhạy bén, như cánh tay phải của gã, nhưng bây giờ bị một đấm bể đầu ngay trước mặt gã. Đó là xương sọ cứng nhất thân thể người, sức mạnh lớn cỡ nào mới làm được điều này?

Chương 181: Tất cả là hiểu lầm

Nữ quan quân được gọi là Lãnh Vân bịt chặt mũi mình, biểu tình ghét bỏ nhìn xác chết:

“Tởm quá, Lý Minh Lượng, anh nhớ kỹ cho tôi, đừng để ba chiến sĩ gen này đến gần tôi, tôi không chịu nổi mùi máu nồng nặc như thế. Bà nội nó, đôi khi mũi thính quá cũng phiền, thôi chết!”

Lãnh Vân là một người dị năng khứu giác, sau khi dùng được tề hoạt hóa được quân đội phát cho thì thần kính khứu giác của cô ta tăng gấp mấy ngàn lần trong ba ngày ngắn ngủi. Bây giờ chó săn giỏi nhất cũng không

bằng Lãnh Vân, đã ngửi qua mùi nào thì trong vòng ba mươi ngày có thể định vị chính xác dù cách 5km.

Nhờ tài năng này nên Triệu Nghị phái người tìm Lãnh Vân, cho cô ta nhiệm vụ bắt người. Nói là trong vòng ba ngày bắt một thầy dạy ngữ văn tên là Thượng Ất. Bà nội nó, hiện nay từng bộ đội bận rộn đánh với thú thoái hóa, Triệu Nghị chết tiệt dám phái Lãnh Vân như cô đi bắt một thầy dạy ngữ văn?

Lỗ mũi Lãnh Vân phát ra tiếng hừ lạnh, cô ta xoay người ngồi lên xe máy, lấy điều thuốc lá từ ba lô để ở ghế sau, đốt điều thuốc, bình tĩnh nhìn nhóm Triệu Lão Tam khùng hoảng giơ súng chĩa vào chiến sĩ gen.

Lãnh Vân thành thơi gợi ý:

“Vô ích, tên này là chiến sĩ gen dạng 2, thân thể kết hợp với gen trâu tê giác và voi to, súng ngắn nhỏ của anh không bắn xước da anh ta được chứ đừng nói ngăn cản giết người. Nếu tôi là mấy người thì sẽ dứt khoát bỏ súng xuống, đầu hàng, quỳ dưới đất van xin thì may mắn còn đường sống.”

Triệu Lão Tam cố gắng kiềm nén ý muốn xoay người chạy trốn, giọng run run nói:

“Chiến sĩ gen? Dạng 2? Rốt cuộc mấy người là ai? Tới nơi này làm gì? Tôi cảnh cáo mấy người, chỗ này là địa bàn của ngài Báo, chọc giận anh ấy là mắc kệ người hay quỷ đều phải chết tại đây!”

Quân nhân vạm vỡ tên Lý Minh Lượng vừa nói vừa lấy một máy tính bảng ra:

“Ngài Báo? Anh đang nói đến Loan Báo đúng không.”

Lý Minh Lượng chạm vào máy tính bảng vài cái rồi bình tĩnh đọc:

“Loan Báo, tốt nghiệp thạc sĩ đợt 2012 viện khoa học đế đô, từng làm chủ nhiệm, phó xưởng trưởng sinh sản khu nghiên cứu khoa học xưởng thiết bị công nghiệp quân sự đế đô. Sau khi tận thế đến, dựa vào năng lực biến dị ‘khóa trọng lực’ đánh lui thú hoang tấn công, chiếm cứ xưởng thiết bị công

nghiệp quân sự làm căn cứ sinh sống, định bắt giữ và thống trị người sống sót trong phạm vi 5km. Máy thăm dò biểu hiện chỉ số sinh mạng tổng hợp cỡ . . . 2088!"

Khóa trọng lực? Số sinh mạng tổng hợp? Máy cái thứ gì thế này?

Triệu Lão Tam nghe ù ù cạc cạc, gã chỉ biết một điều rằng cả đám bị quân đội theo dõi, Loan Báo cũng bị tìm hiểu hết mọi thứ.

Lý Minh Lượng nhẹ lắc đầu nói:

“Lãnh Vân, tôi đã hiểu tại sao Triệu Nghị kiên quyết triệu tập ba chiến sĩ gen dạng 2, số liệu của Loan Báo cực kỳ khủng khiếp, lên đến trên hai ngàn. Nếu đấu cứng phỏng chừng một chiến sĩ gen dạng 2 không đánh lại hẳn, hy vọng hẳn ngoan một chút, đừng gây nhiều rắc rối, sớm kết thúc nhiệm vụ này trở về căn cứ.”

Lý Minh Lượng dùng ánh mắt hỏi ý Lãnh Vân.

Lãnh Vân ném tàn thuốc, bữu môi nói:

“Giết hết.”

Giết hết?

Nghe lời nói Lãnh Vân thốt ra, con người Triệu Lão Tam nở to, hai tay rút súng tự động ra, phản xạ bắn một phát.

Viên đạn nóng rực bay khỏi nòng súng kích thích thần kinh của mười mấy tay đấm khác. Trong một giây ngắn ngủi, mười mấy nòng súng dài ngắn khác nhau bắn ra vô số tia lửa. Lý Minh Lượng ôm Lãnh Vân trốn sau lưng một chiến sĩ gen.

Phụp phụp phụp!

Tiếng viên đạn trúng da thịt liên tiếp vang lên, nhưng da của chiến sĩ gen dạng 2 bị cải tạo dai còn hơn cao su, đa số viên đạn chỉ để lại vết trắng nhỏ trên người họ. Vài viên mới thật sự xuyên thủng lớp da chui vào cơ bắp, để lại vết đạn màu đỏ không lớn không nhỏ.

“Bà nội nó, đám người này là quái vật hả? Sao súng tự động cũng không bắn chết họ được? BỐ . . . A! Ui da!”

Đàn em của Triệu Lão Tam nhanh chóng bắn ra viên đạn cuối cùng trong hộp đạn, khi bọn họ luống cuống tay chân nhét đạn được vào thì ba bóng đen như mảnh hổ xông vào đám đông.

Tay chân cụt bay đầy, mấy chục giây ngắn ngủi, trừ Triệu Lão Tam ra không còn một người có thể đứng hít thở.

Triệu Lão Tam dứt khoát ném vũ khí đi, lộ vẻ mặt tức giận chất vấn:

“Mấy . . . mấy người còn là quân nhân không? Sao có thể đối xử với binh dân tàn nhẫn như vậy? Trong lòng các người còn có luật pháp, đạo đức của đất nước không?”

Tình hình hiện giờ chắc chắn không đánh lại, nếu muốn sống sót thì chỉ còn cách thử "Phân rõ phải trái".

Lãnh Vân bước ra từ sau lưng chiến sĩ gen, đốt điều thuốc thơm, lạnh nhạt nói:

“Xì, đồ giả tạo, mới rồi nổ súng sao không nghĩ đến luật pháp, đạo đức của đất nước? Đừng giở trò, anh không chết không phải vì mình thông minh mà vì tôi cố ý chừa anh lại. Đi, đi tìm Loan Báo bàn bạc chuyện hợp tác.”

Hợp tác? Hợp tác với ai? Với mấy người?

Triệu Lão Tam căng thẳng nói:

“Mấy người đến kiếm chuyện với ngài Báo mà? Hừ, đừng hòng lừa tôi báo ra vị trí của ngài Báo, tuyệt đối không thể! Cô có giỏi thì giết tôi ngay bây giờ!”

“Giết anh làm gì? Đám côn đồ mấy người cả ngày chỉ biết đánh giết, cấp bậc thấp. Chúng tôi đến tìm một người, cần Loan Báo phối hợp chút, sau khi làm xong nếu Loan Báo chịu tham gia vào quân đội chúng tôi thì tôi sẽ giúp hẳn tìm một chức vị quan trọng.

Triệu Lão Tam mặt như đũa đâm nhìn xác chết nằm la liệt:

“Mấy người thật sự không đến gây sự với ngài Báo, nhưng . . . tổ cha nó! Nếu vậy thì tại sao mới lên đã giết người hả!?”

Tất cả đều là tay sai thân tín của gã, giờ họ đã chết thật đáng tiếc.

“Giết thì giết, cần chi lý do. Đi, mang chúng tôi đi gặp Loan Báo, nếu còn dám giở trò thì coi chừng tôi bẻ cổ anh!”

Dưới ánh mặt trời nóng cháy bước chân của Thượng Ất càng lúc càng chậm, cuối cùng đứng dưới gốc cây to bên đường thở hổn hển.

Thượng Ất đã no, đời này lần đầu tiên ăn no nứt bụng.

Dọc đường đi Thượng Ất phát hiện sau khi trái bị hái khỏi cành thì nhanh chóng biến chất, trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, tổng cộng một trăm ba mươi hai trái đào biến dị có hai mươi mấy trái nổi lấm tấm mốc.

Thượng Ất nghĩ sơ liền đoán được nguyên nhân.

Thứ nhất, trong tận thế các loại sinh vật lần lượt thoái hóa biến dị, vi khuẩn có nhiệm vụ phân giải chất hữu cơ trong thiên nhiên cũng vậy. Nên khi siêu vi khuẩn đùng phải đào biến dị thì trái đào bị thua, lan tràn dấu hiệu thối rữa.

Điểm thứ hai, Thượng Ất đoán có liên quan đến đào biến dị mọc ra và phát dục. Dù sao thời gian biến dị quá ngắn, dù cây đào biến dị đã rất cố gắng thích ứng với tận thế nhưng nó không cách nào thay đổi sự thật là đào dễ bị hư.

Thượng Ất phỏng chừng đây là khuyết điểm của sinh vật thực vật đời đầu, chờ khi hãn bồi dưỡng ra cây đào đời thứ hai, thậm chí đời thứ ba có lẽ sẽ thoát khỏi định luật rời khỏi nhánh là bị thối rữa, nếu không sẽ bị gen tiến hóa xóa sổ.

Với nguyên tắc không thể lãng phí đồ tốt cho căn cứ, Thượng Ất nhanh chóng ra quyết định là ăn đào. Trong nửa tiếng một mình hãn tiêu diệt hơn một nửa trái đào biến dị, Lệ Á, Đồ Kiều Kiều và Vương Chính Dương mới

vào đội thì chia nhau mấy chục trái khác. Ba người ăn đã miếng, nhai sượng luôn.

Lệ Á ợ no dựa vào một gốc cây:

“Tôi thề đời này không bao giờ muốn ăn trái đào nữa!”

Phong phạm nữ thần cao ngạo lạnh lùng ngày xưa bay biến hết, khóe môi cô ta còn dính nước đào. Đồ Kiều Kiều ở bên cạnh thì no đến không nói nổi nữa.

Chỉ có Vương Chính Dương cười khổ than thở:

“Tôi cũng ăn ngán rồi, nhưng mới này ăn sượng thật, thì ra trái đào biến dị có mùi vị như vậy, hèn gì nhóm Lý Hải giữ kín không chịu chia cho ai.”

Chương 182: Tinh vực cốt đào

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

“Im lặng hết nào, hãy cảm nhận kỹ biến đổi trong người. Trong trái đào biến dị ẩn chứa tinh hoa năng lượng có thể cường hóa thể chất của mấy người!”

Thượng Ất không kịp dẫn dò ba người Lệ Á nhiều hơn, ngồi xếp bằng dưới đất ngay. Cảm giác nóng rực từ phần bụng chạm rãi lan tỏa dọc theo đường trục tròng đến các góc thân thể.

Năng lượng sinh vật trong đào biến dị rất dịu nhẹ, là thực vật quý giá cực kỳ hiếm có cho thân thể người, nhưng bây giờ từng đợt năng lượng bá đạo ập đến bốn phía khác với trí nhớ của Thượng Ất.

Chuyện gì thế này?

Thượng Ất cố nén bụng khó chịu, hẩn nhắm mắt cảm nhận biến đổi trong người.

Gen sâu A Mễ Ba trong cơ thể đang hú lên vui vẻ, chúng nó ngẫu nhiên năng lượng trái đào, nhanh chóng chuyển hóa năng lượng thành các thành phần tổ chức cần thiết cho thân thể, như cơ bắp càng thô to, gân và xương càng cứng, năng lượng phủ lên nội tạng. Thân thể của Thượng Ất vững vàng cải tạo, từng đợt sức mạnh dâng lên sắp tràn ra, toàn thân ẩn chứa sức lực không chỗ dùng. Khiến Thượng Ất bất ngờ nhất là hình vẽ trời sao lại thay đổi, năng lượng tinh phách của vua chuột trắng cũng không thể thắp sáng mấy vì sao trên tay phải nhưng nay bị năng lượng dồi dào gột rửa bắt đầu sáng nhấp nháy.

“Chuyện gì thế này? Không lẽ mình rút cuộc sắp tiến hóa ra chiêu tấn công mạnh nào rồi?”

Thượng Ất kiềm nén cảm xúc mừng như điên, nhắm mắt tập trung tra xét bằng tâm.

Quả nhiên trong phong màu đen hình vẽ trời sao, ba ánh sao màu xám trắng trên tay phải đang tỏa sáng lập lòe, ánh sáng dù yếu nhưng không còn là sắc xám trắng chết nữa, chúng tỏa ra sức sống.

Chậm rãi theo Thượng Ất hít vào thở ra, ba ngôi sao càng lúc càng sáng, cuối cùng tỏa sáng chói mắt. Một luồng sáng màu lam sẫm bắn lên cao nối ba ngôi sao thành hình tinh vực tam giác rực rỡ.

Ba ngôi sao hợp thành . . . tinh vực? Thế là sao?

Thượng Ất mở mắt ra, khó hiểu nhìn tay phải của mình. Dưới tia nắng, bàn tay phải vẫn tái xanh nhưng cảm giác kỳ lạ quanh quẩn trong lòng Thượng Ất. Hắn bản năng co chặt tay lại, đột nhiên một luồng sáng màu lam dâng lên từ tay phải, ánh sáng như sương lam bao chặt nắm tay, cảm giác đau nhói truyền đến. Thượng Ất bỗng vung tay phải, một cây đao xương màu lam dài hơn một mét chớp mắt chém cây to đứt ngang.

Bốn phía tĩnh lặng. Lệ Á, Đồ Kiều Kiều, Vương Chính Dương sững sờ nhìn, miệng há to thành chữ O, biểu tình khoa trương biểu đạt sự ngạc nhiên với cảnh tượng quái dị này.

Thượng Ất giơ ngang đao xương màu lam, ra lệnh tấn công với giọng không cho phép làm trái:

“Vương Chính Dương, hãy dùng xẻng đánh tôi!”

Vương Chính Dương khẽ ừ, bản năng giơ xẻng công trình làm bằng thép cứng lên đập xuống Thượng Ất.

Xoẹt!

Một tiếng nhẹ nhàng như rách giấy, nửa khúc đầu xẻng leng keng rớt xuống đất.

Vương Chính Dương nhìn nửa khúc xẻng mặt cắt láng trong tay mình, không kiềm được hét lên:

“Đây là vũ khí laser trong truyền thuyết phải không? Mặt cắt láng còn hơn dùng máy cắt vật liệu thép của cục đường sắt chúng tôi. Đại ca, anh nhặt vũ khí đó từ đâu ra vậy? Ghê gớm thật!”

“Không phải nhặt, tự tôi mọc ra.”

Thượng Ất đưa đao xương màu lam gần sát mắt quan sát kỹ, thuận miệng nói với Lệ Á:

“Lệ Á, hãy mở vòng bảo vệ năng lượng ra để tôi chém một nhát thử.”

Dùng nó chém tôi?

Lệ Á bản năng lắc đầu.

Đùa gì vậy, kiểu dáng của đao xương khoa trương, lưỡi bén lấp lóe tia sáng màu lam mắt thường cũng thấy được, sống dao dày rộng mọc mấy chục gai xương bén xéo góc bốn mươi lăm độ, nhìn như lưỡi liềm phiên bản đơn giản trong tay sứ giả địa ngục. Trừ phi bị thiếu năng chứ ai đâu óc bình thường lại chủ động để thử này chém thử?

Thượng Ất nhú mày hỏi:

“Thật sự không chịu?”

Thượng Ất định lợi dụng vòng bảo vệ vòng tay chiến thần của Lệ Á thách nghiệm sức công kích của đao xương, nhưng nếu cô ta kiên quyết từ chối thì hết cách, chờ về sau có cơ hội lại thách thử.

Thượng Ất bản năng vùng vẫy đao xương, đao chậm rãi biến thành sương lam, rồi màu lam biến mất, trở về hình dạng tay phải.

Đồ Kiều Kiều hâm mộ nhìn Thượng Ất, trong đôi mắt to tràn đầy tò mò:

“Năng lực thần kỳ quá. Chú Thượng Ất, sau này con có thể lợi hại giống như chú không?”

Lần đầu tiên cô bé thấy có người biến tứ chi thành như vậy, giống như phép thuật thần kỳ, cả quá trình tràn ngập khó tin.

Thượng Ất sờ đầu nhỏ của Đồ Kiều Kiều:

“E rằng . . . Không được. Con khác với chú, trong người của con có năng lượng nguyên vượt sức tưởng tượng, sau này con sẽ điều khiển lửa đốt tất cả người có ý xấu với con trên cõi đời này, một năng lực làm chú cũng thấy hâm mộ.”

Đồ Kiều Kiều ngây thơ nói:

“Thật không ạ? Nhưng con cảm thấy mình rất yếu, Diêu Hiếu Lệ dùng bong bóng nước có thể dập tắt cục lửa của con. Con cảm thấy chiêu này của chú oách hơn!”

Cô bé vùng mạnh tay, quả cầu lửa to bằng chậu rửa mặt bay sát mặt Vương Chính Dương ra xa, đốt cháy một cây to.

Đồ Kiều Kiều ngạc nhiên nhìn tay nhỏ của mình:

“A, chú nói đúng! Con thật sự mạnh hơn, ngọn lửa to hơn lúc trước thì phải!”

Vương Chính Dương sợ hết hồn vỗ bụng mình bước lại gần, lăm bắm:

“Bà nội nhỏ ời, nhóc làm gì vậy hả? Suýt lấy mạng già của chú . . . A khoan, tóc đầu rồi?”

Vương Chính Dương hét lên, sờ nửa bên đầu trụi lủi. Gã giống như Vò Dưa lúc trước, nửa bên đầu sáng bóng không có một cọng tóc. Đồ Kiều Kiều mới bắn ra quả cầu lửa to nhiệt độ quá cao, cách nửa mét mà vẫn đốt trụi nửa bên tóc của gã.

Bộ dạng của Vương Chính Dương thê thảm, mọi người cười nhìn nhau, không khí càng thoải mái hơn.

Thượng Ất nhìn nhóm người Đồ Kiều Kiều, bình tĩnh nói:

“Đồ Kiều Kiều, con phải nhớ rằng mình khác với các bạn Diêu Hiểu Lệ, con là người nguyên tố hệ lửa bẩm sinh, huấn luyện chăm chỉ, cố gắng hấp thu năng lượng thì con chắc chắn sẽ đứng trên chỗ cao trong thế giới này. Tóm lại con đừng coi thường bản thân. Nhưng hơi tiếc, mớ trái đào này hư thối quá mau, nếu không thì không chỉ mình con hấp thu nhiều năng lượng hơn, có lẽ mấy nhóc Diêu Hiểu Lệ cũng có thể tăng cao năng lực của mình. Đi nào, chúng ta trở về đón nhóm Diêu Hiểu Lệ rồi đi xưởng công nghiệp quân sự tìm thứ chú muốn, hy vọng ở đó không có ai ngăn cản chú, nếu không . . .”

Đồ Kiều Kiều nhìn phía xa, biểu tình kiên nghị giờ cao tay nhỏ:

“Đúng vậy, hy vọng không có ai ngăn cản chú Thượng Ất, nếu không thì con sẽ đốt bọn họ bằng quả cầu lửa!”

Cả nhóm không biết rằng trên đường đi hướng xưởng công nghiệp quân sự có một cạm bẫy không phải nhằm vào họ nhưng nó đang chờ họ lọt vào.

Chương 183: Ruộng anh túc thoái hóa

“Triệu Lão Tam, nếu anh còn dám giở trò là bà đây giết ngay tại chỗ!”

Trên đường đi xưởng công nghiệp quân sự, sắc mặt Lãnh Vân hần học lờm Triệu Lão Tam.

Từ lúc Triệu Lão Tam mang họ xuất phát đi Loan Báo đến bây giờ sáu người lần lượt bị tấn công bởi một ổ mèo đen biến dị, bốn con heo thú nuôi thoái hóa hình thể khổng lồ, một bầy gián thoái hóa to cỡ nắm tay người.

Nếu không nhờ Lãnh Vân có khứu giác nhạy phát hiện uy hiếp ngay từ sớm, ba chiến sĩ gen có sức chiến đấu quá mạnh thì họ đã bị các thú thoái hóa khác nhau ăn sạch.

Triệu Lão Tam cố ý dẫn họ đi đường vòng, chắc chắn có âm mưu gì.

Triệu Lão Tam qua loa nói, tròn mắt láo liên, biểu tình lo âu:

“Làm gì có, bình thường trên đường không có những thú dữ như vậy, không biết hôm nay bị gì nữa, có lẽ vì chúng ta xui xẻo.”

Dọc đường đi Triệu Lão Tam nhờ vào quen thuộc địa hình xung quanh không ngừng dẫn nhóm Lãnh Vân vào lãnh địa của các loài thú thoái hóa. Triệu Lão Tam không ngờ mấy chiến sĩ gen này mạnh không giống con người, quen tay hay việc dọn sạch tất cả thú thoái hóa đem đến uy hiếp.

Triệu Lão Tam tính nhăm trong đầu, trừ phi gã dẫn đối phương vào rừng sâu đất chết ở phía bắc, nếu không thì thêm mười phút nữa gã buộc phải mang họ tìm Loan Báo, quyết chiến sống chết.

“Thật ra Loan Báo không có trong xưởng công nghiệp quân sự, tôi nghe đàn em nói mấy ngày nay Loan Báo đi phía bắc săn bắt tinh hạch thú thoái hóa rồi, hay chúng ta đi phía bắc tìm . . . A, eo của tôi!”

Triệu Lão Tam chưa nói hết câu đã nghe tiếng răng rắc, phần eo đau nhức làm gã suýt xỉu.

“Trò vật nhàm chán, phương bắc là rừng cây lớn, anh muốn dụ chúng tôi vào đó chịu chết chứ gì? Lý Minh Lượng, người này đã không thể dùng, anh có thể dẫn đường trong đoạn đường tiếp theo không?”

“Chắc được, nhưng chị Vân, trên tư liệu biểu hiện sức chiến đấu của Loan Báo rất mạnh, nếu tránh xung đột được thì nên tránh, dù sao mục tiêu của chúng ta là người đàn ông tên Thượng Ất.”

Lý Minh Lượng ra hiệu một chiến sĩ gen ném Triệu Lão Tam vào bụi cỏ ven đường, gã lấy máy tính bảng ra liên tục vẽ vài cái, nhanh chóng xác định tuyến đường ngắn nhất đi xưởng công nghiệp quân sự. Bóng dáng năm người nhanh chóng biến mất trong lùm cỏ cao cỡ nửa người.

“Con mụ chết tiệt, rồi bố sẽ lột sạch đồ của mụ! Mụ nghĩ ai cũng có thể vào địa bàn của ngài Báo sao? Ha ha ha, mấy người hãy chờ chết!”

Tiếng cười thê lương của Triệu Lão Tam theo gió bay xa.

Cách mấy km, Thượng Ất chợt dừng bước, hần loáng thoáng nghe tiếng kêu gào của Triệu Lão Tam.

“Sao vậy Thượng Ất? Nghe được cái gì? Có phải là có thú thoái hóa không?”

Lệ Á bảo vệ mười mấy bé gái Đồ Kiều Kiều, biểu tình căng thẳng nhìn chăm chăm rừng rậm bốn phía. Vương Chính Dương cầm nửa khúc xẻng cũng hồi hộp ngó quanh.

Dọc đường đi đây là lần thứ bốn Thượng Ất đột ngột dừng lại, ba lần trước họ đều gặp thú dữ siêu khủng bố tấn công.

“Đừng căng thẳng, không phải thú thoái hóa, hình như mới có người hét to. Mà thôi, giọng nói đến từ hướng khác, chúng ta mặc kệ nó, tranh thủ thời gian đi xưởng công nghiệp quân sự. Ủa, đó là gì?”

Thượng Ất đang nói chợt thấy một vệt màu rực rỡ ở phía cuối lùm cỏ, mùi hoa ngọt ngào nồng nặc chui vào xoang mũi của mọi người, mùi hương cùng với sóng nhiệt không khí như thực chất ập đến từng đợt.

Là hoa, rất nhiều hoa đẹp.

Rẽ bụi cỏ ra, Lệ Á vui mừng ngạc nhiên nhìn mảng lớn biển hoa đột nhiên xuất hiện trước mắt, hai tay che miệng, trong mắt tràn ngập kích động, hưng

phần vì phát hiện bất ngờ.

Vương Chính Dương tới đằng sau mọi người, biển hoa bao la không giới hạn làm gã há hốc mồm:

“Ôi mợ, biển hoa to quá, cũng cỡ ngàn mẫu nhỉ.”

Trên đời có chuyện như thế đấy, khi đóa hoa xinh đẹp tụ thành số nhiều thì nam hay nữ đều bị cảnh tượng bao la hùng vĩ đó rung động.

Đồ Kiều Kiều hưng phấn chỉ vào tất cả đóa hoa xinh đẹp:

“Chị Lệ Á, những đóa hoa màu tím viền xanh này tên gì vậy? Hoa to thật, giống như hướng dương cỡ lớn, đẹp quá. A, mọi người mau xem, bên kia có một mảnh hoa màu vàng, đẹp như bằng vàng ấy. Nơi này không lẽ là chỗ ở của thần tiên?”

Cô bé mười tuổi là lứa tuổi thích mộng mơ, biển hoa như trong thế giới cổ tích này thỏa mãn tất cả tưởng tượng về vẻ đẹp của cô bé.

“Chị cũng không biết nó tên là gì, Thượng, anh biết không?”

Lệ Á khom người xuống hái đóa hoa nhỏ màu tím đỏ viền lam đặt bên môi hít nhẹ, hương hoa thấm vào ruột gan bao chặt lấy cô ta.

“Tôi cũng không biết nữa . . . nhưng hoa sắc sỡ như vậy hình như đã đọc trong sách . . . anh tức . . . hoa đại yên . . . đúng rồi, là cái tên này!”

Vương Chính Dương giật mình kêu lên:

“Cái gì? Hoa anh tức? Đó chẳng phải là vật phẩm độc sao?”

Lúc Vương Chính Dương còn công tác chỗ bảo vệ trạm xe từng tổ chức vài cuộc trò chuyện về tri thức vật phẩm độc, rất quen thuộc tính nguy hại của anh tức. Bàn về xinh đẹp mê hoặc lòng người thì hoa anh tức nằm trong số mười đóa hoa đẹp nhất thế giới, nhưng thua xa biển hoa trước mắt.

Vương Chính Dương do dự nhìn biển hoa, khom người hái một đóa hoa nở sắp tàn, quan sát kỹ, dần dần trong mắt lộ tia ngạc nhiên. Ở gốc hoa có một

trái cây như quả trứng gà nhỏ nhô ra, mép hình răng cửa đan chéo nhau, nhìn thoáng qua giống như quả cam to.

“Chắc là hoa anh túc, nhưng tôi chưa từng thấy kích cỡ lớn như vậy. Đại ca Thượng Ất, anh thấy sao?”

Thượng Ất khẳng định:

“Thực vật thể thoái hóa, gen viền cổ ẩn trong thể hoa bị kích phát ra do đó hình thành cá thể biến lớn. Rất đơn giản, những đóa hoa anh túc này giống như thú thoái hóa, gen phản tổ thoái hóa.”

Nhưng trong mắt hấn động tia thắc mắc khó hiểu. Trên bản đồ Long Ba cung cấp đánh dấu chỗ này vốn là nửa đồi núi, ít có kiến trúc hiện đại hóa, chỉ có số ít nhà xưởng hùn vốn rải rác. Nhưng bây giờ đưa mắt nhìn trừ ngàn vạn hoa anh túc thoái hóa ra không có kiến trúc của con người. Khoan, không đúng, trong biển hoa có thứ gì nhúc nhích, đó là con người?

Thượng Ất bản năng tập trung nhìn. Dưới ánh mặt trời, biển hoa đúng đưa như gió thổi sóng lửa, mấy trăm lần chỉ đen dọc theo biển hoa ập hướng cả nhóm.

“Cảnh báo! Có người lao đến, tất cả trốn sau lưng tôi, mau!”

Lệ Á nhanh chóng quyết định mở ra vòng bảo vệ năng lượng chiến thần. Nhờ ăn nhiều đào biến dị nên năng lượng tích trữ trong người Lệ Á tăng lên nhiều, điều khiến vòng tay chiến thần càng dễ dàng hơn. Nếu gặp loại quái vật như cá sấu ếch phỏng chừng cô ta có thể chống cự lâu hơn gấp ba lần.

Rất nhanh lần đen tụ tập cách trước mặt nhóm Thượng Ất chưa đến mười mét. Hoa anh túc thoái hóa sắc sỡ thấp thoáng làm mọi người chỉ thấy từng ánh mắt lạnh lùng không cảm xúc bắn tới, không thể xem rõ hình dạng của người đến.

Chương 184: Nhện mặt người ngàn văn

Giọng Vương Chính Dương run run hỏi, hai tay siết chặt nửa khúc xẻng run cầm cập:

"Là ai? Ai ở bên kia?"

Trong biển hoa, mấy trăm con mắt nhìn trân trân không chớp mắt, ai đụng phải cũng sẽ da đầu tê dại.

Khoan, con mắt không chớp . . . trên đời có người giữ không nháy mắt trong vài phút, nhưng mấy trăm con mắt đều nhìn trân trân không chớp cái nào thì rất quái dị.

Thượng Ất tiến lên một bước, hai chân ướm thử bước ra một bước dọc theo mép biển hoa. Mấy trăm con mắt lạnh băng trong bụi hoa anh túc thoái hóa dựng thẳng, trông như cái cổ rắn hổ mang dựng thẳng trong biển mây muôn hồng nghìn tía.

Đám người Lệ Á hét lên:

“Trời ạ! Cúng nó là cái quỷ gì vậy!?”

Lần này bọn họ đã thấy rõ, núp trong biển hoa phía đối diện không phải con người mà là mấy trăm quái vật giống nhện mặt người. Thân hình quái vật to lớn, màu vàng xanh, mỗi con dài 50cm, 60cm, đầu nhăn nheo, giữa các nếp nhăn mọc lông màu nâu đậm ghê tởm. Trên đỉnh đầu có hai râu dài nửa mét, tổng cộng chia bốn khúc, giữa mỗi khúc có sọc u lăm tấm trắng. Phần miệng khoa trương hơn, mũi nhọn bén như kim tiêm to thò ra ngoài.

Nhìn người con sâu quái dị có mười mấy cái chân dài mọc hai bên người, vì bị hoa anh túc che nên Thượng Ất không thể đếm cụ thể số lượng. Trước ngực giáp cứng có hai con mắt người to đùng phát ra tia sáng lạnh băng nhìn Thượng Ất, phối hợp bụng phình to nổi với nửa người dưới hợp thành đồ án mặt người cực kỳ lạ lùng.

Thượng Ất nhúu chặt mày nói, chậm rãi di chuyển dọc biển hoa:

“Đừng nhúc nhích lung tung, lùi lại, đừng bước vào biển hoa!”

Mắt người to trên giáp ngực quái vật luôn nhìn Thượng Ất không dờ mắt, tất cả không nhúc nhích.

Mặt Lệ Á không chút máu hỏi:

"Thượng, chúng ta làm sao bây giờ? Lùi lại à?"

Dù có vòng bảo vệ năng lượng bảo hộ nhưng không thể khiến Lệ Á thôi sợ hãi loài sâu kỳ lạ này.

Thượng Ất dứt khoát phủ định đề nghị của Lệ Á:

"Không được, không có thời gian!"

Đã gần buổi chiều, theo kế hoạch trước đó Thượng Ất phải đến xưởng công nghiệp quân sự, vận chuyển vật liệu xây dựng ngay trong đêm nay. Hơn nữa biển hoa rất lớn, dù bây giờ bọn họ quay lại tìm đường khác thì cần một, hai ngày trở lên mới mong tìm ra.

Không lẽ phải cứng rắn lao ra?

Thượng Ất một lần nữa nhìn kỹ sâu quái, nhanh chóng lật xem ký ức kiếp trước. Nửa phút sau, Thượng Ất bất đắc dĩ từ bỏ nhớ lại, hẳn phải thừa nhận rằng đây là loài sâu mà hắn chưa từng gặp, thậm chí chưa từng thấy qua.

"Xem hình dạng giống nhện nhưng có râu như thiên nga, miệng thì như muỗi to, khủng bố nhất là hai con mắt người to, gọi mày là nhện mặt người thiên văn vậy."

Thượng Ất ngẫm nghĩ, lấy một con chim sẻ con to cỡ bàn tay ra khỏi túi, cầm trong tay rồi ném về phía nhện mặt người thiên văn. Thượng Ất muốn làm một thực nghiệm để chứng minh suy đoán của mình có đúng không.

Bởi vì Thượng Ất phát hiện ý thức lãnh thổ của nhện mặt người thiên văn rất mạnh, miễn nhóm của hắn không đặt chân vào biển hoa thì chúng nó không tấn công bọn họ. Thượng Ất còn nhạy bén quan sát được trên miệng vòi bện của bầy nhện mặt người thiên văn dính đầy phấn hoa, phần đuôi bụng to mọng mọng đường chỉ giống cái túi lớn.

Thượng Ất đoán có lẽ đám nhện mặt người thiên văn này nhìn dữ tợn nhưng có lẽ thích hút mật hoa, phấn hoa, không chừng thuộc loài sâu ăn rau.

Nhưng Thượng Ất đã đoán sai, đám sâu to này chẳng những ăn thịt, động tác còn mạnh mẽ hung tàn. Dọc đường đi Thượng Ất diệt một ổ chim sẻ thoái hóa, chứa lại chim nhỏ, hắt giữ nó để ngày mai làm bữa sáng ăn.

Nhưng khi chim sẻ con nặng cỡ nửa ký bị ném vào biển hoa, nhện mặt người thiên văn vốn yên lặng không nhúc nhích bỗng nhảy lên cao, thoáng chốc mười mấy cái răng dài nửa mét sắc bén chính xác đâm mạnh vào người chim sẻ con, khoanh khắc con chim sẻ thành lớp da mềm nhũn rớt xuống đất, lặng lẽ chết.

Ôi mợ!

Thấy cảnh này cả đám cùng lùi mấy bước, lòng lạnh lẽo sợ hãi.

Động tác nhanh nhẹn, tốc độ siêu mau, tàn nhẫn quyết đoán, dữ tợn khủng bố . . . Những con nhện mặt người thiên văn này không phải sâu, đó là một đám sinh vật sát thủ sức chiến đấu sánh bằng cọp sói!

Vương Chính Dương cầu xin nhìn Thượng Ất:

“Đại ca Thượng Ất, chúng . . . chúng mình đổi đường khác đi, đám sâu lạ này quá khủng, cỡ như tôi sáu, bảy chục ký chắc khoảng vài giây là bị hút khô.”

Vương Chính Dương thật sự không dám bước vào biển hoa.

Thượng Ất đột nhiên khom người hái một trái anh túc biến dị to trong biển hoa, hai tay bóp mạnh, huyết thanh màu trắng ngà tỏa mùi thơm chậm rãi chảy ra từ khe nứt.

“Ôi, thơm quá! Thơm hơn hoa anh túc gấp trăm lần!”

Đồ Kiều Kiều không cưỡng lại được mùi hương kỳ lạ bản năng vươn tay nhỏ muốn lấy trái anh túc từ tay Thượng Ất, không ngờ hắt vung tay ném, giây sau trái anh túc biến mất ở sâu trong biển mây.

Thượng Ất lạnh lùng lườm Đồ Kiều Kiều một cái:

“Con nít thì đừng đụng vào nó, đây là vật phẩm độc, sẽ hại đời con!”

Thượng Ất xoay người chỉ hướng nhện mặt người thiên văn đang rục rịch, nói với mọi người:

“Nếu tôi không đoán sai thì đám nhện mặt người thiên văn này đang bảo vệ biển hoa anh túc, nhưng vì lý do gì đó chúng nó không thể rời khỏi phạm vi biển hoa. Chúng ta có thể dụ chúng lại đây rồi tiêu diệt từng con.

Đồ Kiều Kiều hưng phấn nhìn Thượng Ất:

“Chọn chỗ đánh quái ạ? Chú Thượng Ất giỏi quá, nghĩ ra được cách này!”

Các cô bé Diêu Hiếu Lệ thắc mắc nhìn Đồ Kiều Kiều, biểu tình mù tịt.

Đồ Kiều Kiều giải thích rằng:

“Ôi dào, mấy bạn một sách, chưa chơi Vinh Diệu Vương Giả 4 hả? Chọn chỗ tức là kỹ xảo lợi dụng vị trí đặc biệt trên bản đồ giữ chân quái vật, sau đó thoát mái đánh quái.”

Đồ Kiều Kiều bắt chước Thượng Ất khom người nhổ tận gốc một bụi hoa anh túc sắc sỡ và trái cây bên mép biển hoa, sau đó ném mạnh về phía nhện mặt người thiên văn.

“Rủ rủ rủ!”

Tiếng rít kỳ lạ mà buồn cười vang lên, rốt cuộc nhện mặt người thiên văn bị chọc giận, chân dài nửa mét giao nhau tiến lên. Khoảnh khắc có mấy chục con xông tới gần, miệng vòi bén vạch đường cong sắc lạnh trên không trung đâm vào Thượng Ất cách gần nhất.

Phập!

Tiếng dao cứng chém ngọt xót, một vệt xanh để lại luồng sáng nhạt trên không trung, xác một con nhện mặt người thiên văn nặng nề ngã xuống đất. Giáp ngực dày nửa mét bị xé đôi, nhiều nội tạng màu lục rút ra, chỉ để lại

cái đầu nhện mặt người thiên văn to ngẫu nhiên co giật một cái, mắt nhìn Thượng Ất chăm chăm.

Một đao đứt làm đôi, trước sự sắc bén của đao xương Tinh Vực thì nhện mặt người thiên văn như tờ giấy, không chịu nổi một kích.

Chương 185: Tình cờ gặp

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Xuyên qua biển hoa anh túc không giới hạn, Lãnh Vân không ngừng chửi thề trút cảm xúc buồn bực trong lòng:

“Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!”

Sau khi bỏ Triệu Lão Tam lại, trong mười phút ngắn ngủi bọn họ gặp mảng lớn biển hoa anh túc sắc sỡ và hàng trăm con hoa anh túc tấn công. Nếu không nhờ ba chiến sĩ gen dạng 2 quá giỏi, Lãnh Vân tự phụ thân phận cao quý đã bị nhện mặt người thiên văn tre già măng mọc xông lên hút thành thịt khô rồi.

Lý Minh Lượng cầm máy tính bảng, vừa nhập số liệu về nhện mặt người thiên văn vào máy vừa thoải mái khuyên nhủ Lãnh Vân cố kiềm nén cảm xúc:

“Chị Vân xin đừng coi thường đám sâu này, máy thăm dò năng lượng biểu hiện trị số năng lượng cá thể của chúng nó cao đến 463, bằng trị số năng lượng của một chiến sĩ tinh anh. Đặc biệt là miệng vòi của chúng nó, nếu không phải tổ chức cơ bắp của chiến sĩ gen dạng 2 săn chắc lên đến 14. 18, cứng hơn của người bình thường gấp mười hai lần thì bây giờ chúng ta đã thành đồng phân sâu tẩm bổ cho những đóa hoa đẹp này.”

Ba chiến sĩ gen mặt không biểu tình thì làm theo thứ tự tách rời xác nhện mặt người thiên văn, lựa ra năng lượng tinh hạch to cỡ quả cầu pha lê trong đồng xác sâu. Mấy trăm vết thương lớn nhỏ trên người họ dường như không tồn tại.

“Nhưng nói đến cũng lạ . . .”

Lý Minh Lượng đã gõ xong chữ cuối, nhét máy tính bảng vào ba lô, biểu tình nghiêm túc nhìn mép biển hoa không giới hạn, lẩm bẫm:

“Triệu Nghị phái chúng ta đi bắt thầy dạy ngữ văn Thượng Ất nhưng không cung cấp vật phẩm gì về hãn ta. Nếu dựa vào siêu khứu giác của chị Vân thì chúng ta không cần tốn công chạy đến đây tìm Loan Báo làm gì. Bây giờ tôi có một thắc mắc là phải chăng Triệu Nghị không thể đưa ra đồ vật của nhân vật mục tiêu? Hay người đàn ông tên Thượng Ất mạnh hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều?”

Lãnh Vân vừa nói vừa rút một điều thuốc ra ngậm, đốt lửa:

“Mạnh cái con khi! Anh biết người biến dị tên Kim Lộ gây sự trong doanh số 3 chữ? Nghe nói trị số năng lượng của hãn ta cao đến 7800, nếu bùng nổ hết sức thì xe tăng giáp sắt cũng bị đâm thủng một lỗ. Nhưng cuối cùng người bên trên xuống, hãn ngoan ngoãn nhận xử phạt nghe theo quân đội điều khiển đấy thôi.”

Vòng khói mờ bay lên trời, Lãnh Vân buồn phiền khẽ thở dài:

“Lý Minh Lượng, có vài chuyện tôi phải nói cho anh biết. Đừng nhìn bây giờ quân đội và thú thoái hóa đánh nhau gay go, thật ra cao thủ trong quân đội chưa ra tay. Nghe đồn những cao thủ quân đội thực lực khủng bố tụ tập với nhau bận nhiệm vụ tên kế hoạch Thiên Thân. Tóm lại chúng ta đều là nhân vật nhỏ, bao gồm Triệu Nghị chỉ là tên hề trong mắt vài thế lực. Bởi vậy kết thúc nhiệm vụ lần này rồi tôi định tìm một chỗ sống yên hết đời, ài, không biết cha mẹ ở quê sao rồi.”

Nhìn vẻ mặt buồn bã của Lãnh Vân, Lý Minh Lượng bình tĩnh vỗ vai cô ta, xoay người đi tới gần chiến sĩ gen, bỏ năng lượng tinh hạch đã để sẵn vào ba lô.

Lúc này một trong ba chiến sĩ gen có cảm quan nhạy nhất bỗng đứng bật dậy, đôi mắt không cảm xúc nhìn chăm chăm sâu trong biển hoa, đôi tay thả lỏng khoảnh khắc siết chặt, khí tức sát bao phủ người gã.

Lãnh Vân ném tàn thuốc, giơ súng ngăn quân dụng to lên, cánh mũi nửa khép bỗng nở to, mùi hoa gay mũi kèm theo các loại mùi kỳ lạ xộc vào não cô ta:

“Sao vậy số 3? Phát hiện cái gì?”

“Không biết, chắc vẫn là những con sâu, để tôi xem trên máy thăm dò . . . Cái gì? Không thể nào! Trị số năng lượng là 4356 . . . sao có thể!?”

4356!?

Lãnh Vân bị con số làm hết hồn, cô ta hiểu rõ nhất ý nghĩa con số này. Trong bộ đội chỉ có người dị năng đẳng cấp trưởng quân trở lên mới có con số năng lượng khủng bố đến thế. Đương nhiên số ít chiến sĩ thân thể tiến hóa đặc biệt ngày thường biểu hiện con số không cao, nhưng trong trạng thái bùng nổ thì có thể lên đến con số như trên trong tích tắc. Lãnh Vân, Lý Minh Lượng được nhiều được tề quý giá và tinh hạch trong quân đội xúc tiến bây giờ mới chỉ đến trị số 1800.

Tóm lại người có thể đến con số này đều hiếm như cá kiếm trong toàn Hoa quốc. Lãnh Vân bản năng kết luận sinh vật khủng bố đang dốc hết sức xông tới gần chắc chắn không phải con người mà là thú thoái hóa siêu nguy hiểm nào đó.

Lý Minh Lượng rít gào:

"Không đúng, không đúng! Không chỉ có một . . . mợ! Còn một sinh vật trị số đến 3845 đang chạy nhanh đến!"

Nếu không phải chắc chắn máy thăm dò đeo trên cổ tay là kiểu mẫu được quân đội nghiên cứu chế tạo mới nhất thì gã sẽ không chút do dự vứt xuống đất đập mạnh. Làm nhân viên nghiên cứu khoa học của quân đội, Lý Minh Lượng khẳng định tính luôn con người và các loài thú thoái hóa thì sinh vật có trị số năng lượng sinh mệnh vượt trên ba ngàn sẽ không nhiều hơn một trăm trong toàn đế đô, còn về trên bốn ngàn thì mới này Lãnh Vân đã nói, nguyên quân đội đế đô chỉ được vài người như vậy.

Có con số này cơ bản đứng ở đỉnh chuỗi thực vật Trái Đất, con người như Lý Minh Lượng chỉ có trị số 1800 nếu độn độ đối phương thì chỉ có một lựa chọn là quay đầu chạy trốn.

Làm sao bây giờ? Chạy hoặc không?

Lý Minh Lượng nhìn Lãnh Vân. Cô ta cắn chặt môi, ánh mắt rồi rằm qua lại giữa ba chiến sĩ gen.

Lãnh Vân không muốn từ bỏ nhiệm vụ, Triệu Nghị đã hứa sẽ thưởng cho cô ta nhiều vật tư như được tề quý giá, tình hạch, đủ cho cô ta tìm nơi an toàn trốn ba, năm năm. Lãnh Vân còn mang theo ba chiến sĩ gen trị số năng lượng cao hơn hai ngàn, nếu may mắn có lẽ còn khả năng đánh một trận, mà nếu xui thì . . .

Lãnh Vân rồi rằm nhìn phía trước, giờ phút này cô ta thật khó tuyển chọn.

Giọng Lý Minh Lượng ngạc nhiên vang lên, xen lẫn giật mình và vui mừng:

"2800 . . . 1400 . . . Hạ xuống, trị số hạ xuống rồi! Máy thăm dò cùn chết tiệt, hù chết bố, đợi sau khi trở về phải đổi mẫu tiên tiến hơn!"

Là vì máy dò xét bị hư?

Lãnh Vân thờ phào nhẹ nhõm, bất giác lưng áo đã ướt đầm. Con số hơn hai ngàn còn trong phạm vi kiểm soát, số hơn bốn ngàn hơi bị khoa trương.

Lý Minh Lượng nhìn chăm chăm hai đốm sáng nhanh chóng đến gần trên máy thăm dò, chần chừ hỏi:

"Mục tiêu vẫn đang nhanh chóng tới gần, chúng ta làm gì đây chị Vân? Có né không?"

Không hiểu sao Lý Minh Lượng cảm thấy khả năng máy thăm dò bị hư không lớn, nhưng gã không tin có sinh vật trị số cao hơn bốn ngàn ở ngay trước mắt.

"Không cần, có lẽ người đến là Loan Báo. Trong khu vực này chỉ có Loan Báo là thực lực có lẽ vượt qua hai ngàn, sẵn sàng chiến đấu, xem ra bọn họ

đến tìm chúng ta.”

Rào rào!

Lãnh Vân mới nói xong đột nhiên một chiếc mặt nạ màu đen chui ra từ bụi hoa làm cô ta giật bắn người. Sau đó một người phụ nữ nước ngoài vóc dáng nóng bỏng, các số đo hoàn mỹ dẫn theo một đám bé gái vài tuổi thở hổn hển chạy lại.

Cuối cùng là một người đàn ông trung niên cầm cái xẻng mục nát, đầu đầy mồ hôi hét to:

“Đại ca, chờ tôi chút! Tôi không chịu nổi, mớ đào mới ăn vào sắp phun ra!”

Chương 186: Anh dám đùa giỡn tôi?

Đám người Thượng Ất bị rượt đuổi rất thảm, nói chính xác hơn là hấn rơi vào cạm bẫy cực kỳ hung hiểm.

Bên rìa biển hoa, Thượng Ất dựa vào uy lực không thứ gì không thể chém của đao xương Tinh Vực và kiểu chọn chỗ đã thoải mái giết hết nhện mặt người thiên văn. Khi bọn họ cho rằng đã hết nguy hiểm, đi lững thững trong biển hoa anh túc chưa được 200m thì càng nhiều nhện mặt người thiên văn chen chúc ủa đến. Vì quá bất ngờ, mấy cô bé trong đội lần lượt bị cắn chết, hút khô.

Lúc này Thượng Ất ngạc nhiên phát hiện mảng lớn biển hoa anh túc có hiệu quả quấy nhiễu năm giác quan của con người. Những phấn hoa vô cùng ngọt ngào theo thân thể nhện mặt người thiên văn không ngừng va chạm hình thành sương mù quanh nhóm Thượng Ất. Mọi người không phân rõ đông tây nam bắc, Thượng Ất giỏi nhất là dị năng cảm giác cũng bị quấy nhiễu nghiêm trọng. Đừng nói chiến đấu với nhện mặt người thiên văn, bọn họ không phân rõ được mình trốn ở đâu rồi.

Lệ Á buộc phải dựng lên vòng bảo vệ năng lượng, hai tay cầm dao găm chiến thần cổ găng bảo vệ an toàn cho mọi người. Nhưng vì phạm vi vòng bảo vệ năng lượng có hạn, sau mấy chục giây đánh nhau kịch liệt thì trong đội lại có bị thương, chết chóc. Lần này không riêng ba cô bé bình thường gào thét bị kéo vào bụi hoa, Diêu Hiếu Lệ, Lý Tử Kiều tiến hóa ra dị năng cùng lúc với Đồ Kiều Kiều cũng bất hạnh bị căn chết.

Mất mát nặng nề, tình hình cực kỳ nguy hiểm. Mới vào biển hoa hơn hai trăm mét mà trong mười mấy cô bé bị chết hai phần ba rồi.

Thượng Ất nổi giận, hắn rất muốn đấu một trận tử chiến với đám sâu lạ này. Nhưng lý trí nhắc nhở hắn rằng nếu không tìm được đường ra thì trừ hắn và Lệ Á ra mọi người đều sẽ chết trong biển hoa này.

Ngay phút then chốt Thượng Ất bỗng nhớ mặt nạ vua chuột lấy từ cuộc chiến đánh thắng vua chuột trắng. Là báu vật siêu văn minh, mặt nạ màu đen có hiệu quả thần kỳ phóng lớn cảm quan của con người. Thượng Ất đeo ngay mặt nạ lên, sau đó thị giác, thính giác, khứu giác, xúc giác thậm chí năng lực cảm giác khoảnh khắc tăng mạnh gấp mấy lần, rốt cuộc hắn thấy rõ con đường đi hướng xưởng công nghiệp quân sự.

Một đường chạy như điên, vừa đánh vừa lui!

Mấy phút sau, Thượng Ất giết ra con đường máu, đi tới chốn này, chẳng ngờ đụng độ năm người nhóm Lãnh Vân, trong phút chốc không khí cực kỳ nặng nề.

Lãnh Vân bản năng hỏi:

“Mấy người là ai? Có phải là tay sai của xưởng công nghiệp quân sự Loan Báo?”

Lãnh Vân nhìn chăm chăm vào mắt Thượng Ất sau lớp mặt nạ, cô ta biết rõ người đàn ông đeo mặt nạ kỳ lạ này chính là người có năng lượng sinh mệnh hơn bốn ngàn.

Vương Chính Dương mừng rỡ reo lên:

“Loan Báo, ai là Loan Báo? Chúng tôi đến tìm xưởng công nghiệp quân sự. . . ủa, xem cách ăn mặc của mấy người thì hình như là quân nhân? Thượng . . .”

Vương Chính Dương tưởng gặp được người bên công xưởng, quay đầu tính nhắc nhở Thượng Ất ai dè bị lạnh lùng lườm một cái, dùng động tác tay bí ẩn nhắc nhở gã đừng kêu tên mình.

Quân nhân, xưởng công nghiệp quân sự, Loan Báo, đầu óc Thượng Ất xoay chuyển, chợt hiểu rằng thân phận của năm người Lãnh Vân không đơn giản.

Lần trước Long Ba có kế quân đội đế đô đang đấu gay cấn với thú thoái hóa, hai bên đánh nhau kịch liệt, vô số bị thương, chết, thiếu thốn người vận chuyển vật liệu xây dựng, năm quân nhân này hiển nhiên không phải người trong xưởng công nghiệp quân sự, bọn họ từ đâu chui ra? Tại sao đến đây?

Các thắc mắc liên tiếp nổi lên trong óc Thượng Ất, hần lnh cảm mình gặp phải người không nên gặp.

Lý Minh Lượng nhìn nhóm người Thượng Ất, nhe hàm răng trắng cười rất chân thành:

“Lên? Lên đâu? Chúng tôi đúng là người của quân đội đế đô, gia đình mấy vị tính đi đầu vào người sống sót Loan Báo xưởng công nghiệp quân sự đúng không? Chắc chắn, cả người đầy vết máu, chắc đàn sâu lạ gây khổ sở nhiều cho các vị rồi. Vừa lúc chúng tôi định đi xưởng công nghiệp quân sự, hay cùng nhau đi?”

Xa tận chân trời gần ngay trước mắt, Lý Minh Lượng không hay biết người đàn ông trước mắt là Thượng Ất.

Không thể trách Lý Minh Lượng, Triệu Nghị cung cấp tư liệu có giới thiệu cơ bản về Thượng Ất, ví dụ mặt mũi, chiều cao, cân nặng vân vân. Nhưng Thượng Ất đang đội mặt nạ vua chuột, không thấy rõ mặt mày, hơn nữa hần hấp thu tinh phách năng lượng vua chuột, cao hơn 5cm, 6cm, hình thể biến đổi lớn.

Bởi vậy dù đối mặt với nhau thì nhóm người Lý Minh Lượng hoàn toàn không ngờ đây là người mình muốn tìm. Bọn họ xem nhóm Thượng Ất là người sống sót tình cờ gặp nhau, thấy thực lực của hắc không tầm thường, trong lòng Lý Minh Lượng sinh ra ý nghĩ muốn vờ thêm trợ thủ.

Mặt Vương Chính Dương mang nét mừng gật mạnh đầu:

“Đi chung thì quá tốt, đám sâu chết tiệt này . . . À, để tôi hỏi đại ca có đồng ý không đã.”

Thượng Ất gật đầu nói:

“Được chứ, gặp nhau là duyên, đi chung nào.”

Thượng Ất tiến lên vài bước đến gần Lãnh Vân, đưa một tay tới trước mặt cô ta:

“Cô có mang thuốc lá đúng chứ, cho một điếu hút chơi.”

Đòi thuốc lá? Tự nhiên quá vậy?

Lãnh Vân ngạc nhiên nhìn đôi mắt của Thượng Ất ẩn sau mặt nạ, ngạc nhiên vì khẩu giác của đối phương nhạy bén, cũng bị bất ngờ khi hắc đòi thuốc quá tự nhiên không biết ngượng.

Từ khi rời khỏi quân doanh đến bây giờ, dọc đường bọn họ gặp người sống sót quái thai, đám bình dân khi đụng phải quân nhân võ trang đầy đủ thì trong mắt luôn cất chứa sợ hãi. Dù khi bọn họ nói chuyện cố giữ vẻ bình tĩnh nhưng tuyệt đối không thể nhẹ nhàng thoải mái như người đàn ông trước mặt cô ta.

Kẻ kỳ lạ.

Lãnh Vân thò tay vào ngực, búng ngón tay một cái, một điếu thuốc lá thơm chỉ cung cấp trong quân bay tới chỗ Thượng Ất.

Thượng Ất nhận thuốc lá thơm nhưng không đốt ngay mà đặt bên môi hít sâu. Mùi thuốc lá thoang thoảng và mùi thơm thân thể phụ nữ xộc vào khoang mũi, làm Thượng Ất ngước đầu lên, mắt lấp lóa tia sáng.

“Đúng là hương vị này, giống hệt thuốc lá lần trước Long Ba đưa đến, còn kèm mùi dược tề đặc biệt của quân đội. Nếu mình không nhớ lầm thì Trần Huyền diện trực thuộc lãnh đạo cao tầng quân đội chỉ huy, tức là người phụ nữ này tuyệt đối không phải quân nhân bình thường, nhưng không biết cấp bậc cụ thể cao bao nhiêu. Nếu mình có thể đứng gần hơn ngửi mùi thân thể của cô ta, có lẽ sẽ từ nồng độ dược tề phát ra từ người cô ta đoán ra thân phận cụ thể.”

Biểu tình Lý Minh Lượng tức giận nhìn Thượng Ất:

“Này tên kia, mày là chó hả? Chị Vân đưa thuốc dùng để hút chứ không phải cho mày ngửi tới ngửi lui!”

Ba chiến sĩ gen đứng sau lưng Lý Minh Lượng lạnh lùng nhìn Thượng Ất, dường như gã ra lệnh một tiếng là bọn họ sẽ xé vụn hắn ra.

Làm người ngưỡng mộ Lãnh Vân, Lý Minh Lượng tuyệt đối không cho phép người đàn ông nào có động tác khinh nhờn cô ta. Lý Minh Lượng thầm thề nếu Thượng Ất dám táy máy một chút là gã sẽ kêu chiến sĩ gen xé nát hắn.

Khiến Lý Minh Lượng, Lãnh Vân, mọi người bất ngờ là Thượng Ất bỗng nhích người. Ở trước mặt bao người, hắn không kiềm chế động tác mập mờ ngược lại quá đáng hơn, tiến lại gần kề sát mặt vào cổ Lãnh Vân, hít một hơi sâu, Lý Minh Lượng đứng cách hơn mười mét vẫn nghe rõ tiếng hít thở phát ra từ miệng hắn.

Lãnh Vân găm lên như tiếng báo cái rống, đôi mắt lạnh băng nhìn Thượng Ất chăm chăm:

“Tổ cha nó! Anh dám đùa giỡn tôi!?”

Chương 187: 5000 và 12000 khủng bố

Dịch: Libra

Thượng Ất lắc đầu, tay xoa mũi:

“Đùa giỡn cô? Không hứng thú! Có mùi thiu, cá nhân đề nghị cô tranh thủ thay áo khác. Nhện mắt người thiên văn rất nhạy cảm với mùi phát ra từ thân thể người, cỡ như cô thì chưa được mười phút sẽ dụ sâu trong phạm vi năm trăm mét bò tới đây.”

Trán nổi gân xanh, mạch máu nhô lên, mắt Lãnh Vân phát ra tia sáng màu lục thâm nghĩ:

“Mùi thiu? Tên đàn ông đeo mặt nạ này đang cười nhạo mình đầy mùi mồ hôi? Bà nội nó, nhiệt độ không khí 50°C, ai mà giữ gìn thân thể sạch sẽ được? Bà nội mày cũng muốn thay đồ, nhưng trong chốn đồng không mông quạnh này đi đâu kiếm đồ hợp kích cỡ mà thay? Không thể tha thứ, tuyệt đối không tha thứ! Mình phải giết hắn, khiến hắn biến thành đồng phân hôi hám trong bụi hoa!”

Nếu ánh mắt có thể giết người thì Thượng Ất ít nhất đã bị Lãnh Vân giết một trăm lần, nhưng cuối cùng cô ta không hành động. Có lẽ vì hiểu biết giữa phụ nữ với nhau, khoảnh khắc trước khi Lãnh Vân bùng nổ, Lệ Á lấy áo thun và quần bò từ ba lô ra. Hành động tràn ngập ý tốt này đem đến hiệu quả tốt đẹp, hai bên dần tỉnh táo lại, Lãnh Vân thậm chí lễ độ trò chuyện vài câu với Lệ Á, không khí vui vẻ.

Nhưng khi Lãnh Vân thay đồ xong, bước ra khỏi bụi hoa, không khí hòa hợp lại bị một ánh mắt của Thượng Ất phá vỡ. Lãnh Vân thấy rõ ràng lúc mắt Thượng Ất đảo qua ngực mình thì lộ tia khinh miệt, nhếch mép coi thường.

Lãnh Vân nhìn bộ ngực sân bay của mình, ngược nhìn cặp ngực dứa hấu của Lệ Á, cô ta không kiềm nén cảm xúc được nữa.

Lãnh Vân rít gào:

“Tôi muốn giết hắn! Đừng ai cản tôi!”

Lý Minh Lượng ngăn Lãnh Vân lại, mấy trăm đốm sáng nhanh chóng đến gần trên máy tính bảng làm cô ta nhanh chóng tỉnh táo lại. Là nhận mặt người thiên văn hay sinh vật càng khủng bố hơn?

“Lý Minh Lượng, trị số năng lượng là bao nhiêu?”

“Mười mấy cái ở đẳng trước nhất là hơn 1200, ba cái ở giữa hơn 1800, hai đốm sáng trị số năng lượng ở phía cuối cùng là . . . khoan, sao có thể như vậy? Là 5500 và 12000!?”

Máy tính bảng rơi khỏi tay Lý Minh Lượng rớt xuống đất, gã nhìn trân trân mười mấy đốm sáng không ngừng rút ngắn khoảng cách trên màn hình, trong đầu không ngừng vang vọng câu nói của Lý Diệu Tiên Lý tiến sĩ, người phụ trách phòng thí nghiệm sinh vật quân đội.

“Khi viên năng lượng tinh hạch sinh vật đầu tiên xuất hiện trong tận thế, so đấu sức mạnh giữa con người và sinh vật không phân chia bằng súng ống và pháo nỡ, cần dựa vào bao nhiêu con số đại biểu năng lượng. Khi sinh vật nào đó có trị số năng lượng trên năm ngàn nghĩa là cách tồn tại của họ đã thay đổi, trở thành hình thức sinh mạng đẳng cấp cao hơn. Năm ngàn là ngưỡng cửa thứ nhất cho sinh vật tiến hóa thành siêu sinh mạng, sau khi bước qua ngưỡng cửa đó là đã bước ra bước đầu tiên đến gần thần linh trong truyền thuyết . . .”

Trị số năng lượng sinh mạng 5000 là hình thái sinh mạng cao đẳng trong truyền thuyết, nhưng nếu đến 12000 thì sao? Mọi người ở đây sẽ phải chết tại đây ngay trong hôm nay sao?

Lý Minh Lượng cười chua chát nhìn Lãnh Vân, nhưng thấy cô ta đang nhét từng viên đạn vào băng đạn súng tự động, từ khi nào sương khói lại lượn lờ bên môi cô ta.

“Sợ cái quái gì, bà đây chưa từng thấy thứ có trị số sinh mạng hơn 5000 chứ đừng nói là 12000. Vừa lúc bà nội được mở rộng tầm mắt, xem là thứ quái quỷ gì giả thần giả quỷ trong biến hoa anh túc này!”

Một giọng nói như hồng chung vang xa:

"Giả thần giả quỷ? Hừ, trong quân đội đế đô hiện giờ toàn là loại hàng này? Hôm nay tôi sẽ cho cô mở mắt, nhìn xem cái gì gọi là ngoài trời có trời!"

Vừa dứt lời, hoa anh túc mệnh mông bị rẽ sang hai bên, mười mấy nhện mặt người thiên văn to như con trâu quay quanh một người đàn ông bước ra.

Lãnh Vân bản năng giơ ngang súng tự động:

“Anh là ai?”

Tư thế chiến đấu tiêu chuẩn làm Lãnh Vân toát ra hơi thở lạnh băng như cọc tiêu.

Người đàn ông mỉm cười, ngoắc bên cạnh mình, một con nhện mặt người thiên văn hình thể quái dị lúc lắc lại gần.

“Quan quân người đẹp, còn nhớ tôi không? Triệu Lão Tam này nhờ ơn cô mà bây giờ đã trở nên lợi hại hơn nhiều, ha ha ha ha ha ha!!”

Lãnh Vân mờ mịt hỏi:

“Triệu Lão Tam, anh ở đâu?”

Trước mặt Lãnh Vân là nhện mặt người thiên văn nhưng phát ra giọng nói là của Triệu Lão Tam đã bị cô ta đánh gãy sống lưng.

“Tôi ở ngay trước mắt cô đây, quan quân người đẹp, cô quên tôi nhanh vậy sao?”

Giọng Triệu Lão Tam văng vẳng trong không khí, một con nhện mặt người thiên văn thân hình quái dị nhúc nhích, ưỡn cao ngực in mặt người.

“Ui!”

Mọi người cùng hút không khí.

Mặt Triệu Lão Tam xuất hiện trên ngực nhện mặt người thiên văn, còn chớp mắt với mọi người, biểu tình đặc ý.

“Không thể nào! Giả thần giả quỷ hù dọa người, gan của bà không bé nhé, chết cho bà!”

Tạch tạch tạch tạch tạch!

Nòng súng phun ra lửa, mấy chục viên đạn mang động năng mạnh mẽ vô cùng chính xác bắn vào mặt Triệu Lão Tam. Nhưng sau một chuỗi tiếng kim loại va chạm, mọi người ngạc nhiên thấy con nhện mặt người thiên văn mọc mặt Triệu Lão Tam hành động như con người giơ cao miếng kim loại đánh bật tất cả viên đạn.

“Vô ích, đại não của tôi đã hòa thành một với những con nhện nhỏ đáng yêu này, khẩu súng mực của cô không làm gì tôi được. Giờ hai ta hãy tính món nợ cô đánh gãy lưng của tôi nào!”

“Coi chừng, chị Vân! A!”

Tiếng hét của Lý Minh Lượng văng vẳng trên trời.

Lãnh Vân trần trần nhìn một khúc chân nhện sắc bén chạm rãi rút ra từ ngực Lý Minh Lượng, vòi máu bắn ra như suối nhuộm đỏ áo của cô ta.

“Minh Lượng! Đừng!”

Lãnh Vân muốn bịt vết thương cho Lý Minh Lượng, nhưng phần ngực của gã bị xuyên thủng từ trước ra sau, động mạch chủ đã đứt, cô ta không có cách nào cứu lại mạng sống của gã.

“3000 . . . chị Vân, nghe tôi nói, trong ba lô có một kim tiêm thuốc kích thích mẫu 3000, nó có thể trong thời gian ngắn . . . khụ khụ, cho chị tăng trị số năng lượng lên đến 3000 . . . khụ khụ, hãy mặc kệ tôi, trốn đi, chúng ta không có cơ hội . . . chiến sĩ gen sẽ ngăn lại một lúc . . . chạy . . .”

Lý Minh Lượng ghẹo cổ, gã thành cái xác mất hơi thở sự sống cuối cùng. Trước Triệu Lão Tam như con nhện trị số năng lượng sinh mạng cao đến 1800 thì chiến sĩ đặc chủng thực lực không tầm thường này dùng thân thể đỡ một đòn cho Lãnh Vân, để mình chết thay.

“Đừng!”

Lãnh Vân bỗng rút ra thuốc chích, đâm kim vào người mình, sau đó mắt cô ta đỏ như máu, hai tay chỉ vào Triệu Lão Tam, rít từng chữ qua kẽ răng:

“Triệu Lão Tam, hôm nay bà đây sẽ chặt mày ra cho chó ăn!!!”

Bùm!

Răng rắc!

Bình bộp!

Tiếng da thịt va chạm vang lên không dứt. Ở trước mắt bao người, Lãnh Vân như nổi điên không ngừng đánh vào thân thể quái dị của Triệu Lão Tam. Kỳ lạ là từ đầu đến cuối mười mấy con nhện mặt người thiên văn biến dị sau lưng Triệu Lão Tam nằm sấp bên cạnh người đàn ông, chúng nó như vật phẩm điêu khắc, dường như Triệu Lão Tam đang đánh nhau không liên quan đến chúng.

Chúng nó nhìn chiến sĩ gen chăm chăm, dường như những nhện mặt người thiên văn biến dị này có chỉ số thông minh rất cao, có thể phân biệt ra ai là mối uy hiếp lớn trong chỗ này.

Chương 188: Triệu Lão Tam chỉ có thể lẩn

Rốt cuộc Lãnh Vân nặng nề té xuống đất, Lý Minh Lượng cho thuốc chích dùng để chạy trốn chứ không phải đánh nhau, cô ta không giỏi đấu gần thân nên thua rất thảm, người đầm máu.

“A!”

Rốt cuộc chiến sĩ gen ra tay. Làm chiến sĩ nhân tạo, bọn họ có gen chiến đấu ưu tú, đối với Triệu Lão Tam thì chỉ số năng lượng của họ cao hơn 2000 tương đương với thần chết. Nhưng để có được sức mạnh phải trả giá đắt, vì rót vào gen của nhiều sinh vật khác nên chỉ số thông minh của các chiến sĩ gen cỡ con nít hai, ba tuổi.

Nên khi bọn họ gầm rống xông về phía Triệu Lão Tam thì mười mấy con nhện mặt người thiên văn biến đi ở một bên rình rập khoảnh khắc nhào lên, hai bên đánh túi bụi, tình hình chiến đấu thảm liệt mà rung động tâm hồn.

Người đàn ông trung niên phía đối diện Lãnh Vân lạnh lùng cười đến gần:

“Kẻ đáng thương.”

Gã bước ra mỗi bước là biến hóa xung quanh phát ra tiếng rào rào, hiển nhiên ở góc nhóm người Thượng Ất không thấy đang có vô số con nhện mặt người thiên văn đang dòm ngó bọn họ, luôn sẵn sàng xông lên xé xác con người ra.

Người đàn ông trung niên liếc Lãnh Vân một cái, nói tiếp:

“Quân đội đế đô làm tôi quá thất vọng, dựa vào chiến sĩ hợp gen rác rưởi như vậy mà các người dám đến bắt Loan Báo này?”

Lãnh Vân vùng vẫy bò dậy:

“Loan Báo? Anh là Loan Báo? Tại sao tấn công chúng tôi? Không lẽ anh đã quên mình cũng là một người lính còn tòng quân?”

Quần áo cô ta loang lổ vết máu, đặc biệt vết thương lớn ở ngực, hai đùi không ngừng chảy máu, trông rất dữ tợn.

Loan Báo cười to bảo, trong đôi mắt lớn bắn ra tia sáng lạnh lùng:

“Lính? Ha ha, đương nhiên tôi không quên mình là người lính! Làm một người lính, tôi nhận được mệnh lệnh cuối cùng là giữ gìn xưởng chế tạo công nghiệp quân sự, tiêu diệt tất cả kẻ địch có ý đồ lấy vật tư của xưởng. Cho đến nay tôi tự nhận mình đã hoàn thành nhiệm vụ này rất tốt. Kẻ xâm nhập chết trong miệng của nhện thần của tôi, tính luôn mấy người vừa lúc một trăm người.”

Lãnh Vân ôm ngực, mắt lạnh lùng nhìn Loan Báo chăm chăm, rít gào:

“Nhảm nhí, ai là kẻ xâm nhập? Bà đây không hứng thú với xưởng công nghiệp quân sự chó chết đó! Khụ khụ khụ, bà chỉ đến tìm một người, sau

khi xong việc sẽ cố gắng giúp đỡ anh tiếp tục quản lý xưởng công nghiệp quân sự, nhưng còn bây giờ . . . bà đổi ý rồi. Anh và bày sâu biển dị chết tiệt này hôm nay chết hết cho bà!”

Lãnh Vân bỗng lấy một chiếc điện thoại vệ tinh quân dụng nhỏ xinh ra, nhanh chóng nhấn nút điện thoại.

Chiếc điện thoại này là Triệu Nghị đưa cho Lãnh Vân, trước khi lên đường Triệu Nghị không ngại phiền dặn dò rằng nếu gã nhận được điện thoại từ dây số này sẽ sử dụng quyền hạn của mình trong vòng nửa tiếng bắn ba đạn đạo mang tính hủy diệt, phá hủy mọi sự việc trong phạm vi mấy km ở vị trí điện thoại.

Phá hủy, tất cả chết hết không chừa ai!

Mắt Lãnh Vân ánh lên tia quyết tuyệt, nhưng khi cô ta định nhấn nút thì sức mạnh kỳ lạ bỗng bao phủ quanh cô ta. Lãnh Vân cảm giác đôi tay như quần xích nặng ngàn ký, cô ta quỳ xuống đất, điện thoại vệ tinh rớt xuống phát ra tia điện xèo xèo.

“Xảy ra chuyện gì? Tại sao người mình nặng nề thế này?”

Lãnh Vân vùng vẫy cố chộp điện thoại vệ tinh rơi dưới đất, nhưng hai tay càng gồng sức thì sức mạnh bí ẩn càng tăng lên. Sức mạnh bí ẩn nặng hơn mới rồi gấp ba lần bao phủ Lãnh Vân, xương vai của cô ta phát ra tiếng răng rắc ma sát mạnh không chịu nổi.

“Thứ như con kiến mà dám đến địa bàn của Loan Báo này giương oai hả? Triệu Lão Tam, giết ả, chôn xác trong ruộng hoa anh túc!”

“Vâng, ngài Báo hãy chờ, tôi nhất định sẽ làm toàn thân cô ả thành phân bón hoa. Rít rít, tưởng tượng thôi đã khiến người hưng phấn!”

Miệng Triệu Lão Tam phát ra tiếng rít rợn người như loài sâu, hơn mười cái chân nhện to luân phiên tiến lên, rất nhanh đã bò tới trước mặt Lãnh Vân. Lúc này ba chiến sĩ gen bị mười mấy nhện mặt người thiên văn biến dị bao quanh, bọn họ găm rống nhưng mãi không thể phá vòng vây.

Trong giọng nói lạnh lùng ẩn chứa uy nghiêm không thể nghi ngờ, Thượng Ất lững thững che trước mặt Triệu Lão Tam:

“Dừng lại, thứ dơ bẩn xấu xí hãy tránh xa cô gái kia một chút!”

Đằng sau lớp mặt nạ vua chuột màu đen là cặp mắt hổ bắn ra tia sáng lạnh, Triệu Lão Tam bị nhìn sững người.

Triệu Lão Tam gay gắt hỏi:

“Mày là đứa nào? Muốn đứng ra bao che cho ả này?”

Chân nhện nhanh nhẹn đá lên, máy thăm dò quân dụng trong tay Lý Minh Lượng bị hất lại gần.

Triệu Lão Tam nhìn chăm chăm con số năng lượng của Thượng Ất trên máy thăm dò, tỏ vẻ dừng dừng:

“Ô, không ngờ là cao thủ, trị số năng lượng lên đến hơn 2000. Muốn anh hùng cứu mỹ nhân à? Coi chừng lát nữa bị bố đánh thành gấu chó, rít rít.”

Trị số năng lượng của Lãnh Vân cao cỡ ba ngàn còn không đánh lại gã, Thượng Ất mới có hơn hai ngàn tất nhiên không lọt vào mắt.

Thượng Ất lạnh lùng liếc Triệu Lão Tam một cái:

"Anh hùng cứu mỹ nhân? Mày thấy cô ta đẹp lắm sao?"

Không đợi đối phương trả lời hắn đã tự nói:

“Cô ta sống hay chết chẳng liên quan gì tôi, nhưng mày làm rách đồ của cô ta làm tôi rất tức giận, nên trước khi mày giết cô ta thì hãy trả tiền quần áo đã, nghe hiểu chưa con sâu chết tiệt!”

Lãnh Vân câm nín nhìn thân hình đứng thẳng như cọc tiêu, khóe môi cong lên nụ cười đắng chát:

“Cái tên này, mình làm gì đắc tội với anh ta mà nỡ đối xử với mình như vậy. Quần áo, bà nội nó, mạng sống của bà không bằng bộ đồ rách?”

Lãnh Vân tự nhận đã nhìn nhiều người nhưng không thể nhìn thấu người đàn ông đội mặt nạ trước mắt.

“Mày nói gì? Đền tiền áo? Ha ha ha, mày bị điên hả? BỐ ĐỀN MÀY CÁI CỐC KHÔ!”

Triệu Lão Tam điều khiển chân nhện sắc bén đâm mạnh vào tim Thượng Ất, trong tưởng tượng của gã thì đối mặt đòn tấn công sắc bén như vậy giây đầu tiên đối phương sẽ hoảng hốt lùi lại né, giây thứ hai bị cái chân nhện khác chờ sẵn làm sảy chân, giây cuối cùng là mười tám cái chân nhện sẽ như dao găm cùng đâm xuyên thủng toàn thân, đi đời nhà ma.

Nụ cười đắc ý treo bên môi, Triệu Lão Tam như đã thấy bộ dạng chết thảm của Thượng Ất sau ba giây. Nhưng lúc này một luồng sáng lam sẫm vụt qua, tầm mắt của Triệu Lão Tam chợt thấp xuống, một bàn chân to đã đạp lên mặt gã.

“Triệu Lão Tam, tôi phải thừa nhận mày rất can đảm, từ bỏ thân thể con người chọn ký sinh lên thân sâu. Nhưng mày ký sinh thất bại rồi, chỉ số thông minh của mày không lên cao hơn sau khi ký sinh mà giảm thấp còn cỡ loài sâu. Kẻ đáng thương, thôi, mười mấy chân sâu coi như tiền đền quần áo vậy, bây giờ mày có thể lăn!”

Thượng Ất vung nhẹ đao xương Tinh Vực, xung quanh hắt rải rác mười mấy cái chân nhện to kể ra cảnh vừa diễn ra.

Rút đao, chặt chân, một chân đạp lên mặt Triệu Lão Tam, hàng loạt động tác như mây bay nước chảy, khiến người không kịp nhìn. Tiếc rằng Triệu Lão Tam không thể bắt giữ tốc độ siêu mau của Thượng Ất, gã chỉ biết mình đã phế, gã thật sự chỉ có thể ‘lăn’ đến hết đời, bị chặt hết chân nhện thì không còn cơ hội đứng lên.

Chương 189: Khóa trọng lực khủng bố

Dịch: Libra

Giọng Triệu Lão Tam khàn khàn:

"Sao có thể như vậy? Rõ ràng trị số năng lượng của mày chỉ có . . . Không thể nào, tuyệt đối không thể!"

Mắt Triệu Lão Tam nhìn chăm chăm máy đo năng lượng rơi trước mặt mình, bên trên biểu hiện rõ ràng một con số khủng bố, làm gã đánh mất ý nghĩ chống cự cuối cùng.

4892! Trị số năng lượng của Thượng Ất đến 4892!

Triệu Lão Tam cười chua chát, nức cười là gã muốn giải quyết đối phương trong vòng ba giây, đúng là không biết tự lượng sức mình.

Loan Báo luôn im lặng rồi cuộc lên tiếng:

"Anh là ai? Tại sao ở chung với những quân nhân này? Tay phải của anh là vũ khí năng lượng? Trông khá lợi hại."

Thượng Ất bùng nổ hình thành con số chiến đấu kinh người khiến Loan Báo lần đầu tiên nhìn thẳng vào hắn. So với trị số chiến đấu hơn năm ngàn của Loan Báo thì còn kém một chút, nhưng đao xương Tinh Vực bên tay phải của hắn tạo cảm giác uy hiếp đến Loan Báo.

Thượng Ất không trả lời các câu hỏi, hắn đầy hứng thú nhìn Loan Báo, bỗng giờ ba ngón tay ra:

"Nghe đây, tôi không có nhiều thời gian tốn nước miếng với anh. Đầu tiên, tôi cần vật liệu xây dựng trong xưởng công nghiệp quân sự, tất cả. Thứ hai, tập trung hết sâu biển dị của anh lại rồi giết, bởi thường mười mấy mạng người bị thương, chết trong đội của tôi. Thứ ba . . ."

Thượng Ất vừa nói vừa nhìn ra sau lưng Loan Báo, tầm nhìn được mặt nạ vua chuột cộng thêm gấp mấy lần cho hắn thấy một bóng đen to tràn ngập áp lực nặng nề lộ thân hình ra.

“Thứ ba, giao ra vua sâu biển dị đẳng sau anh, tôi cần tinh hạch của nó. Nếu không thì đừng trách tôi không khách sáo!”

Từng đợt gió nhẹ thổi qua biển hoa tĩnh lặng, trừ tiếng lóc bóc phấn hoa bay ra, phạm vi mấy trăm mét hoàn toàn yên tĩnh, đến nỗi nghe rõ tiếng hít thở của mọi người.

Một lúc lâu sau Loan Báo chậm rãi nói:

“Thằng kia, có biết mày đang nói cái gì không? Nói theo cách của quân đội là mày cùng lúc khiêu chiến với hai siêu sinh mạng trị số năng lượng năm ngàn.”

Thượng Ất cười khẽ:

“Siêu sinh mạng? Ha ha, trị số năng lượng có năm ngàn cũng xứng gọi là siêu sinh mạng? Tôi chỉ có thể nói anh quá ngây thơ.”

Tuy Thượng Ất chưa thấy siêu sinh mạng thật sự nhưng là người sống lại, hẳn hiểu rõ trị số năng lượng của siêu sinh mạng thật sự không thể đo lường. Đừng nói năm ngàn, gấp năm ngàn lần cái năm ngàn cũng không đủ hình dung thực lực hủy thiên diệt địa của thể siêu sinh vật.

Loan Báo rất lợi hại, nhưng ở trước mặt Thượng Ất đã trải qua năm năm tận thế thì gã chỉ là con ếch ngồi đáy giếng.

Dường như Loan Báo không còn hứng thú tranh luận với Thượng Ất nữa:

“Tao ngây thơ? Mày nghĩ của mày là bao nhiêu? Làm ơn đi, còn chưa tới năm ngàn, hoàn toàn không cảm nhận được sự lợi hại của siêu sinh mạng như bọn tao. Mà thôi, để cho mày kiến thức cái gì là sức mạnh thật sự. Khóa trọng lực, giam cầm!”

Loan Báo định nhanh chóng giải quyết cuộc chiến, dùng dị năng khóa trọng lực đặc biệt của mình cho Thượng Ất thấy rõ hiện thực tàn khốc cỡ nào.

Oong!

Tiếng gió rít vút qua tai Thượng Ất, cảm giác đè ép từng đợt như thủy triều bao vây hần, đặc biệt tay phải như bị tròng vào xích sắt nặng ngàn ký.

Dị năng khóa trọng lực?

Thượng Ất cau mày, bản năng giơ tay lên, chẳng ngờ tay phải không nhúc nhích, phản lực mạnh mẽ kéo người hần trĩ xuống.

“Vô ích, đặc điểm của khóa trọng lực nằm ở người bị nó áp dụng lên càng chống cự thì trọng lực càng lớn. Chắc bây giờ mày đã cảm nhận được điều đó phải không, ha ha ha ha ha ha!”

Chống cự càng nhiều thì trọng lực càng lớn?

Thượng Ất ngừng gồng sức, quả nhiên phần tay phải cảm giác nặng nhưng không có sức kéo mạnh như vừa rồi.

Loan Báo chậm rãi bước tới gần Thượng Ất, ngừng lại cách hần chưa tới năm mét:

“Mày mới nêu ba điểm, tao nghiêm túc nghĩ, có chút hứng thú với yêu cầu thứ nhất của mày. Nói đi, mày muốn vật liệu xây dựng trong xưởng công nghiệp quân sự của tao để làm gì? Đừng nói là mày tính tự mình gia công súng ống tạo phản nhé.”

Thật ra Loan Báo rất muốn tháo mặt nạ vua chuột để xem khuôn mặt thật của Thượng Ất, nhưng máy trắc năng lượng không ngừng nhấp nháy nhắc nhở gã rằng đến gần đối thủ có trị số sinh mạng gần năm ngàn là hành động không lý trí.

Thượng Ất trả lời thành thật, không chút giấu diếm:

“Tôi muốn xây lô-cốt tận thế, cần vật liệu xây dựng và một số máy móc trong xưởng công nghiệp quân sự.”

Đao xương Tinh Vực tay phải của Thượng Ất tỏa ánh sáng lam sẫm, lưỡi dao sắc bén chậm rãi rà dọc cánh tay.

Loan Báo khinh thường bĩu môi:

“Ha ha, thì ra là một người thích cầu sống trong tận thế. Nhưng tao phải nhắc nhở mày là đừng lãng phí sức lực, vũ khí năng lượng của mày vô dụng với khóa trọng lực.”

Trong mấy tuần qua Loan Báo không chỉ một lần nhắc nhở đối thủ như vậy, tiếc rằng đám người kia cho đến chết vẫn không thèm nghe lời nhắc của gã, sau cùng bị khóa trọng lực tươi sống siết chết.

Thật ra Loan Báo cũng thầm thắc mắc về kỹ năng khóa trọng lực của mình, nhìn từ góc độ vật lý học thì loại dị năng nhờ vào trọng lực Trái Đất tấn công đối thủ không phù hợp logic khoa học hiện đại. Vì chưa từng có ai kiểm soát trọng lực Trái Đất trong phạm vi nhất định, lấy hình thức khóa tròng lên người đối thủ.

Loan Báo được kỹ năng thần kỳ này trong quá trình khá ly kỳ. Giống như một kẻ nghiện thuốc đang phun ra nuốt vào sương khói thì bất ngờ phà ra một vòng khói, vô tình vòng khói bao trùm chiếc xe hơi chạy ngang qua. Lúc Loan Báo trốn thủ lĩnh nhện mặt người thiên văn trong xưởng gia công thì đột nhiên có được năng lực thần kỳ kiểm soát trọng lực.

Sau khi Loan Báo vô tình dùng khóa trọng lực bắt được thủ lĩnh nhện mặt người thiên văn còn trong thời kỳ nhỏ, huấn luyện nó thành siêu sát thủ trị số năng lượng cao đến 12000.

Tóm lại Loan Báo cho rằng khóa trọng lực có thể khóa tất cả sinh vật trên đời, bao gồm vũ khí năng lượng kỳ dị trên tay phải của Thượng Ất. Nhưng nhất đao vừa rồi đem đến hiệu quả làm người giết mình choáng ngợp, Loan Báo quyết định lo giải quyết nguy hiểm tiềm ẩn trước đã.

Xoẹt!

Một luồng gió tanh thổi qua, một con nhện mặt người thiên văn để lại lỗ máu trên vai Thượng Ất, máu chậm rãi chảy xuống.

Lệ Á ở một bên bảo vệ an toàn cho nhóm Đồ Kiều Kiều, nhưng thấy Thượng Ất bị thương thì cô ta bản năng định xông lên:

“Thượng, anh sao rồi? Tôi đến cứu anh!”

Không ngờ bị Thượng Ất quát ngăn lại:

“Ở yên đó đừng nhúc nhích! Nếu dám không nghe lời coi chừng tôi téet mông cô!”

Gì chứ!

Mặt Lệ Á đỏ rực, luôn bị ngộ nhận là vợ của Thượng Ất đã làm cô ta rất ngại ngùng, giờ hăn nói lời mập mờ như thế trước mặt nhiều người, cô ta cảm giác mặt mình móng ran. Cái tên chết tiệt, họa lớn ngập đầu còn ra vẻ thanh cao, không lẽ hăn có cách giải quyết khó khăn trước mắt thật sao?

Nghĩ vậy, Lệ Á lo lắng nhìn Thượng Ất, nhưng thấy hăn cười kỳ dị nhìn máu chảy ra từ miệng vết thương bắn tung tóe khắp nơi.

Chương 190: Điên cuồng va chạm

Thượng Ất bị thương nhưng cười rất vui làm Lệ Á thấy lo. Chưa từng thấy Thượng Ất kỳ lạ như vậy, hăn bị gì thế? Tại sao máu càng chảy nhiều hăn cười càng tươi hơn?

Lệ Á khó hiểu, Loan Báo cũng thắc mắc, gã chưa bao giờ gặp đối thủ giống như Thượng Ất, rõ ràng bị hành hạ nhưng cười thật kỳ dị. Hăn thích bị hành hạ? Nếu vậy thì gã sẽ cho hăn nếm mùi càn rỡ!

Đầu óc Loan Báo lướt qua nhiều suy nghĩ. Trong biển mây phát ra tiếng rào rào, chốc lát sau mấy trăm con nhện mặt người thiên văn tụ tập lại, dùng vòi hút sắc bén đâm mạnh vào người Thượng Ất, máu chậm rãi chảy vào thân thể đám sâu to.

Loan Báo thấy thế nhe răng cười đắc ý:

“Thằng nhóc, tao ra lệnh một tiếng là mày sẽ bị hút khô ngay trong khoảnh khắc, có lời trần trối gì thì nói mau lên, còn chơi nữa sẽ không kịp.

Thượng Ất mỉm cười, lạnh nhạt nói:

“Loan Báo, thật ra tôi chỉ muốn một ít vật liệu xây dựng, nhưng anh là đồ ngu cứ muốn đối địch với tôi. Anh nghĩ khóa trọng lực của anh là vô địch, còn tôi là cá nằm trên thớt thịt mặc cho anh từng xẻo?”

Loan Báo vui vẻ cười nói:

“Chứ không thì mày làm được gì? Mày cắn tao hả? Ha ha ha ha ha ha!”

Loan Báo chưa từng gặp đối thủ nào giống như vậy, sắp chết đến nơi còn làm ra vẻ ung dung tự tin, thật nực cười.

“Sao tôi phải cắn anh? Thịt của anh ăn ngon lắm sao? Kẻ ngông cuồng tự phụ, cứ tưởng lên một bậc sinh mạng thì thông minh hơn chút, kết quả anh ngu còn hơn người phụ nữ tên Lãnh Vân. Thôi, thời gian của tôi rất quý giá, chiến đấu giữa chúng ta chấm dứt tại đây. Sâu nổ, nổ cho tôi!”

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, thân thể một con nhện mặt người thiên văn bỗng nổ tung, xung lực mạnh làm mảnh vụn vô số tứ chi như viên đạn bắn tung tóe cắm phập vào người nhện mặt người thiên văn xung quanh, mảnh vụn xé rách đầu bên kia bay ra ngoài.

Mưa máu đầy trời, một mảnh hỗn độn.

Giống như kích nổ một cục thuốc nổ C4 trong bầu nhện mặt người thiên văn, nhện mặt người thiên văn nổ tung trên đường trở về vòng tay thần chết đã lôi kéo ít nhất mười mấy đồng bạn đi chung. Trong bầu sâu dày đặc thì kỹ năng sâu nổ của Thượng Ất có thể gọi là kỹ thần, một phát làm nổ bầu nhện xông lên trước nhất trống một mảng lớn.

Loan Báo ngơ ngẩn, Lệ Á ngây ngốc, chiến sĩ gen tư duy đơn giản cũng bị tiếng nổ tràn ngập rung động làm . . . ngây người. Không ai biết chuyện gì xảy ra, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, quên luôn lau máu sâu dính trên mặt.

Loan Báo dùng tay nhẹ nhàng lau máu dính bết trên mặt, cố gắng dùng hệ thống vũ khí quân đội mà mình biết để giải thích điều không logic này:

“Đây là . . . là hệ thống đạn đạo chỉ đạo laser tấn công?”

Lãnh Vân ngồi liệt dưới đất nhếch mép trào phúng:

“Mày từng thấy đạn đạo chỉ đạo ẩn hình bao giờ chưa? Tất cả là người đàn ông che mặt làm, đồ nào tàn!”

“Mày nói ai nào tàn? BỐ không tin là hãn làm! Hãn không thể nhúc nhích thì làm sao . . .:

Bùm!

Loan Báo chưa nói hết câu thì bên cạnh gã vang tiếng nổ lớn, vì khoảng cách gần nên gã xui xẻo bị xung lực vụ nổ bao bọc. Loan Báo cảm giác tầm nhìn đảo lộn trên dưới, người nặng nề rớt xuống bụi hoa cách xa hơn mười mét.

“Tao không tin, mày có giỏi thì nổ tao thêm phát nữa . . .”

Bùm bùm bùm bùm bùm!

“A!”

Với đối thủ không tin thì Thượng Ất luôn vui vẻ chiều ý.

Tinh Vực trên tay phải của Thượng Ất liên tục nhấp nháy tia sáng, không còn ở hình dạng đao xương nhưng càng hung tàn. Mỗi lần nắm tay siết lại là những con nhện mặt người thiên văn đã hút máu của hãn giống như những trái mìn ngấm bị kích nổ, liên tiếp nổ bên cạnh Loan Báo, xung lực và sóng khí làm gã không rơi xuống đất được, lộn mèo trên cao, không ngừng gào la.

Mặt Lãnh Vân trắng bệch, vừa rung động với Thượng Ất vừa thắc mắc, sợ hãi:

“Ôi mợ, ghê gớm, đây là siêu năng lực gì vậy? Gần bằng uy lực súng bắn đạn vũ khí trong quân.”

Nếu tất cả là chân thật vậy chẳng phải là người đàn ông đeo mặt nạ này đã có năng lực đấu cứng với bầy thú thoái hóa hoặc quân đội con người rồi sao? Nếu hẳn quyết tâm chống lại quân đội thì ai ngăn được hẳn?

Rầm bịch!

Tiếng vật nặng rơi xuống đất ngắt ngang suy nghĩ của Lãnh Vân. Sau một chuỗi sâu nổ oanh kích rớt cuộc Loan Báo có thể rơi xuống đất, ánh mắt hải hùng nhìn Thượng Ất.

“Mày . . . mày rớt cuộc là ai? Rõ ràng trị số năng lượng của mày mới hơn bốn ngàn . . . khoan, không thể nào!”

Loan Báo nhìn con số 8045 trên máy thăm dò, gã trợn to mắt suýt rớt tròn. Trong vài phút ngắn ngủi, trị số năng lượng đại biểu thực lực của Thượng Ất đã tăng lên gần gấp đôi, đúng là gặp quỷ sống.

“Trị số năng lượng chỉ có thể đại biểu con số năng lượng hoạt động trong người sinh vật, nó giống như nhiệt độ thân thể người, có thể dao động lên xuống chứ không cố định.”

Thượng Ất vung nhẹ tay phải, cảm giác bị trói buộc đang tan biến, hiển nhiên Loan Báo bị năng lượng sâu nổ liên tục oanh kích nên không thể khống chế khóa trọng lực trên người Thượng Ất nữa.

“Cho nên hoàn toàn tin tưởng con số trong máy trắc nghiệm là hành động rất ngu, vì khi sinh mạng diễn biến đến đẳng cấp nhất định thì thể sinh vật sẽ tự nhiên học được che giấu năng lượng của mình, ví dụ như sinh mạng cao cấp như tôi.”

Mặt Loan Báo dữ tợn bò dậy, bỗng vung đôi tay:

“Sinh mạng cao cấp? Mày? Không thể nào, tao mới là sinh mạng cao cấp! Chỉ có tao mới xứng là sinh mạng cao cấp, Loan Báo này đã định sẵn là người đàn ông sẽ xưng bá tận thế! Chết hết cho tao!”

Áp lực kỳ lạ bao phủ quanh đám người Thượng Ất, tất cả cảm giác người cứng ngắc, giây sau toàn thân bị khóa chặt. Áp lực lớn ập đến từ bốn

phương tám hướng đường như muốn đè ép bọn họ thành thịt vụn.

Lãnh Vân lo âu nhìn Thượng Ất, thầm nghĩ:

“Không ngờ tên kia có sức mạnh khủng bố như vậy, lần này tiêu thật rồi, mọi người đều bị trọng lực khóa lại, phải làm sao đây?”

Bây giờ chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào người đàn ông đeo mặt nạ kỳ lạ này, nếu không thì tất cả sẽ phải chết tại đây.

Thượng Ất không làm Lãnh Vân thất vọng, khi Loạn Báo giải phóng tất cả năng lượng khóa trọng lực thì hắc kích nổ mấy trăm con nhện mặt người thiên văn ngay.

Trong phút chốc mọi người cảm thấy đất rung núi chuyển, tuy Thượng Ất cố ý khống chế năng lượng nổ tập trung vào Loạn Báo, nhưng mấy trăm con sâu cùng nổ khó tránh khỏi năng lượng lan đến mọi người.

Gió, thối điên cuồng, máu, bắn tung tóe.

Sau khi vụ nổ gần như kiểu tự sát kết thúc, nơi mọc đầy hoa anh túc thoái hóa hình thành hố to đường kính gần năm mét. Quanh hố trừ Lệ Á chặt vật nằm sấp dưới đất dùng vòng bảo vệ năng lượng che chở an toàn cho Đồ Kiều Kiều và Tống Dịch ra, người sống sót khác không biết đã vắng đi đâu.

Chiến đấu giữa người dị năng với nhau trong tận thế máu me mà tàn khốc vậy đây, nếu bị lan trúng sẽ không giống miêu tả trong truyện chỉ có người xấu chết.

Chương 191: Siêu thú cười

Lệ Á kiểm kê bốn phía chiến trường, lòng càng nặng trĩu. Trừ Đồ Kiều Kiều và Tống Dịch ra sáu cô bé khác không may mắn thoát khỏi, tình trạng chết khá thảm, xác chết hầu như đứt liền các chỗ.

Vương Chính Dương hơi may mắn một chút, người đàn ông trung niên này cách trung tâm vụ nổ hơi xa, chỉ bị nổ một cánh tay và nửa bàn chân, mặt

úp xuống đất hôn mê trong đồng đất bùn. Nếu Lê Á không kịp lúc phát hiện ra thì mấy phút nữa Vương Chính Dương sẽ bị chết ngộp.

Còn về Lãnh Vân, vẻ mặt Lê Á phức tạp nhìn cô ta, trong mắt tràn ngập thương hại và đồng tình. Lãnh Vân bị thương trên mặt, khi nhện mặt người thiên văn nổ, vỏ giáp vỡ thành mảnh nhỏ bén như lưỡi dao để lại hàng trăm vết cắt sâu tạt xương hai bên gò má Lãnh Vân.

Lê Á buông tiếng thở dài, mặt của Lãnh Vân đã bị hủy, không biết sau khi cô ta tỉnh dậy sẽ đối diện hiện thực này như thế nào.

Cái giá quá đắt, nhưng không biết kẻ địch đã bị tiêu diệt chưa?

Lê Á cố gắng tìm kiếm dấu vết của Thượng Ất, Loan Báo. Cuối cùng Lê Á tìm thấy Loan Báo chỉ có nửa người trong vũng máu cách mấy chục mét. Người đàn ông toàn thân chỉ còn lại đầu, hơn một nửa lồng ngực, một khúc bụng đang dùng cánh tay duy nhất cố gắng nâng khuôn mặt lên nhìn mặt trời treo cao.

“Cô là người đàn bà của tên kia . . . cô đến giết tôi? Cũng tốt, dù sao bộ dạng của tôi thế này không sống được bao lâu, sớm chết sớm siêu sinh. Ra tay đi. Khoan, cô đi đâu? Mau trở lại! Giết tôi! Giết tôi đi!”

Lê Á xoay người rời đi, không quay đầu lại, bỏ lại tiếng kêu bất lực của Loan Báo sau lưng mình, âm thanh vang vọng thật lâu trên biển hoa anh túc yên tĩnh.

Cùng lúc đó, dưới khóm hoa anh túc vàng cực kỳ rậm rạp gần đó, biểu tình Thượng Ất bình tĩnh đánh giá bóng dáng to lớn trước mặt mình.

“Mày là vua sâu, có chút trí tuệ nên làm ơn đừng giả bộ khờ trước mặt tao, sẽ làm tao khinh thường mày.”

Sâu to phát ra tiếng rít, hơn mười mắt kép của loài sâu to hơn nắm tay người lớn lạnh băng nhìn Thượng Ất:

“Rít rít!”

Thượng Ất vùng vẫy đứng lên:

“Rồi rồi, tao biết mày đang biểu đạt bất mãn, không thể nói tiếng người không có nghĩa là hai ta không thể giao lưu.”

Gen sâu A Mễ Ba đang điên cuồng tu sửa thân thể của Thượng Ất, nhưng cơ thể hắn bị hư hỏng rất nặng, đặc biệt cái lỗ to đâm máu ở ngực và đùi làm hắn giống xác sống trong phim.

“Đúng là tao giết Loan Báo, đương nhiên bây giờ hắn chưa chết, nhưng cũng sắp rồi. Mấy chuyện này không quan trọng, quan trọng là tao đã gỡ bỏ trói buộc của khóa trọng lực cho mày, và mày cũng nhìn ra rằng tao có sức mạnh chết chung với mày. Giờ mày tính đền đáp tao thế nào hả?”

Thượng Ất ngược đầu nhìn nhện mặt người thiên văn to cỡ xe bus công cộng, vẻ mặt của hắn tràn ngập tò mò và mong đợi.

Trong vụ nổ động trời vừa rồi Thượng Ất xui xẻo bay tới trước mặt con sâu to này. Nhưng hắn mừng rỡ phát hiện con sâu to chẳng những không giết hắn tại chỗ ngược lại dùng mắt kép đầy trí tuệ cảnh giác đánh giá hắn.

Rõ ràng vụ nổ mãnh liệt đã hù sợ con sâu to này, nên Thượng Ất không nhân hậu quyết định phải kiếm chút lợi từ con sâu to biến dị để bù đắp mất mát trong trận chiến gay go này.

“À, mày muốn nói là trên người của mày không có thứ tao muốn? Không không không, mày sai rồi, mày có rất nhiều thứ đáng để tao lấy, ví dụ như năng lượng tinh hạch của mày . . .”

“Rít rít!”

"OK, OK, tao đùa thôi, giết mày không có ích gì cho tao. Thôi được, tao chỉ có một yêu cầu, vận chuyển vật liệu xây dựng đến chỗ này giúp tao.”

Thượng Ất vừa nói vừa trải bản đồ ra trước mặt sâu to, bất chấp nó có xem hiểu hay không, ngón tay hắn chỉ vào tiểu khu Hoa Tụng để đô:

“Mày yên tâm, miễn mày vận chuyển đồ đến nơi giúp tao thì tao bảo đảm sẽ không giết một con cháu nào của mày nữa. Và yên tâm, đến bên đó rồi nếu mày không muốn rời đi thì tao sẽ cung cấp một khu vực cho tộc đàn

mày của mày sinh sản. Đương nhiên nếu căn cứ của tao bị tấn công thì mày phải mang theo các đàn em bảo vệ. Sao, chịu không?”

“Rít rít!”

Lời nhờ vả vô lý của Thượng Ất dường như chọc điên sâu to, nó giơ chi trước cong như lưỡi liềm sắc bén to lớn chém vào hăn, nào ngờ hăn giơ tay phải chop, một nhện mặt người thiên văn nhỏ nằm sắp bên người sâu to bùm một tiếng thành đồng thít nát.

“Cứ thích biến chuyện đơn giản thành phức tạp. Trong vụ nổ vừa rồi máu của tao đã trải đầy phạm vi năm trăm mét, nếu không muốn con cháu của mày chết hết thì tốt nhất là đồng ý yêu cầu của tao, nếu không thì tao sẽ bóp nổ từng con ngay trước mặt mày.”

Sâu to lặng im, đối với sâu to chỉ có trí thông minh của đứa bé vài tuổi thì kiểu uy hiếp gần như vô lại của Thượng Ất rất có sức uy hiếp. Làm thế biến dị, sâu to sinh sản ra tất cả nhện mặt người thiên văn trong biển hoa anh túc này, bản năng khiến nó không thể từ chối uy hiếp đến từ Thượng Ất, nhưng nó thật sự không cam lòng bị con người nhỏ bé uy hiếp.

“Tao có cái này!”

Thượng Ất lấy ra đòn sát thủ cuối cùng, hạch của trái đào biến dị.

“Đây là hạch của trái đào biến dị, trồng xuống đất rồi trong ba tháng mày có thể ăn đào biến dị mạnh hơn hút mật hoa gấp trăm lần. Vận chuyển vật liệu xây dựng đến nơi giúp tao thì túi hạch đào này đều là của mày, tộc đàn của mày sẽ nhờ đó mà được ích lợi vô cùng, khi đó sinh một ngàn hay một vạn con cháu đều tùy mày.”

Thượng Ất vừa nói vừa ném một viên hạch đào biến dị cho sâu to, hăn tin tưởng nó sẽ cảm nhận được năng lượng tinh thuần trong hạch đào, đây là sức hấp dẫn không thể cưỡng lại đối với loài sâu thích ăn trái cây.

Quả nhiên, khi hạch đào vào miệng thì ánh mắt sâu to thay đổi. Làm thế biến dị loài sâu, nó biết rõ khó kiếm năng lượng cỡ nào. Thật ra ruộng hoa anh túc này đã không thể thỏa mãn nó, vết rạn trên lưng vỏ giáp kéo dài một

tuần rồi, nó cần năng lượng càng thuần khiết hơn để thoát hóa lần thứ hai, trở thành vua sâu biển dị có năng lực bay.

Điều này cực kỳ quan trọng, quan trọng đến nỗi sâu to không chút suy nghĩ, bản năng khiến nó như thú cười ngoan ngoãn trước chủ nhân của mình, nó khom người nằm sấp trước mặt Thượng Ất, cúi thấp đầu sâu to. Cảnh này vừa lúc bị Lệ Á tìm đến đây bắt gặp, làm cô ta ngây người. Mới hạ gục Loan Báo khùng bố xong Thượng Ất lặng lẽ thu phục một con nhện mặt người thiên văn to đùng, sao hăn làm được? Không lẽ hăn đúng là hậu duệ của chiến thần Ares, là người đàn ông mạnh nhất trên Trái Đất?

Ánh nắng nóng bức, tĩnh lặng không tiếng động.

Lệ Á ngẩn ngơ nhìn Thượng Ất chậm rãi bước lên người sâu to, trong một chốc lãng quên lời thề mình từng tuyên bố.

Chương 192: Chiến thuật người sâu hợp đánh tồi tệ

Dịch: Libra

Thượng Ất bỏ qua hai ngày sưu tầm tất cả vật tư trong xưởng quân công, nhện mặt người thiên văn to bị thu phục ngoan ngoãn chăm chỉ sắm vai đốc công. Nó chỉ huy mấy ngàn con nhện mặt người thiên văn trong ruộng hoa anh túc như ngựa thồ vận chuyển vật liệu thép, vật liệu tẩm, thiết bị hàn mà Thượng Ất cần, thiết bị cắt vừa to vừa nặng, thiết bị điện tử, các loại vật tư của Loan Báo sưu tầm cũng bị tháo dỡ vận đi.

Đem đến niềm vui bất ngờ lớn nhất cho Thượng Ất không phải mấy thứ này, trong tầng hầm bí ẩn một góc xưởng công nghiệp quân sự, hăn vô tình phát hiện trọn bộ hệ thống chế tạo vũ khí phiên bản tinh hoa.

Ngắn gọn mà không giản đơn, tinh xảo mà không phức tạp, to lớn nhưng không cồng kềnh. Thượng Ất đối diện trang bị chế tạo súng ống súng

trường đột kích quân dụng chỉ mất vài phút là hoàn mỹ làm ra, hẳn phải thừa nhận Loan Báo có thiên phú hơn người về mặt chế tạo máy móc. Có bộ hệ thống tinh vi này thì ai cũng có thể tạo ra sức mạnh ngang ngửa quân chính quy trong thời gian ngắn nhất.

Từ điểm này là biết Loan Báo có mưu đồ không nhỏ, Thượng Ất khá thích năng lực và dã tâm của gã. Thượng Ất cho rằng trong tận thế, khi một người có năng lực sửa đổi số phận của mình, thậm chí thay đổi vận mệnh lịch sử thì người đó đã định sẵn sẽ bước lên con đường xây dựng sức mạnh của riêng mình, tranh giành bá quyền tận thế.

Nếu lúc này hai bên không tự nhiên lao vào đánh nhau, Thượng Ất cảm thấy có lẽ hẳn và Loan Báo sẽ là bạn bè chơi thân, vì lý niệm sinh sống trong tận thế của hai người giống nhau. Tiếc rằng Loan Báo quá tin vào sức mạnh của bản thân, cuối cùng thành vong hồn dưới tay Thượng Ất, hẳn thành bên thắng lớn nhất trong trận chiến đấu này.

Rất nhanh, Thượng Ất dọn dẹp xong cười sâu to lên đường. Làm người thắng phe Thượng Ất, Lê Á, Đồ Kiều Kiều, Tống Địch, Vương Chính Dương cũng hưởng thụ đãi ngộ xa xỉ chưa từng có.

Mỗi người được cười trên một con nhện mặt người thiên văn to lớn, đi lại vững vàng, tính cách dịu ngoan. Người duy nhất trong đội không ngồi trên lưng sâu là Lãnh Vân. Trong vụ nổ rung trời đó người thân thể vạm vỡ nhất trong ba chiến sĩ gen đã may mắn sống tiếp. Nên khi Lãnh Vân tỉnh táo lại, cô ta chọn nằm sấp trên tấm lưng rộng của chiến sĩ gen, một đường im lặng đi theo sau lưng Thượng Ất, không ai thấy vẻ mặt của cô ta sau lớp vải quấn kín mặt.

Cứ thế cả đội theo sự chỉ huy của Thượng Ất rầm rộ chạy nhanh đến tiểu khu Hoa Tụng đế đô. Đám người Thượng Ất gặp nhiều sinh vật thoái hóa núp trong rừng rậm, có nhiều con rất mạnh, bàn về sức chiến đấu cá nhân thì không thua gì Lê Á, Thượng Ất.

Nhưng vô ích, Thượng Ất bây giờ là người đàn ông có đại quân tộc sâu, những thú thoái hóa mạnh đối mặt chiến thuật sâu biển cộng thêm đánh lén gần như vô lại của hẳn, cuối cùng bắt đắ dĩ gằm rống hốt hoảng chạy trốn. Đương nhiên có con tính cách cứng rắn, ý thức lãnh thổ mạnh thà chết chứ

không chịu từ bỏ chiến đấu, cuối cùng Thượng Ất mỉm cười cắt đứt sinh mạng của chúng nó, đào ra năng lượng trong người chúng.

Tinh hạch.

Trong quá trình Thượng Ất tùy theo đặc điểm đấu với kẻ địch của nhện mặt người thiên văn mà sáng tạo ra chiến thuật đấu địch mới.

Thượng Ất phát hiện miệng vòi của nhện mặt người thiên văn cực kỳ sắc bén, bình thường khi tấn công địch thường dựa vào hút máu giết địch, có thể nói là kỹ năng tấn công mạnh nhất của nhện mặt người thiên văn. Còn Thượng Ất có kỹ năng sức phá hoại lớn nhất là sâu nổ, Loan Báo có trị số năng lượng cao hơn năm ngàn mà còn chết thảm trong vụ nổ khủng bố, đủ chứng minh uy lực sâu nổ.

Nhưng tấn công bằng miệng của nhện mặt người thiên văn hay kỹ năng sâu nổ của Thượng Ất đều có khuyết điểm, chỉ có thể phát huy uy lực mạnh nhất trong điều kiện khắt khe. Nếu kết hợp hai cái lại thì sao?

Nếu khi nhện mặt người thiên văn tấn công kẻ địch, nhưng không dựa vào miệng vòi hút máu mà hút máu của Thượng Ất ra rồi tiêm vào người kẻ địch thì sẽ sinh ra điều gì?

Kết quả rõ ràng, đối phương sẽ chết rất thảm, kỹ năng sâu nổ sẽ làm chúng như trứng màu trong ngày lễ Phục Sinh, từng trái bị kích nổ.

Chiến thuật hợp tác hoàn mỹ, cạm bẫy chiến đấu hoàn mỹ, một kích cuối cùng hoàn mỹ. Dọc đường đi, chiến thuật người sâu hợp tác mà Thượng Ất vô tình phát minh ra đã phát huy công hiệu kỳ diệu.

Đặc biệt gặp loại sinh vật thành đàn đông đúc, Thượng Ất chỉ cần phai vài con nhện mặt người thiên văn xông vào bầy, trước khi chúng nó chết tùy tiện tiêm máu của Thượng Ất vào người một kẻ địch, sau đó chiến đấu khá đơn giản, mọi người đứng cách mấy chục mét chờ ngắm pháo hoa nổ thôi.

Ngày thứ ba từ khi rời khỏi tiểu khu Hoa Tụng, Thượng Ất mang theo chiến lợi phẩm phong phú xuất hiện bên ngoài cửa tiểu khu. Thượng Ất ngạc nhiên phát hiện ba ngày ngăn ngủ tiểu khu Hoa Tụng để đô lại biến đổi

ngiênng trời lệch đất. Lấy khu biệt thự đảo giữa hồ làm trung tâm, có bốn, năm ngàn người sống sót đang hí hục dọn dẹp cỏ dại, rừng rậm, các nhà gỗ nhỏ đơn sơ dựng lên xung quanh, thỉnh thoảng có tiếng phụ nữ và con nít khóc vọng ra. Thường có người vạm vỡ cầm súng qua lại giữa các nhà gỗ, ánh mắt cảnh giác nhìn quanh, bóp chết xung đột trước khi kịp nhú mầm.

Tất cả gợn gàng ngăn nắp mà đầy sức sống, nhưng mặt Thượng Ất thì lạnh băng. Không lẽ trong mấy ngày hăn đi vắng đám người sống sót lại tấn công căn cứ đảo giữa hồ, chiếm cứ chỗ này? Nếu đúng vậy thì . . . Thượng Ất lạnh lùng liếc mấy ngàn người sống sót, mắt lóe tia sáng tàn nhẫn.

“Này này, mấy người là ai? Trời ạ, mọi người mau nhìn kìa, người này đang cười cái gì vậy? Là sâu, sâu to biến dị!”

Khi thú cười sâu to xuất hiện dẫn đến khủng hoảng, vô số người đàn ông to khỏe cầm súng ống, thương dài, gậy sắt xúm lại, ánh mắt tràn ngập sợ hãi nhìn chăm chăm sâu to và Thượng Ất, run cầm cầm như gặp kẻ địch lớn.

Trong đám đông, một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi cố gắng bình ổn đám người xao động, nhỏ giọng chỉ huy người xung quanh mau đi gọi người:

“Đừng lo, mau đi tìm thầy Triệu Khiêm . . . khoan, kêu đội trưởng bảo vệ Hoàng Long trước đã, chỉ có anh ta mới đánh lại loài sâu biến dị này!”

Người phụ nữ khuôn mặt trắng trẻo toát ra vẻ sang trọng giờ phút này sắc mặt không bình tĩnh như trong giọng nói. Vì chỉ giây lát Lê Á, Đồ Kiều Kiều, Tống Dịch và Vương Chính Dương cũng cười nhện mặt người thiên văn to lớn đi tới gần đám người.

Không thể kiềm nén sợ hãi được nữa, khi mấy chục nhện mặt người thiên văn biến dị to nằm sấp phía sau Thượng Ất, tất cả người sống sót cùng lùi lại, một số người té ngã nhưng không ai dám nâng dậy, để mặc đồng bạn ngã ngời hết rầm lên.

Chương 193: Tôi cá anh không lên giường được

Thượng Ất chỉ vào người phụ nữ trước mặt, hỏi:

“Tên của cô là gì?”

Khuôn mặt vốn trắng của cô ta càng không chút máu.

Người phụ nữ chân run run chậm rãi đi tới trước mặt Thượng Ất, cố gắng dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nói:

“Tôi tên Tôn Lệ Vân, là bác sĩ phụ trách chăm sóc cho doanh địa này, xin hỏi anh là ai? Các người đến đây muốn làm gì?”

Thượng Ất lạnh lùng liếc Tôn Lệ Vân một cái, giọng không mang tình cảm hỏi:

“Bác sĩ? Ai cho các người ở đây? Người phụ trách nơi này là ai?”

Tôn Lệ Vân cắn răng tiến lên một bước, ngữ điệu kiên định nói:

“Là tôi, tôi là người phụ trách! Nơi này có nguồn nước người sống sót cần, là khu con người tụ tập duy nhất không có thú thoát hóa trong phạm vi 5km. Thưa ngài, tôi không biết mục đích ngài đến đây nhưng nơi này không hoan nghênh thú thoát hóa, xin hãy mang đám sâu đi ngay.”

Thượng Ất nhếch mép cười nhạt, tay vỗ nhẹ đầu thú cười sâu to:

“Cô kêu tôi đi? To gan lắm.”

Tiếng côn trùng kêu kỳ lạ phát ra từ dưới thân hắn, hàng trăm ngàn con nhện mặt người thiên văn cõng các loại vật tư như thủy triều ủa vào cửa tiểu khu.

“Bà nội nó, tộc sâu xâm nhập! Mọi người chạy mau lên, tộc sâu biến dị đến ăn chúng ta! Chạy mau!”

“Hu hu, con muốn mẹ, mẹ đừng bỏ lại con, hu hu hu!”

"Tiểu Ly, Tiểu Ly! Con ở đâu, mẹ đây này! Đừng sợ con ời, a!"

Vẫn không thể tránh khỏi bùng nổ hỗn loạn, đám người chen lấn nhau chạy trốn, con nít nhỏ yếu bị tách rời khỏi mẹ mình, bị vô số đôi chân kinh hoàng đạp trúng. Người mẹ bất lực chỉ có thể liều mạng cuộn người lại ôm chặt thân thể nhỏ bé run rẩy trong vòng tay.

Tôn Lệ Vân cố gắng ngăn cản đám đông giẫm đạp lên nhau:

“Mọi người đừng kinh hoàng! Nghe tôi nói, tôi đã kêu người đi báo cho đội trưởng bảo vệ, anh ta sẽ đến nhanh thôi! Mọi người đừng sợ, mau ngừng lại!”

Nhưng hiệu quả quá nhỏ, Tôn Lệ Vân quay đầu trừng mắt Thượng Ất:

“Nhìn xem chuyện tốt anh đã làm, nếu trong đám người này có ai bị thương hoặc chết thì anh phải chịu trách nhiệm!”

Thượng Ất bình tĩnh nhìn Tôn Lệ Vân, mắt không gợn sóng:

“Cô muốn tôi chịu trách nhiệm? Cô có chắc không?”

Tôn Lệ Vân ngẩng cao đầu, mặt trắng bệch ánh lên nét quyết tuyệt:

“Đúng vậy, anh phải chịu trách nhiệm! Dù anh có thể điều khiển sâu biển dị thì tôi vẫn nói như vậy. Nơi này vốn một mảnh bình yên, nhưng vì các người đến khiến bọn họ bị thương, chết, chẳng lẽ anh không nên chịu trách nhiệm?”

Tôn Lệ Vân cũng sợ như mọi người, nhưng nghĩ đến đội trưởng bảo vệ Hoàng Long giao chức vị quan trọng chăm sóc danh địa cho mình thì cô ta không e ngại gì nữa.

Thượng Ất lạnh nhạt nói:

“À, nếu vậy thì cô chết đi.”

Một con sâu biển di từ đằng sau Thượng Ất xông lên, miệng vòi sắc bén đâm mạnh vào người Tôn Lệ Vân.

Lệ Á ở phía sau hét lên:

“Đừng mà!”

Lệ Á biết chuyện gì xảy ra tiếp theo trên người Tôn Lệ Vân. Cùng là phụ nữ, Lệ Á rất phục Tôn Lệ Vân, bản thân Lệ Á lần đầu tiên đối mặt nhện mặt người thiên văn cũng không biểu hiện bình tĩnh như Tôn Lệ Vân, người phụ nữ giống như cô ta không nên chết thế này.

“Thượng, cầu xin anh đừng giết cô ấy, tôi nghĩ chắc có hiểu lầm gì rồi.”

Thượng Ất lạnh lùng ra hiệu nhện mặt người thiên văn hành động:

"Hiểu lầm? Có lẽ, nhưng liên quan gì tôi? Chút nữa tôi sẽ đi biệt thự trên đảo giữa hồ, nếu vợ con của tôi bị gì thì tất cả người này phải chết!”

Phía xa chợt có tiếng nổ, một viên đạn chính xác bắn vào nhện mặt người thiên văn ở trước mặt Tôn Lệ Vân, sâu to bị bắn trúng kêu chút chút.

Bắn súng thật chính xác, uy lực thật ghê gớm.

Đám người Lệ Á ngạc nhiên nhìn nhện mặt người thiên văn rít gào. Con sâu xui xẻo bị đạn bắn trúng bên trái miệng, cái vòi dài mảnh biến mất, nửa cái đầu cũng suýt bị nổ nát.

Tiêu rồi, con sâu này chết chắc, người bắn súng chắc chắn là cao thủ, nhưng kẻ đó là ai?

Lệ Á dựng hộ thuẫn lên ngay, Đồ Kiều Kiều quen thuộc trốn sau lưng cô ta, một cục lửa màu lam thẫm lặng lẽ bùng cháy trong tay bé. Cô bé Tống Dịch đứng bên cạnh lặng lẽ trốn sau lưng thú cưỡi, sức mạnh âm u mắt thường không trông thấy chậm rãi bay về phía đám đông.

Cùng với phát súng này là không khí lại căng thẳng.

“Chờ đã, đừng hành động!”

Ngoài dự đoán của mọi người là Thượng Ất không lo lắng về biểu hiện mạnh mẽ của đối phương, hần quay đầu ra hiệu nhóm Lệ Á dừng căng thẳng, sau đó nhảy xuống thú cưỡi sâu to. Thượng Ất nhìn người bước tới, khóe môi cong lên nụ cười đã lâu không gặp.

“Mọi người mau nhìn kìa, đó là đội trưởng bảo vệ Hoàng Long! Anh ta đến cứu chúng ta!”

“Đúng rồi, tất cả được cứu rồi. Đội trưởng bảo vệ Hoàng Long là Thần Súng của chúng ta, có anh ta thì đám người kia chết chắc!”

“Đúng đúng, giết sạch bọn họ! Giết họ, báo thù!”

Tiếng người ồn ào, đám đông tản ra bỗng xúm lại, chính giữa đám đông là một người đàn ông gầy gò được cả đám bao vây đi tới gần Thượng Ất. Súng ngắm to lớn bị tùy ý vác trên vai, đầu nòng súng đen ngòm phản xạ ánh nắng thỉnh thoảng lóe tia lạnh lẽo.

Thượng Ất nhìn khuôn mặt quen thuộc, tùy ý vung tay phải:

“Đến đây, để tôi xem tài bắn súng của anh tiến bộ đến mức nào trong mấy ngày nay. Nổ súng bắn tôi!”

Vệt lam sẫm lấp lóe trước mặt mọi người, kiểu dáng đường cong như trong khoa học viễn tưởng của đao xương Tinh vực làm mù mắt đám đông, mọi người hút không khí.

Hoàng Long ngạc nhiên nhìn ánh đao thần kỳ trên tay của Thượng Ất, đáy mắt lóe tia hiếu thắng:

“Tự tin vậy sao? Mấy ngày nay tôi đã dùng cây súng này bắn nát đầu nhiều người rồi, anh có chắc muốn tôi bắn súng không?”

Thượng Ất lại biến mạnh, dù cách xa mấy chục mét Hoàng Long vẫn cảm nhận được lạnh lẽo phát ra từ đao xương Tinh Vực.

Nhưng bản tính Hoàng Long không chịu thua, gã không nản lòng. Khi nói chuyện Hoàng Long đã nâng súng ngắm lên, hơi thở như có như không bay về phía Thượng Ất, định khóa chặt người hần.

Thượng Ất lườm Hoàng Long:

“Lề mề gì hả.”

Hắn chỉ hướng Tôn Lệ Vân, hỏi:

“Đây là người phụ nữ của anh? Phụ nữ khiến anh nổ súng bảo vệ, đây là người đầu tiên đúng không?”

“Dẹp đi, bớt chõ mũi vào chuyện của bố. Cái tên này, mỗi lần ra ngoài là lại dẫn về một đồng người kỳ cục, lần này còn mang gái nước ngoài nữa. Tôi cá anh ba ngày không được lên giường của Trần Phóng, đứa nào thua thì cời hết xuống hồ nhân tạo bơi ba vòng!”

Chuyện gì thế này? Theo chiều hướng là lạ. Súng Thần trong lòng họ quen biết người đàn ông cười sâu? Còn cái tên Trần Phóng sao nghe quen tai, đừng nói là hai người đang nhắc đến Trần Phóng, vợ của chủ đảo giữa hồ, ôi mợ!

Có thể sống đến bây giờ thì trong đám người sống sót này không có ai ngu ngốc, bọn họ dần nghĩ đến một khả năng. Không lẽ lần này nhằm lần đập hố, người đàn ông oai phong không thèm nhìn ai này là cao thủ số một căn cứ trong truyền thuyết, thủ lĩnh Thượng Ất của căn cứ đảo giữa hồ?

“Cá thì cá, bố không phải lần đầu bơi lỏa thân. Đừng rườm rà, bắn đi, để tôi xem tài bắn súng của anh có tiến bộ không, có xứng với chức đội trưởng bảo vệ chỗ này không!”

Chương 194: Nhân tài chuyên nghiệp

Thượng Ất bình tĩnh nhìn Hoàng Long, gã cũng bình tĩnh nhìn lại hắn. Đột nhiên súng ngắm lớn phát ra tiếng nổ đìếc tai, tay Thượng Ất lóe tia sáng lam.

Ở trước mặt bao người, Thượng Ất một đao chém bay, a không, nên nói là đánh bay viên đạn. Ở khoảng cách gần như vậy, dù là Thượng Ất cũng không thể bắt giữ quỹ tích viên đạn, nhưng hăn dựa theo cảm giác giơ đao xương Tinh Vực ngang trước ngực cứng rắn chặn lại phát súng của Hoàng Long.

Thượng Ất đang làm cái gì? Vì sao hăn muốn làm chuyện nguy hiểm như vậy?

Vẻ mặt Lệ Á hoang mang. Hai cô bé Đồ Kiều Kiều, Tống Dịch càng không rõ ý đồ của Thượng Ất. Chỉ có gật gù, hình như cô ta đoán được ý nghĩ của hăn. Cái tên Thượng Ất này trong máu mang theo thú tính, thú tính của thú vương ra uy với dưới tay.

Thượng Ất dùng cách nguyên thủy nhất ra uy với người sống sót ở đây, dùng cách cực kỳ nông nghênh tuyên bố vị vua trở về. Hăn nhắc nhở mọi người rằng hăn không e ngại đòn tấn công của Hoàng Long thì càng không chần chừ trước sinh mạng của bất cứ ai.

Nghĩ đến đây Lãnh Vân liếc qua Tôn Lệ Vân trong đội người sống sót. Mới rồi người phụ nữ này biểu hiện cực kỳ can đảm, nhưng bây giờ nhìn lại thì hành động vĩ đại anh hùng vừa rồi thật ra rất ngu, ngu ngốc như một con chuột kiêu ngạo mà yêu cầu con mèo xin lỗi, lý do chỉ vì một số chuột nhát gan chạy trốn bị đồng bạn giẫm đạp lên.

Nhưng vẫn có người ngu ngốc chưa xem rõ tình thế.

Hoàng Long một phát súng đẩy lùi Thượng Ất, đoàn người sống sót đứng gần gã hò reo khen hay. Có mấy người đàn ông hưng phấn la hét xúi Hoàng Long giết Thượng Ất luôn. Gã bất đắc dĩ cười gượng với Thượng Ất, hăn phát tay ra hiệu gã đừng nói chuyện, nhện mặt người thiên văn xông lên kéo mấy người đàn ông to mồm ra ngoài.

“Đừng . . . đừng giết tôi! Tôi cảnh cáo anh, chúng tôi có năm ngàn người, chúng tôi . . .”

Chưa kịp nhai xong Thượng Ất đã vung đao xương Tinh Vực lên, bốn, năm cái đầu kèm theo vòi máu bắn tung tóe trên cao, người xung quanh sợ hãi

lại hét chói tai.

Thượng Ất bình tĩnh nói:

“Hoàng Long, điều tra thân phận của mấy người này, tìm ra người nhà rồi giết hết, bạn bè hoặc đồng đội thì đuổi ra tiểu khu. Và phải người nổ hết nhà gỗ, lều cỏ, nhà cao tầng của tất cả người sống sót trong phạm vi năm trăm mét quanh hồ nhân tạo, vòng thành khu cấm vào để loài sâu tôi mang về sinh sản.”

Hoàng Long tỉ mỉ ghi nhớ. Đám người sống sót bị dính líu thì mặt không chút máu, Thượng Ất nói một câu làm chỗ ở tạm thời bọn họ cực khổ xây dựng vỡ thành bọt nước. Đặc biệt những người sống sót xây nhà gỗ gần bờ hồ, đa số họ rất có danh vọng trong đội, quyết định của Thượng Ất đánh họ quá đau.

Thượng Ất vừa dứt lời, một lão nhân lòng đầy căm phẫn đứng ra:

“Tôi không đồng ý! Ý tôi là . . . Không nên làm như vậy.”

Khi lão đi ngang qua mấy cái xác còn ấm thì ngữ điệu bất giác dịu lại:

“Tôi không biết cậu là ai, có quan hệ gì với đội trưởng bảo vệ Hoàng Long, nhưng mọi người cùng là người sống sót ở đế đô, nói theo phép vật quyền và phép trị an tạm thời thì cậu không có quyền lợi yêu cầu chúng tôi rời đi, càng không có quyền lợi cướp đi nhà mà chúng tôi cực khổ xây dựng. Hơn nữa nhìn từ góc độ chủ nghĩa nhân đạo, quyền sống còn của con người trong thời kỳ đặc biệt vĩnh viễn cao hơn giống loài khác. Cậu xua đuổi đồng loại vì những con sâu ăn thịt người là trái với tính người, luân lý đạo đức . . .”

Thượng Ất ngắt lời lão nhân nói tràn giang đại hải:

“Ông muốn nói là sâu của tôi không quan trọng bằng nhóm con người ở đây chứ gì?”

Thượng Ất lạnh lùng liếc mấy ngàn người sống sót trước mặt mình:

“Hay muốn biểu đạt các người là con người, lẽ ra nên nhận đãi ngộ tốt hơn sâu nhiều? Nhưng tôi hỏi ông, dựa vào cái gì? Tại sao tôi phải cho các người ở không nơi này? Uống nước trong hồ, ăn thức ăn vốn không thể tìm trong phạm vi mấy km? Hơn nữa còn phải xem sắc mặt của mấy người làm việc? Trả lời tôi, dựa vào cái gì!?”

Đổi mặt Thượng Ất hùng hổ quát hỏi, lão nhân ghen lời:

- Cái . . . cái này . . .”

Tôn Lệ Vân đứng một bên ngược mặt lên, lớn tiếng nói với Thượng Ất:

“Bởi vì chúng ta đều là người, còn chúng nó là sâu! Con người đương nhiên nên hưởng thụ đãi ngộ cao hơn sâu!”

Tôn Lệ Vân nói năng đồng dục, lẽ thẳng khí mạnh. Người sống sót khác nghe xong nín thở nhìn chăm chú, hai nắm tay siết chặt, dường như tìm về tôn nghiêm làm người.

Tiếc rằng Thượng Ất không cho bọn họ đặc ý quá lâu, hăn nhếch mép cười khẩy.

Thượng Ất chỉ vào hai mẹ con bị giẫm chết trong đội người sống sót, giọng trào phúng khê hởi:

“VẬY tôi hỏi cô, là sâu của tôi giết hai mẹ con tội nghiệp này hay những con người tự cho mình cao quý như các người đã làm? Trả lời tôi! Nói đi chứ!”

“Cái đó . . . con người . . . nhưng nếu không phải anh mang sâu xông vào hù sợ chúng tôi thì . . . thì . . .”

Tôn Lệ Vân cố gắng giải thích nhưng đến cuối cùng không nói nên lời.

Nụ cười nhạt biến mất bên môi Thượng Ất, thay thế là nét âm trầm:

“Đám người giả tạo mấy người, rõ ràng là mình nhát gan, yếu đuối, kinh hoàng, ích kỷ, lạnh lùng tàn nhẫn hại chết hai mẹ con tội nghiệp này, nhưng cứ muốn đùn đẩy lỗi lầm cho sâu của tôi. Từ đầu đến cuối sâu của tôi chưa từng giết ai, cô không cảm thấy luận điệu mới rồi của mình nực cười lắm

sao? Tôi không ngại chính thức nói cho mấy biết, tôi tên Thượng Ất, là thủ lĩnh căn cứ đảo giữa hồ! Tôi tuyên bố từ giờ trở đi, hễ ai làm trái mệnh lệnh của tôi đều bị giết, bao gồm người nhà của kẻ đó! Nhưng một số người trong đám các người thì . . .:

Thượng Ất bề ngể toàn trường, mọi người câm như hến.

Đôi mắt cao của hắn bắn ra tia sáng lạnh, tựa như vua sư tử đực liếc nhìn mọi người. Chỉ còn gần hai tuần là đến tai nạn lớn đầu tiên trong tận thế, nếu không chuẩn bị từ trước thì chín mươi chín phần trăm số người ở đây phải chết, dù sống sót sẽ gặp sóng từ hành tinh X bí ẩn chiếu xuống lần thứ hai, người chưa dùng được tề hoạt hóa có năm mươi phần trăm xác suất trở thành người thoái hóa hoàn toàn, đánh mất lý trí, giống như xác sống điên cuồng tấn công con người khác.

Nhưng nếu bỏ mặc đám người này chết thì . . .

Thượng Ất xoay người nhìn thẳng Hoàng Long, ngữ điệu kiên quyết nói:

“Bắt đầu từ hôm nay sai người tổng điều tra tin tức tất cả người sống sót. Nói cho họ biết hễ ai có kỹ năng đặc biệt, ví dụ như kiến trúc, chữa bệnh, luyện kim, điều khiển máy móc, điện nước, trải qua tuyển chọn xác nhận sẽ có cơ hội vào trong biệt thự sinh hoạt.”

Một chàng trai bước ra khỏi đám người, mắt to tinh ranh nhìn Thượng Ất, hỏi:

“Thật không? Chỉ cần có kỹ năng là có thể đi vào khu biệt thự?”

“Đúng vậy, tôi nói chuyện giữ lời, miễn kỹ năng của ai xuất sắc, vượt qua khảo sát thì có thể tùy thời vào khu biệt thự ở lại. Còn về cậu, nói đi, có kỹ năng đặc biệt gì?”

Chương 195: Phong cách làm việc của boss

Chàng trai xấu hổ cúi đầu, ánh mắt là lạ nhìn Thượng Ất, dường như còn lời gì chưa nói ra:

Chuyện này . . . biết nấu ăn cũng xem như một loại kỹ năng, chàng trai này không nói sai.

Xem chàng trai biểu tình tự tin, những người khác cũng mở rộng ý nghĩ, giơ tay phát biểu:

“Tôi cũng biết nấu ăn, con gái nhà tôi từ nhỏ đã ăn cơm do tôi nấu, lớn lên rất xinh đẹp!”

“Thím ơi, nấu ăn liên quan gì đến vẻ ngoài, quan trọng là chúng ta không có gì để nấu thì thím nấu thế nào? Thủ lĩnh Thượng Ất, hay là chọn tôi đi, tôi giỏi nhất bữa tiệc Mãn Hán, chín chín tám mươi một món ngon vật lạ . . .”

“Đẹp đi, bữa tiệc Mãn Hán đào đâu ra chín chín tám mươi một món ăn? Ở trước mặt bếp trưởng Hoàng này thì tôm tép mấy người xuống hết là vừa.”

Một người mập mạp mặt hung dữ, cao to vạm vỡ, hai tay cầm hai con dao chặt thịt bén chen ra khỏi đám người, đứng trước mặt Thượng Ất, hăn như thấy Mập Mạp Hoa Đa Tình trước mắt mình.

Từ hình thể thì hai người ngang nhau, nhưng về tạo hình bếp trưởng Hoàng trông oách hơn Mập Mạp nhiều.

Bếp trưởng Hoàng dùng dao chặt thịt gõ vào ngực bộp bộp, khí thế nuốt núi sông làm người nghiêm nghị:

“Tôi tên bếp trưởng Hoàng, cha của tôi là đầu bếp, hy vọng tôi con nối nghiệp cha nên đặt cho tên này. Đại ca, anh muốn tìm đầu bếp đúng không? Anh yên tâm, có bếp trưởng Hoàng này ở thì mấy tên nhãi nhép đó không có cơ hội. Tôi là bếp trưởng khách sạn quốc tế lớn Kim Bích Hải Dương Chi Tinh ở đế đô, một nửa đầu bếp trong khách sạn lớn ở đế đô đều là học trò của tôi. Thế này, anh nghĩ ra món ăn nào thì không có món nào bếp trưởng Hoàng này không biết làm. Đại ca, đừng chần chừ nữa, hãy nhận tôi, tôi bảo đảm từ nay anh sẽ được ăn món ngon chỉ có vua chúa mới hưởng thụ được!”

“Ừm, nếu vậy thì anh lo bữa tối trong khu biệt thự hôm nay, sau khi ăn xong mọi người đều khen thì buổi tối anh có thể chuyển vào. Anh cũng có thể mang theo hai người nhà hoặc bạn bè, nếu nhiều người hơn nữa thì anh tự tìm cách giải quyết.”

“Được rồi! Đại ca rất có ánh mắt, nhà tôi không nhiều không ít, vừa lúc có ba người. Cảm ơn đại ca ban ơn, cứ chờ bữa cơm tối nay!”

Mặt bếp trưởng Hoàng như nở hoa, gã kéo hai mẹ con trong đám đông, nhảy nhót vui vẻ. Người sống sót xung quanh cực kỳ hâm mộ than thở.

Khu biệt thự, nơi đó là cảnh tiên mà hơn năm ngàn người sống sót khao khát mơ ước. Ai đều biết trong khu biệt thự trú đóng một đội sức chiến đấu kinh người, bọn họ chẳng những có vũ khí hoàn mỹ, mỗi người thực lực không tầm thường, ít nhất một phần ba người có dị năng.

Tiếc rằng khu biệt thự không mở rộng cửa cho những người từ xứ ngoài đến như họ, dù họ muốn đi vào làm người hầu kẻ hạ cũng không có cơ hội. Bây giờ bếp trưởng Hoàng chết tiệt thoải mái có được cơ hội, hỏi sao không làm người sống sót khác ghen tỵ?

Mắt thấy chức đầu bếp đã có người, chàng trai trẻ sốt ruột tiến lên:

“Ngài Thượng Ất, rõ ràng là tôi đứng ra trước, tôi cũng biết nấu cơm, tôi có thể dùng vì ba . . .”

Bếp trưởng Hoàng kéo gã lại:

“Thằng nhóc này, ria mép còn không mọc đủ thì biết nấu nướng cái gì. Đại ca cần nhân tài chuyên nghiệp như tôi đây, còn cậu thì đi tắm ngủ cho rồi, đừng mơ mộng một bước lên trời.”

“Tôi không giống chú, tài nấu nướng của tôi rất đặc biệt, hơn nữa ngài Thượng Ất quên tôi là ai rồi sao? Lúc trước ngài kêu hai con cá hoàng thân . . .”

Thượng Ất chợt ngẩng đầu nhìn chàng trai:

“A, cậu là nhân viên phục vụ đó, Từ Thiên!”

Thượng Ất nhớ lại cảnh họp lớp của Trần Phóng vào mấy tuần trước. Khi đó tận thể chưa buông xuống, Thượng Ất vì chèn ép bộ dạng vênh vác của Hà Hoàn Ngưu, bạn học cũ của Trần Phóng nên cố ý kêu hai con cá hoàng thân giá trên trời, người phụ trách kêu đồ ăn là chàng trai Từ Thiên ngay trước mắt hẳn.

Từ Thiên cung kính vái Thượng Ất một cái:

“Đúng rồi, ngài Thượng Ất, tôi là Từ Thiên. Đã lâu không gặp, không ngờ gặp ngài ở đây.”

Bộ dạng của Từ Thiên giống hệt hôm đó Thượng Ất rời đi.

Bếp trưởng Hoàng thấy thể trán rịn mồ hôi lạnh, cứ tưởng là đối thủ nhai nhép nhưng khoảnh khắc thành người quen của boss lớn, cảm giác mặt đau quá. Nhưng bây giờ là tận thể, xem phong cách làm việc của boss lớn không giống như lấy việc công làm chuyện riêng, gã còn cơ hội!

Bếp trưởng Hoàng nhướng cao chân mày, gã nảy ra ý hay:

“Này anh em Từ Thiên, cậu cũng thấy đấy, đại ca cần đầu bếp chuyên nghiệp. Không phải tôi nói cậu không đủ chuyên nghiệp, ý tôi là làm đầu bếp cậu phải khiến khách hàng vừa lòng. Anh em không biết cậu biết hệ nấu ăn nào, hai ta có thể giao lưu một chút, để anh đây tăng kiến thức.”

Từ Thiên ngại ngùng nói:

“Tôi không biết hệ nấu ăn gì, tôi chỉ dùng vi ba nướng thịt.”

Từ Thiên vươn hai tay ra nắm một cọng thực vật, thoáng chốc lỗ mũi mọi người hít vào mùi thơm đồ nướng, làm người ta thèm nhỏ dãi chỉ muốn ăn ngay.

Bếp trưởng Hoàng đứng bần thần, khóe môi thỉnh thoảng co giật mấy cái.

Cách xa nửa mét mà bếp trưởng Hoàng vẫn cảm nhận được nhiệt độ nướng cao giữa hai bàn tay Từ Thiên, nhưng không phải loại nhiệt độ của lửa mà như sóng năng lượng lò vi ba nóng lên đang cuộn cuộn, trong vòng vài giây

nướng chín cọng thực vật từ trong ra ngoài. Bếp trưởng Hoàng không ngờ Từ Thiên là người dị năng là năng lực vi ba thêm nóng.

“VẬY THÔI TÔI KHÔNG ỨNG SÍNH NỮA, VỊ TRÍ ĐẦU BẾP THUỘC VỀ CẬU, BÂY GIỜ TÔI SẼ MANG VỢ CON ĐI.”

Bếp trưởng Hoàng quay đầu bước đi, bước xiêu vẹo tràn ngập bất đắc dĩ. Bếp trưởng Hoàng biết rõ cách sinh sống trong tận thế, gã hiểu hậu quả đắ tội người dị năng, nếu gã không đi thì Từ Thiên muốn giết gã chỉ cần một phút.

Thật tiếc cho vị trí biệt thự đảo giữa hồ, bếp trưởng Hoàng không cam lòng ngoái đầu nhìn khu biệt thự, nào ngờ bên tai nghe giọng Thượng Ất lạnh lùng hỏi:

“TÔI CÓ NÓI CHO ANH ĐI?”

Tiêu đời.

Mặt bếp trưởng Hoàng xám như tro tàn, chân run run. Thật rõ ràng, gã đắ tội người dị năng Từ Thiên, mà Từ Thiên quen biết với Thượng Ất, hai người định bắt tay nhau xử gã đây.

“TỐI NAY KHI ĐI KHU BIỆT THỰ NẤU ĂN NHỚ LÀM KHẤU VỊ NHẠT CHÚT, VỢ CỦA TÔI ĐANG Ở THỜI KỲ NUÔI SỮA, KHẤU VỊ NẶNG QUÁ CON NÍT KHÔNG CHỊU ĐƯỢC. TỐT NHẤT LÀM VÀI LOẠI CANH, KHÔNG ĐỦ NGUYÊN LIỆU THÌ KÊU ĐIỀN BA ĐƯA, ANH TA PHỤ TRÁCH MANG TÔI TÌM NGUYÊN LIỆU.”

Hả? Thế là sao?

Bếp trưởng Hoàng khó hiểu ngoái đầu lại, thấy Thượng Ất nói với Từ Thiên:

“TỪ THIÊN, LÁT NỮA CẬU ĐI THEO HOÀNG LONG, ĐI ĐỘI HỘ VỆ BẢO DANH LẤY VŨ KHÍ TRANG BỊ, TỪ NAY CẬU LÀ MỘT THÀNH VIÊN CỦA ĐỘI HỘ VỆ ĐẢO GIỮA HỒ, HY VỌNG CẬU ĐỪNG LÀM TÔI THẤT VỌNG.”

Từ Thiên kích động khom người hướng Thượng Ất, hỏi:

“Vâng thưa ngài Thượng Ất, a không, là đại ca Thượng Ất. Mà đại ca, vợ của ngài còn trong thời kỳ nuôi sữa chắc cần có người chăm sóc, chị của tôi tên Từ Kiều cũng ở đây, chị ấy là bà vú biển hiệu vàng nổi tiếng trong đế đô, hay để chị ấy chăm sóc cho bà chủ và cậu chủ được không?”

Thượng Ất nhẹ gật đầu biểu thị đồng ý lời xin của Từ Thiên:

“Được, lát nữa kêu cô ta đi biệt thự tìm một người phụ nữ tên Đỗ Giai Tuệ, cứ nói là tôi kêu đến.”

Thượng Ất có ấn tượng khá tốt với Từ Thiên nên hẳn không có lý do gì từ chối lời xin nhỏ bé này. Nhưng câu nói tiếp theo của Từ Thiên làm Thượng Ất giật nảy mình, hẳn không ngờ gã mang đến niềm vui bất ngờ cho mình không chỉ có bấy nhiêu đây.

“Đại ca, trên đường đến đây tôi phát hiện ra thứ này, ngài xem coi có ích cho việc kiến thiết căn cứ không?”

Từ Thiên vừa nói vừa lấy một bao hạt giống thực vật ra khỏi túi. Thượng Ất tùy tay mở ra, sau đó thộn mặt ra.

“Ôi mợ, thứ này không lẽ là . . . ma quỷ đài!?”

Chương 196: Nuôi dưỡng ma quỷ đài

Từ Thiên đưa ra thứ trông giống hạt mầm hoa dất trâu, kích cỡ bằng hạt đậu xanh nhưng hình tam giác bất quy tắc, màu xanh nhạt, tay sờ vào bề mặt gồ ghề, cảm giác như cầm những hạt cát bất quy tắc. Thứ này trông rất bình thường, đa số người sống sót tưởng hạt giống thực vật thường. Nhưng Thượng Ất đã sống một kiếp người thì biết hạt giống thực vật không bắt mắt này tên ma quỷ đài, một loại thực vật biến dị có thể sống trong hoàn cảnh khắc nghiệt, có thể trồng ở bất cứ chỗ nào.

Thượng Ất dám chắc chắn nếu bây giờ hẳn tùy ý rải mớ hạt giống ma quỷ đài ở bờ sông, sau một tuần trừ hàng đồng ma quỷ đài như bong bóng màu

lục bao bọc bờ sông ra, trong phạm vi mấy trăm mét không có cọng cỏ, tất cả sẽ bị thực vật biến dị hình dạng bong bóng chiếm cứ.

Biến thái hơn là loại thực vật này sau một tuần lại mọc trái cây, khi trái chín sẽ bị bắn ra khỏi hàng đồng bong bóng lục xa mấy trăm mét, khi đó đất bùn, bụi cỏ, khe nứt trên đá, vách tường xi-măng, thậm chí thân cây cao lớn trong vòng một tuần sẽ bị ma quỷ đài hình dạng bong bóng chiếm cứ. Ánh nắng bị che, hơi nước bị hút khô, không khí bị hút mất, chất dinh dưỡng bị cướp đi . . . trước ma quỷ đài thì tất cả thực vật chỉ có một kết cục, cái chết.

Thượng Ất trầm giọng hỏi:

“Từ Thiên, cậu tìm thứ này ở đâu ra? Trừ chúng nó ra xung quanh còn thứ gì khác không?”

Thượng Ất thầm lo, kiếp trước hẳn đã thấy uy lực của ma quỷ đài rồi. Thứ này chỉ cần ba tháng là nuốt trọn một thành phố cỡ trung, trừ phi sử dụng vũ khí hạch tấn công kiểu hủy diệt, không còn cách nào khác ngăn cản nó lan tràn.

Nếu ma quỷ đài bén rễ nảy mầm trong tiểu khu thì khỏi đợi tai nạn lớn đến vào hai tuần sau, trong vòng vài ngày là nguyên tiểu khu sẽ thành bong bóng màu lục to lớn dày mấy chục mét, tất cả sinh vật sẽ chết ngộp vì thiếu dưỡng khí, không ai may mắn thoát khỏi.

Từ Thiên thành thật trả lời:

"Không, chỉ có mười mấy hạt này. Tôi tìm thấy nó trong phòng thí nghiệm của đại học nông nghiệp lâm viên để đô. Khi ấy tôi sắp chết đói, vào đại học kiếm ăn, sau cùng tìm được mấy túi hạt giống, có một túi đựng hơn một nửa thứ này.

Thượng Ất nghe xong hết hồn, vội hỏi:

“Cậu đã ăn những hạt giống này? Vậy sao không chết? Không thể nào, hạt giống ma quỷ đài có thể chịu đựng hoàn cảnh khắc nghiệt cực nóng hoặc cực lạnh, đừng nói bị con người ăn vào bụng, ngay cả đạn đạo, thuốc nổ hay thực nghiệm đóng băng đều không thể ức chế chúng nó sinh sôi. Từ

Thiên, cậu hãy kể lại tỉ mỉ cho tôi biết làm cách nào ăn hạt giống ma quỷ đài?”

Từ Thiên lắc đầu nói:

“Thì tôi dùng dị năng vi ba nướng chín sau đó ăn, nói thật chứ thứ này dở ẹc, ăn vào miệng có vị như xăng.

Từ Thiên nhớ lại đau khổ khi nhấm nháp ma quỷ đài, không chú ý thấy biểu tình câm nín của Thượng Ất.

“Ghe gớm, Từ Thiên có lẽ là người đàn ông đầu tiên trong lịch sử Hoa quốc dám ăn ma quỷ đài, quan trọng là người này còn soi mói hương vị ma quỷ đài. Dị năng vi ba lợi hại thật, khoan, có lẽ mình có thể lợi dụng năng lực của cậu ta thử khống chế ma quỷ đài . . .”

Thượng Ất vụt ngẩng đầu, ánh mắt nóng bỏng nhìn Từ Thiên, một ý tưởng to gan lóe lên trong óc hắc. Thượng Ất định dùng ma quỷ đài đối phó kẻ địch, đặc biệt là quân đội đế đô!

Lãnh Vân mang ba chiến sĩ cải tạo gen đến, tin tức lộ ra trong cuộc chiến với Loan Báo nói rõ trong quân đội có cao tầng nào đó nắm quyền lớn đang chú ý tới tiểu khu Hoa Tụng đế đô và Thượng Ất.

Thượng Ất không biết thân phận của người kia, có lẽ ép Lãnh Vân khai ra sự thật là cách hay. Nhưng Lãnh Vân bị hư mắt, mỗi ngày làm bộ dạng sống dở chết dở, Thượng Ất không cho rằng ép buộc cô ta sẽ được hiệu quả gì.

Tất cả phải tính từ ngọn nguồn, Thượng Ất nhớ lại quá trình mình tiếp xúc với quân đội đế đô, rất nhanh một manh mối rõ ràng hiện ra trong đầu, dần hội tụ thành một điểm. Cứu Văn Phi về, lấy việc này uy hiếp đòi quân đội đưa vật tư, chắc chuyện này làm hắc đi vào tầm nhìn của cao tầng quân đội, khiến họ dần sinh ra hứng thú với hắc.

Đã hiểu đại khái sự việc, biểu tình nghiêm túc của Thượng Ất dần giãn ra. Bị ai theo dõi đều không quan trọng, ở trong kế hoạch của Thượng Ất thì sớm muộn gì hắc sẽ khai chiến với quân đội đế đô. Một ngọn núi không chứa hai cọp, quân đội đế đô là một con cọp. Khi Thượng Ất có được thể

chất bất tử, thu một đồng tay sai đủ các dị năng, hẳn cũng có tư cách trở thành con còp thứ hai trong đế đô.

Thượng Ất sẽ không dễ dàng buông bỏ căn cứ tiểu khu Hoa Tụng đế đô, ít nhất là trước khi Thượng Nhạc Nhạc cai sữa, ai cũng đừng hòng nhắm vào nơi này!

Bây giờ quân đội đã sai Lãnh Vân đến thăm dò Thượng Ất, tục ngữ nói có qua mà không có lại là thất lễ, hẳn sẽ không để chuyện này sang trang dễ vậy. Rêu phong năm ma xuất hiện là cơ hội siêu tốt, thậm chí vật biến thái có thể hủy diệt tất cả sinh vật này nếu dùng tốt thì uy lực bằng đạn hạt nhân.

Còn về an toàn của đế đô?

Khóe môi Thượng Ất cong lên lạnh lùng, hai tuần sau có chín mươi phần trăm người sống sót sẽ chết, bố cóc cần biết nó có an toàn hay không.

“Từ Thiên, cậu nghe đây, tôi cho cậu một nhiệm vụ. Từ hôm nay trở đi, cậu phụ trách bồi dưỡng mười mấy hạt giống này, nhưng phải bảo đảm không để những ma quỷ đào mọc lan tràn, nếu phát hiện có gì không ổn liền dùng dị năng vi ba xóa sổ chúng nó. Tóm lại cố gắng trong khoảng thời gian ngắn bồi dưỡng ma quỷ đào mọc hạt giống, số lượng càng nhiều thì cậu sẽ hưởng thụ đặc quyền càng nhiều trong căn cứ, nghe hiểu chưa?”

Từ Thiên gật mạnh đầu:

“Nghe hiểu!”

Sau đó chàng trai thắc mắc hỏi:

“Nhưng mà đại ca, tôi chỉ có bằng cấp 3, không hiểu ương giống gây giống, anh tìm người giúp tôi được không?”

Thượng Ất đồng ý ngay:

“Được, tùy cậu lựa chọn nhân viên.”

Hắn nói với người sống sót vây xem:

“Bây giờ cần mấy nhân viên chuyên nghiệp học sinh vật, người có năng lực liên quan hãy đứng ra ngay. Giống như vừa rồi, được chọn là có thể vào sống trong khu biệt thự, hưởng thụ đãi ngộ của thành viên trong khu biệt thự.”

Một thanh niên cao gầy đứng trong đám đông giơ cao tay lên, trên cổ áo đen là khuôn mặt đẹp trai kiêu ngạo nhìn Thượng Ất:

“Tôi! Tôi học tiến sĩ chuyên nghiệp gây giống trong đại học khoa học kỹ thuật sinh vật để đô! Tôi nghiên cứu các loại lúa nước tạp giao, bắp ngô bảy sao đỏ chống sâu bệnh, chọn tôi đi! Tôi có thể! Tôi từng viết mười ba bài luận văn được thưởng quốc tế, được tiền thưởng cao đến mấy chục vạn Hoa quốc tệ . . .”

Thanh niên giơ cao cặp nhựa hồ sơ, chữ ‘thưởng’ đỏ chói trong cặp nhựa trong suốt có vẻ chói mắt trong đám người.

Vừa đẹp trai vừa có tài, cao lớn nhiều tiền, tương lai tươi sáng, nếu không có tai nạn tận thế thì nam tiến sĩ trẻ này coi như tinh anh trong đám người tinh anh ở đế đô.

Thượng Ất mỉm cười nhìn Từ Thiên, chờ trả lời:

“Nghe không tệ. Sao, để anh ta làm trợ thủ cho cậu được không?”

Từ Thiên lắc đầu nói:

“Thôi, bỏ đi đại ca Thượng Ất.”

Lệ Á hỏi, vẻ mặt thắc mắc:

“Sao vậy? Chuyên nghiệp của người này ghê gớm như vậy mà sao cậu không chọn người ta?”

Lệ Á cảm thấy nam tiến sĩ này hầu như hoàn mỹ, dư sức làm trợ thủ cho nhân viên phục vụ tiệm cơm.

Chương 197: Lô-cốt sụp xuống

Từ Thiên chân thành trả lời:

“Anh ta quá đẹp trai tôi không thích đàn ông đẹp trai đứng cạnh mình, làm tôi bớt đẹp trai.”

Nam tiến sĩ nghe xong té cái bịch, ngứa cổ phun máu. Bà nội nó, đẹp trai hay không liên quan quái gì với chú? Bố tranh tài hoa, tài hoa, chú hiểu không? Tức là không dựa vào mặt thì bố vẫn có năng lực trở thành nhân vật chính.

"OK, không sao, dù sao chỉ cần gây giống. Vậy đi, hể phụ nữ nào hiểu tri thức gây giống, tuổi tầm hai mươi lăm, tự nhận nhan sắc trên 85 điểm thì tất cả bước ra khỏi hàng!"

Thượng Ất nói xong quay đầu cười với Từ Thiên:

“Chọn thoải mái, chỉ cần là người cậu thích thì chọn bao nhiêu đều được. Nhưng Từ Thiên, cậu phải nhớ rằng tôi muốn trong vòng một tuần thấy thành quả nghiên cứu, nếu không thì cậu hãy mang theo chị của mình, Từ Kiều dọn ra căn cứ đảo giữa hồ, nghe hiểu không?”

Mắt Từ Thiên sáng rực, dòng khí hưng phấn chưa từng có chạy khắp người:

"Nghe hiểu!"

Thượng Ất vừa dứt lời Từ Thiên liền thấy mấy chục cô gái trẻ vóc dáng nóng bỏng, khuôn mặt xinh đẹp xông lên. Một số giơ cao bằng tốt nghiệp đại học nổi tiếng, miệng không ngừng hét ‘chọn em, chọn em đi!’. Bọn họ như ong vỡ tổ bao vây Từ Thiên.

Hoàng Long vỗ vai Thượng Ất, ánh mắt khó chịu nhìn Lệ Á:

“Đi thôi, đi gặp các anh em. À quên nữa, anh gặp mẹ con Trần Phóng trước đi, thuận tiện giải thích về cô gái xinh đẹp này.”

Làm cha nuôi của Thượng Nhạc Nhạc, Hoàng Long không muốn thấy bất cứ tình huống nào có thể tổn thương hai mẹ con Trần Phóng xảy ra. Lệ Á bỗng nhiên cảm nhận áp lực trên người tăng lên.

Đồ Kiều Kiều ở bên cạnh căng thẳng nói:

“Chị Lệ Á, sao em cảm thấy hình như chú kia không hoan nghênh chúng ta, có phải mình làm sai cái gì không?”

“Không sao, yên tâm, chị tin có thể giải quyết êm đẹp chuyện này.”

Lệ Á lặng lẽ theo sau Thượng Ất, trong mắt tràn ngập bình tĩnh. Lệ Á biết mình sắp gặp gỡ ai, biết sự có mặt của mình sẽ dẫn đến hiểu lầm. Nhưng không hiểu sao trong lòng cô ta không ghét sự hiểu lầm này, ngược lại hơi mong đợi Thượng Ất sẽ giới thiệu mình thế nào.

Sau đó . . .

Lệ Á thất vọng.

Sau khi trở về căn cứ đảo giữa hồ, Thượng Ất không đi gặp mẹ con Trần Phóng mà bận rộn chỉ huy hàng ngàn con nhện mặt người thiên văn vận chuyển vật liệu xây dựng, chọn Vương Chính Dương làm tổng chỉ huy bộ kiến thiết căn cứ, chiêu mộ một đám đàn ông to khỏe trong người sống sót hùng hực bắt đầu xây dựng lô-cốt tận thế.

Hai tuần, Thượng Ất chỉ còn khoảng hai tuần.

Dù có vật liệu xây dựng sung túc nhưng trong vòng mười lăm ngày muốn chế tạo một lô-cốt có thể ngăn tai họa lớn không dễ chút nào. Ngày thứ hai, Thượng Ất lấy thức ăn gấp đôi làm thù lao điều động năm trăm người trong số người sống sót ngày đêm không ngừng đào nền, vận chuyển xà bần, phế liệu. Ngày thứ ba, thù lao tăng lên gấp ba, trong số người sống sót làm lao động có bóng dáng người già và phụ nữ.

Ngày thứ bốn, thù lao lên gấp bốn, trong đám người lao động xảy ra tình huống mất mạng vì tranh giành chỗ làm. Ngày thứ năm, thù lao lên gấp sáu

lần, nhưng trong người sống sót có nhiều người bị thương, chết vì cảm nắng.

Ngày thứ sáu . . . công trình lô-cốt buộc phải ngừng lại vì ngoài ý muốn. Vấn đề vô tình xuất hiện, lần này đặc biệt nghiêm trọng.

Vương Chính Dương làm tổng chỉ huy, biết nhiều tri thức về công trình kiến trúc, nhưng gã cũng nói rõ là không có bản vẽ thì chỉ có thể cố gắng hoàn thành yêu cầu của Thượng Ất xây một lô-cốt.

Nên khi việc xây dựng lô-cốt tận thế bước qua ngày thứ sáu, chỉ có kinh nghiệm và tưởng tượng xây lên lô-cốt tận thế đã có một phần chủ thể bị sụp đổ, hố sâu nền sâu tận hai mươi mấy mét nháy mắt nuốt sống mấy trăm mạng người tươi sống. Máu thịt tung tóe, hiện trường vô cùng thê thảm. Người nhà của vô số người chết đi tới bên ngoài khu biệt thự yêu cầu bồi thường, một số có ý đồ xấu định mượn cơ hội tấn công vào khu biệt thự đảo giữa hồ. Nhưng với sự chỉ huy bình tĩnh của Điền Ba, Hoàng Long gần như tàn nhẫn bắn chết, sự kiện ồn ào này kết thúc với cái giá bồi thường nửa bao bánh quy áp súc cho mỗi người.

Vương Chính Dương què chân, dùng một ngón tay còn sót lại chỉ hướng hiện trường thì công lộn xộn, giọng điệu tràn ngập lo lắng nói:

“Đại ca Thượng Ất, cứ thế này thì không được. Không có số liệu bản vẽ kiến trúc thì chúng ta không thể nào xây xong lô-cốt tận thế trong vòng một tuần. Hơn nữa đại ca cũng thấy rồi, vật liệu xây dựng, người làm, bao gồm thực vật này nọ đều không đầy đủ. Đại ca Thượng Ất, cho hỏi một câu được không? Có thể kéo dài thêm mấy ngày làm không? Không cần nhiều, mười ngày là được. Mấy ngày nay trong số người sống sót mà tôi tiếp xúc có vài người cũng làm kiến trúc, cho chúng tôi chút thời gian có lẽ sẽ bổ sung bản vẽ lô-cốt tận thế đầy đủ.”

Thượng Ất phất tay ngắt lời Vương Chính Dương, đầu chân mày lộ nét cứng cỏi, ngữ điệu chém đĩnh chặt sắt nói:

“Không được, lô-cốt tận thế phải hoàn thành sau một tuần! Vật liệu xây dựng, vật tư thì không cần anh lo, tôi đã sai Hoàng Long dẫn người đi tìm. Bản vẽ và người làm thì . . . tôi định đi học viện kiến trúc đại học Thanh

Nhạc một chuyến, chỗ đó có bản vẽ kiến trúc và nhân tài kiến trúc đầy đủ nhất Hoa quốc. Trong vòng hai ngày tôi nhất định sẽ mang người và bản vẽ về cho anh.”

Học viện kiến trúc đại học Thanh Nhạc? Đại học kiến trúc tốt nhất Hoa quốc?

Vương Chính Dương sững sốt, gã có đi học công trình kiến trúc nên biết đại học ưu tú có lịch sử trăm năm này. Nếu bàn về chuyên nghiệp kiến trúc thì tình anh toàn để đồ đều tụ tập trong vườn trường tuyệt đẹp này. Cho họ đầy đủ thép, xi-măng là họ có thể xây dựng lại toàn thế giới.

Việc này đáng tin nên Vương Chính Dương gật đầu đồng ý, sau đó tập trung sửa gấp nền lô-cốt, bộ dạng làm việc liều mạng khiến người khác trở mắt lú lờ, hoàn toàn không hiểu sao ông chú trung niên tàn tật này dốc sức bán mạng cho Thượng Ất.

Thượng Ất thấy vậy gật gù, nường ánh đèn mờ trong bóng tối hắt lờng thừng đi lầu ba biệt thự.

“Xem ra tận thế lâu khiến mọi người thông minh hơn. Vương Chính Dương tàn phế nhưng nhờ vậy càng khôn ra, đầu tiên là không phản đối khi mình nêu kế hoạch tìm người, nói lên lúc trước chỉ huy giám sát công trình Vương Chính Dương không làm gì thẹn với lòng, không sợ mình tìm nhân tài chuyên nghiệp đối chất. Thứ hai, Vương Chính Dương liều mạng làm việc vì bắt lấy cơ hội sống sót cuối cùng mà cố gắng. Chắc Vương Chính Dương cũng rõ ràng khi càng nhiều nhân tài kiến trúc chuyên nghiệp đến thì anh ta sẽ bị bài trừ thành người bình thường. Người thường khuyết tật tay chân, e rằng anh ta đánh mất cả tư cách ở trong lô-cốt.”

Thượng Ất đẩy mở cửa biệt thự, nhẹ gật đầu với Hoàng Long đứng trong góc canh chừng, hắt tiếp tục lên lầu ba.

“Nhưng Vương Chính Dương không biết rằng không chỉ mình anh ta thấp thỏm lo âu, bây giờ bố cũng đang lo có thể lên giường bà xã được không. Cô nàng Trần Phóng này đúng như Hoàng Long đoán, mấy ngày nay không cho mình đến gần cạnh giường nữa là.”

Chương 198: Bắt đàn ông về

Trời sáng trưng, một mảnh sáng sửa.

Ngoài biệt thự, mấy trăm người sống sót ngồi thành hàng trước công trường, đang ăn cái gì. Bọn họ vì một miếng bánh quy áp súc quân dụng hoặc miếng thịt thú biển dị sắp thiu mà tụ tập ở chỗ này khi mặt trời mới ló đầu ra, chờ tới giờ này nhận bữa sáng từ tay Mai Lập Tân phụ trách công việc phát thù lao.

“Mấy người nghe gì chưa? Đêm qua đại ca Thượng Ất đi tăng ba!”

“Tăng ba? Chú nói là vợ của đại ca đã tha thứ chuyện anh ta mang vợ bé về?”

“Đúng rồi, đại ca đúng là lợi hại, trong biệt thự đã giấu hai gái xinh cực phẩm, chưa tới ba ngày lại lĩnh về gái nước ngoài xinh đẹp. Tôi nói nhé, cô gái nước ngoài tên Lệ Á, da trắng như sữa bò, cặp ngực, cái eo, hông thì . . .”

Mai Lập Tân hung tợn lườm đám người tám chuyện:

“Câm mồm, chú dám bàn ra tán vào phụ nữ của đại ca? Còn để tôi nghe một câu là sẽ ném chú cho đám nhện mặt người thiên văn!”

Mai Lập Tân quay đầu nhìn cửa biệt thự, mắt chất chứa lo âu. Nếu Thượng Ất không leo lên giường của Trần Phóng được thì hôm nay sẽ có người chịu khổ.

Ai đều nhìn ra việc lô-cốt bị sập làm tâm trạng của Thượng Ất rất tệ, mấy nhân viên chính như Hoàng Long, Điền Ba, căn cứ cũng sắc mặt âm trầm, dường như sắp xảy ra chuyện lớn.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra đây? Quanh biệt thự tuy bị đào móc lộn xộn nhưng chỉ là tạm thời, có đủ người, đủ thời gian thì chỗ này sẽ nhanh chóng trở lại như ban đầu. Không lẽ có chuyện quan trọng gì sắp xảy ra? Nên Thượng Ất mới yêu cầu họ phải xây xong lô-cốt trong thời gian ngắn?

Mai Lập Tân thấy tận mắt sức mạnh của Thượng Ất, nếu rắc rối sắp đến làm hấn cũng phải lo lắng thì người thường như gã . . . nghĩ đến đây sống lưng Mai Lập Tân lạnh toát, mắt không kiềm được nhìn về phía cửa biệt thự.

Cửa biệt thự bị nhẹ nhàng đẩy mở, khuôn mặt Thượng Ất bình tĩnh bước ra, sau lưng là Trần Phóng, Đỗ Giai Tuệ, Lệ Á đứng song song, biểu tình của ba người phụ nữ không có gì khác lạ.

“Ôi mợ, đại ca siêu quá, chỉ một đêm đã bình ổn nội đấu hậu cung, đúng là người đàn ông như thần!”

Thấy cảnh tượng vô cùng hài hòa này, mọi người thầm giơ ngón tay cái, suy đoán Thượng Ất dùng cách gì giải quyết rắc rối.

Thượng Ất ra hiệu mọi người đến gần biệt thự, lệnh cường chế người sống sót khác tạm né tránh.

Thượng Ất từ tốn nói chuyện với ngũ diệu nghiêm túc:

“Các vị, mọi người đều là thành viên quan trọng của căn cứ khu biệt thự, nên có một số chuyện tôi không giấu mọi người.”

Thượng Ất vừa nói vừa chỉ vào Lệ Á, nghiêm túc nói:

“Bắt đầu từ hôm nay, Lệ Á và cô bé Đồ Kiều Kiều mới tham gia sẽ trở thành cận vệ cho vợ của tôi, Trần Phóng, cùng Hoàng Long phụ trách an toàn trong biệt thự đảo giữa hồ. Tức là từ hôm nay trở đi, trừ mẹ con Trần Phóng, Hoàng Long, Đỗ Giai Tuệ, Lệ Á và Đồ Kiều Kiều ra không ai được vào biệt thự một bước, nếu không sẽ giết không tha! Tất cả rõ chưa?”

Mọi người đồng thanh kêu lên, mắt nhìn Thượng Ất chăm chăm:

“Đã rõ!”

Mọi người biết Thượng Ất còn câu chưa nói, hấn sắp tuyên bố tin tức quan trọng hơn.

Thấy mọi người tập trung tinh thần nhìn mình, Thượng Ất không để họ tò mò lâu hơn, nói:

“Chắc mọi người rất tò mò tại sao tôi vội vã xây lô-cốt đúng không? Vì một tuần sau sao băng bí ẩn bên trên Trái Đất sẽ lần thứ hai phát ra sóng từ hành tinh, lấy đế đô làm trung tâm, trong phạm vi hàng ngàn km tất cả thú dữ sẽ nghênh đón thoái hóa gen lần thứ hai, thú triều sẽ hình thành.

"Lần thứ hai? Thú triều? Chuyện này . . . sao có thể? Đại ca đang nói là sao băng bí ẩn trên đỉnh đầu chúng ta sẽ còn phát ra sóng từ hành tinh lần nữa, rồi đám thú thoái hóa lại biến dị tập thể?"

Điền Ba, Hoàng Long, Mập Mạp, An Tinh Vũ, Vương Cường, mọi người lộ ánh mắt kinh hoàng, biểu tình tràn ngập không tin nổi. Bọn họ bị lời nói của Thượng Ất hù sợ. Một lần sinh vật tập thể thoái hóa giết gần một nửa con người trong đế đô, nếu thêm lần nữa thì chẳng phải là mọi người sẽ chết hết?

Mắt Thượng Ất sáng ngời, sắc mặt không thay đổi nói:

“Đỉnh chính một chút, không phải sẽ phát ra lần nữa mà là từ nay về sau mỗi tháng một lần! Bắt đầu từ lần thứ hai, cùng với bắn ra sóng từ hành tinh là cách một thời gian sẽ xảy ra tai họa cực lớn có sức phá hoại kinh người, ừm, thiên tai cỡ như động đất cấp mười, sóng thần cấp chín, quy mô lớn cỡ đó.”

Mọi người im lặng, không ai ra tiếng.

Miêu tả của Thượng Ất vượt sức chịu đựng của mọi người, bọn họ chỉ có thể há hốc mồm ngây ngốc nhìn Thượng Ất, biểu tình chết lặng, rung động.

“Tai nạn lớn gần nhất nằm ở một tuần sau, chắc mọi người đã hiểu vì sao tôi nôn nóng xây dựng lô-cốt tận thế. Nhưng bây giờ việc xây lô-cốt gặp rắc rối, tôi cần mọi người chung sức đồng lòng giúp tôi vượt qua cửa ải khó khăn này, nếu không thì trước tai nạn lớn, trong chúng ta có thể sống sót chưa được một phần mười số người.”

“Đại ca Thượng Ất, vậy chúng ta nên làm sao? Chúng ta không biết xây lô-cốt!”

Tình cảm quần chúng kích động, khuôn mặt thịt của Mập Mạp Hoa Đa Tình vì kích động mà trở nên kỳ dị buồn cười.

Thật ra Hoa Đa Tình đã sớm có cảm giác là lạ, mấy ngày nay trong lòng gã cứ thấy lo sợ. Đặc biệt là khi Hoa Đa Tình ngược đầu nhìn lên trời, từng đợt ớn lạnh làm gã chỉ muốn chui xuống đất bùn.

Đáng buồn là mặc cho Hoa Đa Tình vắt hết óc cũng không cảm giác nơi đâu an toàn, suýt khiến gã tuyệt vọng muốn đập đầu chết.

Lời nói của Thượng Ất đánh thức gã, Mập Mạp đã hiểu cảm giác nguy hiểm đến từ đâu. Hèn gì Hoa Đa Tình tìm mãi không thấy phương hướng an toàn, trước tai nạn lớn gần như hủy diệt này trừ phi gã chạy lên mặt trăng, nếu không thì chết chắc.

Ngữ điệu của Thượng Ất lạnh lùng, biểu tình quyết tuyệt nói:

“Bắt người! Tôi cần mọi người đi ra ngoài bắt người! Hiện nay không đủ lực điện, không thể sử dụng máy móc cỡ lớn. Đám người sống sót bên ngoài đã gần đến giới hạn thể lực, nên chúng ta cần sức lao động mới để tổ chức sức người đào móc. Từ giờ trở đi mọi người phải ra ngoài sưu tầm người sống sót, gặp sức chiến đấu thích hợp thì bắt về ngay.”

Có người hỏi:

“Lỡ bị chống cự thì sao?”

“Chống cự?”

Thượng Ất lạnh lùng liếc đám đông, chém đinh chặt sắt nói:

“Giết hết!”

Giết hết?

Mọi người hút không khí, không ai ngờ Thượng Ất biểu hiện ra quả quyết đến vậy. Một tuần nay cùng với quân đội để đô hành động, tình thế trong thành dần ổn định lại, số lượng người sống sót dần tăng lên. Nếu mở rộng phạm vi tìm tòi, lấy tiểu khu Hoa Tụng để đô làm trung tâm, trong phạm vi 20km ít nhất sẽ tìm được mấy vạn người sống sót, không lẽ giết sạch hết?

“Tôi biết trong lòng mọi người khó chịu, nhưng các người muốn sống thì phải có người chết, đây là quy tắc tận thế. Một tuần sau tai nạn lớn sẽ bùng xuống, dù không gặp chúng ta thì xác suất sống sót của họ không hơn một phần trăm. Tạm thời trở thành nô lệ của chúng ta có lẽ sẽ đổi lại cơ hội sống sót cho họ. Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng mềm tay, gặp đàn ông thì bắt về hết, không bỏ qua thanh niên, thiếu niên.”

Chương 199: Một người nhiều nhất được ba phụ nữ

Mập Mập Hoa Đa Tình thuận miệng hỏi:

“Vậy nếu gặp phụ nữ xinh đẹp thì sao?”

Hoa Đa Tình nói xong giật mình tỉnh táo lại, thấy mọi người đều dùng ánh mắt cảm kích nhìn mình. Mập Mập vô tình hỏi ra vấn đề mọi người hết sức quan tâm: Phụ nữ.

Nếu giống như trong truyện tận thế ba xu viết, làm một đám người sống sót mạnh nhất toàn thế giới, đám người Mập Mập nên sống xa hoa lãng phí nằm giường ấm da mịn hương thơm, lưng dán gò núi cao vút mềm mại.

Nhưng sự thật là lấy Thượng Ất, Hoàng Long đi đầu làm mẫu, đa số đàn ông trong căn cứ sống một cuộc sống đàn ông độc thân khổ khổ. Khi dự vọng bùng cháy trừ chằm chỉ luyện cánh tay kỳ lân trái, phải ra không còn cách nào khác.

Đôi khi hạnh phúc tương đương với tính phúc, có Mập Mập đi đầu hỏi ra chuyện lớn tính phúc của mọi người, chờ xem thái độ của đại ca Thượng Ất thế nào.

Thượng Ất trầm ngâm giây lát, giơ ba ngón tay lên:

“Ba người! Trong điều kiện hai bên tự nguyện thì số người không được trên ba phụ nữ. Phòng tiêu chuẩn trong lô-cốt tận thế nhiều nhất chỉ có thể chứa bốn người, thêm nữa sẽ thành chuồng heo, tôi sẽ đuổi họ ra lô-cốt. Và các người hãy nhớ kỹ, mang phụ nữ về phải trên mười tám tuổi, không có chứng minh nhân dân thì xem học bạ để chứng minh. Tóm lại ai vượt qua ranh giới hạn đó thì tôi không ngại cắt thứ đó ném cho bầy sâu làm đồ chơi.”

“Hoan hô! Đại ca uy vũ!”

“Đúng là đại ca, anh minh!”

“Đúng vậy, đại ca là mặt trời, ánh sáng chiếu khắp hành tinh!”

Những lời a dua nịnh hót như thủy triều ập tới nhấn chìm Thượng Ất. Đám đàn ông khốn khổ lần đầu tiên cảm thấy ánh nắng thật tươi sáng. Một số đội viên không kiềm được tâm tình hưng phấn cùng nhau ném Mập Mập lên trời, trút ra kích động trong lòng.

Không ai nghi ngờ khả năng thực hiện chuyện này, trong tận thế cực kỳ thiếu thốn vật tư, không thể bảo đảm an toàn mạng sống thì không có người phụ nữ nào ngốc đến nỗi từ chối đi lô-cốt tận thế. Nơi đây có thức ăn, nước uống, bảo đảm an toàn, nếu mà lặn giường thì . . . tưởng tượng thôi đã khiến người sống tận xương, cuộc sống thần tiên.

“Đi nào đi nào, đi bắt người!”

Mọi người kêu la, trở về thu gom trang bị. Hoàng Long và Điền Ba phân phối ba người một tổ, có tổng cộng tám tổ, nhân viên võ trang đầy đủ lần lượt ra tiểu khu.

Thượng Ất chỉ vào vòng tròn đỏ trên bản đồ, nói ra kế hoạch động lâu trong lòng mình:

“Hoàng Long, trong nhà có Lê Á trông chừng, anh đừng lo cho Nhạc Nhạc. Tôi có nhiệm vụ giao cho anh, đây là trạm cuối cùng phía tây tuyến đường sắt số mười tám để đô, tôi cần anh tìm một con thú thoái hóa . . .”

Từ lúc trên đường về Thượng Ất đã suy xét bắt lấy vật liệu xây dựng chứa ở chỗ khác trên bản đồ, trạm đường sắt. Nơi đó có sức hấp dẫn quá lớn với Thượng Ất, chẳng những có nhiều vật liệu xây dựng công nghiệp có thể dùng, quan trọng hơn là có một con thú thoái hóa cấp vương bề ngoài giống con trâu.

Từ sau khi hấp thu tinh phách của vua chuột trắng, Thượng Ất nhận ra trong tận thế quý giá nhất không phải năng lượng tinh hạch mà là thể năng lượng mang theo hiệu quả thần kỳ như vậy, đao xương Tinh Vực trên tay phải của hắn là chứng minh tốt nhất.

Đương nhiên Thượng Ất không phải đơn thuần ham muốn tinh phách thú vương, với thực lực hiện giờ của hắn thì nguyên để đô ít có con người hoặc thú thoái hóa nào đánh lại hắn.

Thượng Ất vì con trai Thượng Nhạc Nhạc, thằng nhóc đó dùng hơn mười liều dược tề hoạt hóa mà đến nay không có dấu hiệu tiến hóa gì, đương nhiên Thượng Ất đã chuẩn bị đào biển di cho nó, nhưng hẳn không ôm hy vọng quá lớn.

Thượng Ất phải làm hai lớp bảo hiểm, tinh phách thú vương là lựa chọn có xác suất thành công cao nhất hiện nay, nhưng với điều kiện là phải có người tiêu diệt thú thoái hóa cấp vương loài trâu ở trạm đường sắt, thuận lợi lấy về tinh phách thú vương.

Bây giờ Thượng Ất không có thời gian, Hoàng Long là tuyển chọn tốt nhất.

“Chuyện là vậy đây, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì nơi đó có một con thú thoái hóa cấp vương, giết nó rồi chúng ta sẽ lấy về nhiều vật liệu xây dựng, rất có thể còn được một viên tinh phách thú vương. Tôi cần tinh phách thú vương đó, có nó thì Nhạc Nhạc mới trở thành người tiến hóa, có vốn liếng sống sót được. Kính nhờ!”

“Dài dòng quá, giết một con trâu chứ có gì. Yên tâm, nhiều nhất ba ngày sau tôi sẽ về, nhưng Lệ Á và Đồ Kiều Kiều . . . anh yên tâm giao hai mẹ con Trần Phóng cho bọn họ chăm sóc thật sao?”

Hoàng Long vừa nói vừa liếc trộm hai người Lệ Á đứng cạnh Trần Phóng, thấy cô ta và Đồ Kiều Kiều cười giỡn với Thượng Nhạc Nhạc, trong mắt tràn ngập thích và yêu thương, tựa như chăm sóc người nhà.

Thượng Ất bình tĩnh nói:

“Yên tâm, đêm qua Lệ Á đưa vòng tay chiến thần cho Nhạc Nhạc ngay trước mặt tôi. Cô gái này còn chia một dao găm chiến thần cho Trần Phóng, tôi thì không nhường lại.”

Mặt mày tự tin của Thượng Ất làm Hoàng Long dần yên lòng, gã có nghe hẳn giải thích sơ về lai lịch của vòng tay chiến thần và dao găm chiến thần. Một người phụ nữ không chút do dự tặng bảo bối giữ mạng cho người khác thì đúng là đáng giá tin tưởng.

Ánh nắng sáng sủa, khí hậu ấm áp, thời tiết oi bức tàn phá để đô suốt ba tuần đang dần rút đi, nhiệt độ không khí lại trở về khoảng 30°C, phối hợp gió thổi nhẹ làm người ta sáng khoái từ trong ra ngoài.

Nên con đường đi từ tiểu khu Hoa Tụng để đô đến đại học Thanh Nhạc ngày càng nhiều người sống sót đập vào mắt Thượng Ất. Hắn thấy những người sống sót quần áo rách rưới lục tìm thức ăn, một số người to gan thử đi vào rừng cây rậm rạp, lấy chút lá cỏ, cọng rễ, trái rừng thoát trông có thể ăn nhét hết vào miệng, sau đó khó chịu nôn mửa, hoặc hạnh phúc nhai nuốt.

Nhìn những con người này, Thượng Ất sinh lòng cảm khái:

“Con người đúng là sinh vật có năng lực thích ứng rất mạnh, trong điều kiện khắc nghiệt như vậy mà có gan thử thức ăn thời tận thế, đây là một loại tiến hóa về mặt bản năng. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khi bão tố lớn thổi quét khu vực này thì mấy người đầu tiên vào rừng rậm tìm thức ăn sẽ là vài người sống sót. Vì rừng cây tận thế không chỉ ẩn giấu nguy hiểm còn kèm theo cơ hội, núp trong này thì có lẽ họ thật sự sẽ thoát khỏi tai kiếp này.”

Thượng Ất bước nhanh dọc theo phương hướng bản đồ đánh dấu, hắn chỉ huy thú cười sâu to tiến lên, ngẫu nhiên gặp người sống sót hoặc thú thoái hóa mất mù muốn ngăn đường, hắn dứt khoát thả ra chú gián dưới thân, thế là thế giới lại yên tĩnh.

Thượng Ất cười trên thú cười sâu to ngừng lại trước cánh cổng lớn cổ xưa nhưng không quá cao lớn. Từ khe hở lá cây dây thường xuân thoái hóa rậm rạp miễn cưỡng thấy bốn chữ to đại học Thanh Nhạc.

Đến nơi rồi, bắt đầu hành trình đánh cướp.

Thượng Ất lấy mặt nạ vua chuột ra khỏi ba lô, đeo lên mặt. Dù sao đến cướp người, cướp đồ, ít nhiều gì còn chút lòng liêm sỉ. Ngoài ra mặt nạ vua chuột có công hiệu kỳ lạ, đeo nó lên làm hắn cảm thấy mặt mày mát mẻ, như thể cả thế giới trở nên rõ ràng hơn.

Lúc này bên kia cánh cửa bỗng truyền ra giọng thô khan khan:

“Này, cậu là ai? Cậu mang sâu to này đến?”

Bóng người chợt lóe, hai người đàn ông vạm vỡ một cao một thấp mặc đồ bảo vệ đứng trước mặt Thượng Ất.

Chương 200: Bảo an cũng điên cuồng

Thượng Ất hơi bất ngờ nhìn hai người:

"Các người là bảo vệ?"

Trên máy trắc nghiệm năng lượng quân dụng lấy từ Lãnh Vân hiện ra con số 568, 701, trong hai người thì bảo vệ cao ráo yếu hơn bảo vệ thấp, nhưng so sánh với trị số cơ sở hai trăm của người bình thường thì họ đã cao hơn nhiều, một chân bước vào hàng người tiến hóa rồi. Bảo vệ lùn hơn thì đạt tiêu chuẩn trung bình tất cả đội viên trong căn cứ khu biệt thự, hơn bảy trăm, rất kinh người.

Thượng Ất trầm nghĩ:

“Đại học Thanh Nhạc đúng là đại học số một đế đô, bảo vệ cũng lợi hại như thế, xem ra đến đây tìm nhân tài là đúng rồi.”

Thượng Ất kẹp mạnh chân, thú cười sâu to ngấm hiều, chân to luân phiên bước tới gần hai bảo vệ.

Phục là một nhẽ nhưng thời gian của Thượng Ất eo hẹp, hắn không có kiên nhẫn giải thích thân phận của mình, nên hắn dùng cách biểu minh thái độ trực tiếp nhất: Xông vào.

Hai bảo vệ phản ứng rất nhanh, phối hợp cũng rất ăn ý:

"Đứng lại! Đứng lại! Không nói ra thân phận và ý đồ tới của cậu thì không được vào!"

Khoảnh khắc Thượng Ất giục thú cười sâu to thì hai người từ hai bên bọc đánh, lấy hai cây gậy cảnh sát ra đập vào chân thú cười sâu to. Bảo vệ vóc dáng thấp cầm gậy cảnh sát phát ra tiếng xèo xèo giữa không trung, cú đập này ít nhất mạnh cỡ mấy trăm ký, nếu đập trúng người thường thì sẽ gãy xương đứt chân.

“Rít rít!”

Thú cười sâu to là sinh vật trí tuệ nửa chân bước vào đẳng cấp vua sâu rồi, nếu không phải trước kia bị Loan Báo dùng khóa trọng lực trói buộc từ nhỏ thì nó đã đến cấp bậc thú thoái hóa cấp vương từ lâu. Hai bảo vệ mặc dù hành động nhanh nhẹn mạnh mẽ nhưng đối với nó thân hình khổng lồ thì như có hai con ruồi vo ve bên tai, khiến nó chán ghét chứ không thể tạo thành sức sát thương.

Nên thú cười sâu to không né tránh, Thượng Ất ra hiệu nó cứng rắn đỡ sức mạnh lớn từ gậy cảnh sát, nó bỗng đung tới trước. Vang tiếng nổ điếc tai, bờ tường khắc bốn chữ ‘ đại học Thanh Nhạc’ bị đung sập một nửa, gạch đá bắn tung tóe lộ ra cái hốc to.

Thấy Thượng Ất cười thú sâu to định xông vào, bảo vệ lùn lộ biểu tình tức điên:

“Thằng chó này, mày từ chỗ nào chạy ra hả? Mày có biết nơi này đã bị quân đội tiếp quản, mày ăn gan hùm mật gấu rồi sao?”

Tận thế lâu như vậy, lần đầu tiên gã gặp con người mạnh mẽ như thế, chỉ huy sâu cứng rắn xông vào đại học Thanh Nhạc. Gã tức quá buột miệng nói tục trút lửa giận trong lòng, không ngờ chưa dứt lời đã thấy Thượng Ất chột ngừng lại.

Thượng Ất âm trầm lạnh lùng nhìn chăm chăm bảo vệ lùn:

“Mày mới nói cái gì?”

Không khí tràn ngập khí tức sát.

Bảo vệ lùn lấy lại khí thế:

“Tao nói là chỗ này đã bị quân đội tiếp quản. Hừ hừ, biết sợ rồi phải không? Nói cho mày biết, đừng tưởng cười con sâu to biến dị đó là có thể vênh váo, sinh vật biến dị chết tại đây ít nhất cũng cỡ mấy trăm con . . .”

Gã biết thêm vài phút nữa sẽ có tổ bảo vệ đổi ca khác đến, khi đó dù gã không đánh lại người đàn ông cười con sâu thì cũng sẽ có người kêu quân đội đến ngay. Khi đó gã sẽ vì trung thành với chức vụ mà được quân đội thưởng cho ít nhất là được tề hoạt hóa, chắc chắn, lúc đó thực lực của gã lại tăng tiến, có cơ hội thay đồ bảo vệ thành áo lính, thành quan quân để đô không cần lo áo cơm nữa.

Thượng Ất lạnh lùng nói, ngắt ngang suy nghĩ xa xôi của bảo vệ:

"Không phải câu này, câu trước nữa, mày mới gọi tao là gì?"

Thú cười sâu to cường đại cảm nhận được cảm xúc của Thượng Ất thay đổi, đôi mắt kếp to không cảm tình lạnh băng nhìn bảo vệ lùn.

“Tao nói mày là thằng . . .”

Chữ ‘chó’ không dám thốt ra khỏi môi, người Thượng Ất phát ra sát khí quá mạnh, làm bảo vệ lùn bản năng cảm giác có điều kỳ lạ.

Nhưng vì niềm tin vào bản thân và quân đội sau lưng mình nên gã cứng cổ nói:

“Nơi này là đại học Thanh Nhạc, mày chạy đến đây giương oai không phải chó thì là gì? Tao khuyên mày ngoan ngoãn leo xuống, sau đó . . .”

Rầm bịch!

Xác chết ngã xuống đất, đầu của bảo vệ lùn nhanh chóng biến mất trong miệng vòi của nó, giây lát một cái đầu lâu máu me thịt nhầy nhụa bị phun ra, lăn lông lốc đến dưới chân bảo vệ cao lớn.

Bảo vệ cao kêu run cầm cập như cày sấy:

“Mày . . . mày giết anh ta? Tao . . .”

Thượng Ất ra tay dứt khoát máu me, cộng thêm cách ăn thịt người khủng bố của thú cưỡi sâu to, người này còn giữ tinh táo chưa xui đã là to gan.

Thượng Ất lạnh lùng nói:

“Cho tao biết học viện kiến trúc ở phương hướng nào? Đừng lừa tao, có lẽ tâm tình của tao tốt sẽ thả cho mày sống.”

Kinh khủng hải hùng tốt độ làm bảo vệ cao nói năng lộn xộn:

“Mày . . . mày muốn làm gì? Trong học viện kiến trúc đã không có người, quân đội tập trung tất cả đến doanh địa tạm thời gần học viện khoa học xã hội rồi. A không, bên lâu chính học viện kiến trúc còn mấy thầy trò chưa đi, không lẽ mày là thân thuộc của họ? Nhưng quân đội nói chỗ đó có thú thoái hóa đáng sợ ẩn núp, trong vòng một, hai ngày sẽ cử người phá sập lâu chính học viện kiến trúc . . .”

Bảo vệ cao hoàn toàn không chú ý thấy sắc mặt của Thượng Ất ngày càng khó xem, gã không ngừng lải nhải. Bảo vệ cao bỗng cảm giác người mệt mỏi, mi mắt khép, cảnh tượng cuối cùng trông thấy là một cái xác không đầu xoay tròn trước mắt mình, rồi trời và đất cũng quay theo, sau đó chìm vào bóng tối.

Một đòn chặt đầu, động tác cắt đầu con người của thú cưỡi sâu to càng lúc càng quen thuộc, giống như bảo vệ lùn, bảo vệ cao không có thời gian phản ứng.

“Đồ ngu. Nhưng quân đội đã khống chế đại học Thanh Nhạc làm mình hơi bất ngờ, nơi này có cái gì hấp dẫn quân đội? Không lẽ cũng như mình, họ đang tìm nhân tài và bản vẽ kiến trúc? Không đúng, không thể nào, quân đội để đồ sẽ không biết trước tai nạn lớn, chắc chắn có thứ quan trọng hơn hấp dẫn họ!”

Thượng Ất vừa suy nghĩ vừa chỉ huy thú cưỡi sâu to nhanh chóng đi vào khu vực dạy học.

Làm trường học danh tiếng trăm năm, đại học Thanh Nhạc có diện tích rộng khó tả, học viện kiến trúc chỉ là một học viện trong số đó, chiếm một góc

vườn trường lớn. Còn có học viện quản lý công cộng, học viện môi trường, học viện mỹ thuật, học viện khoa học xã hội, học viện kỹ thuật tin tức sinh mạng vân vân, ít nhất có mười mấy học viện lớn nhỏ rải rác trong đại học Thanh Nhạc.

Nên Thượng Ất chạy nhanh ngang dọc trong đại học Thanh Nhạc nửa tiếng sau hần phát khóc nhận ra mình bị lạc đường.

Không chỉ vì vườn trường quá lớn, nguyên nhân lớn hơn là trong đại học Thanh Nhạc có rừng cây tươi tốt, nhiều bãi cỏ. Nơi này đã bị thực vật xanh tận thế phủ trùm, cột mốc đường mơ hồ không giúp gì trong việc hướng dẫn, những kiến trúc dấu hiệu trên bản đồ trong tay Thượng Ất cũng bị nhiều thảm thực vật dây leo bao trùm hết, nhìn từ xa như các ngọn núi nhỏ màu xanh hình dạng khác nhau.

Đại học Thanh Nhạc biến thành rừng rậm nguyên thủy, tòa nhà giáo dục từng khiến vô số học sinh khao khát biến thành xi-măng đá vụn, bị biển cỏ rừng cây không giới hạn nhấn chìm.

Chương 201: Cao thủ trong quân và một đám heo

Thượng Ất đứng trước một tòa nhà dạy học bỏ hoang nhìn ra mấy trăm mét xa:

“Sao đi vòng tới chỗ này nhỉ? Đám quân nhân kia chắc thuộc quân đội để đô mà bảo vệ đã nói. Không được, không thể dây dưa lâu với họ, mình cần tìm người dẫn đường nhanh chóng đi học viện kiến trúc, tìm bản vẽ kiến trúc và nhân viên!”

Phía cuối tầm nhìn của hần là vô số người lính võ trang đầy đủ bận rộn tụ tập trước hai tòa nhà lớn gần nhau. Mấy chục hòm gỗ nặng nề bị máy bay vận tải cỡ lớn hạ xuống, vô số nhân viên công tác mặc đồ phòng hóa học màu trắng lao ra từ một tòa nhà. Bọn họ cẩn thận chỉ huy binh sĩ nâng rương gỗ vào tòa nhà, tiếp tục lao ra với tốc độ nhanh nhất đón nhóm hòm gỗ thứ hai.

Trước một tòa nhà lớn khác, một đội xe vận chuyển lái nhanh tới, nhiều hòm thực phẩm, hòm thuốc, vũ khí đạn dược in chữ ‘quân dụng’ bị dỡ xuống xe, đám lính đã chờ sẵn nhanh chóng khiêng vào tòa nhà.

Có người phụ trách vận chuyển vật tư, có người sửa sang lại trang bị, có người nhanh nhẹn kéo lưới sắt, xây xi măng hầm phòng ngự, cả quá trình như mây bay nước chảy, mỗi binh sĩ tựa kiến thợ phân công rõ ràng trong ổ kiến, tuy hơi bận rộn nhưng động tác đâu vào đấy, tổ chức quân sự và năng lực phối hợp rất mạnh.

Có mặt nạ vua chuột trợ giúp, Thượng Ất miễn cưỡng thấy biểu tình của đám lính. Các binh sĩ từ đầu đến đuôi không lộ vẻ oán trách, mặt mỗi hoặc tức giận gì, bọn họ như người máy được tạo ra rập khuôn, luôn giữ sự bình tĩnh và nghiêm túc, khiến người nhìn sinh lòng nghiêm nghị.

Quá đáng sợ! Những binh sĩ này tuyệt đối là tinh anh trong quân nhân đế đô! Nhưng quân đoàn tinh anh đang làm gì? Bọn họ vận chuyển cái gì?

Thượng Ất kiềm nén lòng tò mò, thời gian gấp gáp không cho phép hắn dính vào rắc rối.

Thượng Ất cúi đầu định rời đi thì có mấy binh sĩ cách không xa chạy tới, một người khiêng cái xác không đầu, biểu tình căng thẳng lớn tiếng nói với ai đó trong đám đông.

Thượng Ất sa sầm nét mặt, thâm la hồng rời:

“A? Phát hiện nhanh vậy sao?”

Xác chết không đầu tất nhiên là hai bảo vệ, vì vội vã tìm bản vẽ nên Thượng Ất không xử lý xác của họ, hẳn không ngờ phản ứng của quân đội mau đến thế, nửa tiếng ngắn ngủi đã phát hiện xác chết, tiếp theo họ sẽ làm gì đây?

Thượng Ất bản năng ngược đầu nhìn. Một quan quân gầy gò bước ra từ đám người, kiểm tra kỹ xác của bảo an, sau đó không nói gì mà vẫy tay ra hiệu lính đi vào tòa nhà. Chốc lát sau một quân nhân vạm vỡ mặc áo ba lỗ

rần rì, cao hơn một mét chín đi ra cửa, đứng thẳng trước mặt quan quân gầy, hình như nghiêm túc lắng nghe điều gì.

Thượng Ất đắm chiêu nhìn quân nhân vạm vỡ, đôi mắt dưới mặt nạ vua chuột lấp lóe tia sáng:

“Người đàn ông này . . . có hơi thở sinh mạng rất mạnh!”

Đúng vậy, dù cách mấy trăm mét thì Thượng Ất vẫn cảm giác rõ ràng hơi thở sinh mạng hùng hậu từ quân nhân kia. Thượng Ất bản năng mở dị năng cảm giác ra, áp lực mãnh liệt tràn ngập trong lòng hân.

Hùng hậu, nóng rực, gần như thực chất, quân nhân này rất mạnh, nếu dùng máy trắc nghiệm tính toán trị số năng lượng sinh mạng của gã thì chắc trên 15000, thậm chí vượt qua con số khủng bố 18000.

Đây mới là cao thủ thật sự của quân đội? Xem ra mình đã hơi coi thường anh hùng trong thiên hạ, nếu lúc trước hân gặp người này thì e rằng . . . Thượng Ất nghiêm nghị nhìn bóng lưng quân nhân to lớn, biểu tình phức tạp.

Kiếp trước Thượng Ất đã biết quân đội đế đô có vô số cao thủ mạnh mẽ, nhưng hân không hiểu nổi vì sao tận thế mới qua gần một tháng mà trong quân đã có người mạnh đến mức này?

Thượng Ất thử so sánh thực lực hai bên, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu so sánh Điền Ba mạnh mẽ là con sói đói, Hoàng Long là báo săn thì người kia là con cọp, một mãnh hổ không có đối thủ trong rừng. Đụng phải người này có lẽ Thượng Ất có sức đánh một trận, Điền Ba và Hoàng Long chắc chắn không có chút cơ hội nào. Người này quá mạnh, chỉ dựa vào sức mạnh thân thể đã đến trình độ khiến người tuyệt vọng, người này rốt cuộc là ai?

Thượng Ất ngẫm nghĩ giây lát, xoay người rời đi. Hân không có nhiều thời gian, phải đi ngay trước khi bị người kia phát hiện. Nếu bị gã dây dưa thì Thượng Ất trăm phần trăm không thể hoàn thành nhiệm vụ, khi đó đầy rẫy rắc rối.

Thượng Ất rời xa quân doanh, lững thững đi về phía nam. Trên bản đồ đánh dấu học viện kiến trúc nằm góc đông nam vườn trường, nhưng Thượng Ất quyết định không ôm may mắn tìm tòa nhà đó nữa, hẳn định kiếm người chỉ đường.

“Ồ đó! Màu vàng . . . năng lượng rất mờ, là người thường, rất có thể là học sinh chỗ này!”

Dị năng cảm giác nhờ mặt nạ vua chuột tăng mạnh rất hữu ích, Thượng Ất tùy ý quét mắt mấy phút đã phát hiện vầng sáng năng lượng con người trong tòa nhà hoang phế gần đó. Thượng Ất chỉ huy thú cười sâu to hoành hành vượt qua mảng lớn bụi cỏ rậm rạp, ngừng lại ngoài cửa phòng đóng kín tầng một tòa nhà.

Thượng Ất bình tĩnh nói:

“Người bên trong nghe đây, cho các người một phút ra ngay, nếu không tự gánh lấy hậu quả!”

Cửa không dày, Thượng Ất chắc chắn người bên trong nghe rõ lời của mình.

Giọng một thiếu niên vọng qua khe cửa, nghe hơi khàn khàn non nớt, chắc tuổi còn nhỏ:

“Anh đi đi, chúng tôi sẽ không đi quân doanh, bị các người bắt chỉ có đường chết!”

Thượng Ất nhảy xuống thú cười sâu to, ra hiệu nó núp trong bụi cỏ, hẳn thì giờ tay lên cầm tay nắm cửa:

“Tôi không phải người trong quân đội, các người mở cửa ra sẽ biết. Cho các người nửa phút mở cửa, nếu không thì tôi sẽ dỡ cửa!”

“Dỡ cửa? Đây là cửa chống trộm, chúng tôi không mở ra thì anh không thể vào . . . khoan, trời ạ, anh đang làm gì? Đừng, cửa sắp bị kéo sập! A!”

Trong cửa truyền ra tiếng la hoảng hốt, xen lẫn tiếng mấy cô gái hét chói tai. Đám người này trở mắt nhìn vị trí khóa cửa chống trộm dần vận vẹo

móp méo, cuối cùng một bàn tay đàn ông hơi tái nhợt từ bên ngoài chậm rãi thò vào, bùm một tiếng cứng rắn kéo cửa ra.

"Không được vào, đừng bắt chúng tôi đi! Cầu xin anh, chúng tôi chỉ là học sinh, cầu xin anh!"

Tiếng van xin, khóc la âm ỉ, nhưng khiến Thượng Ất dừng bước lại không phải vì tiếng gào thảm của họ, hẳn không chịu nổi mùi hôi nồng nặc trong phòng. Khoảnh khắc cửa mở, mùi tanh tươi chất thải của con người, thức ăn mục rữa biến chất, hương vị thân thể hôi rình, không khí bịt kín thời gian dài mang đến ngọt ngào ủa vào xoang mũi nhạy của Thượng Ất, làm hắn suýt xỉu. Không lẽ chỗ này là chuồng heo?

Thượng Ất chán ghét bịt mũi cố nín thở, nhưng mặt nạ vua chuột tăng mạnh phần mũi gấp mấy lần vẫn ngửi được mùi hôi.

Chương 202: Nữ học sinh cũ

Thượng Ất lạnh băng nhìn mấy người trong phòng, trong ánh mắt tràn ngập các loại xem thường:

"Nghe đây, tôi đang tìm tòa nhà chính học viện kiến trúc, ai biết vị trí thì giơ tay, nếu không ai biết tôi sẽ giết hết. Hôi như heo, các người không cảm thấy xấu hổ?"

Người sống sót có thể sinh hoạt bản như heo không có lý do gì khiến Thượng Ất tôn trọng họ.

Một thiếu niên bộ dạng như lưu manh, trai tái xỏ khuyên tai ở trong đám người bất mãn nói:

"Ông là ai? Dựa vào cái gì nói chúng tôi hôi? Bầy thú thoái hóa ở bên ngoài không thích ăn thức ăn tỏa mùi hôi, cái này gọi là sách lược sinh tồn biết chưa? Xì!"

Thiếu nữ xinh đẹp trẻ tuổi sau lưng gã thì bực bội vỗ đầu gã một cái, giọng nhẹ nhàng uyển chuyển nói:

“Đủ rồi Vương Tử Bác, nếu không phải người cho đề nghị dở ẹc này thì chúng ta đã chẳng bị con chó điên kia phát hiện, buộc phải trốn vào đây! Cậu ngấm lại mùi trên người mình xem, cái này không gọi là thối mà là buồn nôn, hiểu chưa?”

Đôi mắt to tròn tinh nghịch nhìn Thượng Ất từ trên xuống dưới, thiếu nữ xinh đẹp cảnh giác mà cẩn thận hỏi tiếp:

“Anh đẹp trai, anh là ai vậy? Đi tòa nhà chính học viện kiến trúc tìm người hả?”

Thượng Ất trầm tư giây lát rồi thẳng thắn thừa nhận:

“Ừm . . . đúng rồi, đi tìm người, cô biết đường qua bên kia không?”

Đúng là hẳn đi tìm người, nhưng nếu tìm được rồi mà không nghe lời có lẽ sẽ biến thành bắt người.

Vương Tử Bác vừa xoa đầu bị gõ vừa lườm Đại Duyệt, nhếch môi lộ vẻ đắc ý vì âm mưu thực hiện được:

“Đương nhiên là cậu ấy biết, đây là Đại Duyệt, hoa khôi học viện kiến trúc mà, ông nói xem cậu ấy có biết đường không?”

Đại Duyệt hung hăng lườm Vương Tử Bác:

“Vương Tử Bác . . . đồ ấu trĩ!”

Đại Duyệt quay đầu nhìn Thượng Ất, thẳng thắn nói:

“Đúng vậy, tôi là học sinh năm ba học viện kiến trúc, mấy người này là bạn học của tôi. Này anh đẹp trai, anh có thể tháo mặt nạ xuống không? Nhìn thứ này nói chuyện hơi kinh dị.”

Thượng Ất dứt khoát từ chối, lạnh nhạt nói:

“Không được! Dẫn tôi đi tòa nhà chính học viện kiến trúc, lập tức!”

Đại Duyệt nói:

“Không, chúng tôi mới trốn từ bên đó ra, hơn nữa tôi còn phải ở lại chăm sóc bạn học. Chắc anh chưa biết, ba ngày trước người quân đội đến bao vây nguyên đại học Thanh Nhạc, thầy giáo, học sinh nào không kịp chạy trốn thì đều bị họ bắt đến chỗ viện khoa học xã hội và tòa nhà thư viện. Một người chúng tôi vì trốn trong phòng thí nghiệm làm thí nghiệm nên không bị đám lính phát hiện, may mắn chạy ra. Nhưng trên đường gặp phải một con chó điên, mấy người Lý Nhạc Kỳ đều bị cắn, giờ chúng tôi không biết phải làm sao.”

Đại Duyệt quay vào phòng nâng ba nữ học sinh khác ra, Thượng Ất nhìn về phía bả vai yếu đuối của cô gái thấy ba nữ sinh thật sự có vết cắn rất nghiêm trọng. Cô gái vóc dáng cao nhất trên chân trái đã thối rữa bốc mùi, cái mùi kỳ lạ trong phòng có một phần toát ra từ miệng vết thương của cô ta.

Thượng Ất cúi đầu trầm tư giây lát, Thượng Ất chợt hỏi:

“Đại Duyệt, bọn họ đều là học sinh học viện kiến trúc?”

Đại Duyệt thành thật trả lời:

“Không phải, ba người Lý Nhạc Kỳ ở học viện quản lý kinh tế, Vương Tử Bác ở học viện vật lý, chỉ có tôi là học sinh của học viện kiến trúc.”

Hình ảnh Thượng Ất bạo lực mở cửa còn in trong não Đại Duyệt, cô gái biết người đàn ông đeo mặt nạ này chẳng phải hạng người thường, không chừng là người dị năng trong truyền thuyết.

Thượng Ất nói:

“Vậy thì dễ rồi . . .”

Thượng Ất chậm rãi lấy con dao bầu từ sau lưng ra, lưỡi dao chĩa về phía ba người Lý Nhạc Kỳ, bình tĩnh nói:

“Cho các người ba mươi giây rời đi, vượt qua một giây là tôi chém chết hết!”

“Cái gì? Đi trong vòng ba mươi giây? Anh kêu tôi đi đâu được? Cha của tôi là Lý Gia Quân, nhà của tôi có tiền có quyền, Đại Duyệt còn không dám chống đối tôi mà sao anh dám đối xử với tôi như vậy?”

Có lẽ vì miệng vết thương trên chân bắt đầu nhiễm trùng khiến Lý Nhạc Kỳ choáng váng phát sốt, nên giọng nói nghiêm túc của Thượng Ất không làm cô ta cảnh giác, ngược lại rít gào với Thượng Ất. Khi Lý Nhạc Kỳ nhận ra tình hình không ổn, nhóm Đại Duyệt kinh hoàng nhìn cô ta, thứ cuối cùng cô ta trông thấy là ánh sáng lạnh lóe lên, sau đó cô ta ôm cổ họng đau đớn co giật, mất ý thức.

Một nhát đứt họng!

Vì Đại Duyệt ngoan ngoãn phối hợp nên Thượng Ất nhân từ để lại toàn thân cho Lý Nhạc Kỳ.

Mặt Vương Tử Bác không chút máu nhìn xác chết của Lý Nhạc Kỳ, đầu óc ù đặc:

“Ông . . . ông . . . trời ơi, ông chém thật à!?”

Mãi đến lúc này Vương Tử Bác mới nhận ra hiện thực và trong truyện khác biệt nhiều cỡ nào. Bất ngờ xuất hiện trước mặt họ không phải toàn là chúa cứu thế, còn có những ác ma hung tàn còn hơn sinh vật khủng bố.

“Tôi nói rồi, cho bọn họ ba mươi giây rồi đi, tự cô ta không quý trọng. Ok, hai người còn lời gì muốn nói không? Còn lại mười giây, mười, chín, tám, bảy . . .”

"A!"

Hai nữ sinh còn lại hét chói tai chạy cuống cuống, lúc chạy làm rớt giày cũng không dám quay lại nhặt, mười giây ngắn ngủi đã biến mất trong rừng cây mênh mông bên ngoài.

Thấy đồng bạn hoặc chết thảm hoặc chạy trốn, mặt Đại Duyệt trắng bệch nhưng giọng nói bình tĩnh lạ lùng:

“Rốt cuộc anh là ai? Anh muốn đi tòa nhà chính học viện kiến trúc làm gì?”

Thượng Ất nói:

“Tôi nói rồi, chuyện không liên quan gì đến cô, lo dẫn đường là được.”

Thượng Ất khom người xuống nhẹ lau con dao dính máu vào người Lý Nhạc Kỳ, động tác bình tĩnh như đang dùng khăn lau, làm Vương Tử Bác nhìn trân trôn.

Ngữ điệu của Đại Duyệt kiên quyết nói:

“VẬY thì không được, chỗ học viện kiến trúc có thầy và bạn học của tôi, nếu anh không nói rõ mục đích thì tôi sẽ không mang anh đi . . .!”

Ai ngờ Vương Tử Bác ở bên cạnh đột nhiên ngắt lời Đại Duyệt:

“Không cần cậu, tôi sẽ dẫn ông ta đi! Đây đại ma vương, ông thả Đại Duyệt đi, tôi bảo đảm sẽ đưa ông qua bên kia chịu không?”

Đại Duyệt cười khố, mắt tràn ngập xin lỗi và dịu dàng:

“Vương Tử Bác, đừng . . . đừng ngớ ngẩn, anh ta sẽ không đồng ý.”

Ba năm đại học, Vương Tử Bác đau khổ theo đuổi Đại Duyệt nhưng cô ta luôn lấy lý do từ chối là cậu ta tính cách trẻ con. Không ngờ hôm nay Vương Tử Bác chủ động đòi dẫn đường thay cô ta, hành vi trẻ con này làm trái tim cô ta ấm áp.

Thượng Ất cầm nín phất tay, nói:

“Ok, tôi bảo đảm sẽ không tùy tiện giết người nữa, được chưa?”

Thời gian của hăn eo hẹp, không rảnh xem hai người trẻ tuổi khoe ân ái.

“Tốt, nếu anh đã bảo đảm vậy thì tôi sẽ mang anh đi. Nhưng xin hứa với tôi rằng đừng bao giờ tổn thương giáo sư Lâm Linh, cô là một trong những người thầy mà tôi phục nhất, quan trọng nhất đời tôi.”

“Một trong các người thầy? Còn ai nữa? Sao tôi chưa từng nghe cậu nói? Đừng bảo là ông thầy mà cậu thương thầm nhé!”

Nghe Đại Duyệt nói vậy Vương Tử Bác nổi lên tính nhiều chuyện, hồi hộp nhìn cô ta chăm chăm, thầm cầu nguyện đừng diễn ra tình tiết máu chó lãng mạn tình yêu thầy trò.

Đại Duyệt liếc xéo Vương Tử Bác, nhẹ giọng nói:

“Im đi, Vương Tử Bác, cậu không nói chuyện thì sẽ chết hả? Thầy ấy tên Thượng Ất, là chủ nhiệm lớp cấp 3 của tôi, nếu không có thầy sợ là cả đời tôi không cách nào thi đậu vào đại học Thanh Nhạc.”

Chương 203: Tôi không phải kẻ cuồng giết gái

Thượng Ất giật mình nhìn Đại Duyệt:

“Cô nói cái gì? Chủ nhiệm lớp cấp 3 của cô tên . . . Thượng Ất?”

Nếu không đeo mặt nạ vua chuột thì Đại Duyệt, Vương Tử Bác đã thấy biểu tình cực kỳ giật mình của Thượng Ất.

Đại Duyệt lấy làm lạ nhìn Thượng Ất:

“Đúng rồi, thầy tên Thượng Ất, sao? Anh . . . quen thầy?”

Đại Duyệt không hiểu tại sao phản ứng của đối phương lớn như vậy, không lẽ có chuyện trùng hợp đến mức đó, đại ma vương giết người này quen Thượng Ất?

Thượng Ất cười gượng lắc đầu nói:

“Tôi . . . không quen, nhưng nghe hơi quen tai.”

Thượng Ất thầm nghĩ chuyện này trùng hợp vậy sao, nữ sinh đẹp trên cả đẹp này là học sinh mà hắn từng dạy học? Nhưng hắn hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Đại Duyệt đắm chiêu nhìn Thượng Ất, thuận miệng nói:

“Ra là vậy. Thầy Thượng Ất là chủ nhiệm lớp cấp 3 của tôi, dạy khóa ngữ văn rất giỏi, đối xử với học sinh cũng đầy kiên nhẫn. Khi đó mẹ của tôi bị bệnh, cha làm công trong đế đô, điều kiện trong nhà rất kém. Nếu không nhờ thầy Thượng Ất chủ động xin với trường giảm học phí, sinh hoạt phí một năm cho tôi thì tôi không có cơ hội thi đậu đại học Thanh Nhạc. Đáng tiếc năm lớp mười hai cha đón tôi và mẹ đi đế đô, từ đó không có cơ hội gặp thầy Thượng Ất nữa. Hai người nói xem thầy giáo tốt như vậy có phải nên ghi nhớ trong lòng suốt đời không?”

Thượng Ất bình tĩnh nói:

“Có lẽ đối với người thầy kia thì đây chỉ là việc nhỏ, người ta đã quên cô từ lâu.”

Thượng Ất nhìn thẳng vào mắt Đại Duyệt, vẻ ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng hẳn hiểu ra:

“Thì ra là vậy, mình nhớ ra rồi, đúng là có nữ sinh tên Đại Duyệt vào năm lớp 12 cuối cùng đã chuyển trường đi đế đô. Nghe nói cha cô gái trong lúc làm công gặp quý nhân dàn xếp cho gia đình ba người ở đế đô. Không ngờ cô bé này giỏi quá, thi đậu đại học Thanh Nhạc. Nhưng trong trí nhớ của mình thì bề ngoài của cô bé rất bình thường, sao qua ba năm đã đẹp như vậy? Thật là con gái lớn mười tám thay đổi khác hẳn.”

Giọng Vương Tử Bác chua lèm nói:

“Hừ, đại ma vương giết người như ông thì sao có tình cảm của con người. Nhưng Đại Duyệt, cậu luôn không nhận sự theo đuổi của tôi không lẽ vì thầy dạy ngữ văn tên Thượng Ất? Chắc chắc, tình cảm thầy trò, lãng mạn dữ.”

Vương Tử Bác đã xem Thượng Ất là tình địch số một, nhưng không biết rằng Thượng Ất thật đang đứng ngay trước mặt mình, còn bị gã gã danh hiệu đại ma vương giết người.

“Hừ, nói bậy bạ! Ừ đó, tôi thích thầy Thượng Ất! Nam sinh ngây thơ, so với thầy Thượng Ất thì cậu không bằng một nửa, nếu không phải tại cậu ra ý kiến dở thì sao Lý Nhạc Kỳ bị giết? Hừm!”

Vương Tử Bác chỉ tay vào Đại Duyệt, mặt trưởng đỏ:

“Cậu!”

Gã giậm chân bực tức nói:

“Thầy Thượng Ất của cậu có ghê gớm cỡ nào thì sao? Hiện giờ cũng đâu thể cứu cậu, lo mà nghĩ cách giải quyết vấn đề của đại ma vương giết người còn hơn, coi chừng lát nữa chết thảm như Lý Nhạc Kỳ . . .”

Thượng Ất lạnh lùng trừng Vương Tử Bác, giọng âm trầm nói:

“Câm mồm! Gọi tôi là đại ma vương giết người thì tùy, nhưng hai người phải rõ ràng một điều, nếu tôi không giết Lý Nhạc Kỳ thì mấy người đều chết rất thảm.”

Vương Tử Bác cúi lên, ngữ điệu gay gắt không nhường bước:

“Ông nói bậy! Rõ ràng là ông giết Lý Nhạc Kỳ! Ông là đại ma vương giết người!”

Lỗ mũi Thượng Ất phát ra tiếng hừ lạnh, chỉ tay vào xác Lý Nhạc Kỳ nằm dưới đất, ra hiệu hai người tự xem:

“Ha ha, vậy sao? Hai người hãy nhìn xác của Lý Nhạc Kỳ. Đồ con nít, Đại Duyệt không nhìn lầm!”

“Xác Lý Nhạc Kỳ thế nào? Ôi mợ! Chuyện gì vậy? Sao trên người Lý Nhạc Kỳ . . .!”

Vương Tử Bác trợn mắt há hốc mồm nhìn mặt đất. Đại Duyệt kinh hoàng lấy tay che miệng.

Mới mấy phút ngắn ngủi, xác chết còn co giãn của Lý Nhạc Kỳ đã nổi lên mảng lớn nửa vòng tròn nâu đen. Đặc biệt cái chân bị thương, mảng lớp cơ

bắp, làn da rã ra, lớp sâu rậm rạp kỳ dị mấp máy trên xương đòn trắng hếu.

Thượng Ất lạnh lùng nhìn Vương Tử Bác:

“Siêu vi khuẩn thoái hóa, một loại vi khuẩn biến dị có thể hoàn toàn phân giải thân thể người trong vòng bảy mươi hai tiếng, có tính truyền nhiễm rất mạnh, khi đã vào máu sẽ tạo thành hoại tử, hòa tan cơ bắp toàn thân, người bị thương chịu đựng hành hạ đau đớn khó thể tưởng tượng lúc trước khi chết. Nếu tôi không đoán sai, Lý Nhạc Kỳ bị chó điên cắn thương chưa đến hai mươi bốn tiếng, dù tôi không giết cô ta thì nhiều nhất chỉ sống thêm hai ngày, trong thời gian đó sẽ có người trong nhóm bị cảm nhiễm loại siêu vi khuẩn thoái hóa . . .”

Giọng nói lạnh lùng của hắn làm Vương Tử Bác sợ hãi run bắn người, liên tục thụt lùi, nhưng vẫn cố cãi chày cãi cối:

“Ông cố ý hù chúng tôi đúng không? Rõ ràng tôi thấy ông dùng xác Lý Nhạc Kỳ để lau dao, ông không sợ bị siêu vi khuẩn cảm nhiễm?”

Thượng Ất hào hùng nói, chỉ ra ngoài tòa nhà:

“Cảm nhiễm tôi? Ha ha, trên đời này không có loại vi khuẩn có thể cảm nhiễm tôi được! Thôi đủ rồi, điều nên nói tôi đã nói hết, đừng buộc tôi giết người thêm nữa, tranh thủ thời gian đi học viện kiến trúc!”

Vương Tử Bác bất mãn hầm hừ:

"Đi thì đi, đại ma vương giết người, hừm!"

Vương Tử Bác nhặt ba lô lên đi ra ngoài tòa nhà.

Đại Duyệt đột nhiên quay đầu nhìn Thượng Ất, hỏi:

“Thật ra anh là ai? Anh và thầy Thượng Ất . . . thôi, chúng ta đi thôi.”

Trên đường đi nhanh, Đại Duyệt thường liếc trộm Thượng Ất, mắt đọng lại tia nghi ngờ:

“Cảm giác thật kỳ lạ, sao ánh mắt lúc này của đại ma vương giết người hơi giống thầy Thượng Ất? Không, không thể nào! Vóc dáng của thầy Thượng Ất tuy không thấp nhưng tuyệt đối không cao bằng hãn ta, hơn nữa dáng người của hãn ta vạm vỡ hơn thầy Thượng Ất. Nhưng tại sao lúc mình nhắc đến tên của thầy Thượng Ất thì phản ứng của hãn ta lớn như vậy?”

Những động tác nhỏ đó không thoát khỏi mắt Thượng Ất, hãn biết Đại Duyệt đã nghi ngờ thân phận của mình, dù vậy hãn không định lộ ra mặt thật ôn chuyện với cô ta. Đặc biệt là Đại Duyệt nói thích hãn ngay trước mặt Vương Tử Bác càng khiến Thượng Ất quyết tâm che giấu thân phận.

Có một số người và việc chỉ vào khoảnh khắc đó làm lòng người gợn sóng, suy nghĩ vẩn vơ. Nhưng thời gian lâu, hoặc phô bày trong hoàn cảnh khắc nghiệt thì tình cảm đó chỉ có thể đổi lấy thất vọng. Dù cô bé này trở mã như mẫu đơn nở rộ, tường vi nở hoa nhưng Thượng Ất chỉ có trù mên của người lớn dành cho trẻ con, anh trai yêu thương em gái. Nếu lần sau gặp nhau, Thượng Ất sẽ không khoan tay ngồi xem Đại Duyệt khổ sở vùng vẫy trong tận thế, đặc biệt là cô bé này có nhan sắc cũng cỡ họa thủy.

Nghĩ đến đây Thượng Ất chuyển sang Vương Tử Bác, dị năng cảm giác hoàn toàn mở ra, thân thể chàng trai lớn xác hơi bướng bỉnh này tựa như trong suốt bày ra trước mắt hãn.

Xương, gân mạch, cơ bắp, khớp, mọi thứ bình thường, sóng từ của hành tinh X phát xạ không thay đổi kết cấu thân thể của Vương Tử Bác, bao gồm nội tạng, toàn thân gã không có dấu hiệu thoái hóa nào.

Chương 204: Rót thuốc cho gái

Thượng Ất hơi vừa lòng gật gù. Thân thể bình thường nói lên gen trong người Vương Tử Bác ổn định, ít nhất có ba mươi phần trăm cơ hội trở thành người tiến hóa, đương nhiên với điều kiện là gã có được tề hoạt hóa hoặc được tề năng lượng giống đào biến dị.

Thượng Ất lấy hai bình dược tề hoạt hóa ra:

“Nhóc, lại đây, uống cái này vào. Đại Duyệt cũng qua đây, uống nó.”

Lần này đi ra ngoài vì phòng ngựa bắt trắc nên Thượng Ất mang mười ống dược tề hoạt hóa theo, chia cho hai người mỗi người một bình vẫn còn lại khá nhiều.

Vương Tử Bác trợn to mắt nhìn dược tề hoạt hóa sáng sặc sỡ xanh biếc, tiến lên một bước che trước người Đại Duyệt, nói:

“Đây là thứ gì? Đừng nói là thuốc độc nhé. Đại ma vương, ông nói chuyện không giữ lời, rõ ràng đã đồng ý với chúng tôi sẽ không giết người nhưng tại sao bắt chúng tôi uống thuốc độc?”

Thượng Ất câm nín, lườm Vương Tử Bác một cái:

“Độc cái con mắt! Đừng nói nhảm, mau uống!”

Thượng Ất thầm cảm khái, tên này có tình cảm sâu đậm với Đại Duyệt thật, nhưng đầu óc ngu ngơ khiến người không chịu nổi, hèn gì theo đuổi người ta ba năm mà không thành công.

“Được, tôi uống hết! Đại Duyệt đừng uống, đưa cho tôi!”

Vương Tử Bác cứng cổ, thừa dịp Thượng Ất lắc đầu liền tiến lên giật dược tề hoạt hóa từ tay hắn, ngựa đầu uống hết hai ống dược tề. Vương Tử Bác lau miệng, ánh mắt khiêu khích nhìn Thượng Ất, bộ dạng vênh váo như đang nói: “Ông đây uống hết rồi, để xem mi làm gì được!”.

Thượng Ất bình tĩnh lấy một bình dược tề hoạt hóa khác ra:

“Tôi vẫn còn, Đại Duyệt, qua đây uống nó!”

Mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của Vương Tử Bác, tay hắn lắc nhẹ, dược tề màu lục dọc theo môi son chảy xuống bụng Đại Duyệt.

Đại Duyệt kinh hoàng nhìn bình rỗng trong tay Thượng Ất, sắc mặt khó xem nói:

“Khụ khụ khụ, anh . . . anh cho chúng tôi uống cái gì vậy? Sao bụng tôi nóng hừng hực? Đừng nói là anh thật sự cho chúng tôi uống thuốc độc!”

Thiếu nữ tuổi xuân bị đàn ông xa lạ cứng rắn rút cho chất lỏng không rõ nguồn gốc, chuyện này mà diễn ra trong thời hòa bình thì chắc chắn sẽ chiếm dòng tít hot, vô số người theo dõi.

“Cô nói nó là thuốc độc cũng được, tóm lại từ bây giờ nếu thân thể hai người có gì khác lạ phải tùy thời nói với tôi, nếu không . . . khoan, Vương Tử Bác?”

Thượng Ất đang nói thì ngạc nhiên nhìn chăm chăm phía trước, phía cuối tầm nhìn là Vương Tử Bác đau đớn cuộn người trong đất bùn, thân thể cao gầy cong lại như tôm luộc.

Khi Thượng Ất cúi người xem xét tình huống của Vương Tử Bác thì bị gã ôm chặt đùi, hét to:

“Đau quá! Tiêu rồi, tôi sắp bị độc chết! Đại Duyệt, cậu mau chạy đi, đi bên quân doanh, bọn họ sẽ giải độc cho cậu!”

A . . .

Thượng Ất câm nín nhìn Vương Tử Bác, biểu tình không biết nên khóc hay cười.

Con người đúng là sinh vật thần kỳ nhất, Thượng Ất không ngờ vận may, a không, thể chất của Vương Tử Bác tốt đến mức này. Uống hai ống dược tề hoạt hóa đã làm thân thể thẳng nhóc này sinh ra phản ứng kịch liệt, nhiều tế bào hoạt hóa sinh ra thay thế tế bào cũ, từng dòng năng lượng sinh mạng tinh thuần nhanh chóng sinh ra trong người gã, không ngừng cải tạo tứ chi, cơ thể.

Vương Tử Bác đang biến mạnh, giống như Điền Ba và Hoàng Long lúc trước, trị số năng lượng mạng sống của gã tăng nhanh vùn vụt.

150, 183, 271, 392 . . .

Cuối cùng con số trên máy trắc nghiệm đeo trên cổ tay Thượng Ất ngừng lại ở 570. Hiệu quả thuốc của hai ống dược tề hoạt hóa chồng lên nhau khiến tên này nhảy vọt vào hàng người mạnh, thực lực vượt qua đa số

người thường hiện nay, trình độ cờ chiến sĩ lính đặc chủng quân đội, miễn cưỡng chạm tới lần trung bình căn cứ khu biệt thự.

Thượng Ất phát tay, Vương Tử Bác ngất xỉu:

“Thằng nhóc ngốc, ngủ một lúc đi, la lối ồn ào sẽ vời rắc rối đến.”

Thú cười sâu to trốn trong lùm cỏ nhanh chóng chạy lại, Thượng Ất ra hiệu, nó dùng chân trước hất nhẹ, Vương Tử Bác vững vàng nằm trên lưng nó.

“Anh . . . anh giết cậu ta rồi? Và con sâu to này là . . . là . . .”

Đại Duyệt thật sự sợ chết khiếp, cô ta chưa từng thấy con sâu nào to như vậy, càng không ngờ con sâu to nghe lời của Thượng Ất, ngoan như thú nuôi. Thân phận của Thượng Ất càng trở nên bí ẩn, đánh tan mọi nghi ngờ lúc trước của Thượng Ất. Thầy Thượng Ất của cô ta không có năng lực lớn như vậy, Vương Tử Bác nói đúng, người này đúng là đại ma vương, đại ma vương điều khiển sâu!

“Cậu ta không sao, ngủ một giấc sẽ khỏe lại, còn cô . . . Đại Duyệt, có cảm giác đặc biệt gì không?”

Đại Duyệt hãi hùng nhìn thú cười sâu to:

“Không, tôi chỉ thấy hơi lạnh, có lẽ bị sâu hù sợ.”

Từ nhỏ Đại Duyệt đã sợ sâu bọ, cô ta không xỉu tại chỗ đã là rất giỏi, làm gì có sức quan sát biến đổi trong người.

Không có?

Thượng Ất hơi tiếc nuối nhìn Đại Duyệt, so với Vương Tử Bác thì hẳn mong cô ta tiến hóa hơn, tiếc rằng hình như hiệu quả thuốc khá kén chọn, giống như Trần Phóng, Đại Duyệt ưu tú về mọi mặt nhưng không được tề hoạt hóa thành công cải tạo.

Có lẽ là số phận, Thượng Ất buông tiếng thở dài, điều khiển thú cười sâu to công ba người chạy nhanh đi học viện kiến trúc.

Cách 3km, trong một tòa nhà lớn năm tầng hình dạng đặc biệt, một đám nam nữ chen chúc ở đầu cầu thang giữa tầng một và hai, ánh mắt kinh hoàng nhìn dưới lầu. Tập trung nhìn kỹ thì ra là chính giữa sảnh lớn lầu một, trên mặt đất vốn trải đá cẩm quý giá bị hố sâu siêu lớn thay thế, như miệng khổng lồ của quái thú, ánh nắng bên ngoài cũng bị quái thú nuốt chửng.

“Cô Lâm, cô thật sự muốn đi xuống? Nhưng . . . nhưng nhóm tiểu Vương nói con quái thú kia núp ở phía dưới . . . a!”

Giọng nói cố ý đè thấp đột ngột cất cao, giọng nữ chói tai làm mọi người cùng rừng mình, kẻ nhát gan thì ngồi bệch xuống đất.

“Bà nội nó! Hoa Ny, la lối cái quái gì, hù chết người!”

“Đúng rồi đó, lỡ dụ con quái thú ra thì cả đám tàn đời!”

Tiếng chỉ trích giận dữ lần lượt vang lên. Trong phòng có bảy, tám thanh niên nam nữ bây giờ đều bất mãn lườm qua.

Hoa Ny mới hét chói tai thì xấu hổ cúi đầu, run giọng nói:

“Xin lỗi, tôi không cố ý, nhưng hình như tôi mới thấy Đại Duyệt!”

Một nam sinh mặt mũi sáng sủa, vóc dáng vạm vỡ chắc chắn nói:

“Đệ, Hoa Ny, cậu bị hù sợ mất trí rồi hả? Ngày hôm qua chúng mình thấy con chó dữ biến dị rượt theo căn nhóm Đại Duyệt, cậu cũng biết con chó đó dữ cỡ nào mà, mấy người kia không sống nổi đâu!”

Một nam sinh mắt hí trông hơi gầy yếu tiếp lời:

“Đúng rồi, con chó đó rất dữ, đám lính kia có vài người bị nó cắn chết. Hôm qua nếu nhóm Đại Duyệt không chạy trốn thì không chừng mấy người tại mình đều bị cắn chết. Hoàng Văn Võ nói đúng, bọn họ chết chắc!”

“Được rồi, Dư Khánh, bớt nói mấy câu. Hoàng Văn Võ nữa, sao tôi nghe như cậu ước gì nhóm Đại Duyệt bị chó cắn chết? Không lẽ vì cậu theo đuổi

nhưng bị Đại Duyệt từ chối nên cố ý nói như thế? Đàn ông to xác, còn là chủ tịch hội học sinh mà bụng dạ hẹp hòi, hừm!”

Chương 205: Kế hoạch trộm mộ của cô giáo đẹp

“Tôi mà nhỏ nhen? Thạch Văn Quyên, cậu là bạn tốt của Đại Duyệt, ngày hôm qua lúc Đại Duyệt bị chó rượt thì cậu ở đâu? Hình như núp trong góc lầu khóc thì phải. Cái thứ vừa ích kỷ vừa nhất gan có tư cách gì nói tôi? Hừ!”

“Hoàng Văn Võ, ông!”

Nữ sinh được gọi Thạch Văn Quyên có vóc dáng không cao, mặt búp bê đáng yêu, giờ bị Hoàng Văn Võ châm chọc mỉa mai mấy câu làm mặt cô ta đỏ như gấc chín.

Một giọng nói lạnh lùng nghiêm khắc vang lên:

“Đủ rồi! Các em đã quên tại sao mình ở lại đây? Vì cứu con người ở tận thế mà chúng ta thà mạo hiểm mất mạng để ở lại đây tìm ‘vật dữ tuyệt thế’, mới gặp khó khăn nhỏ mà đã cãi chửi chóa, mấy em như vậy thì sao có thể hoàn thành trách nhiệm vĩ đại cứu con người?”

Một người phụ nữ toát ra khí chất chính chắn mà gợi cảm, da trắng mặt đẹp đứng lên khỏi nhóm người. Chân mày đen nhướng cao, trên sống mũi thẳng là đôi mắt to sáng ngời uy nghiêm nhìn học sinh bốn phía, cuối cùng ngừng lại ở Hoa Ny vóc dáng nhỏ xinh.

“Hoa Ny, con quái vật trong cái hố bên dưới có thính giác rất nhạy, em phải kiểm soát cảm xúc, không thể bất chợt la lớn, phải chịu trách nhiệm an toàn của bạn học khác, nghe hiểu không?”

“Đã hiểu, nhưng cô Lâm, mới rồi em thật sự . . .”

Nhìn biểu tình nghiêm túc của Lâm Linh, lời đến bên môi bị Hoa Ny nuốt ngược về.

Hoa Ny biết mình không nhìn hoa mắt, bóng người mới vụt qua đúng là Đại Duyệt. Nhưng Hoa Ny không cố gắng giải thích nữa, cô ta biết rõ lần này tìm báu vật quan trọng cỡ nào với mọi người ở đây, lời cô ta nói ra làm nhiều loạn cảm xúc của mọi người dẫn đến hỏng việc trong gang tấc thì cô ta sẽ thành kẻ có tội muôn đời.

Thà bỏ qua chứ đừng nói lỡ mồm. Hoa Ny ngoan ngoãn đứng một góc, nhìn Lâm Linh tiếp tục khích lệ mọi người.

“Các bạn học, tôi là cô giáo của các em, mọi người là học sinh ở đây, chúng ta đều nhận giáo dục cao đẳng, nên tôi sẽ cố gắng giải thích mục đích hành động lần này theo góc độ khoa học. Đầu tiên, vật dữ tuyệt thế là xưng hô của tôi dành cho mục tiêu hành động lần này, miêu tả bằng từ ngữ khoa học là chúng ta sắp tìm một loại kết quả văn minh tiền sử có sức mạnh không ngờ, sẽ tạo thành hậu quả vô cùng khủng khiếp. Mọi người nhìn xem cái này . . .”

Lâm Linh vừa nói vừa ngồi xổm xuống đất, tùy tay mở máy tính bảng ra, nhưng không chú ý đường cong bờ mông săn chắc, hai nửa vòng tròn màu trắng ở ngực làm mấy nam sinh nuốt nước miếng.

“Đây là tiểu tổ dò xét địa chất của học viện trước tận thế ghi lại video trắc nghiệm nền trước khi xây nhà lầu dạy học mới. Bên trong biểu hiện rõ sâu dưới chân chúng ta 100m có một lỗ hổng lớn cỡ hai sân bóng. Mọi người đều học kiến trúc, không xa lạ gì với thăm dò địa chất, không cần tôi giải thích nhiều.”

Dư Khánh lớn tiếng nói, biểu tình kiêu ngạo:

“Em biết thưa cô Lâm, lòng đất rộng nghĩa là có sông ngầm hoặc động đất vôi, nhưng rộng có quy tắc như vậy thì chỉ có một khả năng, là mộ cổ. Em nói đúng không cô Lâm?”

Làm chủ tịch hội học sinh, Dư Khánh chẳng những cao to đẹp trai mà tài học cũng làm bằng sắt.

Lâm Linh cười khen:

“Bạn học Dư Khánh giải thích rất tốt, ngay dưới chân chúng ta có một ngôi mộ cổ cỡ lớn không thua gì hố số 3, 5 thùng xe binh.”

Sau đó khuôn mặt Lâm Linh nghiêm túc nói:

“Nhưng mọi người không thấy kỳ lạ sao? Đại học Thanh Nhạc chúng ta được xây dựng trên trăm năm, kiến trúc xây trên mảnh đất này cộng lại lớn nhỏ cũng cỡ trăm chỗ, nhưng chưa từng có ai phát hiện lòng đất ẩn giấu mộ cổ.”

Có người khó hiểu suy đoán:

“Đúng rồi, tại sao lúc trước không ai phát hiện ra? Là vì trước kia kỹ thuật khoa học không đủ nên không phát hiện ra?”

Có người phản bác lại ngay:

“Không thể nào! Mười năm gần đây đại học Thanh Nhạc chúng ta xây nhà lầu nhiều nhưng chưa từng nghe nói có mộ cổ ngầm dưới đất!”

Lâm Linh nhìn mọi người bàn tán xôn xao, lộ biểu tình vừa lòng. Dù đang trong tận thế Lâm Linh vẫn không quên thói quen đưa ra câu hỏi, cô ta luôn cho rằng đặt câu hỏi là con đường quan trọng khiến học sinh có khả năng suy nghĩ, làm cô giáo thì phải khéo léo dẫn dắt học sinh.

Lâm Linh chìm trong suy tư, mắt dần lóe tia sợ hãi:

“Sự việc thật kỳ lạ, nên khoảng ba tuần trước chính phủ đế đô biết việc này liền phái nhân viên công tác liên quan bộ văn hóa xuống điều tra, nhưng không lâu sau xảy ra chuyện mà tất cả biết rồi, tận thế đến, các loài thú dữ như nổi điên tấn công con người. Cho đến ba ngày trước, những quân nhân kia đến . . .”

Các học sinh không rõ sự thật thì lao nhao hỏi có chuyện gì.

Dư Khánh đứng ra, giọng điệu bình tĩnh nói:

“Để tôi nói tiếp thay cô giáo Lâm, tôi có thấy chuyện ba ngày trước, cảnh tượng khi đó siêu khủng khiếp. Mọi người đều biết chuyện quân đội chiếm lĩnh tòa nhà học viện khoa học xã hội và thư viện góc nam đúng không? Hai tòa nhà lớn đó đều có hố to sâu năm mươi mét, đáy hố nối với mộ cổ kia. Tôi biết mấy chuyện này vì hôm đó là tôi và cô Lâm Linh phụ trách cung cấp tin tức nghiêm địa chất, mà chuyện này không quan trọng, tôi muốn nói là chuyện ngoài ý muốn vào lúc đó . . .”

Lâm Linh kiên quyết nói, bày ra khí chất nữ giáo sư ung dung bình tĩnh:

“Được rồi bạn học Dư Khánh, đừng nói nữa. Có một số việc chưa chứng thực, nhiều lời vô ích. Nói tóm lại mọi người phải hiểu rõ rằng trong mộ cổ có một thứ cực kỳ khủng bố, tôi đoán hung thủ khiến động vật toàn cầu phát cuồng là vì nó, nên chúng ta phải hoàn toàn hủy diệt nó trước khi nó bị quân đội tìm ra!”

Không ai chú ý thấy đáy mắt Lâm Linh động tia lo âu thật lâu không tán.

Có người hỏi:

“Nhưng thưa cô Lâm, em vẫn không hiểu, nếu thứ này là hung thủ khiến tận thế bùng xuống thì tại sao chúng ta không phối hợp quân đội tìm nó? Cho dù chúng ta tìm được vật dữ tuyệt thế thì làm sao hủy diệt nó? Chúng ta không có cả vũ khí hàng hoàng!”

Lâm Linh nghe vậy mỉm cười, lấy bó thuốc nổ công nghiệp đã bao kỹ ra khỏi ba lô:

“Tôi đã chuẩn bị rồi, thứ này bị trộm từ bộ võ trang hậu cần, nghe nói uy lực có thể nổ sập một tòa cao ốc. Các em yên tâm, thứ này dùng kiểu điều khiển, chúng ta hoàn toàn có thể an toàn rút ra.”

“Tốt quá, chúng ta mà thành công là đều thành anh hùng đất nước! Chắc chắn, không chừng được ở lại trường làm thầy.”

“Xì, ước mơ có bấy nhiêu à. Đã là anh hùng quốc gia thì nên xin làm trưởng phòng bộ kiến thiết quốc gia.”

“Đừng giỡn, cậu nói chuyện còn không rành mà muốn làm lãnh đạo? Ai dám mướn?”

Lời nói của Lâm Linh làm các thiếu niên thiếu nữ mới hai mươi tuổi sôi trào máu nóng. Lứa tuổi của họ vốn tràn ngập các ảo tưởng, không hề nghiêm túc suy nghĩ thành phần mạo hiểm trong đó.

Chỉ có Hoa Ny là mặt tái xanh, đôi mắt to nhìn chăm chăm cửa tòa nhà, bất giác toàn thân dựng đứng lông tơ.

Chương 206: Đi dọn gạch cho tôi

Đại Duyệt nặng trĩu ưu tư đẩy mở cửa, thân thể thon thả nhanh chóng đi vào sảnh lớn:

“Lúc tôi đi có nghe cô giáo Lâm nói bọn họ định xuống hố sâu tìm thứ gì, bây giờ không thấy người đâu nữa, không lẽ xuống hố rồi?”

Thú cười sâu to ở phía sau bản năng bò vào, nhưng vì hình thể quá lớn nên bị kẹt ngay khung cửa, chỉ có thể từng chút một cứng rắn chui vào, cánh cửa không chịu nổi gánh nặng, vách tường phát ra tiếng két két rền rĩ, bụi mù và đá vụn từ nóc nhà rơi xuống.

“Trời ạ, đây là cái gì vậy? Sâu biến dị sao?”

“Đại Duyệt, chạy mau! Con sâu to sau lưng cậu sắp bắt kịp rồi!”

“Ôi mợ, Đại Duyệt thật sự không chết! Nhưng cái thứ sau lưng cậu ấy là gì vậy?”

Sau khi Hoa Ny nhắc nhở, đám người Lâm Linh, Hoàng Văn Võ, Dư Khánh lộ biểu tình hoảng sợ. Cảnh tượng này giống phim thảm họa, con người nhỏ yếu liều mạng chạy trốn, sâu to hì hục đuổi theo đằng sau.

Mọi người giơ vũ khí gây gộc lên, biểu tình căng thẳng nhìn thú cười sâu to chăm chăm, không ai chú ý thấy Thượng Ất chậm rãi đi qua cửa nhỏ, dạo dạt hứng thú nhìn tất cả.

Đại Duyệt hưng phấn nói, bản năng xông lên lần hai:

“Mọi người đừng hoảng, con sâu to này rất hiền, nó sẽ không tùy tiện bị thương người! Cô giáo Lâm Linh, Thạch Văn Quyên, Hoa Ny, mọi người không sao chứ? Gặp lại tất cả thật tốt quá!”

Hoàng Văn Võ đột nhiên chữa mâu sắc bén về phía Đại Duyệt, biểu tình tàn nhẫn nói:

“Cậu đừng nhúc nhích, con sâu to kia đến vì cậu, nên hãy mau biến khỏi đây, đừng kéo mọi người chết chung với cậu!”

Đại Duyệt giật mình nhìn lên trên:

“Cậu nói gì vậy? Tôi . . .”

Đại Duyệt không ngờ Hoàng Văn Võ luôn hỏi han ân cần, quan tâm chăm sóc cho cô ta vậy mà nói ra lời độc ác như thế. Bọn họ là bạn học, sao cô làm chuyện gì hãm hại bọn họ được?

“Tôi không làm gì, Thạch Văn Quyên, cậu hiểu rõ tôi nhất đúng không? Sao tôi hại mọi người được, con sâu này là của một người đàn ông . . .”

Thạch Văn Quyên co ro núp sau lưng mọi người, không nhìn Đại Duyệt cái nào:

“Cậu đi mau lên, lần trước cậu và Vương Tử Bác ra ngoài tìm thức ăn, mọi người suýt bị chó biển dị cắn chết, giờ cậu còn muốn hại mọi người bị sâu ăn? Coi như tôi cầu xin cậu nghĩ tình cùng là bạn học mấy năm nay mà đi mau lên.”

Mấy người . . .

Tâm mắt của Đại Duyệt dần mơ hồ, ngực như bị đá nặng ngàn ký đè lên, uất ức như thủy triều ập đến làm cô ta nghẹt thở.

Đại Duyệt cố gắng mở to mắt, ngược đầu nói với Lâm Linh:

“Cô giáo Lâm, ngay cả cô cũng không tin em sao? Em là học sinh của cô, ba năm qua luôn theo bên cạnh cô, cô hiểu rõ em nhất mà.”

“Đại Duyệt, cô Lâm tin tưởng em, nhưng con sâu sau lưng em sắp xông vào rồi. Hay em ra ngoài tạm trốn, chờ chúng tôi vào hố đất rồi em vòng về tìm chúng tôi được không?”

Đại Duyệt cười thâm, hai dòng lệ như trân châu đứt chỉ tuôn rơi:

“Vòng trở về tìm mấy người . . . ha ha, không cần, tôi sẽ không tìm mấy người nữa!”

Lần đầu tiên Đại Duyệt phát hiện những khuôn mặt quen thuộc trước mắt trở nên xa lạ đến thế. Đại Duyệt nhìn xung quanh, cảm giác như trong mơ, làm cô ta có ảo giác bọn họ không phải bạn học, cô giáo ở chung sớm chiều ba năm trời mà là ác ma lạnh lùng còn hơn đại ma vương giết người.

Tôi đi! Nếu các người không muốn gặp tôi thì tôi đi cho mấy người vui!

Đại Duyệt xoay người định đi, nhưng một bóng người vụt qua, cô ta suýt đụng trúng ngực người đó.

“Tôi có nói cho cô đi chưa?”

Dưới mặt nạ vua chuột, giọng Thượng Ất hơi lạnh, có phần bất mãn tính cách yếu đuối của Đại Duyệt, có phần khinh thường đám người trên lầu lạnh lùng.

“Vì ngăn cản tôi tìm bọn họ mà bất chấp cả mạng sống, nhưng họ tuyệt tình với cô như vậy. Đại Duyệt, nếu cứ bỏ qua cho họ như vậy không cảm thấy quá có lời cho đám rác rưởi này sao?”

“Rác rưởi? Ai là rác rưởi? Có ngon thì lên đây, để xem bọn này xử mày thế nào!”

Giọng của Thượng Ất rất lớn, đám người Lâm Linh, Hoàng Văn Võ đứng trên lầu nghe rõ mồn một. Đám người mặt biến sắc, giơ vũ khí, nhe răng trừng mắt hăn, chỉ muốn chửi um sùm.

Thượng Ất ngược đầu lên, lạnh lùng nhìn đám người:

“Đương nhiên là nói thứ rác rưởi không bằng cầm thú . . . mấy người!”

Nhìn đám người ngoài mạnh trong yếu thì hẳn càng khinh thường đám học sinh tự cho mình siêu phàm này.

Trừ cô giáo và ba nữ sinh đứng giữa đám người ra, trong phòng có ít nhất bốn, năm nam sinh thân thể vạm vỡ. Thú cười sâu to đang bị kẹt ở khung cửa, nếu mấy nam sinh dừng cảm một ít, thừa dịp lao xuống dùng mâu dài tấn công từ xa, dù không thể giết thú cười sâu to cũng làm nó bị thương, bị đau bỏ chạy, chẳng những cứu vớt Đại Duyệt còn giành lấy cơ hội sống cho chính mình.

Kiếp trước nhiều đoàn đội cầu sinh quan hệ thân thiết đều làm như vậy, đây là nhận biết chung của tất cả người sống sót. Nhưng đám người này đang làm cái gì? Bọn họ trừ trơ mắt nhìn Đại Duyệt đối diện thú cười sâu to ra còn khoác lên bộ dạng giả tạo đạo mạo trang nghiêm chỉ trích cô ta, vô tình tàn nhẫn xua đuổi cô ta.

Chỉ có từ rác rưởi là xứng với họ, nếu không phải sốt ruột tìm bản vẽ và nhân viên liên quan thì Thượng Ất đã sớm mất kiên nhẫn giết họ rồi. Danh hiệu đại ma vương giết người không phải kêu chơi, với tiêu chuẩn của Thượng Ất thì bọn họ ít nhất chết mấy lần.

Dư Khánh trợn trắng con mắt nhỏ như hạt đậu, biểu tình bức tức trừng Thượng Ất:

“Ông là ai? Sao dám nói chuyện với chúng tôi như vậy?”

Hoàng Văn Võ và ba nam sinh khác đứng cạnh Dư Khánh lộ sắc mặt âm trầm, tay cầm vũ khí, không nói một lời lạnh lùng nhìn Thượng Ất.

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là mấy người là ai. Đây, cô giáo đứng chính giữa, cô là Lâm Linh mà Đại Duyệt đã nhắc đến đúng không, qua đây, tôi có chuyện muốn hỏi.”

Thượng Ất vừa nói vừa rút con dao sau lưng ra, vồ nhẹ lên người thú cười sâu to. Nó ngằm hiểu, mười mấy cái chân to luân phiên thụt lùi, rất nhanh biến mất trong bụi cỏ rậm rạp trước tòa nhà.

Lâm Linh tròn to mắt hạnh:

“Vị . . . tiên sinh này, tôi là Lâm Linh, xin hỏi tiên sinh tìm chúng tôi có chuyện gì?”

Cảnh tượng khó tin trước mắt nhắc nhở Lâm Linh hình như họ đã hiểu lầm Đại Duyệt, con sâu to biến dị ngoan ngoãn nghe lời trước người đàn ông đeo mặt nạ, vừa thần kỳ vừa khó tin.

Thượng Ất chậm rãi nói:

“Có hai chuyện, thứ nhất, tìm bản vẽ liên quan lô-cốt tận thế trong học viện kiến trúc cho tôi, thứ hai, cô đi theo tôi một chuyến, xây lô-cốt tận thế giúp tôi.

Thượng Ất chỉ dao bầu về phía sau lưng Lâm Linh:

“Mấy người cũng đi cùng, đi căn cứ của tôi dọn gạch.

Đám nam, nữ sinh Hoàng Văn Võ, Thạch Văn Quyên, Hoa Ny ồn ào, biểu tình không tin được:

“Dọn gạch? Dọn gạch cái khi gì? Mợ nó! Ông muốn chúng tôi đi làm khổ công cho ông? Bị điên hả?”

Một người đàn ông xa lạ đột nhiên xông vào nơi này, tiếp đó huênh hoang yêu cầu dọn gạch giúp mình, nghĩ sao đều thấy ỨC CHẾ.

Chương 207: Một nhát dao một cánh tay

Lâm Linh cảnh giác nhìn dao trong tay Thượng Ất, bàn tay cô ta bắt giác siết chặt bó thuốc nổ công nghiệp:

“Vị tiên sinh này có lẽ hiểu lầm rồi, chúng tôi không phải người sống sót không nhà để về, chúng tôi định làm chuyện lớn ảnh hưởng toàn thế giới, nếu không có chuyện gì khác thì xin tiên sinh hãy đi ngay. Đại Duyệt đừng sợ, qua chỗ cô nào!”

Bó thuốc nổ này có uy lực rất lớn, dù Thượng Ất cho Lâm Linh cảm giác cực kỳ nguy hiểm thì trong lòng cô ta rất bình tĩnh. Lâm Linh tin tưởng người còn chút lý trí sẽ không muốn đụng phải nguy hiểm bị nổ tan xương nát thịt.

Giọng Đại Duyệt lạnh lùng nói:

“Em không đi đâu, cô Lâm, cũng đề nghị cô tốt nhất làm theo lời của anh ta, nếu không . . .”

Đại Duyệt không định nói ra sự tàn nhẫn của Thượng Ất, nhưng bản tính lương thiện khiến cô ta nhắc nhở Lâm Linh đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Mặt Hoàng Văn Võ độc ác, ngữ điệu chắc chắn nói:

“Đại Duyệt, sao cậu nói giúp cho người khác vậy hả? Đừng nói là bị ông ta cưỡng hiếp sau đó tâm lý biến thái chuyển sang thích luôn nhé. Tôi có xem phim nước ngoài kể về con tin bị kẻ cướp hiếp, sau đó sinh ra hội chứng gọi là . . . à, hội chứng Stockholm, cũng gọi là hội chứng Stockholm biến chứng hóa con tin, nói là người bị hại sinh ra tình cảm với kẻ phạm tội, ngược lại trợ giúp tội phạm. Đại Duyệt, cậu giúp người đàn ông này đến bắt chúng tôi đúng không? Đồ phản bội, tâm lý biến thái, sao cậu không bị con chó điên đó cắn chết luôn đi!”

Hoa Ny bực tức quát:

“Bậy bạ! Hoàng Văn Võ, ông mới là người bệnh chứng Stockholm gì đó! Đại Duyệt, mặc kệ hấn ta, mọi người đều biết hấn cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, không có cơ hội theo đuổi cậu nên cố ý nói như vậy, người tâm lý biến thái thật sự là hấn ta! Tôi chịu đủ mấy người rồi, ăn hiếp Đại Duyệt lương thiện thành thật đúng không? Hôm nay mấy người có thể đối xử với Đại

Duyệt như vậy thì ngày mai cũng có thể làm như thế với tôi, chị đây không hầu mấy người! Đại Duyệt, đừng sợ, tới đi với cậu!”

Hoa Ny là cô gái rất thông minh, cảnh tượng vừa xảy ra làm cô ta lạnh lòng. Hoa Ny nói rồi dứt khoát đứng ra, định bước xuống dọc theo cầu thang. Hoàng Văn Võ mặt mày hung dữ đi ra, vươn tay đẩy Hoa Ny một cái. Sức đẩy mạnh làm Hoa Ny bước hụt lặn từ cầu thang xuống hố sâu dưới đất. Mấy nữ sinh sợ hãi hét chói tai, suýt làm ướt quần.

“Bà nội nó, mày dám hại người!?”

Một bóng đen vụt qua, Hoa Ny cảm giác thân thể rơi xuống chột khựng lại, sức mạnh lớn từ mắt cá nhân nhắc người cô ta lên, cuối cùng được người nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Tốc độ cực hạn, trong vòng một giây Thượng Ất hoàn thành hàng loạt động tác chạy như bay, vươn tay bắt giữ, cứu người, động tác nhanh nhẹn suôn sẻ.

Mặt Hoàng Văn Võ trắng bệch nói:

“Tôi lỡ đụng cậu ấy thôi, lỗi tại cậu ấy không níu lại được, không thể trách tôi!”

Tốc độ như hồn ma và sức mạnh to lớn của Thượng Ất làm Hoàng Văn Võ nhận ra tình hình không ổn, bản năng trốn đằng sau đám đông. Nhưng trong khoảnh khắc Hoàng Văn Võ liếc thấy bóng đen nhanh chóng áp sát mình, mặc cho gã né tránh cỡ nào thì bóng đen như báo săn tóm gã ra khỏi đám đông.

Bị Thượng Ất dáng người cao lớn bóp cổ, Hoàng Văn Võ cao một mét tám vùng vẫy như vịt bị bóp cổ:

“A! Cổ đau quá, mau thả tôi ra, thả tôi ra! Khụ khụ!”

Tiếc rằng bàn tay của Thượng Ất cứng như sắt, chút sức lực của Hoàng Văn Võ không thể bẻ ngón tay hẳn ra.

Thượng Ất giơ Hoàng Văn Võ lên cao, nhìn Hoa Ny, hỏi:

“Mới rồi tên rác rưởi này dùng cánh tay nào đẩy cô?”

Hoa Ny còn đang hoảng sợ dựa vào ngực Đại Duyệt, bản năng trả lời:

“Hình như bên phải . . . tôi không nhớ . . . trời ạ!”

Hoa Ny đang nói thì bỗng hét lên, bịt miệng. Ngay trước mặt cô ta, Thượng Ất tùy tay chém một nhát, cánh tay phải của Hoàng Văn Võ như cành cây gãy nhẹ nhàng tách lìa khỏi thân thể rớt cái bịch xuống đất.

“Ông . . . tôi . . . a!”

Hoàng Văn Võ phát ra tiếng gào thét vô cùng thê thảm, tiếng hét xuyên thấu cửa sổ truyền xa mấy trăm mét. Đau quá, đau thật! Hay nói tay đứt ruột xót, nhưng một cánh tay bao gồm mạch máu, gân xương, cơ bắp, lớp da bị chặt đứt từ bả vai, đau đớn như sóng triều làm Hoàng Văn Võ muốn xỉu cũng khó khăn.

Thượng Ất quay sang hỏi Đại Duyệt:

“Đại Duyệt, thằng này mới dùng cánh tay nào chỉ trích cô là phản đồ?”

Đại Duyệt xanh mặt nói:

“Không, cậu ấy không chỉ vào tôi!”

Thượng Ất gật đầu nói:

“À, là dùng cánh tay trái chỉ vào cô, hiểu rồi.”

Ánh dao lóe sáng, một cánh tay khác phun máu rơi xuống đất.

“A! Tôi . . . ông . . . ông giết tôi đi, tôi không chịu nổi!”

Hoàng Văn Võ như nổi điên vặn vẹo người, nhưng mất hai cánh tay là đánh mất khả năng giữ thăng bằng, gã chỉ có thể bất lực đung đưa đầu nhưng không cách nào thoát khỏi bàn tay của Thượng Ất.

Thượng Ất giơ dao bầu nhắm về phía đầu của Hoàng Văn Võ, khoe môi cong lên nụ cười bình tĩnh như ác ma đến từ địa ngục:

“Không gấp, tôi nhớ là mới rồi cậu dùng đầu phải đá Hoa Ny một cái nhì, ráng nhịn chút, một nhát dao là xong.”

Khi Hoàng Văn Võ nói ra hai chữ ‘cường hiếp’ thì kết cuộc bi thảm của gã đã định sẵn. Thượng Ất sẽ không để cậu bã như Hoàng Văn Võ chết dễ như vậy, bị chém thành người gậy là kết cuộc cuối cùng của gã.

Đột nhiên ngoài tòa nhà có gió rít thê lương ập đến, một bóng người nhanh như tia chớp lao vào trong, cùng với gió rít kia một trước một sau đâm mạnh vào cổ họng của Thượng Ất.

Keng keng keng!

Bùm!

Hai tiếng nổ khác nhau vang lên trong phòng, Thượng Ất vung dao đánh bay con dao găm bén, đâm mạnh vào ngực người tới.

Cùng lúc đó ngực của Thượng Ất đau nhức, như bị con trâu to chạy nhanh húc vào, sức mạnh lớn làm hắn bay ra xa mười mấy mét, lưng đụng vào bức tường mới ngừng lại.

Thượng Ất phun ra búng máu:

“Phụt!”

Trước mắt hắn tối sầm, chỉ có thể miễn cưỡng vịn tường đứng để khỏi ngã.

Thượng Ất ngạc nhiên nhìn người đến, lòng thầm la nguy rồi:

“Là anh?”

Thì ra quân nhân mặt chữ điền, vóc dáng vạm vỡ như trâu, mặc áo ba lỗ rằn ri quân sự, cao cỡ một mét chín là binh sĩ mạnh mẽ có trị số năng lượng sinh mạng đến 18000 mà Thượng Ất đã thấy.

Quân nhân tóc ngắn, mặt chữ điền, trông không hơn bốn mươi tuổi lạnh lùng nhìn Thượng Ất, ánh mắt luân phiên qua lại giữa hăn và Hoàng Văn Võ.

Quân nhân hỏi:

“Đây là mày làm? Hai bảo vệ ở cửa cũng bị mày giết?”

Thượng Ất ôm ngực đau đớn ho khan:

“Khụ khụ, đúng là tôi giết. Sao? Anh có ý kiến? Khụ khụ.”

Cú đâm của đối phương quá mạnh, Thượng Ất cảm giác rõ ràng xương ngực ít nhất bị gãy ba khúc, hình như phổi cũng bị thương, khi nói chuyện cứ cảm giác vị tanh ngọt trào lên cổ họng.

Chương 208: Thứ dữ trị số năng lượng 18000

Thấy Thượng Ất nói chuyện cứng rắn, quân nhân vạm vỡ mỉm cười bước tới gần, hai tay giao nhau phát ra tiếng răng rắc nghe rợn tóc gáy:

“Kiêu ngạo đấy, nhưng tao thích, ha ha. Tao tên Kim Lộ, vốn là trung đội trưởng sư đoàn một doanh hai trung đội ba phòng hóa quân khu đế đô. Trước kia tao cũng như mày, cảm thấy mình mạnh nên đi gây sự khắp nơi, kết quả chọc phải người không nên chọc, bị phạt tới chỗ quái quỷ này chấp hành nhiệm vụ chó má. Nhưng bố may mắn, đến đây rồi thực lực tăng vọt. Bà nội nó, sẽ có ngày bố đánh trở về quân doanh, cho đám người làm bố nếm mùi đau khổ đều phải nhận lại y như vậy!”

Thượng Ất nghiêng đầu nhìn gã, thầm nghĩ:

“Thì ra người này tên Kim Lộ . . .”

Dị năng cảm giác không ngừng quét hình toàn thân Kim Lộ, thấy phần trái tim có vầng sáng nóng cháy như lửa bập bùng cháy, siêu trái tim?

Thượng Ất dựng đứng lông mày, thâm nghĩ gập rúm rồi rồi.

Kiếp trước Thượng Ất nhiều lần từng nghe người ta nói trong người tiến hóa có một loại người rất đặc biệt, bọn họ có một loại khí quan mạnh, ví dụ siêu khứu giác của Lãnh Vân, sức mạnh siêu cơ bắp của Long Ba. Trong nhóm người tiến hóa này thì mạnh nhất là người dị năng siêu trái tim.

Làm khí quan quan trọng nhất trong thân thể, trái tim có tác dụng không thể thay thế trong cuộc sống hằng ngày của con người, khi nó biến dị đập với tần suất gấp mấy lần người thường, tựa như chiếc xe đạp bình thường được lắp động cơ máy bay vào, toàn thân thay đổi về chất.

Sức mạnh, tốc độ, nhanh nhẹn, phản ứng, sức chịu đựng, tất cả chỉ tiêu thân thể sẽ cân đối mà ổn định tăng mạnh. Khủng bố nhất là khi siêu trái tim tiến hóa đến giai đoạn nhất định thì sẽ như vật chất hóa học adrenalin, loại vật chất này theo máu chảy đến các nơi trong người.

Làn da, xương, cơ bắp, gân mạch, thậm chí là lông tóc được vật chất đặc biệt đó thấm bổ dần mạnh hơn, săn chắc hơn. Người đó sẽ không bị bệnh nữa, năng lực phục hồi trở nên cực mạnh. Trong chiến đấu người này hầu như không có điểm yếu, động tác chính xác không chút sơ hở, khả năng chịu đòn vượt sức tưởng tượng. Tóm lại loại tiến hóa không giới hạn này dẫn đến kết quả cuối cùng là có siêu trái tim.

Người dị năng sẽ trở thành siêu nhân trong truyền thuyết, chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể là có thể dời núi lấp biển.

Thượng Ất hít sâu một hơi, chậm rãi điều chỉnh thể đứng để hít thở dễ dàng hơn. Gen sâu A Mễ Ba đang điên cuồng tu sửa vết thương, tiêu hao nhanh năng lượng sinh vật, nếu không tìm ra cách đối phó người này thì tình huống rất tệ cho Thượng Ất.

Thượng Ất nói với giọng điệu bình tĩnh:

“Anh rất giỏi, tôi không đánh lại anh. Nhưng tôi không sợ anh, tôi mau hơn anh, nếu tôi muốn chạy trốn thì anh tuyệt đối không bắt kịp tôi.”

Ánh mắt hần ra hiệu Đại Duyệt chạy ra cửa ngay.

Thú cười sâu to trốn ngoài cửa, nó là vua sâu nên cảm nhận được hơi thở sinh mạng mạnh mẽ của Kim Lộ, miễn Đại Duyệt chạy tới chỗ nó, cười lên người nó chạy trốn thì Thượng Ất không còn gánh nặng, nắm chắc tuyệt đối có thể một mình chạy trốn.

Về sức mạnh, sức chịu đựng có lẽ Thượng Ất không bằng Kim Lộ, nhưng tốc độ, sức bật thì hẳn tự tin không ai đuổi kịp mình.

Đại Duyệt thông minh trí tuệ, khi Kim Lộ đi tới gần Thượng Ất là cô ta đã lặng lẽ nâng Hoa Ny lên, hai người cẩn thận đi ra ngoài, rất nhanh đến trước cửa.

Ngay phút then chốt này Lâm Linh ở trên tầng hai cao giọng quát:

"Trưởng quan, không thể thả hai cô gái kia đi, bọn họ là đồng bọn! Ngoài cửa có con sâu to núp trong lùm cỏ tiếp ứng họ, tuyệt đối không thể để họ đi!"

Kim Lộ trợn to đôi mắt trâu, hai bàn tay to tùy ý đặt hai bên người, nhìn nhóm Thượng Ất như xem dê con chờ làm thịt, mình là đầu bếp cầm dao:

“Sâu to? À, hèn gì tao ngửi mùi tanh sâu bọ trong không khí, hóa ra mày có thể điều khiển sâu. Ha ha, hôm nay là ngày may mắn của tao, miễn bắt được mày thì tiến sĩ L bên phòng thí nghiệm sẽ thả tao về bộ đội. Chết tiệt, hết chịu nổi nơi tồi tàn này. Thằng kia, đừng chống cự, nếu không đừng trách tao không nể mặt. Còn hai con bé kia nữa, đứng yên cho tao!”

Thượng Ất lắc đầu nói:

“Tiến sĩ L? Các người thuộc bộ đội gì? Tiến sĩ L đã bị tôi giết . . . chắc trùng tên thôi.”

Ngực hần nóng ran, cổ và gò má tê dại, hai chân Thượng Ất bị thương quá nặng, nếu lại bị Kim Lộ đâm một cú nữa sẽ xỉu tại chỗ.

Thượng Ất tiến lên một bước, giơ dao chỉ vào mũi Kim Lộ, bình tĩnh nói:

“Đừng khó xử cô gái, thả họ đi, tôi đánh với anh. Trị số năng lượng 18000 đúng là rất ghê gớm, nhưng đôi khi kết quả chiến đấu không phải phép cộng trừ đơn giản. Theo tôi thấy thì anh chỉ là khi đột da dày thịt béo. Đến đây nào khi đột, cho tôi xem bản lĩnh của anh thế nào!”

Bùm!

Một chân giẫm đất, giây trước Thượng Ất còn mỉm cười trước mặt Kim Lộ, giây sau chưa dứt lời hăn đã dồn hết sức mạnh vào chân rồi đá mạnh vào cằm gã, phát ra tiếng nổ khiến người rợn tóc gáy.

Nhanh, quá nhanh! Mạnh, quá mạnh mẽ!

Giọng nói của con người truyền khắp không khí với tốc độ 300m/s, Thượng Ất dồn hết tốc độ tuy không đến mức khủng bố như thế nhưng thân hình như hồn ma rất gần với vận tốc âm thanh, làm Kim Lộ hầu như không có thời gian phản ứng.

Càng làm Kim Lộ không ngờ là trong thân thể gầy yếu của Thượng Ất ẩn chứa sức mạnh lớn, nường tốc độ siêu nhanh đá một cú đem đến hiệu quả rất tốt, Kim Lộ nặng một trăm năm mươi ký bị đá ra xa ba, bốn mét, đụng sập nửa bức tường mới miễn cưỡng dừng lại.

Tốc độ, sức mạnh, độ nhạy bén bắt giữ thời cơ chiến đấu, đợt công kích này của Thượng Ất hoàn mỹ diễn tả cái gì gọi là đòn đánh chính xác, tiêu sái trả thù một đấm đánh lén của Kim Lộ.

Kim Lộ vỗ bụi dính trên mặt, biểu tình hơi tức giận:

“Đúng là có vốn liếng kiêu ngạo. Ui chà, thằng nhãi kia, mày thật sự chọc giận tao rồi!”

Kim Lộ không ngờ Thượng Ất phản kích sắc bén đến vậy, sơ sẩy một cái bị hăn làm cho mặt xám mày tro, rất là chật vật.

Thượng Ất run nhẹ đùi phải:

“Nếu anh không bỏ cuộc thì lát nữa càng chật vật hơn.”

Tuy thành công đá trúng cằm của Kim Lộ, nhưng cơ thể đối phương quá cứng rắn, làm chân Thượng Ất nóng rát, khỏi nhìn cũng biết đã bị sưng.

Biểu tình của Kim Lộ nghiêm túc nói:

“Thằng nhãi, tao không biết mày lấy đâu ra tự tin nhưng trị số năng lượng mới hơn bốn ngàn của mày làm tao buồn cười như con nít giở trò khôn vặt. Đừng vùng vẫy nữa, để tao sớm bắt mày về cho tiến sĩ L nghiên cứu là lựa chọn tốt nhất cho hai ta.”

Thượng Ất đánh lén thành công nhắc nhở Kim Lộ rằng sư tử vồ thỏ cũng phải dồn hết sức mạnh, nếu không sẽ xảy ra ngoài ý muốn, lật thuyền trong mương. Kim Lộ quyết định bẻ gãy tay chân của Thượng Ất, bạo lực kết thúc trận chiến này.

Đột nhiên cảm giác cực kỳ nguy hiểm dâng lên trong lòng, da đầu tê dại, toàn thân dựng đứng lông tơ. Bất giác Thượng Ất mang đến cảm giác cực kỳ nguy hiểm cho Kim Lộ, như bị con sói theo dõi.

Chương 209: Đấu thảm, quái thú đến tấn công

Thượng Ất chậm rãi vươn tay phải ra:

“Con người tiến hóa trải qua nhiều loại, nhưng vì Trái Đất có trọng lực, áp lực, mật độ không khí, môi trường sinh thái, các loại nhân tố ảnh hưởng trời buộc đơn thuần cường hóa thân thể trong cực hạn.”

Đao xương Tinh Vực tỏa ánh sáng đao màu lam sẫm, màu thuần khiết như trời xanh trên cao nguyên, nhìn một cái sẽ bị sa vào.

“Nên dù anh mạnh đến đâu cũng có cuối, mà tôi, sức mạnh tinh vực là sức mạnh khủng bố mà tôi cũng không thể đo lường được, trước sức mạnh trần tục thì nó . . . không gì phá nổi!”

Oong!

Tiếng năng lượng dao động kỳ lạ vang lên, đao xương Tinh Vực của Thượng Ất phát ra tiếng vù vù như thú dữ, ánh sáng lam sẫm bùng nổ chói mắt đến nỗi không ai mở mắt ra nhìn được. Nguyên căn phòng bị ánh sáng màu lam sẫm tràn ngập, Kim Lộ cách Thượng Ất gần nhất bị ánh sáng nhuộm thành người màu lam.

Rốt cuộc Thượng Ất đặt quyết tâm sử dụng kỹ năng mạnh nhất: Đao xương Tinh Vực. Một đòn này quyết định giữa Kim Lộ và hẳn thì ai là người cuối cùng đứng ra khỏi phòng này, quyết định vận mệnh cuối cùng của mọi người trong phòng.

“Chết cho tôi!”

Oong!

Một đao chém xuống, không có chiêu thức hoa lệ, ánh sáng đao tinh vực tựa cầu vồng màu lam. Một kích kia tụ tập toàn bộ sức mạnh, tốc độ của Thượng Ất, thậm chí là tinh thần lực. Giờ phút này mọi người không thấy rõ Thượng Ất đang ở đâu, ánh sáng đao cuốn cả người hẳn vào, hẳn là đao, đao là hẳn.

Người đao hợp nhất, trừ tôi ra còn ai nữa!

Sau khi gặp nguy hiểm lớn trong đời, lần đầu tiên Thượng Ất bị kích phát ra tất cả thực lực, chém ra một đao bá đạo chưa từng có.

Trên mặt Kim Lộ hiện nét kinh hoàng:

“Biến dị tứ chi? Công kích năng lượng? Không thể nào!”

Trong hoảng loạn, Kim Lộ bản năng liếc qua máy trắc nghiệm năng lượng, con số cao đến 148000 làm gã sửng sốt mà tuyệt vọng. Đòn tấn công mang theo đường đao hoa lệ của Thượng Ất chẳng những gây tổn thương cho Kim Lộ, rất có thể còn chém gã thành hai khúc.

Kim Lộ không kịp nghĩ nhiều, thân thể liên tục thụt lùi, tùy tay chộp mảng tường xi-măng dưới đất lên cao qua đầu.

Đương nhiên tường xi-măng tuy cứng rắn nhưng không đỡ nổi đòn tấn công năng lượng 148000. Kim Lộ chỉ hy vọng có thể mượn nó làm chậm lại công kích từ đối phương, ít ra cho gã có cơ hội sử dụng thủ đoạn giữ mạng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vụ xi-măng bắn tung tóe, trước mắt Kim Lộ tối đen, thân thể như điều đứt dây đung mạnh vào cửa pha lê. Sau một chuỗi tiếng binh bộp, cửa pha lê còn nguyên vẹn duy nhất nay bị Kim Lộ đung nát, bao gồm khung cửa kim loại.

Kim Lộ nằm trong đống đổ nát, khoe môi chảy máu, hai tay co giật, nhếch mép nở nụ cười đắng sống sót sau tai nạn:

"Khụ khụ, lần này . . . thật đã!"

Nếu mới rồi gã phản ứng chậm, không giờ mạng tường xi-măng đỡ thì nhát dao của Thượng Ất đã chém gã thành hai mảnh. Dù vậy đường dao bá đạo rạch một vết sâu từ ngực xuống bụng Kim Lộ, làn da, cơ bắp cứng mà gã tự hào tựa như đậu hủ trước nhát dao kia, suýt nữa nội tạng cũng bị chém nát.

Kim Lộ vùng vẫy gượng dậy, chợt nghe giọng Đại Duyệt lo lắng hỏi:

"Đại ma vương, anh . . . anh có sao không?"

Kim Lộ bản năng nhìn theo hướng phát ra tiếng, tim rung lên. Thượng Ất ở gần đó xách dao xương từng bước đến gần, khoe môi không ngừng chảy máu dọc theo đường hằn đi.

Thượng Ất cố chấp tiến lên:

"Tôi không sao, không thể giữ người này lại, khụ khụ khụ. Tránh ra, tôi muốn giết hẳn!"

Vì dùng sức quá mạnh nên bây giờ Thượng Ất gần như kiệt sức, xương ngực gãy dường như đã đâm vào nội tạng, từng bước hằn đi sẽ có máu không ngừng ứa ra, bộ dạng thê thảm không thua gì Kim Lộ.

Kim Lộ cố gượng đứng lên:

“Thằng nhóc, bớt coi thường người, tao thừa nhận mày làm tao giật mình, nhưng mọi việc ngừng ở đây. Bà nội nó, bố không muốn uống thứ này, nhưng bây giờ không uống không được!”

Kim Lộ lấy một bình chất lỏng đỏ rực ra, do dự nửa giây rồi ngửa đầu uống cạn.

Bùm!

Năng lượng gần như thực chất nổ tung trong cơ thể Kim Lộ, vết đao chém đáng sợ trên người gã nhanh chóng khép lại, các khớp phát ra tiếng răng rắc. Ở trước mắt bao người, Kim Lộ cao lớn một mét chín lại biến to, sức mạnh bí ẩn đang điên cuồng cải tạo cơ thể của gã.

Thượng Ất ngạc nhiên nhìn Kim Lộ:

“Không thể nào . . .!”

Máy trăm năng lượng trên cổ tay hắn điên cuồng nhảy số: 18000, 19000, 20000 . . .

Chất lỏng đỏ thẫm như tiên đan trong truyền thuyết, mấy giây ngắn ngủi khép lành vết thương của Kim Lộ, càng khiến thực lực của gã tăng lên mảng lớn, ngừng lại ở con số khủng bố 25000.

Kim Lộ thở ra một hơi:

“Phù!”

Gã như thú dữ cổ xưa ngủ đông chậm rãi mở mắt ra, trong mắt bắn ra tia lạnh băng yên lặng nhìn Thượng Ất như xem con mồi.

“Thằng nhóc, ngừng ở đây, vì mày mà tao dùng luôn huyết tề Thao Thiết, coi như mày không chịu thiệt. Tao đoán mày không còn sức tấn công nữa phải không? Nhát đao vừa rồi sướng đấy, nếu hai ta không phải kẻ địch thì có lẽ tao sẽ tha cho mày vì điều này. Thôi, bó tay chịu trói nào. Tao cảnh cáo mày, còn dám chống cự thì tao thật sự không khách sáo, tao sẽ đưa mày đến chỗ tiến sĩ L làm chiến sĩ gen ngu dần!”

Thượng Ất nóng ruột nóng gan, mặt ngoài thì bình tĩnh, đầu óc vận chuyển nhanh tìm cách chạy trốn:

“Lần này tiêu thật rồi sao? Chết tiệt, huyết tề Thao Thiết là cái quỷ gì? Sao hiệu quả còn tốt hơn tinh hạch sinh vật cấp hoàn mỹ? Làm sao bây giờ? Mình phải làm sao? Bình tĩnh, cố gắng suy nghĩ cách chạy trốn nào!”

Mắt Kim Lộ bắn ra tia sáng, giọng hồ hững mà mang theo dụ dỗ:

“Vô ích thôi, sau khi dùng huyết tề Thao Thiết thì tốc độ của tao nhanh hơn, ngoài ra khí huyết của mày đã yếu rồi, người đầy vết thương, đi đường còn khó khăn, muốn trốn khỏi tay tao như người không nói mới. Trừ phi còn có đồng bạn cứu mày, ví dụ như con sâu to bên ngoài . . .”

Tên này mơ ước thú cười sâu to, gã định nhờ vào hiệu quả mạnh của huyết tề Thao Thiết bắt trọn ổ tay sai của Thượng Ất.

Nhưng vào lúc này, dưới chân mọi người bỗng rung lắc dữ dội, bụi mù phun lên từ hố sâu giữa sảnh lớn, tiếng đất bùn rơi lộp độp.

“A! Chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?”

“Nguy rồi, là con quái vật kia, con quái vật bị tiếng đánh nhau hấp dẫn trở lại!”

“Trời ạ, chúng mình chạy mau lên, chậm chân là không kịp!”

Đám người Lâm Linh, Dư Khánh ở trên lầu hét chói tai, điên cuồng chạy lên trên. Từ kinh nghiệm chạy trốn mấy đợt trước thì quái vật dưới lòng đất có hình thể to lớn, không thể leo dọc theo thang lầu hẹp hòi, bọn họ phải chạy lên tầng năm cao nhất mới giữ được mạng nhỏ khỏi móng vuốt của nó.

Chương 210: Đầu lưỡi đỏ của Tiểu Lục Diệp

Tiểu Lục Diệp, đây là tên của những người mặc áo choàng trắng trong phòng thí nghiệm đặt cho nó, nhưng đến bây giờ nó vẫn không hiểu toàn thân của mình đầy vảy có chỗ nào giống mảnh lá xanh.

Dưới hồ to, một con tê tê to dài hơn năm mét, vảy to cỡ bàn tay người phủ lên bàn tay nó, đầu nhọn đuôi mảnh, nó đang dùng móng vuốt như móc sắt ở hai bên người từng bước leo lên trên.

Đúng vậy, con tê tê này có tên là Tiểu Lục Diệp, trước kia chưa tiến hóa ra trí tuệ thì nó nằm trong bầy tê tê đông đúc trong phòng thí nghiệm. Thứ có thể biểu minh thân phận của nó là nhân trên phần đuôi viết thể thực nghiệm số mười hai.

Nhưng khi nó trốn khỏi trong phòng thí nghiệm, một tuần trước trùng hợp nuốt vào một trái Huyết thì nó dần nhớ ra mình từng có cái tên Tiểu Lục Diệp. nó khá vừa lòng với tên này, nhưng con người biết tên của nó thì hoặc là bị thú thoái hóa khác ăn thịt, hoặc đã chạy tứ tán đi đâu mất.

Tiểu Lục Diệp quyết tâm tìm nữ giới đầu tiên gọi nó là Tiểu Lục Diệp, nó nhớ đó là người phụ nữ mặt tròn tròn, đôi mắt lộ ra ngoài khẩu trang khá to, lớn như mặt trăng nó thấy buổi tối.

Nhưng Tiểu Lục Diệp không biết nên đi đâu tìm, nó cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng, vì vậy nó liều mạng chui xuống lòng đất, định tìm một trái Huyết khác biến nó thông minh hơn. Nhưng trái Huyết rất khó tìm, những con người mặc đồ giống nhau hình như cũng đang tìm trái Huyết, còn biểu hiện không hiền lành. Nhiều lần nó thử tiếp xúc với một người nhưng rồi ăn một chuỗi viên đạn, bắn trúng vảy làm nó rất đau. Tiểu Lục Diệp tức giận nuốt đám người này, sau đó nó sẽ hối hận nhưng tiếp theo vẫn không nhận được.

Dần dà Tiểu Lục Diệp ra kết luận là đa số con người không thân thiện nhưng ăn rất ngon, đặc biệt những con người có hơi thở sinh mạng tràn đầy. Đối với Tiểu Lục Diệp nếu nói trái Huyết là ngon số một thế giới thì những con người tràn đầy khí huyết ngon số hai, nếu gặp được nó sẽ không bỏ qua.

Bây giờ Tiểu Lục Diệp vui vẻ phát hiện cạnh cái lỗ trên đầu nó có một con người khí huyết cực kỳ dồi dào, so với những con người đã bị nót nuốt thì hơi thở sự sống trong thân thể nam giới này nhiều gấp mười, hai mươi lần.

Càng làm Tiểu Lục Diệp vui sướng là nó cảm nhận mùi vị trái Huyết trong thân thể người đàn ông này. Con người cộng thêm trái Huyết, đây là sự kết hợp hoàn mỹ giữa món ngon số một và số hai, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Tiểu Lục Diệp liều mạng bò lên trên, nó đã nôn nóng muốn nuốt trọn con người kia, nó muốn trở nên thông minh hơn nữa, không ai có thể ngăn cản nó đi tìm người phụ nữ trong phòng thí nghiệm đã đặt tên cho nó.

Trên mặt đất, cạnh hố sâu.

Kim Lộ ngạc nhiên nhìn bóng dáng to lớn nhanh chóng đến gần dưới chân mình, gã ngẫm nghĩ một lần, vươn tay xách Hoàng Văn Võ hấp hối lên, vung tay, Hoàng Văn Võ như khúc gỗ bay cái vèo xuống hố.

Bùm!

Một đoàn máu nổ tung, đối mặt Kim Lộ đột nhiên tấn công, Tiểu Lục Diệp tùy tiện thò móng vuốt, sức mạnh lớn đập nát thịt nửa người trên của Hoàng Văn Võ.

Sức mạnh thật khủng khiếp!

Kim Lộ cau mày, bản năng giơ máy thăm dò chĩa vào bóng đen, ngạc nhiên phát hiện con số không trên máy, rõ ràng sinh vật to lớn không biết tên này thuộc động vật máu lạnh, thiết bị cảm ứng sức nóng hồng ngoại tuyến không có tác dụng gì.

Nhưng Kim Lộ không vì vậy mà sinh lòng sợ hãi, công hiệu huyết tề Thao Thiết có thể kéo dài một tiếng, trong thời gian này gã không nghĩ có sinh vật nào tổn thương mình được. Cộng thêm mới bị Thượng Ất một đao chém thương nặng, trong lòng Kim Lộ ôm lửa giận, con sinh vật to lớn này xuất hiện rất đúng lúc, gã định lấy nó ra trút bực tức.

Kim Lộ nghĩ đến đây chộp cột xi-măng trong sảnh chính, sức mạnh lớn làm cây cột to một người không ôm hết phát ra tiếng ken két, vết nứt lớn lan tràn, cột gãy làm đôi. Mấy nữ sinh sợ hãi hét rầm lên.

“Bố đập chết mày, đồ quái vật . . . tao!”

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kim Lộ mới nâng cột xi-măng lên không ngờ bên tai nghe tiếng nổ, mặt đất rung lắc dữ dội, nguyên tòa nhà đung đưa như động đất cấp chín.

Suy nghĩ vụt nhanh qua, Kim Lộ chợt nhớ lời quan chỉ huy dặn dò gã trước khi đi:

“Mợ nó, quên mất kế hoạch đặt chỗ nổ mìn! Bà nội nó, bố còn ở trong này, mấy người không thể chờ bố chạy ra rồi mới kích nổ hả?”

Vì thời gian gấp gáp nên quân đội quyết định đặt chỗ nổ mìn trong phạm vi mấy km bên trên mộ cổ lòng đất, để tăng nhanh tiến trình tìm kiếm ‘máu Thao Thiết thuần’

Quan chỉ huy nói phải tìm được thì mới hoàn thành kế hoạch siêu chiến sĩ gen mau hơn, nhiều huyết tề Thao Thiết sẽ liên tục đưa vào chiến trường, cho các chiến sĩ tăng cao thực lực, đánh bại dị thú xâm nhập. Nhưng Kim Lộ biết đó toàn là lời bậy bạ, gã là lính già, biết rõ dựa vào uy lực vũ khí hiện có thì thú thoái hóa đông hơn gấp đôi cũng không công phá phòng tuyến cuối cùng của đế đô được.

Quân đội đang làm một kế hoạch bí mật, bao gồm Kim Lộ trong đó chỉ là một hòn đá nhỏ bảo đảm hoàn thành kế hoạch. Đám cao tầng nắm quyền cao không quan tâm bao nhiêu người trong đế đô chết, bọn họ chỉ để ý có thể nương nhờ cơ hội hiếm có này thực hiện một vài dã tâm không thể cho ai biết.

Kim Lộ biết đôi khi mình hơi ‘phản thanh’ chút, bởi vậy mới bị cấp trên cử tới chỗ tồi tàn này trông giữ phòng thí nghiệm gì đó. Kim Lộ không rõ sự thật ra sao, gã biết nếu bây giờ không chạy thì trăm phần trăm sẽ chôn xác

trong tòa nhà lớn bỏ phế này, thành một phần ‘có thể bị hy sinh’ trong kế hoạch của nhân vật lớn.

Kim Lộ nhanh chân bỏ chạy, mặc cho mảng lớn xi-măng rớt xuống người cũng không thèm né, cắm đầu lao về phía cửa lớn.

Vèo!

Bốp!

Có tiếng kỳ lạ như tiếng người già vung roi tập thể dục trong công viên. Khoảnh khắc Kim Lộ mới chạy đến cửa lớn thì một ‘roi thịt’ đỏ dài bảy, tám mét bay tới, nhẹ nhàng quấn quanh cẳng chân của gã, sau đó roi thịt rút về, sức mạnh lớn làm gã như đạn pháo lơ lửng giữa không trung bay về phía hố sâu.

Tiểu Lục Diệp! Là lưỡi của Tiểu Lục Diệp quấn lấy Kim Lộ!

Thượng Ất trợn mắt há hốc mồm nhìn, không phải vì thân thể của Tiểu Lục Diệp to còn hơn thú cưỡi sâu to mà vì hắn cảm nhận hơi thở cuồng bạo trên cái lưỡi dài màu đỏ giống như trên người Kim Lộ.

Con tê tê biến dị, Kim Lộ, hình như trên người cả hai đều có sức mạnh cuồng bạo khiến người sợ hãi, sức mạnh giống hệt hơi thở ‘huyết tề Thao Thiết’ mới bị Kim Lộ uống sạch, nhưng hơi thở trong người con tê tê tinh khiết hơn, đặc biệt lúc nó thò lưỡi ra thì thấy rõ ràng.

Chương 211: Mặt Nạ Vua Chuột

Chuyện xảy ra quá đột nhiên, đột nhiên khiến tất cả mọi người không biết làm sao.

Kim Lộ hét lên điên cuồng, mười ngón tay đâm xuống mặt đất giống như đinh sắt, nhưng bất đắc dĩ đã mất trọng tâm, cộng thêm hàng loạt tảng đá lớn từ trên đỉnh đầu rơi xuống. Sau vài giây, cơ thể to con của Kim Lộ biến mất trong cái hang đen nhánh, chỉ để lại tiếng gào thét xa dần rồi mất hút.

"Đại ma vương, chúng ta... Chúng ta làm gì bây giờ?" Nhìn thấy cao ốc lung lay sắp đổ, đá vụn rơi xuống như mưa, Đại Duyệt ôm lấy Hoa Ny chỉ có thể nhìn Thượng Ất với vẻ bất lực, trong mắt còn có nước mắt hoảng sợ.

"Nhảy xuống đi, nhanh!"

Thượng Ất bước đi, đi về phía hố sâu rất gian nan. Lúc này, con đường đi đến cửa chính đã bị đá vụn lấp đầy, chỉ có thể nhảy vào hố sâu không lồ không đáy này mới giúp bọn họ sống sót.

"Hả? Nhảy vào đó hả, nhưng trong đó có quái vật đó, em... em không dám."

Nghe thấy muốn nhảy vào hố sâu, Đại Duyệt tái mặt, lắc đầu liên tục. Vừa rồi, Xuyên Sơn Giáp Biến Dịch thò đầu ra, cô và Hoa Ni đều bị dọa run người, bây giờ sức đi đường còn chẳng có, chứ đừng nói đến chuyện chủ động nhảy vào hố sâu.

Nhưng khi cô đang do dự, lần hai ở bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm, một tảng đá lớn đã rơi trúng một sinh viên nam ở trong đám. Trong chốc lát, sinh viên nam này như điều đứt dây, kêu thảm thiết rồi rơi xuống lầu hai, ngay sau đó cậu ta đã bị một tảng đá khác còn lớn hơn đập vào lưng. Trong nháy mắt, ruột gan và các nội tạng ở trong bụng xanh xanh đỏ đỏ bị bắn ra chừng ba mét. Cảnh máu me này quá kinh khủng.

"Không! Tôi không muốn bị đá đập chết."

Cũng không biết sức lực đến từ đâu, Đại Duyệt đột nhiên đứng dậy, sau đó kéo lấy cơ thể Hoa Ny đi mấy bước nhảy xuống hố sâu. Nhưng đúng lúc này, bức tường tàn tạ không chịu nổi một cuộc không chống nổi trọng lượng của cao ốc nữa. Từ lầu năm đi xuống, cả tòa cao ốc lập tức sụp từng tầng.

"Con mẹ nó!"

Thượng Ất mắng một tiếng, cố nén đau đớn kịch liệt ở ngực, sau đó nhún người nhảy xuống. Khi hắn vừa nhảy vào hố sâu trong nháy mắt, liếc qua thì thấy mấy bóng người cũng kêu thảm thiết nhảy xuống, sau đó hàng loạt các loại vật liệu nặng như bùn cát, gạch đá, cốt thép cuốn đến. Thượng Ất chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, sau đó mất cảm giác hoàn toàn.

... ..

Tách, tách...

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Thượng Ất đột nhiên mở hai mắt ra, hần cảm thấy hình như có giọt nước đang nhỏ xuống mặt hần. Theo bản năng, hần dùng tay sờ lên mặt một cái, trong lòng bỗng lạnh lẽo, Mặt Nạ Vua Chuột không ở trên mặt.

"Chuyện gì đã xảy ra? Hần đang ở đâu? Ai đã lấy đi Mặt Nạ Vua Chuột của hần?"

Thượng Ất cố gắng trợn to mắt nhìn xung quanh, lại phát hiện xung quanh tối om không nhìn thấy chút ánh sáng nào. Thượng Ất sờ sờ trên người, không chỉ Mặt Nạ Vua Chuột không cánh mà bay, mà ngay cả ba lô ở trên người cũng không biết đã bay đi đâu.

Nằm trên mặt đất lạnh lẽo, Thượng Ất thoáng bình phục tâm tình, bắt đầu thử di chuyển cơ thể, không ngờ cơn đau lan tỏa ra khắp người giống như thủy triều, hần lập tức ngừng giãy dụa, miệng thở hổn hển.

Sau một lát, Thượng Ất bắt đầu kiểm tra cơ thể hần.

"Xương cốt toàn thân ít nhất đã gãy mười ba chỗ, nghiêm trọng nhất chắc là vai phải, toàn bộ xương bả vai đã thành mảnh vỡ... Nhưng tay chân còn hoàn hảo, khiến hần hành động không có chướng ngại.

Trong bóng tối, Thượng Ất phát hiện bởi vì hàng loạt đá vụn đập trúng, trước ngực và hai bên xương sườn của hần đã gãy xương nhiều chỗ, may mà chỉ gãy xương thôi chứ không bị thương nội tạng, tạm thời không cần lo lắng về mạng sống.

Nhưng, đây rốt cuộc là chỗ nào? Hai cô bé Đại Duyệt, Hoa Y đang ở đâu?

Thượng Ất cắn răng một cái rồi xoay người, động tác vụng về giống như một con rùa già. Động tác vô cùng đơn giản ở ngày bình thường này, bây giờ suýt chút nữa khiến hần đau ngất đi. Đợi đến khi cơ thể lật lại hoàn

toàn, hắt thở hỗn hển, lại chống hông lên, đỉnh đầu chạm đất, hai đầu gối co đến bụng, cấn răng dựng nửa người lên.

"Hình như là một cái hang của động vật, chắc là hang của con Xuyên Sơn Giáp Biến Dị kia để lại."

Sờ lấy vết cào rõ ràng ở trên vách hang bùn đất ẩm ướt, Thượng Ất cố gắng tưởng tượng ra khung cảnh xung quanh. Nơi này là một lối đi hình tròn có đường kính khoảng bốn mét, xung quanh bùn đất ẩm ướt, vết cào khắp nơi, trong đó còn có vài chỗ đang nhỏ nước, dùng tay sờ vào thì thấy trên đó có rễ cây lạ đâm ra. Tất cả đều nguyên sơ như vậy, nơi này giống như một chiếc quan tài cỡ lớn khiến người ta sợ hãi.

Nhưng cũng may nơi này không thiếu dưỡng khí, Thượng Ất đoán xung quanh đây nhất định có lỗ thông gió thông với bên ngoài.

"Đại Duyệt? Hoa Ny?"

Thượng Ất thử hô vài tiếng, nhận ra âm thanh truyền đi lơ lửng không cố định, giống như nước chảy xuôi dòng gặp phải ngã ba, tiếng kêu phát ra chưa kịp nghe đã biến mất không thấy.

"Chẳng lẽ nơi này còn có một lối rẽ khác hay sao?" Thượng Ất cau mày, cái này phiền toái rồi, nếu như chỉ có một hang còn dễ xử lý, một khi có lối rẽ khác, như vậy xác suất tìm được lối ra gần như bằng không.

Chẳng lẽ lại bị vây chết ở chỗ này? Việc khẩn cấp trước mắt chính là tìm được nguồn sáng... Mẹ kiếp, sao hắn lại quên mất Tinh Vực Cốt Dao chứ.

Thượng Ất vỗ đầu, cười thầm hắn hoảng quá, lại quên Tinh Vực Cốt Dao có thể phát ra ánh đao. Ở trong hoàn cảnh âm u yên lặng như thế này, ánh đao màu u lam chính là công cụ chiếu sáng tốt nhất.

"Cheng!"

Ánh đao xuất hiện, trước mắt Thượng Ất lập tức sáng lên, mượn ánh sáng của ánh đao, Thượng Ất nhanh chóng nhìn xung quanh. Quả nhiên ở cách đó không xa, có ba hang giống như đúc kéo dài đến nơi sâu xa, một hang

trong đó đi lên phía trên có hàng loạt gạch ngói đá vụn chất đầy, hiển nhiên Thượng Ất rơi xuống từ nơi đó.

"Ồ! Nơi này có dấu vết đánh nhau."

Thượng Ất đi đến cuối hang, ở trước hang âm u phía bên phải, Thượng Ất phát hiện ở trên vách đầu đầu cũng có dấu vết đánh nhau và vết cào. Nghĩ đến cảnh Kim Lộ bị Xuyên Sơn Giáp Biến Dịch kéo đi hồi nãy, Thượng Ất cơ bản có thể xác nhận, Kim Lộ nhất định bị kéo vào hang này.

Tên xui xẻo... Thượng Ất lắc đầu, không khỏi cảm thấy buồn thay cho Kim Lộ. Cho dù năng lượng sinh mạng của gã đã đến 25.000, nhưng ở dưới mặt đất tối om như thế này, có lẽ con Xuyên Sơn Giáp Biến Dịch kia cũng chỉ mất vài phút để giết gã. Ngược lại, hai người Đại Duyệt và Hoa Ny, vô luận là mùi ở trên cơ thể, hay dấu chân và dấu tay, đều không có chứng cứ biểu hiện hai cô bé từng ở nơi này, chắc hai cô nhóc này đã rời khỏi bằng hang khác.

Nghĩ đến đây, Thượng Ất bước nhanh đi về phía bên khác, ánh sáng của Tinh Vực Cốt Dao càng ngày càng mờ, năng lượng sinh mạng ở trong cơ thể hắn không còn nhiều lắm.

"Ở bên kia!" Ngoặt sang một hang khác, Thượng Ất vừa nhìn đã thấy dấu chân của con người ở trên mặt đất. Nhưng Thượng Ất lập tức nhíu mày lại, dấu chân ngón ngang ở trên mặt đất hiển nhiên không phải là của hai cô nhóc. Hắn đếm qua một chút thấy chỉ ít có năm người đã đi qua nơi này.

Chẳng lẽ là bọn họ?

Trước mặt Thượng Ất bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt của đám người Lâm Linh. Khi cao ốc đổ sụp ở trong nháy mắt, Thượng Ất nhớ Lâm Linh cũng mang mấy sinh viên nhảy vào hố sâu. Chẳng lẽ bọn họ chưa chết, hơn nữa còn ở cùng với Đại Duyệt và Hoa Ny?

Chương 212: Mình đang nắm tay ai?

"Hoa Ny, cậu nói xem đại ma vương có chết hay không?"

Trong bóng tối, Đại Duyệt và Hoa Ny dựa lưng rúc vào nhau ở trong một góc ngách, trên tay cô còn cầm một chiếc mặt nạ màu đen, hình dáng và màu sắc giống như chiếc Mặt Nạ Vua Chuột mà Thượng Ất rơi ra khi rơi xuống.

"Không thể nào... Hẳn lợi hại như vậy chắc chắn sẽ không chết. Này Đại Duyệt, tại sao cậu lại gọi hắn là đại ma vương, cậu biết hắn hả?"

Hoa Ny trả lời Đại Duyệt theo bản năng, ánh mắt lại nhìn chăm chăm đám người Lâm Linh tập trung lại ở chỗ rẽ cách đó không xa.

Sau khi nhảy xuống hố sâu, Hoa Ny cho là cô chắc chắn sẽ chết, không ngờ cô và Đại Duyệt lại vô cùng may mắn, chỉ xước xát vài cái ở trên cánh tay và trên đùi mà thôi, cả người không bị thương gì. Sau đó, Lâm Linh mang theo đèn pin nhìn thấy hai cô, khi mọi người đang tiến lên phía trước lại bị một lối rẽ ngăn chặn lối đi. Bây giờ, Lâm Linh đang bàn với những sinh viên khác xem nên đi đường nào.

"Mình... Hẳn không biết hắn... Nhưng lúc ấy gương mặt kia nhìn giống như..."

Ánh mắt Đại Duyệt mê ly, trước mắt hiện lên cảnh nhảy vào hố sâu. Khi đó, Thượng Ất mang theo cô nhảy xuống, lúc ấy Đại Duyệt đang trơ mắt nhìn một tảng đá lớn từ trên trời rơi xuống, không chỉ đập trúng mặt hắn, mà mặt nạ ở trên mặt hắn cũng bị cú đập làm rơi ra ngoài, lộ ra gương mặt đẹp trai nhìn quen quen...

Là thầy Thượng Ất? Nhưng thầy Thượng Ất rõ ràng đang ở Thượng Kinh mà, hơn nữa vóc dáng và cơ thể đều không cao lớn như người này.

"Sao lại bảo không quen? Mấy người cô Lâm Linh chắc đến đây đây. Đại Duyệt, cậu tuyệt đối đừng hành động theo cảm tính. Dù thế nào đi nữa, chúng ta chạy ra khỏi nơi này mới là quan trọng nhất.

Hoa Ny nói xong bèn đứng dậy, dưới ánh đèn pin yếu ớt, Lâm Linh mang theo mấy sinh viên đi đến.

"Cô và mấy bạn đã bàn xong, hang ở đây quá nhiều, thăm dò từng cái quá tốn thời gian, cho nên chúng ta sẽ chia làm ba tổ, một tổ hai đến ba người phụ trách dò xét một hang, hai đứa có đồng ý không?"

"Cái này..."

Đại Duyệt và Hoa Ny nhìn nhau, trong ánh mắt mang theo vẻ bất đắc dĩ và thê lương... Quả nhiên, cô Lâm Linh và mấy người đó chuẩn bị vứt bỏ hai người. Cái gọi là chia nhau đi dò đường, kỳ thật chính là mượn cớ bỏ rơi hai người mà thôi. Hai con nhóc vừa vô dụng vừa sợ tối như hai cô, không có tác dụng gì đối với mấy người Lâm Linh, mang theo hai cô sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch cứu vớt toàn thể giới của Lâm Linh, có chuyện gì còn quan trọng hơn chuyện này hay sao?

Đại ác ma nói đúng, những người này đều là rác rưởi, là một đám rác rưởi chỉ vì sống sót mà không từ thủ đoạn.

"Dạ được ạ! Cô Lâm, em và Hoa Ny sẽ đi bên này." Nghĩ thông suốt, Đại Duyệt đứng dậy không do dự chút nào, nắm lấy tay Hoa Ny, ngẩng đầu đi về phía hang bên trái: "Hoa Ny, chúng ta đi thôi, yên tâm có mình ở đây, chúng ta sẽ tìm được đường ra."

"Hừ! Cố làm ra vẻ... Trong lòng mày, chắc đã sợ đến chết đấy chứ? Không có đèn pin chiếu sáng, ngay cả phương hướng hai đứa mày còn phân không rõ, con nói khoác tìm được đường ra mà không biết ngượng, tao đều thấy xấu hổ thay cho hay đứa mày."

Đột nhiên một giọng nói lạnh lẽo khó nghe vang lên, sau lưng Lâm Linh, mắt của Dư Khánh híp lại dưới ánh đèn, thỉnh thoảng còn hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, trên mặt càng hiện lên vẻ dữ tợn.

Đại Duyệt quay đầu lại nhìn Dư Khánh với ánh mắt xem thường, sau đó buông tay ra ưỡn ngực nói: "Dư Khánh! Tao có tìm được đường ra hay không, cũng không quan hệ gì đến mày? Làm người ít ra cũng phải lương thiện một chút, Đại Duyệt tao tự hỏi chưa bao giờ làm chuyện không có lương tâm. Tao nghĩ ông trời có mắt, nhất định sẽ phù hộ tao và Hoa Ny, còn mày..."

"Tao thì thế nào?" Dư Khánh nhìn chăm chăm Đại Duyệt với vẻ hung tợn, ánh mắt giống như con sói, trong vẻ hung tàn còn mang theo sự tham lam, giống như muốn nuốt chửng Đại Duyệt.

"Ấn đường của mày biến thành màu đen rồi đấy, tử khí quần thân rồi. Tao cảm thấy dù mày có chọn hang nào đi nữa, cuối cùng cũng chỉ có con đường chết thôi con, nếu ai đi cùng với mày... Các vị, các vị cố chịu đựng đi."

"Con khốn, mày không được đi, nói rõ xem nào, ai ấn đường biến thành màu đen, tử khí quần thân, con đi mày lăn trở lại cho tao."

Chỉ tục thế này, lúc này Dư Khánh rốt cuộc xé toang chiếc mặt nạ cuối cùng. Nhưng hang động này lại âm u kinh khủng, Dư Khánh không dám rời đi quá xa, chỉ có thể vừa mắng, vừa trơ mắt nhìn Đại Duyệt và Hoa Ny rời đi.

"Đại Duyệt! Cậu nhìn thấy ấn đường của Dư Khánh biến thành màu đen thật hả?" Trong bóng tối, Hoa Ny khẩn trương sờ lấy vách hang tiến lên chậm rãi, có ý đồ thông qua phương thức trò chuyện giảm bớt sự sợ hãi ở trong lòng. Đại Duyệt nghe thấy câu hỏi của Hoa Ny thì cười khế.

"Đương nhiên là mình nhìn không ra, mình không phải là thầy bói, sao nhìn thấy được ấn đường của gã có đen hay không... Kỳ thật mà nói, ngay cả ấn đường ở đâu mình cũng không rõ, mình chỉ dọa gã thôi, ha ha."

"Dọa gã? Đại Duyệt, cậu đúng là... Hazz, dọa gã thì làm được gì, cuối cùng chúng ta cũng bị đuổi."

"Đương nhiên là có ích, cậu không thấy mặt Dư Khánh tái mét rồi không?" Đại Duyệt nói chuyện thoải mái, đồng thời còn nắm chặt lấy tay Hoa Ny, vừa đi vừa nói: "Hơn nữa, cậu có nhận ra không, khi mình nói Dư Khánh tử khí quần thân, sắc mặt của mấy người ở bên cạnh gã đều rất khó coi. Nhất là Thạch Văn Quyên, mình chú ý đến chân cô ta hình như cũng đứng không yên, hơn nữa còn có mùi khai nữa. Nếu như mình không đoán sai, sau đó sẽ không có ai đi chung với Dư Khánh, tên này nhất định sẽ bị cô ta lập, xui hơn chỉ có thể dò đường một mình."

"Thật thế hả? Nói như vậy đúng là giải hận, Dư Khánh đáng chết, sao mình không nhìn ra được khuôn mặt thật của gã chứ... Chờ một chút, Đại Duyệt, vừa rồi cậu nói cậu nghĩ thấy mùi Thạch Văn Quyên tè ra quần hả, nhưng lúc đó hai đứa mình rõ ràng đứng cách cô ta hơn bốn mét mà, cậu... Sao cậu làm được hay vậy?"

Trong bóng tối, cơ thể Hoa Ny giật một cái, cảm giác lạnh lẽo dọc theo ót đi xuống dưới chân, trong nháy mắt cảm giác lạnh lẽo đã bao phủ toàn thân cô.

Hoa Ny đột nhiên nhận ra chuyện kỳ quái, hai cô đi lâu ở trong bóng tối như vậy, Đại Duyệt chưa bao giờ dừng bước, giống như có thể nhìn rõ thấy rõ đường ở phía trước. Hơn nữa, tay Đại Duyệt... Không biết từ khi nào, cái tay nắm Hoa Ny càng ngày càng lạnh, giống như một cái...

Tay của người chết!

Đột nhiên dừng bước lại, Hoa Ny run rẩy bờ môi nói ra mấy chữ: "Đại Duyệt! Tại sao cậu không nói chuyện, sao tay cậu lại lạnh như vậy... Đại Duyệt, rốt cuộc cậu đang làm gì, nhanh trả lời mình đi, hức hức hức."

Trong giọng nói của Đại Duyệt mang theo giọng ghen ngào, cô hận không thể xem đây chỉ là một giấc mơ, mong cô có thể tỉnh lại sớm một chút. Đáng tiếc dù Hoa Ny có ra sức cắn môi như thế nào đi nữa, xung quanh cô vẫn vắng lặng như cũ, lòng bàn tay cô vẫn lạnh lẽo như cũ, giống như đang cầm một khối băng ngàn năm không tan.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng gào quen thuộc vang lên, rơi vào trong tai Hoa Ny giống như nhạc tiên. Là giọng của Đại Duyệt, cách xa chỗ này mấy mét, Đại Duyệt có giọng nói trong veo đặc biệt đang từ xa đến, nhanh chóng đến gần.

"Đại Duyệt, mình ở đây... Đợi đã, vậy mình đang nắm tay ai?"

Đầu Hoa Ny nổ đoàng một cái, nếu như giọng ở xa là Đại Duyệt phát ra, vậy bây giờ cô đang nắm cái gì?

Chương 213: Bị hù chết

Hoa Ny thề đời này cô chưa bao giờ sợ hãi như vậy, cơ thể cô cứng ngắc, từ cổ trở xuống không cử động được.

Sợ hãi khiến tuyến thượng thận của Hoa Ny tiết ra nội tiết tố do căng thẳng, nội tiết tố do căng thẳng do tuyến thượng thận tiết ra vẫn tăng lên như cũ, đồng thời hệ thần kinh trung ương của cô không bị khống chế lập tức bị kích thích, nhịp tim cũng tăng lên rất nhanh, hô hấp càng sâu hơn, lượng đường trong máu tăng lên trong thời gian ngắn... Nói tóm lại, quá sợ hãi khiến cơ thể Hoa Ny sinh ra các phản ứng kịch liệt, ở trong y học loại phản ứng này nếu như tiếp tục kéo dài không bị khống chế, Hoa Ny có thể có khả năng tử vong trong vòng ba phút do nhịp tim tăng quá nhanh, cũng chính là bị hù chết theo cách gọi của dân gian.

Nhưng cuối cùng Hoa Ny cũng không bị hù chết, giây phút cuối cùng Đại Duyệt đã chạy đến, bàn tay ấm áp lập tức ôm lấy cơ thể Hoa Ny, cuối cùng Hoa Ny cũng từ trạng thái chết giả khôi phục lại.

Kết quả là trong hố sâu đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai, Đại Duyệt thề, cô chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ nào điên cuồng như vậy, điều cô có thể làm là vừa bịt lỗ tai, vừa liên tục an ủi Hoa Ny tinh thần bị sụp đổ.

"Có ma! Đại Duyệt, nơi này có ma. Vừa rồi, con ma đó đã bắt lấy tay mình, bạn sờ tay mình xem, bây giờ còn lạnh buốt đó, híc híc híc."

Hoa Ny ghé vào ngực Đại Duyệt khóc nghẹn ngào, chẳng mấy chốc nước mắt đã làm ướt áo ngực Đại Duyệt, khiến cơ thể Đại Duyệt khô nóng, sau đó cô hét lên với giọng nghiêm nghị: "Đừng khóc nữa, làm gì có ma, nếu có ma, bạn còn sống để khóc ở đây không?"

"Nhưng vừa rồi mình cảm phải tay của người chết thật đấy... Đại Duyệt! Bạn... Có phải bạn đang ôm vai mình không?" Khi Hoa Ny đang nói chuyện, đột nhiên bà vai truyền đến cảm giác lạnh buốt, lập tức từng cơn tê dại xuất hiện, giống như có người đang dùng ngón tay cào bờ vai cô.

"Không, bạn mới hét to như vậy, mình bịt kín lỗ tai còn không kịp. Đây, đây là tay của mình, đừng sợ mình cầm tay bạn ngay đây." Hoa Ny nói xong, duỗi hai cánh tay ra nắm chặt lấy tay Hoa Ny, nhưng không ngờ cơ thể Hoa Ny đột nhiên run rẩy kịch liệt, tiếng răng va vào nhau cách cách vang lên, cơ thể run lên cầm cập giống như đang ở trong hầm băng: "Đại... Đại Duyệt, sau lưng mình có cái gì... Có cái gì đó đang cào mình, bạn nói trên đời này không có ma, thế cái thứ ở trên lưng mình là cái gì vậy?"

"Hoa Ny! Bạn nói bậy bạ gì đó, ở đây chỉ có mình và bạn, làm gì có ai dùng tay cào bạn... Mẹ ơi, đây là cái quái gì... Không... Không thể, Hoa Ny, trên lưng bạn có một bàn tay thật."

Đại Duyệt đột nhiên rút tay lại, thấy có một bàn tay lạnh như băng đang nắm chặt lấy tay cô, dù cô cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể rút ra.

"Đại Duyệt... Mình van cậu đừng làm mình sợ, mình không chịu nổi nữa rồi... A, sao... Sao lại có một cái tay đang sờ lưng mình? Trời ạ, mình muốn đi khỏi nơi này, mình không muốn bị ma ăn mất."

"Hoa Ny, bạn đừng có chạy, chờ mình... A, đồ quỷ mau biến khỏi tao, Hoa Ny cậu chờ mình với."

Trong bóng tối, Đại Duyệt và Hoa Ny ra sức chạy nhanh về phía trước, nhưng hai bàn tay kinh khủng kia vẫn theo sát ở phía sau, thậm chí còn đang di chuyển lên cổ hai cô, sau đó di chuyển lên mặt.

Nhưng đúng lúc này, hình như đã đến điểm cuối của hang động, hai cô giống như hai viên đạn, hoảng hốt một trước một sau đâm thẳng vào vách hang. Ngay sau đó, khi hai cô chưa kịp phản ứng, đột nhiên vách hang nứt ra một lỗ lớn hình vòng cung. Trong lúc bối rối, hai cô chỉ kịp kéo tay nhau, chạy vào trong đó, dọc theo một sườn dốc rồi lăn xuống dưới.

Cùng lúc đó, trên vách hang khác của sườn dốc đột nhiên vang lên âm thanh vật nặng rơi xuống đất. Sau đó, Lâm Linh, Dư Khánh, Thạch Văn Quyên và hai sinh viên khác cũng từ các phương hướng khác nhau, lăn xuống chỗ đất trống ở dưới sườn dốc, bụi mù bay lên, sau đó nằm rên rỉ dưới đất.

"Bà mẹ nó, rốt cuộc bố ăn phải cái gì, sao ngay cả ma mà cũng gặp phải?"

Dư Khánh vô mộng đứng lên, nhìn lỗ thủng ở trên đỉnh đầu với vẻ sợ hãi. Gã rơi xuống chính là ở đó, gã hoảng hốt chạy bừa tránh ma trời bay ở trên không trung nên mới ngã xuống chỗ này. Nhưng lúc này, giọng nói của Thạch Văn Quyên vang lên ở bên khác của sườn dốc, trong giọng nói mang theo giọng nghẹn ngào: "Chân em đau quá... Cô Lâm, mau giúp em với, em không muốn bị mấy con ma kia ăn mất."

"Thạch Văn Quyên, em bình tĩnh một chút, trên đời này làm gì có ma, đừng tự dọa mình nữa. Vừa rồi, nếu không phải mấy em hoảng hốt, sao chúng ta lại rơi xuống đây." Dù sao, Lâm Linh là người trưởng thành, hơn nữa còn là giáo viên lâu năm của Học viện Kiến Trúc, lúc trẻ cô ta cũng xuống mộ cổ tham quan học tập nhiều lần, lá gan không phải mấy sinh viên trẻ tuổi này có thể so sánh, lập tức ngăn Thạch Văn Quyên nói tiếp.

"Nhưng cô Lâm, rõ ràng em nhìn thấy có một đám màu đen bay ở trên không trung... Trương Đình, vừa rồi bạn cũng nhìn thấy mà, mình không nói láo."

"Đúng thế đó cô Lâm, hai bọn em quả thật nhìn thấy mấy thứ đó... Nếu như bọn chúng không phải ma thì làm gì có sinh vật nào sống lơ lửng giữa không trung như thế?"

"Cô Lâm, cô xem Trương Đình cũng nhìn thấy thứ đó, thật kinh khủng, xong xong, lần này tất cả chúng ta sẽ bị ma ăn hết. Đại Duyệt nói đúng, nhất định là Dư Khánh xúi quẩy dẫn đến mấy thứ không sạch sẽ..."

Trương Đình lại nói.

Thạch Văn Quyên đang hoảng loạn, cô ta hét lớn lên, nhưng không chú ý đến Dư Khánh ở bên khác đang đi qua với khuôn mặt nham hiểm, giơ tay nhắc chân không phát ra âm thanh, đột nhiên vỗ một cái vào đầu Thạch Văn Quyên.

"Thạch Văn Quyên, mày nói ai thế? Bố không xúi quẩy, mày... Này, Thạch Văn Quyên, mày sao thế, mày đừng làm tao sợ. Mày... Sao mày chết rồi."

Lúc này, Thạch Văn Quyên oán trách Dư Khánh, Dư Khánh vốn định mượn cơ hội này dọa cô ta để báo thù, nhưng gã không ngờ, gã vỗ nhẹ vào đầu Thạch Văn Quyên một cái, lại đánh chết Thạch Văn Quyên... Không đúng, phải nói là hù chết.

Trong đám người, lá gan của Thạch Văn Quyên luôn nhỏ nhất, thần kinh của cô ta đã vô cùng căng thẳng do vừa bị dọa sợ, vừa vạ Dư Khánh lại lặng yên không tiếng động xuất hiện đập vào đầu cô ta một cái, thế là công cò đề gục lạc đà đã xuất hiện. Thạch Văn Quyên không chống cự được loại sợ hãi xuất hiện đột nhiên như vậy. Dưới kích thích mạnh, trái tim và não bộ đã dừng hoạt động, cuối cùng lấy phương thức khốn khổ kết thúc một đời.

Thạch Văn Quyên bị dọa chết tươi, mẹ kiếp hơi lúng túng...

Lâm Linh nhìn Dư Khánh với vẻ lạnh lùng, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh lẽo. Trong lòng Lâm Linh vốn không có ấn tượng tốt với sinh viên Dư Khánh này. Tên này dối trá, nịnh bợ, nhát gan lại ái mộ hư vinh, nếu không phải bởi vì cậu ta chủ động lưu lại cùng mọi người tìm kiếm hung vật tuyệt thế, chắc Lâm Linh đã nghĩ cách loại cậu ta ra khỏi đội ngũ.

Chương 214: Dơi khổng lồ ở dưới đất

Bây giờ còn chưa đến lúc, sau khi Lâm Linh trợn mắt nhìn Dư Khánh một chút, tiếp theo dọc theo ánh đèn pin yếu ớt nhìn về phía đối diện. Vừa rồi, khi bọn họ vừa rơi xuống đất, Lâm Linh hình như phát hiện ở đối diện cũng có bóng người lóe lên, cô ta nhất định phải biết rõ ràng đó là ai, dù có ma thật cô ta cũng muốn xem thật kỹ hình dáng của ma sẽ như thế nào.

"Là hai đứa này?"

Khi ánh đèn pin chiếu trúng người Đại Duyệt và Hoa Ny, rốt cuộc Lâm Linh nhìn không được hô lên với giọng ngạc nhiên, cô ta không ngờ Đại Duyệt và Hoa Ny cũng đến đây... Chờ một chút, nơi này là đâu? Vì sao loại cảm giác ngột ngạt không thoải mái kia đột nhiên biến mất?

Lâm Linh giơ tay hướng đèn lên phía trên theo bản năng, sau đó cô ta đột nhiên đặt móng xuống đất, suýt chút nữa ném đèn pin sang bên cạnh.

Con dơi! Dơi lớn lít nha lít nhít, khoảng mấy vạn con, dơi khổng lồ lớn như khi ở trong rừng rậm.

Lúc này, ở trên đỉnh đầu mọi người, hàng nghìn hàng vạn con dơi đang treo ngược không nhúc nhích, đột nhiên mở ra hai mắt giống như đá quý đỏ như máu, bàn chân lóe lên ánh sáng quý dị, cái đầu kinh khủng lớn như đầu chó đang đung đưa liên tục.

"Xuyt!"

Lâm Linh dựng thẳng ngón tay để lên môi, dưới tính huống này cô ta cũng chỉ có thể làm như vậy, trời mới biết nếu như âm thanh lớn chút những con dơi này sẽ như thế nào, nói tóm lại nhất định không thể chọc đám dơi này khiến chúng bay xuống.

"Cô Lâm làm sao thế, sao đột nhiên không nói chuyện?"

Hành động quái dị của Lâm Linh ở trước mắt, khiến Trương Đình hỏi theo bản năng, đồng thời nhắc chân đi về phía Lâm Linh, hình như muốn đến gần chút nhìn cho rõ.

"Đứng lại, không được di chuyển."

Lâm Linh ra sức khoát tay cảnh báo Trương Đình đừng lên tiếng, lúc này ở trên đỉnh đầu đâu đâu cũng có âm thanh ma sát của cánh dơi, hành động này của Trương Đình vô cùng nguy hiểm, không chỉ cô ta có thể mất mạng bất cứ lúc nào mà càng đưa mọi người vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Nhưng rất đáng tiếc, Trương Đình không hiểu được động tác tay của Lâm Linh. Trong bóng tối, Trương Đình nhìn xung quanh với vẻ nghi hoặc, đột nhiên nhắc chân đi về phía Lâm Linh, trong miệng còn nói lớn: "Cô Lâm, cô làm sao thế? Nơi này trống trải như vậy, chắc không có nguy... A!"

Trương Đình phát ra tiếng thét chói tay, đau đớn kịch liệt từ hai vai truyền đến, hai móng vuốt nhỏ vừa sắc bèn đâm xuyên qua vai cô ta trong nháy

mắt, giống như đâm xuyên qua đậu phụ, đốt xương màu trắng ở bên trong còn lòi ra ngoài, cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

"Có quái vật! Mọi người chạy mau!"

Nhìn thấy bóng đen ở trên đỉnh đầu lao về phía mọi người, Dư Khánh nhanh chân chạy trước, nhưng trong lúc bối rối gã không phân rõ phương hướng, cộng thêm tiếng bước chân quá lớn dẫn đến bốn năm bóng đen cùng một chỗ lao về phía gã. Thấy cảnh này, Dư Khánh vô cùng hoảng sợ, gã liều mạng chạy về phía mọi người đồng thời giơ thi thể Thạch Văn Quyên ngăn ở trên đầu. Trong chốc lát, chỉ nghe thấy âm thanh bịch bịch vang lên, Dư Khánh cảm thấy hai tay nhẹ đi, thi thể Thạch Văn Quyên nặng hơn năm mươi cân đã bị dơi khổng lồ chụp lên không trung, sau đó mấy bóng đen khác bay đến xé thành vô số khối vụn.

"Khốn nạn, rõ ràng cô đã bảo em đừng có lộn xộn, lần này tất cả mọi người đều xong đời."

Lâm Linh nằm im dưới mặt đất không dám cử động chút nào dù là nhỏ nhất, những con dơi này quanh năm sống trong bóng đêm, hai mắt đã thoái hóa, hoàn toàn dựa vào thính giác và sóng âm đặc biệt để xác định vị trí mọi người. Nói cách khác, bây giờ ai chạy càng nhanh sẽ chết càng nhanh, chỉ có thể nằm sấp giả chết mới có thể tránh được đám động vật kinh khủng này.

"Đại Duyệt, chúng ta làm gì bây giờ? Trốn ở chỗ này sớm hay muộn cũng bị đám dơi này phát hiện."

Trong bóng tối, Hoa Ny run rẩy dựa sát vào người Đại Duyệt, xung quanh đều là âm thanh vỗ cánh quái dị, nhưng từ đầu đến cuối cô không thấy rõ hình dạng của con dơi. Nơi này quá tối, ánh sáng duy nhất chính là đèn pin ở trong tay Lâm Linh, đáng tiếc cũng bị Lâm Linh đè chặt ở dưới người nên thấy không rõ.

"Mình cũng không biết bây giờ nên làm gì... Nơi này quá cổ quái, Hoa Ny, cậu có cảm thấy đất ở dưới chân chúng ta vô cùng cứng rắn hay không, nó giống như từng viên gạch xanh." Đại Duyệt khẽ nói, đồng thời hai tay vuốt ve mặt đất ở dưới chân.

Quả nhiên, ở dưới chân hai cô, từng viên từng viên gạch xanh dài mảnh được xếp chặt vào nhau, hơn nữa trừ chút rêu ở bên ngoài, mặt ngoài của những gạch xanh này không có thực vật gì sinh trưởng, đặc biệt khe hở giữa các viên gạch vô cùng bóng loáng, nếu như không phải Đại Duyệt cẩn thận có lẽ sẽ tưởng rằng đây là một tảng đá lớn.

"Đúng nhỉ, quả nhiên có gạch xanh... Đại Duyệt, cậu nói có phải chúng ta rơi xuống mộ cổ ở trong truyền thuyết không? Vừa rồi, khi cô Lâm bật đèn pin lên mình đã nhìn trộm xung quanh, nơi này giống như một nóc nhà hình tròn, giống với mái vòm của quý tộc thời Tiên Tần mà giáo sư Triệu của chuyên ngành chúng ta nhắc đến.

Dù sao cũng là sinh viên ngành kiến trúc, khi Hoa Ny khôi phục tình tảo, chuyên môn của cô không thua bất cứ ai ở nơi này. Nếu như bây giờ có người bật đèn pin lên nhìn xung quanh, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện nơi này giống như miêu tả của cô, toàn bộ mặt đất có kiến trúc mái vòm hơi nhô ra, giống với kết cấu của mộ cổ thời Tiên Tần ở trong truyền thuyết.

"Thế phải làm thế nào? Bây giờ chúng ta đã bị nhốt lại, cậu còn rảnh đi khai quật mộ cổ hả?" Đại Duyệt thở dài một hơi, ngón tay vuốt nhẹ Mặt Nạ Vua Chuột, trong lòng âm thầm cảm khái: "Nếu như đại ma vương ở đây thì tốt biết bao, hăng tít tó và bình tĩnh như vậy, nhất định có thể mang mọi người đi ra ngoài... A."

Đại Duyệt đang thở dài, đột nhiên bên Lâm Linh vang lên tiếng kêu thảm.

Lại là Trương Đình, vừa rồi cô ta bị móng vuốt sắc bén làm bị thương bả vai, lại vô cùng may mắn không bị kéo lên không trung ăn hết. Nhưng khi cô ta lộn nhào đến sau một tảng đá, rất nhiều máu tươi chảy ra, cô ta chỉ có thể ra sức che lấy vết thương, lại phát hiện vết thương trong lúc vô tình, đã bị một thứ gì đó giống như viên keo màu xám đen bao lại, khi cô ta không chú ý đang chậm rãi hút lấy máu tươi.

Cứ như vậy, Trương Đình không thể khống chế được sợ hãi và tuyệt vọng, cô ta ra sức kéo viên keo màu xám đen ở trên người, lại không chú ý đến mấy chục bóng đen từ trên cao lao về phía cô ta với tốc độ rất nhanh.

"Ừc!" Một ngụm máu tươi phun ra, Trương Đình nắm chặt lấy móng vuốt sắc bén nhô ra ở ngực theo bản năng. Ở giữa móng vuốt sắc bén, một trái tim màu đỏ còn đang ngoan cường nhảy lên bình bịch.

Nhìn thấy trái tim của cô ta, Trương Đình giật giật, hình như muốn nói điều gì đó, cuối cùng cơ thể nghiêng sang một bên, bị bóng đen chen chúc lao đến xé thành vô số khối thịt ở trong nháy mắt.

"Lại chết mọi người nữa, trời ạ... Nếu như đây là một cơn ác mộng, hãy cho tôi tỉnh dậy sớm một chút."

Đại Duyệt lòng như tro nguội, cô biết nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, tất cả bọn họ sẽ chết ở đây. Nhưng chuyện ngoài ý muốn sẽ dĩ gọi là ngoài ý muốn, cũng bởi vì nó là chuyện không chắc chắn và nằm ngoài dự liệu.

Khi Đại Duyệt đang tuyệt vọng, dưới một vầng sáng màu lam, một bóng người quen thuộc đột nhiên xuất hiện... Là đại ma vương! Đại ma vương còn sống, hẳn đến cứu cô.

Trong lòng Đại Duyệt vui vẻ, cô không ngờ Thượng Ất lại đuổi đến ở giây phút ngàn cân treo sợi tóc thế này, trong chốc lát một dòng nước ấm xông lên đầu, cô chuẩn bị đứng dậy chạy về phía Thượng Ất theo bản năng, nhưng đột nhiên khuôn mặt cô hiện lên vẻ sững sốt, một cảm giác kỳ lạ bao phủ lấy cơ thể cô.

Cô nghĩ nhiều rồi... Đại ma vương không phải đến cứu cô... Hẳn... Hẳn cũng đang liều mạng chạy trốn.

Ở phía sau Thượng Ất, một thân thể khổng lồ đang lao đến, ven đường bụi đất tung bay, cho dù một đồng đất cao bằng nửa người ở trước mặt nó cũng không ngăn cản được giây nào.

Xuyên Sơn Giáp Biển Dị! Xuyên Sơn Giáp Biển Dị đang điên cuồng truy kích Thượng Ất.

Chương 215: Trái tim trong tế đàn

Sau khi làm mất Mặt Nạ Vua Chuột, Thượng Ất cảm thấy hắn càng ngày càng không may. Đây không phải là tác dụng tâm lý, đại não của Thượng Ất đã trải qua nhiều lần cường hóa, có thể dễ dàng phân biệt được sự khác nhau giữa tỉ lệ hiện thực và ý thức chủ quan. Nhưng càng như vậy, Thượng Ất càng uể oải, bởi vì hắn không chú ý đến, kỳ thật Mặt Nạ Vua Chuột quý nhất không phải là tăng cường ngũ giác, mở ra dị năng nhận biết, mà nó có thể mang đến vận may cho người đeo.

Vận may thứ này rất huyền ảo, nhưng trên thực tế cũng có thể từ góc độ khoa học tiến hành giải thích.

Một người dù làm chuyện gì hoặc khi có quyết định gì, đại bộ phận đều trải qua phán đoán và suy nghĩ, cuối cùng mới đưa ra hành động quyết định, giống như một người gặp phải hai con đường, trong đó một con đường bình yên vô sự, còn con đường khác lại vô cùng nguy hiểm, bây giờ nếu như người ở trong cuộc không cân nhắc gì chọn bừa một con đường, lúc này vận khi lại có tác dụng quan trọng.

Nhưng có rất ít người nghĩ đến, cho dù chọn bừa, dù lựa chọn có nhanh đến mấy, đại não cũng tiến hành cân nhắc trong thời gian rất ngắn. Như vậy, người ở trong cuộc khi trúng chọn con đường may mắn, rốt cuộc đại não hắn đã cân nhắc cái gì, hoặc xuất hiện biến hóa như thế nào?

Mặt Nạ Vua Chuột có loại ma lực thần kỳ, thông qua kích thích vào nơi thần bí ở trong đại não, từ đó giúp người đeo khi đối mặt với lựa chọn, luôn luôn may mắn chọn được đường sống. Đây cũng là nguyên nhân Thượng Ất đi đến đây, chưa hề gặp phải khảo nghiệm sinh tử.

Đáng tiếc... Thượng Ất đã làm mất Mặt Nạ Vua Chuột, cũng ném đi vận may biến thái từ trước đến nay. Bởi vậy, dù Thượng Ất có lựa chọn cẩn thận phương hướng như thế nào, đồng thời còn cố tránh đi tất cả những dấu vết liên quan đến Xuyên Sơn Giáp Biển Dị, nhưng vận xui của hắn lại dẫn hắn đến trước mặt con quái vật xấu xí này, hai bên chạm mặt ở đối diện.

"Bố mày, mày đuổi theo tao làm gì, tên Kim Lộ kia rõ ràng đi hướng khác cơ mà, sao mày không đi cản gã." Vừa chạy, Thượng Ất vừa quay đầu nhìn lại với vẻ tức giận, chỉ trông thấy Kim Lộ vết thương chống chọi đang chạy về phía bên kia, chẳng mấy chốc đã biến mất trong bóng tối.

"Đáng chết, đáng chết! Khi nào mình mới không xui xẻo như vậy... Chờ một chút, phía trước là cái gì? Bà mẹ nó!"

Đang lao nhanh về phía trước, Thượng Ất đột nhiên dừng bước nhìn dơi khổng lồ bay đầy trời với vẻ ngơ ngác. Thượng Ất và Xuyên Sơn Giáp Biễn Dị đến, hiển nhiên khiến đám dơi này rất bất mãn, bọn chúng tụ lại với nhau ở trên không, dần dần tụ tập thành một hình tròn to lớn ở trên đỉnh đầu Thượng Ất, mùi hôi chỉ có mỗi dơi mới có tràn ngập không gian nhỏ hẹp này.

Đại chiến, hết sức căng thẳng! Thời khắc nghìn cân treo sợi tóc!

Khi Thượng Ất đang do dự muốn rút đao liều mạng hay không, đột nhiên một giọng nữ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ vang lên: "Đại ma vương, nhanh đến bên này."

"Đại Duyệt? Hoa Ny?"

Thượng Ất nhìn hai người đang vẫy tay cách đó không xa với vẻ kinh ngạc, lập tức trong lòng do dự. Bây giờ, Xuyên Sơn Giáp Biễn Dị đang ở sau lưng, một khi hấn đi qua trong lúc vô tình đưa chỗ đặt chân của hai cô bé vào trong nguy hiểm.

"Không được, không thể đến bên kia. A, cái gì thế, trong tay Đại Duyệt cầm cái gì thế? Ha ha, Mặt Nạ Vua Chuột! Không ngờ Mặt Nạ Vua Chuột lại bị cô bé nhặt được. Quá tốt rồi, lần này bố không sợ nữa rồi."

Trong lòng Thượng Ất trở nên kích động không thôi, không ai hiểu rõ ý nghĩa của Mặt Nạ Vua Chuột hơn hẳn. Đối với Thượng Ất, Mặt Nạ Vua Chuột không chỉ đại biểu cho thực lực tăng lên, càng quan trọng hơn chính là có thể tìm về lòng tin dần dần mất đi của hắn. Chỉ có Mặt Nạ Vua Chuột, Thượng Ất phán đoán mới không bó tay bó chân, mới có lòng tin tử chiến với quái vật khổng lồ này.

"Đại Duyệt, nhanh ném mặt nạ cho tôi! Nhanh!"

Toàn lực lao thẳng về phía trước, thân thể Thượng Ất giống như một tia sét, nhưng Xuyên Sơn Giáp Biễn Dị ở sau lưng hắn đã đến gần năm mét, trên

bầu trời, vô số dơi khổng lồ biến dị cũng kêu lên những tiếng chói tay, rồi lao đến trong nháy mắt.

"Đại ma vương bắt lấy... Chờ đã, anh là...?"

Trong bóng tối, Đại Duyệt giơ Mặt Nạ Vua Chuột lên cao, không ngờ chạm mặt lại là một khuôn mặt quen thuộc. Đây chính là khuôn mặt đã xuất hiện nhiều lần trong giấc mơ của cô, mắt to nhìn xa trông rộng, sống mũi thẳng tắp và bờ môi vĩnh viễn mang theo vẻ quật cường... Đây không phải là thầy Thượng Ất cô ngày nhớ đêm mong hay sao? Nhưng sao có thể?"

"Đại Duyệt, em còn đừng ngây ra đó làm gì, nhanh ném mặt nạ cho tôi, chúng ta nhất định phải rời khỏi nơi này ngay lập tức."

Thượng Ất hô lớn, hoàn toàn không chú đến vẻ phức tạp ở trong ánh mắt Đại Duyệt, khi Đại Duyệt đang ngây người, Xuyên Sơn Giáp Biến Dị đã bò đến phía sau Thượng Ất, đuôi lưỡi dài đỏ tươi như máu tấn công Thượng Ất liên tục.

Quá hung tàn, quá kinh khủng!

Thượng Ất ra sức lăn lộn ở trên mặt đất, lăn qua lăn lại, tốc độ tấn công của Xuyên Sơn Giáp Biến Dị đã vượt qua khả năng quan sát của Thượng Ất, Thượng Ất chỉ có thể trốn tránh chật vật theo bản năng. Dù như thế, Thượng Ất cũng không tránh được hết công kích của Xuyên Sơn Giáp Biến Dị. Xương ngực vỡ vụn và đau đớn khiến thân thể hần chần chờ một chút, trong chốc lát hần chỉ cảm thấy giống như bị một con mãng xà quất trúng, vang lên tiếng bịch rồi miệng phun ra máu tươi.

"Khốn nạn, nhanh ném chiếc Mặt Nạ Vua Chuột đáng chết ấy cho tôi, con nhóc chết tiệt kia còn ngây ra đó làm gì." Thượng Ất hét lớn, Đại Duyệt đột nhiên giật mình, tranh thủ ném Mặt Nạ Vua Chuột cho Thượng Ất, đồng thời trong miệng không ngừng lặp lại câu sau cùng của Thượng Ất... Con nhóc chết tiệt kia còn ngây ra đó làm gì... Lúc đi học, thầy Thượng Ất luôn thích dùng giọng này phê bình người khác.

"Mẹ kiếp, bắt nạt bố này, bây giờ tao muốn... Chạy!" Thượng Ất lập tức đeo Mặt Nạ Vua Chuột lên, sau đó thu lại Ánh Dao May Mắn. Đồ chơi này quá

tồn năng lượng, bây giờ đã có sức mạnh của Mặt Nạ Vua Chuột tăng lên, Thượng Ất miễn cưỡng có thể thấy rõ đường, lập tức nắm lấy tay Đại Duyệt xoay người chạy không chút do dự.

"Mang theo bọn tôi với, van anh."

Trước mặt Thượng Ất, Dư Khánh và một sinh viên nữ khác may mắn còn sống ngăn lại Thượng Ất, Lâm Linh ở sau lưng hai người bọn họ nhìn Thượng Ất với vẻ phức tạp, bờ môi đỏ sắp cắn ra máu, nhưng từ đầu đến cuối không cầu khẩn Thượng Ất giống như sinh viên.

"Cút! Đừng ngăn đường tao, mấy đứ rác rưởi như chúng mày vừa vặn lưu lại cho quái vật này đi."

Thượng Ất đẩy Dư Khánh ra với vẻ thô bạo, hết lần này đến lần khác lưỡi dài của Xuyên Sơn Giáp Biến Dịch cuốn đến ngay lúc này, động tác Thượng Ất đẩy Dư Khánh ngược lại đã cứu gã, thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, lưỡi dài lướt qua Dư Khánh sau đó thuận thế cuốn lấy sinh viên nữ cuối cùng kia.

"Đừng, tôi không muốn chết, mau cứu... A!"

Hét thảm một tiếng, trong bóng tối sinh viên nữ không có động tĩnh gì nữa, thay vào đó là âm thanh nhai nuốt xương cốt rõ ràng, rơi vào trong tai mọi người trở nên vô cùng kinh khủng.

"Hazz, sao phải khổ vậy chứ..." Sắc mặt Đại Duyệt buồn bã, ngày bình thường quan hệ giữa cô và sinh viên nữ này cũng không tốt, nhưng dù sao cũng là một sinh mệnh trẻ tuổi hoạt bát, lại bị quái vật ăn hết như vậy, thực sự khiến người ta khó mà tiếp nhận.

"Chạy mau, bây giờ tôi đánh không lại quái vật này, nhưng tôi biết ở phía trước có một cái hang chật hẹp, cơ thể khổng lồ của quái vật không tiến vào được."

Thượng Ất lại nhắc chân chạy, có thể hết lần này đến lần khác, đúng lúc này đám dơi khổng lồ đang bay trên không trung đột nhiên phát ra âm thanh

chói tai, sau đó vô số bóng đen lao xuống giống như thiên thạch, mục tiêu nhắm ngay Thượng Ất và Xuyên Sơn Giáp Biến Dị ở phía sau hẳn.

Ầm ầm, khói bụi bay lên xung quanh... Đám người Thượng Ất kinh ngạc phát hiện, mặt đất rắn chắc ban đầu, lại xuất hiện một hố sâu to lớn. Hơn nữa, cuối hố sâu có một đồ vật giống như một trái tim màu đỏ của nhân loại, đang yên lặng nằm trên đài cao... Trên tế đàn!

Chương 216: Vật lớn như cánh tay em bé

Nói dưới chân chính là hố sâu, kỳ thật cách nói này cũng không chính xác hoàn toàn. Nói một cách chính xác, hang lớn bị vô số dơi khổng lồ phá tan này, là bộ phận mái vòm của một ngôi mộ cổ. Nhưng bộ phận chủ chốt của mộ cổ, tức là phía dưới hố sâu lại tối om như mực, nếu như không phải vật màu đỏ kia tỏa ra ánh sáng màu đỏ yếu ớt, có lẽ ngay cả Thượng Ất cũng không thấy rõ trên phiến đá và tường đá xung quanh ngôi mộ cổ khắc một loại hoa văn và văn tự nào đó.

"Chúng ta... Chẳng lẽ lại phải nhảy xuống một lần nữa hay sao?" Nhìn thấy Thượng Ất có vẻ như muốn nhảy xuống, khóe miệng Đại Duyệt cười còn khó coi hơn khóc. Từ khi gặp Thượng Ất, thời gian ngắn ngủi nửa ngày cô đã phải xuống nhiều lần, mỗi một lần đều gặp thoáng qua thần chết, trái tim quả thật sắp không chịu đựng nổi.

"Em cảm thấy bây giờ dưới tình huống này, có thể không nhảy xuống không... Chờ một chút, đáng chết, Xuyên Sơn Giáp Biến Dị lại tới, mọi người mau tránh ra... A!"

"Răng rắc!"

"Ầm ầm!"

Âm thanh vỡ vụn và âm thanh vật nặng rơi xuống không ngừng vang lên, mái vòm mộ cổ đã bị phá hủy, hiển nhiên không thể chịu đựng nổi cơ thể khổng lồ nặng mấy tấn của Xuyên Sơn Giáp Biến Dị. Vì vậy, vết nứt lớn

nhất ở trên mái vòm kéo dài ra xung quanh, đi đến đâu đá vụn và bùn đất rơi xuống đến đó. Nhưng Xuyên Sơn Giáp Biến Dịch Tiểu Lục Diệp cũng không ý thức được nguy hiểm, không những không lui lại, ngược lại tăng tốc độ lao về phía mọi người. Nó quá đói, nó muốn ăn sạch tất cả người ở nơi này.

Nhưng rồi cuộc... Sau khi mái vòm mộ cổ vang lên tiếng nứt chới tai, toàn bộ đã biến thành khối vụn. Nhưng kẻ khởi xướng là Tiểu Lục Diệp bây giờ mới ý thức được không ổn, chẳng qua dưới ảnh hưởng của trọng lực, nó căn bản không thể tránh khỏi đỉnh mộ cổ đang sụp đổ. Sau một tiếng âm vang lên, cơ thể khổng lồ của Tiểu Lục Diệp mang theo Thượng Ất, Đại Duyệt, Hoa Ny, Lâm Linh, Dư Khánh và vô số dơi khổng lồ rơi xuống.

"A... Eo của em đau quá." Đại Duyệt rên rỉ đau đớn.

"Chờ một chút, đừng lộn xộn... Chúng ta đang ở trong đồng đồ nát, tuyệt đối không nên đụng vào đá vụn ở xung quanh." Thượng Ất ngăn cản ý đồ đứng dậy của Đại Duyệt, bên cạnh bọn họ chất đồng vô số gạch đá, trong đó không thiếu những tảng đá nặng mấy tấn. Vừa rồi, trong lúc hỗn loạn, tất cả những tảng đá này đều rơi xuống, bị cơ thể to lớn của Xuyên Sơn Giáp Biến Dịch ngăn cản một chút, bây giờ tạo thành vô số không gian chật hẹp ở bên cạnh mọi người. Xuyên Sơn Giáp Biến Dịch đứng mũi chịu sào, nhận lấy phần lớn lực va đập, bây giờ đang nằm trên mặt đất lạnh như băng không biết còn sống hay đã chết.

"Hả? Chúng ta bị chôn sống hay sao?" Hoa Ny trợn mắt lên, trong giọng nói mang theo vẻ giễu cợt: "Chúng ta thật không may, lại bị chôn sống trong mộ cổ. Xem ra, ông trời muốn chúng ta chết không có chỗ chôn đây mà, ha ha."

"Chúng ta không chết được..." Thượng Ất khó khăn lắm mới rút được cánh tay ở sau đầu Đại Duyệt ra. Lúc này khi rơi xuống, hắn ôm chặt lấy Đại Duyệt theo bản năng, bây giờ cô nhóc này đang tựa chặt vào trong ngực hắn, không biết có bị thương hay không. Thượng Ất nói tiếp: "Chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, không đụng vào những gạch đá đang chống kia, nhất định có thể sống tiếp."

Thượng Ất nói với giọng chắc chắn, lòng tự tin lại trở về trong tim. Giống như dự đoán của hắn, Mặt Nạ Vua Chuột quả thật có thể ảnh hưởng đến vận may của hắn. Thượng Ất nhớ lại quyết định nhảy xuống vừa rồi, lại nhìn thấy mọi người an toàn không có việc gì, hắn càng khẳng định, vận may của hắn đã quay lại, hắn nhất định có thể đi ra ngôi mộ cổ thần bí này.

Hết lần này đến lần khác ở thời điểm này, trong bóng tối, sau lưng Thượng Ất đột nhiên vang lên hàng loạt tiếng xột xoạt, sau đó giọng nói do dự của Lâm Linh vang lên: "Mặt Nạ tiên sinh... Xin... Xin mang theo tôi đi cùng."

"Cô Lâm?"

Đại Duyệt và Hoa Ny vô ý thức kêu lên với giọng thán phục, tuyệt đối không ngờ qua nhiều lần sinh tử như vậy, một người phụ nữ yếu đuối như Lâm Linh lại còn sống. Quả thật, vận may của cô ta quá tốt rồi.

"Là cô đây... Đại Duyệt, Hoa Ny, chuyện lúc trước cô muốn xin lỗi hai em. Là một giảng viên, nhưng cô quá ích kỷ và lạnh lùng. Nhưng hai đứa cũng phải hiểu cho cô, hung vật tuyệt thế khiến toàn cầu hỗn loạn nhất định phải bị phá hủy, như thế chúng ta mới có thể cứu vớt muôn dân trăm họ." Giọng của Lâm Linh trở nên kích động, trong bóng tối tất cả mọi người đều có thể nghe thấy hơi thở kịch liệt của cô ta. Cho đến bây giờ, người phụ nữ này còn không quên kế hoạch tìm kiếm hung vật tuyệt thế, không thể không nói cô ta có tinh thần rất cứng cỏi.

"Cô có dám Dư Khánh giúp mà, bọn em đều là phế vật, đều là người vô dụng, sao dám chận trễ kế hoạch vĩ đại của cô?" Hoa Ny nói với giọng lạnh lùng, trong giọng nói tràn ngập hương vị chế giễu. Lâm Linh nghe xong lập tức thở dài một hơi, sau đó nói: "Dư Khánh đã chết, thi thể đang ở bên cạnh cô... Nếu như hai em không giúp cô, quả thật cô không thể hoàn thành nhiệm vụ này. Đại Duyệt, Hoa Ny, cô biết hai em còn hận cô. Nhưng vì thân nhân, bạn bè của chúng ta, cũng vì vận mệnh của toàn bộ nhân loại, làm ơn mang theo cô đi ra. Chắc các em đã nhìn thấy, trong mộ cổ có một tế đàn, trên tế đàn có một vật ma quái... Nếu như suy đoán của cô không sai thì vật kia chính là hung vật tuyệt thế dẫn đến tận thế hàng lâm. Chúng ta nhất định phải phá hủy nó, cô có thuốc nổ, chỉ cần nổ nó thế giới sẽ khôi phục như lúc ban đầu, động vật kinh khủng sẽ biến mất hoàn toàn."

"Ha ha, cô Lâm Linh, cô đọc tiểu thuyết huyền ảo nhiều quá rồi. Quả thật vật đó rất cổ quái, nhưng nếu cô liên hệ tận thế hàng lâm với một vật cổ quái bị chôn sâu ngàn năm ở trong mộ cổ dưới mặt đất như vậy, tôi cảm thấy đầu óc cô nhất định có vấn đề rồi. Được rồi, cô có thể còn sống cho thấy ông trời chưa muốn lấy mạng cô, cô bò chậm qua đây đi, sau đó theo sau tôi đi ra ngoài."

Thượng Ất nói với giọng lạnh lùng, đầu óc của giáo sư Lâm Linh xinh đẹp này nhất định bị hỏng rồi. Cho dù vật màu đỏ thẫm ở trên tế đàn kia quả thật có vấn đề, nhưng sao nó có thể là nguyên nhân dẫn đến thoái hóa toàn cầu được?

Từ trường của hành tinh X mới là kẻ cầm đầu, chuyện này đã được công nhận ở kiếp trước của Thượng Ất. Lâm Linh đã rơi vào lý luận tận thế cuồng nhiệt của bản thân, vào anh hùng cứu vớt thế giới không thể tự kiềm chế. Thượng Ất căn bản không có thời gian giải thích cặn kẽ cho cô ta.

"Mặt Nạ tiên sinh, mong anh nhất định phải giúp tôi tiêu diệt hung vật tuyệt thế này. Tôi... Nếu như có khả năng, tôi nhất định sẽ thỏa mãn bất kỳ yêu cầu nào của anh, chỉ cần có thể cứu vớt muôn dân trăm họ, cái gì tôi cũng có thể cho anh."

"Thỏa mãn bất kỳ yêu cầu nào của tôi?"

Trên mặt Thượng Ất hiện lên vẻ cổ quái, là giảng viên, biểu hiện từ đầu đến cuối của Lâm Linh vô cùng thanh cao. Nhưng bây giờ cô ta vì một kế hoạch hư vô mờ mịt, lại cam tâm tình nguyện nói ra lời như vậy... Thượng Ất nghĩ một lát, sau đó nói với giọng lạnh nhạt: "Đã như vậy, cô qua đây ghé lên đùi của tôi đi, cô biết tôi đang nói cái gì rồi chứ?"

"Cái này... Được, được, Lâm Linh tôi nói được thì làm được. Tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu của anh, nhưng mong cũng phải hứa giúp tôi..."

"Được, đừng nhiều lời nữa, chỉ cần tôi thấy dễ chịu tự nhiên sẽ giúp cô, nhanh bò qua đây đi."

Thượng Ất không kiên nhẫn ngắt lời Lâm Linh, thuận tay móc một vật từ trong ba lô ra. Lúc này, Lâm Linh đã bò đến, hai cái tay ngọc thon thon run

rầy sờ về phía giữa hai đùi Thượng Ất.

"Dùng miệng! Đừng nói với tôi là cô không biết." Thượng Ất nói với giọng lạnh lùng, biểu tình của Lâm Linh lập tức ngưng trọng, hai má đỏ bừng như táo chín, trong miệng vang lên tiếng trả lời đả kích: "Vâng! Tôi biết, nhưng mong anh nhất định phải giúp tôi tiêu diệt... A! Ặc ặc ặc!"

Lâm Linh đang nói chuyện, nhưng không ngờ một lực thô bạo truyền đến, bàn tay to lớn của Thượng Ất vô tình nắm lấy mái tóc cô ta, sau đó đột nhiên nhấn xuống một cái, lập tức một vật lớn bằng cánh tay em bé nhét vào miệng Lâm Linh, sau đó nước mắt, nước mũi của Lâm Linh cùng nhau chảy xuống.

Chương 217: Lạ xưởng hun khói thật giả

"Người phụ nữ kiêu ngạo, có phải cô cảm thấy cô thật vĩ đại hay không, vĩ đại đến mức khiến tất cả mọi người đều bị cô cảm động, tất cả mọi người phải trả giá tất cả vì cô, bao quát cả tính mạng?" Thượng Ất cúi nhẹ người xuống, sau đó nói tiếp bên tai Lâm Linh với giọng lạnh lùng: "Nhưng vĩ đại phải trả giá rất lớn, bây giờ cô hãy ném lấy vật tôi đưa cho cô đi. Cô nói cho tôi biết, cô ném ra vị gì?"

"Ặc! Vô lại, anh là tên vô lại!"

"Lâm Linh nói không rõ lời, hai dòng nước mắt chảy xuống má liên tục, nhưng trên gương mặt đau khổ, lại hiện lên một đôi mắt quật cường: "Người đàn ông này nói đúng, vĩ đại phải trả giá rất lớn. Bây giờ, cô nhận lấy xấu hổ, nhưng ngày mai có lẽ có người sẽ ca ngợi sự vĩ đại của cô. Vì toàn nhân loại có thể trở lại cuộc sống hòa bình, cô chịu chút uất ức này có đáng gì?"

Nghĩ đến đây, Lâm Linh không thể không khẽ cắn, lại thành linh há to miệng ngây người.

"Rốt cuộc nhận ra rồi hả, mùi vị không tệ đúng không?" Thượng Ất xích lại gần bên tai Lâm Linh rồi hỏi khẽ, trong giọng nói mang theo vẻ chế nhạo và một tia sáng khoái: "Chiếc Lạp xưởng hun khói này là tôi chuẩn bị tỉ mỉ cho cô, hương vị nhất định ngon đúng không, ha ha."

"Anh... Anh vừa nhét Lạp xưởng hun khói vào miệng tôi sao? Tôi cho rằng..." Lâm Linh kinh ngạc không nói ra lời, chuyện đột nhiên đảo ngược như vậy, trong chốc lát cô căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Đương nhiên là Lạp xưởng hun khói rồi, cô Lâm Linh, cô cho rằng tôi vừa nhét cái gì vào miệng cô?" Trong giọng nói của Thượng Ất mang theo cười khẩy, nhìn thấy dáng vẻ Lâm Linh vừa kinh ngạc vừa ngượng ngùng khó chịu, trong lòng hân mừng thầm, khó chịu ở trong lòng lập tức bị quét sạch.

Đúng thế, Thượng Ất chính là người có lòng dạ hẹp hòi như vậy. Lâm Linh đối xử lạnh lùng với Đại Duyệt như vậy, ở thời khắc mấu chốt lại mở miệng ngăn cản hắn chạy trốn khi hắn đang quyết đấu với Kim Lộ. Nhiều chuyện như vậy, Thượng Ất nhất định phải có một câu trả lời, quyết không thể ngậm bồ hòn làm ngọt như vậy.

Có thù phải báo, nói chính là loại người như Thượng Ất.

"Không có gì, là tôi đã hiểu lầm anh, không có gì." Trong bóng tối, mặt Lâm Linh từ đỏ biến thành tím, giọng nói ngả ngớn của Thượng Ất khiến cô không thoải mái, nhưng cô biết không thể vì vậy mà trở mặt với Thượng Ất, mà cô cũng không có lý do gì để trở mặt.

Dù sao cũng là cô có lỗi với đối phương trước, vừa rồi biểu hiện của cô quá thật quá kém cỏi, cho dù lấy lý do cứu vớt vận mệnh loài người để cân nhắc, cũng quả thật không thể nào nói nổi.

"Hiểu lầm? Xem ra cô Lâm có thành kiến rất lớn với tôi đấy... Nhưng không sao, hi vọng sau này cô Lâm không muốn mang theo thành kiến nhìn người khác, nhờ kỹ, người vĩ đại chân chính sẽ không dùng con mắt bẩn thỉu đối xử với thế giới này, cho dù đối thủ của người đó cũng như thế. Ta..."

Thượng Ất đang nói, đột nhiên Đại Duyệt ở bên cạnh bước đến, trong miệng còn lẩm bẩm mấy câu: "Này, đại ma vương, hai người đang làm gì thế? Tại sao em nghe thấy hai người nói cái gì lạ xường hun khói? Thật là, hai người lớn lại trốn ở đó ăn vụng, em và Hoa Ny đói gần chết cũng không ai lo."

...

Thượng Ất nhìn bóng người Đại Duyệt ở trong bóng tối với vẻ kinh ngạc, hẳn chưa bao giờ nghĩ Đại Duyệt hào phóng, đoan trang, tinh táo, lại nói với giọng giống như nũng nịu. Cô nhóc này sẽ không nói thật chứ, đói đến thần chí không rõ ngộ nhận Thượng Ất là đối tượng nào đó có thể nũng nịu?

"Này, Hoa Ny, tại sao cậu bóp mình thế? Mình không điên... Cậu không biết tình tính của đại ma vương, kỳ thật hẳn đối xử với phụ nữ rất ôn nhu." Trong bóng tối, Đại Duyệt đột nhiên kêu lên sợ hãi, hiển nhiên Hoa Ny cũng chịu không nổi giọng nói của Đại Duyệt, không ngờ Đại Duyệt nói rất chân thành. Hơn nữa, một cảnh càng làm cho Thượng Ất gần như sụp đổ xuất hiện, Đại Duyệt vừa nói, vừa duỗi tay nhỏ chụp về phía Thượng Ất. Trong chốc lát, Thượng Ất chỉ cảm thấy chỗ yếu bị nắm chặt, sau đó tiếng kinh hô của Đại Duyệt vang lên: "Có lạ xường hun khói thật kìa... Nhưng sao lạ xường hun khói lại nóng thế nhỉ, sẽ không hỏng rồi chứ."

"Hỏng cái đầu em, em là nữ lưu manh.!" Trong lòng Thượng Ất không nói nên lời, thân thể hẳn co ro ở trong bóng tối, làm ra động tác tất cả đàn ông đều làm sau khi bị tập kích chỗ yếu, chống hông lên.

"Này, tại sao phải cướp của em, đàn ông thật nhỏ mọn... Một cây lạ xường lớn như vậy, chắc sẽ ăn rất ngon." Đại Duyệt lẩm bẩm, trên mặt hiện lên vẻ bất mãn, trong lòng âm thầm suy đoán, có phải biểu hiện vừa rồi của cô có quá mức hay không, đã dọa sợ vị giảng viên từng là chủ nhiệm này. Cô cũng không muốn nói chuyện như thế này, ai kêu từ đầu đến cuối Thượng Ất đều đeo mặt nạ giấu đi thân phận thật của hẳn.

"Khụ khụ khụ, này Đại Duyệt, nếu em muốn ăn lạ xường hun khói, cô cho em cây này. Vừa vặn, cô cũng muốn nhờ vào nó biểu đạt áy náy, chuyện

trước kia cô làm với em và Đại Duyệt quả thật rất quá phận. Bây giờ ở đây, cô trình trọng xin lỗi các em, mong các em có thể tha thứ cho cô."

Nhìn thấy thiếu nữ ngây thơ làm ra trò cười lớn như vậy, Lâm Linh biết cơ hội hóa giải với Thượng Ất đã đến. Loại tình huống này, cô chủ động giúp tên khốn này hóa giải xấu hổ, dù người đàn ông nói có tình tình hẹp hòi đến đâu đi nữa cũng không thể nói gì.

Khiêm tốn, chủ động lấy lòng... Lâm Linh nhất định phải thu được sự ủng hộ của Thượng Ất, mới có thể hoàn thành được kế hoạch của cô ta.

"Không muốn, cây lập xướng kia cô giữ lại cho cô đi. Nếu em muốn ăn, có thể tùy tiện tìm đại ma vương, đúng không đại ma vương?" Đại Duyệt lườm Lâm Linh một cái, sau đó nói với giọng lạnh như băng.

"Cái này... Chuyện lập xướng hun khói nói sau đi. Đại Duyệt, Hoa Ny, còn có Lâm Linh, bây giờ chúng ta nhất định phải nắm chặt thời gian rời khỏi nơi này. Con Xuyên Sơn Giáp Biến Dị này cũng chưa chết, bây giờ nó đang ở trạng thái hôn mê bất cứ khi nào cũng có thể tỉnh lại."

Thượng Ất nói nhanh, ánh mắt lại nhìn về phía người Xuyên Sơn Giáp Biến Dị nằm dưới đất như ngọn núi kia. Hiệu quả tăng thêm của Mặt Nạ Vua Chuột vô cùng tốt. Bây giờ, Thượng Ất có thể nghe thấy nhịp tim của Xuyên Sơn Giáp Biến Dị đang tăng tốc, rõ ràng tên to lớn này đang từ trong hôn mê tỉnh lại.

"Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta tranh thủ thời gian chạy nhanh đi. Đại ma vương, anh lợi hại nhất, anh nói xem chúng ta nên chạy đi đâu?" Trong bóng đêm, Hoa Ny nháy đôi mắt to, trong ánh mắt tất cả đều là sự chờ mong đối với Thượng Ất. Nhưng lúc này, trên khuôn mặt Thượng Ất lại hiện lên vẻ cẩn thận, sau đó nói với giọng cẩn thận từng li từng tí: "Chúng ta không thể cứ chạy đi như vậy, chúng ta cần phải đi đến tế đàn ở trong mộ cổ."

"Tại sao muốn đi đến đó? Đại ma vương, anh không phải điên rồi chứ, bên ngoài có nhiều dơi lớn như vậy, dù vật màu đỏ ở trên tế đàn có quý giá đến đâu đi nữa, cũng đâu sánh được tính mạng của anh?"

Đại Duyệt bỗng nhiên lắc đầu, ý nghĩ của Thượng Ất quá điên cuồng. Không nói những cái khác, chỉ dựa vào lần nhìn vừa rồi của cô, trên tế đàn kia ít nhất có mấy trăm con dơi khổng lồ đang bay lượn, Thượng Ất cứ chạy đến như vậy, quả thật không khác gì tự sát.

"Tôi đồng ý với Thượng Ất, nếu cần thì cứ lấy tôi làm mồi dụ dẫn ra đám dơi lớn kia." Lâm Linh nói với giọng chém đinh chặt sắt, trên mặt cũng hiện lên vẻ kiên nghị. Nếu như cô đoán không sai, vật màu đỏ thắm giống trái tim kia, chín mươi phần trăm chính là hung vật tuyệt thế mà cô muốn tìm."

Phá hủy nó! Nhất định không tiếc giá lớn phá hủy nó, cho dù vì thế mà mất mạng.

"Hai người điên rồi sao, không được, em không đáp ứng. Đại ma vương, em van cầu anh đừng đi chịu chết có được không? Em đã không có thân nhân, em không muốn chuyện này xảy ra tiếp..." Trong giọng nói của Đại Duyệt mang theo vẻ đau thương, bây giờ đừng nói là Thượng Ất, mà ngay cả Lâm Linh và Hoa Ny đều cảm thấy không đúng.

Chẳng lẽ Đại Duyệt đã yêu đại ma vương, Hoàng Văn Vũ nói cái gì con tin yêu bọn cướp lại xảy ra thật?

Chương 218: Ba người phụ nữ nhảy loạn

Tình cảm của Đại Duyệt đối với Thượng Ất, giống vật màu đỏ thắm ở trong mộ cổ kia, bề ngoài nhìn qua hùng hực mang theo vẻ thần bí, nhưng trong xương lại mang theo một tia nguy hiểm.

Nhìn qua Đại Duyệt hai mắt đắm lệ, Thượng Ất mơ hồ đoán được thân phận của hắn đã bại lộ. Qua hồi ức ôn nhu, cộng thêm gần bó sinh tử trước mắt, khiến Đại Duyệt coi hắn là thân nhân duy nhất từ tận đáy lòng, thậm chí không tiếc biểu đại yêu thương ngây thơ ở trước mặt mọi người.

Nhưng Thượng Ất không thể tiếp nhận yêu thương này, xây hậu cung ở tận thế chỉ là phán đoán của người viết tiểu thuyết mà thôi, đối với một người

đàn ông có tinh thần trách nhiệm cao hơn khoái cảm sinh lý, mỗi một người phụ nữ đều là gánh vác nặng nề, thậm chí là vương váu.

Giống như dây leo hai bên đường của xe đang chạy trong hoang dã, khi một người đàn ông có càng nhiều ràng buộc ở trên đời này thì bước chân tiến tới của hắn sẽ càng thêm nặng nề.

Thượng Ất sống lại đời này có cảm thụ sâu nhất với cái này, không phải hắn không có năng lực khống chế phụ nữ càng đẹp hơn. Trong tận thế, đây là biểu tượng của quyền lực và thực lực, cũng là mộng tưởng khiến vô số đàn ông hâm mộ.

Nhưng Thượng Ất biết, một khi tình cảm của hắn vỡ ra một chút, như vậy vô số vật vụn vặt sẽ thấm vào trong cuộc sống của hắn. Khi đó, hắn sẽ bị phân tâm bởi rất nhiều chuyện vô vị. Con đường bá chủ đi thông tận thế, dã tâm và hùng tâm của hắn, sẽ bị tình cảm dịu dàng làm hao mòn hết. Cuối cùng, hắn sẽ bị kiệt sức khổ không thể tả.

Sát phạt quyết đoán khi đối địch, ôn nhu hương thoảng qua... Dã tâm chinh phục tận thế của Thượng Ất sẽ không bị bất kỳ kẻ nào liên lụy. Cho nên, đối mặt với tình cảm của Đại Duyệt, hắn cự tuyệt vô tình không chút do dự, giọng nói lạnh lùng gần như khiến Đại Duyệt tuyệt vọng: "Đại Duyệt, lo cho bản thân em là được rồi, chuyện của tôi chưa đến lượt em quan tâm. Nhớ kỹ, nước mắt là thứ vô dụng nhất ở trong tận thế, nếu như em muốn ngăn cản tôi thật, cố gắng mạnh lên rồi nói sau."

"Đại ma vương anh..." Đại Duyệt không ngờ giọng của Thượng Ất lại lạnh băng như người xa lạ. Cô không biết cô nói sai cái gì, nhưng cô chỉ cảm thấy không nói thêm gì nữa.

Chẳng bao lâu, dưới sự dẫn đầu cẩn thận từng li từng tí của Thượng Ất, cuối cùng mọi người cũng đã trốn thoát khỏi khe hở gạch đá, dọc theo hang lộn xộn ngón ngang ở trên mặt đất tiến chậm về phía tế đàn.

"Mọi người mau nhìn, đó là cái gì?"

Khi đang tiến lên, Hoa Ny đột nhiên kêu lên. Theo hướng chỉ của ngón tay cô, mọi người nhìn thấy mờ mờ hình như có một lớp bụi màu đen đang lơ

lửng ở giữa không trung, xa xa nhìn lại giống như cát bụi đang bay theo gió lớn. Nhưng vấn đề nơi này là mộ cổ ở dưới mặt đất, đừng nói là gió lớn, ngay cả một chút gió nhẹ cũng không có.

"Vừa rồi, chính là vật cổ quái này tập kích chúng ta ở trong hang. Lúc đó, Thạch Văn Quyên và một sinh viên nữ khác bị đồ chơi này quấn lấy cơ thể, chẳng mấy chốc làn da vừa đỏ vừa ngứa. Thạch Văn Quyên nói đây đều là ma quỷ, nhưng tôi cảm thấy thứ này chắc là một loại sinh vật nào đó, chẳng qua bọn chúng có thể bay trên không trung mà thôi, xem từ góc độ khoa học quả thật không thể tưởng tượng nổi."

Lâm Linh nói, nhìn vào trong bóng tối với vẻ sầu lo, nhưng hình như không sợ hãi. Thượng Ất thấy thế, trong ánh mắt hiện lên vẻ bội phục, dù sao cũng là giảng viên đã được giáo dục đại học, về điểm này Lâm Linh biểu hiện tốt hơn những người khác rất nhiều.

"Tôi đi xem một chút, mọi người đừng lộn xộn, chờ tôi quay lại." Thượng Ất nói không chút do dự, thôi động Tinh Vực Cốt Dao, ánh đao lấp lóe lập tức nhuộm màu xung quanh thành màu u lam, gần như trong lúc đó, vật lơ lửng kia đột nhiên run lên, lập tức bay từ từ về phía Thượng Ất.

"Cảm giác thật cổ quái... Giống như sữa trong suốt ở trong biển rộng, đồ chơi này sờ tới sờ lui cũng hơi ngứa... Hả, không đúng! Thứ này không phải là một sinh vật, mà là một quần thể sinh vật... Đây là bọn chúng đang xuyên qua da mình, chuẩn bị hút máu mình?"

Nhìn qua đoàn sinh vật cổ quái giống như sữa này, Thượng Ất vô cùng ngạc nhiên.

Những sinh vật nhỏ bé của quần thể này hình như có thể thông qua phương thức tập trung lại một chỗ với nhau, tổ hợp cơ thể nhỏ như cát thành hình dạng tùy ý, giống như hình dạng mũi khoan sắc bén như bây giờ, sau đó có ý thức tiến hành tấn công, đâm xuyên qua da của mục tiêu để hút máu.

Nhưng rốt cuộc thứ này là cái gì? Thượng Ất thu tay trái lại, tay phải giơ Tinh Vực Cốt Dao lên từ từ. Sau đó, Thượng Ất dùng đao chém vào đám sinh vật không có hình dạng cố định này, kỳ thật đây là một phương pháp rất dở. Nhưng Thượng Ất không còn cách nào nữa, nhược điểm của Tinh

Vực Cốt Dao chính là thiếu hụt sự biến hóa, bây giờ dưới tình huống này, kỳ thật Thượng Ất cần nhất là một vĩ đập ruồi cỡ lớn.

"Xoẹt!"

Một đao chém xuống, giữa không trung lưu lại một ánh đao màu u lam, vật màu xám đen đã bị chém thành hai nửa. Nhưng chuyện Thượng Ất lo lắng nhất vẫn xảy ra, sau vài giây ngắn ngủi vật màu xám đen này lại khép lại một chỗ, lơ lửng giữa không trung như cũ từ từ tiến về phía Thượng Ất.

"Khốn nạn! Xem ra đành phải tránh sang một bên."

Thượng Ất lắc đầu bất đắc dĩ, đối thủ mà Tinh Vực Cốt Dao đều không giải quyết được, vậy nhất định không còn cách nào. Cũng may, tốc độ di chuyển giữa không trung của thứ này cũng không nhanh, chỉ cần không bị quần lấy là được.

Nhưng đúng lúc này, tiếng kêu của Đại Duyệt và Hoa Ny lại khiến trái tim của Thượng Ất đập nhanh hơn. Đặc biệt là Hoa Ny, âm thanh thâm trầm của cô bé này đã không giống người, giống như có vật kinh khủng nhất thế gian đang tiếp cận cô.

"Là tay! Tay của con ma kia... A, Đại Duyệt, cậu mau nhìn kia, tay của con ma kia bò đến rồi."

"Tay ma? Tay ma gì?"

Thượng Ất lao về với tốc độ rất nhanh, nhưng đột nhiên bước chân của hắn bị giữ lại. Sau đó, Thượng Ất dùng ánh mắt không dám tin nhìn chằm chằm hai bóng đen bò trên mặt đất ở trong bóng tối... Hai cái tay người đang dùng năm ngón tay linh hoạt bò đến với tốc độ rất nhanh, giống như có một người trong suốt ở trong bóng tối đang giở trò đùa ác ý với bọn họ.

"Hu hu hu, mình đã nói trong hang kia có ma rồi mà, tay người làm sao có thể tự bò như thế được? Trời ạ, Đại Duyệt, cậu mau nhìn bọn chúng đang bò về phía này kìa, nhanh giúp mình đuổi bọn chúng đi đi."

Nhìn thấy hai cái tay người trắng bệch gần trong gang tấc, Đại Duyệt dậm chân liên tục trốn tránh, cảm giác kinh khủng cũng truyền nhiễm đến những người khác, lấy Hoa Ny cầm đầu, ba người đẹp lớn nhỏ Đại Duyệt, Lâm Linh chạy lung tung ở trong mộ cổ.

"Không được hét... Mẹ kiếp, thứ này là cái gì, đang đóng phim zombie kinh dị hay sao, kể tiếp có phải có ma trời hay cái gì đó tăng lên bầu không khí hay không."

Thượng Ất không nói gì nhìn về phía ba người phụ nữ đang nhảy loạn, không thể không xem thường thường tòa mộ cổ này. Trong mộ cổ khác đâu đâu cũng là cơ quan trùng điệp, đi nhầm một bước là vạn kiếp bất phục, nhưng con em người nơi này lại ngược lại, vậy mà đưa tay cụt chân cụt ra. Chẳng lẽ trước kia, người thiết kế mộ cổ không có nhiều tài chính, chỉ có thể làm ra cái này để giữ thể diện, ma trời, cương thi đâu hết cả rồi?

"Ma trời! Đại ma vương, chúng ta chạy mau đi, nơi này có ma thật đấy, anh nhìn đám ma trời kia xem."

Đại Duyệt cũng không chịu được nữa, phía ngón tay cô chỉ, một đoàn sáng giống như đom đóm đang bay đến. Đếm đại khái một chút, số lượng ma trời lại hơn mấy nghìn con, còn nhiều hơn cả dơi khổng lồ ở trên đỉnh đầu.

Bóng đen trôi nổi, tay ma bò đến, ma trời lơ lửng, mấy nghìn con dơi khổng lồ đang lượn vòng quanh, cộng thêm một con Xuyên Sơn Giáp Biến Dị lúc nào cũng có thể thức tỉnh và ba phụ nữ nhảy loạn... Thượng Ất chụp lay lên trán, hoàn toàn không biết nên xử lý cảnh này như thế nào.

Nhưng ở giây phút này, một tiếng bước chân chinh tề đột nhiên vang lên, sau đó toàn bộ mộ cổ bừng sáng, vô số quân nhân vũ khí đầy đủ đi từ xung quanh mộ cổ ra.

Chương 219: Quân đội xuất kích mạnh mẽ

"Tình huống gì thế? Sao người của quân đội lại đến đây?"

Thượng Ất nhìn xung quanh với vẻ cảnh giác, kích bản đảo ngược khiến hắn không nghĩ là thật. Xem từ tình tiết trong phim, chỉ có trùm phản diện đến đường cùng hoặc là chia của, người của quân đội mới xuất hiện ở thời khắc mấu chốt.

Chẳng lẽ hắn còn có thuộc tính nhân vật ẩn của nhân vật phản diện, Thượng Ất lắc đầu không nói gì, nhìn về phía một sĩ quan nam hơn bốn mươi tuổi đang đi đến.

"Tôi tên là Lý Đồng Thành, là sĩ quan chỉ huy ở đây, mấy người phụ nữ kia đi cùng với anh chứ, nhờ anh trước hết bảo họ im miệng được không, mông nhĩ của tôi sắp bị mấy cô ấy hét thủng rồi." Lý Đồng Thành nói, sau đó không đợi Thượng Ất trả lời quay đầu lại nhìn về phía tể đàn, trong ánh mắt hiện lên tia sáng: "Thao Thiết Chân Huyết, rốt cuộc tao cũng đã tìm được mày. nước Hoa được cứu rồi."

"Thao Thiết Chân Huyết? Đây không phải là hung vật tuyệt thế hay sao?"

Thượng Ất lườm Lâm Linh, quả nhiên giáo sư nữ này cũng chú ý đến lời nói của Lý Đồng Thành, sau đó nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Sếp, tôi muốn uốn nắn sai lầm của anh. Căn cứ vào nghiên cứu của tôi, vật này chính là kẻ cầm đầu khiến dị thú xuất hiện, là hung vật tuyệt thế gây ra loạn thế, anh nhất định phải phá hủy nó."

"Phá hủy nó? Cô đang đùa tôi sao?" Lý Đồng Thành lắc đầu, sau đó nói với sắc mặt trịnh trọng: "Chúng tôi bỏ ra thời gian trọn vẹn ba tháng, bỏ ra giá lớn tử thương hơn nghìn người mới tìm được bảo vật này, cô nói hủy là hủy sao?"

"Chẳng qua mấy người các người cũng giỏi thật đấy, quân đội chúng tôi tốn thời gian dài như vậy mới tìm được lối vào mộ cổ, nhưng vẫn bị mấy người nhanh chân đến trước. Hơn nữa, con Xuyên Sơn Giáp Biển Dị kia cũng bị mấy người giết, chắc chắn, xem ra trong các người quả thật có cao thủ không tầm thường, quả nhiên tên Kim Lộ kia không gạt tôi."

"Kim Lộ là người của anh? Những người khác đang ở đâu?" Thượng Ất nhìn Lý Đồng Thành với vẻ mặt lạnh lùng, trong giọng nói cũng mang theo một tia bất mãn. Trước kia, nếu không phải do Kim Lộ, Thượng Ất tuyệt

đôi không chặt vật như vậy, món nợ này Thượng Ất sớm tối phải tính toán rõ ràng với gã.

"Được lắm anh bạn trẻ, không nên hành động theo cảm tính. Sau khi trở về, Kim Lộ cũng nói một chút chuyện liên quan đến anh với tôi, đặc biệt còn khen không dứt miệng vũ khí năng lượng của anh, quân đội chúng tôi luôn cố gắng hấp thu nhân tài của các ngành nghề khác nhau. Sau khi tôi lấy được Thao Thiết Chân Huyết, tôi và anh sẽ đến quân doanh, tôi bảo đảm ít nhất anh cũng là thượng úy."

Lý Đồng Thành cười nói, thái độ ôn hòa giống như chú hàng xóm nhiệt tình. Nhưng Thượng Ất lại không cảm kích, đặc biệt khi hắn nghe thấy câu mời chào hời hợt cuối cùng của Lý Đồng Thành, lông mày càng nhíu lại, khóe miệng hiện lên cười gằn.

Xem Thượng Ất tôi là một người sống sót bình thường hay sao, chỉ một cái chức thượng úy còn con mà muốn tôi gia nhập quân đội, đúng là đồ ngớ ngẩn.

Thượng Ất nghĩ đến, miệng lại không nói, bình tĩnh không có chút gợn sóng giống như trước: "Chuyện gia nhập quân đội cứ từ từ đi, anh có thể giải thích Thao Thiết Chân Huyết một chút cho tôi được không? Ồ, trước khi giải thích, anh tốt nhất phải người giải quyết mấy thứ kia đi, đặc biệt là hai cái tay kia, nó đang sờ mông bạn tôi."

Hoa Ny đang kêu ngao ngao, không biết vì cái gì, hai cái tay ma kia nhắm thẳng vào cô, ngược lại không có chút hứng thú nào với Đại Duyệt và Lâm Linh gần trong gang tấc. Đương nhiên, Đại Duyệt và Lâm Linh cũng sút đầu mẻ trán, vật màu xám đen và ma trơi to to nhỏ nhỏ kia đang vây quanh hai người, thỉnh thoảng sẽ có một hai tiếng kêu thảm vang lên từ miệng của hai cô, truyền đi rất xa ở trong mộ cổ.

"Cái này cũng không phiền phức... Huyết Lượng, Côn Trùng Sống Nhờ, còn có Ruồi Lửa Biết Bay đều là sinh vật thường gặp ở trong mộ cổ, chỉ cần nhắm vào nhược điểm của chúng, giải quyết chúng nó rất dễ dàng."

Lý Đồng Thành nói xong vẫy tay một cái, lập tức ba chiến sĩ phía sau gã cầm một vũ khí kỳ lạ đi đến, sau đó nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Sếp, đã bỏ

xung năng lượng xong, hệ thống vũ khí có thể khởi động bất cứ lúc nào."

"Xin sếp hạ lệnh!"

"Tiểu Hồ, trong tay cậu chính là Súng Năng Lượng Đông Lạnh, cậu phụ trách giải quyết Huyết Lượng. Nhớ kỹ, khi bắn súng năng lượng phải chú ý an toàn của bản thân, nó có thể đóng băng cánh tay cậu trong vài giây đấy."

"Vâng, thưa sếp!"

Trước người Lý Đồng Thành là một chiến sĩ khỏe mạnh kháukhinh, mày rậm mắt to đang kiểm tra vũ khí có hình dáng kỳ lạ ở trên cánh tay rất nghiêm túc. Thượng Ất ở bên cạnh nhìn thấy không thể không ngạc nhiên, sau đó lâm vào suy nghĩ.

"Vũ khí năng lượng sinh vật... Rõ ràng mình nhớ ở kiếp trước, loại vũ khí có uy lực gấp mấy lần vũ khí bình thường này, cuối cùng là trang bị kiểu mới thay thế vũ khí dựa vào thuốc nổ của nhân loại, xuất hiện sớm nhất vào năm thứ ba của tận thế. Nhưng bây giờ, tận thế chưa được một tháng, nhánh bộ đội thần bí này đã trang bị loại vũ khí kiểu mới mạnh mẽ này? Rốt cuộc chuyện này là như thế nào, có phải trọng sinh của mình đã khiến rất nhiều chuyện thay đổi hay không?"

"Loại vũ khí này có tên là Súng Năng Lượng Đông Lạnh, là tác phẩm mới nhất của tiến sĩ L ở bộ nghiên cứu khoa học kỹ thuật của nước Hoa. So với vũ khí trước kia, ưu thế lớn nhất của đồ chơi này chính là không cần thuốc nổ, chỉ cần một viên tinh hạch năng lượng nho nhỏ, khẩu súng này ngay cả voi biển dị cũng có thể bắn chết."

Hình như Lý Đồng Thành rất hài lòng khi nhìn thấy dáng vẻ ngạc nhiên của Thượng Ất, sau đó gã lại dặn dò binh lính dưới quyền, chia Súng Năng Lượng Xạ Tuyền Và Súng Năng Lượng Phun Hỏa Tiên Phong ra, nhắm ngay những quái vật đang điên cuồng tập kích bọn họ, sau đó hạ lệnh nổ súng tấn công không chút do dự.

"Huyết Lượng, chính là vật màu đen nổi lơ lửng ở trên không trung kia, kỳ thuật chúng chính là sản phẩm bị Thao Thiết Chân Huyết thôi hóa. Trong phòng thí nghiệm sinh vật báo lại kết quả khiến tôi ngay từ đầu cũng rất

ngạc nhiên. Ai có thể ngờ những vật trôi nổi, hút máu người này, ban đầu chính là một loại bào tử nấm nhỏ bé nào đó? Còn có Côn Trùng Sống Nhờ... Anh nghe nói qua Ốc Mượn Hồn rồi chứ, giống như chúng, Côn Trùng Sống Nhờ chính là một loại côn trùng nhỏ đặc biệt sống nhờ trên cơ thể người. Bọn chúng cũng vì ở gần Thao Thiết Chân Huyết quá lâu, mới sinh ra biến dị, đặc biệt thích tìm kiếm chân tay gãy của nhân loại giấu cơ thể. Đợi lát nữa, sau khi người của tôi bắt được hai thứ này, anh hãy xem kỹ một chút, kỳ thật hình dạng của chúng cũng rất đáng yêu."

"Thế đám côn trùng biết phát sáng kia là cái gì?" Thượng Ất hỏi tiếp, giải thích của Lý Đồng Thành rất kỹ càng, rất sinh động, Thượng Ất không nhịn được cũng bị hấp dẫn, đồng thời càng cảm thấy hứng thú với Thao Thiết Chân Huyết.

Bởi vì dựa theo giải thích của Lý Đồng Thành, bởi vì ba loại sinh vật này sau khi tiếp xúc với Thao Thiết Chân Huyết mới xảy ra biến dị, hiển nhiên uy lực của vật kia rất mạnh.

"Vật kia tên là Ruồi Lửa, là một loại ruồi biến dị. Kỳ thật nói đến đây phải nói các người thật may mắn, sức mạnh của Ruồi Lửa chắc mấy người chưa biết, đồ chơi này một khi phát cuồng, nói thật ngay cả tôi cũng phải chạy trốn chết, đối phó với nó chỉ có một chiêu, phun nước."

Lý Đồng Thành giải thích từng loại, ba chiến sĩ cầm vũ khí năng lượng ở phía sau gã đã dẫu vào đấy bắt đầu tấn công, lập tức từng đợt tiếng nổ chói tai vang lên, ba loại sinh vật cổ quái bắt đầu tử vong hàng loạt.

"Vũ khí năng lượng, quả nhiên mạnh mẽ, chẳng qua hình chư hơi đơn sơ, có lẽ nhóm này chỉ là phiên bản ban đầu, vũ khí năng lượng có sức mạnh lớn chân chính còn chưa được nghiên cứu ra."

Thượng Ất cảm khái sự mạnh mẽ của quân đội, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Thao Thiết Chân Huyết chính giữa tế đàn. Dựa theo Lý Đồng Thành nói, đồ chơi này không chỉ có thể thay đổi thuộc tính của sinh vật, càng có quyết định đến tương lai của nước Hoa. Nếu thứ này tốt như vậy... Không bằng cướp nó?

Tâm tư của Thượng Ất bắt đầu động dậy.

Chương 220: Thời khắc thần thánh của phụ nữ

Trong lịch sử dài dặc dặc của nước Hoa, có nhiều nhân vật to nhỏ hành động trong lúc lơ đãng đã quyết định vận mệnh quốc gia. Ví dụ như tướng lĩnh bảo vệ quan ải đã mở cửa thành mấy trăm năm trước, thả dân tộc khác tiến vào nội địa, kết quả khiến dân tộc nước Hoa bị dân tộc khác nô dịch mấy trăm năm, dân chúng bị ép mặc trang phục kỳ dị xấu hổ sống qua ngày đoạn tháng.

Cho nên, người cầm quyền hiểu được lịch sử nước Hoa chân chính, không bao giờ khinh thường bất kỳ một nhân vật nhỏ nào. Bọn họ không biết khi nào, dùng một phương thức bạn không tưởng tượng nổi, sẽ khiến việc làm nhọc nhằn khổ sở của bạn bấy lâu nay bị rối loạn.

Lý Đồng Thành là chỉ huy của nhóm bộ đội đặc chủng nước Hoa này, từ khi nhìn thấy Thượng Ất lần đầu tiên, gã chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác với Thượng Ất. Khi ánh mắt thâm thúy của Thượng Ất nhìn về phía Thao Thiết Chân Huyết, Lý Đồng Thành lập tức nói với giọng ung dung thản nhiên.

"Anh bạn trẻ, tôi khuyên cậu một câu, tuyệt đối không nên có ý đồ với Thao Thiết Chân Huyết. Cậu không biết tôi đã tốn bao nhiêu thời gian và công sức cho nó đâu. Cậu cũng không biết quân đội vì đạt được nó đã bỏ ra cái giá lớn đến thế nào đâu. Vật này không phải ai cũng có thể khống chế... Ngoài ra, tiến sĩ L chuẩn bị dùng nó để chế tạo một cây Huyết Thụ. Một khi thành công, cậu và tôi đều sẽ được hưởng lợi, từ nay về sau không cần lo lắng chút động vật thoái hóa kia nữa... Nói thật, đám nhà khoa học điên này có lúc quả thật không đáng tin cậy, nhưng lần này tôi cảm thấy bọn họ làm không tệ, uy lực của vũ khí năng lượng sinh vật cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, mạnh mẽ đấy chứ."

Trên khuôn mặt của Thượng Ất hiện lên vẻ bối rối, bị Lý Đồng Thành nói ra tâm tư ngay trước mặt như vậy khiến hẳn ít nhiều hơi khó xử. Nhưng trong lời nói có vẻ lộn xộn của Lý Đồng Thành, Thượng Ất cũng thu được nhiều tin tức. Vật có hình dạng trái tim trong mộ cổ này, chính là cơ sở để

quân đội nghiên cứu chế tạo ra vũ khí năng lượng sinh vật. Hơn nữa qua nét mặt của Lý Đồng Thành, tiến sĩ L mà gã nhắc đến hình như chuẩn bị dùng thứ này chế tạo thứ gì đó mạnh lắm, chế tạo Huyết Thụ gì gì đó...

Nhìn qua quân đội hùng hậu ở xung quanh tế đàn, Thượng Ất đột nhiên cười châm biếm, không chỉ cảm thấy buồn cười với lòng tham mới xuất hiện của hắn.

Mục đích hắn hao hết công sức đến đây là gì? Là bản vẽ kiến trúc Lô Cốt Tận Thế? Ai mà thèm Thao Thiết Chân Huyết chó má này, ai thích thì lấy đi, còn có chuyện quan trọng hơn đang chờ hắn đi làm.

Nghĩ đến đây, Thượng Ất nhìn về phía ba người Lâm Linh, Hoa Ny, Đại Duyệt quần áo không chỉnh tề, khoe miệng hiện lên nụ cười.

Mặc dù hắn không tìm được bản vẽ, nhưng giáo sư Lâm Linh ưu tú trong Học viện Kiến Trúc nhất định biết bản vẽ thiết kế cùng loại. Mặc dù hai sinh viên Đại Duyệt và Hoa Ny của Học viện Kiến Trúc này nhát gan một chút, nhưng chuyển đi mộ cổ cuối cùng có thể còn sống, cho thấy hai cô bé này có phẩm chất ưu tú vượt qua người bình thường, có sự giúp đỡ của hai cô bé này, xây dựng Lô Cốt Tận Thế chắc không có vấn đề gì lớn.

"Sếp, anh nói đúng, tôi không hứng thú với đồ chơi trong tế đàn kia nữa, bảo người của anh buông ba người phụ nữ kia ra đi, chúng tôi đi ngay bây giờ."

"Ha ha, cậu quyết định nhanh đấy, có phong thái năm đó của tôi." Lý Đồng Thành nhìn về phía Thượng Ất với vẻ tán thưởng, trong miệng lại nói một câu ngoài ý muốn: "Cậu nhất định từ bỏ cơ hội gia nhập quân đội hay sao? Tôi không ngăn cản cậu, tôi có thể thả hai người họ đi. Nhưng cô bé này... Cô bé này nhất định phải ở lại."

Hoa Ny?

Thượng Ất nhìn theo ngón tay của Lý Đồng Thành với vẻ ngoài ý muốn, bên kia Hoa Ny đang khập khiễng dựa vào người Đại Duyệt, trên mặt còn chảy ra nước mắt. Vừa rồi, cô bị tay gãy do Côn Trùng Sống Nhờ khổng chế tập kích cái hông, điều này khiến cô sợ hãi đến mức sắp ngất tại chỗ.

"Tại sao là cô bé này?" Thượng Ất nhìn về phía Lý Đồng Thành với vẻ không hiểu, từ đầu đến cuối hẳn đều nhìn không ra Hoa Ny có điều gì đặc biệt.

"Tế phẩm!" Lý Đồng Thành nói không dấu giếm gì: "Cậu cũng nhìn thấy đấy, nơi này là một tế đàn thời Thượng Cổ, muốn có được Thao Thiết Chân Huyết, nhất định phải trả giá bằng một tế phẩm thân huyết... Này, cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, mấy con Côn Trùng Sống Nhờ kia chỉ cảm thấy hứng thú với cô bé này, điều này cho thấy máu của cô bé này vô cùng thích hợp làm tế phẩm.

"

Tế phẩm thân huyết... Thượng Ất nhìn về phía Hoa Ny với vẻ ngoài ý muốn, hẳn vẫn cho rằng những Côn Trùng Sống Nhờ đó cảm thấy hứng thú với cô bé vì mông của cô bé rất lớn, không ngờ lại là nguyên nhân này.

Làm gì bây giờ, từ bỏ cô bé này sao?

Thượng Ất đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lý Đồng Thành, rồi hỏi: "Nếu như không gặp bọn tôi, anh định dùng cái gì làm tế phẩm thân huyết?"

"Cái này rất đơn giản, anh và mấy học sinh này với giảng viên kia đã ở cùng nhau, chắc cũng biết gần đây chúng tôi đã bắt không ít người. Ha ha, đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi." Lý Đồng Thành nói: "Bây giờ là tận thế, chúng tôi là quân nhân phải đối kháng dị thú đã thương vong vô số, chuyện như vậy tất nhiên cần dân thường đến làm thí nghiệm. Chẳng qua trong thí nghiệm trước đây, biểu hiện của những sinh viên và giảng viên kia không tốt như cô nhóc này, tôi chưa bao giờ thấy côn trùng hút máu lại cố chấp với nhân loại nào như vậy. Kỳ thật, đám côn trùng này rất sợ chết, nếu không chúng cũng không trốn trong chân tay gây dọa người. Nhưng anh cũng nhìn thấy đấy, vì hút máu của cô bé này, bọn chúng lại tiến lên dù mưa bom bão đạn như thế nào đi nữa. Chắc chắn, xem ra vận may của tôi xem như không tệ, gặp các người quả thật thay tôi bớt đi rất nhiều phiền phức, tôi..."

Lý Đồng Thành đang nói, đột nhiên xung quanh vang lên âm thanh rối loạn, cùng lúc đó tiếng súng, tiếng lựu đạn và tiếng gào thét của binh sĩ vang lên không dứt.

"Tên khổng lồ kia tỉnh!"

Thượng Ất nhìn lại theo bản năng, nhìn thấy trong đồng đồ nát cách đó không xa, Xuyên Sơn Giáp Biến Dịch hôn mê hồi lâu đột nhiên tỉnh lại, đồng thời bắt đầu điên cuồng công kích binh lính ở xung quanh. Đương nhiên, những binh lính này cũng không phải ăn chay, các loại súng pháo cùng nhau khai hỏa, trong lúc nhất thời trên người Xuyên Sơn Giáp Biến Dịch giống như hoa nở, các loại hoa lửa, hoa máu không ngừng nở rộ, hiện lên ánh sáng lóa mắt ở trong bóng tối.

"Mọi người đừng hốt hoảng, tiểu đội một, hai, ba tản ra theo hình cánh quạt, chiếm lấy điểm cao tấn công. Đội bốn và đội năm không được lui lại, nhắm chuẩn bắn vào mắt nó. Những người khác cảnh giới tể đàn, đừng cho dơi khổng lồ ở trên bầu trời nhân cơ hội tấn công Thao Thiết Chân Huyết... Chờ một chút, mẹ kiếp, con đàn bà chết tiệt kia, mày lăn xuống đây cho ông."

Lý Đồng Thành đang chỉ huy các chiến sĩ tác chiến đầu vào đây, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng ở trên tể đàn xa xa kia khiến gã toát ra mồ hôi lạnh. Không biết từ khi nào, Lâm Linh đã nhân cơ hội mọi người phân tâm, lặng lẽ mò đến tể đàn, cố gắng nhét ba lô vào dưới chân tể đàn, sau đó kéo khóa lấy một kíp nổ nhỏ bằng ngón tay cái ra. Lâm Linh, người phụ nữ điên cuồng này, vẫn không từ bỏ ý nghĩ nổ tung tể đàn, muốn len lén đốt kíp nổ.

"Khi nhân loại ích kỷ đối trá lấy cơ tàn sát thế giới này, tôi nguyện dùng vào mạng sống của mình làm sạch thế gian, để gột rửa tất cả tội ác... Đi chết đi, ngọn nguồn của tội ác, hung vật tuyệt thế, hãy để Lâm Linh tôi dùng mạng sống trục xuất đồ vật nhiễu loạn thế giới yên bình này đi."

Trong miệng Lâm Linh không ngừng vang lên âm thanh giống như cầu nguyện thành kính, biểu lộ lý tưởng hiến thân trong ánh sáng thần thánh trang nghiêm. Đại Duyệt và Hoa Ny ở bên cạnh chuẩn bị kêu lên, sau khi nhìn thấy cảnh này cũng há hốc mồm ngây người, không cách nào phát ra âm thanh gì nữa.

Ai cũng không ngờ, chấp niệm trong lòng Lâm Linh lại nặng như thế, khiến người nhìn thấy không thể không xúc động.

"Tay bắn tĩa, xử lý cô ta cho tôi, lập tức."

Lý Đồng Thành hét lên, đồng thời trên mặt cũng hiện lên vẻ hối hận. Cho đến bây giờ, gã đều phòng bị Thượng Ất đột nhiên làm loạn, lại không để ý đến người đàn bà điên đáng sợ này. Nếu như cô ta nổ tung tế đàn, như vậy tất cả cố gắng trước đây xem như đổ xuống sông xuống biển.

Không được, tuyệt đối không thể để người đàn bà điên này phá hư tế đàn, phải giết cô ta, nhanh giết cô ta.

Chương 221: Bởi vì chấp nhất, tôi giúp cô!

Lý Đồng Thành gần như gào thét điên cuồng, đổi lại chính là ba tiếng súng ngấm đặc biệt vang lên rất lớn và tiếng hét thảm của Lâm Linh ở giữa không trung.

Quân đội chưa bao giờ thiếu xạ thủ thiên tài và tinh anh, người bắn ra phát thứ nhất trong ba phát chính là một quân nhân gầy gò có đôi mắt giống như như chim ưng, trên cơ thể thon gầy thẳng thắp có mùi vị tinh nhuệ. Đặc biệt là ánh mắt của hắn ta, ngoài cây súng ở trong tay kia ra, ánh mắt nhìn xung quanh của hắn ta vĩnh viễn tràn đầy vẻ lãnh khốc và hờ hững. Bắn chính xác chưa bao giờ sẩy tay khiến hắn ta trở thành xạ thủ số một trong đội ngũ, là thần súng. Loại tình huống này, nếu như hắn ta không bắn, có lẽ không ai dám bắn phát đầu tiên.

Thần súng không để cho Lý Đồng Thành thất vọng, không then với danh hiệu xạ thủ số một của hắn ta. Khi hắn ta bóp cò, cơ thể Lâm Linh giống như bị ác ma vô hình nắm lấy trong tay, đột nhiên biến thành hai đoạn ở giữa không trung.

Trước mắt bao người, bả vai nở nang phía bên phải của Lâm Linh, cộng thêm một cánh tay đã tách khỏi cơ thể ở trong nháy mắt, dưới tác dụng của lực quán tính rơi xuống dưới góc tế đàn, không trung mưa máu rơi tới tấp... Phát súng thứ nhất, đã tuyên cáo vận mệnh tử vong của Lâm Linh.

Nhưng sinh mệnh của nhân loạn rất ương ngạnh, rất nhiều người không ngờ Lâm Linh bị một phát súng bắn nát cánh tay phải, sắp tử vong, Lý Đồng Thành đang thở nhẹ một hơi, đang định ra lệnh, nhưng một màn khiến gã không ngờ đột nhiên xảy ra, Lâm Linh trong vũng máu lại đứng lên loạng choạng, dùng một cánh tay cố gắng nắm lấy thuốc nổ ở trên tế đàn.

Thế là, phát súng thứ hai và phát súng thứ ba vang lên liên tục, cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn của Lâm Linh lại hiện lên đóa hoa máu. Nhưng khi cô ngã sấp xuống trên tế đàn lần nữa, gần như một nửa eo và trên ngực của cô xuất hiện hai lỗ thủng to bằng miệng chén, hoàn toàn cướp đi mạng sống của giáo sư xinh đẹp này, chỉ để lại túi thuốc nổ thấm máu trong tay.

Lâm Linh, kiên trì trên con đường ước mơ của bản thân, dùng sinh mệnh thực hiện lời hứa, đáng tiếc cuối cùng cô... Thất bại!

"Hazz, may thật!" Lý Đồng Thành sờ lấy mồ hôi trên trán, trong lòng không khỏi sờ hãi. Nếu như Lâm Linh đốt được thuốc nổ, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi, có lẽ sau khi gã về trăm phần trăm sẽ bị cải tạo thành chiến sĩ cải tạo gien không có thần chí.

Nhưng bây giờ, chỉ còn lại phiên toái lớn Xuyên Sơn Giáp Biến Dị này. Đám dơi khổng lồ kia hình như hơi sợ Thao Thiết Chân Huyết ở trên tế đàn, đến nay chỉ bay lòng lòng, không tạo thành quấy nhiễu thực chất cho bọn họ... Hả? Người đàn ông đeo mặt nạ ở đối diện đâu rồi, còn có bốn gien chiến sĩ chuyên môn nhìn chăm chăm hẳn nữa?

Lý Đồng Thành ngẩng đầu nhìn về phía tế đàn theo bản năng, sau đó sợ mất mặt. Nơi cách tế đàn chưa đến mười mét, hai gien chiến sĩ đang liều mạng công kích người đàn ông đeo mặt nạ, hơn nữa phía sau bọn họ có hai thi thể không đầu đang co quắp, vết chém phẳng lì ở cổ không ngừng phun ra máu tươi.

"Sao có thể, rõ ràng Kim Lộ nói sức chiến đấu cao nhất của tên này không đến 8.000 cơ mà, hơn nữa bốn tên gien chiến sĩ đời ba của mình ai cũng có sức chiến đấu lớn hơn hẳn... Chờ một chút, mình hiểu rồi, Kim Lộ, mày là thằng khốn, mày cũng dám lừa bố hả, sức chiến đấu của người đàn ông đeo mặt nạ này ít nhất cũng phải 10.000."

Lý Đồng Thành gào thét điên cuồng, mặc dù Kim Lộ là thuộc hạ của gã, nhưng đến bây giờ tên này không muốn lưu lại đây. Nếu như không phải sợ đắc tội với người có tai to mặt lớn ở trong quân đội, có lẽ tên này đã sớm chạy về quân khu ở để đô làm quan chỉ huy rồi.

Đáng chết, đáng chết! Sơ sót này, nếu sức chiến đấu lớn hơn 10.000, chỉ sợ hai gien chiến sĩ đời ba này cũng ngăn không được người đàn ông đeo mặt nạ này, xem ra phải khởi động áo giáp năng lượng sinh vật, nhưng nếu như vậy, nếu như lại xuất hiện gì ngoài ý muốn...

Lý Đồng Thành không do dự quá lâu, sau đó gã đột nhiên xe áo ngoài, hiện lên áo giáp màu đen có hình dáng giống như vảy của động vật. Những chiếc vảy màu đen này bao trùm ngực, hai tay, bụng dưới và bắp chân của Lý Đồng Thành. Mỗi một chiếc vảy đều lớn bằng bàn tay người lớn, hình dáng phần lớn là hình ngũ giác, chỉ có mấy chiếc vảy nối tiếp là hình tam giác bất

quy tắc, bao trùm lại chỗ yếu của Lý Đồng Thành, đồng thời còn tăng lên vẻ uy vũ và cảm giác thần bí cho người mặc.

"Tiến sĩ L đã nói, áo giáp năng lượng nửa khô giáp này chỉ là sản phẩm đời đầu, mặc dù phòng ngự cao đến 5.000 năng lượng, ngay cả súng ngắm cỡ lớn cũng không bắn xuyên qua được. Nhưng khuyết điểm của nó cũng rõ ràng, chính là tiêu hao năng lượng rất lớn, lấy một viên tinh hạch của sinh vật cấp hoàn mỹ để tính toán, nhiều nhất chỉ có thể bắn được bốn năm phát súng. Nếu như khởi động cả vũ khí năng lượng kiếm ánh sáng, chỉ sợ chỉ có thể chiến đấu được mười phút..."

Lý Đồng Thành đung nhẹ bàn tay vào chỗ vảy màu đen ở ngực, lập tức một luồng năng lượng kỳ diệu bao phủ khắp cơ thể gã, khiến cho mỗi lần đưa tay nhắc chân của gã đều có cảm giác tràn ngập sức mạnh khó có thể tưởng tượng.

Lý Đồng Thành không thể không tán dương từ đáy lòng, đây là áo giáp được tiến sĩ L nghiên cứu chế tạo, nghe nói đã mượn năng lượng của tinh hạch sinh vật một cách khéo léo, có thể giúp người đeo có sức mạnh gấp mười lần bản thân. Nhưng tiến sĩ L cũng thừa nhận, bởi vì hạt nhân thiếu hụt hiệu quả thôi hóa của vật chất Thao Thiết Chân Huyết, làm cho hiệu suất sử dụng năng lượng của áo giáp này khiến người ta giận sôi.

Tất cả đều cho thấy, Thao Thiết Chân Huyết là điểm mấu chốt mở ra thời đại nguồn năng lượng mới cho nhân loại, có nó không chỉ có thể không ngừng chế tạo gien chiến sĩ, vũ khí năng lượng và áo giáp hàng loạt, tăng khả năng chiến đấu của chiến sĩ nước Hoa lên trên diện rộng, chờ đến khi vấn đề giải quyết dị thú được quan tâm lên hàng đầu, nước Hoa xưng bá Trái Đất sẽ nằm trong tầm tay.

Chẳng qua bây giờ, Lý Đồng Thành phải giải quyết phiền toái Thượng Ất này trước tiên đã. Trong nửa phút ngắn ngủi này, bốn gien chiến sĩ đời ba chỉ còn lại một người cuối cùng đang dây dưa với Thượng Ất.

"Thằng nhóc khốn nạn, chờ tao đến trừng trị mày." Lý Đồng Thành nhảy lên, sau đó lao nhanh về phía Thượng Ất.

"Gien chiến sĩ đáng chết, lại khó chơi như vậy, chết cho ta." Thượng Ất liều mạng cắm Tinh Vực Cốt Dao vào bụng dưới của gien chiến sĩ cuối cùng, nhưng đối phương giống như không có cảm giác đau, đồng thời cũng đâm một dao vào vai phải của Thượng Ất, cơ thể của hai bên đồng thời chấn động. Sau đó, Thượng Ất vượt lên trước dùng chân gạt đối phương ngã xuống đất.

"Hô hô hô, không ổn rồi, lần này hết sức thật rồi."

Nhìn Tinh Vực Cốt Dao biến mất dần dần, trước mắt Thượng Ất biến thành màu đen từng trận, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng nhỏ xuống. Chiến đấu liên tục đã khiến Thượng Ất mất sức, hãn thậm chí còn nghĩ một khi hãn ngồi xuống sẽ không còn sức để đứng lên nữa. Nhưng Thượng Ất không muốn dừng lại như vậy, hình ảnh Lâm Linh chết thảm giống như một cây kim sắc bén, không ngừng đâm vào tim Thượng Ất, khiến hãn vô cùng phần nộ và kích động.

"Dám đụng đến người phụ nữ của tao ở ngay trước mặt tao? Lý Đồng Thành, hôm nay nếu bố không phá hủy Thao Thiết Chân Huyết của mày. Hô, kiên trì thêm chút nữa, sắp đến nơi rồi. Lâm Linh, cô yên tâm, hôm nay tôi nhất định giúp cô nổ tan thứ quý này. Bố mặc kệ nó có ích gì đối với quốc gia hay không, bố chỉ biết Lâm Linh không thể chết vô ích."

Thượng Ất nổi điên dùng sức tiến lên, thi thể Lâm Linh cách đó không xa, Thượng Ất chỉ cần bước thêm mấy bước là có thể chạm được thuốc nổ ở bên cạnh. Nhưng vào lúc này, một bóng người màu đen từ trên không trung lao xuống, đột nhiên ngăn cản đường đi của Thượng Ất, sau đó nói với giọng lạnh như băng.

"Mày làm tao quá thất vọng, ban đầu tao tưởng rằng mày sẽ biết điều một chút, không ngờ mày cũng là đầu gỗ. Bây giờ, từ bỏ chống cự đi, giơ tay lên đầu, làm tao vui có lẽ tao sẽ tha mạng cho mày."

Chương 222: Lưỡng bại câu thương

"Tha mạng cho tao, ha ha ha!" Nghe thấy câu nói hung hăng càn quấy lạnh như băng của Lý Đồng Thành, Thượng Ất không những không giận mà còn bật cười: "Người muốn lấy mạng tao nhiều lắm, mày tính là cái gì? Chỉ bằng bộ giáp năng lượng xấu đến mức nổ tung ở trên người mày hay sao?"

"Hả? Sao mày biết trên người tao chính là áo giáp năng lượng? Còn xấu đến mức nổ tung là có gì gì?"

Sắc mặt hung hăng càn quấy của Lý Đồng Thành đột nhiên sững sờ, tiến sĩ L đã từng nói, bộ áo giáp chiến đấu ở trên người gã chính là bộ đầu tiên, người thấy được bộ áo giáp này một bàn tay cũng có thể đếm hết, thằng nhóc này từ chỗ nào biết được?

"Tao đương nhiên biết, khụ khụ khụ. Hơn nữa, tao còn biết áo giáp chiến đấu này của mày rất rác rưởi, ngoài kiếm quang ở chỗ cổ tay có chút uy lực ra, cái khác căn bản không đáng nhắc đến. Nếu mày định dùng áo giáp này đối phó tao thì quên đi, mày đang lãng phí thời gian đấy..."

Thượng Ất nhìn Lý Đồng Thành với vẻ bình tĩnh, trên mặt vẫn hiện lên vẻ lạnh nhạt, hình như hần không lo lắng thật. Chẳng qua bao gồm cả Lý Đồng Thành và tất cả mọi người ở đây không chú ý đến ở trong mắt Thượng Ất, có một tia sâu lo giấu trong nơi sâu thẳm, không bị người khác phát hiện.

Tình hình rất tồi tệ, trừ giả vờ làm dáng vẻ không quan trọng ra, Thượng Ất cảm thấy lần này hần không còn cách nào nữa.

Áo giáp trên người Lý Đồng Thành không xinh đẹp, nhưng không giống như hình dung rác rưởi của hần. Ở kiếp trước, Thượng Ất đã được chứng kiến rất nhiều áo giáp chiến đấu tương tự. Nhất định phải thừa nhận, trong đám nhà khoa học thuộc quân đội để đô có quá nhiều nhân vật lợi hại. Sự xuất hiện của áo giáp năng lượng có ý nghĩa vượt thời đại, ngoài khuyết điểm tổn năng lượng ra, ở phương diện sinh tồn và chiến đấu áo giáp này có thể xưng là hoàn mỹ.

Điểm trâu bò nhất của chiếc áo giáp này, là nó có thể tăng sức mạnh, tốc độ, hay nhanh nhẹn cho một người dù là bình dân lên trên diện rộng, thậm chí có thể vượt qua cả lính đặc chủng. Sau khi cao thủ trong quân ngũ đã rất lợi

hại mặc chiếc áo giáp này vào, thực lực càng bằng với dị năng giả bình thường.

Đặc biệt sau mấy năm tận thế, quân đội để đồ lần lượt cải tiến mấy đời áo giáp chiến đấu, hiệu quả tăng thêm khả năng chiến đấu càng khiến các thế lực lớn ở tận thế ghen hòng nhìn trân trối. Cứ như vậy, dựa vào áo giáp chiến đấu và các cao thủ gia nhập, căn cứ để đồ từ đầu đến cuối đều duy trì danh vọng cực cao ở trong tận thế, đứng sừng sững, trở thành khu quần cư mà người Trung Quốc sống sót nào vô cùng hướng đến.

Nói ngắn gọn, sức chiến đấu trước đây của Lý Đồng Thành theo Thượng Ất là không đáng nhắc đến, nhưng sau khi mặc áo giáp chiến đấu này vào, tình thế đột nhiên nghịch chuyển, Thượng Ất chỉ có giả vờ giả vịt kéo dài thời gian.

Đáng tiếc... Lý Đồng Thành cũng không mắc lừa, câu nói của Thượng Ất khiến gã hơi hoài nghi, nhưng cũng là chuyện trong nháy mắt. Lý Đồng Thành là quan chỉ huy đặc biệt của bộ đội, sức quan sát, nhạy cảm sao người bình thường có thể so sánh? Nhất là bây giờ ở dưới tình huống này, hai bên đã là cục diện không chết không thôi, chẳng lẽ chỉ vì một câu nói nhẹ nhàng của đối phương, mà hai bên có thể bắt tay giảng hòa hay sao?

Nói đùa!

Hành động trước kia của Lâm Linh đã khiến Lý Đồng Thành vô cùng tức giận, cộng thêm Thượng Ất chém chết bốn tên gien chiến sĩ liên tục, khiến Lý Đồng Thành hận không thể lột da Thượng Ất ngay lập tức. Cho nên sau phút do dự ngăn ngại, Lý Đồng Thành cười lạnh giờ kiếm ánh sáng lên, sau đó nói với vẻ mặt trấn định.

"Mày đã nói như vậy, vậy để tao lĩnh giáo sự lợi hại của mày một chút đi, đừng nói nhảm nữa, động thủ."

Lý Đồng Thành không nói hai lời, hai tay đột nhiên chụp lại, lập tức bộ phận quan trọng trong áo giáp chiến đấu phun ra một luồng sức mạnh bá đạo, truyền lên hai tay, một thanh kiếm ánh sáng dài năm mét xuất hiện, sau đó Lý Đồng Thành giờ kiếm ánh sáng lên cao.

"Thằng nhóc, từ khi mới bắt đầu tao đã cho mày cơ hội gia nhập quân đội, bởi vì Kim Lộ đã nói, mày có thể không dựa vào năng lượng áo giáp mà có thể dùng đao tung ra năng lượng màu lam. Đến đây đi, sử dụng đao năng lượng của mày đi, để tao xem mày là cao thủ lợi hại như thế nào."

"Đối phó với mày không cần dùng Tinh Vực Cốt Đao, đừng nói nhảm nữa, chiến đấu đi." Nhìn thấy Lý Đồng Thành cầm kiếm ánh sáng chém đến, Thượng Ất cố gắng xoay người tránh né. Trong lúc vội vàng, mặt và đầu vai đã đập xuống đất, lập tức máu chảy ào ào, vô cùng chật vật.

"Ha ha, tao biết mày chỉ miệng cộp gan thỏ mà thôi, chiến đấu liên tục đã tiêu hao hết thể lực của mày, tao nhìn mày có thể trốn đến khi nào."

Lại một kiếm chém tới, Thượng Ất ngửa mặt ngã sấp xuống, một sợi tóc dài ở trên trán tung bay theo gió, sau đó bị sức nóng của kiếm ánh sáng biến thành khói xanh... Chỉ thiếu chút nữa, Thượng Ất đã mất mạng dưới kiếm này.

"Trốn đến khi nào không cần mày quan tâm, có gan mày đến chém chết tao đi." Thượng Ất lăn mình chật vật trên mặt đất, sau đó giờ thi thể của Lâm Linh lên, dùng sức ném về phía Lý Đồng Thành. Lý Đồng Thành tiện tay dùng một kiếm chẻ làm đôi, thi thể Lâm Linh biến thành hai nửa rơi bịch xuống đất: "Thằng nhóc, đừng ra vẻ nữa, mày đang chờ năng lượng của áo giáp chiến đấu hao hết hả? Mày không có cơ hội đó đâu, cho dù chỉ còn ba phút, cũng đủ để tao chặt mày thành mấy khúc, xem kiếm."

Lại một kiếm chém đến, Thượng Ất lại lăn người tránh né, nhưng lần dừng dậy này, trong tay hắn cầm theo một bó thuốc nổ. Ngay sao đó, tay phải hiện lên tia sáng màu lam nhạt, âm thanh cháy xèo xèo của kíp nổ vang lên.

Trong lúc vô tình, Thượng Ất đã chạy trốn thành công đến địa điểm cạnh thuốc nổ, sau đó đã đốt kíp nổ.

"Mày nói đúng, quả thật tao không còn sức chiến đấu nữa, nhưng tao còn sức để nổ tể đàn và Thao Thiết Chân Huyết. Mẹ kiếp, dám giết người phụ nữ của tao hả, đi chết đi mày." Thượng Ất hét lên rồi ném thuốc nổ, còn Lý Đồng Thành lại nhảy vồ về phía thuốc nổ ở giữa không trung giống như điên.

Ầm ầm! Một âm thanh đất rung núi chuyển vang lên, đá vụn và bụi đất bắn tung tóe ra xung quanh.

Sau một lát, khi tất cả mọi người khôi phục lại thần trí sau khi trợn mắt hốc mồm, bây giờ mới phát hiện trên tế đàn đã không còn một ai, ngay cả Thao Thiết Chân Huyết cũng không biết tung tích.

"Ồ đó!"

Đại Duyệt giống như có thần giao cách cảm với Thượng Ất, chỉ sau mười mấy giây ngắn ngủi, cô đã nhìn thấy Thượng Ất máu me be bét đang nằm trên một đồng đá vụn không ngừng ho ra máu. Mà một bên khác, toàn thân Lý Đồng Thành đã cháy đen dính đầy máu tươi, đang giãy dụa đứng lên từ dưới đất. Áo giáp năng lượng màu đen đã rách tung tóe, nhưng vẫn bảo vệ được tính mạng của gã như kỳ tích, khiến gã còn sức đứng lên đi về phía Thượng Ất.

"Thằng nhóc, mày có gan, khụ khụ... Mày là người lần đầu tiên tao thấy không quan tâm đến thuốc nổ... Khụ khụ khụ." Lý Đồng Thành ho liên tục, mặc dù áo giáp năng lượng bảo vệ được tính mạng của gã, nhưng sóng xung kích sinh ra khi nổ tung đã gây tổn thương nghiêm trọng cho lục phủ ngũ tạng của gã, gần như đi mỗi bước là phun ra một ngụm máu.

"Tao đương nhiên có gan, con trai tao đã hơn mấy tháng..."

Nhìn thấy Lý Đồng Thành từng bước ép sát, Thượng Ất nằm trên mặt đất không nhúc nhích, trên khuôn mặt hiện lên vẻ châm biếm. Chuyện cho đến bây giờ, hẳn quả thật đã đến đường cùng. Uy lực mạnh mẽ của thuốc nổ gần như đã chặn ngang người hắn, xuyên qua lỗ máu cháy đen, Thượng Ất thậm chí có thể nhìn thấy sương cột sống mang theo màu máu, quả thật thảm không thể thảm hơn được nữa.

Chẳng qua Thượng Ất cũng không sợ hãi, cũng không hối hận. Bởi vì khi nổ tung trong nháy mắt, Thượng Ất đã nhìn thấy tận mắt Thao Thiết Chân Huyết ở trên cột đá của tế đàn kia, đã bị chia năm xẻ bảy ở trong ánh lửa, hóa thành vô số hạt tròn màu đỏ bắn ra xung quanh.

Tuyệt vọng cuối cùng của người phụ nữ Lâm Linh này vẫn bị Thượng Ất thực hiện được, chỉ có điều trả giá có vẻ hơi nặng nề mà thôi, chỉ sợ ngay cả Thượng Ất cũng phải bỏ mạng vì nó.

"Được rồi, được rồi... Rốt cuộc người tính không bằng trời tính." Lý Đồng Thành lặng lặng nhìn về phía thân thể không hoàn chỉnh của Thượng Ất, trên khuôn mặt hiện lên vẻ tẻ nhạt, trong ánh mắt mang theo một tia tiếc nuối và bất đắc dĩ, sau đó nói tiếp: "Thao Thiết Chân Huyết bị mây phá hủy, nhưng tao không trách bọn mây... Một người dùng mạng của mình đi làm một chuyện mà người đó cho là chính xác, mặc kệ đúng sai, người này đều đáng được tôn trọng."

Chương 223: Suy nghĩ to gan

"Không cần ông tôn kính, ông làm đại ma vương bị thương như vậy, tôi nhất định sẽ báo thù cho đại ma vương." Đại Duyệt quỳ bên người Thượng Ất, vết thương to lớn dữ tợn ở trên người Thượng Ất khiến cô không biết làm sao, chỉ có thể dùng tay ấn lấy lỗ thủng lớn nhất ở trên lưng hắn.

"Ừm... Trong chuyện này, quả thật tôi phải xin lỗi các người, đặc biệt là người đã chết." Trên mặt của Lý Đồng Thành hiện lên vẻ âu sầu nhìn qua tế đàn không có vật gì, sau đó nói từ từ: "Kỳ thật, các người không nên nghĩ tôi và quân đội ác như vậy. Có một số việc cho dù chúng tôi không làm, chắc chắn sẽ có người làm. Hơn nữa, những người này không có ranh giới cuối cùng, không hề giống quân đội từ đầu đến cuối đều suy nghĩ có lợi cho quốc gia. Được rồi, chuyện đã như vậy tôi cũng không nhiều lời nữa, có ai không, đưa bọn họ đến phòng thí nghiệm của tiến sĩ L, nhiệm vụ thu thập Thao Thiết Chân Huyết đã thất bại, trước sau gì tôi cũng phải cho tiến sĩ L một câu trả lời... Này, mấy người đang làm gì thế? Đợi chút đã, tại sao ánh mắt của mấy người lại biến thành màu đỏ... Mau thả súng của cậu xuống, các người..."

"Đoàng đoàng!"

Lý Đồng Thành lập tức bắn mấy phát, mấy binh lính đột nhiên phát cuồng tấn công lẫn nhau dừng lại, trên trán bọn họ xuất hiện từng lỗ máu, đồng

thời ngã xấp xuống đất. Nhưng Lý Đồng Thành chú ý đến, cho dù đã chết, đôi mắt màu đỏ của bọn họ vẫn tỏa ra ánh sáng hung ác như cũ, giống như từng con dã thú chưa ăn được mồi đã chết không nhắm mắt, khiến người ta nhìn lạnh cả tim gan. Hơn nữa gần như trong giây phút đó, chúng lan truyền giống như ôn dịch, hai mắt của những binh lính ở trong mộ cổ khác cũng đỏ như máu. Trong đó, vài chiến sĩ cường tráng, có ý chí mạnh mẽ ngoan cường dùng hai tay ôm đầu, ngồi xồm trên mặt đất không ngừng gào thét thống khổ, gắng gượng khống chế bản thân không đi tấn công những người khác. Ngược lại, những binh lính có cơ thể yếu ớt, ý chí hơi kém đã biến thành dã thú trong nháy mắt, hé miệng hung hăng táp về phía đồng đội ở bên người. Trong mười mấy giây, mùi máu tanh đậm đặc tràn ngập mộ cổ, vô số binh sĩ kêu rên lăn lộn trên đất, đội ngũ mấy nghìn người lại không có một ai còn hoàn hảo, tất cả đều giống như quái vật.

"Hồng bát, là Thao Thiết Chân Huyết, thuốc nổ đã nổ Thao Thiết Chân Huyết thành mảnh nhỏ, lan vào trong không khí, sau khi hút vào cơ thể sẽ khiến người ta mất đi lý trí biến thành quái vật. Lần này xong rồi, tất cả mọi người ở đây không ai sống nổi, không giết sạch sinh vật ở bên người, những người này chắc chắn sẽ không dừng tay."

Trong đôi mắt của Lý Đồng Thành hiện lên vẻ tuyệt vọng, tiến sĩ L từng nói chỗ kinh khủng nhất của Thao Thiết Chân Huyết, chính là nó có thể nuốt chửng và nhóm lửa tất cả năng lượng ở trên thế gian. Ví dụ như, năng lượng của vũ khí hay năng lượng tinh hạch của sinh vật của áo giáp năng lượng, nhất định phải dựa vào Thao Thiết Chân Huyết nuốt chửng thôi hóa, từ đó mới phát huy được công hiệu lớn nhất.

Chỉ tiếc trước kia quân đội không tìm được Thao Thiết Chân Huyết chân chính, mà dựa vào máy dò năng lượng, phát hiện một số trái cây bị Thao Thiết Chân Huyết đồng hóa. Phần lớn những trái cây này bởi vì trong lúc vô tình rễ cây cắm vào mộ cổ, hấp thu một bộ phận năng lượng của Thao Thiết Chân Huyết, cho nên bọn chúng mới có thể may mắn ra một chút trái cây kỳ lạ, cũng bị quân đội tìm được nghiên cứu ra có thể thôi hóa năng lượng tinh hạch của hệ thống vũ khí.

Cho nên, sau khi Thao Thiết Chân Huyết nổ tung, tương đương với ném một viên thuốc kích thích khổng lồ vào trong đám người. Liều lượng và hiệu quả của viên thuốc này gấp mấy chục nghìn lần thuốc bình thường,

thậm chí là mấy trăm nghìn lần... Năng lượng tinh hạch ở trong có thể mọi người đều bị nhóm lửa ở trong nháy mắt. Cho dù có người còn tỉnh táo, cũng không thể khống chế được năng lượng thiêu đốt ở trong cơ thể. Nó giống như đốt một đám cháy lớn, năng lượng tinh hạch lập tức phóng ra không chỉ là nhiệt lượng, mà còn có một nhiệt lưu hơn trăm độ đang thiêu đốt ở trong cơ thể những người khác.

Điên cuồng công kích, chỉ có điên cuồng mới có thể phóng năng lượng ở trong cơ thể ra ngoài, mới có thể khiến những người này cảm thấy dễ chịu một chút. Bởi vậy, theo Lý Đồng Thành, những người này bao gồm cả gã, mặc kệ có sống sót trong lúc hỗn loạn hay không, cuối cùng bọn họ đều chết chắc. Càng là cao thủ lợi hại, năng lượng bị thiêu đốt ở trong cơ thể của người đó gây ra sát thương càng lớn, trừ phi năng lượng trong cơ thể của người đó bị tiêu hao...

Đột nhiên, Lý Đồng Thành nhìn về phía Thượng Ất với vẻ kinh ngạc. Gã đột nhiên nghĩ đến toàn bộ người trong mộ cổ ở dưới mặt đất, chỉ có người trẻ tuổi đeo mặt nạ này đã hao hết thể lực. Vừa rồi, trong khi chiến đấu hắn thậm chí mệt mỏi đến mức ngay cả đứng cũng không vững, vì thế mấy lần suýt chút nữa bị gã chém chết... Cảm thấy trong cơ thể đang nóng dần lên, Lý Đồng Thành cười gượng lắc đầu, gã cười gã cả nghĩ quá rồi.

Coi như trong cơ thể người trẻ tuổi này không có năng lượng để nhóm lửa, cũng không nên quên, nơi này ngoài nhân loại ra còn có một con Xuyên Sơn Giáp Biến Dị và vô số dơi khổng lồ. Nổ tung vừa rồi đã khiến đầu đầu cũng có bột phấn của Thao Thiết Chân Huyết. Những sinh vật không phải loài người này cũng không trốn thoát được kết cục cuồng hóa, cuối cùng bọn chúng sẽ ăn sạch tất cả mọi người ở đây, không ai có thể thoát khỏi vùng đất tử vong này.

Bất giờ hết thầy đó đã phát sinh chưa?

Lý Đồng Thành nhìn thấy Xuyên Sơn Giáp khổng lồ ở cách đó không xa, hai mắt lớn như căn phòng đã biến thành màu đỏ như máu, tất cả nhân loại trong phạm vi 10m, đã bị ăn sạch từ lâu.

Lại nhìn lên cao, ban đầu đàn dơi khổng lồ đang lượn quanh trên mộ cổ, giờ phút này cũng bay xuống từ từ, thỉnh thoảng có một hai con dơi khổng lồ

lao xuống, bắt một nhân loại xui xẻo bay lên không trung, nhân loại đó lập tức bị mấy con dơi khổng lồ khác điên cuồng công kích. Tiếng kêu của người và dơi trộn lẫn vào nhau, nghe âm trầm giống như âm thanh của địa ngục.

"Thầy Thượng Ất... Tại sao thầy Thượng Ất lại như thế này. Thầy mau tỉnh lại đi, tất cả mọi người điên hết cả rồi, em rất sợ hãi, hu hu hu."

Bên người Thượng Ất, Đại Duyệt khóc không ngừng, cách đó không xa Hoa Ny đỏ hai mắt nhìn về phía cô, ánh mắt giống như một con sói, khiến trong lòng Đại Duyệt phát lạnh, chỉ có thể bất lực ôm lấy Thượng Ất khóc.

"Cô nhóc, rốt cuộc em nhận ra thầy rồi, khụ khụ khụ." Nằm trên đất, Thượng Ất cười nói nhẹ nhàng: "Đại Duyệt, em không cần sợ, em dựa vào thầy đi, thầy có lời muốn nói với em."

"Thầy Thượng Ất, thầy muốn nói gì? A!" Đại Duyệt vừa ghé đầu đến bên miệng Thượng Ất, không ngờ cổ đột nhiên tê rần, mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh.

"Đại Duyệt, vì tránh cho em cũng rơi vào trạng thái cuồng hóa, em đành phải ủy khuất một chút..." Thượng Ất thu hồi tay phải, phát hiện Lý Đồng Thành ở bên cạnh đang lắc đầu từ từ nhìn về phía hắn: "Hóa ra tên của cậu là Thượng Ất, không có tác dụng gì đâu, một khi đã hấp thu Thao Thiết Chân Huyết, dù có đánh ngất cô bé đó đi nữa, cô bé cũng vì tim đập quá nhanh trong khi hôn mê khiến nhịp tim bị rối loạn dẫn đến cái chết. Trừ phi..."

"Trừ phi cái gì?" Thượng Ất nhìn chăm chăm Lý Đồng Thành, hai con người của quân nhân trung niên này đã bắt đầu đỏ lên, hiển nhiên gã cũng không thoát được nanh vuốt ma quỷ của Thao Thiết Chân Huyết.

"Trừ phi tìm được vật chất trung hòa, chính là loại vật chất có thể khiến năng lượng ở trong cơ thể ổn định lại, chữa trị cơ thể từ từ... A! Đau quá! Không thể nào, ngay cả tiến sĩ L cũng không tìm được, bây giờ sao chúng ta có thể tìm được... A!" Lý Đồng Thành đang nói, đột nhiên kêu thảm kịch liệt, cơ thể co ro bắt đầu run rẩy kịch liệt. Hiển nhiên, Thao Thiết Chân Huyết đã bắt đầu tiêu đốt năng lượng ở trong cơ thể gã.

"Vật chất trung hòa... Ổn định năng lượng... Vật chất như vậy, hình như giống với Acanthamoeba trong cơ thể mình." Ánh mắt Thượng Ất sáng lên, hẳn đã nghĩ đến một khả năng, là trong cơ thể hẳn có Acanthamoeba có thể nuốt chửng tất cả. Khác với Thao Thiết Chân Huyết, mặc dù Acanthamoeba cũng thích nuốt chửng năng lượng sinh vật, nhưng tính tình của nó dịu dàng ngoan ngoãn, chỉ tham ăn nhưng không chủ động làm bị thương ký chủ. Nếu như dùng nó chống lại Thao Thiết Chân Huyết thì sẽ ra sao?

Chương 224: Chiến dịch Tinh Không

Nghĩ đến điều này, Thượng Ất gắng gượng đứng dậy. Dưới tình huống này, hẳn nhất định phải buông tay đánh cược một lần, nếu không Đại Duyệt và Hoa Ny sẽ chết. Đây là điều Thượng Ất tuyệt đối không phép, biệt thự ở bên kia đang cần hai cô thiết kế căn cứ tận thế.

Nhưng trước khi cứu người, Thượng Ất cần phải tự cứu bản thân đã, hẳn cần hàng loạt đồ ăn năng lượng cao cung cấp Acanthamoeba chữa trị cơ thể. Như thế, hẳn mới có thể dùng máu của mình đi cứu những người khác.

Đồ ăn! Đồ ăn! Hẳn cần đồ ăn!

Ánh mắt Thượng Ất nhìn về phía mấy thi thể dơi khổng lồ đã chết kia, trên mặt hiện lên vẻ do dự.

Dựa theo lẽ thường, Acanthamoeba trong cơ thể hẳn có năng lực nuốt chửng tất cả năng lượng tinh hạch của sinh vật. Nhưng bởi vì dơi khổng lồ sinh sống dưới mộ cổ đã lâu, có lẽ từ trường của hành tinh X không thể phóng xạ đến sinh vật dưới mặt đất, phóng xạ đến những con dơi khổng lồ này. Nói cách khác, một khi trong cơ thể những con dơi khổng lồ này không có tinh hạch, như vậy mùi vị thịt dơi miệng đầy máu quá khó chịu.

Mặc kệ, ăn hết đã!

Thượng Ất gắng bò về phía một thi thể dơi khổng lồ, Lý Đồng Thành ở bên cạnh đang cố gắng chống cự năng lượng sôi trào ở trong cơ thể, căn bản không chú ý đến Thượng Ất. Chỉ có Đại Duyệt cố mở mắt ra, cố gắng giúp Thượng Ất di chuyển cơ thể, toàn bộ quãng đường căn rằng không nói lời nào.

"Rắc rắc, lộp bộp, ực ực!"

Cổ nhin miệng đầy máu, Thượng Ất liều mạng ăn như hổ đói. Bây giờ, Acanthamoeba uế oải suy sụp ở trong cơ thể hắc giống như sống lại, nhao nhao phóng Biotin thần bí ra, chỉ huy các vị trí ở trên cơ thể Thượng Ất cố gắng hấp thu năng lượng. Sau đó, Một dòng nước ấm bắt đầu chảy về phía miệng vết thương của Thượng Ất.

Cơ thể Thượng Ất bắt đầu hồi phục lại như cũ, nhưng đúng lúc này trong cơ thể hắc đột nhiên tỏa ra một dòng nước nóng, khiến hắc không tự chủ được rên rỉ thống khổ.

"Thao Thuyết Chân Huyết cũng tiến vào cơ thể của mình sao? Mẹ kiếp, nóng quá, đau quá! Thượng Ất giãy dựa ngòai dậy, hắc không ngờ thịt dơi vừa vào bụng, Thao Thiết Chân Huyết lại bắt đầu điên cuồng đốt cháy năng lượng sinh vật ở trong thịt dơi, thế đến hung mãnh ngay cả Acanthamoeba cũng không ngăn cản được.

Rốt cuộc Thao Thiết Chân Huyết này là cái quái gì? Chẳng lẽ nó giống như tên của nó, nó là tinh huyết của hung thú Thao Thiết thời thượng cổ lưu lại hay sao?

"Không được. không thể tiếp tục như vậy được, Thao Thiết Chân Huyết nhất định đã tiến vào trong cơ thể mình đốt cháy năng lượng. Nhưng mình phải làm gì bây giờ, mẹ kiếp, mày dám cướp đồ ăn của tao hả, bố sẽ chỉ huy đại quân Acanthamoeba tiêu diệt mày."

Thượng Ất cố gắng điều động Acanthamoeba ở trong cơ thể tìm kiếm vụn Thao Thiết Chân Huyết. Mặc dù vụn Thao Thiết Chân Huyết rất nhỏ, nhưng sức mạnh hủy diệt bá đạo của nó giống như ngọn đèn ở trong đêm tối, có thể phát hiện rất dễ dàng.

Kết quả là, chẳng mấy chốc Acanthamoeba đã phát hiện đối thủ, nhưng chưa kịp nuốt chửng, chỗ nóng bỏng giống như quả vật to lớn kia, đã ăn hết toàn bộ Acanthamoeba chỉ trong vài giây.

Lần này, Acanthamoeba mọi việc luôn thuận lợi đã bị khiêu chiến, giống như bị chọc giận, Acanthamoeba không cam lòng yếu thế, liền mang lao về phía Thao Thiết Chân Huyết, người trước ngã xuống người sau đứng lên, dáng vẻ giống như là một đám sói dũng cảm phát động tấn công một con hổ dữ.

Đáng tiếc hổ dữ quá hung tàn, Thượng Ất chỉ cảm thấy ngực và bụng càng ngày càng nóng, giống như Thao Thiết Chân Huyết muốn đột trụ cả cơ thể hắn, không được, không kiên trì nổi nữa.

Thượng Ất gầm lên giận dữ, sau đó ngã bịch xuống đất. Nhưng lúc này, Đại Duyệt ở bên người hắn cũng gầm gừ như dã thú, hé miệng cắn một ngụm vào đầu vai Thượng Ất.

Ầm ầm!

Trước mắt Thượng Ất tối đen. giống như trời đất bỗng nhiên không có ánh sáng. Ngay sau đó, một cảnh tượng quen thuộc lại xuất hiện, vô số ánh sao sáng chói, trong đó có một con mắt khổng lồ uy nghiêm khiến người ta cảm thấy nhỏ bé mở ra từ từ. Sau đó, một đám mây mù đột nhiên bay lên, chuyển động theo mắt khổng lồ và Thượng Ất.

Là nhân loại!

Thượng Ất nhìn một hình người hình thành từ từ trong mây mù, mặt mũi của người tí hon này mờ mờ, nhưng xem dáng vẻ nó đang nhìn xung quanh, hình như nó đang mờ mịt và hơi do dự.

Rốt cuộc, người tí hon hình như vượt qua sợ hãi, bắt đầu thử bước lên phía trước. Sau đó, mây mù cũng thay đổi theo, cảnh tượng hình như đi vào một mảnh bình nguyên. Lúc này, từng con động vật như thỏ rừng, nai con, trâu ngựa tò mò đến gần người tí hon, chạm vào người tí hon với vẻ thân mật. Nhưng đúng lúc này, trong tay người tí hon đột nhiên phun vô số dây nhỏ ra, những giây nhỏ này giống như vật sống, nhao nhao tiến vào cơ thể động

vật rồi biến mất không thấy gì nữa. Đám động vật đầu tiên sững sờ, sau đó kêu rên thống khổ, cơ thể bị phân giải hòa tan chỉ trong vài giây, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

"Đây là?"

Thượng Ất nhìn cảnh trước mắt với vẻ kinh ngạc, hẳn không hiểu tại sao mắt không lồ lại cho hắn nhìn thấy cảnh này. Người tí hon ở trong mây mù rõ ràng là một nhân loại, nhưng dây nhỏ kinh khủng phun từ trong tay nó ra là cái gì? Mắt không lồ dùng cảnh này muốn nói điều gì cho Thượng Ất?

Thượng Ất ngẩng đầu lên nhìn về phía mắt không lồ ở trên trời, đột nhiên hắn cảm thấy Tinh Không Cự Nhân hình như hơi không giống trước đây... Đúng, bây giờ mắt không lồ nhìn có vẻ mệt mỏi, giống như dáng vẻ sau khi bị thương chưa kịp bình phục. Chẳng qua, Thượng Ất nhìn qua lại thấy cảm giác thân thiết yên bình như trước.

Tinh Không Cự Nhân cũng sẽ bị thương? Ai có thể làm bị thương nó? Thượng Ất nhìn về phía Tinh Không Cự Nhân với vẻ lo âu, không biết vì sao khi nhìn thấy dáng vẻ này của đối phương, trái tim hắn cảm thấy hơi đau.

Thượng Ất đang nghĩ ngợi, mây mù lại thay đổi thêm lần nữa. Theo người tí hon đến, vô số động vật bị giết, hơn nữa hình như người tí hon rất hưởng thụ cảm giác giết chóc vui vẻ này. Sinh linh, đàn thú chết trong tay nó càng ngày càng nhiều... Đột nhiên, trong mây mù xuất hiện một con quái vật. Quái vật kia có cơ thể giống dê, bốn vó trắng như tuyết, thân thể trong suốt như máu, giống như một bức tượng ngọc thạch được điêu khắc tinh xảo. Nhưng điều khiến Thượng Ất ngạc nhiên chính là, con quái vật này hình như có mặt người, mặc dù hơi mờ hồ nhưng ngũ quan đại khái lại không thiếu cái nào.

Càng làm cho Thượng Ất kỳ quái chính là, con quái vật này hình như không có hai mắt, mỗi lần tiến lên phía trước đều giơ hai tay lên, giống như có mắt giấu ở dưới nách.

Người tí hon và quái vật tiến hành chiến đấu kịch liệt, song phương riêng phần mình đều thi triển sát chiêu mạnh mẽ. Nhưng lần này, quái vật rất lợi

hại, người tí hon bai lui liên tục, cuối cùng phải trốn vào núi sâu bất đắc dĩ. Sau đó, nó lại dùng thủ đoạn nào đó gọi hàng nghìn hàng vạn người tí hon giống như nó ra.

Đám người tí hon từ trên trời giáng xuống, bọn họ mỗi người đều có một năng lực kỳ lạ, một tên trong số đó còn điều khiển một chiếc xe ngựa, xông lên phía trước trong khi đánh nhau với quái vật... Cuối cùng, quái vật cũng bị chém thành muôn mảnh. Nhưng lúc này, từ trong thảo nguyên và trong núi sâu chạy ra mười mấy con sinh vật có dáng vẻ kỳ lạ. Cuối cùng, trước khi đám người tí hon kéo thi thể quái vật đi, đã cướp mấy khối thi thể quái vật lớn rơi ở các người xung quanh. Trong đó, trái tim bị một con khỉ lớn giống như Sơn Tiêu cướp, chẳng mấy chốc đã biến mất ở trong núi lớn mệnh mông.

Xoa mắt, Thượng Ất nhìn qua hết thấy với vẻ kinh ngạc. Sự tàn nhẫn của người tí hon, bi thảm của bách thú và kết cục vô cùng thê thảm của quái vật, giống như một bộ phim động lại trong đầu Thượng Ất. Hơn nữa, Thượng Ất còn nhận ra hân hơ đồng tình với con quái vật đó, nhất là biểu lộ cuối cùng của quái vật khi chết thảm trong nháy mắt, giống như một chiến sĩ kiêu ngạo chết không nhắm mắt càng làm cho lòng người đau hơn.

Rốt cuộc tất cả đó là cái gì? Rốt cuộc Tinh Không Cự Nhân muốn nói gì với hân?

Chương 225: Thao Thiết Cốt Cung

"Ầm!"

Một âm thanh như chuông lớn, vang lên ở trong mây mù, chấn động hồn phách con người, tất cả lại khôi phục trạng thái như lúc ban đầu. Chỉ có mình người tí hon ban đầu kia còn đứng thẳng, yên lặng nhìn hai tay của nó.

Thượng Ất nhìn về phía trước theo bản năng, giờ phút này vẻ mệt mỏi của mắt không lồ càng thêm rõ ràng. Hiển nhiên, biểu thị mây mù vừa rồi, đã tiêu hao quá nhiều sức lực của nó. Điều này khiến trong lòng Thượng Ất rất bất an, hân chưa hiểu được ý đồ của mắt không lồ. Khác với trước đây, lần

này Thượng Ất gặp phải nguy cơ khiến mắt không lồ không biết phải giải quyết như thế nào cho phải, dường như nó gửi gắm hi vọng vào Thượng Ất có thể lĩnh ngộ được một chút gì đó trong lần biểu thị vừa rồi của nó.

Nhưng đúng lúc này, người tí hon lại có hành động mới, nó bắt đầu ném thử phóng dây nhỏ ở trong tay. Sau đó không lâu, giây nhỏ bắt đầu ngưng tụ thành một thanh đao có hình dạng kỳ lạ. Nhìn thấy thanh đao này, trong lòng Thượng Ất đột nhiên khẽ động. Cây đao này nhìn quen mắt nhỉ, Thượng Ất thậm chí đều không cần nhìn, trong nháy mắt đã nhận ra cây đao này giống như đúc Tinh Vực Cốt Đao của hắn, chỉ là không có loại ánh sáng màu xanh lam như Tinh Vực Cốt Đao mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng càng khiến Thượng Ất ngạc nhiên đã xảy ra. Người tí hon hình như cảm thấy rất hưng phấn với việc nó có thể phóng cốt đao ra, tay trái giơ cao lên, vô số dây nhỏ lao từ bàn tay ra, dần dần ngưng tụ thành hình, cuối cùng ngưng tụ thành một chiếc cung lớn có hình dạng kỳ lạ, tràn ngập khí tức thần bí.

Một đao! Một cung! Hai tay đều là vũ khí.

Người tí hon cúi đầu ngăn nghía vũ khí ở hai tay, đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài, cho dù trong mây mù không vang lên âm thanh nào, nhưng Thượng Ất vẫn cảm nhận được khí tức chinh phục thiên hạ bá đạo không gì sánh kịp đến từ trong cơ thể người tí hon.

Thượng Ất nhìn về phía người tí hon với vẻ kinh ngạc, cốt đao sắc bén đấy, nhưng cốt cung kia... Cung không có mũi tên, chỉ sợ không bằng thanh gỗ bình thường. Rốt cuộc, người tí hon này làm sao sử dụng cốt cung?

Giống như đoán được nghi hoặc ở trong lòng Thượng Ất, người tí hon đột nhiên ngừng đầu lặng lặng nhìn về phía hắn... Sau đó, người tí hon di chuyển nhẹ nhàng tay trái cầm cốt cung đưa lên trước ngực, tay phải khoác nhẹ nhàng cốt đao lên dây cung, từ từ nhắm giữa trán Thượng Ất... Trong chốc lát, trong lòng Thượng Ất chỉ cảm thấy muốn chửi bậy, ngạc nhiên bởi hành động kỳ quái của người tí hon... Chẳng lẽ cốt đao được dùng thay mũi tên, nhưng tại sao người tí hon lại muốn bắn hắn?

"Ầm!"

Khác với âm thanh bản tên thông thường, một tên này của người tí hon lại giống với âm thanh chuông đồng khi mắt khổng lồ xuất hiện. Sau đó, trước mắt Thượng Ất tối đen, khi hắt lần nữa mở mắt ra lại phát hiện, tất cả lại về đến ban đầu. Lý Đồng Thành đỏ lôm hai mắt đang giãy dụa, Đại Duyệt đang cố gắng cắn vào máu thịt ở vai hắt, còn những chiến sĩ khác đang điên cuồng tấn công đồng đội xung quanh. Còn con Xuyên Sơn Giáp Biến Dị kia bị Thao Thiết Chân Huyết cuồng hóa nổi điên lên, đang mở miệng nuốt chửng chân loại...

"Cơ thể của mình... Có chút không đúng!"

Thu hồi ánh mắt, Thượng Ất đột nhiên cảm thấy cơ thể hắt rất khác trước kia, còn khác như thế nào, trong chốc lát Thượng Ất chưa thể hình dung ra. Ấn đường Thượng Ất đột nhiên xuất hiện một ấn ký, ý chí mát lạnh không ngừng phóng từ nơi đó ra, mỗi khi Thao Thiết Chân Huyết tàn sát bữa bãi ở trong cơ thể hắt, ý chí mát lạnh này giống như một dòng suối, chỉ vỗ nhẹ nhàng, khô nóng của Thao Thiết Chân Huyết biến mất trong nháy mắt.

Biến mất, tất cả Thao Thiết Chân Huyết ở trong cơ thể Thượng Ất đều biến mất, thay vào đó là một luồng năng lượng mát lạnh phóng từ ấn ký ra, chữa trị cơ thể giập nát của Thượng Ất, cũng khiến cho Acanthamoeba suy sụp uế oải trong cơ thể Thượng Ất lại sinh động trở lại.

Thần giao cách cảm, Thượng Ất đứng dậy từ từ, nhìn chăm chăm tay trái như có điều suy nghĩ, trong đầu không ngừng tái hiện lại cảnh người tí hon kia giương cung lên.

Ầm!

Một âm thanh kỳ quái đột nhiên vang lên, tay trái Thượng Ất đột nhiên xuất hiện một vầng sáng màu đỏ thẫm, sau đó một thanh cốt cung có hình dáng kỳ lạ từ từ xuất hiện.

Xuất hiện! Xuất hiện thật!

Thượng Ất ức chế không nổi vui vẻ ở trong lòng, cẩn thận ngắm nghía cốt cung. Đột nhiên, Thượng Ất phát hiện một mảnh hoa văn kỳ quái giống như ngọn lửa ở trên thân cung. Hoa văn này có hình dạng là một con quái vật,

đầu dê mặt người, toàn thân óng ánh..."Chờ một chút, đây không phải là con quái vật ở trong mây mù kia sao? Chẳng lẽ đây là con quái vật bị người tí hon và đồng đội tiêu diệt ở trong mây mù. Nhưng không đúng lắm, nếu nói cốt cung hấp thu Thao Thiết Chân Huyết khiến thân cung đỏ bừng, vậy tại sao hoa văn lại là con quái vật đáng thương ở trong mây mù kia? Chẳng lẽ nói..."

Thượng Ất đột nhiên trợn mắt, hắn đột nhiên nghĩ đến một khả năng... Thao Thiết Chân Huyết, quái vật đáng thương... Chẳng lẽ nói con quái vật ở trong mây mù kia chính là hung thú Thao Thiết thời thượng cổ hay sao?

Nếu tất cả đó là thật, vậy người tí hon ở trong mây mù là ai, tại sao nó phải giúp Thượng Ất? Tại sao người tí hon và đồng đội lại tàn sát sinh vật Trái Đất. Tại sao khi Thao Thiết chết, những sinh vật khác lại bị thương như thế, ngay cả Thượng Ất cũng cảm thấy bị thương là sao?

Thượng Ất không kịp nghĩ nhiều, chiến sĩ và dị thú cuồng hóa xung quanh hăn nhao nhao nhìn chăm chăm về phía hăn, ánh mắt hung tàn giống như sói đói.

"Muốn ăn tao hả? Đúng lúc, để tao thử một chút uy lực của cốt cung... Xuất hiện đi, Tinh Vực Cốt Dao của ta!" Vàng sáng màu xanh lam ở tay phải Thượng Ất càng ngày càng đậm, Tinh Vực Cốt Dao giống như vũ khí năng lượng ở trong phim khoa học viễn tưởng, tản ra ánh sáng màu u lam khiến người ta run sợ. Giống như có người chỉ dẫn, Thượng Ất khoác nhẹ cốt đao lên giây cung, sau đó một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện.

Ánh sáng màu u lam hóa thành vô số sợi tơ mỏng đột nhiên tuôn về phía dây cung, sau đó một mũi tên màu lam có hình dạng cốt đao bắn theo dây cung ra, mũi tên đầu tiên, một chiến sĩ hiên lên vẻ dữ tợn đã bị mũi tên xuyên ngực, ngửa mặt ngã bịch xuống đất.

Chết hả? Đây chính là uy lực kết hợp của Thao Thiết Cốt Cung, Tinh Vực Tiễn Mang và ấn ký ở trán hay sao?

Nhìn chiến sĩ ngã bịch xuống đất, Thượng Ất hơi ngạc nhiên. Thao Thiết Cốt Cung có lại lịch thần bí như vậy, mà hiệu quả chỉ bình thường như thế hay sao? Như thế chẳng khác gì một phát súng bình thường?

Thượng Ất nhíu lông mày, hăn mơ hồ cảm thấy có chút không đúng. Nhưng đúng lúc này, chiến sĩ bị mũi tên bắn ngã kia đột nhiên đứng thẳng lên, sau khi vượt ngực, tên chiến sĩ kia nhìn xung quanh với vẻ ngạc nhiên, giống như quên sạch chuyện gì đã xảy ra. Nhưng lúc này, Thượng Ất cũng phát hiện mũi tên của hăn không bắn thủng ngực chiến sĩ, ngược lại đã hòa tan hết sạch Thao Thiết Chân Huyết tàn phá bữa bãi trong cơ thể chiến sĩ.

Kỹ năng tinh hóa?

Thượng Ất suyt chút nữa hô lên, cảnh trước mắt lại một lần nữa nằm ngoài dự liệu của hăn. Làm sao hăn cũng không nghĩ ra, một mũi tên lấy Thao Thiết Cốt Cung làm vũ khí, cộng thêm hai cái khác, lại thần kỳ đến như vậy, gần như giống với kỹ năng tinh hóa của nguyên tố giả thần thánh và thần bí nhất ở trong truyền thuyết.

Nếu không có sức mạnh của ấn ký, chỉ dùng sức mạnh của Thao Thiết Cốt Cung và Tinh Vực Tiễn Mang thì sao?

Thượng Ất đột nhiên kéo cốt cung ra, Tinh Vực Tiễn Mang màu lam lại tụ tập, từ từ hình thành một mũi tên vô cùng sắc bén. Chỉ là lần này, Thượng Ất không truyền vào sức mạnh mát lạnh của ấn ký ở nơi trán, chỉ dung hợp hai cái trước mà thôi, sau đó bắn mũi tên ra.

Chương 226: Mũi Tên Tinh Hóa

"Ong!" "Bịch bịch!"

"Gào gào gào!"

Dây cung lại vang lên âm thanh phá không khiến người ta sợ hãi, sau đó âm thanh làn da bị xuyên thấu, cơ bắp, xương cốt bị xé nát vang lên. Phía bên tên vang lên âm thanh gào rống rung trời của Xuyên Sơn Giáp Biển Dị, cơ thể khổng lồ nặng nề của nó ngã xuống đất, dần dần mất đi sức sống.

Mũi tên này của Thượng Ất, gần như lật đổ lý luận cực hạn của vũ khí tác chiến từng binh sĩ của nhân loại.

Vây của Xuyên Sơn Giáp Biến Dị có thể sánh bằng sắt thép, trước mưa bom bão đạn cũng chỉ hơi lõm mà thôi, nhưng trước mặt mũi tên hội tụ hai loại sức mạnh thần kỳ này của Thượng Ất, vây của Xuyên Sơn Giáp Biến Dị yếu ớt như một tờ giấy trắng. Trước sức mạnh kinh khủng này, cái đầu khổng lồ của Xuyên Sơn Giáp Biến Dị đã bị vỡ vụn, máu thịt bắn tung tóe ra ngoài mười mét.

Một mũi tên nát đầu, đòn tấn công thần kỳ như vậy.

Thượng Ất vô cùng chấn động, uy lực kinh khủng của Thao Thiết Cốt Cung nằm ngoài dự liệu của hắn. Chỉ không biết đòn tấn công có uy lực như thế này có thể dùng được mấy lần, nếu như không hạn chế... Trong lòng Thượng Ất nóng lên, trong hai con ngươi hiện lên vẻ mong chờ. Nhưng khi hắn nếm thử kéo Thao Thiết Cốt Cung lần nữa, lập tức cảm thấy không còn chút sức lực nào, cơ thể Thượng Ất đột nhiên run lên.

Quả nhiên, trên đời không bao giờ có chuyện tốt như vậy. Tổ hợp của Thao Thiết Cốt Cung và Ánh Dao Tinh Vực giống như đại bác, mặc dù uy lực mạnh mẽ, nhưng thuốc nổ tiêu hao cũng gấp mấy nghìn lần viên đạn bình thường. Vừa rồi, đòn tấn công kia, gần như đã hút sạch năng lượng còn sót lại của Thượng Ất. Giờ phút này, Thượng Ất lại gặp phải uy hiếp đầu hết đòn tất.

"Này anh kia... Nhanh đến đây giúp tôi, giúp tôi móc tinh hạch của Xuyên Sơn Giáp Biến Dị khổng lồ ra."

Thượng Ất dùng tay chỉ về phía chiến sĩ vừa mới khôi phục thần chí kia, ra hiệu hắn ta mau đến đây đào tinh hạch giúp một tay, đối phương đầu tiên sững sờ, sau đó chạy đến với vẻ mặt ngạc nhiên, miệng còn nói: "Người anh em, mũi tên vừa rồi của anh lợi hại quá, vũ khí năng lượng của ba người Tiểu Hồ so với mũi tên này của anh, quả thật yếu như cây sậy."

"Vũ khí của tôi là vũ khí năng lượng mới nhất, anh không cần nói nhiều, muốn cứu sống người khác thì tranh thủ thời gian móc tinh hạch ra giúp tôi." Thượng Ất cố gắng xé vỏ ngoài của Xuyên Sơn Giáp Biến Dị ra, dọc theo cơ bắp, xương cốt đi thẳng đến vị trí trái tim của nó, cố gắng tìm kiếm tinh hạch năng lượng ở trong đó. Chiến sĩ trẻ tuổi thấy thế cũng chạy đến hỗ trợ, miệng còn nói liên miên: "Người anh em, anh làm như thế nào mà được

vậy? Vừa rồi, anh bắn mũi tên kia trúng tôi khiến tôi rất thoải mái, giống như hòn phách đã bị mũi tên này của anh kéo về cơ thể."

"Ở chỗ này... Anh lập tức ngậm miệng lại cho tôi, đi dụ đồng đội của anh sang bên này đi, tốt nhất xếp thành một hàng, tôi đỡ phải phí thời gian và sức lực bắn từng mũi tên."

Cuối cùng cũng móc được tinh hạch của Xuyên Sơn Giáp Biến Dị ra, Thượng Ất không chút do dự đập nát viên tinh hạch lớn bằng cục gạch này, chọn một viên vừa miệng nuốt vào bụng. Sau đó, Thượng Ất lại giơ Thao Thiết Cốt Cung lên, Ánh Dao Tinh Vực và sức mạnh của ấn ký ở trán lại di chuyển từ từ về phía dây cung. Trong chốc lát, một mũi tên có sức mạnh tinh hóa chỉ về phía không trung.

"Mặc dù mình và quân đội nhất định sẽ đánh nhau, nhưng Lý Đồng Thành nói một câu rất đúng, những chiến sĩ này đáng được tôn trọng. Được rồi, để tôi giúp các người một lần..."

"Ong!"

Âm thanh điếc tai xẹt qua không trung, mười mấy người đuổi theo chiến sĩ kia hiện lên ánh sáng màu lam, sau đó lập tức ngã xuống đất, tiếng gào thét như dã thú ở trong miệng dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Một tên này, Thượng Ất đã tinh hóa mười mấy người cùng lúc.

"Tiếp tục!"

Lại một mảnh vỡ tinh hạch nữa vào miệng, Thượng Ất lại giơ cánh tay trái lên cao, Thao Thiết Cốt Cung hiện lên ánh sáng màu u lam, bắn về phía đám người ở sau lưng chiến sĩ trẻ như sao băng, giống như viên đá rơi xuống dòng suối nhỏ, lập tức dâng lên ngọn sóng.

"Tiếp tục!"

"Tiếp tục! Đừng có ngừng lại!"

"Đến đây, mấy người các người tỉnh lại cho bố."

Một mũi tên lại một mũi tên, Thượng Ất không nhớ rõ hắc tống cộng đã bắn bao nhiêu mũi tên. Chẳng mấy chốc, tinh hạch lớn bằng cục gạch ở trước mặt hắc đã giảm đi nhanh chóng, hàng loạt năng lượng tinh khiết còn chưa kịp chữa trị vết thương của Thượng Ất, lập tức bị Thượng Ất hút đi trong nháy mắt, hóa thành ánh tên bay về phía bốn phương tám hướng.

Rốt cuộc, khi mảnh vỡ tinh hạch của Xuyên Sơn Giáp Biến Dịch không còn, mấy nghìn người trong cổ mộ ở dưới mặt đất lớn như vậy đã khôi phục thần chí hoàn toàn. Rốt cuộc, sức mạnh cuồng hóa của Thao Thiết Chân Huyết đã bị tịnh hóa hết, Thượng Ất mệt mỏi nằm trên mặt đất không nhúc nhích, giống như một con chó gè.

"Cảm ơn anh, tôi không ngờ cuối cùng người cứu chúng tôi lại là anh. Tôi xin lỗi anh vì hành động trước đây của tôi, thật xin lỗi."

Lý Đồng Thành cúi người xin lỗi Thượng Ất với vẻ mặt nghiêm túc, từ khi tỉnh lại đến bây giờ, gã nhìn thấy tận mắt Thượng Ất dùng hết sức lực cứu vớt những chiến sĩ cuồng hóa kia. Điều này khiến gã cảm khái, gã từng xem Thượng Ất là một tên căn bã giết người không chớp mắt, nhưng cảnh tượng trước mắt chứng minh gã đã sai, cũng khiến gã cảm thấy bội phục Thượng Ất hơn. Không phải tất cả mọi người đều có thể đối xử với kẻ địch khoan dung như vậy, hành vi vừa rồi của Thượng Ất đã chứng minh hắc là một người trong lòng còn có lòng lương thiện. Trước những cân nhắc, tính toán của lòng người, Thượng Ất đã trân trọng sinh mạng hơn thù hận, quả thật khiến Lý Đồng Thành khom người xuống thấp hơn.

"Cảm ơn con khi!" Thượng Ất trợn mắt nhìn Lý Đồng Thành với vẻ mệt mỏi, sau đó nói: "Nếu anh cảm thấy có lỗi với tôi, vậy kiếm giúp tôi bản vẽ Lô Cốt Tận Thế đi."

"Lô Cốt Tận Thế? Chính là chỗ tránh nạn mà đám sinh tồn điên cuồng ở nước ngoài thiết kế ra hả?" Lý Đồng Thành nhìn Thượng Ất với vẻ ngạc nhiên, gã không ngờ yêu cầu của Thượng Ất lại đơn giản như vậy. Bản vẽ giống với Lô Cốt Tận Thế này quân đội đã sưu tập một đồng lớn, trong máy tính của sở thí nghiệm sinh vật cũng có không ít.

"Đúng vậy, ngoài ra anh còn nợ tôi mấy nghìn mạng người, lấy vật tư trả ơn đi. Đồ ăn, dược phẩm, đạn dược... Tùy tiện cái gì đưa mấy nghìn đều

được."

Công phu sử tử ngoạm, Thượng Ất nói thẳng đến vấn đề thù lao. Hẳn biết bây giờ là thời kỳ không bình thường, cho dù quân đội cũng thiếu thốn những vật tư sinh tồn quan trọng này, nhiều đến mấy nghìn chắc chắn Lý Đồng Thành sẽ không đáp ứng.

Nhưng, lần này Thượng Ất đã tính sai.

Nghe thấy Thượng Ất nói như vậy, Lý Đồng Thành cân nhắc nghiêm túc một lát, sau đó đột nhiên nói với giọng nghiêm túc.

"Mấy nghìn vật tư cũng có, nó không là gì so với nhánh bộ đội này của chúng tôi... Nhưng Thượng Ất, anh định đưa về làm sao, mấy nghìn vật tư nặng khoảng hai tấn đây, dù anh có lợi hại đến đâu đi nữa cũng không thể vác về chứ?"

"Cái này không cần anh quan tâm, chỉ cần anh lấy ra được thì tôi chở về được. Làm sao, anh cho tôi vật tư thật hả? ba nghìn, hai nghìn hay một nghìn năm trăm vật tư?"

"5000!" Lý Đồng Thành mỉm cười nói ra con số khiến Thượng Ất rung động, sau đó vung tay nói với cấp dưới ở sau lưng: "Mang hai trăm người đi bộ hậu cần ở nơi trú quân ngăn hai xe tải lại cho tôi, bảo bọn họ đừng dờ hàng nhiều, lái thẳng xe đến lối vào mộ cổ."

"Vâng thưa sếp! Nhưng tiến sĩ L..." Cấp dưới nhìn Lý Đồng Thành với vẻ do dự, Lý Đồng Thành trả lời ung dung: "Cậu không cần quan tâm đến những thứ này, tiến sĩ L ở bên kia tự nhiên tôi sẽ giải quyết. Mấy nghìn mạng người đó, chẳng lẽ không bằng những vật này hay sao?"

Nói xong, Lý Đồng Thành quay đầu nhìn về phía Thượng Ất: "Lát nữa vật tư sẽ đưa đến, anh dự định làm sao chở đi?"

"Tọa kỵ côn trùng khổng lồ, em biết rồi, thấy Thượng Ất nhất định dùng con côn trùng lớn kia chở hàng đúng không?"

Đại Duyệt hô lên với giọng ngạc nhiên, vừa rồi cô luôn núp ở phía sau không lên tiếng, bởi vì Hoa Ny tình lại trước nói nhỏ cho cô, vừa rồi cô ôm lấy người Thượng Ất, đồng thời còn găm lấy vai hắn. Vừa nghĩ đến đó thôi, mặt Đại Duyệt đỏ như quả táo chín, suýt chút nữa xấu hổ chết.

Chương 227: Nhạc Bảo

Căn cứ Đế Đô Hoa Tụng chính thức đổi tên thành Nhạc Bảo, tên này giống với tên sân chơi trẻ con hơi ngây ngô, cực kỳ không xứng với chủ đề màu xám giấy dựa cầu sinh của tận thế, nhưng không bất kỳ người nào phản đối. Các thành viên của Nhạc Bảo đều rõ ràng Thượng Ất quý Nhạc Bảo hơn con. Trong vấn đề này, nếu ai dám dây dưa với Thượng Ất, lập tức người đó sẽ được gia nhập vào đại quân xéo đi.

Không sai, Thượng Ất bắt đầu thanh lý người sống sót tụ tập xung quanh Nhạc Bảo.

Ba ngày trước, sau khi Thượng Ất ngồi tọa kỵ còn trùng khổng lồ về Nhạc Bảo, vật tư cao như núi trên xe kéo ở sau lưng tọa kỵ còn trùng khổng lồ, lập tức gây ra cuộc bạo động của mấy nghìn người sống sót ở trong khu phố. Một nam hai nữ Thượng Ất, ba người như thiếu niên thiếu nữ. Vì thế Vương Tử Bác lăm lăm với giọng vô cùng bất mãn "nhà quê" "không có tố chất", lại bị cảnh trấn áp giết chóc như lôi đình của Thượng Ất làm cho sợ ngây người.

Dưới ra hiệu của Thượng Ất, thành viên mới và thành viên cũ của Nhạc Bảo bắt đầu xua đuổi người sống sót không lưu tình chút nào.

Bọn họ biết tính của Thượng Ất, tai nạn siêu cấp sắp đến, đám vật tư này chỉ sợ là đám vật tư cuối cùng bọn họ có thể tìm thấy. Một khi bị người sống sót trong khu phố cướp mất, bọn họ sẽ phải đứng trước khảo nghiệm sinh tử. Cho nên, cho dù những vật tư này nhìn khá nhiều, nhưng Thượng Ất tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ lấy ra, nhất là vài nạn dân mất lý trí muốn cướp vật tư kia, đừng mũi chịu xào trở thành đối tượng đả kích trọng điểm của tất cả mọi người.

"Cộc cộc cộc!"

"Ầm ầm ầm!"

Súng dài, súng ngắn, đao, búa lớn... Dưới sự dẫn đầu của Hoàng Long và Điền Ba, đội viên võ trang đầy đủ bắn phá nạn dân cướp đoạt vật tư. Giết đến đỏ mắt, Thượng Ất càn chỉ huy Nhân Diện Thiên Văn Chu lao đến từ bốn phương tám hướng, trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi, hơn nghìn nạn dân đã chết một phần ba, trong đó không thiếu phụ nữ, trẻ em và người già.

Trước mặt máu tươi và sinh mạng, nạn dân sống sót bắt đầu khôi phục lý trí, bọn họ dùng ánh mắt run rẩy hoảng sợ nhìn về phía Thượng Ất và tọa kỵ côn trùng khổng lồ. Thượng Ất nhìn về phía bọn họ giống như thần linh, đồng thời tuyên bố lớn tiếng từ giờ khắc này, khu phố sẽ tiến hành đóng kín.

Thượng Ất muốn dùng hàng loạt gỗ, đá và cốt thép, dọc theo phạm vi ba trăm mét ở giữa, dùng tòa nhà còn tốt, xây dựng một bức tường phòng ngự cao khoảng ba mét vòng quanh hai cây số. Trong nạn dân sống sót, phạm có người muốn vào sống trong tường, nhất định phải nghe theo chỉ huy của Thượng Ất vô điều kiện, cũng bị ép tiêm vào máu một loại bom có tên là bom Tử Vong. Còn những người sống sót khác, nhất định phải rời đi khu phố trong vòng ba ngày, tự tìm đường sống, nếu không sẽ bị Thượng Ất giết chết tại chỗ, trở thành nhóm tế phẩm đầu tiên thành lập căn cứ Nhạc Bảo.

Cuối cùng, trong mấy nghìn người sống sót chỉ có năm trăm người lựa chọn ở lại. Người sống sót còn lại bồi hồi ở phụ cận ròng rã ba ngày, sau khi bị Thượng Ất hạ lệnh giết mấy chục người, bây giờ toàn bộ mới lưu luyến rời đi. Nhưng khi đó, cách trận tai nạn siêu cấp của tận thế, chỉ còn lại ba ngày cuối cùng.

Thời gian ba ngày thoáng cái đã qua, thời gian đi đến mười hai giờ trưa, Thượng Ất triệu tập hết thành viên Nhạc Bảo đến trước biệt thự, dùng ánh mắt bình tĩnh quét qua đội ngũ hơn trăm người, sau đó nói với giọng nhẹ nhàng.

"Còn sáu giờ nữa, là 18 giờ đúng, sẽ có một cơn bão siêu cấp bao phủ toàn bộ nước Hoa, thời gian kéo dài đến một tuần. Nói cách khác, từ bây giờ chúng ta sẽ tiến vào Nhạc Bảo, mọi người ít nhất có thời gian một tuần chen

chúc ở 50 mét dưới mặt đất, mỗi ngày sống trong căn phòng nhỏ hẹp giống như chuột đồng, không ngừng lặp lại kế hoạch huấn luyện tôi lập ra cho mọi người... Tôi muốn hỏi mọi người, có ai muốn lui ra không, lui nhanh ra bây giờ còn kịp."

"Thượng Ất lão đại, chúng tôi sẽ không lui ra." Mai Lập Tân hét lên đầu tiên.

"Đúng vậy, chỉ có thằng đàn mới lui ra." Vương Cường giơ súng sẵn cải tiến lên cao, thét lo đến mức gân xanh trên cổ phình lên,

"Thượng Ất lão đại, anh cũng đứng giỡn với chúng tôi, nơi này có ăn có uống còn có người đẹp..." tên béo Hoa Đa Tình nói, sau đó dùng ánh mắt hèn mọn nhìn về phía Hoa Ny, khuôn mặt béo tròn cười giống như hoa, nói: "Hơn nữa, nơi này còn có người đẹp làm bạn, chỉ có thằng ngốc mới rời đi, đúng không người đẹp?"

"Tên Béo chết bầm, cút xa một chút cho lão nương, còn dám tán gái trước mặt lão nương, lão nương bóp nát bì của chú đấy."

Nhìn thấy tên Béo đùa giỡn cô bé Hoa Ny, Đỗ Giai Tuệ trợn mắt nhìn tên Béo giống như cọp cái. Từ khi Hoa Ny vào căn cứ, tên Béo giống như tìm được ý nghĩa của cuộc sống, không có việc gì lúc ẩn lúc hiện đi đến trước mặt Hoa Ny, Hoa Ny sợ đến mức mỗi lần nhìn thấy tên Béo đều đi vòng. Cuối cùng, Đỗ Giai Tuệ nhìn không được, nắm lấy cơ hội chửi tên Béo một trận. Bây giờ, tên Béo mới bớt phóng túng một chút. Không ngờ hôm nay ở trước mặt mọi người, tên Béo lại phát bệnh cũ, không che giấu chút nào bày tỏ sự ái mộ của gã với Hoa Ny.

"Thôi đi, mụ Béo chết bầm, ỷ vào ngực lớn thích chọc vào chuyện của người khác đúng không? Anh đây là nam thanh niên lớn tuổi, biểu đạt thiện cảm với cô bé nhà người ta một chút có làm sao? Còn nữa, Thượng Ất lão đại nói rồi, chỉ cần là thành viên của Nhạc Bảo sẽ có hai người phụ nữ. Anh đây chỉ thích mỗi bé đó, cái này gọi là yêu thật lòng, mụ biết cái gì."

Tên Béo không chút yếu thế trừng mắt Đỗ Giai Tuệ, miệng còn nói năng với lý lẽ hùng hồn. Các thành viên nam ở xung quanh nghe thấy thế nhao nhao gật đầu, biểu thị đồng ý với tên Béo. Tuần này, các thành viên ra ngoài

đi săn không chỉ mang mười mấy nhân tài chuyên nghiệp về, càng vô cùng hạnh phúc nhận lấy không ít phụ nữ xinh đẹp. Thượng Ất cũng tuân thủ lời hứa, tại chỗ tuyên bố những người phụ nữ này trở thành thành viên của Nhạc Bảo, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển vào trong Nhạc Bảo.

"Tên Béo chết bầm, chú dám đắc chí với chị hả, có tin chỉ biến thân cào chết chú không?"

Đỗ Giai Tuệ không ngờ tên Béo được sự đồng tình của mọi người, dưới cơn xấu hổ triển khai toàn bộ kỹ năng Mô Phỏng Vây, lập tức một lớp vây màu đen tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo xuất hiện quanh người Đỗ Giai Tuệ, khiến người ta nhìn lạnh cả tim.

"Thôi đi, lại dùng bộ này... Béo tui đây cầm được thì buông được, được rồi, mụ thẳng."

Tên Béo ngẩng đầu lên, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người trồi ở sau lưng Thượng Ất. Từ lần trước, sau khi bị Đỗ Giai Tuệ dùng kỹ năng Mô Phỏng Vây cào mặt, tên Béo không còn dũng khí trực diện với cuộc sống âm đạm này nữa.

"Được rồi, mọi người yên lặng, tôi có một vấn đề muốn hỏi Thượng Ất lão đại, hơn nữa có lẽ tất cả mọi người đều quan tâm đến vấn đề này... Điền Ba phất tay ra hiệu mọi người im lặng, sau đó quay mặt lại hỏi Thượng Ất với giọng rất nghiêm túc: "Thượng Ất lão đại, liên quan đến chuyện anh lập kế hoạch cho mọi người, em có một điều không hiểu."

"Đội trưởng Điền, cậu nói đi." Thượng Ất gật đầu, ra hiệu Điền Ba cứ hỏi thoải mái.

"Là đội ngũ người sống sót, chúng ta có rất nhiều vũ khí hạng nặng, sức chiến đấu của đội trưởng đội bảo vệ Hoàng Long cũng rất mạnh, cho dù gặp phải động vật thoái hóa cỡ lớn, chúng ta cũng có sức đánh một trận, càng không cần phải nói đến Nhạc Bảo có anh cố thủ và đám côn trùng khổng lồ bảo vệ." Điền Ba nhìn về phía Thượng Ất với vẻ nghiêm túc, sau đó nói tiếp: "Cho nên em muốn hỏi anh lập kế hoạch huấn luyện cho mọi người là giết thời gian hay có ý định dựa theo đó chấp hành nghiêm ngặt, hoàn thành tất cả các mục huấn luyện trong vòng một tuần?"

"Đương nhiên là giết thời gian rồi, đội trưởng Điền Ba, anh nghĩ nhiều rồi. Chúng ta muốn trốn ở dưới nền đất lâu như vậy, ai còn có tâm tình đi huấn luyện thật. Hơn nữa, anh chưa nhìn thấy các mục trong kế hoạch huấn luyện đúng không, mấy mục đó sao nhân loại có thể hoàn thành?"

Tên Béo Hoa Đa Tình lại chui ra ngoài, vừa bị Đỗ Giai Tuệ dọa một hồi, gã cần tìm một người dọa lại, phóng thích một chút buồn bực ở trong lòng. Nhưng nghe lời này của gã, Thượng Ất đột nhiên nhìn về phía gã, ánh mắt bình tĩnh khiến người ta run rẩy

Chương 228: Chiến binh siêu cấp trong siêu bão

"Mỗi ngày một nghìn cái chống đẩy, một nghìn cái squat, một nghìn lần chạy nước rút một trăm mét... đây chỉ là những bài tập cơ bản, nếu ai không hoàn thành thì lần một sẽ giảm một nửa thức ăn của ba bữa trong ngày, lần thứ hai sẽ hủy toàn bộ bữa ăn."

Thượng Ất bình tĩnh nói, sự lạnh lùng trong mắt hằn khiến mọi người nhận ra mọi chuyện sắp trở nên tồi tệ, chẳng lẽ lần này Thượng Ất muốn làm thật, nếu làm không tốt thì mọi người sẽ không có cơm ăn?

"Sau khi huấn luyện cơ bản, tùy theo đặc điểm khác nhau của từng người tôi còn xây dựng kế hoạch huấn luyện đặc biệt cho các cậu. Béo, kế hoạch huấn luyện của cậu là đơn giản nhất, mỗi ngày chỉ cần vùi đầu vào thùng nước đá nửa tiếng."

"Hả? Ngâm đầu trong thùng nước đá nửa tiếng?" Béo nhìn Thượng Ất ngẩn ra một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại hét lên "Không được, lão đại, em sợ lạnh nhất, sẽ chết người á!"

"Không chết được!" Sắc mặt Thượng Ất vẫn như cũ không có nửa điểm thay đổi như cũ.

Phương pháp tập luyện vùi đầu vào thùng nước đá chính là phương pháp mà ở kiếp trước tên Béo Đa Tình được mệnh danh là thần thoát hiểm đã nghĩ ra được. Nghe nói có một lần tên Béo thoát chết trong một vụ tai nạn ngoài ý muốn, từ đó tìm mọi cách để nâng cao khả năng dự đoán nguy hiểm, cuối cùng tình cờ phát hiện dùng xô đá để kích thích não bộ rất hiệu quả, mặc dù quá trình gần như tàn khốc nhưng thực sự có thể tăng cường dị năng của gã một cách ổn định, khiến gã nhiều lần thoát khỏi tình huống nguy hiểm.

Vùi đầu vào thùng nước đá chính là phát minh của tên Béo!

“Lão đại anh quá tàn nhẫn rồi, chị dâu, chị mau thuyết phục anh Thượng Ất đi, anh ấy muốn bức tử em!”

Tên Béo kêu gào thảm thiết hướng về phía đùi của Trần Phóng, dụi mũi và nước mắt vào quần áo của Trần Phóng khiến cho Trần Phóng vô cùng xấu hổ, vì vậy cô chỉ có thể nhẹ nhàng an ủi tên Béo: “Béo, Thượng Ất làm như vậy là vì muốn tốt cho cậu, có lẽ... chỉ cần ngâm một chút cậu lại có thể giảm cân, nói không chừng Hoa Ny có thể để ý tới cậu.”

“Đúng vậy, nước đá lạnh sẽ kìm hãm sự thèm ăn đó... vẫn là chị dâu suy nghĩ chu đáo.” Tên Béo lau nước mũi, quay đầu nói với Thượng Ất: “Muốn em ngâm nước đá cũng được, nhưng anh phải để Hoa Ny chăm sóc em tránh cho cho em không cẩn thận bị chết cồng.”

“Được! Từ nay về sau Hoa Ny sẽ phụ trách việc ăn uống, sinh hoạt của cậu!” Thượng Ất không chút do dự gật đầu, bỏ qua sắc mặt tái nhợt của Hoa Ny, quay sang người khác, nói: “Đừng tưởng rằng tôi làm khó mọi người, một tuần sau mọi người sẽ hiểu ý tôi. Sau siêu bão, thế giới sẽ bước vào giai đoạn tận thế thứ 2, mọi người sẽ phát hiện ra đến khi đó muốn sống sót còn khó khăn gấp trăm lần so với hiện tại.....Cho nên chúng ta cảnh báo trước, nếu như có người nào đó không hoàn thành kế hoạch huấn luyện, tôi sẽ không do dự ném người đó ra khỏi cửa thông gió, để người đó cảm nhận một chút mùi vị của siêu bão!”

“...”

Tất cả mọi người đều im lặng, lời giải thích của Thượng Ất căn bản khiến bọn họ rất khó chấp nhận. Tàn nhẫn hơn gấp trăm lần so với bây giờ... Đó còn là thế giới mà con người có thể tồn tại sao?

Đương nhiên đối với người thông minh như lão đầu Triệu Khiêm mơ hồ nhận thấy cách làm của Thượng Ất thực ra còn có mục đích khác. Trong sự ngăn cách của thế giới ngầm, người bình thường chỉ sợ ba ngày đã nổi điên, càng không nói đến những thanh niên tinh lực dồi dào này.

Kế hoạch đào tạo do Thượng Ất xây dựng có thể sẽ vắt kiệt sức lực của những người đàn ông này đến mức lớn nhất. Trong tình huống mỗi ngày đều mệt mỏi dường như ngã lưng liền có thể ngủ, những tên này không có khả năng làm bướm đêm, như vậy Lạc Bảo sẽ trải qua một tuần quan trọng đầy suôn sẻ.

Kế hoạch dùng một hòn đá giết hai con chim, thủ đoạn của Thượng Ất khá đẹp.....Triệu Khiêm vượt bộ râu thưa thớt trên cằm, không khỏi khẽ gật đầu, suy nghĩ xem có nên phát triển kế hoạch khống chế tinh thần nào đó để hợp tác với cách quản lý Lạc Bảo của Thượng Ất.

“OK, tình hình cơ bản là như vậy, mọi người ghi nhớ, chỉ cần chúng ta thành công sống sót qua một tuần này, chúng ta sẽ mở ra một kỷ nguyên mới. Cùng với vô vàn nguy hiểm, cơ hội đang chờ đón mọi người ở phía trước. Sau một tuần, tự nhiên mọi người sẽ hiểu ý của tôi. Giờ đây mọi người có thể tự do tận hưởng sáu tiếng cuối cùng trên mặt đất, một tuần sau chúng ta sẽ ra khỏi mặt đất, chào đón một kỷ nguyên mới thuộc về chúng ta!!”

Theo lệnh của Thượng Ất, vô số đồ ăn ngon liên tục được chuyển đến trước mặt mọi người, thậm chí là những thứ cực kỳ quý trong thời tận thế như thuốc lá và rượu cũng được mang ra từng thùng từng thùng một khiến đám đông hò reo không ngớt. Không ai có thể nghĩ rằng Thượng Ất lại hào phóng như vậy, một số thành viên vừa mới gia nhập đội lại càng kích động đến phát khóc. Đối với những người thường xuyên thiếu cơm ăn thì lễ kỷ niệm này cũng đủ để họ nhớ cả đời. Sáu tiếng sau, siêu bão...cuối cùng cũng đến như dự đoán!

Thế giới tối sầm, bầu trời đầy gió và cát, cuồng phong như dã thú gầm thét..... Đứng trước siêu bão, mọi thứ hoàn toàn mất đi hình dáng ban đầu. Những bông hoa đang nở bị cơn bão xé thành nhiều mảnh, cả những cây cao chót vót cũng bị sức mạnh khổng lồ vụn thành từng khúc, lập tức bị cuốn đi.

Mà các tòa nhà dân cư vốn đã được bao phủ bởi cây xanh dưới tác động của cơn bão dần dần lộ ra màu đen xám ban đầu, nhưng với sự ma sát không ngừng của những cơn gió lốc mang theo đá và cát khiến tòa nhà bê tông kiên cố biến mất từng chút một với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt.

Đây là một siêu bão có khả năng quét sạch mọi thứ, bất kỳ thứ gì cản trở đường đi của nó đều trở nên nhỏ bé. Mà càng khủng bố hơn nữa là khi màn đêm buông xuống, nhiệt độ của siêu bão bắt đầu giảm xuống nhanh chóng. Ngay cả khi trốn sâu mấy chục mét dưới lòng đất, những người sống sót trong Lạc Bảo vẫn cảm thấy lạnh thấu xương, phải đốt củi và nhiên liệu đã chuẩn bị trước mới miễn cưỡng chống chế được nhiệt độ của lô cốt trên 0 độ.

Khi mọi người vất vả chịu đựng được tới sáng sớm ngày thứ hai, siêu bão ngày càng mạnh. Trong bóng tối mịt mờ, Thượng Ất và những người khác thậm chí còn không phân biệt được sự khác nhau giữa trời và đất nhưng có thể cảm nhận được thời gian trôi qua, nhiệt độ bên ngoài bắt đầu tăng nhanh, cuối cùng một số nhiệt kế bên trong Lạc Bảo đều hiển thị nhiệt độ kinh hoàng là năm mươi ba độ!

Vào lúc này, Thượng Ất buộc mọi người bắt đầu một ngày luyện tập ma quỷ. Nhất thời toàn bộ Lạc Bảo tràn ngập tiếng ai oán, tiếng la hét đau đớn, mùi mồ hôi khó chịu nhanh chóng tràn vào trong lô cốt có không gian lớn nhất – phòng huấn luyện. Cuối cùng cũng đến ban đêm, Thượng Ất dừng tất cả huấn luyện, đồng thời phân phát cho mỗi người một viên thuốc kích hoạt, điều này khiến cho tâm trạng của đám người gần như muốn tự sát dần dần ổn định lại.

Cứ như vậy cả tuần trôi qua, cuối cùng tất cả mọi người cũng đợi được giây phút họ trở lại mặt đất. Mà khi cánh cổng của Lạc Bảo được mở ra, một luồng khí mạnh mẽ từ lòng đất lập tức phun ra.

Tổng cộng một trăm năm mươi tám thành viên, chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi sức lực của mọi người dường như tăng gấp đôi. Theo màn hình kỹ thuật số kiểm tra năng lượng trên máy tính, người có giá trị năng lượng sống thấp nhất trong những người ở đây tại thời điểm này có giá trị lên đến 1212. Mà những người như như Hoàng Long, Điền Ba vân...vân... vốn dĩ là những đội viên chủ lực có sức chiến đấu rất mạnh, giá trị đã đạt đến mức đáng kinh ngạc trên 10000. Hơn nữa tất cả những điều này đều nằm trong tầm kiểm soát của Thượng Ất.

Không ai hiểu rõ sức mạnh của siêu bão hơn hẳn, cũng không ai biết những cơ hội do siêu bão này mang lại hơn hẳn.

Theo lý thuyết nghiên cứu của các nhà khoa học Kinh Đô trước đây, siêu bão mang theo một lượng lớn các hạt năng lượng, nếu ai đó có thể nắm bắt cơ hội để luyện hóa cơ thể và uống một lượng lớn thuốc kích hoạt trong giai đoạn này, người đó sẽ tăng hiệu quả chiến đấu và năng lượng sống nhanh hơn bình thường gần mười lần.

Tóm lại Thượng Ất đã tính toán hết mọi thứ cho các đội viên. Giờ đây khi siêu bão đã qua, cuối cùng Thượng Ất cũng có một đội sánh ngang với những đội quân tinh nhuệ của quân đội. Kể từ bây giờ con đường tranh bá của Thượng Ất chính thức bắt đầu! Những chiến binh siêu cấp này chính là nhóm đàn em đầu tiên trong quá trình chinh phục tận thế của Thượng Ất!

Chương 229: Tất cả đã sẵn sàng để xuất phát

Trở lại mặt đất, Thượng Ất đứng giữa đồng gạch ngói đổ nát, ngẩng đầu nhìn chăm chú nhìn tứ phía.

Hàng rào cao ba mét được xây dựng trước siêu bão gần như biến mất chỉ còn lại một ít cốt thép cắm nghiêng trên mặt đất với hình dạng vặn vẹo như đang gào khóc tố cáo sự khủng khiếp mà chúng đã trải qua.

Nhưng Thượng Ất lại không để ý, lúc trước hẳn tiêu tốn rất nhiều nhân lực và vật lực xây dựng bức tường này chính là để chống lại sự tấn công của

siêu bão, để Lạc Bảo chịu ít thiệt hại nhất có thể.

Bây giờ đã đạt được mục tiêu, mọi người đều bình an vô sự. Những bức tường và những biệt thự đã biến mất hoàn toàn có thể xây dựng lại, tất cả chỉ cần thời gian. Bây giờ điều mà Thượng Ất quan tâm nhất chính là hồ nhân tạo bên ngoài biệt thự... Nhíu lông mày, trong mắt Thượng Ất lộ ra vẻ thất vọng. Đúng như hần dự đoán, dưới sự hoành hành của cơn siêu bão, con sông nhân tạo hơn hai mươi mét đã biến mất.

Nơi ban đầu là con sông lúc này bị bụi đất, cát bùn, cành cây gãy, những tảng xi măng khổng lồ và xác của những dã thú không biết tên lấp đầy, nếu không phải Thượng Ất quen với môi trường xung quanh, gần như khó có thể tin được rằng nơi như địa ngục tu la này một tuần trước vẫn còn là một con sông nhỏ gọn sóng xanh, liễu rủ đôi bờ.

Khi tất cả mọi người theo Thượng Ất bước ra khỏi Lạc Bảo đều sửng sốt, giờ họ mới nhận ra trước đây Thượng Ất không hề nói lung tung. Siêu bão của ngày tận thế quả thật còn khắc nghiệt hơn trước gấp trăm lần.

Dòng sông bên trong khu chung cư vậy mà có thể bị siêu bão lấp đầy bằng những luồng khí hung bạo, vậy những vùng nước tự nhiên ngoài khu chung cư cũng không thoát khỏi vận đen. Điều đó có nghĩa là gì? Điều này đồng nghĩa với việc họ khó có thể tìm được nguồn nước sạch phù hợp cho sinh hoạt của con người trong bán kính vài trăm ki lô mét.

Ngơ ngác nhìn nhau, trong mắt đám người đều tràn đầy lo lắng, khí thế hùng hực vốn có dần dần trở nên lạnh lẽo. Trên thực tế so với những động vật thoái hóa hung dữ, thử thách lớn nhất mà con người phải đối mặt lúc này là thức ăn và nước uống. Nguồn nước là thứ quan trọng nhất, không được uống nước sạch ngay cả một người siêu tiến hóa như Thượng Ất cũng chỉ sống được một hai tuần chứ đừng nói đến người bình thường như bọn họ.

Điều khiến mọi người cảm thấy vô cùng hụt hẫng chính là thời tiết lúc này.

Siêu bão đã dừng nhưng toàn bộ bầu trời vẫn xám xịt, mặt trời hoàn toàn biến mất không một dấu vết. Đám người kinh ngạc, bầu trời rộng lớn như vậy nhưng không ai có thể xác định được vị trí của mặt trời. Chỉ những

người có kinh nghiệm như Thượng Ất và Hoàng Long mới có thể dựa vào thời gian trên đồng hồ để ước lượng sơ bộ hướng mặt trời mọc. Nhưng ngay cả Hoàng Long có tầm nhìn đáng sợ nhất cũng miễn cưỡng mới có nhìn thấy bầu trời cách đó vài trăm mét, xa hơn nữa đều bị sương mù và bụi cát cản lại, căn bản không thể nhìn thấy một tia sáng mặt trời nào có thể chiếu qua.

“Chết tiệt, thời tiết ma quái thế này là muốn giết người sao! Em gái à em cũng quá nóng đi!”

Tên Béo liên tục lau mồ hôi trên trán, miệng thở hồng hộc. Hoa Ny nhỏ nhắn xinh xắn dựa vào người gã giống như một con nai bên cạnh một con voi, vô cùng ngoan ngoãn đưa khăn ướt cho tên Béo lau mặt.

Sau khi ở bên nhau một tuần, Hoa Ny mới phát hiện thực ra tên Béo không tệ. Mặc dù vẻ ngoài hơi thô tục nhưng lại rất dịu dàng và quan tâm đến cô. Điều này khiến Hoa Ny vô tình cũng có chút cảm tình với tên Béo.....hay có cảm giác ỷ lại. Dù sao ngày tận thế Hoa Ny đã không còn người thân nào nữa, tên Béo cho cô cảm giác rất ấm áp.

Thời tiết ma quái này quả thực dị thường, đặc biệt là mùi trong không khí.....” Đứng trên đồng gạch ngói đổ nát, Lãnh Vân cố gắng nhìn về phía xa. Trên mặt cô vẫn còn quần băng, đầu cạo trọc, mặc một chiến áo chiến đấu màu đen ngấn tào nên cảm giác rất lạnh lùng.

Lúc này miệng và mũi của Lãnh Vân liên tiếp cảm nhận được mùi tanh ngọt khô nóng, cô là một người dị năng về khứu giác có thể phân biệt được tất cả các mùi trong vòng vài km. Nhưng bây giờ trong không khí có mùi thật sự rất khó chịu, giống như một nồi canh hỗn hợp do một đầu bếp kém cỏi nấu, mới ngửi thì cho cô cảm giác giống với mùi hoang dã của thời viễn cổ, nhưng mùi máu tanh trong không khí dần dần khiến cô có cảm giác muốn nôn mửa, rất khó chịu.

Nếu muốn cô dùng một từ để miêu tả hương vị độc đáo này thì Lãnh Vân chỉ có thể dùng một từ chết chóc để miêu tả cảm xúc của mình.

“Mọi người nghe đây, tất cả những người không tham chiến ngay lập tức dọn dẹp đồng đồ nát xung quanh Lạc Bảo. Bắt buộc phải khiến khu chung

cư trở về hình dáng như cũ trước khi cái lạnh cực hạn đến vào tối nay.” Về mặt Thượng Ất bình tình tiếp tục ra lệnh một cách có trật tự: “Một trăm mười bốn chiến sĩ còn lại được chia thành hai nhóm, một nhóm đi theo đội trưởng Hoàng Long và khởi hành đi về phía đông, cách đó khoảng mười ba km có một nhà kho lớn, trong đó có gần chục tấn nước uống đóng chai được cất giấu trong kho lạnh ở tầng bốn dưới lòng đất!”

Thượng Ất liếc nhìn Hoàng Long, giọng điệu đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Đội trưởng Hoàng Long, lần trước tôi giao cho cậu nhiệm vụ ám sát Ngưu vương thoái hóa, bởi vì liên quan đến thời gian nên cậu đã không hoàn thành nhiệm vụ, lần này i hy vọng cậu sẽ không làm tôi thất vọng. Nhưng mà nhớ rõ nhiệm vụ lần này vẫn là đi tìm nguồn nước. Nếu như Ngưu vương thoái hóa thực sự rất khó giải quyết, ngàn vạn lần không được hành động theo cảm tính, trước tiên vận chuyển nước về rồi tính.”

“Được! Lần này tôi sẽ không bao giờ để tên đó chạy trốn nữa!”

Hoàng Long hai mắt rực lửa, lần trước anh không hoàn thành nhiệm vụ ám sát mà Thượng Ất giao cho, nguyên nhân là vì hành tung của Ngưu Vương thoái hóa rất bí hiểm, Hoàng Long tìm hai ngày mới tìm thấy được dấu vết hành tung kia. Nhưng chưa kịp giết thì Ngưu Vương cứ như đã biết trước, kêu lên và lao xuống lối đi ngầm của tàu điện ngầm biến mất, Hoàng Long lại tay trắng trở về.

Nhưng lần này Hoàng Long nhất định phải thắng, dưới cơn siêu bão có lẽ ga tàu điện ngầm đang thi công cũng đã trở thành đồng đổ nát. Lần này Ngưu Vương muốn thoát khỏi sự ám sát của Hoàng Long cũng không còn đơn giản như vậy nữa!

Nhưng vào lúc này, Lệ Á vẫn luôn đứng cùng hai mẹ con Trần Phóng đột nhiên đứng lên đưa bàn tay nhỏ bé của Đồ Kiều Kiều và Tống Dịch cho Hoàng Long, nhẹ nhàng nói: “Đội trưởng Hoàng Long, xin hãy dắt bọn họ đi cùng. Trong gia tộc Amazons của chúng tôi chỉ có những chiến binh dám đối mặt với những đối thủ tàn bạo nhất mới xứng đáng với vinh quang của Amazons. Hãy cho họ một cơ hội, hãy để họ giúp cậu hoàn thành nhiệm vụ này được không?”

“Chuyện này..” Hoàng Long quay đầu nhìn Thượng Ất, trong mắt hiện lên một tia đắc ý.

Đối với danh tính đặc biệt của Lệ Á, Đồ Kiều Kiều và Tống Dịch, tất cả thành viên của Lạc Bảo luôn tránh nói về bọn họ. Bởi vì Thượng Ất chưa bao giờ công khai mối quan hệ giữa Lệ Á và hắn, điều này càng khiến mọi người nghi ngờ thân phận thực sự của ba người Lệ Á.....Lỡ như đó là nhóm nữ hậu cung của Thượng Ất ở bên ngoài thì sao? Vì vậy trước trận chiến sinh tử này Hoàng Long phải xin lời khuyên từ Thượng Ất.

“Đưa theo đi, lỡ may hai cô gái nhỏ này có thể đem đến những điều bất ngờ cho chúng ta.” Thượng Ất lạnh nhạt nói, nhìn vào ánh mắt tràn đầy mong đợi của Đồ Kiều Kiều, cô gái này là một nguyên tố giả hệ hỏa hàng thật giá thật, một khi trưởng thành, sức chiến đấu là vô hạn!

Còn như Tống Dịch, Thượng Ất không mong chờ gì nhiều vào một kẻ địch không có dị năng.

Chương 230: Quân đội chia làm ba đường

Thượng Ất nói xong quay sang nói với Điền Ba: “Đội trưởng Điền Ba, cậu sẽ phụ trách một đội khác. Tôi cần cậu trước đêm nay đưa người đến sân vận động quốc gia, cách thành phố mười km về phía nam, sau đó chuẩn bị để đóng giữ ở đó lâu dài.”

“Sân vận động quốc gia? Đóng giữ lâu dài?” Điền Ba sững sốt theo tiềm thức hỏi: “Lão đại Thượng Ất à, nơi đó có nguồn nước sao? Trong ấn tượng của em chỉ có tiếp tục đi về phía nam năm km có một nơi là vịnh Thanh Hà, sao chúng ta không đi đến đó?”

“Vịnh Thanh Hà không còn nữa, hãy tin tôi.”

Trước sự nghi ngờ của Điền Ba, Thượng Ất lắc đầu chắc chắn, không ai hiểu rõ môi trường Kinh Đô sau bão hơn hắn. Giờ phút này toàn bộ hàng trăm nguồn nước lớn nhỏ trong Kinh Đô chỉ còn lại một nguồn nước lớn ở

thị trấn Trường Hưng gần ngoại ô phía tây. Ngoài ra các nguồn nước thích hợp cho số lượng lớn con người trong toàn bộ Kinh Đô đều đã biến mất, chỉ còn lại những ao nhỏ hoặc dòng suối nhỏ, căn bản không thể đáp ứng đủ như cầu hàng trăm nghìn người sống sót trong Kinh Đô.

“Vậy chúng ta đến sân vận động quốc gia làm gì? Muốn mở căn cứ mới ở đó sao?”

Điền Ba nhìn Thượng Ất đầy nghi hoặc, chờ Thượng Ất giải thích. Sau khi ở chung trong một thời gian dài, Điền Ba đã hiểu rất rõ tính cách của Thượng Ất. Trước khi có sự chuẩn bị, Thượng Ất sẽ không bao giờ nhẹ nhàng đưa ra quyết định để cấp dưới liều mạng mà không hề hay biết. Thượng Ất quyết định như vậy nhất định là có lý do!

“Sân vận động quốc gia là công trình lớn nhất còn tương đối nguyên vẹn trong vòng bán kính mười km. Điền Ba, anh phải chiếm đóng càng sớm càng tốt sau đó chiêu mộ những người sống sót xung quanh càng nhanh càng tốt.” Thượng Ất lấy ra hai chai thủy tinh nghiêm giọng nói: “Côn trùng dẫn máu kích nổ trong lọ màu hồng này cũng chính là dung môi đã được pha loãng hàng trăm lần từ máu của tôi, không cần tôi nói anh cũng biết tác dụng của nó. Còn chiếc lọ màu đen này có chứa những hạt giống cải tiến của quỷ rêu, sau khi con người sử dụng, những hạt này sẽ bén rễ và nảy mầm trong vài giờ, sau ba ngày, quỷ rêu sẽ phát tán khắp cơ thể người và trở thành loài thực vật ký sinh sống sót nhờ hút máu và thịt của con người.”

“Trùng máu kích nổ và hạt quỷ rêu? Thượng Ất đang chuẩn bị làm gì. Không phải là hãm định cho những người sống sót vừa mới được chiêu mộ ăn đấy chứ?”

Nhìn về phía Thượng Ất, Điền Ba đột nhiên rùng mình. Mọi người có thể thấy được năng lực của trùng máu kích nổ tàn nhẫn như thế nào. Nhược điểm duy nhất của năng lực này là cần phải lấy máu của Thượng Ất để khống chế lưu lượng máu của đối phương, ép kích nổ sinh học trong cơ thể đối phương, gây sát thương diện rộng. Đây là một năng lực rất quý quýet và đáng sợ, một khi ai đó không biết mà uống phải những trùng máu kích nổ này..... Bùm! Kết cục sau cùng của bọn họ chính là bị nổ thành từng mảnh nhỏ!

Nhưng rất hiển nhiên là Thượng Ất không có ý định dễ dàng buông tha cho những người sống sót được chiêu mộ, hạt giống quỷ rêu trong chai thủy tinh thứ hai sẽ trở thành cơn ác mộng cả đời cho những người này.

Điền Ba tận mắt nhìn thấy tên nhóc tên Từ Thiên tiến hành thí nghiệm hạt giống trên cơ thể chuột bạch, những hạt đen không có gì nổi bật đó chỉ cần một hạt thôi cũng sẽ hút những con chuột sống thành thịt khô trong vòng hai tiếng. Cuối cùng cơ thể chuột bạch phủ đầy rêu xanh.

Tổng kết lại là những thứ bên trong hai cái chai này đều là những thứ kinh khủng, Điền Ba rất khó có thể tưởng tượng được số phận của những người sau khi chạm vào những thứ này sẽ đau đớn thế nào.

Thượng Ất sẽ làm gì với những người đáng thương đó?

“Tôi cần điều chế một loạt bom người trung thành với tôi trong thời gian ngắn nhất, trong cuộc chiến tài nguyên tại thành phố vào tháng tới chúng ta mới có thể bất khả chiến bại, chúng ta mới có thể tự tin đàm phán với quân đội và có đủ tư cách để tiếp tục xây dựng căn cứ Lạc Bảo ở cố đô.

Thượng Ất nói với giọng điệu bình tĩnh lạ thường nhưng bất cứ ai cũng có thể nghe thấy sự dứt khoát và quyết tâm trong giọng nói của hắn.

“Nhưng mà Thượng Ất lão đại, những người sống sót kia có ngoan ngoãn uống trùng máu kích nổ và quỷ rêu không? Không phải anh nói sau siêu bão loài người có thể sống sót đều là tầng lớp tinh anh, sao có thể làm theo yêu cầu của chúng ta một cách dễ dàng chứ?”

Một giọng nói rõ ràng trong đám đông, Thượng Ất phát hiện ra người đặt câu hỏi là thợ máy An Tinh Vũ một trong những thành kỳ cựu. Người này vẫn luôn đi theo cùng với Thượng Ất chém giết, cuối cùng cũng đã hoàn thành một bước đột phá về thể chất trong quá trình luyện tập chăm chỉ tại Lạc Bảo, trở thành một trong số ít những đệ tử có khả năng tiến hóa.

Giờ đây An Tinh Vũ không chỉ có một vóc dáng cường tráng mà còn tiến hóa khả năng sửa chữa ô tô thần kỳ. Chỉ cần được cung cấp đầy đủ dây cáp kim loại, anh ta có thể sửa chữa hoàn hảo bất kỳ bộ phận ô tô nào với tổng khối lượng không quá một tấn trong nửa tiếng.

Vì lý do này Thương Ất đặc biệt sắp xếp anh ta dưới trướng của Điền Ba.

Khả năng đặc biệt này của An Tinh Vũ có thể đảm bảo quá trình vận chuyển vật liệu và nhân sự ở mức độ lớn nhất. Có anh ta ở đây, cả đội giống như mang theo một cửa hàng sửa chữa ô tô di động. Những sự cố nhỏ thường gặp như thùng bánh xe, nổ bình xăng, đứt gãy giảm xóc... sẽ không còn là rắc rối của đội nữa. Mọi người chỉ cần dành ra một chiếc xe để thu gom và vận chuyển phụ tùng ô tô với kim loại, phần còn lại giao cho An Tinh Vũ là được.

Nhìn qua An Tinh Vũ không hề kiêu ngạo mà luôn giữ tinh táo, Thương Ất hài lòng gật đầu kiên nhẫn nói: “Bọn họ sẽ hợp tác. Thử nghĩ xem khi một người sống sót đói khát, kiệt sức nhìn thấy một chai nước khoáng miễn phí và bánh mì ngọt, bao nhiêu người sẽ để ý tới mùi máu tanh nồng trong nước hoặc một thực vật nhỏ bé trong bánh mì?”

“Tôi hiểu rồi nhưng tôi vẫn còn một thắc mắc, tại sao chúng ta không tuyển những người sống sót ở gần đây mà phải vượt qua đồng đồ nát để đến sân vận động quốc gia?” An Tinh Vũ hỏi một câu mà ai cũng quan tâm, ai cũng toát lên vẻ nghi hoặc. Từ lúc Hoàng Long được giao nhiệm vụ, mọi người đều ngạc nhiên không hiểu tại sao Thương Ất quyết định như vậy.

Cũng cùng ẩn nấp dưới lòng đất một tuần, tại sao Thương Ất lại biết được nơi nào sẽ có nguồn nước, nơi nào vẫn còn nguyên vẹn sau siêu bão chứ? Chẳng lẽ Thương Ất xem bói, hay là hắn lại tiến hóa thêm dị năng dự đoán có thể biết trước xu thế phát triển của thế giới?

“Đáp án cho câu trả lời này.....sẽ được công bố sau một tháng. Tôi chỉ có thể nhắc nhở cậu một tháng nữa sân vận động quốc gia ở Cố Đô sẽ trở thành nơi tất cả các thế lực phải tranh giành. Vì vậy trong vòng một tháng cậu phải xây dựng sân vận động quốc gia ở Cố Đô thành một pháo đài khổng lồ cực kỳ vững chắc!”

Thương Ất vừa nói vừa vẫy tay ra hiệu cho những người không phải chiến đấu khác mang tài nguyên ở Lạc Bảo ra. Vào lúc này Hoàng Long và Điền Ba đã sẵn sàng lên đường, vì vậy trên đồng đồ nát, hầu như tất cả chiến binh chủ lực trong căn cứ Lạc Bảo đều khởi hành đúng giờ và nhanh chóng

biến mất trong lớp cát bụi, biến thành một chấm đen nhỏ giữa không gian u ám.

“Lệ Á nghe đây, tôi biết cô đang nghĩ gì. Nhưng trước khi chúng ta thực sự nắm quyền kiểm soát vùng đất này, tôi mong cô có thể giúp tôi chăm sóc vợ con, được không?”

Thượng Ất lặng lẽ đứng bên cạnh Lệ Á, máy dò trên cổ tay cho thấy giá trị năng lượng sống của Lệ Á đã lên tới mười một nghìn. Mà đây là trạng thái cô vẫn chưa bật vòng tay năng lượng bảo vệ và song kiếm tử thần.

Trận siêu bão kéo dài bảy ngày đã khiến Lệ Á tiến thêm một bước dài hướng tới mục tiêu là siêu chiến binh của Amazons. Lúc này ngoài Thượng Ất ra, người có sức chiến đấu mạnh nhất trong toàn bộ Lạc Bảo chính là Lệ Á, ngoài ra chỉ có một con đường duy nhất để vào Lạc Bảo, Lệ Á hoàn toàn xứng đáng trở thành người giữ cửa bảo vệ của Lạc Bảo, nắm giữ sự an toàn của hàng chục người trong Lạc Bảo.

Chương 231: Thịt gián có mùi gà nướng

“Được, tôi thề với thần chiến tranh Ares...” Khuôn mặt xinh đẹp của Lệ Á rất thành kính nhưng Thượng Ất đã cắt ngang lời thề của cô trước khi cô kịp nói hết lời: “Thần chiến tranh Ares chết tiệt! Nghe này, từ hôm nay trở đi Thượng Ất tôi sẽ trở thành người mạnh nhất vùng đất này, ngoài tôi ra, danh hiệu chiến thần sẽ không bao giờ được trao cho người thứ hai, hiểu không?”

“Đã hiểu.....Anh vẫn thực sự kiêu hãnh như ngày nào.” Lệ Á cong môi, đôi chân dài quyến rũ nhẹ nhàng rời đi, Trần Phóng và con trai cô xuất hiện trước mặt Thượng Ất.

“Thượng Ất, bây giờ không giống như lúc trước, tuy rằng em ngốc nhưng em sẽ cố gắng hết sức để hiểu những điều anh làm. Nhạc Nhạc rất tốt, anh không cần lo lắng cho bọn em, anh.....ừm!” Trần Phóng thì thầm giống như một cô gái trẻ, nhưng cái miệng nhỏ nhắn của cô đột nhiên bị chặn lại,

Thượng Ất ôm lấy cô cúi người hôn cô thật trù mến như chốn không người.

“Thượng Ất, anh...anh làm sao vậy, nhiều người nhìn như vậy, thật là...thật là xấu hổ chết đi được!” Trần Phóng đẩy Thượng Ất ra, khuôn mặt đỏ bừng đâm vào ngực Thượng Ất. Một vài sợi tóc rơi rồi lại khiến người ta cảm thấy đẹp một cách kỳ lạ.

“Vợ à, khi nào anh quay về, chúng ta sinh thêm một đứa con gái.....” Thượng Ất thì thầm bên tai Trần Phóng, giọng nói thì thào khiến Trần Phóng cảm thấy mình bị ảo giác.

“Sinh một bé gái? Trời ạ.....Đây.....Sao anh có thể nói lời này ở chốn đông người thế chứ? Đợi đã, Thượng Ất muốn có con gái sao? Sao anh biết em luôn muốn có con gái?!”

Với một chút kích động xen lẫn ngạc nhiên, chứng tỏ Trần Phóng không ngốc như cô nói. Trong những ngày người không bằng chó như tận thế này thì trẻ con là thứ vô dụng nhất, nhưng Thượng Ất lại trù mến hứa hẹn như vậy, điều đó cho thấy vị trí quan trọng không thể thay thế của cô trong lòng anh.

Lúc này mọi nghi ngờ của Trần Phóng đều biến mất. Con cái là chứng minh rõ nhất một người đàn ông có yêu một người phụ nữ hay không. Trên đời này có nhiều phụ nữ sinh con cho người mà mình không thích, nhưng lại rất ít người đàn ông muốn người phụ nữ mà mình không thích sinh con cho mình.

Thượng Ất vẫn yêu cô, cho dù có trở nên xa lạ anh vẫn yêu gia đình này!

Thượng Ất bước nhanh qua đồng đổ nát rời khỏi Lạc Bảo.

Sức mạnh của siêu bão khủng khiếp hơn nhiều so với tưởng tượng của Thượng Ất, ngoài số lượng lớn gạch vỡ, gỗ vụn và xác người ở khắp trên đường đi, Thượng Ất còn ngạc nhiên hơn khi biết rằng dường như toàn bộ Kinh Đô đã trở thành một thế giới khác sau khi trải qua cơn bão dữ dội này.

Tòa nhà truyền hình nước Hoanơi đã từng được người dân kinh đô cười ví tòa cao ốc t giống như “quần đùi lớn lớn” đã gần như biến mất, dưới chân chỉ còn sót lại những thanh thép vắn vẹo cắm nghiêng hướng lên phía bầu trời đen kịt, có vẻ ngoài âm đạm và hoang tàn.

Nhưng thật bất ngờ “quần đùi lớn” cao hơn một trăm tám mươi mét trên không trung năm đó bị người ta chỉ trích nhiều nhất lúc này lại vẫn có một phần vẫn bám trụ được một cách một cách thần kỳ sau cơn bão, gió hiu hiu thổi, trong hàng chục căn phòng đổ nát thỉnh thoảng có một hoặc hai mảnh giấy bay ra và bị một cơn gió khác thổi bay đi, không biết đã bị thổi bay tới nơi nào.

Xám xịt, chết chóc, lạnh lẽo.....Cũng giống như gam màu hiểm khi được pha trộn trong bảng màu, cả trời đất bao la chỉ có một màu u ám.

Nhưng Thượng Ất bước đi một cách thận trọng, mỗi lần đặt chân đều cố gắng hết mức có thể ở trên mặt đất trống, hiếm khi bước vào khu phế tích hay bóng râm. Không ai hiểu rõ sự nguy hiểm của thế giới xung quanh hơn Thượng Ất, trong sự im lặng chết chóc có những cạm bẫy chết chóc ẩn giấu khắp nơi.

Ví dụ, phía dưới tầng đá to lớn trước mặt cách Thượng Ất mười lăm mét, một đôi mắt kếp màu nâu sẫm của côn trùng lặng lẽ nhìn Thượng Ất đang chậm rãi bước tới.

Không ai biết cơ thể ẩn sau đôi mắt này khủng khiếp như thế nào, dưới bức xạ của sóng từ trường thứ cấp và tác động của các hạt năng lượng trong siêu bão, con gián đột biến này vào một tuần trước to chỉ bằng nắm tay người lớn, lúc này đã trở thành một con gián khổng lồ có thể săn bắt gia súc và cừu.

Gián thoái hóa thứ cấp là sinh vật phổ biến nhất trên đất hoang. Trong một khoảng thời gian dài trong tương lai, loại bọ lớn có kích thước tương tự như chó ngao Tây Tạng này sẽ trở thành cơn ác mộng đối với tất cả các sinh vật trên bề mặt.

Chúng sẽ ẩn náu ở những nơi con người không ngờ tới, dùng hai chiếc liềm dài hơn ba mươi cm ở hàm dưới để cắn con mồi một cách chính xác, sau đó

dùng lực cắn lên tới bảy trăm tám mươi kg dễ dàng cắt đứt mọi lớp bảo vệ của con mồi, kể cả tấm thép hợp kim dày năm cm.

Đây là loài côn trùng hung dữ giết người đáng sợ đã bị thoái hóa gen của tổ tiên xa xưa. Thật không may, hôm nay nó đã gặp Thượng Ất, một siêu sát thủ với kinh nghiệm săn bắn phong phú.

“Mày xuất hiện sớm như vậy?” Thượng Ất dừng lại cách con gián đột biến mười ba mét, yên lặng nhìn tảng đá lớn.

Đứng cách xa mười ba mét là khoảng cách giới hạn mà Thượng Ất nhớ được để tránh tấn công của những con gián đột biến. Nói cách khác, chỉ cần Thượng Ất tiến thêm một bước, con gián đột biến to lớn sẽ lao ra nhanh như chớp và kéo Thượng Ất vào hang. Đáng tiếc con gián đột biến không đợi được bước này, Thượng Ất bình tĩnh lấy từ trong ba lô ra một cái xi lanh. Đây là súng phóng lựu PF99 loại 80mm cá nhân với chiều dài 1,2 mét và hoa văn ngụy trang màu xanh lá cây.

Trong giao dịch cuối cùng với Lý Đồng Thành, Thượng Ất đã yêu cầu tổng cộng mười vũ khí như vậy và hai trăm viên đạn lựu. Trong chuyến đi này, Thượng Ất mang theo mười đạn lựu bên mình, mục đích là để đối phó với đối thủ gian xảo và khó chơi này.

Mở hộp sau súng, Thượng Ất tiện tay kéo thanh giới hạn, sau khi đạn lựu xong, hấn mở báng bắn và kéo chốt an toàn. Sau đó, Thượng Ất lấy ống ngắm ra khỏi túi và cố định vào giá đỡ ống ngắm, sau khi cẩn thận điều chỉnh độ phóng đại của ống ngắm, Thượng Ất nhắm khẩu bazooka vào con gián đột biến dưới tảng đá.

"A, vậy mà còn biết chạy cơ đấy? Có vẻ như sinh vật thoái hóa thứ cấp thực sự có trí tuệ nhất định ... nhưng lần này mày thật xui xẻo. Một trong những món ăn yêu thích nhất của tao trong kiếp trước là thịt gián đột biến!"

"Bùm!"

Sau một tiếng nổ lớn, đá vụn như những hạt mưa rơi từ trên trời xuống, đập vào đầu và vai của Thượng Ất, nhưng nó không thể ngăn cản hắn nhanh chóng tiến về phía trước.

"Ầm ầm!"

Một tiếng gầm rú kỳ quái, Thượng Ất bóp vào khớp nối ở gáy của con gián đột biến. Đây là nơi duy nhất mà con người có thể kiểm soát những con gián đột biến mà không lo bị trầy xước bởi những chiếc chân gián sắc nhọn. Đương nhiên là với điều kiện con gián đột biến bị thương nặng không còn sức chống cự, ví dụ như con gián bị nổ mất hơn nửa đầu này đang yếu ớt ngo nguậy trong tay Thượng Ất lúc này.

"Đúng là một sinh vật xứng đáng với danh hiệu gián bất tử. Đầu đã nát hơn một nửa vậy mà vẫn còn sức sống giãy dụa. Bỏ đi, nể tình bắp thịt ngon lành trên lưng mày, tao sẽ cho mày chết một cách thoải mái!"

Vừa nói, Thượng Ất vừa lật lòng bàn tay, một tiếng răng rắc giòn tan vang lên, con gián đột biến đang giãy dụa bỗng không còn nhúc nhích, tám cái chân dài sắc bén yếu ớt rũ xuống, chết queo!

"OK, khâu phần ăn hôm nay đã giải quyết xong. Cơ lưng này nặng bảy tám kg, mùi vị rắc muối rồi nướng lên đúng là đáng hoài niệm mà."

Thượng Ất cắt xác con gián đột biến một cách thành thực. Loại bọ to lớn này ở giữa sống lưng có một phần bắp thịt lớn hơn bàn tay, sau khi nướng có vị hơi giống thịt gà, giòn, thơm và ngon ngọt. Ở kiếp trước, một trong những món ăn yêu thích của Thượng Ất chính là loại thịt nướng này. Thật tiếc vì lúc đó hắn quá yếu, chỉ có thể thỉnh thoảng nếm thử món ngon này.

Chương 232: Vợ và tình nhân

"Thứ này có thể ăn được sao? Ngửi mùi hơi giống với mùi trứng gà sống....."

Lãnh Vân lộ đầu ra phía sau Thượng Ất, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt quần đầy vải băng hơi khủng bố. Nhưng Thượng Ất biết khủng bố thực sự không phải là vải băng mà là khuôn mặt vô cùng thâm dưới lớp vải băng... gương mặt xinh đẹp của Lãnh Vân giờ đây phác khó khăn lắm mới phân biệt được ngũ quan, tất cả những đường nét khác đã sớm bị phá hủy hoàn toàn trong vụ nổ côn trùng đó.

May mà trong đám người khủng bố như vậy, Lãnh Vân là người phụ nữ hiếm thấy khi vẫn giữ được trái tim lạc quan. Ngoài một vài ngày tinh thần sa sút ban đầu ra, những ngày sau cô ấy vui tươi giống như trước đây, thậm chí còn chủ động đùa giỡn với người khác khi có cơ hội.

Nỗ lực kiềm nén và điều chỉnh..... Lãnh Vân dựa vào điều này giành được sự tôn trọng của Thượng Ất, vì vậy hắn rất kiên nhẫn giải thích với cô: "Thịt gián biến dị rất giàu protein, axit amin và các hạt năng lượng hoạt tính khác nhau. Qua vài tháng nữa, thứ này sẽ trở thành một trong những loại thực phẩm được yêu thích nhất trên thị trường, một miếng thịt có thể đổi lấy một cô gái khỏe mạnh, giá trị có thể so sánh với vàng trước ngày tận thế. "

"Thứ này có giá trị như vậy sao?" Đôi mắt Lãnh Vân kinh ngạc nhưng sau đó cô nghi ngờ hỏi: "Anh vừa mới nhắc tới thị trường, chẳng lẽ anh cho rằng ở điều kiện sinh tồn vô cùng khắc nghiệt trong thời tận thế, loài người còn có thể duy trì cách sống như xưa, còn có thể lưu thông hàng hóa sao?"

"Đương nhiên có thể!"

Thượng Ất trả lời dứt khoát, trong lòng không khỏi nhớ lại cảnh phồn hoa của các chủ thành lớn ở kiếp trước. Đừng nói đến trao đổi hàng hóa, trong chủ thành chỉ cần có đủ thực lực, gần như có thể tận hưởng hết thầy phương thức giải trí trước tận thế, thậm chí có thể sống một cuộc sống ăn thịt uống rượu, nam nữ hoang dâm.

Tận thế đã thực sự hủy hoại cuộc sống của hầu hết mọi người cũng như phá hủy hết tất cả trật tự cũ. Nhưng loài người trời sinh đã có sẵn tinh thần tự giải trí, chỉ cần có một chút thời gian nghỉ ngơi, loài người sẽ cố gắng hết sức để tận hưởng cuộc sống.

Đối với những dã thú bên ngoài thành? Ha ha ha, sẽ luôn có người tìm cách giải quyết những rắc rối này.

"Thật sao?" Lãnh Vân lại một lần nữa để lộ ánh mắt nghi ngờ: "Em không biết anh lấy tự tin ở đâu ra nhưng em không hề tin tưởng vào tương lai của loài người. Thế giới ma quỷ này ngay cả người thân nhất của anh cũng có thể phản bội anh, chứ đừng nói tới những kẻ xem mạng người như cỏ rác.

Giọng điệu của Lãnh Vân u buồn, trong lòng Thượng Ất biết rõ nhiệm vụ truy bắt hãn lúc trước khiến Lãnh Vân vô cùng nghi ngờ và bất mãn với cấp trên. Đặc biệt là Triệu Nghị mà cô hay nhắc đến, lâu như vậy rồi vẫn không có tin tức gì, dường như đã hoàn toàn quên mất đội Lãnh Vân, khiến sau khi Lãnh Vân bị hủy hoại nhan sắc thì trong lòng càng thêm lạnh lẽo đến cực điểm.

Thượng Ất bình tĩnh nhìn Lãnh Vân, không tỏ rõ ý kiến đối với nghi ngờ của cô.

Hắn đã biết trước tương lai sẽ như thế nào, một tháng sau siêu bão này, nước Hoa sẽ tiếp đón thử thách siêu thảm họa thứ hai. Kể từ đó, một số căn cứ lớn của con người, bao gồm căn cứ Đế Đô và căn cứ Ma Đô cùng một số căn cứ quân khu Tây Bắc... cuối cùng đã được thành lập. Đến lúc đó Lãnh Vân sẽ nghe thấy những điều này, bây giờ Thượng Ất không cần phải tranh luận với cô. Điều mà Thượng Ất không chắc lúc này là quyết định lên vào căn cứ của cục đế đô lần này là đúng hay sai.

Thượng Ất có hai việc cần làm, đầu tiên là tìm tiến sĩ L, người mà Lý Đồng Thành nhắc đến nhiều lần.

Thượng Ất linh cảm rằng tiến sĩ L này nhất định có liên quan đến tiến sĩ L đã chết trong tay hắn trước đó. Quan trọng hơn là Thượng Ất phải hỏi rõ tiến sĩ L về ác thú chân huyết, và cả ý nghĩa của trận mây mù Tĩnh Không Cự Nhân kia ... Thượng Ất cảm thấy rằng tất cả những điều này có mối liên hệ chặt chẽ giữa với nhau, Lý Đồng Thành đã mô tả rằng bác sĩ L rất lợi hại, không bằng cứ dứt khoát gặp một lần, xem thử liệu vị kỳ nhân trong quân đội này có thể giải quyết những nghi ngờ của Thượng Ất hay không.

Về phần lý do thứ hai đi vào quân đội ... Thượng Ất lại ngẩng đầu nhìn Lãnh Vân, ánh mắt lóe lên sự lạnh lẽo nghiêm túc .

Đúng, Thượng Ất quyết định đến gặp Triệu Nghị để tính sổ. Thượng Ất không có thói quen bị người khác ám toán rồi lại cười cho qua, nhất là khi mục tiêu của âm mưu bao gồm cả gia đình hắn.

Sau khi bị thương, Lãnh Vân đã nói hết những gì mình biết, Thượng Ất không hiểu tại sao Triệu Nghị lại bắt người nhà của mình, hắn cũng không

quan tâm lý do. Hắn chỉ biết không có lý do gì để những người như Triệu Nghị tiếp tục tồn tại trên đời, cho dù Lãnh Vân nói bản thân Triệu Nghị là cao thủ, có hàng ngàn chiến sĩ đặc biệt ưu tú vây quanh bảo vệ hắn thì trước mặt hắn Triệu Nghị cũng phải chết, điểm này không có gì để thương lượng!

Ngoài ra, Thượng Ất xâm nhập vào quân đội vì một lý do khác.

Khi nói chuyện với Lãnh Vân, Thượng Ất vô tình biết được thông tin về cô nhóc Văn Phi. Nghe Lãnh Vân nói, hiện tại trong quân đội có tin đồn các nhà lãnh đạo quân đội nước Hoa đang liều mạng tranh giành quyền chỉ huy, trong đó Văn Thiên Hoa là một trong những nhân vật có tư cách nhất, cũng chính là ông nội của Văn Phi. Vì muốn lên chức thuận lợi đã không ngần ngại gửi trượng Văn Phi đến viện nghiên cứu sinh học quân đội để làm thí nghiệm khoa học.....

Tóm lại là Thượng Ất phải trà trộn vào căn cứ để đô. Tuy rằng vấn đề có vẻ khá khó khăn nhưng may mắn là lần này có đủ thời gian một tháng, hơn nữa có thêm sự giúp đỡ của Lãnh Vân- người đã quen thuộc trong quân đội, có lẽ vấn đề không lớn.

Nghĩ vậy, Thượng Ất nhanh chóng cắt miếng thịt gián biến dị, tháo rời khẩu bazooka, hai người lại nhanh chóng di chuyển theo hướng đã định trước. Đúng lúc này, trong một cửa tiệm ô tô 4S phía trước, một người đàn ông trung niên đang nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ mặt buồn bã, mãi cho đến khi tàn thuốc bén vào ngón tay, ông ta mới bừng tỉnh.

"Nên làm gì đây? Rời đi hay ở lại?"

Người đàn ông trung niên quay đầu nhìn về phía phòng khách trong cửa hàng 4S, có hai người phụ nữ trẻ đáng người xấp xỉ nhưng khuôn mặt rất khác nhau, đang cúi thấp đầu ăn. Mà bên cạnh họ, một cặp vợ chồng già đang cẩn thận dỗ một cậu bé bảy tám tuổi ăn, hình như có tiếng van xin, giống như cậu bé đang cáu gắt vì đồ ăn không ngon.

Người đàn ông trung niên tên Ngô Cường là chủ của cửa hàng 4S này, cũng là một tỷ phú nổi tiếng trong lĩnh vực kinh doanh ô tô ở đế đô. Trước tận thế, bằng đầu óc thông minh, phán đoán sáng suốt và sự quen biết rộng của mình, Ngô Cường đã lập kỷ lục bán được 380 chiếc xe sang Audi mới chỉ

trong vòng chục ngày 380 chiếc ... Mỗi chiếc xe gần như đã mang lại cho Ngô Cường lợi nhuận hàng trăm nghìn. Kể từ đó, Ngô Cường được đồng nghiệp tôn vinh là "Master Ngô", mà ông ta sẽ luôn cười và nói "khách sáo khách sáo".

Nói tóm lại, trong mắt người ngoài thì cuộc sống của Ngô Cường rất hoàn hảo. Đương nhiên, nếu như không có cô em vợ soán ngôi chị, con trai nhỏ đầu gấu đánh con con người khác mù mắt phải đền 8 triệu thì thật sự cuộc sống của Ngô Cường thật sự hạnh phúc.

Chỉ đáng tiếc thảm họa tận thế bất ngờ đã phá tan cuộc sống hạnh phúc của ông ta, nát đến nỗi thật khó để diễn tả cảm giác của Ngô Cường lúc này.

Đôi vợ chồng già trong phòng cũng chính là cha mẹ của Ngô Cường, sau khi ăn gần hết đồ ăn trong cửa hàng 4S, vẫn cho rằng nhà nước sẽ cử người đến giúp đỡ bọn họ, không chỉ không đồng ý với quyết định rời đi của Ngô Cường còn trách Ngô Cường không có bản lĩnh khiến cho đứa cháu mập mạp của bọn họ đói đến nỗi sụt mấy kg.

"Mẹ kiếp, ông đây đã sụt gần năm kg sao vẫn không thấy ai quan tâm? Còn hai người phụ nữ khốn kiếp kia ..." Ngô Cường xé mắt nhìn hai người phụ nữ trong phòng, trong đó một người phụ nữ trung niên có khuôn mặt màu vàng tên Hoa Tạ Lan là vợ của Ngô Cường, một người mẹ thờ ơ.

Lúc này, Hoa Tạ Lan đang ăn mì, nước bắn lên cổ áo và tay áo của bà làm bắn những vết lớn, khiến bà trông như một con chuột chết ngoài đường khiến người ta buồn nôn, nhưng bà ta vẫn chỉ ăn như không biết gì.

Một bên khác ... Ngô Cường nhìn khuôn miệng đỏ bừng của thiếu nữ đối diện Hoa Tạ Lan, dưới đũng quần bất giác phồng lên một cái túi lớn, khiến cả người ông ta bất giác nóng bừng.

Hoa Tiểu Lan, em vợ và cũng là tình nhân của Ngô Cường, đang dùng đôi môi quyến rũ được tô son môi nhãn hiệu nổi tiếng quốc tế vô cùng hấp dẫn thỏa sức ngậm mút... sợi mì.

Chương 233: Người đàn ông nuốt ngực, thân thể hoàn toàn biến dị!

"Đồ dĩ thỏa này... thật đúng là biết cách mời gọi mà!" Nhìn ánh mắt đưa đẩy như có như không của Hoa Tiểu Lan, Ngô Cường nhin không được muốn xông vào đè cô ta xuống, cố gắng dời tầm mắt nhìn ra ngoài nhà. .

"Không được, cứ kéo dài như vậy nữa kiểu gì mình cũng phải chết ở đây. Nhưng mà ông già chết tiết kia quá cứng đầu, cứng rắn chắc chắn sẽ không được, phải nghĩ ra cách. Chắc, đó không phải là Mễ Thu Các, ông chủ bên cạnh cửa hàng 4S sao, hẳn ta vẫn còn sống à? Người phụ nữ bên cạnh là thư ký của hẳn ta đúng không? Cặp vú to vừa chạy vừa rung ... Khoan đã, có gì đó không ổn, sao trông họ lại hoảng hốt như vậy? Còn hai người đuổi theo sau hẳn ta là ai, sao lại giống những thầy ma trong phim vậy?!"

Ngô Cường đột nhiên rùng mình, ông ta nhìn thấy Mễ Thu Các và thư ký của hẳn ta vô cùng chật vật đang hoảng hốt bỏ chạy. Hai người đàn ông mặc đồng phục có logo xe hơi giống hệt như Zombie trong phim, đôi mắt đỏ đầy tơ máu và cái miệng như một chậu máu gầm gừ "U U", bước chân loạn xạ choạng đuổi theo.

"Tổng giám đốc Mễ, chờ tôi với, tôi chạy không nổi nữa!"

Bên ngoài nhà, nữ thư ký nở nang bên cạnh Mễ Thu Các loạn xạ chạy, đôi tay trắng nõn cố gắng nắm lấy cánh tay của Mễ Thu Các, lúc này rất nhiều mồ hôi từ lọn tóc mai trên trán rơi xuống trên khuôn ngực đầy đặn rồi nhanh chóng chảy xuống khe ngực, phối hợp với bộ đồ vest ngắn cũn cỡn màu xanh đậm, Ngô Cường trong phòng không khỏi nuốt nước bọt một cách điên cuồng.

"Chà, Mễ Thu Các thật sự là may mắn. Vóc dáng của nữ thư ký đầy đặn này quá là hoàn hảo, mạnh hơn Hoa Tiểu Lan gấp mười lần, về phần Hoa Tạ Lan ..." Ngô Cường chán ghét liếc nhìn vợ. So với nữ thư ký da trắng ngực bự, người phụ nữ mặt vàng này ngu xuẩn giống như đầu heo, thật sự

không biết lúc đầu sao ông ta lại vừa mắt người phụ nữ này, thật sự là mắt mù.

“Con đi thôi tha, đừng kéo tao!” Mễ Thu Các đang chạy điên cuồng, nữ thư ký đầy đặn nắm lấy cánh tay của hắn ta, khiến bước chân của ông ta chậm lại, thở hổn hển đưa tay lên tát một cái: “Mày không chạy nổi nữa thì đừng quấy rầy tao, cmn mau buông ra! ”

"Bốp!"

Tiếng tát tai vang lên rõ ràng bên ngoài ngôi nhà, trong cơn tuyệt vọng cái tát của Mễ Thu Các vừa nặng lại độc ác, khuôn mặt trắng nõn của cô thư ký đột nhiên đỏ bừng và sưng lên, trong mắt lộ ra vẻ không tin.

"Tổng giám đốc Mễ, không phải anh nói ... anh muốn chăm sóc em cả đời, sao anh lại làm vậy với em?!"

"Mẹ kiếp, tao sắp chết rồi, lấy gì mà lo cho mày cả đời? Không thấy hai con quái vật kia sắp đuổi kịp rồi à? Mẹ kiếp, mấy thứ này là gì vậy, sao tự nhiên lại ăn thịt người vậy?"

Mễ Thu Các khom lưng, hai tay chống lên đầu gối, những hạt mồ hôi lớn không ngừng chảy xuống hai bên mắt bạch kim đắt giá. Mới sáng nay, khi Mễ Thu Các với thư ký chuẩn bị bàn bạc thư ký và bốn nhân viên nam may mắn còn sống sót khác, thì hai nhân viên nam một cao một lùn trong số đó đột ngột đứng dậy, mắt đỏ bừng, răng nanh bật ra, đầu mười ngón tay nhô ra như mũi dao trước tầm mắt của mọi người. Sau đó trong tình huống mọi người không hề đề phòng, hai nhân viên biến hình đã chia ra hạ gục hai người bên cạnh rồi bắt đầu cắn xé, ăn tươi nuốt sống.

Thấy tình hình không hay, Mễ Thu Các dắt theo cô thư ký bỏ chạy. Nhưng bất kể hai người chạy thế nào thì hai nhân viên biến hình vẫn giống như thú hoang điên cuồng đuổi theo, sắp đuổi kịp bọn họ.

"Nhưng rõ ràng anh đã nói sẽ yêu em mãi mãi ... Anh đã nói gì khi ngủ với em ... Để được ở bên anh, em thậm chí đã đá bạn trai quen bốn năm khi còn học đại học... Mễ Thu Các Anh lừa em!"

Nữ thư ký khóc thét lên, những giọt nước mắt trên khuôn mặt xinh xắn thấm ướt làm lớp trang điểm được tô vẽ tỉ mỉ trở nên lem luốc.

Thấy vậy, vẻ mặt Mễ Thu Các ủ rũ, có vẻ không đành lòng bước tới nhẹ nhàng nắm lấy vai nữ thư ký, giọng điệu dịu dàng: "Là anh không tốt, anh biết em đã vì anh mà từ bỏ rất nhiều..... Nhưng mà, nếu em đã hy sinh nhiều thứ vì anh như vậy, thì cũng nếm thêm một lần cuối cùng này chứ! Anh muốn đến tận khu của đế đô để tận hưởng thời gian còn lại của mình, anh sẽ không chết ở nơi ma quái này! Bây giờ em chết thay anh nhé, tạm biệt!"

Hắn ta bỗng đẩy mạnh hai tay Mễ Thu Các bật ra sức mạnh khủng khiếp, nữ thư ký với cơ thể hơn năm mươi ký nhanh chóng bị đẩy lui về phía sau, ngã nhào trước mặt hai nhân viên đã nổi điên ở phía sau.

"Mễ Thu Các, anh! A !!!"

Một tiếng hét thảm, nữ thư ký chưa kịp gào thét thì một cơn đau rất lớn từ cổ, cánh tay và ngực của cô ta lập tức truyền đến. Hai nhân viên nổi điên như hai con thú hoang, thấy nữ thư ký tự mình lao tới thì há to vòm miệng đầm máu, hàm răng sắc nhọn như răng nanh sói hoang cắn chặt lấy thân thể non nớt trắng nõn.

Giống như thịt cá sống được làm trong các nhà hàng cao cấp, từng miếng da trắng nõn được xé ra từ cơ thể nữ thư ký, để lộ cơ bắp đỏ tươi bên dưới, thoát nhìn hai màu đỏ trắng có vẻ đẹp khó tả.

Ngô Cương sững sốt ... Ông ta tự cho là có hiểu biết nhưng cảnh ăn thịt người ở nơi công cộng như thế này ông ta khó có thể tưởng tượng được.

Đặc biệt là khi một nhân viên đang điên cuồng vùi đầu vào ngực nữ thư ký và xé toạc hai khuôn tròn trắng nõn ra, một cái gì đó đột ngột trào từ dạ dày lên cổ họng của ông ta, Ngô Cương quỳ rạp trên mặt đất nôn đến choáng váng đầu óc, ngay cả nửa cái bánh bao hôm qua ăn cũng nôn ra hết.

Mẹ kiếp, đây là chuyện gì vậy! Sau một trận bão, thú hoang ăn thịt người chẳng thấy mấy con, còn con người lại bắt đầu ăn thịt đồng loại?

Hai tay Ngô Cường vịn vào mép cửa, chỉ trong chốc lát hai nam nhân viên nổi điên kia đã ăn gần hết nữ thư ký. Nhưng điều mà Ngô Cường không ngờ nhất là Mễ Thu Các - thủ phạm của tất cả những chuyện này thậm chí còn không chớp lấy cơ hội chạy trốn, thay vào đó, hắn ta chạy tới đồng hồ nát gần đó rút ra một thanh thép sắc nhọn dài hai mét.

Mễ Thu Các đang làm gì vậy? Ngô Cường ngơ ngác nhìn Mễ Thu Các đang cẩn thận đi đến phía sau những nam nhân viên phát điên kia, rồi nhắm thanh thép sắc nhọn vào sau lưng một trong số họ!

"Xì!"

Giống như đâm vào miếng đậu hũ mềm, thanh thép dễ dàng đâm xuyên vào phía sau trái tim nam nhân viên, một tia máu phun ra từ phía trước tim, sau đó nam nhân viên co giật, cơ thể bị thanh thép đâm chết. .

"Cái này ... tên Mễ Thu Các này... hắn ta trở nên mạnh mẽ từ khi nào vậy? Chỗ mà thanh thép kia xuyên qua có mấy cái xương sườn, muốn dùng thanh thép xuyên thủng đâu có dễ dàng như vậy, nếu như lực tác động không lớn hơn trăm kg thì sẽ không làm được như vậy!"

Ngô Cường đã bị sốc trước sức mạnh kỳ lạ của Mễ Thu Các, trong ấn tượng của ông ta, Mễ Thu Các là một tên béo và trắng, còn không mạnh bằng ông ta, nhưng bây giờ hắn ta đã trở nên mạnh mẽ như vậy. Chuyện gì đang xảy ra?

Ngô Cường lại nhìn ra ngoài thấy rằng Mễ Thu Các cũng đang choáng váng trước sức mạnh kỳ lạ của chính mình, khi hắn ta phản ứng lại thì nam nhân viên nổi điên còn lại đang la hét và lao tới.

Chương 234: Đâm bụng anh đổi lại cuộc sống của tôi

"Cứu mạng!"

Mễ Thu Các ném thanh sắt trong tay, xoay người bỏ chạy.

Con người thật kỳ lạ, khi có dũng cảm làm một việc, sức chiến đấu sẽ vượt xa sức tưởng tượng của bản thân, cả người cũng sẽ cảm thấy cực kỳ may mắn; nhưng khi trong lòng bạn sinh ra một chút sợ sệt, thần may mắn sẽ ra đi ngay lập tức, ngay cả điều nhỏ nhất cũng có thể giết chết bạn ngay lập tức.

Ví dụ như chiếc áo lót ren của nữ thư ký đã nhập vào cốt truyện theo cách mà Mễ Thu Các không bao giờ nghĩ tới, khiến cuộc chạy trốn tuyệt vọng của Mễ Thu Các tạm thời dừng lại. Trong giờ phút quan trọng, chiếc áo lót ren của nữ thư ký đột nhiên tuột chỉ, mà sợi chỉ vàng cứng và chắc chắn vừa đúng lúc vướng vào chân Mễ Thu Các!

Hóa ra khoảnh khắc Mễ Thu Các đẩy nữ thư ký, một sợi chỉ nhỏ đã tuột khỏi áo lót ren của nữ thư ký. Sau đó, khi nam nhân viên phát điên vì đầu cắn, sợi chỉ vàng bị tuột càng được kéo dài ra, cuối cùng tạo thành một cuộn dây rất kỳ dị quấn chặt vào chân Mễ Thu Các.

Cứ như vậy, khoảnh khắc Mễ Thu Các mất hết can đảm, nữ thư ký đã chết trả thù hằn ta theo cách thức hết sức kỳ dị này. Mễ Thu Các nặng nề ngã xuống đất, lúc va chạm với mặt đất khiến hai chiếc răng cửa văng ra vài mét. Mễ Thu Các cảm thấy phần dưới cơ thể đau nhói, nam nhân viên phát điên không khách sáo ôm đùi hằn ta cắn lung tung.

"Cứu mạng! Ai tới giúp tôi với!"

Mễ Thu Các liều mạng giãy giụa, hằn ta vô cùng hối hận vì hành động lúc này. Tại sao bản thân lại ngu như vậy, cho rằng nắm bắt cơ hội thì có thể giải quyết đối phương, bây giờ bị bắt chỉ sợ rằng cuối cùng chết không toàn thân.

"Tổng giám đốc Mễ, ở đây! Nhanh lại đây! Nhận lấy con dao!"

Đúng lúc này, giọng nói của Ngô Cương từ trong đồng hồ nát truyền tới. Mễ Thu Các kinh ngạc vui mừng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Ngô Cương đang cố gắng chen chúc ra bên ngoài từ cửa của cửa hàng 4S bị sập, đồng thời còn cố gắng ném con dao bầu trên tay về phía hằn ta!

"Ngô Cường?! Anh cũng còn sống à? Tốt quá rồi! Người anh em mau cứu tôi với, tôi không muốn bị con quái vật đó ăn thịt đâu!" Sức mạnh đã mất từ từ trở lại, sự xuất hiện của Ngô Cường giống như một viên thuốc trợ tim, trái tim gần như tuyệt vọng của Mễ Thu Các lại một lần nữa có cơ hội sống lại.

Mễ Thu Các cố gắng bò về phía Ngô Cường, mà lúc này Ngô Cường vừa cố gắng hết sức để thò nửa người ra khỏi cánh cửa bỏ hoang, hét lớn: "Tổng giám đốc Mễ, tôi bị kẹt không thể thoát ra được, anh mau đến giúp tôi thoát ra, chúng ta cùng nhau chém chết quái vật kia!"

"Được, được, được! Tôi sẽ giúp anh ra khỏi đó!"

Mễ Thu Các giãy dụa về phía Ngô Cường, dưới sự thúc đẩy bởi sức mạnh to lớn của toàn bộ cơ thể, nam nhân viên phát điên giống như một con chó chết bị hấn ta kéo lê trên mặt đất, trên đường đi không biết có bao nhiêu viên sỏi sắc nhọn đập vào đầu, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đáng tiếc Mễ Thu Các không chú ý đến tất cả những điều này, dưới sự chi phối của nỗi sợ hãi khổng lồ, khả năng quan sát và trí thông minh của hấn ta giảm xuống gần như bằng không. Hấn ta chỉ muốn chạy nhanh đến chỗ Ngô Cường, lại không để ý rằng với sức lực của mình, hấn ta hoàn toàn có thể thoải mái giết chết nam nhân viên phát điên.

"Tổng giám đốc Mễ, anh cứ mặc kệ hấn ta... Giúp tôi cạy mở cánh cửa này... Đúng, chính là chỗ này, chúng ta cùng gắng sức! A!" Ngô Cường không ngừng thúc giục Mễ Thu Các dùng lực, mà Mễ Thu Các không phát hiện một biểu hiện kỳ lạ lóe lên trên khuôn mặt của Ngô Cường.

Đúng vậy, Ngô Cường đã cố tình lớn tiếng nhằm thu hút Mễ Thu Các. Con cáo già Ngô Cường xảo quyệt đã nhìn thấy sức mạnh quái dị của Mễ Thu Các, cả nhà ông ta đã bị mắc kẹt ở đây rất lâu rồi, dựa vào một mình Ngô Cường khó có thể mở được cánh cửa vụn vẹo này. Về việc sau khi mở cửa... Ngô Cường cầm dao bầu trong tay, ông ta bỏ ra một số tiền lớn mới mua được con dao Dogleg Nepal sắc bén này, ông ta tuyệt không dễ dàng đưa cho người khác!

"Kít kít kít!" "Ngô Cường nhanh đi ra đi! Tôi sắp không kiên trì được nữa!"

Tiếng kim loại méo mó vang lên trong không khí, sức mạnh quái dị của Mễ Thu Các thật kinh ngạc, khung cửa thép dày bằng cánh tay người lớn bị hấn ta bẻ thẳng, để lại một khe hở với kích thước người lớn có thể chui qua.

"Tổng giám đốc Mễ anh kiên trì thêm một chút, tôi giúp anh giải quyết nhân viên phát điên trước..." Ngô Cường nói, khom lưng chui qua bên cạnh Mễ Thu Các thoát ra ngoài, Mễ Thu Các còn chưa kịp quay đầu, chỉ nghe thấy một tiếng động lạ, theo sau tiếng động lạ, một thứ tròn tròn lăn tới chân Mễ Thu Các.

"A, đây là đầu người? Anh giúp tôi giết quái vật kia?" Mễ Thu Các kinh ngạc vui mừng kêu lên, nhưng sau đó một cảm giác lạnh lẽo dọc theo bụng dưới truyền tới, Mễ Thu Các trợn trừng hai mắt: "Ngô Cường anh ... tại sao ...lại giết tôi!?"

"Khà khà, tổng giám đốc Mễ thực ngại quá, sức mạnh của anh lớn như vậy, tôi không yên tâm để anh sống. Hơn nữa không biết con quái vật cắn anh là thứ gì, lỡ như bị nhiễm giống như thầy ma, lỡ anh không cắn chết tôi sao? Nói tóm lại, Tổng giám đốc Mễ anh cứ yên tâm đi đi! "

"Xì xì!"

Con dao bầu của Nepal vô cùng sắc bén, với một vết cắt ngang, lưỡi dao dễ dàng cắt gần hết phần bụng dưới của Mễ Thu Các, ruột non đầy màu sắc trào ra như lò xo, phần thân dưới của Mễ Thu Các đầm máu vô cùng thảm hại.

"Hộc hộc hộc!"

Ngô Cường cất dao lại, ngồi trên mặt đất thở hổn hển, vẻ mặt của ông ta kinh ngạc vui mừng nhiều hơn là sợ hãi.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì, khi tôi vừa mới lấy dao ra, hình như có một bàn tay lướt qua như một cơn gió, không chỉ nhanh chóng khiến Mễ Thu Các không kịp phản ứng, hơn nữa lực đâm cũng tăng lên rất nhiều ... Tất cả

những điều này đều quá kỳ lạ, chẳng lẽ sau cơn bão này, trên cơ thể tất cả mọi người đều phát sinh biến hóa gì sao?"

Ngô Cường vẫn đang suy nghĩ, lúc này Hoa Tạ Lan và Hoa Tiểu Lan lần lượt đi tới, cha mẹ Ngô Cường cũng nắm tay cháu trai Ngô Sở Vị sau đó chậm rãi đi tới. Hóa ra tiếng đánh nhau ngoài cửa đã lôi kéo mọi người trong phòng, mọi người đều sợ hãi bước tới để kiểm tra tình hình.

"Ngô Cường, đây là như thế nào ... A, Ngô Cường anh ... anh giết người?"

Hoa Tạ Lan bước ra đầu tiên hét lên, tay chân đứt lìa tràn đầy máu trên mặt đất dọa đến nỗi bụng dưới của bà trào ra một luồng nhiệt nóng, một mùi tanh tưởi bao trùm khắp không gian chật hẹp, Hoa Tiểu Lan ở một bên liên tục nhíu mày, trên mặt tỏ vẻ chán ghét: "Chị họ, chị cũng quá khoa trương rồi ... Không phải chỉ là người chết sao, anh rể anh không sao chứ?"

"Ủm, anh không sao." Ngô Cường hài lòng gật đầu, điểm này của Hoa Tiểu Lan khiến ông ta thích nhất, không giống như người phụ trung niên dựa vào việc sinh con trai, ngày thường luôn tỏ ra kiêu ngạo không có chút dịu dàng của một người phụ nữ.

"Ba, mẹ, hai người lại đây một chút, Tiểu Lan giúp đỡ chăm sóc Ngô Sở Vị một chút." Ngô Cường nói rồi dẫn hai người già ra bên ngoài cửa, lúc này Ngô Cường cha của Ngô Cường, đã sớm choáng váng vì thảm kịch bên ngoài căn phòng: "Ngô Cường, chuyện gì xảy ra, người này... tại sao tất cả đều chết thảm như vậy?"

"Ba, chúng ta bắt buộc phải rời khỏi đây. Ba cũng biết Mễ Thu Các phải không, ông chủ bên cạnh cửa hàng hiện đại 4S, hôm nay con đã thấy hắn ta ..."

Ngô Cường kể lại những gì đã xảy ra ngày hôm nay, trong đó ông ta đặc biệt nhấn mạnh việc con người biến thành quái vật. Nhưng Ngô Cường tuyệt đối không nghĩ tới, ông già Ngô Cường chẳng những không chịu rời đi, ngược lại còn chỉ vào mũi ông ta, liên tục chửi bới.

"Không nghe lời người già, chịu thiệt ở trước mắt! Tại sao Mễ Thu Các lại chết, chính là bởi vì nó mạo hiểm chạy ra ngoài. Muốn đi thì con đi một

mình, Ngô Sở Vị bắt buộc phải ở lại... ta đây sống cả đời, sóng gió nào mà chưa từng thấy, trong một trận mưa lớn những năm 90 ta bị mắc kẹt dưới nước suốt một tuần, cuối cùng không phải chính quyền cũng cử người đến đón ta sao? Còn có trận lở đất vào năm 1998, cả nhà dì con bị kẹt trong một khe núi, hơn mười ngày không ăn không uống cuối cùng không phải quân đội cũng đến đón người sao? Còn có mười hai năm.....”

"Lắm lắm!"

Khuôn mặt Ngô Cương vô cùng căm phẫn lắm lắm, nếu trước mặt không phải là ba ruột ông ta, ông ta đã sớm đâm cho một dao rồi. Mẹ kiếp bây giờ đã là lúc nào rồi, vẫn nhớ mãi không quên những chuyện cũ đó. Bây giờ với lúc trước có thể giống nhau sao, mẹ kiếp đại nạn lúc đó sẽ xuất hiện quái vật giống như thầy ma ăn thịt người sao?

Chương 235: Cởi quần áo đổi bánh quy

Không thể nghe theo lão già chết tiệt này, bắt buộc phải lập tức rời khỏi nơi ma quái này, nhưng mà có thể đâu bây giờ?

Ngô Cương nghiêng đầu nhìn thi thể Mễ Thu Các, hình như trước đó Mễ Thu Các đã từng nhắc đến quân đội ở đế đô. Đúng, đi đến đó, nhưng bản thân hoàn toàn không rõ quân khu Đế Đô ở đâu, mẹ kiếp biết đi như thế nào?

Khuôn mặt Ngô Cương lộ vẻ chán nản, sớm biết như vậy, lúc này đáng lẽ phải giữ lại mạng của Mễ Thu Các. Mễ Thu Các nhất định biết cách đi như thế nào, đáng tiếc hắn ta đã chết rồi, bây giờ đã nói gì cũng muộn rồi...Hả? Chờ một chút, hình như bên kia có hai người đang đi tới, trong đó có một người phụ nữ ăn mặc chỉnh tề, không phải là đồ răn rì của quân đội sao?

Trong lòng Ngô Cương vui mừng khôn xiết, đây thật sự là sắp ngủ gật lại có người cho gối đầu, bản thân thật là quá may mắn! Nghĩ vậy Ngô Cương vô thức đi về phía hai người bọn họ, mà người đàn ông ở đối diện khẽ cau

mày, nói với người phụ nữ bên cạnh: “Đã sớm nói cô thay bộ quân phục kia đi, thực sự là phiền chết đi được!”

“Dừng, tôi là quân nhân tất nhiên phải mặc quân phục rồi, lại nói bà đây cởi sạch rồi lấy gì mặc, cũng không thể khóa thân cùng anh đi khắp nơi.” Người phụ nữ ăn miếng trả miếng, trên khuôn mặt băng bó không nhìn ra sự biến hóa của sắc mặt .

Người phụ nữ đó chính là Lãnh Vân, mà người đàn ông bên cạnh đương nhiên là Thượng Ất. Hai người đi thẳng tiến về phía trước, tính cả gia đình Ngô Cương, đây đã là nhóm người sống sót thứ ba mà họ gặp phải.

Mà trong khi Lãnh Vân cảm thán sức sống của con người thật ngoan cường, rắc rối của hai người cũng theo đó mà đến. Những người sống sót đó cũng xem Lãnh Vân đang mặc quân phục như một vị cứu tinh, mà sau khi Lãnh Vân giải thích ba lần nhưng không có kết quả, những người sống sót này trở nên cuồng loạn hung hãn công kích.

Đương nhiên trước giá trị năng lượng sinh mệnh lên đến hàng vạn của Thượng Ất, những người sống sót này đều yếu ớt giống như côn trùng, tiện tay có thể dễ dàng loại bỏ. Nhưng Thượng Ất có lợi hại thế nào cũng không thể chịu được việc luôn bị quấy rối bởi những người sống sót dọc đường đi, cho nên khi hấn lại một lần nữa bị Ngô Cương chặn lại, sự kiên nhẫn của Thượng Ất đã giảm đến cực hạn.

“Trong số những người sống sót này có phụ nữ, đi đoạt lấy quần áo của bọn họ mặc vào, tôi không muốn lãng phí thời gian cho những việc nhỏ nhặt này!”

Thượng Ất lạnh lùng nói với Lãnh Vân, trong lời nói có vẻ lạnh lùng không thể chống lại. Lãnh Vân cong miệng, lẩm bẩm trả lời: “Hừ, chỉ biết bắt nạt phụ nữ, bà đây dù sao cũng là sĩ quan cấp cao, dưới trướng có mấy trăm người ... Trên người những người phụ nữ này đều hôi hám, muốn tôi thay quần áo, mũi tôi làm sao có thể chịu được?!”

Lãnh Vân nói, mặc kệ Ngô Cương đứng trơ ra ở bên cạnh, đi thẳng đến trước người Hoa Tạ Lan và Hoa Tiểu Lan.

Sau khi đứng yên, Lãnh Vân dùng mũi ngửi vài lần trong không khí, tay chỉ vào Hứa Tiểu Lan nói: “Cởi quần áo của cô ra ngay lập tức, chỉ cần quần áo bên ngoài, không cần đồ lót...thật là, khắp người toàn mùi giống như con cáo trong thời kỳ động dục, nếu không phải vì người phụ nữ bên cạnh cô có mùi hôi như lợn, tôi tuyệt đối sẽ không động vào quần áo của cô. Mau cởi quần áo ra, còn ngậy ra đó làm gì?!”

“Cô... cô nói cái gì, muốn tôi cởi đồ ra, làm sao được chứ?”

Hoa Tiểu Lan nhìn khuôn mặt quẫn vãi băng của Lãnh Vân, vẻ mặt uể oải pha chút tức giận. Giọng điệu hống hách và kiêu ngạo của đối phương khiến cô ta rất khó chịu, nhưng ánh mắt kỳ quái cùng hai khẩu súng lục chói lọi trên thắt lưng, lại khiến Hoa Tiểu Lan không dám lớn tiếng từ chối, chỉ có thể nhìn về phía Ngô Cường cầu cứu.

“Tôi không lấy không quần áo của cô, cô cầm lấy cái này...” Lãnh Vân nói rồi lấy từ trên người một gói bánh quy nén của quân đội đưa cho Hoa Tiểu Lan.

Sau khi nghe nói cơ lưng của những con gián biến dị rất ngon, trên đường đi Lãnh Vân lợi dụng khứu giác siêu phàm của mình giết ba con gián lớn, thu về ít nhất hơn 10kg thịt gián. Mà bánh quy nén khô cứng khó nuốt trở thành thứ có hay không có cũng được, lúc này đúng lúc lấy ra làm vật liệu trao đổi, đổi lấy một bộ váy xinh đẹp trên người Hoa Tiểu Lan.

“Bánh quy! Mau đưa cho con ăn, con muốn ăn!” Nhìn thấy Lãnh Vân lấy bánh quy nén ra, cậu bé Ngô Sở Vị trốn phía sau lưng Hoa Tiểu Lan đột nhiên chạy ra, vươn bàn tay nhỏ bần thiêu của mình ra nắm lấy bánh quy, nhưng không ngờ Lãnh Vân lắc cổ tay, giơ bánh quy nén lên cao nói: “Tôi muốn dùng bánh quy đổi quần áo!”

“Cho con bánh quy, cho con bánh quy, con muốn ăn bánh quy!” Nhìn thấy bánh quy bay đi, Ngô Sở Vị vội vàng nhảy lên, xoay người quát Hoa Tiểu Lan: “Dì mau cởi quần áo ra, đổi bánh quy cho con!”

“Ngô Sở Vị, trên người dì chỉ có một bộ quần áo sạch, cởi ra rồi dì mặc cái gì.” Hoa Tiểu Lan khó xử nói, nhưng không ngờ sau khi Ngô Sở Vị nghe những lời này, lập tức hét lên: “Con không quan tâm, con chỉ muốn ăn bánh

quy. Dì không cởi quần áo, con sẽ để ba cởi giúp dì, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên ông ấy cởi quần áo của dì.”

“Nhóc con, con nói bậy bạ gì đó! Sao lại nói với dì như vậy?” Ngô Cường mặt đỏ như ớt khi, bước lên trước một bước bắt lấy cánh tay Ngô Sở Vị, hung hãn vung bàn tay định vỗ xuống. Mà lúc này giọng nói lạnh lùng của vợ Hoa Tạ Lan truyền đến, bàn tay đang giơ lên của Ngô Cường lập tức dừng trên không trung: “Ngô Cường, tính khí của anh thật lớn. Trẻ con chỉ nói lung tung mà thôi, phản ứng của anh lại lớn như vậy, chẳng lẽ lời con trai nói đều là thật sao?”

“Chị họ chị đừng nghe Sở Vị nói lung tung, em và anh rể sao có thể làm ra chuyện như vậy, đúng không anh rể.” Hoa Tiểu Lan lo lắng giải thích, nhưng không ngờ Hoa Tạ Lan cong miệng, tiếng cười khinh bỉ truyền tới: “Hừ, hai người tưởng tôi ngu ngốc sao. Ngay cả trẻ con cũng nhìn thấy việc mà hai người làm, tôi lớn như vậy lại không nhận ra được sao? Ngô Cường, tôi chỉ không thích tính toán chi li với anh. Nhớ lại lúc đầu nếu không phải anh khổ sở theo đuổi tôi, ngoan ngoãn phục tùng tôi, bố mẹ tôi có thể lấy hết tiền dành dụm cả đời để cho anh làm ăn sao? Được thôi, bây giờ tổng giám đốc Ngô anh cũng là tỷ phú rồi, nhìn người vợ có tuổi này không thuận mắt đúng không? Không sao, anh đối xử với tôi thế nào cũng được, nhưng Ngô Sở Vị là con trai anh, anh thà vì một con đĩ, muốn con anh chết đói sao? Mẹ kiếp anh còn là một thằng đàn ông nữa hay không?”

“Anh...!”

Ngô Cường không nói nên lời, khuôn mặt đã chuyển sang màu tím. Ông ta không ngờ Hoa Tạ Lan đã nhìn thấu mọi chuyện, lại càng không thể nghĩ tới bà có thể nói ra lời như vậy.

Đúng vậy, phụ nữ dù xinh đẹp đến đâu cũng chỉ là phụ nữ, chỉ cần còn sống được thì sẽ có cơ hội có được nhiều hơn, nhưng con trai thì chỉ có một! Mặc dù Ngô Sở Vị được chiều hư từ bé, nhưng trên người vẫn chảy dòng máu nhà họ Ngô. Chỉ vì một bộ quần áo, có thể khiến con trai của mình chết đói sao?

Nghĩ rồi Ngô Cường đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Hoa Tiểu Lan đang sững sờ, lạnh lùng nói: “Cởi quần áo! Ngay lập tức!”

“Ngô Cương, anh...lòng dạ thật độc ác! Còn có chị, chị họ của em, chị thật là mưu mô!”

Nhìn Ngô Cương và Hoa Tạ Lan, khuôn mặt thanh tú của Hoa Tiểu Lan có chút u buồn, cô ta thông minh nhận ra rằng Hoa Tạ Lan đã lên kế hoạch này từ lâu. Bây giờ mũi dùi đều hướng về phía cô ta, xem ra nhất định phải cởi bộ đồ này!

Xột xoạt...Sau khi cởi quần áo, một thân hình mềm mại quyến rũ lộ ra trước mặt mọi người. Không thể không thừa nhận, phụ nữ lúc trẻ chính là vốn tự có lớn nhất, thân hình yếu điệu lung linh của Hoa Tiểu Lan quả thực là một điều tuyệt vời của nhân gian, điều này gợi lên suy nghĩ không đứng đắn của đàn ông.

Chương 236: Thể chất thuần khiết

Nhưng Thượng Ất nhìn thấy lông mày lại càng ngày càng nhúu chặt, bởi vì trên người Hoa Tiểu Lan chỉ mặc đồ lót ba mảnh, đang cái đuôi trắng nõn như tuyết đang lắc lắc, nhẹ nhàng chậm rãi đi về phía hắn. Dọc đường đi đôi môi đỏ mọng hơi hé mở, liếc mắt đưa tình, cả người tràn đầy quyến rũ mê người: “Anh trai, đưa em đi cùng nhé, em sẽ hầu hạ anh thoải mái giống như hoàng đế!”

“Cút!” Chỉ có một chữ lạnh lùng, Thượng Ất từ chối với vẻ mặt vô cảm. Ánh mắt quét tới khoe miệng cười như hình bán nguyệt của Lãnh Vân, bất giác khẽ rung lên: “Mẹ nó, bị người phụ nữ Lãnh Vân này cười nhạo rồi... Người phụ nữ này điên rồi phải không, vậy mà lại dám dụ dỗ hắn ở nơi công cộng? Hắn là cái loại đàn độn chưa từng nhìn thấy phụ nữ sao!”

“Con khốn! Mày thật làm mất mặt con gái nhà họ Hoa!” Hoa Tạ Lan hung hăng khinh miệt, bước lên trước một bước nói với Thượng Ất và Lãnh Vân: “Anh trai này, anh ngàn vạn lần đừng bị cô ta lừa. Người phụ nữ này vì muốn sống tiếp, ngay cả cha mẹ ruột cũng phản bội, cô ta là một con đĩ, con đĩ thối tha mà ai cũng có thể là chồng...”

“Cô ta là người thế nào liên quan gì đến tôi? Lãnh Vân, đi thôi!”

Không còn để ý đến Hoa Tạ Lan, Thượng Ất xoay người rời đi. Đối với hắn, sự sống chết của gia đình này không có liên quan gì đến hắn. Sở dĩ dừng lại, chỉ vì vấn đề quần áo của Lãnh Vân, những việc khác đều hoàn toàn không liên quan đến hắn.

Nhưng mà, có một số người lại không nghĩ như vậy. Ba của Ngô Cường, Ngô Cường đột nhiên đứng ra, chặn đường đi của hai người Thượng Ất.

“Đợi một chút, các người không định đưa chúng tôi đi cùng sao, lương tâm của các người bị chó gặm rồi sao?”

“Đưa ông đi cùng?” Lãnh Vân che mặt nói không nên lời, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Ngô Cường giọng điệu nghiêm túc hỏi: “Ông già, ông biết bay không?”

“Bay? Có ý gì, ông đây lại không phải là chim, làm sao biết bay được?”

“Ông già người phải biết bay mới được, nếu không sao tôi có thể đưa người trang B như ông bay được!” Lãnh Vân trịnh trọng nói, lão già Ngô Cường chớp mắt, hiển nhiên là không nghe hiểu ý giễu cợt trong lời nói của Lãnh Vân. Ngược lại Ngô Sở Vị ở bên cạnh hét lên: “Ông nội, người phụ nữ này đang mắng ông, nói ông giả vờ!”

*Trang B: Từ lóng Trung Quốc, nghĩa là đạo đức giả

“Bạn nhỏ giải thích rất tốt!”

Lãnh Vân cố gắng nở một nụ cười, nhưng khuôn mặt bị băng bó kỳ dị khiến Ngô Sở Vị cảnh giác lùi lại phía sau mấy bước, nhìn chằm chằm Lãnh Vân với ánh mắt căm thù.

“Dựa vào đâu chúng tôi phải đưa gia đình ông đi cùng? Bởi vì ông đã lớn tuổi? Vậy không bằng tôi vác một cái cây, ước chừng cây đó sẽ sống được 180 năm.” Ánh mắt Lãnh Vân lạnh như băng, mang theo sự khinh thường đâm vào gia đình Ngô Cường .

“Vị sĩ quan này, giữa chúng ta có lẽ có chút hiểu lầm, ý của ba tôi là muốn nhờ hai người giúp đỡ...thế này đi, cũng không cần làm phiền hai người

chăm sóc, cô chỉ cần cho chúng tôi biết cách đi đến quân khu Đế Đô , đoạn đường còn lại chúng tôi sẽ tự đi...”

Ngô Cường thành khẩn giải thích, nhưng không ai để ý đến, ngay khi ông ta từ từ đến gần Lãnh Vân, một cơn gió nhẹ bao quanh cổ tay phải đang cầm dao của ông ta, lặng lẽ khiến bàn tay và con dao của ông ta run lên.

“Đến rồi! Cảm giác đặc biệt khi giết Mễ Thu Các vừa rồi lại đến! Chỉ cần đến gần hơn một chút, tôi chắc chắn có thể một dao chặt đứt cổ người phụ nữ này, sau đó tôi sẽ lấy súng của cô ta, bắn chết người đàn ông kiêu ngạo và lạnh lùng kia...”

Tim Ngô Cường như sóng gầm, ông ta có linh cảm, bản thân nhất định có thể bắn giết người thành công, sau đó đưa cả nhà trốn thoát đến quân khu Đế Đô thành công và tiếp tục cuộc sống một cách hoàn hảo.

“Phương hướng của quân khu Đế Đô sao... Quên đi, nể mặt chuyện quần áo, nói cho các người biết vậy!” Lãnh Vân dường như không nhận ra sự khác thường của Ngô Cường, cô rút ra một tấm bản đồ tiện tay vẽ lên bản đồ, mà không biết rằng nguy hiểm đã từ từ đến gần cô, sự sống và cái chết đang nghìn cân treo sợi tóc!”

Nhưng chính vào thời khắc cuối cùng, Lãnh Vân đột nhiên ngẩng đầu lên mỉm cười với Ngô Cường.

“Ông tới gần tôi, không phải muốn nhân cơ hội giết tôi đấy chứ? Chắc chắc, mùi vị chết chóc thật dày đặc... Đừng nhìn tôi với ánh mắt đó, có thể ông còn chưa biết, khi một người muốn giết người, da đầu của người đó sẽ tỏa ra một mùi cực kỳ hăng... ừm, giống mùi gì nhỉ ... Đúng rồi, giống như mùi đồ giấm chua đổ vào mì gói đã nấu chín, rất mặn rất ám người!”

“Chết chóc có mùi giấm chua? Ha ha, sĩ quan cô thật là biết đùa, sao tôi lại muốn giết cô chứ, tôi chỉ muốn...Đi chết đi, người phụ nữ chết tiệt!”

Một luồng khí vô hình tuôn ra trong không khí, lưỡi dao Dogleg Nepal sáng bóng giống như một tia chớp, lóe trong không khí, lập tức chém về phía Lãnh Vân với tốc độ đáng kinh ngạc.

Nhanh quá!

Lãnh Vân tỏ ra vô cùng kinh ngạc, trải qua thử thách của siêu bão, giá trị năng lượng sinh mệnh của cô đã vượt qua 5000, thậm chí khi dùng toàn lực tấn công có thể lên tới hơn 6000. Cho nên Lãnh Vân có thể phân biệt được tốc độ của con dao này khủng bố như thế nào. Ít nhất trước khi siêu bão cải tạo cơ thể của cô, đối mặt với nhát dao này, Lãnh Vân chắc chắn không thoát được.

Nhưng mà bây giờ ... ánh mắt của Lãnh Vân vô cùng lạnh lùng, cơ thể mạnh mẽ do siêu bão cải tạo cho phép cô thực hiện một loạt hành động né tránh trong 0,1 giây. Mặc dù có hơi khó khăn nhưng trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Lãnh Vân vẫn tránh được cú đâm chí mạng của Ngô Cường, lùi lại mấy bước đứng bên cạnh Thượng Ất.

“Dị năng giả tốc độ?” Ánh mắt Lãnh Vân thận trọng kèm theo chút kinh ngạc, cô đoán được Ngô Cường sẽ ra tay, nhưng cô không đoán được tốc độ dao của Ngô Cường sẽ nhanh như vậy.

“Cô nghĩ nhiều rồi, tuy rằng có không ít dị năng giả tốc độ, nhưng tên này còn không xứng với ba chữ dị năng giả.” Thượng Ất nhẹ lắc đầu, giọng điệu chắc chắn nói: “Chuyện này liên quan đến thể chất đặc biệt của ông ta, ông ta đã hấp thụ các hạt năng lượng hệ gió trong siêu bão, đồng thời vô tình bộc phát ra ngoài thôi.”

“Thể chất đặc biệt? Hạt năng lượng hệ gió?” Lãnh Vân bối rối nhìn Thượng Ất, cô chưa bao giờ nghe qua những từ ngữ lạ lùng này, không khỏi tò mò hỏi: “Ý của anh là sau siêu bão, cơ thể con người bị các hạt năng lượng thay đổi, đồng thời giống như một thùng chứa nước, có thể hấp thụ một số loại năng lượng tích lũy sao?”

“Nói đúng một nửa!”

Nhìn về phía Lãnh Vân, trong ánh mắt Thượng Ất để lộ một chút tán thưởng. Không nói đến thân phận quân nhân, Lãnh Vân là người phụ nữ phản ứng nhanh nhất trong số những người phụ nữ mà Thượng Ất từng gặp, hơn nữa cô ấy có trí óc thông minh, tính cách cởi mở, chỉ đáng tiếc là khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy đã bị hủy hoại.

“Hoa tàn rồi hóa thành cát bụi, chim thú chết đi biến thành bùn, con người sau khi hỏa táng sẽ hóa thành tro...Thực ra các hạt năng lượng luôn tồn tại, chỉ là trước ngày tận thế, các hạt năng lượng trôi nổi trong không khí theo cách không thể nhìn thấy bằng mắt thường, mọi người hoàn toàn không cách nào cảm nhận được sự tồn tại của nó.” Thượng Ất bình tĩnh nói, đột nhiên giơ tay chỉ về phía Ngô Cương: “Nhưng mà, khi con người bị bức xạ bởi sóng từ trường sao X, thể chất của họ phát sinh biến hóa to lớn, ví dụ như tên này, cơ thể ông ta sau khi trải qua hai lần bức xạ sóng từ trường sao X, đã kích hoạt khả năng hấp thụ các hạt năng lượng một cách tự chủ. Mà thể chất của ông ta thiên về hệ gió, cho nên khi ông ta hấp thụ một lượng lớn các hạt năng lượng hệ gió, tốc độ vung của ông ta sẽ kéo theo sự giải phóng năng lượng gió, đạt đến trình độ cực kỳ khủng bố.”

Chương 237: Người mẹ đáng thương của đứa trẻ hư

“Ồ, hóa ra như vậy.” Lãnh Vân gật đầu, sau đó lại hứng thú hỏi thêm: “Thượng Ất, vừa rồi anh nhắc tới năng lượng hệ gió, chẳng lẽ nói các loại hạt năng lượng trên thế giới này cũng được phân chia theo thuộc tính của ngũ hành sao? Anh cảm thấy tôi là thuộc tính gì?”

“Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, dùng sức mạnh của ngũ hành để phân loại các loại hạt năng lượng, chỉ là thói quen của người nước Hoa. Ở nước ngoài, chẳng hạn như châu Âu, càng quen với việc dùng hai loại sức mạnh ánh sáng và bóng tối để phân loại các loại hạt năng lượng... Cho dù nói thế nào, năm loại kim mộc thủy hỏa thổ là năm loại năng lượng phổ biến nhất. Từ nay về sau phần lớn con người mà cô nhìn thấy, trong cơ thể họ chứa các loại hạt năng lượng, thông thường đều sẽ không vượt quá năm loại này, còn cô là loại năng lượng nào...”

Thượng Ất lặng lẽ nhìn chăm chăm Lãnh Vân, Lãnh Vân không lý do ràng mình một cái, khoảnh khắc này cô cảm thấy giống như bản thân không mặc quần áo, ánh mắt Thượng Ất quét qua, sự ớn lạnh từ dưới chân truyền lên đỉnh đầu.

“Thật đáng tiếc, cô không thuộc loại thể chất nào . Cô chỉ là một dị năng giả có tứ chi cường hóa, ngũ hệ năng lượng trong cơ thể phức tạp, không thuần khiết như người đàn ông này.”

“Chết tiệt, nói nửa ngày bà đây còn không bằng tên này...Thật sự khiến người ta mất hứng.” Liếc Ngô Cương một cái, Lãnh Vân không phục cầu nhàu: “Nhưng mà ông ta là thể chặt hệ gió thì có thể như thế nào, bây giờ không phải bà đây có thể tùy ý bóp chết ông ta!”

“Không sai, nhưng đó chỉ là do cơ thể cô đã sớm tiến hóa, hấp thụ nhiều hạt năng lượng hơn. Cô và ông ta không có xuất phát điểm công bằng. Tôi thử đoán, nếu cho ông ta đủ thời gian để hấp thụ các hạt năng lượng hệ gió, ví dụ khoảng ba tháng, đến lúc đó thật khó nói ai bóp chết ai. Nếu tôi là cô sẽ lập tức giết ông ta, ngàn vạn lần không cho đối thủ bất kỳ cơ hội nào để trở mình...”

Thượng Ất bình tĩnh nói, Lãnh Vân nghe thấy nhất thời sững sờ. Cô vạn lần không nghĩ tới, thể chất thuần khiết vậy mà lại lợi hại như thế, phải biết rằng mấy tháng trước, bản lĩnh của bản thân trong quân đội đã là số một số hai, nếu không Triệu Nghị cũng sẽ không yên tâm giao nhiệm vụ cho cô.

Đối với đề nghị của Thượng Ất... Lãnh Vân liếc Ngô Cương, tay phải từ từ chạm vào khẩu súng lục quân dụng mạnh mẽ trên thắt lưng.

“Chờ đã, hai người nói cái gì tôi hoàn toàn nghe không hiểu... Vừa rồi đều là hiểu lầm, tôi nhất thời hồ đồ rồi. Hai người cũng thấy, tôi trên có già dưới có trẻ, hai người tha cho tôi đi, tôi không dám nữa!”

Ngô Cương khom lưng như con tôm cầu xin, một nhát dao vừa rồi không đâm chết Lãnh Vân, đã làm Ngô Cương cảm thấy rất tội tệ, bây giờ mắt thấy đối phương muốn mở súng giết người, trên trán Ngô Cương toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Cho cô ba phút, tôi đi hút điều thuốc...” Thượng Ất nhếch môi đi đến bên cạnh châm một điều thuốc, một tên ngoài mạnh trong yếu giống như Ngô Cương, giết ông ta chỉ làm bẩn tay.

“Đừng giết tôi, tôi thực sự biết sai rồi... đưa dao cho cô, tôi sẽ không giết người nữa. Ba, mẹ, vợ, mọi người nhanh giúp con cầu xin, con không muốn chết!” Ngô Cường gào khóc lớn, hòng súng đen ngòm trên tay Lãnh Vân khiến ông ta gần như sụp đổ, ông ta chưa bao giờ nghĩ rằng cái chết lại đáng sợ như vậy, tinh thần và thân thể ông ta gần như sụp đổ hoàn toàn.

“Tôi nhổ vào, mẹ kiếp ông có còn là đàn ông không, lúc này khi rút dao đâm bà đây ông kêu ngạo thế nào... Chờ đã, người phụ nữ kia, bà muốn làm gì? Tôi cảnh cáo bà đừng có hành động lung tung, nếu không đừng trách tôi bắn chết bà!”

Lãnh Vân kinh ngạc nhìn Hoa Tạ Lan cúi người nhặt con dao bầu, chẳng lẽ người phụ nữ này muốn liều mạng? Lẽ nào bà ta không hiểu, trong tình huống này một con dao căn bản không thể thay đổi điều gì, chỉ có thể làm cho bà ta phải nộp mạng.

“Em gái, chị tên là Hoa Tạ Lan, người đàn ông này là Ngô Cường chồng của chị, ông ta quả thực đáng chết, chị cũng hận không thể giết ông ta ngay lập tức.” Sau khi nhặt dao bầu lên, Hoa Tạ Lan không bước lên phía trước, ngược lại đứng im tại chỗ, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái nói tiếp: “Nhưng ông ta không thể chết...Nếu em muốn trút giận, vậy để chị thay ông ta.”

Hoa Tạ Lan nói xong, đưa lưỡi dao trên tay cửa thật mạnh vào mặt mình, đột nhiên một vết thương gớm ghiếc dài hơn 20cm, cứ như vậy hiện ra trước mặt mọi người.

“Em gái, chúng ta đều là phụ nữ, chị cầu xin em bỏ qua cho Ngô Cường, nếu em cảm thấy trút giận chưa đủ, không sao, chị sẽ làm cho em hài lòng!”

“Xẹt!”

“Xẹt!”

“Xẹt!”

Trên mặt Hoa Tạ Lan xuất hiện một loạt vết thương sâu thấu xương, khi con dao Dogleg Nepal sắc bén cắt vào thịt người sẽ phát ra âm thanh quỷ dị, mọi người nghe thấy không tự chủ run lên.

“Bà... Bà đang làm gì vậy...”

Lãnh Vân run rẩy nhìn khuôn mặt ma quái của Hoa Tạ Lan, không tự chủ liên tục lùi lại phía sau. Cô mơ hồ đoán được mục đích Hoa Tạ Lan tự xuất hiện, người phụ nữ này đang muốn khơi dậy sự thương hại của Lãnh Vân!

Lãnh Vân cũng là một người phụ nữ bị hủy hoại nhan sắc, cô có thể hiểu rõ nhất ngoại hình có ý nghĩa như thế nào đối với một người phụ nữ. Hoa Tạ Lan đang sử dụng loại hành vi tự hại bản thân gần như bất bình thường này, bày tỏ sự cầu xin chân thành nhất của mình với Lãnh Vân...cầu xin Lãnh Vân nể tình thân phận cùng là phụ nữ bị hủy hoại nhan sắc có thể tha cho Ngô Cương và gia đình bà ta.

Quá tàn nhẫn, người phụ nữ này ra tay quá tàn nhẫn với chính mình! Lãnh Vân nhìn về phía Hoa Tạ Lan đang không ngừng cầm dao rạch mặt, hòng sún trên tay bất giác rũ xuống, miệng lẩm bẩm nói: “Tại sao bà lại làm như vậy, vì người đàn ông bạc tình này có đáng không?”

“Không phải vì ông ta, tôi là vì con trai tôi!” Hoa Tạ Lan bình tĩnh nói, khuôn mặt bà ta lộn xộn, đã không thể nhìn rõ ngũ quan, chỉ có máu không ngừng chảy ra. “Tôi là phụ nữ trời gà không chặt, con trai theo tôi thì sớm muộn gì cũng sẽ chết dọc đường. Nhưng Ngô Cương thì khác, hai người cũng nói thể chất của ông ta rất đặc biệt, Ngô Sở Vị đi theo ông ta nhất định có thể sống sót. Đứa trẻ này mấy năm nay bị tôi chiều hư rồi, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ, không nên còn nhỏ như vậy mà đã chết...”

“Vợ à, anh sai rồi, anh không phải người!” Thở phì một tiếng, Ngô Cương quỳ xuống trước mặt Hoa Tạ Lan, vẻ mặt xấu hổ nói: “Anh thật không ngờ em có thể đối xử với anh như vậy, những năm này Ngô Cương anh đã làm làm quá nhiều việc có lỗi với em, hôm nay anh sẽ trả lại hết cho em!”

Ngô Cương nói xong, chém con dao Dogleg Nepal vào cánh tay trái của mình, bất ngờ một dòng máu từ khuỷu tay phun lên không trung, một cánh tay hoàn toàn bị Ngô Cương chặt đứt.

“Vợ à, anh nợ em quá nhiều, cánh tay này coi như là trả lãi. Nếu như hôm nay chúng ta gặp may không chết, Ngô Cương anh thề nhất định vĩnh viễn sẽ không bao giờ bỏ hai mẹ con!”

“Ngô Cường, anh... Haiz, anh hà tất phải như vậy, hai chúng ta thế nào cũng phải có một người ở lại chăm sóc Ngô Sở Vị.” Hoa Tạ Lan thở dài, khuôn mặt vốn đã tê dại cuối cuộc cũng cử động, hai giọt nước mắt từ vết thương chậm rãi chảy xuống, Lãnh Vân nhìn thấy liên tục lắc đầu.

“Bỏ đi, các người đi đi. Sống sót không dễ dàng gì, hi vọng sau này các người sẽ quý trọng hạnh phúc khó giành được này.”

“Cô không giết chúng tôi? Cảm ơn, cảm ơn! Chúng ta đi thôi vợ!” Ngô Cường nắm chặt cánh tay bị chặt đứt, chịu đựng cơn đau dữ dội bước tới kéo Hoa Tạ Lan muốn rời đi, nhưng vào lúc này, Ngô Sở Vị trốn ở phía sau ông nội bà nội đột nhiên chạy ra, nhặt dao bầu lên, run rẩy nhắm về phía hai vợ chồng Ngô Cường.

Chương 238: Tiểu tổ tông giết người

"Tiểu tổ tông cháu muốn làm gì vậy, mau vứt con dao đi, đó là ba mẹ cháu, cháu điên rồi sao?"

Đôi tay run rẩy của ông lão Ngô Cường chụp về phía Ngô Sở Vị, không ngờ Ngô Sở Vị nhanh nhẹn tránh được, lớn tiếng quát: “Hai người không được đi, con muốn ăn bánh quy, hai người đi cầu xin hai người đó, để họ đưa tất cả bánh quy cho con!”

"Cái gì? Con muốn ăn bánh quy? Mẹ kiếp còn muốn ăn bánh quy!" Ngô Cường gần như phát điên, ông ta vạn lần không ngờ đứa trẻ hư này vẫn nhớ mãi không quên bánh quy nén của Lãnh Vân, vậy mà dùng dao uy hiếp cha mẹ ruột của mình.

"Ba không cho con bánh quy, con sẽ đốt cái này, để cho lũ quái vật nghe thấy đến ăn thịt tất cả mọi người! Nhanh đưa bánh quy cho con!"

Khuôn mặt nhỏ của Ngô Sở Vị hiện lên vẻ mặt muốn chơi xấu, vừa nói vừa móc trong túi ra một cây pháo, lấy bật lửa muốn châm lửa đốt. Ngô Cường nhìn thấy thì trong lòng lộ bộ một tiếng, mấy ngày trước để xoa dịu tính

khí nghịch ngợm của Ngô Sở Vị, Ngô Cường cố ý tìm một cây pháo mừng để chúc mừng chủ xe mới từ kho hàng 4S cho thằng bé chơi. Ngô Cường vốn cho rằng không có nguồn lửa, một đứa trẻ chỉ mới mấy tuổi không thể đốt pháo, không ngờ được là không biết Ngô Sở Vị lấy bật lửa ở đâu, không quan tâm gì hết chỉ muốn đốt pháo.

"Không thể đốt! Sẽ thu hút quái vật ăn thịt người !!!"

Lão già Ngô Cường vô thức chớp lấy chiếc bật lửa trong tay cháu trai, không ngờ Ngô Sở Vị vung cánh tay, máu tóe lên, con dao sắc nhọn đâm một nhát vào cổ Ngô Cường, ông lão đột ngột gục xuống, sau vài tiếng kêu kỳ quái trong cổ họng, ông duỗi chân ra chết ngay tại chỗ.

"Súc sinh, mày dám đâm ông nội!"

Nhìn thấy cái chết bi thảm của người cha già, đôi mắt của Ngô Cường nứt ra, nhưng không ngờ Ngô Sở Vị vung dao lung tung, hét lên "Con muốn bánh quy" một cách điên cuồng. Đứa trẻ này vì bánh quy, đã bất chấp tất cả.

"Vù!"

"Phụp!"

Một tiếng vù vù đột nhiên vang lên, thân hình nhỏ bé của Ngô Sở Vị đột nhiên run lên, sau đó ngã đập mạnh xuống đất. Giữa trán cậu bé, một lỗ to bằng ngón tay cái đang chảy máu, mà phía sau đầu cậu, cũng chảy ra một vệt máu đỏ tươi.

Thao thiết cốt cung, một mũi tên đoạt mạng!

Thượng Ất đã sớm mất kiên nhẫn, lựa cách giải quyết đơn giản mà hiệu quả nhất. Năng lượng quang tiễn kết hợp với thao thiết cốt cung, còn nhanh và tàn bạo hơn so với khẩu súng bắn tia của Hoàng Long. Quan trọng nhất, năng lượng quang tiễn bất khả chiến bại không phát ra âm thanh, căn bản không cần lo lắng về việc thu hút những động vật thoái hóa hay quái vật ăn thịt người, có thể được xem là pháp bảo để giết người tầm xa tốt nhất.

"Anh ... anh ... giết con trai tôi?"

Ngô Cường thấy thi thể con trai mình lạnh dần, hai mắt đầy tơ máu. Hoa Tạ Lan ở bên cạnh sững sốt một chút, sau đó từ trong cổ họng phát ra hai tiếng cười quái dị, cơ thể ngã xuống đất, bất tỉnh.

"Đúng vậy, tôi đã giết đứa trẻ hư. Với tính cách như vậy thằng bé có thể sống tới bây giờ, đã là một kỳ tích!"

Thượng Ất lạnh lùng nhìn về phía Ngô Cường, không thu lại thao thiết cốt cung trên tay trái, hẳn đang đợi Ngô Cường nói xong, sau đó tiễn ông ta cùng lên đường.

"Ha ha ha, đứa trẻ hư! Đứa trẻ hư! Anh nói đúng, Ngô Sở Vị là một đứa trẻ hư! Nhưng dù nó có hư hơn nữa cũng là con của Ngô Cường tôi. Ai hại nó tôi sẽ giết người đó để trả thù!"

Ngô Cường nói xong, lao lên giống như một cơn gió với một cánh tay duy nhất. Lúc này Lãnh Vân ở một bên kinh hãi phát hiện ra, chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, cô vậy mà khó có thể bắt được bóng dáng đang di chuyển nhanh chóng của Ngô Cường.

Thể chất đặc biệt hệ gió ... Lẽ nào thật sự khủng bố như vậy sao?

"Đã kích phát hết tiềm năng rồi sao? Xem ra suy đoán của tôi là đúng, thể chất thuần khiết rất giống với truyền thụ của nguyên tố giả, đều là những con người có thể hấp thụ và sử dụng sức mạnh của các nguyên tố. Chỉ có điều thể chất thuần khiết không thể sinh ra dị năng, chỉ đơn thuần sử dụng sức mạnh của các nguyên tố để biến đổi thể chất...Bọn họ giống như những cái thùng, bên trong chứa đầy năng lượng nguyên tố vô cùng quý giá."

Thượng Ất bình tĩnh nghênh đón Ngô Cường đang lao đến, tốc độ của Ngô Cường rất nhanh, khoảng cách hai bên bị kéo lại rất gần, đến mức không còn thích hợp để bắn cung. Nhưng Thượng Ất không lo lắng, bản thân thao thiết cốt cung là một vũ khí cận chiến, trên thân nó có mười hai chiếc gai nhọn, mỗi một chiếc có thể dễ dàng cắt cổ họng Ngô Cường.

Thượng Ất quan tâm đến sức mạnh của nguyên tố, hẳn mơ hồ nhớ được ở kiếp trước một vị cao thủ đã từng nói, nguyên tố trong cơ thể của thể chất giả thuần khiết thực sự có thể được tinh luyện ra. Nhưng kiếp trước Thượng

Ất sống không bằng một con chó, hăn căn bản không có cơ hội biết phương pháp tinh luyện do cao thủ đó nói, hiện tại cuối cùng có cơ hội gặp được thể chất thuần khiết, Thượng Ất do dự không biết làm sao mới có thể hấp thụ sức mạnh dồi dào của nguyên tố?

Sức mạnh nguyên tố khác với dị năng bình thường, nếu không ở trong kiếp trước, những nguyên tố giả nằm trong tay sức mạnh nguyên tố sẽ không kinh khủng như vậy, xem những dị năng giả bình thường như lợn và chó, mặc sức kiêu căng ngạo mạn. Có thể nói sức mạnh của các nguyên tố là một trong những sức mạnh bí ẩn nhất trên thế giới này, người có thể kiểm soát được loại sức mạnh này, mỗi một người đều là cường giả hiếm có trong thời tận thế!

Thượng Ất luôn mong được giải đáp bí ẩn về sức mạnh của nguyên tố, hôm nay gặp được Ngô Cương, vừa đúng là một cơ hội tốt.

"Hay là thử hút máu? Hoặc ăn thịt?"

Nhìn chằm chằm cái cổ đầy mồ hôi cùng bụi đất của Ngô Cương, Thượng Ất lập tức xua tan những ý tưởng không đáng tin kia. Trừ lý do sạch sẽ, Thượng Ất nhận ra việc tinh luyện sức mạnh nguyên tố sẽ không đơn giản như vậy, nếu không kiếp trước đâu đâu cũng thấy nguyên tố giả rồi.

Thượng Ất suy nghĩ kỹ càng, nhưng cuối cùng lúc này Ngô Cương giết tới. Thượng Ất khẽ thở dài, bất đắc dĩ giơ thao thiết cốt cung lên, tiện tay vung lên không trung, một dòng máu đỏ tươi lấp lánh bắn ra, Ngô Cương ôm chặt lấy cổ họng yếu ớt quỳ xuống trước mặt Thượng Ất.

Anh hùng giết kẻ thù, giống như làm thịt chó!

Tốc độ của Ngô Cương quả thực rất nhanh, nhưng so với Thượng Ất...Được rồi, vốn không thể so sánh hai người với nhau được. Thượng Ất vung tay, tiễn Ngô Cương đến gặp con trai bảo bối của mình.

"Này, đợi một chút, dường như thao thiết cốt cung có gì đó không đúng... năng lượng trong suốt màu xanh mà nó nuốt vào là gì, chẳng lẽ thứ này là... năng lượng hệ gió?!" từ từ di chuyển thao thiết cốt cung đến trước mắt,

Thượng Ất kinh ngạc nhìn năng lượng màu xanh từ từ chảy ra ngoài không khí loãng.

"Cảnh tượng thật kỳ lạ, đây chính là hình dạng của năng lượng hệ gió sao, tại sao những năng lượng này tụ lại mà không tiêu tán? Chẳng lẽ do thao thiết cốt cung?"

Thượng Ất theo tiềm thức nhìn xuống, liền thấy thao thiết cốt cung giống như một con vật khổng lồ thời tiền sử, toàn thân cây cung không ngừng bốc lên hơi đỏ kinh khủng, từng chút từng chút nuốt hết năng lượng màu xanh, trong toàn bộ quá trình này năng lượng hệ gió trong cơ thể Ngô Cương lại không hề thất thoát ra ngoài.

"Tôi hiểu rồi, hóa ra đây mới chính là sự khủng bố của thao thiết cốt cung, cung tên này vậy mà có thể hấp thụ sức mạnh của nguyên tố, ha ha ha, tôi phát tài rồi! Nhưng mà chờ đã ...tôi phải làm sao, mới có thể để thao thiết cốt cung phun ra sức mạnh của nguyên tố, cây cung này không phải giống như trong truyền thuyết, chỉ ăn chứ không nôn đấy chứ?!"

Thượng Ất đột nhiên nghĩ ra một vấn đề, bản thân "thao thiết" là một trong những loài thú hung dữ thời cổ đại, đặc điểm lớn nhất của nó là nuốt chửng mọi thứ thậm chí là cơ thể của chính mình, sau đó không thêm phun ra cặn bã, bị người ta coi thường vì ăn sạch không xả ra nên được gọi là "Vua tham ăn".

Chương 239: Vị chua của người thoái hóa

"Không được, không thể cứ để nó ăn như vậy. Sức mạnh của các nguyên tố là bất khả chiến bại, nó bắt buộc phải được sử dụng bởi tôi! Đi ra đi, ánh đao tinh vực, giúp ông đây lấy đồ vật từ thao thiết cốt cung ra!"

Dưới tiềm thức của Thượng Ất ánh đao tinh vực đã xuất hiện trong tay phải, có thể đối phó với thao thiết cốt cung cũng chỉ có ánh đao tinh vực

thần bí này. Cuối cùng có thành công hay không...không thử làm sao có thể biết được? !

Kết quả là, trước mặt tất cả mọi người, tay trái Thượng Ất là một luồng ánh sáng màu đỏ hung tợn, tay phải là một luồng sáng màu lam huyền bí, cả người giống như dung hợp giữa thần và quỷ.

Dần dần, hiện tượng dị thường lại xuất hiện, ngay lúc màu đỏ và xanh lam đang giằng co, một mũi tên dài màu lục lam từ từ lò ra từ chính giữa thao thiết cốt cung, cũng nghĩa là từ miệng của con ác thú kia.

Thành công rồi! Mũi tên nguyên tố gió! Mũi tên nguyên tố đầu tiên trên thế giới làm bằng sức mạnh nguyên tố thuần khiết cứ như vậy nằm yên trong tay Thượng Ất, toát ra một thứ ánh sáng đặc biệt khiến người ta mê mẩn!

"Sức mạnh nguyên tố thật mạnh mẽ! Chẳng trách trong kiếp trước, nguyên tố giả đều được gọi là những người gần với thần, thực lực mạnh bằng một nửa thần! Loại sức mạnh nguyên tố này làm cho lòng người cảm thấy khủng bố, chỉ sợ ngay cả trùng a-míp bất tử của tôi cũng không chịu được "

Nhẹ nhàng vuốt ve mũi tên nguyên tố hệ gió, trên mặt Thượng Ất lộ ra vẻ kinh ngạc, hai tay không tự chủ kéo dây cung, lắp mũi tên, cong cánh tay giương cung, trong tích tắc một trận gió lạnh lượn lờ quanh thao thiết cốt cung, làm cho Thượng Ất đột nhiên nảy sinh ý muốn đập tan tòa nhà ba tầng đã hồng trước mặt.

"Không được! Hút hết tất cả nguyên tố gió trong cơ thể Ngô Cương mới có thể gom thành mũi tên này, cứ dễ dàng bắn ra như vậy thì quá lãng phí...Tạm thời bỏ vào trong thao thiết cốt cung, đợi đến thời khắc mấu chốt mới lại lấy ra dùng!"

Thượng Ất cố nén ham muốn thử sức mạnh của mũi tên nguyên tố, lại dùng tình không lực đưa mũi tên trở lại miệng thao thiết cốt cung. Sau đó tâm tình vui vẻ nói với Lãnh Vân: "Sau này khi gặp người sống sót có thể chất thuần khiết ngàn vạn lần nhớ giữ lại cho tôi, nói không chừng tôi có thể thu thập đủ mũi tên của năm hệ, có thể mở cổng thần giới trong truyền thuyết! Bây giờ nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chúng ta đi!"

"Cổng Thần giới? Anh cũng biết việc cổng thần giới sao?" Lãnh Vân vội vàng chạy vài bước tới phía sau Thượng Ất, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc chưa từng thấy.

Cổng thần giới... Biệt hiệu của một chiến dịch bí mật chỉ có cấp bậc cao nhất của quân đội mới biết được, nghe nói tất cả những người tham gia chiến dịch cấp bậc rất cao, một trăm Lãnh Vân cũng không theo kịp. Nếu không phải Lãnh Vân có lý lịch lâu đời trong quân đội, chỉ sợ ngay cả tên cũng không cách nào nghe thấy.

"Biết một chút...cô đừng hỏi nữa, đến lúc đó nếu như cô vẫn còn sống, tôi sẽ cân nhắc việc gọi cô... ừm, có lẽ cần dùng tới mũi của cô."

Thượng Ất không quay đầu lại nhanh chóng đi qua đồng cỏ nát, phía sau hẳn mẹ già của Ngô Cường đang ngồi khóc bên thi thể của chồng, con trai còn có cháu nội. Mà Hoa Tiểu Lan cũng buồn bã ngồi xõm bên cạnh chị gái Hoa Tạ Lan, đôi mắt đại ra giống như người gầy gò.

"Dừng, làm ra vẻ bí ẩn! Anh không nói, tôi cũng không hiểm lạ muốn nghe!" Lãnh Vân cong môi, nhanh chóng tăng bước chân đuổi kịp Thượng Ất, rất nhanh bỏ lại gia đình Ngô Cường ở phía sau.

~~~~~

Ba tiếng sau, Thượng Ất đứng trước một tòa nhà thương mại bỏ hoang, lặng lẽ nhìn về phía lối đi dẫn đến bãi đậu xe dưới lòng đất, im lặng không lên tiếng. Một lúc sau, Thượng Ất thu tâm mắt, quay đầu nói với Lãnh Vân: "Tối nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây, ở đây có lẽ có nguồn nước nhỏ, mũi của cô nhạy cảm hơn tôi, cô cần thận tìm kỹ xác định vị trí của nguồn nước."

"Hừ, bây giờ mới nghĩ đến tôi. vừa rồi chạy như một kẻ điên, thiếu chút nữa chết tôi. Chắc...nơi này quả nhiên có mùi nguồn nước. Chờ đã, tại sao ở đây lại có mùi vị phức tạp của con người, còn có mùi chua khiến người ta ớn lạnh là sao?"

Trong mắt Lãnh Vân hiện lên một tia giết chóc, khứu giác siêu phàm của cô thực sự mạnh hơn so với người bình thường. Lãnh Vân không chỉ có thể

tìm kiếm trong phạm vi vài km, phân biệt mùi của hàng ngàn sinh vật khác nhau, hơn nữa sự thay đổi nhỏ của mùi, ví dụ như khi con người sợ hãi, cảm phần, tức giận hoặc buồn bã đều phát ra mùi khác nhau, cô đều có thể phân biệt chính xác.

Đó là do cấu trúc đặc biệt cả hai bên khoang mũi của cô, trong khoang mũi của Lãnh Vân mô niêm mạc khứu giác phát triển lớn hơn gấp 10 lần so với người bình thường, ít nhất 3000 tế bào thần kinh thụ cảm khứu giác phân bố trên mô niêm mạc nhãn nheo này, hơn một tỷ khứu giác nguyên thủy, còn nhiều hơn 50% so với một số động vật có khứu giác tốt nhất trong tự nhiên - voi châu phi. Mà so với những con chó đã được công nhận, khứu giác của Lãnh Vân ít nhất gấp 8 lần so với chó săn.

Vì vậy, Lãnh Vân chỉ lặng lẽ ngửi các phân tử mùi trong không khí, một bức tranh phức tạp và kỳ lạ hiện ra trong đầu cô — trong bãi đậu xe dưới tầng hầm không chỉ có nước, con người, thức ăn, còn một loại sinh vật đáng sợ có mùi mà Lãnh Vân chưa ngửi thấy bao giờ, thứ đó cả người đều toát ra mùi chua.

"Đó là mùi con người hoàn toàn thoái hóa..." Thượng Ất chậm rãi đi dọc theo con đường sỏi bắn thiu và hôi hám, miệng chậm rãi giải thích: "Giống như những thoái hóa thú kia, con người chúng ta cũng sẽ bởi vì ảnh hưởng bức xạ của sóng từ trường sao X mà phát sinh thoái hóa. Ví dụ như mũi của cô, thực chất là một loại của thoái hóa tứ chi. Chỉ là các gen bị thoái hóa của cô thể hiện những đặc điểm sinh tồn tích cực, cho nên mọi người gọi cô là dị năng giả."

"Cái quái gì thế? Ý của anh là, thật ra tôi giống như dã thú bên ngoài kia, đều là kiểu thoái hóa ngược?"

Lãnh Vân vô cùng bất mãn nhìn chăm chăm Thượng Ất, là một dị năng giả khứu giác, cô luôn tự hào kiêu ngạo về điều đó. Nhưng ở trong miệng Thượng Ất, dị năng của cô trở thành biểu tượng cho dã thú phản tổ, sao Lãnh Vân có thể chấp nhận được điều này.

"Chính xác mà nói, cô không bằng những động vật thoái hóa kia! Cô đừng vội, nghe tôi nói xong đã..." Thượng Ất giơ tay ngăn cản Lãnh Vân đang hung hăng đi tới, giọng điệu bình tĩnh thản nhiên nói: "Làm con người, gen

của cô cực kỳ ổn định và hoàn hảo, bức xạ của sóng từ trường sao X chỉ có thể làm suy giảm khúu giác của cô xảy ra hiện tượng thoái hóa, những bộ phận khác trên cơ thể vẫn duy trì hình dạng hoàn hảo của con người. Nhưng đây chính là điểm cô không bằng những thoái hóa thú kia, chính bởi vì gen của thú thoái hóa cực kỳ không ổn định, vì vậy khi môi trường bên ngoài thay đổi mạnh mẽ, các gen tổ tiên nhiều đời về trước trong cơ thể chúng sẽ tự động bộc lộ, điều khiển, thay đổi cơ thể chúng thích nghi với những thay đổi bên ngoài trong thời gian ngắn nhất."

"Nói ngắn gọn, chúng giống như người ngoài hành tinh trong phim. Khi điều kiện môi trường bất lợi, chúng sẽ vứt bỏ hết những gen vô dụng, vì sống sót chúng thà trở nên xấu xí gớm ghiếc. Sau khi môi trường bên ngoài ổn định, gen sinh sản cổ đại trong cơ thể chúng lại sẽ chiếm ưu thế, đầu tiên là từ bỏ một phần sức chiến đấu, cố gắng hết sức để cải tạo hệ thống sinh sản, dùng số lượng để chinh phục thế giới."

"Thật quá nực cười...Chúng là động vật, sinh vật trên trái đất! Các giáo viên sinh học đã từng dạy chúng ta, sự tiến hóa, hay thoái hóa của bất kỳ sinh vật nào không thể hoàn thành trong một sớm một chiều, những thú thoái hóa kia làm thế nào có thể thích nghi với tận thế một cách nhanh chóng như vậy?"

Lãnh Vân thở hỗn hển như bò, những lời của Thượng Ất dần dần đã phá vỡ quan điểm khoa học nhiều năm của cô, một cảm giác sợ hãi và bất lực bao trùm lấy cô, làm cho cô cảm thấy rất khó thở.

"Đó là ảnh hưởng bức xạ của sóng từ trường sao X...Nó đã thay đổi mọi thứ!"

Thượng Ất ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trên bầu trời u ám mọi thứ đều xám xịt, dường như mặt đất và bầu trời đều bị đảo lộn, làm cho lòng người buồn bực..

Chương 240: Dưới lòng đất có yêu quái

“Được thôi, cho dù tôi thừa nhận những gì anh nói có lý, nhưng con người thoái hóa là chuyện gì xảy ra? Không phải anh mới vừa nói, gen tiến hóa của con người là ổn định nhất, hoàn hảo nhất, tại sao vẫn xuất hiện thoái hóa?”

Lãnh Vân thắc mắc hỏi, cô không hiểu tại sao mình lại bị cuốn theo, thật ra ngoài việc tức giận với Thương Ất, những lời nói của Thương Ất căn bản chẳng ảnh hưởng gì đến cô.

Nhưng mà hiển nhiên Lãnh Vân nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, mắt thấy Lãnh Vân liên tục chất vấn, Thương Ất liếc nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, trong giọng điệu có chút trêu trọc, nhẹ nói: “Chuyện này tôi không rõ, nhưng mà tôi đã từng nghe một giải thích rất thú vị, có lẽ cô muốn nghe...”

“Nói mau, lề mề!” Lãnh Vân nhếch miệng khinh thường, chỉ là bị vài băng vải trên mặt che mắt, khinh thường hoàn toàn không có tác dụng.

“Có người đã từng nói, trong những năm tháng lịch sử lâu dài của loài người, có một số người vì cực khổ sinh tồn, mù quáng không biết gì hoặc tinh thần chán nản và những nguyên nhân khác, không chịu được sự quyền rũ của các loại yêu quái trên núi, tự nguyện hiến dâng cơ thể cho dị tộc...”

“Khoan đã, anh nói cái gì? Tự nguyện hiến dâng cơ thể cho dị tộc... mẹ kiếp, khẩu vị cũng quá nặng rồi, không phải anh muốn nói... lai giống giữa người và thú?”

Lãnh Vân nhếch miệng khinh thường, giải thích gượng ép như vậy căn bản không thuyết phục được cô, Thương Ất chính là tên lừa đảo!

“Biểu hiện quá nóng nảy cũng là hiện tượng đảo ngược gen...hiện tại tôi hết sức nghi ngờ trong cơ thể cô có chứa gen ẩn của loài voi có vòi cổ đại...để cái kỉnh mà khứu giác lại nhanh nhạy, cô hoàn toàn phù hợp với hai đặc điểm chính của loại sinh vật này!” Thương Ất bình tĩnh nhìn Lãnh Vân, giọng điệu lãnh đạm nói tiếp: “Tôi nói là hiến dâng cơ thể cho dị tộc, không chỉ là tiến hành dung hợp gen với cơ thể sinh vật khác loài, chủ yếu hơn là bao gồm cả tâm linh trong sùng bái tín ngưỡng. Cô có thể nhớ kỹ lại một chút, từ xưa đến nay, có bao nhiêu dân tộc được sinh ra trên thế giới, lại có bao nhiêu loại thú vật tổ được mỗi dân tộc sùng bái?”

“Nhưng mà cũng có thể đều là tin đồn, con người tín ngưỡng thú vật tổ, không có nghĩa là trong cơ thể thực sự có gen thú vật tổ...tín ngưỡng của người nước Hoa là rỗng, chẳng lẽ trong cơ thể mỗi người trung quốc đều có gen rỗng sao? Hừ!”

Lãnh Vân khê hừ nhẹ, cô cảm thấy ví dụ này của bản thân quả thật quá hoàn hảo, bây giờ đối phương chắc không còn gì để nói nữa, ai cũng biết trên đời này không có rỗng tồn tại, cái này gọi là gậy ông đập lưng ông, xem anh làm thế nào giải thích!

Nhưng Lãnh Vân lại một lần nữa thất vọng, Thương Ất lại không có vẻ khó khăn, ngược lại nhìn cô đầy hứng thú, khóe miệng gợi lên đường cong càng thêm tuyệt đẹp.

“Không thể không thừa nhận, ví dụ của cô rất hoàn hảo để chứng minh cho những gì tôi vừa nói. Rỗng là gì? Sừng giống hươu, đầu giống lạc đà, mắt giống thỏ, cổ giống rắn, bụng giống con trai, vảy giống cá, móng vuốt giống điều hâu, bàn tay giống hổ, tai giống bò, hợp thành rỗng! Nói cách khác, thần rỗng vật tổ của người trung quốc chúng ta, là sự hòa hợp tín ngưỡng của rất nhiều dân tộc, cho nên sau khi tới tận thế, mới có nhiều người biểu hiện ra những hình dạng thoái hóa của hươu, lạc đà, rắn...”

“Không thể nào! Theo như cách anh nói, những người này chẳng phải đều trở thành yêu quái, giống như trong Tây Du Ký...Chờ đã, anh đang cười cái gì vậy? Chẳng lẽ tôi lại nói sai cái gì sao?”

Lãnh Vân kinh ngạc nhìn về phía Thương Ất đang cười, nụ cười trên mặt đối phương khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

“Cô nói rất đúng, trong những lịch sử loài người, yêu quái thật sự đã từng tồn tại. Chẳng qua theo tôi thấy, những yêu quái đó vừa là yêu, vừa được gọi là một loại người, loài người bị thoái hóa gen! Ví dụ như quái gấu đen trong Tây Du Ký, trên thực tế là loài gấu có gen bị thoái hóa hoàn toàn. Yêu xà, loài bò sát có gen đã bị thoái hóa hoàn toàn...”

“Có vẻ như cũng có lý...Vậy theo như cách anh nói, đám quái vật nửa người nửa yêu kia... Ví dụ như Ngưu Ma Vương, hẳn là chủng loại thoái hóa gì?” Lãnh Vân hỏi, khuôn mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ tò mò. Vô thức,

dòng suy nghĩ của cô đã bị suy nghĩ của Thương Ất làm cho lệch lạc nghiêm trọng.

“Là người thoái hóa không hoàn toàn vẫn duy trì lý trí và cảm xúc của con người, nhưng một số gen thoái hóa đã xuất hiện, cơ thể không thể tự kiểm soát, khiến cho một số bộ phận không thể không thoái hóa.” Thương Ất nói rồi vung tay lên, đột nhiên có chút không kiên nhẫn nói: “Những thứ này đều chỉ là phỏng đoán, tin hay không tin thì cô tự phán đoán. Nói tóm lại một câu, vị chua mà cô vừa mới nếm, chính là vị của cơ thể con người thoái hóa. Vị chua càng nồng có nghĩa mức độ thoái hóa của cơ thể thoái hóa càng cao...Lãnh Vân, dưới lòng đất này có yêu tinh... cô có dám theo tôi vào xem thử không.”

“Mẹ kiếp, đã biết có yêu quái rồi còn muốn đi vào, Thương Ất anh nói thật đi, đi vào đó có ích lợi gì?”

Lãnh Vân nhìn Thương Ất với ánh mắt mong đợi, dọc đường đi Lãnh Vân nhìn thấy rất nhiều thủ đoạn kỳ lạ của Thương Ất, nếu hẳn đề nghị đi vào đường hầm, không có chỗ tốt có quỷ mới tin.

"Bắt yêu, làm thú cười!"

Thương Ất lãnh đạm nói, trong đầu vô thức nhớ lại một ít ký ức kiếp trước. Mạt thế lúc đó, bởi vì khoa học kỹ thuật thời đại trước đã gần như đã gần như biến mất không còn lại gì, cường giả phải nghĩ ra những cách mới để giải quyết vấn đề giao thông.

Kết từ đó, cường giả đã hướng sự chú ý của họ đến các sinh vật thoái hóa khác nhau, đặc biệt là những thoái hóa thú giỏi chạy, bơi hay bay càng được mọi người ưa chuộng.

Nhưng dần dần, cường giả phát hiện, những thoái hóa thú này dường như tràn đầy thù hận với con người. Đặc biệt là với chúng ngày càng thông minh, những cường giả bị chính thú cười của mình làm phản ngày càng nhiều..

Cứ như vậy, cường giả dần dần lại đánh giá lại người đã từng là đồng loại--con người thoái hóa, một hoạt động bắt giữ con người thoái hóa có khả

năng đặc biệt được triển khai, vô số những người thoái hóa bị người bình thường coi thường bắt đầu xuất hiện trong các căn cứ rộng lớn trong phiên chợ buôn bán người, được treo giá giống như những thú thoái hóa khác, bị nhốt trong một chiếc lồng chắc chắn, lặng lẽ chờ người mua đến chọn.

Ở kiếp trước, trong căn cứ ở Đế Đô, một cuộc đấu giá chấn động toàn quốc đã diễn ra.

Một cô gái thoái hóa với đôi cánh và có thể bay tự do khi chở trọng lượng 100 kg, cuối cùng đã được một đại gia của Đế Đô mua vào túi với giá cao ngất ngưỡng 523 thùng nước tinh khiết, làm cho người dân Đế Đô chỉ có thể hâm mộ và thầm than than thở rằng một cô gái xinh đẹp và quyến rũ như tiên cuối cùng đã trở thành vật dưới háng của một lão già.

Những cảnh tượng như thế này kéo dài đến năm thứ năm của tận thế, cho đến khi quân đội của Đế Đô phát triển phương tiện vận chuyển năng lượng sinh học, sau đó lại ra lệnh nghiêm cấm săn lùng và buôn bán người thoái hóa, xu hướng này mới suy yếu đôi chút. Nhưng đối với những người sống sót trên đỉnh của tận thế mà nói, đầu máy sử dụng năng lượng tinh hạch mới rõ ràng không hấp dẫn bằng sử dụng những cô gái xinh đẹp biết bay, do đó việc săn lùng những người thoái hóa cho tới bây giờ chưa từng thật sự dừng lại.

Hiện tại, thú cười còn trùng khớp lẫn do nguyên nhân siêu bão lại bắt đầu đào sâu đẻ trứng để tiếp tục duy trì quần thể. Từ lâu Thượng Ất đã suy xét đến vấn đề thú cười mới, mùi lạ bốc ra từ lối đi dưới lòng đất lúc này khiến hẳn rất thích thú.

Nếu Thượng Ất đoán không sai, dưới tầng hầm có lẽ có một con ngựa thoái hóa gen rất lớn, một thú cười tốt nhất có thể giải quyết khó khăn trên đường của Thượng Ất.

Chương 241: Nữ quái Quan Tiểu Dĩnh

Khuôn mặt Hoa Anh Hùng lo lắng nhìn về phía đối diện, ngay trước mặt anh là hàng chục người đàn ông và phụ nữ với những vết mặt sắc bén như dao găm khác nhau đang đối mặt với anh ta, chỉ cần đi thêm vài bước nữa sẽ là một mối đe dọa lớn đối với làn da lân có vảy chưa tiến hóa hoàn toàn của anh ta.

“Chờ ... Chờ một chút, các người muốn làm gì?”

Hoa Anh Hùng rút lui một cách không anh hùng, trong môi trường dưới lòng đất bị bịt kín một nửa, một số lượng lớn vi khuẩn và vi rút lây lan khắp không khí xung quanh. Một khi da thịt bị đối phương đâm bị thương bị nhiễm trùng, không ai có thể chống lại sự ăn mòn của vi khuẩn, vi rút biến chất, sợ là trong nửa ngày ngắn ngủi thân thể hằn chỉ còn lại một đồng xương.

Tại sao vẫn chưa có ai đứng ra giúp anh ta?

Hoa Anh Hùng quay đầu lại nhìn hàng chục người sống sót đang rúc vào một chỗ phía sau, trong ánh mắt họ là sự hoảng sợ hoặc chần chừ hoặc thờ ơ khiến Hoa Anh Hùng lập tức dập tắt ý định cầu cứu những người này.

Không thể trông chờ vào những người này ...trong thời gian một tháng này ngay cả những người đơn giản nhất cũng có thể cảm nhận được sự rứt rứt, hèn nhát và ích kỷ của những người này!

Những bản chất xấu xí khác nhau của con người được miêu tả qua ngòi bút của nhiều nhà văn nổi tiếng chắc chắn được thể hiện rõ trong bãi đậu xe dưới tầng hầm tối tăm, nhỏ bé và chết chóc này.

Nhắc mới nhớ, những người đứng sau đều do Hoa Anh Hùng cứu. Là một trong những nhân viên bảo vệ của bãi đậu xe trong tầng hầm của trung tâm mua sắm, vào thời kỳ đầu của tận thế nếu anh ta không dứt khoát cắt điện tất cả các cửa cuốn, số người chết trong miệng dã thú ít nhất sẽ tăng gấp đôi.

Nhưng những người này lại báo đáp anh ta như vậy?

Hoa Anh Hùng nhớ rất rõ khoảnh khắc lợi ngược dòng và dốc hết sức bình sinh để kéo công tắc xuống giữa đám đông đang hoảng hốt bỏ chạy kia.

Anh ta kiệt sức bị vô số người trong đám đông la hét xô đẩy, vô số bàn chân to đập vào chân, bụng, sườn, thậm chí cả mặt ... Lúc đó, nếu không có Quan Tiểu Đình túm lấy anh ta từ trong đám đông hỗn loạn, e rằng bị trăm cái chân to giẫm thành mằm thịt.

Mà bây giờ, một nhóm người sống sót sau cơn siêu bão khác vào đây và tuyên bố sẽ giết chết Quan Tiểu Đình, không ai trong số những người sống sót cũ, những người mắc nợ anh ta cả mạng sống đứng lên giúp anh ta. Thay vào đó họ nhìn anh và Quan Tiểu Đình ở phía sau với ánh mắt ghê tởm.

Ha ha, nhân tính ... xấu xí nhưng vô cùng thực tế.

Hoa Anh Hùng không thể không thừa nhận rằng trong lúc sống và lợi ích đặt trước mặt, có lẽ lựa chọn của họ là sáng suốt. Nhưng bọn họ cũng rất ngu ngốc, bọn họ không nghĩ xem mục đích của những người sống sót mới này không phải chỉ muốn giết một mình Quan Tiểu Đình? Kẻ ngu ngốc có thể nhận ra rằng những kẻ tị nạn với vẻ ngoài hung bạo, lời nói và việc làm độc ác này đang tìm cách để chiếm được nguồn nước hiếm hoi này.

Mà Quan Tiểu Đình ... Cô gái tốt bụng này là người duy nhất ở đây có thể chống lại lũ tị nạn này. Đó là bởi vì chân tay của cô ấy vô cùng cứng, đặc biệt là lớp sừng dày mọc trên bàn tay và bàn chân, khi dùng hết sức thậm chí có thể xuyên thủng tấm sắt dày vài cm.

Cơ thể người biến dị!

Hoa Anh Hùng không biết những người khác mô tả hiện tượng này như thế nào, dựa trên sự hiểu biết của anh ta chỉ có thể gọi Quan Tiểu Đình và những thay đổi độc đáo của cô ấy là cơ thể biến dị. Giống như Quan Tiểu Đình, Hoa Anh Hùng cũng là một biến dị, hai bên cổ của anh ta có hai vết sẹo giống như vết dao mà một khi vết sẹo triển khai ...

Hoa Anh Hùng đang suy nghĩ lung tung bỗng một giọng nói khàn khàn truyền đến, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

“Hoa Anh Hùng rốt cuộc cậu có tránh ra hay không? Hai mẹ con phía sau cậu là quái vật ăn thịt người, cậu thật sự muốn đứng ra bên vực cô ta sao?”

“Chuyện này.....”

Hoa Anh Hùng quay đầu nhìn lại Quan Tiểu Dĩnh, giống như lúc trước, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng, đôi mắt cô trong suốt không gì sánh được, như những viên ngọc đen. Người có ánh mắt thuần túy như vậy sao có thể ăn thịt người được!

Quan Tiểu Dĩnh cũng giống như anh, cơ thể của cô đã xảy ra một số thay đổi lạ mà thôi, không thể đến mức ăn thịt đồng loại được! Không được, tuyệt đối không thể để đám lưu dân này được như ý!.

Nhưng mà ... Hoa Anh Hùng lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn mười mấy người mang vẻ mặt hung dữ ở đối diện, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Tất cả những người này đều vô cùng hung dữ, trong lời nói mang theo thái độ khinh thường mạng sống, ánh mắt lạnh lùng như sói. Trong trường hợp này một khi ra tay e rằng chỉ trong vài giây Hoa Anh Hùng sẽ bị những người này đánh ngã, làm không tốt sẽ bị đâm chết tại chỗ!

“Phải làm sao đây? Chẳng lẽ thật sự phải trốn trong ao ba tầng âm u sao? Nhưng Tiểu Dĩnh và dì Vương mẹ cô ấy đều không biết bơi nên không thể chịu được lâu ...”

Liếm đôi môi khô của mình Hoa Anh Hùng bước tới và nói lớn:

“Mọi người đừng quên là ai cho các người vào, bây giờ mọi người đối với chúng tôi như vậy có còn lương tâm hay không?”

“Hừ! Hoa Anh Hùng, cậu thực sự coi mình là anh hùng sao? Đúng vậy, anh đã mở cửa và cho chúng tôi vào nhưng chúng tôi vẫn có thể vào nếu anh không mở cửa. Đừng nghĩ rằng anh thực sự có tiếng nói ở đây! Mau rút đi đừng ngăn chúng tôi bắt quái vật, nếu không đừng trách chúng tôi không khách sáo!”

“Không được! Em gái Tiểu Dĩnh và dì Vương không phải yêu quái, hơn nữa con mắt nào của các người nhìn thấy bọn họ hại người?”

Hoa Anh Hùng tức giận nhìn ánh mắt bất lực của Quan Tiểu Dĩnh, sự tức giận không kìm được xông thẳng lên đỉnh đầu, anh ta quát người đàn ông lực lưỡng đang cầm mã tấu trước mặt: “Hoắc Chính Vân anh đừng khinh người quá đáng, ở đây có nguồn nước đủ cho mọi người yên tâm sống ở đây, tại sao anh lại muốn nhắm vào Tiểu Dĩnh? Nếu anh nhìn tôi không thuận mắt thì từ nay về sau ở đây anh là người quyết định, anh tránh ra để tôi và Tiểu Dĩnh đi chỗ khác!”

“Đi chỗ khác? Ha ha ha, không được. Hoa Anh Hùng, những người khác đều có thể đi nhưng cậu không thể đi!”

Hoắc Chính Vân khoát tay, hai bàn tay thô to phát ra tiếng kéo kẹt, da thịt gân guốc dày trên cánh tay phồng lên như một cái túi núi nhỏ. “Đừng nghĩ là tôi không biết, nhóm người đằng sau cậu đã nói với chúng tôi mọi chuyện ngày hôm qua. Họ nói rằng cậu cũng là một con quái vật, cậu đã tạo ra một vùng nước trên tầng ba của bãi đậu xe, hai cái mang ở trên cổ cậu chính là bằng chứng!”

“Cái gì! Anh... ai nói với anh chuyện này, bọn họ đang nói lung tung.”

Ánh mắt có sự hoảng sợ lướt qua, Hoa Anh Hùng chống lại nội tâm sợ hãi không khỏi dùng tay che hai bên cổ gần cằm. Ở phần đó, hai cơ quan đặc biệt hình mang khổng lồ được giấu trong chiếc khăn quàng cổ, bình thường chỉ khi lặn xuống nước Hoa Anh Hùng mới cởi chiếc khăn ra và thích thú bơi trong nước như một con cá.

“Cậu hoảng sợ cái gì ...” Hoắc Chính Vân nhìn cậu chăm chăm, lộ ra hai hàng răng vàng to lớn kinh tởm nói: “Cậu và cô gái kia giống nhau, cậu có thể giúp chúng tôi tìm được nguồn nước, tôi sẽ không giết cậu. Nhưng mà con nhóc kia đã chết người anh em của tôi, hôm nay tôi phải lột da trả thù cho người anh em tôi!”

“Cái gì, Tiểu Dĩnh cô đã chết người?” Hoa Anh Hùng kinh ngạc quay lại nhìn Quan Tiểu Dĩnh, Quan Tiểu Dĩnh bình tĩnh nói “Anh Hùng, đó chính là người đã nói dối tôi rằng anh ta có thể giúp tôi chữa lành cơ thể và lừa tôi lên tầng hai. Ở đó có một đám đàn ông bắt tôi lại, bọn họ...”

Nói đến đây, Quan Tiểu Dĩnh lộ ra vẻ xấu hổ và tức giận, giọng nói bi thảm,, sau đó lại nói: “Bọn họ muốn lột hết quần áo của tôi, nói chưa từng nếm qua mùi vị của nữ yêu quái, còn nói sau khi hưởng thụ thân thể của tôi bọn họ sẽ xử tôi. Trong lúc hoảng loạn tôi đã đá chết vài người rồi chạy ra ngoài!”

Chương 242: Con dao dài chém vào đầu quái vật dịch nhầy

"Đá chết... mấy người?"

Hoa Anh Hùng yếu ớt hỏi, trong lòng bỗng kích động muốn che mặt. Cô gái này cũng quá bạo lực, đập chết người không nói, thế nhưng lại còn mấy người..... Xem ra chuyện này thật sự không thể làm hòa rồi!

“Hai người, hai người đàn ông đó cởi quần áo của tôi. Tôi cuống cuống đá vào đũng quần họ, sau đó hai người họ không động dậy nữa..... Anh Anh Hùng, lúc đó tôi quá sợ hãi, tôi không cố ý đá chết họ, tôi cũng không nghĩ tới sẽ như vậy.”

Quan Tiểu Dĩnh nói, vành mắt dần dần đỏ lên. Cô không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến vậy, cô tưởng rằng đá giống như trong phim hay diễn, nhưng không ngờ lại thật sự gây tai nạn chết người. Lúc này, Hoắc Chính Vân ở đối diện khóe miệng khẽ nhếch, cười lạnh vài tiếng rồi nói:

“Hai người? Mẹ kiếp con khốn này vẫn còn biết diễn kịch.....Anh em ông đây có tổng cộng tám người, cuối cùng chỉ có ba người quay lại! Tao hỏi mày, năm người còn lại đi đâu rồi, có phải bị mày ăn rồi hay không?!”

“Cái gì? Năm người chết? Không thể nào!”

Quan Tiểu Dĩnh tròn hai mắt, đôi tay bất giác run rẩy. Tin tức của Hoắc Chính Vân khiến người khác kinh hãi, phản ứng đầu tiên của cô chính là đối phương đang nói dối, nhưng sau đó Bằng Tuyết thông minh ý thức được, đối phương không cần phải hoảng hốt nhiều như vậy. Nếu muốn viện cớ, một người chết hay năm người chết căn bản không có nhiều khác biệt. Nhưng rõ ràng cô chỉ đá trúng hai người, ba người còn lại mất tích lại là chuyện gì xảy ra?

“Tiểu Dĩnh, trước tiên cô đừng hoảng sợ, chuyện này không đơn giản như vậy.” Trên mặt Hoa Anh Hùng cũng tỏ vẻ ngoài ý muốn, anh ta không ngờ trong một đêm Hoắc Chính Vân lại mất đi năm thuộc hạ. Suy nghĩ một lát, Hoa Anh Hùng bước lên phía trước một bước mở miệng hỏi: "Hoắc Chính Vân, anh nói Tiểu Dĩnh giết người của anh, bằng chứng đâu? Dù sao cũng phải có thi thể chứ, nếu như Tiểu Dĩnh thật sự đập chết thuộc hạ của anh, anh đưa thi thể ra cho mọi người xem!”

“Nhìn mẹ mày cái B, thằng nhóc mày ít giả bộ với bố mày, thi thể đương nhiên bị con yêu quái kia ăn rồi. Khi bố mày đuổi tới, trên mặt đất lâu hai chỉ còn lại mấy cái xác không nguyên vẹn với hai cánh tay bị đứt lìa, không phải bị nó ăn thì còn có thể là ai?”

Hoắc Chính Vân rất tức giận, mặc dù lần này hắn ta viện cớ chiếm cứ mảnh đất may mắn còn tồn tại này, nhưng chuyện năm người thuộc hạ mất tích quả thực là sự thật. Vì chuyện này, hắn ta đã không chỉ mắng ba tên thuộc hạ còn sống một lần, nhưng tất cả đều đồng thanh nói lúc đó trời tối đen, bọn họ chỉ nghe thấy Quan Tiểu Dĩnh đá người liền bỏ chạy, cũng không để ý năm người đồng bọn kia biến mất từ lúc nào.

Mọi chuyện quả thực có chút kỳ lạ, nhưng tất cả các bằng chứng đều hướng về phía thân hình biến dị của Quan Tiểu Dĩnh. Dù sao tất cả mọi người đều biết, tứ chi của Quan Tiểu Dĩnh đã có sự biến hóa kỳ dị và khủng bố, bởi vậy ai dám cam đoan không phải cô nhân cơ hội ăn thịt những người này?

“Không thích hợp! Sự việc có chút không thích hợp!” Nghe Hoắc Chính Vân giải thích, Hoa Anh Hùng càng thêm nhíu mày.

Năm người đàn ông trưởng thành, bao gồm cả thịt lưng và xương có bao nhiêu kg? Chỉ sợ ít nhất phải hơn hai trăm kg? Cho dù là Quan Tiểu Dĩnh chiếm được, cô ấy cũng không thể ăn hết năm cái xác đàn ông trong thời gian ngắn như vậy!

Ngoài ra thuộc hạ của Hoắc Chính Vân nói, bọn họ luôn luôn đuổi theo tiếng động của Quan Tiểu Dĩnh. Một đường áp sát, cho dù Quan Tiểu Dĩnh đem xác chết đi giấu căn bản cũng không làm được, cô căn bản không có thời gian.

Nhưng nếu sự việc không do Quan Tiểu Dĩnh làm, vậy rốt cuộc là ai đã giết những người khác, hơn nữa còn ăn sạch sẽ năm xác chết?

Suy nghĩ, Hoa Anh Hùng đột nhiên rung mình một cái, một cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đầu, trong phạm vi đất dưới chân thành lĩnh có ánh lửa mỏng manh, giống như ngọn đèn chiếu vào bóng tối, nơi đang có một cái đầu quái thú ẩn nấp chuẩn bị ăn thịt người bất cứ lúc nào.

“Được rồi, cậu cũng đừng la lối nữa, tôi đã xác định người phụ nữ này rồi. Vì năm anh em đã chết của tôi, tôi sẽ nhất định đổi dài cô ta thật tốt! Tam Pháo, đi, bắt cô nàng tới đây! Yên tâm, nếu chúng dám phản kháng, bố mày sẽ giết hết bọn chúng!”

“Vâng! Lão đại yên tâm, để em đem hai cái giò lợn này cho anh uống rượu, anh em của chúng ta cũng nếm thử mùi vị của yêu quái..... Chậc, trời sao đột nhiên tối rồi, em.....”

Phù phù!

Xác của Tam Pháo ngã xuống đất, trên cái cổ mập mạp trống không, chỉ có một vết máu giống như đũa tre đang đi tiểu, từng dòng theo mạch máu trong khoang cổ trào ra ngoài, rất nhanh nhuộm đỏ mặt đất.

“Mẹ kiếp! Là ai? Ai đã ra tay ?!”

Hoắc Chính Vân giận dữ đứng thẳng người, giết Tam Pháo trước mặt hắn, không thể nghi ngờ là đang va mặt hắn trước mặt tất cả mọi người. Trong lúc tức giận, hắn ta thậm chí còn không chú ý thấy sự việc rất kỳ lạ. Từ lúc cái xác ngã xuống đất đến bây giờ, đã gần hai mươi giây trôi qua, nhưng đầu của Tam Pháo từ đầu tới cuối vẫn chưa hề xuất hiện, cứ như là biến mất trong không khí rồi.

Hoa Anh Hùng đã chú ý đến, nhờ thị lực siêu cường có thể nhìn thấy mọi vật dưới nước. Hơn nữa Hoa Anh Hùng thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy, thủ phạm giết người thật sự đang treo lơ lửng trên trần nhà ở trên đầu của Hoắc Chính Vân, hé ra cái miệng trong suốt như sữa từ từ nuốt chửng đầu người trong bóng tối.

“Tiểu Dĩnh..... Nghe tôi nói, từ từ lùi ra phía sau, ngàn vạn lần không được chạy, cũng không được kêu, động tác nhất định phải nhẹ nhàng!”

Hoa Anh Hùng rất bình tĩnh lùi về phía sau, Quan Tiểu Dĩnh không rõ tình hình, nhưng bởi vì tin tưởng Hoa Anh Hùng, cô cũng bắt đầu chậm rãi lùi về phía sau.

“Đậu xanh, có phải là hai người động tay chân? Muốn chạy phải không, đứng lại đây cho bố mày! Tao.....”

“Gừ! Phù phù!”

Giọng nói của Hoắc Chính Vân đột nhiên biến mất, chẳng qua bởi vì dùng sức quá mạnh, thi thể không đầu của hắn ta vẫn lao về phía trước mấy bước rồi mới nặng nề ngã xuống đất, máu bắn ra xa khoảng mấy chục mét, khiến cho một đám đàn ông phụ nữ ở góc tường thét chói tai.

“Con mẹ nói! Yêu pháp! Người phụ nữ đó biết yêu pháp! Mọi người đừng sợ, chúng ta cùng nhau xông lên chém chết cô ta, báo thù cho lão đại!”

Một người đàn ông cường tráng ở phía sau Hoắc Chính Vân la to một tiếng, trong tay cầm dao bầu dính đầy máu phát ra ánh sáng chói lòa ném lên không trung. Mà con dao dưới lực ném của cánh tay to lớn nháy mắt lóe lên mang mùi máu tanh bổ về phía ót Hoa Anh Hùng.

“Đậu xanh, tiêu rồi!”

Hoa Anh Hùng cố hết sức nghiêng đầu, nhưng nhận ra đã không kịp, ở khoảng cách gần như vậy, một đao mạnh như vậy, đừng nói là anh ta, đối lại bất cứ ai cũng không thể trốn thoát. Rơi vào đường cùng, Hoa Anh Hùng chỉ có thể hai tay che mặt, nhắm mắt, trong lòng ngàn vạn lần cầu nguyện đừng để con dao kia lấy mạng mình!

“Xẹt!”

“Rào!”

Một dòng nước nóng phun lên đầu và mặt Hoa Anh Hùng, một mùi chua kinh tởm lập tức lan tỏa, Hoa Anh Hùng vẫn chưa kịp kiểm tra xem đã xảy ra chuyện gì, chợt nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của con người trên đỉnh đầu, theo sau đó một sinh vật “giống người” toàn thân dính đầy chất lỏng nặng nề ngã trên mặt đất.

“Chết tiệt, cái gì thế này? Tại sao lại có cái miệng dài như vậy, trên đầu còn có một con dao..... Khoan đã, con dao này ... Chết tiệt, hóa ra là đồ dao

thay cho tôi!”

Hoa Anh Hùng nhìn con quái vật trước mặt với vẻ mặt sững sờ, thứ này vẫn giữ nguyên hình dạng con người, nhưng toàn thân nó được bao phủ bởi một lớp chất nhầy, cùng với một cái miệng rộng lớn trong suốt giống như một con sứa thon dài, khiến người đối diện càng nhìn càng giống như trong phim kinh dị, hoặc là người ngoài hành tinh.

Chương 243: Quái vật đột kích

“Không được rồi, không được rồi, ở đây hơi chết đi được...Chủ yếu là mùi chua kia... Thượng Ất, anh vừa mới nói mùi chua kia là mùi từ thứ đồ kia mà, cơ thể con người thoái hóa đúng không? Thật là hun chết bà cô tôi rồi, ở đây có bao nhiêu thứ đồ như vậy? Còn có mũi của những người sống sót trong bãi đậu xe dưới lòng đất đều rách nát hết rồi sao, mùi chua như vậy bọn họ không ngửi thấy sao?”

Chậm rãi đi trong lối đi dưới lòng đất, Lãnh Vân không ngừng phàn nàn, Thượng Ất khẽ cười: “Cô cho rằng ai cũng giống cô sao, có thể có được khứu giác bén nhạy giống như chó săn sao? Nhưng mà tôi cũng đã ngửi thấy mùi chua nồng nặc này rồi, xem ra dưới lòng đất này có không ít người bị thoái hóa!”

“Quan tâm có bao nhiêu người làm gì dù sao có sát tinh là anh ở đây, bọn chúng sống không nổi. Có điều nghiêm túc mà nói, anh thật sự muốn bắt lấy cơ thể thoái hóa kia sao, hình như tôi vừa mới ngửi được mùi ngựa hoang, nhưng lại giống như một cô gái trẻ...Ngựa mẹ sao?!”

Lãnh Vân liếc nhìn Thượng Ất, trong ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng. Đối với Thượng Ất, tâm tình của Lãnh Vân thực sự rất phức tạp. Lúc đầu kỹ năng trùng nổ của Thượng Ất khiến cô bị hủy dung, Lãnh Vân luôn hận không thể giết hẳn ngay lập tức. Nhưng thời gian trôi qua, đặc biệt sau khi Lãnh Vân sống ở căn cứ Lạc Bảo một thời gian, hận thù của cô dành cho Thượng Ất dần dần biến mất.

Thượng Ất là một lãnh đạo rất có năng lực, mọi việc hắn làm đều xuất phát từ lợi ích của đồng bọn. Trong trận chiến lớn đó, Thượng Ất chỉ đưa ra

quyết định khôn ngoan nhất mà thôi, đổi thành Lãnh Vân cũng tuyệt đối sẽ không chút do dự phát động kỹ năng trùng nổ để hạ sát đối thủ.

Nhưng Lãnh Vân vẫn có chút canh cánh trong lòng như cũ, nguyên nhân là từ đầu đến cuối cô cho rằng Thượng Ất quá lý trí. Có đôi khi cô hoài nghi Thượng Ất có phải là người hay không, sao hắn có thể thờ ơ với tất cả người già trẻ em người bệnh tật và người tàn tật như vậy?

Bây giờ, Thượng Ất khẳng khẳng muốn đến bãi đậu xe dưới lòng đất để bắt yêu quái, nhưng bản thân hắn cũng nói rằng những người đó không phải là yêu quái thực sự, chỉ là một số người có cơ thể phát sinh biến dị sau khi bị ảnh hưởng bức xạ bởi sóng từ trường sao X. Điều đó có nghĩa là, qua một lúc nữa, cô gái toát ra hơi thở như ngựa sẽ bị Thượng Ất bắt, lại thảm thương trở thành thú cưỡi của hắn trong suốt cuộc hành trình... Nhưng làm sao có thể được, cho dù cô ấy có thân hình ngựa, chân ngựa, mặt ngựa... Nhưng dù gì cô ấy cũng là phụ nữ. Tên Thượng Ất này không phải vì áp lực quá lớn, tâm lý từ từ biến thái đấy chứ...

“Cô đang lo lắng về tôi sao? Tôi không có hứng thú với cơ thể con người thoái hóa, tôi cũng không có tâm lý biến thái...” Thượng Ất nhấn mạnh một từ mấu chốt, khuôn mặt bình tĩnh tiếp tục nói: “Thực ra tận thể là một lò luyện lớn, nó có năng lực thần kỳ cải tạo tất cả sự vật. Nghiêm khắc mà nói, cơ thể con người thoái hóa đã không thể xem là con người, bởi vì mặc kệ bọn họ có đủ ý thức như con người hay không, bọn họ sớm muộn gì đều sẽ bị chôn vùi bởi những gen thoái hóa tiềm ẩn trong cơ thể, trở thành quái vật săn bắt con người theo bản năng.”

“Mẹ kiếp, anh đừng nói như vậy, anh dọa tôi sợ! Ta không muốn trở thành con voi có cái mũi dài!”

Lời nói của Thượng Ất khiến Lãnh Vân rung mình một cái, cô vẫn còn nhớ ví dụ lúc trước Thượng Ất từng trêu chọc cô, nếu như thật sự trở thành quái vật voi toàn thân đầy lông, dùng mũi ăn cỏ, uống nước, chùi đất, vậy không bằng trực tiếp giết cô đi.

“Cô không giống như vậy, cô đã uống thuốc hoạt hóa, loại thuốc này sẽ ức chế các gen thoái hóa trong cơ thể cô. Tất nhiên nếu cô muốn mũi của mình trở nên nhạy hơn, cô có thể thông qua cách thức tiếp xúc với sóng từ trường

sao X, tăng nhanh tốc độ thoái hóa gen, mọc ra một cái mũi dài hai mét giống như mũi voi.” Thượng Ất khẽ mỉm cười, Lãnh Vân lại trừng mắt hung hăng nhìn hăn, không chút do dự nói: “Cút, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa!”

“Nhưng mà người bên trong khác với cô, bọn họ không có cơ hội nhận được thuốc hoạt hóa, cũng không có cách nào ngăn cản các gen thoái hóa thay thế các gen bình thường của con người. Cô gái mà cô nói, dùng không được bao lâu sẽ biến thành một sinh vật thoái hóa có hình dạng một con ngựa..... Ủ, đương nhiên nếu như cô ấy may mắn, có lẽ cô ấy sẽ duy trì được nửa trên cơ thể không thay đổi.”

“Phần trên không thay đổi, phần dưới là ngựa? Mẹ kiếp, đó không phải là nửa người nửa ngựa sao? Thượng Ất anh nói bắt yêu quái, chính là muốn bắt một con nửa người nửa ngựa làm vật cưỡi! Chậc chậc chậc, cái này có thể có, dùng nửa người nửa ngựa trong truyền thuyết làm thú cưỡi, ngẫm lại rất có phong cách! Này, Thượng Ất anh nói xem khẩu giác của tôi có xảy ra sai sót không, cơ thể thoái hóa nửa người nửa ngựa bên trong thật ra là nam, vừa đúng lúc thích hợp tư thế cưỡi ngựa oai hùng mạnh mẽ của tôi phải không?”

Lãnh Vân theo thói quen một lần nữa bị Thượng Ất đưa xuống mương, bên trong đôi mắt của cô lấp lánh ánh sao nhỏ đầy khao khát, lại không để ý đến khóe miệng Thượng Ất gọi lên nụ cười. Hăn quên nói với Lãnh Vân, đặc điểm lớn nhất của sinh vật nửa người nửa ngựa giống đực là háo sắc, không biết khi Lãnh Vân nhìn thấy một con chim lớn lúc ẩn lúc hiện trước mặt cô, có hăng hái như bây giờ hay không.

“Đi thôi, bên trong hình như đã xảy ra chuyện rồi, nếu không mau lên, thú cưỡi nửa người nửa ngựa của cô sẽ chết!”

Lướt qua Lãnh Vân, Thượng Ất nhắc chân đi sâu vào trong lối đi dưới lòng đất. Vừa rồi, Thượng Ất tai thính mắt tinh thoáng nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết truyền tới, đồng thời mùi máu tươi nồng nặc xộc thẳng vào mũi, khiến hăn bất giác nhíu mày.

“Cơ thể con người đã hoàn toàn thoái hóa chết tiệt, những quái vật như thầy ma mất hết lý trí, một khi phát động tấn công sẽ không chết không ngừng.

Hy vọng bản thân sẽ không đến quá muộn, cô gái đang thoái hóa thành nửa người nửa ngựa tốt nhất vẫn còn sống!”

~~~~~

“Mau chạy ! Chạy xuống tầng ba dưới lòng đất!!!”

Nắm lấy tay Quan Tiểu Đình, Hoa Anh Hùng hốt hoảng chạy thục mạng, thậm chí không dám quay đầu lại.

Quá khủng bố!

Vừa rồi chỉ trong nháy mắt, Hoa Anh Hùng đã chứng kiến vô số quái vật hình người đáng sợ đang tràn đến từ mọi hướng. Trong số đó, con quái vật cả người nhầy nhụa hung tàn nhất, mỗi khi cái miệng to như sửa của nó đóng mở, luôn có một xác chết không đầu nặng nề rơi trên mặt đất. Mà những con dao bầu , gậy gộc mà con người đập lên người nó, nhiều nhất chỉ có thể chém đứt làn da nhầy nhụa trên người nó, hoặc bị kẹt vào cơ thể nó, hoàn toàn không cách nào tạo thành vết thương trí mạng trên người nó.

Mà ngoài ra những con quái vật khác bò ra từ bóng tối... Được thôi, Hoa Anh Hùng đã không có từ nào để miêu tả bọn chúng. Hoa Anh Hùng chỉ có thể miễn cưỡng dùng những từ như “quái vật cua”, “lợn da xanh” và “quái vật rắn” để miêu tả chúng, bởi vì ngoài vài từ căn cỗi này, Hoa Anh Hùng thật không nghĩ ra từ nào khác để mô tả quái vật to lớn với những chiếc kẹp khổng lồ màu đỏ, da lợn màu xanh, cùng với quái vật toàn thân hẹp dài như rắn.

Răng răn, răng rắc, ừng ực, ừng ực.

Tiếng cơ thể người bị cắn xé nuốt chửng lan ra khắp bãi đậu xe dưới lòng đất, một số người nhát gan thậm chí quên luôn chuyện bỏ chạy, chỉ trơ mắt nhìn lũ quái vật kia gặm nhấm xác chết của đồng loại.

Hoa Anh Hùng lại không từ bỏ, tốc độ chạy điên cuồng một lần nữa được nâng lên đến cực điểm. Ngay tại tầng ba của bãi đậu xe trong lòng đất, có một cái ao sâu khoảng hơn năm mét. Nơi đó là sân nhà của Hoa Anh Hùng, chỉ cần có thể thuận lợi nhanh chóng đến đó, Hoa Anh Hùng cảm thấy bản

thân nhất định có thể sống sót, thậm chí có cơ hội giết chết mấy con quái vật này.

Nhưng mà tình huống Hoa Anh Hùng tưởng tượng quá đơn giản, ngay khi anh ta sắp ra tới cửa, con quái vật đáng sợ cuối cùng lặng lẽ xuất hiện trước mặt anh ta, đồng thời chậm rãi mở ra cái miệng lớn như chậu máu ra!

Chương 244: Mẹ sơn dương!

“Mẹ kiếp, vẫn chưa hết sao, tại sao càng lúc càng nhiều quái vật vậy, bọn chúng từ đâu chui ra vậy?” Hoa Anh Hùng lập tức dừng lại, thiếu chút nữa trực tiếp nhào vào lòng con quái vật.

Con quái vật này cao khoảng 2m, thoát nhìn có vẻ giống cơ thể con người đang cúi mình, nhưng khi cẩn thận nhìn kỹ trên người chúng, sẽ thấy những sợi lông trắng mọc chi chít khắp cơ thể giống như sơn dương, trong đó một số chỗ trên da, còn có lông tơ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường đang điên cuồng sinh trưởng.

Kỳ dị nhất chính là cái đầu của nó, trên một mặt phẳng giống như mặt người, hai con mắt to nhô ra, trong bóng tối toát ra một tia sắc bén khiến người khác khiếp sợ. Hai bên đỉnh đầu, hai sừng nhọn mọc nghiêng hướng lên trên, nhìn qua không khác gì sừng sơn dương.

Quái vật sơn dương! Cmn chính là một con quái vật sơn dương tiêu chuẩn!

Bước chân Hoa Anh Hùng nhanh chân lùi về phía sau, bàn tay vẫn không quên nắm cánh tay Quan Tiểu Dĩnh, lại không ngờ cơ thể Quan Tiểu Dĩnh bị chấn động, vậy mà bước chân đi thẳng đến chỗ quái vật sơn dương, trong miệng phát ra tiếng khóc nức nở: “Mẹ! Tại sao mẹ...Sao mẹ lại biến thành như thế này, hức hức hức!”

“Mẹ?”

Hoa Anh Hùng ngơ ngác nhìn Quan Tiểu Dĩnh, lúc này anh ta mới để ý thấy trên người con quái vật sơn dương này hình như đang mặc một chiếc

áo khoác nữ màu đỏ, hoa văn màu đen sẫm trên đó là kiểu áo của mẹ Quan Tiểu Dĩnh, đó là kiểu dáng bình thường dì Vương hay mặc!

"Trời ạ, sao dì Vương lại trở thành quái vật rồi?"

Hoa Anh Hùng hết hồn nhìn quái vật sơn dương, lúc này quái vật sơn dương đã ôm Quan Tiểu Dĩnh vào trong ngực, đôi mắt to đỏ hoe chứa đầy tình mẹ dịu dàng. Nhưng ngay sau đó, quái vật sơn dương đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu lớn, trong tiếng kêu thảm thiết của quái vật nửa người nửa dê kỳ dị, nhân tính trong mắt bà nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự khát máu.

"Không ổn! Dì Vương còn đang biến hóa, Tiểu Dĩnh cẩn thận quái vật!"

Bản thân Hoa Anh Hùng chính là một người biến dị, anh ta cực kỳ hiểu những biến hóa trên người dì Vương có nghĩa gì, bản chất nhân tính đang bị thú tính nguyên thủy chiếm giữ, dì Vương luôn hòa nhã với mọi người sẽ nhanh chóng trở nên đáng sợ như những quái vật khác.

"Bà ấy không phải quái vật, bà ấy là mẹ tôi! Bà ấy sẽ không hại tôi!" Quan Tiểu Dĩnh quay đầu khóc lớn, hai tay ôm chặt thắt lưng dì Vương, mặc cho Hoa Anh Hùng dùng lực kéo thế nào cũng không buông tay.

"Tiểu Dĩnh, cô tỉnh táo một chút, tôi biết dì Vương rất yêu cô, nhưng bây giờ bọn họ đã biến thành quái vật không có lý trí, nếu chúng ta không chạy thì thật sự sẽ không kịp nữa."

Hoa Anh Hùng lo lắng nhìn về phía sau, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, "quái vật cua", "lợn da xanh", "quái vật rắn" còn có 'quái vật nhầy nhụa' tàn bạo nhất đã gần như giết chết toàn bộ người trong phòng, chỉ có mười mấy tên thuộc hạ của Hoắc Chính Vân đang ngoan cố dựa vào góc tường chống lại. Càng kinh khủng hơn là, số lượng quái vật dường như ngày càng tăng, những người sống sót giây trước vẫn đang cố gắng chống lại lũ quái vật, giây sau đã phát hiện ra rằng người bên cạnh mình đột nhiên có những chiếc răng nanh sắc nhọn, mạnh bạo cắn cổ người gần nhất.

"Đi ... Chúng ta đi đâu đây?" Quan Tiểu Dĩnh quay đầu nhìn Hoa Anh Hùng, tràn đầy nước mắt buồn đau: "Anh Hùng, anh đối xử với tôi rất tốt

tôi sẽ ghi nhớ, kiếp sau tôi nhất định sẽ báo đáp anh.... Anh Hùng, anh tự đi đi, tôi muốn ở lại với mẹ tôi!”

“Tiểu Dĩnh cô đừng như vậy, dì Vương đã như thế này...Ui trời, không tốt, quái vật đến rồi! Mẹ kiếp, lần này thực sự phải chết ở đây sao?”

Hoa Anh Hùng giờ cao thanh sắt, đây là vũ khí rắn chắc nhất mà anh ta có thể tìm thấy. Đáng tiếc trước một bầy quái vật, thanh sắt nhỏ bé này giống như một que diêm, trông yếu ớt không có chút uy hiếp. Mà đúng lúc này, “quái vật cua” với tốc độ bò sát nhanh nhất đã lao đến trước mặt họ, đồng thời vung những chiếc kệp lớn lên cao!

"Mẹ kiếp, giờ mạng nhỏ sắp đi đời rồi ! Quái vật cút ngay cho tôi!”

Hoa Anh Hùng quơ gậy sắt lung tung, thỉnh thoảng lại có tiếng kim loại từ trên không truyền tới, đó là tiếng thanh sắt đập vào cái kìm của quái vật, hai cái kìm lớn cứng nhắc của đối phương vậy mà cứng nhắc giống như thép, thanh sắt đập lên cũng chỉ loang ra vài đốm trắng, ngay cả một vết nứt cũng không có, ngược lại tay Hoa Anh Hùng tê dại, mấy lần không nắm chắc cây gậy suýt nữa bay ra ngoài...Tình hình cực kỳ nguy cấp, giống như thầy ma trong phim, những quái vật bề ngoài kỳ lạ này này hoàn toàn không biết đau khiến người khác kinh hồn bạt vía.

“Tiểu ... Tiểu Dĩnh, đi! Gù, đừng ở lại...đi!”

Đột nhiên, phía sau Tiểu Dĩnh phát ra một tiếng gầm gừ đau đớn. Trong giọng nói không rõ ràng, dì Vương cố gắng phun ra mấy chữ, sau đó nhảy dựng lên, thân thể cao lớn nhất thời đây “quái vật cua” ngã lăn xuống đất.

Không ai có thể ngờ rằng, trong đau đớn tột cùng, dì Vương vậy mà vẫn có thể duy trì ý chí và nỗ lực bảo vệ an toàn cho con gái. Va chạm phát ra tiếng động long trời lở đất, Hoa Anh Hùng trơ mắt nhìn hai chiếc sừng dê trên đầu dì Vương lập tức xuyên thủng lớp vỏ cứng của “quái vật cua”, cặp sừng sắc nhọn dài gần nửa mét đâm thẳng vào người đối phương.

“Răng rắc!”

Quái vật của dường như mất khả năng ngôn ngữ, sau khi bị thương nặng vậy mà không kêu thành tiếng, nhưng hai chiếc kim liên tục kẹp vào người dì Vương, tiếp theo hai cái kim vặn vẹo, sau lưng và cổ dì Vương đột nhiên xuất hiện hai vết thương đáng sợ. Trong đó vết thương chí mạng ở gần ngay cổ, có thể thấy rõ một đoạn xương màu trắng nhạt gầy lìa, chiếc kẹp to khủng khiếp của quái vật của thiếu chút nữa kẹp đứt cổ dì Vương!

“Me!”

Quan Tiểu Dĩnh kêu lên thảm thiết, ở phía trước mặt, thân thể dì Vương từ từ ngã xuống đất, máu vẫn phun ra dù cô có cố gắng thế nào cũng không ngăn được. Mà đúng lúc này, khoảng hơn chục người sống sót thuộc hạ của Hoắc Chính Văn ở bên kia ồ lên hoan hô, hóa ra bọn họ may mắn giết được quái vật heo da xanh bằng cách đánh lửa, hơn nữa còn tìm thấy tinh thể năng lượng to lớn từ xác chết.

“Đây là một thứ tốt, nghe nói thứ đồ chơi này có thể đổi lấy hơn chục cô gái ở một số căn cứ của người sống sót, mà bọn họ đều là trinh nữ!”

Một người đàn ông cao gầy ghen tị nhìn tinh thể trong cơ thể quái vật lợn, trong tiềm thức muốn đưa tay chạm vào, nhưng không ngờ một bàn tay to lớn đột nhiên nắm lấy tinh thể, tiếng nói hung ác theo đó truyền tới.

“Vật này thuộc về tôi! Vì mọi người anh trai tôi đã chết trong tay lũ quái vật, để báo đáp anh ấy sau này các người phải nghe lời tôi, biết không?”

“Chuyện này..... Biết rồi, Hoắc Chính Văn...lão đại. Sau này mọi người sẽ nghe lời cậu, nhưng có chỗ tốt thì cậu cũng phải nghĩ đến chúng tôi!” Giọng nói vui vẻ vang lên xung quanh, một người có vóc dáng cường tráng trong đám đông, một người đàn ông có khuôn mặt giống Hoắc Chính Văn kiêu ngạo hất đầu tiếng nói ồm ồm: “Đó là lẽ tự nhiên, có chỗ tốt khẳng định sẽ không quên mọi người. Nhưng bây giờ không phải là lúc để chia chiến lợi phẩm, mọi người mau nhìn xem, ở đó có hai con quái vật chém giết lẫn nhau. Chúng ta rèn sắt khi còn nóng giết chết cả hai, sau khi tìm thấy tinh thể năng lượng thì lập tức đi đổi các cô gái, chúng ta mỗi người một cô!”

“Đúng, mỗi người một cô! Đều phải là gái trẻ xinh đẹp!”

“Đi thôi, đi thôi, đi giết những con quái vật đó, chúng ta có thể giết chết quái vật lợn, chúng ta cũng có thể giết những con quái vật khác! Mọi người cùng xông lên!”

“Đúng, cùng xông lên!”

Có lẽ là do vô tình giết chết quý lợn đã cho bọn họ tự tin, có lẽ mấy chữ “gái trẻ xinh đẹp” đã kích thích dục vọng nguyên thủy nhất trong lòng bọn họ...Nói tóm lại, dựa vào lòng dũng cảm, mấy chục người đàn ông hung hãn đứng đầu là Hoắc Chính Đình giơ vũ khí trong tay, không do dự lao đến lối đi, chuẩn bị giết quái vật cua và dỉ Vương.

Chương 245: Nửa người nửa ngựa, nô tung!

Dịch: TTTV

Quan Tiểu Dĩnh lo lắng, cô ngăn cản trước mặt đám người Hoắc Chính Đình, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nước mắt lộ ra vẻ kiên quyết. Cô tuyệt đối không thể để bọn họ làm hại mẹ, cho dù chết ở đây, cô cũng nhất định phải ngăn những người này lại.

“Cô gái nhỏ, mẹ kiếp cút ngay cho tao! Đợi sau khi bố mày giết chết lũ quái vật này, tao sẽ từ từ chăm sóc mày!”

Hoắc Chính Đình nở một nụ cười âm dằng, hai tay nắm chặt dao bầu, tiện thể đâm về phía ngực Quan Tiểu Dĩnh. Nhưng hăn ta bất kể thế nào cũng không nghĩ tới, đối mặt với lưỡi dao sắc bén, Quan Tiểu Dĩnh không những không lùi lại mà còn bước tới trước một bước, mặc cho lưỡi dao rạch một vết thương sâu vào ngực mình, một bàn chân đã cứng biến thành hình móng ngựa đạp mạnh vào bụng dưới của Hoắc Chính Đình.

“Mẹ kiếp, mày còn dám ám sát tao? Úi, chân của tao...”

Không thể không thừa nhận Hoắc Chính Đình phản ứng rất nhanh, tình thế bắt buộc Quan Tiểu Dĩnh chỉ có thể đá một cú vào đùi hấn ta, cuối cùng vẫn tránh được chỗ hiểm.

Nhưng mà mùi vị của việc bị đập lên đùi cũng không dễ chịu, bàn chân hình móng ngựa cứng rắn của Quan Tiểu Dĩnh có thể so sánh với đá hoa cương, cộng thêm sức mạnh hung mãnh, trên đùi phải Hoắc Chính Đình đột nhiên xuất hiện một vết xước đầm máu, lớp thịt bị đánh nát có kích cỡ gần bằng cánh tay người lớn!”

“Các người không được phép đến gần, nếu không tôi..... a!”

Hét thảm một tiếng, Quan Tiểu Dĩnh lao đảo lùi lại vài bước dựa vào trên người Hoa Anh Hùng. Ngay khi cô đang nói chuyện, một thuộc hạ đáng người nho nhỏ của Hoắc Chính Đình đã lén ra phía sau người cô, rút ra một con dao sắc nhọn đâm vào đùi của Quan Tiểu Dĩnh.

Thân dao không còn, chỉ còn lại chuôi dao... Nhìn về phía chuôi dao run rẩy trên đùi, Quan Tiểu Dĩnh vô lực gượng cười, trong lòng cảm thán, bản thân không chết trong tay quái vật, lại chết bởi một dao của đồng loại! Quái vật giết người vẫn có thể nhe răng trước mặt, nhưng con người...ha ha, chỉ có thể đâm sau lưng một nhát dao!

“Tiểu Dĩnh cô sao rồi, mau đi đi, nếu ở lại nữa cô thật sự sẽ chết!”

Hoa Anh Hùng cầm gậy bảo vệ trước người Quan Tiểu Dĩnh, lúc này quái vật của đã thoát khỏi hai cái sừng sơn dương của dì Vương, đang từ từ nhúc nhích cơ thể, lại một lần nữa giơ cao chiếc kẹp sắt lớn kẹp vào cổ dì Vương!

“Tiểu Dĩnh ...” Dì Vương thở dài một tiếng, tiếp theo đó nghiêng đầu, ngã nhào lăn xuống dốc, cho đến khi tới trước mặt Quan Tiểu Dĩnh mới từ từ dừng lại.

“Me!”

Tiếng khóc đau thấu tim gan truyền khắp bãi đậu xe dưới lòng đất, Quan Tiểu Dĩnh không thể tin được người thân duy nhất của cô lại ra đi như vậy.

Làm một đứa trẻ mồ côi cha, từ nhỏ Quan Tiểu Dĩnh và mẹ đã sống nương tựa vào nhau, cô chưa bao giờ nghĩ rằng ngày mình xa mẹ lại đến sớm như vậy.

“Tại sao? Tại sao ?! Tại sao cả thế giới đều muốn chống lại tôi, người thân duy nhất cũng bị cướp đoạt khỏi tôi?! Tôi muốn giết, tôi muốn giết tất cả các người! Tôi muốn báo thù cho mẹ tôi!!”

Một tiếng gầm giận dữ, Quan Tiểu Dĩnh đột nhiên đứng dậy...nhưng cũng không phải là đứng thẳng, ở bụng dưới của cô, trước mặt tất cả mọi người, hai cái chân ngựa đâm máu vô ăn cứ xuất hiện. Gió thổi qua, đám lông ngắn màu xanh sẫm trên chân ngựa mọc nhanh như cỏ, chỉ vài giây sau, một đôi chân ngựa vô cùng đẹp mà khỏe mạnh xuất hiện trước mặt mọi người.

“Yêu quái ngựa! Người phụ nữ này đã trở thành yêu quái ngựa!”

Hoặc Chính Đình kinh hãi hét lên, một cô gái có đôi chân ngựa mọc ra từ trong bụng, cảnh tượng kinh khủng như trong truyện cổ tích này hiện ra trước mặt. Hơn nữa hiện tượng kỳ dị vẫn chưa kết thúc, khi hai chân ngựa của Quan Tiểu Dĩnh chạm đất, hai chân dài tròn trịa của cô vốn dĩ rất mạnh cũng phát ra những âm thanh kỳ lạ “răng rắc” và “răng rắc”, theo sau đó Quan Tiểu Dĩnh uốn cong đầu gối, lớp lông màu xanh đậm bắt đầu nhanh chóng bao phủ lấy đôi chân của cô, mà sau cặp móng đầy đặn của cô, một lớp lông đuôi ngựa rậm rạp màu nâu lạng lẹ mọc ra...

Cùm cụp, cùm cụp...Khi tiếng móng ngựa quen thuộc vang lên bên tai mọi người, Quan Tiểu Dĩnh nửa người nửa ngựa dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua tất cả những sinh vật trước mặt.

Rắc!

Thanh sắt to lớn hung hăng kẹp tới, quái vật của đường như không rõ bản thân đang phải đối mặt với cơ thể thoái hóa tương tự. Nó chỉ là hơi kỳ quái, tại sao trên cơ thể nửa người nửa ngựa hoàn mỹ như vậy, lại nối liền với cơ thể của phụ nữ như vậy?

Mặc kệ, chỉ cần là con người đều bắt buộc phải tiêu diệt. Đây là mệnh lệnh rõ ràng duy nhất của trong gen của cơ thể người thoái hóa. Bản năng khiến nó lại một lần nữa phải giơ chiếc kẹp sắt lên, hơn nữa nó tin rằng chỉ nó kẹp trúng, sẽ dễ dàng bẻ gãy cổ cô như vặn gãy một cọng cỏ.

Đáng tiếc Quan Tiểu Dĩnh nửa người nửa ngựa không còn là con người, nên quái vật cua đột nhiên cảm thấy cơ thể run rẩy, theo sau đó là một lực đẩy khổng lồ thân hình cứng rắn hơn 100 kg của nó bay xa hàng chục mét như một quả đạn đại bác, sau khi giãy dụa thì không còn nghe thấy tiếng động gì nào.

Chỉ dùng một chân, Quan Tiểu Dĩnh đã đá chết quái vật cua!

“Mẹ kiếp, quá mạnh người phụ nữ này sau khi biến hóa sao lại có sức mạnh như vậy!”

“Đúng vậy, cô ta thật sự trở thành yêu quái rồi, mọi người ngàn vạn lần phải cẩn thận đừng bị cô ta đá.”

“Sợ cái bi, chúng ta có nhiều người với vũ khí sắc bén, tôi không tin rằng cô ta có một cái đầu bằng đồng và một cánh tay sắt, bị dao chém lên chẳng lẽ không đau?”

Đời người ồn ào sôi sục, tất cả mọi người đều thể hiện sự hoảng hốt trong lòng. Chỉ có Hoắc Chính Đình vẫn nhìn Quan Tiểu Dĩnh bằng ánh mắt hung tợn như cũ, lẩm bẩm nói: “Cả đời này tôi chưa từng ném mùi nửa người nửa ngựa, các anh em giúp tôi bắt cô ta, để phân môn cho tôi, còn lại bốn cái đùi để mọi người nướng ăn!”

“Ha ha ha, đề nghị của lão đại Hoắc rất hay, nhưng mà môn cô ta sau khi biến hình còn to hơn cả cái lò, người anh em của cậu có chịu được không?”

“Lão đại Hoắc không phải người thường, chỉ cần có thể đút vào, sẽ cảm thấy có thể chịu được đúng không, lão đại Hoắc?!”

Tiếng cười dân dã truyền ra từ trong đám người, khuôn mặt mấy chục người dẫn đầu là Hoắc Chính Đình đều lộ ra vẻ dân dã, trong lời nói

giống như bọn họ đã bắt được Quan Tiểu Dĩnh có thể tùy ý bị bọn họ làm nhục, thái độ cực kỳ kiêu ngạo.

Về mặt Quan Tiểu Dĩnh bình tĩnh, trên khuôn mặt xinh đẹp không chút thay đổi, một đôi mắt đẹp mang theo sự lạnh lùng và lãnh đạm. Cô nhẹ nhàng nhấc bốn chân lên, cơ thể cô nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn. Đồng thời một luồng sức mạnh dồi dào nhưng không hề khó chịu từ dưới chân truyền đến toàn thân, cảm giác sảng khoái, giống như người nằm liệt giường lâu ngày cuối cùng cũng có thể vui vẻ chạy trên đồng cỏ.

“Các người...đều phải chết!”

Quan Tiểu Dĩnh nói xong, cái đuôi ngựa hoạt bát đột nhiên cuộn lại, một cái kẹp sắt dài ba mét trên mặt đất dễ dàng đưa đến trong tay cô. Sau đó đám người Hoắc Chính Đình chỉ cảm thấy hoa mắt, sau khi một bóng đen lóe lên, quái vật sên vừa hoành hành ăn thịt đã bị nhấc lên không trung cao mấy mét phát ra tiếng hét chói tai.

“Cái quái gì thế...các...các người có nhìn thấy không, vừa rồi tốc độ của cô ta cực kỳ kỳ lạ.

“Đúng...Đúng vậy, nhanh quá, quái vật sên rõ ràng là cách xa hơn mười mét, nhưng tôi vừa mới nhắm mắt đã bị cô ta đâm chết.”

“Không bình thường...Cô ta có vẻ lợi hại hơn chúng ta tưởng, chúng ta vẫn là...vẫn là chạy đi!”

Tất cả mọi người nhao nhao thảo luận, chỉ cách đó hơn chục mét, Quan Tiểu Dĩnh đã liên tục đánh chết quái vật sên, mà ở một bên cạnh còn quái vật rắn cuối cùng với đầu người, thân rắn, chân thằn lằn, thấy tình hình không ổn, bèn lắc lư cơ thể hẹp dài muốn bỏ trốn, lại không ngờ tới cây sắt trong tay Quan Tiểu Dĩnh vung lên, hóa thành một luồng sáng đen ngay lập tức đóng chặt nó vào bức tường bê tông.

Chương 246: Ăn tim người mới có thể sống

“Dị chủng xấu xí, lửa địa ngục cũng không cách nào thiêu rụi tội ác kiếp trước của các người, mà tôi sẽ đem sự trừng phạt của thần linh đến hủy diệt thân xác xấu xí của các người... Chết đi, quái vật!”

Giọng nói của Quan Tiểu Dĩnh thần bí mà tang thương, như thể có một vị thần biết đối nhân xử thế ẩn trong cổ họng. Mà lúc sức mạnh của cô ấy gần như điên cuồng cùng với tốc độ như bóng ma, quái vật sên và quái rắn chỉ chống cự một cách tượng trưng, càng vô cùng phối hợp mở to miệng chết một cách bi thương.

“Dấu ấn thần linh, trở về không trung, tinh hoa của thú, bông hoa của những ngày tận thế...”

Thanh sắt trong tay Quan Tiểu Dĩnh nhẹ nhàng khều, tinh thể năng lượng trong hai thi thể biến mất trong miệng. Theo sau đó một cỗ khí thể chấn động lòng người từ trong cơ thể cô bùng nổ, trước mắt bao người, thân thể nửa người nửa ngựa của cô lại một lần nữa trở nên khổng lồ, bắp thịt màu đồng của tứ chi không ngừng khởi động, khiến cả người cô thoát nhìn rục rờ giống như nhân vật trong thần thoại.

“Được rồi, bây giờ đến lượt các người...loài người hèn mọn, chuẩn bị nhận lấy cái chết chưa?”

“Loài người hèn mọn? Ha ha, mà thực sự nghĩ mình là thần tiên sao, tin hay không bố mày sẽ cho mày nổ tung ngay bây giờ!” Vẻ mặt Hoắc Chính Đình dữ tợn mọc ra một quả lựu đạn, không hề do dự tháo chốt an toàn, giơ quả lựu đạn trong tay lên cao: “Đây là lựu đạn cao cấp của quân đội, trong không gian đóng kín này chỉ cần bố mày buông tay, toàn bộ yêu ma quỷ quái đều đi đời nhà ma!”

“Lão đại Hoắc, không thể ném, chúng ta đều không sống được!”

Mấy tên thuộc hạ bên cạnh Hoắc Chính Đình sợ tới mức mặt biến sắc, Hoắc Chính Đình nói đúng, không gian trong tầng hầm để xe bị bịt kín, sức công phá của lựu đạn cao cấp sẽ tăng lên gấp đôi, đến lúc đó cũng rất có thể bị nổ chết. Hoắc Chính Đình muốn liều chết, mọi người không đáng chết cùng hắn ta.

“Mọi người bình tĩnh, Tiểu Dĩnh bỏ thanh sắt xuống trước đi, lão đại Hoắc cũng đừng kích động...” Hoa Anh Hùng giơ tay lên ra hiệu mọi người đừng kích động, quay đầu nói với Quan Tiểu Dĩnh: “Tiểu Dĩnh, là quái vật đã hại chết mẹ cô, cô ngàn vạn lần đừng nhất thời nghĩ quẩn mà kích động, bọn họ...”

“Anh Anh Hùng, anh không cần nói nữa. Nói đến quái vật, không phải anh và tôi đều là quái vật sao?” Sắc mặt Quan Tiểu Dĩnh bình tĩnh liếc nhìn đám người, nhưng trong ánh mắt lại đem theo khô nóng không yên: “Bất luận như thế nào hôm nay bọn họ cũng phải chết, đây không chỉ vì bọn họ đã hại chết mẹ tôi, mà còn vì tôi cần...ăn thịt tất cả bọn họ mới có thể sống.”

“Cái gì, ăn thịt tất cả bọn họ mới có thể sống?” Hoa Anh Hùng mở to hai mắt, vẻ mặt khó hiểu, chẳng lẽ nói cơ thể loài người một khi gia tăng tốc độ dị hóa, bắt buộc phải ăn một lượng lớn thịt người mới có thể sống sao? Nếu thật sự là như vậy, vậy chẳng phải nói sau này Tiểu Dĩnh mỗi ngày đều phải ăn thịt người để sống qua ngày sao?

“Đúng vậy, thân thể của tôi nói với tôi rằng bắt buộc phải ăn một vài người trong số đó...A, tôi không chịu nổi nữa, mau rút ra để tôi ăn thịt bọn họ!”

Khuôn mặt Quan Tiểu Dĩnh vặn vẹo trong đau đớn, vài người sống sót ở gần đó tinh mắt phát hiện lỗ tai của Quan Tiểu Dĩnh đang từ từ dài ra, trên đỉnh còn có một vài sợi lông dài màu trắng.

Yêu hóa! Cô gái này thực sự đang tiếp tục yêu hóa!

“Ăn cái rắm, bố mày sẽ không khoan tay chịu chết, mày dám tới đây tao sẽ ném trái lựu đạn, mọi người cùng chết! Đừng im không được cử động, nếu không tao thật sự sẽ ném lựu đạn!”

Nhìn thấy bộ dạng Quan Tiểu Dĩnh càng ngày càng không giống người, Hoắc Chính Đình rút cuộc lộ ra vẻ mặt sợ hãi. Nói cho cùng hẳn ta cũng không muốn chết, nhưng với tốc độ khủng bố của đối phương, cho dù hẳn ta muốn chạy cũng không chạy được...Chờ đã, còn có một tên Hoa Anh Hùng, làm sao có thể quên tên nhóc này!

Nghĩ vậy, Hoắc Chính Đình nghiêng rằng dùng sức ném quả lựu đạn trong tay về phía trước, sau đó hét lớn một tiếng: “Chạy mau”, chân lại không lùi mà tiến, thừa dịp Hoa Anh Hùng ngậy người trong nháy mắt, dùng dây chặn ngang cổ anh ta.

“Tách...Bùm!”

Đất rung núi chuyển một hồi, đá vụn và bụi mù từ trong đồng đổ nát tràn vào không khí. Đợi đến khi tất cả cát bụi lắng xuống, sau khi ánh mắt của những người sống sót nhìn rõ mọi thứ, lại kinh hãi phát hiện Quan Tiểu Dĩnh đang canh giữ phía trước lối đi duy nhất, canh giữ xác chết, vẻ mặt không thay đổi đang nhai cái gì đó.

“Cô ta đang ăn cái gì vậy? Một thứ giống như gan heo...Chậc, cái gan heo đó vẫn còn đập...Mẹ kiếp, đó không phải gan heo, đó là tim người!!”

Canh giữ ở phía trước Hoắc Chính Đình, ba bốn người đàn ông đều vô cùng vui mừng khi bản thân không có lựa chọn chạy trốn, nếu không bây giờ những người thiếu gan mất tim chính là bọn họ.

“Người lòng dạ hiểm độc mà tim cũng màu đỏ, thật sự khiến người ta cảm thấy mỉa mai...” Quan Tiểu Dĩnh từng bước từng bước đi về phía đám người Hoắc Chính Đình, lúc này tất cả mọi người đột nhiên phát hiện, đồng tử của Quan Tiểu Dĩnh đã biến thành màu vàng pha lê một cách kỳ dị, trông vô cùng kinh khủng.

“Cô...Cô không thể ăn bọn tôi, cô từng nói...tôi...” Hoắc Chính Đình tuyệt vọng lùi lại phía sau, con dao trên tay áp vào cổ họng Hoa Anh Hùng, nhưng dường như không nhìn thấy, bước chân của Quan Tiểu Dĩnh vẫn không ngừng, đôi môi đỏ mọng vẫn dính vụn tim càng ngày càng gần...

“Cam chịu số phận đi, hôm nay không ai có thể trốn thoát, trái tim của các người đều sẽ bị tôi ăn! Tôi...” Quan Tiểu Dĩnh đang nói, giọng một người đàn ông đột nhiên truyền tới cắt ngang: “Mấy người bọn họ nói đúng, cô không thể ăn tim người nữa, trừ khi cô muốn hoàn toàn trở thành quái vật!”

“Là ai? Ai ở lối đi!?” Quan Tiểu Dĩnh đột nhiên quay đầu nhìn lại, lại phát hiện có hai người đang đi tới, đi phía trước là một người đàn ông cao lớn,

đang lặng lẽ nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng.

“Tôi là người tới cứu vớt linh hồn cô, ngừng giết chóc đi với tôi! Ngay bây giờ!”

Thượng Ất bình tĩnh nhìn chăm chú Quan Tiểu Dĩnh, trong ánh mắt hiện lên vẻ tò mò cũng mang theo một chút kinh ngạc. Cơ thể thoái hóa nửa người nửa ngựa hoàn hảo như vậy, bất luận là kiếp trước hay kiếp này đây là lần đầu tiên Thượng Ất nhìn thấy. Theo như giá cả ở kiếp trước, nếu bán cô ta ra chợ đen, hẳn là có thể đổi lấy mấy trăm thùng nước tinh khiết...Gen thoái hóa quả thật là thần kỳ, vậy mà có thể tạo ra nửa người nửa thú hoàn mỹ như vậy!

“Đi với anh? Ha ha, loài người hèn mọn, nào anh bị nước vào rồi sao, tôi muốn ăn tim người thì ai có thể ngăn cản tôi?” Đôi mắt màu vàng của Quan Tiểu Dĩnh lóe lên vẻ khinh thường, theo cô thấy Thượng Ất cũng không khác gì những người khác, đều là những kẻ kiêu ngạo ngu ngốc tới cực điểm. Nhưng mà vừa vặn, tim người tươi ngọt ăn thế nào cũng không cảm thấy đã nghiền, bộ dáng người đàn ông này đẹp trai, có phải tim anh ta cũng sẽ ngon hơn người khác?

“Cơ thể con người thoái hóa ngu xuẩn lại đáng thương, xem ra gen cổ ẩn giấu không chỉ biến đổi tứ chi của cô, mà còn làm mất đi trí thông minh của não bộ.” Thượng Ất nhẹ nói, hai tay vung lên, nhắm khẩu súng lục quân sự về phía Quan Tiểu Dĩnh: “Cô cho rằng tim người là mỹ vị sao, đối với cô mà nói nó thật ra là một loại thuốc độc, loại thuốc độc khiến cô mãi mãi mất đi nhân tính!”

“Tôi là nửa người nửa ngựa cao quý, loài người hèn mọn làm sao có thể so sánh với huyết thống của tôi, tôi...” Quan Tiểu Dĩnh ngẩng đầu kiêu ngạo, nhưng lại nghe thấy Thượng Ất cười khinh thường: “Huyết thống nửa người nửa ngựa kiêu ngạo? Máu của súc vật hòa vào máu người, cái này gọi là cao quý sao? Tôi ngược lại cảm thấy không bằng gọi là tạp chủng thì tốt hơn!”

“Thượng Ất, đủ rồi...Anh từng nói cô ấy cũng là người đáng thương, anh không cần làm nhục cô ấy như thế.”

Lãnh Vân không nhìn được nhắc nhở Thượng Ất, thật ra trước khi lộ diện, bọn họ đã ở một bên lặng lẽ quan sát rất lâu. Lúc đó Lãnh Vân đã mấy lần muốn ngăn cản Quan Tiểu Dĩnh giết người, nhưng ngoài ý muốn đều bị Thượng Ất ngăn cản, đến bây giờ Lãnh Vân vẫn không hiểu Thượng Ất muốn làm gì.

Chương 247: Tôi có thể cho cô

Đủ rồi sao?

Thượng Ất liếc Lãnh Vân, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh nhạt. Lãnh Vân cũng được, Quan Tiểu Dĩnh cũng thế, bao gồm tất cả mọi người ở đây, bọn họ đều không hiểu sự xuất hiện cơ thể con người thoái hóa, có ý nghĩa như thế nào đối với con người !

Thiên nhiên có một hiện tượng kỳ lạ, trong hàng triệu năm qua, các sinh vật có sức sống mạnh mẽ và lâu đời, gen của chúng thường thường rất đơn giản và thuần chủng. Ví dụ sâu ba lá sinh sống ở thời cổ đại, mặc dù chúng có rất nhiều kẻ thù thiên nhiên, nhưng mà loài động vật chân đốt với trình tự gen đơn giản này đã chiếm hầu hết mọi ngóc ngách của trái đất trong thời kỳ đó.

Giống như bộ cạp biển Ordovic, bọn chúng dựa vào kết cấu thân thể đơn giản và thô bạo, gần như thống trị toàn bộ thế giới biển cả. Mà cùng lúc đó, cỏ rêu với cấu trúc gen đơn giản hơn bắt đầu xâm chiếm đất liền, chiếm toàn bộ đường bờ biển của Ordovic, trở thành sinh vật bậc thấp thành công nhất lúc bấy giờ và thậm chí là bây giờ.

Bởi vì những kiến thức này quá ít gặp, ít người biết. Nhưng kiếp trước Thượng Ất vì để giữ mạng sống cho cả gia đình, bất cứ kiến thức nào có thể giúp hắn hiểu được thế giới, hắn đều giống như ác quỷ nuốt hết.

Mà kiếp này, những kiến thức tưởng như vô dụng và phức tạp đang giúp Thượng Ất hiểu được thế giới này, hiểu kết cấu sinh vật, phát triển, tiếp diễn... Đối với hiểu biết về tận thế, Thượng Ất có kinh nghiệm độc đáo của riêng mình. Đối với cơ thể con người thoái hóa, Thượng Ất càng hiểu biết sâu sắc. Thượng Ất ở kiếp trước là một cơ thể thoái hóa không hoàn toàn,

một cánh tay của hãncó gen giống với bạch tuộc, biến thành một thứ mềm mại khiến người ta ghét bỏ.

“Tạp chủng...Có lẽ anh nói đúng, tôi quả thực biến thành một tạp chủng, một thứ mà bản thân cũng ghét.” Hiếm thấy, trong đôi mắt Quan Tiểu Dĩnh khôi phục một tia trong sáng. Trong cuộc chiến tranh giành giữa nhân tính và thú tính, giờ phút này nhân tính đang chiếm thế thượng phong. Nhưng ngay sau khi chiến thắng qua đi, đôi mắt màu vàng pha lê của Quan Tiểu Dĩnh lại trở nên lạnh giá, giọng điệu lạnh lùng nói: “Nhưng không sao cả, mặc dù là tạp chủng tôi cũng sẽ giết chết hết các người, con người, nói ra kiểu mà anh muốn chết, có lẽ tôi sẽ để anh bớt đau khổ.”

“Xem ra trình độ thoái hóa của cô, nhanh hơn tôi tưởng. Nhưng không sao, kết quả cuối cùng sẽ không thay đổi, cuối cùng cô cũng sẽ trở thành thú cưỡi của tôi... Quan Tiểu Dĩnh, bây giờ tôi cho cô hai lựa chọn, thứ nhất, uống lọ thuốc hoạt hóa này, ngăn cản cơ thể tiếp tục thoái hóa, duy trì hình dạng nửa người nửa ngựa như hiện tại, từ nay về sau nghe mệnh lệnh của tôi, tôi bảo đảm cô an toàn vô lo.

Thượng Ất bình tĩnh nói, Hoa Anh Hùng ở một bên sắc mặt khiếp sợ nhìn Thượng Ất, trong lòng không khỏi dâng lên một đợt sóng lớn: “Người đàn ông này vừa mới nói cái gì, anh ta có một loại thuốc hoạt hóa có thể khống chế cơ thể không tiếp tục thoái hóa? Nếu đây là thật, lúc này anh ta thực sự có thể chữa lành cho rất nhiều biến dị, bao gồm cả mình và Quan Tiểu Dĩnh, vậy tại sao anh ta lại trơ mắt nhìn thảm kịch xảy ra? Cái tên chết tiệt này!”

“Thứ hai, cô có thể tiếp tục dùng tim người, trở thành ngựa thoái hóa, hoàn toàn mất đi nhân tính và trí tuệ, trở thành giống như những con quái vật kia, chỉ dựa vào bản năng dã thú để săn con người. Đương nhiên, đến lúc đó khi tôi ra tay thuần phục cô, sẽ không thủ hạ lưu tình, bởi vì khi đó cô chỉ là một súc sinh không có ý chí mà thôi.”

Nói xong, Thượng Ất lấy ra một lọ thuốc hoạt hóa, ánh mắt bình tĩnh nhìn Quan Tiểu Dĩnh, chờ cô đưa ra lựa chọn cuối cùng.

“Ha ha ha, anh đúng là biết nói đùa! Đến đây, để tôi xem sự kiêu ngạo của anh đến từ đâu! Tôi moi tìm anh ra!”

Quan Tiểu Dĩnh bị Thượng Ất chọc giận thành công, mặc dù đối mặt với họng súng đen ngòm cũng không chút sợ hãi. Cảm nhận được sức mạnh từ bốn móng ngựa, Quan Tiểu Dĩnh tự tin rằng cô tuyệt đối có thể tránh được tấn công của viên đạn. Cho dù tránh không tránh được cũng không sao, thì thể của mẹ ở trên mặt đất, cùng lắm thì xuống dưới kia cùng mẹ!

“Đùng đoàng!”

Âm thanh va chạm cực lớn kèm theo khói và bụi bùng lên, bao phủ trong phạm vi gần chục mét dưới tầng hầm. Quan Tiểu Dĩnh đã sẵn sàng một đòn công kích, súng thép trực tiếp xuyên thủng sàn bê tông, sau khi mở rãnh dài hơn một mét sâu nửa mét, khẩu súng thép mới bị bùn nhão dưới mạch nước ngầm ngăn cản đường đi.

Uy lực của khẩu súng này khủng bố kinh người, sức công phá của nó còn mạnh hơn cả lưu đạn cao cấp mà Hoắc Chính Đình ném ra. Nhưng điều mà mọi người quan tâm hơn không phải là những thứ này, mà là người thanh niên với vẻ mặt mĩa mai đang cầm súng ở đối diện!

“Chết rồi sao? Chàng trai trẻ kia đi đâu rồi, sao không thấy bóng dáng anh ta đâu? Chẳng lẽ uy lực của Quan Tiểu Dĩnh quá mạnh, có thể đánh bay anh ta thành mảnh vụn?”

Hoa Anh Hùng căng thẳng lo lắng nhìn theo, nhưng ngay sau đó rất nhanh anh ta thất vọng phát hiện, một bóng dáng cao lớn đang từ từ bước ra giữa khói bụi, sau đó là giọng nói lạnh lùng của Thượng Ất.

“Tốc độ rất nhanh, sức nổ càng mạnh, giá trị sinh mệnh tối đa đạt tới 8103...Sức mạnh của gen thoái hóa quả thật rất lớn, trong thời gian ngắn có thể biến cô trở nên khủng bố như vậy, cũng chỉ có bọn chúng mới có thể làm được.

“Cái gì, anh vậy mà không bị gì! Chuyện này không thể nào, tôi rõ ràng nhìn thấy thanh thép đã đâm vào ngực anh...Chờ đã, chẳng lẽ không phải anh, chỉ là...tàn ảnh của anh?!”

Thượng Ất vừa mới bộc phát ra độ nhanh chậm của tốc độ siêu âm, khiến cho người bình thường cảm giác “nhanh”, nhưng rốt cuộc nhanh như thế

nào, người bình thường khó có thể cảm nhận được. Quan Tiểu Dĩnh thì khác, dưới gen nửa người nửa ngựa, tốc độ đã đạt tới trình độ như Quan Tiểu Dĩnh, hiểu biết về tốc độ vượt xa người thường, nhưng cô ấy chỉ nhìn thấy cái gì?

Tàn ảnh! Đối phương vậy mà để lại tàn ảnh trong mắt cô!

Quan Tiểu Dĩnh đột nhiên im lặng, cô nhận ra mọi chuyện không đơn giản như cô tưởng tượng, đối với người đàn ông nhanh đến mức để lại dư ảnh, sự tấn công của anh ta sẽ khốc liệt đến mức nào?

Rất rõ ràng, cô không phải là đối thủ của người đàn ông này!

“Anh có thể cứu sống mẹ tôi không?” Quan Tiểu Dĩnh đột ngột ngắc đầu lên hỏi, Thượng Ất dừng chân bình tĩnh nhìn về phía cô, lắc đầu.

“Anh có thể khiến tôi không đau khổ như thế này nữa không?” Quan Tiểu Dĩnh nhìn chăm chăm vào mắt Thượng Ất, lại không có được câu trả lời như ý muốn...Thượng Ất vẫn lắc đầu.

“Vậy anh có thể cho tôi cái gì? Sống sao? Ha ha ha, tôi phải sống đau khổ mãi như thế này sao?” Quan Tiểu Dĩnh vừa khóc vừa cười, vẻ mặt điên cuồng.

“Tôi có thể cho cô ném mùi chiến thắng trong đau khổ, khiến cô tỉnh táo ghi nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc mà mẹ cô để lại cho cô! Giết chóc, chinh phục, khiến kẻ thù tuyệt vọng...Đây là điều cô có được khi làm cho tôi!” Thượng Ất nói xong, một mảnh màu xanh lam mờ nhạt từ từ xuất hiện trên cánh tay phải của anh, vàng hào quang bí ẩn trên thao thiết cốt cung, làm rung động trái tim của mọi người xung quanh: “Bây giờ trả lời tôi, cô muốn chọn cái nào, một hay hai!”

“Tiểu Dĩnh không chọn gì cả, cô ấy đi cùng tôi.” Hoa Anh Hùng đột nhiên đứng trước mặt Thượng Ất, vẻ mặt phẫn nộ nói: “Tôi thừa nhận rằng có thể anh rất mạnh, nhưng vừa rồi rõ ràng anh có thể ngăn chặn thảm kịch xảy ra...Ừm, bao gồm cả việc sử dụng loại thuốc đó để ngăn mẹ của Tiểu Dĩnh trở thành quái vật, nhưng anh vẫn để bi kịch xảy ra, anh là một người ích kỷ, Tiểu Dĩnh đi theo anh sẽ không có kết cục tốt đẹp!”

“Đúng! Nếu anh có thể ngăn cản tôi trở thành quái vật, tại sao anh lại không giúp mẹ tôi?”

Quan Tiểu Dĩnh như tỉnh lại sau cơn mơ, đôi mắt bình tĩnh lại bộc phát ra sát khí vô tận, dù thế nào điều cô không thể chấp nhận nhất chính là việc mẹ mình biến thành quái vật, đặc biệt là mẹ cô rõ ràng có thể cứu được.

Chương 248: Là trái tim của anh

“Rất đơn giản, không cứu được mẹ cô nữa. Bởi vì đói và bệnh tật, cơ thể mẹ cô vốn dĩ đã gần suy sụp, cộng với sức mạnh ăn mòn mạnh mẽ của gen thoái hóa, sự thoái hóa của bà ấy căn bản không thể đảo ngược được.” Thượng Ất bình tĩnh nói, ngón tay chỉ vào Hoa Anh Hùng: “Nhưng hai người không giống, hai người còn trẻ, gen người trong cơ thể có khả năng chống lại sự xâm nhập của gen thoái hóa, vì thế hai người vẫn duy trì ý thức của con người.”

“Anh nói dối, Tiểu Dĩnh đừng nghe anh ta nói, anh ta đang lừa cô! Cô đi theo tôi, chúng ta đi đến nơi không người, với khả năng tìm được nguồn nước của tôi, chúng ta tuyệt đối có thể an toàn sống tiếp.” Hoa Anh Hùng nói rồi tiến lên kéo tay Quan Tiểu Dĩnh, Thượng Ất lạnh lùng nói: “Nếu anh chạm vào cô ấy một lần nữa, tôi dám cam đoan ngày mai anh sẽ không nhìn thấy mặt trời.”

“Được rồi, tôi đồng ý với anh, nhưng anh phải đồng ý để anh Anh Hùng rời đi, hơn nữa tôi muốn ăn hết trái tim của bọn họ...đợi sau khi tôi biến thành dã thú, anh đối xử với tôi thế nào cũng được!”

Với ánh mắt kiên định, Quan Tiểu Dĩnh cuối cùng đã đưa ra lựa chọn. Cô chọn điều thứ hai, đối mặt với việc mẹ mình thực sự đã chết cô thực không thể nào sống tiếp, như vậy cô chỉ có thể sống trong đau đớn từng ngày mà không thể tự thoát khỏi...Biến thành dã thú là nguyện vọng cuối cùng của Quan Tiểu Dĩnh!

“Được rồi, tôi đồng ý với cô, tuy rằng việc này sẽ làm lãng phí một chút thời gian của tôi, trái tim của những người này thuộc về cô, cho cô năm phút!”

Thượng Ất chậm rãi lui xuống, trên mặt Hoắc Chính Đình và những người khác đều lộ ra vẻ tuyệt vọng. Vốn tưởng tính mạng có thể được cứu, không ngờ rằng Thượng Ất căn bản không quan tâm đến sự sống chết của họ, thậm chí dùng mạng sống của bọn họ để giao dịch với Quan Tiểu Dĩnh.

Mà trừ mấy tên thuộc hạ của Hoắc Chính Đình, trong bãi đậu xe dưới tầng hầm còn có 7 hoặc 8 người sống sót. Khi Quan Tiểu Dĩnh cầm một ngọn thương xuyên qua ngực của họ, họ nhận ra rằng Quan Tiểu Dĩnh không phải đang nói đùa, cô ta thực sự muốn giết tất cả con người ở đây.

“Xẹt!”

“Ầm ầm!”

Chạy trốn khắp nơi, đám người như bị bỏ vào chảo rán, ai nấy đều liều mạng chạy về phía lối đi. Nhưng thứ chào đón họ là viên đạn tàn nhẫn của Thượng Ất, mấy người đàn ông chạy phía trước còn chưa kịp cầu xin sự thương xót, đã bị Thượng Ất bắn vào chân, khi ngã xuống đất nhìn Thượng Ất với ánh mắt không thể tin được.

“Tại sao, tại sao anh lại giúp con quái vật đó? Chúng ta đều là con người, anh... anh điên rồi sao!”

Thượng Ất lạnh lùng lấp đạn mới, giọng điệu khinh thường đáp: “Con người thì sao, tôi chỉ biết lúc cô ấy bị đám người Hoắc Chính Đình ức hiếp, các người cũng chỉ thờ ơ nhìn, một đồng rác rưởi như các người mà đủ tư cách chất vấn tôi?”

“Nhưng lúc đó đám người Hoắc Chính Đình vừa đông vừa hung ác, làm bị thương rất nhiều người, chúng tôi không dám chống cự...”

“Không liên qua, tôi sẽ không làm các người bị thương, mà sẽ giết các người... Chuẩn bị chết đi, để cho cô ta ăn trái tim của các người, sau đó trở thành thú cưỡi hoàn hảo của tôi.”

Thượng Ất kéo chốt an toàn, tiện tay chỉ vào những người sống sót khác ra hiệu cho họ lui ra phía sau, mà lúc này Quan Tiểu Dĩnh đã điên cuồng giết người, chỉ với ngọn giáo thép, lại có ba bốn người sống sót kêu thảm bị đá

lên không trung, trái tim đỏ như máu bị Quan Tiểu Dĩnh nhét vào trong miệng, tiếng kéo kẹt truyền khắp bãi đậu xe dưới lòng đất.

“Gần xong rồi Thượng Ất, anh nhìn vào mắt cô ấy đi...” Lãnh Vân ở bên cạnh lo lắng nói: “Tinh thần của cô ấy không còn rõ ràng nữa, anh thực sự phải đợi đến khi cô ấy hoàn toàn hóa thú rồi mới hành động sao, như vậy không phải có chút phiền phức sao?”

“Không sao, mặc dù giá trị năng lượng sống của cô ta ngày càng tăng cao, nhưng là sơ biến giả, nhiều nhất không thể vượt quá con số 10.000. Dựa vào tốc độ và khả năng của tôi, có thể sẽ hơi phiền phức, nhưng ngược lại tôi không lo lắng điều này...”

Vẻ mặt Thượng Ất lạnh lùng nghiêm nghị nhìn cảnh tượng hỗn loạn, lúc này toàn bộ bãi đậu xe dưới lòng đất cũng không có nhiều người sống sót, mặc dù cơ thể Quan Tiểu Dĩnh lại một lần nữa xảy ra biến hóa, nhưng lại có vẻ yếu ớt hơn so với quá trình hóa thú lúc trước.

Tim người...Có hơi thiếu!

Thượng Ất nhanh chóng tính toán tình trạng biến hình của Quan Tiểu Dĩnh, nhưng tính tới tính lui số lượng mười mấy người sống sót trong bãi đậu xe dưới đất là không đủ. Mặc dù trái tim chỉ là một miếng thịt, trong đó chứa tinh huyết dày đặc đến đâu cũng chỉ có 1-1.5kg, muốn để Quan Tiểu Dĩnh hoàn toàn biến thành thân thể thoát hóa chỉ sợ vẫn còn thiếu một chút. Mà ngay lúc này, Quan Tiểu Dĩnh ăn trái tim cuối cùng cuối cùng, chậm rãi đi về phía Thượng Ất.

“Anh...lừa tôi...tại sao tôi ăn sạch bọn họ...vẫn đau khổ như vậy...Mẹ, tôi muốn mẹ! Ọc!”

Tiếng kêu kinh hãi lập tức lao thẳng về phía Thượng Ất, Lãnh Vân chỉ cảm thấy một bóng đen xẹt qua, lại mở to hai mắt nhìn, thanh sắt dài trong tay Quan Tiểu Dĩnh cách ngực Thượng Ất chưa tới 10cm!

“Sao có thể nhanh như vậy”

Lãnh Vân không nghĩ tới, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, tốc độ của Quan Tiểu Dĩnh lại tăng lên gấp đôi, ánh mắt của cô cũng không còn theo kịp bước chân của đối phương.

Kinh khủng! Thật sự quá kinh khủng! Chẳng lẽ cơ thể con người thoái hóa là đáng sợ như vậy sao, vậy con người đừng sống nữa, tất cả tự sát hết đi!

“Quả nhiên đúng như tôi dự đoán, cô không phải cơ thể thoái hóa bình thường, trong người có mùi gen cổ xưa, tôi có thể cảm nhận được...nhưng mà không sao, tôi sẽ không để cô tiếp tục đau khổ như thế này nữa, ở đây vẫn còn một trái tim, nuốt nó rồi cô sẽ quên hết mọi bi thương của đời người! Ăn nó đi!”

Thượng Ất nói xong bước chân đột nhiên tăng tốc, giây tiếp theo Hoa Anh Hùng chỉ cảm thấy ngực đau nhói, sự vô lực ập đến.

Hoa Anh Hùng? ! Trái tim của anh ấy...cũng có thể ăn?

Quan Tiểu Dĩnh sững sờ nhìn khuôn mặt quen thuộc này, trải qua gần một tháng, ngoài mẹ cho cô cảm giác ấm áp, khiến cô có tự tin sống tiếp chỉ có Hoa Anh Hùng.

Tình yêu? Tình thân? Hay là người cùng cảnh ngộ?

Quan Tiểu Dĩnh không rõ ràng tình cảm mình dành cho Hoa Anh Hùng là loại nào, nhưng cô rất rõ ràng, trái tim của Hoa Anh Hùng là tuyệt đối không thể ăn được!

“Buông...buông anh ấy ra, tôi đã nói là buông anh ấy ra!!”

Một luồng khí bùng ngược từ dưới bốn móng guốc, luồng không khí khổng lồ thổi tung đá vụn xung quanh, khi va vào tường lập tức biến thành bụi. Vô tình, giá trị sinh mệnh của Quan Tiểu Dĩnh lại tăng vọt, vượt quá con số dự kiến 10.000 của Thượng Ất, nhanh chóng tăng lên đến 11.000.

“Kỹ năng cường hóa sao? Quan Tiểu Dĩnh cô cho tôi rất nhiều bất ngờ...nhưng mà vẫn chưa đủ, để tôi xem trong người cô còn ẩn chứa thứ gì nữa!”

Đột nhiên nâng Hoa Anh Hùng lên trên đầu, năm ngón tay của Thượng Ất giống như năm con dao, trước mặt Quan Tiểu Dĩnh từng chút một xuyên vào ngực Hoa Anh Hùng. Máu tươi bắt đầu tuôn ra, một số lượng lớn huyết mạch dày và mỏng tụ tập quanh trái tim con người, mà bây giờ ít nhất một phần ba trong số đó, đã bị vỡ dưới ngón tay của Thượng Ất!

“Khụ khụ khụ, Tiểu...Tiểu Dĩnh, anh ta nói đúng, nếu em muốn quên đi quá khứ...khụ khụ...em phải ăn trái tim của anh. Còn nữa đừng vì anh mà cảm thấy đau lòng...trái tim anh thật ra đã là của em từ lâu rồi...Khụ khụ, nhanh đến ăn đi!!”

Hoa Anh Hùng khàn giọng hét lên, nhưng đôi mắt nhìn Quan Tiểu Dĩnh lại đầy dịu dàng. Trao trái tim cho người mình yêu, đây có lẽ là một niềm hạnh phúc hiếm có. Chỉ tiếc rằng kiếp này anh không còn được đồng hành cùng em nữa Tiểu Dĩnh, kiếp sau...gặp lại!

“Không! Em không thể ăn tim anh...A!”

Quan Tiểu Dĩnh hét lên ôm chặt lấy đầu, bốn móng của cô liên tục đập xuống nền đất cứng. Lúc này gò má xinh đẹp của cô bắt đầu mọc lông tơ màu nâu, lỗ mũi bắt đầu xòe ra hai bên, đôi môi đỏ mọng mất đi tia máu, những sợi lông mịn cũng bắt đầu mọc dọc theo khóe miệng. Dưới sự thúc đẩy của cô, những gen thoái hóa đang ăn mòn khuôn mặt xinh đẹp của cô một cách điên cuồng, cô gái thanh tú năm xưa đã biến mất, thay vào đó là khuôn mặt ngựa đáng sợ đang phun ra luồng khí trắng tức giận.

“Không ăn....cô vĩnh viễn phải chịu đựng nỗi đau trong trí nhớ, cô nghĩ cho kỹ, cô muốn sống trong đau đớn vĩnh viễn, hay mất trí nhớ vĩnh viễn quên đi đau đớn?!”

Giọng nói Thượng Ất như ma quỷ, không ngừng thì thầm bên tai Quan Tiểu Dĩnh, đồng thời con số trên máy đo năng lượng ở cổ tay hằn tăng vọt, đã đột phá đến con số 13.000, trực tiếp chạm mốc 15.000.

“Đau khổ! Đau khổ! Tôi không muốn đau khổ! Nhưng tôi thật sự không thể ăn!” Quan Tiểu Dĩnh than thở, mà ngay lúc này Hoa Anh Hùng ở đối diện bình tĩnh nở nụ cười, nắm chặt hai tay ấn lòng bàn tay Thượng Ất vào ngực, đột nhiên một cái lỗ máu thật lớn xuất hiện trước ngực anh: “Tiểu Dĩnh,

khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh... khụ khụ, chính là mấy ngày ở bên em, nếu có kiếp sau hãy để anh chăm sóc cho em lần nữa... tạm biệt... Tiểu Dĩnh!”

“Xì!”

Một trái tim đỏ tươi xuất hiện trong tay Thượng Ất, Hoa Anh Hùng đã dùng sức lực cuối cùng của mình để móc trái tim của mình dành cho người phụ nữ anh yêu nhất trong cuộc đời. Mà cho đến cuối cùng, khóe miệng anh vẫn nở nụ cười, giống như giây phút anh nhìn thấy cô lần đầu tiên.

Chương 249: Triệu Nghị bị vứt bỏ

“Đứng lại, không được tiến lên phía trước nữa, phía trước là khu vực cấm của quân đội... Mẹ kiếp, các người nghe không hiểu sao, tôi ra lệnh các người lập tức dừng lại, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng...nổ súng, mau nổ súng, bọn họ điên rồi, những người này đều là quái vật!”

“Đùng đùng đoàng!”

“Tách tách tách!”

Thành Đế Đô, gần Công viên Đông Hải, một nhóm binh lính Trung Quốc được trang bị vũ khí điên cuồng bóp cò. Một lượng lớn đạn được bắn ra từ những khẩu súng trường, súng máy trong tay họ phát ra một sức mạnh khủng bố bắn về phía nhóm người đang chạy như điên, máu bắn tung tóe nhuộm đỏ cả trăm mét khu vực xung quanh, giống như những bông hoa đỏ rực nở rộ dưới ánh mặt trời nóng bỏng.

Cùng lúc đó, ở hướng cổng Hoa An đối diện với công viên Đông Hải, trên đường cái gần cửa trước, vô số tiếng la hét, quái vật hình người há to cái miệng to như chậu máu điên cuồng tấn công khóa sắt và tuyến phòng thủ thép gai của quân đội. Mà một số lượng lớn những chiếc đầu móc thép sắc bén hơn cả đầu kim, không ngừng để lại những vết hằn sâu trên người bọn chúng, thậm chí xuyên qua xương bọn chúng, đóng đinh bọn chúng chặt xuống đất, nhưng vẫn không có cách nào ngăn bọn chúng như thủy triều lao về phía quân đội ở phía sau phòng tuyến!

Bắn xạ kích, đánh giáp lá cà, vụn gãy cổ, cắn đứt yết hầu, móc tim, ngay khi hai bên giao tranh đã có vô số xác chết ngã xuống đất, phần còn lại của cơ thể người như tay chân bị đứt gãy và với nội tạng giống như thịt heo bị cắt trong lò mổ tùy, một người lính vừa mới dùng hết sức lực đâm chết kẻ địch, lại ngay lập tức bị vô số những cái miệng to như bồn máu điên cuồng cắn nát.

Ngoài hai nơi này, đóng tại cửa Hoa An và bốn phương tám hướng củ viện bảo tàng, hàng trăm ngàn binh lính Đế Đô đều liều mạng bóp cò, muốn tìm mọi cách để ngăn chặn người thoát hóa nổi điên ở ngoài phòng tuyến.

Điên rồi! Tất cả những người sống sót của Đế Đô đều điên rồi!

Sau trận siêu bão, quân đội kinh ngạc phát hiện, những con người sống sót nhao nhao biến thành những con quái vật giống cây ma. Chúng thậm chí còn đáng sợ hơn cả cây ma, động tác linh hoạt, tốc độ cực nhanh, còn có tứ chi biến đổi đáng kinh ngạc, chỉ cần những người lính bị chúng áp sát, sau một vài lần chạm trán, người chịu thiệt chính là những chiến sĩ kinh nghiệm đầy mình.

Ngoài ra còn có một số quái vật, ngoại trừ miễn cưỡng còn có hình dáng con người, trên người chúng đã không thể tìm ra một chút dấu vết của con người. Giới sĩ quan quen gọi là “cơ thể thoát hóa hoàn toàn” để phân biệt với “cơ thể thoát hóa không hoàn toàn” chỉ có tứ chi bị biến đổi. Mà chính những cơ thể thoát hóa hoàn toàn này đã mang đến những rắc rối vô cùng lớn cho toàn bộ tuyến phòng thủ, chúng đã không còn là quái vật con người nữa, chúng có bộ da giống như cao su, một vài phát súng không thể giết chết chúng, sau khi bị ép sát đến chúng sẽ bày ra đủ thứ khả năng giết người đến khó tin.

Chẳng hạn như thân thể thoát hóa ếch trước mắt Triệu Nghị, làn da khắp người nó phát ra ánh sáng xanh lục, cổ sưng vù như heo, nhưng đầu lại thành hình tam giác nhọn, miệng đóng mở liên tục, cái lưỡi dài khoảng ba bốn mét bay tới bay lui, cổ chiến sĩ bị quấn vào đó có vùng vẫy thế nào cũng không thể ngăn được kết cục bị thảm là bị bóp cổ chết tươi.

“Quái vật chết tiệt, ông giẫm nát đầu mày!” Phó quan mũi cao bên cạnh Triệu Nghị tức giận nói, lại bị Triệu Nghị tóm lấy, ánh mắt lạnh lùng vượt

qua hàng phòng ngự, đáp xuống chỗ sâu trong đám quái vật.

Đối với trận chiến đột nhiên bùng nổ của hàng phòng ngự này, Triệu Nghị đã sớm có chuẩn bị, làm một trong những chỉ huy cấp cao trẻ tuổi nhất trong quân đội, anh ta đã tiên đoán rằng sớm muộn gì sẽ có một trận chiến khốc liệt quyết định số phận của con người.

Nhưng Triệu Nghị lại không nghĩ tới, vào thời khắc mấu chốt này, gia tộc của anh ta không chút do dự sắp xếp anh ta vào phòng tuyến đầu tiên. Những con cháu thế hệ trẻ khác của gia tộc họ Triệu cùng với hậu duệ trẻ của một số gia tộc lớn ở Trung Quốc đã rút về viện bảo tàng, khu trại bí ẩn được bao quanh bởi 10.000 binh lính tinh nhuệ.

Anh ta nghĩ không ra tại sao lại như vậy, chẳng lẽ hành động bí mật phái người thăm dò “Cổng thiên giới” đã bị bại lộ? Hoặc là do anh ta phái người đi điều tra người tên Thượng Ất, người nắm quyền trong gia tộc Triệu Thị đã vài lần nhắc nhở anh ta không được hành động hấp tấp, đồng thời cảnh cáo anh ta rằng Văn Thiên Hoa đã ngấm ngấm lên tiếng, không ai được động vào người đàn ông đó...

Tóm lại, Triệu Nghị bị vứt bỏ, ngay tại thời khắc mấu chốt này, anh ta chỉ có thể chịu đựng mùi máu tanh ngập trời sau lưng binh lính, mà anh chị em bạn bè thì có thể an toàn trốn trong phòng, cầm rượu thượng hạng trong tay, thảo luận tên xui xẻo là anh ta qua khung cửa sổ.

Không được! Tuyệt đối không thể đồng ý!

Triệu Nghị đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía xa, trong đôi mắt tiến hóa thứ cấp bỗng bùng lên sự lạnh lẽo khiến lòng người run sợ. Bởi vì siêu bão, Triệu Nghị người có năng lượng sinh mệnh đã vượt quá mốc 10.000, trong một tuần gần gũi thực lực lại đột nhiên tăng mạnh, đạt đến mức không thể lường được.

Trên chiến trường, anh ta chỉ thản nhiên liếc nhìn về phương xa, rồi tùy ý thông báo cho phụ tá báo cáo vài tọa độ cho pháo binh. Trong tích tắc hàng chục quả đạn đại bác rực lửa nổ tung vào đám đông dày đặc nhất cách nơi đó hàng nghìn mét, làn sóng xung kích khổng lồ ngay lập tức biến những ngôi nhà cổ hàng trăm năm tuổi xung quanh thành vô số viên đá bắn vào

những nhóm người còn lại ở bốn phía xung quanh, máu thịt đầy trời...Triệu Khiêm chỉ dựa vào một đôi mắt đăc có thể chỉ huy pháo binh để phá vỡ cuộc xâm lược của kẻ thù một cách có trật tự!

“Hừ, chỉ mới đêm qua, năng lượng sinh mệnh của tôi đã vượt quá 30.000, hơn nữa tiến hóa được những khả năng đáng kinh ngạc. Những người già trong gia tộc sẽ phản ứng như thế nào nếu biết tin này, chỉ sợ sẽ cực kỳ hối hận vì đã vứt bỏ tên nhóc không an phận như tôi. Nhưng như vậy cũng tốt, trên chiến trường nguy cơ và cơ hội cùng tồn tại, việc chỉ huy chiến trường ở phòng tuyến đầu này cũng là một cơ hội cho tôi, Chỉ cần tôi có thể tiếp tục thu thập tinh thể năng lượng cấp cao, khả năng của tôi sẽ tiếp tục tăng lên, đợi đến khi năng lượng vượt qua mốc 100.000, tôi phải đến căn cứ hỏi những lão già đó, tại sao bọn họ lại coi thường thiên tài như tôi!!”

Đôi mắt lạnh lùng, Triệu Nghị quay đầu nhìn về hướng sĩ quan phụ tá: “Báo cáo tình hình thương vong! Phân tích đặc điểm tấn công của đối phương!”

“Báo cáo tư lệnh, đội chịu trách nhiệm canh gác hướng cửa trước có tổng cộng 48.000 người, tính đến nay đã có 9.372 người chết và 11.200 người bị thương nặng, khoảng 48% binh sĩ không thể tiếp tục chiến đấu, tình hình không khả quan.” Về mặt phó quan mũi cao nghiêm nghị, anh ta nhìn vào bản báo cáo phân tích do cấp dưới gửi đến rồi nói: “Nhưng chúng ta đã quét sạch hơn 130.000 kẻ thù, tổng số chiếm khoảng 7,3% số xác người thoái hóa trong toàn bộ Đế Đô. Ngoài ra căn cứ theo kết quả giải phẫu tại chỗ của đại đội sinh hóa, giống như chúng ta ước tính, những quái vật hình người này đều là những người mang gen thoái hóa, phân tích cho thấy 99,3% sự thoái hóa là do bức xạ của sóng từ trường sao X.”

“Quân đội thì sao, có xuất hiện người thoái hóa nào không?” Triệu Nghị tiếp tục thân nhiên hỏi, cho đến khi nhận được câu trả lời khẳng định, sắc mặt mới nhẹ đi.

“Báo cáo tư lệnh, thuốc hoạt hóa mà những chiến sĩ đã tiêm trước đó rất hiệu quả, quân đội vẫn chưa tìm ra người bị thoái hóa gen, xin anh cứ yên tâm. Ngoài ra...” Phó quan Mũi cao lén lút nhìn Triệu Nghị, sắc mặt do dự không chắc, vừa rồi có một tin tức bất ngờ truyền đến, anh ta không biết có nên nói với Triệu Nghị hay không.

“Nói, trước mặt tôi không có chuyện gì không thể nói!”

Triệu Nghị lạnh lùng nhìn phó quan, ngoài thương vong nặng nề, anh ta không biết còn có điều gì có thể làm anh ta lo lắng.

“Báo cáo tư lệnh, một đội tìm kiếm và cứu hộ của đơn vị 203 ở Đế Đô tiến sâu vào nơi này để thu thập thông tin, vô tình phát hiện một nơi tập trung kỳ lạ của những người sống sót, địa điểm chính là trong sân vận động quốc gia.”

Chương 250: Bãi rác lớn với 13.000 người

Dịch: TTTV

“Sân vận động quốc gia? Sân vận động cách chỗ chúng ta 20km về phía bắc sao?” Triệu Nghị tự lẩm bẩm một mình, không nhìn người phó quan. Phó quan biết tin tức này không được xem là tin tức đặc biệt, lập tức lại cẩn thận nói: “Chính xác mà nói, đó là sân vận động Eagle's Nest biểu tượng của Đế Đô, có một nhóm gần 7, 80 người sống sót đã chiếm giữ nơi đó. Hơn nữa vô cùng kỳ quái là sau khi những người này chiếm giữ Eagle's Nest không những không cướp phá vật dụng xung quanh, ngược lại còn phân phát nước khoáng và thực phẩm nén của quân đội cho những người sống sót xung quanh, cho nên chỉ trong một ngày ngắn ngủi hơn 13.000 người sống sót đã tập trung trong Eagle's Nest, số lượng cực kỳ lớn.”

“Những người theo lý tưởng thánh mẫu ngu ngốc... người đứng đầu là một phụ nữ sao, vậy mà làm một điều ngu xuẩn như vậy.”

Triệu Nghị khịt mũi khinh bỉ nói, trên mặt tràn đầy khinh thường, ngay cả quân đội cũng không dám làm như vậy, những người sống sót bình thường này lại dám thử, đúng là không biết chữ “chết” viết thế nào.

Phải biết rằng, siêu bão không chỉ thay đổi hình dáng cơ thể của con người, nó gần như phá hủy toàn bộ Đế Đô, thậm chí kho dự trữ thực phẩm của toàn nước Hoa. Sau bảy ngày bị gió nóng kinh hoàng thổi qua, ngoại trừ một phần lương thực dự trữ quân dụng được chôn sâu dưới lòng đất, Triệu Nghị khẳng định, toàn bộ Đế Đô không còn chỗ nào dự trữ lương thực nữa.

Thảm họa do siêu bão gây ra là không thể tưởng tượng được, ngay cả những chuyên gia nông nghiệp lạc quan nhất khi đối mặt với ruộng đất hoang tàn, cũng tuyệt vọng cho rằng lần này con người thật sự xong đời rồi. Trong vòng ba năm, Đế Đô bao gồm phần lớn đất đai của toàn bộ nước hoa. Đều sẽ vì số lượng lớn xi măng đá vụn chôn vùi, vì thiếu hụt nguồn nước mà không cách nào trồng trọt. Sau khi con người ăn hết phần lương thực dự cuối cùng, nếu như không nghĩ cách giải quyết cuộc khủng hoảng lương thực, tất cả mọi người kể cả hàng trăm nghìn người trong quân đội sẽ từ từ chết đói.

Thực tế chính là tàn nhẫn như vậy, đáng tiếc vẫn có người ngây thơ nghĩ rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp, ví dụ như mấy chục người trong Eagle's Nest, đoán chừng bọn họ cho rằng sớm muộn gì nhà nước cũng sẽ ra tay cứu trợ bọn họ, mà bọn họ chỉ cần yên tâm đóng vai thiên sứ thiện lương, thỏa mãn tấm lòng thiện lương hư vinh của bọn họ là được rồi.

Ngu ngốc! Đám người đó chết chắc rồi.lãng phí nhiều thức ăn như vậy!

Triệu Nghị không nhìn được quay đầu lại, loại tin tức rác này mà cũng nói cho anh ta nghe, xem ra phó quan thật sự nhàn rồi đến nỗi không có việc gì làm. Nhưng vào lúc này, phó quan mũi cao đột nhiên tới gần Triệu Nghị, đè thấp giọng nói:

“Tư lệnh, nói ra người dẫn đầu này anh cũng có quen biết, đội trưởng đội SWAT của Đế Đô Điền Ba, chính là cảnh sát mà mấy tháng trước đưa cấp dưới đến chỗ chúng ta để diễn tập...Không biết anh còn ấn tượng không.”

“Điền Ba? Người cảnh sát trung niên đã đánh bại ba người lính của chúng ta trên sân tập bằng tay không?”

Triệu Nghị nhướng mày, một khuôn mặt nói năng thận trọng lại hiện lên trong đầu anh ta, trong lần hợp tác diễn tập trong quân đội mấy tháng trước,

ba chiến sĩ quân đội của anh ta bị cảnh sát tên Điền Ba này đánh ngã. Cuối cùng bộ đội đặc chủng phải ra một chiến sĩ tinh anh, mới miễn cưỡng hòa một ván, để mặt mũi quân đội không hoàn toàn mất hết..

“Chính là ông ta! Chiến sĩ quay về báo cáo, không biết Điền Ba lấy ở đâu một lô lương thực và vũ khí, dẫn theo một nhóm cấp dưới cực kỳ điều luyện cường ép đuổi hết những người cư trú ở Eagle's Nest. Chiến sĩ của chúng ta đã cố gắng liên lạc với ông ta nhưng không có kết quả, hai bên đều ra tay...kết quả chúng ta thua rất thảm hại. Tổng cộng hai mươi một người trong đội điều tra, cuối cùng chỉ có chưa đến tám người bình an vô sự, những người còn lại nghe nói bị đối phương đánh ngã xuống đất chỉ trong nháy mắt, thậm chí ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có.”

“Điều này không có khả năng!” Triệu Nghị quay đầu lại nhìn chăm chăm phó quan, phó quan lập tức cúi đầu giải thích: “Tư lệnh nguôi giận, lúc đầu tôi cũng không tin chuyện này, những trinh sát được phái ra đều là tinh anh, đều là những người có bản lĩnh đứng đầu toàn quân, cho dù gặp phải quái vật bên ngoài cũng thừa sức chiến đấu...Nhưng cá nhân tôi đã xác nhận rồi, bọn họ thật sự không nói dối, thực lực của đối phương hơn hẳn hai mươi một người này.”

.....

Trầm mặc, sắc mặt Triệu Nghị từ từ bình tĩnh trở lại. Anh ta dường như không nghe thấy kết luận cuối cùng của phó quan, ngược lại ánh mắt thâm thúy nhìn về phía xa.

Sau một lúc lâu sau, Triệu Nghị quay đầu lại, nhẹ nhàng nói với phó quan: “Báo cáo chi tiết toàn bộ quá trình cho tôi, ngoài ra thông báo cho người phụ trách đại đội sinh hóa, mở khoang cải tạo gen chiến binh cuối cùng, thả 5 chiến binh biến đổi gen thế hệ thứ tư, 15 phút sau tôi muốn bọn họ xuất hiện trước mặt tôi.”

“Vâng! Nhưng chỉ có mười chiến sĩ gen thế hệ thứ tư, nếu đưa một nửa trong số họ đi như thế này, phòng tuyến của quân khu Đế Đô...”

Phó tướng mũi dài có chút lo lắng nhìn cơ thể thoái hóa vọt tới như thủy triều, với sức chiến đấu mạnh nhất của quân đội, mỗi người chiến binh gen

thể hệ thứ tư đều có sức mạnh khủng bố không thể tưởng tượng nổi. Nhưng mà là một trong những chiêu cuối cùng của quân đội, mệnh lệnh cuối cùng chiến sĩ gen thể hệ thứ tư nhận được là phải đảm bảo an toàn cho tuyến phòng thủ, việc tách ra như vậy không tuân thủ các quy tắc sử dụng của quân đội.

“Không sao, cậu đừng coi thường mấy lão già trong viện bảo tàng, bọn họ có rất nhiều thủ đoạn bảo toàn tính mạng. Năm người lính biến đổi gen chẳng là gì đối với bọn họ. Không phải cậu không biết, một vạn chiến binh tinh nhuệ đều được trang bị chiến giáp năng lượng sinh học chịu trách nhiệm canh gác bên ngoài bảo tàng, nếu đối đầu trực diện với kẻ địch, e rằng tôi chỉ có thể đối phó với ba đến năm người cùng một lúc.”

Triệu Nghị cười tự giễu, nhưng trong mắt tràn đầy lạnh lùng.

Chiến sĩ biến đổi gen, chiến sĩ ưu tú, còn có những chiến sĩ dị năng giả ẩn mình trong bóng tối...Những chiến sĩ mạnh mẽ không gì sánh được này, đã bảo vệ viện bảo tàng đến nỗi nước không ngấm qua được, không chê vào đâu được. Bản thân muốn bước vào tòa nhà hoành tráng đó, ít nhất năng lượng sinh mệnh phải tăng gấp ba, đạt tới 100.000 mới có thể đánh bại những chiến sĩ canh gác này, đối đi vào đối chất với những lão già mãi không chịu chết kia.

Mà hiện tại, thông tin do phó quan cung cấp đã cho Triệu Nghị một ý tưởng. Đội trưởng của một đội SWAT có thể khiến cấp dưới của mình trở nên hùng mạnh như vậy trong một khoảng thời gian ngắn, sau lưng Điền Ba ẩn giấu một bí mật lớn nào đó, mà bí mật này có lẽ mang lại cho anh ta một cơ hội tốt để trở nên mạnh mẽ hơn.

Muốn trở nên mạnh mẽ, điều kiện trước tiên phải bắt được Điền Ba. Năm chiến binh gen thể hệ thứ tư với giá trị sinh mệnh đạt tới 28000, nhất định có thể mang lại tất cả các câu trả lời mà anh ta muốn một cách hoàn hảo!

~~~~~ '

Sân vận động Quốc gia, Eagle's Nest.

Một con quạ thoái hóa liên tục bay lượn trên cao, đôi mắt nháy bèn liên tục quét giữa đám đông dày đặc, mong có cơ hội cướp lấy đứa con bé bỏng bị cha mẹ bỏ rơi. Đáng tiếc nó bay lượn rất lâu mà không tìm thấy cơ hội, bởi vì đám đông trên mặt đất quá dày đặc, dày đặc đến nỗi ngay cả những con quạ thoái hóa cũng cảm thấy sợ hãi.

Một nửa chỗ ngồi của Sân vận động Eagle's Nest, 13.000 đàn ông phụ nữ người già và trẻ em chen chúc nhau trong một phần tư sân bóng. Mà bởi vì sức tàn phá của siêu bão, một phần tư bùn đất trên mặt đất đều là những viên gạch ngói sắc bén, không cẩn thận sẽ cắt da người, thậm chí có thể đâm sâu vào cơ thể làm cho người ta kêu lên đau đớn.

Nhưng đám đông quá dày đặc không chỉ khiến không khí ở đây bẩn thỉu khó chịu, mà còn mang theo lượng lớn phân rác thải bốc ra mùi hôi thối. Hình dung một cách đơn giản, đây là một bãi rác lớn, mà rác ở đây chính là hơn mười ba nghìn người sống sót.

Nhưng dù vậy, không ai trong số hơn 10.000 người sống sót muốn rời đi, ngược lại lợi dụng lúc người bên trong đang ngủ hoặc đi vệ sinh, lặng lẽ đổi đệm của đối phương, cố gắng đến gần chiếc lều bạt ở khu vực trung tâm.

Mọi người đều biết, trong lều có đầy đủ thức ăn và nước khoáng, chỉ cần họ may mắn kiếm được một phần, họ có thể sống ít nhất một tuần, thậm chí lâu hơn. Còn về việc tại sao không ai ăn trộm hay giết những thức ăn này...Chỉ cần nhìn vết máu xung quanh lều bạn sẽ biết rằng hành động thiếu suy nghĩ sẽ phải trả giá bằng mạng sống của họ.

Chương 251: Người phụ nữ xoi mói

Trên một vạn người, không có biên giới. Những lời này là để mô tả một nơi sau khi có số lượng người vượt quá 10.000 người, sẽ mang đến cho người ta cảm giác không có biên giới, cảm giác không đếm xuể.

Mà khi hơn 13.000 người sống sót tập trung trong Eagle's Nest, cho dù trang bị đầy đủ, áp lực trong lòng những người dạn dày như đám người Điền

Ba vẫn tăng lên theo cấp số nhân, mỗi một giây đều phải nhìn ra ngoài với ánh mắt cảnh giác.

“Đội trưởng Điền Ba, bên ngoài lại có một nhóm người kêu la muốn chúng ta phát đồ ăn, bọn họ nói nếu không cho bọn họ ăn no, bọn họ sẽ xông vào cướp hết đồ ăn, còn đánh chết chúng ta...”

Trước mặt Điền Ba, một thiếu niên đang lo lắng báo cáo tình hình bên ngoài. Bởi vì quá căng thẳng, sợi lông mịn trên cái cằm non nớt của thiếu niên đều ướt đầm mồ hôi, hai bên má cũng ẩm ướt, thi thoảng lại chảy ra từng giọt mồ hôi lớn.

Thực sự có quá nhiều người rồi, cho dù là khi tan học, thiếu niên cũng chưa từng thấy nhiều người như vậy, càng không nói đến tất cả những người này đều giống như những con sói đói, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bọn họ, như thể bọn họ là một miếng thịt tươi thơm ngon, có thể bị cắn bất cứ lúc nào.

“Ừ, tôi biết rồi, còn tình huống nào khác nữa không.”

Điền Ba đang ngồi trong trung tâm lều bạt trong Eagle's Nest, cẩn thận kiểm tra danh sách vật tư còn lại với ánh mắt sắc lạnh.

“Không...Không còn nữa, Đội trưởng Điền Ba, tôi...Tôi đi ra ngoài canh phòng.”

Thiếu niên thì thầm, khuôn mặt đỏ bừng giống như cậu đang cảm thấy xấu hổ vì sự lúng túng của mình. Nói đến cũng kỳ quái, thiếu niên này cũng không biết vì sao mình lại được Điền Ba chọn làm tùy tùng, trong đội còn có nhiều người giỏi hơn cậu, nhưng Thiên Bộ vẫn chọn cậu, điều này khiến thiếu niên khó hiểu.

“Chẳng lẽ đúng như những kẻ thô lỗ kia nói? Đội trưởng Điền Ba không thích phụ nữ, chỉ thích...đàn ông trẻ tuổi? Trời ạ, nếu đúng như vậy thì phải làm sao đây? Chẳng lẽ chỉ có thể chịu đựng để tồn tại sao?”

“Chờ đã!”

Thiếu niên đang suy nghĩ miên man, thì lúc này giọng nói hơi khàn của Điền Ba truyền đến, khiến cậu bé đột nhiên rút lại suy nghĩ, cơ thể duỗi thẳng...thiếu niên biết rằng với tư cách là một cựu đội trưởng SWAT, Điền Ba không thích nhất là cấp dưới quanh co, vì vậy không ít người đã bị trừng phạt nghiêm khắc, khiến mọi người thầm gọi Điền Ba là “sĩ quan huấn luyện diêm vương”.

“Từ Tử Hiên, cậu đừng đi vội...” Điền Ba đứng dậy, sau khi kéo căng cơ một lúc lâu, một tay thân thiết khoác lên vai Từ Tử Hiên.

“Chóng mặt, sắp tới thật rồi...” Từ Tử Hiên trả lời, nụ cười trên mặt còn khó coi hơn cả khóc: “Đội trưởng Điền, anh...anh có gì phân phó?”

“Từ Tử Hiên, tôi nghe nói mấy người bên dưới gọi tôi là huấn luyện viên diêm vương, cho nên có phải cậu cũng rất sợ tôi?” Điền Ba vỗ vai Từ Tử Hiên ra hiệu cho cậu ngồi xuống: “Từ Tử Hiên, gần ba tuần trước, cậu là dân tị nạn gia nhập vào căn cứ Lạc Bảo. Kể từ lúc đó, tôi đưa cậu theo bên mình, cậu có biết tại sao không?”

Từ Tử Hiên nghi ngờ lắc đầu, cậu cũng muốn biết đáp án.

“Bởi vì cậu từng nói, cậu là sinh viên của Đại học Yên Kinh, mà vợ tôi...cô ấy cũng tốt nghiệp Đại học Yên Kinh.”

“Hả? Vì lý do này, chuyện này...chuyện này thật quá nực cười.” Từ Tử Hiên cảm thấy trên trán có vô số vạch đen, lý do này quá gượng ép.

“Tôi xuất thân là quân nhân, chuyện tôi hối hận nhất cuộc đời này chính là không thi đậu đại học. Vì vậy tôi luôn tự hào về vợ mình, hơn nữa hy vọng rằng con gái của chúng tôi cũng sẽ được nhận vào Đại học Yên Kinh trong tương lai. Nhưng mà thật đáng tiếc...bỏ đi, không nói chuyện này nữa.”

Trong giọng nói của Điền Ba có tiếc nuối, tiếp tục nói: “Cậu hẳn là rất hiểu triết lý sinh tồn của Lạc Bảo, để sống sót chúng ta có thể đóng vai thượng đế, cũng có thể biến thành ác quỷ. Những người ở bên ngoài cuối cùng cũng khó tránh khỏi cái chết, bởi vì lão đại Thượng Ất yêu cầu bọn họ chết, chúng ta có năng lực giết tất cả bọn họ, nhưng mà...cậu cũng đã thấy sự việc phát sinh ngày hôm qua. hai mươi mấy binh sĩ của quân đội Đế Đô đã

phải chịu tổn thất ở đây, sau khi quay về bọn họ chắc chắn sẽ trở lại, chúng ta nhất định phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.”

“Đội trưởng Điền, ý anh là bọn họ sẽ ra tay với chúng ta sao? Nhưng chúng ta không làm gì sai, là bọn họ chủ động khiêu khích chúng ta! Hơn nữa bây giờ là tận thế, làm sao bọn họ có thể lực và tinh thần đối phó với chúng ta?” Lời nói của Điền Ba khiến cậu có chút bất an.

“Cậu còn quá trẻ, cũng quá ngây thơ...Dù sao hôm nay tôi gọi cậu tới là muốn giao cho cậu một nhiệm vụ quan trọng. Một khi chúng ta không cách nào chống đỡ sự công kích của quân đội, cậu phải chạy đi càng sớm càng tốt, báo tin tức về Lạc Bảo. Eagle’s Nest rất quan trọng với lão đại Thượng Ất. Cho dù toàn quân của chúng ta bị tiêu diệt, nhất định phải báo tin tức về cho lão đại Thượng Ất, điều động một đội khác đến để kiểm soát những lưu dân này.”

“Nhưng mà đội trưởng Điền, có rất nhiều người trong đội có kỹ năng hơn tôi, tại sao anh lại chọn tôi?” Từ Tử Hiên không hiểu hỏi.

“Vì cậu còn trẻ...hơn nữa tôi đã bí mật quan sát mọi trận chiến của cậu, không giống như những người khác, cậu sẽ không mù quáng liều lĩnh với người khác, cậu biết cách sử dụng lợi thế của mình, luôn luôn ra tay giết chết kẻ thù vào lúc kẻ thù không ngờ nhất, cậu là người tốt nhất mà tôi có thể nghĩ đến, tôi hy vọng cậu không làm tôi thất vọng!”

“Nhưng Đội trưởng Điền, mọi chuyện có thể không tệ như anh nói, chúng ta có thể thương lượng với quân đội...” Từ Tử Hiên vẫn cố gắng thuyết phục Điền Ba, lại bị Điền Ba phất tay cắt ngang: “Có thể cậu nói đúng, nhưng bây giờ đã khác, chúng ta phải cố gắng tìm ra dã tâm của kẻ thù, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho chúng ta. Đi ra ngoài đi, nói với anh em bên ngoài, từ hôm nay bắt đầu tăng nhanh tốc độ cấp “trùng máu kích nổ” và “hạt giống quỷ rêu”, phạm là người tị nạn không hợp tác, không phục tùng theo sự sắp đặt không cần nhẹ tay trực tiếp trục xuất, ai dám chống đối giết ngay tại chỗ!”

“Vâng, Đội trưởng! Tôi sẽ thông báo cho bọn họ, chúng ta nhất định sẽ...” Từ Tử Hiên đang nói, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào náo động,

trong đó có một giọng phụ nữ sắc bén, cách mấy tầng lầu bật vẫn có thể làm cho mọi người nghe rõ.

“Tôi không quan tâm luật lệ gì, tôi chỉ cần thức ăn và nước uống, tôi sẽ không bao giờ tiêm chất lỏng không rõ nguồn gốc này, các con tôi cũng vậy! Nếu như các người thực sự tới đây để giúp đỡ nạn nhân, tại sao chúng tôi lại phải uống thứ này? ?”

“Hử, ai đang ở bên ngoài? Có phải là kẻ gây rối mà cậu nhắc đến không? Sao lại là một người phụ nữ?”

Điền Ba liếc nhìn Từ Tử Hiên, cúi đầu đi ra khỏi lầu, đến khu vực phân phát đồ ăn tạm thời ở trung tâm.

“Đội trưởng Điền Ba!”

“Đội trưởng Điền!”

Uy tín của Điền Ba trong căn cứ Lạc Bảo luôn rất cao, sự xuất hiện của anh ta ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả các thành viên Lạc Bảo, sau khi mọi người nhất thời đồng thanh gọi lớn, các thành viên chịu trách nhiệm phân phát thức ăn đứng thẳng người, sắc mặt trang nghiêm nhìn Điền Ba.

“Cho cô ba mươi giây suy nghĩ, hoặc là uống lọ thuốc máu này rồi lấy thức ăn trở về, hoặc là lập tức biến mất khỏi tầm mắt của tôi, không bao giờ xuất hiện gần căn cứ Eagle’s Nest.”

Điền Ba lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt, vẻ mặt uy nghiêm của một bậc bề trên. Đây không phải là thứ mà Điền Ba có thể ngụy trang, mà là một sự thay đổi thực sự về tính khí do sự gia tăng sức mạnh mang lại. Sau siêu bão, anh ta và Hoàng Long là thành viên của Lạc Bảo và trở thành hộ vệ của Lạc Bảo, bởi vì sức chiến đấu của anh ta đã tăng ít nhất ba lần so với một tuần trước, giá trị năng lượng sống của anh ta đã đạt tới con số đáng kinh ngạc: hơn 20.000.

Suy nghĩ, mọi người theo bản năng nhìn người phụ nữ kia, ánh mắt có chút thương hại. Người phụ nữ này thật là xui xẻo, cô ta còn khiêu khích đội trưởng Điền Ba đích thân xử lý, e rằng cuối cùng cô ta sẽ tốt lành gì!

Chương 252: Người khổng lồ hóa thạch đói bụng

“Tôi tên Cung Na, là tổng giám đốc của khách sạn Kim Bích Huy Hoàng, những người đứng sau tôi là nhân viên của tôi, họ đến Eagle's Nest đã gần 48 tiếng rồi, nhưng giờ chỉ chia cho nửa chiếc bánh quy đáng thương, nửa chai nước khoáng. Mà cùng là những người sống sót, những người ở khu vực gần khu lều trại được chia lượng thức ăn gấp 4 lần chúng tôi, xin hỏi tại sao lại như vậy?! Hơn nữa trong số chúng tôi còn có người già và trẻ con, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, các anh cũng nên.....”

“Phải cứu tế cô trước đúng không?” Điền Ba cắt ngang lời Cung Na, đôi mắt bình tĩnh nhìn người phụ nữ hơn ba mươi tuổi vóc dáng đầy đặn diêm dúa lờ lợt, một lúc sau lại đột nhiên quay đầu nói với thuộc hạ chịu trách nhiệm phân phát đồ ăn: “Giá trị năng lượng của cô ta là bao nhiêu?”

“468, dưới mức trung bình gần 100 điểm, dựa theo quy định cô ta nên thuộc thành viên nhóm cấp phát thứ ba.” Thuộc hạ nhanh chóng nói, đồng thời vật kiểm tra năng lượng sinh vật trong tay hiện rõ thông tin sinh mệnh của Cung Na.

“Ồ, hóa ra là như vậy.” Điền Ba khẽ gật đầu, thầm nhớ lại trong lòng những lời mà Thượng Ất nói trước khi đi.

Lúc đó Thượng Ất đã nói, sau trận siêu bão bởi vì nguyên do hạt năng lượng tất cả các sinh vật sẽ phát sinh biến chất, mà loài người ngoại trừ trị số năng lượng sinh mệnh sẽ tăng lên rất nhanh, ngoài tăng cường thể chất rõ rệt, còn có một số loài người có thể chất đặc biệt sẽ mở ra thể chất nguyên tố, người nổi bật nhất trong đó thậm chí có hy vọng trở thành người kiểm soát nguyên tố khủng bố.

Nhưng mà rất khó có thể tìm được người như vậy, muốn trở thành nguyên tố giả, trước tiên con người phải đột phá mốc năng lượng 1000, sau đó một người có thể có thể chất gần nguyên tố hay không sẽ dần dần xuất hiện.

Người phụ nữ tên Cung Na trước mặt hiển nhiên không có loại khả năng này, thể chất 468 ở ngày tận thế được cho là cao thủ khác thường, nhưng trong thời tận thế đâu đâu cũng là người có thể chất trên 1000 thì không có bất kỳ ưu thế gì..

Và lại “trùng máu kích nổ” cũng có hạn, Thượng Ất đã nhiều lần cảnh cáo, sức mạnh khi phát nổ, người có giá trị năng lượng càng cao thì uy lực càng cao. Nếu giá trị năng lượng vượt quá 1000, sức mạnh của nó về cơ bản tương đương với sức mạnh của một quả lựu đạn. Nếu như vượt quá 5000, uy lực hoàn toàn có thể sánh với lực công kích của đại bác đường kính 20 cm.

Nghĩ xong, Điền Ba nói với cấp dưới của mình: “Kể từ hôm nay trở đi, tất cả nhân viên dưới mức trung bình sẽ bị giảm một nửa khẩu phần lương thực, thuốc trùng máu kích nổ và thực phẩm sẽ được ưu tiên cho những người sống sót có giá trị sinh mệnh từ 600 trở lên. Nếu có ai không đồng ý gây rối, bắn ngay tại chỗ!”

Nói xong, Điền Ba lạnh lùng liếc nhìn Cung Na, vẽ cảnh cáo trong mắt vô cùng dày đặc. Tuyệt không giống như sự lạnh lùng của Thượng Ất, dù sao Điền Ba luôn không đồng ý việc tùy tiện giết người. Mặc dù Cung Na tạo ra chút rắc rối, nhưng dù sao vẫn chưa đến mức mất đi lý trí, cứ như vậy giết cô ta hẳn ta không làm được.

Thật đáng tiếc, lòng tốt của Điền Ba lại bị Cung Na xem nhẹ, nhìn thấy mệnh lệnh của Điền Ba, Cung Na và những người phía sau nao động hẳn lên, bọn họ không ngờ rằng không những không được thêm nhiều đồ ăn, mà còn cắt khẩu phần ăn trước đó đi một nửa, đồng thời phát ra tiếng thét lên không đồng ý.

“Dựa vào cái gì chứ, ai cũng là người, chẳng lẽ các người cứ như vậy nhìn chúng tôi chết đói sao? Không, chúng tôi không đồng ý!”

“Còn dám tiến thêm một bước, đừng trách chúng tôi không khách khí!”

Các binh sĩ Lạc Bảo phản ứng rất nhanh, trong tích tắc hàng chục họng súng có độ dài khác nhau đã nhắm vào đám người Cung Na. Càng khoa trương hơn là hai chiến sĩ Lạc Bảo làm nhiệm vụ canh giữ vật tư vậy mà đã

trực tiếp dựng hai khẩu súng máy hạng nặng, những cánh tay trẻ con mỏng manh kia sao có thể chịu được họng súng tối om kia, khiến tất cả những người xem xung quanh sợ hãi ngã xuống đất.

Muốn giết người sao!

Bầu không khí trong sân nhất thời đông cứng lại, sắc mặt của đám người Cung Na trắng bệch không dám nhúc nhích, dường như không nghĩ tới phản ứng của Điền Ba sẽ kịch liệt như vậy.

“Chờ đã, các người vừa nói chỉ cần uống thuốc máu này là có thể nhận được đồ ăn? Vậy tôi có thể uống thay họ được không?” Phía sau Cung Na, một người đàn ông hào hoa phong nhã hơi gầy mặc vest đi tới, nở nụ cười thân thiện.

“Anh Kỷ, anh đang làm gì vậy? Anh đã nói rằng thuốc máu nhất định có vấn đề, tại sao lại còn đồng ý với bọn họ uống nó?” Cung Na lo lắng hét lên, người đàn ông mặc vest được gọi là anh Kỷ lại làm như không sao vẫy vẫy tay, ý bảo Cung Na không nên gấp gáp.

“Cung Na, trong tình huống này, chúng ta không uống thì có thể làm gì? Cô cũng biết bên ngoài Eagle's Nest có đủ loại biến dị, chúng ta chỉ cần rời khỏi nơi này nửa ngày sau sẽ bị chúng ăn thịt. So với việc đó, chẳng qua tôi chỉ uống một loại chất lỏng nào đó mà thôi, còn đỡ hơn là mọi người bị đuổi đi rồi mất mạng. Đến đây đi, để Kỷ Hồng Vĩ tôi thay bọn họ uống thuốc máu đó cho!”

Kỷ Hồng Vĩ nói, bình tĩnh vươn tay định lấy lọ thuốc máu, không ngờ người lính phụ trách phát thuốc máu lại hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra ngăn cản, lạnh lùng nói:

“Hừ! Anh cho rằng anh là ai? Anh nói muốn uống thay bọn họ thì uống sao? Không được, thuốc máu này bắt buộc mỗi người một lọ, cho dù là ông trời cũng không ngoại lệ!”

“Như vậy sao ... thật là rắc rối, rõ ràng các anh nói rằng có sự phân biệt giá trị năng lượng, làm phiền anh xem giá trị năng lượng của tôi rồi lại quyết

định được không.” Kỳ Hồng Vĩ nói, hai tay đột nhiên kéo cổ áo, nhất thời một luồng hơi thở kinh người nhanh chóng tràn ngập xung quanh anh ta.

“Cái gì? Điều này không có khả năng! 3200, 3300, 3400..... Anh ta, giá trị năng lượng của anh ta vẫn đang tăng lên!”

Chiến binh Lạc Bảo chịu trách nhiệm kiểm tra giá trị năng lượng của những người sống sót đã thốt lên kinh ngạc, trong giá trị năng lượng trung bình của chiến sĩ Lạc Bảo thì giá trị năng lượng hơn 3000 không đáng được nhắc tới, nhưng trong số những người sống sót có giá trị trung bình chỉ khoảng 600, con số này trông rất đáng sợ, hơn nữa con số vẫn đang tiếp tục tăng, xem ra tình hình này đột phá đến mức 5000 có lẽ sẽ không có vấn đề.

“Thật là, mỗi lần biến thành đều rất tiêu hao thể lực....hoàn toàn tiêu hóa hết những thứ hôm qua đã ăn, thật là đói.

Kỳ Hồng Vĩ bất đắc dĩ nói, nhưng cơ thể đang thay đổi to lớn vẫn không có dừng lại. Không giống như đám người Cung Na, anh ta là một dị năng giả, dị năng là làm da hóa thạch, lúc phóng thích dị năng toàn cơ thể sẽ phát ra lực hấp dẫn to lớn, hút hết đá vụn và những tảng đá xung quanh tạo thành một lớp bảo vệ dày, tăng sức mạnh toàn cơ thể lên ít nhất khoảng 2000 kg, một cú đấm có thể giết chết một con quái thú biến chất đáng sợ.

Trải qua một tháng, chính bằng dựa vào dị năng làn da hóa thạch này, Kỳ Hồng Vĩ mới có thể bảo vệ đám người Cung Na sống đến hiện tại. Đáng tiếc là vì siêu bão, hơn một tuần nay anh ta vẫn chưa thể tìm ra dấu vết của quái thú biến chất, khả năng hóa đá cần nhiều thức ăn để bổ sung năng lượng nên họ tìm đến Eagle's Nest trong tuyệt vọng, sau khi kiếm đủ thức ăn để lấy sức, lại tự mình nghĩ cách kiếm sống.

Lại không nghĩ rằng thức ăn của Điền Ba không dễ lấy, điều kiện là phải uống thuốc máu mới có thể có đồ ăn.

Chương 253: Dị đoạn lại xuất hiện

“Như thế nào, tôi có tư cách thay bọn họ uống thuốc máu này chứ.”

Kỷ Hồng Vĩ cố gắng hết sức để kiểm soát tốc độ của những viên đá bay đến từ mọi nơi xung quanh, ở bên ngoài chỗ vắng vẻ anh ta có thể không kiêng nể gì thúc dục dị năng, nhưng ở nơi con người tụ tập đông đúc, bầu trời đầy đá hỗn loạn, đây không phải là tình cảnh thú vị.

“Đưa cho anh ta!”

Nhìn ném ánh mắt dò hỏi của thuộc hạ, Điền Ba khẽ gật đầu.

Thượng Ất đã từng nói, điểm mạnh nhất ở kỹ năng của trùng nổ chính là có thể kích nổ năng lượng sinh vật trong cơ thể đối phương, dị năng giả có năng lượng đạt tới mấy nghìn thể này bằng cả trăm người bình thường. Bản thân chỉ cần trả một ít đồ ăn là có thể đổi lại một “bom người” đáng sợ như vậy, giao dịch này tính thể nào cũng có lãi.

Nhưng mà đường lui vẫn cần phải có, nếu đối phương uống cạn bình thuốc rồi bỏ đi tình hình có lẽ sẽ lúng túng, trường hợp này sẽ đến lượt hạt giống quý rêu ra tay. Thượng Ất nói rằng, quá trình cải tạo hạt giống quý rêu, có thể tạm thời ẩn trong cơ thể vật chủ, mỗi ngày dùng một lượng chất lỏng nhất định, sau bảy ngày có thể được đào thải ra khỏi cơ thể theo phân của vật chủ, tự động tìm kiếm đất đai đâm chồi mọc rễ.

“Đi đây!”

Giành được thức ăn, Kỷ Hồng Vĩ một ngụm uống hết thuốc trùng nổ trong chai, tiêu sái quơ quơ túi thức ăn trong mu bàn tay rồi xoay người rời đi. Mà lúc này, cấp dưới nhận được tín hiệu của Điền Ba đột nhiên ngăn anh ta lại, chìa súng vào ngực anh ta ra hiệu cho anh ta không được di chuyển.

“Làm gì vậy? Các người hối hận rồi sao? Các người rõ ràng đã hứa sẽ cho ta ăn sau khi uống thuốc!” Kỷ Hồng Vĩ tức giận nói, đồng thời dị năng hóa thạch phóng ra xung quanh, vô số viên đá nhỏ được tác động, từ từ lắc run rẩy chuyển động trên mặt đất.

“Yên tâm, tôi sẽ không lấy lại đồ ăn của anh. Nhưng trước khi rời đi, cần phải phối hợp với tôi một chút, uống cái này, sau đó các người có thể nhận gấp đôi đồ ăn, đến khu an toàn nghỉ ngơi.”

Điền Ba nói rồi mở lòng bàn tay ra, một viên hạt giống quý rêu đã được cải tạo lặng lẽ xuất hiện trước mặt đám người Kỷ Hồng Vĩ.

“Đây là cái gì? Có phải là hạt giống của một loại thực vật nào đó không?” Cung Na và những người khác tò mò xúm lại, nhưng đều không phát hiện khi chiến sĩ Lạc Bảo nhìn thấy hạt giống quý rêu, chân bọn họ chậm rãi lùi lại mấy bước, ánh mắt tất cả đều bộc lộ nỗi sợ hãi trước hạt giống của loài cây kinh khủng này.

Trước khi đến Eagle's Nest, Thượng Ất đã thử sức mạnh của hạt giống quý rêu trước mặt mọi người. Khi đó ước chừng hơn chục người tị nạn mưu tính ăn trộm đồ ăn bị cưỡng ép nuốt hạt giống này, bảy ngày sau, thành viên Lạc Bảo có thể nghe thấy tiếng la hét từ hàng chục mét dưới lòng đất.

Mà khi thời gian thử nghiệm kéo dài bảy ngày, một số thành viên trong nhóm Lạc Bảo tò mò đến phòng thí nghiệm để kiểm tra tình hình, sau khi trở về tất cả mọi người đều nôn mửa cả ngày, ngay cả thịt bò hộp và viên caramel thơm ngon cũng không thể khơi dậy cảm giác thèm ăn của họ.

Từ đó về sau, thành viên Lạc Bảo đối mặt với hạt giống đen nhỏ này đều nhượng bộ lui binh. Ngoại trừ Điền Ba, không ai dám động vào thứ nhỏ bé này, vì sợ nếu chẳng may rơi vào lỗ mũi, lỗ tai hoặc những bộ phận ẩm ướt khác trên cơ thể, ngày hôm sau sẽ bị màu xanh đen của rêu quý bao phủ và nuốt chửng thành đồng thịt thối và trở thành phân bón của nó.

Vào lúc này, Điền Ba cầm hạt giống quý rêu đang đi về phía Kỷ Hồng Vĩ. Nhìn thấy điều này các thành viên của Lạc Bảo đều tỏ ra thương hại và cảm thông với Kỷ Hồng Vĩ, anh ta là con người đầu tiên được gieo hạt giống quý rêu cho đến nay.

“Ăn đi, bảy ngày nữa nếu anh không chết, tôi sẽ trả tự do cho anh!” Điền Ba đưa hạt giống quý rêu về phía trước, đối diện với đám người Kỷ Hồng Vĩ nhìn mình đầy nghi ngờ, vẻ mặt âm tình bất định.

“Anh Kỷ, không được ăn! Trong thứ này nhất định phải có quý!” Cung Na là người đầu tiên phản đối. Không ngờ lần này đồng nghiệp phía sau lại bày tỏ ý kiến khác, có người thì thào nói: “Chỉ là một hạt giống thôi, tôi nghĩ không sao, ăn xong có thể đổi.”

“Cái rằm, nếu không sao vậy anh ăn đi!” Cung Na xoay người trừng mắt nhìn người đang nói chuyện, sau đó hung hăng nhìn Điền Ba: “Anh không giữ chữ tín, rõ ràng anh nói chỉ cần uống thuốc sẽ cho chúng tôi đồ ăn, sao lại có thêm hạt khác thế này. Chúng tôi không ăn, anh thả chúng tôi đi!”

“Tôi từng nói như vậy sao? Tôi nhớ tôi chỉ nói sẽ cho cô đồ ăn, lại chưa từng nói sẽ cho cô đi!” Điền Ba lạnh lùng nhìn Cung Na, xua tay ra hiệu cho cấp dưới chìa súng về phía mình: “Kỷ Hồng Vĩ, hôm nay anh nhất định phải ăn hạt này, nếu không thì không ai trong số các anh có thể rời đi.”

“Được thôi..... anh thả, tôi ăn...”

Kỷ Hồng Vĩ chán nản nói, nhưng lại thỉnh thoảng khoát tay, chớp mắt ba bốn phiên đá dày đặc từ trên trời rơi xuống nối chặt vào cánh tay anh ta, giống như bộ giáp trong phim Iron Man. Mà lúc này, rất nhiều cấp dưới của Điền Ba đều kinh ngạc phát hiện, vô số viên đá to bằng nắm tay ở bốn phương tám hướng giống như đã mọc cánh, đang không ngừng bay về phía Kỷ Hồng Vĩ ở giữa đám đông.

Ngực, bụng dưới, đùi, tay chân, đầu... Chỉ trong vòng nửa phút, Kỷ Hồng Vĩ giống như một con quái thú cự thạch trong truyền thuyết Hy Lạp, toàn bộ cơ thể cao vút lên gần ba mét. Những tảng đá cứng và nhọn tạo thành một bộ giáp bằng đá cứng, càng làm cho Kỷ Hồng Vĩ trông như một chiến thần.

“Nghe đây, anh để chúng tôi rời đi ngay bây giờ, tôi không muốn làm bất kỳ ai bị thương!” Kỷ Hồng Vĩ giận dữ hét lên, chỉ với một cú vung nắm đấm đá khổng lồ của mình, bốn năm chiến sĩ Lạc Bảo đã bị đập vỡ và bay xa hơn mười mét, kêu lên đau đớn.

“Đội trưởng Điền Ba chúng ta làm gì đây? Có nên dùng đạn pháo hay không?!”

Nhìn thân hình to lớn hoành hành trong đám đông, khuôn mặt Từ Tử Hiên tái mét. Trên cổ tay của cậu, con số đại diện cho giá trị năng lượng sống của Kỷ Hồng Vĩ tăng vọt lên hết mức, cậu thấy rằng anh ta đã phá vỡ mốc năm nghìn và tăng thẳng lên sáu nghìn.

Con số này gần gấp rưỡi của Từ Tử Hiên, tức là nếu bị đánh trực diện, Từ Tử Hiên đoán chừng không chết cũng sẽ phải nằm dài trên mặt đất cả nửa ngày, chưa kể những chiến binh Lạc Bảo thua kém hơn Từ Tử Hiên. Nếu không ngăn chặn đối thủ càng sớm càng tốt, e rằng lần đầu tiên cả đội sẽ có thương vong!

“Không thể sử dụng đạn pháo, xung quanh toàn là vật liệu quý giá, một khi bắn trượt hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Nhưng mà thật sự không ngờ người đàn ông gầy gò này lại có thể biến thành người đá khổng lồ, xem ra động lực không hề nhỏ, tôi sẽ gặp anh ta, xem anh ta lợi hại đến thế nào!”

Điền Ba nói rồi cởi áo khoác ngoài, để lộ cơ bắp cuồn cuộn. Khi thấy điều này những chiến sĩ Lạc Bảo đã rút lui, để lại một con đường nhỏ nối thẳng đến chỗ nhóm người Kỷ Hồng Vĩ và Cung Na.

“Đội trưởng Điền định tự mình ra tay sao? Ha ha, tên đó chỉ sợ gặp xui xẻo.” Nhìn Kỷ Hồng Vĩ một chiến sĩ Lạc Bảo lộ ra vẻ thương cảm.

“Còn không phải sao? Đội trưởng Điền đã lâu không tự mình ra tay, vừa đúng lúc có thể mở mang tầm mắt. Nghe nói thể chất tuyến trên thận của anh ấy đã biến dị thứ cấp, khi ra tay sẽ rất tàn bạo, ngay cả xà thép bảo vệ của căn cứ ngầm Lạc Bảo cũng có thể bẻ cong chỉ bằng một cú đấm.” Chiến sĩ kia nhìn Điền Ba với ánh mắt mong đợi, rất hiếm khi thấy Điền Ba tự mình đánh người trên đường đi, đây là cơ hội hiếm.

“Suyt, đừng nói lung tung, muốn ra tay rồi!”

Từ Tử Hiên ở một bên căng thẳng nhìn, đồng thời âm thầm lo lắng. Không giống như suy đoán của mọi người, Điền Ba bước đi với vẻ mặt bình thản, như thể anh ta không có ý định kích hoạt thể lực. Chẳng lẽ Điền Ba có ý định dùng tay không để đối phó với người đá khổng lồ?

Chương 254: Âm mưu của tôi

“Ầm ầm!”

Một tiếng nổ rung trời, Điền Ba quả nhiên không làm cho chiến sĩ Lạc Bảo thất vọng. Vào thời điểm hai bên va chạm, Điền Ba không hề né tránh, một năm đấm cứng như thép đối đầu với năm đấm khổng lồ bằng đá của Kỷ Hồng Vĩ với một đòn dữ dội.

Đá vụn bay đầy trời, máu tươi nhỏ xuống bụi đất, sau cú đấm này, lớp đá dày bao phủ trên bàn tay phải của Kỷ Hồng Vĩ gần như nổ tung, dưới một lực cực lớn, năm đấm của anh ta lập tức nứt ra thành nhiều đường, máu từ năm ngón tay không ngừng chảy ra khiến đám người phía sau lưng Kỷ Hồng Vĩ kinh ngạc đến chết lặng.

“Làm sao có thể? Năm đấm bằng đá khổng lồ của anh Kỷ có thể xuyên thủng cả phiến thép, bao nhiêu quái thú đáng sợ dọc đường đi đều không chịu nổi sức mạnh của năm đấm này, làm sao có thể bị đối phương đánh nát? Ảo giác! Đây nhất định là ảo giác!”

Cung Na và những người khác không thể tin vào sự thật trước mắt, bọn họ nghĩ sau khi Kỷ Hồng Vĩ biến hình dường như trở thành vô địch. Rõ ràng đối phương chỉ là một con người bình thường, sao có thể phá được một đòn tấn công dữ dội như vậy chỉ bằng một cú đấm.

Hizzz, đau quá... cái tên này, chỉ sợ cũng là dị năng giả, chẳng lẽ là dị năng tứ chi hóa thạch sao?

Kỷ Hồng Vĩ lắc lắc cánh tay nhìn Điền Ba với vẻ mặt kinh ngạc, cú đấm của đối thủ khiến anh ta nhận ra hôm nay gặp phải một kẻ khó chơi, áo giáp bằng đá căn bản cũng không làm gì được đối phương.

“Tôi đúng là dị năng giả, chỉ sợ cậu không có cơ hội nhìn thấy dị năng của tôi, bởi vì năng lực của cậu quá yếu, không xứng để tôi vận dụng dị năng.” Điền Ba nói rồi mở lòng bàn tay về phía Kỷ Hồng Vĩ: “Sảng khoái một chút, tự mình ăn hạt giống này, nếu không đừng trách tôi không khách khí phá hủy cơ thể bằng đá này của cậu.”

“Này, tên kia, anh thật sự cho rằng đập nát áo giáp đá trên người của tôi thì rất lợi hại sao. Đã như vậy để cho anh mở mang kiến thức xem thực lực thật sự của tôi, gai đất hóa đá, nổ tung!”

Kỷ Hồng Vĩ găm lên hai tay đập mạnh xuống đất, lập tức trong phạm vi bán kính mười mét tính từ vị trí của anh ta, một lượng lớn những tảng đá hình nón sắc bén đâm xuyên đất bay ra, giống như một lưỡi kiếm sắc bén đâm về phía Điền Ba. .

Từ Tử Hiên và những người khác đứng phía sau nhìn, tất cả đều sửng sốt, mặc dù gai đá không quá dài, chỉ khoảng một mét nhưng đầu nhọn vô cùng kinh người, hơn nữa Điền Ba không có áo giáp đá bảo vệ, một khi bị đâm trúng cũng sẽ chết!

Mọi người đều lo lắng, -Điền Ba lại không hề rối loạn. Nhiều lần chiến đấu đã rèn luyện phản ứng của anh ta đến cực điểm, trước đòn công kích dày đặc của gai đá, thể chất thượng thận của Điền Ba đột nhiên bùng phát, dưới sự kích thích của nhân tố sinh hóa thần bí, thân thể anh ta lập tức tiến vào trạng thái cuồng bạo. Giờ phút này, mọi thứ ở trong mắt anh ta bắt đầu chậm lại, trong chớp nhoáng này anh ta còn có thời gian rảnh chú ý đến một con bướm nhỏ bị trận chiến quấy nhiễu, đang hoảng sợ vỗ cánh, chuẩn bị thoát khỏi đóa hoa.

“Cảm giác này thực sự rất tuyệt vời, khiến người ta cảm thấy muốn ngừng mà không được, chẳng trách trước khi rời đi Thượng Ất đã nói rằng một khi thể chất thượng thận của anh ấy đã tiến hóa đến cực hạn, nó sẽ trở thành “viên đạn thời gian” trong truyền thuyết, khi đó có thể khiến mọi người có cảm giác rằng thời gian ngừng lại!”

“Bùm bùm bùm bùm!”

Dường như là một đám một gai đá, một giây sau, tất cả mọi người đều kinh ngạc khi phát hiện ra hàng chục chiếc gai đá sắc nhọn xung quanh Điền Ba đã bị Điền Ba đâm vỡ vụn chỉ trong nháy mắt.

“Mẹ kiếp, vừa rồi xảy ra chuyện gì, các cậu có nhìn rõ không?” Một người chiến binh trẻ của Lạc Bảo dụi dụi mắt, vừa rồi cậu ta đã cẩn thận nhìn chăm chăm, lại phát hiện ra bản thân không nhìn thấy gì cả, nguy hiểm bị Điền Ba dễ dàng giải quyết.

“Nhìn thấy rồi! Tốc độ tấn công như thần... Đây có phải là sức mạnh thực sự của huấn luyện viên Diêm Vương sao, quá lợi hại, quá kinh khủng!” Một

chiến binh khác kêu lên, thực tế cậu ta chỉ nhìn thấy một bóng đen lóe lên sau đó chiến đấu kết thúc.

“Cắt, cậu đừng nói nhảm, giá trị năng lượng của hai người chúng ta chỉ có hơn 2200, tôi không thấy rõ, cậu có thể nhìn thấy cái rắm!” Chiến binh thứ nhất chế nhạo người bạn đồng hành, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư: “Nhưng mà cậu nói xem đội trưởng Điền Ba đã lợi hại như vậy, lão đại Thượng Ất của chúng ta ở Lạc Bảo sẽ lợi hại như thế nào? Có lợi hại hơn hai người Điền Ba không?”

“Hai người? Cậu đang đùa sao?” Chiến binh bị chế nhạo tìm thấy cơ hội đáp trả, không khách khí quở trách đối phương: “Cậu đến muộn, cậu còn chưa nhìn thấy lão đại Thượng Ất ra tay... Cho dù thêm cả huấn luyện viên Hoàng Long, lão đại Thượng Ất có thể đánh cả hai người bọn họ bằng một tay!”

“Ô, lợi hại vậy sao ... Xem ra ông đây đã đúng khi tìm Lạc Bảo làm nơi nương tựa. Thật ra người đá này rất lợi hại nhưng gặp phải huấn luyện viên Diêm Vương thì đã không đỡ được, nếu như là lão đại Thượng Ất ra tay thì đã sớm tan thành mây khói.”

“Đúng vậy, đừng nói nhảm, mau nhìn đội trưởng Điền Ba muốn ra tay thu thập người đá kia!”

Ngay tại lúc các chiến binh của Lạc Bảo thảo luận âm ỉ, tình thế trận chiến lại một lần nữa xuất hiện biến hóa. Sau khi Kỷ Hồng Vĩ tung ra một đòn tấn công bằng gai đá kinh hoàng, dường như sau đó không còn chút sức lực nào. Bộ áo giáp bằng đá khổng lồ bắt đầu tan rã và rơi xuống, mà Điền Ba đã nắm bắt cơ hội liên tục đâm mạnh vào đối phương, sau vài giây Kỷ Hồng Vĩ nằm trên mặt đất với khuôn mặt bầm đen, bất lực nhìn lên bầu trời thở hổn hển.

“Đúng là ảm ức, nếu không phải vì quá đói, tôi có thể tung thêm vài đợt tấn công bằng đá gai, làm sao anh có thể đánh bại tôi dễ dàng như vậy?”

“Quá đói? Ha ha, làm dị năng giả như cậu thật đáng thương. Ăn hạt giống này, sau này cậu chỉ cần đến chỗ tôi đúng hạn để nhận dung dịch bồi dưỡng, tôi cam đoan mỗi ngày cậu đều sẽ ăn no!”

Điền Ba nói rồi đưa hạt giống quỳ rêu cho Kỷ Hồng Vĩ, lần này người đàn ông mặc âu phục không từ chối cười khổ nuốt vào. Lúc này, những người sống sót khác đều nhìn về phía Điền Ba thảo luận âm ỉ, hiển nhiên rất nghi ngờ hành vi ép người ta nuốt hạt giống của Điền Ba. Nhưng lại sợ sự khủng bố của Điền Ba, những người này không dám lớn tiếng thảo luận, chỉ có thể xì xào bàn tán giống như chuột.

Điền Ba bình tĩnh đứng dậy, ánh mắt như điện quét qua đám người: “Tôi biết, tất cả mọi người đều đang nghi ngờ, nghi ngờ không biết đây có phải là âm mưu. Bây giờ tôi sẽ xác minh cho các người biết, các người đoán không sai, đây chính là một âm mưu! Lương thực không cho không các người, phải đánh đổi bằng mạng sống của các người, từ bây giờ trở đi, tất cả mọi người không ai được phép rời khỏi doanh trại, tôi đã phái mười lăm tay súng bắn tỉa mai phục khắp nơi, ai không sợ chết thì thử xem!”

“Bùm!”

Lời nói của Điền Ba giống như một quả bom nặng ký, nổ tung tạo sóng lớn cuộn trào trên mặt nước phẳng lặng. Vốn dĩ tất cả mọi người đều nghi ngờ về hành vi phân phát đồ ăn miễn phí của Điền Ba, bây giờ Điền Ba lại dừng dừng thừa nhận điều đó với tất cả mọi người, đồng thời xác nhận suy đoán của bọn họ, khiến tất cả mọi người náo loạn.

“Xin hỏi trưởng quan, chúng tôi không có thù oán với các người, tại sao các người lại đối xử với chúng tôi như vậy?”

“Đúng vậy, mạng quèn của chúng tôi có ích lợi gì cho các người khiến các người lãng phí thức ăn âm mưu lừa chúng tôi?”

“Đúng vậy, tại sao các người lại làm như vậy, mau cho chúng tôi một lời giải thích!”

Đám đông phần nộ, khi tin tức truyền khắp doanh trại có 13.000 người sống sót, toàn bộ Eagle's Nest như muốn nổ tung, bộc phát ra vô số tiếng gào thét phần nộ. Trong đó những người sống sót đã uống bình máu vô cùng phần nộ phóng tới khu lều bạt, một biển người khổng lồ mạnh mẽ lao đến. đánh tới.

Chương 255: Sự khủng bố của chiến sĩ biến đổi gen

"Đội trưởng Điền, sao anh lại nói tình hình thực tế cho bọn họ biết, anh không sợ gây ra hỗn loạn sao?" Từ Tử Hiên vô cùng khó hiểu hỏi, đột nhiên giờ súng trường tấn công trong tay lên hướng về phía trước, đã có vô số người tị nạn tiến đến, hai bên giao chiến với nhau dường như hết sức căng thẳng.

Điền Ba nhẹ nhàng lắc đầu, nghiêm nghị trả lời: "Tôi cố ý làm như vậy, cậu xem máy kiểm tra năng lượng ban đêm trên tay sẽ hiểu."

Máy kiểm tra?

Từ Chí Hiên bị lời nói của Điền Ba làm cho sửng sốt, trong lúc mấu chốt này nhìn máy kiểm tra ... Ủi, chuyện gì xảy ra vậy? Năm chấm đỏ đang nhanh chóng tiến đến gần này là sao?

Từ Tử Hiên đột nhiên giật mình, anh quay đầu nhìn về phía Điền Ba, Điền Ba khẽ gật đầu biểu thị rằng Từ Tử Hiên nhìn thấy là không sai. Đúng là có năm vật thể không rõ có điểm sinh lực (HP)* hơn 20.000 đang nhanh chóng tiếp cận khiến cho máy kiểm tra hiện lên những chấm đỏ báo hiệu nguy hiểm.

*Điểm sinh lực (HP): thuật ngữ sử dụng phổ biến trong game tương đương với giá trị năng lượng ở những chương trước.

Sau năm chấm tròn màu đỏ kia, lại có hơn mười vật thể có HP vượt quá 5000 nhanh chóng lao đến. Mà từ việc phân tích quỹ đạo, ngay cả một tân binh cũng có thể nhìn ra những chấm đỏ này chắc chắn là con người và hơn nữa còn thuộc cùng một đội!

Tim Từ Tử Hiên như sét đánh, sắc mặt xám xịt hỏi: "Là người của quân đội sao?"

Điền Ba khẽ gật đầu, sắc mặt bình tĩnh nói: "Không ngờ quân đội đến sớm như vậy. Tôi chỉ có thể dùng sự náo loạn của đám người tị nạn này ngăn cản một chút. Bây giờ cậu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi đây. Trước khi rời khỏi đây....." Sắc mặt Điền Ba do dự một lúc nhưng sau đó lật cổ tay của mình, một hạt giống quý hiếm xuất hiện trước mặt Từ Tử Hiên: "Tình hình ở đây rất quan trọng đối với tương lai của Lạc Bảo, tuyệt đối không được có bất kỳ sai lầm nào. Nuốt nó đi, tôi sẽ cho cậu dung dịch ủ bệnh trong sáu

ngày, cậu phải về tới Lạc Bảo trước ngày thứ bảy, nếu không cậu biết hậu quả thế nào."

"Đội trưởng Điền!"

Từ Từ Hiên đột nhiên nhướng mày, trong đôi mắt non nớt tràn đầy quật cường và bất mãn.

Không tín nhiệm cậu sao? Được, tôi nuốt cho anh xem!

Từ Từ Hiên không hề bỏ hạt quỳ rêu vào miệng, hơi ngược cổ lên nuốt toàn bộ hạt giống, toàn bộ quá trình Điền Ba không có ý định ngăn cản cậu ta.

"Đi thôi, báo tin cho Lạc Bảo. Mặt khác nếu như tôi chết trận, hãy nói với Thượng Ất đừng báo thù cho tôi, sau này khi sửa sang lại lăng mộ, khắc tên ba người nhà tôi ở chung một chỗ là được." Điền Ba nói rồi từ phía sau rút ra một con dao găm ba mặt tiêu chuẩn quân đội, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng nhìn về hướng năm bóng người đang chạy nhanh tới.

28000, 28500, 29100, 29400, 30000!

Khi năm chiến sĩ biến đổi gen vạm vỡ, tòa thân mặc đồng phục chiến đấu tiêu chuẩn xuất hiện trước mặt mọi người, Điền Ba cuối cùng cũng giải phóng hết adrenaline trong người, cả người đạt đến trạng thái chiến đấu đỉnh cao, giống như một đầu sư tử lạnh lùng đứng vững.

"Anh là Điền Ba? Quân đội ra lệnh cho anh ngay lập tức ngừng chống cự, dẫn theo người của anh đầu hàng vô điều kiện. Nếu anh dám phản kháng, lập tức giết chết!"

Phía sau năm chiến sĩ biến đổi gen, hơn mười quân nhân được trang bị vũ khí đầy đủ cũng chém giết tới. Mà phía sau bọn họ, những người sống sót xương cốt đứt gãy đang kêu thảm. Bị đánh gục nhanh chóng bởi những chiến sĩ biến đổi gen, bọn họ đã rất may mắn khi không bị mất cái mạng nhỏ. Giờ phút này nghe thấy những lời binh sĩ nói, những người này đều lộ ra vẻ kỳ quái. Điền Ba vừa thể hiện thực lực khủng bố, ngay cả dị năng giả cũng không phải là đối thủ của anh ta, những quân nhân này cũng chỉ có mười mấy người, đây không phải là tự chuốc lấy cực khổ sao?

Xem ra trò hay sắp được biểu diễn!

"Các người đến từ đơn vị nào, tại sao chúng tôi phải đầu hàng? Các người có bệnh sao, cẩn thận ông đây một nhát bắn bể đầu mấy người!" Một cặp dưới của Điền Ba trong Lạc Bảo khinh thường nói, khẩu súng trường trong tay nhắm thẳng năm chiến sĩ biến đổi gen như đang thị uy, đột nhiên có một bóng đen vụt qua, ngay sau đó chiến sĩ này trước mắt đột nhiên tối sầm lại, đầu giống như dưa hấu chín, nổ "bùm" một tiếng.

"A Phi!"

Trong đám đông truyền đến tiếng kêu bi thảm, một chiến sĩ Lạc Bảo khác chạy đến chỗ xác chết không đầu trong vài bước, đau đớn ghé vào trên xác chết khóc. Lúc này, những chiến sĩ Lạc Bảo đều lộ ra sự căm phẫn, súng trường của họ chĩa vào bóng đen giết người - một chiến sĩ với khuôn mặt vô cảm, trên mặt trái có một vết sẹo, đang chờ Điền Ba ra lệnh bắn chết đối thủ.

"Đừng bắn, tất cả đều rút lui! Ngay lập tức!" Điền Ba lạnh lùng ra lệnh, hai mắt nhìn chằm chằm chiến sĩ biến đổi gen mặt sẹo đã giết chết A Phi: "Quá mạnh, những chiến sĩ biến đổi gen này quá mạnh! Ở đây ngoại trừ tôi, không ai có thể chịu được một cú đâm trực diện từ năm chiến sĩ biến đổi gen này? Không thể hy sinh vô ích, nhất định phải để những thành viên Lạc Bảo khác rời đi ngay lập tức!"

"Không được, đội trưởng Điền Ba, tôi phải báo thù cho anh A Phi!"

Chiến sĩ ghé vào trên xác chết đang khóc lóc đột nhiên ngẩng đầu, khẩu súng trường cầm trên tay phụt lửa, hàng chục viên đạn rời nòng lao thẳng vào chiến sĩ biến đổi gen mặt sẹo. Tuy nhiên điều khiến anh ta không thể ngờ tới là chiến sĩ biến đổi gen mặt sẹo không lựa chọn cách tránh viên đạn, ngược lại cứng rắn chống lại viên đạn từng bước tiến về phía anh ta.

"Điều này là không thể!"

Tất cả mọi người không ngừng kinh hô, bọn họ trơ mắt nhìn chiến sĩ biến đổi gen mặt sẹo che hai tay trước mặt, viên đạn bắn trúng anh ta thường chỉ để lại một vết máu nhỏ rồi "phập" một tiếng rơi xuống đất, như thể áo

chống đạn bằng cao su tổng hợp, chặn hoàn toàn lực xuyên thấu của những viên đạn súng trường khỏi cơ thể, giống như ma quỷ khiến người ta sợ hãi.

"Tao xxx mẹ mày, ông đây không tin mày không sợ tên lửa!"

Bỗng nhiên móc súng phóng tên lửa từ phía sau, chiến sĩ nóng lòng báo thù cho chiến sĩ Lạc Bảo đã đẩy quả tên lửa có thể phá nát bánh xe xe tăng vào nòng súng, sau đó nhắm khẩu súng vào ngực của chiến sĩ biến đổi gen mặt sẹo, bỗng nhiên bóp cò súng. Nhưng vào lúc này, bóng người trong ống ngắm chợt lóe lên, sau đó trước mắt của mọi người bỗng phát sáng, trong tiếng nổ ầm trời của tên lửa, cả nòng súng và chiến sĩ phóng đạn của Lạc Bảo đồng thời bị nổ tung thành từng mảnh, máu như hạt mưa tạt vào mọi người xung quanh.

"Mẹ kiếp! Cái này ... cái này ... cái này làm sao có thể? Làm sao con người có thể phớt lờ vũ khí nóng, một tay có thể ngăn chặn sự công kích của tên lửa? Tất cả binh lính của Lạc Bảo đều nhìn chăm chăm vào cơ thể vạm vỡ trong làn khói giống như nhìn thấy ma quỷ. Bọn họ nghĩ không ra, một con người làm sao có thể dùng tay ngăn chặn việc phóng tên lửa trong lúc đang ở hòng súng mà không hề tổn hại gì?

Điền Ba đã cho họ câu trả lời.

Nhìn hình bóng chiến sĩ biến đổi gen đang từ từ lộ ra trong đồng thuốc súng, Điền Ba chậm rãi nói: "Mọi người nghe tôi nói, những người này là chiến sĩ biến đổi gen - là vũ khí sinh hóa của quân đội. Các nhà khoa học trong quân đội đã tiêm gen của những loài dã thú vào cơ thể họ, nói đúng ra bọn họ đã là quái vật nửa người nửa thú rồi, mọi người phải cẩn thận đừng để bọn họ đến gần!"

"Cái gì, đây chính là chiến sĩ biến đổi gen ma quỷ trong truyền thuyết sao? Quả nhiên lợi hại, thậm chí tên lửa không thể xuyên qua da của bọn họ, không phải da của bọn họ là gen của tê giác chứ!"

Phía sau Điền Ba, giọng nói chậm rãi của một người đàn ông đột nhiên vang lên. So với những người khác, lời nói của người đàn ông điềm tĩnh hơn, ít sợ hãi hơn.

An Tinh Vũ chiến sĩ là dị năng giả duy nhất của Điền Ba, cười một chiếc mô tô màu trắng kỳ lạ, đang từ từ đi tới từ cách đó không xa.

Chương 256: Tiểu Bạch, người máy biến hình

“Là anh Tinh Vũ, anh Tinh Vũ đến rồi! Bây giờ chúng ta không cần sợ bọn họ nữa!”

Sự xuất hiện của An Tinh Vũ là sự cố vũ rất lớn cho các chiến sĩ Lạc Bảo, trong lòng bọn họ, An Tinh Vũ là một dị năng giả tuy hơi trầm mặc nhưng thực lực rất mạnh mẽ. Suốt quãng đường đi của cả đội, nếu không phải An Tinh Vũ thu gom các loại phụ tùng ô tô bỏ đi và liên tục sửa chữa các phương tiện vận chuyển thì đội của họ đã không vượt qua một vùng đất vắng người rộng lớn như vậy với kỷ lục không có thương vong.

Tóm lại, trong thời gian vừa qua, An Tinh Vũ đã cho mọi người cảm giác ổn định, an toàn và yên tâm. Bây giờ hai thành viên của đội đã liên tiếp chết, sự xuất hiện kịp thời của An Tinh Vũ tương đương với việc cho mọi người một viên thuốc an thần, ổn định lại đám đông đang hoảng loạn, ánh mắt mong đợi nhìn anh và Điền Ba.

“An Tinh Vũ, sao cậu lại ở đây? Không phải tôi đã sắp xếp cho cậu bảo vệ vật tư, chuẩn bị sơ tán bất cứ lúc nào sao?”

Điền Ba lo lắng nhìn An Tinh Vũ, giọng điệu có chút trách cứ.

Theo sắp xếp trước đó của anh ta, một khi quân đội đến, An Tinh Vũ phải lập tức đem phần lớn vật tư rời khỏi đây, đợi cho đến khi sự việc kết thúc, lại lợi dụng khả năng cơ động của xe quay trở lại, tiếp tục hoàn thành việc thu thập những người sống sót và chiếm đóng sân vận động Eagle’s Nest.

Nhưng bây giờ An Tinh Vũ lại một mình đến đây, bên người chỉ có một chiếc xe máy kỳ quái, hiển nhiên là không theo sự sắp đặt của anh ta mà lựa chọn chiến đấu trực diện với quân đội.

“Đội trưởng Điền, anh đừng dùng ánh mắt trách móc nhìn tôi, các anh em đều ở đây liều mạng, sao tôi có thể tự mình lên đi được?” Xe máy màu trắng chậm rãi dừng trước mặt Điền Ba, An Tinh Vũ bước xuống xe, tiện tay cởi mũ bảo hiểm màu đen, nói: “Tôi mới vừa phát hiện một thứ đồ chơi nho nhỏ rất thú vị, những người này không có mắt tìm đến gây chuyện, vừa đúng lúc dừng bọn họ để thử tay nghề xem thế nào.”

Một thứ đồ chơi nho nhỏ rất thú vị? Là chỉ chiếc mô tô kỳ lạ này?

Ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía An Tinh Vũ, chỉ thấy anh ta nhẹ nhàng gõ vào chiếc xe máy phía trước mặt với vẻ mặt thân mật: “Đây là đồng bọn mới của tôi, tiểu Bạch. Tiểu Bạch là phiên bản phục cổ của xe Harley, tiểu Bạch, chào mọi người đi!”

“Chết tiệt, cái tên An Tinh Vũ không tim không phổi này, bây giờ là lúc nào rồi còn có tâm tư nói đùa. Một chiếc xe máy lắp ráp rách nát có thể chào hỏi mọi người sao, nó cũng không phải thú cưng của cậu... Ồ, chuyện gì xảy ra, có phải tôi bị chóng mặt không, sao tôi cảm thấy chiếc xe máy này đột nhiên nhúc nhích? An Tinh Vũ, cậu dùng điều khiển từ xa với thứ đồ chơi này sao?”

Điền Ba kinh ngạc nhìn chiếc xe máy “tiểu Bạch” phía sau An Tinh Vũ, vừa rồi anh ta đột nhiên phát hiện bánh xe phía trước của tiểu Bạch dường như lắc lư mấy lần, nhìn từ xa thật giống một con thú cưng đang chào mọi người.

“Ha ha, một loại cấp thấp như điều khiển từ xa lại có thể xuất hiện trên tiểu Bạch? Tôi đã nói rồi tiểu Bạch là đồng bọn của tôi, cũng là thiết bị cơ khí có nhận thức đầu tiên trên trái đất!”

An Tinh Vũ nói, nhẹ nhàng dùng nước vuốt ve xe máy, động tác nhẹ nhàng giống như vuốt ve người yêu.

Tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh, cố nén cảm giác nổi da gà, bọn họ ngạc nhiên nói: “Anh Tinh Vũ, anh đang đùa sao, các thiết bị máy móc làm sao có thể tự nhận thức được, đây lại không phải là phim khoa học viễn tưởng Transformers...”

“Hi hi, không nói là các cậu đoán đúng rồi, sau này có lẽ tiểu Bạch thật sự sẽ trở thành người máy biến hình.” An Tinh Vũ nói thầm, cảnh tượng bất ngờ ngày hôm qua không khỏi hiện ra trước mắt.

Mới hôm qua, khi An Tinh Vũ đang tìm kiếm các bộ phận kim loại dưới đồng đồ nát do bão, vô tình tìm thấy một chiếc mô tô Harley được bảo quản tốt, khiến An Tinh Vũ vô cùng mừng rỡ. Không ai biết rằng so với ô tô, thật ra An Tinh Vũ thích nhất là xe gắn máy, đặc biệt là loại xe máy Harleycó chút hương vị phục cổ.

An Tinh Vũ không hề do dự kéo xe trở lại xưởng sửa chữa. Mà khi anh đang định dùng dụng cụ để sửa xe, tay phải của anh không may bị dao cắt sắc nhọn làm xước, máu chảy nhỏ vào vào bên trong động cơ xe máy.

Đương nhiên không có chuyện nhỏ máu nhận bảo vật, bởi vì đây là quy luật khoa học của tận thế, không phải thế giới thần tiên được miêu tả trong tiểu thuyết trên mạng.

Cho nên mãi đến khi An Tinh Vũ cau mày băng bó vết thương, chiếc xe gắn máy kia cũng không có gì bất thường. Nhưng khi An Tinh Vũ cố gắng nung chảy các kim loại khác để sửa chữa chiếc xe máy, điều bất thường đã đột nhiên xảy ra.

Đầu tiên động cơ của chiếc mô tô Harley phát ra ánh sáng trắng dịu, sau đó ánh sáng trắng nhẹ nhàng dần rộng ra, chảy dọc theo động cơ đến các bộ phận khác, chẳng mấy chốc bao trùm toàn bộ xe máy.

An Tinh Vũ vô cùng ngạc nhiên, trước đây anh ta chưa từng thấy bất kỳ kim loại nào có thể phát ra ánh sáng lạnh lẽo tương tự như bóng đèn huỳnh quang, lại không bị tác động bên ngoài nung chảy. Không có cách nào để giải thích điều này bằng các lý thuyết khoa học hiện có, khả năng duy nhất là chiếc xe máy nguyên vẹn này đã biến hóa kỳ dị do một lý do bất ngờ nào đó trong trận siêu bão trước đó.

Nhưng tại sao nó không bị thay đổi gì khi bị chôn sâu dưới lòng đất?

An Tinh Vũ nghĩ đến khả năng sửa chữa kim loại của mình, Thượng Ất từng nói rằng khả năng của anh ta cực kỳ đặc biệt. Anh ta là người duy nhất

mà Thượng Ất từng thấy có thể chuyển đổi năng lượng sinh học thành năng lượng kim loại.

Có lẽ nào khả năng sửa chữa kim loại của anh ta đã vô tình kích hoạt xe máy... Uhm, chính là làm sống dậy.

Khi An Tinh Vũ lại một lần nữa giải phóng dị năng của mình bao trùm chiếc xe máy, một làn sóng kim loại tương tự như ý thức của con người truyền ngược lại trên tay An Tinh Vũ, sau đó từ “hoạt hóa” xuất hiện trong đầu anh ta. . .

Chiếc xe máy sống rồi... Động cơ của nó được ban cho sự sống kiên cường bằng cách hấp thụ vô số yếu tố năng lượng hoạt động nhất định nào đó trong siêu bão. Dị năng của An Tinh Vũ chính là dây dẫn nối, chính An Tinh Vũ là người đã châm ngòi cho năng lượng sống duy nhất của cỗ máy này, cũng khiến nó cố gắng liên lạc và giao tiếp với An Tinh Vũ.

Sau một đêm, An Tinh Vũ không ngừng cố gắng tiếp nhận thông tin do chiếc xe máy phát ra, đồng thời dựa theo lời nhắc nhở mang theo nhiều xăng và dầu hỏa giàu năng lượng để sửa chữa phần thân xe bị hỏng. Vì vậy sau một đêm, sau khi hết hai thùng lớn, 156 lít xăng, nước sơn của chiếc mô tô Harley như mới, thay đổi trở nên đầy sức sống đáng kinh ngạc!

Cảnh tượng xảy ra tiếp theo càng khiến An Tinh Vũ chìm đắm trong kinh ngạc và vui mừng. Khi An Tinh Vũ thử lái xe mô tô, một nguồn năng lượng nhẹ nhàng và thuần khiết từ thân xe đột nhiên truyền sang cơ thể An Tinh Vũ, vết cắt sâu trên tay do tai nạn đã phục hồi như lúc ban đầu chỉ sau mười phút, đồng thời An Tinh Vũ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh phi thường, sau khi thử nghiệm mới phát hiện thể lực tăng lên gần gấp đôi!

Tiểu Bạch thần kỳ, vậy mà có thể tiến hành phản ngược dòng năng lượng, chuyển hóa năng lượng tự nhiên thành năng lượng sống, nâng cao khả năng chiến đấu tổng thể của An Tinh Vũ trong một thời gian rất ngắn!

“Tuyệt vời, đội trưởng Điền Ba, sau này anh có thể gọi tôi là thợ săn mô tô, haha!” An Tinh Vũ đại khái kể lại sự việc, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

“Thật sự thần kỳ như vậy sao? Anh Tinh Vũ, tiểu Bạch của anh ... nó có thể độc lập chiến đấu không?” Ai đó trong chiến sĩ Lạc Bảo hỏi trong tiềm thức. Sau khi nghe An Tinh Vũ nghiêm túc nói: “Đương nhiên ... không thể nào!”

“Đối với tiểu Bạch, cuộc đời của nó chỉ mới có một ngày, nó vẫn còn là một đứa bé, mọi người đã bao giờ nhìn thấy một đứa bé đánh nhau với người khác chưa? Nhưng khi tôi cùng với tiểu Bạch hợp thành một thể... chính là khi ngồi lên, tiểu Bạch sẽ không ngừng cung cấp năng lượng cho tôi, ngược lại bây giờ tôi muốn xem ai dám ra tay với ông đây!”

Chương 257: Cá cược của An Tinh Vũ

“Kính vậy á?”

Tất cả mọi người đều im lặng, lời giải thích của An Tinh Vũ có thể viết thành tiểu thuyết khoa học viễn tưởng ly kỳ, nhất thời không ai biết phải nói gì.

Đúng lúc này, trong năm chiến sĩ đột biến gen ở phía sau, sĩ quan mũi cao mặc quân phục đứng dậy, ánh mắt tò mò không ngừng nhìn đánh giá tiểu Bạch đang tỏa ra ánh sáng.

“Chậc chậc chậc, loại sinh mệnh thứ ba ... Nói ra thì giống với tin tức từ căn cứ ma đô truyền đến. Nghe nói tuần trước ở đó nổ ra một trận bão điện từ, rất nhiều vật liệu sắt thép hình như có dấu hiệu của sự sống. Xem ra chuyến đi lần này của tôi thực sự đáng giá. Loại sinh mệnh đặc biệt này phải được đem về doanh trại, đến lúc đó tư lệnh nhất định sẽ rất vui!”

Sau khi dạo qua một vòng, vị sĩ quan có sống mũi cao đột nhiên dừng lại, trên mặt mang theo nụ cười nói:

“Ồ, tôi quên tự giới thiệu. Tôi là Đơn Chí Cường, thuộc bộ chỉ huy đội chiến đấu số 1 của quân khu đế quốc, trước mắt là phó tư lệnh dưới trướng của tư lệnh Triệu Nghị. Các người hẳn là có thể đoán được mục đích tôi đến đây. Lý do ... Thứ nhất, các người đã làm các trinh sát của quân đội chúng

tôi bị thương, tôi muốn bắt các người quay về tiếp nhận điều tra quân sự. Thứ hai, các người chiếm giữ các cơ quan công cộng của nhà nước, nhất định phải đầu hàng vô điều kiện để chấp nhận hình phạt quân sự. Thứ ba ... Quên đi, thực ra những lý do này nói nhiều cũng vô ích, các người đi với tôi một chuyến thì sẽ hiểu. Các người yên tâm, chỉ cần các người hợp tác, quân đội tuyệt đối sẽ không làm khó các người. Chúng tôi cũng không phải là những quân đội thối nát không có đầu óc như trên mạng. Cách các người không xa, tổng cộng 300.000 người dân và bộ đội đang vật lộn liều chết chống lại những kẻ thoái hóa. Bây giờ, chúng tôi đặc biệt cần những người có năng lực như các người tham gia quân đội của chúng tôi, thế nào, đội trưởng Điền Ba, dẫn theo cấp dưới đi cùng chúng tôi một chuyến.”

“Đơn Chí Cường, tôi nhớ anh, anh là một trong những người tiếp đãi trong cuộc hợp tác diễn tập quân đội và cảnh sát, những gì anh vừa nói cũng rất nhiệt huyết ... Nhưng nay đã khác xưa, sẽ không có ai đến quân đội cùng với anh. Còn nữa các anh đã giết hai người trong đội của chúng tôi, trước tiên tôi sẽ ghi nhớ kỹ, sau này Điền Ba tôi nhất định sẽ đích thân đến quân đội thăm hỏi! Được rồi, hiện tại các người có thể đi, không tiễn!”

Sắc mặt của Điền Ba xanh mét, hai đầu lông mày dường như đang kìm nén lửa giận. Chiến sĩ Lạc Bảo bị đánh chết nơi công cộng, chuyện này chắc chắn phải tính toán thật kỹ. Nhưng mà thực lực của năm chiến sĩ đột biến gen của đối phương quá mạnh, cậy mạnh chỉ có thể đổi lấy nhiều thương vong hơn.

Điền Ba nhất định phải nhẫn nại, nhẫn nại đến khi hãn làm xong tất cả những việc Thượng Ất giao!

“Đội trưởng Điền Ba, anh cứ khăng khăng như vậy đối lại chỉ có thương vong nhiều hơn. Hay là như thế này đi, tôi có thể để những người khác rời đi, nhưng anh và anh ta phải đến doanh trại quân đội với tôi.” Đơn Chí Cường nói rồi chỉ tay về phía An Tĩnh Vũ, trong ánh mắt ngập tràn khát vọng đối với xe máy hoạt hóa.

“Ha ha, xem ra trưởng quan Đơn rất hứng thú với tiểu Bạch của tôi. Hay là như thế này, chúng ta đánh cược đi. Tôi thua, chúng tôi ngoan ngoãn nghe theo anh, tiểu Bạch cũng sẽ thuộc về anh. Nếu anh thua, lập tức dẫn người rời đi, đừng làm phiền chúng tôi trong ba ngày, thế nào?”

An Tinh Vũ nhìn Đơn Chí Cường bằng ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt bình tĩnh.

“Ha ha, đánh cược cái gì, nói nghe thử xem.” Đơn Chí Cường cười không tỏ ý kiến, trong lòng thầm cảm thấy hành vi của An Tinh Vũ thật nực cười. Người thanh niên này có lẽ vẫn chưa biết mình phải đối mặt với đối thủ nào. Trong số năm chiến binh biến đổi gen, kẻ có thực lực yếu nhất lại sở hữu sức mạnh kinh hoàng có thể phá hủy các công trình bằng tay không, đối phương lấy sức mạnh gì để đánh cược với mình?

“Xem anh có lòng tin với rất những chiến binh biến đổi gen kia như vậy, không bằng chúng ta cá cược đơn giản một chút. Các anh cử ra một người, tôi sẽ đứng đây mà không trốn tránh hay đánh trả, sau ba lần tấn công nếu tôi vẫn có thể đứng dậy thì xem như các anh thua, thế nào?”

“Không trốn cũng không tránh, mặc cho người ta tấn công? Nhóc con, cậu biết cậu đang nói gì không?”

Ánh mắt Đơn Chí Cường sáng lên, vụ đánh cược tự sát của An Tinh Vũ ngay lập tức kích thích cơn giận của hắn ta. Thằng nhóc này cũng quá coi thường quân đội? Đã như vậy, cứ thành toàn cho cậu ta! Trước những chiến sĩ biến đổi gen có giá trị năng lượng gần 30.000, đừng nói là con người, thậm chí là con voi đột biến cũng sẽ bị đánh thành thịt muối chỉ bằng vài cú đấm.

“Được, tôi đồng ý! Nhóc con, tôi hy vọng cậu không hối hận về những gì mình đã nói! Khủng Tê, cậu lên đi, đánh thật mạnh cho tôi!”

Đơn Chí Cường còn chưa nói xong, một chiến sĩ đột biến gen khác cao như một con bò ngay lập tức bước lên, giẫm mạnh xuống đất khuấy lên một khối bụi bay mù mịt.

“Chiến sĩ đột biến gen này có mật danh là Khủng Tê, trong cơ thể dung hợp các loài khủng long và tê giác cổ đại nên được gọi là gen khủng tê long. Trong bài kiểm tra sức mạnh, kỉ lục cao nhất của anh ta là 4.500 kg, chỉ một cú đấm có thể xuyên thủng tấm thép thông thường dày năm cm... Nhóc con, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, bây giờ đối ý vẫn còn kịp, nếu

không lát nữa cậu không thể giữ được cái mạng nhỏ thì đừng trách người khác.”

“Ha ha, cảm ơn vì lời nhắc nhở, nhưng tôi cũng muốn nhắc nhở trưởng quan Đơn, chúng ta ước định thời gian là 30 giây, hy vọng đến lúc đó anh cũng không nên chơi xấu!” An Tinh Vũ không hề sợ hãi nói, mặc kệ ánh mắt lo lắng của mọi người, khởi động xe máy tiểu Bạch đi thẳng về phía chiến sĩ đột biến gen Khủng Tê.

“Bùm!”

Giữa hai người xuất hiện một cái hố cực sâu, Khủng Tê dồn hết sức mạnh khổng lồ vào năm đấm, một bàn chân của hắn ta phá vỡ con đường bê tông dày thành từng mảnh. Mà sau đó, năm đấm của hắn ta nhanh chóng phóng to ra trước mắt An Tinh Vũ. Khi đập vào ngực An Tinh Vũ, không khí xung quanh năm gần như đã phát nổ, giống như một con quái vật thời tiền sử không ngần ngại tấn công!

Một cú đấm nặng 4500 kí lô ... cứ như vậy mạnh mẽ đập vào trên người An Tinh Vũ.

“Bùm!”

Khói lửa nổi lên ở khắp nơi, cơ thể An Tinh Vũ như điều bị đứt dây, từ trong đám bụi bay ra ngoài hơn 20 mét, cuối cùng dừng lại trong một đồng mảnh vỡ, để lại một đường máu tươi.

“Chết ... chết rồi sao?”

Tất cả mọi người trong Lạc Bảo đều im lặng, không ai tiến lên để kiểm tra sự sống chết của An Tinh Vũ, chỉ vì bọn họ không đành lòng nhìn thấy thi thể rách nát của An Tinh Vũ, cứ như bị người ta nhặt được nhặt từ trong thùng rác.

“Ha ha ha, làm tốt lắm Khủng Tê, cú đấm này vậy mà thực sự có thể tạo ra sức mạnh gần 4800 kg. Có vẻ như chiến đấu thực tế thực sự có thể cải thiện lực chiến đấu của các cậu, sau này phải đưa các cậu ra ngoài chiến đấu nhiều hơn!”

Đơn Chí Cường hài lòng võ vai chiến sĩ đột biến gen Khủng Tê, máy kiểm tra đặc biệt trên cổ tay hắn ta đã hiện rõ sức mạnh cú đấm của Khủng Tê, vậy mà có thể đạt tới 4800 kg, gần chạm mốc 5000, quả thực khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Về phần mục tiêu tấn công là An Tinh Vũ... Đơn Chí Cường thoáng cảm thấy có chút tiếc hận, dù sao hắn cũng là người không chế sinh mệnh cơ khí duy nhất bên phía đế đô, cứ chết đi như vậy quả thực rất đáng tiếc. Nhưng Đơn Chí Cường, người đã quen với sống chết, cũng không quá vướng bận quá nhiều về vấn đề này, mà xoay người bước về phía Điền Ba, mục tiêu quan trọng nhất trong nhiệm vụ này.

Mà đúng lúc này, giọng nói của An Tinh Vũ đột nhiên xuyên qua lớp bụi mù xuất hiện bên tai Đơn Chí Cường, đôi chân đang nâng lên của Đơn Chí Cường dừng lại trên không trung: “Khụ khụ, khụ khụ... Đau quá! Tôi nói trưởng quan Đơn, anh định nhận thua sao, tôi còn chưa chết mà!”

Chương 258: Tôi cũng có thể chịu được cú đấm thứ hai

"Vậy mà không chết? Điều này là không thể!"

Đơn Chí Cường quay người lại, kinh ngạc nhìn chăm chăm An Tinh Vũ đang loạng choạng đi tới, mà khi hắn ta nhìn thấy vết thương lớn trên ngực của An Tinh Vũ, trong ánh mắt lộ ra vẻ khó tin.

Vết thương màu bạc! Lồng ngực An Tinh Vũ bị Khủng Tê đấm nổ, bất ngờ là vết thương lại ánh lên màu trắng bạc giống như màu thép, tỏa ra màu bạc kỳ lạ dưới ánh sáng mặt trời!

"Khụ khụ, thực sự rất đau..." An Tinh Vũ ôm ngực, bước từng bước cuối cùng xê dịch đến bên cạnh xe máy tiểu Bạch. Đặt mông ngồi trên yên xe của tiểu Bạch, sắc mặt An Tinh Vũ tái nhợt vuốt ve tiểu Bạch nói: "May mà chuyển đổi vị trí tổn thương, nếu không một cú đấm này thật sự sẽ giết chết tôi, nhưng mà tiểu Bạch cậu cũng không dễ chịu, tôi có thể cảm giác được

năng lượng hoạt hóa trong cơ thể cậu đã giảm đi rất nhiều. Đợt trận đấu kết thúc, tôi nhất định sẽ tìm thêm xăng để chiêu đãi cậu thật tốt, chúng ta cùng nhau kiên trì thêm chút nữa nhé!"

An Tinh Vũ lẩm bẩm một mình, lúc này Đơn Chí Cường cũng đã bình tĩnh lại sau bất ngờ, trong lòng nhanh chóng tìm ra nguyên nhân có thể xảy ra nhất của sự việc. Sinh mệnh thứ ba- xe máy Tiểu Bạch, có vẻ nó dùng một cách nào đó không thể tưởng tượng chuyển những tổn thương mà An Tinh Vũ phải chịu sang cho bản thân. Trong trường hợp này, đòn công kích kinh hoàng của Khủng Tê bị chia ra hai người cùng chịu đựng.

"Hóa ra như vậy, An Tinh Vũ lợi dụng điều này mới có thể sống sót dưới năm đám đáng sợ của Khủng Tê. Thằng nhóc xảo quyệt, vậy mà dám lừa tôi..."

Đơn Chí Cường tìm ra mấu chốt, nhưng nét mặt lại có vẻ thoải mái. Trong trận chiến, thực ra điều đáng sợ nhất không phải là đối thủ mạnh đến mức nào, mà là bạn thậm chí không biết lai lịch của kẻ thù. Bây giờ sự thật đã sáng tỏ, Đơn Chí Cường cũng không sợ tổ hợp một người một xe kỳ quái này. Một đám của chiến sĩ biến đổi gen đã không thể giết cậu ta, vậy thì lại thêm một đám. Hơn nữa Đơn Chí Cường vẫn còn tuyệt chiêu cuối cùng chưa sử dụng, đó là loại thuốc đặc biệt được thiết kế cho chiến sĩ biến đổi gen -thuốc cuồng bạo!

"Đến đi, vẫn còn hai đám! Sau đi đánh xong, hy vọng trưởng quan Đơn hết lòng tuân thủ lời hứa, nhanh chóng đưa người rời khỏi đây!"

An Tinh Vũ cố gắng đứng vững bên cạnh tiểu Bạch, hai tay bên người không ngừng run rẩy. Chỉ có An Tinh Vũ mới biết sức nặng của cú đâm vừa rồi, nếu không phải tiểu Bạch chia ra 50% năng lượng hoạt hóa để chịu tổn thương, kết quả bây giờ anh ta không chỉ là gãy vài cái xương ức.

"Hừm, như ý của cậu! Khủng Tê, lên!"

Đơn Chí Cường mỉm cười lạnh lẽo bỏ thuốc cuồng bạo vào lòng bàn tay, trong cây kim rồng vẫn còn sót lại một giọt thuốc. Đây là loại thuốc chiến đấu được quân đội đặc biệt nghiên cứu, nó có thể tăng hiệu quả chiến đấu của chiến sĩ lên ít nhất 3-4 lần trong vòng 30 giây, mà hậu quả là sau đó hơn

50% người chiến sĩ sẽ bị bại liệt. Bởi vì khi sức mạnh bùng nổ quá giới hạn, sẽ phá hủy tất cả các mô cơ của con người, hòa tan phần da và thịt thành chất lỏng, kết quả rất thảm hại.

Tuy nhiên các chiến sĩ biến đổi gen lại không bị gì cả, các mô cơ thể mạnh mẽ của họ thậm chí có thể chịu được gấp đôi liều lượng thuốc cuồng bạo. Tuy nhiên Đơn Chí Cường không có ý định tiêm gấp đôi liều thuốc cho Khủng Tê, hẳn ta cho rằng điều đó hoàn toàn không cần thiết.

Dựa vào đánh giá sức mạnh của Khủng Tê, một lọ thuốc cuồng bạo có thể tăng sức mạnh của anh ta lên mười nghìn kg, có nghĩa là hiện tại Khủng Tê có thể đâm một chiếc xe tăng làm đôi. Mà An Tinh Vũ, chỉ sợ lần này thực sự sẽ chết không toàn thân!

"Ầm ầm!"

Không khí bùng nổ, dưới xúc tác của liều thuốc cuồng bạo, cú đâm thứ hai của Khủng Tê trực tiếp tạo ra một tiếng nổ, giống như tiếng của ngọn lửa cháy ở đuôi máy bay chiến đấu khi tăng tốc. Mà An Tinh Vũ cùng với chiếc xe máy tiểu Bạch dưới móng cựa ta, thậm chí không phát ra bất kỳ tiếng động nào, trực tiếp biến mất không thấy tăm hơi trong làn bụi mù mịt.

"An Tinh Vũ!"

Diễn Ba đột ngột hét lên, tim lập tức dựng lên cổ họng. Anh ta kinh hoàng phát hiện, cú đâm này của Khủng Tê thực sự ẩn chứa một sức mạnh khổng lồ mà ngay cả anh ta cũng cảm thấy kinh hãi. Ngay cả khi có tiểu Bạch gánh bớt tổn thương, chàng trai trẻ gầy yếu An Tinh Vũ có thể sống sót dưới một cú đâm kinh hoàng như vậy sao?

...

Im lặng, vô cùng im lặng không gì sánh được.

Đột nhiên, một tiếng động cơ yếu ớt truyền đến. Sau đó, nhiều tiếng leng keng xúng xểng, âm thanh vỡ vụn của các bộ phận truyền đến. Một lúc sau, cơ thể tàn tạ hầu như không thể nhận ra dáng vẻ ban đầu của Tiểu Bạch từ từ chở An Tinh Vũ ra khỏi khói bụi.

"Vẫn ...vẫn còn...một cú đấm...cuối cùng! Đến đi, tôi...tôi có thể!"

An Tinh Vũ nằm trên yên xe của tiểu Bạch, má anh ta bê vết máu, máu đỏ sẫm và đặc quánh chảy ra từ khóe miệng, rõ ràng là nội tạng của anh ta đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Ôi~!

Tất cả mọi người đều cảm thán, sau khi trải qua một đòn công kích khủng bố như vậy, An Tinh Vũ vậy mà vẫn chưa chết? Kích động, phấn khích, còn có một chút đau buồn không thể giải thích được cùng nhau ùa vào trong lòng, những chiến binh của Lạc Bảo cảm thấy có thứ gì đó đột nhiên chặn cổ họng. Lúc này nếu có ai đó hét lên, tất cả mọi người sẽ đứng lên không chút do dự liều mạng với Đơn Chí Cường.

"Hừ, nhóc con, cậu đúng là không biết sống chết! Nếu cú đấm cuối cùng này không thể giết chết cậu, từ nay về sau tôi sẽ theo họ của cậu!" Đơn Chí Cường gầm lên rồi vung tay, chiến sĩ biến đổi gen Khủng Tê lập tức phản nộ điên cuồng xông lên.

Mà vào lúc này, tiểu Bạch dưới người An Tinh Vũ đột nhiên bùng lên ánh sáng chói mắt, trong khoảnh khắc, trong tích tắc hai bên hung hãn lao vào nhau, một tiếng động lớn như núi đột nhiên rung chuyển...nổ tung

~~~~~

Dưới ánh mặt trời chói chang, nhiệt độ không khí nhanh chóng tăng nhanh, rất nhanh liền đến thời điểm nóng nhất trong ngày, hai giờ chiều!

Lãnh Vân đang đạp xe leo núi thở hổn hển, mồ hôi trên mặt cô gần như làm cho cổ áo và vạt áo trước ướt hết. Nhưng ngay cả như vậy, Lãnh Vân vẫn không dám dừng lại, chỉ có thể liều mạng đuổi theo sau Thượng Ất, như vậy mới không bị Quan Tiểu Dĩnh nửa người nửa ngựa bỏ lại phía sau.

"Tôi nói Thượng Ất, anh không thể thương hoa tiếc ngọc một lần sao, để tôi ngồi trên đó nghỉ ngơi được không?"

“Không thể!” Thượng Ất không quay đầu lại từ chối, một lúc sau đột ngột nói một câu: “Quan Tiểu Dĩnh đã hoàn toàn hóa thú, hiện tại cô ấy chỉ nhận tôi là chủ nhân, nếu người khác dám động vào cô ấy, cô ấy sẽ lập tức dùng móng ngựa đập chết. ”

"OK, OK, biết rồi, không cười là được chứ gì! Thật là tạo nghiệp, một cô gái tốt như vậy, ngây ngẩn biến thành nửa người nửa ngựa, còn không giữ được ý thức của con người, haiz!"

Lãnh Vân thờ dài nói, trong đầu bất giác hiện lên cảnh tượng thảm thương ở bãi đậu xe dưới tầng hầm ngày hôm trước.

Đúng vậy, đúng lúc Quan Tiểu Dĩnh đau khổ không chịu nổi, không biết phải lựa chọn như thế nào, Hoa Anh Hùng đã tự móc tim mình, Quan Tiểu Dĩnh cũng vì vậy hoàn toàn kích hoạt gen nửa người nửa ngựa, biến thành một con dã thú hoàn toàn mất nhân tính.

Mà sau đó đã xảy ra chuyện gì, Lãnh Vân không biết. Cô thực sự không thể bình tĩnh nhìn Thượng Ất dùng giáo sắt, đánh đập Quan Tiểu Dĩnh không thương tiếc, mà Quan Tiểu Dĩnh la hét gần 3 tiếng đồng hồ, rốt cuộc Thượng Ất đã diệt bỏ thú tính tàn bạo của cô ấy như thế nào, làm thế nào để dùng bạo lực bắt cô ấy quỳ bốn chân xuống...Tất cả những chuyện này, Lãnh Vân đều không muốn biết.

Tóm lại, bây giờ Quan Tiểu Dĩnh đã trở thành thú cưỡi của Thượng Ất. Dấu vết duy nhất chứng tỏ Quan Tiểu Dĩnh đã từng là con người, chính là gương mặt xinh đẹp không khác gì người thường của cô ấy. Mà phần còn lại của cơ thể cô, bao gồm cả bộ ngực cao chót vót, toàn bộ bị bao phủ bởi áo giáp da dày, ngay cả đỉnh đầu của cô cũng bị Thượng Ất dùng một chiếc mũ sắt có sừng che lại. Phối hợp với một cây mâu thép dài ba mét do Thượng Ất tỉ mỉ chế tạo, cơ thể thon gọn của Quan Tiểu Dĩnh ẩn chứa một luồng sát khí đáng kinh ngạc.

Chương 259: Đột phá phòng tuyến đông bắc

"Tên này, thật sự là tìm được thú cưỡi tốt..." Lãnh Vân nhếch miệng, sau đó đưa tay lên mắt nhìn về phía xa, cách đó không xa một mùi máu tanh nồng nặc theo gió bay tới, làm cho Lãnh Vân cảm thấy vô cùng bất an.

Căn cứ Đế Đô ở cuối tầm nhìn, nhưng Lãnh Vân không hề thấy bất kỳ dấu hiệu hoạt động của quân đội ở xung quanh, ngược lại những cơ thể người thoái hóa với khuôn mặt gớm ghiếc liên tục lao qua, như thể có thứ gì đó đang vẫy gọi họ, dù rằng lửa đạn liên tục, thịt và máu văng tung tóe trên bầu trời cũng không thể ngăn họ lại.

"Lãnh Vân, đằng kia là căn cứ Đế Đô sao? Xem ra hiện tại người của cô đang gặp rắc rối lớn!"

Từ trên thú cưỡi nửa người nửa ngựa nhảy xuống, Thượng Ất nhanh chóng bước tới bên cạnh Lãnh Vân. Dưới chiếc mặt nạ Vua Chuột kỳ dị, thị lực của Thượng Ất đã được nâng cao mấy lần, giống như một chiếc kính viễn vọng công suất cao, có thể nhìn toàn cảnh chiến trường khốc liệt cách đó vài km.

Người thoái hóa với hình thể kỳ lạ giống như dã thú lao vào phòng tuyến của quân đội, mà quân đội sau khi trả giá bằng hàng chục xác chết, sắc mặt hết hoảng vội vàng chuẩn bị lực lượng cho cuộc giao chiến thứ hai khốc liệt hơn.

Đúng vậy, sao lại có nhiều người thoái hóa đến vậy? Thượng Ất, không phải anh nói con người thoái hóa không có trí thông minh, nhưng tại sao nhìn bọn họ tấn công lại giống như có tổ chức?"

Sắc mặt Lãnh Vân tái nhợt, trong doanh trại có rất nhiều bạn đồng nghiệp có quan hệ tốt với cô, nếu như đối mặt giao chiến khốc liệt như vậy, thật sự rất khó nói những người này có thể sống sót an toàn hay không. Nghĩ đến đây, Lãnh Vân không khỏi lo lắng nhìn về phía Thượng Ất, không hiểu sao Lãnh Vân cảm thấy chỉ cần gặp phải rắc rối, Thượng Ất nhất định sẽ tìm ra cách tốt nhất để giải quyết.

Nhưng lần này, Lãnh Vân thất vọng rồi, Thượng Ất lắc đầu nói: "Tôi cũng không rõ, theo lý mà nói mặc dù cơ thể con người thoái hóa điên cuồng,

nhưng bọn họ sẽ không điên cuồng đến mức độ này...Chẳng lẽ trong căn cứ có thứ gì thu hút bọn họ?"

Thượng Ất đưa ra phỏng đoán hợp lý nhất mà hắn nghĩ, nhưng vì khoảng cách quá xa nên thiếu thông tin cần thiết cho việc phỏng đoán, cho nên hắn không tự tin vào suy đoán của mình.

"Bất kể thế nào, chúng ta cũng không thể bỏ qua...Thượng Ất, xem như giúp đỡ tôi, chúng ta cùng nhau giết xông vào, sau đó tôi sẽ hết lòng giữ lời hứa giúp anh giả mạo thân phận, chờ cơ hội để ở lại trong quân đội."

Nhìn thấy quân đội bị thương vong nặng nề, Lãnh Vân không thể không cầu xin Thượng Ất giúp đỡ. Thượng Ất nhìn xa xăm, một lúc lâu sau mới khẽ gật đầu, ra hiệu cho thú cưỡi nửa người nửa thú ẩn trốn gần đó, hai người nhanh chóng chạy về phía một phòng tuyến ở rìa chiến trường.

"Cho dù như thế nào, những người lính là chỗ dựa cuối cùng của thành phố này. Một khi bọn họ chết hết, thành phố cũng sẽ hoàn toàn xong đời. Xem như giúp đỡ chính mình, con người thoái hóa chết tiệt, ông đây tới gặp chúng mày!"

Bước chân Thượng Ất như gió, cấp tốc lao tới, ánh đao tinh vực giống như một con chim xanh, liên tục đi qua đám người thoái hóa đang điên cuồng tấn công hắn. Mà khi ánh sáng xanh đi đến đâu, cơ thể con người thoái hóa ngã xuống đất, sức mạnh chênh lệch quá lớn khiến họ không thể chạm vào góc áo của Thượng Ất, bị ánh đao tinh vực sắc bén xẻ thành hai mảnh, chỉ có thể đau đớn kêu đau giãy giụa đến chết.

"Quá mạnh! So với lần gặp đầu tiên, tên này không phải chỉ mạnh hơn một chút! Nếu như bây giờ anh ta ra tay, cơ hội sống sót của tôi có thể hơn 10% không? Chỉ là không biết, hắn và con cháu của lãnh đạo tên Triệu Nghị ai mạnh hơn. Dù sao sức mạnh huyết mạch của Triệu Nghị cũng không phải được nói quá, sau khi siêu bão kết thúc chỉ sợ cũng sẽ biến đổi càng mạnh hơn."

Lãnh Vân nghĩ lung tung, bước chân lại vội vàng đuổi theo Thượng Ất. Dọc theo đường đi hạt nhân tinh thể của người thoái hóa liên tục lăn xuống,

Lãnh Vân không có thời gian nhật, bởi vì lúc này Thượng Ất đã cách tuyến phòng thủ của quân đội không đến 50 mét!

"Đứng lại! Hai người phía trước lập tức dừng lại, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng!"

Sau tuyến phòng thủ, Ninh Đào - một sĩ quan quân đội cấp cao phụ trách đóng quân trên cầu Bắc Hâm của tuyến phòng thủ phía đông bắc. Kể từ sau khi nhận lệnh bảo vệ cầu Bắc Hâm, Ninh Đào đã ra lệnh cho chỉ huy trung đoàn của mình đưa tất cả gia đình binh sĩ vào một nơi trú ẩn tạm thời phía sau tuyến phòng thủ 200 mét.

Lý do tại sao Ninh Đào làm điều này rất đơn giản, anh ta sẵn sàng cho việc toàn bộ đội quân bị xóa sổ. Tin tức mới nhất từ nhóm điều tra thông tin truyền về cho thấy, trong bốn tuyến phòng thủ của bảo tàng quốc gia, nơi anh ta đóng quân là cầu Bắc Hâm vì phía trước khu dân cư, vì vậy số lượng người thoái hóa phải đối mặt cũng lớn nhất, con số ít nhất cũng phải hơn 400000.

Mà dưới quyền Ninh Đào có bao nhiêu binh lính? Ba mươi tư nghìn người!

Một đầu mười, cộng với việc thiếu đạn dược...Ninh Đào bất lực chỉ có thể động viên binh lính của mình bằng cách đặt người nhà ở gần đó. Ninh Đào muốn để tất cả binh lính hiểu, một khi những con quái vật kia phá vỡ tuyến phòng thủ này, trong vài giây sau già trẻ vợ con của họ sẽ bị vô số quái vật xé xác và nuốt chửng.

Vì vậy, từ lúc trận chiến nổ ra đến lúc này, hơn một nửa trong số 34.000 người chết và bị thương, vẫn chưa một người thoái hóa nào có thể lọt qua tuyến phòng thủ.

Nhưng mà, tình huống khiến trái tim của Ninh Đào chìm xuống đáy cuối cùng cũng xảy ra. Báo cáo từ nhiều trung đoàn và tiểu đoàn dưới quyền anh không ngừng truyền tới, kho đạn gần như hết đạn dược, ngay cả đạn dược cho pháo binh và lính bắn tỉa cũng chỉ đủ cho một đợt phòng thủ và tấn công. Những người lính bình thường khác đã treo lựu đạn lên cổ, bất cứ lúc nào cũng có thể cùng hủy diệt với quái vật.

Nhưng vào lúc này, trên chiến trường đột nhiên xuất hiện khác thường. Dưới ánh mắt của mọi người, hơn 20.000 sĩ quan và binh lính theo dõi hai bóng người lao từ ngoài vào trong suốt vòng ngoài tuyến phòng thủ, khi người đàn ông với chiếc mặt nạ quái dị cầm trên tay một con dao năng lượng kỳ dị, bất cứ nơi nào nó đi qua những con quái vật to lớn rơi xuống đất như lúa mì, một lúc sau mất đi dấu hiệu của sự sống.

"Quá ác liệt! Tên này là ai, đó có phải là chiến binh siêu năng lực được cấp trên phái tới giúp chúng ta không? Chờ đã, anh ta muốn làm gì...Không phải anh ta muốn trực tiếp xông vào đấy chứ!"

Phía sau tuyến phòng thủ, một sĩ quan phụ trách lớn tiếng kêu Thượng Ất dừng lại. Nhưng không ngờ Thượng Ất hoàn toàn không để ý tới anh ta, bước chân đột nhiên tăng tốc, trong phút chốc ánh mắt mọi người lóe lên, giây tiếp theo liền phát hiện người đeo mặt nạ vậy mà trực tiếp lao thẳng tới tuyến phòng thủ.

"Bắn!"

Ninh Đào không ngần ngại ra lệnh nổ súng, làm người chỉ huy cao nhất của quân đồn trú, anh ta biết ý nghĩa của việc vượt qua tuyến phòng thủ. Hơn nữa vẫn chưa rõ mục đích của người đàn ông đeo mặt nạ này, càng không thể để anh ta dễ dàng đi vào.

"Đùng đùng đoàng đoàng!"

Khi vũ khí nóng hiện đại phát huy hết sức mạnh, cho dù Thượng Ất có mạnh mẽ thế nào cũng phải tạm thời né tránh. Thượng Ất đột ngột dừng lại, dưới chân đột nhiên nổ ra một tiếng vang kinh thiên động địa, ngay sau đó cơ thể giống như lò xo, bật lên độ cao bảy tám mét, tránh được sự nguy hiểm của tất cả đạn và pháo.

"Dừng tay! Mau dừng lại! Là người mình!"

Lãnh Vân người đang đi theo phía sau Thượng Ất xấu hổ hét lên, cô không có khả năng nhảy đáng sợ như Thượng Ất, chỉ có thể dựa vào bản năng huấn luyện trốn trong một đồng xác chết, mới có thể tránh được đợt tấn công dồn dập này.

Chương 260: Ma cà rồng khổng lồ

"Người mình? Cô là ai?"

"Tôi là trung tá Lãnh Vân thuộc quân đoàn 3 của quân khu Đế Đô, hiện tại là vật vù chịu sự quản lý của tư lệnh quân khu Triệu Nghị, ra ngoài thực hiện nhiệm vụ đặc biệt. Bây giờ tôi yêu cầu ngay lập tức gặp chỉ huy cao nhất của các anh, lập tức để chúng tôi vào căn cứ, tôi có tin tức quan trọng cần báo cáo với ban chỉ huy quân sự!"

"Lãnh Vân? Người của Triệu Nghị?"

Nghe thấy tên Triệu Nghị, khuôn mặt Ninh Đào trở nên giận dữ. Đối với một người dựa vào thân phận như Triệu Nghị, Ninh Đào vẫn luôn không nể phục. Đặc biệt là trong lần liên thủ phòng ngự cuộc tiến công của người thoái hóa, Ninh Đào đã nhiều lần mượn đạn dờc của Triệu Nghị - người được trang bị nhiều nhất, nhưng Triệu Nghị luôn nói chiến tranh căng thẳng, hẳn ta không có đạn dờc và súng ống dự bị.

Chết tiệt! Trong toàn bộ quân khu của Đế Đô, ai mà không biết đạn dờc dự trữ trong tay Triệu Nghị là dồi dào nhất? Triệu Nghị làm như vậy đã khiến một chiến binh lâu năm như Ninh Đào rất coi thường, điều này cũng trực tiếp góp phần khiến Ninh Đào quyết định giữ gia đình mình ở lại chiến tuyến. Ninh Đào muốn để Triệu Nghị thấy, ngay cả khi ông ta không có đủ đạn dờc, ông ta vẫn có thể trấn giữ tuyến phòng thủ Đông Bắc trước sự tấn công hung dữ nhất của kẻ thù!

Nhưng mà bây giờ, vậy mà có người của Triệu Nghị muốn gặp ông ta, nghe giọng điệu giống như có chuyện quan trọng muốn báo cáo...Ha ha, đây là dụng phải tường sao?

Ninh Đào nhướng mày, đứng dậy lách từ trái qua phải rồi đi thẳng về phía Lãnh Vân, giọng điệu cứng nhắc hỏi: "Cô tên là Lãnh Vân, quân số của cô là gì?"

"DT4532, điều tra viên đặc biệt trong quân đội, tám năm kinh niên quân sự!" Lãnh Vân trả lời một cách thành thạo, Ninh Đào không chút nghi ngờ

gật đầu. Nói chung quân số mang những ý nghĩa đặc biệt, người ngoài khó có thể hiểu được sự kết hợp giữa chữ và số tượng trưng cho điều gì.

Hiện tại, thân phận của Lãnh Vân không có vấn đề, nhưng còn người đàn ông đeo mặt nạ này?

"Cậu là ai? Lập tức cởi mặt nạ trên mặt xuống, báo cáo quân số của cậu!"

"Anh ấy là một dị năng giả được quân đội đặc biệt tuyển dụng, không thuộc bất kỳ quân đoàn nào của quân đội, tin tức đặc biệt muốn báo cáo mà tôi đã nói trước đó là do anh ta đưa đến. Sếp, hãy cho chúng tôi đi vào ngay lập tức, tránh làm chậm trễ tin tình báo."

Lãnh Vân cướp lời Thượng Ất, những lời này cũng chính là những lời trước đó đã thống nhất với Thượng Ất. Đương nhiên, chỉ cần Thượng Ất đột phá tuyến phòng ngự thành công, tiếp theo cởi bỏ mặt nạ vua chuột, dựa vào các kỹ năng của anh ta có thể dễ dàng trà trộn giữa hàng trăm người.

Đáng tiếc Lãnh Vân suy nghĩ quá đơn giản, nghe cô nói những lời này, khóe miệng Ninh Đào khẽ nhếch, sự chết chóc khó tả đột nhiên lan tràn.

"Không được! Người này nhất định không thể vào căn cứ! Đây là thời kỳ khác thường, nhiều cơ thể con người thoái hóa đều cố gắng xâm nhập bằng nhiều cách khác nhau, nhìn cậu ta lén lút đeo mặt nạ, có lẽ là một cơ thể thoái hóa. Nghe đây, tôi ra lệnh cho cậu hiện tại cởi bỏ mặt nạ, hai tay đặt ở trên đầu nằm trên mặt đất! Nếu cậu dám chống cự, tôi sẽ lập tức hạ lệnh bắn chết cậu!"

"Giết tôi?"

Sau lớp mặt nạ vua chuột, Thượng Ất khẽ nheo hai mắt, nhìn chăm chăm Ninh Đào giống như một con hổ chuẩn bị săn mồi. Mà trong lúc không thể nhận thấy, Ninh Đào có chút rợn tóc gáy trước ánh mắt tinh tường của Thượng Ất, ông ta bất giác lùi lại phía sau mấy bước, mạnh mẽ nói:

"Cậu muốn làm gì? Tôi cảnh cáo cậu, ở đây có hàng chục nghìn binh lính được trang bị vũ khí hạng nặng. Nếu cậu dám hành động thiếu suy nghĩ thì chắc chắn không thể sống sót rời khỏi đây."

"Không được ra tay, sếp, chúng tôi thực sự là quân nhân. Sở dĩ anh ta đeo mặt nạ, bởi vì hai người chúng tôi gặp tai nạn trong lúc làm nhiệm vụ, mặt mũi bị thương không có cách nào nhìn mọi người nếu không tin thì có thể nhìn mặt tôi!"

Lãnh Vân nói rồi tháo băng trên mặt xuống, tức khắc có vô số tiếng hít thở lạnh lẽo từ binh lính đang quan sát xung quanh. Giọng nói của Lãnh Vân rất trong trẻo êm tai, thêm vào đó dáng người cô rất mảnh mai và hấp dẫn, vì vậy những người lính này rất tò mò về chiếc băng trên mặt của cô. Nhưng khi Lãnh Vân để lộ ra khuôn mặt bị hủy hoại, sự tương phản rất lớn giữa vóc dáng thiên thần và khuôn mặt của ác quỷ, làm cho tất cả binh lính không thể không chế kêu lên.

"Quá đáng tiếc! Sao lại có chuyện như vậy."

"Đúng vậy, một cô gái trẻ như vậy đã bị hủy hoại, nếu là tôi đã sớm tự sát rồi!"

"Còn không phải sao, hơn nữa cô ấy còn nhỏ tuổi đã là trung tá rồi, nếu như khuôn mặt xinh đẹp, tương lai của cô ấy sẽ vô hạn!"

...

Trong một thời gian, tiếng thương tiếc, tiếng ngạc nhiên, tiếng khó hiểu... vô số âm thanh cùng nhau tụ lại bên tai Lãnh Vân. Thượng Ất ở một bên chạy bèn phát hiện, dù bên ngoài giả vờ dừng dừng, nhưng khi Lãnh Vân mở băng ra để lộ khuôn mặt bị hủy hoại, toàn thân vẫn hơi run rẩy không kiểm soát được. Rất rõ ràng, để xua tan nghi ngờ của Ninh Đào, Lãnh Vân đã không ngần ngại kiên trì chịu đựng nỗi đau rất lớn -.

Thượng Ất đột nhiên cảm thấy, hình như hắn còn nợ Lãnh Vân nhiều hơn, không khỏi cúi xuống bên tai Lãnh Vân nói nhỏ: "Lãnh Vân, tôi thề sau này sẽ tìm cách chữa lành khuôn mặt của cô, nếu như không làm được..."

"Nếu anh không làm được thì chăm sóc tôi cả đời?" Lãnh Vân ngắt lời Thượng Ất, khước miệng lại lập tức trêu chọc: "Yên tâm, tôi đùa thôi, phụ nữ xung quanh anh đều đẹp như vậy, tôi làm sao có thể qua mặt được, ha

ha, có câu nói này của anh trái tim tôi đã ấm áp rồi! Được rồi, đừng nói nữa, vào căn cứ rồi nói sau."

"Ừ...được thôi."

Thượng Ất lặng lẽ gật đầu, nhưng trong lòng thâm thề sẽ chữa lành khuôn mặt của Lãnh Vân, là kiểu thực sự khiến gương mặt trở lại như ban đầu chứ không giống như chiến sĩ biến đổi gen của quân đội, đơn giản chỉ cần tiêm gen tái tạo động vật vào cơ thể con người, sau đó biến thành một khuôn mặt kỳ lạ không phải là người cũng như động vật.

"Thế nào, sếp, ngài thấy đó tôi không nói dối. So với mặt tôi, anh ấy bị thương nặng hơn. Khi anh ấy giúp tôi làm nhiệm vụ, anh ấy đã bị một con sâu quẩn lên mặt, thịt trên mặt không còn nữa, vô cùng ghê tởm...tôi đề nghị ngài đừng xem, sẽ không nuốt được cơm."

Lãnh Vân tranh thủ rên sất khi còn nóng, cố gắng hết sức để xua tan nghi ngờ của Ninh Đào. Nhưng vào lúc này, một làn sóng cơ thể thoái hóa khác ầm ầm lao tới, binh lính vội vàng nổ súng bắn dồn dập, tình thế nhất thời hết sức nguy cấp.

"Được rồi, hai người vào đi! Các anh em, giữ chặt cho tôi, ngàn vạn lần đừng..."

Ngay khi Ninh Đào vẫy tay ra hiệu Thượng Ất có thể rời đi, đột nhiên một âm thanh "chi chi" kỳ lạ phát ra từ người lính của hàng phòng thủ. Trước khi những người lính kịp tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra, một cái hố khổng lồ có đường kính 5 mét đột nhiên xuất hiện trong đám đông.

Mất cảnh giác, hơn chục binh sĩ lão đảo rơi xuống hố, sau đó một tiếng thảm thiết vang lên, dưới hố khổng lồ máu phun ra dữ dội, một khung cảnh ớn lạnh.

"Mẹ kiếp! Đây là thứ gì? Mau giết nó cho tôi!"

Ninh Đào kinh ngạc nhìn một cái đầu khổng lồ nhô ra khỏi mặt đất. Đây là một cái đầu rất giống với những con ma cà rồng trong các bộ phim phương tây, phía trên cái đầu tròn xù xì và bẩn thỉu, tóc lưa thưa như cỏ khô, hai

nhân cầu đỏ to hơn nắm tay người lớn nhô cao ra khỏi hốc mắt, dừng dừng nhìn mọi thứ xung quanh bằng thứ ánh mắt sáng lạnh của dã thú.

Chương 261: Kẻ thù chung của con người

Mà nhìn phía dưới mắt, bên trong lỗ mũi to, lông mũi đen mọc thành bụi giống như cỏ tranh, bên dưới là cái miệng lớn rộng nửa thước đang khê động dẫy, vô số chiếc răng to vàng ố hình nón có thể dễ dàng cắt đứt cổ của chiến sĩ. Sau một tiếng ực ực thì dễ dàng nuốt một cái đầu người vào trong bụng.

"Ma cà rồng khổng lồ! Một trong những quái thú người thoái hóa ăn thịt người đáng sợ nhất!"

Cách đó vài chục mét, trong nháy mắt Thượng Ất đã nhận ra thân phận của quái vật. Ở kiếp trước, loại quái vật người thoái hóa đáng sợ này gần như là kẻ thù chung của tất cả những người sống sót. Bởi vì thứ này không những sẽ tấn công người sống bất cứ lúc nào, mà còn dựa vào móng vuốt sắc nhọn, đâm sâu xuống dưới lòng đất ăn xác người.

Thử tưởng tượng một chút, khi một người chôn cất thi thể người thân với niềm tiếc thương vô hạn, trong nháy mắt bị con quái vật này lôi ra ngoài cắn ba nhát nuốt hai miếng giống như bữa ăn nhẹ nuốt vào trong bụng, cảnh tượng này sẽ khiến bao nhiêu người gục ngã ngay lập tức, thậm chí mất hết can đảm tiếp tục sống?

Ngoài ra, ma cà rồng khổng lồ là một dạng cơ thể người thoái hóa, chúng còn có năng lực khiến người ta hoảng sợ. Khi chúng phát triển đến một kích thước nhất định, một quả trứng đen khổng lồ tương tự như trứng đà điểu sẽ được tạo ra trong cơ thể chúng. Mà khi trứng đen vỡ ra, thường sẽ có một hoặc hai con ma cà rồng nhỏ được sinh ra. Sau đó trải qua sáu tháng điên cuồng cắn nuốt, ma cà rồng nhỏ sẽ phát triển thành cơ thể khổng lồ, sau đó lại một lần nữa đẻ ra những quả trứng đen khổng lồ...cứ vòng đi vòng lại như vậy, một con ma cà rồng khổng lồ sẽ nhân lên thành một nhóm ma cà rồng, ăn thịt tất cả con người trong vòng vài trăm km.

Vì vậy, ở kiếp trước, cho dù con người có bao nhiêu thù hận, chỉ cần ma cà rồng khổng lồ xuất hiện, tất cả con người sẽ lập tức chung tay giết chết tên này trước, tuyệt đối sẽ không bao giờ để nó nhìn thấy mặt trời vào ngày hôm sau.

Nhẹ nhàng hất tay Lãnh Vân ra, Thượng Ất không chút do dự quay người đi về phía ma cà rồng. Lãnh Vân sửng sốt một chút, sau đó lo lắng hét lên: "Thượng Ất, anh định làm gì? Có quân đội ở đây anh đừng lộn xộn!"

"Thứ này gọi là ma cà rồng, tôi nhất định phải tiêu diệt nó! Ở lại đây, chờ tôi trở lại!" Thượng Ất chạy một mạch, dần dần tăng tốc độ thu hút sự chú ý của vô số binh lính xung quanh.

"Nhanh quá! Tên này là dị năng giả tốc độ sao?"

"Có lẽ không phải, cậu xem khi hấn ta chạy tần suất của hai chân lại không nhanh, điều này cho thấy cơ đùi của hấn ta rất phát triển, hiển nhiên là thuộc loại dị năng giả loại sức mạnh."

"Không nhất định như vậy, tất cả chúng ta đều đã từng thấy dị năng giả sức mạnh thuần túy. Thịt trên cơ thể giống như gân bò. Đồng ý thân thể người này mặc dù mạnh mẽ, nhưng hình dáng cơ thể hài hòa, rõ ràng không hoàn toàn phụ thuộc vào sức mạnh để chiến đấu!"

Có nhiều ý kiến khác nhau, nhao nhao thảo luận, lúc này ngay cả Ninh Đào cũng nhận thấy hành động của Thượng Ất. Mà khi nhìn thấy tốc độ của Thượng Ất càng lúc càng nhanh, cuối cùng khi hai chân tạo ra ảo ảnh, Ninh Đào không khỏi mở to mắt nhìn máy kiểm tra năng lượng trên cổ tay.

"11000, 12000, 13000...20000!"

Ninh Đào sửng sờ nhìn những con số trên máy đo, há to miệng giống như nhìn thấy quái vật. Làm sao có thể như vậy, con người có HP hơn 20.000, toàn bộ quân khu không quá mười mấy người mà thôi, trong dân thường làm sao lại có nhân vật lợi hại như vậy?

"Đừng ngăn ra, ra lệnh cho người của ông nổ sập cái hố phía dưới ma cà rồng, nếu không lát nữa khi bị thương nó sẽ bỏ chạy theo đường này!"

Ngang qua người Ninh Đào, giọng điệu Thượng Ất bình tĩnh nhắc nhở Ninh Đào phải hành động ngay lập tức. Rắc rối nhất khi giết một con ma cà rồng chính là đây, sau khi bị thương sẽ chui xuống lòng đất bỏ chạy, lúc đó trừ khi dùng tên lửa ngàn tấn công, nếu không rất khó để giết nó khi nó ẩn sâu dưới lòng đất.

“Sẽ bỏ chạy theo hố sâu?” Ninh Đào cau mày, cho đến nay, con quái vật kia đã ăn thịt ít nhất hai chục binh lính được trang bị vũ khí hạng nặng, mà nó chỉ thò phần thân trên ra khỏi hố sâu.

Ninh Đào thực sự không thể nghĩ ra lý do để Thượng Ất tự tin như vậy, chẳng lẽ cậu ta đã từng gặp ma cà rồng và đánh bại nó? Điều này làm sao có thể, ông ta là người đi đầu trong trận chiến, luôn có thông tin về tất cả quái vật trong Đế Đô, ông ta chưa bao giờ nhìn thấy con quái vật này, người đàn ông đeo mặt nạ này làm sao có thể biết chi tiết như vậy?

"Thế nào không tin tôi sao ? Quên đi, tôi tự mình giải quyết!"

Thượng Ất lạnh lùng liếc nhìn Ninh Đào, rất không hài lòng với sự do dự của Ninh Đào, nhưng Thượng Ất không có thời gian giải thích với ông ta, tốc độ ăn của con ma cà rồng khổng lồ kia đã chậm lại, nhìn có vẻ như sau khi ăn no sẽ bỏ đi, bản thân bắt buộc phải chớp lấy thời cơ tiêu diệt tên này.

Đầu, cổ, vai...tim!

Thượng Ất bình tĩnh nhìn lướt qua con ma cà rồng khổng lồ, thông thường mà nói đầu của tất cả các sinh vật đều có điểm yếu trí mạng, đặc biệt là những con ma cà rồng thích ẩn náu trong hangtấn công con mồi, cho nên ở kiếp trước rất nhiều người sống sót giai đoạn đầu khi đang bao vây những con ma cà rồng, tấn công đầu tiên chính là cái đầu khổng lồ của nó.

Đáng tiếc hiện thực vô cùng tàn khốc, sau khi trả giá không biết bao nhiêu mạng người, cuối cùng con người mới nhận ra điểm yếu của ma cà rồng không nằm trong đầu. Ngược lại bởi vì dùng để đào hang động, đầu của nó cứng một cách đặc biệt, những viên đạn thông thường chỉ để lại một chấm đỏ, máu chảy ra rất ít.

Điểm yếu của ma cà rồng nằm dưới ngực phải ba mươi cm, đó là nơi ẩn chứa trái tim của ma cà rồng, bên ngoài chỉ có bảy hoặc tám xương ức để bảo vệ, chỉ cần tìm đúng vị trí cắm vào khe hở giữa các xương, thông thường những người sống sót sẽ dễ dàng kết thúc cái mạng nhỏ của nó bằng một nhát dao duy nhất.

Nhưng mà ma cà rồng có thể trở thành kẻ thù chung của con người, tất nhiên không nên đánh giá thấp thực lực của chúng. Trong quá trình nhanh chóng thu hẹp khoảng cách giữa hai bên, trong lòng Thượng Ất nhanh chóng đánh giá thực lực của con ma cà rồng khổng lồ này.

Cuối cùng Thượng Ất đưa ra kết luận, đây là một con ma cà rồng thành niên gần trưởng thành, sức chiến đấu về cơ bản là gần với HP khoảng 25.000. Nói cách khác, trong tình huống một đối một, ngoại trừ Thượng Ất ra thì ở đây không có ai là đối thủ của nó. Mà Thượng Ất muốn dễ dàng chiến thắng cũng không phải là chuyện dễ dàng. Bởi vì thứ này sẽ đào hang, điểm này khiến người ta rất đau đầu, Thượng Ất không muốn liều mạng xuống lòng đất chiến đấu với nó.

Bắt buộc phải dụ nó ra ngoài, nhưng dùng cái gì làm mồi nhử?

Thượng Ất nhanh chóng nhìn xung quanh, đồng thời trong đầu nhớ lại những món ăn yêu thích của ma cà rồng. Đột nhiên, ánh mắt Thượng Ất lạnh lùng quét qua một đoàn bóng đen, trong lòng chợt lóe lên một chủ ý.

Chó nghiệp vụ của quân đội! Chó lưng đen quân đội của Đức!

Ở trong đám đông, có từ 3 đến 40 con chó nghiệp vụ quân đội to lớn với dải lông đen dài trên lưng đang không ngừng sủa lớn,. Trên cổ mỗi một bọn chúng đều có vòng da chắc chắn quấn quanh, một sợi xích thép dày bằng ngón tay cái bị chúng kéo thẳng, đầu kia của sợi xích là một bàn tay có sức mạnh rất lớn, hàng chục chiến sĩ huấn luyện đang cố gắng kiểm soát cảm xúc của chó cưng. Trong trường hợp này, một khi những con chó nghiệp vụ quân đội này được phép lao ra ngoài, chỉ sợ khi gặp phải ma cà rồng thì sẽ bị ăn thịt sạch sẽ trong vài phút.

"Chính là chúng mày!"

Chỉ với một suy nghĩ, Thượng Ất đã quyết định số phận của những con chó nghiệp vụ quân đội này, hẳn muốn dùng hơn chục con chó nghiệp vụ quân đội này làm mồi nhử ma cà rồng ra ngoài!

Chương 262: Chó nghiệp vụ của quân đội làm mồi nhử

"Hú hú! Hú hú!"

Nhìn thấy Thượng Ất đến gần, hàng chục cảnh khuyển phát ra tiếng hú cảnh cáo, những chiến sĩ huấn luyện chó ở đầu dây bên kia đều sửng sốt, vô thức siết chặt sợi dây xích trong tay, không ngờ sức mạnh từ cảnh khuyển truyền tới càng lúc càng mạnh. Dần dần có m ý nghĩ muốn thoát ra .

"Những cảnh khuyển này không tồi!"

Thân hình to lớn, tứ chi cơ bắp cuồn cuộn, bộ lông sáng bóng khỏe mạnh, ánh mắt lạnh lùng như sói...Khi Thượng Ất quan sát cận cảnh những con chó nghiệp vụ của quân đội này, ánh mắt không tự chủ lộ ra khen ngợi. Thượng Ất nhận ra, những con chó nghiệp vụ của quân đội này chắc hẳn cũng đã được tiêm thuốc hoạt hóa, từ đầu đến cuối trong bọn chúng không hề trường hợp nào cắn ngược lại chủ.

Ở kiếp trước Thượng Ất đã từng nhìn thấy chó nghiệp vụ của quân đội, sức chiến đấu của chúng thậm chí còn mạnh hơn những con sói hoang đã cùng kích thước. Mà khi tập hợp hơn mười con chó nghiệp vụ như vậy, những quái vật và dã thú thông thường đều sẽ sợ hãi.

Nhưng mà thật đáng tiếc, những con ma cà rồng khổng lồ là kẻ thù của tất cả các sinh vật dưới lòng đất. Mặc dù chó nghiệp vụ của quân đội rất mạnh, nhưng gặp phải loại quái vật thực lực vượt qua thú hoang đã bình thường rất nhiều, đoán chừng có hơn mười con cũng sẽ vô ích.

Lúc này Thượng Ất không mong đợi những con chó nghiệp vụ của quân đội sẽ giết chết con ma cà rồng khổng lồ, chỉ cần chó nghiệp vụ của quân đội có thể giữ con ma cà rồng khổng lồ trong một khoảng thời gian, để Thượng Ất

có cơ hội lên tới gần, tấn công vị trí trái tim của nó một cách bất ngờ là tốt rồi.

Tất nhiên, chó nghiệp vụ của quân sự còn có một chức năng khác. Ở kiếp trước Thượng Ất dường như đã từng nghe nói, ma cà rồng khổng lồ cực kỳ ghét chó, một khi chúng tấn công thất bại, vậy thì những con chó nghiệp vụ của quân sự này chính là mồi ngon nhất để dụ nó ra khỏi hang.

Tóm lại, lần này nhất định phải giết chết con ma cà rồng khổng lồ này, nếu để nó chạy mất, chưa đến vài năm, tất cả những người sống sót sẽ chết.

"Đứng lại, không được đến gần, cẩn thận chó nghiệp vụ của quân đội phát điên cắn anh!"

Nhìn Thấy Thượng Ất dường như muốn giơ tay ra bắt chó nghiệp vụ của quân đội, một chiến sĩ trẻ nhìn chỉ mới 18, 19 tuổi không khỏi nhắc nhở, đồng thời kéo dây xích trong tay, ra hiệu cho chó nghiệp vụ quân đội của mình không được tấn công Thượng Ất.

"Đừng căng thẳng, tôi muốn mượn chó nghiệp vụ quân đội của các người dùng..." Thượng Ất nói rồi vươn một tay ra, ngón cái và ngón trỏ hơi xoắn trên dây xích trong tay chiến sĩ nhỏ, chiến sĩ nhỏ chỉ nghe thấy một tiếng "Lách cách", giây tiếp theo sợi xích sắt dày bằng ngón tay cái người lớn bị tách ra làm hai.

"Anh muốn làm gì, đừng đụng vào Đại Hổ của tôi! Đại Hổ, cắn anh ta!"

Nhìn thấy chiến sĩ nhỏ vô cùng tức giận chỉ huy chó nghiệp vụ quân đội lao về phía Thượng Ất, nhưng xích sắt trong tay Thượng Ất khẽ rung lên, chó nghiệp vụ quân đội Đại Hổ vốn dùng hết sức lao tới trong nháy mắt giống như bị chấn động, nằm trên mặt đất toàn thân run rẩy gầm rú.

Trong vòng không chấm mấy giây, Thượng Ất dùng xích sắt làm roi da với tốc độ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, đánh liên tiếp Đại Hổ hàng chục nhát. Mà Đại Hổ dù sao cũng là chó nghiệp vụ quân đội, ở trước mặt Thượng Ất nó lại không có sức phản kháng, chỉ có thể dùng ánh mắt tức giận nhìn về phía Thượng Ất.

"Anh đã làm gì Đại Hồ của tôi? Tôi sẽ giết anh!"

Chiến sĩ nhỏ đau lòng ôm Đại Hồ tức giận, đồng thời vươn tay móc súng trường đột kích trên thắt lưng, nhắm ngay Thượng Ất mà bắn!

"Dừng tay! Nghe cậu ta giải thích trước đã!"

Lòng bàn tay dày của Ninh Đào khóa chặt cánh tay của chiến sĩ nhỏ, cho dù chiến sĩ nhỏ cố gắng thế nào cũng không thể thoát khỏi. Nổi tiếng là một người cứng rắn trong quân đội, bản lĩnh xuất sắc của Ninh Đào thật sự đã được học từ cõi chết. Cộng thêm tác dụng tăng cấp của thuốc kích hoạt do toàn quân phân phát, giá trị HP của Ninh Đào cũng đạt mức đáng sợ là hơn 20.000.

"Ma cà rồng khổng lồ đang nuốt chửng đồng đội của các người, mà các người vì quan tâm đến những người bị thương sẽ không chọn lựa nổ súng bắn. Tôi giúp các người nghĩ ra một cách...những con chó nghiệp vụ quân đội này sẽ dụ con ma cà rồng khổng lồ ra khỏi mặt đất, điểm yếu chết người trước ngực của nó cũng sẽ lộ ra khỏi hố sâu. Cho nên tôi cần các người thả toàn bộ chó nghiệp vụ quân đội ra ngoài, chỉ có như vậy tôi mới có thể giết chết tên này!"

Thượng Ất giải thích đơn giản, đồng thời dùng tay chân, lại có mười bảy mười tám dây xích chó nghiệp vụ quân đội khác kẹp chặt trong tay, trong nháy mắt, gần một nửa chó nghiệp vụ quân đội trong đội chó nghiệp vụ quân đội bị Thượng Ất cướp đi. Mà lúc này Ninh Đào cuối cùng cũng hiểu ra Thượng Ất định làm gì, sau khi suy nghĩ một lúc thì ra hiệu cho thuộc hạ bỏ súng xuống, để Thượng Ất dẫn theo một đám chó nghiệp vụ quân đội, nhanh chóng chạy về phía con ma cà rồng.

"Thủ lĩnh! Anh thật sự muốn để bọn Đại Hồ chết sao? Đại Hồ đã từng cứu mạng tôi!" Nhìn thấy Thượng Ất dần dần đi xa, chiến sĩ nhỏ tức giận hét lên. Mà Ninh Đào vẻ mặt phức tạp khẽ thở dài, chậm rãi nói: "Bọn Đại Hồ chết, đỡ hơn các cậu chết trước mặt tôi. Bây giờ tất cả mọi người nghe đây, lập tức trở về vị trí phòng ngự tương ứng, nếu một trong quái vật bên ngoài xông vào, tôi lột sạch da của người đó ! Đánh mạnh tay cho tôi! "

Hai mắt Ninh Đào đỏ hoe, ông ta cũng luyện tiếc những con chó nghiệp vụ quân đội này, nhưng tình hình hiện tại rất nguy cấp, nếu không xử lý con quái vật ngay lập tức thì bị kẻ địch tấn công từ trong ra ngoài, làm không tốt toàn bộ phòng tuyến có thể sụp đổ ngay lập tức.

Bây giờ, Ninh Đào chỉ có thể đặt cược Thượng Ất có cách giải quyết ma cà rồng khổng lồ!

"Chiều dài cơ thể trong khoảng ba mét đến ba mét rưỡi, nếu như vậy, phạm vi tấn công của nó trong bán kính ít nhất là bốn mét. Nếu tôi muốn một đòn giết chết nó đồng thời có thể rút lui an toàn. Dựa tốc độ hiện tại của tôi, chỉ mất nửa giây để vượt qua phạm vi bốn mét và phát động tấn công. Nhưng vấn đề là ánh đao tinh vực của tôi không chắc chắn có thể xuyên qua tim nó, tốt nhất là có thể dùng thao thiết cốt cung phối hợp với một mũi tên năng lượng, bắn nát trái tim của nó..."

Trong khi chạy, Thượng Ất nhanh chóng tiếp cận con ma cà rồng, mà cả chục con chó nghiệp vụ quân đội dường như cũng nhận ra rằng một trận chiến ác liệt sắp diễn ra, mỗi con đều có tai, lưng cao, hai hàng răng nanh sắc bén bắt nhe ra, kèm theo những tiếng gầm rú.

"Mặc kệ, dụ ra trước rồi lại tính. Nhưng mà sự việc thực sự kỳ lạ, theo tốc độ bức xạ sao băng ở kiếp trước, quái vật ma cà rồng khổng lồ với sức chiến đấu bất thường thế này, một năm sau ngày tận thế mới xuất hiện, tại sao mới hơn hai tháng mà nó đã hoành hành và giết người chứ."

Thượng Ất thầm cảm thấy kỳ quái trong lòng, sợi xích trong tay bỗng nhiên nổi lỏng, gần 20 con chó nghiệp vụ quân đội sửa vang lao về phía con ma cà rồng khổng lồ cách đó mười mét. Trận chiến khốc liệt đang đến hồi gay cấn, Thượng Ất đã không còn thời gian để phân tích kỹ càng nguyên nhân của sự việc.

Thượng Ất lơ mơ cảm thấy, sự xuất hiện của con ma cà rồng khổng lồ chỉ sợ có liên quan đến hắn. Giống như làn sóng chuột trước đó, côn trùng diệt thế, và cả ghi chú khó bề tưởng tượng, thế lực thần bí muốn dồn Thượng Ất vào chỗ chết vẫn chưa dừng lại, mà theo Thượng Ất suốt trên đường đi, đuổi đến trong quân đội.

Mặc kệ, chỉ có giết con ma cà rồng khổng lồ trước, tất cả những bí ẩn này mới có thể từ từ có đáp án!

Thượng Ất đột ngột lùi lại, ánh mắt hẩn không ngừng tính toán khoảng cách giữa hai bên và phương hướng mà đối phương có thể hành động, đồng thời cùng lúc vung hai tay trái phải lên, một mũi tên năng lượng màu xanh lam khiến người ta ngộp thở xuất hiện ở giữa thao thiết cốt cung, nhắm vào trán của con ma cà rồng khổng lồ!

Chương 263: Trụ năng lượng ngũ sắc

Mũi tên năng lượng được bắn ra bởi thao thiết cốt có cung uy lực rất lớn, nhưng cần tiêu hao một lượng lớn năng lượng sinh học, đây là khuyết điểm không thể tránh khỏi của thao thiết cốt cung.

Thượng Ất đã từng tính toán chính xác giới hạn bắn của mình, cuối cùng hắn đã đưa ra con số 5. Đương nhiên, Thượng Ất có thể ép mình bắn mũi tên thứ sáu hoặc thậm chí là mũi tên thứ bảy để giết kẻ địch, nhưng hắn nhất định phải liệu mình kiệt sức, nguy hiểm khôn lường mới có thể khiến hắn bắn ra mũi tên đồng quy vô tận này!

Nhưng mà Thượng Ất tin tưởng, với thực lực không ngừng tăng lên của bản thân, uy lực và số lần bắn thao thiết cốt cung cũng sẽ theo đó mà tăng lên. Một khi đạt đến cấp độ nguyên tố giả hoặc bán thần như kiếp trước, có lẽ Thượng Ất có thể bắn không giới hạn số mũi tên, giống như một pháo đài di động.

Ngoài ra, Thượng Ất còn có một đòn sát thủ, đó chính là năng lực thần kỳ chiết xuất các loại nguyên tố tạo thành các mũi tên nguyên tố với năng lực thần kỳ của thao thiết cốt cung. So với thực lực bản thân cần một thời gian dài để tăng lên, năng lực thần kỳ của thao thiết cốt cung quả thực mạnh chẳng kém gì một plug-in trong game.

Tưởng tượng một chút, khi kẻ thù đang cho rằng bản thân không có sức để bắn mũi tên năng lượng ánh sáng, hơn nữa bản thân lại bỗng nhiên dùng mũi tên nguyên tố ẩn trong thao thiết cốt cung bắn chết tất cả kẻ địch trong một lần... Chậc chậc chậc, hiệu quả kia, cảm giác kia quả thực sáng khoáii.

Giờ đây, Thượng Ất lại một lần nữa gặp lại đối thủ ma cà rồng khổng lồ ngang tài ngang sức. Bên trong thao thiết cốt cung ẩn giấu mũi tên năng lượng hệ gió chính là đại sát chiêu cuối cùng của Thượng Ất. Trong mũi tên nguyên tố này ẩn chứa năng lượng hệ gió, không chỉ sở hữu sức mạnh kinh người như bão tố, quan trọng nhất chính là Thượng Ất cảm nhận được mùi vị nhanh và nhẹ độc đáo của nguyên tố gió.

Nói cách khác, mũi tên nguyên tố hệ gió này có khả năng xuyên nhanh như chớp, nhanh đến mức con ma cà rồng khổng lồ không thể tránh được!

Có thể giết con ma cà rồng khổng lồ trong một cú đánh không? Khóe miệng Thượng Ất tỏa ra mùi vị lạnh lẽo, chậm rãi chĩa mũi tên năng lượng đầu tiên vào mắt phải con ma cà rồng khổng lồ...

"Vù!"

"Vèo!"

Âm thanh chấn động không ngừng lan truyền trong không trung, tiếng mũi tên năng lượng xuyên qua không trung cũng không vang dội, nhưng kích thích lốc xoáy cực lớn, trong nháy mắt thổi bay cành khô lá héo úa trong vòng một mét trước mặt Thượng Ất ra tứ phía.

Đây là mũi tên kinh hoàng nhất bắn trúng đầu con tê tê đột biến đáng sợ nhất trong ngôi mộ dưới lòng đất, bây giờ nó đang xuyên qua không trung giống như sao băng mạnh mẽ bay về phía mắt phải của con ma cà rồng khổng lồ, nhưng con ma cà rồng khổng lồ lại giống như không biết, găm thét dùng bàn tay khổng lồ xé một con chó nghiệp vụ của quân đội thành hai mảnh!

"Bùm!"

Một tiếng vang thật lớn, ánh sáng xanh lam đột ngột bùng phát trên đỉnh đầu con ma cà rồng khổng lồ. Ninh Đào ở đằng xa nhìn thấy cảnh tượng này, hai bàn tay thô ráp vô thức siết chặt, trái tim đột nhiên như nhảy lên cổ họng, vì ông ta nhìn thấy một cảnh chấn động không gì sánh nổi!

"Vũ khí năng lượng? Người đàn ông đeo mặt nạ này làm sao có thể sở hữu vũ khí năng lượng mà các chiến sĩ tinh anh trong căn cứ mới được phân phối? Chẳng lẽ người đàn ông này là chiến sĩ đặc công trực thuộc mấy lãnh đạo kia trong quân đội? Nếu không làm sao bọn họ có thể đưa ra vũ khí năng lượng khan hiếm như vậy cho cậu ta sử dụng? "

Ninh Đào bị mũi tên năng lượng của Thượng Ất hấp dẫn ánh mắt, nhưng sự chú ý của Thượng Ất lại tập trung vào hai cái lỗ tai lớn được bảo hộ trên đỉnh đầu con ma cà rồng khổng lồ.

Quả nhiên, như mọi người đã thảo luận ở kiếp trước, bởi vì con ma cà rồng thành niên sống dưới lòng đất trong một thời gian dài, đôi mắt của nó kém xa so với sự tiến hóa hoàn chỉnh của các cơ quan giác quan khác. Ví dụ như nó có đôi tai to dài đến nửa mét ở cả hai bên đầu, ngay trong nháy mắt khi mũi tên năng lượng chuẩn bị bắn trúng nó, nó đột nhiên quay ngược lại để che chắn cho đôi mắt. Cho dù bị bắn máu thịt be bét nhưng lại hóa giải nguy cơ một mũi tên xuyên não tử vong.

"Xem ra tấn công vào đầu quả nhiên không thể giết chết con quái vật này, chỉ có thể dụ nó ra ngoài bắn xuyên tim mới được!"

Thăm dò không có kết quả, Thượng Ất lập tức thu lại thao thiết cốt cung lao vào con ma cà rồng khổng lồ với tốc độ nhanh nhất. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, phần lớn mười mấy con chó nghiệp vụ của quân đội do Thượng Ất thả ra đã chết hơn phân nửa, bàn tay to của con ma cà rồng kia giống như là khắc tinh của chó nghiệp vụ quân đội, sau khi bị bắt lại lập tức bị xé thành nhiều mảnh, trong nháy mắt biến mất trong cái miệng rộng của con ma cà rồng.

"Soàn soạt!"

Ánh đao tinh vực phát ra một luồng sáng màu u lam mạnh mẽ chém vào thắt lưng của con ma cà rồng, ngay lập tức một dòng máu đen tanh hôi phun ra

từ vết thương dài hơn nửa mét, một con chó nghiệp vụ quân đội ở bên cạnh không kịp né tránh bị phun ra đầy đầu và mặt, giống như bị ai đó dùng máu tươi tắm.

Sắc bén mà ngang ngược...Đòn đánh lén kia của Thượng Ất khiến con ma cà rồng gầm lên một tiếng rất lớn ngay tại chỗ, con người đỏ rực như máu bỗng nhiên nhìn chăm chú về phía Thượng Ất, bên trong ánh mắt lộ ra vẻ hung ác như một con rắn độc.

"Quả nhiên vẫn là cận chiến đáng tin cậy hơn, nhưng mà sinh mệnh của thứ này thực sự rất ngoan cường, nếu đổi lại là thoái hóa thú bình thường một đao kia cũng khiến xương cốt đứt gãy, hoặc là đứt khoát một đao chẻ làm hai rồi. Nhưng tên này chỉ bị thương một chút ngoài da, chẳng trách người sống sót ở kiếp trước gọi nó là một trong những sinh vật khó chơi nhất."

Thượng Ất vừa nghĩ, bước chân nhanh chóng lui về phía sau. Con ma cà rồng khổng lồ bị một bày chó nghiệp vụ của quân đội căn xé vốn đã cấu kình, bây giờ một đao kia của Thượng Ất đã hoàn toàn nhóm lửa giận của nó, nó giãy dụa muốn chui từ trong hố sâu dưới lòng đất ra ngoài.

"Cơ hội tốt!"

Nhìn thấy ma cà rồng khổng lồ hai tay chống đất, vị trí trái tim yếu ớt duy nhất lộ ra trước mặt hắn, Thượng Ất cảm thấy vui mừng khôn xiết, hắn không ngờ cơ hội nhỏ nhoi của đối phương lại xuất hiện dễ dàng như vậy.

"Mũi tên nguyên tố hệ gió đi ra cho ta!"

Lại một lần nữa lấy ra thao thiết cốt cung và mũi tên nguyên tố, Thượng Ất nhắm vào ngực con ma cà rồng phóng ra mũi tên giết người. Nhưng vào lúc này, một cảm giác kỳ quái xẹt qua trong lòng Thượng Ất, khiến hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía sau lưng, chỉ thấy bên trong viện bảo tàng quốc gia căn cứ Đế Đô, một luồng khí tức cuồng bạo bay lên trời giống như một cột năng lượng ngũ sắc, dọc theo mái nhà cao ngất ngưỡng của bảo tàng quốc gia lao thẳng lên trời!

"Đó là cái gì? Là một vũ khí laser sao?"

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn cột năng lượng tách tầng mây mù một đường hướng thẳng lên trên, thẳng đến khi tầm mắt không còn nhìn thấy nữa, cột năng lượng ngũ sắc vẫn không có ý định dừng lại, vẫn không ngừng phun trào lên trời.

Mà giờ khắc này, các chỉ huy quân sự khác đóng tại các tuyến phòng thủ bên kia đều đang trợn mắt há hốc mồm nhìn lên bầu trời, bọn họ không biết trong căn cứ quân sự đang xảy ra chuyện gì. Chỉ có ánh mắt Triệu Nghị đột nhiên sáng ngời, sau đó trên mặt lộ ra vẻ khó tin, tựa hồ như đã đoán được điều gì.

Nhưng mà, Triệu Nghị cũng được, Ninh Đào cũng được, tất cả sự chú ý của các chỉ huy đều ngay lập tức bị thu hút bởi cảnh tượng xa lạ trước mắt.

Từ khi cột năng lượng năm màu bắt đầu xuất hiện, cơ thể thoái hóa ở bốn phương tám hướng lập tức rút lui như thủy triều. Vừa rồi chúng còn đang dùng móng vuốt sắc nhọn ngoạm lấy cơ thể chiến sĩ thoái hóa, thậm chí ngay cả con mồi trong tay cũng không thèm nhìn xoay người chạy, bước chân cho thấy chúng có vẻ đang rất sợ hãi.

Bọn chúng đánh sợ cái gì? Cột năng lượng này rốt cuộc là thứ gì, vì sao lại có bầu không khí hung tàn như vậy?

Nhìn cột năng lượng kỳ dị trên bầu trời, lông mày Thượng Ất không khỏi cau lại, dường như hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện... vô cùng quan trọng ở kiếp trước...

Chương 264: Quái vật vượn khổng lồ xuất hiện

Cổng thiên giới!

Trong lòng Thượng Ất đột nhiên bật ra từ ngữ quen thuộc, gần như cùng lúc đó, trong miệng Triệu Nghị từ bên kia tuyến phòng ngự chậm rãi bật ra hai chữ y hệt. Trong lúc nhất thời, cả hai đều đồng thời nghĩ đến nơi bí ẩn nhất - cổng thiên giới nối giữa trái đất và không gian của thần linh!

"Nhưng điều này là không thể. Ở kiếp trước, cho đến khi chết, mình chưa từng nghe nói có người thực sự mở được cánh cổng thiên giới này..." Thượng Ất sững sờ nhìn cột năng lượng, ký ức về cổng thiên giới ở kiếp trước không ngừng hiện lên trong đầu.

Cổng thiên giới là con đường duy nhất để nối liền nhân gian và thiên giới. Nghe nói chỉ có thu thập sức mạnh nguyên tố khổng lồ, mới có thể mở được cánh cổng năng lượng tương tự như bản chất của lỗ đen trong vũ trụ này. Nhưng mà có người đã từng tính toán, nếu thực sự muốn mở cổng thiên giới, cần năng lượng không thể tưởng tượng nổi mới được, Thượng Ất không cho rằng hiện tại quân đội Đế Đô có thể làm được.

"Không đúng, tất cả chuyện này có vẻ rất không đúng, tập thể cơ thể thoái hóa chạy trốn cho thấy cột năng lượng này nhất định có vấn đề!"

Thượng Ất đang định thử câu trả lời, ngay lúc này cột năng lượng ngũ sắc đột nhiên thay đổi. Luồng năng lượng đang liên tục phun trào bỗng dừng lại, cứ như đã sắp cạn kiệt năng lượng vậy. Mà gần như cùng lúc, một tiếng gầm kinh hoàng lan ra khắp cánh đồng.

Âm thanh này nghe có vẻ hơi giống tiếng người khàn khàn, lại có chút giống tiếng dã thú gầm, cùng với tiếng gầm kinh hoàng này, những cơ thể thoái hóa vốn đang nhanh chóng chạy trốn càng như chim sợ cành cong, , điên cuồng tăng tốc chạy thực mạng, khổ sở chật vật chạy trốn nhưng không một ai có can đảm dừng lại.

"Mẹ kiếp, chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ bên trong căn cứ bị quái vật tấn công? Chà, nghe mệnh lệnh của tôi, tất cả mọi người lập tức tiến vào căn cứ..."

Ninh Đào đang định phát lệnh cứu viện, nhưng đúng lúc này, một bóng người màu đen to lớn đột nhiên nhảy lên thật cao từ giữa bảo tàng quốc gia cách đó mấy km, không ngừng gầm lên những tiếng gầm khủng bố.

Ngay sau đó, vô số người có thân thủ vô cùng mạnh mẽ cầm trong tay các loại vũ khí kỳ lạ theo sát phía sau, trong đó thậm chí có một số người gần giống như chim, dựa vào áo choàng kỳ quái tạo ra những đường cong trên không trung, bám theo sát bóng đen khổng lồ.

"Mẹ nó, đây không phải là đội bảo vệ dị năng giả bên cạnh những lãnh đạo lớn sao? Tại sao những người này lại chạy ra ngoài? Bọn họ đang đuổi theo tấn côn con quái vật gì vậy?"

"Đó không phải là yêu quái đâu, nhìn có vẻ giống một con người?"

"Đừng đùa, con người có thể nhảy cao như vậy sao? Tôi nói có thể là sản phẩm thử nghiệm trong phòng thí nghiệm, Vương Nhị Đan liên đội bên cạnh nói vài ngày trước anh ta trùng hợp có cơ hội đi vào bên trong căn cứ, anh ta nhìn thấy mấy người mặc áo khoác màu trắng đang nghiên cứu một con quái vật..."

Các binh sĩ đang khẽ bàn luận, đột nhiên Ninh Đào ở bên cạnh cảnh báo gay gắt: "Mọi người chú ý, con quái vật đó đang chạy về phía chúng ta!!"

"Cái gì? Chạy tới đây, không thể trùng hợp như vậy chứ? Chết tiệt, nhanh chuẩn bị chiến đấu!!"

Không thể không thừa nhận, các chiến sĩ của Ninh Đào được rèn luyện chiến đấu khá cao. Ninh Đào vừa ra lệnh, các chiến sĩ ở đây đều nhắm súng vào con quái vật to lớn đang nhảy tới. Nhưng phát sinh sự việc khiến cho mọi người không tưởng tượng được, con quái vật với khí thế hung hăng một đường băng băng mà tới, cho dù là đám đông, xe bọc thép hay hàng rào sắt cao vài mét cũng không thể ngăn cản con quái vật dù chỉ một giây.

Cứ như vậy, quái vật hình người thẳng tay nghiền nát, đụng bay vô số chiến sĩ, chỉ trong một phút ngắn ngủi đã đi qua khoảng cách vài km, giống như một chiếc xe tải hạng nặng xuất hiện trước mặt Thượng Ất và những người khác!

Thật lớn! Thật sự là quá to lớn!

Khi một cơ thể khổng lồ cao tới ba tầng lầu đi tới trước mặt, Thượng Ất cuối cùng đã hiểu tại sao rất nhiều người cũng không thể ngăn cản quái vật này.

Thứ này thật sự là quá kinh khủng, cả người phủ đầy lông đen rậm rạp đứng dưới ánh mặt trời lộ ra đường nét của con người, nhưng nhìn lên dọc theo

thân thể khổng lồ, phía trên là khuôn mặt dữ tợn, hai bên miệng nhô ra bốn chiếc răng khổng lồ, sứt sứt bén làm cho người ta tin chắc rằng có thể cắn một con voi làm đôi.

Mà trên thân thể cường tráng kia, tứ chi vững chãi như trụ bê tông lâu lâu hễ cứ vung bừa lên là lại có chiến sĩ gào thét và xe bọc thép nặng mấy tấn bay lên giữa không trung cao mấy chục mét, sau đó lại thê thảm rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ vụn chói tai.

Mà xui xẻo hơn cả là những chiến sĩ còn chưa kịp đợi súng nổ đã bị con quái vật vượn khổng lồ nhặt lên và ném vào cái miệng rộng bằng một chiếc ô tô con, những chiến sĩ này thậm chí còn không kịp hét lên thì đã bị con quái vật vượn khổng lồ nhai nát rồi nuốt vào bụng, trong nháy mắt biến thành một đồng thịt xay.

Quá kinh khủng, không ai có thể thờ thờ đối mặt với một con quái vật đáng sợ như vậy. Các chiến sĩ bắt đầu bỏ chạy tứ phía, chỉ sợ giây tiếp theo bọn họ sẽ là người bị ném vào miệng con quái vật.

Ninh Đào mặt mày tái xanh, máy dò năng lượng trên cổ tay không thể hiển thị số nữa. Không phải là vì bị đụng hự trong lúc hoảng sợ, mà là vì HP của con quái vật vượn lớn này đã vượt quá giá trị tối đa của máy dò năng lượng, một trăm ngàn!

Nói cách khác, quái vật vượn khổng lồ này có khả năng đập chết bất cứ ai ở đây chẳng khác gì đập chết một con ruồi, kể cả Ninh Đào ông!

Làm như thế nào? Làm thế nào mới có thể ngăn chặn con quái vật giết người? này

Những hạt mồ hôi lấm tấm trên trán Ninh Đào, lần đầu tiên ông ta mong chờ những dị năng giả của đội bảo vệ nhanh chóng xuất hiện. Theo quan điểm của Ninh Đào, nếu những dị năng giả của đội bảo vệ này dám đuổi theo con quái vật vượn khổng lồ thì sẽ có cách để thu phục nó, hoặc thậm chí giết nó. Thật không may, Ninh Đào không thể chờ đợi sự xuất hiện của dị năng giả đội bảo vệ. Ngay lúc ông ta còn đang lúng túng, con quái vật vượn khổng lồ dường như đã phát hiện ra ông ta là người chỉ huy ở đây,

hoặc bởi vì hơi thở HP mạnh mẽ của Ninh Đào đã thu hút nó, nó vươn lòng bàn tay khổng lồ của mình ra trực tiếp bắt về phía Ninh Đào.

"Nhanh tránh ra!"

Vào lúc nghìn cân treo sợi tóc, Thượng Ất giống như ma quỷ dùng chân đạp Ninh Đào bay ra xa. Sau đó Thượng Ất nghe thấy một tiếng gầm lên giận dữ, con quái vật vươn khổng lồ rất tức giận vì bị Thượng Ất phá hoại bữa ăn, lòng bàn tay to bằng ô tô đánh về phía Thượng Ất, lại bị Thượng Ất tránh được, mặt đất rung lên như động đất, những người bên cạnh há mồm trợn mắt.

"Hừ, muốn đánh chết tao không dễ như vậy đâu. Muốn ăn tao sẽ cho mày, nhìn thấy con ma cà rồng khổng lồ ở đằng kia không, mày đi ăn nó đi!"

Thượng Ất la lớn, bước chân liều mạng lao về phía trước, chuẩn bị chạy về phía con ma cà rồng khổng lồ.

"Rống!"

Con quái vật vươn khổng lồ dường như hiểu lời Thượng Ất, khuôn mặt của nó lộ ra vẻ tức giận mà chỉ con người mới có. Lòng bàn tay to lớn chống trên mặt đất một cái đã đi được khoảng cách vài trăm mét, cơ thể to lớn đập mạnh xuống mặt đất ngăn Thượng Ất và con ma cà rồng khổng lồ đã chui ra khỏi hang được một nửa lại.

"Gừ...!"

Con ma cà rồng khổng lồ dường như cảm thấy có điều gì đó không ổn, nó nghe thấy tiếng trợn mắt với con quái vật vươn khổng lồ, dưới chân lại liều mạng đào bới đất. Trong nháy mắt phần lớn cơ thể của nó đã rơi vào đó, chỉ cần mười mấy giây nữa nó đã có thể chạy trốn theo đường hầm. Nhưng vào lúc này, quái vật vươn khổng lồ đuổi một lòng bàn tay ra nhẹ nhàng đập trên mặt đất!

"Ầm ầm ầm!"

"Ngao ngao!"

Trời rung đất chuyển, con ma cà rồng khổng lồ phát ra một tiếng thét dài thảm thiết, sau đó phần thân trên của nó liều mạng giãy dựa leo lên, trong khi phần thân dưới lại máu me đầm đìa bị kẹp chặt trong đồng đất đổ nát trong đường hầm.

Con quái vật vượn khổng lồ chỉ dùng một chút sức đã chém ngang lưng ma cà rồng khổng lồ trước mặt mọi người.

Chương 265: Làm ơn, giúp tôi giết nó!

Dịch: TTTV

Sức mạnh thực đáng sợ!

Thượng Ất kinh hãi ngẩng đầu, tầm mắt nhìn vào phần dưới cơ thể của con ma cà rồng mà quái vật vượn khổng lồ đang thuận tay nhét vào cái miệng to cắn xé, cảnh tượng ăn tươi nuốt sống vô cùng đẫm máu, nhất thời không ai dám nhúc nhích nửa bước.

"Mẹ kiếp, thứ đồ chơi này thật cuộc là cái gì vậy! Mẹ nó đứng ngăn ra đó nữa, bắn cho tôi! Dồn sức bắn đi!!"

Ninh Đào lớn tiếng hét, bóp cò một cách điên cuồng. Trong tình huống này, là một người chỉ huy ông ta phải làm điều gì đó, cho dù kẻ thù nguy hiểm đến mức không thể đánh bại, Ninh Đào cũng phải là người đầu tiên đứng ra tấn công kẻ thù.

Nhưng mà việc mà ông ta không ngờ tới một lần nữa xảy ra, ngay khi tất cả các chiến sĩ lấy hết can đảm để chuẩn bị liều mạng với quái vật vượn khổng lồ, những dị năng giả của đội bảo vệ đi theo sau đã lớn tiếng ngăn cản bọn họ.

Trong đó một dị năng giả trung niên cả người mặc áo giáp chiến đấu màu đen hét lên.

"Tất cả dừng lại, không được sử dụng vũ khí hủy diệt hàng loạt, con vượn khổng lồ này là tài sản quý giá của quân đội, tuyệt đối không được giết!"

"Con vượn khổng lồ là tài sản quân sự? Mẹ kiếp, thứ này thực sự là do quân đội làm ra!"

Thái dương của Ninh Đào nảy lên dữ dội, từ lâu ông ta đã nhận ra sự việc có chút không đúng lắm. Đầu tiên là vô số cơ thể thoái hóa bao vây tường thành, sau đó là một con quái vật to lớn như vậy xuất hiện, chuyện như vậy cũng chỉ có những nhà khoa học điên khùng trong quân đội mới có thể làm được!

Nhưng ông đây không quan tâm con quái vật này đến từ đâu, ông đây biết rằng thứ này đang ăn thịt người, ăn thịt những chiến sĩ dũng cảm bảo vệ đất nước!

"Đại đội pháo hạng nặng! Bắn cho tôi, bắn thật mạnh! Bắn hết tất cả đạn cho tôi!"

Ninh Đào gầm thét hô hào, mà các dị năng giả nghe thấy tiếng hét của Ninh Đào đều thay đổi sắc mặt, trong đó người đàn ông trung niên mặc áo giáp da màu đen trực tiếp tấn công về phía Ninh Đào.

"Mọi người nghe không hiểu sao, thứ này không phải quái vật, là siêu vũ khí do quân đội nghiên cứu phát triển, hơn nữa trên người nó có manh mối then chốt để mở cổng thiên giới. Nếu các cậu làm tổn thương nó, tất cả sẽ bị xử lý theo quân pháp!"

"Dừng lại con mẹ cậu, cấp dưới của ông đây bị chết nhiều như vậy, cậu nói không đánh thì không đánh sao? Nếu hôm nay ông đây không giết thứ này, ông đây không mang họ Ninh!"

Sự bướng bỉnh của Ninh Đào nổi tiếng khắp quân đội, ông ta đã tức giận có chín trâu cũng không kéo lại được. Dị năng giả mặc áo giáp da màu đen hiển nhiên cũng biết rõ điều này, bỗng chau mày rồi đạp chân xuống đất,

trong phút chốc Ninh Đào và binh lính chỉ cảm thấy trước mặt có một bóng đen lóe lên, giây tiếp theo cổ họng của Ninh Đào đã bị dị năng giả mặc áo giáp da màu đen nắm trong tay!

"Lập tức hạ lệnh ngừng công kích, nếu không tôi sẽ bóp chết cậu!"

"Bóp chết tôi, cậu cho rằng chỉ cậu có năng lực đặc biệt!"

Không sợ hãi trước sự uy hiếp của dị năng giả, Ninh Đào đột nhiên cúi đầu xuống, HP trong phút chốc bùng phát lên đến 20.000, Ninh Đào tập trung sức lực toàn thân vào cổ, sau khi trả giá bằng năm vết máu hằn sâu trên cổ, ông ta lập tức thoát khỏi sự khống chế của người kia!

"Đừng quan tâm tới tôi, bắn!"

Ninh Đào hét lên, sau đó quay người lại quần với dị năng giả, liều mạng tấn công lẫn nhau. Mà lúc này, quái vật vườn khổng lồ cuối cùng cũng cảm thấy bị đe dọa, nhưng nó không cam lòng đưa tay chịu trời, trong chốc lát hai bên đã xảy ra những trận đấu ác liệt như trong phim khoa học viễn tưởng, chiến sĩ, vườn khổng lồ, dị năng giả ba bên hỗn chiến, rất nhiều người khốn khổ chưa kịp cất tiếng hét đã chết thảm.

"Bà cô nhà mày, sao người một nhà lại đánh nhau? Thượng Ất, chúng ta phải làm sao? Còn nữa, con vườn khổng lồ kia cũng là một cơ thể thoái hóa sao?"

Lãnh Vân thở hổn hển phía sau Thượng Ất, cả hai đang không ngừng chen giữa trận chiến rời xa con vườn khổng lồ. Trận đấu cấp độ này không ai có thể khống chế, một khi bị lan đến gần nhất định chết không chỗ chôn. Nhưng tình cảnh tượng nhất thời thay đổi lại khiến Lãnh Vân dừng bước. Những dị năng giả của đội bảo vệ con vườn kia mà tấn công người của mình, điều này khiến Lãnh Vân cực kỳ tức giận.

"Không rõ lắm, tôi cũng không biết nó rốt cuộc là thứ gì. Nhìn giống một con quái vật thoái hóa giống vườn, nhưng tôi chưa từng nghe nói đến loại thú thoái hóa có thể sở hữu sức mạnh đáng sợ như vậy...Nhưng tôi có thể xác định một điểm, nếu quân đội của cô không ngừng chiến đấu nội bộ, quái vật vườn khổng lồ sẽ sớm bỏ chạy! "

Thượng Ất khẽ nói, cố gắng tìm kiếm ký ức về con quái vật vượn khổng lồ trong ký ức, cuối cùng lại chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ từ bỏ. Đây là quái vật hẳn chưa từng thấy, nếu như nhất định phải nói đã từng nhìn thấy ở đâu, Thượng Ất ngược lại nhớ tới nhân vật chính của bộ phim khoa học viễn tưởng cách đây rất lâu-King Kong!

"Vậy chúng ta sẽ ra tay giúp bọn họ sao?"

Lãnh Vân khẽ cắn môi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn thân hình khổng lồ đồ sộ ở giữa trận chiến kia. Bên cạnh nó, những chiến sĩ trẻ bị nó tùy ý bóp chết, giẫm nát, nhưng càng nhiều chiến sĩ trẻ lại không hề sợ hãi lần nữa xông lên. Các chiến sĩ đều rất rõ ràng, cách đó vài trăm mét là nơi ẩn náu của gia đình họ, một khi để con vượn khổng lồ đột nhập vào đó thì người nhà của bọn họ ngay cả một cơ hội sống sót cũng không có.

Nhất định phải chiến đấu đến cùng, quyết không thể lùi bước, đây gần như đã trở thành mệnh lệnh cao nhất trong trái tim của tất cả các chiến sĩ, nhưng dị năng giả gia nhập đã thay đổi hương vị của trận chiến phòng thủ. Chẳng lẽ siêu vũ khí mà dị năng giả nói lại quan trọng như vậy? Quan trọng hơn so cả tính mạng của hàng trăm nghìn chiến sĩ ở đây?

Mà lúc này, trong lòng Lãnh Vân như lửa đốt, sôi trào không thôi. Vừa rồi, cô tận mắt nhìn thấy một bóng dáng chiến sĩ trẻ tuổi đột nhiên lao thẳng về trung tâm trận chiến. Sau khi ôm xác con chó nghiệp vụ quân đội yêu quý của mình, trên khuôn mặt còn non nớt của anh ta từ từ lộ ra vẻ bi tráng khi sắp phải chết.

Lãnh Vân nhận ra chiến sĩ trẻ tuổi này, lúc trước khi Thượng Ất cướp mất chó nghiệp vụ, chính là chiến sĩ có khuôn mặt non nớt này đã đứng ra ngăn cản. Có lẽ đối với anh ta mà nói, chú chó nghiệp vụ quân đội này là người thân duy nhất của anh ta trong tận thế.

Bây giờ người thân bị quái vật giết chết, chiến sĩ nhỏ không còn ý nghĩa sống tiếp. Dưới sự kinh hô của mọi người, chú sĩ nhỏ ôm xác con chó nghiệp vụ quân đội không quay đầu lại lao đến dưới chân con quái vật vượn khổng lồ. Mà trước khi bị quái vật vượn khổng lồ giẫm thành thịt vụn, anh ta không ngần ngại kéo chốt thuốc nổ cực mạnh nặng hơn chục ký trên

người, bỗng một đám mây hình nấm khổng lồ bốc lên, quái vật vượn khổng lồ gầm lên một tiếng đau đớn.

Nhưng tiếng hét còn lớn hơn vậy lại phát ra từ các chiến sĩ trẻ khác đang phần nộ gào hét vì cái chết của chiến sĩ trẻ nọ, đạn và đại bác lao vào con vượn khổng lồ như mưa rơi, lần này không ai chịu tuân theo mệnh lệnh của những dị năng giả kia!

"Cô thật sự muốn giúp bọn họ sao?" Thượng Ất dừng lại, quay đầu nhìn về phía Lãnh Vân: "Nói mới nhớ tôi cũng muốn đánh tên kia một trận. Nó cướp đi con mồi ma cà rồng của tôi, nợ nần tôi muốn thanh toán thật tốt với nó."

"Uh, cảm ơn Thượng Ất, nếu có thể xin hãy giết con quái vật này. Chiến sĩ trẻ kia... anh ta không nên chết một cách vô nghĩa như vậy!"

Giọng của Lãnh Vân có chút ghen ngào, cái chết của chiến sĩ nhỏ đã chạm đến phần mềm yếu đã phủ bụi trong trái tim cô, mà Thượng Ất khéo hiểu lòng người khiến cô không biết nên nói gì. Lãnh Vân biết, lần này Thượng Ất vì cô mới dừng lại chuẩn bị ra tay, người đàn ông này thật ra không hề lạnh lùng vô tình như vẻ bề ngoài...

"Xem ra nhất định phải dùng đến mũi tên nguyên tố hệ gió, chỉ là không biết điểm yếu của con quái vật vượn khổng lồ là ở đâu...vậy chọn mắt đi, bình thường mà nói điểm yếu của quái vật đều ở đó!"

Thượng Ất không chút do dự lấy ra thao thiết cốt cung và mũi tên nguyên tố hệ gió, đồng thời giải phóng thích dị năng đến cực hạn, ngay lập tức một luồng khí dữ dội khóa chặt trên người quái vật vượn khổng lồ, làm cho quái vật vượn khổng lồ bị chấn động!

"Rỗng rỗng!"

Quái vật vượn khổng lồ gầm lên rung trời, so với nó thì vóc dáng của Thượng Ất nhỏ giống như một con kiến, nhưng trong nháy mắt lại khiến nó cảm thấy cực kỳ nguy hiểm. Tuy nhiên con quái vật vượn khổng lồ này vừa được sinh ra, có rất nhiều chuyện nó không thể hiểu được mà chỉ chỉ có thể dựa vào bản năng phán đoán.

Không thể nhắc con quái vật vượn khổng lồ, vũ khí kỳ lạ trong tay con người này có lẽ thực sự có thể giết nó bằng một mũi tên!

Chương 266: Loạn chiến! Mũi tên hệ gió!

Quái vật vượn khổng lồ phản ứng rất nhanh, nhưng có người so với nó phản ứng càng nhanh hơn. Vũ Văn Tinh, đội trưởng dị năng giả đội hộ vệ, khi Thượng Ất từ xa đem mũi tên nguyên tố hệ gió nhắm ngay quái vật vượn khổng lồ, thân hình của ông ta trong nháy mắt biến mất tại chỗ, sau không thấy mấy giây sau thân hình của ông ta lại trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Thượng Ất một mét!

“Dịch chuyển tức thời?”

Thượng Ất kinh ngạc nhìn người đàn ông trung niên toàn thân mặc áo giáp đen trước mặt, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Ngàn vạn lần không nghĩ tới, lại có thể gặp dị năng giả hệ không gian trong truyền thuyết ở đây.

Ở kiếp trước, dị năng giả hệ không gian được ca ngợi như con cưng của thần. Những người lợi hại đó có thể độc lập mở ra không gian trống rỗng, hoặc ẩn mình ngàn dặm, hoặc chứa đựng trăm vật... Nói tóm lại, dưới góc nhìn của khoa học hiện đại về năng lực của dị năng giả hệ không gian, cũng có thể hiểu là bọn họ sở hữu sức mạnh xoay chuyển không gian không thể tưởng tượng nổi nào đó, loại sức mạnh này khiến họ bấp chập khoảng cách, bất chấp cách trở không gian ở, giải phóng năng lượng là có thể di chuyển tức thời đến nơi khác.

" Nói một cách chính xác, năng lực của tôi gọi là Siêu Chất Hố Đen Xuyên Không Gian..." Vũ Văn Tinh ung dung thản nhiên đánh giá Thượng Ất, đối phương liếc mắt đã nhận ra dị năng của mình, điều này khiến trong lòng ông ta vô cùng kinh ngạc. Bởi vì trước mắt mà nói, con người thường đem dị năng dịch chuyển tức thời của ông ta xem như một loại thần tích nào đó, cũng vì thế vô cùng sùng bái.

Nhưng người đàn ông này... Trần Tinh lại một lần nữa nghiêm túc đánh giá Thượng Ất, ánh mắt lạnh nhạt và luồng khí năng lượng kinh người tỏa ra từ cánh tay hằn làm cho Vũ Văn Tinh ý thức được, người đàn ông đối diện này không chỉ biết rõ, hơn nữa cũng không hề sợ hãi dị năng dịch chuyển tức thời của mình chút nào.

Vũ Văn Tinh lặng lẽ tập hợp năng lượng trong cơ thể đến mức tối đa, chiến ý bành trướng bắt đầu lan về phía Thượng Ất.

“Siêu Chất Hố Đen Xuyên Không Gian ...Một lời giải thích thú vị, điều này có nghĩa là dị năng dịch chuyển tức thời của ông thật ra là dựa vào năng lượng bộc phát tức thời tạo ra một lỗ đen nhỏ hạt chất nối hai không gian, nhờ vào đó ông mới có thể hoàn thành một bước nhảy cự ly ngắn trong nháy mắt... Đúng không?

Giống như đang tự lẩm bầm một mình, nhưng giọng nói phân tích rõ ràng của Thượng Ất rơi vào tai của Vũ Văn Tinh lại giống như tiếng sấm gây chấn động.

"Tên này rốt cuộc chui từ đâu ra? Giải thích của anh ta giống hệt với tiến sĩ L người phụ trách phòng thí nghiệm sinh học, chẳng lẽ anh ta cũng là thiên tài quái vật khoa học?" Vũ Văn Tinh âm thầm thán phục, nhỏ giọng giải thích trong miệng.

"Cậu nói không sai, nguyên lý dị năng của tôi đúng là như thế. Nhưng cậu không nên hiểu lầm, tôi tới gặp cậu cũng không có ác ý, tôi chỉ hi vọng cậu đừng ra tay công kích con vượn khổng lồ, nó là siêu cấp vũ khí do quân đội nghiên cứu ra, cậu thấy bộ giáp bảo vệ màu đen không vàng không xanh trên người nó không? Vật kia là chìa khóa mở cổng thiên giới, đó là vật còn sót lại của cổng thiên giới tại nước Hoa!"

"Giáp bảo vệ màu đen? Chìa khóa cổng thiên giới?"

Thượng Ất nghe vậy sửng sốt, trước đó trận chiến đột ngột bùng nổ, Thượng Ất thật đúng không có cẩn thận quan sát trang bị trên người vượn khổng lồ. Hiện tại cẩn thận nhìn lại, Thượng Ất phát hiện trên người của vượn khổng lồ có lớp vảy dày mịn như vảy rắn có màu đen như mai rùa bọc quanh cơ thể. Mà càng làm cho Thượng Ất cảm thấy chấn kinh chính là, giáp bảo vệ này vậy mà lại di chuyển theo mỗi lần vượn khổng lồ di chuyển, giống như là có sức sống, từ đầu đến cuối vẫn dán chặt vào trên thân thể vượn khổng lồ.

Thu hồi ánh mắt, khuôn mặt Thượng Ất nghi hoặc hỏi: "Những tin tức này đều thuộc về bí mật quân đội, tại sao ông nói với tôi?"

Vũ Văn Tinh ngay lập tức trả lời: "Bởi vì tôi không muốn gây ra hiểu lầm, làm con người mục tiêu của chúng ta hằn là nhất trí. Cậu cũng nhìn thấy

vượn khổng lồ mạnh đến mức nào, tôi không ngại nói cho cậu biết một tin tức, kỳ thật vượn khổng lồ này còn đang ở thời kỳ trẻ sơ sinh, tuổi thực của nó mới chỉ chưa đến một tuổi..."

"Cái rắm, sợ thứ đồ chơi này của các người bị chúng tôi giết nên mới chạy tới nói cho chúng tôi biết nhiều như vậy." Lãnh Vân ở một bên bất mãn cắt ngang lời Vũ Văn Tinh, đồng thời lấy tay chỉ các chiến sĩ tử thương ở khắp nơi: "Nếu chúng ta cùng một phe, khi quái vật kia giết người tại sao ông không ngăn nó? Hừ!"

"Cô là ai?" Vũ Văn Tinh bị Lãnh Vân châm chọc khiêu khích, trên mặt lập tức âm trầm như nước. Mà sau khi ông ta thấy rõ quân hàm của Lãnh Vân, khóe miệng lại biểu lộ một tia khinh thường: "Hừ, cô biết tôi là ai không? Ngay cả quân đoàn trưởng của các cô nhìn thấy tôi đều phải trả lời quy củ, một sĩ quan nhỏ cũng dám làm càn như vậy, có phải cô chán sống rồi hay không!"

Cuối cùng, sự kiên nhẫn của Vũ Văn Tinh bắt đầu hao mòn. Làm đội trưởng dị năng giả đội bảo vệ, trách nhiệm chủ yếu của ông ta là bảo vệ an toàn của mấy vị lãnh đạo lớn của quân đội kia. Lần này phòng thí nghiệm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vượn khổng lồ đánh người bị thương chạy trốn, ông ta tạm thời là người phụ trách bắt vượn khổng lồ. Nhưng không ngờ, không chỉ có Ninh Đào công khai dẫn thủ hạ chống lại mệnh lệnh của ông ta, nữ sĩ quan chức vị thấp này vậy mà cũng dám nhục mạ ông ta trước mặt mọi người, mà nguyên nhân chỉ là vì cái chết của vài quân nhân mà thôi.

"Đủ rồi, dưới góc độ cùng là con người, tôi không giết ông, bây giờ ông có thể đi." Sắc mặt Thượng Ất lạnh lùng nói, lại một lần nữa đem Thao Thiết Cốt Cung nhắm ngay quái vật vượn khổng lồ: "Nhưng mà thứ này bắt buộc phải chết, nguyên nhân rất đơn giản -Tôi nhìn nó rất khó chịu!"

"Đợi đã, cậu đang nói cái gì? Cậu điên rồi phải không, chẳng lẽ cậu thật sự cho rằng cung tên trên tay cậu có thể giết vượn khổng lồ sao? Cậu có tin hay không dựa vào dịch chuyển tức thời của tôi, ngay khi cậu bắn ra mũi tên kia tôi có thể vặn gãy cổ của cậu? Thằng nhóc cậu không nên quá kiêu ngạo, tôi khuyên cậu..."

"Vù vù!"

Vũ Văn Tinh chưa nói xong, trong nháy mắt một chùm ánh sáng lục lam như con rồng từ Thao Thiết Cốt Cung lao ra, Thượng Ất thậm chí ngay cả nhìn cũng không thềm, trực tiếp bắn mũi tên đã chờ đợi từ lâu này ra!

"Cậu!"

Vũ Văn Tinh ngơ ngác nhìn mũi tên nguyên tố hệ gió màu xanh bay về phía vườn khổng lồ, tốc độ nhanh đến mức giống như tia chớp khiến ông ta cảm thấy tuyệt vọng. Một mũi tên này đã vượt qua trí tưởng tượng của con người, với tốc độ cực hạn phần đuôi mũi tên vậy mà để lại một tàn ảnh khói xanh trong không khí.

Đuổi theo sao?

Vũ Văn Tinh cười khổ lắc đầu, mặc dù dịch chuyển tức thời của ông ta rút ngắn khoảng cách trong thời gian ngắn, nhưng giờ khắc này ông ta thật sự không có lòng tin đuổi kịp mũi tên này. Mũi tên này quá nhanh, nhanh đến nỗi Vũ Văn Tinh cảm thấy tuyệt vọng, ông ta rất khó tin rằng một mũi tên kinh hoàng như vậy có thể được bắn ra bởi một con người.

“Gừ!”

Trong lúc Vũ Văn Tinh ngây người, vườn khổng lồ ở đối diện rốt cuộc cũng phản hồi , chẳng qua phản hồi chỉ là tiếng kêu thảm. Lòng bàn tay với kích thước như một chiếc ô tô và trong mắt phải dưới bàn tay không ngừng phun máu tươi. Dưới sự thúc đẩy của bản năng, vườn khổng lồ lựa chọn dùng bàn tay bảo vệ con mắt, nhưng nó ngàn vạn lần không ngờ tới một mũi tên này của Thượng Ất thực sự quá nhanh, nó mới vừa một cái tay lên, mũi tên đã liên tiếp bắn thủng bàn tay và giáp bảo vệ màu đen, mãi đến khi đã đâm xuyên qua con người bên mắt phải của nó thì cuối cùng mới biến mất.

Một đòn bị thương, vườn khổng lồ rống giận rung trời...Thế nhưng một giây sau tất cả mọi người đều choáng váng, sau khi hưng dữ trừng mắt nhìn Thượng Ất, vườn khổng lồ vậy mà lại xoay người chạy, thân thể khổng lồ

nhANH chóng biến mất ở bên ngoài, cuối cùng không thấy tăm hơi đâu, cuối cùng chỉ để lại trên mặt đất những mảnh vụn nhỏ .

"Mẹ kiếp, như vậy cũng được sao?"

Ninh Đào ngẩn ra nhìn về phía thân ảnh vượn khổng lồ biến mất, đột nhiên nhớ tới Thượng Ất là người làm ra tất cả. Nhưng khi ông ta quay đầu nhìn về phía Thượng Ất, lại phát hiện Thượng Ất và Lãnh Vân sớm đã biến mất không thấy đâu nữa, chỉ có Vũ Văn Tinh vẻ mặt cổ quái nhìn về phía chân trời, trong miệng không biết đang lẩm bẩm cái gì.

Chương 267: Khu vực tập trung người tị nạn

Thượng Ất không có ý định đuổi giết con vượn khổng lồ, hẳn cũng không có khả năng giết chết con vượn khổng lồ.

Mùi tên năng lượng hệ gió là vũ khí duy nhất có thể gây sát thương cho con vượn khổng lồ, nhưng ngay cả khi Thượng Ất dùng hết sức bắn, cuối cùng cũng chỉ làm cho con vượn khổng lồ bị thương nhẹ mà thôi. Về phần tại sao con vượn lớn phải chạy trốn, Thượng Ất cho rằng không liên quan gì đến hắn.

Theo những lời trước đó của Vũ Văn Tinh, Thượng Ất đoán rằng thứ mà con vượn khổng lồ sợ hãi là một sức mạnh bí ẩn nào đó đằng sau những dị năng giả này. Loại sức mạnh này làm cho con vượn khổng lồ cảm đầu chạy mất, ngay cả mối thù bị Thượng Ất bắn mù mắt cũng có thể bỏ qua, chỉ muốn hết lòng thoát khỏi đây.

Thượng Ất đã rất ngạc nhiên về điều này, nhưng lại càng khơi dậy hứng thú của hắn trong việc khám phá căn cứ Đế Đô. Đối với Thượng Ất mà nói, căn cứ Đế Đô sẽ là một ngọn núi mà hắn phải leo lên để thiết lập sự thống trị của mình trong tận thế. Hoặc là hợp tác, hoặc là chinh phạt, Thượng Ất và quân khu Đế Đô không có con đường thứ ba để chọn!

Vì vậy, khi con vượt khổng lồ thu hút sự chú ý của mọi người, Thượng Ất nhân cơ hội lên đi với Lãnh Vân, đi thẳng vào nội thành của căn cứ chỉ huy quân sự Đế Đô.

"Những người lãnh đạo lớn của quân đội Đế Đô hẳn là ở đó...Thượng Ất, tôi chỉ có thể đưa anh đến đây. Phía trước phải là vùng đệm tạm thời cho những người tị nạn trong căn cứ Đế Đô, đợi lát nữa anh cởi mặt nạ ra trà trộn vào, quân đội sẽ rất khó có thể tìm thấy anh. Chẳng qua..." Từ sau bức tường bỏ hoang, Lãnh Vân cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó quay sang Thượng Ất nói: "Chẳng qua tôi nghe nói ở quân khu Đế Đô có vô số chiến sĩ mạnh. Giống như Vũ Văn Tinh, ông ta chỉ là một trong những đội trưởng phụ trách bảo vệ các nhà lãnh đạo quân sự và chính trị. Những người tài giỏi có quyền lực hơn ông ta căn bản sẽ không lộ diện, vì vậy tiếp theo anh phải cẩn thận..."

"Ừm, tôi hiểu rồi. Cảm ơn Lãnh Vân, những gì đã hứa với cô tôi nhất định sẽ làm được, cô chờ tin tức của tôi!"

Đối mặt với chỉ dẫn của Lãnh Vân, Thượng Ất nhẹ nhàng gạt đầu quay người chạy về phía khu vực tập trung người sống sót gần nhất, để lại Lãnh Vân với khuôn mặt bất đắc dĩ, trong lòng thầm nói tên này không đầu không đuôi nói là hứa, nhưng mẹ nó anh có thể nói rõ là đã hứa gì hay không!

Tách khỏi Lãnh Vân, Thượng Ất từ từ gia tăng tốc độ đến cực hạn. Dưới tốc độ ma quái, bóng dáng hắn thất thường, thậm chí thỉnh thoảng gặp phải vài chiến sĩ bảo vệ được trang bị vũ khí, mượn địa hình xung quanh, Thượng Ất vẫn dễ dàng trốn thoát được.

Rất nhanh, Thượng Ất đến trước một bãi đất trống, sau khi trèo lên một bức tường đổ nát dài mười mét, Thượng Ất phát hiện mình đã đánh giá thấp sức mạnh của quân đội ở Đế Đô.

Ngay trước mặt hắn, hàng trăm nghìn chiếc lều cao thấp chen chúc nhau, nổi bật trên đồng hoang tàn màu trắng xám, những căn lều này giống như những bụi cỏ tươi xanh, mang đến sức sống mạnh mẽ cho vùng hoang vu sau siêu bão.

Mà ở trong lều, vô số người sống sót gồm đàn ông, phụ nữ, già trẻ xúm vào nhau, giống như một đàn kiến dày đặc đang di chuyển ra ngoài, chỉ là những “con kiến” này trông rất yếu ớt. Khuôn mặt vàng như nghệ, đôi môi tái nhợt khô khốc, quần áo chỉ che được những bộ phận quan trọng, những chỗ khác dính đầy bùn và máu, khuôn mặt càng thêm bẩn thỉu đến mức không thể nhìn rõ nét mặt ban đầu.

Nhưng những người này không nằm trong bùn đờn chết.

Một số người sống sót trước mặt, một số lượng lớn các thùng xăng bỏ đi đã được thu gom. Chiếc thùng chứa đầy cành cây và thân cây khô, sau khi được một trong những người sống sót châm lửa, ngay lập tức lại có một người hai tay run rẩy đặt những mẫu thân cây lên lửa cẩn thận hong khô. Mà những người sống sót trong các lều khác nhìn thấy tình hình này, tất cả đều le lưỡi, khuôn mặt lộ ra vẻ ghen tị nhìn chằm chằm vào đồng lửa, ngay cả khi trời nóng như thiêu đốt khiến cả người bọn họ mồ hôi nhễ nhại cũng không chịu rời đi.

Mà trong một góc phòng hẻo lánh, một vài thiếu nữ xinh đẹp hoàn toàn không để ý đến thức ăn trên thùng xăng, mà ngược lại vẽ mặt quyến rũ đánh giá những người qua lại xung quanh. Mà khi một hai người đàn ông với thân hình cường tráng, trên người đeo chiếc ba lô căng phồng đi qua, bọn họ ngay lập tức chào đón, rúc khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ hướng vào lòng ngực đối phương.

Sau đó, sau vài câu nói qua lại giữa hai bên, những người đàn ông thường sẽ dừng lại, xoay người đi theo người phụ nữ vào một chiếc lều thấp. Sau đó bên trong lều sẽ truyền ra tiếng rên rỉ làm người ta đỏ mặt, toàn bộ lều sẽ lắc lư dữ dội trong vài phút.

Mà khi mọi thứ yên lặng trở lại, những người phụ nữ sẽ mãi nguyện đứng trước lều nhai thức ăn, những người đàn ông xách quần và ba lô vội vã đi sâu vào khu vực lều. Cả hai bên nam nữ dường như không quá lo lắng về vấn đề thức ăn có giá trị sẽ bị cướp mất mà điều này có lẽ có liên quan trực tiếp với những tay súng đang quét mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

"Thật không ngờ...Dưới môi trường sống khắc nghiệt như vậy, những người sống sót ở Đế Đô không chỉ thành lập địa bàn sinh tồn khổng lồ, hơn nữa

còn phát triển rất nhiều. Xem ra ở kiếp trước căn cứ Đế Đô trở thành căn cứ số một nước Hoa là điều hợp lý, ngoài lý do chính phủ cung cấp nguồn cứu trợ vật tư đầy đủ, ý chí mạnh mẽ của những người sống sót ở đây cũng là một lý do quan trọng khiến hàng trăm nghìn người sống sót này tiếp tục sống."

Thượng Ất cảm khái nhìn khu vực sinh sống thịnh vượng có thể so sánh với một quận nhỏ này, không khỏi bị ấn tượng bởi bản năng sinh tồn mạnh mẽ của con người. Chỉ trong hơn một tháng ngắn ngủi, trong khu vực tập trung người này không chỉ có người tìm thấy thức ăn thay thế, ngay cả trật tự trao đổi thông thường cũng vô tình được thiết lập.

Ví dụ như Thượng Ất quan sát một vài tay súng, bọn họ rõ ràng nằm dưới sự kiểm soát của một thế lực nào đó. Trong khu vực bọn họ kiểm soát, không chỉ phụ nữ có thể yên tâm bán thân, hơn nữa một số người bán hàng dọc đường cũng dám đặt súng thường hai bên đường để bán. Hơn nữa bên trong khu vực tụ tập thỉnh thoảng lại nghe thấy một hoặc hai tiếng súng, kẻ không may mắn nào đó đã chết thảm thương trong đồng rác bẩn thỉu. Tất cả điều này không liên quan đến bất cứ ai, cũng không có bất kỳ quân nhân nào ra tay ngăn chặn.

Rõ ràng khu vực tập trung người sống sót này đã có thế lực ngầm của riêng nó, dưới sự bảo vệ của quân đội, những luật lệ mới đang cai trị vùng đất bẩn thỉu, nghèo khó, bạo lực và xác thối này.

Ở đây không ai quan tâm đến thế giới bên ngoài trước tận thế thế nào, cũng không ai quan tâm trong những ngày này tại sao quân đội không còn xuất hiện nữa. Bọn họ chỉ quan tâm hôm nay và ngày mai họ có thể ăn những thức ăn gì, về phần còn có ai còn sống sau khi tỉnh dậy, càng không trong phạm vi bọn họ quan tâm!

"Hi hi, hơi thở thật khiến người ta cảm thấy quen thuộc."

Ở kiếp trước vật lộn năm năm, Thượng Ất đã quá quen thuộc mùi vị pha trộn giữa mùi của sự sống và chết chóc này. Trong những khu định cư lớn nhỏ như thế này, Thượng Ất phải vật lộn từng ngày để bảo vệ vợ con cố gắng sống sót.

Ở nơi như vậy, hắn đã từng chiến đấu với một nhóm người nhặt rác trong mấy chục phút vì một miếng thịt thú bốc mùi, cũng từng vì may mắn nhặt được một vật liệu đặc biệt mà dị năng giả nào đó tùy ý vứt bỏ đổi lấy một miếng bánh gạo tươi cho mẹ con Trần Phóng... Đây là nơi gợi lên hồi ức cả cuộc đời của Thượng Ất ở kiếp trước, hắn không còn do dự mà nhắc chân đi về phía khu định cư.

"Anh chàng đẹp trai, quần áo của anh thật bắt mắt, anh có hứng thú vào chơi không, hôm nay tâm trạng bà đây tốt nên để anh chơi miễn phí!"

Vừa mới bước vào khu vực tập trung, một phụ nữ tuổi tác không lớn lắm đi tới chào mời. Nhìn thấy Thượng Ất nhìn sang, người phụ nữ lập tức liên tục nở nụ cười, vô thức vén mớ tóc rối bù quanh tai, có vẻ như muốn làm cho mình trông hấp dẫn hơn.

Chương 268: Các người có rãnh sao?

"Đi xa một chút, tôi không có hứng thú với cô."

Đối mặt với người phụ nữ này, giọng điệu Thượng Ất lạnh như băng, bước chân không hề dừng lại, đi thẳng về phía xa, giống như người phụ nữ không tồn tại.

Mục đích Thượng Ất đến đây thực ra rất đơn giản, ngoài việc che giấu tung tích lẫn vào đám đông ra, chính là muốn tìm cách nghe ngóng một số tin tức nội bộ liên quan đến quân khu Đế Đô. Cho nên Thượng Ất đã cởi bỏ chiếc mặt nạ vua chuột cất đi, xuất hiện trước đám đông với khuôn mặt thật của mình. Nhưng Thượng Ất không chú ý đến phong độ của mình đặc biệt hơn những người tị nạn này như thế nào, mới vừa đi vào khu tập trung liền thu hút sự xem trọng của một con chim oanh.

"Hi hi, anh chàng đẹp trai đừng lạnh nhạt như vậy, trong tận thế mọi người đều không biết có thể sống đến ngày nào, không bằng kịp thời vui vẻ tận hưởng cuộc sống mới đúng." Người phụ nữ nói rồi đưa tay ôm lấy vạt áo,

lắc lắc bộ ngực cao chót vót, nói tiếp: "Anh là chê tôi bẩn sao? Không sao, chỉ cần một viên năng lượng tinh hạch của thoái hóa thứ chất lượng cao, tôi có thể chuẩn bị một bồn nước tắm sạch cho hai chúng ta. Nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi của anh, không bằng hai chúng ta cùng nhau đi tắm trước, anh lại suy nghĩ xem có muốn cơ thể của tôi hay không, thế nào?"

Khuôn mặt người phụ nữ mỉm cười nói, bước chân từ đầu đến cuối vẫn luôn đi theo Thượng Ất, dáng vẻ giống như Thượng Ất không đồng ý thì sẽ không từ bỏ.

"Cô xác định có thể lấy được nước tắm?"

Thượng Ất dừng lại nhìn chằm chằm người phụ nữ, đột nhiên hẩn dường như cảm thấy người phụ nữ có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã từng gặp ở đâu.

"Đương nhiên, chỉ cần anh có thể lấy được năng lượng tinh hạch chất lượng cao...anh chàng đẹp trai, không phải anh thực sự có đấy chứ, tinh hạch chất lượng cao ở đây là hàng hiếm đấy!"

Người phụ nữ kinh ngạc nhìn Thượng Ất cời bỏ ba lô, sau đó mạnh mẽ che miệng, khuôn mặt không dám tin nhìn vào lòng bàn tay Thượng Ất. Ở ngay trước mặt cô ta, một viên năng lượng tinh thạch màu xanh lam có kích thước bằng quả trứng đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ quyến rũ, giống như một viên đá quý nhuộm lòng bàn tay của Thượng Ất thành màu xanh.

"Cầm lấy nó, lập tức thu xếp nơi ở kín đáo cho tôi. Nước tắm phải nóng một chút, đồ ăn và nước uống cũng cần một chút, những thứ khác không nên xuất hiện trong phòng, bao gồm cả cô, hiểu rồi chứ?"

Thượng Ất lạnh nhạt nói, đồng thời sự mệt mỏi rõ ràng như thủy triều quét qua toàn bộ cơ thể hắn. Chuỗi trận chiến lớn trước đó gần như vắt kiệt mọi thể lực của hắn, mà việc bắn ra mũi tên cuối cùng kia cũng đã rút hết toàn bộ tinh thần và thể lực của hắn.

Thượng Ất cũng là người, cũng cần được nghỉ ngơi. Mà trong ngày tận thế uống nước cũng tốn sức, cơ hội có thể sử dụng nước tắm rửa cũng rất khó có được. Cho nên Thượng Ất không hề nghĩ ngơi liền đồng ý với lời đề

ngiht của người phụ nữ, về phần cần phải bỏ ra năng lượng tinh hạch chất lượng cao... Được thôi, Thượng Ất đã không nhớ rõ trong ba lô có bao nhiêu viên mặt hàng thông thường này, hẳn chỉ nhớ trên đường đi hình như giết một nhóm lợn thoái hóa không có mắt, trong đó trong cơ thể của bốn năm con hình như có loại tinh hạchphẩm chất này.

Một viên mà thôi, đối với Thượng Ất mà nói chỉ là nhỏ nhất!

“Được rồi, tôi hiểu rồi! Vị này...đại ca, không, chú...Tôi còn chưa biết xưng hô với chú thế nào?”

Người phụ nữ kinh ngạc vui mừng có chút nói năng lộn xộn, năng lượng tinh hạch màu xanh giống như bảo bối được cô ta ôm nâng ở trong ngực, trên mặt kích động đến nổi má ửng hồng, thầm cười trong lòng: “Giàu rồi, giàu rồi, một viên lớn năng lượng tinh hạch phẩm chất cao. Theo giá cả hiện tại ở khu vực tập trung, viên năng lượng tinh hạch này đừng nói là đổi một bồn nước tắm, cho dù đổi nước tắm một tuần cũng đủ. Người đàn ông này rốt cuộc từ đâu tới mà ra tay hào phóng như vậy, xem ra thực lực nhất định không yếu, nếu như anh ta có thể lại cho mình một viên tinh hạch, mình có thể tự chuộc thân, sau đó...”

“Tôi tên Thượng Ất, bây giờ đưa tôi đến nơi ở, nếu như phục vụ làm cho tôi thoải mái, có lẽ tôi còn sẽ lại thưởng cho cô một viên tinh hạch khác.”

Thượng Ất cười nhạt nói, hẳn có thể nhìn ra người phụ nữ thực ra tuổi tác không lớn, nhiều nhất cũng chỉ mười tám mười chín tuổi. Do điều kiện sống tồi tệ cộng với môi trường sống tàn khốc khiến cho cô gái này trông càng già đời hơn mà thôi.

Cho dù nói thế nào, vẻ kinh ngạc vui mừng mà ngượng ngùng trên mặt của cô gái làm cho Thượng Ất cảm thấy rất thân thiết. Không bao lâu trước đây, Thượng Ất cũng từng kinh ngạc vui mừng vì lấy được một viên tinh hạch. Bây giờ tình thế xoay chuyển ngược lại, Thượng Ất không để bụng đóng vai cường hào một lần, cho cô gái nhìn hiền hòa này một kinh ngạc vui mừng lớn.

“A, vậy tôi sẽ gọi anh là Anh Ất...Uhm, khoan đã, anh mới nói tên mình là gì? Là Thượng Ất?”

Cô gái đang hết sức phấn khởi dẫn đường ở phía trước, cơ thể thành linh run rẩy, giống như cái tên Thượng Ất này có ma lực, làm cho cô lập tức không thể bước đi.

“Sao vậy, cô quen tôi?”

Thượng Ất cũng sửng sốt lúc đầu hẳn cảm thấy cô gái này có hơi quen quen, hiện tại thấy đối phương phản ứng như vậy, càng củng cố suy đoán của Thượng Ất.

“Không...không quen...Tôi chỉ là có một người bạn tên rất giống anh. Anh ấy không cao lớn bằng anh, tướng mạo cũng không anh hùng như anh. Hì hì, là tôi hiểu lầm rồi. Anh Ất, mời anh theo tôi qua đây, sắp đến rồi...”

Cô gái đang nói chuyện, đột nhiên trên trán bỗng đau nhức, sau đó cả người liền lùi lại mấy bước nặng nề ngã xuống đất. Cô tuyệt đối không ngờ tới, ngay khi cô quay đầu lại nói chuyện, ba bốn người đàn ông với vẻ mặt độc ác đã chặn đường đi của cô, dùng thanh sắt trong tay đập lên trên đầu cô.

“Con đĩ, mày đây là dẫn khách đi đâu vậy? Mày biết quy củ của anh Tào chứ, giao dịch tình hạch vượt quá tình hạch bình thường là thứ mày có thể chạm vào sao? Giao đồ ra đây, mày có thể rút rồi.”

“Anh Đồng...Em... Em nhất thời hồ đồ, anh Ất này giao cho các anh sắp xếp, tình hạch...”

Nhìn người đàn ông to lớn cầm gậy sắt ở trước mặt, trong mắt cô gái tràn đầy vẻ khủng bố.

Người đàn ông tên Đồng Đặc Mạnh, một trong những thủ hạ của lão đại Tào Văn Sơn, bình thường chịu trách nhiệm duy trì an ninh trật tự và thu phí bảo vệ cho những người bán thân như cô. Lúc này hẳn ta dẫn người đột nhiên xông tới, đồng thời không phân phải trái đúng sai đánh một gậy, nhất định là vừa nhìn thấy Thượng Ất đưa viên tình hạch kia cho cô, động ý đồ xấu!

Làm sao bây giờ? Giao, hay không giao?

Sau một lúc, với sự không nỡ và đau đớn, cô gái từ từ lấy năng lượng tinh hạch lấy từ trong ngực ra. Chỉ một phút trước, cô gái còn cho rằng viên tinh hạch này có thể thay đổi vận mệnh của chính mình, nhưng trong nháy mắt tinh hạch liền bị cướp đi, sự tương phản khổng lồ khiến cô gái đau khổ tuyệt vọng.

“Cô đang làm cái gì vậy? Tinh hạch tôi đưa cho cô tại sao phải đưa cho anh ta?”

Thượng Ất lạnh lùng nói, đồng thời duỗi tay ngăn cản cô gái, đôi mắt bình tĩnh nhìn cô.

“Anh Ất, anh không biết, đây là địa bàn của anh Tào. Tôi có thể đón khách ở đây vì anh ấy cho phép...” Cô gái hỗn loạn giải thích, cô không ngờ Thượng Ất sẽ ra mặt thay cô, nhưng nghĩ tới thủ đoạn tàn nhẫn của những người trước mặt, toàn thân cô rùng mình, lập tức nói: “Anh Ất, anh vẫn là đưa tinh hạch cho bọn họ đi, nước tắm và đồ ăn mà anh muốn bọn họ cũng sẽ chuẩn bị tốt.”

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Thượng Ất nhẹ nhàng cầm tinh hạch, xoay người đối mặt với vài tên côn đồ được gọi là anh Đồng, dứt khoát chậm rãi đem tinh hạch nhét vào trong ngực cô gái: “Tôi cần có rãnh phục vụ tôi, mấy tên các người có rãnh sao?”

Có rãnh?

Anh Đồng và mấy tên thủ hạ phía sau cùng sững sờ, thầm nghĩ mẹ kiếp ông đây là đàn ông làm sao có rãnh? Ngay sau đó sắc mặt của tập thể cùng thay đổi, bọn họ cuối cùng mới phản ứng kịp Thượng Ất đang giễu cợt bọn họ.

Mạnh mẽ đi lên trước một bước, Đồng Đặc Mạnh hung hăng giơ thanh sắt trong tay nhắm ngay vào mũi Thượng Ất, vẻ mặt dữ tợn nói: “Mẹ kiếp, thằng nhãi mày là ai, dám giở trò lưu manh trong địa bàn của anh Tào?”

“Đi ngang qua, thế nào anh có rãnh sao, để lộ ra tôi xem xem?” Sắc mặt Thượng Ất bình tĩnh nhìn Đồng Đặc Mạnh, nhưng sát ý trong lòng càng ngày càng đậm.

Chương 269: Xin lỗi, tôi nghiêm túc

Ở kiếp trước, có hai loại người Thượng Ất ghét nhất. Thứ nhất là người thoái hóa; thứ hai, những ác bá ức hiếp kẻ yếu. Mà nếu phải so sánh cao thấp giữa hai loại, Thượng Ất thà rằng chọn loại thứ hai, bởi vì bọn họ rõ ràng cũng là đồng loại giống như mình, nhưng lại làm những chuyện tàn nhẫn, độc ác hơn dã thú.

Đồng Đặc Mạnh phải chết, đây là nhất định, Thượng Ất đang chờ thời cơ ra tay!

“Mẹ mày, mày lợi hại lắm phải không? Để mày lợi hại một lúc, Tam Đan gọi người!”

Ngoài dự liệu, Đồng Đặc Mạnh bị Thượng Ất liên tục chế nhạo, lại không lựa chọn ra tay tại ngược lại hét lớn với một người đàn ông mập mạp phía sau, theo sau chỉ thấy một nhóm người lần lượt đi ra từ các góc tối xung quanh lều vải.

“Có chuyện gì vậy anh Đồng, có người định kiểm chuyện sao? Ăn gan hùm mật gấu rồi sao.”

“Hừ, có lẽ từ bên ngoài tới, chưa nghe thấy chuyện hôm trước. Dám tùy tiện giở thói ngang ngược trong địa bàn của anh Tào, thật sự chán sống rồi sao!”

“Nói đúng lắm, hôm trước người đàn ông tự xưng là dị năng giả đó, bây giờ không phải chỉ là người tàn phế còn một chân thôi sao? Nghe nói anh ta trở mặt nhìn hai cánh tay và cái chân còn lại bị con chó yêu thích của anh Tào ăn sạch sẽ, còn không nhìn được gào khóc lớn tại chỗ! Các cậu không nhìn thấy đáng vẻ đó, thật sự cực kỳ buồn cười, ha ha.”

Thảo luận âm ỉ, khi mấy chục người cầm gậy và súng ống vây quanh Thượng Ất, Đồng Đặc Mạnh rút cuộc nhẹ nhõm.

Những người này đều là thủ hạ của lão đại Tào, nghe đâu mỗi một người đều đã uống thuốc hoạt hóa do quân đội sản xuất, khi tập hợp cùng nhau thì sức chiến đấu là bất khả chiến bại trong khu định cư này. Mà Đồng Đặc Mạnh càng được lão đại Tào ưu ái hơn, một mình thưởng thức rất nhiều loại thuốc và tinh hạch có giá trị, HP trong cơ thể anh ta đã đạt tới con số đáng kinh ngạc hơn 3000, gấp ít nhất 5 lần so với những người sống sót bình thường.

Cho nên, sau khi Đồng Đặc Mạnh triệu tập tất cả thủ hạ, hẳn ta không hề lo lắng bước về phía Thượng Ất. Một nhóm côn đồ đông đảo đi theo phía sau, thậm chí còn đập phá khắp nơi khiến gà bay chó chạy xung quanh, người sống sót nhao nhao né tránh chỉ sợ rước họa vào thân.

“Nhóc con, chỉ hỏi mày có sợ hay không?” Thanh sắt trong tay Đồng Đặc Mạnh đổi thành mã tấu, chỉ vào mũi Thượng Ất: “Sợ rồi, bây giờ quỳ xuống kêu ba tiếng ông nội, tao sẽ tha chết cho mày, ha ha ha!”

“Sợ!” Thượng Ất không chút do dự trả lời, khiến những lời muốn nói tiếp theo của Đồng Đặc Mạnh bị kìm nén thành một mớ hỗn độn, thâm nghĩ trong lòng nhóc con này cứ như vậy kinh sợ? Nhưng lời nói tiếp theo của Thượng Ất lại thiếu chút nữa làm hẳn ta tức trợn mắt: “Tôi sợ rằng anh cố gắng thế nào...cũng không có rãnh!”

Thượng Ất lạnh lùng nói, xoay người đưa ba lô cho cô gái, nhẹ giọng nói: “Giúp tôi dọn dẹp phòng, đợi chút nữa sau khi giải quyết xong đám người này, tôi hy vọng lập tức có thể tắm nước nóng.”

“Chết tiệt, xem bọn tao không tồn tại sao? Sấu Hầu, đi chặn con đĩ kia lại cho tôi, tôi ngược lại muốn xem xem thằng này có thể làm gì...Ờ mẹ kiếp, Sấu Hầu có chuyện gì với cậu vậy?”

Đồng Đặc Mạnh đang chuẩn bị lay động sự uy nghiêm của lão đại, Sấu Hầu ác ôn bước tới phía trước ngăn cản cô gái lại bay ra ngoài như một quả đạn đại bác. Sức mạnh khổng lồ liên tục đập nát vài người, cuối cùng ngay cả một cái lều vải cũng không may mắn thoát được trực tiếp bị đập nát thành một cái hố lớn.

“Anh Đồng, Sáu Hầu dường như không xong rồi, xương ức của cậu ta gần như gãy hết, tim thì bị xương đâm xuyên qua...”

Một thủ hạ chạy tới kiểm tra tình hình, rất nhanh liền đem kết quả kiểm tra trở lại. Lúc này đám người Đồng Đắc Mạnh thật sự bùng nổ, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều giơ vũ khí nhắm về phía Thượng Ất, trên mặt lộ ra vẻ kiêu căng.

“Anh Đồng phải không? Tôi hỏi anh, vừa rồi anh có thấy rõ thủ hạ của anh bị tôi đá bay như thế nào không?” Thượng Ất bình tĩnh nói, vẻ mặt nghiêm túc: “Nếu như không thấy rõ, tôi sẽ biểu diễn lại một lần nữa cho anh thấy, mượn l... anh ta đi!”

Thượng Ất vừa nói, chỉ tay về phía người đàn ông to béo tên là Tam Đản phía sau Đồng Đắc Mạnh, giây tiếp theo Đồng Đắc Mạnh chỉ cảm thấy một làn gió mát thổi qua đầu, tiếp theo đó tiếng kêu rên đau đớn của Tam Đản đột nhiên vang lên từ cách đó mười mấy mét.

Thượng Ất này, vậy mà ngay trước mặt mọi người, lại một lần nữa lợi dụng tốc độ ma quỷ đá bay đối phương.

“Thế nào, lần này thấy rõ rồi chứ? Còn muốn tôi biểu diễn lần nữa không?”

Giọng nói lạnh nhạt của Thượng Ất vang lên sau đầu Đồng Đắc Mạnh, Đồng Đắc Mạnh giật giật cái cổ cứng ngắc từ từ nhìn về phía sau, khóe miệng hiện ra nụ cười so với khóc còn xấu hơn: “Thấy...thấy rõ, người anh em, tôi nghĩ ở đây có chút hiểu lầm, vừa rồi tôi chỉ...đùa với anh thôi.”

“Hiểu lầm? Đùa thôi sao? Ha ha, thật đáng tiếc...” Giọng điệu Thượng Ất bình thản, trên mặt lại đột nhiên nở nụ cười: “Nhưng tôi lại không đùa!”

Lời này vừa nói ra, mã tấu trong tay Đồng Đắc Mạnh đột nhiên xuất hiện trong tay Thượng Ất, theo sau đó Thượng Ất giơ tay vung trước ngực, khi mọi người còn chưa nhìn thấy rõ, lại trong nháy mắt mã tấu lập tức trở lại tay Đồng Đắc Mạnh.

“Được rồi, lần này có rảnh rồi...nhưng mà tôi không thích đàn ông, cho nên anh có thể yên tâm... Đi chết đi!”

Ngay khi giọng nói của Thượng Ất vừa nói xong, Đồng Đặc Mạnh đột nhiên hét thảm một tiếng. Dưới ánh mắt của mọi người, giống như bị dao giải phẫu tinh xảo của bác sĩ ngoại khoa xẹt qua, giữa lồng ngực của hắn ta đột nhiên tách làm đôi, trái tim đỏ thẫm dưới xương ức và hai lá phổi đầy mạch máu ào ào chảy đầy đất.

Đồng Đặc Mạnh đáng thương, vậy mà bị Thượng Ất chém thành hai khúc, cho đến khi chết cũng không biết Thượng Ất đã ra tay thế nào!

“Vù vù!”

Đám đông như bị ném một quả lựu đạn, tất cả thủ hạ của Đồng Đặc Mạnh trong nháy mắt lập tức bùng nổ. Bình thường đều là bọn họ chém người, lão đại bị chém chết trước mặt mọi người, điều này quả thực ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Chẳng qua những người này vẫn còn sống sau một số cuộc kiểm tra sinh tử, chứng minh bọn họ cũng không phải là những người lỗ mãng liều lĩnh chỉ biết dùng cơ bắp suy nghĩ vẩn đề. Thượng Ất thể hiện tốc độ và lực lượng ma quỷ, làm cho tất cả mọi người đều nhận ra rằng lần này chỉ sợ bọn họ đã phải một tấm sắt!

“Anh...anh là người trong quân đội sao? Anh không biết rõ quan hệ giữa lão đại Tào và quân đội là như thế nào sao? Tôi nói anh đừng có kiêu ngạo, đợi đến khi lão đại Tào ra tay, anh nhất định sẽ hối hận!”

Ai đó trong đám thủ hạ cố gắng uy hiếp Thượng Ất, đối với điều này Thượng Ất cười nhạt một tiếng cũng không để ý tới. Đồng Đặc Mạnh đã bị giết chết, cơn giận dữ trong lòng Thượng Ất cũng vơi đi hơn một nửa. Một vài binh hèn tướng nhát này, Thượng Ất thật sự không có hứng ra tay.

“Được, tôi đợi lão đại Tào tới tìm tôi, bây giờ không muốn chết thì lập tức rút cho tôi!”

“Được, anh chờ đó! Anh ta là dị năng giả, chúng ta đánh không lại anh ta, chúng ta đi tìm lão đại Tào!”

Đến cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Sau khi bỏ lại những lời hung hãn , thủ hạ của Đồng Đặc Mạnh nhanh chóng rời đi. Mà lúc này sắc trời đã tối đen, Thượng Ất tùy ý hỏi thăm trên đường một chút, rất nhanh liền tìm được nơi ở của cô gái. Mà lúc này, cô gái đã sớm đun sẵn một bồn nước tắm ở trong phòng, ánh mắt sợ hãi nhìn Thượng Ất chậm rãi đi tới.

“Đi vào, giúp tôi xoa bóp bắp vai, mấy ngày nay giết người hơi nhiều chút, chỗ này hơi đau nhức.”

Vào phòng, Thượng Ất không khách khí cởi quần áo nằm vào bên trong bồn tắm bằng gỗ. Nước sôi nóng hơi rất sạch sẽ, hơi nước bốc lên, Thượng Ất không khỏi thoải mái rên rỉ một tiếng, chậm rãi nhắm hai mắt.

“Cô tên gì, tại sao lại ở đây bán thân?”

Cảm nhận được bàn tay nhỏ trên đầu vai không ngừng run lên, Thượng Ất biết việc mình giết người bên đường đã dọa cô gái nhỏ này sợ, không khỏi tìm chuyện tán gẫu.

Chương 270: Kẻ thù lộ diện

“Tôi tên là Cúc Thiến...Nước hình như có chút lạnh, tôi lại đổ thêm một ít nước nóng cho anh.” Nhắc đến những việc mình đã trải qua, dáng vẻ Cúc Thiến dường như có chút khổ sở. Đợi đổ thêm nước nóng, Cúc Thiến ngẩng đầu yếu ớt thở dài: “Anh Ất, không giấu gì anh, thực ra em là học sinh cấp ba. Vẫn còn đang đi học, em không chỉ có thành tích học tập tốt, hơn nữa còn là nhân vật làm mưa làm gió ở trong trường, đảm nhận phó chủ tịch hội sinh viên.”

Cúc Thiến? Phó chủ tịch hội sinh viên?

Thượng Ất vô cùng kinh ngạc mở to mắt, hẳn rồi cuộc cũng nhớ ra thân phận của cô, Cúc Thiến này vậy mà là học sinh của trường trung học Thượng Kinh nơi Thượng Ất ở trước tận thế!

“Hi hi, anh Ất, anh không ngờ em vẫn còn là học sinh phải không, em cũng không ngờ, vốn dĩ ở nhà bản thân được nuông chiều như công chúa nhỏ,

vậy mà bây giờ lại mê muội đến mức bán rẻ thân thể để phục vụ mấy gã đàn ông hôi hám...A, không phải em nói anh Ất, anh là người đàn ông sạch sẽ nhất mà em từng thấy, đáng người cũng rất tuyệt!”

Cúc Thiến mỉm cười, khuôn mặt đã được rửa sạch mồ hôi lộ ra vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ. Thành thật mà nói, đáng người của Thượng Ất là cân đối nhất, bắt mắt nhất trong số những người đàn ông cô từng gặp, lúc này khi đổ thêm nước, Cúc Thiến luôn không tự chủ được suy nghĩ muốn nhìn làn da óng ánh như ngọc của Thượng Ất.

“Tại sao cô lại ở đây, người nhà, bạn học, giáo viên của cô đâu?”

Nhìn đường viền cổ áo xám trắng của Cúc Thiến, Thượng Ất lại nhắm mắt, hẳn vẫn còn có chút ấn tượng với Cúc Thiến.

Trước tận thế cô gái này đang học lớp mười hai, cũng không ở trong lớp do Thượng Ất dạy. Chẳng qua bởi vì trường học thường xuyên tổ chức đại hội thi đấu thơ ca, thành ngữ, cho nên với tư cách là phó chủ tịch hội sinh viên, Cúc Thiến không có việc gì sẽ đến tổ ngữ văn của trường để trao đổi với Thượng Ất và các giáo viên, xây dựng các quy tắc và quy định của chương trình.

Như vậy, Thượng Ất cũng có chút ấn tượng với Cúc Thiến, nhưng bởi vì không phải học sinh của hẳn, Thượng Ất cũng chỉ biết cô tên là Cúc Thiến, những thông tin khác biết không nhiều lắm. Mà bây giờ, hai thầy trò gặp nhau theo loại cách thức này , nói thật cảnh tượng vẫn có chút xấu hổ.

“Hừ, đừng nhắc đến những giáo viên kia, mỗi một người đều làm ra vẻ đạo mạo, nhưng riêng tư bọn họ có trái tim nham hiểm hơn rắn độc và bọ cạp, em hôm nay đi đến bước này đều do bọn họ ban tặng!” Khi nhắc đến các giáo viên trong trường, Cúc Thiến dường như chạm đến lửa giận trong lòng, đáng về phần nộ tình cảm bộc lộ trong lời nói: “Hơn một tháng trước ngày tận thế, hiệu trưởng Tào Văn Sơn và hiệu phó Trần Lệ Mai tìm em và một số bạn học nữ khác, nói với bọn em Đế Đô muốn tổ chức đại hội giao lưu học sinh trung học xuất sắc toàn quốc, hy vọng bọn em đại diện cho trường tham gia. Nhưng mẹ kiếp làm gì có đại hội giao lưu nào? Đến Đế Đô bọn em mới biết, tên khốn Tào Văn Sơn kia muốn dùng nữ sinh bọn em làm bàn

đạp, hồi lộ những người có thể lực ở Đế Đô, để ông ta ở lại kinh đô giữ chức vụ hiệu trưởng nhà trường.”

“Hử? Tào Văn Sơn và Trần Lệ Mai cũng ở Đế Đô?”

Nghe được lời của Cúc Thiến, Thượng Ất nhú mày. Trong danh sách những người hẳn muốn giết chết nhất, Tào Văn Sơn và Trần Lệ Mai tuyệt đối có thể đứng trong top ba. Ở kiếp trước nếu không phải đôi cầu nam nữ này bắt nạt Thượng Ất mềm yếu, đuổi Thượng Ất ra khỏi trường học, Thượng Ất cũng tuyệt sẽ không bao giờ bị sóng từ trường của sao X chiếu vào, cuối cùng trở thành một con quái vật người không ra người ma không ra ma. Nhưng Thượng Ất thật sự không ngờ hai người này vậy mà cũng đến Đế Đô, cũng không biết bây giờ hai người bọn họ còn sống hay không.

“Ôi, ông trời có đôi khi thật sự không có mắt.” Cúc Thiến không để ý Thượng Ất lộ ra vẻ kỳ lạ, cô khẽ thở dài nói: “Anh Ất, anh cũng vừa nhìn thấy sự kiêu ngạo của Đồng Đặc Mạnh phải không, thực ra người mà hẳn ta gọi là lão đại Tào chính là Tào Văn Sơn! Không biết kiếp trước lão già này đã tu bao nhiêu phúc, sau tận thế ông ta không chỉ thoát khỏi một vài tai ương lớn, hơn nữa còn để ông ta gặp một người thân có vị trí quan trọng trong quân đội, không chỉ sống thoải mái hơn trước, mà còn kiểm soát gần một nửa thế lực ngầm trong khu tập trung. Anh Ất, đợi chút nữa anh nên nhanh chóng rời khỏi đây, Tào Văn Sơn ông ta sẽ không từ bỏ ý đồ đâu!”

“Ừ, tôi hiểu rồi. Cúc Thiến, cô nói cho tôi một chút việc về khu tập trung, viên năng lượng tinh hạch mà tôi cho cô dường như rất có giá trị.” Thượng Ất bình tĩnh hỏi, Cúc Thiến hẳn là rất quen thuộc với tình hình nơi này. Thượng Ất đang nhân cơ hội hỏi thăm tình hình liên quan căn cứ này.

“Đúng vậy, em cầm viên năng lượng tinh hạch của anh đổi được rất nhiều thứ, nước tắm này chỉ là một trong số đó. Nói ra, em thực ra đã chiếm rất nhiều lợi ích từ anh, chất lượng của viên tinh hạch này cực kỳ tốt, ít nhất nó có thể cho em nằm thoải mái mấy tuần, hì hì.”

Cúc Thiến cười nói, bên trong ánh mắt khôi phục một chút phong thái của thiếu nữ.

“Cúc Thiến, ở đây còn có một viên tinh hạch, cầm đi làm giúp tôi một số việc.” Thượng Ất nhẹ nhàng ngồi dậy, cơ bắp cường tráng của hắn mịn màng bóng loáng như sa tanh. “Tôi cần một bản đồ chi tiết về căn cứ quân sự của Đế Đô, đặc biệt là vị trí phòng thí nghiệm quân sự nhất định phải tỉ mỉ và chính xác.”

“Hả? Anh muốn bản đồ làm gì? Không phải anh muốn lén vào căn cứ quân sự đó chứ. Nơi đó rất nguy hiểm. Anh sẽ bị bắt!”

Cúc Thiến che miệng kinh ngạc nhìn Thượng Ất, cô thế nào cũng không ngờ người đàn ông này vậy mà đang để ý tới quân đội, lá gan này cũng quá lớn đi.

“Việc này cô không cần quan tâm, tôi chỉ cần bản đồ, cô có thể giúp tôi tìm được không?” Thượng Ất bình tĩnh mặc quần áo, thuận tiện thu dọn đồ đạc ngay ngắn. Sau khi tắm nước nóng, tinh thần của Thượng Ất đã khôi phục hơn phân nửa, cả người càng phát ra một cỗ khí khái hào hùng.

“Người thì có, nhưng giá tiền...” Cúc Thiến vụng trộm liếc nhìn Thượng Ất, cắn môi nói: “Hai viên năng lượng tinh hạch chất lượng cao, em sẽ tìm người trộm bản đồ cho anh!”

“Hai viên?” Thượng Ất ngẩng đầu nhìn Cúc Thiến, Cúc Thiến bị nhìn đến hoang mang rối loạn, vội vã nói: “Thực ra một viên cũng được, nhưng hai viên thì...càng đáng tin cậy hơn một chút.”

“Tôi sẽ đưa cho cô bốn viên, cộng với mười viên tinh hạch chất lượng bình thường, nhưng phải giao bản đồ vào trước sáng mai, thế nào? Có thể làm được không?”

Nói xong, Thượng Ất lấy ra một ít tinh hạch óng ánh sáng long lanh ném sang một bên, sau đó ngẩng đầu lặng lẽ nhìn Cúc Thiến. Thượng Ất cảm thấy cô gái này dường như rất thiếu tiền, thiếu đến nỗi không chỉ để tiêu xài như vậy.

“Anh... anh vừa mới nói...bao nhiêu? Bốn viên tinh hạch chất lượng cao?! Trời ạ, em... không nghe nhầm chứ!” Nhìn một đồng tinh hạch sáng bóng, Cúc Thiến cảm thấy cổ họng khô khốc, lòng bàn chân cũng có chút lơ mơ.

Sống trong cảnh nghèo khó một thời gian dài, thứ quý giá nhất mà Cúc Thiển từng thấy, chỉ là một số mảnh tinh hạch bị hư hỏng. Mà những thứ có thể so sánh tinh khiết như đá quý, giá trị tinh hạch tinh phẩm có thể mua cả cô và chiếc lều vải rách nát này, Cúc Thiển chưa bao giờ nhìn thấy điều này trong đời.

Nhưng lúc này, mười bốn viên năng lượng tinh thể lớn nhỏ đang đặt ở trước mặt cô, Cúc Thiển nhất thời không biết phải làm sao, bàn tay run rẩy không ngừng vuốt ve mấy viên năng lượng tinh hạch, cuối cùng cô đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

“Anh Ất, em sẽ tìm cho anh một vài chuyên gia. Bọn họ nhất định có thể đáp ứng yêu cầu của anh, cho nên anh cứ yên tâm mà chờ tin vui vào sáng mai.”

Chương 271: Đừng vội, để tôi nghĩ xem anh chết như thế nào

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Thượng Ất nhẹ nhàng mở mắt ra, cảm giác nhạy bén trong nháy mắt tuôn ra như thủy triều, thu hết mọi chuyển động gần trăm mét xung quanh.

Bên ngoài phòng có người, một trong số đó là Cúc Thiển, người còn lại là một người xa lạ. Cách lều vải, Thượng Ất mơ hồ nghe thấy dòng chữ “đồ đã tới tay”, hiển nhiên bên ngoài người đến không phải ai khác, chính là “chuyên gia” mà Cúc Thiển nói.

Nhận tiền làm việc là chuyện từ xưa đến nay rất phổ biến. Mà khi Thượng Ất trả giá gấp mấy lần, mọi chuyện trở nên suôn sẻ đến kỳ lạ.

Đội người mà Cúc Thiển tìm kia chỉ mất nửa đêm đã tìm ra một tấm bản đồ vẽ tay tinh xảo, phía trên đánh dấu những con số, địa danh dày đặc làm cho Thượng Ất rất hài lòng.

Chẳng qua trải qua một đêm nghỉ ngơi và cân nhắc, Thượng Ất quyết định trước không đến căn cứ tìm hiểu, hẳn muốn đi gặp một “người bạn cũ” trước để ôn lại chuyện cũ!

Tào Văn Sơn, đã từng là sếp của Thượng Ất, giờ phút này sắc mặt nghiêm chỉnh nghiêm trọng ngồi ở giữa phòng. Không giống như những người sống sót bình thường, nơi ở của ông ta là một ngôi nhà bê tông được xây dựng bởi hàng trăm người trong vòng một tuần. Mặc dù đơn sơ, càng không thể so sánh với cơ sở sang trọng của mấy lãnh đạo trong quân sự kia, nhưng so với những lều vải bình thường vẫn tốt hơn nhiều.

Giờ phút này có bốn năm gã to lớn vẻ mặt lo lắng đang đứng trước mặt ông ta, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống đất.

“Các người thấy rõ ràng, đối phương thật sự chỉ dùng một dao đã chém Đồng Đặc Mạnh thành hai nửa?” Tào Văn Sơn đột nhiên ngẩng đầu hỏi, mấy gã vạm vỡ vàng gặt đầu, trong đó một tên có lỗ mũi hơi lệch đi lên phía trước, giọng điệu sợ hãi nói:

“Lão đại Tào, bọn em nào có gan dám lừa anh. Tên kia thật sự chỉ dùng một dao đã giết chết Đồng Đặc Mạnh, ở hiện trường có mười mấy anh em đều nhìn thấy, anh ngàn vạn lần phải tin bọn em!”

“Mũi Lệch, cậu cũng biết tính tình của tôi. Nếu thực lực đối phương thực sự dũng mãnh, tôi sẽ không trách tội các cậu. Nhưng chuyện xảy ra tối hôm qua, sao bây giờ cậu mới nói với tôi, có phải cậu sợ người đàn ông kia hay không!!”

Tào Văn Sơn vỗ bàn một cái, một sức mạnh cực lớn lập tức phun ra ngoài, mặt bàn bằng đá cẩm thạch to bằng cái thớt hiện ra vài vết nứt rõ ràng.

Nếu như Thượng Ất ở đây lúc này, hẳn nhất định sẽ kinh ngạc về sức mạnh khủng khiếp của Tào Văn Sơn. Dưới sự bồi dưỡng tận lực của quân đội, Tào Văn Sơn không còn là người đàn ông trung niên phì nhiêu bụng phệ mấy tháng trước. Toàn thân ông ta nổi đầy cơ thịt, chỉ cần vung hai tay lên một chiếc ô tô nặng ngàn cân cũng có thể văng ra ngoài mười mấy mét.

Chẳng qua điều khiến Mũi Lạch và những tên côn đồ khác khiếp sợ chính là đôi tay của Tào Văn Sơn. Dưới cơ duyên trùng hợp, đôi bàn tay bằng xương bằng thịt này đã hấp thụ thành công nguyên tố hệ kim trong siêu bão, chỉ cần Tào Văn Sơn sử dụng năng lượng hệ kim, hai tay của ông ta sẽ lập tức trở nên sắc bén vô cùng, ngay cả cây đại thụ to bằng thùng nước cũng bị một tay chặt đứt.

Nhìn thấy Tào Văn Sơn tức giận, Mũi Lạch bị dọa tới mức ngã xuống đất. Trước đó có mấy tên thuộc hạ bởi vì làm việc không tốt, Tào Văn Sơn đã dùng tay cắt bọn họ thành nhiều mảnh cho chó ăn ngay trước mặt nhiều người.

Mũi Lạch không muốn chết như vậy, gã ta vội vàng nói: “Lão đại Tào, bọn em không sợ. Bọn em chỉ là...chỉ là muốn làm rõ lai lịch của người đàn ông này, lỡ như là người của quân đội, không phải chúng ta nước lớn cuốn trôi dền rồng sao”

“Vậy cậu kiểm tra rõ ràng rồi sao? Lai lịch của người này thế nào?”

“Kiểm tra rõ ràng rồi, tên này không phải người ở đây, mà là người tị nạn từ bên ngoài đến. Anh cũng biết, ngày hôm qua có một con vượn khổng lồ chạy ra khỏi căn cứ quân sự, tuyến phòng thủ phía đông bắc kia chết không ít người, em đoán tên kia thừa dịp quân đội hỗn loạn chạy vào. Ngoài ra, anh Tào, em còn thăm dò được ngày hôm qua Cúc Thiến chạy ra ngoài liên lạc với Phi Miêu. Hôm nay Phi Miêu mang về cho cô ta một thứ, anh đoán xem là cái gì?” Oai Tị len lén đánh giá Tào Văn Sơn, thấy trên mặt ông ta không có vẻ tức giận, cúi người lại gần, thấp giọng nói: “Là bản đồ căn cứ quân sự vẽ tay, nhóc con này gan to bằng trời, vậy mà muốn len vào căn cứ quân đội!”

“Cái gì? Nó định len vào căn cứ quân sự?” Tào Văn Sơn kinh ngạc nhìn Oai Tị, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm. Một lát sau, ông ta ngẩng đầu nói với Oai Tị: “Phải một ít người tới quân đội tìm cháu trai của tôi, nói có người muốn gây bất lợi cho quân đội, hy vọng nó phải một ít chiến sĩ biến đổi gen qua đây... ”

“Bùm!”

“Phù phù!”

“Ôi chao, mẹ kiếp mày là ai vậy, dừng lại cho tao, a!”

Tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên bên ngoài phòng, Tào Văn Sơn chưa kịp nói xong đã thấy mấy tên thuộc hạ hốt hoảng bước vào, hét lên: “Không xong rồi, lão đại Tào, người đàn ông đêm qua đánh tới, anh ta nói anh ta biết anh!”

“Biết tôi? Ai?” Tào Văn Sơn bỗng nhiên đứng dậy, định lao ra ngoài, lúc này một giọng nói chậm rãi vang lên: “Hiệu trưởng Tào, đã lâu không gặp, còn nhớ tôi không?”

Đứng ở trước cửa phòng, khóe miệng Thượng Ất thản nhiên mỉm cười, ánh mắt nhìn Tào Văn Sơn lại đầy giễu cợt và lạnh lùng.

Cúc Thiến nói không sai, lão đại Tào hoàn toàn chính là Tào Văn Sơn, ngay cả khi hình tượng hiện tại gã này trở nên khôi ngô cao lớn, Thượng Ất cũng ngay lập tức nhận ra gã vô liêm sỉ suýt làm tan nát gia đình mình này.

“Cậu là...?” Tào Văn Sơn cẩn thận nhìn Thượng Ất, mở miệng liền có thể nói ra thân phận hiệu trưởng lúc trước của ông ta, điều này cho thấy đối phương hẳn là nhân viên của trường học. Nhưng mà Tào Văn Sơn liên tục lục lại trí nhớ, lại không nhớ ra thân phận của người đàn ông cao lớn anh tuần này. Ông ta làm sao biết, thầy giáo Thượng Ất gầy yếu năm xưa nay đã trở nên vô cùng cường đại.

"Nhắc nhở anh một chút, hơn một tháng trước, phó hiệu trưởng Trần Lệ Mai theo lệnh của anh, cố ý đến nhà sa thải tôi, không biết bây giờ phó hiệu trưởng Trần thế nào, có phải các người không có chuyện gì thì lại trốn ở trong văn phòng không!" Thượng Ất lạnh lùng nói.

“Cái gì, cậu... cậu là giáo viên ngữ văn bị bệnh tim kia sao? Hình như cậu là...Thượng...Thượng Ất!” Nhận ra Thượng Ất, sắc mặt Tào Văn Sơn trắng xanh. Thượng Ất không những không chết mà còn trở nên mạnh mẽ như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi: “Thượng Ất, cậu chính là người ngày hôm qua đã giết mấy người của tôi sao? Tạt chùng, lúc đầu mày

không chết vì bệnh là do mạng may lớn, bây giờ may còn dám chạy đến chỗ tao tìm cái chết, may thật sự không biết chữ chết viết thế nào sao!”

“Hiệu trưởng Tào, anh nóng lòng muốn tôi chết như vậy sao, không bằng gọi điện thoại cho phó hiệu trưởng Trần Lệ Mai tới đây, chúng ta ôn lại chuyện cũ, sau đó muốn chém muốn giết tùy ý anh, thế nào?” Thượng Ất cười nhẹ, ánh mắt lại quan sát bốn phía, khi tầm mắt rơi vào chiếc kết sắt khổng lồ màu đen phía sau Tào Văn Sơn, ánh mắt Thượng Ất đột nhiên sáng lên vài phần: “ Hơi thở HP thật nồng nặc, trong đó đều là tinh hạch sao? Chẳng qua sao tôi lại cảm nhận được hương vị nguyên tố hệ kim, chẳng lẽ nói trong kết sắt có...nguyên tố tinh hạch quý hiếm?”

Không kịp quan sát kỹ hơn, tiếng cười ngạo nghễ của Tào Văn Sơn lại lọt vào tai Thượng Ất: “Hahaha, Thượng Ất, tao nghĩ may không phải không sợ chết, may là sợ không chết sớm hơn. May còn chưa biết nhỉ, Trần Lệ Mai đã sớm chết, con điểm thúi này ghen tuông với mấy nữ sinh, mấy lần phá hỏng chuyện tốt của tao, mấy tuần trước đã bị tao chặt tay chân cho chó ăn! Hừ, may đã muốn gặp cô ta như vậy, ông đây sẽ thành toàn cho may. Người đầu, bao vây cho tôi, tao ngược lại muốn xem thử may là ba đầu sáu tay hay cả người bằng vàng mà dám giương oai trước mặt ông đây!”

Chương 272: Đầu chó giống như cục gạch

“Chết rồi sao? Không thể tự tay kết liễu mạng sống của bà ta, thật sự đáng tiếc...” Sắc mặt Thượng Ất lạnh lùng, hẳn không ngờ đôi gian phu dâm phụ này vậy mà bất hoà tự giết lẫn nhau, xem ra lần này chỉ có thể tìm một mình Tào Văn Sơn tính toán khoản nợ lúc trước.

Nhưng mà, chỉ giết chết Tào Văn Sơn đơn giản như vậy có phải là quá hời cho ông ta không?

Đôi chân Thượng Ất lắc lư, những lưỡi dao liên tiếp lướt qua, lại không thể cắt được một góc áo của Thượng Ất. Bình tĩnh mà xem xét, thực lực thuộc hạ của Tào Văn Sơn không hề yếu. Trong đó HP của một vài người đã vượt

quá 3000, thậm chí vượt qua sức chiến đấu của chiến sĩ Lạc Bảo. Chẳng qua khoảng cách giữa bọn họ và Thượng Ất chênh lệch quá lớn, suốt bảy ngày siêu bão, Thượng Ất gần như không ngủ, liều mạng hấp thụ các hạt năng lượng tự do trong không khí. Cứ như vậy, cơ thể của Thượng Ất thấm thoát đã được luyện đến mức đáng sợ. Mặc dù từ con số năng lượng hơn 30.000 điểm, nhưng bản thân Thượng Ất biết rất rõ ràng, một khi bản thân hoàn toàn bộc phát, HP của hắn sẽ lập tức tăng vọt lên mức đáng sợ 50.000 thậm chí 60.000!

Ba nghìn với sáu mươi nghìn... những chiến binh ưu tú này, hôm nay được định là ngày buồn nhất trong cuộc đời họ.

“Vù!” “Vù vù!” “Vụt!”

Trong đám người, khi Thượng Ất nhẹ nhàng thu hồi ngón trỏ tay phải, trên mặt đất có vô số thuộc hạ ôm chặt lấy lỗ máu trên đùi kêu thảm. Đối phó với bọn họ, Thượng Ất chỉ cần dùng một ngón tay là đủ, nhưng Thượng Ất luôn luôn nhíu mày, hoàn toàn không có tư thái mỉm cười của người chiến thắng.

“Rốt cuộc phải xử lý Tào Văn Sơn thế nào? Thật là khiến người ta đau đầu!”

Thượng Ất dừng lại, đám thuộc hạ còn lại đứng chặn trước mặt hắn thở phào một hơi. Sát tinh này rốt cuộc dừng tay rồi sao, mẹ kiếp những lỗ máu trên chân của những người kia làm cho người ta chỉ nhìn thấy cũng run lên.

“Cúc Thiến, cô lại đây.” Thượng Ất quay đầu nhìn ra bên ngoài phòng, Cúc Thiến vẻ mặt kinh hãi bước ra chỗ khuất, khi thấy Thượng Ất đang nhìn mình chằm chằm cô đành phải kiên trì đi tới.

“Thầy Thượng Ất...Em nói ngày hôm qua khi nhìn thấy thầy đã thấy rất quen, thầy giấu kỹ quá đấy.”

“Đã là chuyện quá khứ, thân phận hiện tại của tôi là thủ lĩnh của căn cứ Lạc Bảo.” Thượng Ất cười nhẹ rồi nhẹ nhàng an ủi Cúc Thiến: “Cúc Thiến, giúp tôi một việc, nghĩ xem nên xử lý Tào Văn Sơn thế nào.”

“Xử lý Tào Văn Sơn thế nào? Chuyện này...em làm sao biết được? Thầy Thượng Ất, hay là chúng ta đi thôi, đi tới Lạc Bảo mà thầy nói, loại người Tào Văn Sơn không đáng để thầy liều mạng!”

Cúc Thiến sững sờ, hiện tại Thượng Ất đã đánh bại vô số đối thủ, chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng Tào Văn Sơn lại có rất nhiều thuộc hạ, cộng với tin đồn Tào Văn Sơn có dị năng, hai tay sẽ trở nên sắc bén hơn dao kiếm, nếu thực sự liều mạng, Thượng Ất có thể bình tĩnh ứng phó đối phương sao?

“Hahaha, bọn mày thật là buồn cười, chẳng qua bọn mày chỉ là dị năng giả tốc độ mà thôi, bọn mày điên cuồng ngang ngược cái rắm! Nói thật, căn phòng này đã sớm bị tao gài bẫy rồi, chỉ chờ một tên kiêu ngạo như mày tự mình chui đầu vào lưới thôi. Nghe mệnh lệnh của tôi, dừng hàng rào, khóa trên mặt đất, thả chó!”

“Ầm ầm!”

Khi Tào Văn Sơn vừa dứt lời, Thượng Ất và Cúc Thiến cảm thấy dưới chân mình lắc lư một hồi, sau đó hơn chục ổ khóa ngoằn ngoèo khổng lồ được bật ra từ mặt đất, ngay sau đó âm thanh của cơ quan phát ra trên đỉnh đầu của hai người, từng hàng rào thép dày bằng cánh tay đưa trẻ từ trên trời giáng xuống, phối hợp với khoá răng cửa trong nháy mắt bao phủ bốn phía Thượng Ất.

“Lão đại Tào, dừng, bọn em còn ở bên trong, tuyệt đối đừng thả chó!”

Vì bị đâm vào đùi, giờ phút này có bốn năm tên thuộc hạ nằm trên mặt đất chưa kịp thoát ra ngoài. Mắt thấy Tào Văn Sơn muốn thả chó thoát hoá ăn thịt người mà ông ta nuôi ra, những người này hoảng sợ lung lay hàng rào, không ngừng cầu xin Tào Văn Sơn đừng thả chó.

“Hừ, rác rưởi bọn mày, giữ lại cũng vô dụng, đúng lúc tiện thể lấp đầy bụng chó con của tao! Thả chó ra!”

Tào Văn Sơn hoàn toàn không để ý đến lời van xin của những người bị thương trên mặt đất, vung tay lên, hàng rào thép đột nhiên bị nhấc lên khỏi mặt đất, hai con chó thoát hoá khổng lồ to gấp đôi sói nhe răng lao về phía Thượng Ất.

“Đừng ăn tao, a!”

“Mau tránh ra, a, cánh tay của tao!”

Những tiếng kêu la thảm thiết liên tục vang lên, không gian bên trong hàng rào thép vốn dĩ không nhiều, cộng với những ổ khóa răng cửa dày đặc trên mặt đất có thể kẹp gãy tay chân người ngay lập tức, những người bị thương kia căn bản không có cơ hội đứng dậy, trong khoảnh khắc liền bị hai con chó hung ác cắn chết hơn phân nửa.

Điều ớn lạnh chính là hai con chó thoái hoá này dường như từ lâu đã quen với việc săn người trong lồng, khi gặp ổ khóa răng cửa, chúng không những không bị kẹp, thậm chí chúng còn rất khéo léo ép những người bị thương vào đó, lợi dụng các ổ khóa trên mặt đất giúp chúng kẹp những người bị thương, chúng không tốn sức cắn nát bụng của người bị thương.

Cúc Thiến bị cảnh tượng này làm cho sợ ngây người, cả người cô run rẩy ngồi trên mặt đất, trơ mắt nhìn con chó hung ác đang từng chút một tiến về phía mình, trong cổ họng sừng sốt không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Anh mắt Thượng Ất lạnh lùng nhìn tất cả những điều này.

Cái bẫy này của Tào Văn Sơn thiết kế rất khéo léo, không gian chật hẹp chật chội rất bất lợi cho những người dựa vào tốc độ để giành chiến thắng, thậm chí gần như không có chỗ đặt chân!

Chẳng qua Thượng Ất cũng không lo lắng lắm, xét về tốc độ, rõ ràng Thượng Ất cao hơn Tào Văn Sơn một bậc. Tốc độ nhanh, không có nghĩa là chỉ di chuyển nhanh. Nếu vậy sinh vật mạnh mẽ nhất trên trái đất phải là điều hâu biến dị, nó có thể tăng tốc mà không bị cản trở, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn đạn gấp hai lần!

Tốc độ của Thượng Ất được phản ánh trong từng chi tiết của trận chiến, phản ứng, phán đoán, góc độ ra tay, và sử dụng sức mạnh...Những điều này thì Thượng Ất còn nhanh hơn dị năng giả bình thường vô số lần, càng không nói tới hai con chó thoái hoá.

Đương nhiên, nếu như chó thoái hoá đổi thành dị năng giả Vũ Văn Tinh lúc trước, Thượng Ất sẽ không tự tin và bình tĩnh như vậy. Bởi vì Vũ Văn Tinh cũng có phản ứng và di chuyển nhanh, hoàn toàn có thể bỏ qua bất kỳ chướng ngại vật nào trong khoảng cách ngắn, tấn công từ nhiều góc độ khác nhau mà Thượng Ất không nghĩ tới.

Thật đáng tiếc, những con chó thoái hoá không phải là Vũ Văn Tinh, bọn chúng cũng phải né tránh ổ khóa, sử dụng một con đường cố định để hoàn thành đòn chí mạng vào kẻ thù.

“Gầm rú!”

Con chó dữ thứ nhất cũng nhìn thấy rồi lập tức nhào về phía Thượng Ất, cái miệng với hàm răng nhọn dính đầy thịt nát đã mở ra giữa không trung, vô cùng háo hức với khoái cảm khi cắn vào cổ họng của Thượng Ất!

Đáng tiếc, nó chỉ là một con chó, mà không phải siêu nhân chó.

Thượng Ất vung tay lên không trung, lúc răng chó sắp cắn vào cánh tay hắn, bàn tay to lật năm ngón tay bóp cổ chó như kẹp sắt.

“Con chó của anh, trả lại cho anh!”

Gừ Gừ! Ầng ằng

Con chó hung ác trong tay Thượng Ất liều mạng giãy giụa, đầu của nó rất đau, bởi vì Thượng Ất đang từng chút một đưa đầu của nó nhét vào khe hẹp giữa hai hàng rào sắt. Chẳng mấy chốc, một cái đầu chó kỳ lạ xuất hiện trước mặt Tào Văn Sơn, nhìn qua cái đầu chó chết giống như cục gạch, lần đầu tiên trong lòng Tào Văn Sơn cảm thấy khiếp sợ.

Mẹ kiếp, thằng nhóc này cũng quá độc ác!

Chương 273: Anh có thể nhanh hơn dao của tôi sao?

Nhìn cái đầu chó máu thịt be bét trong hàng rào sắt, khoe miệng Tào Văn Sơn co quắp.

Ông ta nuôi hai con chó thoát hóa trong gần một tháng, chúng có sức mạnh như thế nào trong lòng Tào Văn Sơn rõ ràng nhất. Đừng nói người bình thường không phải là đối thủ của bọn chúng, ngay cả những chiến sĩ đặc chủng của quân đội một đối một, cũng chưa chắc đã là đối thủ của hai con súc sinh này.

Nhưng bây giờ thì sao? Con chó thoát hoá mạnh mẽ giống như một món đồ chơi trong tay Thượng Ất, chỉ tùy tiện nhét vào, đầu chó hình tam giác ngược lại còn trở nên . Chuyện này cần bao nhiêu sức mạnh, người đàn ông này vẫn là thư sinh áo trắng gầy gò trong trí nhớ sao?

Nghĩ đến đó, sắc mặt Tào Văn Sơn lạnh lùng, không hề do dự hạ lệnh bắn người. Cho dù Thượng Ất mạnh mẽ đến đâu, chẳng lẽ còn có thể đao thương bất nhập, thật sự trở thành thần tiên sao? Tào Văn Sơn không tin trên đời này còn có người không sợ súng, dù cho Thượng Ất có mạnh đến mấy, dưới mấy chục họng súng này cũng chỉ có thể biến thành một cái sàng!

Thế nhưng gần như cùng lúc đó, Tào Văn Sơn nhìn thấy Thượng Ất duỗi năm ngón tay vỗ một cái trên không trung, lập tức có một tiếng vang lớn, xen lẫn với đó là vô số thịt bầm đổ ập xuống đánh về phía Tào Văn Sơn, Tào Văn Sơn và người của hắn bị đánh trúng tất cả chết lặng.

“Mẹ kiếp, lựu đạn của ai nổ? Là ai?”

“Lão đại Tào, không phải lựu đạn, là Tên Ngốc ... cậu ta nổ rồi!”

Bên cạnh Tào Văn Sơn, mấy tên thuộc hạ bị đánh bom đầu óc choáng váng kinh hoàng hét lên, đồng bọn mà vừa nãy còn ôm chặt vết thương ở đùi gào thét muốn trả thù trong nháy mắt bỗng trở thành một quả bom có uy lực mạnh mẽ, loại chuyện này đã vượt quá khả năng hiểu của bọn họ.

Cũng may Tào Văn Sơn xem như có chút kiến thức, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Thượng Ất, nụ cười nhàn nhạt từ khoe miệng Thượng Ất khiến trái tim ông ta run lên.

“Tôi khuyên anh đừng hành động thiếu suy nghĩ, bên trong người những người kia đều đã bị tôi trồng... lựu đạn sinh học, quả bom vừa nổ kia chỉ là một lời cảnh cáo.” Thượng Ất bình tĩnh nói, dùng ngón tay ngoắc Tào Văn Sơn: “Tào Văn Sơn, không phải anh muốn giết tôi sao, vào đây đi, đừng để thuộc hạ của anh chết vì anh, chúng ta một đối một, ai có thể sống mà đi ra khỏi hàng rào này là dựa vào vận mệnh của mỗi người!”

“Một đối một, dựa vào vận mệnh của mỗi người sao?” Đồng tử Tào Văn Sơn co rút lại, đột nhiên ngẩng đầu lên cười: “Hahaha, mày rất gan dạ! Chẳng qua mày thật sự cho rằng tao sẽ sợ mày sao? Đi vào trong lồng, ông đây dùng một đôi tay kiếm vàng chém mày thành thịt băm!”

Trong lúc cười điên cuồng, năng lượng hệ kim trong cơ thể Tào Văn Sơn tụ về hai tay, một giây tiếp theo, hàng rào sắt trước mặt Thượng Ất đã vỡ tan tành. Đôi tay của Tào Văn Sơn ánh lên một ánh vàng mờ ảo, chém về phía cổ Thượng Ất.

“Lợi hại!”

“Lão đại Tào thật uy vũ!”

“Giết chết nó đi lão đại Tào, cho nó biết thủ đoạn của anh!”

Thuộc hạ của Tào Văn Sơn điên cuồng gào thét, bọn họ thừa biết một chiêu của Tào Văn Sơn mạnh cỡ nào. Trong vài tuần qua, không dưới năm dị năng giả mạnh mẽ đã chết trong đôi bàn tay này. Bây giờ tất cả bọn họ đều háo hức muốn nhìn thấy Thượng Ất bị một dao phan thanh, nhưng thật đáng tiếc khi điều bọn họ không ngờ tới đã xảy ra. Đối mặt với Tào Văn Sơn, Thượng Ất không hề né tránh, vung tay phải một cái - n ánh đao tinh vực màu xanh lam trong nháy mắt xuất hiện, sau đó trước mặt mọi người một tia màu xanh lướt qua, một tiếng kêu vô cùng thảm thiết truyền ra khắp phòng.

“A, tay của tao gãy rồi! Chuyện này...không thể nào! Thanh kiếm vàng của tao bất khả chiến bại, ngay cả thép cũng có thể chặt đứt, mày...mày sử dụng phương pháp quỷ quái nào?”

Che lấy bàn tay phải không cánh mà bay, cơ thể Tào Văn Sơn run rẩy không ngừng lùi lại. Trước mặt ông ta, ánh đao tinh vực màu xanh lam trong tay Thượng Ất vẫn còn rực rỡ như cũ, như thể không phải vừa mới chặt đứt tay của Tào Văn Sơn, mà là cỏ dại bên đường.

“Phương pháp quái quỷ sao? Haha, thứ tôi sử dụng là một phương pháp quái quỷ có thể đưa anh xuống địa ngục!”

Thượng Ất lạnh lùng nói, ánh đao tinh vực lại vung lên, giây tiếp theo tiếng kêu thảm thiết của Tào Văn Sơn càng càng thêm thê lương, cánh tay trái duy nhất của hắn cũng bị Thượng Ất chặt đứt, giờ phút này đau đớn không ngừng lẫn qua lẫn lại trên mặt đất.

“Cúc Thiến, Tào Văn Sơn giao cho cô, muốn xử lý thế nào thì tùy cô!”

Thượng Ất tiện tay xách Tào Văn Sơn về phía Cúc Thiến, tự mình sai bước ra khỏi hàng rào sắt, thuộc hạ của Tào Văn Sơn giống như một con thú nhỏ gặp mãnh hổ, hoảng sợ bỏ chạy tán loạn.

“Chắc chắc, thực lực tên Tào Văn Sơn này không ra sao cả, ngược lại có không ít đồ tốt, chuyển đi này xem như cũng không tệ!”

Một dao chặt mở kết sắt, Thượng Ất không khách khí vứt hết đồ vào trong túi. Ngay từ khi mới bước vào trong phòng, Thượng Ất đã chú ý tới nguồn HP nồng đậm tỏa ra từ chiếc kết sắt.

Bây giờ đồ vật bày ở trước mặt, Thượng Ất vẫn không tự chủ được kinh ngạc hồi lâu. Trong số các năng lượng tinh hạch mà tên Tào Văn Sơn này cất giữ, lại có 3 viên năng lượng tinh hạch nguyên tố. Mà khi Thượng Ất triển khai dị năng nhận thức của mình để kiểm tra, hắn càng ngạc nhiên phát hiện ra, bên trong ba viên tinh hạch nguyên tố này mỗi một nguồn năng lượng đều cực kỳ nồng đậm, hoàn toàn có cơ hội để luyện ra ba mũi tên nguyên tố.

Phát rồi, phát rồi! Ba mũi tên nguyên tố!

Thượng Ất hưng phấn cầm tinh hạch năng lượng nguyên tố trong tay, trong lòng kích động không thôi.

Ở giai đoạn này, mặc dù thực lực của Thượng Ất rất mạnh, nhưng bởi vì siêu bão, ngày tận thế đã xuất hiện một số lượng thoái hoá thú và dị năng giả mạnh mẽ. Ví dụ như con ma cà rồng khổng lồ, vượn khổng lồ hay Vũ Văn Tinh trước đó, không đối thủ nào có thể bị đánh bại dễ dàng.

Nhưng mà có mũi tên nguyên tố lại khác, khi Thượng Ất cầm loại mũi tên năng lượng được tinh luyện từ nguyên tố tinh khiết này trong tay, hẳn giống như một người tay không đang đối đầu với một đám man rợ tay cầm cung chiến đấu lại đột nhiên vớ được với một khẩu súng bắn tia cỡ lớn, sức chiến đấu của hai bên hoàn toàn không ngang tầm.

Nhìn ba tinh hạch có thể chiết xuất ra mũi tên nguyên tố, Thượng Ất không khỏi thầm tiếc nuối. Nếu hẳn có được những tinh hạch này sớm hơn một ngày, đừng nói là ma cà rồng khổng lồ kia, thậm chí là quái vật vượn khổng lồ đáng sợ, Thượng Ất cũng có lòng tin chiến đấu đến cùng.

Bất kể nói thế nào, lần này đến tìm Tào Văn Sơn cũng không phải vô ích, ba viên tinh hạch nguyên tố này thật sự xuất hiện quá đúng lúc. Một khi tinh luyện thành công, tỷ lệ thành công lên vào quân đội tìm bác sĩ L, giết Triệu Nghị, giải cứu cô bé Văn Phi sẽ tăng lên rất nhiều.

Chẳng qua...ba viên tinh hạch có màu sắc khác nhau, còn có thể chiết xuất ra mũi tên nguyên tố có thuộc tính gì, Thượng Ất cũng không rõ lắm.

Không do dự nữa, Thượng Ất lập tức lấy Thao Thiết Cốt Cung ra, đem ba viên tinh hạch nhét vào vị trí trung tâm của Thao Thiết Cốt Cung. Đột nhiên, một chuyện kỳ lạ xảy ra, Thao Thiết Cốt Cung có vẻ không hứng thú với tinh hạch nguyên tố, cho dù Thượng Ất có chạm vào tinh hạch như thế nào, Thao Thiết Cốt Cung cũng không hề có phản ứng gì.

“Không phải, chẳng lẽ bởi vì năng lượng tinh hạch tương đối ít, Thao Thiết Cốt Cung chướng mắt? Không đúng, không phải như vậy. Lần trước khi Thao Thiết Cốt Cung hút năng lượng hệ gió trong cơ thể Ngô Cương, cũng không ghét bỏ năng lượng trong người Ngô Cương ít...Khoan đã, lần trước là hấp thụ trực tiếp từ cơ thể của Ngô Cương, chẳng lẽ Thao Thiết Cốt Cung phải dùng máu người để nuôi dưỡng tinh hạch, mới có thể bắt đầu quá trình hấp thụ chuyển hoá sao?”

Vàng sáng lóe lên, Thượng Ất mơ hồ nắm được chân tướng sự việc. Sau khi nghĩ đến đây, Thượng Ất không còn do dự nữa, đột nhiên ngậm ba viên tinh hạch vào thi thể trên mặt đất, sau đó Thượng Ất cắm Thao Thiết Cốt Cung vào đó, cũng giống như lần trước, cảnh tượng khi chế tạo mũi tên nguyên tố hệ gió kỳ lạ lại một lần nữa xuất hiện!

Chương 274: Ba mũi tên nguyên tố!

Màu đỏ như lửa, mũi tên hệ hoả!

Xanh trắng như gió, mũi tên hệ gió!

U lam như băng, mũi tên hệ thuỷ!

Khi ba mũi tên nguyên tố màu sắc khác nhau được hình thành, tâm trạng Thượng Ất cũng không kìm được lung lay mơ mơ màng màng.

Quá đẹp, quá mê người..... Không hổ là năng lượng nguyên tố thần bí nhất giữa thiên địa, loại vũ khí cấu tạo từ nguyên tố thuần túy này không thích hợp giết người bằng lẳng lặng thưởng thức ngắm nghía. Trách không được ở kiếp trước nguyên tố giả điều khiển nguyên tố thiên địa đều lợi hại như vậy, dị năng giả bình thường so với bọn họ chính là cận bã.

Chẳng qua mũi tên nguyên tố này cần máu người tẩm bổ mới có thể hình thành, đây ngược lại là một chuyện phiền phức. Thao Thiết là hung thú thượng cổ, tên của nó không phải vô ích, xem ra sau này là không thể thiếu giết hại rồi.

Thu hồi ba mũi tên nguyên tố, Thượng Ất chuẩn bị đem tất cả bảo bối còn lại mà Tào Văn Sơn góp nhặt đều quét sạch sành sanh. Nhưng khi Thượng Ất trong lúc vô tình lật lên một cuốn sổ ghi chép, tâm tình tốt của hắn lập tức bị chữ viết trên sổ ghi chép phá hủy.

Ăn cắp, cướp bóc, giết người, mua bán ma túy, ép người lương thiện làm kỹ nữ, cất giấu súng ống đạn dược cá nhân..... Phía sau vô số tội ác làm người nghe kinh sợ, trong đó quan trọng nhất có một điều làm Thượng Ất nổi trận lôi đình.

Đúng như Cúc Thiến nói, lão già Tào Văn Sơn này dường như luôn luôn làm chuyện buôn bán người. Chỉ là ông ta buôn bán không phải trẻ con, mà là vô số đàn ông và phụ nữ trẻ trung khỏe mạnh.

Về phần bên nhận hàng, càng làm cho Thượng Ất không tưởng tượng nổi, vậy mà là chỗ dựa của Tào Văn Sơn mà Cúc Thiến đã nhắc tới, một sĩ quan cấp cao nào đó trong quân đội.

“A! Con diêm mày dám..... A!”

Tiếng kêu thảm thiết của Tào Văn Sơn đánh gãy suy nghĩ của Thượng Ất, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cúc Thiến đang dùng lực kéo lấy Tào Văn Sơn đi về phía ổ khóa răng cửa trên mặt đất. Mà phía sau bọn họ đã có đến ba bốn cái ổ khóa răng cửa được kích hoạt, trong đó trên mỗi một cái đều thấm máu tươi từ trên người Tào Văn Sơn chảy ra. Ai cũng không nghĩ tới, Cúc Thiến vậy mà nghĩ ra phương pháp dùng khóa răng cửa trừng phạt Tào Văn Sơn.

“Thật xin lỗi thầy Thượng Ất, lão già này phản kháng quá lợi hại, mấy lần trước đều không có làm tốt, đây là lần cuối cùng rồi, nhất định sẽ thành công.”

Nhìn thấy Thượng Ất nhìn sang, Cúc Thiến lau mồ hôi trên đầu, hai cánh tay bắt lấy Tào Văn Sơn cũng không dừng lại, Tào Văn Sơn hơn một trăm cân giống như bao tải bị Cúc Thiến túm đi ra thật xa.

“Cô dự định làm gì, trừ phi kẹp cổ, nếu không loại ổ khóa răng cửa trên mặt đất kia kẹp không chết ông ta.”

Thượng Ất tò mò nhìn Cúc Thiến bận rộn, cô nhóc này càng không ngừng loay hoay thân thể Tào Văn Sơn, cuối cùng còn tách hai đùi của Tào Văn Sơn tách ra hai bên.

“Hi hi, không nhất định kẹp lấy cổ mới có thể chết người, còn có nơi này.....”

“Nơi nào? Ủi..... Cúc Thiến, cô xác định muốn làm như vậy sao?”

Thượng Ất trơ mắt nhìn Cúc Thiến bẻ khóa răng cửa bán nguyệt trên mặt đất đến cực hạn, cũng nhắm ngay dưới hông Tào Văn Sơn, trên trán không khỏi toát ra một trận mồ hôi lạnh. Cô nhóc này cũng quá hung ác, cô dự định để Tào Văn Sơn biến thành thái giám sao?

“Thầy Thượng Ất, em biết làm như vậy rất tàn nhẫn, nhưng thầy không biết ông ta đã từng đối với em thế nào, còn có những nữ sinh vô tội kia. Hừ, hôm nay em sẽ báo thù cho các chị em, Tào Văn Sơn ông hãy hưởng thụ nỗi đau chân chính cho tốt đi!!”

“Thành thịch! A!”

Một tiếng vỡ vụn khiến người sợ hãi vang lên, những chiếc răng cửa bằng thép với sức kẹp nặng tới mấy trăm cân nặng nề kẹp ở giữa hai chân Tào Văn Sơn. Lập tức, một mùi hôi thối theo máu tươi tuôn ra, Tào Văn Sơn chỉ kịp kêu thảm một tiếng, lập tức hôn mê bất tỉnh bởi vì quá đau không chịu nổi.

....

Sau khi giải quyết Tào Văn Sơn, Cúc Thiến không yêu cầu đi cùng Thượng Ất như mọi người dự kiến, ngược lại là thu thập xong bọc hành lý đi tới khu tập trung tìm kiếm mấy bạn học nữ của cô. Đối với điều này, Thượng Ất cũng không có ngăn cản, cũng không có an ủi, chỉ nói vị trí chi tiết của Lạc Bảo nói với Cúc Thiến, sau đó quay người đi về phía viện bảo tàng quốc gia cách đó mấy cây số.

Tận thế chính là như thế, mỗi người đều đang cố gắng vì mục tiêu của mình. Cúc Thiến tự biết không thể giúp đỡ gì cho Thượng Ất, dứt khoát thoải mái lựa chọn tự sinh tự diệt. Mà Thượng Ất cũng sẽ không bởi vì Cúc Thiến và hẳn có chút tình cũ mà giữ cô lại, bên trong Lạc Bảo còn có vợ con hẳn đang chờ hẳn quay về.

Đi xuyên qua những lều vải ở khu tập trung, Thượng Ất đi từ từ, càng không ngừng quét mắt các điểm đánh dấu tinh tế trên bản đồ, trong lòng chậm rãi tính toán.

“Thứ nhất, nhất định phải gặp tiến sĩ L trong căn cứ quân đội. Cổ mộ dưới lòng đất mà Lý Đồng Thành đã đề cập tới, dường như bây giờ quân đội đang thử tiến hành một chuỗi thí nghiệm ngoài sức tưởng tượng. Sớm chuẩn bị tốt thuốc hoạt hoá, trong cổ mộ ẩn tàng Thao Thiết Chân Huyết vạn năm, có được quái vật vượt khổng lồ với sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, còn có cột năng lượng kết nối cổng thiên giới.... Hết thảy tất cả dấu hiệu đều cho thấy, quân đội đang hạ một ván cờ rất lớn. Mà một trong những nhân vật quan trọng nhất thao túng quân cờ chính là tiến sĩ L kia.”

Nhưng mà phải đi đâu tìm tiến sĩ L thần bí này đây?

Thượng Ất lại một lần nữa nhìn chăm chăm bản đồ, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên một khu vực rộng mở ở tầng hầm của viện bảo tàng quốc gia. Chỗ này trên bản đồ không có bất kỳ biểu tượng nào đánh dấu, nhưng so sánh những kiến trúc khác chung quanh, nơi này lại chiếm diện tích khá lớn. Ngay cả người vẽ bản đồ dường như cũng cảm thấy nơi này không thích hợp, cố ý ở bên trên vị trí trống không lưu lại một cái dấu chấm hỏi thật to, hiển nhiên cảm thấy rất hứng thú đối với khu vực này đến cùng là dùng để làm gì.

“Hắn là ngay ở chỗ này.....”

Thượng Ất cất bản đồ, nhận đúng phương hướng nhanh rồi chóng đi về phía viện bảo tàng quốc gia. Mà đúng lúc này, khu biên giới lều vải cách đó không xa, đột nhiên truyền đến một trận tiếng ồn ào, đồng thời vô số người sống sót ồ ạt chạy ra, hoảng sợ chạy thực mạng.

“Phía trước xảy ra chuyện gì, những người này tại sao lại chạy?” Thượng Ất tiện tay bắt lấy một người đàn ông ở đối diện chạy tới, nhưng không ngờ đối phương dùng sức giãy dụa, mất hứng nói: “Anh bắt tôi làm gì, mau chạy đi, quái vật tấn công vào tới!”

“Quái vật? Quái vật gì?”

Thượng Ất không khỏi thò đầu ra nhìn lại, chỉ thấy nơi xa bụi mù cuồn cuộn, người ngã ngựa đổ, nhưng lại không nhìn thấy bất cứ sinh vật nào khác người xuất hiện.

“Là quái vật dưới mặt đất, có hơn mười con, mỗi con cao như hai tầng lầu. Dáng vẻ giống như Zoombie trong phim ảnh phương tây, đầu to không có tóc, từ bên trong lòng đất chui ra ngoài ăn thịt người, đã có hơn mấy trăm người bị bọn chúng ăn hết rồi!”

Lời nói của người đàn ông làm cho Thượng Ất nhíu mày, dựa theo miêu tả của đối phương, đây rõ ràng là dáng vẻ của ma cà rồng khổng lồ. Nhưng mà trước đó không phải vừa mới xuất hiện một con ma cà rồng khổng lồ sao, làm sao lúc này mới một ngày lại ra nhiều như vậy... Mẹ nó, chẳng lẽ là đi theo hần sao?

Thượng Ất bỗng nhiên nhớ tới mấy lần trước trải qua đuổi giết, sự tình chính là quỷ dị như vậy, mỗi khi thực lực Thượng Ất bạo tăng, kiểu gì cũng sẽ xuất hiện một nhóm sinh vật khủng bố mà hần không đối phó nổi đuổi giết hần. Đàn chuột thoát hóa, châu châu khổng lồ tiêu diệt thế giới đều là như thế, mà nếu là không có con mắt tinh không khổng lồ ở sau lưng trợ giúp hần, chỉ sợ Thượng Ất sớm đã chết trong tay lực lượng thần bí.

Mà bây giờ, Thượng Ất mới vừa vặn đạt được ba mũi tên nguyên tố, có được thực lực bắn giết gấp mấy lần, đây chẳng phải lập tức có hơn mười con ma cà rồng khổng lồ tìm tới cửa sao.

“Đáng chết, đến cùng là kẻ nào đang giám thị tôi, có gan mày đứng ra đơn đấu!”

Thượng Ất đưa ngón tay giữa ra nhắm ngay bầu trời khoa tay, sau đó quay người phi nước đại chạy theo đoàn người, thỉnh thoảng còn dừng lại một chút phân biệt phương hướng, cuối cùng vẫn như cũ chạy về hướng mục tiêu là khu trung tâm quân đội Đế Đô - Viện bảo tàng quốc gia.

“Hừ, không phải mày muốn giết tao sao? Được, có gan mày cứ đi theo tao. Tao đánh không lại hơn mười con ma cà rồng khổng lồ, nhưng không có nghĩa quân đội không thể. Hơn nữa tốt nhất là hai bên đánh nhau ầm ĩ một chút, như vậy tao lại có thể thừa cơ tiến vào đi hoàn thành nhiệm vụ của tao!”

Chương 275: Kết cấu

Căn cứ quân đội Đế Đô, viện bảo tàng quốc gia, tầng hầm dưới mặt đất.

Tiến sĩ L yên tĩnh đứng trước một thùng thủy tinh khổng lồ, sắc mặt bình tĩnh nhìn chất lỏng màu xanh lam đang không ngừng hòa tan cuộn cuộn bên trong thùng, cùng hòa tan với chất lỏng là một cây gậy kim loại dài màu đen tuyền với hoa văn thần bí.

Suốt bốn mươi tám tiếng, ngâm trong dung dịch mạnh đặc biệt do quân đội nghiên cứu chế tạo có thể phân giải đại đa số kim loại trên đời, cây gậy kim loại dài đến từ cổng thiên giới này không có một chút dấu hiệu hòa tan, vẫn lẳng lặng đứng sừng sững ở trước mặt tiến sĩ L như cũ, dường như đang cười nhạo tiến sĩ L và một đám nhà khoa học quân đội không biết tự lượng sức mình.

Nhìn một hồi, tiến sĩ L đột nhiên quay người, nói với nhân viên thao tác máy tính xung quanh thùng chứa: “Mở súng năng lượng lượng tử, tăng công suất trực tiếp đến 125%, nhắm ngay phía trước hoa văn kim loại, bắt đầu cường ép giai đoạn hòa tan!”

“Vâng!” Nhân viên không chút do dự chấp hành mệnh lệnh của tiến sĩ L. Nhưng lúc này, một người đàn ông trung niên mặc quân phục ở một bên đi tới, sắc mặt lo âu nói: “Tiến sĩ L, ngài thật sự muốn cường ép phân giải cây gậy kim loại này sao? Ngài đã quên, lần trước khi thử nghiệm tháo giáp đen kia ra đã xảy ra chuyện gì sao, luồng năng lượng dừng mãi chọc thẳng lên trời kia thiếu chút nữa phá hoại toàn bộ sinh vật phòng nghiên cứu dưới mặt đất. Còn có con vượn khổng lồ sản phẩm thực nghiệm chạy trốn kia...Những lãnh đạo của hai giới quân đội và chính phủ kia đều cực kỳ bất mãn với việc này, hay là chúng ta chờ đợi đi, xem có thể tìm một viên Thao Thiết Chân Huyết khác hay không, từ từ tháo gỡ những bí mật của vật thiên giới?”

“Không kịp nữa rồi...” Đối với đề nghị của quân nhân trung niên, tiến sĩ L nhẹ nhàng lắc đầu, một lúc sau ngẩng đầu nhìn chằm chằm đối phương, giọng điệu đặc biệt nghiêm túc nói: “Lý Đồng Thành, chúng ta quen biết đã bao nhiêu năm rồi? Được hai mươi năm chưa? Ông đã khi nào nhìn thấy tôi làm việc mạo hiểm chưa? Thao Thiết Chân Huyết là di thể sinh vật cổ duy

nhất có lực lượng thôn tính, nhưng mà ông lại làm hư chuyện, để một thằng nhóc không biết tên làm hỏng...Đương nhiên, tôi không trách ông, ông cũng tận lực rồi. Đáng tiếc thời gian của chúng ta thật sự không còn nhiều, những cơ thể thoái hóa đang điên cuồng tấn công phòng tuyến quân đội đủ để giải thích rõ vấn đề. Những chiến giáp, gậy kim loại đến từ thiên giới này, còn có những thứ mảnh vụn nhỏ kia, không chỉ có chúng ta muốn có được nó, tất cả sinh vật trên trái đất đều chịu tác động của nó, điên cuồng muốn chiếm làm của mình.”

“Cái gì, ý của ông là những cơ thể loài người thoái hoá lúc trước sở dĩ điên cuồng tấn công thành phố, cũng là vì những trang bị thiên giới này? Thế nhưng điều này làm sao có thể, tin tức quân đội Trung Quốc tìm thấy trang bị thiên giới, ngay cả tôi cũng chỉ là gần đây mới nghe nói, những quái vật không có chỉ số thông minh kia làm sao có thể biết!”

Sắc mặt Lý Đồng Thành kinh hoàng, lời nói của tiến sĩ L giải đáp nghi hoặc suốt một thời gian dài trong lòng gã, gã luôn không rõ, tại sao những cơ thể thái hoá điên cuồng kia thà rằng bị súng bắn chết, cũng nhất định phải tấn công phòng tuyến quân đội.

Hoá ra những quái vật này đều là bị hấp dẫn mà đến, bọn chúng cũng đang hy vọng đạt được uy lực mạnh mẽ của trang bị thiên giới sao?

“Lý Đồng Thành, kỳ thật một số chuyện trên đời này, khác biệt rất lớn với tưởng tượng của chúng ta. Trước khi phát hiện những trang bị này, tôi không tin trên đời có quỷ thần, nhưng bây giờ...”

Tiến sĩ L nhẹ nhàng đứng dậy, đi về phía trước máy pha cà phê tạo hình tinh xảo ở một bên, chìa tay rót cho mình một ly cà phê.

“Theo như tôi thấy, cái gọi là vật thiên giới, bao gồm giáp màu đen bị con vượn khổng lồ kia lấy đi cùng với cây gậy kim loại kia, đều là sản phẩm của một nền văn minh ngoài hành tinh. Cổng thiên giới trong miệng những lão già quản lý công việc nội bộ kia cũng không có gì khác ngoài một cánh cửa kết nối với khu vực ngoài hành tinh mà thôi. Nhưng mà tôi phải thừa nhận dã tâm đám lão già này thật là lớn, toàn bộ loài người trên trái đất đều đang giãy giụa trong nỗi khổ của kiếp nạn tận thế, bọn họ lại sớm nghĩ đến chuyện lợi dụng sức mạnh ngoài hành tinh để tăng thêm sức mạnh.”

“Sao? Tiến sĩ L, ý của ông là nói, những lãnh đạo kia lên tiếng nói rằng những thực nghiệm này có thể kết thúc tận thế, nghênh đón hòa bình cái gì đó đều là viện cố, mục đích thực sự của bọn họ là muốn tranh giành quyền bá chủ trên trái đất, giành được quyền khống chế trái đất?”

Lý Đồng Thành kinh ngạc nhìn về phía tiến sĩ L, trước nay gã luôn hoàn toàn tin tưởng không chút nghi ngờ đối với tuyên bố hành động cứu vớt tận thế của cấp cao quân đội. Đây cũng là nguyên nhân Lý Đồng Thành liều mạng chui vào cỗ mộ dưới lòng đất truy tìm Thao Thiết Chân Huyết.

Không ai hy vọng tận thế cứ tiếp tục kéo dài, người nhà Lý Đồng Thành và bạn bè trong tận thế cũng đã mất đi hạnh phúc, vui vẻ sinh hoạt, gã cực kỳ khát vọng hòa bình một lần nữa được lập lại. Nhưng lời nói của tiến sĩ L làm cho niềm tin chèo chống trong lòng Lý Đồng Thành âm ỉ sụp đổ, gã rất hy vọng tiến sĩ L nói với gã đây chỉ là một trò đùa, nhưng dựa hiểu biết của mình về tiến sĩ L, Lý Đồng Thành cảm thấy khả năng phát sinh chuyện này rất thấp.

“Lý Đồng Thành ông nói sai rồi, bọn họ muốn không chỉ đơn giản là quyền khống chế trái đất như vậy!”

Tiến sĩ L xua xua tay, đưa ly cà phê đưa đến bên môi nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ, nói tiếp: “Bầu trời cao, vũ trụ, ngôi sao xa xôi, còn có sao băng X kia...Những thứ này mới là mục tiêu cuối cùng của bọn họ. Dã tâm của những dã tâm này quá lớn, dựa vào kỹ thuật chuyển hoá năng lượng sinh học tôi nghiên cứu chế tạo cho bọn họ, chưa đến năm năm, Đế Đô sẽ sản xuất ra vô số loại vũ khí và công cụ uy lực mạnh mẽ, những vũ khí sinh vật năng lượng này cũng thay thế vũ khí thuốc nổ thời đại trước, mà công cụ sinh vật năng lượng cũng mở ra một kỷ nguyên mới của loài người. Chỉ cần yên tâm nghỉ ngơi lấy lại sức, khi đó quân đội Đế Đô chưa thể nói đến thống trị toàn cầu, khống chế phạm vi một châu lục là không có bất cứ vấn đề gì. Đáng tiếc, mục tiêu của bọn họ lại không chỉ dừng ở đây.”

“Không thể nào, trước mắt trái đất hỗn loạn như thế, bọn họ làm sao có thể suy nghĩ chuyện hư ảo như thế. Lại nói phương tiện kỹ thuật hiện có cũng không có khả năng để bọn họ rời khỏi trái đất, từ sau khi tận thế bộc phát, loài người ngay cả vệ tinh đều rất khó phóng thành công, bọn họ dựa vào

đâu để rời khỏi trái đất bay về phía hệ hành tinh xa lạ? Không có khả năng, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!”

Chương 276: Thiên giới thần côn

Chương 276. Thiên giới thần côn

Lý Đồng Thành liên tục lắc đầu, gã luôn rất tín nhiệm tiến sĩ L, nếu không phải ở trước tận thế ông nghiên cứu ra thuốc hoạt hoá, suốt ba bốn mươi vạn quân nhân Đế Đô và hơn mấy trăm ngàn dân thường Đế Đô đã sớm biến thành những quái vật ngoài kia. Chẳng qua bây giờ tiến sĩ L nói mục tiêu của những lãnh đạo kia ở tinh hệ trên vũ trụ, chuyện này gã có làm thế nào cũng không chấp nhận được.

“Dùng cổng thiên giới...Lý Đồng Thành, trải qua sự cố ngày hôm qua ông còn chưa có ý thức được sao, cột sáng tạo thành từ năng lượng tinh khiết trên chiến giáp của vợ ông khổng lồ kia thật ra cũng không chỉ là năng lượng đơn thuần, thực ra nó là một lối đi, kết nối trái đất với ngân hà...Ừ, cũng chính là đường thiên giới mà các lãnh đạo nói. Điều đó giúp đám lão già kia tin tưởng, chỉ cần có thể khống chế con đường năng lượng kia, bọn họ sẽ có thể đưa bản thân, người nhà, thậm chí binh sĩ, xe tăng, tất cả các đồ vật khác đến đó, đến chỗ thực dân... thực sự!”

“Cái gì, thực dân ngoài hành tinh? Thế nhưng lỗ như loài người bên đó... Tôi nói là sinh vật có trí tuệ không chào đón chúng ta vậy phải làm sao?”

Khuôn mặt Lý Đồng Thành bàng hoàng nhìn về phía tiến sĩ L, ngoài miệng lại không tự chủ được nói ra lo lắng trong lòng. Quý mới biết bên kia có thứ gì, lỗ như khắp nơi đều là loại quái vật vợ ông khổng lồ này, như vậy bọn họ đi qua chẳng phải là tự chui đầu vào lưới, đưa đến miệng cho người ta ăn?

“Hỏi rất hay! Lo lắng về quy luật khu rừng hắc Ám vẫn rất cần thiết, từ những chiến giáp, cây gậy kim loại rơi trên trái đất, có thể thấy khoa học kỹ thuật văn minh của đối phương hiển nhiên khác với trái đất, đến lúc đó ai lợi hại hơn thật đúng là khó nói. Cho nên tôi đã thuyết phục tổ thông tin tích cực liên hệ với quân đội Ma Đô, có tin tức nói quân đội Ma Đô đã ứng dụng kỹ thuật Nano vượt mức khoa học kỹ thuật lên trên chiến giáp, bọn họ

ngiên cứu ra hàng loạt chiến giáp uy lực vô cùng lớn mạnh. Ôi, thế giới thật sự bị tai hoạ tận thế này thay đổi, Đế Đô, Ma Đô, hai thành phố lớn quan trọng nhất nước Hoa đã đi lên hai đầu con đường tiến hoá hoàn toàn khác nhau...

Phân giải bắt đầu rồi!

Khi một cột năng lượng ánh sáng màu xanh trắng bắn về phía gậy sắt màu đen, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt khẩn trương và chờ đợi. Ngẫu nhiên còn có ánh mắt của một số nhân viên nghiên cứu khoa học trẻ tuổi len lén liếc nhìn về phía tiến sĩ L, không tự chủ được lộ ra sợ sệt và cặp mắt kính phục.

Người đàn ông này nhìn hơi gầy, ông dựa vào sức của chính mình, không chỉ cứu vớt tính mạng của vô số người mà còn ở trong thời gian rất ngắn, dựa vào kỹ thuật năng lượng sinh vật đặc biệt loại bỏ nguy cơ nguồn năng lượng tận thế.

Ví dụ súng năng lượng tử trước mắt này như chỉ có ở trong khoa học viễn tưởng, chính là tiến sĩ L thông qua phân giải năng lượng tinh hạch, sau đó chế tạo ra một loại súng xạ tuyến thuần năng lượng. Uy lực của nó không kém gì máy phát xạ laser công suất lớn được con người phát triển trước tận thế. Hơn nữa bởi vì tính chất đặc biệt của bản thân sinh vật năng lượng, các loại tinh hạch cung cấp năng lượng khác nhau, uy lực và đặc tính của cột trụ năng lượng do súng năng lượng tử bắn ra cũng hoàn toàn khác nhau.

Giống như cột năng lượng màu xanh trắng đang được phân giải kia, nguồn cung cấp năng lượng của nó đến từ một viên tinh hạch của báo săn thoái hóa. Viên tinh hạch này có thể nói là tinh hạch chất lượng cao hoàn hảo, ẩn chứa năng lượng vững chắc, sắc bén nhưng đồng thời cũng mềm mỏng, không hiện ra điên cuồng, đối với phân giải vật phẩm kim loại mà nói, nhanh chóng lại an toàn, làm cho người ta không thể tìm ra bất cứ khuyết điểm nào, quả thực là vũ khí sắc bén của nhân gian.

Nhưng mà... các nhân viên vẫn lo lắng nhìn về phía cây gậy kim loại màu đen bên trong dung dịch, bọn họ vẫn còn nhớ rõ chuyện ngoài ý muốn ngày hôm qua. Khi con vượn đen lớn dần lên trong ánh sáng xanh kia, cuối cùng

đập nát bức tường mà ngay cả thuốc nổ cũng không thể phá vỡ rồi bỏ trốn, bóng dáng đáng sợ kia vẫn giống như ác mộng trong lòng bọn họ.

Lần này... hẳn là sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa chứ!

“Tăng thêm công suất lên 150%, nhân viên ghi chép điều chỉnh tần suất ghi chép, mọi thay đổi về biến hoá hao mòn đều phải ngay lập tức thông báo cho tôi, lần này chúng ta quyết không thể lại để xảy ra bất cứ vấn đề nào! Nhanh lên!”

Vù vù!

Theo tiếng quát của tiến sĩ L, công suất của súng năng lượng tử lại lần nữa nâng lên 25%, năng lượng màu xanh chuyển từ xanh nhạt thành màu xanh đậm, ánh sáng chói mắt bắn lên trên thanh kim loại màu đen như cũ.

Mà đúng lúc này, rốt cuộc cây gậy kim loại màu đen có thay đổi. Hoa văn thần bí đột nhiên bắt đầu chuyển sang màu đỏ, theo sau đó một ánh sáng màu đỏ mờ bắt đầu toả ra giữa các đường vân. Mà theo ánh sáng màu đỏ càng ngày càng sáng, toàn bộ cây gậy kim loại màu đen bắt đầu chậm rãi run rẩy, giống như sống trở lại toàn bộ đồng thời lắc lư.

“Cố lên! Cây gậy kim loại hẳn là đã bị kích hoạt, lại tăng công suất thêm 25%, câu đố về thiên giới sẽ có câu trả lời!”

Tiến sĩ L kích động hô hào, cây gậy kim loại màu đen phản ứng hoàn toàn khác với áo giáp màu đen ngày hôm qua, mặc dù đều có khoảng cách phản ứng năng lượng, nhưng lần này năng lượng của cây gậy kim loại rõ ràng bị ràng buộc bên trong chính bản thân cây gậy, đồng thời cộng hưởng với năng lượng sinh học do súng lượng tử hình thành!

“Cảnh báo! Cảnh báo! Đã phát hiện một luồng siêu năng lượng, mức độ phá huỷ ở mức cao nhất! Cảnh báo một lần nữa, đã phát hiện một luồng siêu năng lượng, mức độ phá huỷ — Mức cao nhất! Đề nghị tất cả nhân viên nghiên cứu lập tức sơ tán, đi vào tầng hầm dưới lòng đất!”

Đột nhiên, chuông báo động trong phòng thí nghiệm sinh vật vang lên mãnh liệt, hệ thống giám sát an ninh ra sức phát ra âm thanh cảnh cáo, đèn báo động màu đỏ chói mắt không ngừng lấp lóe trong phòng thí nghiệm, tất cả nhân viên đều sợ hãi đứng dậy, một số nữ nhân viên nghiên cứu nhất gan thậm chí còn gục xuống dưới mặt bàn.

“Luồng năng lượng lưu động làm cho người ta sợ hãi thán phục... cây gậy kim loại này vậy mà hấp thu nhiều năng lượng sinh vật như vậy, tăng thêm năng lượng vốn có trong cơ thể nó, cách xa như vậy mà tôi còn có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng kinh khủng lưu động trong đó... Đây là một luồng năng lượng không thua gì thuốc nổ C4... Không, nó hơn hẳn cả thuốc nổ, thậm chí có thể so với năng lượng khổng lồ của tên lửa! Có thể tưởng tượng được, một khi nó được giải phóng hoàn toàn, cây gậy kim loại này đủ để mở ra một khe núi, dựa vào các dãy núi làm cho tất cả các sinh vật ở bên trong phạm vi trong nháy mắt bị huỷ diệt!”

Chương 277: Gặp lửa bỏ tay người, quá tổn hại

Chương 277. Gặp lửa bỏ tay người, quá tổn hại

Trên mặt tiến sĩ L lộ ra ngạc nhiên vui mừng rục rở, ông ta hoàn toàn đắm chìm trong uy lực ảo tưởng của cây gậy kim loại màu đen. Lý Đồng Thành ở bên cạnh cười gượng đi tới, vươn tay đẩy ông ta rồi chỉ ra bốn phía, giọng nói khàn khàn.

“Tôi nói tiến sĩ L, bây giờ không phải lúc để xúc động. Ông xem bộ dáng của bọn họ bị dọa thành như thế nào rồi kìa, còn có cây gậy lớn kia sẽ không phát nổ đấy chứ, hơi dọa người đấy!”

“Không sao, độ dẻo của những trang bị đến từ thiên giới này vượt xa sức tưởng tượng của ông, yên tâm đi, thứ đồ chơi này sẽ không phát nổ... Đợi đã, đó là cái gì, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Ngay lúc tiến sĩ L đang kiên nhẫn giải thích, bên ngoài đột nhiên có tiếng huyền não, màn hình giám sát lớn ở chính giữa hội trường không ngừng có bóng người chớp động, tiếng kêu thảm thiết của các dị năng giả chịu trách nhiệm bảo vệ liên tiếp vang lên!

“Không xong rồi, có thứ gì đó đang tấn công phòng thí nghiệm! Nhân viên anh ninh đâu, nhanh chóng canh giữ ở cửa, thí nghiệm đang tiến hành đến thời khắc mấu chốt nhất, tuyệt đối không được để người ngoài cắt ngang thí nghiệm!!”

Lý Đồng Thành lớn tiếng chỉ huy cấp dưới, cùng lúc đó ông ta giơ cổ tay lên, bên trên máy kiểm tra năng lượng thể hệ thứ hai ở trên cổ tay của ông ta không ngừng có tin tức từ bên ngoài tràn vào, trong đó nhiều nhất là âm thanh báo cáo đầy sợ hãi của cấp dưới.

“Báo cáo trưởng quan, bên ngoài có người lạ lẻn vào căn cứ, tổ dị năng đang cử người đi điều tra... Nhưng mà, phiền phức hơn chính là... là con vượn khổng lồ kia lại trở về!”

“Cái gì, con vượn khổng lồ lại trở về? Không phải nó chạy rồi sao, tại sao lại chạy về?!”

Lông mày Lý Đồng Thành nhíu lại, trong lòng kinh ngạc. Đối với vượn khổng lồ, Lý Đồng Thành luôn cảm thấy sợ hãi trong lòng. Đây là bởi vì ông tận mắt chứng kiến sự thay đổi của vượn khổng lồ từ đầu tới đuôi, cũng nhận thức được lực phá hoại kinh khủng của vượn khổng lồ kia.

Có thể nói, vượn khổng lồ mặc chiến giáp của thiên giới có thể xưng là vô địch, nếu không phải nó chỉ vừa mở trí thông minh lại bị vô số dị năng giả liên thủ đánh bị thương, chỉ sợ căn cứ quân đội sớm đã bị nó hủy vô số lần. Đương nhiên, các lãnh đạo lớn của quân đội có còn thủ đoạn nào nữa hay không, Lý Đồng Thành cũng không biết rõ. Ông ta chỉ biết là, trong những người mà ông ta quen biết, cơ bản không có người nào là đối thủ của vượn khổng lồ.

Thế nhưng... hiện tại vượn khổng lồ này vậy mà lại trở về, chẳng lẽ nó quay lại để báo thù? Hoặc là nó đến vì cây gậy kim loại màu đen kia?

“Báo cáo trưởng quan, chúng tôi cũng không biết tại sao nó trở về, nhưng thông tin tình báo cho thấy, dường như là vợ chồng lỗ đuổi theo một con người đến đây, nhưng mà hình như lại bị mất dấu!”

Đuổi theo một con người, còn mất dấu... Mẹ kiếp, không phải là tên kia đấy chứ!

Nghe cấp dưới báo cáo, trong đầu Lý Đồng Thành không tự chủ được xuất hiện một bóng dáng. Chính là người làm đảo loạn chuyện hắc tử mĩ chuẩn bị kế hoạch Thao Thiết Chân Huyết, nhưng cuối cùng cũng là người này cứu bọn họ từ trong trạng thái điên cuồng của Thao Thiết Chân Huyết.

Thượng Ất, trong đám con người mà Lý Đồng Thành quen biết, chỉ có người đàn ông trẻ tuổi này mới có tốc độ không thể tưởng tượng được. Ngoại trừ anh ta, Lý Đồng Thành không nghĩ ra còn ai có thể thông dong thoát khỏi vợ chồng lỗ.

Thế nhưng không phải tên Thượng Ất kia quay về nhà xây dựng lô cốt sao, chẳng lẽ tên này lại tới căn cứ quân đội? Tên phiền toái này, tại sao mỗi lần anh ta xuất hiện ở chỗ nào, chỗ đó sẽ có phiền phức nhiều như vậy... Không được, tôi phải bắt được người từ bên ngoài tới này, nhìn xem rốt cuộc có phải là tên kia hay không!

“Phù phù! Phù phù phù!”

Thượng Ất thở hổn hển, hai chân liều mạng chạy, mồ hôi trên người gần như ướt đầm cả quần áo.

Thượng Ất chạy rất nhếch nhác, trong lòng cũng vô cùng chán nản. Từ lúc rời khỏi Lạc Bảo đến bây giờ, đây là lần đầu tiên hắc tử mĩ lâm vào tình trạng bối rối xấu hổ như thế này, nhưng mà lại không có cách nào khác. Đến bây giờ Thượng Ất vẫn còn chưa rõ ràng, vì sao lúc hắc tử mĩ chộp ma cà rồng khổng lồ, lại dẫn con vợ chồng lỗ kia ra ngoài.

Oan gia ngõ hẹp... Sau khi Thượng Ất nhìn thấy vợ chồng lỗ, ngay lập tức không chút do dự quay người bỏ chạy. So sánh hôm qua tinh thần chán nản mà bỏ chạy, vợ chồng lỗ chỉ dùng một buổi tối liền phục hồi tinh thần và động lực chiến đấu.

Duy chỉ có con mắt phải đã mù vẫn trắng bệch như cũ, hiển nhiên một mũi tên của Thượng Ất ngày hôm qua đã hoàn toàn làm tổn thương con mắt của nó, ngay cả thần tiên cũng không thể chữa trị được. Chẳng qua điều này càng làm tăng thêm sự hung hãn của con vượn khổng lồ, lúc này con vượn khổng lồ giống như tên trộm một mắt trong đám cướp, cả người hơi thở hung hãn nghiêm nhiên hơn ngày hôm qua không biết bao nhiêu lần, làm cho người ta nhìn thấy liền sợ mất mật, khắp cả người phát lạnh.

Vén vén chỉ một đêm, năng lượng sinh học trong cơ thể con vượn khổng lồ đã tăng lên không biết bao nhiêu lần, phối hợp với kích thích như tòa nhà năm tầng của nó, giờ tay nhắc chân đều làm cho người ta cảm thấy như một ngọn đồi có khí thế hung mãnh đè xuống.

Cho nên, Thượng Ất không thể không trốn. Nhưng trong quá trình chạy trốn, hẳn không có cách nào điên cuồng trốn vào khu vực tập trung con người, đương nhiên như thế đối với ẩn nấp hành tung mà nói càng có hiệu quả hơn. Thượng Ất lựa chọn dẫn vượn khổng lồ tới đường phố trống trải, đồng thời rời khỏi lều vải trong khu vực tập trung trước đó, còn thuận tay dẫn nó chạy quanh một vòng, đưa mười mấy con ma cà rồng khổng lồ ở bên trong khu vực tập trung người sống sót tới trước mặt vượn khổng lồ, trở mắt nhìn vượn khổng lồ từng bước từng bước chặn ngang xé chúng ra làm đôi.

Nhìn thấy kết quả này, Thượng Ất càng chạy nhanh hơn. Lần này Thượng Ất thậm chí không có dừng khí lấy Thao Thiết Cốt Cung ra. Sinh vật có thể xử lý hơn mười ma cà rồng khổng lồ trong một lần duy nhất, đã không phải là thứ mà con người có thể chống lại.

Thượng Ất đoán chừng, trừ phi có mấy vạn chiến sĩ được trang bị đầy đủ vũ khí dưới trướng Ninh Đào, lại thêm đội hình mấy chục chiếc xe tăng hạng nặng chờ sẵn, trong đó còn có máy bay và hỏa lực tầm xa yểm trợ, nếu không lúc này không ai có thể ngăn cản con vượn khổng lồ này.

Chiến giáp thiên giới thần bí đang thay đổi cơ thể của vượn khổng lồ, cộng với việc nuốt số lượng lớn ma cà rồng khổng lồ, vượn khổng lồ đang có dấu hiệu phát triển theo hướng siêu sự sống. Thượng Ất không thể nào là đối thủ của nó, cho nên lúc lượn quanh mấy vòng lớn cũng không thể vứt bỏ

nó, Thượng Ất không chút do dự xông vào căn cứ quân đội của Đế Đô — Viện bảo tàng quốc gia ở gần đó.

Gấp lửa bỏ tay người, đây là chiêu cuối cùng mà Thượng Ất có thể nghĩ ra được!

Chương 278: Chiến sĩ nguyên tố đầu tiên của Đế Đô

Chương 278. Chiến sĩ nguyên tố đầu tiên của Đế Đô

Vượn khổng lồ rất hung tàn, cũng rất phẫn nộ. Cơ thể của nó được chiến giáp thiên giới bồi dưỡng, tăng trưởng nhanh chóng, mà đồng thời còn gia tăng trí thông minh và óc phán đoán, cũng như sự xấu hổ của nó.

Vượn khổng lồ cảm thấy vô cùng xấu hổ bởi vì sự sợ hãi cùng với hèn nhát của mình ngày hôm qua, đặc biệt là lúc nó quyết định quay lại báo thù, lại ngoài ý muốn phát hiện Thượng Ất kẻ thù đã bắn mù mắt phải của nó, tức giận ở trong lòng trong nháy mắt bao phủ toàn bộ lý trí.

Vượn khổng lồ thề sẽ giết người đàn ông giống như con kiến này, kết quả là nó hoàn toàn mắc kế dị năng giả do quân đội phái ra bao vây nó, chỉ liều mạng đuổi theo sau lưng Thượng Ất, ngay cả hành động vĩ đại trên đường đi đụng nát mấy chục chiếc xe bọc thép cũng hoàn toàn không nhớ rõ.

Cuối cùng, vượn khổng lồ làm cho Thượng Ất cùng đường bí lối ở trên một gò đất. Ngay trước mặt bọn họ, hàng ngàn binh lính được trang bị vũ trang đầy đủ, chiến sĩ tinh anh cầm súng trường đại bác trong tay, cùng với trên trăm dị năng giả mặc quần áo kỳ lạ, đang xếp thành một hàng lạnh như băng nhìn về phía bọn họ.

Những người này là chiến sĩ tinh anh lợi hại nhất quân đội, cũng là hàng ổ dị năng giả lợi hại nhất toàn bộ Đế Đô. Loại trận thế có thể nói là xa hoa này, trong nháy mắt làm cho vượn khổng lồ cũng không thể không cảnh giác. Bởi vì ngay trong đám người của đối phương, nó đã mơ hồ cảm giác được có một vài luồng năng lượng làm cho nó không thoải mái, như có như

không khóa chặt ở trên đầu, ngực, bụng cùng tất cả nhược điểm trên người của nó.

Vượn khổng lồ biết, một khi nó lại có bất cứ hành động thiếu suy nghĩ nào, những lực lượng này sẽ không khách khí chút nào tấn công nó. Đương nhiên, vượn khổng lồ sẽ không chết, nhưng những chuyện phiền toái như bị thương...v...v cũng tuyệt đối sẽ không ít... Vượn khổng lồ quyết định tạm thời không hành động hấp tấp.

Rống!

Vượn khổng lồ ngửa mặt lên trời gào thét, ngay sau đó chỉ tay về phía Thượng Ất đang ngồi ở trên mặt đất thở mạnh cách đó không xa, ra hiệu với đối phương bản thân chỉ muốn một người này mà thôi.

“Ôi chao, súc sinh mày đã có kinh nghiệm rồi nhỉ, vậy mà còn biết đàm phán với con người. Muốn người này phải không, có thể, trước tiên quỳ xuống dập đầu ba cái, ông đây sẽ suy nghĩ xem có nên đồng ý với yêu cầu của mày hay không!” Giọng nói kiêu ngạo truyền đến, trong đám người đối diện với vượn khổng lồ, một thiếu niên tuổi teen với ánh mắt sắc bén, làn da trắng nõn tinh tế giống như thiếu nữ đi ra, đầu tiên là khinh thường nhìn vượn khổng lồ một chút, sau đó nhìn về phía Thượng Ất đầy hứng thú nói: “Mày chính là thằng đã giết Tào Văn Sơn lúc sáng đúng hay không? Còn có ngày hôm qua bắn mù mắt vượn khổng lồ này cũng là mày, tao đoán không sai chứ? Chậc chậc, không nhìn ra đó, mày nhìn có vẻ hào hoa phong nhã, ra tay lại rất ác độc, đợi sau khi tao chinh đốn con khỉ đột này, tao với mày tâm sự chút!”

“Hử? Sao mày lại biết nhiều vậy, mày là ai?”

Thượng Ất kinh ngạc nhìn người thiếu niên, ánh mắt lộ ra nghi ngờ. Bên trong đám đông dị năng giả, thiếu niên nhỏ tuổi nhất, nhưng nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của hắn, cùng với phản ứng của mọi người ở bốn phía, lai lịch của thiếu niên này nhất định không đơn giản.

“Cậu ta tên Vân Lăng, con trai trưởng đời thứ ba của nhà họ Vân. Còn có bộ dáng của cậu sau khi tháo mặt nạ xuống làm cho tôi khá bất ngờ, tôi vốn cho rằng cậu chỉ là một người đàn ông thô kệch, không nghĩ tới lại là một

trí thức có khuôn mặt tuần tú như vậy.” Bên cạnh người Thượng Ất đột nhiên truyền đến một giọng nói yếu ớt, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mặt của hắn. Vũ Văn Tinh dị năng giả dịch chuyển không gian đang mỉm cười nhìn hắn, bộ dáng giống như là bạn cũ đã lâu không gặp.

“Vũ Văn Tinh? Anh... có nước không, khát quá, uống xong lại nói!”

Thượng Ất không có hình tượng đặt mộng ngồi trên mặt đất, bị vượn khổng lồ đuổi theo đúng ba tiếng, lần này Thượng Ất thật sự mệt muốn chết, lập tức không khách khí vịn bình nước mà Vũ Văn Tinh đưa tới, ngửa đầu hung hăng rót vào miệng.

“Đây là dịch dinh dưỡng do quân đội đặc chế, ẩn chứa năng lượng sinh học có thể so với một viên năng lượng tinh hạch phẩm chất cao. Cậu có biết không, đây là bình cuối cùng của tôi tháng này, cho nên cậu nợ tôi, tương lai phải trả lại cho tôi!”

Vũ Văn Tinh bình tĩnh nói, đồng thời khẽ cong eo ngồi cùng với Thượng Ất ở vùng bùn đất vàng trên mặt đất, dường như hoàn toàn xem vượn khổng lồ ở trước mặt không ra gì.

“Các người không có tự tin như vậy sao? Ý tôi là giữ lại nó, còn có tôi...” Thượng Ất kinh ngạc nhìn về phía Vũ Văn Tinh không có đề phòng chút nào, hắn không thấy rõ trong hồ lô của Vũ Văn Tinh có bán thuốc gì.

Theo lý thuyết hôm qua hắn đã từng giao đấu với ông ta, Vũ Văn Tinh rất rõ ràng thực lực của hắn, nếu như Thượng Ất muốn chạy, nơi này chưa chắc có người có thể giữ được hắn lại. Thế nhưng Vũ Văn Tinh giống như là đã tính trước, dáng vẻ như là không muốn bao vây Thượng Ất.

“Chàng trai, vấn đề của cậu rất nhiều, chúng ta vẫn là bảo trì kiên nhẫn một chút, trước tiên nhìn xem Vân Lăng đối phó với con khỉ đột này như thế nào.” Nói xong, Vũ Văn Tinh dùng ngón tay chỉ về phía bóng lưng thon gầy của Vân Lăng, nghiêm túc nói: “Lát nữa cậu sẽ được nhìn thấy một cảnh chiến đấu hiểm có, Vân Lăng này rất lợi hại, bởi vì cậu ta là người đứng đầu trong quân đội Đế Đô của chúng tôi... Chiến sĩ nguyên tố!”

Chiến sĩ nguyên tố? Thượng Ất sửng sốt, hẳn hoàn toàn không ngờ Vũ Văn Tinh lại cho hẳn một câu trả lời ngoài ý muốn như vậy.

Dựa theo ký ức của kiếp trước, chiến sĩ nguyên tố đầu tiên ở Trung Quốc hẳn là xuất hiện vào năm thứ hai của tận thế, khoảng cách với hiện tại còn một năm rưỡi nữa. Sở dĩ Thượng Ất nhớ rất rõ ràng, cũng là bởi vì khi đó căn cứ Đế Đô phải chịu một trận khiêu chiến cực lớn chưa bao giờ có.

Khi đó một tổ chức thần bí từ vùng hoang dã đã đánh lén vào trong thành phố của căn cứ Đế Đô, nghe nói không chỉ đánh cắp số lượng tinh hạch có giá trị lớn bên trong căn cứ Đế Đô, còn đánh chết đánh bị thương hơn mười người canh giữ bảo vệ thành phố, suýt nữa xâm nhập vào trong khu căn cứ chính trong thành phố, cướp đi một số con cháu của một số nhà lãnh đạo trong căn cứ.

Theo ký ức của những người chứng kiến lúc đó, những kẻ xâm nhập thần bí này mặc áo choàng màu đen, thực lực của mỗi một người đều rất dũng cảm, thể xác và dị năng đều mạnh đến mức khó mà tin nổi. Hơn nữa ngoại trừ vết tích hình nửa vầng trăng bí ẩn lộ ra trên trán, từ đầu tới đuôi không ai nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của họ, chỉ có thể dựa vào hình dáng thân hình đại khái suy luận ra, tất cả những kẻ xâm nhập thần bí này hẳn đều là nữ.

Chương 279: Chiến sĩ nguyên tố đầu tiên của Đế Đô (2)

Chương 279. Chiến sĩ nguyên tố đầu tiên của Đế Đô (2)

Sau đó từ mục tiêu mà họ cướp bóc, cũng chứng minh suy luận của mọi người.

Sau khi đám người này xâm nhập vào trong khu căn cứ chính trong thành phố thì đi thẳng đến khu sinh hoạt. Trên đường đi, hề gặp được những cô bé khoảng ba đến bốn tuổi, bọn họ sẽ cướp đi không khách khí chút nào, người nào có can đảm ngăn cản họ, mặc kệ là người bình thường hay là dị năng giả tất cả đều sẽ bị giết chết tại chỗ, kết cục vô cùng thê thảm.

Mà đúng lúc này, rốt cuộc chiến sĩ nguyên tố Đế Đô làm cho toàn bộ Trung Quốc kinh hãi cũng ra sân. Khi đó một chiến sĩ trẻ tuổi trên người mặc chiến giáp đỏ thẫm, sau khi anh ta ngăn cản kẻ xâm nhập thì không nói gì, có một con rồng lửa cuốn lên giữa hai tay giống như ác quỷ, trong nháy mắt đã thiêu chết ba bốn người phụ nữ thần bí xông lên. Tiếp theo đó anh ta lại biểu hiện khả năng kiểm soát lửa đáng sợ của mình, khi bầu trời ngập tràn ngọn lửa đỏ, cũng là lúc hình thành một bức tường lửa khổng lồ, những kẻ xâm nhập thần bí kia rốt cuộc cũng từ bỏ phản công, dưới sự lãnh đạo của người dẫn đầu hốt hoảng bỏ chạy.

Mà một trận chiến này, số người sống sót trong căn cứ Đế Đô chứng kiến vượt quá hàng trăm nghìn người. Đêm hôm đó, sức mạnh khủng bố của chiến sĩ nguyên tố ở trong màn đêm giống như là ác quỷ địa ngục, làm cho tất cả mọi người đều ý thức được rằng thời đại của dị năng giả đang dần dần biến mất, con người mới có thể kiểm soát nguyên tố trời đất — Nguyên tố giả, chính thức bước lên sân khấu tận thế.

Chiến sĩ nguyên tố, hoặc là nói từ đó trở đi gọi là nguyên tố giả, đã trở thành đại diện của sức mạnh và địa vị. Mà sau trận chiến này, trong một đoạn thời gian rất dài, lúc người sống sót đang suy nghĩ tìm căn cứ của con người làm nơi nương tựa, việc đầu tiên cần suy xét chính là trong căn cứ này có nguyên tố giả đóng giữ hay không.

Một khi thế lực phương nào thành công lôi kéo được một vị nguyên tố giả, như vậy con người sẽ từ bốn phương tám hướng nhao nhao đến đầu quân vào, trong thời gian rất ngắn đã chế tạo ra một trụ sở con người mới có quy mô khổng lồ.

Thu hồi suy nghĩ, Thượng Ất kinh ngạc nhìn chàng trai Vân Lăng đang chậm rãi đi về phía vườn khổng lồ. Thượng Ất đột nhiên ý thức được, dường như trong lúc vô tình hắn đã gặp được người nổi tiếng trong truyền thuyết. Không có gì bất ngờ xảy ra, Vân Lăng hẳn là sẽ trở thành chiến sĩ nguyên tố nổi tiếng qua trận chiến kia. Thế nhưng Thượng Ất cũng không ngờ, Vân Lăng lại là một chàng thanh niên trẻ tuổi như vậy, nhìn khuôn mặt non nớt của cậu ta, chỉ sợ là chưa tới mười tám tuổi.

Vũ Văn Tinh luôn quan sát vẻ mặt của Thượng Ất, lúc này nhìn thấy vẻ mặt Thượng Ất lộ vẻ kinh ngạc, mỉm cười nói: “Vân Lăng là cháu trai lớn đời

thứ ba của nhà họ Vân ở Trung Quốc. Cậu có biết dòng tộc nhà họ Vân không, chính là một trong những nhà lãnh đạo của căn cứ Đế Đô, dòng tộc của Vân Khanh. Quên đi, những chuyện này sau này tôi sẽ từ từ nói với cậu, nói Vân Lăng này trước. cậu đừng có nhìn thấy cậu ta gầy gò yếu ớt, khuôn mặt giống như một cô gái nhỏ, nhưng mà gen của nhà họ Vân thật sự là rất tốt. Bên trong có nhiều người trẻ tuổi xuất sắc như vậy, trước mắt thì có hẳn là chiến sĩ nguyên tố. Nói đến chiến sĩ nguyên tố, có thể cậu còn không hiểu họ khác với dị năng giả bình thường, khi nào có thời gian, tôi sẽ nói kỹ càng hơn với cậu. Điểm khác biệt lớn nhất giữa nguyên tố giả và dị năng giả chính là họ có thể kiểm soát lực nguyên tố vô cùng vô tận giữa trời đất để chiến đấu, mà những dị năng giả kia lại có HP cực hạn, trên phương diện kiểm soát và vận dụng năng lượng, ngay cả một ngón tay của nguyên tố giả cũng không thể đuổi kịp. Tôi nói với cậu nhé, Vân Lăng là một nguyên tố giả hệ hỏa, cậu ta...”

Vũ Văn Tinh nói líu lo không ngừng, Thượng Ất tự động che hai lỗ tai lại. Là người trọng sinh, Thượng Ất hiểu rõ nguyên tố giả hơn Vũ Văn Tinh nhiều.

Ở kiếp trước, Thượng Ất vô cùng ghen tị với những người có thực lực đuổi sát Bán Thần. Vì thế Thượng Ất không chỉ một lần nguy hiểm liên mạng, chuyên môn đi tìm báu vật có thể kích phát huyết mạch nguyên tố giả trong truyền thuyết. Đáng tiếc khi đó thực lực của Thượng Ất quá yếu, cũng chỉ có thể ở trong giấc mơ tưởng tượng dáng vẻ bản thân biến thành nguyên tố giả.

Nhưng mà, sự kiên trì lâu dài cũng làm cho Thượng Ất tạo thành hiểu biết độc đáo. Vũ Văn Tinh có một câu nói rất đúng, khác biệt lớn nhất của nguyên tố giả và dị năng giả, là ở ngay trên sự kiểm soát sức mạnh nguyên tố.

Nếu như nhất định phải dùng phép ẩn dụ để phân biệt hai bên, dị năng giả bình thường giống như là súng tiểu liên với băng đạn cố định, mà nguyên tố giả lại là loại súng máy hủy diệt với băng đạn vô hạn trong trò chơi.

Dị năng giả bị quản chế bởi năng lượng sinh vật cực hạn của bản thân, cho dù dị năng của họ có mạnh hơn nữa, hầu như cũng có giới hạn, luôn có lúc cạn kiệt. Nhưng nguyên tố giả thì khác, nếu như thân thể của họ đủ mạnh

mẽ, họ hoàn toàn có thể hấp thu lực nguyên tố ở giữa trời đất không hạn chế, cũng có thể chuyển hóa nó thành chiêu thức công kích kẻ thù.

So sánh cả hai, kết quả lập tức phân cao thấp.

Nhưng mà trải qua thời gian dài suy nghĩ, nghiên cứu, Thượng Ất cũng phải đưa ra một kết luận khác.

Dù sao nguyên tố giả cũng không phải là Bán Thần, họ cũng có thể xác con người. Cho nên, nguyên tố giả cũng không phải là đối thủ không thể chiến thắng. Chỉ cần có thể công kích đến điểm yếu của họ, hoặc là đột phá lực phong tỏa nguyên tố của họ, cũng không phải là không thể thực hiện được một chiêu lấy mạng.

Đương nhiên điều này rất khó, bởi vì nguyên tố giả là thông qua nguyên tố tinh khiết giữa trời đất để gột rửa thể xác, tăng cường tinh thần lực, cho nên họ rất nhạy cảm với mọi thứ xung quanh, đã nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người rồi.

Thượng Ất đã từng phỏng đoán, nếu như bây giờ mình đối đầu với nguyên tố giả, cho dù có mặt nạ vua chuột làm tăng thêm giác quan, trong lúc đối đầu chưa chắc hẳn có thể chiếm được cơ hội. Bởi vì có trời mới biết thân thể của đối thủ đã được năng lượng nguyên tố cải tạo tới trình độ nào, ngộ nhỡ mình trốn ở chỗ tối, đã sớm bị đối phương phát hiện ra rồi, vậy tiếp theo nhất định là tai họa lớn ập xuống đầu, không thể chạy thoát.

Trừ phi vận dụng mũi tên nguyên tố, loại cách thức tấn công dùng mãi mãi này, có thể tận lực rút ngắn khoảng cách vận dụng năng lượng của hai bên, nếu vận khí tốt thì còn có thể xử lý được đối thủ.

Chương 280: Con vượn khổng lồ lần nữa biến thân

Chương 280. Con vượn khổng lồ lần nữa biến thân

Nói tóm lại, bây giờ Thượng Ất gặp được nguyên tố giả, tuyệt đối là cửu tử nhất sinh. Trừ phi xoay người bỏ chạy, nếu không tỉ lệ sống sót của Thượng Ất rất nhỏ. Mà dựa theo logic này, có thể hiểu được ánh mắt khinh thường của Vân Lăng và hành động thờ ơ của Vũ Văn Tinh khi đối mặt với mình lúc này.

Dù sao người ta cũng là chiến sĩ nguyên tố giả đầu tiên, hơn nữa phía sau còn có hậu thuẫn mạnh mẽ của Đế Đô... Xem ra lần này muốn toàn thân trở ra, thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

Bên kia, trong lúc Thượng Ất trầm tư và Vũ Văn Tinh lại nhải không ngừng, trận đấu giữa Vân Lăng với con vượn khổng lồ đã bắt đầu rồi!

Có lẽ chưa bao giờ chứng kiến con người dám một mình thách thức uy nghiêm của bản thân, nên từ lúc bắt đầu con vượn này chẳng hề coi Vân Lăng nhỏ bé ra gì, vừa gầm rú vừa đưa cánh tay to lớn ra đập xuống, chỉ đợi một lúc sau Vân Lăng kêu la thảm thiết biến thành vũng thịt nát, kết thúc trận đấu này một cách nhẹ nhàng.

Nhưng kết quả là, con vượn khổng lồ đã phải trả một cái giá đắt cho sự ngạo mạn xem thường đối thủ của nó.

Đối diện với sự tấn công của con vượn khổng lồ, Vân Lăng không tránh không né, hai tay giơ cao lên trời, theo sau chỉ thấy những đốm lửa rừng rực không biết cháy lên từ đâu, không ngừng xoay tròn, run rẩy, bốc lên giữa không trung!

Cuối cùng, khi cánh tay khổng lồ của con vượn rơi xuống, ngay lập tức ngọn lửa như độc xà, chọt bùng lên hai cây nhọn hung hãn đâm lên giữa không trung dưới ánh mắt của mọi người.

Ầm ầm! Gào!

Từng đốm lửa văng tứ phía, hỏa nguyên tố đang áp súc giữa không trung bị nổ tung lập tức xông về phía con vượn khổng lồ trong nháy mắt, cho dù là da thô thịt dày như con vượn khổng lồ cũng không cách nào ngăn cản sức mạnh khủng khiếp ấy của lực nguyên tố, vượn khổng lồ kêu thảm một tiếng, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, bàn tay không có một chút

phòng hộ, ngón tay nhỏ nhất đột ngột bị đứt lìa, ngọn lửa rừng rực cháy lướt qua ngón tay bị đứt gãy, mùi khét lẹt bốc ra cách xa hàng mấy chục mét cũng ngửi thấy rõ ràng.

Lần đầu giao thủ, con vượn khổng lồ chịu nhiều thua thiệt dưới tay Vân Lăng. Nhưng không đợi nó tỉnh hồn lại từ giữa cơn phẫn nộ, lượt tấn công thứ hai của Vân Lăng đã đánh tới.

“Vượn khổng lồ, đừng cho rằng to lớn là ghê gớm lắm, cho mày biết một chút về sát chiêu tuyệt thế của Vân thiếu gia đây - Hỏa Long Quyền!”

Vân Lăng hét lên một tiếng, một ngọn lửa đỏ bất ngờ phóng ra từ hai tay y. Ngọn lửa này giống như bàn long trong truyền thuyết, những tia lửa quấn chặt lấy hai tay của Vân Lăng, giữa ngọn lửa như có như không hiện ra một cái miệng khổng lồ từ từ há ra rồi chọt hung hăng đập về phía đầu gối của con vượn khổng lồ.

“Làm sao có thể?”

Nhìn thấy cảnh này, Thượng Ất không khỏi sợ ngây người.

Lực lượng của nguyên tố vô cùng thần bí, người có thể cảm nhận và khống chế sức mạnh của nguyên tố vốn dĩ chính là rất hiếm có, mà còn có thể từng bước điều khiển biến hóa sức mạnh của nguyên tố quả thật vô cùng hiếm có. Vân Lăng này, còn trẻ vậy mà có thể khống chế nguyên tố hóa hình thành Long, mặc dù không biết nó mạnh đến mức nào, nhưng xét từ điểm này, thiên tư của hắn tuyệt đối trên cả Thượng Ất, đạt đến một trình độ vô cùng khủng khiếp, nói không chừng, e rằng Vân Lăng này sẽ trở thành địch nhân lớn nhất của Thượng Ất trên con đường tranh bá trong tương lai!

Trong lòng Thượng Ất chùng xuống, không thể không suy tính kỹ lưỡng kế hoạch tranh bá của chính mình một lần nữa. Rõ ràng sau khi trọng sinh, hướng đi của mặt thế đã lặng lẽ thay đổi. Vốn cho rằng dựa vào tốc độ quý dị và sức mạnh tinh vận của bản thân, toàn bộ đế đô không ai có thể ngăn cản. Nhưng hiện tại xem ra, là tự bản thân y nghĩ như vậy. Sự xuất hiện của Vân Lăng và con vượn khổng lồ chính là nhắc nhở đối với bản thân y, nhắc nhở y đừng đánh giá thấp các anh hùng trong thiên hạ, cũng không thể thả chậm bước chân trở nên mạnh mẽ của chính mình.

Nhân thể tinh không đồ! Tinh phách của thú vương! Còn có sức mạnh của nguyên tố!

Những thứ này đều là đường tắt để bản thân y trở nên mạnh mẽ, sau khi chuyện này kết thúc, bản thân nhất định cần phải hết sức nhanh chóng săn giết thú vương, thu thập tinh phách, đốt cháy các tinh hệ trong nhân thể tinh không đồ rộng lớn kia. Chỉ có như vậy, bản thân mới không bị đánh bại bởi những nguyên tố giả này.

Có lẽ quá khứ quá thuận lợi, nên lần này áp lực từ con vượn khổng lồ và Vân Lăng trái lại kích động lòng hiếu thắng của hắn. Trong cơ thể Thượng Ất bộc phát ra một khí tức vô hình nóng rực.

Giống như cùng cảm nhận được thứ gì đó vậy, Vân Lăng và con vượn khổng lồ cùng lúc ngừng chiến nhìn về phía Thượng Ất, một người một thú, trong ánh mắt mang đầy vẻ kinh ngạc và khó hiểu. Nhưng sau đó, bọn họ lại lần nữa lao vào chiến đấu khốc liệt, khung cảnh phía trước càng ngày càng trở nên bốc lửa.

"Con vượn khổng lồ, có phục không? Ông đây hỏi người có phục hay không?!"

Trong trận chiến, động tác của Vân Lăng nhanh nhẹn mà nhạy bén, nắm đầm của hắn ta mang theo hỏa long hết lần này đến lần khác công kích lên chân của con vượn khổng lồ, âm thanh cực đại đột phát ra giống như tất cả hỏa pháo trên chiến trường cùng nổ, khiến người nghe cũng cảm thấy tê dại cả da đầu.

Mà lúc này các chiến sĩ quân đội đang xem trận đấu, có mười mấy tay bắn tỉa bắt đầu phối hợp với Vân Lăng tiến hành các cú đánh áp chế, mỗi lần Vân Lăng sắp bị cánh tay khổng lồ quét qua, sẽ luôn có một hai viên đạn bắn tỉa chuẩn xác vào mục tiêu là con vượn khổng lồ, mặc dù không có cách nào xuyên qua hoàn toàn thân thể con vượn, nhưng những lực trùng kích cực lớn vẫn khiến con vượn khổng lồ không tự chủ được mà run lên, dẫn đến công kích của nó hoàn toàn mất đi chuẩn xác, cũng rất khó gây ra uy hiếp cho Vân Lăng.

"A ha, cậu là cảm thấy chúng tôi đang bắt nạt người sao?" Thấy Vân Lăng chiếm giữ thế thượng phong, Vũ Văn Tinh đứng bên cạnh khẽ cười, nhẹ nhàng nói: "Thực ra bọn họ đã hạ thủ lưu tình với con vượn khổng lồ rồi. Cậu biết không, chỉ cần tôi lệnh một tiếng, trong tòa nhà này sẽ phóng ra một loại tia siêu năng lượng xạ tuyến mới. Nguyên lý của loại tia xạ này và laze vô cùng giống nhau, nhưng sức mạnh gấp mười mấy lần tia laze, nếu bắn liên tục xuống thì ngay cả cánh cổng hợp kim cũng có thể tan chảy trong vòng nửa phút, con vật ngu ngốc đó, nó nghĩ rằng chúng tôi để nó nghênh ngang đi vào là sợ nó sao? Chúng tôi chỉ đang dẫn dụ nó vào bẫy mà thôi. Ngoại trừ, phần bao phủ áo giáp trên người nó kia, chúng tôi có thể dễ dàng làm hỏng bất kỳ nơi nào của nó."

Chương 281: Vẫn đuổi à?

Chương 281. Vẫn đuổi à?

"Vậ à? Nói như vậy, cái bẫy này cũng có phần của tôi nhỉ? Các ông đã sớm chuẩn bị tốt, biết tôi sẽ đến phải không?"

Thượng Ất lạnh lùng nói, y không ngốc, mặc dù Vũ Văn Tinh cười ha ha, nhưng mùi vị uy hiếp trong ngữ khí ngay cả đến con chó hoang bên đường cũng ngửi ra. Vũ Văn Tinh đây là âm thầm nhắc nhở y, ngàn vạn lần đừng suy nghĩ vòng vo, chống đối quân đội chỉ có con đường chết.

"Ha ha, tính khí của tên tiểu tử cậu thật là lớn. Lúc trước tôi đã nói qua với cậu, quân đội Đế Đô hiện tại khát nhân tài, chỉ cần cậu gia nhập với chúng tôi, cậu sẽ nhận được bảo hộ nghiêm mật nhất trên thế giới này, bao gồm người nhà của cậu cũng không cần lo lắng về vấn đề an toàn nữa!"

Trong mắt Vũ Văn Tinh phát ra vẻ tự tin, toàn bộ lời của hắn nói cũng là lời kéo Thượng Ất. Không biết vì sao, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Thượng Ất, Vũ Văn Tinh đã cảm thấy chính là Thượng Ất.

Là một trong những nhân vật quan trọng nhất quyết định tương lai của Hoa Quốc. Vũ Văn Tinh tin tưởng loại cảm giác này của mình sẽ không sai, bởi vì dị năng của y đến từ không gian khiêu dục, y có thể đoán trước phần nào tương lai cũng không chừng.

“Hừ, nhìn kỹ rồi hãy nói đi.” Ánh mắt của Thượng Ất lại dừng ở trên người con vượn khổng lồ lần nữa, lăm lăm tự nhủ: “Có lẽ chuyện cũng không được lạc quan như ông nghĩ, con hàng này tuyệt sẽ không giơ tay chịu trói đơn giản như vậy!”

“Ngao!”

Có lẽ đã chịu ảnh hưởng từ ý niệm của Thượng Ất, đúng lúc này, đột nhiên vượn khổng lồ bộc phát ra một tràng tiếng hét chói tai. Sau đó một cảnh quỷ dị đã xảy ra, giữa thanh thiên bạch nhật, theo tiếng hét chói tai thân thể con vượn khổng lồ bắt đầu chậm rãi thu nhỏ lại, thân hình vốn to lớn chừng năm tầng lầu như vậy mà dần dần thu nhỏ lại tới chỉ còn có một nửa.

“Đây là có chuyện gì? Tổ phân tích chiến đấu lập tức tiến hành phân tích, sau nửa phút giao nộp báo cáo phân tích!”

Biểu tình của Vũ Văn Tinh vô cùng ngưng trọng, một sinh vật khổng lồ bỗng dưng thu nhỏ lại, đối với người bình thường mà nói có lẽ sẽ cho rằng đó là chuyện tốt, nhưng đã quen thuộc với sinh vật năng lượng nên Vũ Văn Tinh biết, chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

“Ai u!”

Sau khi biến hóa, con vượn lớn nhìn Vân Lăng bằng ánh mắt nham hiểm, trước đây bởi vì kích thích cơ thể của nó quá lớn nên cho dù tốc độ tấn công của nó không chậm, nhưng đối với con bọ chét giống như Vân Lăng thì nó vẫn quá vụng về. Tất nhiên con vượn khổng lồ không biết rằng bộ chiến giáp thiên giới trên cơ thể nó không ngừng kiểm tra trạng thái của nó, lần biến hóa này cũng là quá trình thích ứng tự động để chiến giáp nhận ra vật chủ gặp nguy hiểm, căn cứ vào phản hồi chiến đấu của quá trình thích ứng tự động.

Không ai ngờ được là bộ giáp đen khiêm tốn này lại sở hữu một trí năng không hề thấp. Thật tiếc khi không ai nhận ra điều này, mọi người đều nghĩ mọi thứ quá đơn giản, nghĩ rằng chính loài vượn khổng lồ đã tạo ra thay đổi kỳ diệu này.

Con vượn khổng lồ vỗ ngực một cái, tứ chi chống xuống đất tùy ý đi lên mấy bước, khoe miệng nó hiện ra một nụ cười tàn bạo. Cảm giác khi cơ thể nhẹ đi một nửa thật tuyệt, chưa bao giờ con vượn khổng lồ lại có cảm giác thư thái và dễ chịu như vậy. Mặc dù đôi chân, cánh tay của nó không còn khỏe như trước nhưng tốc độ và sự nhanh nhẹn của nó được cải thiện rất nhiều. Điều con vượn khổng lồ cần bây giờ chính là một thân hình như vậy!

Có điều Vân Lăng ở phía đối diện vẫn lộ ra vẻ kiêu ngạo, đối với hắn mà nói kích thích của đối thủ không thành vấn đề, hắn chỉ cần biết là thực lực khủng bố của nguyên tố của hắn vẫn đủ.

Nhưng mà ngay sau đó, Vân Lăng cảm thấy mình đã nghĩ vấn đề quá đơn giản rồi. Vì kích thích nhỏ hơn và tốc độ nhanh hơn, nên những người bắn tia phía sau Vân Lăng dần dần không thể bắt kịp nhịp điệu của con vượn.

Vì vậy, lúc Vân Lăng định lặp lại phương pháp cũ đâm một đâm vào con vượn thì một tai nạn bất ngờ xảy ra. Trong đòn tấn công này, con vượn khổng lồ đột ngột thay đổi phương thức tấn công, nó giơ cao năm đâm như là muốn đập nát y, nhưng lại bất ngờ giơ một chân lên chộp lấy ngực Vân Lăng.

Mọi người đều biết là tứ chi của loài vượn linh hoạt và nhanh nhẹn, cử động của hai bàn chân tinh tường không kém gì hai cánh tay. Khi Vân Lăng phản ứng lại được, bàn chân khổng lồ của con vượn đã phóng to trước mặt Vân Lăng như một bức tường đập tới.

Không hay rồi, không trốn được nữa rồi.

Những người sau lưng nhìn thấy cảnh này thì toát mồ hôi lạnh, ai cũng biết hậu quả của việc bị con vượn khổng lồ tấn công. Xương gãy gân đứt, có lẽ đã là kết cục tốt nhất cho Vân Lăng.

“Súc sinh, đánh lén tao? Tao liều mạng với mày!”

Nhìn cái chân này Vân Lăng biết dù sao cũng không thể trốn được, khoe miệng Vân Lăng nhếch lên, hai tay mở ra, một quả cầu lửa chói mắt như ánh mặt trời đột nhiên xuất hiện trước ngực. Lúc chân của con vượn khổng

lồ đập tới, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, sau đó Vân Lăng thét lớn một tiếng, bay ra ngoài hơn hai mươi mét.

Quả cầu lửa nổ tung... Vân Lăng này cũng là một người tàn nhẫn, lúc này đột nhiên dùng sức mạnh của quả cầu lửa trực tiếp nổ tung chính mình và con vượn khổng lồ.

“Chết rồi à?” Mọi người kinh hãi nhìn Vân Lăng bị thiêu đốt, nếu Vân Lăng chết ở đây, thì căn bản không ai ở đây có thể khống chế con vượn này cả.

“Ai ui, đau chết tao rồi, con vượn chết tiệt, mày không xong với tao đâu!” Vân Lăng chật vật ngồi dậy từ dưới đất, còn chưa kịp hoàn hồn, một bóng đen kèm theo gió tanh từ trên trời rơi xuống, mặt đất sau đầu Vân Lăng nổ ầm ầm, đập thành một cái hố khổng lồ sâu hơn bốn mét.

“Đừng động, tôi đưa cậu rời khỏi đây!”

Giọng nói của Vũ Văn Tinh phát ra từ phía sau lưng Vân Lăng, vào thời khắc quan trọng Vũ Văn Tinh đã sử dụng kỹ năng dịch chuyển tức thời của mình để đưa Vân Lăng thoát khỏi nguy hiểm khi con vượn khổng lồ nhảy qua.

“Buông tôi ra, tôi phải nấu con vượn đó lên, tôi còn chưa xong với nó đâu!” Vân Lăng giãy dụa, nhưng bên tai lại vang lên lời khiển trách nghiêm khắc của Vũ Văn Tinh, “Vân Lăng, đừng làm loạn nữa, bây giờ tôi lấy thân phận đội trưởng ra lệnh cho cậu, lập tức rời khỏi đây, mệnh lệnh của cấp trên là từ bỏ con vượn này, chống lại mệnh lệnh, giết không cần hỏi!”

"Hừ, vậy thì hỏi cho con súc sinh này rồi... đợi đã, nó đang làm gì vậy?"

Trong khi Vân Lăng và Vũ Văn Tinh đang nói chuyện, Thượng Ất đã nhanh chóng đứng dậy, chạy thật nhanh theo hướng về trên bản đồ.

Chương 282: Tiến sĩ L, đột biến não

Đúng vậy, Thượng Ất không cam lòng từ bỏ kế hoạch của mình, trước khi con vượn khổng lồ bị quân đội giết chết, Thượng Ất đã lên kế hoạch lợi dụng sự hỗn loạn để tấn công phòng thí nghiệm dưới lòng đất. Nhưng y không ngờ được là lòng căm thù của con vượn đối với y lại cao đến mức không thể tượng tượng được. Ngay khi Thượng Ất vừa chạy đi được vài bước, con vượn khổng lồ đã gầm thét dữ dội ở phía sau, dùng con mắt duy nhất của mình nhìn chăm chăm vào y, sải bước lao thẳng về phía y.

“Ách, sao con súc sinh này lại tìm đúng mình vậy? Có điều thế này cũng tốt, con vượn này rất mạnh, có nó đi vào phòng thí nghiệm dưới lòng đất sẽ bớt được rất nhiều phiền phức. Nào, đến đây, tên to lớn ngốc nghếch này, xông lên với ta đi!”

Thượng Ất không do dự nữa, lập tức cúi đầu chạy như điên. Chuyện đến nước này, Thượng Ất cũng không còn che giấu thực lực của mình chút nào nữa, tốc độ ma quái nâng lên đến cực điểm, cách quãng trường mấy trăm thước thở dài, đi thẳng tới thông đạo dưới lòng đất.

"Mẹ kiếp, ngăn nó lại, ngăn con vượn khổng lồ đó lại, đừng để nó đi vào phòng thí nghiệm dưới lòng đất! Mẹ kiếp, đừng dùng tên lửa, tiến sĩ L đang tiến hành một cuộc thí nghiệm quan trọng! "

Giọng Vũ Văn Tinh từ phía sau vang lên, Thượng Ất nghe theo trái tim mình, trái tim y đang nói với y rằng lần đánh cược này là đúng rồi, tiến sĩ L đang ở dưới lòng đất, vẫn đang tiến hành các thí nghiệm. Đây là cơ hội ngàn năm có một không thể bỏ qua, chỉ cần y có thể thành công bắt được tiến sĩ L, nhiều bí ẩn trong cơ thể y có thể được giải đáp, ít nhất y có thể bắt ông ta làm con tin và an toàn rời khỏi đây.

Ngay sau đó, Thượng Ất dắt con vượn khổng lồ đến trước cửa phòng thí nghiệm ở tầng một. Lúc này, tiến sĩ L và Lý Đông Thành đang chỉ huy đội cận vệ chuẩn bị cho trận chiến với vẻ mặt nghiêm túc. Thật tiếc là cho dù bọn họ có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được, thứ mà họ chào đón không chỉ là Thượng Ất, mà còn là một con vượn khổng lồ hung hãn như một con quái vật thời tiền sử, lao thẳng đến trần nhà.

-Báo cáo, súng năng lượng tử đã được điều chỉnh đến 150% năng lượng đầu ra, thực nghiệm phân tích dòng năng lượng của đối thủ là bình thường, theo tính toán của máy tính, trong vòng ba phút sẽ lấy lại được vật phẩm.

“Đã chính thức bước vào giai đoạn phân hủy, liệu bộ ngắt năng lượng có được bật để ngăn chặn tình trạng quá tải năng lượng đã gây ra vụ nổ năng lượng trước đó không?”

Trong phòng thí nghiệm, những người làm thí nghiệm tỉ mỉ báo cáo dữ liệu hồ sơ thí nghiệm. Trong thùng chứa khổng lồ, thanh kim loại thần bí đang phát ra ánh sáng màu vàng chói lọi, đặc biệt là hoa văn bí ẩn trên thanh kim loại dưới ánh sáng màu vàng trở nên vô cùng sống động, và không ngừng có mây lành, rồng may mắn, núi cao... và sau bị khúc xạ bởi chất lỏng màu xanh thì cuối cùng chúng cũng tạo thành một màu vàng tím rất lạ xung quanh bình thủy tinh.

Thanh kim loại màu vàng tím... vật phẩm bí ẩn thứ hai đến từ thiên giới phóng ra một luồng khí mạnh mẽ và độc nhất vô nhị!

“Không phải sợ, hãy làm theo chỉ dẫn của tôi, điều chỉnh năng lượng của súng lượng tử đến mức tối đa, cắt công tắc năng lượng, sau đó... tất cả mọi người đều rời đi theo đường thoát thân, ở đây không còn cần đến mọi người nữa!

Giọng nói điềm tĩnh của tiến sĩ L vang khắp đại sảnh dưới lòng đất, đúng lúc này, một tiếng nổ lớn phát ra từ phía cổng hợp kim ở phía sau một mét. Mọi người vô thức nhìn vào màn hình điều khiển lớn, chỉ nhìn thấy trong màn hình, một móng vuốt lông lá to như cái chảo sắt đang đập vào một tên lính canh cửa, vô số mảnh xương bay về phía màn hình như là thiên nữ rắc hoa, những người ở trong phòng nhìn thấy liền đưa tay ra ngăn cản trong vô thức.

Con vượn khổng lồ... con vượn khổng lồ đang đập cửa! Nó muốn làm gì, những tên lính canh cửa đều chạy đi đâu rồi?

Con vượn khổng lồ thực sự rất tức giận, sau khi vào tầng hầm nó phát hiện ra rằng hình như nó bị Thượng Ất lừa.

Tầng hầm chỉ cao bốn mét, mặc dù có thể chứa được thân hình khổng lồ của nó, nhưng muốn di chuyển thoải mái như bên ngoài thì không được.

Vì vậy, con vượn khổng lồ chỉ có thể bò về phía trước như chó ở phía sau Thượng Ất, bị Thượng Ất dẫn lao tới cổng sắt như chó. Lúc này, con vượn khổng lồ phát hiện thế mà nó lại để người chạy mất rồi. Trong nháy mắt đó, Thượng Ất cũng không biết mình đã trốn vào góc nào nhưng các vệ binh đã xông tới từ bốn phía, mang súng chặn đường rút lui của y.

“Con súc sinh này, thật sự cho rằng mình mặc vào Thiên Giáp thì tôi không làm được gì nó đúng không? Mở cửa, tôi ra ngoài gặp nó!”

Trong mắt Lý Đông Thành đầy tức giận, với tư cách là người đầu tiên phụ trách tất cả các hạng mục liên quan đến phòng thí nghiệm. Giống như một chiến sĩ, những cơ thể con người sống, động vật, vật phẩm được gửi đến thí nghiệm, tất cả đều do Lý Đông Thành sắp xếp. Trước khi nó biến hình thì con vượn khổng lồ chỉ là một con tinh tinh bình thường. Vào lúc đó, mỗi khi nhìn thấy Lý Đông Thành, con vượn đều sẽ chủ động khoác lấy tay Lý Đông Thành để lấy lòng, tỏ ý phục tùng y.

Nhưng mà bây giờ, con thú này lại dám tàn sát những người lính canh trước mặt Lý Đông Thành, khiến y vô cùng tức giận, y thật muốn nhảy ra tát con vượn khổng lồ một cái ngay bây giờ.

“Đừng hấp tấp, anh cũng biết là tên nhóc đó đã không còn là con khỉ con nưa rồi, anh xông ra thế này thì chết chắc. Ngoài ra, đợi lát nữa có người bạn cũ tới gặp anh, anh chỉ cần ở đây chờ là được rồi.”

Tiến sĩ L bình tĩnh nói, lúc này cánh cửa nặng nề đột nhiên kêu lên cọt két, chỉ nhìn thấy cánh cửa kín gió ban đầu được mở ra từ bên ngoài.

“Mẹ kiếp, ai làm vậy? Cánh cửa này không thể mở được nếu không có tư cách đội trưởng đội thị vệ trở lên... ây, tại sao lại là cậu?”

Lý Đông Thành nhìn chằm chằm bóng người đang bước vào, chỉ thấy Thượng Ất đang cầm một tấm thẻ cười với y. Sau đó, dưới chân đột nhiên tăng lực, chạy thẳng đến chỗ tiến sĩ L.

“Giống! Thật là giống! Ngoại trừ việc không có dòng năng lượng dung tục ra, thì đúng là như đúc ra từ một khuôn vậy.”

Thượng Ất nhìn chăm chăm vào tiến sĩ L cao gầy trước mặt, trong đầu anh nhớ lại vị “tiến sĩ L” đã chết trong tay mình nửa tháng trước kia. Nếu như chỉ đơn giản so sánh ngoại hình và hình dáng, cả hai gần như là giống hệt nhau. Điểm khác biệt duy nhất đó là nằm ở khí chất, so với tiến sĩ L rụt rè, sợ sệt và nhần nhó trước đây thì người đàn ông này có vẻ ngoài điềm tĩnh và ánh mắt uy nghiêm rất phù hợp với hình tượng của một nhà khoa học quân sự.

Chương 283: Tiến sĩ L, đột biến não (2)

Chương 283. Tiến sĩ L, đột biến não (2)

“Ông chính là tiến sĩ L? Tôi tên là Thượng Ất, đi với tôi một lát đi, đừng sợ, tôi sẽ không làm hại ông đâu, tôi có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi ông...” Xác định đó là người mà mình muốn tìm, Thượng Ất đang định bắt lấy tiến sĩ L đi thì tiến sĩ L đột nhiên cười nhẹ ngăn lại, “Người trẻ tuổi, đừng gấp, tôi có vài lời muốn nói với cậu.”

“Hỏi đi, con vượn bên ngoài sớm muộn gì cũng vào.” Thượng Ất gật gật đầu.

“Nếu như tôi không nhầm thì thẻ trong tay cậu là của Vũ Văn Tinh đúng không? Theo tính toán của tôi, đáng lẽ cậu phải đến đây từ vài phút trước sau khi lấy trộm được thẻ của cậu ta... Chà, cũng không trách cậu chuyện con vượn đó có thể biến hình, đây là một biến số mà tôi cũng không ngờ được. Tôi đã đánh giá thấp bí ẩn của chiến giáp thiên cơ rồi, nó thế mà có thể khiến vật chủ tự động biến hóa, khiến cho con vượn không lơ trở nên phiền phức như bây giờ. Có điều trong tính toán của tôi, rắc rối lớn nhất không phải là nó, mà là... cậu!”

Nghe tiến sĩ L nói vậy, Thượng Ất nhướn mày đáp:

“Tiến sĩ L, tôi ghét nhất người khác cố làm ra vẻ thần bí, theo như lời ông nói thì ông đã đoán được là tôi sẽ tới tìm ông đúng không? Hừ hừ, ông là thần sao, có thể đoán trước mọi việc?”

“Người trẻ tuổi, chỉnh sửa lại một chút, tôi là phỏng đoán, chứ không phải tính toán, não của tôi là đột biến!”

Tiến sĩ L chỉ tay lên đầu, giọng điệu bình tĩnh giống như là đang nói một chuyện gì đó không quan trọng, nhưng khi nó rơi vào tai Thượng Ất, thì lại như là sét đánh bên tai!

Người đột biến não, hóa ra tiến sĩ L lại mà một người đột biến não rất hiếm trong truyền thuyết!

“Ông thật sự là... người đột biến não? Bộ não của ông đã phát triển đến mức nào rồi?”

Giọng Thượng Ất run lên, nửa vì sợ hãi, nửa vì kích động. Ở kiếp trước, ngoài nguyên tố sinh vật siêu nhiên, còn có một loại người được gọi là gần thần nhất, đó chính là “á thần” người đột biến não bộ.

Mọi người đều biết, bộ não con người là bộ phận bí ẩn nhất trong tất cả các cơ quan. Nó chỉ nặng có một trăm gram, nhưng nó có thể chỉ đạo hàng chục, thậm chí hàng trăm cơ quan làm mọi việc theo ý của mình. Nhưng trong một thời gian dài, khi các nhà khoa học quan sát hoạt động của bộ não người, họ thường thấy rằng, bất kể lúc nào, chỉ có 10% não người là một vùng sáng bóng, còn các bộ phận khác không có phản ứng gì.

Các nhà khoa học của loài người đã bày tỏ suy đoán về điều này, 10% lý luận cũng vì đó mà sinh ra. Những người lạc quan cho rằng bộ não của con người là vùng cấm của thượng đế, 90% bộ phận bị phong ấn chứa đựng những bí mật của con người từ người đến thần. Một khi tất cả đều sáng lên, nhân loại sẽ không chỉ loại bỏ được hoàn toàn ốm đau, bệnh tật và suy nhược mà thậm chí còn đạt đến trạng thái bất tử trong truyền thuyết, trở thành thần của loài người.

Đương nhiên, cũng có một số nhà khoa học chế nhạo điều này. Họ tin rằng 10% lý luận này là không đáng tin cậy, đơn thuần là những vùng sáng của

bộ não không cho biểu thị cho việc phần còn lại của não không tham gia vào công việc. Ví dụ, khi một người đang chơi cờ vua, ngoại trừ cánh tay cần thiết để cầm quân cờ, phần còn lại của cơ thể anh ta hầu như là không cần hoạt động. Theo quan điểm y học, những chi này không tham gia vào chuyển động của cơ thể.

Cơ thể, tư thế và góc độ của nó thực sự rất thích hợp để người chơi suy nghĩ về chiến thuật. Nói cách khác, phần não chịu trách nhiệm về các chi có vẻ vô dụng này thật ra lại đang hoạt động theo cách rất khó phát hiện.

Nhìn chung, 10% lý luận này đã gây ra một cuộc tranh cãi kéo dài trong cộng đồng khoa học, kéo dài đến tận năm thứ tư của tận thế, khi một người bất thường về não được cho là đã đạt tới 45% sự phát triển của não bộ ra đời. Sau khi anh ta tàn sát cả một thành của con người bằng sức mạnh của mình, mọi người đã nhận ra rằng 10% lý luận đó thực sự tồn tại.

Kể từ đó, những người đột biến não được gọi là “á thần”, tức là sự tồn tại của loài người gần với thần nhất, và địa vị của họ vượt xa những nguyên tố giả, trở thành sự sống mạnh mẽ nhất trong những ngày cuối cùng của Trái Đất.

Có điều, cho đến tận lúc bị quái thú ở kiếp trước giết chết, Thượng Ất cũng chưa từng nghe nói não người biến dị vượt quá 45%, tức là cường độ của ba dị năng. Vì vậy, khi tiến sĩ L nói mình là người đột biến não, điều đầu tiên là Thượng Ất nghĩ đến là mức độ đột biến não của tiến sĩ L. Nếu như chỉ là đột ngột thay đổi, tức là trí não phát triển khoảng 20%, thì Thượng Ất cảm thấy mình vẫn có thể hoàn thành kế hoạch bắt giữ. Nhưng nếu như sự phát triển trí não của tiến sĩ L vượt quá 30%... Thượng Ất cảm thấy lần này mình thực sự là đứng trước miện súng rồi!

“Ha, vậy mà cậu lại hiểu được độ phát triển của não bộ, tôi thật sự phải nhìn cậu bằng con mắt khác đó.”

Nghe thấy câu hỏi của Thượng Ất, cuối cùng ánh mắt bình tĩnh của tiến sĩ L cũng có biến đổi, ánh mắt của ông ta nhìn Thượng Ất đầy vẻ ngạc nhiên. “Tính theo diện tích của não bộ dùng cho việc phối hợp thì mức độ phát triển não bộ của tôi là 28%, thể lực vẫn như cũ, tinh thần vượt hơn người

thường 400%! Thượng Ất, không biết cậu có hài lòng với đáp án này không?”

Ừng ực!

Thượng Ất bất giác nuốt nước bọt, khóe miệng nở nụ cười chua xót. Tỷ lệ phát triển trí não là 28%... Tiến sĩ L này đã suýt bước một chân vào hàng ngũ “á thần” rồi.

Theo nghiên cứu của mọi người về những biến đổi bất thường của não ở kiếp trước, một khi sự phát triển của não vượt quá 30% có nghĩa là con người đã bước sang một cấp độ mới của cuộc sống. Khi đó, họ sẽ có khả năng kiểm soát tâm trí một cách đáng kinh ngạc, đó là khả năng kỳ diệu mà người ta thường gọi là “trí lực”, “sức mạnh sóng não”...

Chương 284: 36% cơ hội

Chương 284. 36% cơ hội

Người đột biến não ở kiếp trước đã tàn sát thành phố, trực tiếp tiêu diệt hàng chục nghìn người được trang bị đầy đủ vũ khí bằng cách dựa vào cơ bản tinh thần cực kỳ mạnh mẽ, biến một thành phố được xây dựng bằng xi măng cốt thép thành một đồng đồ nát. Nó mạnh hơn rất nhiều so với sức mạnh của các nguyên tố giả.

Có điều, sự phát triển trí não của tiến sĩ L chỉ đạt 28%, điều đó có nghĩa là trước mắt ông ta vẫn không thể sử dụng trí lực để chiến đấu, trong trường hợp đó... mình hẳn không phải là không có cơ hội!

Ngay khi Thượng Ất lập kế hoạch trong lòng, cơ thể đột nhiên có phản ứng, đúng lúc này giọng nói nhàn nhạt của tiến sĩ L truyền đến, lập tức khiến Thượng Ất dừng lại.

“Đầu tiên, cho nổ ba chiếc máy tính ở trung tâm của phòng thí nghiệm, sau đó sử dụng thời gian bất ngờ chưa kịp phản ứng của những người ở trong phòng là 0,5 giây để vượt qua một đường thẳng dài 13,5 mét. Trước khi Lý Đông Thành kịp phản ứng, cậu giật súng, sau đó bắn một phát vào đầu tôi,

cuối cùng lợi dụng bản năng tôi sẽ che mắt để vượt qua quãng đường 2,5 mét cuối cùng, tiếp đó là một cú đâm vào bụng tôi, dưới sự kích thích co thắt dữ dội, tôi sẽ tạm thời không thể điều khiển cơ thể trong 3 phút, trong thời gian này, cậu sẽ bình tĩnh trốn thoát khỏi phòng thí nghiệm dưới lòng đất và cuối cùng là thoát khỏi căn cứ quân sự... Sao hả, người trẻ tuổi, tôi đang nói về kế hoạch chiến đấu tiếp theo của cậu đó?”

“Ông... không thể nào?”

Cuối cùng Thượng Ất cũng mất đi bình tĩnh, lúc này anh đã thật sự biết được sự lợi hại của đột biến não. Quá trình được tiến sĩ L mô tả chính xác là kế hoạch trốn thoát tốt nhất mà Thượng Ất đã vạch ra dựa trên hoàn cảnh xung quanh.

Nhưng mà, bản thân vừa mới có ý nghĩ này, sao tiến sĩ L đã có thể biết được chẳng lẽ ông ta có sức mạnh đến mức có thể đọc được suy nghĩ của con người? Đây là điều không thể, tuyệt đối không thể. Không ai có thể đọc được suy nghĩ của người khác trừ khi họ đã đạt đến cấp độ á thần theo đúng nghĩa!

Nhìn vẻ mặt rối rắm của Thượng Ất, tiến sĩ L cười lạnh nói: “Thư giãn đi, mọi chuyện không như cậu nghĩ đâu. Cậu biết không, sau khi đại não thay đổi, mọi thứ xung quanh đối với tôi đều trở nên khác biệt. Ban đầu, nó chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ tồi tệ, cậu tưởng tượng mà xem khi tôi nhìn thấy một người nhắm mắt, nghiêng mũi và hơi cúi đầu, tôi có thể biết ngay rằng người này sắp đánh rắm, cái cảm giác này...”

Đây là lý do tại sao, tôi có thể đánh giá những gì cậu muốn làm, những điều này hoàn toàn là do kết quả tính toán tự động của bộ não. Bộ não của tôi có thể suy ra hàng trăm khả năng dựa trên các chuyển động tinh tế của cậu, chỉ cần cậu càng di chuyển, các phép tính của tôi càng chính xác. Nói một cách đơn giản, không phải tôi đoán cậu làm gì, mà là bộ não của tôi sẽ tính những gì cậu sẽ làm. Ví dụ, nét mặt hiện tại của cậu và cử động gót chân của cậu cho thấy cậu có 93% cơ hội thoát khỏi đây bằng tuyến đường phía trên bên phải của phòng thí nghiệm.”

Yêu nghiệt! Tuyệt đối là yêu nghiệt!

Thượng Ất yên lặng gật đầu, trong lòng nặng trĩu như có tảng đá, cảm giác vô lực chậm rãi bao trùm lấy thân thể. Thượng Ất không khỏi cười tự giễu, vốn tưởng rằng kế hoạch rất hoàn mỹ, nhưng không ngờ lại là một cái bẫy tự chuốc lấy. Nhìn tình huống bây giờ, e rằng ngay từ lần đầu tiên vào Đế Đô, tung tích của hắn đã bị tên này nắm được, ông ta thật sự là xứng với danh hiệu đệ nhất tiến sĩ của Đế Đô.

“Nhưng tôi phải thừa nhận rằng ngay cả khi tôi biết kế hoạch của cậu, có 36% khả năng tôi sẽ không thể ngăn cản cậu, bởi vì tốc độ của cậu quá kinh người! Tôi cũng rất tò mò về vấn đề này, theo lý mà nói, giải pháp dự trữ gen amip mà bản sao của tôi đưa cho cậu chỉ có thể nâng cao thể chất tự phục hồi của cậu, nhưng hoàn toàn không có tác dụng đối với việc tăng tốc độ. Cậu đã làm thế nào vậy, tốc độ bẩm sinh? Không đúng, năng lượng của cậu cũng rất mạnh. Còn có hai vũ khí năng lượng của cậu, dường như là sản phẩm của cơ thể đột biến, chẳng lẽ cậu là người bị chiếu xạ, nên một số tay chân bị thoái hóa? Không khoa học... cậu có quá nhiều bí ẩn, thậm chí đến bộ não đột biến của tôi cũng không thể nhìn thấu được!”

Tiến sĩ L có một giọng điệu nghiêm túc và biểu cảm trang trọng, không thể nghi ngờ đây chính là bộ dáng mà một nhà khoa học nên có. Có điều nếu nhìn vào mắt ông ta, sự cuồng nhiệt trong đó cho thấy ông ta chắc chắn là một kẻ mất trí bị ám ảnh bởi sự thật.

Làm sao đây, có chạy hay không?

Thượng Ất đột nhiên mở to mắt, một cổ kiêu ngạo từ từ dâng lên. Chết tiệt, vừa nãy bị tên tiến sĩ L này lừa gạt rồi, cho dù đối phương đoán được hành động nhưng cũng có 36% cơ hội thành công mà? Vì Lạc Bảo, vì Trần Phóng và Thượng Lạc Lạc, bản thân không có lý do gì để từ bỏ cả. Cho dù thế nào đi nữa, đánh ngất tên tiến sĩ L này trước rồi nói!

Nghĩ đến đó, Thượng Ất cúi đầu, bò lên như một con báo. Tiếp theo, y dùng hết sức đẩy tốc độ của mình, bởi vì đối thủ sẽ theo dõi hành động của y bất cứ lúc nào, nên Thượng Ất phải bùng nổ tốc độ mà thậm chí y cũng không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà chính vào lúc này, một tiếng gầm rú truyền từ bên ngoài vào. Dưới sự rung chuyển như động đất, một bóng người to lớn đột nhiên xông

vào phòng thí nghiệm dưới lòng đất. Sau khi liên tục tìm kiếm, rốt cuộc con vượn khổng lồ cũng tìm ra dấu vết của Thượng Ất, con thú hung bạo thậm chí còn đập vỡ bàn kim loại, bất chấp lao thẳng về phía Thượng Ất.

“Súc sinh, mày dám giết người của tao, xem tao có giết chết mày hay không!”

Chương 285: Ất chủ bài cố hết sức

Chương 285. Ất chủ bài cố hết sức

Trong phòng thí nghiệm, Lý Đông Thành vươn tay cỡi một cây roi dài màu đen trên người, roi nhọn bùng lên một tiếng thét chói tai vụt trên không trung, con vượn khổng lồ đang cuồng bạo kia đột nhiên dừng lại.

“Hừ hừ, xem ra mày vẫn còn nhớ rõ mùi roi của tao. Tao ra lệnh cho mày lập tức ngồi xuống đất, nếu không tao sẽ cho mày nổ tung.”

Lý Đông Thành lớn tiếng khiển trách con vượn khổng lồ, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng liếc nhìn thanh thần côn trong dung dịch. Trong vô thức, thí nghiệm đã đến thời khắc mấu chốt nhất. Liệu nó có thể giải đáp được bí ẩn của thiên giới hay không, tất cả đều nằm ở việc thí nghiệm này có thể cho ra được bao nhiêu dữ liệu hữu ích. Mà điều này, cần có thời gian.

Thực ra trong lòng Lý Đông Thành rất rõ, con vượn khổng lồ này đã không còn là con khỉ nhỏ bé nhút nhát của ngày hôm qua nữa. Đây là một con quái thú ăn thịt người, nếu chẳng may bị bắt, con thú này nhất định có thể xé xác hẳn ra thành từng mảnh chỉ trong vài giây.

Nhưng mà thí nghiệm bắt buộc phải được hoàn thành, tiến sĩ L nói, điều này có liên quan đến căn cứ quốc tế trong tương lai, và thậm chí cả việc đất nước Trung Quốc có thể tiếp tục tồn tại trong những ngày mạt thế hay không. Vì vậy, phải chấp nhận rủi ro, ngay cả khi anh biết rằng anh có thể sẽ chết!

“Gầm...”

Con vượn khổng lồ gầm lên một tiếng trầm thấp, biểu cảm bạo ngược của nó dần dần dịu đi. Có vẻ như nó nhận thấy rằng những con người nhỏ bé dưới chân có phần quen thuộc. Nhưng trong giây tiếp theo, khi ánh mắt nó rơi vào cây roi dài trên tay Lý Đông Thành, một cơn tức giận dữ dội ngay lập tức bốc lên từ trái tim của con vượn khổng lồ!

Roi da! Roi da chết tiệt! Trận đòn roi đó khiến nó mất ngủ và tủi nhục không biết bao nhiêu ngày đêm!

Những ký ức về quá khứ tràn ngập trong tâm trí của con vượn khổng lồ, hình ảnh Lý Đông Thành cầm roi đánh liên tục vào nó và cả những người bạn đồng hành của nó như một mũi kim thép đâm vào tim nó, khiến nó bất giác run lên.

“Báo thù, ta muốn báo thù! Ta muốn tất cả những người đã mang đến sự sỉ nhục cho ta phải chết! Ta sẽ đập nát tất cả mọi thứ ở đây, tất cả mọi thứ phải bị đập nát!”

Con vượn khổng lồ đột nhiên đứng thẳng dậy. Có tiếng rắc rắc phát ra từ trên mái của phòng thí nghiệm, những mảnh đá xi măng trộn lẫn với vô số ngọn đèn vỡ đổ xuống.

Thân ảnh to lớn cao gần bốn mét đứng thẳng dậy, ánh mắt lạnh lùng quét qua tất cả mọi người trong phòng. Hai cánh tay nó đột nhiên chồm về phía trước, một nhà khoa học không kịp chạy thoát bị tóm lấy đã hét lên.

“Súc sinh! Mày dám đánh người!”

Bốp!

Lý Đông Thành bị hành vi khiêu khích của con vượn khổng lồ chọc tức, roi dài trên tay nặng nề rơi xuống, trên người con vượn khổng lồ xuất hiện một vết máu tươi. Nhưng ngay giây tiếp theo khi Lý Đông Thành định rút roi dài ra thì bất ngờ có một luồng sức mạnh bùng phát từ cuối roi dài, làm toàn bộ cơ thể Lý Đông Thành lao về phía con vượn khổng lồ.

“Không hay rồi!”

Lý Đông Thành nhìn lòng bàn tay con vợnon khổng lồ phóng đại trước mặt, trong lòng thầm nói không hay rồi. Vô thức, con vợnon khổng lồ không còn đã không còn là con vợnon nhỏ ngu dốt nữa, vậy mà nó lại đặt cho y một cái bẫy. Con thú này thà bị roi đánh vào người để tự mình nắm lấy cái roi, mưu mô suy tính cẩn thận không thua bất cứ con người nào.

“Này, đừng có giả chết nữa, mau ngăn cản con vợnon này đi. Còn có cậu, tôi có lòng tốt nói chuyện với cậu, vậy mà cậu lại nhân cơ hội cướp thẻ của tôi. Cậu khiến tôi quá thất vọng rồi! Đừng quên, cậu vẫn còn nợ tôi một bình dinh dưỡng nữa đấy, chờ giải quyết xong đồng này, chúng ta phải tính toán cho tốt!”

Vũ Văn Tinh tròn mắt nhìn Thượng Ất. Phía sau anh ta, hàng chục vệ binh nhanh nhẹn với sức mạnh siêu nhiên cũng đang xông vào, người xông vào đầu tiên chính là chiến sĩ nguyên tố Vân Lăng.

Vào thời khắc quan trọng, Vũ Văn Tinh, người có khả năng dịch chuyển tức thời, là người đến đầu tiên, không chỉ để giải cứu Lý Đông Thành mà còn để phong ấn hoàn toàn đường thoát của con vợnon khổng lồ và Thượng Ất. Nhìn tình hình, chỉ cần Vân Lăng giết chết con vợnon khổng lồ, không bao lâu nữa tình hình sẽ bị quân đội hoàn toàn khống chế.

Bỗng nhiên, con vợnon khổng lồ rống lên, tim Thượng Ất cũng hoàn toàn lạnh xuống.

“Tiêu rồi, bây giờ thậm chí đến 36% cơ hội chạy thoát cũng không có. Trừ khi con vợnon khổng lồ này có thể thể hiện sức mạnh của mình một lần nữa và giết tất cả mọi người... Nhưng điều này sao có thể chứ. Đừng nói Vũ Văn Tinh với hàng tá những người siêu phàm này, chỉ riêng Vân Lăng thôi cũng đã đủ cho con vợnon khổng lồ này ăn đủ rồi, còn có tên tiến sĩ L đột biến não bất thường đó nữa... làm sao đây, mình phải làm sao đây?”

Thượng Ất lo lắng, ánh mắt chợt lóe lên dừng ở trên bình thủy tinh ở giữa bệ thí nghiệm.

“Thanh kim loại này là một bộ phận khác của thiên thể đúng không? Con vợnon khổng lồ đó trở nên mạnh mẽ vì mặc áo giáp thiên thể, nếu như lấy được thanh kim loại đó...”

Những suy nghĩ táo bạo lặn lẽ xuất hiện, Thượng Ất không còn do dự nữa, lợi dụng con vượn khổng lồ điên cuồng tấn công đám đông xung quanh, nó khẽ chạm vào cây gậy thiên giới trong dung dịch màu lam. Nhưng mà chính tại lúc này, hai khẩu súng năng lượng dường như hoàn toàn giải phóng hoa văn thần bí của cây gậy thiên giới, chỉ nhìn thấy một vòng hào quang màu vàng bùng phát, âm thanh du dương như tiếng chuông, tiếng trống vang lên khắp nơi.

Lúc này, tất cả mọi người đều nảy ra một ý tưởng kỳ quái... thanh kim loại này vậy mà... sống rồi!

“Ái ui!”

Dường như là tâm linh kết nối, bộ giáp đen của con vượn khổng lồ trong cũng bộc phát ra ánh sáng. Nhưng sau khi con vượn khổng lồ nhìn lên bầu trời và gầm lên, đôi mắt của nó rời khỏi đám đông rồi lao về phía cây gậy thiên giới giống như là cây gậy này còn quan trọng hơn cả tính mạng của nó vậy.

“Không hay rồi! Áo giáp và thanh kim loại sản sinh cộng hưởng!”

Chương 286: Huyền cảnh

Chương 286. Huyền cảnh

Thấy tình hình trước mắt, thần sắc của tiến sĩ L cực kỳ kinh ngạc, bộ não của ông ta đang tính toán những chuyện có thể xảy ra trong thời gian ngắn, những cái này đến từ chiến giáp của thiên giới, vũ khí, mà một vài thứ vụn vặt, dường như có thể có được sự cộng hưởng của năng lượng, hơn nữa một khi con vượn khổng lồ có được cây gậy này sức chiến đấu của nó gần như là 100%, còn xác suất tăng từ hai đến bốn lần cũng vượt qua 60%.

“Không được để nó lấy được cây gậy đó, ngăn cản nó lại!”

Tiến sĩ L không còn giữ được bình tĩnh nữa, cặp kính vàng của ông ta đột nhiên vỡ vụn trong một tiếng gầm, sau đó một áp lực không lồ không thể tưởng tượng được ngay lập tức bao trùm lấy cây gậy thiên giới!

“Gì vậy! Không thể nào!”

Thượng Ất cảm thấy cơ thể mình nặng xuống, sau đó anh phát hiện mọi thứ xung quanh dường như đều tĩnh lặng. Mình, chiến sĩ dị năng, con vượn khổng lồ... Lúc này, tất cả sinh vật đồng loạt rơi xuống bề xi măng trong suốt, tay chân, thân thể hoàn toàn mất kiểm soát, chỉ cần cử động một ngón tay cũng gần như là kiệt sức.

Trường lực tinh thần... Tiến sĩ L vậy mà đã tiến hóa đến mức có thể kiểm chế mọi thứ.

Trường lực tinh thần vật chất!

Trong đầu Thượng Ất bất giác xuất hiện một hàng chữ, Trường Lực Lượng. Kiếp trước mấy người từng chứng kiến cảnh chiến đấu của người đột biến nào. Khả năng kiểm chế đối thủ bằng cách dựa vào không gian đặc biệt được xây dựng bởi trí lực thuần túy được gọi là trường lực tinh thần.

Nói tóm lại chỉ cần não bộ đột biến giải phóng năng lượng sóng não phong tỏa toàn bộ khu vực, tất cả sinh vật trong đó sẽ lập tức bị “hóa rắn” và không thể di chuyển, trở thành mẫu vật sống trong không trung. Khả năng đáng sợ này ở kiếp trước được gọi là “sức mạnh của các vị thần”, đó cũng là một trong các lý do những người bị đột biến nào được gọi là “á thần”.

Tiến sĩ L quá khủng bố rồi, ông ta thực sự có thể tiến hóa “trường lực tinh thần” chỉ với một lần biến hóa, nếu không phải con vượn khổng lồ phát điên, e rằng lão già này sẽ che giấu khả năng này đến cùng.

Thượng Ất cười khổ nhìn con vượn khổng lồ bất động ở bên kia, trong lòng thầm nói hai anh em chúng ta thua lần này cũng không oan, những người này đều là biến thái, chúng ta cũng coi như là làm hết sức rồi.

Nhưng mà đúng vào lúc này, tiến sĩ L đột nhiên hét lên, “Vũ Văn Tinh, nhanh dùng dịch chuyển tiến vào trường lực, tôi... tôi sắp không kiên trì được nữa rồi... phù!”

Một ngụm máu tươi phun ra, cơ thể tiến sĩ L run lên dữ dội. Ngay lập tức Thượng Ất nhận ra rằng việc sử dụng trường lực tinh thần có vẻ như là một

gánh nặng với tiên sĩ L, hóa ra lão già này chưa hoàn toàn kiểm soát được sức mạnh này!

“Được, tôi lập tức vào ngay đây, ngài kiên trì thêm chút nữa!”

Vũ Văn Tinh nói xong thân thể cũng hơi run lên, nhưng ngay khi anh chuẩn bị sử dụng khả năng của mình để giật lấy cây gậy thiên giới, cơ thể rắn chắc của con vượn khổng lồ run lên, không cam tâm muốn liều mạng bùng nổ sức mạnh đối kháng với trường lực của tiên sĩ L!

“Phù!”

Một ngụm máu tươi nữa lại phun ra, tiên sĩ L thực sự choáng ngợp trước sự đối đầu ngoan cường của con vượn khổng lồ. Tình hình trở nên tồi tệ hơn, con vượn khổng lồ và Thượng Ất cùng cảm thấy cơ thể nhẹ đi, sự khống chế tinh thần của tiên sĩ L cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn.

Nhưng mà đúng vào lúc này, bóng dáng Vũ Văn Tinh đột nhiên xuất hiện ở trước cây gậy thiên giới, có dịch chuyển tức thời nên y có thể lập tức hoàn toàn bỏ qua khoảng cách, vẻ mặt không tự chủ được mà hưng phấn, “Hừ, so về tốc độ, ai có thể so sánh được với dịch chuyển tức thời của tao?!”

Nhưng đột nhiên, vẻ mặt hưng phấn của Vũ Văn Tinh đông cứng lại, Thượng Ất bay tới trước mặt như một quả đạn pháo. Đúng vậy, chính là bay qua đó. Lúc này, Thượng Ất hoàn toàn thoát khỏi trọng lực, cả người bay giữa không trung như siêu nhân. Có điều khác với siêu nhân, miệng Thượng Ất luôn nở một nụ cười thâm sâu và khó hiểu.

“Con em nó, con vượn khổng lồ điên rồi sao, sao lại đột nhiên muốn ném y đi vậy, lẽ nào nó thà để cho y được hời cũng không muốn để cho cây gậy rơi vào tay Phương quân?”

Thượng Ất không nghĩ nhiều được như thế nữa, sức mạnh của con vượn khổng lồ thực sự rất kinh người, Thượng Ất đã quan sát thấy tốc độ của nó còn nhanh gấp hai lần so với tốc độ ánh sáng. Trong tình huống này, chỉ cần anh mất tập trung mà va vào tường, cho dù khả năng sửa chữa gen của amip có mạnh mấy đi chăng nữa thì e rằng bạn cũng không thể sửa chữa được cơ thể của mình.

“Đây đây! Cây gậy thiên giới là của ông đây rồi!”

Tập trung nhìn kỹ thì khi Vũ Văn Tinh động vào cây gậy thiên giới, Thượng Ất đã tiến lên một bước, giật lấy cây gậy vào trong tay. Sau đó bên tai vang lên một tiếng nổ lớn, ngay sau đó Thượng Ất xuyên qua bức tường thủy tinh dày mười phân, bay ra ngoài hơn hai mươi mét như một quả bóng.

“Dừng lại!”

“Bỏ cây gậy đó xuống!”

“Đồ trộm cắp, mày dám trộm đồ của Phương quân!”

Âm thanh phát ra từ bốn phương tám hướng, nhưng Thượng Ất vẫn cuộn mình lại bất động, trên miệng nở một nụ cười gượng.

“Em gái nó, lần này phải đền lớn rồi. Xương ngực gãy, hai xương bả vai nát, đùi trật nặng... còn có cậu em trai quan trọng nhất nữa...”

Thượng Ất nhìn xuống đũng quần, trong lòng từ từ thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi, để nắm lấy cây gậy thiên giới, gần như toàn bộ cơ thể anh bị thủy tinh vỡ cắt vào. May mắn là, không có vấn đề gì ở những chỗ quan trọng, nếu không vì một cây gậy mà đánh mất một cây gậy khác thì đúng thật là lợi bất cập hại.

“Cây gậy thiên giới đã đến tay rồi, phải xem xem là trong này giấu bí mật gì mà đáng để nhiều người phát điên như vậy mới được... a!”

Chương 287: Chìm trong huyền cảnh

Chương 287. Chìm trong huyền cảnh

Không đợi Thượng Ất nhìn kỹ thanh kim loại trong tay thì đột nhiên có một luồng hơi nóng từ trên tay truyền ra, Thượng Ất nóng đến mức suýt nữa ném thanh kim loại ra ngoài.

“Mau cướp lại đi, cây gậy thiên giới bắt đầu lần chấn động năng lượng thứ hai rồi. Đừng để cây gậy này chạm vào áo giáp của con vợ n không lồ!”

Sắc mặt tiến sĩ L tái mét, siêu não không ngừng tính toán, sắc mặt cũng càng ngày càng xấu đi. Không biết phải làm thế nào cả, thực ra ông ta đã tính toán rằng có tới 72% khả năng là ông ta sẽ đánh mất hoàn toàn cây gậy thiên giới, điều này khiến tiến sĩ L vừa khó hiểu vừa lo lắng.

Tình huống này trước đây chưa từng xảy ra bao giờ, rõ ràng là Thượng Ất đã không thể động dậy, tại sao não của ông cứ nhắc nhở ông rằng người đàn ông này rất nguy hiểm?

“Buông tay ra!”

“Bỏ ra!”

“Gầm!”

Ba giọng nói của Vũ Văn Tinh, Vân Lăng, còn có con vợ n không lồ, đồng thời vang lên trong tai Thượng Ất, ba bóng người dường như là không phân trước sau đều lao về phía Thượng Ất.

Nhưng mà đúng lúc này, một cơn lốc xoáy lạ đột nhiên nổ tung. Thượng Ất ở trung tâm của cơn lốc xoáy, đôi mắt mờ mịt và thất thần, đồng tử của anh dường như không có tiêu điểm mà đang nhìn về phương xa...

“Hả, có chuyện gì vậy? Tôi đang ở đâu?”

Trong bóng tối lạnh lẽo, Thượng Ất đơn độc đối mặt với màu đen bao trùm. Cảnh tượng này khiến Thượng Ất nghĩ đến cách xuất hiện độc nhất vô nhị của lỗ thủng không lồ trên bầu trời đầy sao. Nhưng đáng tiếc là lần này

không có lỗ thủng khổng lồ trên bầu trời đầy sao nào cả, cũng không có tinh tú trong vũ trụ mà chỉ có bóng tối vô tận và sự im lặng đến nghẹt thở.

Đột nhiên, một màu vàng kim xuất hiện ở trước mặt Thượng Ất. Nhìn từ xa đến gần, màu vàng kim này giống như đốm lửa trên đồng cỏ thảo nguyên, đốm lửa đi đến đâu, bóng tối mờ mịt liền lộ ra tảng đá kỳ dị, rừng sao và dòng nước trên sa mạc,...

Hành tinh lạ?

Trong tiềm thức Thượng Ất liên nghĩ đến sự xuất hiện của hành tinh lạ trong phim khoa học viễn tưởng, nhưng mà ánh mắt của anh lập tức lại bị màu vàng kim hấp dẫn. Màu vàng kim còn rực rỡ hơn cả ba mặt trời này đang dần dần kéo dài, hóa thành một cây gậy. Một sinh vật hình người bọc trong bộ giáp kim loại màu đen nằm đầu kia của cây gậy. Mỗi lần sinh vật này vẫy tay, cây gậy vàng sẽ kéo ra một màn ánh sáng màu vàng trong không khí, ở đầu kia của bức màn ánh sáng, vô số sinh vật kỳ lạ mặc áo giáp màu đen từ trên trời rơi xuống.

“Chiến tranh giữa các vì sao? Gậy laser?”

Thượng Ất thích thú nhìn cảnh này, anh biết rằng nhất định là mình đã bị một sức mạnh bí ẩn nào đó triệu hồi vào trong huyền cảnh. Có điều, huyền cảnh này tương tự như lỗ thủng lớn trên bầu trời, huyền cảnh này không phải do bản thân tượng tưởng ra, nó nhất định có liên quan đến cây gậy thiên giới ở trong phòng thí nghiệm.

Có lẽ cây gậy đó đã đưa anh vào đây. Dù sao thì gần đây cũng bị quăng ném quen rồi, cứ kiên nhẫn xem lần này cây gậy định nói với mình điều gì.

Rất nhanh, sinh vật hình người trong bộ giáp đen đã quét sạch mọi đối thủ trước mặt anh. Nhưng khi nó vừa nghiêng đầu hét lên trời với bộ dáng đắc thắng, một phi thuyền Thượng Ất rất quen thuộc xuất hiện trên bầu trời.

“Ấy, hình dáng của con tàu vũ trụ này... không phải là con tàu lần trước xuất hiện trong lỗ thủng mà mình thấy trong ảo ảnh sao?”

“Tàu hả? Mình vẫn nhớ những người ở trên tàu này đã tàn sát vô số sinh vật trên Trái Đất, cuối cùng ngay cả những kẻ háu ăn cũng bị giết. Lẽ nào sinh vật có cây gậy này là đồng bọn với những con tàu ngoài hành tinh đó?”

Thượng Ất vẫn còn đang nghi ngờ, thì một cảnh tượng khiến y chấn kinh đã xảy ra.

Phi thuyền còn chưa đứng ổn định, thì những khẩu pháo lớn đã liên tiếp nổ ra từ thân tàu. Sau đó, vô số tia năng lượng giống như laser bắn ra, mục tiêu chính là sinh vật hình người trên mặt đất đang cầm cây gậy vàng.

“Bùm!”

Mặt đất rung chuyển, núi cao thành đồng đổ nát, sông suối biến thành khe núi...

Khi tình cảnh bình ổn lại, Thượng Ất ngạc nhiên khi thấy một cái hố khổng lồ xuất hiện ở nơi mà sinh vật mặc áo giáp đen dừng lại lúc ban đầu, kích thước của nó còn lớn hơn rất nhiều lần so miệng núi lửa lớn nhất mà Thượng Ất từng thấy ở trên Trái Đất.

Phi thuyền tấn công mãnh liệt như thế, vụ nổ của mười nghìn khẩu đại bác này còn dữ dội hơn cả vụ nổ của một quả bom hạt nhân trên Trái Đất. Thượng Ất có thể hoàn toàn tin rằng dưới một vụ nổ dữ dội như vậy thì không sinh vật nào có thể sống sót được.

Đáng tiếc, Thượng Ất đoán sai rồi.

Cây gậy vàng vẫn được giơ cao trên không trung, nhưng lần này, sinh vật hình người mặc áo giáp đen không còn sức mạnh như ban nãy nữa. Nơi nào trên thân thể cũng có vết tích đứt đoạn, máu tươi nhỏ xuống mặt đất dưới chân, có khi nở thành hoa, có thể nở thành cỏ, cũng có khi hóa thành hai con vật dễ thương chạy trốn xung quanh. Sinh vật dũng mãnh này mang trong mình dòng máu có thể tạo ra mọi thứ. Thật là đáng kinh ngạc...

Có điều, cảnh tiếp theo lại khiến lòng Thượng Ất nặng trĩu một cách khó hiểu. Bên trên chiến giáp, vạn khẩu đại bác vẫn nổ vang. Những làn sóng ánh sáng chói lọi như một quả bom hạt nhân vẫn liên tục nổ ra, vạn vật trên

trái đất bằng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ đang ngày càng nhanh.

Mà trên mặt đất, sinh vật mặc chiến giáp mang trong mình dòng máu thần kỳ đang ngoan cường chống chọi với hỏa lực của các khẩu pháo, để ngăn cản sự hủy diệt của vạn vật trong lòng đất ở dưới chân. Cuối cùng, nó bắt lực kêu lên một tiếng, cây gậy vàng trên không trung đột nhiên xuất hiện một hoa văn bí ẩn, sau đó cả người nó liền biến thành mặt trời thứ tư trên mặt đất, lao nhanh như tên lửa về phía phi thuyền.

“Bùm!”

Phi thuyền nổ tung, cả bầu trời phát ra ánh sáng chói mắt, lúc này Thượng Ất không còn nhìn thấy gì nữa. Anh chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một vài đốm đen bay xung quanh vụ nổ, và trong số đó là cây gậy màu vàng được cầm trên tay của sinh vật mặc áo giáp đen!

Chương 288: Đến!! Đến đánh ta đi!!

Chương 288. Đến!! Đến đánh ta đi!!

"Em gái nó, vì sao nhìn thấy cảnh này y lại muốn khóc?"

Thượng Ất nhắm chặt hai mắt, trong hốc mắt một cảm giác chua xót lẫn qua lẫn lại, cảnh tượng hình người trong trận pháp cuối cùng đâm vào phi thuyền giống như sao băng, càng lâu càng quấn chặt trong lòng Thượng Ất, khiến cho cảm xúc trong lòng y cực kỳ phức tạp.

"Anh ta có phải là chủ nhân thực sự của thanh kim loại của thiên giới không? Tại sao phi thuyền lại phá hủy anh ta và hành tinh dưới chân anh ta? Và cái nhìn thoáng qua cuối cùng về sinh vật hình người bọc thép... Chờ đã, hình như y nhớ lần cuối cùng anh ta nhìn qua, Dường như có thứ gì đó đã tan thành hoa văn ở giữa chiếc que vàng trên ngực đó! "

Thượng Ất đột ngột mở mắt ra, liền nhìn thấy ba bóng đen lao về phía mình, hần vô thức ôm lấy thanh kim loại ẩn mạnh, trong tích tắc liền nghe thấy thanh kim loại phát ra tiếng “xì xì” như hơi nước thoát ra khi bị đun sôi. Ngay lập tức một thứ gì đó màu đỏ dọc theo hoa văn của thân cây gậy chảy vào vết thương trên ngực của hần!

"Mẹ nó! Đau quá!"

Một cơn đau dữ dội chưa từng trải qua quét qua cơ thể, Thượng Ất đau đớn run lên, tay cũng vô thức vung cây gậy kim loại!

"Tao cho mày lau này, mày cũng đủ độc ác đấy!"

Bình bình bốp bốp...

Trong một tràng tiếng bình bốp, Vũ Văn Tinh, Vân Lăng và con vượn khổng lồ nhảy qua đều bị cây gậy của Thượng Ất quét sạch. Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người xung quanh đều kinh ngạc đến mức rơi cằm tại chỗ, phải biết rằng sức mạnh của ba người này cộng lại gần như có thể sánh ngang với tất cả mọi người ở đây.

Đặc biệt là cú vồ cuối cùng của con vượn khổng lồ, thân hình khổng lồ của nó ít nhất phải khoảng một nghìn cân. Nhưng mà nó lại bị Thượng Ất ung dung đánh bay ra ngoài, điều này có nghĩa là Thượng Ất chỉ tùy ý vung tay mà sức lực cũng tới vài nghìn cân.

Điều này có thể sao? Làm sao một người có dị năng sở trường về tốc độ lại có thể sở hữu một lực lượng mạnh mẽ như vậy?

Đôi mắt của những người thông minh bắt đầu sáng lên, bọn họ đều đã đoán được chân tướng của chuyện này. Nguyên nhân đánh bay ba người Vũ Văn Tinh không nằm ở Thượng Ất mà nằm ở cây gậy dài trong tay hần. Cây gậy dài này quả là thần khí, phải nắm lấy!

Đau đớn quỳ trên mặt đất, Thượng Ất một tay che ngực, tay kia cầm cây gậy dài. Lúc này đau đớn càng thêm kịch liệt, dung dịch màu đỏ vừa mới vào trong cơ thể hần dường như là một giọt máu, Thượng Ất cảm giác như

giọt máu này có liên quan rất lớn với sinh vật cơ giáp hình người trong ảo cảnh.

"Chẳng lẽ y đã hấp thụ máu của sinh vật hình người trong ảo cảnh kia? Nhưng theo tiểu thuyết, loại hình phiêu lưu này thường đau đớn trong một thời gian, và sau đó nhân vật chính sẽ nhận được lợi ích lớn. Mẹ nó, sao cơ thể của y càng ngày càng đau, cứ như có thứ gì đó đang ăn vào máu thịt của y vậy? "

Thượng Ất muốn vùng vẫy đứng dậy, nhưng đột nhiên Thượng Ất sững sờ. Không biết bắt đầu từ khi nào, da trên ngực của hắn bắt đầu trở nên thô ráp cứng rắn, bắt đầu xuất hiện một số lớn chỗ phồng, chỉ sau vài hơi thở, ngực và lưng của Thượng Ất đã trở nên gồ ghề như da cá sấu.

"Không! Cơ thể y đang thoái hóa nhanh chóng. Chính giọt máu kia đã khiến y bị thoái hóa gen, đồng thời những gen ẩn trong cơ thể y bắt đầu xuất hiện. Cứ thế này, trong vòng nửa giờ nữa, y sẽ hoàn toàn trở thành một thân thể thoái hóa!"

Vẻ mặt Thượng Ất rầu rĩ, hắn không ngờ việc đánh cắp Thiên Nhân lại mang đến kết cục xấu như vậy. Giọt máu được giấu trong khuôn mẫu cây gậy dài đó đã đánh tan hoàn toàn gen ổn định của con người trong cơ thể Thượng Ất, ngay cả gen amip mạnh mẽ cũng không thể ngăn nó hoành hành khắp nơi.

"Có thể giọt máu này không phải là chuẩn bị cho y, mà là y cướp đi của con vượn khổng lồ..."

Thượng Ất bất lực nhìn con vượn khổng lồ, trong đầu lại xuất hiện cái nhìn của sinh vật hình người bọc giáp. Trên thực tế, mọi thứ dường như đã được an bài ở thế giới ngầm, tinh khí và huyết dịch hống hách như vậy khiến con người không thể chịu đựng được, chỉ có thân thể cường tráng và bản chất động vật của loài vượn khổng lồ mới có thể kiểm soát được giọt máu này. Nhưng mà hết lần này tới lần khác y lại tự cho rằng mình thông minh đi cướp lấy cây gậy dài có hoa văn này trước một bước... Thật sự là tự mình tìm đường chết mà!

"Thằng nhóc, mày dám đánh tao sao? Mày tưởng là lấy được một cái cây gậy nát thì tao không làm gì được mày? Nếu hôm nay Vân Lăng tao không đánh mày thành tàn phế thì tao sẽ mang họ của mày!"

Liên tiếp gặp nạn, như băng gặp mưa lạnh.

Ngay khi Thượng Ất không thể làm gì, chiến sĩ nguyên tố Vân Lăng lại điên cuồng lao lên. Khi hấn đến gần hơn, Thượng Ất phát hiện ra một vết bầm tím thật dài trên gương mặt vốn dĩ đẹp trai của Vân Lăng, vết sẹo này gần như chéo nghiêng cả khuôn mặt.

Thấy vậy, Thượng Ất không khỏi phì cười, xem ra vận may của thiếu niên này cũng chẳng ra sao, chỉ là tùy tiện quẹt gậy, người kia đã suýt chút nữa bị hủy dung rồi, còn kém hơn so với y.

Có điều cười thì cười, giờ phút này Thượng Ất thật sự không phải là đối thủ của Vân Lăng. Đau đớn toàn thân cộng với sự thoái hóa nhanh chóng của gen đã khiến Thượng Ất hoàn toàn không thể chống đỡ.

Kết quả là, trước khi tiến sĩ L kịp ngăn cản, nắm đấm mang theo lửa nóng hùng hực của Vân Lăng đã đập mạnh vào ngực Thượng Ất.

"Úi... Chà, sao y lại cảm thấy sáng khoái vậy nhỉ?" Bị một quyền đánh bay, Thượng Ất kêu đau theo bản năng, nhưng không ngờ bị Vân Lăng đánh vào trước ngực lại không những không đau mà còn cảm thấy sáng khoái.

"Tiếp đi! Đừng dừng lại!" Thượng Ất vô thức gọi Vân Lăng tiếp tục, mày kiếm của Vân Lăng xéch ngược lên, khoe miệng giật giật, "Còn giả bộ? Được rồi, tao thành toàn cho mày. Hôm nay ông đây không nướng chín mày thì không xong!"

"Oành!"

"Bùm!"

"Ừng!"

Chương 289: Đôi cánh ác ma

Chương 289. Đôi cánh ác ma

Giống như là một cây cọc gỗ, Thượng Ất bị một đám kết hợp với lửa của Vân Lăng đánh cho bầm dập, mặt mũi sưng xanh, toàn thân đen kịt. Nhưng điều kỳ lạ là nguyên tố lửa của Vân Lăng càng rực rỡ thì cơ thể của Thượng Ất càng hồi phục nhanh chóng. Cuối cùng, ngoại trừ một chỗ bằng bàn tay phía sau lưng còn khó chịu ra thì còn lại hầu như đều đã khôi phục như lúc ban đầu. Ngay cả Thượng Ất cũng cảm thấy chỉ cần chỗ cuối cùng kia được khôi phục thì nhất định sẽ phát sinh điều thần kỳ gì đó!

"Nào, đánh đi, đừng có mà dừng lại!" Thượng Ất kéo quần áo của mình ra và quát Vân Lăng, Vân Lăng suýt chút nữa tức đến nổ mũi hét: "Ông nhỏ vào, đã thấy qua kiêu ngạo nhưng chưa từng thấy ai lớn lối đến như mày! Ông... ông đây không nghe lời mày nữa, không đánh nữa, mệt rồi!"

Vân Lăng nói xong xoay người rời đi, trong lúc đó không ai để ý tới tay hắc đang run rẩy liên tục. Hắc đánh thực sự rất đã tay, nhưng đồng thời cũng càng ngày càng kinh ngạc, khả năng chịu đòn của Thượng Ất gần như phi nhân loại, Vân Lăng chưa từng thấy người nào kháng đánh tốt như vậy!

"Đồ nhát gan, về sau mày theo họ của tao, gọi là Thượng Lăng đi!"

Âm thanh thản nhiên vang lên từ phía sau truyền tới, sự khinh thường trong miệng của Thượng Ất thì tất cả sinh vật trong phạm vi trăm mét đều có thể nghe ra.

"Mày nói cái gì? Mày nói lại lần nữa?" Cánh tay Vân Lăng bắt đầu phát ra hỏa diễm, trong mắt hiện lên sát ý.

"Tao nói từ nay mày sẽ theo họ của tao, gọi là Thượng Lăng..." Thượng Ất chưa kịp nói xong, một ngọn lửa cực lớn đã đánh thẳng vào người y. Cùng lúc đó, Vân Lăng tức giận lao về phía trước, nhưng đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu "Á", một giây tiếp theo Vân Lăng đã bị đánh vào không trung như một quả đạn pháo.

"Cái gì, chuyện gì xảy ra? Thượng Ất, cậu..." Vũ Văn Tinh kinh ngạc, những người khác cũng giống như hắn, lúc này không ai kịp phản ứng, tất cả đều nhìn chăm chăm về phía Thượng Ất đến gần người.

Trước mặt mọi người, hai thứ kỳ lạ khổng lồ đang từ từ hiện ra trên đầu Thượng Ất, mặt trời chiếu rọi xuống mặt đất hai cái bóng mờ... Đó là hình vẽ của hai cái cánh khổng lồ!

Đôi cánh ác ma!

Cứ như vậy, hai cánh xương đen to lớn đột ngột xuất hiện trước mặt mọi người, giống như đôi cánh thiên thần ngâm trong bể dung nham, không chỉ biến đổi màu sắc mà còn tăng thêm kinh hãi vô tận cho Thượng Ất vốn đã toàn thân đầy máu.

Sau Thao Thiết Cốt Cung và Tinh Vực Cốt Dao, cơ thể Thượng Ất đã xảy ra dị biến lần thứ ba. Dưới hai tầng công kích của trích tinh huyết và nguyên tố hệ hỏa, vị trí hai bả vai của tinh không đồ trong cơ thể Thượng Ất hoàn toàn được thắp sáng.

Và người đầu tiên chịu đòn là Vân Lăng... Đôi cánh ác ma của Thượng Ất từ từ bung ra, cánh khổng lồ dài tới hơn bốn mét, giống như hai cánh cửa sắt, chập chờn trên không trung tùy ý vẫy ra một cái. Vân Lăng giống như con kiến trên đầu ngón tay loài người, vèo một cái là bị búng bay đi mất.

"Đây có tính là trong họa được phúc không?"

Thượng Ất cúi đầu nhìn chăm chăm cái bóng đôi cánh mới mọc của mình, từng đợt cảm giác mới lạ dâng lên.

Nó trông giống như hai cánh tay, nhưng chúng linh hoạt hơn cánh tay. Chỉ với một chuyển động nhẹ, một làn sóng uy lực chạy dọc từ vai đến tận gốc cánh rồi lan ra từng chỗ lồi lên sắc nhọn trên đầu cánh khiến người nhìn sợ hãi vì độ sắc bén có một không hai của chúng.

Và mặc dù đôi cánh này không có lông vũ, nhưng lớp màng thịt bao phủ xương thỉnh thoảng tỏa ra ánh đen, mỗi lần run lên đều phát ra âm thanh

gào thét trầm thấp, dường như có thể chặn được đòn tấn công hung tợn nhất trên đời, còn khả năng phòng thủ thì lại càng kinh người.

Nhưng nếu là cánh, nó có thể bay như chim được không?

Tâm tùy ý động, đôi cánh ác ma của Thượng Ất đột nhiên đập mạnh, tạo ra một cơn lốc cực lớn thổi bay các vật dụng trong phòng ra từng mảnh, thậm chí không ít các dị năng giả dừng mãnh bên cạnh cũng bị cuồng phong bất ngờ làm cho choáng váng.

Bay lên rồi!

Khi chân vừa rời mặt đất, Thượng Ất đột nhiên cảm thấy thế giới trong mắt mình đã thay đổi. Giờ phút này, lực của hai cánh thay thế quy luật trọng lực, Thượng Ất cảm thấy tự do vô cùng. Đặc biệt là khi hẫng từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt ngưỡng mộ khiếp sợ của mọi người khiến Thượng Ất cảm giác mình như một vị thần đang trông xuống các sinh linh!

"Phần phật!"

Đôi cánh ác ma lại vỗ, Thượng Ất đang muốn bay về phía cửa theo bản năng. Trời xanh đang hấp dẫn hẫng, Thượng Ất thật nôn nao muốn bay cho thỏa chí!

"Xuống đây, mày không được phép đi!"

Lại là Vân Lăng, bị đôi cánh của Thượng Ất vỗ trúng không làm cho cậu ta sợ hãi, ngược lại càng khơi dậy ngọn lửa cuồng bạo trong lòng tên thiếu niên kiêu ngạo này. Là một chiến sĩ nguyên tố độc nhất vô nhị, Vân Lăng chưa bao giờ chột vật như vậy.

Lúc này không cần tiến sĩ L cản dận, Vân Lăng cũng muốn ra tay với Thượng Ất, cho dù sau khi Thượng Ất biến hình trông cực kỳ đáng sợ, cậu ta cũng không sợ... bởi vì cậu ta là chiến sĩ nguyên tố bất khả chiến bại!

Nhưng ngay trước khi cơn rồng lửa của Vân Lăng ra chiêu, một bóng dáng to lớn, đáng sợ khác đã lao lên trước.

Đó là một con vượn khổng lồ với đôi mắt đỏ như máu, hàm răng sắc nhọn, mỗi một bước đi đều nghiền vô số bàn ghế thành tro bụi!

Lúc này con vượn khổng lồ vô cùng hối hận, một thoáng lúc giọt tinh huyết ở cây gậy thiên giới tan biến trên ngực Thượng Ất, nó chợt nhận ra đường như mình đã đánh mất thứ quý giá nhất.

Nó nhớ lại khi nó khoác lên chiến giáp thiên giới, dường như một ít tinh huyết cũng đã dung nhập vào cơ thể nó, sau đó nó liền mở linh trí lấy được sức mạnh vô thượng. Đây là một loại truyền thừa... truyền thừa đến từ thiên giới. Nhưng không ngờ cây gậy thiên giới lại có loại truyền thừa này, mà nó lại tự tay dâng truyền thừa này cho Thượng Ất!

Chương 290: Thả con vượn khổng lồ đi

Chương 290. Thả con vượn khổng lồ đi

"Nếu... nếu ta lại thu được truyền thừa của cây gậy thiên giới... liệu có phải ta sẽ có được sức mạnh càng lớn hơn, sau đó bóp chết đám nhân loại ghê tởm này từng tên một?"

"Grào!"

Con vượn khổng lồ ngẩng đầu lên trời gầm thét, trong lòng đau đớn không chịu nổi nhìn Thượng Ất đang bay trên không trung. Trước khi Vân Lăng kịp ra tay, con vượn khổng lồ đã lao ra trước!

Nhưng!

Con vượn khổng lồ chỉ mới bước một bước, một bước thôi. Ngay trước mặt nó, cây gậy thiên giới vẽ ra một đường ánh sáng vàng trên không, hung tợn giáng sầm xuống nó. Con vượn khổng lồ chỉ cảm thấy bên tai ù đi, sau đó vai như bị một ngọn núi va vào, đầu gối không tự chủ được mà khuỵu xuống, sinh ra vô số khói bụi.

“Mẹ nó!”

Vân Lăng kinh ngạc lùi lại mười mấy bước, sức mạnh của trường côn trong tay Thượng Ất khiến hắn liên tưởng đến sức mạnh của một vụ nổ hạt nhân. Tất nhiên điều này là không thể, vì chỉ cần sức công phá bằng 1/10 của vụ nổ hạt nhân, thì chẳng ai trong căn phòng này còn sống sót.

Nhưng với thực lực kinh người này, Vân Lăng không tìm được thứ gì khác để so sánh. Sức mạnh bùng nổ ngay lúc đó đã khiến y có ảo giác là sức công phá đó có thể dời núi, lấp biển. Vân Lăng thậm chí có chút cảm kích con vượn khổng lồ lao lên trước, nếu là mình thì sợ là bây giờ đã đập mặt thẳng xuống đất.

“Khụ khụ, Thượng Ất kia... cậu có thể nghe ta nói vài câu không.” Nhìn thấy Thượng Ất liên tiếp ra uy, Lý Đồng Thành đột nhiên đi tới, ho khan vài tiếng, thái độ thành khẩn nói: “Kỳ thực, chuyện của chúng tôi chỉ là hiểu lầm, cậu xuống đây trước đi, có gì từ từ nói.”

"Đúng vậy, từ đầu đến cuối chúng tôi chỉ muốn bắt được con quái thú này. Bây giờ cậu đã giúp chúng tôi hạ nó, tôi có thể hứa với cậu sẽ thay mặt quân đội ghi công trạng hàng đầu cho cậu! Hơn nữa lời hứa trước đây, chỉ cần cậu đồng ý tham gia, có thể nhận đãi ngộ quân đoàn trưởng. Cũng có thể sử dụng thức ăn, tinh hạch và thuốc kích hoạt tùy thích... gia nhập đội chúng tôi đi!"

Vũ Văn Tinh tranh thủ thời cơ hợp tác với Lý Đồng Thành để thuyết phục Thượng Ất. Bọn họ không ngờ, sức chiến đấu mạnh mẽ Thượng Ất lộ ra không hề thua kém Vân Lăng, chỉ cần có thể gia nhập quân đội, trình độ an ninh của căn cứ Đế Đô lập tức sẽ tăng lên ít nhất một cấp.

Nhưng Thượng Ất cũng không đồng ý ngay, thay vào đó là vẻ mặt bình tĩnh chỉ tay về phía con vượn khổng lồ, hỏi: "Ông muốn xử lý nó như thế nào!"

“Không cùng tộc loài, nhất định phải bị giết!” Vũ Văn Tinh đáp lại một cách dứt khoát.

"Không cùng tộc loài, nhất định phải bị giết? Còn tôi, tôi có được tính là cùng tộc loài với ông không?" Thượng Ất bình thản hỏi, đôi cánh ác ma sau

lưng nhẹ nhàng vỗ một cái.

"Cậu? Đương nhiên cậu tính là loài người... ừm, có lẽ được tính là loài người."

Vũ Văn Tinh lăm bắm, ánh mắt đảo tới lui. Hiện tại thật sự không rõ Thượng Ất là sinh vật gì, đây là lần đầu tiên ông ta thấy có con người mọc cánh.

"Tham gia cùng chúng tôi, tôi có thể thay mặt quân đội bảo đảm cho cậu tất cả quyền lợi. Hơn nữa cậu cũng không có lựa chọn... Hừ, Thượng Ất, cậu không cần cố chống chịu, tôi biết rất rõ thân thể của cậu đã đến cực hạn. Cây gậy Thiên giới không chỉ làm cậu mọc thêm cánh mà còn làm tổn thương một số lượng lớn tế bào amip trong cơ thể cậu, nếu không được điều trị ngay bây giờ, cậu có 88% khả năng bị ngã xuống rơi vào trạng thái hôn mê dài hạn, thường được gọi là người thực vật. Đừng quên, tôi đã phát triển giải pháp dự trữ tế bào amip. Bây giờ chỉ tôi mới có thể giúp cậu. Và tôi rất quan tâm đến đôi cánh vừa mới mọc ra của cậu. Nó dường như có một số đặc điểm di truyền nguyên thủy của sự sống ngoài hành tinh..."

Mặt tiến sĩ L dần dần đỏ bừng, một cơn ửng hồng dị thường. Bởi vì sử dụng ý niệm trường lực quá độ, thân thể của ông ta đã bị thương nặng. Bây giờ để thuyết phục Thượng Ất, ông ta lại cưỡng chế dùng dị biến ở não tính toán tình thế, cuối cùng tính ra Thượng Ất cũng là nỏ mạnh hết đà mà thôi

"Thật là người biến dị não bộ đáng ghét, đúng là không giấu được đồ quái vật như ông cái gì!"

Thượng Ất không nói nên lời, vẻ mặt nghiêm nghị lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt mệt mỏi.

Như tiến sĩ L đoán, hắc bên ngoài trông cực kỳ mạnh mẽ, nhưng thực sự đã đến mức kiệt sức.

Quy luật bảo toàn năng lượng, trong không gian ba chiều vạn vật đều không thể thoát khỏi quy luật này, bao gồm cả thân thể dị biến của Thượng Ất.

Tinh huyết của cây gậy thiên giới, tế bào amip, tinh không tinh tức thần bí... cả ba cộng lại với nhau khiến Thượng Ất tạo ra một đôi cánh đáng sợ. Nhưng cho dù nguồn gốc bí ẩn đến đâu, sự tồn tại của đôi cánh mọc ra từ trong cơ thể Thượng Ất cho thấy năng lượng trong cơ thể hắn đã bị thay thế.

Vì vậy, khi Thượng Ất sử dụng đôi cánh ác ma và cây gậy thiên giới không chút kiêng kỵ, năng lượng sinh vật trong cơ thể hắn nhanh chóng bị rút cạn. Mà khi tiến sĩ L nhìn thấy những điều này, Thượng Ất không thể tiếp tục giả vờ được nữa, chỉ có thể bất lực thừa nhận rằng mình quả thực rất yếu.

"Được thôi, tôi hứa với các người, nhưng tôi cũng có một điều kiện... thả con vượn khổng lồ đi." Thượng Ất nghiêm nghị nói.

"Thả đi? Không thể nào. Chiến giáp thiên giới còn ở trên người nó, thả nó khác gì thả hổ về rừng?!"

Vân Lăng là người đầu tiên nhảy ra phản đối, đột nhiên từ đối thủ thành đồng đội, sự thay đổi thân phận của Thượng Ất khiến hắn vô cùng phiền muộn. Nói thật, hiện tại hắn rất muốn Thượng Ất từ chối tiến sĩ L để hắn có thể chính đáng nhảy ra giết Thượng Ất!

"Được, tôi đồng ý thả nó đi!"

Giọng nói bình tĩnh của tiến sĩ L truyền đến, khiến mọi người bất ngờ nhìn về phía ông, mấy chục người há hốc mồm đến khó mà khép lại.

"Ngoài ra, tôi còn muốn đưa thứ đồ này cho nó... tôi cảm thấy vốn dĩ thứ này là của nó."

Thượng Ất vừa nói, vừa nhẹ nhàng trao cây gậy thiên giới lóe ánh vàng vào tay con vượn khổng lồ, trong mắt tràn đầy cảm xúc khó giải thích được.

Chương 291: Thế sinh mệnh loại ba

Chương 291. Thể sinh mệnh loại ba

Trong ảo cảnh, sinh vật kia mặc áo giáp cầm gậy dài đồng vu quy tận với phi thuyền ngoài hành tinh đã thực sự gây chấn động tới Thượng Ất. Điều này tạo cho Thượng Ất một ảo giác, hẳn luôn cảm thấy lẽ ra cây gậy này phải thuộc về con vượn khổng lồ, còn mình chẳng qua chỉ tình cờ đoạt một giọt tinh huyết mà thôi.

Mình là tên cướp đi cướp đồ của người khác... Đã đến lúc đồ vật phải trở về với chủ nhân ban đầu.

"Mẹ kiếp, mày điên rồi sao, mày... mày... mày cũng chính là yêu quái!"

Vân Lăng gần như phát điên, ánh mắt nhìn Thượng Ấn như nhìn quái vật. Mọi người đều biết cây gậy thiên giới có sức mạnh như thế nào, một con vượn khổng lồ có được nó thì còn ai trong toàn bộ Đế Đô này có thể khuất phục được nó nữa?

"Được, cậu có thể cho nó cây gậy... Vân Lăng, đừng nói nhiều nữa, tôi tự biết suy nghĩ!" tiến sĩ L vẫy tay với Vân Lăng ra hiệu đừng nói, sau đó khẳng khái nói: "Thượng Ất, tôi có thể đồng ý mọi yêu cầu của cậu. Nhưng cậu cũng đã hứa với tôi sẽ phục vụ cho quân đội của Đế Đô... à, ít nhất là ba tháng!"

"Ba tháng?" Thượng Ất sững sốt, không hiểu tiến sĩ L có ý đồ gì.

"Đúng, ba tháng! Trong vòng ba tháng sẽ có chuyện rất quan trọng xảy ra. Tôi cần sự giúp đỡ của cậu, thành giao?", Tiến sĩ L tự tin nói.

"Được rồi, thành giao!" Thượng Ất đồng ý không chút do dự, nhưng lại cảnh giác nói thêm, "Tốt nhất phải nói cho rõ, tôi sẽ không làm chuyện vi phạm giới hạn của tôi, cũng sẽ không làm những chuyện không có lợi."

Tiến sĩ L mỉm cười, gật đầu ngầm đồng ý. Sau đó, phất tay, Vũ Văn Tinh và những người khác miễn cưỡng lùi lại, nhìn con vượn khổng lồ ôm cây gậy dài từng bước rời đi.

"Grào!"

Vào khoảnh khắc cuối cùng khi bóng con vượn khổng lồ biến mất, Thượng Ất như nghe thấy trong tiếng gầm của nó chứa gì đó. Nhưng trước khi hắn có thể ngẫm ra, một luồng bóng tối ập đến, thân thể dao động vài lần, cuối cùng ngã xuống đất hoàn toàn bất tỉnh. Mà trong bất tri bất giác, đôi cánh ác ma sau lưng Thượng Ất đột nhiên co lại, cuối cùng biến mất trên vai hắn.

"Tiến sĩ L, thằng nhóc này có gì đặc biệt đáng để ông quan tâm như vậy?"

Nhìn cảnh nhân viên khiêng Thượng Ất vào phòng y tế, Lý Đồng Thành tiến lại gần tiến sĩ L khó hiểu hỏi, không ngờ tiến sĩ L lại xua tay và nói ba chữ "Tôi không biết."

Không biết? Lý Đồng Thành sửng sốt, câu trả lời này không phải là phong cách của tiến sĩ L. Tuy nhiên, nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của tiến sĩ L, Lý Đồng Thành biết không phải lúc để hỏi nên không khỏi thở dài, quay người chỉ đạo nhân viên bắt đầu sửa chữa phòng thí nghiệm.

Lúc này, đôi mắt đang nhắm của tiến sĩ L hơi mở ra nhìn trần nhà, giọng điệu lẩm bẩm mang theo chút nghi ngờ: "Thực sự không biết nữa... Với trình độ phát triển trí não của mình, chỉ cần thoáng nhìn là có thể suy ra hướng phát triển vài ngày tới của bất kỳ kẻ nào, nhưng với thằng nhóc này không thể nói trước được điều gì... Có vẻ như mình phải tăng tốc khai thác trí não, nếu không thì cơn thảm họa trong ba tháng tới sẽ thực sự không thể giải quyết!"

...

Trại giam bên ngoài căn cứ để đồ.

Triệu Nghị chăm chú nhìn một báo cáo chiến trận, dường như quên mất rằng trước mặt có một tách cà phê thơm lừng đang dần nguội lạnh.

Nửa giờ trước, Triệu Nghị đã phái người phụ tá Thiện Chí Cường đi thu phục căn cứ tị nạn Tổ Ứng, cuối cùng cũng trở về. Cùng hắn trở về còn có tin báo chiến trận, tin tức không thể nói rõ tốt hay xấu.

Báo cáo chiến trận rất đơn giản, chính là một báo cáo đơn giản về kết quả của nhiệm vụ. Tính cả năm chiến sĩ di truyền cấp bốn, lần này Thiện Chí

Cường đã mang đi gần hai mươi người. Tuy nhiên, chỉ có mười một người trở về, trong đó chỉ có bốn người là chiến sĩ di truyền. Một chiến sĩ di truyền cấp bốn chết bất đắc kỳ tử trong Tổ Ưng, tên hiệu là Khủng Tê.

"Thiện Chí Cường, rất nhiều người đã chết, cộng thêm một chiến sĩ di truyền quý giá... cậu lại nói với tôi tất cả đều vì cái gọi là 'sinh mệnh loại thứ ba' sao?"

Triệu Nghị lạnh lùng ném bản báo cáo cho Thiện Chí Cường, trong mắt hiện lên vẻ lãnh mạc.

"Báo cáo chỉ huy, mọi chuyện là lỗi của tôi. Nguyên nhân thất bại của nhiệm vụ này là do tôi không nhìn ra được thực lực của đối thủ nên thua cuộc. Vì thế tôi sẵn sàng chịu phạt. Nhưng..." Thiện Chí Cường ngẩng đầu nhìn Triệu Nghị rồi vội vàng nói: "Nhưng, cái gọi là 'sinh mệnh loại thứ ba' hoàn toàn là có thật. Lúc đó, chính là chiến sĩ di truyền hiệu Khủng Tê đã chiến đấu với nó. Ai ngờ rằng cuối cùng tên An Tinh Vũ kia đột nhiên tự nổ xe máy, đã nổ chết Khủng Tê!"

"Tự nổ? Cậu vừa nói bọn chúng là cộng sinh, nếu nổ xe máy, chủ nhân sẽ không chết ngay sao?" Triệu Nghị ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy, lúc đầu tôi cũng nghĩ rằng bên kia đã chết, nên việc đặt cược của chúng tôi cũng không xem là thua. Nhưng tôi không ngờ rằng con người trong thể cộng sinh kia lại kiên cường sống sót như vậy, còn buộc chúng tôi phải lui khỏi Tổ Ưng."

Thiện Chí Cường nói với vẻ kinh ngạc khó mà kìm chế được. Tình cảnh đánh cuộc với An Tinh Vũ vẫn còn sống động, nhất là khi đối thủ chỉ huy chiếc mô tô nổ tung càng khiến hấn khó quên.

Không giống như ánh lửa ngút trời trong phim, lúc chiếc xe máy có dấu hiệu của sinh mệnh phát nổ lại tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt. Sức mạnh của nó cũng vượt xa năng lượng mà một chiếc mô tô có thể giải phóng. Nếu sử dụng máy thử năng lượng để tính toán con số, vụ nổ có thể đạt đến con số đáng sợ hơn 53.000!

Khủng Tê không chết oan uổng, nếu chiếc xe máy màu trắng là một con người, nó như một con người mang hơn 50.000 năng lượng ôm nhau chết chung. Trong trường hợp này, không nghi ngờ gì nữa, Khủng Tê chắc chắn cũng chỉ có đường chết.

Nhưng vấn đề là, An Tinh Vũ vẫn sống sót, mặc dù sau đó cậu ta liền hôn mê, nhưng quả thật là cậu ta không chết. Điều này hoàn toàn khác với các đặc trưng của “Thể đồng dạng sinh mệnh loại ba” trong hiểu biết của Thiện Chí Cường.

Chương 292: Bị cắt rồi sao?

Chương 292. Bị cắt rồi sao?

Trong hồ sơ bí mật của quân đội, Thể đồng dạng sinh mệnh loại ba đã xuất hiện gần căn cứ Ma Đô nước Hoa. Các tài liệu lưu trữ cho thấy rằng, loại sinh mệnh này là sản phẩm của một siêu thảm họa, sự xuất hiện của nó tuyệt đối không phải là sự ngẫu nhiên, mà là một hình thức hoàn toàn mới của chủng sinh mệnh. Mà so với thể cộng sinh Tiểu Bạch của An Tinh Vũ là tương tự như xe máy, phần lớn bọn chúng lấy xe hơi hoặc các thiết bị cơ khí khác làm chủ, ví dụ như người ta đã phát hiện ra một thể đồng dạng sinh mệnh loại ba với ngoại hình của một chiếc xe tải hạng nặng ở gần thành phố Ma Đô.

Những sinh mệnh mới này sống cộng sinh cùng với người chủ nhân, hai bên hỗ trợ bổ sung cho nhau và cùng nhau có lợi, cùng nhau phát triển, có tiềm năng tiến hóa rất mạnh. Nhưng các tập tin cũng được ghi lại rõ ràng rằng một khi những sinh vật mới này bị ảnh hưởng nặng, người chủ nhân cũng sẽ bị tổn thương mà không thể cứu vãn, đó là nhược điểm duy nhất của nó và cũng là quy tắc tất yếu.

Mà bây giờ, sự sống còn của An Tinh Vũ đã phá vỡ quy tắc này, vì thế mà Thiện Chí Cường đã đưa ra một quyết định ngoài ý muốn.

Sau khi rời khỏi Tổ Ưng, buổi tối hôm đó Thiện Chí Cường lại dẫn theo bốn chiến sĩ di truyền bí mật lên trở về. Khi hẳn ta chứng kiến cảnh Điền Ba nhúng một mảnh động cơ xe máy phát sáng vào ngực An Tinh Vũ,

Thiện Chí Cường lập tức ra lệnh cho chiến sĩ di truyền ra tay, trực tiếp cướp đi mảnh động cơ còn lại.

Lúc này mảnh vỡ động cơ đang ở trong tay hắn ta, khi Triệu Nghị nghe được những việc trải qua không thể tưởng tượng này, mảnh vỡ liền xuất hiện trước mặt Triệu Nghị.

“Thiện Chí Cường, anh nói trong mảnh động cơ này ẩn chứa bí mật của thể sinh mệnh loại thứ ba? Nhưng mà... thứ này có liên quan gì tới tôi, nó có thể làm cho những thứ bất tử kia đồng ý để cho tôi tiến vào bên trong căn cứ sao?”

Sắc mặt Triệu Nghị càng thêm khó coi, mấy ngày nay tin tức từ bên trong căn cứ Đế Đô làm cho anh ta vô cùng phiền não. Bọn họ nói rằng dưới sự lãnh đạo của nhà khoa học Tiến sĩ L, cuối cùng thì quân đội phía Đế Đô đã phá vỡ được thông tin từ “Cổng Trời”, đồng thời trên cơ sở này phát triển một lượng lớn vũ khí năng lượng sinh vật mới, dự kiến ba tháng sau sẽ hoàn toàn thay thế lượng lớn các vũ khí chế tạo cũ trong trang bị của toàn quân đội, mở ra một kỷ nguyên năng lượng mới.

Điều này có nghĩa là gì? Nghĩa là ngoại trừ vũ khí hạt nhân, tất cả vũ khí thuốc súng sẽ dần dần được loại bỏ. Mà Triệu Nghị là người dự trữ vũ khí và đạn dược nhiều nhất trong toàn quân đội cũng sẽ không còn được các quân đội khác ngưỡng mộ, hoàn toàn mất đi ưu thế về vũ khí trước đây.

Triệu Nghị chuẩn bị kế hoạch tiến công cao tầng từ rất lâu, không tính đến việc cứ như vậy đột nhiên bị phá vỡ, anh ta còn mất đi ưu thế giành lấy lợi ích. Trong tương lai, chắc chắn cũng sẽ xảy ra không ít phiền toái. Tóm lại, bây giờ trong lòng Triệu Nghị thật sự rất phiền.

“Tư lệnh, tôi biết gần đây anh đã lo lắng rất nhiều chuyện. Nhưng tôi nói điều này, chắc có thể giúp anh giải quyết những lo lắng đó. Như anh đã biết, công nghệ máy móc nano ở phía nam đang phát triển mạnh, nghe nói áo giáp nano mà họ nghiên cứu sản xuất có uy lực rất mạnh. Mặt khác tôi còn nghe nói, bởi vì mật thể tiếp tục hỗn loạn cùng với khái niệm phát triển không giống nhau, Ma Đô gần đây có vẻ không muốn phối hợp...”

“Thiện Chí Cường, rốt cuộc anh muốn nói cái gì, nói thẳng ra xem!”

Triệu Nghị liếc mắt nhìn Thiện Chí Cường, biết trong lời nói của hắn có ẩn ý. Mạt thế đã lâu, rất nhiều chuyện đều đang âm thầm thay đổi biến hóa. Quan hệ Bắc-Nam mà Thiện Chí Cường nhắc tới, chính là một trong những chuyện gần đây bị nghiêm cấm tuyên truyền ở phía cao tầng của quân đội Đế Đô.

Nghe nói Ma Đô ở phía nam đã lên tiếng, bọn họ chuẩn bị lấy phát triển chiến giáp công nghệ cao làm khuôn mẫu, ở phía nam nước Hoa xây dựng một căn cứ hạnh tồn giả siêu cấp. Mà Đế Đô bên này chuẩn bị phát triển mạnh công nghệ sinh vật thì bị Ma Đô coi là sai phương hướng, là phương hướng sẽ làm cho loài người nước Hoa bị tuyệt chủng.

Bởi vậy, người phụ trách Ma Đô vài lần thông qua vệ tinh truyền tin tới, bọn họ sẽ thoát khỏi chính sách chỉ huy của quân đội Đế Đô, hoàn toàn tự chủ. Nhưng Ma Đô sẽ không coi Đế Đô là quân địch, hai bên tạm thời thực hiện phương thức hỗ trợ lẫn nhau liên minh cùng nhau chống lại thú thoái hóa mạt thế.

Phương thức liên minh nối đuôi...

Nước Hoa rộng lớn, nam bắc cách nhau mấy ngàn kilomet, trong tình huống thú thoái hóa ở mạt thế tràn lan khắp nơi, hai bên đừng nói liên minh hỗ trợ lẫn nhau, gọi một cuộc điện thoại vệ tinh cũng phải xem xem ngôi sao băng trên đầu có hiện hay không.

Quân đội Đế Đô hiểu được, Ma Đô bên kia chưa sẵn sàng tuân theo. Điều này cũng khó trách, cho dù là thời kỳ hòa bình, Ma Đô bên kia cũng có khuynh hướng tự chủ cực lớn. Hiện tại tình thế thay đổi rất nhiều, lại trông chờ vào những người cách đó mấy ngàn kilomet có thể nghe theo mệnh lệnh, đây cơ bản chính là một truyện cười rồi.

Là một sĩ quan cấp cao, Thiện Chí Cường biết rõ những chuyện bên trong. Cho nên câu nói tiếp theo của Thiện Chí Cường khiến trong lòng Triệu Nghị cả kinh, lại không thể không suy nghĩ lại.

“Giao dịch với quân đội Ma Đô, lấy Thể đồng dạng sinh mệnh loại ba mà bọn họ hứng thú nhất, trao đổi năm vạn bộ chiến giáp nano...”

Đây có phải là thuận theo dịch không?

Triệu Nghị híp mắt nhìn về phía Thiện Chí Cường, một lúc lâu sau anh ta cầm lấy mảnh vỡ động cơ trước mặt, một bên khuôn mặt trong ánh sáng trắng mềm mại dần dần trở nên... dữ tợn!

...

“Mình tỉnh rồi sao, mình đang ở đâu đây?”

Trong bóng tối, Thượng Ất cố gắng mở to hai mắt, nhưng lại phát hiện cái gì cũng không nhìn rõ. Theo bản năng y đưa tay chạm vào mắt, một trận châm chích đau như thủy triều cuốn trôi toàn thân.

“Rất đau phải không? Tôi khuyên cậu trước tiên đừng có động đậy lưng tung, dịch dinh dưỡng tự chữa sinh học đang bổ sung cho các tế bào bị hư hỏng trong cơ thể của cậu, cả quá trình sắp kết thúc rồi, cố chịu đựng một chút nhé.”

Chương 293: Tiến sĩ L điên rồi

Chương 293. Tiến sĩ L điên rồi

Giọng nói của tiến sĩ L vang lên bên tai, Thượng Ất suy nghĩ một chút rồi nghe lời không động đậy nữa, sau đó nhẹ giọng hỏi: “Các ông làm gì tôi vậy? Giải phẫu? Hay là cắt miếng rồi?”

“Ha ha, chàng trai trẻ, cậu có trí tưởng tượng thật phong phú đấy. Nhưng cậu đừng nói, nếu điều kiện cho phép, tôi đúng thật là muốn đem cậu mổ ra xem bên trong có bí mật gì.”

Tiến sĩ L bật cười sảng khoái, sau đó nói tiếp: “Nhưng Thượng Ất, lúc trước chúng ta đã có một thỏa thuận, tôi đã hứa với cậu rằng tôi sẽ cố gắng hết sức để chữa lành cho cậu, và cậu cũng phải làm giúp tôi một số chuyện.”

“Là chuyện gì?” Thượng Ất bình tĩnh hỏi, trong lòng lại âm thầm có chút kinh ngạc. Một nguồn sức mạnh sinh lực dễ chịu dồi dào đang dọc theo tay

chân của hắc truyền vào trong cơ thể, đây là một nguồn sức mạnh mà Thượng Ất vô cùng quen thuộc, cũng là nguồn năng lượng khiến hắc kinh ngạc...

Chỉ khi tinh hạch năng lượng sinh vật hòa tan đạt đến hiệu quả tốt mới có thể giải phóng ra một luồng sinh khí nồng đậm như vậy. Đơn giản mà nói, Tiến sĩ L đang liên tục tiêm một dòng các tinh hạch quý giá có giá trị vào cơ thể của y.

Còn về hiệu quả... tuy rằng Thượng Ất không động đậy nhưng đều có thể cảm nhận được một luồng năng lượng dồi dào đi vào toàn thân, nếu giải phóng hết sức chiến đấu mà nói, chỉ sợ con vượn khổng lồ kia còn bị hắc một cước đá bay đi.

Vì bản thân, tên tiến sĩ L này còn thật sự chịu bỏ vốn đấy nhỉ, Thượng Ất không thể không nhếch miệng, lảng lảng chờ tiến sĩ L trả lời.

“Còn chưa vội, quên nói với cậu, khi cậu hôn mê, tôi đã làm một số thay đổi nhỏ với thân thể của cậu. Bây giờ sẽ mau chóng có kết quả thôi, tôi thực sự rất mong đợi đó.”

“Cái gì? Ông đã làm gì tôi? Mẹ kiếp, ông không phải là thừa dịp ông đây hôn mê, thật sự đem tôi đi cắt miếng rồi chứ?”

Nghe tiến sĩ L nói, trong lòng Thượng Ất nổi lên từng đợt lạnh gáy. Truyền thuyết về quái nhân khoa học đã được lưu truyền từ lâu, trong phim, đám người này lấy danh nghĩa thí nghiệm khoa học, tùy tiện biến người thành quái vật vô cùng khủng khiếp.

Thượng Ất cũng không muốn sau khi ngủ một giấc, tỉnh dậy đột nhiên phát hiện mình biến thành quái vật bốn tay, bốn chân. Sau một hồi hắc không thể chịu đựng sự hoảng hốt được nữa, dùng hết sức mở mắt thật to ra, nhưng đột ngột bị thân thể trước mắt làm cho chấn động!

Nhìn thẳng vào thân hình cao hơn một mét chín, làn da trắng như pha lê bao bởi những bó cơ lớn hiện ra vẻ đẹp đơn giản, làm cho cả người Thượng Ất thoát nhìn tuần lãng cao ngất như chiến thần điêu khắc bằng ngọc thạch.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc ông đã làm gì với tôi vậy, làm sao biến làn da của ông đây trở nên trắng hơn cả con gái thế này hả!”

Nhìn làn da trắng nõn như da của một đứa trẻ nhỏ, Thượng Ất khóc không ra nước mắt lắc đầu. Những vết sẹo biểu tượng cho những chiến tích trong quá khứ đều không thấy, toàn bộ thân thể bóng loáng mịn màng như mới, phỏng chừng ngay cả phụ nữ thấy hẳn cũng có thể ghen tị đến muốn chết.

“Ha ha, tôi chỉ thêm tinh chất gen trùng amip vào trong dịch dinh dưỡng tự chữa.” Tiến sĩ L mỉm cười, tiếp tục nói: “Mô sinh học mang tinh chất gen trùng amip được phát hiện trong một di tích thượng cổ, lúc đầu tôi sử dụng kỹ thuật tinh chế sinh học để chiết xuất một phần mang tinh chất gen trùng amip, đồng thời ra lệnh cho bản sao của tôi mang theo tinh chất đi Ma Đô tìm bạn học của tôi là tiến sĩ Mạnh... Thế nhưng, tôi không ngờ tên kia lại dựa vào chính phủ Đế Đô, hơn nữa còn có mưu đồ lấy tinh chất đó trực tiếp tiến hành thử nghiệm trên người.”

“Này này, chờ một chút, ý của ông là tiến sĩ L đã bị tôi giết kia là bản sao của ông?” Nhưng ông hoàn toàn không giống tên kia... Bộ dáng đê tiện, hèn mọn của tên kia thật sự làm cho người ta nhớ rất sâu đó!”

“Ha ha, đó chính là một trong những điều thần kỳ của bản sao. Ngay cả khi các gen giống hệt nhau, giữa bản sao với bản thể gốc cũng sẽ xảy ra sự khác nhau rất lớn về tính cách. Có lẽ bản sao kia đã phóng đại một số đặc điểm tiêu cực trong cơ thể tôi, tóm lại, bản sao kia và tôi là hai người hoàn toàn khác nhau. Những chuyện trên đời này chính là trùng hợp đến như vậy, nếu không có sự đê tiện của tên đó, anh cũng sẽ không uống tinh chất gen của trùng amip, cũng sẽ không có những thay đổi sau này.

Tiến sĩ L dừng lại và nói: “Trong thế giới sinh vật, sự hợp nhất gen giữa các loài khác nhau thực sự là trái với luật tự nhiên. Theo cách nói mê tín dị đoan, đó là một thách thức đối với tôn nghiêm của Thiên Chúa, đây là việc mà Thiên Chúa tuyệt đối không thể chấp nhận được, nhưng cậu đã thành công trong việc thách thức uy quyền của Thiên Chúa. Cậu không chỉ hoàn toàn hợp nhất gen amip, mà còn phát huy các thuộc tính bất tử trong gen đến mức độ cao nhất. Vì vậy, tôi nghĩ rằng nếu tôi càng thêm nhiều gen trùng amip, đặc biệt là hòa tan hoàn toàn các mô sinh học bao bọc gen amip với dịch chữa lành sinh học rồi tiêm chúng vào cơ thể của cậu!

“Xin chúc mừng! Thượng Ất, cậu chính là người duy nhất trên địa cầu này đã dung hợp gen trùng amip cổ! Là nó, khiến cho cơ thể của cậu gần như hoàn hảo và vô nhiễm. Từ số liệu ghi lại của thí nghiệm cho thấy, sau này tốc độ khôi phục thân thể của cậu sẽ nhanh gấp bốn lần, chỉ cần không phải chỗ bị thương trí mạng, thân thể của cậu sẽ khôi phục về trạng thái phong độ nhất trong vòng hai mươi bốn giờ, trở thành thân thể bất tử!”

Tôi... thân thể bất tử cái bà di của ông đó!

Nghe tiến sĩ L nói, Thượng Ất suýt chút xíu nữa tức đến ngất xỉu. Ông xem thân thể của ông đây là bãi rác sao, cái quái gì cũng dám ném vào trong? Gen trùng amip đúng là rất mạnh, nhưng lão già thối ông cũng không cần đem toàn bộ những vật không biết tên kia nhét vào thân thể tôi chứ.

Ngộ nhờ cái thứ đồ đó là phân của một sinh vật cổ đại nào đó thì sao? Hoặc là của một số loại da thú nào đó có mang vi khuẩn bên trong? Hoặc là thực phẩm còn sót lại của một người nguyên thủy nào đó ăn?

Thượng Ất không dám nghĩ nữa, từng đợt cảm giác nôn mửa cuộn trào trong dạ dày, suy nghĩ thêm một giây nữa chỉ sợ hấn sẽ lập tức nôn ra.

Chương 294: Tiến sĩ L điên rồi (2)

Chương 294. Tiến sĩ L điên rồi (2)

Thượng Ất hung tợn nhìn tiến sĩ L: “Ông đây cảnh cáo ông... Sau này không có sự cho phép của tôi, ông không được tùy tiện nhét bất cứ thứ gì vào thân thể của tôi, nghe hiểu chưa?”

“Muộn rồi, ngoại trừ gen cổ của trùng amip ra, tôi còn hòa tan vài thứ khác tiêm vào trong cơ thể cậu...” Mặc kệ ánh mắt muốn giết chết người của Thượng Ất, tiến sĩ L nhẹ nhàng nói: “Trong thí nghiệm, tôi lại phát hiện ra mạch máu của cậu so với người khác rất đặc biệt. Trong máu của cậu có một chuỗi các gen kỳ lạ không rõ như thế nào... Chính là chuỗi gen này bảo vệ cậu khỏi sự xói mòn của gen trùng amip. Làm thế nào để mô tả nó nhỉ, nó giống như một con thú hung dữ, không có vấn đề gì đến khi kẻ thù bên ngoài đột nhập vào, cậu đều có thể trong một ngụm nuốt chúng vào, hoặc là

ép kẻ thù trở thành một thủ hạ có thể tùy ý sai khiến. Gen trùng amip, tinh huyết trên cây gây thiên giới, chân huyết của Thao Thiết... Tất cả các thứ đi vào trong cơ thể cậu, tất cả đều bị con dã thú này áp chế. Cho nên tôi liền nghĩ, nếu như tôi lại đưa một vài thứ khác vào, ví dụ như huyết thống thuần khiết của mấy đại gia tộc nước Hoa...”

“Chờ đã, ông đang nói về cái gì vậy? Mạch máu của mấy đại gia tộc nước Hoa? Máu người? Làm ơn đi, lão già ông thừa dịp tôi hôn mê, rút cuộc tiêm cho tôi bao nhiêu thứ đồ rồi?”

Trước mắt Thượng Ất tối đen, hắn đột nhiên phát hiện ở lại chỗ này là một quyết định rất ngu xuẩn. Tiến sĩ L này hoàn toàn không xem mình là người để đối đãi tử tế mà, thân thể ông đây có đặc biệt đến đâu cũng không thể giãy vò đến chết như vậy chứ.

Không được, ông đây phải rời khỏi nơi này, ở lại sớm muộn gì cũng sẽ bị quái nhân khoa học này giết chết. Thượng Ất nhắc chân muốn rời đi, lại bị tiến sĩ L ở một bên cười ha hả ngăn lại: “Ha ha, người trẻ tuổi chính là không thể bình tĩnh, tôi đã nói cần cậu thay tôi làm một số việc cho tôi thì làm sao tôi có thể hại cậu đây. Thời gian có hạn, những chuyện của mấy đại gia tộc nước Hoa tôi sẽ không nói chi tiết cho cậu biết, nhưng sẽ có một ngày nhất định cậu sẽ hiểu rõ. Trong năm ngàn năm lịch sử của nước Hoa, không phải tất cả các huyết thống của con người đều có thể duy trì sự tinh khiết mà không thay đổi. Chỉ có ba thanh niên ngoại lệ, bọn họ tên là Vân Lăng, Văn Phi, và Triệu Càn Khôn!”

Vân Lăng? Văn Phi? Triệu Càn Khôn?

Thượng Ất trợn mắt há hốc mồm nhìn tiến sĩ L, hắn phát hiện trong tên của ba người đó, vậy mà lại có hai người vô cùng thân thuộc với hắn. Đặc biệt là Văn Phi... Cô bé cả ngày đi sau mình hô “Chú đẹp trai”, dĩ nhiên cũng là người kế thừa huyết thống thượng cổ.

“Ngoài ý muốn phải không? Vân Lăng không cần phải nói, các cậu vừa đánh một trận. Cô bé Văn Phi chính là fan của cậu đấy, nếu để cho cô ấy biết cậu bị tôi nhốt ở chỗ này, chỉ sợ cô ấy sẽ lập tức dẫn người đến cứu cậu đi ra ngoài rồi.”

Tiến sĩ L mỉm cười, đồng thời ông ta cũng tiếp tục giải thích sự nghi ngờ trong lòng của Thượng Ất.

“Huyết thống thượng cổ rất mạnh, cậu biết không, Vân Lăng chỉ dùng một tháng ngăn ngủi, liền thức tỉnh sức mạnh nguyên tố hệ hỏa, sức chiến đấu ở quân đội có thể nói là vô địch. Văn Phỉ và Triệu Càn Khôn tuy rằng tạm thời không thể hiện ra dị chất, nhưng năng lượng sinh học trong cơ thể bọn họ tăng trưởng nhanh hơn ngoài sức tưởng tượng của mọi người, con số đã vượt mức tám vạn đại quân. Cho nên tôi nghĩ, nếu chuỗi gen thần bí trong cơ thể cậu có thể thôn tính tất cả thì ngại gì mà không gia nhập huyết thống của ba người bọn họ thử xem, nhờ đâu được tôi chế tạo ra một siêu cấp chiến sĩ, vậy kế hoạch của tôi có thể tiếp tục tiến hành rồi.”

“Đồ điên! Ông đúng là đồ điên! Tôi mặc kệ kế hoạch chết tiệt kia của ông như thế nào, ông đây lặp lại một lần nữa, vĩnh viễn không cho ông tiêm bất cứ thứ gì vào thân thể tôi, hiểu chưa hả?”

Thượng Ất lớn tiếng gào thét, hấn thật lòng chịu không nổi ý niệm điên rồ này của tiến sĩ L. Mỗi một nhà khoa học tài năng đều là đồ điên, và người nói ra điều này thật là đúng quá mà. Bây giờ Thượng Ất thà đối mặt với mười con quỷ đói, cũng không muốn ở trước mặt tên tiến sĩ L này thêm một giây nào nữa.

“OK! Thật ra những gì có thể tiêm vào cũng chỉ có bấy nhiêu đó, mặt khác thí nghiệm lần này cũng không thành công như trong tưởng tượng, ngoại trừ lúc đầu gen trùng amip có hiệu quả ngoài mong đợi, huyết thống thượng cổ của ba người Vân Lăng hình như đều mất hiệu lực, có thể là chuỗi gen thần bí của cậu quá mạnh.”

Tiến sĩ L gật đầu, đồng ý với yêu cầu của Thượng Ất, lập tức ra hiệu cho quân lính xung quanh, mấy binh lính mặc quân trang đi lên, đưa cho Thượng Ất một bộ chiến giáp màu đen.

“Đây là cái gì?” Thượng Ất vuốt chiến giáp màu đen mềm mại nhưng cũng rất cứng cỏi, cảm thấy bề ngoài hình như có vẻ quen mắt.

“Vật phỏng chế lại chiến giáp thiên giới, chọn dùng kỹ thuật kết hợp sinh vật mới nhất, là hộ giáp dạng lỏng chế tạo riêng cho cậu.” Tiến sĩ L nói rồi

ra hiệu Thượng Ất mặc vào, sau đó cầm lấy một cây súng lục quân dụng thật lớn ở trên bàn.

“Súng lục cũng là thứ chuẩn bị cho tôi? Thôi bỏ đi, ông cũng biết tôi có Thao Thiết Cốt Cung, thứ đồ như súng chẳng có tác dụng gì với tôi.” Vội vàng mặc chiến giáp dạng lỏng vào, Thượng Ất xua xua tay về phía tiến sĩ L, ra hiệu hẳn không cần súng ống phụ trợ.

Thế nhưng vào lúc này, tiến sĩ L đột nhiên nở nụ cười quỷ dị, sau đó đột nhiên đặt họng súng vào vị trí trái tim của Thượng Ất, không chút do dự mà bóp cò súng!

“Đoàng!”

Tiếng súng rất lớn làm cửa kính bốn phía rung chấn hỗn loạn đến rối tinh rối mù, Thượng Ất bị khiếp sợ bởi một súng bất thành linh này!

“Chết tiệt, ông làm gì? Ông muốn đánh chết tôi à, cái chỗ trái tim này không có cách nào để phục hồi như cũ... Hả, sao lại thế này, sao mà tôi không có việc gì. Còn có sao mà cái thứ này có thể cử động được?”

Chương 295: Giúp tôi giết một người

Chương 295. Giúp tôi giết một người

Thượng Ất vuốt chiến giáp màu đen chậm rãi mấp máy ở ngực, vẻ mặt không thể tin được. Ở dưới khoảng cách gần như thế, viên đạn của súng lục không những không thể xuyên thủng tấm giáp bảo hộ, ngược lại còn khiến tấm giáp cử động giống như chất lỏng vậy. Khi dùng tay sờ vào cứ như vuốt vật còn sống.

Thượng Ất bĩu môi nhìn tiến sĩ L, đột nhiên nhận ra được có vẻ như mình đã có được một thứ tốt. Có được giáp bảo vệ dạng lỏng có lực phòng ngự kinh khủng này, súng ống sẽ không còn là chuyện phiền toái mà Thượng Ất phải e dè.

Nhưng mà vì sao tiến sĩ L lại làm được? Làm thế nào mà giáp bảo vệ này có thể cử động được chứ?

“Tôi lấy ra mười ba loại gen da của thú có lực phòng ngự mạnh mẽ đã thoái hoá rồi tiến hành đào tạo, hơn nữa còn có kết cấu hình dạng các mạch của chiến giáp thiên giới, cuối cùng làm ra tới loại giáp bảo hộ dạng lỏng có thể thay đổi đường đi của viên đạn như thế này. Đơn giản mà nói, nguyên lý phòng hộ của nó không phải dựa vào sự vững chắc và độ cứng để đối kháng với lực đánh, mà là lợi dụng đặc điểm lưu động của chất lỏng, đưa viên đạn ra khỏi góc độ vốn có, do đó đạt tới hiệu quả giảm bớt lực sát thương. Hơn nữa đây chỉ mới là một trong những ưu điểm của chiến giáp dạng lỏng. Bây giờ hãy thử giải phóng đôi cánh ác ma của cậu đi, chắc chắn cậu sẽ thấy bất ngờ!”

“Đôi cánh ác ma?! Đúng vậy, sao mà tôi lại quên điều này chứ. Ông đây bây giờ cũng đã là người có thể bay. Đi ra ngay cho ta, đôi cánh ác ma!”

Vừa mới tùy ý nghĩ, hai vai của Thượng Ất khẽ run rẩy một lực rất nhỏ. Đột nhiên một cảm giác nóng rực nở rộ từ sau lưng, ngay sau đó hai cái cánh vô cùng lớn xoạt một cái thò ra bên ngoài.

“Hả, đây là?”

Cảm thụ được cảm giác trói buộc rất nhỏ từ phía trên hai cánh, Thượng Ất thu cánh lại xem xét cẩn thận. Ở ngay chỗ gốc cánh cùng với chỗ thân cánh uốn lượn, hai mảnh vật thể dạng thạch trái cây to đang bám khít ở trên đó. Theo mỗi một lần vỗ cánh của Thượng Ất, thứ đồ vật dạng thạch trái cây này sẽ kéo duỗi, co ngắn theo giống như dây cột đồ bảo vệ đầu gối của vận động viên, cẩn thận bảo vệ đôi cánh ác ma.

“Cánh là chiêu tử của cậu, không thể chấp nhận được sai sót. Cho nên tôi tự quyết định, trang bị hai viên keo sinh vật cô đọng ở giáp bảo hộ dạng lỏng. Đừng có mà khinh thường thứ này, nó hoàn toàn có thể ngăn trở pháo đánh ngay chính diện. Có nó thì cậu có thể yên tâm mà đi chiến đấu, trước mắt hẳn là không ai có thể làm bị thương đến cậu.”

Tiến sĩ L kiên nhẫn giải thích như cũ nhưng Thượng Ất lại nhìn ra một chút sầu lo ở trong đôi mắt của ông ta.

“Tiến sĩ L, tốn bao nhiêu công sức để tăng cường thực lực của tôi như thế, rốt cuộc là ông muốn tôi xử lý ai vậy? Chắc là không phải để tôi đuổi giết vượn khổng lồ chứ?”

“Ha ha, tôi mà là cái loại yếu hèn thích lật lọng này à. Yên tâm, trước mắt tôi sẽ không suy xét xử lý con vượn khổng lồ kia, cái thứ này cứ giữ sau này còn có chỗ dùng.” Tiến sĩ L lắc đầu, tiếp theo nói đến: “Nhưng mà cậu đoán trúng một điều. Tôi trang bị đầy đủ như vậy cho cậu, đúng là có chuyện rất quan trọng muốn giao cho cậu.”

“Chuyện gì?”

“Giết người! Giết một người cũng giống như tôi... người biến dị não bộ!”

...

Thượng Ất lẳng lặng mà đứng thẳng, yên lặng không thốt nên lời. Thượng Ất thật đúng là không biết nên nói cái gì mới tốt, hẳn cảm thấy tiến sĩ L đúng là điên rồi.

Ông nội ông, người biến dị não bộ là cây liễu biến dị bên đường à, ông nói giết là giết được sao? Còn nữa nói toàn bộ quân đội ở Đế Đô trong căn cứ cũng chỉ có một mình tiến sĩ L là người biến dị não bộ, ông nói muốn tôi giết ai cơ?

“Cao Trác Nhiên, đoàn trưởng đoàn tin tức quân sự ở quân khu thứ ba của quân đoàn Hà Dương, người biến dị não bộ cấp hai, độ khai phá não bộ 38.9%, độ cường hoá tinh thần 270%, trị số sinh mệnh toàn bộ ước chừng là 98100!”

Tiến sĩ L cẩn thận mà kể rõ mỗi một chữ, cuối cùng đột nhiên ngừng đầu nhìn phía Thượng Ất, giọng điệu kiên định mà nói đến, “Người mà tôi muốn cậu giết, chính là hắn!”

“Quân khu Hà Dương? Nhưng hai người đều là quân nhân, vì sao mà ông nhất định phải giết hắn, chẳng lẽ là ông sợ hắn...”

Thượng Ất nhận ra tiến sĩ L cũng không có nói giỡn, sự kinh ngạc không khỏi bộc lộ ra ngoài. Nhưng ngay sau đó nhận ra tiến sĩ L là người biến dị não bộ, nguyên nhân mà mình có thể đoán được, tiến sĩ L chắc chắn cũng có thể lường trước. Ông ta cũng không có giải thích trước, mình chỉ là đang suy đoán lung tung mà thôi.

Quả nhiên, tiến sĩ L mở miệng giải thích nguyên nhân, giọng điệu lại cũng không nặng nề như Thượng Ất tưởng tượng.

“Nguyên nhân rất phức tạp. Nếu là bất kể thế nào cũng phải nói rõ ràng, thì phải nói từ tình hình mặt thế trước mắt nói lên.”

“Nói đi, tôi đang nghe.” Lúc này đây Thượng Ất cũng không nóng nảy, mà còn kéo lấy một cái ghế dựa ngồi xuống. Thượng Ất biết, lời tiến sĩ L nói kế tiếp có lẽ cũng liên quan tới việc hãn luân phỏng đoán.

“Chuyện là như thế này. Từ sau khi tai nạn thảm khốc xảy ra, hoàn cảnh sinh tồn của con người càng thêm thảm khốc...”

Tiến sĩ L nhẹ nhàng mà kể lại, dần dần mà toàn bộ mọi việc từ đầu đến cuối thành hình trong đầu Thượng Ất, làm hãn không tự chủ được mà há to miệng.

Hoá ra, tiến sĩ L vẫn chưa xét đến việc tranh quyền đoạt lợi dơ bẩn, mà là đang xét về vấn đề sinh tồn tương lai của toàn bộ những người sống sót ở Đế Đô!

Dưới góc nhìn của tiến sĩ L, tuy rằng người sống sót ở căn cứ Đế Đô rất nhiều, lại có kẻ mạnh như Vân Lăng bảo vệ, nhưng thật ra bọn họ đã đến thời điểm đối mặt với nguy cơ chết chóc. Đồ ăn, nguồn nước, nguồn năng lượng... ba thứ liên quan mật thiết đến sự sinh tồn của mỗi một nhân loại, hiện tại đều đã tới mức cạn kiệt hết tất cả.

Ví dụ như là đồ ăn.

Trước mắt quân đội ở Đế Đô có thể vẫn giữ sự vận chuyển bình thường của căn cứ đều là nhờ vào mấy ngàn tấn quân lương. Nhưng theo thời gian kéo

dài, những đồ ăn đó đối với trên trăm vạn người mà nói, cũng chỉ là như muối bỏ biển mà thôi.

Chương 296: Giúp tôi giết một người (2)

Chương 296. Giúp tôi giết một người (2)

Càng nguy cấp hơn là, lúc trước cơn siêu bão kia gần như phá huỷ nơi làm tổ của tất cả sinh vật trong phạm vi mấy trăm km. Hiện tại không chỉ có lương thực, bây giờ tìm một cây cỏ dại có thể nhai có thể nuốt cũng vô cùng tốn công, càng không cần phải nói đi săn bắt động vật thoái hoá để ăn thịt sống qua ngày.

Đơn giản mà nói, lương thực tồn dư của quân đội chỉ có thể chống chọi nhiều nhất là một tháng. Ở trong đoạn thời gian này, nếu không tìm thấy thực phẩm thay thế, đừng nói tới là người sống sót bình thường, ngay cả quân nhân bộ đội, dị năng giả tất cả cũng sẽ bị chết đói!

Vì thế, những vị tai to mặt lớn ở căn cứ Đế Đô đã ra tử lệnh cho tiến sĩ L, trước khi đồ ăn hao hết, cần phải có kết quả tìm ra thứ có thể thay thế đồ ăn. Nhưng mà bất kỳ ai biết sơ về sinh học cũng biết, cho dù tiến sĩ L có được kết quả như là cải tiến giống lúa cũng tuyệt đối không thể lớn nhanh, có thể thu hoạch được trong một tháng ngắn ngủi rồi nuôi sống nhiều người như vậy.

Tuyệt vọng bắt đầu chậm rãi tràn ngập, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, trừ phi phát sinh kỳ tích, nếu không tất cả mọi người đều sẽ bị chết đói mà thôi.

Nhưng mà lại vào ngay chính lúc này, kỳ tích đã xảy ra. Quân khu Hà Dương nhận tin báo, người biển dị năng bộ Cao Trác Nhiên của bọn họ phát hiện một giống bấp thần kỳ ở địa phương. Mà trải qua thử nghiệm cải tiến của Cao Trác Nhiên, loại bấp này không chỉ có được khả năng thích ứng mạnh mẽ mà ở nơi đất cát cũng có khả năng đơm hoa kết trái, hơn nữa chu

kỳ trưởng thành cũng rất ngắn. Chỉ cần 3, 4 tuần là có thể kết ra mấy chục trái rất lớn, có thể cung cấp đầy đủ nhu cầu năng lượng của một người đàn ông cường tráng trong suốt một tuần.

Mà hiện tại, quân khu Hà Dương nhận tin báo tới, người biến dị não bộ Cao Trác Nhiên của bọn họ chuẩn bị mang theo bắp biến dị đến với Đế Đô, nhằm trợ giúp trên trăm vạn người sống sót ở Đế Đô vượt qua cửa ải thiếu đồ ăn chết chóc này!

“Ông không muốn Cao Trác Nhiên tiến vào căn cứ ở thủ đô? Nhưng vì sao lại vậy, bắp biến dị có sản lượng cao như vậy, nó có thể cứu sống được biết bao nhiêu mạng người đấy!”

Thượng Ất nhin không được xen mồm cắt ngang lời nói của tiến sĩ L. Nếu là bởi vì vậy mà đòi giết chết Cao Trác Nhiên thì đúng là Thượng Ất không ra tay được.

“Bắp biến dị của Cao Trác Nhiên có vấn đề. Thứ thực vật không phù hợp với quy luật của tự nhiên, trong gen chắc chắn cũng có khiếm khuyết đáng sợ.”

Vẻ mặt của tiến sĩ L nghiêm trọng nghiêm túc, hai cánh tay mảnh khảnh khua khoắng trong không khí, “Cậu còn nhớ rõ sự việc thực phẩm biến đổi gen ở nước Hoa trước kia không? Bởi vì nghèo khó, lúc ban đầu nước Hoa có người trong mấy thế hệ ăn loại thực phẩm biến đổi gen sản lượng cực cao này để sống, nhưng sau đó 50 năm tác hại bắt đầu hiển lộ. Một lượng lớn bệnh khó chữa thừa dịp bùng nổ, rất nhiều người cả đời thậm chí còn chưa uống một ngụm rượu, hút một điếu thuốc, thế nhưng cuối cùng lại bị chết do ung thư gan. Còn có vô sinh, hoặc là sảy thai liên tiếp... Có chứng cứ rõ ràng cho thấy hết thảy những điều này đều có liên quan đến thực phẩm biến đổi gen.”

“Nhưng mà đó là bắp biến dị, không phải là bắp biến đổi gen. Tôi không tin bên quân khu Hà Dương dù biết rõ ăn vào sẽ chết người còn để cái loại giống này mở rộng gieo trồng quy mô lớn!”

Thượng Ất cật lực tranh cãi, tiến sĩ L lại nở nụ cười lạnh lùng nói: “Cậu quá ngây thơ rồi. Hay nói cách khác cậu đã nghĩ quá tốt về những người cầm

quyền đó. Chỉ cần có thể sống an ổn qua ngày, chỉ cần có thể bảo đảm quyền lợi của bọn họ vẫn còn đó, cho toàn dân ăn thực phẩm có độc thì là cái thá gì chứ?”

“Thượng Ất, nói thật không phải là tôi vu khống. Tôi có chứng cứ. Cậu xem đây là cái gì?” Tiến sĩ L xòe lòng bàn tay, mấy hạt giống thực vật từng hạt đầy đặn, màu sắc đẹp mắt xuất hiện trước mặt Thượng Ất.

“Đây là vài loại hạt giống lương thực mà tôi đã cải tiến bằng kỹ thuật biến đổi gen. Theo suy đoán của tôi, cho dù chúng là ở thời gian trưởng thành hay là số lượng kết trái cũng đều không thua kém gì bắp biến dị của Cao Trác Nhiên. Nhưng mà vừa nãy tôi đã nói, loại kỹ thuật biến đổi gen sinh vật này có tác hại rất lớn. Sau khi dùng trong thời gian dài, thì hệ thống sinh sản của con người sẽ không thể tránh khỏi chịu tổn thương. Cho nên tôi chắc chắn sẽ không cho phép loại đồ vật này được xuất hiện ở bên ngoài.”

“Vậy nếu chỉ ăn trong một khoảng thời gian nhất định mà thôi?” Thượng Ất chưa từ bỏ ý định hỏi, rốt cuộc so với việc không thể sinh con thì trước hết là phải sống sót đã.

“Trong thời gian ngắn hẵn là không có việc gì. Nhưng mà cậu có biết hay không, một khi những người sống sót quen ăn những thực phẩm này, chúng ta sẽ rất khó thay đổi nhận thức của bọn họ. Đương nhiên những việc này đều không phải quan trọng nhất. Quan trọng nhất là độ biến dị não bộ của Cao Trác Nhiên. Đối với loại người biến dị não bộ cấp hai mà nói, cái thứ bắp biến dị này hoàn toàn không thể hiện hết được năng lực của hắn. Cho nên, tôi cho rằng hành động cung cấp bắp biến dị chỉ là nguy trang mà thôi. Mục đích chân chính của hắn là muốn đi vào thủ đô. Còn sau đó hắn có âm mưu muốn làm gì không, tạm thời tôi suy đoán không ra. Rốt cuộc tôi chỉ là người biến dị não bộ cấp một. Cả năng lực đoán trước, kiểm soát mọi việc chắc là vẫn không bằng hắn được.”

Tiến sĩ L dùng giọng điệu bình tĩnh mà nói, nhưng Thượng Ất có thể nghe ra được tâm tình của ông ta không hề bình tĩnh.

Cùng là người biến dị não bộ, tuy rằng Cao Trác Nhiên chỉ cao hơn tiến sĩ L 10% mà thôi, nhưng mà về mặt kiểm soát cùng một sự việc, sự chênh lệch cũng không chỉ đơn giản như là 10%.

Việc này cũng giống như một đứa bé năm tuổi so tài độ sức với một đứa trẻ bốn tuổi, tuy rằng cả hai đứa chỉ hơn kém một tuổi, nhưng mà sự chênh lệch chắc chắn không đơn giản chỉ là một tuổi. Trong phần lớn trường hợp, đứa trẻ năm tuổi bất luận là xét về thể lực hay là trí thông minh, đều hẳn là có thể đè bẹp đối thủ bốn tuổi.

Chương 297: Cá heo biển, bệnh tâm thần và chức năng đặc biệt

Chương 297. Cá heo biển, bệnh tâm thần và chức năng đặc biệt

“À, hoá ra ông lo lắng không thể kiểm soát được Cao Trác Nhiên... Vậy ngoại trừ việc giết người ra thì không có biện pháp nào à... Ví dụ như là ông hãy nhanh chóng tăng lên độ khai phá não bộ, đạt tới cấp hai. Như vậy thì sẽ không phải sợ hãi. Chuyện này tôi có thể giúp ông!”

Thượng Ất cho ra một biện pháp giải quyết mà hẳn cho là thoả đáng.

Hắn không sợ Cao Trác Nhiên, nhưng hắn cũng không thích giết kẻ vô tội bừa bãi. Nhất là Cao Trác Nhiên còn lấy danh nghĩa cứu vớt người sống sót ở thủ đô mà đến, đúng là Thượng Ất không thể ra tay giết chết người như vậy được.

“Ha ha, việc khai phá não bộ không đơn giản như vậy. Nhưng nếu mà có cậu giúp tôi thì việc này cũng không có khó khăn lắm...” Tiến sĩ L nhe ra hai hàng hàm răng trắng tinh, nở nụ cười tươi như hoa, trong lòng Thượng Ất tức khắc “Lộp bộp” một tiếng.

“Mẹ nó, không phải y đang rơi vào cái hố tên điên này đào chứ? Sao mà y cứ cảm thấy ông ta đang chờ một câu này của y thôi vậy?”

“Khai phá não bộ khác với rèn luyện cơ thể, năng lượng của tinh hạch bình thường rất khó tăng lên diện tích khai phá khu vực não bộ. Thứ tôi cần là một loại năng lượng vật chất đặc thù - hồn tinh.”

“Hồn tinh? Đó là thứ gì?”

Mặt Thượng Ất lộ vẻ nghi ngờ, hẳn chưa bao giờ nghe qua tên này, bao gồm cả năm năm ở đời trước.

“Đối với người biến dị não mà nói, ý thức của các sinh vật, sức mạnh tâm trí kỳ thật cũng là một loại năng lượng. Ví dụ như những từ ngữ như nghĩ căng não, nghĩ nhiều sinh bệnh đã miêu tả rất sinh động sau khi con người sử dụng sức mạnh tâm trí quá mức đã gây ảnh hưởng tới tinh thần như thế nào. Bởi vì những người này dùng năng lượng ở khu vực não quá nhiều, tạo thành tác hại thân thể không cách nào thừa nhận! Mà hồn tinh lại là một tinh hạch sinh vật đặc biệt có thể hấp thu và cất giữ ý thức, sức mạnh tâm trí. Trong cơ thể của những sinh vật đã phát triển trí não được kha khá, thường sẽ sinh ra loại tinh hạch đặc biệt này.”

Tiến sĩ L nói xong, móc một phần bản đồ từ trong người ra. Phía trên bản đồ bất ngờ có bốn năm nơi được khoanh tròn bằng mực đỏ, biểu thị ra những địa điểm này có chỗ khác người.

“Ngôi nhà khổng lồ của những sinh vật biến ở thủ đô? Viện điều dưỡng chữa trị bệnh nhân tâm thần nhận trợ cấp xã hội của thủ đô? Viện nghiên cứu chức năng đặc biệt quốc gia?”

Thượng Ất tùy tiện nhìn mấy chỗ khoanh tròn màu đỏ, nhưng không ngờ rằng càng xem càng chẳng hiểu gì, cuối cùng đúng là sắp bị sang chấn tâm lý. Mẹ nó, không phải đã nói là muốn tìm hồn tinh à. Mấy chỗ như công viên hải dương, bệnh viện tâm thần gì đó thì có liên quan gì với nó chứ?

“Tôi nói lão này, lão cho tôi lời giải thích hợp lý ngay. Nói bệnh tâm thần có liên quan gì tới việc khai phá não bộ của lão, nếu không hiện tại tôi bay ra ngay lập tức không bao giờ trở lại nữa. Lão có tin hay không?”

Thượng Ất hung hãn trừng lớn đôi mắt, hẳn cảm thấy người biến dị não toàn là đồ biến thái. Chẳng ai có thể đoán được bọn họ suy nghĩ cái gì. So với như vậy thì chi bằng không nghĩ, dứt khoát nói thẳng ra cho xong việc. “Cậu muốn đi viện điều dưỡng bệnh tâm lý à? Ok, quả nhiên tôi không nhìn lầm cậu, cậu rất có dũng khí.” Tiến sĩ L nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu vai Thượng Ất, dùng ngón tay chỉ vào vòng tròn đỏ trên bản đồ chậm rãi nói đến,

“Trong tất cả những sinh vật trên địa cầu, chỉ có độ khai phá não bộ của đại não cá heo biển trong sinh vật biển vượt qua 20%. Cho nên trong công viên hải dương, tiệm cá heo biển là một trong những nơi có khả năng xuất hiện hồn tinh nhất.”

“Còn có thể như vậy?” Thượng Ất nửa tin nửa ngờ mà nhìn tiến sĩ L, tùy tay chỉ hướng viện điều dưỡng bệnh nhân tâm thần mà chất vấn, “Vậy nơi này thì sao, hẳn ông sẽ không cho rằng trong óc bệnh nhân tâm thần ai cũng có cái loại hồn tinh này chứ?”

“Đương nhiên không phải tất cả đều có, nhưng ít ra hẳn là có tỉ lệ khoảng 50%.” Tiến sĩ L nói một cách chắc chắn, “Có số liệu thực nghiệm xác thực cho thấy rằng, người mà mắc các bệnh về tâm lý, đại não của họ hoạt động nhiều ít nhất gấp ba đến bốn lần người bình thường. Nếu mà có những tờ giấy có thể ghi chép ghi chép lại, cậu sẽ có thể nhìn thấy đồ thị dao động năng lượng rõ ràng ở những tờ giấy thí nghiệm một phần lớn những bệnh nhân tâm thần yên tĩnh.”

“Được rồi, ông đừng nói nữa, tôi tin.” Thượng Ất cạn lời mà vẫy tay. Biện luận với một người có độ khai phá não gấp ba chính mình, Thượng Ất cảm thấy chính mình đúng là rất ngu xuẩn.

Thượng Ất không những không lôi thôi ở những vấn đề chi tiết này mà còn hứa hẹn với tiến sĩ L về việc tìm kiếm những hồn tinh này vô cùng sáng khoái. Nhưng mà Thượng Ất lại cũng không đồng ý giết chết Cao Trác Nhiên. Tiến sĩ L cũng không bắt ép Thượng Ất, chỉ dặn dò Thượng Ất khi ra ngoài nếu gặp Cao Trác Nhiên, nhất định không được dễ dàng tiếp xúc với hắn.

Thượng Ất đồng tình sâu sắc với điều này. Thượng Ất sớm đã nghe được sự lợi hại của người biến dị não cấp hai. Với năng lực hiện có của Thượng Ất, đối chọi với tiến sĩ L đã vô cùng khó khăn, càng không cần phải nói ra tay với Cao Trác Nhiên.

Nếu cân nhắc dựa theo độ khai phá não bộ 50%, có thể nói Cao Trác Nhiên đã xấp xỉ bước đến chỗ gần tới “Bán thần”. Một khi độ khai phá não bộ của Cao Trác Nhiên vượt qua con số này, chỉ sợ toàn bộ thủ đô cũng không có người có thể địch lại.

Cao Trác Nhiên, thật là một đối thủ khiến người ta cảm thấy vô cùng phiền toái. Đối mặt hẳn, tiến sĩ L chỉ có thể gắng sức đẩy nhanh tốc độ biến dị của não bộ. Trừ biện pháp này ra không còn bất kỳ cách nào khác.

Hiện tại, tất cả những người sống sót bao gồm bốn gia tộc lớn, các vị tai to mặt lớn trong quân đội, đều đang mong chờ Cao Trác Nhiên sớm ngày đến đích. Có thể nói, cảnh ngộ của tiến sĩ L hiện tại cũng chẳng khá khẩm hơn Thượng Ất được là bao, ông ta chỉ có thể dựa vào chính mình để chống lại Cao Trác Nhiên, nghĩ cách tìm ra mục đích chân chính khi đi chuyến này của Cao Trác Nhiên.

Chương 298: Khởi hành

Chương 298. Khởi hành

“Tiến sĩ L, trước khi rời đi tôi còn có một vấn đề cuối cùng.” Thu xếp thỏa đáng xong Thượng Ất suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nói ra mục đích của chuyến này, “Ông nói xem, tôi có thể là con cháu của người ngoài hành tinh hay không?”

“Con cháu của người ngoài hành tinh? Vì cớ gì mà lại nói như vậy?”

Tiến sĩ L kinh ngạc hỏi. Trong mấy ngày Thượng Ất hôn mê, ông ta đã lấy ra gen của Thượng Ất để tiến hành nghiên cứu vài lần, kết quả đều không có trường hợp nào ngoại lệ. Gen của con người trong cơ thể Thượng Ất rất ổn định, thậm chí có thể nói gần như hoàn mỹ.

Tất cả những loại gen có thể thể hiện sự đặc thù của con người đều có thể tìm được trên người Thượng Ất. Chẳng qua có một đoạn mã gen ẩn duy nhất tiến sĩ L không thể hiểu được. Tiến sĩ L cũng đã nhiều lần dò hỏi Thượng Ất, nhưng dù thế nào tiến sĩ L cũng không giải thích được bí mật của một đoạn mã gen này. Hiện tại Thượng Ất tự mình nhắc tới điều này và đã khơi dậy sự hứng thú của tiến sĩ L một lần nữa.

“Tôi có một ít trải nghiệm kỳ quái. Ví dụ như tôi luôn trong những trạng thái không thể hiểu được rồi rơi vào tình cảnh tối đen như mực, trong đó có một cái mắt sao trời rất lớn đang nhìn chăm chăm vào tôi...”

Thượng Ất cố gắng sắp xếp lại từ ngữ, mong muốn miêu tả rõ ràng mắt sao trời không lơ lửng ảo ảnh, nhưng hẳn lại phát hiện dường như mình đã nghĩ đơn giản quá.

“Nếu chỉ là như vậy, tôi không có cách nào kết luận cậu có phải là con cháu của người ngoài hành tinh hay không. Bởi vì dựa theo miêu tả của cậu, biểu hiện của cậu là điển hình của phản ứng rối loạn căng thẳng sau khi chấn thương”

Về mặt tiến sĩ L rất bình tĩnh giải thích, cái gọi là “Rối loạn căng thẳng sau khi chấn thương”, kỳ thật là loại hành vi bảo hộ chính mình mà con người có sẵn từ khi sinh ra. Tức là khi cơ thể bị thương tổn rất nặng, đại não sẽ chủ động ngắt kết nối, để tránh đau đớn quá sẽ dẫn tới chết não.

Giống loại tình huống của Thượng Ất, theo cái nhìn của tiến sĩ L là một ví dụ rất điển hình. Chẳng qua là Thượng Ất cũng không có rơi vào trạng thái hôn mê hoàn toàn, đại não dường như bước vào trong một trạng thái tương tượng rất sinh động.

“Ông nói là, tất cả những cảnh tượng dị thường này đều là tôi tưởng tượng mà ra à?” Thượng Ất rất bất ngờ, hẳn chưa bao giờ nghĩ rằng đáp án sẽ là như thế này.

“Xem từ góc độ khoa học, sự việc đúng là như thế. Nhưng mọi việc không bao giờ là chắc chắn. Đại não của con người rất thần kỳ. Có lẽ cậu đã tiến vào không gian chỉ có ý thức, cũng chính là trong cái không gian 4D, thậm chí là 5D. Mà trong mắt người ngoài cậu chỉ đang ngủ say hoặc đang hôn mê mà thôi.”

Tiến sĩ L thấy Thượng Ất nghe mà không hiểu gì, hơi hơi mỉm cười, sau đó nói lời an ủi tiếp:

“Cho nên đó, Thượng Ất cậu cần phải nhanh chóng tăng lên độ khai phá não bộ cho tôi. Chỉ có đạt tới độ khai phá não bộ từ cấp 2 trở lên, tôi mới có thể cảm nhận được không gian thần bí mà cậu nói. Đi đi, hãy vì cậu mà mau chóng mang hồn tinh tới giúp tôi nào.”

“Sao mà tôi cứ cảm thấy ông đang lừa dối tôi thế? Thôi kệ. Cho dù nói như thế nào, lần này tôi có thể sống sót cũng nhờ ông và Vân Lăng. Nếu không giọt tinh huyết kia đã sớm biến tôi thành quái vật.”

Nói xong, Thượng Ất đẩy ra cửa lớn của phòng thí nghiệm sinh vật không chút do dự. Hai cánh cửa ác ma mở rộng đón gió bay lên, trong nháy mắt đã biến mất ở cuối tầm nhìn của mọi người. Mà lúc này Lý Đồng Thành chậm rãi đi tới chỗ tiến sĩ L, trong ánh mắt chất chứa nỗi sầu lo nặng nề rồi nói.

“Tên nhóc này chọn công viên hải dương? Ông nói chúng ta bắt cậu ta như vậy, nếu cậu ta biết sự thật, có phải sẽ tìm chúng ta tính sổ ngay lập tức hay không?!”

“Tính sổ?” Tiến sĩ L quay đầu lại liếc về phía Lý Đồng Thành một cái, trong ánh mắt hiện lên vẻ kiên định, “Sẽ không, dựa vào hiểu biết của tôi với cái tên này, chút nguy hiểm này còn không làm cậu ta chết được. Lại nói, chúng ta thật sự không còn thời gian. Tin tức số liệu của cây gây thiên giới hẳn là đã được truyền đi hết đúng không, đám lão già kia nói thế nào?”

“Nói như thế nào? Còn có thể nói như thế nào!” Lý Đồng Thành bĩu môi, vẻ mặt mệt mỏi lắm lắm, “Người sống lâu rồi, thì sẽ tham sống sợ chết. Đám lão già này luôn miệng nói vì tương lai nước Hoa, nói đến cùng còn không phải vì muốn sống lâu mấy năm. Cánh cửa thiên giới, trường sinh bất tử... Ha ha ha, những người này vì có thể tiếp tục hưởng thụ quyền lợi cùng địa vị, đã sớm gấp gáp không thể chờ nổi thêm một phút một giây nào.”

“Được, chúng ta cũng phải nhanh lên mới được. Lão Lý, toàn bộ căn cứ thủ đô tôi cũng chỉ có thể tin nhiệm anh. Anh sắp xếp một chút một chút, để chiến sĩ cải tạo gen đi thăm dò Cao Trác Nhiên. Tôi có loại dự cảm, một khi người này đến, căn cứ thủ đô chắc chắn sẽ bị hấn làm náo loạn đến trời long đất lở!”

Tiến sĩ L nói, ánh mắt nhìn về phía chỗ Thượng Ất vừa biến mất trên không trung. Một ý niệm tức sát, sắt lạnh chậm rãi càn quét đất trời.

...

“Sảng khoái! Thật là quá sung sướng!”

Xoa xoa đôi tay, lưng Thượng Ất dựa vào lan can của mái nhà một nhà cao tầng bỏ hoang ở thủ đô, hai chân không ngừng thay phiên nhau giật giật. Cả người thoát nhìn chật vật như là một con châu chấu bị nhét một nửa vào ngăn đông tủ lạnh.

Vừa mới lúc này, một bầu không khí lạnh đột ngột bọc lấy Thượng Ất giữa không trung. Nếu không phải vừa lúc gần đây có một toà nhà cao tầng bỏ hoang cao mấy chục mét, chỉ sợ Thượng Ất đã sớm ngã chết tươi.

“Không ngờ rằng cảm giác bay lượn sướng đến như vậy. Nhưng mà cái thời tiết chết tiệt này đúng là muốn giết người, rõ ràng sáng sủa không mây, nhưng trong nháy mắt đã nổi lên một trận gió lạnh. Nếu mà voi có thể bay, chắc nó cũng đến bị đông lạnh thành que kem... Trời ơi, rét quá đi!”

Thân thể Thượng Ất không ngừng run rẩy, từng hạt băng ngưng kết thành khối trên giáp bảo hộ dạng lỏng mặc ở người ở dưới ánh nắng ấm áp mau chóng tan chảy. Rất nhanh hai cánh ác ma của Thượng Ất đã khôi phục tri giác hoàn toàn.

Chương 299: Đoàn đội nhỏ dưới hầm ngầm

Chương 299. Đoàn đội nhỏ dưới hầm ngầm

“Sau này đúng là không thể bay loạn xạ hấp tấp lỗ mãng như vậy nữa. Thế này không chỉ có sẽ tiêu hao gấp đôi thể lực của mình. Hơn nữa thời tiết hiện tại rõ ràng không bình thường, rất có khả năng là điềm báo trước sự xuất hiện của thiên tai thảm khốc lần thứ hai.”

Trong lòng nghĩ, hai mắt Thượng Ất quan sát kỹ lưỡng bản đồ trong tay.

Trên mặt bản đồ bốn năm cái vòng tròn đỏ đánh dấu đan xen xếp hàng. Trong đó trên vòng tròn đỏ có vị trí gần Thượng Ất nhất, mấy cái chữ in hoa in dòng chữ rõ ràng - Vườn bách thú công viên hải dương thủ đô.

“Hẳn là chính là nơi này... mình thật đúng là không hiểu được, vì sao trong óc cá heo sẽ có hồn tinh chứ? Bởi vì nó là động vật thông minh nhất trong sinh vật biển?”

Xác định xong vị trí, Thượng Ất cất gọn bản đồ, đồng thời âm thầm chửi thầm: “Nhưng mà tiến sĩ L có câu nói nói rất đúng. Bởi vì nguyên do có mặt thể, vườn bách thú có khả năng rất lớn sẽ cất giấu sinh vật thoái hoá nguy hiểm. Hơn nữa hiện tại trên bầu trời nơi nơi đều là dòng không khí lạnh bay loạn, mình phải chuẩn bị tốt để rút lui từ mặt đất. Chẳng may mà gặp phải bầy thú, chắc chắn phải lui lại ngay trước nhất.”

Quyết định việc phải làm, Thượng Ất hạ thấp thân hình, nhanh chóng trượt xuống dọc theo ngôi nhà bỏ hoang. Rất nhanh bóng dáng đã biến mất bên trong đồng phế tích đổ nát.

Cửa vào vườn bách thú thủ đô đã không còn, thứ duy nhất có thể phân rõ nơi này là vườn bách thú là một đồng tường vây bằng đá lớn hỗn độn.

Đã từng là công viên trò chơi cấp 5A, bên quản lý vườn bách thú thủ đô trước mặt thể lắm tiền nhiều của, khi làm việc rất có phong cách của đại gia. Bọn họ không chỉ có lấy nhiều tiền vận chuyển mấy trăm khối đá hoa cương rất lớn từ nơi khác, còn ném từng khối loạn xạ ở ngoài cửa chính mấy trăm mét, đặt tên rất hay là “Bức tường nghệ thuật”!

Hành vi vùng tiền như rác này không có bất kỳ ý nghĩa gì. Trái lại sau khi xuất hiện cơn siêu bão của mặt thể, hoàn thành sự thăng hoa giá trị cuối cùng của nó — biến báo giao thông!

Nhìn mấy trăm khối đá hoa cương siêu lớn chôn một nửa ở phế tích, Thượng Ất cũng không nóng lòng đi vào, trái lại còn lấy những viên đá tảng làm trung tâm mà xem xét bốn phía. Sau khi xác định trong phạm vi trăm mét không có bất kỳ sinh vật nào, Thượng Ất tháo ba lô xuống, móc ra từ bên trong một viên phân sói khô rồi đốt nó.

Đúng vậy, thứ Thượng Ất đang đốt chính là phân sói sau khi khô, khói đen cuộn cuộn, mùi vị gay mũi. Cục phân sói này là thứ hắc đòi Lý Đồng Thành trước khi xuất phát. Về kinh ngạc và khinh thường trong mắt Lý

Đồng Thành khi nhìn về hắn lúc ấy vẫn còn mới như in trong ký ức Thượng Ất bây giờ.

Dùng cái mùi đặc trưng của phân sói để chống lại với động vật thoái hoá ở ngoài trời à? Đúng là đọc nhiều truyện quá đấy... Cái thứ này trừ lúc đốt lên rồi bốc lên khói đen đậm đặc, có thể hun chết hai ba con sau, ngoài ra chẳng có chút uy hiếp gì với động vật thoái hoá cả.

Nhưng mà Thượng Ất cũng không để ý cái nhìn của Lý Đồng Thành, hắn đang cần phân sói để cho thú cưỡi nhân mã Quan Tiểu Dĩnh một cái địa chỉ. Lúc trước khi rời đi Quan Tiểu Dĩnh, Thượng Ất cũng đã huấn luyện cô ta nhiều lần. Khi xuất hiện khói báo động cũng có nghĩa rằng Thượng Ất cần cô tới đây ngay lập tức.

“Quan Tiểu Dĩnh có khả năng chạy nhanh trong gò đất. Từ nơi mà chúng ta rời đi đến đây, khoảng cách theo đường thẳng chắc là khoảng hơn 30 km. Dựa vào tốc độ của cô ấy, chỉ cần thấy khói báo động, chắc là khoảng nửa giờ là đã có thể đến được. Được rồi, nghỉ ngơi nửa giờ trước, chờ Quan Tiểu Dĩnh tới rồi hẵng đi vào thăm dò xem xét cẩn thận.”

Thượng Ất vừa nghĩ, vừa đốt cháy một cục phân sói to khô, tức khắc một ngọn khói đen càng đậm hơn bốc lên khiến Thượng Ất hài lòng mà gật đầu.

Thế nhưng ngay vào lúc này, ở sâu trong phế tích vườn bách thú ở thủ đô, bên trong một hầm ngầm có đường kính khoảng trên dưới 1 mét, một khuôn mặt đầy vết sẹo của đàn ông đột nhiên thò ra ngoài. Sau khi thấy khói báo động đậm đặc, trên mặt hiện lên vẻ thấp thòm lo âu. Sau đó gã dò ra nửa thân người, cố gắng xem về phía khói đen. Lúc bóng dáng của Thượng Ất xuất hiện trong tầm nhìn của gã, gã nhanh chóng rút đầu về dọc theo một đường hầm ngầm quanh co khúc khuỷu, trong nháy mắt đã chạy tới chỗ sâu trong đường hầm.

“Làm sao vậy Tiểu C? Có phải những tên lưu dân đó lại tới bắt chúng ta hay không?”

Ở sâu trong đường hầm, một động trong lòng đất khổng lồ mang hình dạng củ khoai lang, mười mấy con “Quái vật” có đủ nam nữ già trẻ tụ tập ở bên

nhau. Vừa thấy người đàn ông chạy về tới, tất cả đều dùng vè mặt khăn trương mà nhìn chăm chăm gã.

“Không... không rõ ràng lắm, tôi chỉ thấy có một người. Không đúng, còn có một con ngựa, một con người... Ôi giờ, tóm lại không phải những tên lưu dân chung quanh, là một tên đàn ông xa lạ tới!”

Người đàn ông bị gọi là Tiểu C có tốc độ nói rất nhanh. Ở dưới ánh sáng tối tăm của ngọn nến trong lòng đất, góc độ há ra của khoe miệng của gã rất lớn, thậm chí có thể ngoác tới mang tai. Nhìn lại từ xa giống như trên miệng in một chữ "C" rất lớn.

“Cái gì mà người với chẳng ngựa. Tiểu C, rốt cuộc cậu đã nhìn thấy cái gì?”

Trong đám người, một tên đàn ông trung niên có nửa người trên rất khỏe khoắn tráng kiện, nửa người dưới lại mềm giống như bùn “Mấp máy” lại đây. Hai con mắt to phồng lên giống ếch xanh bất mãn mà trừng mắt nhìn Tiểu C, nhắc nhở gã mau chóng nói rõ ràng.

“Anh Ếch, em cũng không biết nên nói như thế nào. Ngay từ đầu bên ngoài chỉ có tên đàn ông kia, sau đó hần đốt một đám khói đen tím, cái loại khói rất đặc rất đen đó. Sau đó một lát sau, thì có một con nhân mã rất lớn chạy tới. Mọi chuyện đúng là như vậy.”

“Nhân mã? Là cái loại nửa người nửa ngựa như trong truyện thần thoại xưa à?”

Chương 300: Mạch động ngầm

Chương 300. Mạch động ngầm

Lời nói của Tiểu C đã khiến cho một người đàn bà trong đám người chú ý. Người đàn bà này vóc dáng rất cao, trong tầng hầm ngầm cao hai mét, mỗi lần bà ta di chuyển đều phải rất cẩn thận mà đi, sợ không cẩn thận là đầu va vào đâu đó. Mà nếu xem chỗ đuôi bà ta, chỉ sợ những người thường ở bên ngoài kia sẽ hét khản cổ la lên “Yêu quái”. Người đàn bà mà có vóc dáng

cao như vậy, đúng là bởi vì nửa người dưới của bà ta đã hoàn toàn biến thành một đoạn đuôi cá dài hơn hai mét!

“Đúng vậy dì Cá, cái con nhân mã kia hình như còn là một cô gái trẻ tuổi. Nhưng mà ánh mắt của cô ta rất đáng sợ, đỏ tươi đỏ tươi, giống những cá thể thoái hoá hoàn toàn.”

Đôi mắt tiểu C lộ ra sợ hãi, mà làn da lóa lờ bên ngoài của gã cũng vì sự sợ hãi mà không ngừng biến hóa màu sắc, bộ dáng quỷ dị chẳng khác gì u linh ác quỷ.

“Nhưng chuyện này là không có khả năng, chúng ta chưa từng gặp qua cá thể thoái hoá hoàn toàn nào có thể chung sống hoà bình với con người. Tiểu C, có phải mày nhìn lầm hay không, nếu không mày lại ra ngoài xem một chút?” Mắt to của anhẾch ục ục mà chuyển động, trên mặt vẫn còn giữ vẻ mặt hoài nghi.

Đừng nhìn bề ngoài của hắn rất là hung hãn, cường tráng. Thật ra trong toàn bộ nhân loại thoái hoá trong hầm ngầm, lá gan của hắn là nhỏ nhất. Ngay cả nhóc Sâu nhỏ nhất cũng còn dũng cảm hơn so với hắn, ít nhất trong mỗi lần chiến đấu nó còn có thể trợ giúp đánh lén những tên lưu dân.

“Tôi không đi, cái tên đàn ông bên ngoài kia rất đáng sợ. Tuy rằng cách mấy trăm mét tôi đã trốn vào trong động, nhưng tôi... Tôi cảm thấy hình như hắn đã sớm phát hiện ra tôi rồi. Ánh mắt kia giống như là đang xem một con... Sâu.”

Tiểu C lẩm bẩm mà nói, trong đầu lại hiện ra ánh mắt khủng bố của tên đàn ông kia một lần nữa... Lạnh lùng, tàn khốc, không có tình cảm, hờ hững, đáng sợ!

“Được, không đi thì không đi thôi. Có lẽ đó là dị năng giả đi ngang qua. Tóm lại chúng ta không liên quan gì tới hắn, hắn cũng sẽ không rảnh mà chui vào hầm ngầm tới bắt chúng ta.” Dì Cá nói, xoay người chỉ chỗ càng sâu trong hầm ngầm, giọng điệu trịnh trọng mà hô hào: “Mọi người hãy cố gắng một chút, cái con vua cá heo biển ở công viên hải dương sẽ không gạt chúng ta. Ở ngay tại chỗ sâu trong hầm này, có một chỗ hang động đá vôi thời tiền sử rất lớn. Chỉ cần chúng ta đục được mạch ngầm, tìm được hang

động đá vôi, thì vua cá heo biển sẽ đưa chúng ta đi tìm kiếm vườn hoa trái tim biển cả trong truyền thuyết, là một thiên đường có được vô số đồ ăn, không cần lo lắng nguy hiểm!”

“Nhưng mà chúng ta đã sắp không có đồ ăn rồi đấy. Bà thì không cho phép mọi người săn bắt nhân loại để ăn. Chỉ dựa vào mười mấy người chúng ta, phải bận việc đến đời nào mới có thể tìm được hang động đá vôi đó chứ.”

Trong đám người, một cậu bé gầy yếu giọng nói lạnh lạnh đứng lên ra tới. Khác với những cơ thể thoái hoá ở hầm ngầm mặt khác, bề ngoài của cái cậu nhóc này thoát nhìn chẳng khác gì người bình thường. Nhưng đến khi cậu há mồm nói chuyện, hàm răng chìa ra ngoài rậm rạp, giống như đầu của máy móc chuyên khai quật đả thông đường hầm ngầm. Dường như cái miệng này có thể dễ dàng xé nát hết thủy!

“Răng Sắc, cậu nhớ lấy đừng gây ra phiền phức cho chúng tôi. Nếu không phải hôm trước cậu không nhìn được mà cắn chết một tên lưu dân, những tên chết tiệt đó làm sao có thể theo dõi chúng ta? Còn nữa đã nói lúc mới bắt đầu thành lập đoàn đội thì mọi người đều nhất trí, ở trong bất kỳ tình huống nào chúng ta cũng sẽ không ăn thịt con người. Nó là ranh giới đạo đức cuối cùng của chúng ta, nhớ rõ chưa!”

Dì Cá dùng giọng điệu nghiêm khắc để nói. Nhưng tên nhóc Răng Sắc cũng không chịu phục xoay đầu đi. Rõ ràng cậu ta không đồng ý với lời nói của thím Cá. Lúc này, một cô gái trẻ tuổi xinh xắn đi ra từ trong đám người, duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve trên đỉnh đầu cậu nhóc Răng Sắc. Sau đó ôm cậu vào lồng ngực, dùng giọng điệu dịu dàng mà an ủi.

“Răng Sắc, em cứ yên tâm, những ngày như vậy rất nhanh là sẽ kết thúc. Vua cá heo biển từng nói, chỉ ngay trong mấy ngày này thôi là chúng ta có thể tìm được hang động đá vôi ngầm. Chúng ta phải có lòng tin chứ!”

“Chị Tú Nhi, chị xinh đẹp như vậy, hơn nữa lại còn mọc ra một đôi cánh chuồn chuồn. Sao chị lại phải núp ở trong hầm giống như bọn quái vật chúng em vậy?”

Răng Sắc dựa đầu vào trước ngực của cô gái xinh xắn, trong giọng nói mang theo một chút nghi hoặc, còn có một chút ít quyến luyến không muốn

xa rời.

Sau khi mà cơn siêu bão kết thúc, mười mấy người bọn họ đã tự động tụ tập ở bên nhau tìm đường sống. Đó là bởi vì trên người bọn họ lần lượt bị thoái hoá xuất hiện nét đặc trưng của những sinh vật khác. Ở trong mắt những người sống sót bình thường khác thì đây là bộ dạng của yêu quái.

Bởi vậy, mỗi người bọn họ đều vô cùng sợ hãi. Ngay từ đầu bọn họ còn hy vọng những người sống sót khác có thể thương cảm cho bọn họ, đón nhận bọn họ. Nhưng theo thời gian chuyển dời, hành động của những người sống sót đó càng ngày càng tàn bạo, không ngờ cuối cùng lại đến nông nổi có thể giết chết bọn họ một cách tùy ý.

Vương Tú Nhi đã chính mắt thấy một hồi thảm kịch. Vào buổi chiều hôm đó, một cô gái nhỏ đáng thương với cơ thể thoái hoá gặp ba gã người sống sót. Ngay khi cô gái nhỏ cầu xin ba tên đàn ông này bố thí cho cô một ít đồ ăn, không ngờ ba tên đàn ông này lại vừa lừa vừa gạt cô gái nhỏ đến trong một chỗ phế tích. Không nói đến việc đã hãm hiếp cô gái nhỏ một cách vô cùng tàn nhẫn, chúng còn cắt sống bộ phận thân thể bị thoái hoá của cô gái nhỏ —— là hai cái hai đùi, nướng chín ăn luôn ngay tại chỗ.

Từ đó về sau, Vương Tú Nhi đã nhận ra rằng những tên lưu dân trong nơi hoang dã này không coi những người đã thoái hoá bọn họ là người. Dưới tình cảnh đồ ăn cực kỳ thiếu, những tên lưu manh này vì sống sót mà không e ngại bất cứ thứ gì. Đạo đức, pháp luật, tình cảm... không hề có khả năng ngăn cản được bọn họ.

Chương 301: Lời khuyên của vua cá heo biển

Chương 301. Lời khuyên của vua cá heo biển

Cùng ngày hôm đó Vương Tú Nhi đã muốn bay ra khỏi cái nơi khủng bố này. Nhưng mà việc xảy ra kế tiếp đã thay đổi suy nghĩ của cô, và rồi nó

thúc đẩy cô ở lại tránh trong hầm ngầm cùng với những người bị thoái hoá đáng thương này.

Mà chuyện này chính là... Một con cá heo biển ở vườn bách thú công viên hải dương thủ đô đột nhiên mở miệng nói chuyện!

Việc này xảy ra một tuần trước. Vào lúc cơn siêu bão đã kết thúc, hơi thở của sự sống ở khắp thủ đô ảm đạm. Dòng nước nhỏ dần, thậm chí dòng suối nhỏ trực tiếp biến mất từ trên mặt đất. Những người sống sót còn sót lại trừ bỏ đến cây nhờ căn cứ thủ đô, dường như không hề có lối thoát nào khác.

Nhưng sự thật chứng minh, ý chí muốn sống và khả năng sinh tồn của con người mạnh mẽ chẳng kém loài gián chút nào. Vào ngay ngày khí hậu khôi phục, con người trong phạm vi gần 30km bắt đầu tụ tập về phía chỗ vườn bách thú theo bản năng.

Bởi vì tất cả mọi người biết, để phục vụ cho nhu cầu sinh sống của những động vật khổng lồ, trong vườn bách thú thủ đô đặt ra vài miệng giếng nước ngầm tự chuẩn bị, cùng với gần mười căn phòng lớn lớn bé bé có hồ chứa nước rất lớn.

Một câu, chỉ cần có đủ may mắn, những người sống sót hoàn toàn có thể dựa vào nguồn nước phong phú chỗ này để mà sống sót, không cần lo bị khát mà chết. Còn về vấn đề đồ ăn, trong khoảng phạm vi hơn mười dặm này, có nơi nào có nhiều sinh vật hơn vườn bách thú?

Với lại không cần nói về việc nguy hiểm hay an toàn với những lưu dân ở chỗ hoang dã này. Vì một miếng ăn, cho dù là một con voi biển dị đặt ở trước mặt, bọn họ cũng sẽ không chút do dự mà xông lên.

Hơn cả thế, thứ mà siêu bão cho bọn Vương Tú Nhi là bộ phận cơ thể biến dị, nhưng nó lại cho những tên lưu dân hoang dã đó sự gia tăng biên độ lớn của những yếu tố cơ bản của cơ thể. So với trước kia, những con người mà có thể sống sót đến hiện tại, cho dù không phải mỗi người đều biến thành siêu nhân, ít nhất về những mặt sức lực, tốc độ và độ nhanh nhẹn, thì cũng có thể ngang nhau với những sinh vật như gấu đen, con hổ.

Bây giờ khác với ngày xưa, sau khi đã trải qua sự tra tấn suốt mấy tháng, những sinh vật có thể sống sót đều đã đồng loạt xuất phát tiến về con đường trở nên mạnh hơn. Nguyên nhân là vì chỉ có như thế, con người mới không bị mặt thể đào thải. Nhưng mà lòng người lại không thăng hoa theo sự tiến lên của sức mạnh, trái lại còn biến đổi về phía dã thú.

Càng ngày càng nhiều con người tụ tập ở gần chỗ động vật. Rốt cuộc có một ngày, có người phát hiện bên trong công viên hải dương bị sập không ngờ có một phần sinh vật biển còn sống. Trong đó đột ngột xuất hiện con cá heo biển biết nói chuyện kia.

Nghe nói cái con cá heo biển kia khi nhìn thấy con người trong đường hầm ngắm cảnh biển đổ nát, vẻ mặt dường như cũng rất kích động. Nhưng nó vẫn cứ núp sau bức tường pha lê đổ nát, lấy ánh mắt cảnh giác nhìn quét mỗi người. Mãi cho đến về sau, cái con vua cá heo biển có cơ thể rất lớn để lại cho mọi người ở đây một đoạn lời nói cách một bức tường pha lê, sau đó bèn xoay người bơi đi.

Những lời này Vương Tú Nhi núp ở trong đám người nghe rất rõ ràng, ký ức vẫn còn y nguyên, “Dưới lòng đất có hang động đá vôi, đào xuyên qua nó thì có thể tới vườn hoa của trái tim biển cả. Cố gắng sống sót đi, con người!”

Tình cảnh này đã gây ấn tượng mạnh với Vương Tú Nhi. Trong miệng cá heo biển nói ra tiếng người chưa nói, chủ yếu là hang động đá vôi và vườn hoa trái tim biển cả thật đúng là nằm ngoài sức tưởng tượng.

Nếu tất cả những lời này là đúng, như vậy nan đề lớn nhất gây bối rối cho những người sống sót như Vương Tú Nhi sẽ được giải quyết dễ dàng. Nguồn nước, đồ ăn, chỗ sinh sống an toàn... Tất cả những thứ cần thiết cho việc sống sót đều có được.

Sự xuất hiện của vua cá heo biển rất đúng lúc, Vương Tú Nhi cũng rất cảm kích con sinh vật thông minh này. Nhưng mà rất nhiều vấn đề chi tiết vua cá heo biển không có nói rõ ràng, cho nên trong mấy ngày kế tiếp Vương Tú Nhi thỉnh thoảng lại giả dạng thành người bình thường đi tìm hiểu tin tức ở công viên hải dương. Mãi cho đến ba ngày trước, cô lại khiếp sợ bởi sự tàn nhẫn và tham lam của con người một lần nữa.

Trong tầng hầm của công viên hải vương bốn phía đều là tường pha lê, bọn lưu dân hoang dã thừa dịp vào lúc vua cá heo biển đang bơi lội, tỉ mỉ chuẩn bị một tấm lưới đánh cá nylon rất lớn cùng với một ngọn đinh ba to bằng cánh tay của người trưởng thành.

Lúc ấy Vương Tú Nhi còn chưa nhận ra được được những người này muốn làm gì. Nhưng vào lúc cô làm bộ tò mò trộm dò hỏi một người trong đó, cô khiếp sợ mà biết được không ngờ rằng những người này đang muốn nhắm vào vua cá heo biển.

Không ngờ rằng đám người này muốn bắt vua cá heo biển để ăn thịt!

Vương Tú Nhi đúng là không có cách nào hiểu được những người này. Cô lén lút bò lên trên chỗ cao, vào lúc vua cá heo biển đến gần, cô đột nhiên bay đến giữa không trung lớn tiếng nhắc nhở, nhưng bị đám lưu dân nổi giận lấy cung tiễn bắn thùng cánh rơi vào trong nước ngay lập tức.

Chuyện ngay sau đó thì cô không nhớ được. Sau khi cô tỉnh dậy là nhìn thấy bọn dì Cá, anh Ếch với Răng Sắc đầu tiên. Dựa theo lời miêu tả của những người này, cô bị phát hiện ở bên cạnh một đồng đá ở gần công viên hải dương. Còn về việc vua cá heo biển đưa cô lên bờ như thế nào thì cũng không rõ ràng lắm.

Cánh bị thương nên chỗ nào Vương Tú Nhi cũng đi không được. Nhưng cô không muốn chạy, cô quyết định chắc chắn phải ngăn cản những con người tham lam, tàn nhẫn. Những ngày kế tiếp, cô lợi dụng bề ngoài gần giống nhân loại, không ngừng trợ giúp nhóm dì Cá thu thập công cụ để khai quật hang động. Đáng tiếc ở ngay trong ngày hôm qua, sự giả trang của cô rốt cuộc đã bị vạch trần. Một người ở trong đội ngũ lưu dân dường như đã tiến hóa ra dị năng nào đó, có thể nhìn thấu sự giả trang của Vương Tú Nhi. May mà Vương Tú Nhi phản ứng nhanh, sau khi nhận thấy được sự khác thường lập tức bay đến giữa không trung, trong sự hiểm hóc cùng cực mới tránh được sự truy bắt của lưu dân.

Chương 302: Tôi không có hứng thú với cơ thể của cô

Chương 302. Tôi không có hứng thú với cơ thể của cô

Hiện tại, bên ngoài lại xuất hiện một người đàn ông thần bí nữa. Ngay từ đầu Vương Tú Nhi cũng chẳng coi chuyện này ra gì, nhưng nghe nói hình như đi cùng còn có một con nhân mã. Lúc này Vương Tú Nhi không thể ngồi yên được.

Khi nào mà con người có thể chung sống yên ổn với cá thể thoái hoá? Hay là, cái con bán nhân mã kia là nô lệ của tên đàn ông đó?

Cho dù đáp án là như nào, Vương Tú Nhi cũng cảm thấy mình nên đi ra ngoài xem xét một chuyến, đi gặp người đàn ông bị tiểu C miêu tả là khủng bố đến cực điểm!

Từ sau khi tiến vào bên trong phạm vi vườn bách thú, Thượng Ất luôn cảm thấy ở bốn phía có thứ gì đang giám thị hắn.

Cảm giác này làm Thượng Ất rất khó chịu. Hắn không muốn tốn thời gian ở một chút ít việc cón con. Nhưng cái loại cảm giác bị người đang âm thầm nhìn trộm kia hắn thật đúng là không chịu đựng được. Rốt cuộc hắn vẫn giận dữ mà sử dụng dị năng cảm giác, thu hết tin tức của tất cả những sinh vật trong phạm vi bán kính mấy trăm mét vào đáy mắt.

“Người sống sót à? Sức sống của những người này đúng thật là ngoan cường, ở dưới hoàn cảnh ác liệt này mà còn có thể sống được.”

Nhẹ nhàng khép lại hai mắt, trong đầu Thượng Ất trong đầu nhanh chóng mà phác họa tấm biểu đồ đơn sơ về sự hoạt động của những sinh vật ở phía trước.

Ở ngay sau đồng hồ vận hỗn tạp trước người Thượng Ất khoảng mấy trăm mét, mấy trăm đốm sáng màu vàng nhạt tượng trưng cho năng lượng của

con người đang tụ tập dày đặc bên nhau, không ngừng di chuyển giống đàn kiến.

“Không phải những người này, bọn họ hẳn là còn không có phát hiện ra mình. Rốt cuộc là ai đang giám thị mình chứ?”

Thượng Ất chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt nhìn thẳng vào dưới hai mươi mét ở chỗ khác. Khi vừa mới sử dụng dị năng về cảm giác, hình như có một cái điểm đỏ đột nhiên xuất hiện. Sau đó lại lập tức biến mất không thấy.

Đốm sáng năng lượng màu đỏ...

Tron lòng Thượng Ất chợt hiểu ra, con người có thể tản mát ra năng lượng màu đỏ, vậy chỉ có cá thể thoái hóa mà thôi.

Hơn nữa từ phản ứng của người đó mà xem, đây hẳn là một cá thể thoái hoá không hoàn toàn vẫn giữ nguyên trí thông minh của con người. Nếu thay vào đó những cá thể thoái hoá hoàn toàn thì chắc là đã sớm nhào lên tấn công Quan Tiểu Dĩnh.

“Thật đúng là một nơi kỳ quái. Con người và cá thể thoái hoá chung sống với nhau. Một nhóm tụ tập không đi trên mặt đất. Một nhóm khác lại tránh trong lòng đất không thấy người, còn có cái con cá heo biển, sinh vật thông minh trốn ở trong phế tích... Không hiểu được nơi này là một thứ kết cấu sinh sống của sinh vật gì. Cái tên tiến sĩ L này quả thực đúng là một cái của nợ, chắc chắn che giấu cái gì không nói rõ ràng cho mình!”

Thượng Ất suy nghĩ miên man. Dưới chân thì hơi hơi chạm vào bụng của thú cưỡi nhân mã Quan Tiểu Dĩnh, ra hiệu Quan Tiểu Dĩnh hãy nhanh chân lên. Bất ngờ vào ngay lúc này, một cô gái với dáng người đẹp dễ, gương mặt xinh xắn đột nhiên xuất hiện ở cách đó không xa. Vừa thấy Thượng Ất cưỡi ngựa lại đây, hai chân nhanh chóng chuyển động đón người.

“Vị này... Thưa ngài, xin đợi một chút, tôi có việc muốn hỏi ngài.”

Vương Tú Nhi cách xa năm sáu mét, bèn nhẹ nhàng mà vươn hai tay ngăn cản đường đi của Thượng Ất. Trong đôi mắt mang theo một ít bất ngờ ngoài ý muốn. Thượng Ất cao lớn đẹp trai, còn thêm Quan Tiểu Dĩnh lạnh lùng

tàn khốc hút mắt khiến cho tổ hợp một người một con ngựa có vẻ rất là kỳ lạ thần bí. Trong lúc nhất thời Vương Tú Nhi sững sờ ngay tại chỗ, lời chuẩn bị nói ra lập tức quên mất hơn phân nửa.

“Gì? Cá thể thoái hoá?”

Ngồi ở trên lưng Quan Tiểu Đình, Thượng Ất nghiêng mắt quan sát cô gái đứng ở trước mặt này, vẻ mặt cũng là sững sờ. Dưới dị năng cảm giác của hắn, toàn thân Vương Tú Nhi tản ra vàng sáng nhàn nhạt màu đỏ. Đây gần như là dấu hiệu nhận biết điển hình của cá thể thoái hóa.

Nhưng mà vì sao bề ngoài của cô gái này thoát nhìn giống nhân loại bình thường đến vậy? Chẳng lẽ là phần cơ thể thoái hóa của cô ta giấu bên trong quần áo?

Nghĩ rồi, thượng Ất theo bản năng mà nhìn xuống về phía quần áo của Vương Tú Nhi. Nhưng mà hắn quên mất, trong lúc này hắn đang ngồi ở trên lưng thú cưỡi nhân mã cao gần hai mét. Từ góc độ của hắn mà xem xuống, tầm mắt vừa lúc rơi vào phía trên rãnh sâu màu trắng tuyết kia ở chỗ cổ áo của Vương Tú Nhi. Trong đó thậm chí còn lộ ra một chút đỏ ửng như có như không.

“Anh... anh đang nhìn cái gì?”

Vương Tú Nhi che ngực lại, mặt mũi nóng ran, trong lòng bồn chồn một trận, không khỏi cảm thấy hối hận vì hành động của mình. Động tác của Thượng Ất làm cô nhớ tới ba tên lưu dân ở mấy ngày trước. Ba tên súc sinh kia dùng ánh mắt như vậy nhìn về phía cô gái nhỏ. Chẳng lẽ người đàn ông này cũng đang có ý đồ gì với mình?

“Tôi đang nhìn... ầy, đúng là góc nhìn làm người xấu hổ mà.”

Nhìn một màu trắng bóng trước mắt, thượng Ất cạn lời mà lắc đầu. Hắn cũng không ngờ rằng góc nhìn này hoàn mỹ như vậy, không những có thể mở rộng tầm mắt mà còn gần như nhìn không sót gì. Nhưng mà hiển nhiên cô gái kia cũng bởi vậy hiểu lầm chính mình. Chuyện này lập tức trở nên hơi xấu hổ.

“Cô là ai, sao lại ngăn tôi lại?”

Thượng Ất cũng không có xuống ngựa, vẫn cứ ngồi ở trên cao nhìn xuống như cũ rồi hỏi với giọng điệu bình thản. Còn sự hiểu lầm lúc trước, nếu đã hiểu lầm thì cứ hiểu lầm như vậy thôi. Thượng Ất hoàn toàn không quan tâm cô gái này sẽ nghĩ như thế nào.

“Tôi tên Vương Tú Nhi, là người sống sót ở nơi này. Xin hỏi có phải anh đang muốn đi vườn bách thú đúng không? Có thể đưa tôi vào cùng có được không?”

Vương Tú Nhi cố gắng giữ sự bình tĩnh, duỗi tay khẽ vuốt ngọn tóc ở bên tai. Dung nhan xinh xắn mang theo vẻ dụ hoặc ngọt ngào.

Chương 303: Tôi không có hứng thú với cơ thể cô (2)

Chương 303. Tôi không có hứng thú với cơ thể cô (2)

Lần mạo hiểm xuất hiện này của cô chỉ có một mục đích, lợi dụng cái người đàn ông thoát nhìn rất lợi hại trước mắt này, tiến vào công viên hải dương ngầm tìm vua cá heo biển lần nữa, hỏi rõ ràng về việc hang động đá vôi lần vườn hoa của biển cả.

Vì thế, Vương Tú Nhi bày ra một loạt kế hoạch. Ví dụ như dùng sắc đẹp dụ dỗ Thượng Ất mắc bẫy trước, sau đó tiến thêm một bước nữa dùng sự dịu dàng chỉ có ở phụ nữ, thuần phục làm Thượng Ất mất sự cảnh giác, do đó đương nhiên sẽ muốn bảo vệ cô. Như vậy, mặc dù trong những tên lưu dân đó có người nhận ra cô Vương Tú Nhi cũng không sợ. Trừ phi những tên lưu dân đó dám ở ngay lúc đó ra tay với Thượng Ất.

Đương nhiên Vương Tú Nhi cũng không lo lắng vấn đề này cho lắm. Cô có con át chủ bài, cô biết bay. Vương Tú Nhi cũng đã nghĩ kỹ rồi. Nếu ngay cả Thượng Ất cũng không chống lại được thế lực của lưu dân, cô sẽ dứt khoát bay đi ngay lập tức. Tại cái nơi trống trải như này, những người này dù giỏi thế nào cũng không có khả năng đuổi đến tận bầu trời.

Tiếc là Vương Tú Nhi đã nghĩ kỹ hết thảy kế hoạch kế tiếp, lại không ngờ rằng Thượng Ất vốn không muốn để cho cô cơ hội thực hiện những kế hoạch đó.

Nhìn ánh mắt tràn ngập sự mong đợi của Vương Tú Nhi, Thượng Ất khẽ lắc đầu, ra giọng kiên định mà cự tuyệt, “Không được, tôi không muốn mang cô đi vào. Tránh ra, đừng có mà làm tổn thời gian của tôi!”

“Hả... cái này thì...” Nụ cười ngọt ngào của Vương Tú Nhi cứng đờ trên mặt. Thanh âm cự tuyệt dứt khoát của Thượng Ất cứ như một bàn tay tát thẳng vào mặt cô làm nó nóng nóng bừng như lửa đốt. Cô không khỏi chán nản chất vấn: “Vì sao lại không được chứ. Anh xem tôi đi rất nhanh, thể lực cũng rất tốt. Tôi sẽ không làm chậm trễ chuyện của anh, thật đấy!”

“Nếu đã là như vậy, vì sao cô cứ nhất định đòi đi theo tôi chứ. Lối vào vườn bách thú ở ngay phía trước. Tự mình cô đi vào đi là được” Thượng Ất lạnh lùng mà nói, hai chân kẹp chặt một cái, thú cười nhân mã lập tức nhấc bốn vó lên rời đi ngay.

“Khoan đã, tôi... Tôi nói thật với anh. Tôi là người chạy ra từ vườn bách thú. Người ở đó ham sắc đẹp của tôi, muốn hãm hiếp tôi. Một mình tôi không dám trở về.” Vương Tú Nhi nóng vội kêu lên, hai chân nhanh chóng bắt kịp được Thượng Ất, lớn tiếng tiếp tục giải thích tiếp, “Tôi có một ít thứ quan trọng để ở trong đó. Anh hãy dẫn tôi vào đi, tôi nguyện ý trả thù lao cho anh!”

“Thù lao?” Thú cười nhân mã dừng chân lại, Thượng Ất cúi đầu nhìn phía Vương Tú Nhi mà hỏi, “Cô có thể cho tôi thứ thù lao gì?”

“Anh muốn thứ thù lao gì? Thân thể của tôi có được không?” Vương Tú Nhi cắn răng, dường như đã hết sức quyết tâm, cao giọng mà nói: “Chỉ cần anh giúp tôi đi vào, tôi có thể hầu hạ anh một đêm. Tùy tiện anh làm gì cũng được.”

“Tùy tiện làm gì cũng được hết?” Khoé miệng Thượng Ất nhếch lên, trên mặt vẫn giữ nụ cười móc mỉa nhìn chằm chằm Vương Tú Nhi không nói lời nào. Chờ đến khi Vương Tú Nhi thiếu chút nữa bị nhìn đến nổi da gà, thượng Ất lại hơi hơi mỉm cười, lớn tiếng mà nói, “Xấu hổ quá, tôi không

có hứng thú với cô... Đúng ra mà nói, là không có hứng thú với cá thể thoái hoá!”

“Cái gì? Sao... sao anh biết tôi là thể thoái hóa? Rõ ràng là tôi đã dùng...”

Vẻ mặt Vương Tú Nhi khó tin nhìn Thượng Ất như thể đang nhìn người ngoài hành tinh.

“Rõ ràng là dùng quần áo che lại rồi đúng không?”

Thượng Ất cười lạnh, cảnh tượng trước mắt quá quen thuộc, quen thuộc đến nỗi nhắm mắt lại y cũng biết Vương Tú Nhi sẽ nói gì tiếp theo.

Ở kiếp trước, có quá nhiều thể sinh vật thoái hóa giống Vương Tú Nhi, chúng ở dưới tầng thấp nhất đấu tranh vô cùng khốc liệt, vì được sống sót mà không từ thủ đoạn nào. Giả bộ đáng thương chỉ là một trong những thủ đoạn đánh lừa của chúng, Thượng Ất nghĩ rằng nếu như cần thiết thì thậm chí người phụ nữ này có thể cởi quần áo ngay tại chỗ để đạt được tín nhiệm.

Chỉ tiếc là, Thượng Ất không hề có hứng thú với những chuyện như thế này. Nhiệm vụ của Tiến sĩ L vô cùng gấp rút, việc xây dựng các căn cứ Leburg và Eagle’s Nest cũng sắp diễn ra.

Thượng Ất cũng không có thời gian xã giao với Vương Tú Nhi cho nên trong lời nói cũng không có chút khách sáo nào.

“Rốt cuộc là làm thế nào anh mới bằng lòng cho tôi vào, mặc dù tôi là thể sinh vật thoái hóa, nhưng cơ thể tôi không khác biệt gì với những cô gái bình thường, nếu như anh ghét tôi, tôi có thể dùng tay hoặc miệng để... để thoả mãn anh.”

“Đừng tốn công vô ích nữa, tôi thật sự không có hứng thú với cô.”

Thượng Ất lại từ chối thẳng thừng một lần nữa khiến Vương Tú Nhi đỏ bừng mặt.

Một cô gái chưa từng có kinh nghiệm nam nữ như cô, nói được ra những lời như kia đã vô cùng khó khăn rồi, nhưng Thượng Ất vẫn vô cảm từ chối càng khiến cô có cảm giác thất bại.

Vương Tú Nhi không hiểu, rõ ràng cô vô cùng xinh đẹp, vậy tại sao không thể nhìn ra một chút dự vọng nào từ đôi phương?

Chẳng lẽ, anh ta không phải người... anh ta cũng là thể thoái hóa? Đúng rồi, nhất định là như vậy, con nhân mã ở dưới hông anh ta rõ ràng là hình dáng của thể thoái hóa, người có thể điều khiển được sinh vật như này, làm sao có thể là người thường được?

Vương Tú Nhi cứ tưởng mình đã tìm ra mấu chốt, vẻ mặt khó xử dần biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt hiểu ra mọi chuyện, nói: “Được rồi, đừng giả bộ nữa. Anh cũng không phải người thường đúng không? Chúng ta đều là những người số khổ, sao không thể giúp đỡ lẫn nhau? Thu nhận tôi đi, vì tương lai của những thể thoái hóa như chúng ta, anh nhất định phải giúp tôi!”

“Thể thoái hóa? Cô nói tôi là thể thể thoái hóa sao?”

Chương 304: Nhân tình của Vương Tú Nhi

Chương 304. Nhân tình của Vương Tú Nhi

Thượng Ất dờ khóc dờ cười nhìn Vương Tú Nhi, rõ ràng là nha đầu này đã hiểu lầm chính mình. Nhưng cô ta nhắc đến “Những thể thoái hóa” là có ý gì, lẽ nào gần đây còn có thể thoái hóa khác sao?

Thượng Ất buộc phải nâng cao cảnh giác, thể thoái hóa và thể thể thoái hóa hoàn toàn mặc dù chỉ khác nhau hai chữ, nhưng sức mạnh uy hiếp chắc chắn chênh lệch đến vài cấp.

Sự xuất hiện của thể thoái hóa hoàn toàn là không thể dự đoán được, giống như những thân ma trong phim, vài giây trước vẫn còn giữ được ý thức con người, vài giây sau đã biến thành quái vật ăn thịt người.

Tóm lại, một khi gần đây xuất hiện thể thoái hóa, chắc chắn nó phải thu hút đủ sự chú ý. Nghĩ đến bãi đậu xe dưới lòng đất nơi Quan Tiểu Đình và Hoa

Anh Hùng là một ví dụ đẫm máu, nếu không phải vì mất cảnh giác thì những người sống sót ở đó đã không chết hoặc bị thương nặng như vậy!

“Tôi tên Thượng Ất, tại sao cô và đồng bọn thể thoái hóa của cô lại nhất thiết muốn vào sở thú, đừng có viện cớ mất đồ quan trọng với tôi, dù cho là săn bắt nhân loại cũng hợp lý hơn cái lý do cô vừa nói.

“Ừm, vừa nãy đúng là tôi lừa anh, thật ra tôi phải tìm một con vật, nó có thể nói cho chúng tôi làm thế nào để sống sót.”

Vương Tú Nhi không còn che giấu mục đích, nhưng vì thận trọng cô không nói tên của vua cá heo.

“Con vật có thể nói cho các người biết làm sao để sống sót? Nói thế nào, cô đừng nói nó biết tiếng người... đợi đã, cô nói con vật, có phải là một con cá heo không?

Nhìn Vương Tú Nhi, Thượng Ất đột nhiên nhận ra mục tiêu phải tìm kiếm của mình có tin tức rồi.

Tiến sĩ L đã nói, trong bán kính hàng chục km, sinh vật thông minh nhất là cá heo. Nếu loài vật nào có thể nói tiếng người, thì khả năng 99% chính là tên này!

“Làm sao anh biết được?”

Vương Tú Nhi bất ngờ nhìn về phía Thượng Ất, bất giác lùi về phía sau vài bước.

Một người đàn ông xa lạ từ đâu tới mà lại biết được bí mật của vua cá heo. Lại còn với dáng vẻ trang bị đầy đủ, lẽ nào là vì...

“Đừng hỏi làm sao tôi biết, bây giờ dẫn tôi đi tìm con cá heo đó, tôi sẽ đảm bảo an toàn cho cô và đồng loại!”

Thượng Ất nhìn thấy Vương Tú Nhi xoay người bỏ chạy, hần vờn bàn tay to lớn, ngay lập tức Vương Tú Nhi với gương mặt tái nhợt xuất hiện trước ngực hắn.

“Buông tôi ra, tôi sẽ không đưa anh đi bắt vua cá heo, buông tôi ra ngay!”

Vương Tú Nhi cố gắng vùng vẫy một cách tuyệt vọng, nhưng cánh tay của Thượng Ất đang vòng quanh ngực cô như một thanh sắt, cho dù cô có cố gắng thế nào cũng không thoát ra được.

Điều khiến Vương Tú Nhi bất ngờ hơn nữa là khi cô vùng vẫy, chiếc áo mỏng manh của cô bị rách ra, gần như lộ ra cả bầu ngực căng tròn trơn mượt, trắng như trứng gà cọ vào cánh tay của Thượng Ất. Một luồng nhiệt kỳ lạ dần dần quét qua toàn thân cô.

"Đừng giãy giụa vô ích nữa. Tôi sẽ không thể để cô đi trước khi bắt được con cá heo kia... Này, cô sao vậy, có phải tôi dùng lực quá mạnh làm cô bị thương không?"

Do góc độ có vấn đề nên Thượng Ất không nhận thấy sự khác thường ở ngực của Vương Tú Nhi, chỉ ngạc nhiên là thân thể Vương Tú Nhi đột nhiên mềm nhũn ra, cả người gần như mất hết sức lực, ngã quỵ trong vòng tay hắn.

Đúng lúc này, tiếng bước chân ồn ào truyền đến, theo sau đó là vô số bóng đen lao ra từ đồng đồ nát trước mặt Thượng Ất, bao phủ xung quanh như những con sói hoang tìm thức ăn, vây lấy Thượng Ất và Vương Tú Nhi.

"Ha ha, đây không phải là Vương Tú Nhi sao? Lần trước may mắn cho cô có thể chạy trốn. Nha đầu can đảm như vậy, cô còn dám quay lại à?" Trong đám đông, một người đàn ông cao gầy, mặc vest, tóc bù xù bước tới, cẩn thận quan sát.

"Trịnh Bích, anh đừng quên, trước khi thể thoái hóa của chúng ta chưa bị biến dị, họ cũng là những người bình thường giống như các người. Hơn nữa, tôi nhớ rằng con gái Trịnh Tiểu Yến của anh cũng là một thể thoái hóa, mặc dù mười ngón tay của nó bị biến thành hình dạng móng ngựa, nhưng nó vẫn là đứa trẻ lương thiện, còn giúp chúng tôi thoát khỏi sự truy sát của anh, vì vậy..."

“Vì vậy, tao đã giết nó, còn đem đi nấu chín rồi phân phát cho mọi người trong trại!” Trịnh Bích ngắt lời Vương Tú Nhi với vẻ mặt tự hào, khiến

Vương Tú Nhi rùng mình.

"Anh... anh đã ăn thịt con gái của mình? Nhưng nó chỉ là một cô bé mười mấy tuổi..."

"Nó không còn là con gái tao nữa. Cơ thể của nó đã bị yêu quái chiếm giữ. Tao giết nó chính là tao đang giết yêu quái, báo thù cho con gái mình. Còn tao ăn cơ thể nó, cũng là để ngăn quái vật sinh ra lần nữa! Bọn tao đang thay trời hành đạo, bọn tao đang làm việc tốt!"

"Phải, thay trời hành đạo! Giết yêu quái ăn thịt yêu quái!"

Khuôn mặt méo mó của Trịnh Bích lộ ra vẻ điên cuồng, những người tị nạn đang co mình trong bóng tối phía sau gã, dường như cùng lúc rống lên một cách phấn khích, như thể họ thực sự ăn một con yêu quái chứ không phải một cô bé tội nghiệp.

"Vì vậy, Vương Tú Nhi, tao sẽ cho mày một cơ hội chuộc tội cuối cùng. Mày vào công viên Hải Dương dẫn dụ bọn quái vật cá heo ra. Chỉ cần giúp bọn tao bắt được nó, tao đảm bảo mày sẽ không chết! Nào, hãy chứng minh với thế giới mày là một con yêu quái tốt. Đây là cơ hội cuối cùng. Nếu mày còn chấp mê bất ngộ, tao sẽ lột sạch quần áo của mày, chặt đôi cánh của mày, đem mày từ từ nướng chín rồi ăn!"

Trịnh Bích nói, đột nhiên từ phía sau lưng hăng lấy ra một cái xẻng, xoay xoay nhắm vào Thượng Ất và Vương Tú Nhi, vẻ mặt dữ tợn nhìn họ, dường như chỉ cần Vương Tú Nhi dám từ chối, gã sẽ lập tức dùng chiếc xẻng sắc bén chém cô.

"Điên khùng... một lũ điên khùng..." Vẻ mặt Vương Tú Nhi đau khổ lắc đầu, cô không hiểu, chính bọn họ mới là thể thoát hóa biến dị, nhưng tại sao những người bình thường này lại giống quái vật hơn? Trên thế giới này, rốt cuộc ai mới được gọi là quái vật?

Chương 305: Người áo đen thần bí

Chương 305. Người áo đen thần bí

“Cô nói đúng, những người này quả nhiên là điên rồi.” Giọng nói lạnh lùng của Thượng Ất đánh thức Vương Tú Nhi, chỉ thấy Thượng Ất nhẹ nhàng nâng cánh tay, nhắm vào Trịnh Bích và đám người phía sau, giọng thờ ơ tiếp tục nói: “Tránh ra, nếu không thì... chết!”

"Chết? Ha ha ha, các anh em, tụi bây có nghe thằng nhãi này nói gì không? Nó nói nếu tụi bây không tránh ra thì sẽ chết đó!" Trần Bích cười lớn, cảm tưởng như câu nói vừa nghe chính là câu chuyện nực cười nhất thế gian.

Cuối cùng, Trịnh Bích cũng thu lại nụ cười, hung hăng nhảy lên khỏi mặt đất, một ngón chỉ vào hàng trăm ngàn người tị nạn xung quanh, lớn tiếng nói: “Nghe này, tao không quan tâm mày là quân nhân, dị năng giả hay bất cứ thứ gì... Ở đây, Trịnh Bích tao là vua! Phiền mọi người nhìn xung quanh, hãy nói to cho tôi biết, các người thấy những gì?”

"Tao nhìn thấy một đám ngu xuẩn, còn có một tên cầm đầu càng ngu xuẩn..." Thượng Ất nhếch miệng cười, trong mắt lóe lên thần sắc phức tạp.

Nhóm nhỏ những người may mắn sống sót gần như ở trong trạng thái điên cuồng này, ở kiếp trước có ở khắp nơi. Trong sự giày vò thiếu ăn thiếu mặc lâu ngày, những người may mắn sống sót ban đầu sẽ rơi vào trạng thái nhân cách giả tạo cao thượng tương tự như việc đề cao giá trị bản thân.

Nói một cách đơn giản, chính là bọn họ tìm cho mình một điều gì gọi là tín ngưỡng chính nghĩa, sau đó dưới sự mê hoặc của tín ngưỡng này, từng người từng người một xem cách chém giết như một phương tiện để tra tấn những người may mắn sống sót không cùng ý kiến với nhau. Cuối cùng, những người sống sót đều bị mắc kẹt trong trạng thái nhân cách cao thượng giả tạo này, họ cho rằng mình là công lý bất khả chiến bại. Nhưng trên thực tế, họ chỉ là một lũ người điên loạn tự mê hoặc mình.

Trong kiếp trước, Thượng Ất đã nhiều lần nhìn thấy những người may mắn sống sót như vậy, cũng hiểu họ. Nếu không tự mê hoặc chính mình, những con người này đã mất đi tất cả, thực sự sẽ chọn cách tự sát vì họ không còn bất kì gửi gắm nào.

“Đi thôi, dẫn tôi đi tìm cá heo, thời gian của tôi không còn nhiều.” Thượng Ất nhẹ nhàng gõ gõ chân sau, nhân mã chậm chậm vây quanh Trịnh Bích.

Thượng Ất định buông tha cho những người tị nạn tội nghiệp này, nhưng Trịnh Bích và những người khác không có ý định thả y đi. Dưới lệnh của Trịnh Bích, dân tị nạn xung quanh vây kín như kiến, còn dùng vũ khí thô sơ bằng sắt trong tay tấn công người cao to đang cười ngửa.

"Hí...!!"

Bị quấy nhiễu tấn công bởi những người tị nạn nhỏ yếu như sâu kiến, cuối cùng thú tính bị kìm nén của nhân mã Quan Tiểu Dĩnh cũng bùng phát. Thân thể cao ba bốn mét của cô hung hăng nhấc lên, móng sắt to lớn như tảng đá khổng lồ đá văng ra, trong tích tắc, bốn năm tên dân tị nạn gào thét thảm thiết rồi bay ra xa hơn mười mét.

"Quái thú! Con ngựa này là quái thú!"

Cuối cùng những người tị nạn này cũng phát hiện ra có điều gì đó không ổn, bọn họ nghĩ rằng con nhân mã trước mắt chỉ như những con ngựa đột biến bình thường mà thôi. Thêm vào đó, Thượng Ất lập tức yêu cầu Quan Tiểu Dĩnh mặc chiếc áo giáp choàng khổng lồ, cho nên ngoài phát hiện chân tướng Vương Tú Nhi cũng là một thể thoái hóa ra, những người tị nạn bình thường này hoàn toàn không nhận thức được bản thân đã khiêu khích sinh vật đáng sợ đến thế nào.

“Các người... rốt cuộc các người là ai?” Vẻ mặt của Trịnh Bích cuối cùng cũng thay đổi, gã lùi lại liên tục, đồng thời quay lại nhìn về phía một bóng người màu đen trong đám đông.

Thân phận của bóng người màu đen này vô cùng bí ẩn, đến nay vẫn chưa có ai nhìn thấy bộ mặt thật của hắn. Nhưng tất cả những người tị nạn đều biết, người luôn ẩn mình dưới lớp áo choàng đen này, chính là trái tim của toàn bộ người may mắn sống sót.

Người này đến đội sau khi siêu bão ập đến khoảng một tuần, sau khi hắn đến, liền giúp mọi người tìm một lô thức ăn quý báu trong đồng đồ nát. Sau đó, chính bóng người màu đen này đã phát hiện ra những thể thoái hóa ẩn náu trong đội, đồng thời dùng sức mạnh thần kỳ "thôi miên" những thể thoái hóa này, để Trịnh Bích và những người khác dễ dàng thu phục thể thoái hóa.

Tuy nhiên, Trịnh Bích vẫn chưa làm rõ hai điều.

Đầu tiên, bóng người màu đen luôn từ chối cởi bỏ mặt nạ và áo choàng, đồng thời khi không có chuyện thì không bước chân ra khỏi cửa, tất cả mọi việc đều giao cho Trịnh Bích xử lý.

Thứ hai, bóng người màu đen rất có hứng thú với cá heo, hẳn đã nhiều lần yêu cầu nhanh chóng bắt vua cá heo, còn nói rằng có một bí mật lớn ẩn trong người vua cá heo.

Nói chung, khả năng tìm kiếm thức ăn của bóng người màu đen đã xua tan suy đoán của những người tị nạn. Cộng thêm khả năng "thôi miên" kỳ lạ, càng làm cho vị trí lãnh đạo của hắn trong lòng những người dân tị nạn không thể dao động.

Bây giờ, Trịnh Bích và những người khác gặp phải sự phản kháng dữ dội của sinh vật nửa người nửa ngựa trước mắt, mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt vào bóng người màu đen, hy vọng rằng y có thể thu phục một người một ngựa này.

Bóng người màu đen đã không làm Trịnh Bích và những người khác thất vọng!

Chỉ sau một vài nhịp thở, bóng người màu đen nhảy đến trước mặt nhân mã, sau khi nhân mã đá bay người tị nạn thêm lần nữa, một đám khói xanh như có như không lặng lẽ bao bọc nhân mã.

“Hí...!”

Trong lồng khói xanh, thú cười nhân mã Quan Tiểu Dĩnh găm lên một tiếng, thân hình lui về phía sau, khói xanh nhàn nhạt giống như rắn độc khiến người ta rất sợ hãi.

“Hử, chuyện gì thế này?”

Vẻ mặt Thượng Ất kinh ngạc, hẳn chưa từng thấy thú cười nhân mã này kinh hãi giống như vậy, tên mặc đồ màu đen này có chỗ kỳ quái!

"Xì xì, buông... cô gái đó... xuống, hoặc là chết!"

Tên áo đen đẩy lùi thú cười nhân mã, trong miệng rít lên âm thanh quái dị, nghe giống như răn làm cho người khác toàn thân ớn lạnh. Lúc này Vương Tú Nhi cũng kinh hãi phát hiện ra lần trước chính là tên áo đen này đã phát hiện ra sự cải trang của cô và suýt chút nữa đã bắt được cô.

Chương 306: Trùng tuyến sắt thoái hóa

Chương 306. Trùng tuyến sắt thoái hóa

"Trông giống như con người, nhưng hẳn... có lẽ là một tên động vật thoái hóa cải trang thành con người." Thượng Ất buông lỏng cánh tay, lật người nhảy ra khỏi ngựa. "Có vẻ như sau bức xạ sóng từ trường lần thứ hai thì đã có rất nhiều sinh vật kỳ lạ xuất hiện ở Đế Đô."

"Xì xì, loài người, mi rất mạnh... nhưng không thể giết ta... Ta bất tử..." Gã mặc đồ đen lắc đầu, đối mặt Thượng Ất không chút sợ hãi mà phất tay, khói xanh bao trùm.

"Bất tử? Còn có khói xanh..." Thượng Ất trầm ngâm nhìn đối phương, tựa như đã quên tránh đi làn khói xanh. Một lúc sau, ánh mắt Thượng Ất lóe lên, hẳn nói: "Nếu ta không lầm, mi chính là thể trưởng thành của trùng tuyến sắt thoái hóa. Mi điều khiển hành động của con người bằng cách lặn vào não bọn họ, dùng máu người để sản sinh ra sương độc giống với độc tố thần kinh để làm đối thủ choáng váng..."

Thượng Ất vừa nói, vừa quay lại nhìn Trịnh Bích và những người khác đang vây quanh mình, rồi thở dài chế giễu.

"Đáng thương cho những kẻ ngu ngốc, các người cứ nói rằng muốn giết quái vật, nhưng lại bị một con quái vật thực sự bắt tôn thờ nó như một vị thần. Nếu tôi đoán không sai, số người trong đội quân của các người đã giảm đi một cách khó hiểu? Không sai, tất cả đều bị con trùng tuyến sắt này ăn thịt, không tin thì có thể mở quần áo của nó ra xem nó có phải người quen không nhé!"

"Mày nói láo! Mọi người đừng để bị lừa bởi những lời khiêu khích của hăn ta." Nhìn thấy tất cả mọi người đang hoang mang nghi ngờ, Trịnh Bích hét lên, hai mắt đỏ như máu, mạch máu trong mắt khê khuấy động, như thể có thứ gì đó đang đào nhanh xung quanh. Và trong lúc hét lên gần như điên cuồng, Trịnh Bích lấy ra một chai nước và điên cuồng đổ nước vào miệng, hét lớn: "Nhìn kìa, đây là nguồn nước mà Chúa tể bóng đêm tìm cho chúng ta, nếu hăn muốn làm hại chúng ta. Làm sao ngài có thể cho chúng ta nước để uống?"

"Đúng vậy, nếu không có chúa tể bóng đêm giúp chúng ta tìm nước và thức ăn, chúng ta sẽ không thể sống sót đến bây giờ. Chúa tể bóng đêm không thể là một con quái vật. Người ngoài này cùng một giuộc với Vương Tú Nhi còn cưỡi một con ngựa quái vật, hăn ta mới chính là con quái vật!"

"Đúng vậy, giết hăn, hăn là yêu quái, giết hăn!"

Đám đông tâm tình sục sôi, giọng nói khắc khoải.

Vào lúc này, mọi người dường như đã quên sự hung dữ của con thú cưỡi nhân mã Quan Tiểu Đình, trên tay cầm nhiều loại vũ khí và từ từ bao vây lại.

"Quả nhiên là như vậy..."

Thượng Ất khẽ thở dài, vẻ mặt lộ rõ vẻ tiếc nuối.

Hăn có thể thấy rõ hiện tượng nhu động kỳ lạ trong mắt Trịnh Bích, đó chính là quá trình ấu trùng tuyến sắt xâm nhập vào não người. Trịnh Bích này không còn là người sống nữa, nói chính xác thì hăn ta phải là một "người nhộng" bị trùng tuyến sắt điều khiển suy nghĩ.

Thượng Ất quả thực không xa lạ gì cảnh tượng này, kiếp trước các loại ký sinh biến chất hoành hành, số lượng người bị giết cũng không ít hơn các thần thú khác, nhưng trong đó đứng đầu danh sách là trùng tuyến sắt.

Loại ký sinh trùng mà toàn thân mỏng dài như dây sắt này, so với nguyên mẫu ban đầu, không chỉ có khả năng đột nhập cơ thể người để hút máu mà còn có khả năng kỳ lạ là biến chất để điều khiển suy nghĩ của con người và

sử dụng chất độc thần kinh sinh học do chính nó tiết ra để làm tê liệt các sinh vật khác.

Nói một cách đơn giản, con người bị điều khiển bởi trùng tuyến sắt thoái hóa đã là một bộ xương khô. Đừng thấy Trịnh Bích lúc này hét âm lên mà nghĩ dường như hắn có nguồn năng lượng vô tận. Một khi trùng tuyến sắt thoái hóa trong cơ thể hắn ta trưởng thành, điều chờ đợi hắn ta là một kết cục vô cùng bi thảm. Cơ thể của hắn ta có thể đã bị ăn hết từ bên trong vào thời điểm đó, và hàng đồng ấu trùng sẽ thoát ra khỏi cơ thể và xâm nhập trở lại khi mà con người không để ý. Chu kỳ sẽ lặp lại cho đến khi không giết chết tất cả mọi người ở đây, những con trùng sẽ không bao giờ dừng lại.

Kiếp trước Thượng Ất chứng kiến trong một mô hình nhỏ của người sống sót trong căn cứ, có đến hàng chục ngàn người đã bị xâm chiếm bởi các loài trùng sắt khác nhau, kết quả là không có sinh vật sống trong vòng một trăm dặm, thậm chí một con chuột thoái hoá cũng không có!

Sau khi tìm ra mấu chốt, Thượng Ất dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn người mặc áo đen.

Nếu đúng như vậy, nói hắn bất tử cũng không phải là nói quá. Vì trùng tuyến sắt là một nhóm sinh vật nên trong cơ thể hắn có hàng nghìn trùng sắt đã bị thoái hóa, chỉ cần một con bỏ chạy, loài côn trùng đáng sợ này có thể tiếp tục gây hại cho người khác.

"Phải làm sao để giết tất cả đám trùng này cùng một lúc đây? Thế này, nếu có Vân Lăng ở đây thì tốt rồi. Lửa của cậu ta là ma khí duy nhất để đối phó với đám ký sinh trùng này. Chỉ cần cậu ta thiêu rụi, mọi thứ sẽ không còn nữa."

Trong đầu Thượng Ất nhanh chóng nghĩ ngợi, nhưng khi rơi vào trong mắt những người tị nạn không biết chân tướng, hắn biến thành do dự, nhát gan, hoảng sợ. Lúc này, con rối do trùng tuyến sắt thoái hóa điều khiển dường như cho rằng Thượng Ất đang sợ hãi, trong miệng rít lên tiếng cười kinh hãi, xông lên đám người tị nạn xung quanh.

"Không đúng, mình nhớ được trùng tuyến sắt thoái hóa có điểm yếu... là gì, mau nhớ ra!" Đối mặt với dòng người chạy tới, thú cười nhân mã chậm

rãi lui ra. Trong hoàn cảnh hiện tại, giết người không phải là khôn ngoan. Hơn nữa, khi khung cảnh hỗn loạn, trùng tuyến sắt thoái hóa càng có cơ hội xâm nhập vào cơ thể người.

"Hay là giết hết bọn họ?"

Đôi mắt của Thượng Ất hơi lộ ra một chút rét lạnh, rõ ràng bây giờ giết tất cả mọi người là một cách tốt. Tuy nhiên, Thượng Ất ngay lập tức bác bỏ ý kiến này, hẳn không phải là kẻ giết người tàn bạo, những người này đều không đáng chết, phần lớn họ chỉ là do trùng tuyến sắt mê muội mà thôi. Trong đám đông cũng có những gương mặt non nớt, giống như Thượng Nhạc Nhạc. Những đứa trẻ này không nên chết, và dù sao Thượng Ất cũng sẽ không ra tay.

Nhưng làm thế nào mới có thể tìm ra người bị nhiễm bệnh từ trong đám những người sống sót?

Chương 307: Trùng tuyến sắt thoái hóa (2)

Chương 307. Trùng tuyến sắt thoái hóa (2)

"Chờ đã, hình như mình nhớ ra rồi, nhược điểm của trùng tuyến sắt thoái hóa chính là..."

Nhìn Trịnh Bích vẫn đang uống nước trong đám người, ánh mắt Thượng Ất đột nhiên sáng ngời.

Điểm yếu duy nhất của trùng tuyến sắt thoái hóa là nước, loài ký sinh trùng cực kỳ ngoan cường này rất thích nước, vì muốn sinh sôi thì chúng cần rất nhiều nước.

Hèn chi nó muốn bắt vua cá heo, nó không định ăn thịt vua cá heo, mà muốn ký sinh vua cá heo và tìm cơ hội lây lan sang các sinh vật biển khác. Mục tiêu của những con trùng tuyến sắt thoái hóa này là biển!

Nhưng không đúng, Đế Đô thuộc thành phố nội địa, đường bờ biển gần nhất cách xa hàng trăm km, cho dù có ký sinh trên vua cá heo cũng không thể rời khỏi vườn thú... Chẳng lẽ còn có đường khác ra biển?

Dưới sự phân tích của Thượng Ất, toàn bộ vấn đề dường như đã trở nên rõ ràng, nhưng không có thời gian để xem xét những điểm đáng ngờ mới, Thượng Ất phải nhanh chóng giải quyết trận chiến trước mặt hắn.

Vào lúc này, dưới sự bao vây của đám con rối trùng tuyến sắt thoái hóa và đám người của Trịnh Bích, thú cưỡi nhân mã đã ở trong tình trạng chạy loạn. Nếu không phải vì sợ hãi làn khói xanh, e rằng thú cưỡi nhân mã đã sớm mỗi bên một móng, giẫm nát tất cả những người này.

"Hết cách rồi, y chỉ có thể dùng mũi tên nguyên tố!"

Thượng Ất lắc lắc đầu, vô cùng không nỡ hy sinh cây Thao Thiết Cốt Cung và mũi tên nguyên tố hệ nước.

Trùng tuyến sắt thoái hóa rất thích nước, và mũi tên của các nguyên tố nước chứa hơi nước tinh khiết nhất. Thượng Ất tin rằng chỉ cần những con trùng này ngửi thấy mùi của nguyên tố hệ nước, chúng nhất định sẽ lộ nguyên hình giống như một con sói đói ngửi thấy mùi xương thịt. Chỉ là sau khi tích lũy lâu như vậy, tổng cộng Thượng Ất đã tích lũy được ba mũi tên nguyên tố. Trong trường hợp này, đã lãng phí một cây rồi, nói không xót là không thể nào. Nhưng để tiêu diệt những trùng tuyến sắt thoái hóa đáng sợ này và cứu những đứa trẻ vô tội kia thì không thành vấn đề! Quả nhiên, khi mũi tên nguyên tố hệ nước bắn lên không trung tỏa ra ánh sáng xanh băng giá, đám con rối của trùng tuyến sắt thoái hóa, Trịnh Bích và hàng chục người đàn ông và phụ nữ khác đã phát điên ngay tại chỗ. Bản năng tìm nước hình thành qua hàng trăm triệu năm đã biến chúng thành những con quái vật mất trí tại chỗ, sau một tiếng gầm thét không giống con người nổ ra, chúng lao ra khỏi hàng chục người xung quanh và lao thẳng vào Thượng Ất.

Thấy vậy, Thượng Ất khẽ mỉm cười, cây Thao Thiết Cốt Cung khẽ nâng lên, mũi tên đột nhiên tỏa ra hơi nước dày đặc, trên không trung vẽ ra một vòng cung màu lam băng giá tuyệt đẹp, hướng về một chỗ trống không xa.

Ở đó có một tảng đá lớn, dường như trong trận siêu bão nào đó đã cuốn nó từ nơi khác đến. Bởi vì lực va chạm rất lớn, tảng đá để lại trên mặt đất một hố sâu khổng lồ sâu ba bốn mét, mục tiêu của mũi tên nguyên tố nước chính là tảng đá trong hố sâu!

"Bùm!"

Tảng đá vỡ vụn theo đó bọt nước bắn ra tung tóe.

Sức mạnh của mũi tên nguyên tố hệ nước thật đáng sợ, tảng đá lập tức vỡ tan thành hơn chục mảnh vỡ lớn nhỏ sau một mũi tên. Nhưng mũi tên của các nguyên tố không dừng lại ở đó, mũi tên chứa rất nhiều nguyên tố nước liên tục phát ra những tia nước giống như lưỡi dao, đào sâu xuống đất, và cuối cùng đào sâu xuống đất hơn một mét trước khi phát ra tiếng nổ.

"Mẹ kiếp, tổn thất lớn rồi!"

Nhìn sức mạnh đáng sợ của mũi tên này, khoe miệng Thượng Ất co giật không ngừng.

Ba mũi tên nguyên tố lấy được từ Tào Văn Sơn đã được Thượng Ất coi như báu vật. Ngay cả với con vượn khổng lồ trong phòng thí nghiệm y cũng không nỡ sử dụng bất kỳ cái nào trong số chúng. Bây giờ có vẻ như mũi tên của nguyên tố chắc chắn có thể giết chết tất cả những người dị năng bên dưới nguyên tố. Dùng để đối phó với cao thủ hoặc BOSS động vật thoái hóa, thực sự là quá thích hợp. Nhưng mẹ nó, để tiêu diệt những con trùng chết tiệt này, mà phải lãng phí mất một cây, dù thế nào đi chăng nữa thì loại chuyện này cũng là một tổn thất lớn.

"Tiến sĩ L chết tiệt, giải quyết xong chuyện này quay trở lại sẽ tính sổ với ông, lại đi sắp xếp một nhiệm vụ đen đủi như vậy cho tôi! Hừm!"

Thượng Ất thầm hối hận, nhưng hắn không dừng chân, kế hoạch của hắn rất thành công. Trùng tuyến sắt thoái hóa trong hơn chục người to lớn đang lao đến một hố đá khổng lồ cách đó không xa, trong khi những người khác nhìn họ rời đi với vẻ mặt thất thần, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Cơ hội không thể bỏ lỡ!

Thượng Ất không do dự nữa, tay phải lấy ra Quang Huân Cốt Dao, theo sau lưng là nhân mã điên cuồng, ánh kiếm màu xanh lam lập tức quét sạch toàn bộ con rối của trùng tuyến sắt thoái hóa.

"A!"

Tiếng hét tiếp tục vang lên, đầu người như quả bóng da lăn lông lốc khắp nơi xung quanh. Khi Thượng Ất đi đến chỗ người cuối cùng bị trùng tuyến sắt thoái hóa khống chế, hai bên đường đã đầy rẫy mấy chục đầu người đầm máu. "Chú, xin đừng giết cháu... cháu... cháu không phải quái vật!"

Người sống sót cuối cùng quỳ xuống trước mặt Thượng Ất, cả người run lên.

Đây là một cô gái trẻ nhìn mới mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt, không ngừng run rẩy, lộ ra vẻ sợ hãi chết chóc.

"Lại muốn giở trò?"

Thượng Ất lạnh lùng nhìn cô gái nhỏ, trên mặt không có dấu hiệu bị trùng tuyến sắt thoái hóa nhiễm. Nhưng dưới năng lực tri giác của Thượng Ất, âm thanh rờn rợn trong da và mạch máu của cô ta rõ ràng như tiếng sấm.

Những con bọ khó ưa này đang muốn lợi dụng sự đáng thương của cô gái nhỏ để khơi dậy lòng trắc ẩn của Thượng Ất, nhưng chúng không biết rằng ở khoảng cách gần như vậy, mọi hành tung của chúng đều nằm trong tầm kiểm soát của Thượng Ất.

Chương 308: Tổn thất lớn rồi!

Chương 308. Tồn thất lớn rồi!

"Chú à, làm ơn tha cho cháu đi. Cháu thật sự không phải quái vật." Cô gái nhỏ bị ánh mắt lãnh đạm của Thượng Ất quét qua, toàn thân run như cây sậy, cầu xin: "Chú, chú nghe cháu nói. Cháu tên là Ngưu Tuyết, trong cơ thể cháu đúng là có một con trùng tuyến sắt thoái hóa. Nhưng... chú ơi, cháu khác với họ. Cháu chưa bao giờ nghĩ đến việc hại người. Cháu đã chủ động để con giun đó xâm nhập vào cơ thể mình vì cháu muốn cứu ba mẹ, họ bị bệnh, bệnh rất nghiêm trọng, tiểu Lục nói có thể cứu họ!"

Vì sợ hãi nên lời nói của Ngưu Tuyết có vẻ lộn xộn và thiếu tổ chức, nhưng đã thành công thu hút được sự chú ý của Thượng Ất.

"Tiểu Lục? Ý nói con trùng sắt trong cơ thể cháu có màu xanh?"

"Ừm, tiểu Lục khác với những con trùng khác. Nó không hung dữ chút nào, và nó sẽ giúp cháu tìm nước và thức ăn." Ngưu Tuyết vừa nói vừa vươn cánh tay gầy guộc ra, nhẹ nhàng vỗ về. Vài giây sau, chỉ thấy một con bọ nhỏ màu xanh lục từ từ bò ra khỏi cổ tay của Ngưu Tuyết. Cơ thể mảnh mai dài hơn 20cm cuối cùng đã quấn quanh cổ tay Ngưu Tuyết hai ba lần. Trông nó giống như một chiếc vòng lụa màu xanh lá cây trên cổ tay của một cô gái nhỏ.

Con trùng kỳ lạ!

Thượng Ất chưa bao giờ nhìn thấy một con trùng tuyến sắt kỳ lạ như vậy, thứ này không chỉ có thân hình xanh bóng mà còn vô cùng ngoan ngoãn, con trùng tuyến sắt hung dữ trong ấn tượng của Thượng Ất lại hoàn toàn khác.

"Lẽ nào nó là một biến thể?"

Thượng Ất vô thức đi tới gần Ngưu Tuyết, vươn tay bắt lấy cổ tay Ngưu Tuyết, nhìn kỹ, mới phát hiện con giun xanh nhỏ bé lại chui vào trong người Ngưu Tuyết, bên ngoài chỉ để lại một cái đầu nhỏ cỡ hạt gạo. Nhìn Thượng Ất cẩn thận.

“Tiểu Lục nói chú sát khí quá nồng, nó rất sợ hãi.” Ngưu Tuyết run rẩy nói, cảm thấy rất sợ hãi, nhưng cũng không dám rút cổ tay lại, chỉ có thể nghiêng rằng cố gắng nói

"Có thể cảm nhận được sát khí của ta lại không bị cơ thể con người dụ dỗ... Xem ra con trùng này quả nhiên là dị nhân!" Thượng Ất thả lòng bàn tay, lại đứng lên. Vừa rồi hẳn còn cố ý dùng tay dụ con giun xanh nhỏ bé, nhưng phát hiện con giun xanh nhỏ bé không có ý muốn tấn công, ngược lại thu toàn bộ thân thể vào trong cơ thể Ngưu Tuyết, cho thấy nó không chỉ có thể kiềm chế bản năng hút máu người, mà còn có trí tuệ không hề thấp.

Nhưng cho dù là biến thể thì nó vẫn là một con trùng tuyến sắt ăn máu người, có quý mới biết loài trùng sắt này sẽ sinh sôi nảy nở trong một quần thể đáng sợ như thế nào trong tương lai, vì vậy theo ý kiến của Thượng Ất, con giun xanh nhỏ bé này cũng phải chết.

"Ngưu Tuyết, nghe tôi nói, nếu cháu muốn sống tiếp thì phải bỏ con trùng này. Giờ bỏ nó ra đây, sau đó cháu có thể rời đi!" "Chú, Tiểu Lục nói chú muốn giết nó, nó không dám ra. Tiểu Lục còn nói..." Ngưu Tuyết run rẩy chỉ vào xác chết bên cạnh, nói, "Tiểu Lục còn nói, nếu chú có thể tha cho nó, nó sẽ đưa chú đến nơi để xác chết dưới lòng đất, nơi đó có thể có những thứ mà chú muốn."

“Ha ha, có chuyện muốn nói với tao? Đúng là một con trùng thú vị, mà có tin là tao sẽ làm một môi lửa đốt hết bọn chúng không hả?”

Thượng Ất chỉ tay về phía thi thể trên mặt đất, lúc này hàng ngũ nhân mã đều làm theo chỉ huy của Thượng Ất, cẩn thận đem tất cả thi thể xếp thành một đồng. Còn Vương Tú Nhi sau khi hiểu rõ sự việc cũng đang hết sức cố gắng giúp đỡ, cô đem tất cả gỗ vụn, giấy tờ, sơn dầu và tất cả những thứ có thể nhóm lửa được ném lên trên đồng xác, sau đó liền rút ra bật lửa nhóm lửa đốt xác.

Trong chớp mắt, chỉ còn nhìn thấy một đám khói nồng nặc, vô số những con trùng đen dài liều mạng chui ra từ những cái xác, thế nhưng lửa càng cháy càng mạnh đã chặn mất đường ra của bọn chúng, chỉ có thể liều mạng phát ra những tiếng rít, trong tiếng kêu thảm thiết bị đốt cháy co quắp thành một đồng.

“Sẽ không, cháu tin chú là một người tốt.” Ngưu Tuyết nhếch miệng cười, để lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết, trên gương mặt dơ bẩn nhem nhuốc mang theo sự tin tưởng tuyệt đối, lớn tiếng nói, “Hơn nữa tiểu Lục nói nó không những sẽ đưa chú tới sân phơi xác mà còn sẽ giúp chú bắt được con vua cá heo kia.”

“Bắt vua cá heo? Ta thấy em vẫn là giết con nhóc kia đi thì hơn! Vua cá heo là một con vật thiện lương biết bao, thật không hiểu vì sao mà các người đều muốn bắt nó là thế nào!”

Xác chết bị đốt cháy thực sự quá thối, Vương Tú Nhi để đội ngũ xe vẫn ở lại đó trông, bản thân tự chạy về trước, lại không ngờ rằng câu đầu tiên nghe được lại như vậy, ngay lúc đó tức giận trừng Ngưu Tuyết một cái.

“Chú không hiểu đâu, tiểu Lục nói con vua cá heo biến dị kia không hề hiền lành tốt bụng như vẻ bề ngoài của nó. Nó giúp bọn chú thoái hóa là bởi vì muốn mượn sức mạnh của các chú chạy về đại dương, sau đó lợi dụng năng lực đặc biệt của nó kích phát tất cả sinh vật dưới biển tiến hóa, sau cùng trở thành giống động vật biển có trí tuệ...”

Nghe Vương Tú Nhi uy hiếp, Ngưu Tuyết bị dọa mặt tái mét, bộc trực thành khẩn, vội vàng nói ra hết tất cả những chuyện về vua cá heo mà mình biết, vậy nhưng lại tới lượt Vương Tú Nhi ngơ ngác rồi.

“Từ từ đã, em nói vua cá heo muốn lợi dụng chúng tôi? Nhưng rõ ràng là nó nói rằng muốn giúp chúng tôi tìm được hang động dưới lòng đất, sau đó dẫn chúng tôi tới vườn hoa của Hải Tín...” Vương Tú Nhi lẩm bẩm một mình, trong tình huống này Ngưu Tuyết chắc chắn sẽ không nói dối, xem ra việc này quả thật khác với những gì cô tưởng tượng.

“Hang động dưới lòng đất? Vườn hoa Hải Tín? Chuyện này lại là như thế nào, Vương Tú Nhi cô kể tường tận lại sự việc một lần cho tôi!”

Liên hệ giữa lời hai người Ngưu Tuyết và Vương Tú Nhi lại, những điều Thượng Ất nghe được có chút khác với những gì hắc tướng. Vốn dĩ nghĩ rằng chỉ cần tới Hải Dương Quán ở dưới phế tích thì vụ việc nhất định là nằm trong tầm tay, nhưng bây giờ xem ra là phức tạp hơn nhiều so với những gì hắc nghĩ.

Chương 309: Bắt sâu

Chương 309. Bắt sâu

Tin tức có được nằm ở việc giao tiếp, sau khi mà cả ba người trao đổi tất cả những tin tức mình biết được, trong lòng Thượng Ất đại khái đã có đầu mối. Trong Hải Dương Quán, dường như con cá heo thông minh kia đang ấp ủ kế hoạch trở về biển lớn. Vì vậy nó tìm đến Vương Tú Nhi đang chờ thoát hóa để giúp đỡ, đồng thời hứa sẽ đưa bọn họ đến một thế giới có thể lánh nạn ở trong biển.

Mà những con trùng tuyến sắt thoát hóa hi vọng có thể tìm được vua cá heo, thông qua ký sinh để có thể đưa chúng vào biển lớn, ở nơi đó sẽ có rất nhiều sinh vật biển và nguồn nước để bọn chúng sinh sôi nảy nở, quần chúng của bọn chúng sẽ được mở rộng với tốc độ không tưởng, trở thành loài ký sinh trùng đầu tiên thống trị trái đất.

Mọi chuyện đều từ trên con cá heo kia... Thượng Ất quyết định dứt khoát, không hề do dự thêm. Mặc cho Vương Tú Nhi phản đối, hắt xách Ngưu Tuyết lên thú cưỡi nhân mã, ba người cùng lên đường, thẳng hướng dưới khu phế tích mà đi.

Rất nhanh, ba người tới được bên ngoài một cái hang động, dặn dò nhân mã ở bên ngoài trông chừng, Thượng Ất khom người dẫn đầu đi vào hang động. Cho tới khi hắt có thể mở to mắt đứng thẳng, trước mặt hắt là một khung cảnh vô cùng kỳ bí huyền diệu.

Dưới sự tàn phá của siêu bão, khung bê tông cao hàng chục mét nâng đỡ Hải Dương Quán đã bị một lực rất lớn xoắn thành một đồng sắt vụn. Một lượng lớn các mảnh vụn xi măng khổng lồ và vụn kính cường lực đổ xuống, rơi vỡ ngay trước hầm tầng ba sân trung tâm sinh vật Hải Dương Quán, mà gió dữ trong siêu bão lại như một cái máy trộn vừa tự nhiên, cường chế trộn thủy tinh và bùn thành “xi măng thủy tinh” phát sáng óng ánh, lấp đầy mọi kẽ hở trong đồng đổ nát của Hải Dương Quán khiến cả phế tích trông như được một cái hầm đá quý dưới lòng đất được khảm đầy ngọc trai đá quý.

Mà bể thủy tinh cực lớn ở hầm tầng ba dưới lòng đất bị vùi lấp bởi đồng bê tông cốt thép đổ vỡ xuống, vậy mà vẫn giữ được một phần lớn một cách thần kỳ. Có một lối đi sinh vật biển dài tới hơn trăm mét vẫn đang kiên cường chống đỡ, số sinh vật biển hoạt động ở bên trong tuy không nhiều, nhưng nếu quan sát kỹ vẫn có thể tìm thấy không ít những hình bóng hiếm có kỳ dị.

Thượng Ất thật sự không ngờ tới, chỗ trốn của vua cá heo biến dị mà hắn muốn tìm, lại to hơn gấp gần 10 lần so với những gì hắn tưởng!

“Chỗ này là phòng triển lãm sinh vật biển tầng hầm ba dưới lòng đất, hầm tầng hai trên đầu chúng ta, còn có một số lối đi thủy tinh hình trụ được nối trực tiếp tới chỗ này. Vua cá heo chính là trốn ở chỗ này... Thượng Ất, tôi cầu xin anh đừng có làm hại nó được không vậy, nó rất thân thiện với chúng tôi mà.”

Trên đường tới đây, Vương Tú Nhi đã biết được tên của Thượng Ất, cũng biết được lai lịch của Thượng Ất. Lúc cô nghe được tiến sĩ L nhà khoa học của bên quân đội muốn lấy hồn tinh của vua cá heo, hai mắt không ngừng rơi nước mắt.

Từ đó tới giờ, hàng chục người thoái hóa bọn họ có thể sống tiếp được, chính là nhờ vua cá heo biết nói tiếng người này. Giờ đây nó sắp bị bắt lại rồi, Vương Tú Nhi cảm thấy thực sự rất đau lòng, rất thất vọng.

“Không được, vua cá heo nhất định phải chết, tôi nhất định phải có được hồn tinh của nó!”

Với gương mặt lạnh lùng hờ hững, Thượng Ất không hề khách khí từ chối Vương Tú Nhi. Mặc cho xuất phát từ góc độ nào, Thượng Ất cảm thấy mình đều không có lý do gì để tha cho vua cá heo.

Thứ nhất, tiến sĩ L cần hồn tinh để nâng cao phát triển trí não, Thượng Ất cũng có lợi ích từ trong đó, có được bí ẩn về thân thể mà hắn vẫn vất vả tìm kiếm.

Thứ hai, Ngưu Tuyết đã nói rồi, con vua cá heo này mục đích chính là muốn phát triển dòng giống, một khi nó thành công thoát ra biển, sẽ hình

thành một mối đe dọa khác với con người.

Thứ ba...

Thôi được rồi,

Nguyên nhân thứ ba chính Thượng Ất cũng cảm thấy hơi miễn cưỡng nhưng nó cũng là một nguyên nhân, chính là Thượng Ất không thích sinh vật biển. Việc này có liên quan đến kiếp trước của hắn, kiếp trước hắn là thể thoát hóa với xúc tu bạch tuộc trên cơ thể. Vì xúc tu này mà mỗi lần đi cắm trại hắn đều bị con người ghét bỏ, thậm chí là đuổi học. Những ngày tháng ấy hắn không thể quên được.

Lúc ấy, Thượng Ất thề rằng, nếu có năng lực nhất định hắn sẽ giết sạch bạch tuộc trên thế giới để cho loài vật xấu xí này biến mất hoàn toàn!

Bây giờ, vua cá heo đã gọi lại ký ức bi thảm này của Thượng Ất, làm cho hắn rất khó chịu.

“Cháu sẽ giúp chú bắt nó.”, tiểu Lục nói, “Tên vua cá heo này thích ăn thịt chuột mà gần đây cũng có một số con chuột bị trùng tuyến sắt thoát hóa điều khiển.” Nghe nói sắp bắt được vua cá heo, trên mặt Ngưu Tuyết lộ vẻ hào hứng, vội vàng nói ra bí mật tiểu Lục nói cho cô. Cô không ngờ sắc mặt Thượng Ất đột nhiên thay đổi, giọng điệu cũng trở nên vô cùng tệ, nói nhỏ:

“Ý cháu là, dưới này vẫn còn những con trùng tuyến sắt thoát hóa chưa chết?”

“Phải, tiểu Lục nói với cháu rằng dưới này có ít nhất hơn trăm ngàn con trùng tuyến sắt, chúng rải rác trên những con vật như chuột hay sâu bọ. Số vừa này chú thiêu chỉ là phần nhỏ thôi. Tiểu Lục không cho phép cháu nói cho chú, là cháu nhất thời không nhịn được...”

Giọng Ngưu Tuyết ngày càng nhỏ, cuối cùng không nghe thấy nữa. Cô bé bị ánh mắt như có thể giết người của Thượng Ất dọa sợ rồi.

Trùng tuyến sắt thoát hóa, một trong ba cuộc huyền tưởng trùng hủy diệt thế giới, sức sống của chúng quả nhiên vượt ngoài sức tưởng tượng của loài

người.

Trước câu hỏi của Thượng Ất, Ngưu Tuyết để tiểu Lục nói với hẳn toàn bộ chân tướng sự việc. Thì ra, sau khi trận siêu bão qua đi, nhiều sinh vật trong vườn thú đã chạy trốn xuống lòng đất. Điều này không khác gì cung cấp thêm điều kiện thuận lợi cho sự thoái hóa của trùng tuyến sắt. Bọn chúng từng bước lây nhiễm cho hàng ngàn động vật lớn nhỏ, sau đó dần dần dồn chúng vào đồng đồ nát sâu dưới lòng đất để chúng chết dần chết mòn...

Chương 310: Mồi chuột

Chương 310. Mồi chuột

Ngưu Tuyết nhiều lần nhắc đến bãi xác, chính là nơi mà bọn trùng tuyến sắt thường thức bữa đại tiệc. Ở đó có vô số hài cốt động vật, chẳng khác gì một lãnh địa chết chóc. Có điều Ngưu Tuyết cũng biểu thị, chỉ cần có tiểu Lục ở đó, đám trùng tuyến sắt tuyệt đối không dám làm hại đến Thượng Ất.

Thượng Ất tỏ ra bất lực, thở dài đáp lại lời kiến nghị của Ngưu Tuyết.

Bây giờ trùng tuyến sắt đã là một thảm họa diện rộng, chỉ dựa vào một mình Thượng Ất căn bản không có cách nào tiêu diệt được bọn chúng. Nay tạm thời nghe kiến nghị của Ngưu Tuyết, bắt vài con chuột đến dụ vua cá heo ra gặp mặt nói chuyện.

Mười phút sau, trước mặt mọi người xuất hiện bảy chuột thoái hóa xếp thành hàng dài mười mấy mét. Trùng tuyến sắt thoái hóa đột biến quả nhiên thần kỳ. Dưới sự chỉ huy của tiểu Lục, dưới sự khống chế tư duy của trùng tuyến sắt bảy chuột giống như những người lính, lần lượt xếp thành hàng bò thẳng về phía hồ kính.

Đám người Thượng Ất trốn bên ngoài, hai mắt nhìn chăm chăm về hướng hồ kính. Chỉ nhìn thấy bảy mồi chuột trước mắt từng con một ngày càng bò lên cao, tiếp sau đó từng con từng con chui vào hồ kính rồi rơi xuống, khuấy động cả mặt nước. Thanh âm trong trẻo vang lên truyền đi rất xa rồi biến mất trong làn nước xanh nhạt ấy.

“Đến chưa?”

Đột nhiên từ mặt hồ truyền đến âm thanh “hua la hua la” theo sau là các đợt sóng dồn dập ập vào bờ rồi lại rút ngược về sau, cuốn trôi các tảng san hô và đám thủy sinh nhỏ bé xung quanh.

Tiếp đó, một bóng đen lớn giống như một con cá mập khổng lồ từ xa bơi nhanh đến làm mọi người hoa cả mắt. Giây tiếp theo đàn chuột dài mười mấy mét kia tất cả đã nằm gọn trong một cái miệng lớn.

“Chính là nó, vua cá heo!” Tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, Vương Tú Nhi kích động đứng dậy vỗ tay.

“Cô gái nhỏ, cảm ơn cô vì bữa ăn hôm nay. Đám người này là bạn đồng hành của cô nhĩ. Đã có tin tức gì về hang động dưới lòng đất chưa?”

Một giọng nói khàn đặc như tiếng của một ông già từ bên kia mặt hồ truyền đến. Nếu không phải tận mắt chứng kiến một con cá heo lớn đang nói chuyện, Thượng Ất thật sự cho rằng người đứng trước mặt mình là một ông lão tri thức đang nói chuyện.

“Ngài vua cá heo đáng kính, ta... ta vẫn chưa tìm thấy lối vào hang động dưới lòng đất kia. Ngài... ngài nhanh chạy đi, ở đây có người muốn bắt ngài!”

Mặt Vương Tú Nhi đỏ bừng, hai tay huơ huơ trong không trung. Không biết tại sao mỗi lần đối mặt với vua cá heo trong lòng cô luôn có một cảm giác kỳ lạ, thậm chí là xúc động quá mức.

“Bắt ta? Tại sao lại muốn bắt ta? Vì bữa ăn ban nãy sao?”

Nghe Vương Tú Nhi nói, vua cá heo từ từ chuyển mình, hai mắt nhìn về phía ngoài hồ kính, ngữ khí bình thản nói: “Cô gái nhỏ không cần sợ, không ai có thể làm hại ta được, bảo người đàn ông phía sau cô qua đây, ta có chuyện muốn nói với cậu ta.”

“Này, cá heo lớn kia, thịt chuột có ngon không, ta đã cố tình thêm vào một số thành phần đặc biệt đấy!”

Mắt chứng kiến vua cá heo không chút nghi ngờ nuốt trọn đám chuột, trên mặt Ngưu Tuyết không khỏi lộ ra vẻ háo hức. Cô đã giấu vài trăm con trùng tuyến sắt bên trong đám chuột này, bây giờ chỉ cần đợi đám trùng tuyến sắt từ trong bụng đám chuột này chui ra, việc khống chế vua cá heo chỉ còn cần vài phút ngắn ngủi.

“Cháu là đang nói đến đám giun kỳ quái này à? Ợ!”

Vua cá heo mở miệng, nấc cục một tiếng đã nôn toàn bộ đám trùng tuyến sắt ra ngoài. Đám trùng giờ đây chỉ còn là những cái xác nổi lềnh bềnh trên mặt hồ.

Trùng tuyến sắt thoái hóa! Giấu bên trong chuột nhiều trùng tuyến sắt như vậy, bây giờ chỉ có một cái nấc cục của vua cá heo đã nôn hết bọn chúng ra ngoài, đều thành xác chết không chữa một con...!

“Đây... Không thể như thế được! Đến axit mạnh nhất trong dạ dày cũng không thể tiêu diệt chúng... Người... Người làm sao làm được?”

Nhìn đám trùng tuyến sắt nổi trên mặt hồ, Ngưu Tuyết lấy hai tay che miệng, vẻ mặt trắng thốt không cách nào hiểu được.

“Siêu âm!” Vua cá heo xoay mình di chuyển đến mặt hồ, thân thể khổng lồ như một ngọn núi đang di chuyển làm Ngưu Tuyết há hốc mồm đến mức như không thở được.

“Loài người các người học hành kiến thức nhiều, chắc là biết được trước khi ăn mỗi cá heo bọn ta dựa vào khoang mũi phát ra sóng siêu âm để xác định vị trí con mồi. Lúc này, trước khi ta đến đã phát ra hàng chục siêu âm, đám trùng các người giấu bên trong chuột đã bị siêu âm của ta sốc đến chết rồi. Cho nên thật ngại quá, ta không bị các người khống chế, các người cũng không có cách nào làm hại ta được!”

Thì ra là vậy! Nhân vật mà tiến sĩ L gọi là thông minh kỳ diệu quả nhiên không tầm thường!

Thượng Ất chậm rãi bước đến bờ hồ, nhìn vào đôi mắt to đen láy của vua cá heo, ngữ khí bình tĩnh nói:

“Mi muốn gặp ta? Đây là muốn nói lời cuối cùng sao?”

“Ha ha... Loài người các người lúc nào cũng nóng vội, đặc biệt là đám đàn ông các người.”

Vua cá heo nháy mắt, dùng vây bụng bên thân đập nhẹ vào thành hồ, giọng điệu mang theo ý đùa nghịch nói: “Người xem, theo cách thức tính toán của loài người các người, chúng ta được ngăn cách một lớp hai mươi ba tấc kính cường lực tiêu chuẩn. Độ cứng của kính này cao gấp hai lần so với kính chống đạn thông thường, có thể chịu áp lực trọng lực lên đến 100 tấn. Vì thế, ta cảm thấy người không có năng lực làm hại ta qua bức tường kính này. Những lời đe dọa của người không chút ảnh hưởng đến ta, chỉ bằng chúng ta cùng nhau thương lượng, có thể những thắc mắc phía sau của người sẽ được giải đáp đấy.”

...

Nghe những lời phân tích của vua cá heo, Thượng Ất quả thật không biết nói gì nữa. Đây là một con cá heo sao? Đây không phải là một trò đùa của tiến sĩ L, dùng cá heo robot để tự trêu chọc mình đấy chứ?

“Ta ghét trong lúc đàm phán mà quyền chủ động lại nằm trong tay đối phương. Hơn nữa, mi thật sự cho rằng ta sẽ không thể làm hại đến mi à?”

Thượng Ất lạnh lùng nhìn vua cá heo, hai tay nâng mũi tên năng lượng và Thao Thiết Cốt Cung lên, mũi tên nhấp nháy tỏa ra phía trước, lạnh lùng chĩa về phía vua cá heo.

“Đây là... vũ khí năng lượng? Cậu không phải người bình thường! À, chẳng nhẽ là tiến sĩ L phái cậu đến giết tôi à, thì ra là vậy!”

Chương 311: Tôi là con của tiến sĩ L

Chương 311. Tôi là con của tiến sĩ L

Trong mắt vua cá heo lần đầu tiên hiện ra vẻ kinh ngạc, nó động thân tạo ra một làn sóng lớn khuấy động mặt hồ, dọa đám người Ngưu Tuyết và Thượng Ất chút nữa ngã sõng soài.

Bên ngoài hồ kính, Thượng Ất cũng kinh sợ không kém. Từ lúc đối phương nhắc đến tiến sĩ L, Thượng Ất đã ý thức được mọi việc đều là tiến sĩ L đứng sau lưng giật dây. Bản thân y lại bị tên này lừa rồi.

Thượng Ất bĩu môi, thu lại Thao Thiết Cốt Cung: “Nói đi, mi và tiến sĩ L có quan hệ gì?”

“Sao nào, tiến sĩ L không nói lai lịch của tôi cho cậu biết sao, ha ha”, vua cá heo phát ra tiếng cười như con người, giọng điệu có chút bi thương, nó nói: “Đối với tôi mà nói tôi là con của tiến sĩ L. Nhưng đối với ông ta, tôi chỉ là một sản phẩm thí nghiệm có thể bị thay thế bất cứ lúc nào!”

Dừng một lúc vua cá heo dường như đang cố gắng điều chỉnh lại giọng nói, sau đó nó nói tiếp: “Ba tháng trước, tôi chỉ là một con cá heo vây xám mới chuyển đến thủy cung. Lúc đó tôi không nhớ nhiều thứ, tôi chỉ nhớ rằng mọi người rất thích tôi, đặc biệt là đám trẻ con thường xem tôi là bảo bối. Nhưng đến một ngày, tiến sĩ L dẫn con gái của ông ta đến thủy cung. Đứa trẻ trông rất yếu ớt, mặt trắng bệch, cơ thể gầy gò hơn những đứa trẻ cùng tuổi khác, vẻ mặt không tươi cười. Nhưng tôi còn nhớ cảnh tượng khi đó, lúc con gái của tiến sĩ L nhìn thấy tôi liền cười rạng rỡ, cô bé giơ tay chạm vào bức tường thủy tinh để sờ tôi, đồng thời nói cho tôi biết cô ấy tên là Lý Vận Hương, còn tôi thì cũng tò mò chạm mũi vào...”

“Sau đó, con gái của tiến sĩ L làm sao, cô bé có đến tìm ngài không?”

Thấy vua cá heo im lặng không nói, Ngưu Tuyết không chịu nổi bèn thúc giục. Câu chuyện giữa cá heo và bé gái rất có sức hấp dẫn với một đứa trẻ 13, 14 tuổi.

“Sau đó tôi không gặp Lý Vận Hương nữa... ừ, có lẽ cô bé...”, giọng điệu của vua cá heo buồn rầu, nhưng sau đó ánh mắt lại lóe lên tia rực sáng, dường như ánh mắt lại hướng về nơi xa.

“Có điều sau đó, tôi bị một đám người mặc quần áo kỳ lạ dẫn đến phòng thí nghiệm dưới lòng đất. Bây giờ nghĩ lại nơi đó chắc là bên cạnh công viên Trung Hải. Ở đó có dụng cụ thí nghiệm khổng lồ, còn có đồ đựng lớn màu xanh. Trong đó có rất nhiều động vật hình thù kỳ quái, ngoài vài con cá heo giống tôi ra còn có một con bạch tuộc và một người cá màu trắng... sau đó tiến sĩ L xuất hiện, ông ta đưa tôi và người cá đó vào một căn phòng kín khác. Trong phòng có một chiếc giường bằng khổng lồ, bé gái nằm trên đó chính là Lý Vận Hương, con gái của ông ta. Tôi vẫn còn nhớ lúc đó tiến sĩ L đứng trước thì thể con gái khóc lóc rất thảm thương, giống như một đứa trẻ mấy tuổi vậy. Sau đó ông ta lại dùng một cây kim tiêm khổng lồ đâm vào đầu Lý Vận Hương rồi truyền những thứ trong ống tiêm vào đầu của chúng tôi...”

“Cái gì... sau đó thì sao?”

Vương Tú Nhi và Ngưu Tuyết đồng thời hỏi, Thượng Ất cũng không khỏi thốt lên.

Nếu như nói đây là một câu chuyện, Thượng Ất cũng phải bái phục khả năng kể và trí tưởng tượng của vua cá heo. Lúc này ba người họ hoàn toàn bị thu hút bởi tình tiết kỳ lạ và khoa trương này.

Lý Vận Hương... tiến sĩ L... truyền dịch thể bí ẩn vào đầu vua cá heo.

Tim Thượng Ất đập thành thịch, một dòng suy nghĩ vừa mơ hồ vừa rõ ràng trôi dạt. Nếu như vua cá heo không nói dối vậy thì chân tướng của sự việc đúng là vượt xa sức tưởng tượng của Thượng Ất.

Tiến sĩ L hay là tiến sĩ Lý, hình như con gái của ông ta đã mắc bệnh nặng trước khi chết. Lúc không thể điều trị được nữa, ông ta làm một chuyện cuối cùng cho con gái, đó là truyền dịch thể trong não của con gái vào cơ thể của hai con vật.

Tiến sĩ L muốn làm gì? Ông ta muốn dùng cơ thể của động vật để kéo dài sự sống của con gái sao? Tại sao không dùng cơ thể của người, bởi vì đại não của con người có sự xung đột sao?

Rất nhiều suy nghĩ nảy ra, Thượng Ất cảm thấy đau đầu, xem ra chuyện tiến sĩ L nhất quyết đòi tìm viên tinh hồn không hề đơn giản như thế.

Lúc này vua cá heo lại nói tiếp.

“Sau khi tôi bị truyền dịch thể màu xanh vào người, tiến sĩ L ném tôi sang một bên không lo nữa, ông ta chỉ quan tâm đến cơ thể của người cá. Đó là cơ thể của một cô gái có thể gọi là hoàn mỹ, nửa trên là người, da trắng muốt, ngũ quan tinh xảo như kiệt tác của thượng đế. Còn nửa dưới là cái đuôi trắng như đá cẩm thạch, bộ vây đẹp không tỳ vết phát ra ánh sáng lấp lánh. Đáng tiếc...”

Lúc nói vua cá heo ngẩng đầu nhìn ba người, nói với giọng điệu bi thương: “Đáng tiếc cuối cùng người cá vẫn chết... sau khi cô ấy mở mắt chỉ sống ba ngày rồi tắt thở. Mà lúc sống, tôi nghe rõ cô ấy gọi tiến sĩ L là bố... nhưng cuối cùng người cá vẫn chết... Sau đó tiến sĩ L đưa tôi trở về thủy cung. Các người biết không, lúc rời đi tôi hy vọng mình có thể nói chuyện như loài người. Trong đầu tôi toàn ký ức tuổi thơ của Lý Vận Hương, nhưng tôi biết mình không phải cô bé, tôi chỉ là thứ chứa đựng ký ức của cô ấy. Dịch thể màu xanh mà tiến sĩ L truyền vào người tôi đã kích thích đại não của tôi. Tôi thử dùng ngôn ngữ của loài người để nói chuyện với tiến sĩ L, nhưng trong mắt ông ấy tôi chỉ là một con vật ghê tởm.”

“Chàng trai, tiến sĩ L bảo anh lấy tinh thể trong não của tôi, thực ra là ông ấy muốn lấy lại đoạn ký ức của con gái... tôi sẽ không phản kháng, lấy đi hay không là quyền của anh.”

Vua cá heo bình tĩnh nói, hai dòng lệ lặng lẽ rơi, lăn trên gò má của nó rồi tan biến trong nước.

“Có lấy hay không?” Thượng Ất không biết nói gì nhìn vua cá heo, trong lòng cảm thấy bối rối khó xử.

Phải thừa nhận rằng Thượng Ất cảm động bởi câu chuyện của vua cá heo. Sinh vật biển này sở hữu trí tuệ, thực ra nó có thiện ý với con người. Chỉ là tiến sĩ L - người đau khổ vì mất con gái không thể nào chấp nhận được thân phận của nó.

Chương 312: Ba viên tinh hồn

Chương 312. Ba viên tinh hồn

Có thể đây chính là lý do thực sự mà tiến sĩ L cử Thượng Ất đến, ông ta không thể nào đối diện được với vua cá heo – con vật sở hữu ký ức của con gái ông ta nên đành để Thượng Ất ra tay thay. Yêu với không yêu, hy vọng và từ bỏ... đây là bài toán rất khó lựa chọn.

Thượng Ất suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Vua cá heo, mi và Vương Tú Nhi nói ở đây có một cái hang động đá vôi dưới lòng đất, còn cả vườn hoa giữa biển nữa, rốt cuộc là sao?”

“Ha ha, anh đừng quên tôi là một con cái heo, tôi sở hữu năng lực định vị bằng sóng âm. Sau khi chỗ này sập biển nơi này thành đồng đổ nát, tôi luôn tìm đường sống sót. Mấy ngày trước tôi bất ngờ phát hiện ra được một con sông ngầm cách chỗ này tầm 2km, theo sự phản hồi của sóng âm, cuối con sông đó có thể là một cái hang động tự nhiên. Còn về vườn hoa ở giữa biển... mặc dù trong tính toán của tôi, xác suất 45% là hang động tự nhiên thông với bên ngoài. Nhưng tôi không thể đảm bảo rằng men theo hang động là chắc chắn có thể ra biển được. Vương Tú Nhi, xin lỗi, tôi đã lừa cô! Hoàn toàn không có vườn hoa ở giữa biển gì cả, vì để các người giúp tôi nên tôi mới dùng câu chuyện cổ tích mà Lý Vận Hương thích nhất để lừa cô.”

Vua cá heo nói với giọng điệu rất ăn năn, hối lỗi, đối với nó mà nói lừa gạt và giết chóc là hai chuyện không thể nào tha thứ được.

“Không có gì, thật ra ngay từ đầu tôi đã biết ông đang lừa tôi. Vườn hoa giữa biển, chắc nơi đó chỉ có một cô bé gái mới nghĩ ra được.” Sắc mặt Vương Tú Nhi bình tĩnh, cong miệng lên nở nụ cười, “Tôi mặc kệ ông nói như thế nào, tôi vẫn phải cảm ơn ông. Nếu không có lời nói dối tốt đẹp của ông, mấy người người không ra người ma không ra ma như chúng tôi đã sớm không còn dũng khí để sống tiếp rồi.”

Cảm động quá, một màn đầy cảm động... Nhưng Thượng Ất lại nhìn đến nhe răng trợn mắt, trong lòng không thoải mái.

Chết tiệt, ông đây từ nơi xa xôi vội vã qua đây, không phải để nhìn mấy người am hiểu lẫn nhau, cảm kích lẫn nhau. Lấy không được tinh hồn thì ông đây không thể quay về báo cáo, tiến sĩ L cũng không thể nào nâng cao trí não, chân tướng bản thân bị lực lượng thần bí truy sát cũng sẽ vĩnh viễn không thể tìm ra... Không được, vua cá heo vẫn phải chết!

Đang nói, Thượng Ất lại giơ Thao Thiết Cốt Cung lên lần nữa, nhắm một tên ngay trán của Cá Heo Vương mà bắn, đồng thời trong miệng lạnh lùng mà nói, “Ta không muốn giết mi, nhưng ta thật sự cần tinh hồn trong não mi, xin lỗi rồi!”

“Đừng giết nó, tôi xin anh đấy. Tinh hồn mà anh cần tôi sẽ giúp anh kiếm, anh tha cho vua cá heo đi.”

Vào thời khắc quan trọng, Vương Tú Nhi ra sức kéo Thượng Ất, sức mạnh của mũi tên giống như một hạt sao băng, bay xuyên qua đỉnh đầu của vua cá heo khoan vào trong bức tường hoang tàn. Đồng thời, Ngưu Tuyết ở bên cạnh cũng nắm lấy góc áo của Thượng Ất, nói nhỏ, “Chú Thượng Ất, Tiểu Lục nói nếu chú muốn tinh hạch năng lượng thì bãi xác dưới đất có rất nhiều, cũng có thể sẽ có tinh hồn mà chú muốn. Vua cá heo này... nó đúng thật khá đáng thương, chú hãy tha cho nó đi.”

“Hai cái người này... Được thôi, tôi đi đến bãi xác dưới đất xem thử trước, vua cá heo, tốt nhất là mi hãy chúc ta may mắn có thể tìm được tinh hồn thay thế cho mi, nếu không bất luận thế nào thì ta cũng nhất định sẽ quay lại giết chết mi.”

Thượng Ất lạnh lùng nói, sau đó theo Ngưu Tuyết chui qua hang động rồi đi. Vương Tú Nhi ngẩng đầu nhìn vua cá heo, căn rằng một cái rồi cũng cúi đầu đi theo, rất nhanh đã biến mất trong bóng tối.

“Nhân loại, chúc các người may mắn...”

Vua cá heo lăm băm một mình, lại không để ý đến nơi biến mất của mũi tên mà Thượng Ất đã bắn, một đường nứt mỏng đang lan ra trên bức tường, giống như một tấm lưới địa ngục khủng bố.

...

Bên còn lại, nơi hoang tàn sâu hơn.

Thượng Ất yên tĩnh đứng thẳng ngay cửa ra của hang động, dưới chân hắn là khung sắt bị bẻ cong cao mười mấy mét. Xoay quanh những cái khung hợp kim này là vô số đá vụn, tấm xi măng gãy, còn có một lượng lớn thủy tinh, rác nhựa sắp làm cả lòng đất ngăn cách ra thành một cái không gian lớn không quy tắc như củ ấu.

Dưới sự chiếu sáng của đèn cầm tay, Thượng Ất rất nhanh nhìn rõ không gian dưới lòng đất này, trong lòng lại lập tức co rút lại. Chính ngay dưới chân hắn, có hàng trăm nghìn xác động vật nằm ngổn ngang dưới đất, mà trên xác động vật bị thoái hóa còn có vô số trùng tuyến sắt tụ lại rậm rạp, giống như những con giun địa ngục hưởng thụ đại tiệc thi thể.

“Trời ơi, cái này là phải có bao nhiêu động vật chết tại đây chứ?”

Vương Tú Nhi bịt miệng lại ngăn từng cơn sóng trào ngược trong bụng. Ở đây không phải là một không gian bí mật, chính tại bốn bức tường bị sập đổ đó, có vô số lỗ hổng liên tiếp nhau. Trong đó còn có một vài con chuột trong đồng giun không ngừng qua lại ở bãi xác, trên miệng phát ra tiếng hét chói tai như sắp chết khiến khắp nơi như địa ngục khủng bố làm người ta không thể tự chủ mà sợ hãi cực độ.

Ngưu Tuyết trả lời, trên khuôn mặt non nớt đó bình tĩnh đến khiến người phát sợ. Từ khi vào nơi đây thi thể này, khí chất cả con người của Ngưu Tuyết nhanh chóng phát sinh biến hóa, Thượng Ất có thể cảm nhận rõ ràng thần thái như vua của cô nhóc đang tỏa ra, xem ra, con sâu Tiểu Lục đó có địa vị rất cao trong loài giun sắt dài, có sẵn uy nghiêm trời sinh của kẻ thống trị.

“Chú Thượng Ất, Tiểu Lục nói với cháu, bản tính loài giun cần nước. Cho nên thi thể ở đây chỉ là bị ăn sạch máu thịt, bộ xương và tinh hạch năng lượng ngược lại đã được giữ lại. Nhưng chỉ là nó không thể đồng thời khổng chế quá nhiều giun, cái gọi là tinh hồn đó chỉ có thể để các chú đích thân xuống dưới tìm rồi.”

“Xuống đó? Đến chỗ đồng thi thể đó sao? Không được, tôi không thể xuống dưới, tuyệt đối không thể xuống!” Vương Tú Nhi liên tục lắc đầu, lại

nghe được giọng nói lạnh lùng của Thượng Ất, “Không muốn xuống dưới vậy cô một mình ở đây đợi đi.”

Để lại Vương Tú Nhi, Thượng Ất đi theo sau Ngưu Tuyết nhanh chóng đi xuống dưới. Không lâu sau, chỉ nghe được giọng nói run rẩy của Vương Tú Nhi từ sau lưng truyền đến, cô gái bướng bỉnh này cuối cùng cũng theo xuống đây.

Chương 313: Tai họa khôn lường ập đến.

Chương 313. Tai họa khôn lường ập đến.

“Hử, hai người đừng hòng bỏ rơi tôi. Í, cái sáng sáng đó là gì? Là tinh hạch năng lượng sao? Nhưng sao có vẻ không giống chứ, một tầng ánh sáng sương mù xanh lất phất ở phía trên đẹp quá.”

Vương Tú Nhi vừa bước vào đồng thi thể đó, đột nhiên phát hiện trong bóng tối có một tinh hạch sáng lấp lánh đang bị một đồng hài cốt đè ở phía dưới. Đối với phái nữ mà nói, những thứ sáng lấp lánh này có sức mê hoặc tự nhiên, bị hạt tinh hạch màu xanh thu hút ánh nhìn, Vương Tú Nhi tạm thời quên đi nỗi sợ, đưa tay ra trong vô thức mà nhặt hạt tinh hạch đặc biệt lên.

“Woa! Lạnh quá!”

Hạt tinh hạch vào tay, Vương Tú Nhi đột nhiên như bị lửa đốt trúng vậy, suýt chút nữa là trực tiếp ném đi. Nhưng theo như sự phát hiện của Vương Tú Nhi, hạt tinh hạch đặc biệt này không phải là vì nhiệt độ quá cao nên bỏng tay, ngược lại nhiệt độ lại rất thấp, cho người ta cảm giác như bị đốt.

Món đồ này thần kỳ quá... Nhìn chăm chăm hạt tinh hạch phát ra ánh sáng sương mù xanh lất phất trong tay, trong mắt Vương Tú Nhi lộ vẻ thích thú không thôi. Cô chưa từng thấy qua hạt tinh hạch nào đẹp như vậy, dường như đẹp hơn cả bảo thạch đẹp nhất gấp trăm lần. Quan trọng nhất là, chỉ cần nhìn vào ánh sáng xanh bên trong, sẽ không thể tự chủ được bản thân mà

sản sinh ra cảm giác như bị xoáy vào, khiến Vương Tú Nhi muốn nuốt nó vào miệng, chiếm hữu nó mãi mãi.

“Đưa đây!”, một bàn tay lớn đã giật hạt tinh hạch trong tay của Vương Tú Nhi, sau đó giọng nói phấn khởi của Thượng Ất truyền đến, “Cái thứ này gọi là tinh hồn, không có tác dụng gì với cô... Ha ha, đúng là may mắn mà, tịen tay mà đã tìm được thứ này rồi.”

“Ăn cướp! Lừa manh! Đồ này rõ ràng là tôi tìm ra được, anh dựa vào đâu mà giật đi?” Đôi mắt Vương Tú Nhi trợn to nhìn Thượng Ất, cái miệng tức giận phình ra, ngực lên xuống nhấp nhô, từng cơn từng cơn làm vạt áo căng như muốn rách ra vậy.

“Đã nói không có tác dụng đối với cô, vả lại cô cũng là do trùng hợp mới tìm được... Ê... Trong tay cô là?”

Thượng Ất đang muốn tùy ý nói qua loa lại trợn mắt lên nói không ra lời. Chỉ thấy trong tay Vương Tú Nhi đang cầm một hạt tinh hạch màu băng xanh, kích cỡ lại còn to hơn hạt kia gấp mấy lần.

Cô nàng Vương Tú Nhi này, sao lại may mắn đến trình độ này được... Thượng Ất có chút ngại ngùng nhìn hạt tinh hạch trong tay Vương Tú Nhi, Vương Tú Nhi lại bĩu môi, nói: “Hử, nhìn bộ dạng này của anh xem, rất muốn có nó sao? Sao thế, Còn muốn ra tay cướp lấy à?”

“Nói đi, điều kiện gì, thả con cá heo đó ra sao?” Thượng Ất bình tĩnh hỏi.

Vương Tú Nhi là do may mắn tìm được hồn tinh, tuy rằng bản thân không thêm làm quân tử đạo đức gì hết, cũng không thể hết lần này đến lần khác giật đồ của một đứa bé gái chứ. Nhưng đích thật phải lấy được hồn tinh, nếu như có thể trao đổi thì tự nhiên là mọi người đều vui rồi.

"Tôi mới không mắc bẫy của anh đâu. Anh để vua cá heo ở bên ngoài nghĩa là anh thực sự không muốn giết nó rồi. Muốn lấy hồn tinh trong tay tôi, điều kiện của tôi chính là..." Vương Tú Nhi liếc nhìn Thượng Ất rồi nhìn Ngưu Tuyết, cuối cùng nghiêng răng như thế đã hạ quyết tâm rất lớn, kiên định nói: "Tôi muốn đi theo anh, còn muốn anh thu nhận những người bạn của tôi nữa."

"Theo tôi? Thu nhận bạn bè của cô?" Thượng Ất vô cùng ngạc nhiên nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, không hiểu tại sao cô ấy lại đưa ra quyết định này.

"Tôi đã bị thoái hóa, bạn bè của tôi cũng vậy, mọi người đối xử với chúng tôi như những con quái vật. Nên tôi yêu cầu anh tiếp nhận bạn bè của tôi."

Vương Tú Nhi kích động đến không ngừng rơi nước mắt. Những tuần gần đây là khoảng thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời của Vương Tú Nhi. Cho đến khi cô gặp được Thượng Ất, người mà cô cho rằng có thể bảo vệ bản thân cô và cả đội.

"Cái này chỉ sợ là không được..." Thượng Ất lắc đầu rồi bình tĩnh giải thích: "Sau khi tìm thấy tinh hồn, tôi sẽ quay lại quân khu ở Đế Đô để gặp tiến sĩ L. Các vị cũng đã nghe vua cá heo nói rằng tiến sĩ L là một nhà khoa học máu lạnh và tàn nhẫn, nếu mọi người theo tôi sợ rằng sẽ bị ông ta phát hiện và các vị sẽ được đưa đi làm động vật thí nghiệm."

"Mọi người có thể đến căn cứ Nhạc Bảo, nơi đó là địa bàn của tôi..." Đối với Thượng Ất mà nói tiếp nhận Vương Tú Nhi và những người khác là chuyện nhỏ, chỉ là trước mắt còn nhiệm vụ khẩn cấp là tìm thêm nhiều tinh hồn và quay lại hoàn thành nhiệm vụ càng sớm càng tốt.

Tựa như thần may mắn không hài lòng với sự tham lam của Thượng Ất. Trong cuộc tìm kiếm tiếp theo, ngoài Ngưu Tuyết vô tình tìm thấy một viên tinh hồn, bọn họ không còn tìm thấy chút dấu vết nào của tinh hồn nữa.

Tuy nhiên, Thượng Ất cũng có chút hài lòng khi một số loại tinh hạch năng lượng cao được tìm thấy trong quá trình tìm kiếm. Ngay cả trong xương của một con hổ đã chết, Thượng Ất vô tình tìm ra một tinh hạch đỏ hoàn hảo, nếu đổi sang giá thành tại Đế Đô thì viên tinh hạch này có thể đổi lấy ít nhất hàng ngàn cô gái xinh đẹp.

Tuy nhiên, hẳn ta vẫn còn chút thương tiếc rằng chất lượng của viên tinh hạch này đã sắp sánh ngang với tinh phách của một con thú vương. Có thể tưởng tượng rằng nếu không bị trùng tuyến sắt thoái hóa xâm nhập thân thể thì trong một khoảng thời gian ngắn nữa con hổ này vô cùng có khả năng trở thành một con thú vương.

Vua hồ!

Nghĩ thôi cũng đã kinh sợ, nếu như lúc đó có được tinh hạch của con hồ này thì Thượng Ất có thể một lần nữa lại thành công đột phá, hẳn có thể làm sáng lên nhiều ngôi sao trong nhân thể tinh không đồ, và có thể có thêm những dị năng khác nữa.

Thu hồi lại ý nghĩ, Thượng Ất tiếp tục tìm kiếm thật nhanh chóng trong đám xác chết đó. Có lẽ vì quá căng thẳng, hẳn luôn cảm thấy có sự áp bức vô hình nào đó xung quanh mình. Kiểu cảm giác này giống hệt như lúc bị một năng lực vô hình nào đó truy sát. Hẳn nghĩ có chăng do hẳn tìm được quá nhiều tinh hạch nên các thể lực thần bí bị dụ đến hay không?

Chương 314: Tai họa khôn lường ập đến. (2)

Chương 314. Tai họa khôn lường ập đến. (2)

Thượng Ất đang nghĩ thì bất thành linh một âm thanh lạ lùng truyền đến, sự im lặng của các xác chết dưới lòng đất lúc này khiến âm thanh càng rõ ràng: "Mọi người có nghe thấy không, tiếng động như thể có cái gì đó bị nứt ra vậy."

"Tiếng động của cái gì đó bị nứt ra? Không... Đợi đã, chúa ơi, không, phía trên chúng ta là bể nước biển của vua cá heo, không lẽ sắp sập rồi sao?"

Gương mặt của Ngưu Tuyết lúc này tái xanh, cô đã rất quen thuộc với cấu trúc dưới lòng đất, trên đầu bọn họ lúc này có lẽ lên đến hàng ngàn tấn nước biển.

"Đi! Chết tiệt, tôi biết là chẳng có gì tốt đẹp cả mà!"

Không còn chần chừ nữa, Thượng Ất túm lấy Ngưu Tuyết và Vương Tú Nhi chạy ra phía ngoài. Lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng gầm lớn trên đầu bọn họ, và rồi những tảng xi măng đổ xuống như mưa, bụi và khói từ dưới lòng đất bao phủ xung quanh trong một khoảnh khắc, tiếng nước vang lên

như một cơn sóng ập đến, nước biển bao quanh ba người bọn họ chỉ trong vài giây.

"Quá muộn rồi, không thể tiếp tục leo lên được nữa. Tuyết Nhi, gần đây có đường nào khác đến mặt đất không?"

Vuốt mắt vài lần Thượng Ất vẫn cố phân biệt mọi hướng. Ngưu Tuyết và Vương Tú Nhi rùng mình nhưng vẫn cố ôm lấy tay hắn, mặt hai người tái mét. Sức chảy của dòng nước này mạnh như một cơn sóng thần, nếu Thượng Ất không kéo bọn họ đi thì không biết rằng bọn họ đã bị dòng nước cuốn đi nơi nào rồi.

"Không, không... tôi chỉ biết là có vài hành lang dưới lòng đất, nhưng bây giờ chúng đã bị ngập sâu dưới dòng nước hết rồi." Ngưu Tuyết khóc, nhưng cô lại thấy bóng đen trên đầu đột nhiên rơi xuống cách bọn họ không xa và bơi nhanh về phía ba người.

Đó chính là vua cá heo!

Mắt của Thượng Ất rất nhạy bén, nhìn thoáng qua là y đã nhận ra vua cá heo, hình như nó đã cố gắng bơi theo cứu ba người bọn họ.

"Bám chặt vào cơ thể tôi rồi tôi sẽ đưa mọi người ra khỏi đây!" Vua cá heo rất lo lắng phần mang cứ liên tục mở ra và đóng lại, sóng siêu âm vô hình xuất hiện, tạo ra những cơn lốc kì lạ trong không trung.

"Vua cá heo, có vấn đề gì vậy tại sao bỗng dưng mặt đất lại sập xuống? Và nước ở đâu ra vậy? Nước trong công viên Hải Dương còn sót lại nhiều như vậy sao?"

Nắm chặt vây lưng của vua cá heo, Thượng Ất la lớn. Hiện tại, khu vực xác chết dưới lòng đất đã được lấp đầy hơn một nửa bởi nước biển, nhưng nước càng lúc càng đổ dồn về và dường như không có dấu hiệu dừng lại.

Thượng Ất nhận ra rằng hình như mọi thứ nghiêm trọng hơn hắn tưởng, có thể có điều bất ngờ đã xảy ra bên ngoài!

"Không chỉ ở đây nó bị sập, mà cả thủy cung và khu khôi phục di tích đều sụp đổ. Nước đang chảy vào từ bên ngoài, tôi có thể nhìn thấy thông qua các cái lỗ từ tàn tích. Hình như bên ngoài đang có một trận mưa to siêu cấp."

Mưa to siêu cấp? Trận thiên tai siêu cấp thứ hai trong mạt thế?

Toàn thân Thượng Ất cứng đờ, bàn tay chậm rãi buông vây lưng của vua cá heo ra lại phảng phất giống như bản thân y không biết. Vương Tú Nhi ở một bên vừa lúc thấy như vậy, trong cảnh nghìn cân treo sợi tóc đột nhiên ôm lấy eo Thượng Ất, lớn tiếng mà kêu lên:

“Anh điên rồi sao, rơi vào trong nước anh còn sống được sao!”

“Tôi điên rồi? Ha ha, nếu vua cá heo nói là sự thật thì sợ là không ai trong chúng ta sống sót mà thoát ra được!” Thượng Ất bất đắc dĩ cười khổ, trong lòng bị từng đợt cảm giác vô lực bao vây, đồng thời lòng nóng như lửa đốt.

Siêu thảm họa trong mạt thế, thần linh trừng phạt toàn bộ sinh linh trên địa cầu, cũng là một hồi trò chơi tàn khốc để thần linh sàng chọn người may mắn.

Trận đầu tiên, một siêu bão kéo dài một tuần có thể thổi vụn vật trên thế gian đến khô héo tàn lụi, đồng thời tước đi sự sống trên trái đất.

Trận thứ hai, mưa to siêu cấp liên tục gần mười ngày, tưới ẩm những vùng đất khô héo đồng thời cũng tích tụ cơn hồng thủy cao tới mấy mét, gieo trồng cho những sinh mệnh mới.

Còn có thứ ba là dung mham núi lửa phun trào... Thứ tư là ba tháng âm hàn cực độ... Thứ năm... Nhớ lại, thượng Ất không tự chủ được mà cười khổ.

Trong trí nhớ của y, những siêu thiên tai dường như mỗi tháng xảy ra một lần và phân bố khắp lãnh thổ nước Hoa, mặc dù chúng chứa đầy sức mạnh hủy diệt nhưng vẫn có những cách để theo dõi, nghiên cứu theo một khuôn mẫu nhất định.

Nhưng bây giờ?

Ngoại trừ siêu bão đầu tiên đến đúng theo dự báo, siêu bão thứ hai sớm hơn dự kiến ít nhất hai tuần, điều này gần như phá vỡ mọi kế hoạch của Thượng Ất.

Nghĩ đến hậu quả có thể xảy ra, rồi nghĩ đến nguyên nhân vì sao lại xảy ra chuyện này, Thượng Ất không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, toàn thân run rẩy.

Trước khi đi, y đã dặn dò Trần Phóng, Li Á và những người khác chuẩn bị tốt mọi thứ. Cũng có thể nói rằng Nhạc Bảo có đủ nguồn cung để chống lại thời kỳ mưa bão kéo dài. Nhưng còn Hoàng Long và Điền Ba? Liệu bọn họ có thể sống sót sau trận bão lũ này không?

Đặc biệt là Điền Ba, anh ta có nhiệm vụ chiếm lấy tài nguyên trong Điều Sào, nhưng một khi gặp phải siêu bão thì nhịp điệu gần như bị triệt tiêu. Bởi vì Thượng Ất biết rằng sau khi siêu bão kết thúc, Điều Sào sẽ trở thành một hồ nội địa tự nhiên. Bằng cách trấn giữ hồ này, Thượng Ất có thể tạo ra một căn cứ sống sót tầm trung trong thời gian rất ngắn. Sau đó, lợi dụng máu kích nổ và hạt giống rêu quý, Thượng Ất có 70% cơ hội tạo ra một tòa thành khổng lồ, địa vị ngang nhau với căn cứ quân sự Đế Đô bên kia hồ.

Nhưng trận mưa lớn đến sớm đã phá vỡ mọi kế hoạch trước đó và một vài người trong số họ bị mắc kẹt ở đây, sống chết khó lường. Thượng Ất không thể không suy nghĩ về điều này, tự hỏi liệu người khởi xướng tất cả những điều này có phải là lực lượng thần bí kia hay không. Nếu tất cả những chuyện này là do lực lượng thần bí kia cố tình gây ra, thì Thượng Ất thực sự có chút khiếp sợ.

Lực lượng có thể kiểm soát thảm họa... bản thân y có thể có khả năng chống lại không?

"Thượng Ất, anh làm sao vậy, nhanh đuổi theo vua cá heo đi, nó muốn đi tìm đường ra!"

Chương 315: Thủy quái và Răng Sắc

Chương 315. Thủy quái và Răng Sắc

Vương Tú Nhi lo lắng hét vào tai Thượng Ất, ngay sau khi Thượng Ất hoàn hồn, một đợt nước muối lớn đột nhiên tràn vào tai, mắt, mũi và miệng của y, bóng tối đột nhiên ập đến. Sau đó cơ thể y di chuyển nhanh chóng theo vua cá heo dưới nước.

Guru! Guru!

Mất cảnh giác, Thượng Ất uống vào mấy ngụm nước muối, miệng mặn chát. Tuy nhiên, Thượng Ất phản ứng nhanh chóng, lập tức nín thở cố gắng áp lưỡi vào vòm miệng trên, dùng lưỡi từ từ ép nước ra khỏi miệng, đồng thời bật đèn pin chống nước trong tay lên quan sát tình hình xung quanh.

“Nhìn theo hướng dòng chảy, chắc là vua cá heo đang bơi về phía bờ. Nhưng nước thật sự rất đục, so với cơn mưa dữ dội bên ngoài... Đây là cái gì vậy... Trời ơi, là người chết... Nhưng sao những người này trông quen vậy? Con mẹ nó, đây không phải là những người sống sót ở bên ngoài sao? Tại sao tất cả đều bị dồn đến đây?”

Thượng Ất cầm nín nhìn những xác chết trôi theo mình, một vài người trong số họ vẫn cầm vũ khí như rìu và dao rựa trên tay, đây chính xác là những người tị nạn đi theo Trịnh Bích đang chuẩn bị tấn công Thượng Ất trước đó.

Lúc này, Thượng Ất mới nhận ra vua cá heo đang bơi cực nhanh, trong nháy mắt đã đưa mọi người ra khỏi phế tích dưới lòng đất, lúc này nó đã tới chỗ nước đọng ở trên mặt đất.

"Rào rào!"

Cơn mưa nặng hạt không ngừng đập xuống mặt nước khiến đám người Thượng Ất vừa mới trồi lên khỏi mặt nước cảm thấy choáng váng. Cơn mưa siêu cấp xối xả thực sự là hợp với hai từ thảm họa. Các hạt mưa rơi xuống như những viên đạn của súng máy xả xuống tứ phía xung quanh. Trong thời khắc này, hầu hết các sinh vật khó có thể thoát khỏi cái chết. Xác chết của vô số con người và những sinh vật khác bị cuốn theo cùng trận đại hồng thủy.

Thảm họa thiên nhiên! Một thảm họa đi trái với quy luật tự nhiên!

Thượng Ất nằm ở trên người vua cá heo thở hỗn hển, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi một hồi. Loại thiên tai cực lớn ngưng tụ sức mạnh kinh thiên động địa này căn bản năng lực của con người không thể chống lại. Giờ phút này, đừng nói là bơi để chạy trốn, ba người Thượng Ất còn không có sức mà ngẩng đầu lên.

Ngay trên đầu họ, những đám mây đen giống như sốt socola, khiến cả bầu trời trở nên đen kịt u ám. Tia sét liên tục giống như một chiếc máy cắt, cắt những đám mây này thành những mảnh hỗn độn, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

"Má nó, lần này thực sự sẽ chết ở đây sao? Nếu biết như này thì tôi sẽ không bao giờ đồng ý cái yêu cầu nhắm nhí của tiến sĩ L!"

Thượng Ất lau mặt, chìm người xuống nước, lấy tay che đầu. Những hạt mưa to lớn kia làm tổn thương cơ thể y quá nhiều, Thượng Ất thậm chí còn tự hỏi bản thân rằng nếu cứ như thế này liệu anh có trở thành một tên ngốc khi bị những hạt mưa rơi trúng không.

"Chị Tú Nhi, bọn em ở đây! Nhanh tới đây trốn đi!"

Ngay khi Thượng Ất gần như tuyệt vọng, đột nhiên có tiếng hét ở đằng xa, sau đó y nhìn thấy một con tàu hải tặc trông có vẻ rách nát đang lắc lư tiến về phía mọi người trong lũ.

"A, Tiểu C, dì Cá và anh Ếch còn có Răng Sắc, sao mọi người lại ở đây? Người khác đâu, sao không thấy những người khác?"

Vương Tú Nhi lộ ra vẻ kinh ngạc và nghi hoặc, cô không ngờ trong đội thể thoái hóa còn nhiều người sống như vậy, nhưng không nhìn thấy những người khác khiến cô cảm thấy có chút trầm mặc.

"Chị Vương Tú Nhi, những người khác... đều bị lũ cuốn trôi rồi. Nào, mọi người nhanh lên tàu đi, con tàu này là do dì Cá và anh Ếch tìm thấy. Nó rất vững chắc."

Tiểu C đứng trên mũi thuyền hét lớn một tiếng, còn cố gắng vươn tay muốn kéo Vương Tú Nhi. Nhưng đúng lúc này, một bóng đen khổng lồ lướt qua thân tàu, nước bắn tung tóe khắp đám người, một cái miệng to với hàm răng sắc nhọn ngọam chặt lấy nửa thân trên của Tiểu C.

"Chết tiệt, đó là cái gì vậy?"

Thượng Ất ở gần đó, có thể thấy rõ con quái vật vừa nhảy khỏi mặt nước tấn công Tiểu C, nó có ngoại hình kỳ lạ, ngũ quan rất giống người, nhưng đầu to hơn người thường ít nhất mười lần, trông giống như một quả bóng rổ cực lớn. Điều đáng sợ hơn nữa là ngoại hình của con quái vật này rất giống với một con cá trưởng thành, không chỉ ngực phình to mà còn có tới năm sáu bàn chân bạch tuộc đằng sau cặp mõng khổng lồ của nó. Khi đôi chân bạch tuộc này di chuyển trên mặt nước, con quái vật nhanh chóng di chuyển dưới nước như một mũi tên, chuyển động của nó vô cùng linh hoạt và nhanh nhẹn.

“Mọi người, mau lên đi... thứ này hình như là... giống như thủy quái trong truyền thuyết!” Mọi người trên tàu đều hoảng sợ, nhưng dì Cá tương đối bình tĩnh, chỉ cần nhìn thoáng qua bà đã nhận ra ngoại hình của con quái vật này rất giống với “thủy quái” đang được lưu truyền trong dân gian nước Hoa, trông rất đáng sợ!

"Thủy quái? Cháu không quan tâm nó là thủy quái hay ác ma. Nó đã giết Tiểu C. Cháu muốn trả thù cho anh ấy!"

Răng Sắc hét lên đầy đau khổ và đau đớn, hàm răng trong miệng cậu chìa ra ngoài, giống như hàng trăm con dao sắc nhọn đang cắm vào nhau, lưỡi dao hướng ra bên ngoài.

"Răng Sắc, đừng kích động, thứ đó rất lợi hại, cậu..."

"Bùm!"

Nước bắn tung tóe khắp nơi, dì Cá chưa kịp nói hết lời thì thân hình gầy gò của Răng Sắc đã biến mất dưới làn nước. Và lúc này, sau khi nuốt xác Tiểu C, thủy quái lại quay trở lại, lao đi như cá dưới nước tấn công Răng Sắc!

Bọt nước bắn tung tóe, cơ thể của thủy quái và Răng Sắc cuốn lấy nhau, sau đó là một vùng nước đỏ ngầu trào dâng.

Chỉ trong tức khắc, giữa thủy quái và Răng Sắc đã có một bên bị thương nặng. Đám đông đứng ở mạn thuyền nhìn xuống, chỉ có thể thấy vùng máu tươi giữa hai cái bóng đen, không nhìn rõ rốt cuộc là ai bị thương.

“Tôi đi giúp Răng Sắc!”

Dì Cá cắn môi, hai cái đuôi cá cố gắng đập vào boong thuyền, lúc đi qua người Vương Tú Nhi, thuận tay cầm lấy một cái cần câu cá bỏ đi ở trên thuyền, chạy thật nhanh rồi rơi tõm xuống dưới biển.

“Dì Cá!”

Đám người Vương Tú Nhi sững sờ hét lên, gương mặt nhìn dì Cá lặn xuống, nhanh chóng lao về phía hai bóng đen dưới nước. Còn đầu bên kia của thuyền, anh Ếch với cặp mắt trở ra như con ếch nhái đang ôm lấy mặt, co rúm người lại, sắc mặt lộ vẻ đau khổ.

Chương 316: Giết thủy quái

Chương 316. Giết thủy quái

Trong tất cả những thể thoái hóa còn sống sót, chỉ có y và dì Cá là bơi giỏi, nếu như lúc này y nhảy xuống giúp dì Cá thì có lẽ còn có thể cứu được Răng Sắc. Nhưng cảnh thủy quái cắn đứt người Tiểu C làm máu chảy đỏ ngòm đã khiến y sợ hãi, thậm chí y còn không có dũng khí để nhìn huống hồ gì là nhảy xuống dưới nước.

“Cầu xin anh, anh giúp dì Cá và Răng Sắc đi, tôi biết anh lợi hại mà, cầu xin anh, giúp bọn họ một lần đi!”

Nhìn thấy màu máu dưới nước ngày càng đậm đặc, Vương Tú Nhi quỳ xuống trước mặt Thượng Ất. Khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ đau khổ, ôm chặt lấy chân hần van nài cầu xin.

Trong lòng Vương Tú Nhi biết rõ, trong số những người trên thuyền chỉ có Thượng Ất là có năng lực giết chết con thủy quái đó. Lúc này những người khác mà nhảy xuống dưới thì chẳng khác nào tự sát.

“Tôi không thể... dưới nước tôi không thể phát huy được hết tốc độ của mình, tôi dựa vào cái gì để giết nó chứ?”

Thượng Ất u ám mặt mày, y lắc đầu, chiến đấu dưới nước thực sự không phải sở trường của y, nếu nhảy xuống gì khác gì với việc đi tự sát. Hơn nữa những con vật thoái hóa này là người xa lạ đối với hắn, sao hắn phải liều mình đi cứu chúng chứ?

Sống chết có số, sống hay chết phải xem vận may của chúng!

“Thượng Ất, chỉ cần anh có thể cứu bọn họ, tôi sẽ là của anh! Không phải anh thích ngực của tôi sao, tôi cho anh hết, tôi có thể cho anh cả cơ thể này của tôi! Cầu xin anh, cứu bọn họ đi, bọn họ là người thân của tôi!”

Vương Tú Nhi bị nỗi sợ hãi cực độ giày vò, cô hoảng loạn, kéo mạnh vạt áo, một vùng trắng như tuyết lập tức hiện ra trước mắt Thượng Ất, trong cơn mưa gió bão bùng tái mét lại giống như khuôn mặt của cô vậy.

“Cô!”, Thượng Ất lập tức kéo áo Vương Tú Nhi lại, tát bốp một cái vào mặt của Vương Tú Nhi, trên mặt cô hằn rõ năm ngón tay: “Tôi nói cho cô biết, không được dùng cách dễ tiện này ép tôi! Nếu tôi muốn phụ nữ, có loại nào mà không thể có được chứ? Dựa vào cái thứ không có lòng tự trọng như cô cũng đòi ra điều kiện với tôi sao!”

“Tôi... tôi...”

Vương Tú Nhi bị tát đến mơ hồ, cô không biết nói gì nữa, không ngờ Thượng Ất lại cởi áo ngoài ra, hét lớn với cô: “Nhìn kỹ đây, nếu như làm mất tinh hồn ở bên trong, tôi sẽ ném cô xuống dưới nước làm mồi cho cá đấy!”

“Ừm, tôi biết rồi!”

Nhìn bóng hình của Thượng Ất chìm xuống dưới nước, Vương Tú Nhi gạt đầu, nước mắt tuôn rơi, lúc này cô mới nhận ra, cái tên Thượng Ất này thực ra không lạnh lùng vô tình như vẻ bề ngoài.

“Đáng chết, cái thứ này sao lại hung tàn đến như vậy chứ? Ngay cả vua cá heo cũng không phải đối thủ của nó sao?”

Xuống dưới nước, Thượng Ất không ngừng vẫy tay, cố gắng duy trì sự cân bằng cho cơ thể. Nước lũ khiến sức nước chảy xiết, không cẩn thận là sẽ bị cuốn vào mạch nước ngầm rồi không biết sẽ bị đưa đến nơi nào.

Có điều lúc này Thượng Ất chỉ tập trung vào con thủy quái, cơ thể to lớn của đối phương đang bơi dưới nước, con ác thú giống như bước ra từ địa ngục vô cùng hung dữ và đáng sợ, bên cạnh nó, đứa trẻ nhảy xuống đầu tiên là Răng Sắc đang nhắm mắt, cơ thể mất đi cánh tay đang được dì Cá ôm chặt lấy. Mà mỗi lần dì Cá né đòn tấn công thì dòng máu tươi từ chỗ cánh tay bị đứt của Răng Sắc lại tuôn ra, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Phía sau người thủy quái, vua cá heo đang bơi nhanh đến bao vây lấy đối phương, đồng thời nhân cơ hội đập mạnh cái đuôi của mình vào thủy quái khiến nó hét lên tiếng kêu nhói tai.

Đáng tiếc là mặc dù vua cá heo rất mạnh, nhưng nó vẫn không thể nào khiến thủy quái bị thương thật sự. Ngược lại thân thể của nó lại càng trở nên hung tàn, lúc vua cá heo bơi đến, nó đã nhân cơ hội cào vào người vua cá heo, gây ra vết thương rất sâu!

Cái thứ này đúng là phiền phức, tuyệt đối không thể lại gần nó để đánh được!

Nhìn thấy ngay cả vua cá heo cũng chịu thua thủy quái, Thượng Ất lập tức loại bỏ ý định lại gần, thực ra lý do hấn nhảy xuống chiến đấu không chỉ vì sự cầu xin của Vương Tú Nhi mà là muốn xem hình dạng của con thủy quái.

Tầm mười ngày sau, đa số các khu vực ở phía Bắc nước Hoa sẽ chìm trong nước lũ. Lúc đó giới sinh vật bị gió bão siêu cấp cuốn hết đi, sẽ xuất hiện thời kỳ bộc phát điên cuồng của sinh vật biển.

Vô số sinh vật biến mà trước đây con người chưa từng nhìn thấy sẽ xuất hiện trên mảnh đất này, trong đó có một số lượng lớn động vật nguyên thủy trên trái đất ví dụ như các loài cá dưới mạch nước ngầm, động vật lưỡng cư. Ngoài ra còn có những sinh vật biến dị như thủy quái sẽ cùng với các thể thoái hóa chiếm nguồn nước để tồn tại.

Lúc đó, những sinh vật này sẽ dựa vào khả năng kiếm mồi trong nước mà thống trị tất cả sông ngòi lớn nhỏ trong khu vực lục địa, trở thành sinh vật đáng sợ đe dọa sự sống của con người.

Trong kế hoạch trước đó của Thượng Ất, cứ điểm Ưng Sào do đội Điền Ba đóng quân là vì muốn chiếm khu sông hồ ở nơi đó. Thượng Ất định dừng chân ở hồ, xây dựng một căn cứ quy mô lớn. Nhưng mà như thế, hẳn chắc chắn sẽ phải đối diện với sự uy hiếp của những sinh vật biến như thủy quái.

Ngoài ra, trận đại hồng thủy do cơn bão siêu cấp này gây ra nhất định sẽ làm biến đổi địa hình các khu lân cận. Nhiều nơi sẽ biến thành đầm lầy, địa thế ẩm ướt, đa số các sinh vật dưới nước trong vài tuần sau sẽ thoái hóa thành sinh vật lưỡng cư.

Tóm lại, tương lai con người không chỉ đối diện với sự uy hiếp của động vật thoái hóa từ lục địa, mà còn chịu sự đe dọa của sinh vật lưỡng cư thoái hóa từ các loài động vật dưới nước.

Vì thế, trong kế hoạch của Thượng Ất, tốt nhất là phải bắt sống con thủy quái, đem nó cho tiến sĩ L tiến hành giải phẫu trong phòng thí nghiệm. Như thế có thể dựa vào năng lực thí nghiệm và phân tích của tiến sĩ L biến thái, phía quân Đế Đô có thể nghiên cứu chế tạo ra lại vũ khí hoặc thuốc tiêu diệt sinh vật biến.

Tóm lại, bây giờ Thượng Ất rất muốn bắt sống con thủy quái này, hẳn muốn biết nó thoái hóa từ con thú hoang hay là thể thoái hóa loài người mất lý trí. Nhưng nhìn thấy thủy quái điên cuồng như vậy, Thượng Ất đã mất đi kiên nhẫn, lấy Thao Thiết Cốt Cung ra nhắm chuẩn vào đối phương từ phía xa!

Chương 317: Các thay đổi

Chương 317. Các thay đổi

“Phắc phắc!”

Một mũi tên ánh sáng năng lượng màu xanh lam quét qua lưng của vua cá heo. Trong nước những tia ánh sáng xanh xuyên qua vai của thủy quái một cách dữ dội, chỉ nghe thấy tiếng hét đau đớn xuyên thấu của thủy quái, thân hình khổng lồ chìm trong nước của nó lập tức bị nước cuốn trôi. Sóng nước liên tục cuộn trào, lập tức xô dìm Cá và Răng Sắc ra xa hơn chục mét, thậm chí ngay cả vua cá heo cũng buộc phải bơi ra mấy mét mới mới có thể dừng lại.

“Mày khá lắm! Cái đầu và sức mạnh này mạnh mẽ như một chiếc tàu ngầm nhỏ rồi! Nhưng dù có ngông cuồng đến đâu cũng không ngăn được mũi tên ánh sáng của tao, mày đi chết đi.”

Nhìn thấy một mũi tên tấn công thành công, Thượng Ất không chút do dự mở cung, ba mũi tên năng lượng màu xanh lam giống như ba ngôi sao băng, xuyên thủng tầng nước lao thẳng về phía thủy quái.

Nhưng đúng lúc đó đột nhiên thủy quái phun ra một tầng nước máu cuộn cuộn dày đặc, Trong đó lẫn lộn vô số những bộ phận cơ thể con người như đầu lâu, cánh tay, những khúc xương, Những mảnh xương người này dày đặc trong nước, tầng tầng lớp lớp giống như một bức tường thành, liên tục va chạm vào các mũi tên ánh sáng, cuối cùng vào thời điểm mũi tên ánh sáng có thể xuyên qua bường thành xương người đó thì thủy quái đột ngột biến mất trong làn sóng nước máu.

Má, còn có thể làm được như vậy sao?

Mọi người ở dưới nước đều tròn mắt kinh ngạc, không ai nghĩ rằng thủy quái còn sở hữu cả kỹ năng thoát thân của bạch tuộc này. Hiện tại lớp nước máu lớn này đang phủ rộng đến mấy trăm mét, Thượng Ất không thể dùng một mũi tên bắn chết nó, chỉ có thể nhìn nó chạy trốn!

“Thượng Ất đừng vội vàng, hãy nhìn tôi đây!”

Trong lúc Thượng Ất chưa có cách gì để xoay chuyển tình thế thì đột nhiên vua cá heo nghiêng người, đồng thời há to miệng, một đoàn năng lượng sóng âm trong suốt đột nhiên phun ra, bao phủ gần một nghìn mét trước mặt hắn.

Sóng sonar? Định vị âm?

Đôi mắt của Thượng Ất sáng lên, khả năng đặc biệt của vua cá heo chính là định vị bằng sóng âm. Loại sóng âm năng lượng thuần túy này có đặc điểm bỏ qua mọi vật cản, cũng bỏ qua vật chất của vật thể, khoảng nước máu trước mặt tựa như không tồn tại.

“Thượng Ất, thẳng phía trước phương hướng 11h, cự ly 129m, nhắm bắn.”

“Phụp.”

Khi vua cá heo vừa dứt lời, mũi tên năng lượng của Thượng Ất đã biến mất trong màn sương máu. Sau đó, Thượng Ất không dừng lại, hai mũi tên ánh sáng xanh tiếp tục lập tức bắn ra, bay thẳng về phương hướng mà vua cá heo chỉ.

Hai ngày sau, với sự giúp đỡ của vua cá heo, cuối cùng Thượng Ất cũng trở về Đế Đô, tuy nhiên Thượng Ất và những người khác như rơi vào cảnh đèn cạn dầu.

Trong hai ngày qua, Thượng Ất và những người khác đã không được chợp mắt, mỗi thời khắc đều dồn sức chiến đấu. Sau khi giết thủy quái thành công, Thượng Ất cẩn thận thu lấy một phần thi thể của thủy quái, hơn nữa còn may mắn tìm được tinh hạch năng lượng cao trong nội thể của nó. Nhưng từ lúc này, một điều bất ngờ đã xảy ra.

Trên đường trở về Đế Đô, các sinh vật lớn nhỏ dưới nước dường như đều nhận định Thượng Ất và nhóm người đi cùng y đều là kẻ thù, lần lượt tấn công tàu hết đợt này đến đợt khác. Trong giai đoạn này, Thượng Ất và mọi người thậm chí còn gặp phải một con cá sấu khổng lồ với chiều dài hơn mười mấy mét lén lút tấn công, suýt chút nữa đâm chìm chiếc tàu.

Vào thời điểm đó, con cá sấu nổi lên từ mặt nước với vẻ ngoài xù xì và thân hình to lớn như một thân cây khổng lồ nên Thượng Ất không chú ý đến nó. Nhưng khi hai bên đi ngang qua, con cá sấu to lớn giả dạng thân cây bất ngờ cắn vào đuôi tàu và nuốt trọn anh Ấch đang ẩn náu trong đuôi tàu.

Trận chiến ác liệt diễn ra, đến cuối cùng con cá sấu đã bị bắn chết nhưng đám người Thượng Ất cũng mình đầy thương tích, Ngay cả hai mũi tên cuối cùng của y cũng phải bắn ra, đến cuối cùng mọi người cũng lật ngược tình thế, giết chết được con cá sấu hung bạo.

Nhưng mọi người chưa kịp vui mừng reo hò chiến thắng thì một đàn cá bụng đỏ lớn ăn thịt người dài hơn nửa mét bất ngờ bơi tới, hàm răng cửa nhọn hoắt của chúng nhe ra, chỉ mất khoảng ba bốn phút để gặm xác cá sấu thành một đồng xương.

Lúc này mọi người thật sự mất bình tĩnh, trước đám cá hung dữ tựa bầy sói nước này, Thượng Ất không dám động vào thân cá sấu, lợi dụng lúc đàn cá ăn thịt người chưa phát hiện ra đã nhanh chóng chỉ huy mọi người vội vàng chạy trốn.

Càng về sau trận mưa càng lớn. Giờ phút này, bầu trời như lộ ra một cái lỗ lớn, tựa như từ trong cái lỗ thủng đó có người đang rót nước xuống. Cả đám người không mở nổi mắt hướng chỉ là phân biệt được phương hướng của Đế Đô. Lúc này, vua cá heo một lần nữa đóng vai trò quan trọng, khả năng định vị sóng âm thần kỳ của nó đã cho phép Thượng Ất và những người khác cứu mình thoát khỏi nguy hiểm, và điều kỳ diệu là trên đồng tấm gỗ bỏ đi lại tìm thấy con nhân mã Quan Tiểu Đinh của Thượng Ất.

Theo cách này, sau khi lang thang gần hai ngày, cuối cùng Thượng Ất cũng về gần bảo tàng quốc gia nơi đặt căn cứ Đế Đô. Lúc này trận mưa như trút nước cũng tạm thời dịu đi, phía xa xa trong màn nước mênh mông một thành phố lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

“Em gái nó, đây là... là do tiến sĩ L làm sao? Thế này chẳng phải quá khoa trương rồi hay sao?”

Thượng Ất tròn mắt bất ngờ trước cảnh tượng đang diễn ra trước mặt, trước mắt mọi người là một lỗ hổng to lớn sâu đến cả hơn trăm mét, rộng hơn ba

mười mét hiện ra trong làn nước mênh mông. Nhìn quanh bốn phía bao quanh rãnh mương chỉ thấy một khoảng trống khổng lồ hình bầu dục, bao quanh một hòn đảo lớn.

Và khi lũ từ mọi hướng đổ về đây, không ngoại lệ đều lao xuống lòng đất, lao xuống vực sâu, ập xuống đáy mương không đáy với những con sóng nước khổng lồ nặng cả 10.000 tấn, sau đó găm lên và chảy ra ngoài dọc theo bức tường của con mương, không có dòng nước nào có thể vượt qua khoảng trống khổng lồ này để đổ vào trung tâm hòn đảo.

Đây... vẫn là căn cứ của Đế Đô hay sao?

Chương 318: Cao Trác Nhiên đến rồi!

Chương 318. Cao Trác Nhiên đến rồi!

Vượt qua khe hở, Thượng Ất kinh ngạc nhìn hòn đảo đơn độc đối diện. Mới chỉ vài ngày thôi, căn cứ Đế Đô quen thuộc đã trở thành một siêu đảo cô độc trong cơn lũ. Hàng trăm nghìn binh lính và những người sống sót trong căn cứ Đế Đô đang hết sức gia cố bức tường ngăn lũ cao hàng chục mét dưới cơn mưa lớn để ngăn động vật lạ trong cơn hồng thủy leo vào căn cứ dọc theo các vách đá trong trận lũ.

Trong vùng đất có bán kính gần 10km, nhân loại đang trình diễn một vở kịch lớn đối kháng với trời đất!

“Khe hở quá rộng, các người không qua được. Ở chỗ này chờ tôi trở lại... Ừm, ba ngày, nếu ba ngày sau tôi còn chưa trở về thì các người hãy đi tìm căn cứ Nhạc Bảo, nơi đó sẽ có người thu lưu của các người.”

Thừa dịp mưa nhỏ, Thượng Ất phóng xuất ra đôi cánh ác ma, rất nhanh liền hóa thành một cái điểm đen bay lên trên không của căn cứ Đế Đô, không hề chú ý tới ánh mắt gần như sùng bái của mọi người nhìn mình. Mấy ngày này sớm chiều ở chung, mọi người đã quen với các loại biểu hiện thần kỳ của Thượng Ất, nhưng loại chuyện đột nhiên mọc ra hai cánh này vẫn mang

cho mọi người chấn động không thua gì chuyện vua cá heo mở miệng nói chuyện.

“Mọi người nói xem rốt cuộc Thượng Ất là loại người nào, rõ ràng là nhân loại lại mọc cánh. Nhưng muốn nói hẳn cũng là thể thoái hóa giống chúng ta thì ngày thường hẳn lại không có bất luận cái gì khác người thường... Đúng là một kẻ thật là thần bí.”

Trên thuyền, dì Cá lăm bầm tự nói, từ khi mặt thể đến bà gặp qua vô số nhân loại thể thoái hóa kỳ dị, nhưng trước nay chưa thấy qua nhân vật nào tràn đầy cảm giác thần bí như Thượng Ất.

“Đúng vậy, còn có bộ dáng biến thân của chú ấy đẹp trai quá, cùng là cánh nhưng hai cánh màu đen của chú ấy nhìn còn phong cách hơn cánh của chị Tú Nhi nhiều!”

Trong giọng nói của cậu nhóc Răng Sắc mang theo đầy hâm mộ. Trong cuộc chiến với thủy quái cậu nhóc này đã mất một cánh tay, nhưng dường như không ảnh hưởng đến việc cậu nhóc đứng lên dùng ánh mắt sùng bái nhìn Thượng Ất bay ra xa.

“Hừm, trong mấy người chúng ta, cũng chỉ có Vương Tú Nhi so được với hẳn, nhắc đến đôi cánh của Vương Tú Nhi... Ủm, con nhóc Vương Tú Nhi này đi đâu rồi?” Dì Cá lăm bầm, đột nhiên phát hiện không thấy Vương Tú Nhi trên tàu nữa, ngay lúc dì Cá chuẩn bị đi tìm khắp nơi thì trên mặt nước truyền lại tiếng của vua cá heo: “Đừng tìm nữa, Vương Tú Nhi đã theo tên Thượng Ất kia bay đi rồi... Hừm, nếu xét theo cách miêu tả hành vi của loài người thì chắc là con nhóc đó đã yêu người ta rồi!”

“Cái gì, Vương Tú Nhi bay vào trong rồi sao? Nhưng cô ấy là thể thoái hóa mà, nếu những người ở trong kia bắt được cô ấy thì...”

Tốc độ bay lượn bị khống chế ở mức 70km/giờ, như vậy cường độ vỗ cánh của Thượng Ất sẽ được duy trì ở tần số thích hợp. Vừa không phải tiêu hao quá nhiều thể lực, cũng không vì tốc độ quá chậm mà bị nước mưa đánh ngã.

Cứ như thế, sau khi bay quanh quần trên không của căn cứ Đế Đô hết ba vòng, Thượng Ất cuối cùng cũng đã nắm đại khái tình trạng trong căn cứ, bỗng nhiên y thu cánh lại, cả người nhanh như cây tên bị bắn đi bay thẳng vào bảo tàng quốc gia trong căn cứ!

“Cẩn thận! trên trời có sinh vật không rõ lai lịch bay đến, tháp cảnh giác hỏa lực thấp cấp ba khai tiễn, đếm ngược 3, 2, 1... Khai hỏa!” Trên mặt đất, tiếng cảnh báo chói tai liên tục truyền đến tai của các binh sĩ, tim của bọn họ cũng theo đó mà đập mạnh liên tục. Mà tháp cảnh báo cao cao trên đỉnh đầu bọn họ có hai súng máy sáu ống được quân nhân đặt tên là “Tiểu hỏa pháo”, đang nhanh chóng bắn mấy nghìn phát đạn lên bầu trời làm hình thành một màn đạn lớn, như muốn xé tan mây đen trên bầu trời, nhưng lại không có ai thấy sự công kích quá khốc liệt này là khác thường.

Đây là bởi vì ba ngày gần đây, vô số sinh vật có hình thù kỳ quái đột kích căn cứ Đế Đô tới tấp, trong đó sự tấn công từ trên trời xuống đạt đến mười mấy lần. Trong đó lần chiến đấu ghê gớm nhất đến từ một cặp đại điều thoái hóa ____ Sự tấn công đột ngột của Kinh Đầu Hồng Chủy.

Kinh Đầu Hồng Chủy là một loại có não vô cùng to lớn, là loại phi điều có hình dạng giống như cái mỏ sắt. Nghe nói người binh sĩ đầu tiên phát hiện nó đã bị nó mổ cái đầu, sau đó lại bị hai con súc sinh này dùng móng chân gấp bụng, trực tiếp bị đưa lên không trung xé thành từng mảnh rồi nuốt vào bụng, kết cục cực kỳ thê thảm.

Sau đó một đội binh sĩ kéo đến, sau hậu quả thê thảm là thêm bốn người chết hai mươi tám người bị thương, thì cũng đã miễn cưỡng giết chết một con Kinh Đầu Hồng Chủy trong đó, nhưng lại phải trừng mắt nhìn con còn lại kêu lớn rồi bay đi thật xa.

Hiện nay, Thượng Ất đột nhiên đến làm các quân nhân một lần nữa hoảng sợ, vô số viên đạn phóng tay bay lên bắn về phía Thượng Ất, trong chốc lát đã đánh trúng đầu của Thượng Ất.

“Chết tiệt, người của mình! Hữu quân!”

Thượng Ất lớn tiếng kêu gào, đôi cánh ác ma vỗ mạnh, dưới sự thúc đẩy của cơn gió mạnh thì tốc độ lập tức được nâng cao đến cực độ.

“Phù phù phù phù!”

Hỏa thần sáu ống cơ quan được xưng là vua của súng ống, cho dù là Thượng Ất có cố hết sức để tránh né, nhưng trong màn đạn đó vẫn có bốn năm phát đạn bắn trúng cánh của hắn, cả áo giáp tiến sĩ L dày công thiết kế cũng bị xuyên qua, làm máu văng tung tóe!

“Đáng chết! Người ở dưới kia các người mù rồi sao, nếu còn không dừng bắn thì tôi sẽ đánh trả đấy!”

Thượng Ất sàu nảo trên bầu trời vừa tránh trái né phải vừa hô lớn thân phận của bản thân, nhưng bên trong hai tháp cảnh giác trên mặt đất, vô số viên đạn vẫn bay đến như mưa, giống như không bắn Thượng ất rơi xuống đất thì sẽ không dừng lại vậy.

“Thật sự nghĩ tính khí của ông đây rất tốt sao? Đi chết đi!”

Chương 319: Cao Trác Nhiên đến rồi! (2)

Chương 319. Cao Trác Nhiên đến rồi! (2)

Cuối cùng sự giận dữ của Thượng Ất cũng đã bộc phát, tập hợp mọi sự buồn phiền và tức giận khi bị truy đuổi từ trên đường đến đây, lúc này toàn bộ đều dồn vào cây Thao Thiết Cốt Cung đang được giơ cao trong tay của Thượng Ất. Các quân nhân trên mặt đất chỉ nhìn thấy trên bầu trời có một ánh sáng màu xanh đột nhiên sáng lên, một giây sau trong tháp cảnh giác truyền đến một tiếng trầm âm âm, thân tháp từ chất liệu gỗ chắc bền lập tức đã thành gỗ vụn văng tung tóe khắp nơi.

Một tên hủy tháp, đáng sợ thế này đây!

Thượng Ất trên bầu trời lẳng lặng nhìn nhóm người run lẩy bẩy dưới mặt đất, trong lòng phiền não. Hắn liều cả sinh mạng để tìm tinh hồn, nhưng lại không ngờ đến là suýt chút nữa thì bị người của mình đánh chết. Nhưng rất nhanh Thượng Ất đã phát hiện hình như có chuyện gì đó không đúng, sau

khi bản thân bộc lộ ra uy lực sức mạnh của mũi tên ánh sáng, theo lý thì tiến sĩ L sẽ lập tức dẫn người ra đây, nhưng mà từ này đến giờ, cả một người quen Thượng Ất cũng không thấy.

Mà trong lúc này, trên mặt đất cuối cùng cũng có động tĩnh, một tiếng khàn khàn nhưng lại có chút quen thuộc vọng lại, “Dừng công kích! Người ở trên kia, anh là Thượng Ất phải không?”

“Là tôi, tôi là...” Thượng Ất từ từ đáp xuống, đôi cánh ác ma bảo vệ cả người, nhìn người đàn ông trung niên đang từ đối diện đi đến, lại sửng sốt: “Anh là... Vũ Văn Tinh?”

Trước mắt Thượng Ất, người đàn ông trung niên người dính đầy vết máu trên người, dính theo miếng vải băng đầy máu trên mặt lộ rõ nụ cười khó coi, nhưng đôi mắt lại lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Đương nhiên là tôi rồi... Ừm, bộ dạng của tôi chắc là thật sự rất thê thảm. mấy ngày nay xung quanh cứ địa có số lượng lớn thú thoái hóa và thể thoái hóa công thành, sơ sẩy một chút mà tôi đã bị một tên trong đó làm bị thương ở mặt, bộ dạng hiện nay không bằng lúc trước nữa rồi, ha ha.”

Vũ Văn Tinh đang nói, vụt một cái đến gần Thượng Ất, đưa tay ra ôm lấy Thượng Ất, trong miệng còn lớn tiếng gào lên, “Không sao rồi, không sao rồi, người này là hộ vệ chuyên chấp hành nhiệm vụ bên ngoài của tôi, mọi người đừng tập trung xung quanh nhìn nữa, giải tán hết đi!”

“Vũ Văn Tinh, anh...” Gần như ngay chốc lát, Thượng Ất đã nhận ra sự khác thường của Vũ Văn Tinh, nhưng vẫn chưa đợi đến hăn mở miệng hỏi, thì đã nghe được Vũ Văn Tinh hạ giọng gấp rút mà nói: “Cái gì cũng đừng nói, đi theo tôi! Tiến sĩ L có chuyện rồi!”

“Tiến sĩ L xảy ra chuyện rồi ư? Không thể nào!”

Theo bản năng của Thượng Ất nghĩ là Vũ Văn Tinh đang lừa hăn, với tư cách là người đột biến não, tiến sĩ L không chỉ có địa vị cực cao ở căn cứ, ngay cả chiến sĩ nguyên tố như Vân Lăng cũng sợ năng lực ý niệm này. Tại nơi này, không ai có thể đụng đến tiến sĩ L, ngoại trừ... Thượng Ất đột

nhiên nghĩ ra tên của một người, một người khiến tiến sĩ L ăn ngủ không yên.

“Cao Trác Nhiên đến rồi?”

Sắc mặt Thượng Ất vô cùng khó coi mà hỏi, sắc mặt Vũ Văn Tinh khó coi hơn gặt đầu một cái, đồng thời kéo tay của Thượng Ất nhanh chóng đi vào sâu trong căn cứ.

“Nghe tiếp, hiện nay trong cứ địa đang đối mặt với một trận hỗn loạn. Cao Trác Nhiên đã thành công gia nhập đội ngũ nội bộ cấp cao của cứ địa, đồng thời được sự ủng hộ của bộ phận cấp cao trong quân sự và chính trị.”

Vừa đi, Vũ Văn Tinh vừa nhanh chóng kể lại, lâu lâu lại gặp binh sĩ đi ngang qua, Vũ Văn Tinh lập tức ngậm miệng lại không nói một lời, hình như rất lo lắng bị người khác nghe được những lời này.

“Tiến sĩ L kia đâu? Cao Trác Nhiên không làm bị thương ông ta chứ?” Thượng Ất lo lắng hỏi, tiến sĩ L còn là người quan trọng đã giải mã thân thể bí mật của hắn và chân tướng sức mạnh thần bí, nếu xảy ra nguy hiểm thì Thượng Ất phải khóc thật rồi.

“Không có, tiến sĩ L tạm thời chưa gạch mặt với Cao Trác Nhiên, bọn họ đang hợp tác hoàn thành một dự án... Nói chung là sự việc vô cùng phức tạp, trước tiên anh hãy đừng hỏi gì cả, đợi một lát tôi sắp xếp cho anh gặp tiến sĩ L.”

Chân của Vũ Văn Tinh đi rất nhanh, ở phía trước cách đó không xa là nơi thông qua phòng nghiên cứu dưới lòng đất đã ở ngay trước mắt rồi. Nhưng chính ngay lúc này, đột nhiên có một người thân hình vạm vỡ để trần nửa thân trên cản ngay trước mặt Vũ Văn Tinh, hung hăng cười nói: “Đợi đã, Vũ Văn đội trưởng, anh đi gấp như thế là muốn đi gặp ai thế? Còn người anh em sau lưng anh sao nhìn có chút lạ lạ, anh không định giới thiệu cho chúng tôi biết tên của anh ta sao!”

“Trần Khánh?” Vũ Văn Tinh ngẩng đầu cau mày nhìn người đàn ông to lớn như gấu đen trước mặt, khóe mắt hiện lên tia lạnh lẽo, nói: “Tôi đi đâu có cần báo cáo với anh không? Bảo người của anh rút hết đi cho tôi!”

"Ha ha, đội trưởng Vũ Văn tức giận thật rồi. Tôi chỉ là một đội trưởng vệ binh nhỏ bé, chức vụ không cao như anh, đương nhiên tôi không có tư cách hỏi đến việc của anh. Nhưng người này..." Cái đầu tròn hói của Trần Khánh lắc đi lắc lại, liếc qua cơ thể Vũ Văn Tinh, dừng lại trên cơ thể Thượng Ất, khóe miệng nhếch lên lạnh lùng nói: "Tôi sợ hã không phải là người từ Đế Đô tới. Tôi chịu trách nhiệm công tác an ninh ở đây nên tôi phải điều tra rõ ràng thân phận của hã."

Giọng điệu hã dần trở nên cứng rắn hơn, mặc dù giọng điệu của Trần Khánh luôn tỏ ra tôn trọng, nhưng mọi người có thể nhận ra rằng anh ta không hề sợ Vũ Văn Tinh, thậm chí trong giọng nói còn có ý đối đầu.

Vũ Văn Tinh nhíu mày sâu hơn, ánh mắt nhìn Trần Khánh đầy phần nộ, đáng sợ như một ngọn núi lửa yên tĩnh trước khi phun trào. Nhưng cuối cùng, Vũ Văn Tinh dường như đã nghĩ ra điều gì đó, từ từ buông nắm đấm xuống, giọng điệu có chút thờ ơ nói.

"Anh ta là hộ vệ ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ. May mắn anh ta đã trở về căn cứ. Bây giờ tôi chuẩn bị đưa anh ta đi phục mệnh. Trần Khánh, tránh ra cho chúng tôi đi, nếu để chậm trễ việc đại sự thì ai cũng không gánh vác nổi đâu."

Chương 320: Nhện sói

Chương 320. Nhện sói

"Ồ, thì ra là như vậy. Vừa rồi anh ta đã bắn hạ tháp canh gác mà tôi thiết lập trên không. Tôi còn tưởng rằng có một kẻ thù vô cùng lợi hại nào cơ. Ha ha ha, hóa ra là một sự hiểu lầm. Thực sự là một trận lụt đã rửa sạch miếu Long Vương, người nhà cả mà không nhận ra nhau rồi."

Trần Khánh cười to, khuôn mặt thô to xấu xí khiến cho nụ cười không tự chủ được mà trở nên dữ tợn. Phía sau hã, hơn chục người đàn ông có khuôn mặt góm ghiếc giống như hã cũng cười, nhất thời giọng nói kiêu ngạo của bọn họ vang lên trong không khí.

Đột nhiên, vẻ mặt của Trần Khánh trở nên hung dữ và đáng sợ, một giọng nói hung ác phát ra từ giọng nói trầm khàn của hắn: "Nhưng tên lính canh gác tháp canh gác, đó là người của ông đây! Chúng ta phải giải quyết chuyện này sao nhỉ?!"

"Giải quyết ra sao à?? Trần Khánh, cậu cố tình gây khó dễ cho chúng tôi sao? Cậu không thấy tên lính ở tháp canh gác đã bắn phát súng đầu tiên sao? Cậu có biết hiện tại cơ sở đạn dược rất khan hiếm không, thuộc hạ của cậu nổ súng bừa bãi như thế khác gì các người đang lãng phí đạn dược? Hả? Nếu còn muốn sống hãy mau rút khỏi đây cho tôi, bằng không..."

Nhìn thấy thái độ kiêu ngạo của Trần Khánh, Vũ Văn Tinh một bước lao tới gần Trần Khánh hung hãn như một con hổ, khiến người của Trần Khánh ở phía sau sợ hãi, bất giác lùi lại mấy bước.

Nhưng Trần Khánh không rút lui, thay vào đó, anh ta nói với một thái độ kỳ lạ: "Nếu không thì đội trưởng Vũ Văn sẽ phải sử dụng khả năng dịch chuyển nhanh như gió của mình để đập tan tất cả hoặc giết chúng tôi ư? Hừm, đội trưởng Vũ Văn, tôi nhắc cho anh nhớ. Bây giờ ai mới là người có tiếng nói cuối cùng ở căn cứ Đế Đô?!"

Bộ dạng của Trần Khánh thực sự rất kiên quyết, nắm đấm của Vũ Văn Tinh đã sẵn sàng để đấm ai đó. Nhưng Vũ Văn Tinh không hề giơ nắm đấm lên, vẫn để cho Trần Khánh ngạo nghễ đứng chắn trước mặt. Trần Khánh là người do Cao Trác Nhiên đưa đến, Vũ Văn Tinh tạm thời không thể động tay với anh ta vào lúc này.

Lý do rất đơn giản, địa vị và uy tín của Cao Trác Nhiên ở Đế Đô lúc này rất cao, thậm chí anh ta còn lấn át cả Tiến sĩ L và trở thành nhân vật nổi tiếng khắp Đế Đô. Thái độ của một số ông lớn trong quân đội của Đế Đô hiện nay cũng nghiêng về phía hắn, họ không bao giờ phản đối cách làm việc đầy hiếu chiến của Cao Trác Nhiên, thậm chí một số người còn dung túng cho hắn chiếm lấy quyền lực của Tiến sĩ L.

Nhưng họ cũng không bao giờ cho phép Cao Trác Nhiên thực sự chạm đến quyền lực cốt lõi của kinh đô, trong một số lĩnh vực then chốt như sức mạnh quân sự, kiểm soát vũ khí, bố trí nhân sự nòng cốt, họ không bao giờ

để Cao Trác Nhiên động tay vào, và chỉ giao cho anh ta quyền lực cực lớn trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học mà thôi.

Rõ ràng là những ông lớn trong quân đội Đế Đô đang chơi chiến lược "không chế cân bằng", họ đang cố gắng sử dụng tư duy cấp tiến điều hâu của Cao Trác Nhiên để đẩy nhanh tiến độ phát triển của "cổng thiên giới", nhằm buộc Tiến sĩ L phải từ bỏ nghiên cứu công nghệ sinh học và tham gia hết mình vào kế hoạch vĩ đại "Thiên Giới".

Đáng tiếc là thái độ của tiến sĩ L cũng rất rõ ràng là không đồng ý hợp tác với Cao Trác Nhiên, người đã tạo ra thực phẩm ngô đột biến. Tiến sĩ L có kế hoạch của mình, nhưng ông ta cũng cần thời gian để hoàn thành kế hoạch.

Tạm thời, không nên có mâu thuẫn gì với Cao Trác Nhiên... Đây là mệnh lệnh của bác sĩ L. Vì lý do này, hôm nay ở trước mặt Trần Khánh, Vũ Văn Tinh chỉ có thể lựa chọn kìm chế cơn giận dữ. Nhưng rõ ràng Trần Khánh và nhóm người của anh ta không hề có ý định chấp nhận sự khoan nhượng của Vũ Văn Tinh mà ngày càng lộng hành hơn.

"Vâng, đội trưởng Vũ Văn Tinh, nếu anh muốn đi anh có thể đi nhưng tên sát nhân này phải ở lại!"

"Đúng là phải để anh ta ở lại, trong mắt trưởng quan Cao Trác Nhiên của chúng tôi hẳn chỉ là rác rưởi, đúng lúc đó sau lưng Trần Khánh phát ra những âm thanh rất ồn ào, dường như Vũ Văn Tinh và Thượng Ất đang bị bọn chúng coi như những con côn trùng nhỏ bé để mang ra điều cợt với nhau.

Thượng Ất nhướng mày, bước đến bên cạnh Vũ Văn Tinh và tức giận hỏi: "Vũ Văn Tinh, mấy thứ đàn độn này là của ai vậy? Mau đưa tôi đến gặp tiến sĩ L. Tôi còn rất nhiều chuyện cần giải quyết với ông ấy."

Thượng Ất vừa dứt lời không khí ồn ào bỗng nhiên trở nên im lặng, giọng điệu mạnh mẽ đầy sức mạnh của Thượng Ất giống như một quả bom có thể lập tức nổ tung khiến mọi người choáng váng. Đặc biệt là khi Trần Khánh đứng ở phía trước có thể nhìn thấy rõ ràng, khi Thượng Ất nói từ "thứ đàn

độn", trong ánh mắt của anh ta hàm chứa sự kinh tởm, như thể anh ta đang nhìn một bầy chó khi đáng khinh bỉ vậy.

Trần Khánh tức giận tột độ, hắn nhìn Thượng Ất bằng đôi mắt sát khí đằng đằng, hắn đã quyết định sẽ nhanh chóng giết chết Thượng Ất để cho anh ta chịu hậu quả của việc ăn nói xấc láo.

Vũ Văn Tinh khẽ thở dài khi nhìn mọi người ở cả hai phía. Có Thượng Ất là người không sợ trời không sợ đất, dám một mình đối đầu với cả đại quân, chuyện ngày hôm nay mà không được giải quyết ổn thỏa thì nhất định sẽ mang đến nhiều phiền phức cho sau này.

Thượng Ất, bọn họ là người của Cao Trác Nhiên, họ là thuộc hạ dưới trướng của tên đột biến não mà lần trước tiến sĩ L đã nói với anh đó... chết tiệt, anh ra tay nhẹ chút nhé.

Kho Vũ Văn Tinh còn định kiên nhẫn giải thích thêm thì phát hiện Thượng Ất đã đột nhiên biến mất khỏi chỗ. Trong giây tiếp theo, một nắm đấm to lớn đột nhiên xuất hiện trước mắt Trần Khánh. Sau một tiếng va chạm, thân thể nặng hơn 100kg của y lập tức bay ra ngoài.

"Người có dị năng tốc độ sao? Ha ha, càng ngày càng thú vị rồi đấy." Trần Khánh từ mặt đất đứng lên cười nói tiếp: "Vừa hay mấy ngày nay nắm đấm của tao hơi ngứa, lấy mày ra luyện tay một chút cho mày biết bộ áo giáp công nghệ sinh học của tiến sĩ Cao Trác Nhiên nghiên cứu ra ghê gớm đến mức nào."

Chương 321: Nhện sói (2)

Chương 321. Nhện sói (2)

Nói xong Trần Khánh đột nhiên xé toang chiếc áo đang mặc trên người, sau đó y dùng tay đập thật mạnh vào một cái nút màu đỏ lớn chừa một bàn tay trên ngực. Chỉ nghe tiếng cạch cạch truyền tới rồi sau lưng Trần Khánh bỗng mọc ra sáu cái chân nhện khổng lồ.

"Áo giáp công nghệ sinh học là loại áo giáp sử dụng một phần cấu trúc mô sinh học của thú thoái hóa dung hợp với một loại hợp kim mà thành. Năng lượng để dẫn động nó chính là năng lượng sinh vật trong cơ thể người sử dụng. Năng lượng càng lớn thì lực lượng cơ giới sinh vật càng lớn. Trên người Trần Khánh có gen của loài nhện sói lông đen, sáu chân của hắn có uy lực cực mạnh."

Vũ Văn Tinh nhanh chóng giải thích, trong mắt lộ ra thần sắc lo âu. Tên Trần Khánh này có thể chiếm được một chỗ ngồi riêng trong căn cứ cũng không phải hoàn toàn dựa vào sự che chở của Cao Trác Nhiên.

Tên này cũng là một cao thủ thực sự!

"Áo giáp công nghệ sinh học?" Thượng Ất chớp mắt liên tục, biểu thị bản thân chưa từng nghe nói qua chuyện như vậy.

Trong ký ức của Thượng Ất, đời trước có rất nhiều cao thủ, các loại thủ đoạn chiến đấu khó có thể tưởng tượng nổi liên tục xuất hiện, nhưng chưa từng có nghe qua trên thế giới này có loại nào gọi là áo giáp công nghệ sinh học. Nhưng bây giờ nhìn bộ mặt tự tin của tên Trần Khánh kia, rõ ràng là rất có lòng tin với loại giáp sắt hỗ trợ chiến đấu này.

"Nhóc con, dù mày đã thấy qua rất nhiều đồ nhưng hôm nay tao sẽ cho mày thấy cái gì gọi là sinh vật khoa học kỹ thuật cao! Sói nhện đột kích, nằm xuống cho tao!" Theo tiếng gào thét của Trần Khánh, sáu cái chân nhện thịt thép dung hợp cực lớn như sáu cây thương lóng lánh điểm lệ lạnh băng đâm về phía Thượng Ất từ trên bầu trời.

Thật là nhanh!

Vũ Văn Tinh ở bên cạnh nhìn rất rõ ràng, trong lòng không kìm được sợ hãi.

Trong chớp nhoáng này tốc độ của sáu cái "chân nhện" ở sau lưng Trần Khánh đã nhanh đến mức hình thành tàn ảnh trên không trung, mà chân nhện hợp kim vừa lớn vừa nặng càng gây lên một loạt tiếng nổ liên hoàn trong không khí, cả dịch chuyển tức thời của Vũ Văn Tinh cũng chỉ nhanh đến mức độ này thôi.

Nhưng mà... đối đầu với sự công kích mãnh liệt ấy, Thượng Ất lại không động dậy chút nào. Đường như sự tấn công bão tố của Trần Khánh như vô hình vậy, còn nhỏ tiếng lẩm bầm trong miệng: “Đói bụng quá đi... thật là không muốn lãng phí thời gian, đây là mày ép tao ra tay đó!”

Thân hình vừa chuyển động, cả người của Thượng Ất đột nhiên xuất hiện một luồng hào quang màu xanh rực rỡ không gì sánh bằng trong màn đêm u tối, như bức tường màu xanh ngăn cản mọi sự tấn công của Trần Khánh. Mọi người xung quanh chỉ nghe được tiếng đùng đùng liên tiếp, sau đó thì thấy Trần Khánh liên tục lùi lại, cuối cùng ôm bụng ngã xuống đất, sắc mặt kinh hoàng la lên, “Đây... đây là cái gì? Vũ khí có sức mạnh cận chiến khủng bố như vậy, cả Cao Trác Nhiên cũng không nghiên cứu chế tạo ra được, làm sao mày có được?”

“Xin lỗi, cái này không phải vũ khí mạnh gì, nó chỉ là một bộ phận trên người tao thôi...” Thượng Ất quơ Cốt Dao Tinh Vực, mặt hờ hững. Lúc này dưới ánh sáng xanh cốt đao phát ra hơi thở mãnh liệt của ngôi sao, gần như là một nhát đao chém đứt cả chân nhện mà Trần Khánh vẫn luôn cảm thấy tự hào.

“Bởi vậy, so với giáp sắt gì đó của mày, tao cảm thấy tao còn có tư cách làm màu hơn. Được rồi, bây giờ rút đi cho tao, nể mặt quân Đế Đô không có bỏ rơi dân thường, tha cho mày lần này!”

Rút lại Quang Huân Cốt Dao, Thượng Ất không hề quay đầu mà đi thẳng về phía trước, Vũ Văn Tinh lắc đầu ở phía sau hẳn, đột nhiên biểu hiện lạ thường, một lúc sau lại xuất hiện bên cạnh Thượng Ất, đi song song với hẳn.

“Đúng là nhìn không ra, ra ngoài một chuyến tính tình cũng đỡ hơn nhiều, tôi còn tưởng anh sẽ chém tên đó ra làm đôi chứ.” Vũ Văn Tinh nhìn Thượng Ất đầy hứng thú, không ngừng trêu chọc Thượng Ất.

“Giết hẳn rồi cũng không có tinh hạch để lấy, tốn công đó làm gì. Với lại không phải anh đã nhắc qua sao, bây giờ là thời kỳ đặc biệt không thể gây phiền phức cho tiến sĩ L đó nữa. Vả lại bụng của tôi thật sự đã đói rồi...” Thượng Ất đang nói thì đột nhiên dừng bước, đưa tay lên sờ người Vũ Văn

Tĩnh, trong miệng còn lẩm bẩm, “Lần trước anh cho tôi loại nước dinh dưỡng kia còn không, cho tôi hai bình uống đỡ trước!”

“Cần nữa sao? Lần trước anh thiếu tôi một bình vẫn chưa trả đó... OK, OK, cho anh cho anh, đều là đàn ông, xin anh đừng sờ mó lung tung nữa!” Vũ Văn Tĩnh không còn lời nào mà lấy ra một bình nước dinh dưỡng cho Thượng Ất, trầm giọng nói: “Chỉ còn một bình này nữa thôi... bà nội nó, từ sau khi Cao Trác Nhiên đến đây, không chỉ sắp đặt người của mình vào bộ phận quan trọng trong quân đội mà còn viện nhiều lý do để cắt xén các thứ của những thuộc hạ của tiến sĩ L như chúng tôi, càng không cần phải nhắc đến những binh sĩ thường... Ài, thêm mấy ngày nữa, lương thực trong quân đội này cũng không còn.”

“Ồ, ngay cả hộ vệ dị năng như bọn anh cũng không có tiếp tế sao? Tình thế của căn cứ Đế Đô đã nghiêm trọng như vậy rồi à?” Sắc mặt Thượng Ất nghiêm túc lại, hẳn có thể nhìn ra là Vũ Văn Tĩnh không hề nói dối, xem ra trận siêu bão này đã làm ảnh hưởng đến căn cứ Đế Đô nghiêm trọng hơn những gì bản thân y tưởng tượng. Nghĩ sâu xa hơn chút, căn cứ Đế Đô còn khó khăn như vậy, vậy mấy căn cứ nhỏ khác thì sao, sào huyệt bên đó nữa?

“Tình hình này, tiến sĩ L nói thế nào?” Thượng Ất đột nhiên hỏi đến, Vũ Văn Tĩnh thở dài trả lời:

“Hiện nay chuyện lương thực đều ở chỗ Cao Trác Nhiên hết rồi, nghe nói Cao Trác Nhiên đã bắt đầu thử gây trồng sản lượng lớn cây trồng bằng nước rồi, trong đó có một loại thực vật thần kỳ gọi là “Hoa Phi Châu”, chỉ cần gặp được nước là trong vòng ba giây sẽ có thể mọc rễ, đồng thời trong thời gian rất ngắn mọc ra một loại nụ hoa mầm có lượng đường cao, trong đó bao hàm 3 – 5 kilo calo nhiệt lượng.”

“Thần kỳ như vậy sao? Xem Cao Trác Nhiên biến dị não hai lần quả nhiên lợi hại!” Thượng Ất gật đầu, trong lòng nảy sinh ra sự kính nể đối với người chưa từng gặp gỡ qua như Cao Trác Nhiên.

Chương 322: Giải mã gen

Chương 322. Giải mã gen

“Nhưng mà tiến sĩ L nói với tôi, Hoa Phi Châu này cũng có gen thuộc thực vật biến dị, con người không thể ăn nhiều, nếu không sẽ tăng xác suất trở thành người thể thoái hóa!” Vũ Văn Tinh nói, lại dùng tay chỉ ranh giới khắp nơi của căn cứ Đế Đô, “Thật ra nếu không nói đến lập trường, tôi thật sự rất khâm phục tên điên Cao Trác Nhiên này. Anh biết không, mấy tiếng trước khi tên này tập kích căn cứ Đế Đô, đã quả quyết lợi dụng năng lực suy tính của bộ não, dùng mấy chục tấn thuốc nổ và đại bác tạo ra một trận động đất cấp 6, 7 trong thời gian ngắn ở khắp căn cứ Đế Đô. Khoảng cách hiện nay anh nhìn thấy là tên này đã cố tình cho nổ ra. Nhưng mà khoảng cách này đích thật đã cứu được tính mạng mấy chục vạn dân quân, nhưng cửa xả lũ trực tiếp thông đến Đường thành và các thị trấn lân cận, tiến sĩ L suy tính, những người sống ở đó phải chịu cảnh nước lũ dâng cao mấy chục mét, xác suất còn sống cả một phần mười của căn cứ Đế Đô cũng không đến... Đây đúng là gặp lửa bỏ tay người, bất chấp thủ đoạn mà.”

“Nhưng mà bây giờ anh quay về là tốt rồi, tính ra tiến sĩ L tính cũng rất chuẩn, ông ấy nói ngay trước buổi trưa hôm nay anh sẽ quay về... Hi hi, có lúc tôi thật sự cảm thấy đám biến dị não này đúng là đáng sợ, ở trước mặt bọn họ chúng ta như là không mặc đồ vậy, nhất cử nhất động của chúng ta đều trong sự dự tính của bọn họ.”

Vũ Văn Tinh vừa nói vừa nhanh chóng dẫn Thượng Ất đi qua lính gác cửa, sau đó chạy thẳng xuống phòng thí nghiệm ở tầng ba tầng hầm. Mà lúc này, tự nhiên tâm trạng Thượng Ất rồi bời, nói đến cùng thì hắn vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ của tiến sĩ L, còn dẫn đối tượng của nhiệm vụ là vua cá heo về.

“Thượng Ất, cậu có thể sống sót trở về đúng là tốt quá rồi! Qua đây, tôi cho cậu xem thứ này!” Vừa vào phòng, tiến sĩ L đã nắm lấy tay của Thượng Ất, dẫn hắn đi đến trước một cái kính hiển vi, đồng thời ra hiệu cho Thượng Ất cúi xuống xem thử.

“Thượng Ất, sau khi cậu rời đi, tôi luôn phân tích tổ hợp gen của cậu. Những lời trước khi cậu đi đã gợi ý tôi, giúp tôi nhận ra lúc trước tôi nghiên cứu nguyên nhân thoái hóa của loài người và loài vật, chắc có lẽ phương hướng đã bị ngược!”

“Ý gì đây? Mời ông nói tiếng phổ thông!” Thượng Ất nhìn chăm chăm tiến sĩ L, sắc mặt tên này mấy ngày gần đây càng tái nhợt hơn, dưới ánh đèn mờ mờ của phòng thí nghiệm, sống như một con ma hút máu của phương tây.

“Cậu thấy được gen di truyền kì lạ trong dung dịch này rồi sao, nó chính là cái gen thần bí mà lúc trước tôi nói với cậu.” Tiến sĩ L hưng phấn mà chỉ vào kính hiển vi, giọng nói đó có chút giống với con nít đang khoe khoang, “Thượng Ất, tôi... đã giải mã được nó rồi!”

“Đợi đã! Tôi muốn xác nhận một chút. Ông nói giả thuyết về người ngoài hành tinh mà tôi đề cập khi rời đi là có thật? Ông nghiên cứu các gen bí ẩn trong cơ thể tôi và chứng minh rằng tôi đúng... Tôi thực sự là người ngoài hành tinh?”

Giọng nói run rẩy của Thượng Ất có chút bất lực. Mặc dù hy vọng suy đoán của mình là đúng, nhưng thời điểm sự thật sắp bị bại lộ, trái tim hắn vẫn đập thình thịch.

“Năm mươi phần trăm!” Đối diện với vẻ mặt bất an của Thượng Ất, tiến sĩ L duỗi tay ra, nhếch miệng cười, nụ cười có chút tà mị của ông ta khiến Thượng Ất sững sờ. Cảnh tượng này khiến hắn nhớ đến tiến sĩ L nhân bản đã chết.

Vẻ mặt Thượng Ất bất mãn nhìn Tiến sĩ L, bĩu môi nói: “Như thế nào gọi là năm mươi phần trăm, ý ông nói cơ thể của ta là con người, bên trong lại ẩn chứa linh hồn người ngoài hành tinh?”

“Phốc... Ha ha.”

Nghe giọng điệu u oán của Thượng Ất, Vũ Văn Tinh và Lý Đồng Thành đứng bên cạnh bất giác bật cười. Kể từ khi từ Cao Trác Nhiên đến căn cứ kinh đô, họ chưa bao giờ cười dễ dàng như vậy. Có lẽ đơn giản vì bọn họ tin tưởng Thượng Ất. Lần này Thượng Ất thành công trở về căn cứ, cả hai người đều cảm thấy nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười đã lâu không gặp.

“Tôi nói này Thượng Ất, cho dù có linh hồn của người ngoài hành tinh ẩn chứa bên trong cơ thể của cậu, thì bên ngoài cậu vẫn giống với con người.

Tiến sĩ L nói 50%, có nghĩa là khả năng trở thành người ngoài hành tinh của cậu cao hơn một nửa so với người bình thường!”

“Ý anh là gì? Đám các người đang nói gì vậy?”

Lời giải thích của Vũ Văn Tinh và Lý Đồng Thành càng làm cho Thượng Ất mơ hồ thêm. Hắn không hiểu mấy người đám người này muốn nói gì. Nhưng Thượng Ất tinh ý nhận ra rằng tiến sĩ L hẳn đã phát hiện ra điều gì đó trong thời gian hắn vắng mặt.

“Đừng gấp, đừng gấp. Tôi sẽ giải thích cho cậu ngay lập tức... Có điều, Thượng Ất, tôi muốn nói trước. Những lời này có thể ảnh hưởng lớn hơn đến cậu, vì vậy cậu phải chuẩn bị tâm lý.” Nhặt lấy một tập giấy vẽ trên bảng ghế thử nghiệm, ông ta nói với giọng nghiêm túc: “Thượng Ất, chuỗi gen bí ẩn trong cơ thể cậu rất kỳ diệu. Tôi đã mất hơn mười ngày để giải mã thông tin trong đó. Tuy nhiên, những gì cậu đã nói trước khi rời đi đã truyền cho tôi rất nhiều cảm hứng. Tại sao tôi phải tuân theo những quy tắc cứng nhắc về gen người? Nghiên cứu khoa học không chỉ đòi hỏi đầu óc thông minh mà còn phải có hướng đi đúng đắn.

Sau khi cậu rời đi, tôi bắt đầu thử sử dụng lý thuyết di truyền vũ trụ, một lý thuyết hoàn toàn khác với các dạng sống dựa trên carbon của trái đất để phân tích gen này trong cơ thể cậu. Kết quả thật đáng kinh ngạc. Khi tôi tiến hành thí nghiệm thứ 1048, một dạng sự sống tuyệt vời mà tôi chưa từng thấy trước đây được mã hóa bởi gen đã xuất hiện ngay trước mắt tôi.”

Tiến sĩ L vừa nói vừa mở tập dữ liệu dày cộp trong tay, nhẹ nhàng chạm vào giống như đang vuốt ve người yêu, tiếp tục say sưa nói: “Giống như lần đầu tiên con người sử dụng hệ nhị phân Giống như ngôn ngữ máy tính để giải thích thế giới, ngôn ngữ mã hóa gen sự sống mới này chứa đựng thông tin vô cùng phong phú. Tôi tin rằng một khi chúng được giải mã, loài người tương đương với việc làm chủ sức mạnh của thế giới khác. Thượng Ất, bây giờ tôi có thể khẳng định chắc chắn rồi. Cậu khác với tất cả mọi người trên trái đất tôi từng gặp. Có một thế giới khác ẩn giấu trong cậu... Hoặc là, cậu là người của một thế giới khác!”

Chương 323: 50%

Chương 323. 50%

“Không thể nào!”

Thượng Ất lắc đầu, chuyện tái sinh chính bản thân hắn đã trải qua, còn điều gì kỳ lạ mà hắn không thể chấp nhận được? Nhưng Tiên sĩ L nói rằng có một thế giới khác đang ẩn giấu trong hắn, hay đơn giản là một thế giới khác. Đây chẳng khác gì một trò đùa.

“Không có gì là không thể...”

Tiên sĩ L cười nhẹ nói: “Đạo Phật có câu nói, mỗi hoa một thế giới, mỗi ý niệm mỗi tương tư, duyên đến duyên tàn. Kỳ thực, câu nói của đạo Phật có chứa một cái nhìn bao quát về thế giới, tức là thế giới có thể là vật chất hoặc tinh thần, vật chất có thể lớn hoặc nhỏ, hữu hình hoặc vô hình.

Đối với cậu và tôi, thế giới chỉ là một thế giới ba chiều, nhưng đối với một loại trí tuệ khác đối với cuộc sống, không gian ba chiều chỉ là một phần, và thế giới bốn chiều và năm chiều có thể hiện thực hóa thế giới không gian. Đây mới là thế giới bình thường trong mắt họ.

Vì vậy, tất cả những gì mà cậu mô tả, nào là bầu trời đầy sao đen tuyền, đôi mắt khổng lồ trên bầu trời đầy sao, phi thuyền của người ngoài hành tinh như một bộ phim 3D, và bản đồ bầu trời đầy sao huyền diệu trong cơ thể cậu... có thể dùng 'thế giới khác' để giải thích. Nói cách khác, là do gen bí ẩn trong cơ thể cậu có thể đã đưa cậu vào một thế giới khác bất cứ lúc nào, nơi mọi thứ cậu đã trải nghiệm đều là thật!”

Thật là một đoạn văn chi tiết, táo bạo và khó tin... Lời giải thích sinh động của tiên sĩ L khiến Thượng Ất lại trầm ngâm một hồi không nói nên lời.

Nhưng một lúc sau, Thượng Ất nhướn mày và hỏi một câu mà hắn quan tâm nhất: “Nếu nói thế giới ẩn chứa bên trong cơ thể tôi, vậy lực lượng thần bí truy sát tôi lại là gì? Chẳng nhẽ có hai thế giới ẩn chứa trong tôi. Hai thế giới này lại tàn sát lẫn nhau?”

“Cái này à... phải bắt đầu từ tỷ lệ 50%!” Nhưng trước tôi đó phải nghỉ ngơi một lát... Hậu quả của việc ép bộ não làm việc quá độ thật kinh khủng.” Tiến sĩ L mệt mỏi ngồi trên ghế, sắc mặt tái nhợt trông giống ma cà rồng hơn mấy phút trước.

“Này, ông...”

Nghe thấy lời lẩm bẩm của tiến sĩ L, Thượng Ất đột nhiên chú ý. Dường như ông ta đã yếu hơn so với lúc trước, ngoại trừ một đôi mắt vẫn còn sáng, cả người đều cảm thấy mệt mỏi.

“Sau khi cậu rời đi, tiến sĩ L đã sử dụng phương pháp sốc điện để tăng cường trí não. Mức độ phát triển, mức độ phát triển não bộ của Tiến sĩ L hiện nay là 30,25%.” Nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi của Thượng Ất, Lý Đồng Thành giải thích, giọng điệu không chút vui vẻ.

Để chiến đấu với Cao Trác Nhiên, tiến sĩ L đã hy sinh sức khỏe của mình khiến y khâm phục, nhưng đồng thời cũng rất lo lắng. Do mưa bão lớn và thiếu lương thực, tình trạng thể chất của bác sĩ L đang suy nhược nhanh chóng. Tình trạng thể chất của bác sĩ L đang trong thời kỳ xấu đi và tình hình không mấy khả quan.

“Tại sao lại thế này? Là do Cao Trác Nhiên?” Thượng Ất khẽ thở dài, từ trong túi áo lấy ra một viên tinh hồn tỏa ra ánh xanh lam rồi nói: “Đây, cho ông! Thật là, hà cớ gì mà một lão già như ông lại liều mạng như vậy. Việc mà ông đã hứa với tôi ông vẫn chưa thực hiện được, đừng có mà “queo” giữa đường!”

“Hừ hừ, cảm ơn cậu Thượng Ất, thứ này thật sự giúp tôi rất lớn. Có nó sự phát triển trí não của tôi ít nhất có thể tăng lên một phần trăm trở lên.” Tiến sĩ L cười nhẹ, cầm lấy viên tinh hồn ném cho người trợ lý phía sau và nói ngược lại: “Có điều cậu cứ yên tâm, trạng thái tiến hóa cuối cùng của đột biến não không bị trói buộc của cơ thể mà đạt đến tinh thần. Vì vậy, dù tốt hay xấu cũng không quan trọng, đến cuối cùng nó cũng phải bị bỏ đi.”

“Được rồi, coi như tôi phí lời! Ngài sống lâu trăm tuổi hay là bạch nhật phi thăng đắc đạo thành tiên cũng chả liên can gì đến tôi, ngài vẫn còn chưa giải thích rõ ràng cho tôi biết vụ 50% kia rốt cuộc là chuyện gì đấy!”

Thượng Ất dùng ngữ khí khó chịu nói, hẳn phát hiện thực sự không thể nói chuyện nhiều với kiểu người như tiến sĩ L, quan điểm sống lệch lạc của bọn họ có thể khiến người ta nghi ngờ cuộc sống trong chốc lát. Dựa theo lời lão nói, sự sống của hắn trong tương lai sẽ là một đám thể tinh thần, ban đêm mà lượn lờ ở bên ngoài không biết sẽ hù dọa bao nhiêu người vô tội đây.

“Xác suất 50%, là chỉ tôi hiện giờ tuy có thể xác định được chuỗi gen thần bí trong cơ thể cậu là đến từ nền văn minh ngoài hành tinh, nhưng tôi lại không chắc về tác dụng cụ thể của nó. Đối với việc này, tôi có được hai suy đoán.

Tiến sĩ L vừa nói vừa nhận một cốc dung dịch màu lam từ tay trợ thủ, ngửa cổ uống cạn hết, trên mặt biểu lộ vô cùng hài lòng cảm thán: “Tinh hồn của sinh vật có trí tuệ quả thật là thần kỳ. Thượng Ất, cảm ơn cậu. Ừm, vừa rồi nói đến đâu rồi ấy nhỉ? À đúng rồi, hai suy đoán.”

“Thứ nhất, chuỗi gen bí ẩn đó đang chờ cơ hội giải phóng pheromone, từ đó thay đổi cấu trúc cơ thể cậu. Lúc này tôi nhắc nhở cậu phải chuẩn bị trước tinh thần chính là về điểm này, lúc đó có lẽ cậu sẽ bị biến dị thành hình dạng sinh vật, cho dù là những người thân cận nhất cũng có khả năng không nhận ra cậu.”

“Ồ, vậy còn kết quả suy luận thứ hai là gì?” Thượng Ất bình tĩnh hỏi.

“Khả năng thứ hai thì tương đối phức tạp hơn một chút. Ừm... không biết cậu hiểu được bao nhiêu về Kim Tự Tháp... mà thôi, nhìn cậu cũng không giống người nghiên cứu qua, tôi nói thẳng luôn vậy. Trong nửa thế kỷ ở quá khứ, có nhà khoa học trong khi nghiên cứu về kim tự tháp đã đưa ra một lý luận hoàn toàn mới, chức năng chính của kim tự tháp không nằm ở thuộc tính xây dựng hình thức bên ngoài, mà là chức năng báo hiệu tồn tại ở bên trong nó!

Những nhà nghiên cứu này cho rằng, là cột phát tín hiệu, Kim Tự Tháp có thể phát ra một số tia năng lượng với tần số cố định, sử dụng để định vị, tiếp nhận hoặc sắp xếp hệ thống trao đổi năng lượng trong một khu vực. Mà Thượng Ất cậu, chuỗi gen thần bí trong cơ thể cậu, nếu tôi thay thế nó bằng đơn vị cấu thành năng lượng cơ bản của quy luật di truyền vũ trụ, thì cấu trúc bên trong của nó gần giống như mô hình cấu tạo kim tự tháp.

Chương 324: Tín tiêu, tháp luân hồi

Chương 324. Tín tiêu, tháp luân hồi

Điều này cũng chứng minh được suy luận thứ 2 của tôi là có khả năng xảy ra. Hơn nữa tôi đã cố gắng sử dụng toán học để giải thích thành phần của chuỗi gen, cuối cùng cậu đoán xem tôi đã nhận được kết quả gì?”

“Cái gì?”

Vũ Văn Tinh và Lý Đồng Thành đồng thanh hỏi, ngược lại Thượng Ất lại im lặng âm thầm quan sát... ngay lúc này hắn đã có chút không theo kịp nhịp điệu của tiến sĩ L, phải lý giải một lượng lớn thuật ngữ khoa học vô cùng mệt não, càng không nói tới tốc độ nói nhanh như viên đạn bắn ra khỏi nòng súng của ông ta.

“7, là con số 7!” Tiến sĩ L điên rồ cầm lên một tờ giấy viết đầy công thức tính toán, dùng ngón tay chỉ vào con số to dùng viết trên giấy - 7!

“Nghĩa là sao? Số 7 thì rất đáng sợ hay sao? Nó còn nhỏ hơn số 8 một số đấy, ha ha.” Thượng Ất gãi gãi đầu, tỏ vẻ không vừa ý với tiến sĩ L bằng cách nói đùa rất nhạt nhẽo, sau đó cười thầm trong lòng nghĩ: “Cái đầu nhà ông, nói cả nửa ngày té ra ông đây là con số 7, ông cũng thật là quá coi thường người quá rồi đi, thế nào thì trừ đi 1 số, nói ông đây là số 6 cũng được mà.”

“Cậu cảm thấy số 7 rất bình thường sao?” Tiến sĩ L lộ ra một nụ cười mà trong mắt Thượng Ất thấy thì rất là gợi đòn, còn nghiêm túc hỏi: “Một tuần có mấy ngày, thế giới hiện giờ có mấy châu lục lớn, lần giỗ đầu tiên của người Hoa sau khi chết gọi là gì? Còn có Thượng Đế dùng mấy ngày để tạo ra Adam, Adam lại dùng mấy cái xương sườn tạo ra Eva, dưới trướng Satan lại có mấy thiên thần sa ngã, Phật dạy cứu một mạng người hơn xây tháp mấy tầng?”

“Cái này...”

Vẻ bất mãn trên mặt Thượng Ất thoáng chốc đọng lại nơi khóe miệng, quả thật là người hiểu biết và có học thức là những kẻ lưu manh nhất, bởi bọn họ có thể ra vẻ trước mặt người khác mà không sợ bị sét đánh.

“Có người từng nói, con số thần bí nhất trên thế gian này chính là số 7, nó tượng trưng cho luân hồi... Thượng Ất, dựa theo suy luận thứ hai, cái chuỗi gen trong người cậu chính là một cái tháp phát tín hiệu, hơn nữa còn là tín hiệu trong tháp luân hồi thần bí. Tôi cả gan suy luận một hồi, nếu có một ngày nào đó cậu có thể thực sự mở khóa bí mật của chuỗi gen này, có lẽ cậu sẽ có khả năng giống như trong tiểu thuyết hạng ba miêu tả... luân hồi trùng sinh!”

“Cái gì cơ!”

Thượng Ất hoàn toàn sững sốt, há to miệng thở dốc như con cá vàng hấp hối sắp chết tới nơi, trong lòng kinh hãi như sóng to gió lớn, từng làn từng làn sóng càng lúc càng cao gần như nhấn chìm lý trí của hắn.

“Con mẹ nó, ông đây chính là kẻ trùng sinh sao... chẳng lẽ tất cả việc này đều không phải ngẫu nhiên, chuỗi gen thần bí trong người này lại rất cuộc là cái gì vậy? Điên rồi, điên rồi, bản thân rất cuộc có phải đang nằm mơ hay không, sau khi tỉnh lại có khi nào phát hiện tất cả chẳng qua chỉ là ảo tưởng ra mà thôi?”

Lời nói của tiến sĩ L làm Thượng Ất rung mình, nhưng cũng thôi thúc Thượng Ất quyết tâm tìm kiếm sự thật. Cố nén sự kinh hãi trong lòng, Thượng Ất ngẩng đầu lên nói với tiến sĩ L: “Tôi không cần đáp án 50/50, tôi cần là đáp án chính xác 100%. Nói cho tôi biết, phải mất bao lâu nữa ông mới cho tôi được một câu trả lời chính xác?”

“Mất bao lâu vậy thì còn phải dựa vào lúc nào não bộ của tôi phát triển đến giai đoạn thứ 3, cũng chính là mức độ đột biến não được mở rộng đạt tới trên 50% đồ đi. Mà việc này thì cần cậu phải tìm thêm cho tôi càng nhiều tinh hồn hơn mới được, nếu không tôi không có khả năng sẽ giúp được cậu đâu.”

“Cần tinh hồn ư, chỗ tôi...”

Vừa nói Thượng Ất vừa muốn lấy ra nốt hai viên tinh hồn còn lại ra, nhưng cứ vào cái lúc như này, cửa phòng thí nghiệm bị người bên ngoài mở ra, theo đó có bốn năm thân ảnh tiến vào, đi về phía Thượng Ất.

“Chính là hắc, hắc đánh cho đội trưởng Trần Khánh bị thương, người tiến sĩ Cao muốn chính là hắc!” Mấy tên cảnh vệ dẫn đầu chỉ tay vào người Thượng Ất, đồng thời cung kính nhìn một người đàn ông trung niên đứng phía sau.

“Tiến sĩ Cao? Cao Trác Nhiên?”

Suy nghĩ của Thượng Ất nhanh như điện, lập tức đoán ra được thân phận và mục đích của những người này. Xem ra vừa nãy ra tay dạy dỗ đám chó trông cửa này, chủ nhân của chúng liền chạy tới nói lý lẽ rồi đây. Chỉ có điều khí chất của Cao Trác Nhiên có chút khác so với Thượng Ất tưởng tượng, nếu không phải là trên người mặc bộ đồ của nhân viên nghiên cứu, Thượng Ất chưa chắc đã nhận biết được người đàn ông vạm vỡ mạnh mẽ này là một vị tiến sĩ nghiên cứu khoa học.

“Tiến sĩ Cao, sao anh lại không mời mà tự tới vậy, có thời gian rảnh rồi đến chỗ tôi làm khách sao?”

Cả một tuần qua, hai bên tranh đấu trong tối ngoài sáng biết bao nhiêu lần, tất nhiên cũng sớm gây ra biết bao nhiêu hiềm khích rồi. Hôm nay Cao Trác Nhiên dẫn người khí thế hùng hổ xông vào đây, tiến sĩ L tất nhiên là sẽ không để cho người khác tùy ý phô trương thanh thế như vậy. Vì vậy vừa thấy Cao Trác Nhiên tới, tiến sĩ L lập tức đi lên tiếp đón, đồng thời vận dụng toàn bộ não bộ, một lực lượng vô hình trong chốc lát ngăn lại bước chân của kẻ đến.

“Ha ha, tiến sĩ L hôm nay thần sắc không tệ đấy, anh và tôi đều là đồng nghiệp, đây là không hoan nghênh tôi sao?”

Cao Trác Nhiên lớn tiếng cười, vẫy tay nhẹ một cái, thoáng chốc một sức mạnh ý niệm càng mạnh hơn trào ra, ngay lập tức diệt đi gần hết tinh thần lực của tiến sĩ L.

“Ha ha, hoan nghênh, tất nhiên là hoan nghênh rồi! Thế nhưng mà tiến sĩ Cao mang theo thủ hạ hùng hổ tới đây, ắt hẳn không chỉ đơn giản là đến thăm tôi thôi đi.”

Tiến sĩ L bình tĩnh âm thầm rút lại tinh thần lực của mình, trong khoảng thời gian này hai người trong tối ngoài sáng giao tranh vài lần, Cao Trác Nhiên dựa vào não bộ biến dị càng rộng hơn, ra chiêu vô cùng ngang ngược. Bởi vậy cho dù là mức độ cường hóa tinh thần của tiến sĩ L tốt hơn Cao Trác Nhiên, khả năng duy trì cũng mạnh hơn một chút, nhưng hẳn vẫn là không muốn cứng đối cứng với Cao Trác Nhiên, bởi vì như vậy sẽ gây sát thương cực lớn cho tốc độ biến dị não của tiến sĩ L.

Chương 325: Sự giận dữ của Vũ Văn Tinh

Chương 325. Sự giận dữ của Vũ Văn Tinh

“Tiến sĩ L, người của ông đánh trọng thương thuộc hạ của tôi...” Cao Trác Nhiên nói rồi liếc nhìn Thượng Ất, ánh mắt khó tả, ngữ khí bình tĩnh nói: “Tiến sĩ L, tôi và ông đều là người thông minh nên tôi không muốn có quá nhiều những tranh chấp vô nghĩa với ông. Trả người cho tôi thì chuyện sẽ kết thúc ở đây!”

“Trả người cho ông? Dựa vào cái gì chứ, Thượng Ất là thuộc hạ của tôi, ông có gì nhắm vào tôi đòi người!” Vũ Văn Tinh trợn mắt ngoác mồm, giận tím người, toàn thân tỏa ra khí thế như mãnh hổ che Thượng Ất vào sau lưng. Lý Đồng Thành bên cạnh cũng nở nụ cười, bước tới trước mặt Vũ Văn Tinh, cười nhẹ nói: “Vũ Văn Tinh anh làm gì vậy, chúng ta đều là quân nhân Đế Đô, đánh giết nhiều không tốt, chi bằng chúng ta ngồi xuống nói chuyện là có thể giải quyết chút chuyện vặt này. Ông nói xem đúng không tiến sĩ Cao.”

“Hai người này, thật là...”

Nhìn bóng lưng một cao một thấp, trong lòng Thượng Ất như có một dòng nước ấm chảy qua. Cho dù không hoàn toàn là vì bảo vệ cho hãn nhưng lúc này Thượng Ất có thể cảm nhận rõ kiên định và cả quan tâm trong giọng nói của hai người.

Bất giác, Vũ Văn Tinh và Lý Đồng Thành đã coi hãn thành người của mình, Cao Trác Nhiên đến cửa khiêu chiến, hai người bọn họ đứng lên làm việc nên làm, không một chút sợ sệt thực lực dũng mãnh của Cao Trác Nhiên.

“Nhắm vào mào để đòi người? Ha ha, mào xứng à?” Cao Trác Nhiên không nói gì, người đàn ông bên cạnh hãn sắc mặt tối sầm, dáng người hơi thấp bước lên phía trước, kiêu ngạo đưa tay vẫy vẫy, nói với Vũ Văn Tinh: “Nghe nói dịch chuyển tức thời của mào vô cùng ghê gớm, đến đây, để tao lĩnh giáo một chút!”

“Mào là cái thá gì mà xứng động tay với tao?” Là cao thủ số một của căn cứ, Vũ Văn Tinh cũng là một kẻ vô cùng kiêu ngạo, liếc nhìn người đàn ông mặt đen, khóe miệng lộ ra điệu cười khinh thường.

“Chiến sĩ áo giáp, Tần Minh!”

Người đàn ông mặt đen bình tĩnh nói, vừa đưa tay bấm nút trên ngực, đột nhiên vô số bóng đen lóe lên trước mắt, ngay sau đó một đạo cụ khảo nghiệm tinh xảo trước mặt Tần Minh lập tức vỡ vụn.

“Nhanh quá... đây là?”

Mọi người kinh hãi nhìn cánh tay Tần Minh, từ khuỷu tay đến cánh tay được bao phủ bởi một lớp biểu bì màu xanh lục như các động vật giáp xác, nhìn tổng thể như một răng cửa nhọn, khiến người ta không khỏi sợ hãi.

“Áo giáp sinh học - đường dao!”

Tần Minh vẫy vẫy hai cánh tay dài hơn một thước, vẻ mặt kiêu ngạo, dường như coi thường Vũ Văn Tinh và mọi người. Những mảnh thép trước mặt cũng chứng tỏ rằng hãn ta có vốn liếng để tự hào.

“Áo giáp sinh học bắt chước bộ ngựa sao? Xem ra rất ghê gớm, nhưng bàn về tốc độ thì tao chưa từng sợ ai! Dịch chuyển tức thời! Khiến tao ngã xem nào!”

Vũ Văn Tinh sau một tiếng nổ đột nhiên biến mất, đằng sau Tần Minh bất ngờ xuất hiện một bàn tay to lớn, đập mạnh vào gáy hắn.

Tất cả mọi người đều cảm thán, ai cũng biết dịch chuyển tức thời của Vũ Văn Tinh rất mạnh, gần như có thể hủy hoại mọi thứ ngay lập tức. Nhưng tận mắt nhìn thấy chuyển động ma quái và nắm đấm dữ dội này, bọn họ vẫn không khỏi nín thở. Trong lòng có một ý nghĩ... Tần Minh sẽ không bị một đấm này giết chết đấy chứ?!

“Hừm, người nằm xuống là mày! Vũ Văn Tinh!”

Bị tấn công sau gáy, Tần Minh nhếch khóe miệng, thân thể bất động, khớp tay vặn vẹo như tia chớp khua lưỡi kiếm như răng cưa sắc bén của đường dao, giây tiếp theo liền nghe thấy thanh âm thống khổ của Vũ Văn Tinh. Một tiếng hét lên, ngay lập tức bóng người xuất hiện cách đó vài mét.

"Làm sao có thể? Cánh tay của hắn lại có thể thực hiện các đòn chống khớp? Và tốc độ tấn công... mình còn không kịp phản ứng?" Tay phải của Vũ Văn Tinh nắm chặt cánh tay trái, máu từ tay trái không ngừng chảy ra, khuôn mặt ngày càng nhợt nhạt, trông hắn ta thật đáng sợ.

“Đã nói rồi là đường dao tự nhiên có sẵn năng lực săn mồi của bộ ngựa.” Tần Minh khua tay với đường dao, ngữ khí thách thức nhìn đám người Thượng Ất, xem thường nói: “Đường dao của tao có thể sánh với tốc độ của một viên đạn, bất cứ vật thể nào di chuyển với tốc độ cao ở trước mặt nó đều sẽ bị xuyên qua. Vũ Văn Tinh, dịch chuyển tức thời của mày chỉ khiến cho mày nhanh hơn một chút mà thôi. Nhưng mày vẫn quá chậm, chậm đến mức tao dùng gáy cũng có thể nhìn rõ. Nói thật, thực lực của mày mà ở trong rừng, trụ không nổi ba ngày, hừm hừm, người có tiếng mà không có miếng thật là khắp nơi đều có.”

“Có tiếng mà không có miếng? Ha ha ha, mày là người đầu tiên nói tao là kẻ có tiếng không có miếng! Mày thực sự nghĩ tao sợ mày sao? Hôm nay

tao sẽ cho mày biết, thế nào là cái chết nhanh nhất! Nổ cho ta! Phân thân giết!”

Một người luôn trầm tĩnh như Vũ Văn Tinh bây giờ đã thực sự phẫn nộ rồi, kích thích năng lượng trong cơ thể lên đến cực điểm, lúc này Vũ Văn Tinh không chút dè dặt, một luồng hơi lạ bắt đầu từ từ bao quanh người, cảnh tượng này khiến cho đám người Lý Đồng Thành sửng sốt nắm chặt tay!

“Tên khốn Vũ Văn Tinh, thật sự muốn liều mạng sao, đến cả kỹ năng này cũng lòi ra... nhưng mà hắn đã nói kỹ năng này có thể ảnh hưởng thậm chí có thể làm trọng thương bản thân... Ôi, thế này quá khổ rồi!”

Khi đó, kẻ địch thấy Vũ Văn Tinh rõ ràng đang đứng trước mặt mình, nhưng tay cầm dao đột nhiên xuất hiện sau lưng, và bàn chân với sức mạnh khủng khiếp từ trên đầu đánh xuống... một đòn tấn công với cách thức biến thái! Giống như vô số Vũ Văn Tinh đang tấn công cùng một lúc, khi hắn tung ra chiêu thức này, kẻ thù của hắn chỉ có thể nhắm mắt trong tuyệt vọng.

Hiện giờ, Vũ Văn Tinh đang dùng thủ đoạn này để đối phó với Tần Minh, nhưng Tần Minh vẫn ngạo mạn không biết gì, hoàn toàn không biết thần chết đang tiến dần đến chỗ mình.

“Hừ, trước đường dao của tao thì bóng ma gì cũng vô dụng mà thôi, tốc độ phi dao của tao là đệ nhất thiên hạ, đến đây cho tao biết thực lực của mày... a, không thể nào!”

Đột nhiên, hai mắt Tần Minh mở to, cả người lùi về phía sau, giữa hắn ta và Vũ Văn Tinh đột nhiên xuất hiện một đường nứt màu đen, cái này giống như đôi mắt đang mở của một con quái vật, Tần Minh cảm giác lông trên cơ thể đều dựng đứng cả lên.

Chương 326: Ông nhìn thấy tương lai của nhân loại sao?

Chương 326. Ông nhìn thấy tương lai của nhân loại sao?

Nhưng đây không phải là điều đáng sợ nhất, dưới cái nhìn toàn cảnh, Vũ Văn Tinh đột nhiên dùng tay nắm mạnh vào vết nứt đen, sau đó Tần Minh cảm thấy xương sườn đau nhói, hắn vô thức cúi đầu, đột nhiên sợ chết khiếp. Một vết nứt đen khác xuất hiện, và nắm đấm của Vũ Văn Tinh lại tiếp tục đánh vào người hắn ta!

"Bụp! Bụp! Bụp!"

Tiếng nắm đấm lần lượt va chạm vào da thịt, Tần Minh bị mười mấy vết nứt đen kịt bao vây, giống như bao cát, bị vô số nắm đấm đánh, bàn chân to đập điên cuồng không ngừng. Tuy nhiên, đường dao của Tần Minh chỉ có thể vung vẩy bất lực mà không có cách nào để ngăn chặn những cú đấm và đá như sao băng của Vũ Văn Tinh.

Thảm quá đi! Nhìn Tần Minh bị đánh như một cái đầu heo, nhân viên phòng thí nghiệm che mắt, trong lòng lại thầm kêu sướng khoái. Đến tận cửa nhà ức hiếp người ta, đáng bị đập cho một trận. Hơn nữa, Vũ Văn Tinh đã thủ hạ lưu tình rồi, trong những cuộc tấn công như vũ bão này không có vũ khí chí mạng, nếu đối sang vũ khí sắc bén như dao hoặc gai quân dụng thì không biết Tần Minh đã chết từ bao giờ bao giờ rồi.

"Ha ha, thủ đoạn của đội trưởng Vũ Văn Tinh được lắm, có điều tôi đoán cậu đã tiêu hao sinh lực của chính mình khi cưỡng bức mở ra vết nứt không gian. Cậu có thể duy trì được bao lâu nữa, 30 giây hay 20 giây?"

Giọng nói của Cao Trác Nhiên đột nhiên vang lên, giọng nói của anh ta không có chút phần nộ nào, mà ngược lại mang một chút chế nhạo.

"Bao lâu không quan trọng, dù sao trước khi hết sức lực thì ông đây có thể phế hết đám thuộc hạ kiêu ngạo của ông!" Vũ Văn Tinh lạnh lùng nói

Đám thuộc hạ của Cao Trác Nhiên đột nhiên tiến lên, miễn cưỡng đỡ Tần Minh đang lắc lư như thể một con thuyền sắp trong biển động dậy.

"Ha ha, cậu muốn thế nào cũng được... Nhưng tôi phải nhắc nhở đội trưởng Vũ Văn Tinh, loại chiến sĩ như Tần Minh tôi có thể làm ra hàng trăm người bất cứ lúc nào, nếu cậu đánh không đã ghiền, tôi có thể gọi chúng đến hết ngay bây giờ, cậu thấy sao?"

Cao Trác Nhiên bình thản nói, dùng ánh mắt khinh thường nhìn chăm chăm Vũ Văn Tinh đang tối sầm trong trận chiến, khóe miệng dần dần nhếch lên. Trong cuộc chiến tiêu hao, ai có thể so sánh với Cao Trác Nhiên hẳn? Chỉ cần có đủ nguyên liệu, hẳn có thể liên tục chế tạo ra một chiến binh mạnh mẽ như vậy.

"Được rồi, Vũ Văn Tinh ngừng được rồi! Qua nghỉ ngơi chút đi, Lý Đồng Thành mang vài chai dung dịch dinh dưỡng năng lượng tôi mới nghiên cứu đến cho cậu ấy." Tiến sĩ L lên tiếng ra hiệu cho Vũ Văn Tinh dừng lại.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng bất ngờ đã xảy ra, có thể là do Tần Minh cảm thấy kích động khi bị đánh ở nơi công cộng, sau khi Vũ Văn Tinh dừng tay, tên này lại vung đường dao lên chém mạnh vào lưng Vũ Văn Tinh, sau đó lại đâm vào thắt lưng anh ta.

Tất nhiên, tốc độ của Vũ Văn Tinh rất nhanh, anh ta đã duy trì đủ cảnh giác trong suốt trận chiến. Vì thế, mặc dù dao của Tần Minh rất nhanh, nhưng Vũ Văn Tinh muốn tránh cũng không phải chuyện khó. Có điều không ai nghĩ rằng ngay lúc Vũ Văn Tinh phát động năng lực dịch chuyển của mình để né tránh, một sức mạnh tinh thần hữu hình đột nhiên quét qua, dịch chuyển của Vũ Văn Tinh bị khống chế, anh ta chỉ có thể trơ mắt nhìn đường dao của Tần Minh mạnh mẽ đâm vào thắt lưng mình!

"A! Cao Trác Nhiên, tên tiểu nhân bỉ ổi!"

Lý Đồng Thành đứng một bên có thể thấy rõ toàn bộ, cả khu căn cứ chỉ có hai người là Tiến sĩ L và Cao Trác Nhiên có thể giải phóng sức mạnh tinh thần để kiểm chế đối thủ, hiện tại Vũ Văn Tinh bị sức mạnh tinh thần điều khiển, không phải Cao Trác Nhiên thì có thể là ai vào đây?

"Đả thương người của tôi, một đao này mới chỉ là lãi. Sao, Lý Đồng Thành, chỉ dựa vào cậu mà muốn động thủ với tôi?" Cao Trác Nhiên nhàn nhạt nói, nhưng ánh mắt lại nhìn tiến sĩ L.

"Tiến sĩ L, đừng để bị ông ta lừa, ông ta đang cố ý chọc tức ông. Cơ thể ông không còn có thể phóng thích ra trường lực lượng tinh thần, tôi không sao, để bọn họ đi!"

Vũ Văn Tinh lão đảo ngồi trên ghế, một lượng lớn máu loang lổ ở chỗ ngồi và nền đất dưới người y, cả người trông vô cùng thê thảm. Rõ ràng nếu không nhanh chóng chữa trị vết thương, e rằng người sắt đá này cũng sẽ chết.

“Ha ha, quả thực là trung thành.” Cao Trác Nhiên chậm rãi đi về phía Vũ Văn Tinh, bàn ghế, nhân viên dọc theo đường đi dường như bị hai bàn tay to vô hình đẩy ra, bất giác giống như lăn ra xa hai bên, cảnh tượng vô cùng kinh diễm.

"Anh muốn làm gì, dừng lại cho tôi!"

Nhìn thấy Cao Trác Nhiên đang ép từng bước mạnh hơn, Lý Đồng Thành hét lên, đồng thời bóng dáng của anh ta lắc lư dừng lại trên đường. Bất ngờ, cổ họng anh chợt thắt lại, giống như có một người đàn ông mạnh mẽ đang dùng tay siết chặt, thân hình cao gầy của Lý Đồng Thành được nâng lên không trung. Khi tiến sĩ L nhìn thấy điều này, không thể không cảm thán.

"Cao Trác Nhiên, mức độ biến dị não của ông đã đến giai đoạn thứ hai, hơn 40% rồi?"

"Ha ha, cuối cùng thì ông cũng nhận ra rồi. Đúng vậy, mới hôm qua sự phát triển trí não của tôi đã vượt quá 40%, đạt 41,4%. Tiến sĩ L, ông lại bị tụt hậu rồi."

Cao Trác Nhiên cười nhẹ, vẻ mặt đầy tự tin và bình tĩnh. “Chẳng trách hôm nay ông lại kiêu ngạo như vậy, hóa ra là lại đột phá...” Tiến sĩ L âm thầm cúi đầu lẩm bẩm một mình, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Cao Trác Nhiên hỏi: “Nói cho tôi biết sau giai đoạn hai, anh nhìn thấy được những gì về tương lai của nhân loại?”

"Thanh lọc! Thanh lọc thế giới sau khi loại bỏ tạp chất!"

Đôi mắt của Cao Trác Nhiên sáng rực, và giọng nói của ông ta tràn đầy khao khát vô tận. "Tôi thấy những con người mới đứng trên đỉnh thế giới. Họ mạnh mẽ, thông minh, ngoan cường và trường tồn, có sức mạnh có thể thay đổi cả trời đất, và có thể tự do lang thang giữa các vì sao trong vũ trụ..."

"Con người mới?" Tiến sĩ L cẩn thận nghiền ngẫm những lời này, và đột nhiên ngừng đầu nhìn Cao Trác Nhiên rồi nói: "Phương hướng thì sao? Tiến hóa hay suy thoái? Đây là điểm xuất phát của con người mới, và đây là kết thúc?"

Chương 327: Nghĩ thông cái ông nội mày

Chương 327. Nghĩ thông cái ông nội mày

"Bắt đầu và kết thúc... Tiến sĩ L, vấn đề của ông đang làm tôi khó hiểu." Cao Trác Nhiên nhìn tiến sĩ L một cách bình tĩnh và đột nhiên nở nụ cười nói: "Trung thành với tôi, với sự kết hợp của hai bộ não của chúng ta, mọi vấn đề đều không còn là vấn đề nữa. Chúng ta sẽ là tổ tiên của loài người mới, và chúng ta sẽ có đủ khả năng để tạo ra một bài hát vinh quang của một cuộc sống mới..."

"Trung thành với ông? Giúp ông hoàn thành dự án "con người hoàn mỹ?" Tiến sĩ L cắt ngang cơn say của Cao Trác Nhiên, nhẹ nhàng lắc đầu và nói: "Cao Trác Nhiên, mặc dù sự phát triển trí não của ông đã đến giai đoạn thứ hai, nhưng sự tự tin thái quá đã làm ông mù quáng, thậm chí ông còn chưa tìm ra nguyên nhân của sự suy thoái toàn cầu, vậy làm sao ông có thể nói về điểm xuất phát của việc tạo ra một cuộc sống mới? Ông đi đi, chúng ta không cùng chí hướng, đối với tôi mà nói kế hoạch của ông chỉ là một trò đùa. Phải mất hàng trăm triệu năm để một sức mạnh bí ẩn nào đó hoàn thiện gen người, vì vậy những gì ông thấy không phải là tương lai thực sự của con người, mà là ảo ảnh được sinh ra bởi sức mạnh bí ẩn đó. Mà tất cả những bằng chứng đều ở ngay trước mắt ông nhưng ông lại hủy hoại nó bằng cách thật nực cười..."

"Ông đang nói về tôi? Tôi thừa nhận não của hai người các ông tốt hơn tôi một chút, nhưng các ông có thể nói tiếng người không, tôi thực sự không hiểu hai người đang nói cái gì!"

Khi Thượng Ất thấy tiến sĩ L nhìn mình điên cuồng, y không khỏi bĩu môi biểu thị sự bất mãn. Cả hai bên đều đã đánh nhau đến đổ máu. Làm ơn, các có thể nghiêm túc hơn trong trận chiến được không, thất lực của Vũ Văn Tinh đã bị người khác đâm hỏng rồi, cái này nhất định phải lấy lại!

“Ha ha, Thượng Ất, sau này cậu sẽ hiểu ý tôi.” Tiến sĩ L nói, và một lần nữa nói với Cao Trác Nhiên một cách nghiêm túc: “Cao Trác Nhiên, hãy sử dụng bộ não của ông để tính toán các biến lượng trong không khí ông sẽ biết rằng cuộc chiến giữa chúng ta chẳng có ích lợi gì. Bây giờ không phải là lúc chúng ta đánh nhau. Ba tháng sau trận lụt, ông sẽ hiểu ý tôi. Thế giới mà toàn cầu suy thoái này không phải chỉ thuộc về con người!”

“Cố ý làm vẻ huyền bí, ông chỉ là người đột biến não cấp một, chuyện liên quan đến tương lai ông lại có thể nhìn xa hơn tôi sao?” Cao Trác Nhiên tự hào nói, đồng thời đưa một ngón tay chỉ vào Thượng Ất: “Còn hắc, cái ông gọi là chứng cứ chính là người này sao? Ông coi tôi là tên đần à?”

“Ông quả thực là một tên đần, còn là loại người ngu si đáng bị đánh... Tiến sĩ L, ông nói đúng, người này quả thực rất đáng bị đánh. Nhìn vẻ mặt của hắc, bây giờ tôi có sự kích động muốn giết hắc.”

Thượng Ất lạnh lùng nhìn Cao Trác Nhiên không chút sợ hãi. Đúng vậy, thân là người đột biến não, thực lực của Cao Trác Nhiên quả thật rất mạnh, nhưng nếu ra tay thì bản thân y có lẽ không giết được ông ta, căn bản là phải có sự hợp tác của Tiến sĩ L.

"Ha ha, cậu là con người thú vị nhất mà tôi từng thấy đấy. Tôi không biết sự tự tin của cậu đến từ đâu, đến từ đôi cánh thoái hóa kia sao? Cậu nghĩ rằng chỉ cần cậu có thể bay thì có thể giết một người biến dị não cấp hai sao? Tên nhãi nhây thơ, để tôi cho cậu xem thế nào là sức mạnh mới của loài người trong tương lai nhé! Trường lực tinh thần, kiên cố cho ta!"

“Hự” nhẹ một tiếng, toàn thân của mọi người trong phòng đột nhiên nặng xuống, mọi người như rơi xuống đầm lầy, chân tay không những không cử động được, đến thở cũng vô cùng không thoải mái.

"Thật khó chịu... Tôi ngạt thở sắp chết mất rồi!"

Lý Đồng Thành siết chặt cổ họng, sắc mặt biến thành màu tím ngắt rất đáng sợ. Nhưng không chỉ có gã, bao gồm cả Vũ Văn Tinh, Thượng Ất và khoảng bốn mươi nhà nghiên cứu xung quanh, thời khắc này tất cả đều nhìn chăm chăm vào Cao Trác Nhiên với vẻ kinh hoàng. Không ai ngờ rằng, trường lực tinh thần của Cao Trác Nhiên lại mạnh đến mức này, tưởng chừng tương đương với việc tạo ra một khu vực không gian khổng lồ, bao gồm tất cả mọi người trong đó.

"Khốn kiếp, quả nhiên con hàng này tiến hóa lên sức mạnh địa hạt rồi?!"

Thượng Ất âm thầm thở dài, trong lòng thầm nghĩ tình hình không tốt.

Ở kiếp trước, Thượng Ất từng nghe người ta nói qua năng lực kinh khủng của người biến dị não, một trong số đó là loại sức mạnh địa hạt gần giống như thần lực vậy. Nói một cách ngắn gọn, trong một khu vực cố định được bao phủ bởi lực tinh thần, người biến dị não cơ bản là bất khả chiến bại. Sức mạnh tinh thần của bọn họ có thể bao trùm bất cứ thứ gì, cũng có thể phá hủy bất cứ thứ gì. Một khi bị mắc kẹt trong khu vực tinh thần đó, loài người có lựa chọn duy nhất là khoanh tay chịu trói.

Trừ khi có hai tình huống xảy ra thì mới có thể thoát khỏi sức mạnh địa hạt. Thứ nhất, người biến dị não siêu việt có sức mạnh tinh thần mạnh hơn, dựa vào sức mạnh cơ bắp xé toang không gian tinh thần xung quanh, nhưng trước tiên là phải chịu đựng những cơn đau thể xác vô tận giày vò, thậm chí phải trả cái giá đau đớn hơn là mất đi một số bộ phận cơ thể.

Thứ hai, giống như Tiến sĩ L, sử dụng sức mạnh tinh thần để chống lại sức mạnh địa hạt, đánh tan đồng thời mở ra một kênh sức mạnh tinh thần để thoát khỏi sự kiểm soát khu vực. Tuy nhiên, điều này cũng đòi hỏi người chạy trốn phải có một lực tinh thần mạnh mẽ, nếu không cuối cùng rất có thể sẽ cạn kiệt tinh thần lực và trở thành một tên ngốc.

"Thật là phiền phức... chẳng trách tiến sĩ L vẫn luôn nhin tên này, xem ra đối phương đích thực vốn hung hăng! Không được, y phải tìm cách tiêu diệt miền tinh thần của hắn! Hơn nữa y nghe nói chỉ cần có thể hủy diệt miền tinh thần của người biến dị não là sẽ gây phản ứng ngược cho bộ não của đối thủ. Làm không tốt Cao Trác Nhiên sẽ trở thành một tên ngốc... Chết tiệt, cho dù là vì Vũ Văn Tinh, cũng không thể run sợ như vậy!"

Chương 328: Nghĩ thông cái ông nội ông

Chương 328. Nghĩ thông cái ông nội ông

Thượng Ất nghĩ, liều mạng thò tay vào trong túi sờ sờ. Ở đó có chiến lợi phẩm lần này, mười mấy hạt tinh hạch năng lượng chất lượng cao, hai tinh hạch năng lượng có chất lượng gần như hoàn hảo và một tinh hạch năng lượng màu đỏ thẫm chất lượng hoàn hảo.

Tất nhiên, ở đáy túi còn có hai viên tinh hồn phát ra màu xanh lam u ám, Thượng Ất vốn định mang cho tiến sĩ L dùng, nhưng bị sự cố Cao Trác Nhiên ngoài ý muốn này làm cho gián đoạn. Lúc này, Thượng Ất do dự không biết có nên một ngụm nuốt hết những hạt tinh hạch này không.

Đúng vậy, ý nghĩ của Thượng Ất rất đơn giản, y hy vọng có thể dùng năng lượng khổng lồ của các tinh hạch tại hiện trường để kích hoạt những ngôi sao trong nhân thể tinh không đồ. Đương nhiên, làm như vậy rất không lý trí, một khi hấp thu không thành công, Thượng Ất không phải đối mặt với nguy cơ nổ tung mà chết thì cũng sẽ lãng phí những chiến lợi phẩm quý hiếm này.

Nhưng Thượng Ất không còn cách nào khác, sự hung hăng của Cao Trác Nhiên, sự quý quyết của Tần Minh, còn có sự sống chết chưa rõ của Nhạc Bảo, Ưng Xuyên và những người khác tập hợp lại, cuối cùng khiến y bùng nổ. Tái sinh một lần, Thượng Ất quyết không bao giờ cho phép người khác đè đầu cưỡi cổ ức hiếp mình, Cao Trác Nhiên phải trả giá cho sự kiêu ngạo của lão!

"Đau đớn lắm đúng không? Ha ha. Rất nhanh sẽ không đau nữa..."

Cao Trác Nhiên lạnh lùng nói, hai tay dang ngang hơi hướng lên trời, đột nhiên một số nhà nghiên cứu bình thường trong phòng ngã xuống đất, máu từ miệng và mũi của bọn họ tuôn ra như nước, tứ chi cũng theo đó mà co giật dữ dội. Rõ ràng, con người bình thường đã không còn cách nào chịu

được sức ép từ sức mạnh tinh thần của Cao Trác Nhiên, lục phủ ngũ tạng đã bị ép vỡ, hư hại dẫn đến tình trạng xuất huyết nội.

Cao Trác Nhiên này, muốn một nhát giết tất cả các nhà nghiên cứu dưới trướng của tiến sĩ L, phá hủy hoàn toàn thành quả nghiên cứu của tiến sĩ L.

"Cao Trác Nhiên, ông đừng ép người quá mức! Tôi không muốn trở thành kẻ thù của ông, không phải vì tôi thực sự sợ ông, mà bởi vì sự tồn tại của chúng ta có ý nghĩa to lớn đối với tương lai của Hoa Quốc. Tôi không muốn vì đấu đá nội bộ mà mất toàn bộ cơ hội khiến Hoa Quốc trở nên lớn mạnh! Thả bọn họ đi, tôi đồng ý làm thủ hạ của ông, những người này vô tội!"

Sắc mặt tiến sĩ L buồn bã, ông ta thực sự không nhẫn tâm nhìn những người thuộc hạ đã theo mình bao nhiêu năm chết như thế này. Những người này và dữ liệu trong phòng thí nghiệm đều là tâm huyết nhiều năm, nếu bị hủy hết, tiến sĩ L thật sự không đành lòng.

"Hi hi, cuối cùng ông cũng nghĩ thông rồi, tôi..." Nhìn tiến sĩ L cuối cùng cũng chịu thua, Cao Trác Nhiên mỉm cười định đồng ý, nhưng đột nhiên giọng nói lạnh lùng của Thượng Ất bất ngờ vang lên bên tai hắn: "Nghĩ thông cái ông nội ông! Hôm nay tôi không đánh ông một trận tử tế thì tôi theo họ ông! "

"Thượng Ất, cậu...?"

Tiến sĩ L ngạc nhiên nhìn Thượng Ất, vẻ mặt không dám tin.

Dưới sức mạnh tinh thần địa hạt của Cao Trác Nhiên, Thượng Ất bất ngờ lão đảo từng bước. Trên đường đi, trên mặt, tay, chân và tất cả các bộ phận cơ thể lộ ra ngoài, thời khắc ấy liên tục xuất hiện những vết thương sâu như dao cứa, kim đâm, búa đập, răng nhọn cắn... Bản chất thật của sức mạnh tinh thần địa hạt của Cao Trác Nhiên giống như một bức tường thủy tinh, chỉ cần Thượng Ất tiến lên trước một bước, sẽ có vô số mảnh thủy tinh sắc bén xé nát da thịt của anh ta.

Máu chảy như trút, da hở thịt nứt... Nhưng tất cả vẫn không thể ngăn cản bước chân Thượng Ất tiến lên!

"Chuyện này... chuyện này sao có thể, mày đã làm như thế nào? Ở khu vực tinh thần của tao, mày không thể động đây, càng không thể ra tay tấn công tao, trừ phi mày không quan tâm đến những tổn thương thân thể... Ồ, tao hiểu rồi, mày là dị năng giả thể chất tự phục hồi! Chắc chắc, càng ngày càng thú vị, con người thể thoái hóa có thể chất tự phục hồi, khả năng tốc độ, sinh ra đã có cánh... rốt cuộc mày là ai? "

Vẻ mặt của Cao Trác Nhiên đột nhiên nở rộ vẻ phấn khích, nhìn Thượng Ất như thể đang nhìn thứ thú vị nhất trên đời. Đáng tiếc, Thượng Ất không cho hẳn cơ hội tiếp tục làm màu, chỉ trong nháy mắt anh ta đã xuất hiện không ngoài 2 mét trước mặt Cao Trác Nhiên!

“Ông đây là ai liên quan cái rắc gì đến ông, ông đây chỉ biết hôm nay ông đây rất tức giận, đi chết đi!”

Một cú đấm được tung ra, không khí trước mặt Thượng Ất đột nhiên bộc phát ra một trận nổ chói tai, sau đó trước mắt mọi người lay động một hồi như có vô số mũi tên nước trong suốt bắn khắp nơi. Đầu năm đấm của Thượng Ất không ngừng phóng ra sóng khí hướng về bốn phương tám hướng, chỉ cần chà xát lên người thì nhất thời sẽ có một vết máu thật sâu, giống như bị con dao sắc bén cắt bị thương vậy.

“Tên nhóc mi dám! Dừng lại cho ta! Tinh thần lực trường, gai nhọn công kích!”

Nhìn thấy năm đấm phun máu của Thượng Ất xông thẳng về phía mình, trên mặt Cao Trác Nhiên cuối cùng đã mất đi sự bình tĩnh. Hắn ta bỗng vẫy tay, cơ thể của mọi người xung quanh chợt nhẹ đi, cảm giác bị trói buộc không thể cử động vừa rồi ngay lập tức biến mất. Thay vào đó là từng cảm giác dễ chịu ủa tới, giống như con cá mất đi dưỡng khí lại được hồi sinh lần nữa, rất dễ chịu.

Nhưng gần như cùng lúc đó, không khí trước mắt Thượng Ất đột nhiên uốn éo. Cao Trác Nhiên điên cuồng phóng ra tinh thần lực cường hãn như một con trăn khổng lồ uốn éo cơ thể hóa thành từng cây gai nhọn trong suốt sắc bén, trong nháy mắt lập tức đâm về phía Thượng Ất.

“Hự hự! Phù phù!”

Mũi nhọn biến mất, Thượng Ất khuyu xuống, máu tươi phun ra làm ướt cả mặt đất trước mặt hắn. Mà trên người hắn bỗng xuất hiện một lỗ máu to bằng miệng bát trên giáp bảo hộ dạng lồng mà ngay cả viên đạn của súng bắn tía cũng có thể ngăn được. Còn Tinh Vực Cốt Dao chỗ tay phải của hắn đang vỡ ra thành từng mảnh, hóa thành năng lượng tan ra xung quanh. Lần đầu tiên Tinh Vực Cốt Dao không gì phá được đã bị gãy!

“Thượng Ất!”

Vũ Văn Tinh, Lý Đồng Thành, còn có tiến sĩ L cùng nhau hô lên. Trong giọng nói mang theo sự kinh hoàng lo sợ cùng bi phẫn. Bởi vì vị trí của lỗ máu kia rõ ràng là bộ phận quan trọng nhất của Thượng Ất – trái tim!

Chương 329: Trọng kiếm Vô Công

Chương 329. Trọng kiếm Vô Công

“Nhãi con, ta thừa nhận mi khiến ta rất ngạc nhiên. Lực lượng tinh thần lãnh vực của ta đổi thành sức mạnh thuần chủng tương đương với mười tấn lực đánh vào. Ta không rõ sao mi có được sức mạnh kỳ lạ này, nhưng rõ ràng cuối cùng mi đã thua rồi. Mi không thể phá vỡ đòn tấn công gai nhọn tinh thần của ta, trái tim mi đã vỡ còn giết ta như thế nào...”

“Câm mồm... ông đây vẫn... vẫn chưa chết đâu! Cuộc chiến còn chưa kết thúc, tới... tới đây, chúng ta đánh tiếp!”

Đột nhiên Thượng Ất đang quỳ trên mặt đất chậm rãi ngẩng đầu lên. Hắn không ngừng nhét những tinh hạch năng lượng sinh vật đủ các màu vào trong mồm, máu thịt đang điên cuồng sinh sôi nảy nở một cách kỳ lạ ở miệng vết thương trên ngực. Thể chất tự lành gấp bốn lần được tiên sĩ L sửa đổi bằng dị vật trùng amip lúc này đang tự chữa lành vết thương một cách điên cuồng.

Mặt khác, năng lượng tinh hạch trong người Thượng Ất cũng xảy ra sự thay đổi kỳ lạ.

Lượng lớn tinh hạch màu sắc khác nhau, thuộc tính khác nhau đi vào trong cơ thể lần lượt thay đổi quần quanh, tan rã dung hợp, giống như một đồng socola đủ mọi màu sắc bị nướng trên đồng lửa. Sau khi hòa tan lại hình thành nên một quả cầu kỳ lạ khổng lồ. Mà quả cầu này không ngon như trong tưởng tượng, ngược lại lại không ngừng phóng ra hơi thở kỳ quái, sau khi đi vào cơ thể Thượng Ất khiến ngay cả linh hồn của hắn cũng đau tới run rẩy.

“Mi... ta hiểu rồi. Thể chất kỳ lạ của mi vậy mà lại có thể dùng năng lượng tinh hạch đến bước này! Có điều rất đáng tiếc, cho dù thế nào thì mi cũng chết chắc rồi. Những tinh hạch này thuộc tính không giống nhau, mỗi một viên dùng một mình cũng đều có công dụng nâng cao trợ giúp cho mi, nhưng khi dùng một lúc nhiều như vậy... thì chính là thuốc độc!”

“Thuốc độc sao? Có thể đánh được ông thì cũng đáng! Chà chà, người biến dị não cấp hai à, bà nội nó, chỉ cần có thể đánh ngã ông thì cũng đã đủ để ông đây khoe khoang một đời rồi!”

Đang gào thét đột nhiên thân hình Thượng Ất nhảy vọt đến giữa không trung. Tốc độ của hắn lúc này đã được giải phóng tới cực hạn, hai năm đắm lộ ra cả xương trắng đang lóe lên ánh sáng xanh lam chấn nhiếp tâm phách. Nhưng so với lần tấn công trước thì phương thức tấn công lần này của Thượng Ất đã có thay đổi. Sức mạnh tích tụ trong người hắn thực sự quá nhiều, cộng thêm sự đau đớn vô cùng ở ngực khiến hai năm tay của hắn bất giác nắm chặt vào. Nhưng ngay sau đó một cảnh tượng kỳ lạ đột nhiên xuất hiện trong cơ thể khiến hắn sững sờ.

Nhân thể tinh không đồ... không hề báo trước lại xuất hiện lần nữa trong đầu Thượng Ất. Mà lúc này dường như mọi thứ bên ngoài đều dừng lại. Chỉ có phần đầu trong bản đồ trời sao chợt lóe lên, một ngôi sao trong suốt đột nhiên hiện ra trong một vùng những ngôi sao có sáng có tối.

Ngôi sao... thật là đáng yêu!

Thượng Ất không khỏi sửng sốt, hai mắt chăm chú nhìn ngôi sao biết di chuyển này.

Ngôi sao này rất nhỏ. Như đứa trẻ tinh nghịch sau khi chui ra từ phần đầu của tinh không đồ thì điều đầu tiên làm là vô cùng tò mò mà tiến lại gần những ngôi sao được thấp sáng, nhẹ nhàng tiếp xúc với những ngôi sao lớn gấp mười lần nó. Sau đó lại giống như đứa trẻ tham ăn, đột nhiên mở cái “miệng nhỏ”, nhưng khi bao phủ năng lượng hỗn độn rõ ràng của những ngôi sao thì lại chính là một cái miệng lớn.

“Thật thoái mái!”

Bởi vì cảm giác nóng rất đau đớn do lượng lớn tinh hạch mang tới cũng lập tức giảm đi rất nhiều khiến Thượng Ất cảm giác những nơi ngôi sao chạm vào đột nhiên mát lạnh, không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ. Theo đó cảm giác một luồng sức mạnh lại xuất hiện trong cơ thể một lần nữa. Dường như toàn bộ năng lượng mà ngôi sao nhỏ chiếm đoạt đã chuyển hóa thành năng lượng thân thể, khiến Thượng Ất đang mệt mỏi không chịu nổi lại có nhiều sinh lực hơn.

Ăn ăn ăn! Cắn cắn cắn! Nuốt nuốt nuốt!

Đường như thấy năng lượng tinh hạch hỗn độn rất ngon nên ngôi sao nhỏ không thể dừng lại. Giống như sao băng đâm vào, thân hình uyển chuyển của ngôi sao nhỏ nhanh chóng bay lượn khắp mọi nơi trong nhân thể tinh không đồ của Thượng Ất, liều mạng ăn, cũng để lại hơi thở mát lạnh vô cùng dễ chịu.

Thượng Ất vô thức nhắm mắt lại. Hơi thở này hẳn rất quen thuộc nhưng lại không nhớ được đã từng thấy ở đâu. Mở mắt ra Thượng Ất lại nhìn xung quanh. Khi ánh mắt rơi vào trên người Lý Đồng Thành bên cạnh lập tức nhớ lại nguồn gốc của luồng hơi thở mát lạnh này.

Ấn ký giữa trán! Mùi tên Tịnh Hóa!

Nghĩ tới trước đây khi mới quen Lý Đồng Thành trong lăng mộ dưới lòng đất, Thao Thiết Chân Huyết đã lây nhiễm tất cả sinh vật. Mà lúc đó một tia mát lạnh đột nhiên chảy ra từ trán Thượng Ất đã giúp những người lính khôi phục thần trí. Bây giờ cảm giác ngôi sao nhỏ này cho Thượng Ất hoàn toàn giống với cảm giác mát lạnh kia. Xem ra tên này chính là nguồn gốc của sức mạnh Tịnh Hóa kỳ lạ được giấu ở trán!

“Nhóc, rốt cuộc cậu là ai? Tại sao ngôi sao khác không thể di chuyển còn cậu lại chuyển động tự do vậy? Bây giờ cậu đột nhiên xuất hiện là muốn cho tôi kinh ngạc sao? Tới đây, giúp tôi một tay để tôi chiến thắng Cao Trắc Nhiên vĩnh viễn nào!”

Ừ ừ!

Suy nghĩ trong lòng Thượng Ất theo đó mà thoáng qua. Ngôi sao nhỏ như nghe hiểu được, thân hình nhúc nhích đột nhiên dừng lại. Sau đó thân hình nhỏ bé đột nhiên kéo dài, biến lớn, sắc nhọn, giống như một thanh kiếm dài bá đạo bộc lộ tài năng... Đúng, chính là một thanh bảo kiếm có sức mạnh hủy diệt đất trời.

Hai tay Thượng Ất đột nhiên khép lại, trong chốc lát mọi người cảm giác ba ánh sáng đỏ, xanh lam, trắng nhấp nháy rất cao trước mắt. Khi mở mắt ra lần nữa nhìn thấy rõ thì Thượng Ất tay trái Thao Thiết Cốt Cung, tay phải Tinh Vực Cốt Dao lạng lẽ dung hợp thành một thanh kiếm khổng lồ dài gần hai mét, giống như con thú dữ thò sơ khai vắt ngang trước mặt mọi người.

“Thao Thiết làm chuỗi, Tinh Dao làm mũi, trọng kiếm yết ớt kém cỏi, kỹ thuật nhiều cũng vô dụng... Sau này gọi cậu là Vô Công đi. Bây giờ Vô Công theo ta kết thúc trận chiến này đi! Cao Trác Nhiên, hãy chuẩn bị sẵn mạng của ông đi... tôi lập tức sẽ tới... lấy... nó!”

Chương 330: Có muốn trở thành người biến dị não không?

Chương 330. Có muốn trở thành người biến dị não không?

"Chờ đã! Luồng năng lượng thần bí, từ trong cơ thể đến lưỡi kiếm, từ đầu đến cuối chính xác là 7 giây... Thượng Ất, nói cho tôi biết vừa rồi thân thể cậu đã xảy ra chuyện gì... Chẳng lẽ là cậu vừa tiến vào trạng thái tinh không thần bí sao?"

Nhìn thanh kiếm Vô Công trong tay Thượng Ất, tiến sĩ L như đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt lóe lên liên tục vô cùng hưng phấn, ngay cả lời nói cũng bắt đầu run rẩy.

"Đúng vậy, tôi đã nhìn thấy một ngôi sao rơi trong bản đồ tinh không. Nó nuốt chửng toàn bộ năng lượng cuồng bạo rồi cuối cùng biến thành thanh trọng kiếm Vô Công này..." Thượng Ất đang nói thì đột nhiên ngậm miệng lại, hẳn dường như cũng hiểu được ý của tiến sĩ L, lập tức kinh ngạc đến mức không nói lên lời.

"Tiến sĩ L, ông đang đề cập đến... chuỗi gen bí ẩn trong cơ thể tôi là những ngôi sao trong nhân thể tinh không đồ này? Nhưng ông cũng nói qua nếu dùng những con số để giải đáp đoạn gen này thì chắc là số bảy... Chờ một chút, tôi hiểu rồi! Bảy ngôi sao ở trên đầu, bảy ngôi sao trên ngực, bảy ngôi sao ở tứ chi, bảy ngôi sao trên thắt lưng và bụng, bảy bảy bốn mươi chín. Vừa hay là bốn mươi chín ngôi sao!"

"Đúng vậy, bảy là chỉ một tuần hoàn, bảy tuần hoàn hợp lại chính là một chu thiên!" Đôi mắt tiến sĩ L sáng rực lên, nhìn Thượng Ất như nhìn bảo vật quý giá nhất trên đời rồi nói tiếp:

“Tôi hiểu rồi... Khi cậu thắp sáng các ngôi sao, cậu cũng đang mở khóa chuỗi gen bí ẩn này, hoặc nói là đang mở ổ khóa khóa chuỗi gen này... Chà chà, bảy bảy bốn mươi chín ổ khóa gen, nếu tất cả được mở ra thì cậu còn có thể cường hãn đến trình độ nào? Thần linh? Yêu quái? Tạo hóa sáng thế? Nhưng còn một chuyện nữa tôi không thể đoán ra được...”

Tiến sĩ L đột nhiên nhú mày, tựa như nghĩ đến một chuyện quan trọng, ông ta nghiêm mặt nói với Thượng Ất: "Tôi càng thêm tò mò, chuỗi gen của cậu mạnh như vậy, loại sức mạnh nào có thể kết nối bốn mươi chín ổ khóa của gen bí ẩn? Đương nhiên, có sức mạnh kinh người như vậy, khiến người luôn lo lắng nghi ngờ bị truy đuổi bởi sức mạnh bí ẩn cũng rất dễ giải thích. Bởi vì mỗi khi người trở nên mạnh mẽ hơn, 49 ổ khóa gen sẽ nổi lòng cho đến khi chúng được mở khóa. Và ổ khóa gen giống như tiên phù phong ấn của tiên gia trong truyền thuyết. Chỉ cần hơi có gió thổi cỏ lay một chút cũng sẽ khiến cho đại năng tiên giới phát giác, bọn họ tự nhiên sẽ không ngồi nhìn phong ấn bị mở khóa, bọn họ sẽ thúc giục lực lượng của tiên gia tới giết cậu... Thượng Ất, tôi đột nhiên cảm thấy cậu thật đáng thương, có vẻ như cậu đã chọc phải một đối thủ vô cùng kinh khủng rồi, ha ha!"

“Ha ha cái rắm, ông đây bị giết thì ông vui lắm phải không?” Thượng Ất trợn mắt nhìn tiến sĩ L, ánh mắt vô tâm của đối phương thật sự không nói nên lời. Tuy nhiên Thượng Ất lại rơi vào trầm tư nghĩ: "Đúng vậy, lời của tiến sĩ L nói rất có lý. Mấy lần trước bị dã thú và thiên tai tấn công, suýt nữa thì mất mạng. Nếu nhớ kỹ lại thì có vẻ như chuyện thật sự xảy ra khi y trở nên mạnh mẽ hơn.

Có vẻ như ngọn nguồn của mọi thứ nằm ở bốn mươi chín ngôi sao trên bản đồ tinh không, nhưng không biết đôi mắt khổng lồ của tinh không tượng trưng cho điều gì... Hay là nó phong ấn y? Nhưng nói như vậy thì không thông, mỗi lần gặp phải nguy hiểm là con mắt lớn này vẫn luôn giúp hắn thoát khỏi khó khăn, có nó ở bên người Thượng Ất có thể cảm nhận được hơi ấm của người thân, nhất định không phải là kẻ thù!"

Trái tim hỗn loạn, suy nghĩ như tê dại!

Phân tích của tiến sĩ L dần dần giải đáp được bí ẩn, nhưng rồi những bí ẩn lớn hơn lại kéo tới khiến Thượng Ất càng thêm bức bối. Nhưng những gì tiến sĩ L nói vừa rồi cũng nhắc nhở hắn rằng, dù sao, nếu muốn mở ra hoàn

toàn bí mật trong cơ thể mình thì hẳn phải nhanh chóng thắp sáng bốn mươi chín ngôi sao càng sớm càng tốt... Ừm, còn có ngôi sao nhỏ thần kì kia cũng nên phải tìm hiểu kĩ nó.

Ngôi sao nhỏ này mạnh đến nỗi nó không chỉ ngưng tụ thành một thanh trọng kiếm Vô Công, mà còn quét sạch mọi hỗn loạn trong cơ thể hắn, thật sự nó là một ngôi sao nhỏ huyền diệu. Có nó, vấn đề chuyển đổi năng lượng tinh hạch rắc rối nhất của Thượng Ất có thể được giải quyết dễ dàng.

Có ngôi sao bảo bối, Thượng Ất có thể nuốt rất nhiều tinh hạch năng lượng trong thời gian ngắn mà không cần suy nghĩ đến vấn đề cơ thể có chịu được hay không. Bằng cách này, tốc độ chiếu sáng của các vì sao được tăng lên ít nhất gấp ba lần, trong môi trường tận thế cực kỳ khắc nghiệt lúc này, không ngoa khi nói rằng đó chính là đưa than ngày tuyết!

Đúng lúc này, tiếng cười ngạo nghễ của Cao Trác Nhiên đột nhiên vang lên, cắt ngang sự trầm tư của Thượng Ất: "Ha ha ha, không ngờ Cao Trác Nghiên ta cũng có ngày bị khinh thường, các người thật sự nghĩ làm ra một ít đao kiếm năng lượng là có thể đánh bại ta sao? Nói cho mi biết, linh lực của ta là thứ sức mạnh bất phàm nhất trên đời! Bây giờ ta sẽ dùng nó chém tất cả bọn mi ra thành từng mảnh... Tinh linh lực, đập tan đám người hèn mọn này!"

Hắn vừa dứt lời, không trung trước mặt của Cao Trác Nhiên đột nhiên bị xoắn lại đến biến dạng, một sức mạnh tinh thần khổng lồ và thuần khiết gần như lấp đầy khoảng không trước mặt Cao Trác Nhiên vài mét. Dưới con mắt của mọi người, những sợi hào quang sắc bén hơn trước xuất hiện trong đó, và những lỗ hổng kỳ lạ bắt đầu xuất hiện trên bàn ghế rải rác xung quanh!

Nhưng mà... Thượng Ất lại không sợ hãi chuyện này một chút nào, thay vào đó khoe miệng y hiện lên một nụ cười vô cùng tự tin và bình tĩnh, trọng kiếm Vô Công cũng khẽ run lên, dường như mang theo một tia hưng phấn cùng kích động khó hiểu.

Kết quả là, trọng kiếm Vô Công vung một nhát kiếm nhẹ trước mặt Cao Trác Nhiên, một vết kiếm rõ ràng vạch ra ở trên không gian được hình

thành bởi tinh thần lực. Theo mấy tiếng răng rắc vang lên, gai nhọn tinh thần lập tức sụp đổ trong nháy mắt!

Chương 331: Có muốn trở thành người biến dị não không (2)

Chương 331. Có muốn trở thành người biến dị não không (2)

"Không thể nào! Tinh thần lực là lực lượng thuần khiết nhất trên thế giới, bất kỳ đòn tấn công vật lý nào cũng không thể chống lại nó... Không, ta không tin điều đó!" Cao Trác Nhiên hét lên điên cuồng khi đối mặt với sự sụp đổ của không gian tinh thần, tiến sĩ L khẽ mỉm cười nói: "Cao Trác Nhiên, ông quên rằng, thanh kiếm Vô Công của Thượng Ất cũng được tạo thành từ năng lượng tinh khiết sao... Xem ra tên này được chú định đến để trở thành khắc tinh của dị năng giả biến dị não chúng ta!"

"Thanh kiếm năng lượng thuần túy cũng không thể phá hủy không gian tinh thần lực của tôi dễ dàng như vậy được... Ồ, tôi hiểu rồi, kiếm năng lượng của hãn có thuộc tính thôn phệ... thảo nào ông coi nó như bảo bối, nó thật sự có bí mật lớn!" Cao Trác Nhiên đột nhiên nói một cách bình tĩnh, trí não phát triển siêu mạnh cho phép ông ta dễ dàng đoán được tình huống có thể xảy ra, lúc này, cuối cùng khi ông ta đối diện với Thượng Ất, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lùng nói:

"Ha ha, vẫn là câu nói ấy... Liên quan quái gì đến ông? Thế nào, chuẩn bị nhận thua chưa? Mất đi sự che chở của lãnh vực tinh thần thì trong mắt tôi ông chỉ giống như con chó chết bên vệ đường, sinh tử đều ở trong một cái chớp mắt của tôi."

Thượng Ất lạnh lùng nhìn Cao Trác Nhiên, lãnh vực tinh thần của đối phương đã sụp đổ, Thượng Ất chỉ cần tùy tiện đâm thêm vài nhát kiếm nữa là có thể hoàn toàn tiêu diệt, giết Cao Trác Nhiên chẳng qua là chuyện lúc nào giết mà thôi.

"Ha ha, mi không thể giết ta..." Cao Trác Nhiên cười điềm tĩnh, chỉ vào tiến sĩ L rồi nói: "Nếu mi không tin ta thì hãy hỏi ông ta!"

"Tiến sĩ L. Đây là ý gì? "

Bao gồm cả Vũ Văn Tinh và Lý Đồng Thành ở bên trong, tất cả mọi người đều nhìn tiến sĩ L với ánh mắt nghi ngờ.

Vẻ ngoài lãnh đạm của Cao Trác Nhiên không hề giả vờ, bộ dạng của hắn ta không một chút sợ hãi.

"Thượng Ất, người này chưa thể giết được, giết hắn rồi thì hàng trăm ngàn người ở Đế Đô sẽ phải chết đói." Giọng tiến sĩ L nghiêm trọng lắc đầu đồng thời ra hiệu cho Thượng Ất buông trọng kiếm rồi nhẹ nhàng giải thích: "Thiên tai thảm họa tận thế vẫn chưa lui, chúng ta sẽ phải đối mặt với những mối đe dọa lớn hơn trong tương lai... Chúng ta cần đoàn kết nhiều lực lượng hơn, bao gồm cả lực lượng nào vực của Cao Trác Nhiên..."

"Không được, tên này nhất định phải chết! Vì lão ta mà Vũ Văn Tinh bị thương nặng, ông đây cũng bị đâm xuyên qua ngực suýt chết, cứ như vậy mà bỏ qua cho lão thì tôi không cam lòng!" Thượng Ất hung hãn lắc đầu, giơ thanh trọng kiếm Vô Công lên lần nữa. Thân kiếm tản mát ra từng cỗ khí tức như dã thú hồng hoang làm như muốn đâm về phía Cao Trác Nhiên!

"Cậu sẽ không giết tôi..."

Đối mặt với trọng kiếm Vô Công, Cao Trác Nhiên không hề né tránh, thản nhiên nói: "Cậu có muốn trở thành một người biến dị não không? Tôi có thể giúp cậu. Coi như là... bồi thường cho trận đánh vừa rồi."

"Trở thành người biến dị não?" Trọng kiếm Vô Công trong tay Thượng Ất dừng trên không trung, lưỡi kiếm kinh hoàng cách đầu Cao Trác Nhiên chưa đến 10 cm, nhưng nó không hề chém xuống.

Người biến dị não, thời kỳ cuối cùng hiếm hoi hơn so với nguyên tố giả. Mỗi một cá thể đều quý giá như những con gấu trúc bảo bối trong kỷ nguyên hòa bình, bây giờ Cao Trác Nhiên nói trước mặt mọi người rằng lão

ta có thể biến y trở thành một dạng tồn tại như vậy? Thượng Ất phải thừa nhận... bản thân y đã động tâm!

“Đúng vậy, tôi có 10% khả năng khiến não của cậu biến dị, điều kiện tiên quyết là cậu phải bỏ ra một cái giá rất lớn...” Cao Trác Nhiên nói một cách bình tĩnh rồi chỉ tay vào đầu lão nói: “Tôi đã trải qua hai tuần, sự bất thường vùng não của tôi đã tăng từ 30% lên 40%. Đây không phải là do tôi đủ may mắn, mà là tôi đã nắm giữ một phương pháp để nhanh chóng cải thiện tăng lên não vực. Thượng Ất, cậu có dám nắm bắt cơ hội hiếm có này không?”

"Cái này..." Thượng Ất lâm vào trầm tư, trên mặt lộ ra vẻ rối rắm.

Sống lại một đời, ước mơ lớn nhất của Thượng Ất chính là trở thành cường giả trong những ngày cuối cùng để Trần Phóng cùng con trai được sống hạnh phúc. Nhưng cho đến hôm nay, mặc dù y liên tục gặp kỳ ngộ, thực lực cũng đang không ngừng trở nên mạnh mẽ nhưng vẫn còn một khoảng cách lớn giữa hãn và cao thủ chân chính.

Ví dụ như nguyên tố giả hệ hỏa Vân Lăng. So với hãn, kỹ năng của Thượng Ất thiên về đơn đả độc đấu hơn, tuy rằng kết cục của đôi bên không thể đoán trước, một khi gặp phải một cuộc tấn công thú đàn quy mô lớn, hoặc ngay như trùng tuyến sắt thoái hóa, tình thế không thuận lợi của hãn sẽ thể hiện vô cùng rõ ràng.

Thượng Ất chỉ có thể giết kẻ địch từng người một, hãn thiếu kinh nghiệm đánh địch trên diện rộng. Nhưng với những người biến dị não thì khác, chỉ cần trí lực đủ thì người biến dị não có thể giết chết hàng trăm kẻ thù ngay lập tức.

Giống như tinh thần lực của Cao Trác Nhiên, nếu thiết tuyến trùng gặp phải sức mạnh này, cho dù sức sống của chúng có ngoan cường đến đâu, chúng cũng sẽ bị tinh thần lực không chỗ nào không có nghiền nát thành phần vụn.

Và điều quan trọng nhất là khi não vực mở mang ngày càng rộng thì khả năng của lão sẽ tăng lên theo cấp số nhân. Nếu như hôm nay biến dị não của

Cao Trác Nhiên không phải là 40% mà là 50% thì cho dù Thượng Ất có sử dụng hết toàn bộ sức lực cũng chắc chắn không phải là đối thủ của lão ta.

Ở kiếp trước, người biến dị não hơn 50% đã gần với sự tồn tại của thần linh. Một khi nó vượt quá 60%, mọi người sẽ thần phục như "Bán thần". Còn từ 70% trở lên... Trong một đời của Thượng Ất, không có con người nào có thể đạt đến trình độ này, bởi vì khi não vực càng phát triển, năng lượng cơ thể cần cũng sẽ tăng theo cấp số nhân cứ mỗi một điểm phần trăm lại tăng lên.

Giờ đây, một tinh hồn có thể tăng não vực của tiến sĩ L lên cả một phần trăm, nhưng sau 50%, có lẽ phải hàng ngàn tinh hồn mới có thể miễn cưỡng tăng lên 51%. Thượng Ất không thể tưởng tượng được cần bao nhiêu tinh hồn để đạt được 100% biến dị não, e rằng đó là con số thiên văn không thể đếm hết trong một đời người.

Chương 332: Ảo ảnh của đàn cổ

Chương 332. Ảo ảnh của đàn cổ

Nhớ lại tất cả ký ức về người đột biến não, Thượng Ất nhìn lại khuôn mặt đang rất thiếu tròn của Cao Trác Nhiên, bình tĩnh nói: "Nếu tôi từ chối thì sao? Bởi vì tôi rất muốn đánh ông ngay lúc này, như vậy mới có thể xoa dịu cơn tức giận của tôi!"

"Ha ha, người trẻ tuổi luôn luôn làm việc theo cảm tính. Nói thật với cậu, chỉ có một cơ hội duy nhất này để trở thành người biến dị não, nếu bỏ qua thì cậu sẽ hối hận cả đời!" Cao Trác Nhiên lãnh đạm nói, Thượng Ất nhìn lại theo bản năng, đột nhiên xuất hiện một ảo ảnh, dường như lúc này trong mắt Cao Trác Nhiên thoáng hiện lên một tia bi thương, như thể có ký ức xấu nào đó hiện lên trong tâm trí.

"Được rồi, tôi tin ông! Nói cho tôi biết làm thế nào để bắt đầu biến dị não?" Thượng Ất đồng ý không chút do dự, khoái cảm trả thù không quan trọng hơn là trở thành người biến dị não. Hẳn nhất định phải nắm bắt cơ hội ngàn năm có một này, đừng nói đến 10%, dù là 1% cũng không bỏ qua.

“Dùng cái này!” Cao Trác Nhiên lấy từ trong ngực ra một cái hộp nhỏ đưa tới trước mặt Thượng Ất, nhẹ nhàng mở ra, chậm rãi giải thích, “Hộp đá ngọc, thiên chi ngọc... mặt dây chuyền ngọc hình cây đàn cổ này là bảo vật của Cao gia ta. Sở dĩ ta có thể mở não vực và trở thành kẻ thao túng tinh thần lực, tất cả đều là vì nó!”

"Mặt dây chuyền ngọc bích hình cây đàn?" Thượng Ất sửng sốt, Vũ Văn Tinh, Lý Đồng Thành và tiến sĩ L... tất cả đều sửng sốt, một mảnh mặt dây chuyền bằng ngọc lại khiến con người có thể mở lực lượng não vực, đây là viết tiểu thuyết tiên hiệp sao?

Liệu có phải còn nhỏ máu nhận chủ rồi bên trong đó xuất hiện một thế giới cực lạc như thiên đường không?!

Sắc mặt của Thượng Ất dần dần trầm xuống, trọng kiếm Vô Công một lần nữa phát ra ánh sáng chói lọi nhức mắt, như thể kêu gọi Thượng Ất nhanh dùng máu của Cao Trác Nhiên để tế điện lần đầu tiên giết địch của nó!

"Không tin tôi? Không sao, tôi sẽ cho cậu xem!" Vừa dứt lời, Cao Trác Nhiên đã giải phóng tinh thần lực, trong chiếc hộp, mặt dây chuyền ngọc hình cây đàn bị sợi dây màu đỏ xuyên qua chậm rãi trôi lơ lửng trong không trung. Sau đó chỉ thấy đầu ngón tay của Cao Trác Nhiên chạm nhẹ đầu nhọn của mặt dây chuyền ngọc hình cây đàn, liên tục rót tinh thần lực vào trong đó, và đột nhiên không gian trước mặt mọi người lóe lên giống như một bộ phim điện ảnh 3D chân thực nhất, ảo ảnh của một cây đàn cổ được phóng đại mấy chục lần xuất hiện.

"Gây đi! Một sợi cuối cùng!" Trán của Cao Trác Nhiên không ngừng toát mồ hôi, thân thể bất giác run lên, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào ảo ảnh của cây đàn cổ không ngừng thúc giục Thượng Ất.

"Gây gì? Chơi ảo ảnh của huyền cầm à?" Thượng Ất sửng sốt trước cảnh tượng trước mắt, chưa hiểu rõ mọi chuyện xảy ra như thế nào, nhất là khi ánh mắt rơi vào ảo ảnh của cây đàn cổ, sự kinh ngạc trong lòng y dâng lên như thủy triều.

Trong ảo ảnh của cây đàn cổ, bảy sợi dây đàn đều bị cắt đứt, chỉ còn lại sợi dây mỏng nhất cuối cùng cùng với thân đàn khẽ run lên, toát ra âm thanh

mềm mại làm lòng người yên tĩnh nhu hòa.

"Nghe đi, tinh thần lực của tôi không cầm cự được bao lâu đâu. Để tôi nói sơ qua chỗ thần kỳ của mặt dây chuyền ngọc bích này." Khuôn mặt của Cao Trác Nhiên trở nên căng thẳng, vội vàng nói, "Mặt dây chuyền ngọc bích hình cây đàn cổ này vô cùng thần kỳ. Lúc mặt thế đến, bởi vì một lần bất ngờ mà tôi đã vô tình kích phát ảo ảnh của đàn cổ. Tôi phát hiện ra ảo ảnh này không đơn giản chỉ là một hình chiếu ba chiều. Khi tôi dùng tinh thần lực cảm nhận nó thì bảy sợi dây sẽ dao động và tản mát ra tinh thần lực vô cùng tinh thuần, giống như dây thật có thể cầm ở trong tay."

"Nhưng tại sao chúng lại đứt?" Thượng Ất hỏi theo bản năng, không biết tại sao, ảo ảnh cuat cây đàn cổ đẹp để thần bí này lại mang đến cho hắn một cảm giác quen thuộc mạnh mẽ.

Thượng Ất nhận ra rằng y nhất định đã nhìn thấy cái này ở đâu đó trong kiếp trước của mình.

"Là tôi đã chặt đứt nó..." Cao Trác Nhiên nói một cách tiếc nuối.

"Trước trước sau sau tôi đã cắt tổng cộng sáu sợi dây, nhờ vậy tôi đã thoát khỏi sáu nguy cơ tử vong và tăng mức biến dị não lên tới 41%."

"Cây đàn này có khả năng thúc đẩy tinh thần lực tăng trưởng và mở ra mức độ biến dị của não vực sao? Tôi hiểu rồi, sợi dây thứ sáu này bị đứt là do tôi?" Tiến sĩ L đột nhiên lên tiếng, giọng nói mang theo một chút tò mò cũng có một tia tiếc nuối.

Nhìn ảo ảnh của đàn cổ với sáu sợi dây bị đứt, tiến sĩ L lờ mờ cảm thấy rằng Cao Trác Nhiên đã phá hỏng một bảo vật vô cùng thần kỳ.

"Không hổ là tiến sĩ L. Ông đoán đúng rồi. Để hoàn toàn áp chế ông về lực lượng, tối qua tôi đã cắt đứt sợi dây thứ sáu và đồng thời nâng mức biến dị não của mình lên cấp độ thứ hai. Nhưng mà thật đáng tiếc, tôi vẫn không phải là đối thủ của ông... ừm, tôi nên nói rằng tôi không phải đối thủ của tên quái vật này. Tên này thực sự là tồn tại dị thường nhất mà tôi từng thấy!"

"Cảm ơn đã khen, trước tiên hãy nói về việc trở thành một người biến dị não đi... ảo ảnh đàn cổ của ông giống như sắp biến mất rồi vậy."

Đối với cảm khái của Cao Trác Nhiên, mặt của Thượng Ất không cảm xúc. Nếu không phải vì hoàn cảnh trước mắt quá kỳ dị thì Thượng Ất thật sự không ngại đánh Cao Trác Nhiên thành đầu heo, sau đó chậm rãi ngồi xuống nói chuyện phiếm với ông ta.

"Đàn cổ ảo ảnh có lực lượng thần kỳ đến đáng kinh ngạc trong việc mở não vực và tăng cường tinh thần lực. Nếu có thể cho ta thêm một ít thời gian, với khả năng thần kỳ của đàn cổ ảo ảnh không lúc nào không bồi bổ tinh thần lực và mở rộng biến dị não thì một ngày nào đó ta sẽ mở 100% não vực của mình. Lúc đó ta sẽ là thần! Nhưng thật đáng tiếc..." Cao Trác Nhiên khẽ thở dài một hơi, nét mặt tỏ ra thống khổ cùng tiếc nuối.

Chương 333: Bảo vật của một đời cường giả

Chương 333. Bảo vật của một đời cường giả

"Mạt thế quá tàn khốc, để tồn tại, ta sẽ chỉ có thể nhịn đau lần lượt cắt đứt dây đàn hết lần này đến lần khác, buộc bản thân phải nhanh chóng thăng cấp não vực. Cho đến giờ, chỉ còn lại sợi dây cuối cùng trong đàn cổ ảo ảnh, nghĩa là người bình thường có thể mở ra cơ hội biến dị não... cũng chỉ còn lại lần cuối cùng!"

"Sao ông không cắt bỏ để não vực của ông tăng lên một cấp bậc nữa?" Thượng Ất tò mò hỏi.

"Đàn cổ ảo ảnh có tác dụng rất hiệu quả đối với tinh thần lực và khai mở não vực, tuy nhiên không thể cắt đứt dây đàn nhiều lần trong một khoảng thời gian ngắn để đột phá nếu không sẽ khiến não bộ của người dùng không thể chịu đựng được mà trở thành một tên ngốc. Hơn nữa tôi đã định truyền cái này cho con gái Cao Vũ Hàm của tôi... Ài, quên đi, tóm lại hôm nay tôi bị cậu đánh bại, nó đổi lại một cái mạng cho tôi là đủ rồi. Được rồi, mau cắt

sợi dây cuối cùng của ảo ảnh đàn cổ đi xem vận khí của cậu may mắn cỡ nào. Có thể mở ra biến dị não hay không, nhưng tôi phải nhắc lại là mở ra biến dị não sẽ rất đau đớn thống khổ, cậu có thể hỏi tiến sĩ L tình hình cụ thể, tôi tin là ông ta sẽ mô tả rất rõ ràng!”

Giọng nói của Cao Trác Nhiên gấp gáp. Kích thích hộp đá mặt dây chuyền ngọc bích trong một thời gian dài hao phí tinh thần lực cực kỳ kinh người, cho dù ông ta đã là người biến dị não cấp hai rồi thì cũng bắt đầu bộc lộ trạng thái vô lực.

“Thượng Ất, ông ta nói rất đúng. Quá trình bắt đầu biến dị não rất đau đớn, nhưng đây chỉ là một vấn đề nhỏ đối với cậu. Hơn nữa Cao Trác Nhiên căn bản không hề nói dối. Ngọc cổ này quả thực là một bảo vật. Tôi có thể cảm nhận được linh lực mà nó phóng thích ra. Đàn cổ ảo ảnh không chỉ ẩn chứa rất nhiều tinh thần lực, mà dường như còn có một loại ma lực bao bọc trong đó, theo quan điểm khoa học, viên ngọc này tương đương với một thiết bị lưu trữ năng lượng ở dạng đàn cổ, nhưng về bản chất nó tương tự như thiết bị hấp thụ và giải phóng năng lượng trong thiết bị hiện đại, về việc cắt đứt dây để giải phóng một lượng lớn sóng xung kích tinh thần... tôi đoán đó là một phương pháp truyền năng lượng cho viên ngọc cổ này. Theo quan điểm lý thuyết, điều này có xác suất cao mở ra não vực của cậu. Đồng ý với ông ta đi, cơ hội này thực sự rất hiếm!”

Tiến sĩ L gật đầu và ra hiệu rằng Thượng Ất có thể tin tưởng Cao Trác Nhiên, nhưng không ngờ Thượng Ất lại không nhanh không chậm thu hồi ánh mắt khỏi đàn cổ ảo ảnh, nhìn thẳng vào mặt Cao Trác Nhiên.

“Cao Trác Nhiên, thu hồi lại đàn cổ ảo ảnh đi. Tôi không muốn ông cắt đứt sợi dây cuối cùng, đưa ngọc bội và hộp đá cho tôi!” Thượng Ất bình tĩnh vươn tay ra, bình tĩnh chờ đợi, không thêm để ý đến vẻ mặt ngạc nhiên của Cao Trác Nhiên.

“Chỉ khi dây của đàn cổ ảo ảnh bị đứt thì nó mới có ích với cậu. Người muốn chiếc hộp đá của mặt dây chuyền ngọc bích để làm gì? Hơn nữa, hộp đá của mặt dây chuyền ngọc bích này có ý nghĩa rất lớn đối với tôi. Ngay cả khi nó mất đi tác dụng thần kỳ thì tôi cũng sẽ giữ nó làm kỷ vật. Không! Tôi nhất định không đưa nó cho cậu! Nếu cậu vẫn cố chấp, hãy tự tay giết chết tôi rồi lấy đi!”

Cao Trác Nhiên dứt khoát từ chối, vẻ mặt trở nên rất khó coi. Rõ ràng là hộp đá của mặt dây chuyền rất quan trọng đối với ông ta và Thượng Ất đã vô tình chạm vào điểm mấu chốt ấy.

“Thật sự không thể sao?” Thượng Ất mỉm cười, dùng tay vỗ vỗ vào ngực Cao Trác Nhiên, nói: “Ông muốn để hộp đá mặt dây chuyền ngọc bích của mình cho người quan trọng nhất trong lòng ông đúng không? Nếu tôi biết cô ấy ở đâu thì ông còn từ chối đưa hộp đá của mặt dây chuyền ngọc bích cho tôi không?”

“Tung tích của người quan trọng nhất trong lòng tôi? Cậu... cậu biết Vũ Hàm ở đâu? Làm sao có thể? Nói cho tôi biết con gái tôi ở đâu! Nói nhanh lên đi!”

Vẻ mặt Cao Trác Nhiên kinh hãi và khẩn trương. Người đàn ông biến dị não bình tĩnh và kiêu ngạo lúc trước bỗng chốc trở thành một người cha nóng lòng muốn biết tung tích của con gái mình. Sự thay đổi sắc mặt nhanh chóng khiến cho tất cả mọi người phải trợn mắt hốc mồm.

“Cao Trác Nhiên vẫn còn một cô con gái?”

“Đúng vậy, hình như con gái của ông ta tên là Cao Vũ Hàm, hơn nữa còn là không rõ tung tích.”

“Thật à, không nhìn ra người này còn thảm như vậy. Trong mặt thế, dã thú hoành hành, xác suất để một cô bé sống sót một mình gần như bằng không.”

“Còn không phải sao! Nhưng tôi càng tò mò là làm sao Thượng Ất biết rằng Cao Trác Nhiên có một đứa con gái, và theo ý anh ta, dường như anh ta biết con gái của Cao Trác Nhiên ở đâu, tôi thực sự không hiểu con người này.”

Vũ Văn Tinh, Lý Đồng Thành và một số lính canh thì thầm, mọi thứ thay đổi nhanh hơn mọi người tưởng tượng, ngay cả người khôn ngoan như tiến sĩ L cũng không thể hiểu được hành động của Thượng Ất, vì vậy ông ta chỉ có thể im lặng nhìn Thượng Ất, chờ y tiếp tục giải thích.

“Con gái ông đang ở Đường Thành. Nếu ông đến cứu cô ấy ngay bây giờ thì có thể cô ấy vẫn còn cơ hội sống sót.”

Không giống như sự lo lắng và mất kiểm soát của Cao Trác Nhiên, khuôn mặt của Thượng Ất vẫn bình tĩnh như mọi khi, như thể chỉ nói về một điều gì đó bình thường. Nhưng không ai để ý, ngay dưới bề mặt bình tĩnh, trong lòng Thượng Ất đang tràn ngập cảm xúc vô tận.

Thật là trùng hợp khi một số điều trên đời thực sự không thể đoán trước được. Ai có thể nghĩ rằng người đàn ông biến dị não này, Cao Trác Nhiên có thể vì con gái mà đã tàn sát cả một thành phố?

Thật ra, khi Cao Trác Nhiên lấy ra hộp đá của mặt dây chuyền ngọc bích, Thượng Ất có chút cảm khái, lơ mơ cảm thấy tinh thần lực của đàn cổ ảo ảnh do mặt dây chuyền ngọc phát ra rất quen thuộc.

Và khi Cao Trác Nhiên thốt ra ba từ “Cao Vũ Hàm”, rất nhiều ký ức của kiếp trước ủa về trong tâm trí hắn ngay lập tức.

Chương 334: Một kỷ nguyên mới

Chương 334. Một kỷ nguyên mới

Ở kiếp trước, vì cái chết thê thảm của con gái mình trong tay người sống sót, Cao Trác Nhiên đã gần như phát điên mà phát động cơn bão tinh thần lực, phá hủy hoàn toàn mười căn cứ hàng đầu của Đường Thành trong mặt thế. Trong trận chiến đó, Cao Trác Nhiên không chỉ đưa những người bị biến dị não vào tầm nhìn của con người mà còn khiến cái tên “Cao Vũ Hàm” in sâu vào trái tim mỗi người sống sót.

Tổng cộng hơn 10.000 người, nhiều người trong số họ còn có năng lực mạnh mẽ cũng đã bị chôn vùi vĩnh viễn trong thành phố hoang tàn này, trở thành nạn nhân trong cuộc trả thù cho con gái của Cao Trác Nhiên!

Nhưng điểm quan trọng nhất là khi Cao Trác Nhiên đang phát động một cơn bão tinh thần lực thì một ảo ảnh của một cây đàn cổ bí ẩn đã từng treo cao trên bầu trời, chính với âm thanh dương cầm kỳ lạ của nó, Cao Trác

Nhiên đã tung ra một nửa giờ tấn công điên cuồng. Hộp đá của mặt dây chuyền ngọc bích, ảo ảnh đàn cổ, Cao Vũ Hàm... tất cả tình cảnh của hai đời đều trùng khớp với nhau, Thượng Ất lập tức quyết định rằng hẳn phải lấy được mặt dây chuyền ngọc bích. Viên ngọc bích này giờ đây đang cất giấu một bí mật mà ngay cả Cao Trác Nhiên cũng không ngờ tới!

“Cậu chắc chắn con gái tôi ở Đường Thành? Đúng vậy, lúc tôi cùng Vũ Hàm tách biệt chính là ở gần Đường Thành, nhưng tôi cũng đã phái người đi tìm qua, cũng không phát hiện tung tích của nó... Ngọc bội này của tôi vốn định để lại cho nó... Thôi mặc kệ, biết được nơi ở là tốt rồi, thực sự quá tốt rồi!”

Trên mặt Cao Trác Nhiên mang theo niềm vui không cách nào che giấu, miệng không ngừng lẩm bẩm, khí sát của địa vị cao trên người sớm đã biến mất không thấy đâu, nhìn thoáng qua lại cũng không có gì khác so với những người cha bình thường khác.

Sau khi vô cùng bất ngờ vui sướng, Cao Trác Nhiên ngẩng đầu nhét hộp đá đựng ngọc bội vào trong tay Thượng Ất, lại một lần nữa hỏi: “Cho cậu hộp đá ngọc bội này, nhưng cậu có chắc là cậu không cần tôi thôi động tinh thần lực của tôi để phóng thích lực lượng của sợi dây cuối cùng này không?”

“Không cần, ngọc bội rất đẹp, tôi tính là sẽ để làm quà sinh nhật tặng cho con trai tôi. Nhân lúc bây giờ tôi còn chưa thay đổi ý định đánh ông, ông có thể rời đi!” Thượng Ất cẩn thận đeo ngọc bội lên cổ, trong lòng đè nén tâm tình kích động giống như thủy triều, từng cơn rồi từng cơn mạnh hơn nữa làm cho Thượng Ất nhìn không được muốn ngửa mặt lên trời cười to.

“Có mặt dây chuyền ngọc bích này, còn có sự hỗ trợ của các loại thiên tài địa bảo vô địch như quả năng lượng, tinh hạch năng lượng, thuốc kích hoạt, ông đây cũng không tin Thượng Nhạc Nhạc còn chỉ có thể làm một người bình thường! Con trai, chờ ba trở về, ba con nhất định phải biến con thành đệ nhất cao thủ thời mạt thế!”

Tình huống có chút quỷ dị, không khí cũng có chút kỳ diệu không thể giải thích được.

Nhìn Cao Trác Nhiên điên cuồng mừng rỡ khó kiềm chế cùng Thượng Ất đang ghen cười đối diện, đám người tiến sĩ L cảm thấy sau lưng từng đợt dựng tóc gáy, trong lòng thầm nghĩ hai người này sẽ không bị thương gì ở đầu trận chiến vừa rồi đó chứ, đều biến thành ngu ngốc hết rồi à.

Rất nhanh, một trận siêu đại chiến đủ để thay đổi cách cục thượng tầng của căn cứ Đế Đô cứ như vậy kết thúc. Mấy ngày sau cuối cùng căn cứ Đế Đô cũng đón được bình minh khó có được... cùng một cái tin xấu.

Rốt cuộc sau khi lũ lụt rút đi, một tòa căn cứ Đế Đô mới khiến tất cả mọi người bất ngờ hiện lên trước mặt mọi người, làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm, kinh hô liên tục.

Biến mất rồi!

Ngoại trừ căn cứ Đế Đô nằm trong cái hào rộng, tất cả các tòa nhà mà loài người từng tự hào đều biến mất. Thay vào đó là vô số bùn, rêu xanh, đá vụn, rãnh, mỏm núi đá... tạo thành địa hình kỳ lạ, giống như một vùng hồng hoang lớn ở trên sao Hỏa.

Nếu có thể bay lên cao nhìn về phía xa, một số sinh vật thủy sinh không thể rời đi khi thủy triều rút đi đang gian nan di chuyển. Nếu không có những thứ này di chuyển từng chút một thì chỉ sợ chỉ có thể dùng từ chết để hình dung vùng đất của nước Hoa sau trận lụt.

Nhưng mấy trăm ngàn người sống sót ở Đế Đô cũng không hoàn toàn lo lắng, Cao Trác Nhiên nghiên cứu ra hơn mười loại thực phẩm biến dị gen làm cho bọn họ tạm thời có thể không cần lo lắng vấn đề lương thực. Lý luận “thời kỳ sinh mệnh siêu cấp bùng nổ” mà tiến sĩ L tuyên bố trong một bài phát biểu trên toàn thành phố đã mang lại cho những người sống sót sự tự tin trong những ngày tới.

Bởi vì tiến sĩ L tuyên bố rằng khi lũ lụt rút đi, môi trường trên khắp nước Hoa, bao gồm cả một nửa châu Á liên quan đến lũ lụt sẽ thay đổi đáng kể. Về nhiệt độ, độ ẩm và ánh sáng mặt trời, số lượng sinh vật sống ở nước Hoa sẽ tăng vọt trong ba tháng tới.

Các sinh vật bị suy thoái biến mất trong các cơn bão và lũ lụt sẽ tái xuất hiện với số lượng lớn. Một số loài hoàn toàn mới sẽ leo lên vũ đài to lớn của sinh vật. Mà chiếm cứ phần lớn toàn bộ quần thể sinh vật sẽ là các loại thực vật xuất hiện không ngừng, đúng là nhiều vô số kể.

Cây cối khổng lồ cao hơn trăm mét, những bông hoa ăn thịt người khổng lồ có thể nuốt chửng một con trâu, những loại thực vật có hệ thống rễ sâu vài trăm mét...

Tóm lại, theo tính toán của tiến sĩ L, trái đất sẽ mở ra một giai đoạn phát triển cực kỳ đặc biệt trong tương lai nếu hàng tháng thiên thạch X bí ẩn trên bầu trời tiếp tục phát xạ sóng từ.

Đây sẽ là thời kỳ biến đổi tập thể lớn nhất của quần thể sinh học trong hàng trăm triệu năm phát triển của Trái Đất, và tiến sĩ L gọi giai đoạn đặc biệt này là “thời đại siêu sống”, tức là tốc độ phát triển của tất cả sự sống, sức mạnh cá nhân và khả năng sinh sản trên Trái Đất trong tương lai sẽ vượt trội hơn bất kỳ các giai đoạn nào trước đó và đạt đến một đại thời đại sinh mệnh rực rỡ chỉ có thể xuất hiện trong những câu chuyện thần thoại.

Chương 335: Một thời đại mới

Chương 335. Một thời đại mới

Vào thời điểm đó, con người sẽ không còn là sinh vật trí tuệ duy nhất của thế giới. Bởi vì sóng từ X liên tục kích thích sự suy thoái, các gen ẩn trong tất cả các sinh vật sống sẽ được giải phóng hoàn toàn, và lịch sử phát triển của sinh vật hàng tỷ năm sẽ lấy phương thức nghịch chuyển mà xuất hiện trước mặt con người.

Những suy đoán về các sinh vật thông minh trên trái đất sẽ được xác minh, có lẽ trong tương lai gần, một con voi ma mút cổ đại có thể trở nên lớn như tổ tiên của nó, với sự khôn ngoan không thấp hơn nhiều so với con người. Và trên bầu trời cũng sẽ có những con chim khổng lồ nói tiếng người, trong nước cũng sẽ có vô số con cá voi nói chuyện bằng ngôn ngữ của con người.

Đương nhiên, đối với chuyện này sẽ có vài người cảm thấy vô cùng hoảng sợ, hơn nữa những người sống sót bình thường không có bất kỳ dị năng nào lại càng sợ hãi đến phát run toàn thân. Tình cảnh tiến sĩ L mô tả làm bọn họ sợ hãi, bởi vì trước mặt sinh vật biến dị, bọn họ quả thực yếu ớt như gà con, thậm chí ngay cả một con lợn rừng biến dị cũng có thể dễ dàng giết chết bọn họ.

Rõ ràng tiến Sĩ L đã nhận thấy điều này, và trong giai đoạn tiếp theo về sự phát triển trong tương lai của nhân loại, ông mô tả chi tiết sự sống còn của con người trong tương lai, dần dần xua tan những lo lắng của tất cả mọi người và làm cho trong lòng bọn họ phập phồng, mơ tưởng.

Một số người sống sót ở tầng dưới đáy của căn cứ thậm chí còn kích động vô cùng, bởi vì lời nói của tiến sĩ L cho phép họ nhìn thấy một khả năng có thể đứng trên cao, có thể đạt được tôn nghiêm!

Thứ nhất, căn cứ Đế Đô đã thành công chế tạo ra vũ khí sinh học uy lực mạnh mẽ, chỉ cần trả giá đủ, bất cứ ai cũng có thể có được, loại vũ khí này sánh ngang với sức chiến đấu của dị năng giả. Dựa vào những vũ khí này, con người có thể tiến vào trong rừng rậm săn giết thú thoái hóa thu thập tinh hạch, hoặc là đi hái các loại quả năng lượng quý giá, vận chuyển về căn cứ Đế Đô đổi lấy vật tư sinh tồn hoặc nằm trên bụng cô gái xinh đẹp nào đó hưởng thụ một đêm.

Nói một cách đơn giản, căn cứ Đế Đô sẽ thực hiện chiến lược phát triển săn bắn và trao đổi toàn dân. Chỉ cần thực lực của người đủ cường đại, hoặc là đủ may mắn chiếm được một loại vật tư quý giá nào đó, vậy thì cuộc sống của người ở căn cứ Đế Đô có lẽ so với trước tận thế càng thêm thoải mái.

Thứ hai, đối với những người sống sót như người già, trẻ em và phụ nữ không có khả năng săn bắn, hoặc những người chuyên nghiệp đặc biệt muốn sống bằng kỹ năng của họ, căn cứ Đế Đô sẽ cung cấp đủ vị trí công cộng để lựa chọn. Thù lao hàng tháng được tính dựa trên 100 lần thực phẩm phổ biến trên thị trường, ví dụ như đủ cho một người miễn cưỡng ăn 100 phần ngô biến dị trong 30 ngày.

Thứ ba, gia nhập quân đội để trở thành quân nhân chuyên nghiệp, được trả lương hàng tháng. Nhưng điều kiện tiên quyết là quân nhân chuyên nghiệp

mỗi ngày đều phải đối mặt với nguy cơ tử vong, hơn nữa phải trải qua tầng tầng lớp lớp của trại huấn luyện tuyển chọn, đủ tư cách gia nhập quân đội, mà người đào thải nếu đủ may mắn thì sẽ tìm được vị trí hộ vệ hoặc vệ sĩ của người nào đó. Nếu may mắn không tốt, chỉ có thể liều mạng tiết kiệm tiền mua một khẩu súng lục năng lượng đi vào rừng thử vận may.

Một kỷ nguyên hoàn toàn mới đang dần bắt đầu!

Thượng Ất đi rồi, đi rất kiên quyết, Vũ Văn Tinh, Lý Đồng Thành, thậm chí tiến sĩ L khỗ sở giữ lại cũng không thể làm cho hắn ở lại thêm một ngày. Sống lại một đời, Thượng Ất hiểu biết sâu sắc về mặt thể hơn nhiều so với người bình thường.

Tiến sĩ L đúng là rất lợi hại, suy đoán của ông ta về tương lai của mặt thể rất chính xác, cơ bản là phù hợp với sự phát triển trong ký ức của Thượng Ất kiếp trước. Nhưng Thượng Ất cũng đã sớm có dự đoán về sự ra đi của kỷ nguyên mới này. Ngoại trừ sự bùng phát sớm của siêu bão và lũ lụt, các sự việc khác như sự chiếm lĩnh sân vận động Tổ Ưng, thu thập những người sống sót và chế tạo bom thịt người “côn trùng” đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Chính vì vậy, Thượng Ất càng thêm cảnh giác với rất nhiều hành động của Đế Đô. Đừng nghĩ quân đội Đế Đô hiện tại bao gồm tiến sĩ L, Vũ Văn Tinh, Lý Đồng Thành và những người khác có thái độ thân thiện với Thượng Ất mà lầm. Một khi thời đại suy thoái tập thể sinh vật bắt đầu, các loại tranh đoạt năng lượng, kể cả tài nguyên dân số sẽ không thể tránh khỏi triển khai.

Nhất là Thượng Ất sẽ chiếm đóng hồ Tổ Ưng, hồ nước ngọt lớn nhất trong phạm vi 500 km, bởi vậy chắc chắn sẽ trở thành cứ điểm mà các thế lực khác nhau khắp nơi nhòm ngó. Tương lai căn cứ Tổ Ưng và căn cứ Đế Đô cũng chắc chắn sẽ có một lần đại chiến sống chết, kẻ thua cuộc sẽ hoàn toàn trở thành thuộc hạ của đối thủ.

Thượng Ất quyết không cho phép loại chuyện này xảy ra, hơn nữa mục đích chính của chuyến đi căn cứ Đế Đô lần này của hắn đã đạt được. Có được mặt dây chuyền ngọc bích hình đàn cổ từ trong tay Cao Trác Nhiên bất ngờ ngoài dự liệu, cho nên hắn rời đi rất kiên quyết, ai cũng không cách nào cản hắn lại được.

Nhưng điều Thượng Ất không ngờ tới chính là, Vương Tú Nhi, dì Cá, Răng Sắc và các thể thoái hóa khác nghe nói Thượng Ất muốn đi cũng nhao nhao tỏ ý muốn rời đi theo. Nhất là trùng tuyến sắt vương mà Ngưu Tuyết mang theo trên người dường như càng muốn dính lấy Thượng Ất một tắc cũng không rời, nói cái gì cũng không muốn ở lại.

Cuối cùng, chỉ có vua cá heo lựa chọn ở lại Đế Đô, mà tiến sĩ L cũng bất ngờ không giết chết nó, ngược lại còn nghiên cứu mở ra một nơi ở bên trong căn cứ Đế Đô có thể đi ra ngoài, tùy ý vua cá heo tự do sinh sống.

Tất cả mọi thứ dường như đã trở lại đúng hướng, chỉ có Thượng Ất biết rằng số phận của tất cả mọi người sẽ thay đổi khi hắn trở về với những người này và các tác nhân có giá trị từ tiến sĩ L.

Chương 336: Vùng đất Tổ Ưng trù phú

Chương 336. Vùng đất Tổ Ưng trù phú

...

Căn cứ Tổ Ưng, bên hồ Tổ Ưng.

Đứng trên một ngọn đồi nhỏ, hai mắt Điền Ba giống như chim ưng quét qua hồ nước khổng lồ chiếm diện tích hơn 100.000 mét vuông, mặt không chút thay đổi, vẻ mặt nghiêm túc, cả người tản mát ra khí thế nghiêm túc khó gần.

Bên cạnh hắn ta, bốn năm chiến sĩ có ánh mắt sắc bén như nhau, giơ tay nhắc chân mang theo khí thế tinh悍 đứng không nhúc nhích, giống như một con mãnh hổ đang tuần tra lãnh địa của mình, làm cho người ta sợ hãi.

“Sau trận lụt, địa thế trở nên cao thấp phức tạp, môi trường sống của con người ở khắp mọi nơi đều hoàn toàn khác nhau, chỉ có tổ Ưng duy trì hoàn hảo, có thể nói là thần tích... Thượng Ất, làm thế nào để anh dự đoán trước được tất cả điều này?”

Điền Ba thu hồi ánh mắt, trên mặt lộ ra cảm khái cùng thần sắc sùng bái.

Một cơn bão lớn, cùng với lũ lụt, đã phá hủy gần như tất cả mọi thứ ban đầu trên thế giới. Trong phạm vi trăm dặm xung quanh đã không nhìn thấy một tia màu xanh lá cây, mặt đất giống như địa ngục tràn ngập sự im lặng. Những dấu vết còn sót lại từ thành khổng lồ thịnh vượng trong quá khứ đều biến mất không thấy, nhưng Tổ Ưng lại được bảo tồn một cách thần kỳ, dựa vào nửa đồng đồ nát cùng hố sâu chìm gần năm mươi mét, ngăn chặn lũ lụt rút đi, tạo thành hồ nước ngọt khổng lồ trước mắt có thể so sánh với vịnh nhỏ này.

Mà bên ngoài lòng hồ, Thượng Ất từng dần đi dần lại đám người Điền Ba chiếm cứ nơi này, thì bởi vì lũ lụt cuốn trôi mặt đất, vốn phế tích khắp nơi, vô số rác thải nhựa sắt thép khu vực thần thoại biến thành một khu vực rộng lớn giống như lưu vực lòng chảo chứa đựng nguồn nước.

Dưới tay Điền Ba có người quen thuộc với việc trồng trọt trên đất nói, bởi vì lũ lụt đã lấy đi những tảng đá vô dụng và rác thải trên mặt đất, lại từ cách đó ngàn dặm trôi tới vô số bùn đất giàu các loại nguyên tố, một mảnh lớn đồng bằng tác động này quả thực chính là thiên đường của người gieo hạt. Thủ hạ này thậm chí còn khẳng định, cho dù sau này mảnh đất này bị rừng rậm và cỏ dại chiếm lĩnh, nơi này cũng có thể phát triển vô số cây trồng thích hợp cho nhân loại ăn.

Ngoài ra, bốn phía muôn nơi đều là bình nguyên này, ngoại trừ phương Đông tiếp giáp hồ Tổ Ưng ra, ba phương hướng bắc nam tây còn lại đều bị những ngọn đồi cao mấy trăm mét mới xuất hiện che khuất, tạo thành một địa hình địa thế cực kỳ kỳ lạ.

Ưu điểm lớn nhất của loại địa hình này chính là mùa đông ấm áp mùa hè mát mẻ, bốn mùa như mùa xuân, gió ấm áp thổi ở đây sẽ tập hợp tất cả các hạt giống thảm thực vật xung quanh ở lưu vực này. Có thể thấy trước, một khi đến mùa xuân, ở đây sẽ có những bông hoa núi rừng, hoa dại thơm ngát. Sau khi chim hoang dã gieo hạt giống cây ăn quả xung quanh, vào mùa hè và mùa thu, nơi này sẽ được lấp đầy với vô số trái cây, mọi người chỉ cần đi bộ một vài phút, sẽ tìm thấy vô số trái cây hoang dã, rễ và thân cây có thể ăn được trong rừng.

Về phần mùa đông... Trừ phi phát sinh thủy triều lạnh lớn, nếu không canh giữ hồ Tổ Ứng cùng bốn phía núi, nơi này sẽ có một mùa đông không có tuyết không băng, thậm chí tùy tiện xây dựng một ít phòng ấm áp, có thể cả mùa đông đều có thể ăn được rau, trái cây cực kỳ tươi ngon.

Nơi này là một nơi trù phú, tuy rằng hiện tại không có bất kỳ cây cối cao lớn nào, nhưng mắt thấy tốc độ xuất hiện màu xanh lá cây xung quanh hồ Tổ Ứng mỗi ngày, Điền Ba có thể đoán được không bao lâu nơi này sẽ có thể nói là tiên cảnh xinh đẹp lộng lẫy.

Nhưng mà, khi ánh mắt Điền Ba lướt qua mấy điểm đen hoạt động ở xa bên hồ Tổ Ứng, ánh mắt ôn hòa trở nên lạnh như băng mà bén nhọn. Ba hoặc bốn người di cư còn sống sót đang đi bộ cẩn thận dọc theo hồ, nắm giữ các công cụ đánh bắt cá tự chế trong tay và đang cố gắng bắt cá trong hồ Tổ Ứng. Mà phía sau bọn họ, một đám tiểu lưu dân thoát nhìn chỉ mới vài tuổi trốn ở một bên len lén nhìn, giống như đang chờ cá bị bắt lên.

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai hưng phấn cùng tiếng cười từ những người người lưu lạc này vang tới, sau đó đám người Điền Ba trên đồi rõ ràng nhìn thấy một con cá chép vàng dài chừng một mét nhảy lên từ trong hồ, cố gắng vặn vẹo thân thể muốn thoát khỏi, nhưng thiết mâu sắc bén xuyên qua thân thể chúng vô cùng rắn chắc, bất luận nó giãy dụa như thế nào cuối cùng vẫn bị kéo đến chết trong tay con người.

“Đội trưởng Điền Ba, mấy kẻ săn trộm này xử lý như thế nào, giết sao?”

Bên cạnh Điền Ba, một chiến sĩ trẻ tuổi gầy gò mặt không chút thay đổi hỏi, mà trong mắt mấy chiến sĩ Thành Thượng Nhạc khác lập tức lóe ra ánh sáng lạnh, hai tay cũng không tự chủ được sờ về phía vũ khí bên hông, tựa hồ có chút vội vàng xông tới bắt lấy mấy kẻ săn trộm này.

“Trước tiên kiểm tra thân phận một chút, nếu như dùng qua trùng huyết kích nổ, cắt đứt tứ chi ném vào địa lao, còn lại đều giết chết ném xuống hồ cho cá ăn. Còn nữa, trong số những đứa trẻ đó giữ lại con gái, con trai một người cũng không được sống!”

“Rồ!”

Điền Ba gật đầu xác nhận, chiến sĩ Thành Thượng Nhạc lập tức giống như sói hoang, nhanh chóng nhào về phía mấy kẻ săn trộm bên hồ cách đó mấy trăm mét. Sau đó một trận tiếng chiến đấu kịch liệt truyền đến, bên hồ Tổ Ứng lần thứ hai khôi phục yên tĩnh, chỉ có ba cô bé run rẩy, trong mắt tràn ngập nước mắt đang ngồi xõm cùng một người. Một trong những cô gái tóc ngắn trông chỉ mới 5 6 tuổi, nhìn vào một chiến binh dẫn đầu cao gầy của Thành Thượng Nhạc với ánh mắt sợ hãi nói: “Các người là ác ma... Tại sao lại giết ba mẹ chúng tôi? Các người... các người cũng sẽ giết chúng tôi luôn phải không?”

Chương 337: Tên tôi là Thủy Thanh Nhan

Chương 337. Tên tôi là Thủy Thanh Nhan

“Bởi vì ba mẹ các người trộm cá của đội trưởng Điền Ba, tất cả mọi thứ trong hồ Tổ Ứng đều thuộc về đội trưởng Điền Ba, bất luận kẻ nào dám trộm cá cũng nhất định phải chết!”

Chiến sĩ Thành Thượng Nhạc gầy gò lạnh lùng nói, trong mắt không có bất kỳ dao động tình cảm nào, giống như vừa mới dẫn đầu giết ba người vừa rồi cũng không phải là hắn ta, mà là người khác.

“Chu Thiết, cậu nói sai rồi, hồ Tổ Ứng cũng không thuộc về tôi...” Sau lưng chiến sĩ gầy gò cao lớn, Điền Ba chậm bước đi tới, dùng giọng điệu chắc chắn nghiêm túc nói: “Nhớ kỹ, tất cả mọi thứ ở hồ Tổ Ứng và căn cứ Tổ Ứng đều thuộc về lãnh chủ Thành Thượng Nhạc, Thượng Ất. Nhất định phải nhớ kỹ điểm này, nghe rõ chưa?!”

“Nghe rõ rồi, tất cả mọi thứ ở căn cứ Tổ Ứng vĩnh viễn thuộc về lãnh chủ Thượng Ất của chúng ta! Tất cả những người cố gắng ăn cắp một cành cỏ hay một ngọn cây cũng đều phải chết! Chết! Chết!” Chiến sĩ Thành Thượng Nhạc đồng thanh hô, giống như đang tiến hành một loại lời tuyên thệ thần bí mà trang nghiêm nào đó, nghe đến mức khiến cô bé tóc ngắn kinh ngạc

sửng sốt, ngược lại đột nhiên phần nộ kêu lên: “Thượng Ất là ai, tôi muốn tìm hãn báo thù! Hãn đã giết ba mẹ tôi!”

“Cô muốn báo thù thủ lĩnh Thượng Ất?” Chu Thiết quay đầu lại lạnh lùng nhìn, trong ánh mắt bay qua một tia sát ý. Điền Ba một bên nhìn, vỗ vỗ bả vai Chu Thiết, nói với cô bé tóc ngắn: “Nghe đây cô bé, cô có thể báo thù với bất kỳ kẻ nào. Nhưng trước đó cô phải trở nên mạnh mẽ trước mới được, hơn nữa tôi còn có thể cho cô một cơ hội trở nên mạnh mẽ hơn.”

Điền Ba nói, dùng tay chỉ vào căn cứ Tổ Ưng đơn sơ khác, cao giọng nói: “Gia nhập trại huấn luyện căn cứ Tổ Ưng, nếu như cô có thể sống sót dưới khảo hạch cuối cùng, cô sẽ có được lực lượng có thể một mình giết chết động vật thoái hóa. Sau đó, cô sẽ được huấn luyện trong trại huấn luyện tinh anh cao hơn, nếu như còn có thể không chết, cô sẽ đạt được sức mạnh tuyệt đối, người sống sót bình thường ở trước mặt cô sẽ yếu đuối như kiến...”

“Lấy một địch mười?” Cô bé tóc ngắn khó hiểu tròn to hai mắt, cô cũng không rõ dùng một địch trăm là khái niệm gì, nhưng mắt thấy Chu Thiết ngạo nghễ dùng tay chỉ vào mình, cô đột nhiên ý thức được thì ra Chu Thiết chính là người có được loại sức mạnh khủng bố này!

“Chỉ cần tôi có thể sống sót từ trong trại huấn luyện tinh anh, tôi có thể lợi hại như anh ta?” Cô bé tóc ngắn nói xong, dường như lại nghĩ đến cái gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía Điền Ba: “Nhưng nếu như tôi đánh không lại Thượng Ất kia, còn có chỗ nào có thể làm cho tôi trở nên mạnh hơn không?”

“Trở nên mạnh mẽ hơn?” Điền Ba có chút ngoài ý muốn nhìn cô bé tóc ngắn, một lúc lâu sau khẽ mỉm cười, nói: “Muốn trở nên mạnh hơn, có hai con đường!”

“Bao gồm những gì?” Cô bé tóc ngắn không thể chờ đợi nữa mà hỏi.

“Thứ nhất, gia nhập trại huấn luyện lính chủ vệ binh, tuyên thệ làm người của bá chủ mặt thế trong tương lai, như vậy cô sẽ hưởng thụ nhiều tài nguyên nhất trong căn cứ Tổ Ưng, cũng có khả năng trở thành dị năng giả hoặc nguyên tố giả.”

“Bá chủ mặt thể tương lai. Đó là ai, anh đang nói về Thượng Ất sao? Không thể nào, tôi phải giết anh ta để trả thù cho ba mẹ tôi!” Cô gái nhỏ tóc ngắn lắc đầu, khuôn mặt nhỏ bé gầy gò tràn ngập kiên nghị cùng quật cường.

“Ha ha ha, tôi phải thừa nhận rằng, cô bé thật sự rất có dũng khí, để cho tôi phải nhìn một chút.” Điền Ba cười lắc đầu nói: “Nhớ kỹ, bá chủ mặt thể tương lai không phải Thượng Ất, bởi vì Thượng Ất không phải con người mà là thần, là thần mặt thể! Nhớ kỹ, bá chủ mặt thể tương lai tên là Thượng Nhạc Nhạc, cũng sẽ là đối tượng trong khoảng thời gian tương lai tới, tất cả các cô khi nhìn thấy nhất định phải khom lưng quỳ lạy!”

“Thượng Nhạc Nhạc...” Cô bé tóc ngắn yên lặng đọc thầm cái tên này, dường như muốn ghi nhớ nó trong lòng. Mà lúc này, Điền Ba lại cao giọng nói: “Các người còn có con đường thứ hai để trở nên mạnh mẽ, là đi dã ngoại, đi rừng rậm, đi bất cứ nơi nào nguy hiểm nào có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Nơi đó cô sẽ học được cái gì gọi là kỹ xảo giết chóc thật sự, cũng sẽ thu hoạch tinh hạch năng lượng cùng bảo vật có thể cho cô được người ta tôn trọng trong căn cứ!”

“Được, các người chờ đó, một ngày nào đó tôi sẽ từ trong trại huấn luyện lĩnh chủ vệ binh đi ra, khi đó tôi không chỉ phải giết sạch tất cả dã thú cường đại xung quanh căn cứ, còn phải đứng trước mặt các người, dùng thực lực đường đường chính chính giết chết tất cả các người, báo thù cho ba mẹ tôi!”

“Ha ha, tôi sẽ chờ ngày này, dẫn bọn họ đến trại huấn luyện!”

Điền Ba phất phất tay, ý bảo một vị chiến sĩ Thành Thượng Nhạc dắt các cô gái đi, lại không ngờ phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu to của cô bé tóc ngắn: “Nhớ kỹ, tôi tên là Thủy Thanh Nhan, một ngày nào đó tôi sẽ trở về báo thù!”

“Điền đội trưởng, cần tôi giết tất cả các cô bé đó không?” Lời thề cuối cùng của Thủy Thanh Nhan tựa hồ khiến Chu Thiết rất khó chịu, hai mắt hằn ta phóng thích thần sắc tàn nhẫn, nhẹ giọng hỏi ý Điền Ba: “Không cần, giữ cô bé này đi. Thượng Ất nói hẳn muốn thu thập năm đại nguyên tố giả cho Thượng Nhạc Nhạc, hơn nữa yêu cầu nhất định phải đều là cô bé nhỏ tuổi, giữ lại ba người các cô cũng có rất nhiều cơ hội rồi.”

“Vâng, thì ra là như vậy...” Chu Thiết lẩm bẩm nói, làm giống như giọng điệu chưa hết. Điền Ba nhìn hẩn một cái, thản nhiên nói: “Chu Thiết, cậu từ Thành Thượng Nhạc bắt đầu đi theo tôi, lần trước biểu hiện trong xung đột với quân đội Đế Đô cũng rất anh dũng, cho nên có chuyện gì trực tiếp nói, chỉ cần không quá đáng tôi sẽ không để ý.”

“Vâng, đội trưởng Điền, tôi quả thật có một số việc không hiểu lắm. Thứ nhất, anh nói lãnh chủ vệ đội là chuyện gì xảy ra vậy, khi đó tôi cũng không chỉ giết tất cả những con thú mạnh xung quanh căn cứ.” Chu Thiết giọng điệu nói rất nhanh, khuôn mặt vô cùng lạnh như băng lần đầu tiên xuất hiện dao động.

Chương 338: Đa trí như yêu, phải tránh xa

Chương 338. Đa trí như yêu, phải tránh xa

“Ha ha, Chu Thiết cậu động tâm đúng không?” Điền Ba khẽ mỉm cười, lấy tay chỉ một cái bình nguyên trống trải trước mắt nói: “Tương lai mảnh đất rộng lớn này tất cả đều sẽ trở thành lãnh địa của căn cứ Tổ Ưng. Chúng ta sẽ xây dựng một căn cứ siêu cấp lớn hơn cả căn cứ Đế Đô, mà căn cứ trung tâm nhất, phải xây dựng một tòa nội thành có tường cao mấy chục mét, chiếm cứ khoảng một phần ba diện tích căn cứ Tổ Ưng. Khi đó cậu có thể sống ở nội thành nhất định phải trải qua tầng tầng tuyển chọn cùng khảo nghiệm, cuối cùng thành lập lãnh chủ vệ binh. Tất nhiên, sau khi trở thành người hộ tống của chúa tể, gia đình của cậu sẽ được hưởng điều trị tối ưu, và thậm chí trong tương lai, con cái của cậu có thể đi cùng con trai của chúa tể Thượng Nhạc Nhạc đến trường, nhận được giáo dục tốt nhất và đào tạo chiến đấu khoa học nhất!”

“Vậy tôi có thể gia nhập lãnh chủ vệ binh không?” Chu Thiết không chút do dự hỏi ra câu hỏi trong lòng.

“Cậu có chắc cậu muốn như vậy không? Thượng Ất từng nói với tôi, phàm là người gia nhập lãnh chủ vệ đội, sức chiến đấu nhất định phải đạt tới mười

vạn giá trị năng lượng, hơn nữa bất luận là ai cũng phải dùng trùng huyết kích nổ, hoặc là hạt giống quỷ rêu. Nói cho tôi biết đi Chu Thiết, cậu có thể làm được không?”

“Cái này...”

Lần đầu tiên Chu Thiết lộ ra thần sắc do dự, với tư cách là chiến sĩ Thành Thượng Nhạc, Chu Thiết đã từng chứng kiến uy lực kỹ năng của Thượng Ất bạo phát. Loại năng lượng kịch liệt nổ tung không thua kém thuốc nổ C4, chân chính làm một người thay da đổi thịt, người bị kích nổ ngay cả một chút dư lượng còn lại cũng không còn.

Và hạt giống quỷ rêu... Chu Thiết lạnh lùng rung mình một cái. Chỉ mấy ngày nay, trong căn cứ Tổ Ưng đã xuất hiện hơn mười phiến quân muốn chạy trốn khỏi Tổ Ưng. Nhưng họ dường như quên rằng hạt giống quỷ rêu cần một loại thuốc đặc biệt để ngăn chặn sự tăng trưởng, vì vậy khi những người này được bao phủ bởi một đồng màu xanh lá cây khủng khiếp, ngay cả sau khi chết thảm hại đôi mắt của họ cũng đã được lấp đầy với rêu xanh, tất cả những người tìm cách nổi loạn đều đã hoàn toàn yên tĩnh lại.

Phải biết rằng khi siêu cấp mưa bão và lũ lụt đến, bọn họ vẫn đang ăn thức ăn được phân phối tại căn cứ Tổ Ưng. Những loại thực phẩm này loại nào chứa hạt giống quỷ rêu và loại nào chứa thực phẩm bình thường, không ai có thể nói chính xác được.

Đương nhiên, cũng có vài người sống sót to gan đang bí mật lên kế hoạch tạo phản, mà những người này Diên Ba đều âm thầm phái người quan sát, hành động tình thế luôn nằm trong tay phía người Thành Thượng Nhạc.

Mà bây giờ, khi nghe nói chỉ có nuốt trùng huyết kích nổ hoặc hạt giống quỷ rêu mới có tư cách gia nhập Lãnh Chủ Vệ Đội, Chu Thiết cùng mấy chiến sĩ bên cạnh hy vọng tiếp tục trở nên mạnh mẽ lần đầu tiên do dự, nhưng một lát sau, cuối cùng Chu Thiết đã lựa chọn.

“Tôi lựa chọn trùng máu kích nổ! Miễn là có thể làm cho tôi mạnh mẽ hơn, tôi có thể trả bất cứ giá nào!”

“Tôi cũng chọn trùng máu kích nổ, tương lai con trai tôi nhất định sẽ trở thành bạn học với con trai lãnh chủ! Tôi chọn trùng máu kích nổ!” Một người lính khác hét lên. Lập tức người đi bên cạnh cười nói: “Mã Kiêu cậu đừng cố nữa, cậu ngay cả vợ cũng không có, nào có con trai đây, còn trở thành bạn học với con trai lãnh chủ? Muốn nói phải là tôi mới có cơ hội, con gái của tôi mới hai tuổi, đáng yêu xinh đẹp, còn có thể được con trai của lãnh chủ coi trọng rồi sẽ cưới nó làm vợ.”

“Hoàng Lượng, cậu đừng trêu chọc người ta nữa. Chính cậu cũng có đẹp hơn ai đâu, con gái cậu có thể xinh đẹp thế nào. Nếu con trai của lãnh chủ có thể nhìn trúng con gái cậu, ông đây gọi cậu là đại ca cả đời.”

Ồn ào nói cười, áp lực khi giết người mang lại cũng dần dần biến mất, thay vào đó là khao khát tương lai. Và sự ám ảnh của trùng máu kích nổ và hạt giống quỷ rêu dường như không ảnh hưởng nhiều đến họ. Có lẽ trong ánh nhìn của mấy người Chu Thiết, khả năng xảy ra chuyện như phản bội Thượng Ất gần như bằng không, hơn nữa bọn họ vừa mới sống sót sau một trận lũ lụt diệt thế, biết Thượng Ất có thể tiên đoán được tương lai nên đã kính ngưỡng Thượng Ất như thiên nhân, sùng bái không thôi.

“Đội trưởng Điền, tôi còn có nghi vấn thứ hai. Tiểu đội trưởng An Tinh Vũ bị thương cộng thêm lũ lụt tàn phá, quân lực của chúng ta đã không tới một trăm người, mấy ngày nay không ngừng có người lưu lạc mới đi tới Tổ Ưng, chỉ sợ trong vòng một tuần số người sẽ đột phá lên tới một vạn, một trăm người quản lý một vạn người... Anh có chắc là chúng ta có thể kiểm soát được rất nhiều người như vậy không?”

“Chu Thiết, cậu đừng lo lắng. Trong tối đa ba ngày, tất cả các vấn đề sẽ không còn là vấn đề chúng ta cần lo lắng nữa. Tôi có dự cảm, trong một hai ngày này Thượng Ất sẽ xuất hiện ở căn cứ Tổ Ưng!”

Điền Ba bình tĩnh nói, ánh mắt rơi vào trên một mảnh mây trắng trên chân trời, theo mây trắng dần dần trôi nổi lại càng thêm kiên định.

“Nhưng đội trưởng Điền, một khi thủ lĩnh Thượng Ất không tới được, căn cứ Tổ Ưng sẽ xảy ra vấn đề lớn. Tính đến đợt người hôm nay, ba ngày nay đã có hơn mười nhóm người lưu lạc lén lút đến bên hồ Tổ Ưng săn trộm. Hơn nữa mấy ngày nay, gần căn cứ Tổ Ưng đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu

của dã thú, ngay hôm qua đội tuần tra còn ở đầu đồi nhỏ phát hiện xương cốt của một con hươu hoang dã bị người thoái hóa gặm sạch. Đủ loại dấu hiệu cho thấy bốn phía chúng ta đang có rất nhiều nguy hiểm đang tụ tập đến đây, nhưng hiện tại chúng ta ngay cả gỗ xây dựng bức tường căn cứ cũng không đủ, một khi bộc phát hiện tượng thủy triều quy mô lớn hoặc hiện tượng thú thoái hóa tấn công, chỉ sợ tất cả chúng ta thậm chí còn đều phải bỏ mạng đó!”

Chu Thiết vội vàng nói, với tư cách là hộ vệ đầu tiên bên cạnh Điền Ba, Chu Thiết đối với tình huống căn cứ Tổ Ưng vô cùng hiểu rõ. Đừng nhìn Tổ Ưng bây giờ bình tĩnh, kỳ thực là dòng nước ngầm đang trào, nguy cơ chuyển biến theo thời tiết mỗi ngày đều tăng lên, nhưng đại bộ phận người sống sót trong căn cứ Tổ Ưng đều không biết chuyển hóa này.

Chương 339: Đa trí như yêu, phải tránh xa (2)

Chương 339. Đa trí như yêu, phải tránh xa (2)

Ngoài ra, tính toán thời gian, chưa đầy một tuần kể từ khi sóng từ của sao X thứ ba bức xạ toàn cầu. Lần trước sau khi bức xạ, trong tổng số người sống sót ở Đế Đô ít nhất một phần ba đã biến thành thể thoái hóa giống như xác sống, gần một phần ba con người khác trở thành người thoái hóa không hoàn toàn, một bộ phận đã xuất hiện trạng thái của dã thú thoái hóa, vô cùng khủng bố.

Bây giờ, một số lượng lớn người lưu lạc tụ tập ở đây, và không ai có thể đảm bảo rằng không có kẻ thoái hóa không hoàn toàn ẩn trong số những người này. Và một tuần sau, khi ngôi sao X phóng ra phát xạ một lần nữa, chín mươi chín phần trăm của những người này sẽ tiếp tục thoái hóa và trở thành một thoái hóa hoàn toàn vô hiệu.

Tập hợp, kiểm tra, hủy diệt... Hơn một trăm người dưới tay Điền Ba gần như không có khả năng có thời gian hoàn thành công tác trấn chỉnh nội bộ, bởi vậy một khi phán đoán của Điền Ba xuất hiện sai lầm, Thượng Ất

không thể mang theo người Thành Thượng Nhạc kịp thời chạy tới được, một tuần sau Điền Ba bọn họ sẽ phải đối mặt với tình huống nguy cấp, Chu Thiết thật sự rất lo lắng Thượng Ất có thể trở về kịp lúc hay không.

“Nếu thật sự không kịp trở về...” Điền Ba quay đầu nhìn về những người trong căn cứ Tổ Ứng, trong ánh mắt xẹt qua một tia lãnh ý chậm rãi nói: “Ngoại trừ các cô bé dưới mười tuổi, tất cả những người còn lại đều phải... Chết!”

...

Thượng Ất cũng phải thừa nhận, mang theo đám người Vương Tú Nhi, Ngưu Tuyết lên đường là một quyết định cực kỳ sai lầm. Trên đường đi, vô số người lưu lạc đói khát giống như quỷ đói liều mạng công kích bọn họ. Cho dù Thượng Ất đem mười ba cái đầu người đâm máu treo ở hai bên của thú cưỡi nhân mã, cũng không cách nào ngăn cản được quyết tâm của những người đói đến đỏ mắt muốn ăn của bọn họ.

Cuối cùng, rốt cuộc Thượng Ất không chịu nổi sự quấy rối vô tận này. Hắn mạnh mẽ dang hai cánh ác ma ra, sau khi vọt tới độ cao mấy trăm mét, gào lên tiếng gào thét phát tiết tức giận của mình ra, lại rút ra cốt cung, lấy tinh vực cốt đao mang làm mũi tên, liên tục bắn lên trời bảy mũi tên, đánh bảy khu tụ tập trong vòng gần mười km thành hố lớn thì cuối cùng ầm ỹ mới dần dần biến mất.

Mà ngay lúc đó Thượng Ất phát hiện, ngoại trừ Vương Tú Nhi miễn cưỡng quạt cánh đi theo phía sau mình ra, những người còn lại tất cả mọi người giống như tránh né ôn thần mà trốn tránh hắn.

Quá hung tàn, quá khủng bố, quá... Được rồi, mọi người đã không tìm ra từ ngữ thích hợp để hình dung bộ dáng tức giận của Thượng Ất. Nhưng đồng thời bọn họ cũng chú ý tới, theo khoảng cách rời khỏi Đế Đô càng ngày càng xa, phải dùng con số khủng bố để nói về sự tăng lên sức chiến đấu của Thượng Ất.

35.000... 58.707... 94.600... 118.500!

Chỉ trong mười mấy ngày, giá trị năng lượng trong cơ thể Thượng Ất đã tăng vọt hơn 100.000. Thượng Ất thậm chí có thể làm ra giả thuyết sau đây, nếu như hiện tại hắc động thủ với sức mạnh nguyên tố hệ hỏa của Vân Lăng, hắc tuyệt đối có lòng tin trong vòng mười phút sẽ kết thúc trận đấu. Mà dị năng giả như Vũ Văn Tinh, Lý Đồng Thành, phỏng chừng ở trước mặt hắc ngay cả mười giây cũng rất khó duy trì, cơ bản đã không thể tính là đối thủ của Thượng Ất.

Đương nhiên, trong lòng Thượng Ất cũng rất rõ ràng, ý nghĩa của loại giả thuyết này cũng không lớn. Bởi vì trong cơn bão mặt trời yếu tố năng lượng, hấp thu rất nhiều yếu tố năng lượng tự do bởi vậy mà trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, nếu như nói Vân Lăng kiên trì chiến đấu trong cơn bão hơn một tuần này, chỉ sợ thực lực của tiểu tử này ít nhất có thể tăng gấp đôi hoặc nhiều hơn.

Vân Lăng như vậy, tiến sĩ L và Cao Trác Nhiên càng không cần phải nói nhiều. Chỉ một ngày trước khi Thượng Ất rời đi, mức độ phát triển não bộ của tiến sĩ L lại tăng vọt, một lần tiếp cận mốc 40%. Mà Cao Trác Nhiên nghe nói cũng tăng mức độ phát triển não bộ ban đầu lên 43%, đã có một bước tiến lớn đến gần biến dị não 50% trong truyền thuyết, cùng với “bán thần” kiếp trước.

Đây cũng là một nguyên nhân Thượng Ất nóng lòng rời khỏi Đế Đô, hắc lo lắng nếu ở lại một thời gian nữa, tiến sĩ L biến thái có thể dựa vào dấu vết, tính toán kế hoạch chuẩn bị chế tạo căn cứ Tổ Ưng của hắc để đấu với căn cứ Đế Đô.

Đa trí như yêu, người như tiến sĩ L, nhất định phải tránh xa ra mới được.

Nói tóm lại, kỷ nguyên mới đã cho tất cả mọi người một cơ hội để trở nên mạnh mẽ hơn, và số phận dường như rất công bằng. Nhưng rất nhanh Thượng Ất phát hiện mình đã nghĩ đơn giản rồi. Trên đường trở về Thành Thượng Nhạc, các loại sinh mệnh dùng tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang điên cuồng sinh trưởng, lớn lên!

Nhất là các loại thảm thực vật cây cối, cơ hồ giống như tiên thảo, thảo mộc trong thần thoại truyền thuyết, trong một đêm có thể cao hơn mười cm. Hơn nữa trước sinh mệnh lực ngoan cường của chúng, bất kỳ bùn đất, cự thạch,

hoặc rác rưởi do sắt thép trộn lẫn với nhau đều không thể ngăn cản chúng nửa bước. Thường thường một đêm trôi qua, cảnh quan trong phạm vi mấy trăm mét xung quanh sẽ phát sinh biến đổi lớn, hôm qua mọi người chỉ nằm trên bãi cỏ dài hơn ngón tay, sáng sớm hôm sau phát hiện bên cạnh mọi người lại mọc đầy cỏ xanh cao hơn nửa mét, hại Vương Tú Nhi cùng Ngưu Tuyết hai người hoảng sợ kêu nửa ngày, cho rằng Thượng Ất đã vứt bỏ hai người mình lên lút trốn đi.

Không chỉ vậy, dấu vết của con thú bắt đầu xuất hiện trên mặt đất bị ngập lụt. Nhưng so với các loại dã thú như mèo chó lợn trâu thoái hóa một tháng trước, thể tích dã thú lần này rõ ràng nhỏ hơn nhiều, cũng quái dị hơn nhiều. Nhiều loại trong số những sinh vật thượng cổ trong truyền thuyết xuất hiện thường xuyên, chẳng hạn như trong các hồ nhỏ và đầm lầy ở khắp mọi nơi, một cặp cá nhỏ có thể phát ra tiếng chim hót líu lo bắt đầu xuất hiện.

Chương 340: Hai tin xấu

Chương 340. Hai tin xấu

Những con cá nhỏ này có hình dạng nhỏ, chỉ có kích thước bàn tay người lớn, nhưng toàn bộ cơ thể được bao phủ bởi hai loại vảy cá chép sáng bóng màu vàng và xám bạc. Mà điều khiến mọi người ngạc nhiên nhất chính là, khi bọn họ cố gắng bắt được loại cá nhỏ này để ăn, vảy cá hai bên thân thể con cá đột nhiên mở ra, vảy cá dài chừng hơn hai mươi cm, giống như cánh chim trong suốt trong nháy mắt mở ra, mang theo mấy con cá nhỏ bay ra ngoài mấy chục thước, phát ra tiếng kêu vui vẻ, tựa hồ đang cười nhạo đám người Thượng Ất vô dụng.

Ngoại trừ loài cá, đám người Thượng Ất còn gặp được một con chim nhỏ toàn thân đỏ bừng. Con chim nhỏ này từ xa bay tới, gặp được đám người Thượng Ất không chút sợ hãi, hơn nữa còn rất hiếu kỳ với đôi cánh chuồn chuồn của Vương Tú Nhi. Mà khi Vương Tú Nhi theo bản năng muốn chạm vào con chim nhỏ, lại đột nhiên bị lông chim nhỏ nóng bỏng làm cho giật mình. Con chim nhỏ màu đỏ lửa này toàn thân trên dưới, nhiệt độ ít nhất có thể đạt tới nhiệt độ bảy tám mươi độ.

Cánh nhỏ huyền diệu của con cá, chim lửa đỏ quỏ dĩ, và tiếp theo gặp phải là lợn rừng một chân, con vật có hai đầu rùa và cá sấu... Tóm lại một câu, khi lũ lụt dần dần rút đi, các sinh vật xuất hiện đầu tiên giống như động vật được thay thế bằng những câu chuyện thần thoại, mỗi con trong số đó đều có vẻ kỳ quặc và kỳ lạ như vậy.

Nhưng những con vật này dường như có một chút trí tuệ, và chúng vẫn cảnh giác với con người trong khi tò mò. Khi gặp được đám người Thượng Ất, phần lớn thời gian chúng sẽ nhanh chóng rời đi, hai bên hoàn toàn không tiếp xúc gần gũi, càng không nói đến xung đột hay chiến đấu. Ngược lại sau này xuất hiện một vài động vật bình thường, chúng thỉnh thoảng xông ra nhào về phía Thượng Ất, dùng phương thức vô cùng dũng cảm mà ngu xuẩn kết thúc sinh mệnh của mình, trở thành thịt ngon trên đường đi của đám người Thượng Ất.

Cứ như vậy, đám người Thượng Ất dọc theo đường đi nhìn thấy các loại động vật kỳ quái và thú vị, cũng ý thức được lũ lụt mặc dù rút lui, nhưng nó mang theo rất nhiều yếu tố năng lượng đã hoàn toàn thay đổi vùng đất này, sinh vật bởi vì lũ lụt ướt đầm trong đất mà thay đổi nhanh chóng, so với những gì mà con người nhận được, siêu thiên tai này ban cho các loài khác ân huệ hiển nhiên nhiều hơn!

Cứ như vậy, sau khi rời khỏi căn cứ Đế Đô suốt ba ngày, Thượng Ất ở trước cửa căn cứ Thành Thượng Nhạc nhìn thấy Mai Lập Tân toàn thân là bùn đất, tên béo Hoa Đa Tình, còn có Li A và Đỗ Giai Tuệ dáng người đầy đặn, còn Trần Phóng dưới sự bảo vệ của một đám chiến sĩ Thành Thượng Nhạc, công Thượng Nhạc Nhạc không ngừng dọn dẹp bùn đá vụn vận chuyển từ căn cứ ngầm.

Sau trận lụt, Thành Thượng Nhạc vững chắc cuối cùng cũng vượt qua, giờ phút này tất cả mọi người đều đang nỗ lực gấp rút dọn dẹp nhà cửa, mãi đến khi bọn họ đột nhiên nhìn thấy Thượng Ất xuất hiện trước mặt, nhất thời trong đám người giống như nổ tung một quả lựu đạn, tràn ngập kích động cùng hưng phấn!

Lại qua hai ngày, khi mọi người còn chưa từ trong niềm vui Thượng Ất trở về khôi phục lại, Thượng Ất triệu tập ba mươi một phụ nữ, trẻ em và trẻ

con ở lại trong Thành Thượng Nhạc, tuyên bố mọi người chuyển tới căn cứ Tổ Ưng hội tụ với đám người Điền Ba.

Mà lúc này, một thanh niên tên Từ Tử Hiên đứng lên, mang đến cho mọi người một tin tức không tốt. Từ Tử Hiên nói với Thượng Ất, căn cứ Tổ Ưng gặp phải sự tập kích của Triệu Nghị, đám người Điền Ba, An Tinh Vũ sống chết không rõ, trong căn cứ Tổ Ưng cũng xuất hiện rất nhiều kẻ gian có ý đồ thừa dịp cướp bóc loạn lạc, tình thế rất không lạc quan.

Mà không đợi Thượng Ất đưa ra quyết định, một chiến sĩ Thành Thượng Nhạc khác từ thuộc hạ của Hoàng Long, Khổng Khánh Lâm lại mang đến một tin tức tồi tệ hơn.

Khổng Khánh Lâm vẻ mặt đau đớn nói, tiểu đội Hoàng Long thực hiện nhiệm vụ săn giết trong quá trình truy sát Trâu Vương thoái hóa, đột nhiên bị một lượng lớn thú thoái hóa tập kích. Hơn một trăm chiến sĩ Thành Thượng Nhạc thuộc hạ của Hoàng Long chết tại chỗ còn hơn phân nửa mang thương tích, nếu như không phải Hoàng Long đột nhiên bộc phát ra dị năng bắn mạnh, liên tục dùng súng bắn tía giết chết mấy con thú thoái hóa lợi hại nhất, chỉ sợ lúc ấy tất cả mọi người khó thoát chết.

Nhưng dù vậy, chiến sĩ có thể sống sót chạy về Thành Thượng Nhạc cũng chỉ có không tới mười người. Những người khác, trong đó có hai dị năng giả là cô bé Đồ Kiều Kiều cùng Tống Định, đều ở trong hỗn chiến sau đó thất lạc không biết tung tích.

Tin tốt duy nhất Khổng Khánh Lâm có thể xác định chính là Hoàng Long hẳn là còn sống. Bởi vì lúc đó có ít nhất hai mươi mấy người nhìn thấy, Hoàng Long một đường chạy theo Trâu Vương, thề nhất định phải tự tay giết Trâu Vương để báo thù cho những người khác. Nhưng cho đến hôm nay đã gần một tuần trôi qua, Hoàng Long vẫn chưa thấy trở lại Thành Thượng Nhạc, ngược lại Thượng Ất lại trở về trước.

Thương cảm bắt đầu tràn ngập khắp nơi, là một trong hai lãnh chủ căn cứ lớn của Thành Thượng Nhạc, cũng đại biểu cho hai người có sức chiến đấu mạnh nhất của căn cứ Thành Thượng Nhạc, trước sau xuất hiện ngoài ý muốn trong hành động, điều này khiến cho rất nhiều người trong lúc nhất thời rất khó tiếp nhận.

Nhưng trong lòng mọi người cũng rất rõ ràng, hiện tại cũng không phải lúc thương cảm, mau chóng chạy tới căn cứ Tổ Ưng mới là chuyện quan trọng nhất. Cứ như vậy, sau khi Thượng Ất tuyên bố lập tức xuất phát, tất cả mọi người yên lặng công túi nặng nề đi theo phía sau Thượng Ất tiến vào trong vùng hoang dã mênh mông.

...

Căn cứ Tổ Ưng, người sống sót bên ngoài trung tâm doanh trại, Chu Thiết mặt không chút thay đổi nhìn người sống sót âm âm phân tán bốn phía, hai tay không tự chủ được nắm chặt. Lệnh thiết quân luật hôm qua đã ra lệnh, mệnh lệnh yêu cầu tất cả những người sống sót trong căn cứ Tổ Ưng, trong sáng nay nhất định phải rút toàn bộ đến trung tâm doanh trại người sống sót trong năm km, tiếp nhận kiểm tra toàn diện độ biến dị thân thể.

Chương 341: Đập mày như chó

Chương 341. Đập mày như chó

Nhưng thẳng đến hạn chót thời gian đi tới, những người sống sót này cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào rời đi, ngược lại là ba đến năm mươi người thành một đám, nhao nhao hướng bên trong căn cứ Tổ Ưng, cụ thể là từ hồ Tổ Ưng chậm rãi đi tới.

Trên đường đi, chỉ cần có những ngọn núi xanh tươi tốt, khe rãnh, sơn cốc hoặc gập phải bốn hoặc năm ngọn “rừng nhỏ” cao hơn một mét, những người này sẽ dừng lại, vứt bỏ đồ dùng sinh hoạt lộn xộn mang theo bên mình, sau đó bắt đầu hái bất cứ thứ gì có thể ăn được trong màu xanh lá cây, bao gồm cả những con bọ cánh cứng lớn được đào ra từ dưới gốc cây.

Mà những người lưu lạc thân thể cường tráng, lại không chút khách khí tiếp tục đi về phía hồ Tổ Ưng.

Trong hồ nước ở quanh căn cứ Tổ Ưng có một lượng lớn đồ ăn, hơn nữa trong phạm vi mấy trăm cây số quanh đây, đây là địa điểm duy nhất có nguồn nước không bao giờ cạn rất thích hợp để ở lâu dài. Hiển nhiên bọn họ đều đã ý thức được điểm này, đồng thời lúc đối mặt với chiến sĩ ở căn cứ

Tổ Ưng thì thái độ của bọn họ cực kỳ phách lối, dáng vẻ giống như “người của tôi nhiều như vậy, sợ các người à”, hiển nhiên trong lòng họ đã sớm làm chuẩn bị nếu không vào được bằng cách hữu nghị thì bọn họ sẽ lập tức trở mặt chiến đấu với chiến sĩ của căn cứ Tổ Ưng.

Đối với chuyện này, trong lòng Chu Thiết đã sớm có tính toán. Là ai ở trong bóng tối kích động dân lưu lạc phản đối Điền Ba, là ai bí mật liên hệ với mười mấy người trong đám dân lưu lạc chuẩn bị gây sự thậm chí là đoạt súng giết người, danh sách những người đó đã sớm bị chiến sĩ Tổ Ưng nằm vùng điều tra rõ ràng một hai.

“Cung Na, Kỷ Hồng Vỹ, Ngô Duy Vũ... Xem ra đội trưởng Điền Ba đoán không sai, những tên phản động ở trong trận lũ lụt không có bộc phát ngo ngoe gì, hiện tại rốt cục nhìn không được lộ ra cái đuôi hồ ly của mình rồi. Các người thật sự cho rằng chúng tôi sẽ không động thủ giết người sao?”

Nói xong Chu Thiết quay đầu nhìn mấy chiến sĩ Tổ Ưng, mấy tên chiến sĩ ngẫm hiểu lập tức nhao nhao móc từ trong ngực ra một loại đồ vật giống như cái còi. Chỉ trong chốc lát, một tiếng bèn nhọn vang vọng bốn phía, sau đó hơn một trăm chiến sĩ Tổ Ưng đang phân tán trong đám dân lưu lạc lập tức cấp tốc lui về, chỉ trong mấy phút trên đường thông đến hồ nước Tổ Ưng hợp thành một rào chắn rộng gần trăm mét.

“Nghe đây, người nào dám xông vào khu vực hồ Tổ Ưng giết chết không cần luận tội!” Đứng trước một hàng đội ngũ chiến đấu Chu Thiết nhắc lên cây trong tay thuần thục kéo chốt an toàn nhắm ngay đám người mặt đen nghệt đang đứng ở trước mặt anh, sắc mặt hờ hững lạnh lùng cực kỳ dọa người.

“Các người chỉ có ngần ấy người, hù dọa ai chứ? Có gan thì hiện tại mày nổ súng bắn chết tao đi, tao...”

“Pằng!”

Một tiếng súng vang lên, một người đàn ông có dáng dấp nhếch nhác hèn mọn đứng phía trước nhất trong đám dân lưu lạc theo tiếng súng ngã xuống. Chu Thiết bắn chuẩn xác vào đầu hăn, lại trong nháy mắt tiếng súng vang lên viên đạn đã xuyên qua đầu hăn, lưu lại trên đầu hăn một cái lỗ thủng to

như năm đấm, còn viên đạn không biết bay đi chỗ nào biến mất không thấy vết tích gì nữa.

“Tôi lặp lại lần nữa lập tức lui lại nếu không giết chết không cần luận tội!” Chu Thiết lạnh lùng nói, dưới chân là nham thạch kiên cố, trăm chiến sĩ Tổ Ưng đứng phía sau hăn cũng nhao nhao kéo chốt an toàn, lạnh lùng nhìn chăm chú những tên lưu dân trước mặt này. Mà đám dân lưu lạc lại bị khí thế hung hãn làm cho giật mình, lập tức nhao nhao lùi lại phía sau trên mặt ai nấy đều lộ ra thần sắc hoảng sợ.

“Có súng thì giỏi lắm sao, ông đây không sợ các người! Nổ súng đi!”

Trong đám dân lưu lạc có một người đàn ông trung niên khí tức nhanh nhẹn dũng mãnh để râu quai nón đi ra, đi theo phía sau hăn là ba mươi người đàn ông thần sắc hung hãn trong tay mỗi người đều cầm một khúc gỗ hoặc là một thanh sắt, cả ba mươi người đều tỏ ra hung dữ bất thiện nhìn Chu Thiết.

“Còn có các đám người nhút nhát hèn mọn các người, không phải là đã bàn bạc với nhau rồi sao hôm nay dù như thế nào cũng phải cùng nhau tiến lên. Nhưng khi có chuyện xảy ra thì sợ hãi lùi bước?” Nhìn qua vẻ mặt sợ hãi của đồng bọn, tên râu quai nón khinh thường nhổ một ngụm nước bọt, sau đó nhìn Chu Thiết: “Nghe cho rõ vào, ông đây là dị năng giả, da dày thịt béo không sợ đánh, đạn bắn vào trên người tao cũng chỉ là một vết trắng, chúng mày không giết được tao. Tao khuyên mày vẫn nên tránh ra. Bây giờ chúng tao có hơn vạn người một khi xông lên thì súng của mày có thể bắn chết được mấy người?”

“Dị năng giả thì hay lắm sao? Anh có thể thử bước lên một bước, để xem tôi có thể dùng một viên đạn bắn chết anh không!” Chu Thiết cười lạnh nâng khẩu súng trong tay lên vẻ mặt lạnh ngắt giống như rắn độc nhắm thẳng vào tên râu quai nón.

“Con mẹ nó mày hù dọa ai hả, anh em xông lên cho tôi! Xông lên phá nát phòng tuyến của bọn họ, hồ Tổ Ưng chính là của chúng ta! Xông lên!”

Tên râu quai nón khi thế quát một tiếng dẫn đầu vọt lên, Chu Thiết phản ứng cũng rất nhanh giương như là cùng một lúc bóp cò. Chỉ trong chốc lát mười mấy phát đạn lần lượt bắn trúng ngực và tay chân của tên râu quai

nón cơ thể hẳn bị bắn giống như nhánh cây bị gãy lúc ẩn lúc hiện, nhưng vẫn không thể bắn xuyên cơ thể của hẳn ngăn cản bước chân của hẳn.

“Mọi người nhanh xông lên, đại ca đang thay chúng ta đỡ đạn, ai còn sợ thì người đó là tên khốn! Xông lên đi!”

Có lẽ bị hành động anh dũng vĩ đại của tên râu quai nón kích thích, mấy chục người phía sau hẳn cũng nhao nhao cầm vũ khí xông lên. Mà lúc này bốn phía dân lưu lạc vốn dĩ đã lùi bước cũng hai mặt nhìn nhau cuối cùng cắn răng một cái chạy về phía trước.

Chương 342: Đập mào như chó (2)

Chương 342. Đập mào như chó (2)

Mà lúc đó động tác của một số người phi thường nhanh nhẹn đến mức vượt ra khỏi trình độ của người bình thường, không thể nghi ngờ gì nữa đây chính xác là tốc độ của dị năng giả. Ngoài ra còn có mấy tên dân lưu lạc có lực bật lên vô cùng kinh khủng, chỉ cần nhảy một cái là có thể vượt qua ít nhất là năm sáu mét, rõ ràng đôi chân cường tráng có dị năng lực bật rất cường đại.

“Xem ra sau trận mưa to kết thúc, lại có không ít người hấp thu năng lượng rời rạc mà phát sinh biến dị, sản sinh một chút năng lực cổ quái kỳ lạ nha.” Cách đó không xa, Điền Ba lăng lạng quan sát tất cả, trong lòng bùi ngùi. Không nghĩ tới một trận mưa to cộng thêm lũ lụt lại có thể bồi dưỡng ra nhiều dị năng giả đến như vậy, còn những người bình thường khác mặc dù không có khoa trương như bọn chúng nhưng từng cái từng cái tổ chất thân thể của nhân loại bây giờ đều siêu việt hơn cực hạn của nhân loại trước khi tận thế, đạt đến một tình trạng cường điệu hoá, chỉ sợ lần này đám người Chu Thiết gặp phiền toái lớn rồi.

“Mấy tên ngu xuẩn các người thật sự cho rằng chiến sĩ Tổ Ưng chúng tôi chỉ biết dùng súng giết người sao? Đi chết hết đi cho tôi!”

Mắt thấy đám dân lưu lạc đang cấp tốc tới gần Chu Thiết chẳng những không lùi, ngược lại ném khẩu súng trong tay sau đó trở tay một cái móc ra

một con dao găm quân đội sắc bén, lao tới chỗ tên râu quai nón. Trong nháy mắt thân ảnh cả hai người nhoáng một cái ngay trước mặt mọi người, sau đó chỉ nghe được tiếng kêu thảm của tên râu quai nón phát ra không ngừng, cơ thể hắn giống như hồ lô bị rỉ nước, máu tươi khắp người không ngừng chảy ra.

“Không thể nào, sức mạnh cơ bắp của ông đây rất đặc thù ngay cả đạn cũng bắn không thủng, sao mà có thể đánh tao bị thương được?”

Tên râu quai nón hoảng sợ liều mạng giãy dụa, nhưng con dao trong tay Chu Thiết như là một con rắn độc đuổi theo hắn không tha, mặc cho hắn tránh né như thế nào cũng không thể tránh thoát được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chu Thiết đâm từng cái từng cái vào cơ thể của hắn.

“Chỉ là 12.000 năng lượng dị năng, chỉ bấy nhiêu đó đã thật sự cho rằng mình vô địch rồi? Nói cho mà biết trong mắt của tao dị năng cơ bắp của mà còn không bằng cá lớn biển dị trong hồ nước Tổ Ưng, bọn chúng ít nhất còn có thể chống đỡ được khoảng 20.000 năng lượng công kích, mà mà... trong mắt của tao, mà cũng chỉ là một đồng rác rưởi mà thôi.” Chu Thiết hời hợt nói, dao găm trong tay lại bỗng nhiên vẽ trên không trung một vòng lóe sáng, trong nháy mắt biến mất ở vị trí trái tim của tên râu quai nón.

Máu tươi đột nhiên như nước không ngừng chảy ra, tên râu quai nón trừng mắt giống y hệt mắt của cá chết không cam lòng hỏi: “Mà... rốt cuộc là mà có bao nhiêu giá trị năng lượng?”

“Nói cho mà biết để mà an tâm mà chết.” Chu Thiết chậm rãi rút ra dao găm quân đội đang cắm ở trên người tên râu quai nón ra rồi nhẹ nhàng lau sạch sẽ máu trên con dao lên người tên râu quai nón cao giọng nói: “Hôm qua tao đã ăn một con cá trong hồ Tổ Ưng giá trị năng lượng hiện tại của tao là 53.100!”

“Cái gì, 53.100?”

Tất cả dân lưu lạc vừa xông lên nghe thấy vậy thì cả tập thể liền trì trệ, bọn họ đều bị lời nói của Chu Thiết dọa sợ. Ai cũng biết, một khi giá trị năng lượng vượt qua 50.000, cho dù người này không tiến hóa ra dị năng, hắn

cũng có thể dựa vào năng lượng dồi dào trong cơ thể đem tốc độ cùng sức mạnh thôi hóa đến một trình độ kinh khủng nào đó.

50.000 giá trị năng lượng là đường ranh giới thứ nhất phân chia đẳng cấp sinh mệnh. Hiện tại đám dân lưu lạc này mới ý thức được vì sao ở trước mặt Chu Thiết tên râu quai nón lại giống một con chó không thể chống đỡ được một dao của Chu Thiết. Đẳng cấp năng lượng chênh lệch quá lớn cho dù tên râu quai nón có được dị năng cũng vô dụng!

Nhưng những cái này đều không quan trọng, quan trọng ở điểm Chu Thiết nhắc đến cá lớn trong hồ Tổ Ưng. Y nói rất rõ ràng bởi vì ăn cá lớn trong hồ mới đột phá 50.000 giá trị năng lượng.

Ánh mắt của đám dân lưu lạc nhìn Chu Thiết bắt đầu chậm rãi phát sinh biến hóa, có vài phần e ngại còn mang theo một tia lửa nóng. Lý trí nhắc nhở bọn họ phải cách xa Chu Thiết ra, nhưng khát vọng với đồ ăn và lực lượng lại khiến bọn họ không tự chủ được bước chân tiếp tục hướng về phía trước.

Nhân loại có thể sống đến hiện tại, mỗi người đều đã nhận thức được tầm quan trọng của sức mạnh. Trong cái thời tận thế này không có sức mạnh thì chỉ có thể sống không có tôn nghiêm ở dưới chân người khác. Bây giờ cá trong hồ Tổ Ưng có thể khiến sức mạnh tăng đột biến chuyện này đối với tất cả mọi người mà nói là một cơ hội tốt ngàn năm có một!

Bầu không khí bắt đầu trở nên càng ngày càng quỷ dị, trong đám dân lưu lạc bắt đầu có người phát ra tiếng chất vấn,

“Hồ Tổ Ưng cũng không phải nhà các người, dựa vào cái gì ngăn cản chúng tôi qua bên kia bắt cá?”

“Đúng nha dựa vào cái gì chứ, chúng tôi đều sắp đói chết rồi, trong hồ có nhiều cá như vậy, vì sao không thể cho chúng tôi bắt cá chứ?”

“Đúng vậy, chúng tôi đều là người Đế Đô còn sống sót, chúng tôi có quyền lợi hưởng thụ đồ vật trong hồ. Mau tránh đường, chúng tôi cũng muốn ăn cá!”

Càng ngày càng nhiều dân lưu lạc gia nhập ồn ào kháng nghị, dường như đã quên tình cảnh vừa nãy Chu Thiết đánh chết tên râu quai nón tàn khốc như thế nào. Nhìn thấy loại tình huống này Điền Ba đi tới nói: “Mọi người nghe đây không ai muốn các người chết đói cả, nhưng hồ Tổ Ứng vừa mới hình thành, trong đó loài cá có thể ăn cũng không nhiều. Nếu như tất cả đều mọi người đồng loạt đi bắt loạn, rất nhanh tài nguyên cá ở hồ Tổ Ứng sẽ khô kiệt. Mấy tháng sau, có lẽ trong hồ Tổ Ứng sẽ không có đồ vật có thể ăn, cho nên tôi tuyệt đối không cho phép loại chuyện này chỉ thấy lợi trước mắt mà không nghĩ lâu dài này xảy ra!”

“Chó má, người đều sắp chết đói hết rồi, còn quan tâm cái cá gì chứ. Ở trong lòng các người, chẳng lẽ sinh mạng của chúng tôi còn không bằng một con cá?”

Chương 343: Cự thạch phách lối

Chương 343. Cự thạch phách lối

Một âm thanh bén nhọn của phụ nữ truyền đến, mọi người lập tức nhìn về phía phát ra âm thanh chỉ thấy một người phụ nữ toàn thân mặc âu phục nghề nghiệp rách nát vô cùng bẩn đang lạnh lùng nhìn Điền Ba, bên trong ánh mắt tràn đầy băng lãnh địch ý.

“Nếu như tôi nhớ không nhầm thì cô gọi là Cung Na đúng không? Kỷ Hồng Vỹ đâu, hân núp ở chỗ nào? Có phải là chuẩn bị dùng kỹ năng hóa đá làn da đánh lên chúng tôi không?”

Khóe miệng Điền Ba nhấc lên thản nhiên mỉm cười. Người phụ nữ trước mặt này chính là quản lý khách sạn dẫn đầu nhóm người gây sự trước trận lũ lụt. Đi cùng với cô còn có một dị năng giả tên là Kỷ Hồng Vỹ, khi đó bởi vì chuyện trùng máu kích nổ, song phương còn đại chiến một phen, cuối cùng Kỷ Hồng Vỹ bị đánh rất thê thảm.

“Hừ, trí nhớ cũng không tệ. Không sai, tôi chính là Cung Na. Điền Ba, tôi hỏi anh hôm nay nhất định anh không cho chúng tôi qua đó đúng không? Vì mấy con cá, anh dự định giết hơn vạn người chúng tôi sao?”

“Ha ha, tôi lặp lại một lần nữa không ai muốn giết các người cả. Và lại ở trong kế hoạch của tôi, các người chính là nhóm cư dân đầu tiên đến căn cứ Tổ Ưng, đương nhiên điều kiện là các người phải nghe lệnh chỉ huy tiếp nhận kiểm tra cơ thể, tôi không muốn thoái hóa thể ăn thịt người trà trộn vào trong căn cứ, như thế sẽ rất phiền phức.”

Điền Ba vẫn như cũ, giọng điệu rất kiên nhẫn, cũng rất chân thành. Trong đám lưu dân này, ít nhất cũng có một phần ba người dùng qua trùng máu kích nổ. Thượng Ất đã nhiều lần nhấn mạnh những dân lưu lạc này tương đương với bom hình người rất hữu dụng, nếu cứ như vậy bị một súng bắn chết xác thực rất đáng tiếc. Cho nên chỉ có một khả năng, Điền Ba hi vọng bọn họ đều có thể sống sót, sống đến đến ngày Thượng Ất đến!

Nhưng cũng rất hiển nhiên, Điền Ba kiên nhẫn giải thích lại bị Cung Na hiểu thành giải thích vì yếu thế, hoặc là nói Cung Na đã đoán sai tình thế, cho rằng Điền Ba đã bắt đầu sợ hãi!

“Hừ, còn muốn lừa chúng tôi? Anh đã nói muốn thu lưu chúng tôi, vậy thì tránh đường để chúng ta ăn no bụng trước rồi nói, vì một con cá tôi cũng không tin các người dám giết nhiều người như vậy! Các người muốn ỷ thế hiếp người sao?” Cung Na lớn tiếng hô hào, đám dân lưu lạc sau lưng cô ta nghe được cũng lớn tiếng nói phải, lời này của Cung Na khiến bọn họ cảm thấy rất có lý. Trong tận thế này người còn sống không nổi nữa là, con mẹ nó ai còn quan tâm trong hồ có bao nhiêu cá? Hành vi của Điền Ba trước mặt những người này thực sự có chút không thể nói lý. Coi như ăn sạch cá thì làm sao, khi cơn đói lên đến đỉnh điểm thì ngay cả người bọn họ cũng dám ăn!

“Hừ, trong mắt tôi mạng của các người đúng thật là không bằng một con cá trong hồ!” Chu Thiết quay đầu nhìn Điền Ba, thấy sắc mặt không thiện của Điền Ba, lập tức quay đầu nhìn Cung Na, sau đó chỉ phía sau của cô ta nói: “Hơn nữa bọn tôi chính là muốn ỷ thế hiếp người đấy, những tên rác rưởi các người có thể làm gì? Muốn ở lại thì lập tức cởi sạch quần áo đi sang bên ngoài căn cứ chờ kiểm tra cơ thể, người nào không muốn ở lại lập tức quay đầu cút ngay cho tôi, còn lẽ mề ông đây liền đâm người đó thành tổ ong vò vẽ!”

“Cái này...”

Điền Ba kiên nhẫn giải thích cộng thêm thái độ cường ngạnh của đám người Chu Thiết đã khiến một bộ phận người trong đám dân lưu lạc dao động. Trong đó có một người phụ nữ dắt theo con trai bắt đầu vụng trộm lui về phía sau, một số dân lưu lạc khác có cơ thể gầy yếu xanh xao vàng vọt đã bắt đầu cởi bỏ áo ngoài, xem đáng về chắc là nghe theo mệnh lệnh muốn tiếp nhận kiểm tra.

Nhưng vào lúc này, một tiếng nổ chói tai đột nhiên từ trong đám người vang lên sau đó chỉ thấy mấy hòn đá to to nhỏ nhỏ bắt đầu tụ tập, dùng tốc độ cực nhanh bay về phía một người đàn ông. Sau đó người đàn ông đó tiện tay vơ một cái, người phụ nữ và mấy người đàn ông đang cởi áo vừa lui về phía sau đã bị bàn tay đá to lớn giữ ở trong lòng bàn tay, không đợi mọi người kịp phản ứng đã nghe được hai tiếng kêu thảm thiết, huyết tương và thịt nát như là mưa rơi xuống trước mặt mọi người.

“Nghe đây, không cho phép ai lui lại! Những người này đang lừa các người đây, ai dám mắc bẫy ông đây bóp chết người đó!”

Người đá khổng lồ phát ra âm thanh khủng bố, Điền Ba ở phía đối diện thấy vậy nhướng mày. Quả nhiên, trong những người dẫn đầu gây chuyện lần này còn có dị năng giả Kỷ Hồng Vỹ lần trước thua dưới tay mình. Nhưng so sánh với lần trước, năng lực khổng lồ chế đá của tên này hình như mạnh hơn thì phải, được đá bao trùm toàn thân giống như áo giáp vậy không chỉ khiến hãn cao lớn gần gấp đôi, mà sức mạnh trong lúc giơ tay nhắc chân cũng đạt đến trình độ Điền Ba phải nhìn thẳng hãn bằng con mắt khác.

“48.900... Xem ra trong trận mưa to này tên này đã hấp thu một lượng năng lượng khổng lồ, những năng lượng này không chỉ tăng cường thể chất của hãn, xem ra đẳng cấp dị năng của hãn cũng tăng lên không ít.” Điền Ba liếc qua máy kiểm tra năng lượng trên cổ tay, sau đó cao giọng nói đến, “Kỷ Hồng Vỹ, tôi thật rất khinh bỉ anh, không chỉ giống chuột đồng núp ở phía sau, mà còn ra tay với phụ nữ trẻ em và người già yếu. Tới đi, để tôi xem anh tiến bộ như thế nào, để xem cái cơ thể đá nát đó của anh có thể chịu được mấy đấm của tôi!”

“Điền Ba, tôi thừa nhận đánh không lại anh... Nhưng làm người đừng nên phách lối như vậy, anh nhìn một chút những người này là ai?” Kỷ Hồng Vỹ nói xong rồi vung tay lên lập tức từ phía sau lưng dẫn ra mười người có

dáng dấp thấp bé, cũng tiện tay vứt một bộ thi thể huyết nhục mơ hồ ở trên trên mặt đất.

Đám người Điền Ba, Chu Thiết nhìn lại, trong lòng không khỏi dâng lên một trận lửa giận mở miệng nói, “Kỷ Hồng Vỹ mà dám đánh lén địa lao Tổ Ứng, chiến sĩ Tổ Ứng canh gác địa lao là do mày giết?!”

“Hừ, ở trước mặt ông đây tên này cư nhiên dám phản kháng, cho nên tao dùng tay đập nhẹ hấn một cái ai ngờ hấn lập tức biến thành thịt muối. Ha ha ha!” Kỷ Hồng Vỹ phách lối cười lớn, sau đó chỉ một dáng dấp thấp bé trước mặt lớn tiếng nói:

“Còn về những con nhóc này, chúng dám nói muốn gia nhập trại huấn luyện căn cứ Tổ Ứng gì đó, tao nói muốn cứu bọn nó ra ngoài, con nhóc dẫn đầu này còn có ý đồ cản tao. Cái gọi là chiến sĩ Tổ Ứng cao quý quả nhiên đều là lừa đảo chỉ chuyên môn lừa gạt trẻ ranh!”

Chương 344: Cái đuôi lớn

Chương 344. Độc tố thần kinh

“Thủy Thanh Nhan? Mày bắt cô bé rồi?”

Điền Ba vừa nhìn là đã nhận ra được Thủy Thanh Nhan, so với những cô bé đang run lên bần bật khác thì cô nhóc này quật cường ngẩng đầu đứng giữa một nhóm người hoàn toàn không sợ bộ giáp đá khổng lồ và đáng sợ sau lưng.

Thủy Thanh Nhan nghe thấy Điền Ba nói vậy thì cũng ngay lập tức hét lên: “Không liên quan đến việc nhà anh, hừ! Các người chẳng có ai tốt đẹp cả, tốt nhất là chết hết đi!”

“Ha ha, đúng là nha đầu vừa bướng bỉnh lại vừa đáng yêu...” Điền Ba thấy Thủy Thanh Nhan không sao rồi tâm trạng mới bình tĩnh được một chút.

Mặc dù mấy cô nhóc này tuổi còn nhỏ, lớn nhất cũng không quá mười tuổi nhưng có thể thấy giá trị năng lượng trong cơ thể chúng đang tăng rất

nhANH, rất có tiềm năng, nói không chừng cũng đạt đến trình độ cơ bản mà Thượng Ất nói đến. Nếu hôm nay mà chúng chết trong đám hỗn loạn kia thì đúng là một tổn thất lớn cho Điền Ba.

Điền Ba suy nghĩ một chút rồi nói với Kỷ Hoành Vỹ: “Nghe đây, chúng ta tha cho mấy đứa bé gái này, công bằng đấu với nhau một trận. Nếu anh thắng, tôi sẽ đi khỏi hồ Tổ Ứng. Nếu anh thua, tôi cũng không giết anh mà để anh đem theo người của mình an toàn đi khỏi đây. Thế nào?”

“Ha ha, may lại tốt đến như vậy sao? Tao lại không dám tin đó, hừ!” Kỷ Hoành Vỹ lạnh lùng nói, sau đó lại vẫy tay, dùng một ngón tay đá lớn đẩy một thanh niên gầy gò tiến về phía trước: “Khương Quốc, nếu không muốn vợ con mày chết thì phải làm theo lời tao nói.”

“Được, được rồi. Anh làm ơn đừng làm hại họ, tôi đều đồng ý với anh.”

Người đàn ông gầy gò tên Khương Quốc đó mặt mũi hoảng hốt hai tay run rẩy mà nói. Đột nhiên một làn khói đen xuất hiện giữa các ngón tay quện vào nhau như một con rắn đen dài. Khi có cơn gió thoảng qua xung quanh đám người thì làn khói đen đó nhanh chóng lao vào hơn một trăm chiến sĩ Tổ Ứng.

“Đây là cái thứ quái quỷ gì vậy? Ai da, sao người tôi tự nhiên lại nóng thế này?”

“Đúng thế, tôi cũng cảm thấy rất khó chịu. Giống như có cái gì đó muốn từ trong não nhảy ra bên ngoài.”

“A, tôi chịu không nổi nữa rồi. Tôi muốn giết người kia và cả đám dân lưu lạc kia nữa.”

Một lúc sau khói đen bay ra ngoài, các chiến sĩ Tổ Ứng bắt đầu khó chịu và dữ dằn giống như một cơn thịnh nộ. Lúc này những người dân lưu lạc kia cũng bắt đầu lộ ra vẻ kỳ quái. Bất kể là nam hay nữ, ai có khói đen trên người thì con mắt cũng đều lập tức biến thành màu đỏ và gầm lên như một con dã thú, cả người run lên hoàn toàn mất hết kiểm soát.

“Ha ha, mấy người chúng mày cứ ở đó đợi chết đi. Nói cho các người biết sự thật, Khương Quốc đang đứng cạnh tôi đây chính là người có thể làm suy thoái con người mà các người nói đến. Anh ta biến một lượng chất độc của côn trùng thành làn khói tựa sương mù, có thể giải phóng nhiều excitotoxin kích thích thần kinh. Những người bị nhiễm độc tố này thì trừ khi chết hoặc bất tỉnh, nếu không sẽ điên cuồng tấn công mọi sinh vật xung quanh. Chỉ có bộ giáp bằng đá tảng của tao là không sợ độc tố này. Vì thế hôm nay trừ tao ra, tất cả các người đều sẽ chết vì phát điên. Đợi các người đều chết hết rồi thì ông đây sẽ chiếm lấy hồ Tổ Ưng và xưng bá nơi đây.”

Giọng cười của Kỷ Hoàn Vỹ đầy nham hiểm, độc ác, y lấy tay đẩy Khương Quốc để anh ta tiếp tục giải phóng độc tố. Đúng như những gì y nói, khi chất độc thần kinh tiếp tục phát tán, hàng nghìn người lưu dân trong bán kính gần trăm mét bắt đầu trở nên bồn chồn như động vật hoang dã và bắt đầu điên cuồng lao về phía các chiến sĩ Tổ Ưng.

“Đáng chết! Giương cung!”

Không đợi Điền Ba ra lệnh, Chu Thiết đã tự mình làm chủ và ra lệnh thành công. Có điều chính Chu Thiết cũng không để ý rằng mắt anh ta cũng dần trở nên đỏ ngầu, một luồng khí đang lợi dụng để điều khiển tâm trí của anh ta khiến anh ta càng lúc càng điên dại.

“Không xong rồi, thật không ngờ rằng Kỷ Hoàn Vỹ lại tìm ra được con quái vật đáng sợ như vậy. Lẽ nào phải thật sự giết sạch những người tị nạn đã mất đi ý thức này hay sao?”

Điền Ba không kịp nghĩ gì nhiều nữa, tình hình bây giờ đã nằm ngoài tầm kiểm soát rồi. Đội quân Tổ Ưng mạnh mẽ như vậy nên cũng ít bị ảnh hưởng bởi chất độc. Nhưng tình hình của những người dân kia rất là cấp bách, họ gần như hoàn toàn mất đi ý thức mà điên cuồng xông lên, súng ống và cái chết cũng không ngăn cản được bọn họ.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà xác của những người tị nạn chết trước tuyến phòng thủ của các chiến sĩ tổ ưng đã chất thành núi. Nhưng sau đó những người tị nạn vẫn chạy ầm ầm như thầy ma cho đến khi chiến sĩ Tổ Ưng hết đạn và lấy quân gai ra chiến đấu với chúng và cản xé, đánh phá, công kích nhau như thú rừng.

Mà trong đám người đó, Kỷ Hoàn Vỹ mặc một bộ giáp bằng đá khổng lồ, nhân cơ hội lao tới và tận dụng điểm yếu của đội quân Tổ Ưng liên tục tấn công và giết chết đối thủ. Trong một thời gian ngắn, chiến sĩ Tổ Ưng thương vong nặng nề, ngược lại ngày càng có nhiều chiến binh ngã xuống trước sự đáng sợ của Kỷ Hoàn Vỹ.

“Kỷ Hoàn Vỹ! Tên chết tiệt này đi chết đi!”

Chính vào lúc này, Chu Thiết gây gò bỗng nhảy đến trước mặt Kỷ Hoàn Vỹ. Chu Thiết như tăng thêm sức lực, gần như không kiểm soát được ý thức của mình, tận mắt chứng kiến đồng đội của mình lần lượt ngã xuống. Cuối cùng Chu Thiết cũng không thể kiềm chế được cơn tức giận nữa, giơ tay đâm một cú trời giáng vào mặt Kỷ Hoàn Vỹ.

“Ầm ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, đá vỡ thành từng mảnh bay lên không trung.

Cú đánh trút giận của Chu Thiết mạnh hơn mọi người tưởng tượng, chỉ dựa vào sức mạnh thể chất thì cú đâm này cũng khiến cả người sắt đá của Kỷ Hoàn Vỹ trở nên chao đảo, ngay cả áo giáp bằng đá tảng bảo vệ đầu cũng vỡ ra một mảnh lớn để lộ ra bộ mặt của Kỷ Hoàn Vỹ bên trong.

Chương 345: Cái đuôi lớn

Chương 345. Cái đuôi lớn

“Ha ha, đúng là lợi hại, không hổ là cao thủ với năng lượng khổng lồ. Nhưng tao khác với cái thứ phế vật đó. Khả năng của tao chuyên về tấn công vật lý. Tay của mày bây giờ chắc đang rất đau đúng không? Nhưng áo giáp bằng đá tảng của tao lại có thể được khôi phục bất cứ lúc nào.”

Kỷ Hoàn Vỹ vẫy tay nhẹ một cái, đột nhiên những tảng đá vỡ xung quanh cứ lăn dài. Vài giây sau, bộ giáp bằng đá tảng của Kỷ Hoàn Vỹ đã được khôi phục như trước. Còn tay phải của Chu Thiết thì máu vẫn tuôn chảy.

“Chu Thiết dừng tay đi, anh sẽ phải chịu đựng đau đớn tột cùng khi đánh nhau với hãn ta bằng tay không. Giao hãn ta cho tôi. Anh đi giết tên giải phóng độc tố kia đi.”

Điền Ba bước đến và ngăn Chu Thiết vẫn đang muốn tiếp tục đánh nhau lại. Nhưng lại không lường được rằng khi Chu Thiết vừa định tiến đến chỗ Khương Quốc thì bỗng bị một cô gái tóc nâu nhỏ bắt ra, trói chặt chân anh.

“Cung Na? Cô cũng có khả năng đột biến rồi sao?”

Nhìn Cung Na dừng lại trước mặt, hai mắt Chu Thiết trở nên đỏ ngầu hơn. Chất độc kích thích thần kinh do Khương Quốc phóng ra rất mạnh. Bây giờ Chu Thiết hoàn toàn chỉ là đang cố gắng cầm cự.

“Hừ, tôi không may mắn đến mức tiến hóa ra dị năng...” Gương mặt Cung Na trầm ngâm, khi bước chân di chuyển, một thứ gì đó uốn éo từ từ lộ ra, thì ra Cung Na cũng là người thoái hóa. Sau mông cô ta tiến hóa ra một cái đuôi dài hơn ba mét có lông. Nó giống như cái đuôi của một con chuột được phóng đại lên hàng chục lần.

“Tất cả đều tại các người, nếu không phải các người chặn đường ngăn chúng tôi đến gần hồ Tổ Ưng thì sao tôi có thể biến thành một thứ kinh tởm như vậy? Nhưng không sao, Kỳ ca nói rằng chỉ cần giết chết các người, bắt được cá lớn trong hồ để ăn thì cái đuôi của tôi có thể biến mất, hồi phục lại nhan sắc xinh đẹp trước đây. Thế nên bây giờ các người đi chết hết đi!”

Cung Na đột nhiên cụp đuôi lại, Chu Thiết bất ngờ ngã xuống đất, mắt đỏ ngầu vì cơn đau dữ dội, gằm lên như một con dã thú.

“Không xong rồi, Chu Thiết mất trí rồi!”

Điền Ba nhìn cảnh này trong lòng không khỏi căng thẳng. Chuyện hãn ta lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra. Bây giờ chiến trường hỗn loạn, một khi Chu Thiết cũng rơi vào điên cuồng thì ngoại trừ mình ra không ai có thể ngăn cản hãn ta. Nhưng bây giờ bản thân còn phải đối phó với Kỳ Hoàn Vỹ, căn bản không thể thoát thân rồi đi. Chuyện này phải làm sao?

“Ha ha ha, đội trưởng Điền Ba, bây giờ anh biết lo lắng rồi hả? Nhưng mà anh yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không để anh đi khỏi, để chúng tôi thưởng thức một chút cấp dưới của anh giết người thế nào!”

Kỷ Hoàn Vỹ cười điên cuồng, nắm đấm to lớn không ngừng tấn công Điền Ba, căn bản không cho Điền Ba có bất cứ cơ hội nào rời khỏi. Mà lúc này, cuối cùng Chu Thiết đã hoàn toàn mất đi lý trí, bắt đầu tấn công mọi sinh vật xung quanh một cách điên cuồng, kể cả những chiến sĩ Tổ Ưng khác.

Số lượng người chết và bị thương bắt đầu tăng lên nhanh chóng. Nhìn chiến trường hỗn loạn, Điền Ba bất lực thở dài. Hắn ta tính toán kỹ lưỡng cũng không ngờ được đối phương lại có nhiều thể biến dị kỳ lạ như vậy. Càng không ngờ rằng trong đó còn có nhân vật khác thường như Khương Quốc.

Tính toán bây giờ hắn ta chỉ có thể mau chóng xử lý Kỷ Hoàn Vỹ mới được. Nhưng tên Kỷ Hoàn Vỹ này rất xảo quyệt, hắn ta hoàn toàn không chủ động tấn công trong trận chiến mà chỉ không ngừng dựa vào dị năng lấy được những viên đá xung quanh để tăng cường phòng thủ, giống như một con rùa trốn trong cái mai dày khiến Điền Ba không thể ra tay.

“Bỏ đi, dù sao thì cũng không thể để Chu Thiết cũng chết ở đây...” Điền Ba quyết định từ bỏ giao tranh với Kỷ Hoàn Vỹ. Bây giờ chỉ có thể đợi mấy tên chiến sĩ tinh nhuệ cứu Chu Thiết ra trước, như vậy mới có thể giảm tổn thất đến mức thấp nhất. Ít nhất căn cứ hồ Tổ Ưng... Điền Ba bức bối nhìn mặt nước dưới hồ Tổ Ưng xao động dập dờn bỗng bình tĩnh lại. Trong lòng hắn ta hiểu rõ, một khi mình bỏ hồ Tổ Ưng thì chưa tới ba ngày đám người Kỷ Hoàn Vỹ sẽ ăn sạch cá trong hồ, rồi cái hồ này sẽ biến thành một vùng nước đọng. Nhưng vì nhóm người Chu Thiết, Điền Ba cũng không còn cách nào khác.

Nghĩ đến đó Điền Ba nhanh chóng chạy về phía Chu Thiết. Cảnh tượng này rơi vào trong mắt đám người Kỷ Hoàn Vỹ. Không nghi ngờ gì nữa, như vậy đã tương đương với tuyên bố thắng trận. Cung Na phấn khởi hét đuổi tiến đến trước mặt Kỷ Hoàn Vỹ, giọng điệu phấn khích nói: “Anh Kỷ, sau này hồ Tổ Ưng là của chúng ta rồi, anh nhất định đừng quên chuyện đã hứa với tôi!”

“Quên sao được! Bây giờ cô đi bảo vệ Khương Quốc. Nhất định đừng để anh ta bị thương...” Kỷ Hoàn Vỹ cười nói, nhưng lại đột nhiên giơ nắm đấm đập mạnh vào gáy Cung Na. Trong phút chốc chỉ nghe thấy một tiếng cười khúc khích, đầu của Cung Na trong nháy mắt như quả bóng bị móp đi một nửa.

“Hừ, thân thể biến dị ghê tởm còn dám đưa ra yêu cầu với tôi. Nếu không phải thấy cô có chút tiện ích thì ông đây đã một chân đạp chết cô rồi. Còn Khương Quốc mà muốn sống thì mau chóng thả độc ra cho tao, ông đây muốn những người này đều chết hết!”

Kỷ Hoàn Vỹ cười một cách điên cuồng. Lúc này độc tố khiến thần kinh hưng phấn đã tràn tới gần hai trăm mét xung quanh. Đường như hơn nửa số người tị nạn đều đang chém giết không ngừng dưới sự kích thích của độc tố. Trong đó những người phụ nữ mang theo con nhỏ lại đang ăn con mình ngay tại chỗ. Nhất thời cả chiến trường như địa ngục, kinh khủng u ám, vô cùng thê thảm.

Về phần những người tị nạn khác vẫn còn tỉnh táo thì cũng không dám di chuyển với tình cảnh hỗn loạn này, vì lo sợ một khi không cẩn thận sẽ kích thích những người trúng độc kia, rước lấy họa sát thân. Mà đúng lúc này, đột nhiên một đoàn người chậm rãi đi từ ngoài thung lũng vào. Khi nhìn thấy chiến trường thì không thể không dừng bước, sau đó đột nhiên một người đàn ông dẫn đầu cười một con ngựa kỳ lạ xông tới.

“Này, cậu mau trốn đi, đừng đi vào trong nữa. Những người đó đã trúng độc đều phát điên hết rồi, nếu bây giờ vào trong sẽ bị cắn chết đấy!”

Chương 346: Người thu dọn tàn cuộc

Chương 346. Người thu dọn tàn cuộc

Trong một bụi cỏ thấp bé, một bà lão tóc hoa râm đang ôm một đứa bé nhỏ giọng nhắc nhở Thượng Ất đừng đi về phía trước. Nhưng thú cười nhân mã

Quan Tiểu Đình trước mặt bà lão khẽ đạp vó ngựa, trong nháy mắt đã bỏ lại bà phía sau. Chỉ có giọng nói trầm trầm của Thượng Ất vang lên: “Cám ơn bà, bây giờ bà có thể đưa đứa trẻ đi lấy một phần đồ ăn cùng với đội ngũ của tôi, hãy nói là phần mà Thượng Ất đã hứa cho bà!”

“Ừ, cám ơn cậu người tốt bụng... đây là thức ăn Thượng Ất cho... Khoan đã, lúc này người trẻ tuổi kia gọi cậu là gì? Trời ơi, lẽ nào cậu là Thượng Ất, người chủ thật sự của căn cứ Tổ Ưng trong truyền thuyết?”

Bà lão nhìn theo bóng lưng mờ dần của Thượng Ất với ánh mắt không tin nổi. Cậu bé trong lòng bà cũng tò mò thò đầu ra tựa như muốn xem đám người này là ai lại không hề sợ hãi dám điên cuồng phóng thẳng về chiến trường như thế.

“Thật là trận chiến hỗn loạn mà... Tên Điền Ba này sao vậy, tại sao đột nhiên xuất hiện nhiều người tị nạn điên cuồng như vậy?” Nghĩ đi nghĩ lại, Thượng Ất ra hiệu cho Quan Tiểu Đình phía dưới tăng tốc tiến lên. Mà lúc này, càng lúc càng nhiều người tị nạn đang trốn hai bên đường phát hiện dấu vết của Thượng Ất đều nhìn hẩn dẩu đá lung tung trên đường, chạy thẳng tới giữa chiến trường với vẻ tò mò và kinh ngạc.

“Người này là ai? Sao chưa từng thấy hẩn?” Một người đàn ông mắt nhỏ tay cầm dao cần thận thăm dò nghe ngóng, một người phụ nữ có khuôn mặt gầy gò bên cạnh hẩn ta vội vàng túm lấy, quở trách: “Mau trốn đi, anh không cần mạng nữa à? Ngộ nhỡ bị những người điên cuồng kia phát hiện thì cả ba người nhà chúng ta đều không sống được nữa đâu!”

“Chắc không sao đâu, em xem cái người cưỡi ngựa đi qua đó, chẳng phải cũng không sao đó thôi!” Người đàn ông mắt nhỏ không để ý nói, lại không ngờ một người đàn ông ở nhà khác đang trốn dưới tán cây lớn phía đối diện đột nhiên nhỏ giọng nói: “Mắt nhỏ, nghe lời vợ cậu không sai đâu, mau nằm sấp xuống! Tôi nói cậu nghe, chắc chắn người đàn ông đó không phải người thường, con ngựa hẩn ta cưỡi phía dưới là do người biến thành, hơn nữa còn là một người phụ nữ, Khi hẩn đi qua tôi đã lén nhìn, chắc chắn không sai!”

“Anh nói gì vậy? Ngựa người đó cưỡi không phải ngựa mà là người?” Người đàn ông mắt nhỏ kinh ngạc nhìn về phía đoàn người cưỡi ngựa biến

mất, trong mắt đầy vẻ khó tin. Mà lúc này người đàn ông đối diện lại tiếp lời: “Tôi khẳng định đó là một người phụ nữ. Ừm, là quái vật có nửa thân trên là phụ nữ, nửa thân dưới là ngựa... Nếu tôi đoán không nhầm, có lẽ con đó là thể thoái hóa, mà nó còn là loại thể thoái hóa có thể ăn thịt người!”

“Không thể nào, nếu là quái vật có thể ăn thịt người vậy vì sao không ăn người đàn ông đó, lại còn để hãnh cười nữa... Khoan đã, không lẽ người đàn ông đó vốn không sợ bị ăn?”

Đang nghĩ thì người đàn ông mắt nhỏ chợt rung mình. Hắn ta đột nhiên nhớ lại một câu nói được truyền miệng giữa những người tị nạn. Nghe những người may mắn sống sót từ phía Nam tới nói rằng, bên đó đã bắt đầu xuất hiện con người kiểm soát hoàn toàn thể thoái hóa, nhưng điều kiện trước tiên ít nhất giá trị năng lượng phải vượt qua mốc 50.000.

Nhìn dáng vẻ thoải mái của người đàn ông ban nãy, lẽ nào hắn cũng là người mạnh như vậy? Nhưng vì sao người đàn ông này lại xuất hiện vào lúc quan trọng này. Nếu như hắn cũng bị lây độc tố khiến thần kinh hưng phấn, cộng thêm cả con ngựa phụ nữ thoái hóa thoát nhìn rất lợi hại phía dưới kia... Chà chà, thế này sắp có kịch hay để xem đây!

Càng ngày càng có nhiều người chú ý tới sự xuất hiện của Thượng Ất. Những người điên cuồng đó lũ lượt kéo đến đông như kiến lại dễ dàng bị đánh bay và bị bỏ lại phía sau bởi thú cưỡi nhân mã mạnh mẽ. Nhưng dưới sự ra hiệu có chủ ý của Thượng Ất thì thú cưỡi nhân mã Quan Tiểu Dĩnh từ đầu tới cuối đều không ra tay sát hại ai. Thậm chí ngay cả phần thân trên ở dưới lớp áo choàng cũng không để lộ, có điều sau khi mở đường thì mặc cho những người tị nạn này đi theo phía sau.

Cuối cùng Thượng Ất cũng tới nơi hai bên giao chiến kịch liệt. Những mảnh vụn thi thể bị tàn phá của những chiến sĩ Tổ Ưng và mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập trong không khí khiến ánh mắt Thượng Ất dần tối sầm lại. Mà đúng lúc lúc này, một người chiến sĩ Tổ Ưng vốc dáng cường tráng lão đảo chạy tới. Tuy đôi mắt anh ta đỏ ngầu nhưng vẫn dựa vào sự minh mẫn duy nhất còn sót lại cố gắng để tránh thoát sự căn xé của những người tị nạn điên cuồng xung quanh. khắp nơi trên chiến trường đều là người chết. Khi chiến sĩ Tổ Ưng không cẩn thận vấp phải một thi thể thì bốn năm

đôi mắt đều đỏ ngầu, những người tị nạn gào thét xông tới giống như thầy ma, há to mồm cắn mạnh vào vai, đùi còn có bụng, lưng của những chiến sĩ Tổ Ưng.

“Con bà nó, muốn ăn ông đây? Má nó, chết cùng các người!”

Dường như gân cốt mệt mỏi kiệt sức, cảm nhận sự đau nhức trên cơ thể, khuôn mặt chiến sĩ Tổ Ưng lộ ra vẻ tuyệt vọng. Đột nhiên lấy ra một quả lựu đạn quân dụng, đám chiến sĩ Tổ Ưng dùng miệng rút chốt an toàn, cánh tay giơ cao chuẩn bị buông tay ném nổ lựu đạn.

Nhưng vào lúc này, một bàn tay to dày mà mạnh mẽ đột nhiên nắm lấy cánh tay anh ta, sau đó lựu đạn bị một lực rất lớn giật đi, bên tai anh ta truyền tới giọng nói trách mắng thản nhiên: “Chết cùng với đám rác rưởi này? Đây là cách Điền Ba huấn luyện các cậu hả? Các cậu còn xứng là chiến sĩ Tổ Ưng không?”

“Hả? Anh là ai, mau trả lựu đạn cho tôi, ông đây không thể bị bọn họ cắn chết thế này!”

Nhìn những người tị nạn tê liệt ngã xuống nằm bất động xung quanh, chiến sĩ Tổ Ưng có hơi sững sờ. Anh ta muốn cướp lựu đạn về theo bản năng lại không ngờ cánh tay người kia vững như sắt, mặc cho anh ta dùng sức thế nào cũng không hề nhúc nhích. Lúc này, người tị nạn điên cuồng luôn theo sau đoàn người cưỡi ngựa dần dần tới gần bao vây tất cả bọn họ.

Chương 347: Chỉ ai người đó chết

Chương 347. Chỉ ai người đó chết

“Nghe tôi nói, chúng ta đã bị phục kích, đội trưởng Điền đang đi cứu đám Chu Thiết. Tôi không quan tâm anh có quan hệ gì với Điền Ba, bây giờ nhanh chóng rời khỏi đây, còn muộn nữa thì sẽ không kịp! Chết tiệt, mau đưa tôi lựu đạn, những người này đều điên hết rồi!”

Chiến sĩ Tổ Ưng liều mạng muốn cướp lựu đạn về lại không ngờ Thượng Ất khẽ vỗ bả vai anh ta, giọng điệu ôn tồn: “Chỗ này giao cho tôi, cậu đi

tìm Điền Ba về. Nói với cậu ta Thượng Ất trở về tiếp nhận căn cứ Tổ Ưng!”

“Cái người này, anh nghe không hiểu hả, tôi nói chúng ta đã thua rồi... Khoan đã, anh nói anh tên gì?” Chiến sĩ Tổ Ưng lau vết máu trên mặt, hai mắt nhìn thẳng vào thân hình cao lớn của Thượng Ất. Đột nhiên cả người anh ta run lên, một luồng nhiệt trào ra từ khóe mắt.

“Đại ca Thượng Ất, là anh thật sao? Trời ơi, tốt quá rồi, Thượng Ất lão đại trở về rồi! Cuối cùng đã trở về rồi!”

Dường như cái tên Thượng Ất này có sức mạnh thần kỳ. Khoảnh khắc chiến sĩ Tổ Ưng nhận ra Thượng Ất, đột nhiên cả người tràn đầy sức mạnh, tiếng gào to liên vang vọng khắp nơi, khiến cả những người tị nạn đang nằm trên đất không dám nhúc nhích ở xung quanh cũng sửng sốt.

“Anh ta điên rồi à, không sợ những người điên cuồng kia ăn anh ta sao... Có điều vừa rồi anh ta hét ai trở về? Tôi nghe hình như gọi là Thượng Ất gì đó.” Một người tị nạn gan dạ lén lút ngẩng đầu nhìn sang, đồng thời dùng ánh mắt sợ hãi đánh giá Thượng Ất trong đám người.

“Đúng, hình như anh ta hét là Thượng Ất... Cái tên này nghe có hơi quen tai. Không phải vừa rồi cái người tên Điền Ba đã nhắc tới cái tên này sao?” Một người tị nạn khác cũng lộ ra vẻ mặt nghi ngờ. Bộ dạng mặt không đổi sắc của Thượng Ất khiến họ nhận ra rằng người đàn ông này chắc chắn lai lịch không tầm thường.

“Hừ, tên gì cũng vô ích. Anh không thấy Điền Ba rồi còn có Chu Thiết giới nhất kia bây giờ đã bị Kỷ Hoàn Vỹ đánh tề ra quần sao? Tên này là một tên ngốc, tới khi người tị nạn điên cuồng tập hợp lại với nhau thì chắc chắn anh ta cũng bị gặm đến mức không còn xương rồi.”

Những người tị nạn không biết sự thật, nhưng đám chiến sĩ Tổ Ưng luôn giữ tỉnh táo lại vô cùng phấn khởi trước một tiếng này. Thượng Ất - lão đại của thành Thượng Nhạc, cũng là thủ lĩnh đầu tiên của căn cứ Tổ Ưng lại trở về trong thời điểm nguy kịch quan trọng? Có kịch hay để xem rồi! Tốc độ như quỷ mị của Thượng Ất đã sánh ngang với kỹ năng đặc biệt của trùng bạo tử thần, tưởng chừng như là vũ khí giết người vô cùng thuận lợi trong quần chiến.

Trong một khoảnh khắc, vừa mới đây đám chiến sĩ Tổ Ưng vẫn chỉ có thể cố gắng chống đỡ, vậy mà giờ lại phấn chấn tinh thần, từng người bùng lên sức chiến đấu kinh người, lao như bay về phía Thượng Ất mà chẳng cần bất cứ tổ chức nào.

Mà đám người Kỷ Hoàn Vỹ lúc này đang dồn toàn lực đánh lên chiến sĩ Tổ Ưng thì đều sững sốt. Đôi mắt rơi vào trên thân hình cao lớn của Thượng Ất đang theo chiến sĩ Tổ Ưng rút lui thần tốc. Vài bước xông tới trước mặt Thượng Ất, nhìn đoàn người cười ngửa cao như mình, trong mắt Kỷ Hoàn Vỹ lộ ra một ít vẻ kiêng nể, thử thăm dò hỏi: “Anh chính là Thượng Ất? Cái tên được Điền Ba thối phồng là giỏi như quỷ thần?”

“Thượng Ất lão đại, hắc chính là người dẫn đầu đám người tị nạn gây rối, tên là Kỷ Hoàn Vỹ. Người có thể nhả khói độc trong bàn tay bên cạnh hắc tên là Khương Quốc. Vì hắc mà nhiều anh em của chúng ta đều đã phát điên mà chết thảm dưới tay chúng, anh phải báo thù cho họ!”

Giọng nói của những chiến sĩ Tổ Ưng cường tráng nghẹn ngào, sáu bảy chiến sĩ Tổ Ưng đang lác đác đứng bên cạnh hắc cũng lần lượt lộ ra vẻ đau thương. Trong đó có vài chiến sĩ gần như đã thấm đẫm máu tiếp lời:

“Đúng vậy Thượng Ất lão đại, anh mau ra tay ngăn chặn bọn họ đi. Đội trưởng Điền Ba vì cứu chúng tôi đã bị những người tị nạn điên cuồng kia bao vây rồi!”

“Ngăn bọn chúng? Ha ha ha, các người nghĩ hắc ta là thần tiên thật sao?” Nghe thấy tiếng khóc lóc kể lể của chiến sĩ Tổ Ưng, Kỷ Hoàn Vỹ cười lớn như thể nghe được chuyện đáng cười nhất thế gian. Hắc ta dùng tay chỉ về phía những người tị nạn đầy khắp núi đồi, nói một cách kiêu ngạo: “Mày nói cho tao nghe xem, mày muốn ngăn chúng thế nào? Dùng tay chỉ trỏ thì bọn chúng sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao?”

“Mày nói không sai, tao đang định làm vậy... Cám ơn lời nhắc nhở của mày, sức mạnh của trùng kích nổ, nổ cho ta!” “Ầm ầm!”

Thượng Ất vừa dứt lời, một bông hoa đỏ tươi như máu bỗng nổ rộ ở khu vực người tị nạn tập trung đông nhất xung quanh. Với sức nổ cực lớn, hàng chục người tị nạn bị nổ thành từng mảnh ngay tại chỗ. Bởi vì cảm phần, lần

này Thượng Ất không hề nường tay. Với kỹ năng trùng kích nổ điên cuồng, tiếng nổ tung vang lên hết đợt này đến đợt khác giống như pháo hoa, chấn động khiến tất cả mọi người đều ngây ngốc đứng tại chỗ không biết phải làm sao.

“Mày... mày... mày có thể khống chế năng lượng sinh vật trong người họ? Chuyện... chuyện này không thể nào!” Kỷ Hoàn Vỹ kinh hãi lùi lại, ngón tay bằng tảng đá to lớn run rẩy chỉ về phía Thượng Ất. Đột nhiên cả người y run lên như nghĩ tới điều gì, ghen ngào hét lên: “Tao hiểu rồi, là loại máu đặc biệt kia. Thứ thuốc nước lúc trước Điền Ba ép chúng tao uống có vấn đề!”

Đối với Kỷ Hoàn Vỹ mà nói, kỹ năng trùng kích nổ của Thượng Ất chắc chắn rất có sức răn đe và có sắc thái khoa học viễn tưởng. Ai có thể ngờ được thật sự có một loại năng lực chỉ cần ngoắc ngón tay đã có thể khiến một người đột ngột phát nổ đến mức không phân biệt được với phân chó như vậy?

Một cơn ớn lạnh chạy dọc từ sau gáy Kỷ Hoàn Vỹ thẳng lên tới đỉnh đầu, kích thích từng đợt tê dại trên da đầu, vẻ sợ hãi cũng lần đầu tiên xuất hiện trong lòng hắn ta. Nhưng khi cúi đầu xuống nhìn thứ Khương Quốc đang kẹp dưới nách thì sắc mặt Kỷ Hoàn Vỹ lập tức dâng lên vẻ lạnh lẽo.” Nghe đây, đừng tưởng tao sợ mày! Khương Quốc, mau phóng độc tố thần kinh giết chúng cho tao!”

Chương 348: Quan Tiểu Dĩnh ra oai

Chương 348. Quan Tiểu Dĩnh ra oai

“Kỷ lão đại... tôi... độc tố trong người tôi đã dùng hết rồi, tôi... tôi sẽ chết!” Sắc mặt Khương Quốc trắng bệch mà âm đạm. Phóng độc tố ra liên tục khiến năng lượng sinh vật trong người hắn ta nhanh chóng giảm dần. Nếu còn cưỡng ép tạo độc tố thì tim hắn ta sẽ không chịu nổi mà ngừng đập

ngay tức khắc. Kỷ Hoàn Vỹ ép hẳn ta tiếp tục phóng độc đây không khác gì giết hẳn ta.

“Sẽ chết? Khốn kiếp! Không phóng độc ngay thì bây giờ ông đây giết chết mày!”

Kỷ Hoàn Vỹ gầm lên, nhấc ngược Khương Quốc lên giữa không trung, một bàn tay đá to khác đột nhiên bóp cổ hẳn ta. Nhất thời Khương Quốc phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, bất đắc dĩ dùng sức lực cuối cùng tạo ra độc tố thần kinh bay về phía đám người Thượng Ất.

“Tấn công bằng độc tố sinh vật? Hóa ra là vậy...” Thượng Ất nhếch miệng cười lạnh, hai tay khẽ rung, trong nháy mắt một ánh sáng trắng lấp lánh, giây sau chỉ thấy một thanh kiếm to không thể tưởng tượng được nằm ngang giữa không trung trước mặt mọi người. Giống như con cá voi khổng lồ hút nước thì giờ đây hút khói độc màu đen trong không khí sạch sẽ không còn chút nào.

Trọng kiếm Vô Công - thanh kiếm thần kỳ loại bỏ mọi năng lượng sinh vật trên thế gian lại lần nữa xuất hiện mạnh mẽ khí độ chấn động mọi người!

“Mày... rốt cuộc mày là ai? Đây không phải là thật, đều là ảo giác! Khương Quốc, phóng khói độc tố cho tao, mau!”

Thấy Thượng Ất dễ dàng phá giải sự tấn công của độc tố thần kinh, Kỷ Hoàn Vỹ như phát điên mà không ngừng lay Khương Quốc. Lại không ngờ sức mạnh khổng lồ của Khương Quốc đáng thương cũng theo đó mà lung lay không ngừng. Thân thể gầy nhỏ như một quả bóng bị vỡ, nhanh chóng nôn ra máu, hai chân găng sức đạp, sau một lúc thì không còn động tĩnh nữa.

Sự việc có chút khó xử... Kỷ Hoàn Vỹ không nói lời nào ném xác Khương Quốc đi. Định nói vài lời lấy lại ít thể diện thì nghe thấy tiếng kêu thảm thiết liên tục cách đó không xa, hai bóng đen một trước một sau nhanh chóng lao tới, không khỏi mừng rỡ nói: “Ha ha, rắc rối của mày tới rồi, có gan thì giết hết hai người họ đi!”

“A, là đội trưởng Điền Ba và tiểu đội trưởng Chu Thiết!”

Chiến sĩ Tổ Ưng bên cạnh Thượng Ất nhận ra Chu Thiết và Điền Ba. Bởi vì độc tố và tức giận mà mất đi lý trí, sức mạnh Chu Thiết bộc phát lúc này gần gấp đôi bình thường. Bất cứ nơi nào đi qua, dù là người tị nạn bình thường hay người tị nạn điên cuồng thì tất cả đều kêu thảm ngã xuống, miệng vết thương lớn trên người như bị con hổ điên cuồng cắn xé, thê thảm vô cùng.

“Hừ hừ, quên nói với mày. Phàm là con người bị độc tố thần kinh xâm nhập vào não bộ nếu dùng sức điên cuồng trong thời gian dài, cuối cùng sẽ khiến bộ não mất đi lý trí. Từ lúc Chu Thiết phát cuồng cho tới giờ đã qua mười phút, thời gian hãn biến thành kẻ điên đã chẳng còn bao nhiêu. Tao thừa nhận mày rất mạnh, nhưng tao lại muốn xem mày làm thế nào mới có thể ngăn hãn biến thành kẻ điên!”

Kỷ Hoành Vỹ cười. Thân hình to lớn được bọc trong đá bất mạnh về phía sau, sức tấn công lớn trong nháy mắt thu hút ánh mắt của Chu Thiết. Hai mắt nhìn chăm chăm mù mịt mà đỏ ngầu, Chu Thiết găm lên rồi xông về phía Kỷ Hoành Vỹ. Lại không ngờ Kỷ Hoành Vỹ quay người chạy, đám người Thượng Ất phía sau lưng lộ ra trước mặt Chu Thiết.

“Thượng Ất! Anh phải cẩn thận chút, trạng thái của Chu Thiết rất kỳ lạ. Chỉ số năng lượng trong cơ thể anh ấy tăng nhanh, hiện giờ đã vượt quá 80.000, ngay cả tôi cũng rất khó khống chế anh ấy, anh nhất định phải cẩn thận đấy!”

Thấy Chu Thiết điên cuồng xông về phía Thượng Ất, Điền Ba đi theo bảo vệ Chu Thiết suốt chặng đường không khỏi lo lắng hết lên. Anh ta rất rõ sức mạnh của Thượng Ất. Xét về năng lực giết người thì không ai ở đây có thể theo kịp Thượng Ất. Nhưng Chu Thiết là người mình, muốn khống chế mà không làm anh ta bị thương, đây là chuyện gần như không thể nào.

Thượng Ất phải làm thế nào mới có thể ngăn cản Chu Thiết?

“Rầm!”

Khi mọi người đang lo lắng, một bóng đen to lớn đột nhiên nhảy tới, sau đó chỉ thấy thân hình Chu Thiết bị đập mạnh lên không trung giống như đạn pháo, lăn lông lốc trên đường tới khi đụng ngã bốn năm người tị nạn thì khó

khẩn lắm mới dừng lại, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ như khi dã thú bị thương.

Thú cười nhân mã Quan Tiểu Dĩnh đã ra tay thay Thượng Ất vào thời khắc quan trọng, một chân đá bay Chu Thiết!

“Quan Tiểu Dĩnh, nhớ đừng làm thương cậu ta thật, dùng sức đánh cậu ta ngất là được.” Thượng Ất thản nhiên nói, ra hiệu cho Quan Tiểu Dĩnh vén áo choàng trên người lên. Trong phút chốc, tất cả mọi người đều chấn động trước khuôn mặt trắng bệch kỳ lạ cùng dáng vẻ kiêu ngạo kia của Quan Tiểu Dĩnh, thật lâu không nói nên lời.

“Em gái, cô... đây... đây là người hay ngựa vậy?” Một chiến sĩ Tổ Ưng thì thảo lẩm bẩm. Một chiến sĩ Tổ Ưng khác bên cạnh vỗ đầu anh ta một cái, lớn giọng nói: “Nói thừa, đương nhiên là... người rồi! Thượng Ất lão đại của chúng ta quyền thế như vậy, người khác cười ngựa, anh ấy cười... em gái. Hơn nữa còn là một em gái rất xinh đẹp đó. Cậu nhìn ngực cô ấy...”

“Gầm!”

Lời nói của chiến sĩ Tổ Ưng bị một tiếng gầm cắt ngang. Tuy Quan Tiểu Dĩnh đã đánh mất ý thức con người lại vô cùng thú tính. Thấy chiến sĩ Tổ Ưng chỉ vào ngực rồi tùy tiện bình phẩm hiển nhiên đã chọc giận cô. Nếu không phải Thượng Ất trối buộc bên cạnh, xem chừng cô đã một chân đạp gãy xương đứt gân của đối phương từ lâu.

“Đừng nói nhảm nữa, lực lượng của thú cười nhân mã rất mạnh. Một lát nữa cô ấy sẽ trấn áp Chu Thiết, các cậu nhân cơ hội trối Chu Thiết lại. Ngoài ra, trạng thái hiện giờ của Chu Thiết không bình thường cho lắm, cậu ấy đang cạn kiệt năng lượng sinh vật. Sau khi bắt cậu ấy thì tiêm một liều thuốc tăng hoạt tính, sau đó phải lập tức đánh ngất, nhớ là động tác phải nhanh...”

Thượng Ất sắp xếp trận chiến một cách có trật tự, hẳn rất có lòng tin đối với Quan Tiểu Dĩnh.

Sau trận lũ lụt, Quan Tiểu Dĩnh cũng hấp thụ rất nhiều nhân tố năng lượng từ nước. So với khi vừa mới biến dị thì thân hình lúc này của Quan Tiểu

Dĩnh càng cao lớn cường tráng hơn, tứ chi cũng cứng cáp mạnh mẽ hơn. Cả người dũng mãnh, uy nghiêm thoát nhìn giống như chiến thần nhân mã trong truyền thuyết thần thoại phương Tây, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Chương 349: Quái vật dưới đáy sông

Chương 349. Quái vật dưới đáy sông

Mặc cho Quan Tiểu Dĩnh đối phó với Chu Thiết điên cuồng, ánh mắt Thượng Ất lại để mắt đến Kỷ Hoàn Vỹ. Có lẽ vì chợt dạ, Kỷ Hoàn Vỹ lợi dụng hỗn loạn đã âm thầm chạy ra ngoài cách đó vài trăm mét. Lúc này đang dọc theo đường lớn đến bờ hồ Tổ Ứng, cố gắng tổ chức những người dị năng trong đám người tị nạn vây quanh hồ tạo thành đội phòng thủ.

“Hừ, tên ngu xuẩn. Còn ngoan cố định dựa vào địa thế hiểm trở chống lại sao? Cũng tốt, bắt trọn một lưới đám người bên hồ luôn một thể!”

Thượng Ất nghĩ tới đây thì hai tay lay động không ngừng. Trong khoảnh khắc, rất nhiều tiếng động lớn lại nổ ra lần nữa giữa những người tị nạn đang tụ tập xung quanh. Cả bình nguyên dưới kỹ năng trùng kích nổ giống như bị tên lửa tấn công dày đặc. Rất nhiều người tị nạn điên cuồng bị choáng váng ngất đi, còn số ít bị khống chế bởi những người tị nạn tỉnh táo xung quanh vẫn có thể di chuyển... cuối cùng nguy cơ mà độc tố thần kinh của Khương Quốc mang tới đã được Thượng Ất cử thể hóa giải dễ dàng.

Kỷ Hoàn Vỹ chạy một mạch đến bờ hồ.

Trên đường đi, những dị năng giả không ngừng gia nhập vào đội ngũ.

Khi hẳn ta đứng trên tảng đá bên hồ, có tới mười lăm mười sáu dị năng giả bên cạnh hẳn ta, khó khăn lắm mới hợp thành một đội chiến đấu.

Nhưng điều mà ngay cả Kỷ Hoàn Vỹ cũng không ngờ tới là ở phía bên kia hồ, hơn hai chục người thoái hóa với hình thù kỳ dị đã tự phát tạo thành

một vòng tròn nhỏ. Mà ở trong vòng tròn đó, có hơn năm mươi đứa trẻ đang run rẩy túm tụm lại với nhau, thông qua khe hở, lén lút nhìn Thượng Ất đang đi lại ở đằng xa, trong ánh mắt hiện lên một tia hoảng sợ cùng với tò mò.

“Mọi người nghe này, người ở đối diện đằng kia gọi là Thượng Ất, hắn rất mạnh, một mình tôi có lẽ không phải là đối thủ của hắn, một lát nữa mọi người nhất định phải cùng nhau tiến lên, tôi không tin hắn có thể cùng lúc đối phó với nhiều người như vậy.”

Kỷ Hoàn Vỹ lớn tiếng nói, đồng thời hắn ta đập mạnh bàn tay vào bề mặt khổng lồ của hồ Tổ Ứng, trong phút chốc hồ nước liên tục nổi lên vô số những con sóng lớn, tiếp sau đó là mấy chục con cá vàng bụng trắng nổi lênh bênh trên mặt hồ.

“Giỏi quá! Anh Kỷ, năng lực khổng lồ chế tác đá của anh quả thực mà nói là đạt đến trình độ xuất thần nhập hoá rồi! Những con cá này...” Một người đàn ông nhỏ đứng bên cạnh Kỷ Hoàn Vỹ lên tiếng kinh ngạc, như thể hắn ta bị rung động bởi đòn tấn công của Kỷ Hoàn Vỹ. Chẳng qua một người tỉ mỉ sẽ phát hiện, lúc nói chuyện ánh mắt hắn ta đều dán chặt vào con cá đang nằm trong tay của Kỷ Hoàn Vỹ.

“Hừm, chỉ cần năng lượng sinh vật của ông đây lại tăng lên một đẳng cấp khác, kỹ năng tấn công đâm vào mặt đất của ta sẽ tiến hóa, uy lực và phạm vi bao phủ sẽ tăng thêm ít nhất ba lần.” Kỷ Hoàn Vỹ nói một cách có chút tự hào, bàn tay khổng lồ của hắn ta ngẫu nhiên chụp lấy một con cá ở hồ, bất ngờ một con cá lớn dài hơn một mét bị hắn bắt lấy trong tay đưa lên miệng. “Những con cá này chứa rất nhiều năng lượng sinh vật, mỗi con đều có thể so sánh với một tinh hạch năng lượng cao. Nhưng những chiến sĩ Tổ Ứng chết tiết đó đã lấy những thứ quý giá đó làm của riêng và hoàn toàn không để chúng ta dính líu gì đến. Các người nghĩ chúng ta có nên phản kháng lại không?”

“Tất nhiên là chúng ta phải phản kháng lại, anh Kỷ, anh cứ việc nói thẳng chúng tôi nên làm gì, chúng tôi nhất định sẽ nghe lời anh!”

Tinh thần quần chúng lập tức trở nên rất nhiệt tình, và không thể không thừa nhận rằng tài ăn nói của Kỷ Hoàn Vỹ vô cùng tốt. Sau một vài lời

kích động, hàng chục kẻ dị năng xung quanh đều nắm chặt nắm tay, nét mặt mang thần sắc dữ tợn, chờ Kỷ Hoành Vỹ ra lệnh.

“Nào, mọi người chia cá trước đi. Ăn no căng bụng rồi chúng ta cùng chơi với tên kiêu ngạo này đi!”

Bọt nước bắn tứ tung, những con cá bị vớt ra ném vào bờ, rồi nhanh chóng biến mất trong đám đông. Nhưng không ai để ý, ngay dưới đáy hồ Tổ Ưng, một bóng đen to lớn đang từ từ bơi đến, lặng lẽ không một tiếng động dừng lại dưới chân của Kỷ Hoành Vỹ và những người khác, ẩn nấp xuống dưới giống như một tảng đá.

Tới rồi!

Ngay lúc đám người Kỷ Hoành Vỹ miệng nhồm nhoàm nhai nuốt cá ở bên hồ, Thượng Ất cuối cùng cũng men dọc theo con đường nhỏ đi đến hồ.

“Nghe này, hôm nay tôi mang theo người nhà trở lại hồ Tổ Ưng. Tôi không muốn máu tươi dính đầy trên tay. Tôi cho bản thân các người cơ hội kết liễu bản thân... hãy nhảy xuống hồ Tổ Ưng, nếu không thì tôi sẽ chặt các người thành nhiều mảnh nhỏ rồi ném xuống hồ Tổ Ưng.”

Thượng Ất lạnh lùng nhìn Kỷ Hoành Vỹ, thanh trọng kiếm Vô Công trong tay bật ra một thanh âm xuy xuy nhẹ nhàng trên mặt đất, thân kiếm to lớn đột nhiên biến mất một nửa trong đất, giống như một trang giấy mềm mại bị cắt đi, vô cùng sắc bén, làm cho trong lòng đám người Kỷ Hoành Vỹ không khỏi run lên!

“Hừ, mày điên cái gì? Chúng tao có mười mấy người còn mày chỉ có một mình. Bàn về năng lực của chúng tao thủy, hỏa, thổ, mộc, trên trời dưới đất đều có đủ. Chúng tao sẽ sợ mày sao? Các anh em, tiến lên!”

Giương cung bạt kiếm, mũi tên đã lên dây!

Mọi người đều biết rằng vấn đề này không thể thỏa hiệp trong ngày hôm nay, và hai bên chỉ có thể dùng sinh tử mới có thể quyết định ai có thể sống sót. Mà thời điểm liều mạng đã tới rồi, nhất thời, quả cầu lửa đỏ thẫm, mũi tên băng xanh nhạt, còn có những quệt vôi trên mặt người giống như những

thanh đao nhỏ, một cổ nảo vức đều hướng về phía Thượng Ất mà lao tới, nhưng không ngờ đối mặt với phía trước bóng dáng Thượng Ất khẽ rung chuyển, trong khoảnh khắc chỉ còn lại dư ảnh khi tay cầm cự kiếm, mà toàn thân Thượng Ất lại xuất hiện như một bóng ma giữa đám người Kỷ Hoàn Vỹ...

Lưỡi kiếm màu xanh lam rực rỡ đột nhiên vô tình lóe lên, chung quanh đám người Kỷ Hoàn Vỹ lập tức cảm thấy lạnh yết hầu, theo sau đó khí lực toàn thân giống như bị rỗng mất một nửa, nháy mắt biến mất không thấy.

Chương 350: Biến hóa của côn ngư

Chương 350. Biến hóa của côn ngư

“Mày... tại sao mày vẫn còn có... một thanh đao?!”

Kỷ Hoàn Vỹ chạm vào vết đao sâu chỗ yết hầu, từng đợt mồ hôi lạnh giống như thác nước trút xuống dọc theo phía sau lưng. Nếu không phải vì có lớp đá bảo vệ, thêm vị trí phía sau của hãn ta, vết chém vừa nãy của Thượng Ất không chỉ đơn giản như cắt một tảng đá!

“Tao đã cho mày một cơ hội đúng không? Đáng tiếc các người đều không muốn. Cùng lắm là mấy vạn sinh lực, ở trước mặt cao thủ chân chính thực sự lại giống như một con đom đóm nhỏ yếu mỏng manh, thật nực cười là các người lại dùng nó để đấu tranh.”

Thượng Ất cũng không để ý đến Kỷ Hoàn Vỹ đang hoảng sợ, hãn dùng tay trái vung vung cốt đao tinh vực phát ra ánh sáng màu xanh lam nhạt. Hàng chục xác chết trên mặt đất, giống như những con lợn trên thớt, nhanh chóng biến thành những miếng thịt và rơi xuống dưới hồ.

“Về phần mày, người và kiếm mày vừa thấy chẳng qua là dư âm do tao để lại. Cho tới bây giờ mày vẫn chưa nhận ra khoảng cách giữa tao và mày sao? Đối với tao áo giáp đá của mày dường như là lớp vỏ cứng rắn của con ốc đáng thương, tao chỉ cần tùy tiện giẫm lên, bỏ đi, tao sẽ tiến mày lên đường!”

So với thanh trọng kiếm Vô Công thích quét sạch mọi thứ, Thượng Ất lại thích cái cảm giác quặn rũ cắt trên cơ thể con người của tinh vực cốt đao hơn. Ngoài ra, sức chiến đấu của Thượng Ất cao tới hàng trăm nghìn giá trị năng lượng, nên hãn hoàn toàn không cần sử dụng trọng kiếm để đối phó với Kỷ Hoàn Vỹ. Mảnh kiếm bị phân mảnh sẽ chỉ khiến Thượng Ất mất hứng chiến đấu. Dùng đao chém vào cơ thể kẻ thù là cách chiến đấu hấp dẫn nhất!

“Ha ha, mày giỏi lắm, tao chịu thua! Có điều, Kỷ Hoàn Vỹ tao muốn chạy trốn thì người như mày cũng không thể bắt được tao!” Kỷ Hoàn Vỹ ha ha cười lớn, đột nhiên nháy về phía hồ Tổ Ưng, nước bắn tung toé tứ phía, thân thể Kỷ Hoàn Vỹ chậm rãi chìm xuống đáy hồ, nhưng kỳ lạ là không có bọt khí nào nổi lên.

Và ngay khi Kỷ Hoàn Vỹ sắp chìm trong đáy hồ, hắn ta đột nhiên mở mặt nạ cự thạch ra, nét mặt tự hào đầy vẻ châm chọc,

“Ồ, quên nói cho mày biết. Áo giáp cự thạch của tao còn có tác dụng phong ấn, thêm nữa tao có thể điều khiển những tảng đá dưới đáy hồ tạo thành bậc thang nên chào tạm biệt mọi người nhé, cứ ngu ngốc ở đây chờ một mình đi!”

...

“Chết tiệt, lỡ như có hoạ tiền đồng thì phải ném một cái cho chết tên này!”

“Không, thật quá đáng. Chết tiệt. Vì tên này mà chúng ta đã giết hàng chục đồng đội, giờ chỉ có thể nhìn hắn bỏ chạy. Khốn kiếp!”

Chiến sĩ Tổ Ưng đi theo Thượng Ất nhìn thấy cảnh này, cả đám đều bất mãn. Nắm chặt tay lặng lẽ nhìn Kỷ Hoàn Vỹ biến mất giữa hồ, nhưng không có cách nào ngăn cản. Đúng lúc này, đám người của căn cứ Nhạc Bảo ở phía sau bước tới chỗ Thượng Ất, ngữ khí nghi hoặc hỏi: “Thượng Ất lão đại, vì cái gì mà anh không lấy ác thú cốt cung mà bắn hắn?”

Đột nhiên, khi tất cả mọi người đang thắc mắc về ý nghĩa lời nói của Thượng Ất, bong bóng trên mặt hồ bỗng nhiên lặn tẩn, sau đó, một cơn sóng lớn lao từ giữa hồ lên không trung giống như một quả bom nổ tung.

“Ôi trời, đó là... một con quái vật!” Một bóng đen nổi lên khỏi mặt nước, mọi người đều kinh hãi.

Điều đầu tiên đập vào mắt mọi người là một con mắt có kích thước bằng một chiếc xe nhỏ. Phía trên con mắt là một vầng trán phẳng màu xanh đen rất lớn, trên đó có các chấm và sọc màu đỏ kết nối với nhau, tạo ra một cái đầu lớn to bằng tòa nhà cao tầng, giống như bầu trời đêm đen dưới những vì sao.

“Cá? Hay là quái thú?”

Nhìn chằm chằm đầu thú khổng lồ trôi lên mặt nước, nhất thời Thượng Ất có chút không rõ nguồn gốc của thứ này. Đánh giá phần lộ ra trên mặt nước,

thứ này trông giống như trán của một con cá voi xanh khổng lồ, nhưng đôi mắt của nó lớn hơn nhiều so với mắt của cá voi xanh, khiến nó giống như một bầu trời đầy sao sâu thẳm.

Nhưng nếu là một con cá voi, thì hai cái dẹt thuôn dài hiện ra ở hai bên đầu của nó, đám lông tơ đen nhánh giống như chim, đã thú lớn lên theo từng đợt sóng, giống như hai đôi cánh nhẹ nhàng vỗ về, tạo thành những con sóng khổng lồ xô thẳng vào người dân hai bên hồ. Điều quan trọng nhất là Thượng Ất không thể ước lượng được con vật ẩn dưới dưới mặt nước lớn đến mức nào. Nhưng dù thế nào đi nữa, hồ Tổ Ưng, có chiều rộng hơn một km, anh chàng này chắc chắn là cực lớn, chiều dài ít nhất là hơn 100 mét.

“Thủy tổ thần thú! Xin chấp nhận thờ cúng của những con người lạc lối này. Mong ngài phù hộ cho những người tội nghiệp này, không phân biệt là người hay thú! Chúng tôi nguyện vì ngài mà hiến dâng mạng sống cùng những vật phẩm quý giá nhất để thỏa mãn ngài!”

Đột nhiên ở phía khác của bờ sông truyền đến từng đợt tiếng van xin và lời cầu nguyện. Mọi người nhìn về phía phát ra lời cầu nguyện, chỉ thấy mấy người biến sắc đang quỳ trên mặt đất, hai tay đan vào nhau, toàn thân run rẩy, nhắm mắt lại không dám nhìn dã thú khổng lồ trong nước, dập đầu cung kính.

“Bọn họ đang làm gì vậy?”

Trần Phóng ôm con trai Thượng Nhạc Nhạc bước tới chỗ Thượng Ất, Lị Á và Đỗ Giai Tuệ đi theo sau bảo vệ mẹ con họ, mà đang xem ở phía sau chính là đám người lão giáo sư Triệu Khiêm và Phán Tử, Hoa Đa Tình. Nhìn thấy cá lớn dần dần nổi lên, thân hình to lớn như núi, Hoa Đa Tình khoa trương hét lớn: “Khiếp, một con cá lớn như vậy, một cái nôi lớn cũng không đủ hàm!”

“Tên nhãi ngu ngốc này, con cá này là thứ mà cậu có thể ăn sao?” Nhìn khoé miệng tên mập chảy nước miếng, Triệu Khiêm trợn mắt khinh thường, kinh ngạc nhìn quái thú khổng lồ, rồi tự mình lẩm bẩm nói: “Giống... thật là giống, nếu thứ này lớn thêm gấp trăm lần nữa thì đúng là giống hệt như con ngư được ghi trong sách cổ!”

“Côn ngư? Đó là loại cá gì, có thể ăn được không?” Tên béo gãi gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu hỏi. Triệu Khiêm vốn dĩ là giáo sư của một trường đại học nên đôi khi anh không thể hiểu được những gì hắn ta nói, nhưng anh tin vào bản năng của mình. Linh tính mách bảo chỉ cần ăn được một miếng con cá lớn này thì sẽ thu được lợi lớn, cả đời hưởng lợi.

Chương 351: Biến hóa của côn ngư (2)

Chương 351. Biến hóa của côn ngư (2)

“Đồ ngốc, Côn ngư không phải là một con cá, mà là một sự kết hợp của cá và chim. Trong một cuốn sách cổ có ghi lại rằng có một con cá ở phía Bắc Minh, tên là Côn. Sự to lớn của Côn là không biết là bao nhiêu ngàn dặm, khi biến thành chim thì nó được gọi là Bằng. Đôi cánh của nó cũng giống như những đám mây treo xuống từ bầu trời to lớn đến không biết có bao nhiêu dặm... Nói tóm lại, đây là một con quái vật cổ xưa có thể tung hoành hàng ngàn dặm và là thần thú thượng cổ có thể tiêu dao tứ hải!”

“Vì vậy, đó có nghĩa là không thể ăn thứ này? Một con cá lớn như vậy nếu cắn thử một miếng thì... Thật là đáng tiếc, tôi rất muốn ăn một miếng thử xem.” Tên béo gục đầu xuống, vẻ mặt đầy thất vọng vì không thể ăn con cá này, anh ta thật sự không cam tâm, nhưng khi ánh mắt rơi vào mấy cái thân thể đang quỳ rạp trên mặt đất kính cẩn cầu nguyện, khuôn mặt mập mạp lại lộ ra nụ cười gian xảo nói: “Này, lão Triệu, ông xem có phải những người đó coi con cá này là thần thú mà ông nói không? Lát nữa bọn họ thật sự ngu ngốc mà dâng lễ vật lên thì ông nói xem nếu chúng ta nhân cơ hội này tiếp cận con cá rồi cắt một miếng thịt của nó để nếm thử có được không?”

“Cái tên mập này tham ăn đến điên rồi sao? Thứ đó là cỡ một tòa nhà, anh muốn khiêu khích nó xông lên bờ cho chúng ta đều xong đời sao?” Nghe được lời nói của tên mập, Đỗ Giai Tuệ ở bên cạnh hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, như có thể dùng mắt khoét một miếng mỡ trên người anh ta vậy.

“Bà béo chết tiệt, tôi chỉ là đang nói thế thôi, tôi cũng không thể... Này thế mà ông béo đây nói đúng rồi, bọn họ làm gì vậy, định ném mấy đứa nhỏ kia xuống hồ cho cá ăn sao?”

Tên mập đang nói thì bỗng thấy đám người sùng đạo lôi hai bé gái ra khỏi đám đông, quàng lên vai ném về phía mặt nước mà không một lời giải thích. Đúng lúc này, cá lớn bất động thanh sắc hút một ngụm nước hồ, hai cô gái nhỏ bị lực hút cực lớn quần lầy, trong nháy mắt biến mất trong miệng khổng lồ của con cá lạ!

“Em gái nó, thứ này thật sự là ăn thịt người sao... còn có mấy người đó là đồ ngu à? Sao có thể ném những bé gái đó cho cá ăn?”

Mọi chuyện diễn ra ngoài dự đoán của mọi người, lúc đó sự tò mò của mọi người cũng biến mất và thay vào đó là nỗi sợ hãi trước con cá quái dị và sự giận dữ khi những người thoái hóa ném bé gái cho cá ăn.

“Không đúng, Côn Bằng là một thần thú trên thế giới. Đáng lẽ phải là một linh vật không giết người vô tội...” Triệu Khiêm cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng, tên mập tức giận nói:

“Côn Bằng chết tiệt gì chứ, thứ này ăn thịt người thì đáng bị giết, các anh em nên đánh quái thú rồi!”

“Chờ đã, đừng động thủ, nhìn kỹ phần miệng của nó...” Thượng Ất đột nhiên ngăn mọi người lại và chỉ tay vào bên miệng con quái vật, chỉ thấy giữa sóng nước có hai hình người nhỏ bé đang bị quần bởi hai xúc tu vàng mỏng phần cuối xúc tu là một chiếc lưỡi kỳ lạ!

“A, nó không ăn thịt hai cô bé. Nó đã đỡ hai cô bé bằng cái lưỡi của mình. Nó đang cứu người!”

Mọi người thốt lên, trong mắt họ lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Mọi thứ đảo ngược quá nhanh, bọn họ hoàn toàn không kịp chuẩn bị, đã thú ăn thịt người đột nhiên biến thành con quái vật cứu người, điều này gần như đánh đổ suy đoán của tất cả mọi người. Có vẻ như những gì Triệu Khiêm

nói rất có lý, thứ này thậm chí còn không ăn bất kỳ thức ăn gì vào miệng, điều này cho thấy nó có linh tính và trí tuệ.

Nhưng nó đang làm gì? Tại sao nó đột nhiên xuất hiện ở đây, và dường như nó muốn thể hiện điều gì đó?!

“Phốc! Phốc!”

Ngay khi mọi người còn đang do dự, hai chiếc lưỡi vàng của con cá lạ đã cuộn lại và bung ra, hai cô gái nhỏ ngay lập tức bị ném vào bờ. Có điều, khác với hướng đi trước đó, con cá lạ đã đẩy thẳng hai cô bé về hướng của đám người Thượng Ất. Sau đó, nó lại ở trước mặt mọi người mở cái miệng khổng lồ ra, tiếp đó một bóng người phủ đầy đá cũng bị ném vào dưới chân Thượng Ất.

Kỷ Hồng Vỹ? Sao hắn ta lại chạy vào trong miệng con cá quái dị này vậy?

Tất cả mọi người đều sửng sốt, nhưng nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi con cá lạ xuất hiện, lập tức không khỏi bật cười. Tình huống rất rõ ràng, Kỷ Hoàn Vỹ xui xẻo bị con cá quái dị này nuốt chửng, giờ bị nôn ra ngoài, sống dở chết dở trở thành tù nhân của Thượng Ất!

Đôi mắt to và sâu đen láy, thân hình cá màu xanh đen, làn da đầy những vân vện như những cánh sao, hai chiếc lưỡi vàng óng mượt dài hơn mười mét, và thân hình dài 100 mét... Trong nháy mắt con cá quái dị nhả Kỷ Hồng Vỹ ra Thượng Ất như hiểu ra điều gì đó, “Muốn thể hiện lòng tốt với tao sao? Mà muốn gì ở tao?”

Thượng Ất tự lẩm bẩm một mình, giọng nói rất nhỏ, nhưng trong ánh mắt im lặng của quái ngư lại chột lóe ra sáng rực rỡ, dường như bởi vì Thượng Ất hiểu được ý tứ của nó mà trở nên phấn khích. Đột nhiên, hai chiếc lưỡi dài màu vàng kim của con cá quái dị đâm vào sâu vào trong hồ, một lúc sau, mặt nước sáng lấp lánh, hai con cá chép vàng dài hơn ba mét, nặng hơn trăm kg đã trực tiếp bị cuốn thẳng vào bờ và văng xa hàng chục mét.

“Ôi đêch, con cá chép này thật là to béo! Chà chà, lần này có lộc ăn rồi.”

Nhìn thấy những cá chép to lẫn lộn trên bờ, khuôn mặt béo của Hoa Đa Tình nở nụ cười như hoa hướng dương nở rộ, hai bàn tay đang cố bắt sống một con cá chép to lớn, thân hình mạnh mẽ to lớn nhất thời bổ nhào trên đất mà không trực tiếp đề lên làm con cá chép lớn hôn mê bất tỉnh.

Bên kia, bốn năm chiến sĩ Tổ Ưng cũng xông lên, vội vàng ôm một con cá chép lớn khác xuống, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Ai cũng biết hai con cá này là thứ tốt, nhìn nó có vảy vàng khắp người, cái nào cũng đẹp như đồng tiền đúc bằng vàng.

Chương 352: Nhạc Nhạc bị tập kích

Chương 352. Nhạc Nhạc bị tập kích

Khi khoảng cách gần hơn, sẽ thấy đôi môi của hai con cá chép đã mọc ra những chiếc râu dài hơn chục cm, chúng không ngừng lắc lư trong không trung khi cơ thể chúng rung lên trông hết như bộ râu của con rồng trong truyền thuyết. Theo mô tả trong sách cổ, đây hoàn toàn không phải là hai con cá chép bình thường, mà là hai con cá chép thần sắp hóa rồng!

“Hi hi, ra tay thật hào phóng...” Điền Ba bước tới chỗ Thượng Ất, nhìn những con cá kỳ lạ to lớn trên hồ Tổ Ưng với đôi mắt có chút mệt mỏi, nói đầy ẩn ý: “Thượng Ất, tôi càng ngày càng không hiểu anh, ông đây đã trú ở đây hơn một tuần, cũng chưa từng thấy thứ này xuất hiện, anh vừa mới trở về không bao lâu, không những tùy tiện đã có thể giải quyết bao nhiêu phiền phức, mà ngay cả những sinh vật huyền bí này cũng đều vội vã chạy ra gặp anh, còn chủ động tặng quà cho anh... Chậc chậc, thành thật mà nói, đôi khi tôi tự hỏi liệu anh có thật sự là con người không, có khi nào anh là quái vật cải trang thành người không?”

“Đội trưởng Điền, mấy ngày không gặp anh đã trở nên cởi mở hơn rồi, lại còn bắt đầu biết trêu chọc tôi rồi, ha ha.” Thượng Ất mỉm cười, vẻ mặt chân thành mà tự nhiên.

Sau một thời gian dài xa cách rồi trùng phùng nhưng lại lập tức hợp lực để chiến đấu, Thượng Ất rất nhẹ nhõm khi thấy Điền Ba bình an vô sự. Hiện tại, Hoàng Long đuổi theo Ngưu Vương mà bị mất đi liên lạc, mà Thượng Ất không muốn lại mất đi Điền Ba, một trợ thủ đắc lực của mình.

“Có điều lời của anh cũng đúng, con cá quái dị này... à, đó là Côn ngư mà Triệu Khiêm nói. Có vẻ như đúng là vì nó gặp tôi mà mới hiện lên có điều có một điểm tôi vẫn không hiểu!” Thượng Ất vừa nói, nét mặt khó hiểu lại hiện lên trên mặt, “Hình dáng con Côn ngư này to lớn như vậy, khí tức sinh mệnh cũng là nồng đậm nhất trong tất cả các sinh vật mà tôi đã từng gặp. Tất cả năng lượng sinh vật của chúng ta gộp lại cũng không bằng nó... Vì vậy nên tôi không hiểu, nó dùng diệu bộ ning hót này đến gặp tôi, rốt cuộc là bởi vì cái gì?”

“Bởi vì anh là lão đại uy phong sáng suốt, thân thể tràn đầy năng lượng chính trực của vũ trụ, trên có thể làm cảm động nhật nguyệt, dưới có thể chinh phục dã thú ở tám phương, sớm muộn có thể thống nhất bốn biển, xưng bá đất liền.”

Có lẽ vì bữa tối có manh mối, tên béo Hoa Đa Tình đã say mê kích động mà không kiềm chế được bản thân, những lời tâng bốc thốt ra khiến ai nghe cũng ớn lạnh... kỹ năng ning bộ của tên mập này phải gọi là đẳng cấp thế giới.

“Tên mập này, anh đi sang một bên, đừng làm chậm trễ chuyện của Thượng Ất!” Đỗ Giai Tuệ hung hăng trừng mắt liếc nhìn tên mập một cái, sau đó quay sang Thượng Ất nói: “Cẩn thận chút, tôi luôn luôn cảm thấy có gì đó không ổn. Vừa rồi Trần Phóng sợ anh phân tâm nên không nói cho anh biết, từ sau khi con cá quái dị này xuất hiện, trạng thái của Thượng Nhạc Nhạc rất kỳ lạ, thằng bé trở nên rất yên tĩnh ánh mắt cũng... có chút gì đó quái quái.”

“Hả? Nhạc Nhạc làm sao vậy?”

Mấy ngày gần đây, bởi vì buổi tối luôn ở cùng nhau, tên nhóc kia đã dần dần quen thuộc với sự tồn tại của Thượng Ất, bây giờ rất bám anh, khi không có việc gì thì luôn vươn tay muốn ôm Thượng Ất.

Đột nhiên nghe được Đỗ Giai Tuệ nói Thượng Nhạc Nhạc có gì đó không đúng lắm, trái tim Thượng Ất lập tức treo lên.

“Cũng không có gì, chỉ là bắt đầu từ lúc này đứa trẻ này dường như là đột nhiên trưởng thành lên vậy, nó mới có mấy tháng tuổi mà ánh mắt nhìn con cá quái dị kia giống như là ánh mắt của đứa bé mười mấy tuổi vậy, bên trong đáng vẻ này rõ ràng là đang suy nghĩ.” Đỗ Giai Tuệ cố gắng sắp xếp câu nói để miêu tả tình trạng của Thượng Nhạc Nhạc, nhưng đột nhiên cô lại nghĩ đến một chuyện kỳ lạ khác, vội vàng nói với Thượng Ất: “Còn một chuyện nữa, mặt dây chuyền hình đàn cổ mà anh đưa cho Nhạc Nhạc đã phát ra ánh sáng trắng từ nãy đến giờ, và đôi mắt của Nhạc Nhạc cũng trở nên kỳ lạ từ khi nó bắt đầu phát sáng.”

“Mặt dây chuyền hình đàn cổ phát sáng? Ánh mắt lộ vẻ kỳ lạ?”

Lông mày của Thượng Ất nhíu lên, nét mặt tuần tú chậm rãi được bao phủ một tầng đờng đờng, những lời nhắc nhở của Đỗ Giai Tuệ đột nhiên làm Thượng Ất nhớ về một loại khả năng, đã từ từ thổi bùng lên ngọn lửa giận trong lòng Thượng Ất.

“Là tấn công tinh thần sao? Con Côn ngư chết tiệt này có khả năng giải phóng lực tinh thần, hơn nữa lại nhân lúc chúng ta không chú ý mà tiếp xúc với ý thức của Thượng Nhạc Nhạc... Con mẹ nó, dám động vào con trai của ông đây, con quái vật này muốn chết phải không?”

Người khác không biết mặt dây chuyền hình đàn cổ, nhưng Thượng Ất lại biết rất rõ sự kỳ diệu của ngọc bội này. Mặc dù Cao Trác Nhiên đã phá hủy sáu sợi dây, điều này gần như phá hủy cấu trúc năng lượng đặc biệt của mặt dây chuyền hình đàn cổ, nhưng một sợi dây đàn duy nhất còn lại vẫn luôn phát huy được tác dụng thần kỳ của mình đó chính là ngọc bội có thể nuôi dưỡng tinh thần. Kết quả là Thượng Nhạc Nhạc chỉ đeo ngọc bội trong ba ngày mà nó đã lộ ra nhiều biểu hiện khác nhau. Chẳng hạn về nghị lực, Thượng Nhạc Nhạc hơn hẳn những đứa trẻ cùng tuổi. Ở độ tuổi này, những đứa trẻ khác phải ngủ ít nhất 12 tiếng mỗi ngày, kể từ khi Thượng Nhạc Nhạc đeo ngọc bội này thì chỉ cần ngủ 8 tiếng mỗi ngày là đủ để luôn luôn tràn đầy năng lượng. Ngay cả khi Trần Phóng buồn ngủ, thì đôi mắt của cậu bé này vẫn luôn sáng ngời đầy năng lượng.

Vì vậy, Thượng Ất cho rằng chỉ cần đeo mặt dây chuyền hình đàn cổ lâu dài, Thượng Nhạc Nhạc sẽ có khả năng trở thành người biến dị não rất cao. Không có ngạc nhiên khi trong tương lai cậu nhóc này chắc chắn sẽ vượt mặt tiến sĩ L và Cao Trác Nhiên bằng sự phát triển trí não của mình, cậu bé sẽ trở thành “á thần” đầu tiên hoặc thậm chí là vị thần thực sự trong thời mạt thế!

Chương 353: Đưa bé thần kỳ

Chương 353. Đưa bé thần kỳ

Được khuyến khích, Thượng Ất bắt đầu nghiên cứu cách sửa chữa mặt dây chuyền hình đàn cổ. Nhưng vài ngày sau, ngoài việc phát hiện ra “tinh hồn” có tác dụng sửa chữa một chút đối với ngọc bội thì Thượng Ất nhận ra rằng bất kỳ phương pháp nào khác về cơ bản đều không hiệu quả. Việc sửa chữa sáu sợi dây bị đứt rõ ràng là rất xa vời, và Thượng Nhạc Nhạc chỉ có thể dựa vào sự nuôi dưỡng của sợi dây cuối cùng để từ từ mở ra não vực bí ẩn.

Có điều, trong quá trình thử nghiệm, Thượng Ất tình cờ phát hiện ra một chức năng khác của mặt dây chuyền hình đàn cổ, đó là bảo vệ não bộ. Khi Thượng Ất đang cố gắng sử dụng dị năng cảm giác để kiểm tra tình trạng cơ thể của Thượng Nhạc Nhạc thì không ngờ, ngay khi dị năng cảm giác được phóng ra thì, mặt dây chuyền hình đàn cổ phát ra một lớp ánh sáng trắng mềm mại, giống như một cái kén ma thuật vững chắc bảo vệ cho Thượng Nhạc Nhạc. Cho dù Thượng Ất kích hoạt năng lực như thế nào đi chăng nữa cũng không thể xuyên qua màn ánh sáng trắng bảo vệ này.

Thượng Ất không tin vào tà ma, vì vậy y lấy ngọc bội trên cổ Thượng Nhạc Nhạc xuống. Lần này, dị năng cảm giác không bị bất kỳ ngăn trở nào, hần thuận lợi tiến vào cơ thể của Thượng Nhạc Nhạc và kiểm tra tình hình từ trong ra ngoài. Thượng Ất đã rất ngạc nhiên khi kết luận rằng mặt dây chuyền ngọc bích hình đàn cổ có thể bảo vệ tinh thần của Thượng Nhạc Nhạc khỏi khả năng bị tấn công. Điều đáng ngạc nhiên là y cũng kết luận rằng chỉ cần có ngọc bội, Thượng Nhạc Nhạc sẽ không còn sợ bất kỳ vụ tấn công nào vào não bộ nữa.

Nhưng bây giờ, con côn ngư kia thế nhưng lại thừa dịp y không để ý đến đã bí mật giải phóng một số tinh thần lực để cố gắng tấn công vào não của Thượng Nhạc Nhạc, điều này khiến Thượng Ất sợ hãi không thôi, “Nếu não của Thượng Nhạc Nhạc bị con côn ngư này xâm chiếm, điều gì sẽ xảy ra? Tên nhóc này chỉ mới vài tháng tuổi, liệu não có bị những điều này làm tổn thương mà không thể cứu chữa được không? Còn có con côn ngư này muốn làm gì, nó từ đâu đến và làm thế nào nó có thể có năng lực não vực mạnh như tiến sĩ L vậy?”

Càng nghĩ, y càng tức giận, cảm giác tự trách cùng tức giận dồn dập đến, lập tức nhấn chìm lý trí của Thượng Ất. Không nghĩ ngợi gì thêm nữa, Thượng Ất mạnh mẽ bước lên phía trước, hai màu xanh đỏ xen kẽ trong tay, cung làm bằng xương Thao Thiết ở phía trước, đao mang Tinh Vực ở phía sau, cơn nóng giận cùng với ánh sáng năng lượng quét về phía con cá ở trong nước!

“Súc sinh, mày cho rằng tao không dám giết mày sao, mày đi chết đi cho tao!”

“Bùm!”

Một tiếng động lớn vang lên, mặt hồ Tổ Ưng rộng lớn giống như bị ném bom, những luồng nước cao hàng chục mét phóng tận lên trời, mọi người chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ con côn ngư, sau đó một dòng máu phun ra từ đỉnh đầu của nó khiến mặt nước xung quanh trở nên đỏ ngầu.

Một tiền trọng thương!

Côn ngư là một sinh vật to lớn và ngạo mạn đến mức không thể rút lui trước đòn giận dữ của Thượng Ất. Một vết sẹo dài bằng cánh tay của một đứa trẻ xuất hiện ở giữa mắt Côn ngư, máu tươi đầm đìa nhìn rất thê thảm.

“Này, sao đột nhiên lão đại Thượng Ất lại phát điên vậy? Vừa rồi mới nhận của người ta hai con cá, trong nháy mắt đã lại xử lý người ta... Chà chà chà, thật là âm hiểm, ta thích!” Đám người Hoa Đa Tình không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng Thượng Ất trở mặt thì đương nhiên bọn họ cũng sẽ làm theo, lúc này tất cả chiến sĩ của căn cứ Tổ Ưng đều giương súng ngắn và

pháo hạng nặng nhắm thẳng vào thân hình khổng lồ của con cá trong hồ, chỉ đợi Thượng Ất ra lệnh là lập tức nổ súng.

“Ha ha ha, con hàng này thật đúng là ngu như heo! Cũng như tao, chắc là người của mày cũng đã bị con cá này tấn công tinh thần đúng không? Để tao đoán xem đó là ai, chà chà, hình như là đứa nhỏ đó, tinh thần bị tấn công có bị kích thích đến trở thành đồ điên không?”

Kỷ Hồng Vỹ chặt vật ngồi dậy từ trên mặt đất rồi bật cười, những lớp giáp đá rách nát gần như không thể bảo vệ cơ thể anh ta, khuôn mặt lộ đầy vẻ mỉa mai, rõ ràng là anh ta đã đoán được lý do khiến Thượng Ất đột ngột tức giận, cũng giống như anh ta, con côn trùng đã ngấm ngấm phát động công kích tinh thần về phía Thượng Ất.

“Nếu mày còn dám nói thêm bất kỳ lời nào nữa, tao sẽ khiến mày hối hận khi đến với thế giới này!” Thượng Ất lạnh lùng nhìn Kỷ Hồng Vỹ, tâm trạng anh bình tĩnh lại một chút sau khi bắn ra mũi tên, nhưng con trai đột nhiên bị tấn công khiến y tức nghẹn làm Thượng Ất không có hoàn toàn phát tiết hết ức chế.

“Ha ha ha, dù sao ông đây cũng không chạy được nữa, là sống hay chết tùy mày. Cái tao muốn chính là nhìn thấy con trai của mày trở thành đứa ngốc... a!”

Kỷ Hồng Vỹ đang cười điên cuồng thì đột nhiên anh ta im bật, thay vào đó là tiếng xương liên tục gãy vụn. Thân hình cường tráng cao một mét chín của Thượng Ất đứng ngay trước mặt anh ta, dùng một tay giữ lấy cổ họng trong lòng bàn tay. Năm ngón tay dần dần siết lại, cổ họng của Kỷ Hồng Vỹ ngay lập tức bị bóp nát như ổ mỳ, cặp mắt lòi ra, hai tay yếu ớt cào vào cánh tay của Thượng Ất.

Cái đầu rơi xuống, nỗi sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt của Kỷ Hồng Vỹ trước khi chết, anh ta rơi cùng với cái đầu của mình từ từ chìm xuống hồ Tổ Ưng cách đó hơn mười mét. Sau cơn thịnh nộ, cuối cùng Thượng Ất cũng tỉnh lại, Điền Ba và những người khác biết cũng hiểu được đại khái tình hình từ chỗ Đỗ Giai Tuệ. Đối với chuyện Thượng Nhạc Nhạc đột nhiên bị tấn công mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, ai cũng không ngờ được con côn trùng này lại dám tấn công Thượng Nhạc Nhạc.

Nhưng khi bình tĩnh lại, Điền Ba chợt nhận ra có điều gì đó rất lạ. Ở đây có nhiều người như vậy, tại sao còn ngư lại chọn một đứa bé để phát động tấn công tinh thần? Còn có ngay cả khi nó thành công, thì chuyện này sẽ giúp ích gì được cho nó?

Có thể mọi thứ khác xa với những gì trong tưởng tượng, nếu con cá lớn này không tấn công Thượng Nhạc Nhạc thì sao?

Chương 354: Đứa bé thần kỳ (2)

Chương 354. Đứa bé thần kỳ (2)

Điền Ba lập tức nói cho Thượng Ất biết suy nghĩ của mình, lúc này Trần Phóng cũng ôm Thượng Nhạc Nhạc đi tới, trong lòng Thượng Ất dần dần bình tĩnh lại, trong lòng thầm đoán: “Đúng vậy, Điền Ba nói có lý, con còn ngư này không có lý do gì để hạ thủ với Nhạc Nhạc, chẳng lẽ nó muốn thông qua Nhạc Nhạc truyền tải điều gì đó, dù sao người đeo mặt dây chuyền ngọc bích hình đàn cổ cũng là Thượng Nhạc Nhạc, não bộ của thằng nhỏ luôn ở trạng thái hoạt động mạnh...”

Nghĩ đến đó, Thượng Ất đón lấy Nhạc Nhạc từ tay Trần Phóng, nhìn thẳng bé với ánh mắt âu yếm.

Chỉ còn chưa đầy ba tháng nữa là đến ngày mặt thế, thậm chí tính cả ngày hôm nay, Thượng Nhạc Nhạc mới chỉ bốn năm tháng tuổi. Nhưng trong vòng tay y, Thượng Ất cảm nhận rất rõ đứa bé này rất mũm mĩm, chiều cao hơn 80cm và một đôi mắt rất thông minh, có người nói nếu chỉ nhìn thoáng qua rồi nói tên nhóc này một tuổi thì cũng có thể tin được.

Thuốc kích hoạt có thể ổn định gen của cơ thể, trái cây biến dị giàu dinh dưỡng và năng lượng, cộng thêm hai siêu phẩm hóa chứa rất nhiều nhân tố năng lượng... kết quả của tất cả những thứ này kết hợp với nhau chính là tốc độ phát triển của Thượng Nhạc Nhạc gấp đôi những đứa trẻ cùng tuổi. Lại cộng thêm sự thần kỳ của mặt dây chuyền ngọc bích hình đàn cổ, Thượng Ất cảm thấy không bao lâu nữa anh chàng nhỏ bé này sẽ gọi y một tiếng ba, và sau đó hôn y bằng cái miệng ẩm ướt của thằng bé.

“Con trai, nói cho ba biết vừa rồi con cá lớn kia đã làm gì với con?” Nhìn chăm chăm vào Thượng Nhạc Nhạc đang không ngừng hoa tay múa chân cười khúc khích, Thượng Ất nhẹ giọng hỏi, Trần Phóng ở một bên bữu môi bất mãn nói: “Nhạc Nhạc mới có bao nhiêu tuổi, thằng bé còn chưa biết nói, làm sao có thể trả lời anh được!”

“Không cần nói, chỉ cần dùng tay diễn tả động tác là được!” Thượng Ất lãnh đạm cười, ánh mắt nhìn về phía Thượng Nhạc Nhạc, nói tiếp: “Con trai, nếu con cá lớn làm con sợ hãi thì con đưa tay chạm vào cằm của ba, nếu nó không có ác ý mà chỉ muốn nói điều gì đó với ba thông qua con thì có thể sờ mũi của ba có được không?”

“Ha ha, lão đại, anh thật là buồn cười, Nhạc Nhạc còn nhỏ như vậy sao có thể hiểu được những chỉ dẫn phức tạp như vậy, anh không cần phải vất vả như vậy, không bằng chúng ta giết con cá lớn kia, buổi tối làm một bữa tiệc cá, thế nào hả?”

Thấy tâm tình Thượng Ất đã từ từ khôi phục, còn đùa với đứa nhỏ, Hoa Đa Tình đi đến gần, ưỡn ngực nói về chuyện ăn cá.

“Ăn cái gì, đừng có dọa đứa trẻ bằng bộ dáng xấu xí của anh... Ày, mọi người mau nhìn tay của Thượng Nhạc Nhạc!”

Đỗ Giai Tuệ đang chuẩn bị tóm lấy tên mập thì lại bị hành động của Thượng Nhạc Nhạc làm cho giật mình, hai bàn tay bé nhỏ non nớt của đứa bé không ngừng sờ mũi Thượng Ất, miệng phát ra tiếng cười giòn tan, trông rất vui vẻ.

“Này, thế mà lại sờ thật rồi, đứa nhỏ này thật sự có thể hiểu được lão đại nói gì sao.” Tên mập Hoa Đa Tình sờ sờ mũi, tò mò nhìn Thượng Nhạc Nhạc.

“Nhạc Nhạc, con cá đó muốn ba giúp nó đúng không? Nếu có, chỉ cần chạm vào... cằm của ba!”, Thượng Ất do dự rồi đổi mục tiêu sang cằm để tránh Thượng Nhạc Nhạc chỉ vì có hứng thú với mũi của anh mà nảy sinh hiểu lầm.

“Hi hi hi!”

Tiếng cười giòn tan của đứa trẻ vang lên bên tai anh, cảm của Thượng Ất cũng truyền đến từng đợt ngứa ngứa. Một lần nữa Thượng Nhạc Nhạc khiến mọi người sửng sốt với tiếng cười dễ thương và cử chỉ sờ cảm của Thượng Ất, điều này cũng khiến anh rơi vào trầm tư.

“Xem ra vừa rồi tôi hơi nóng vội, hình như Côn Ngư không có ác ý, có thể là nó chỉ là vô thức dùng tinh thần lực nhìn chúng ta, bởi vì mặt dây chuyền ngọc bích hình đàn cổ nên Thượng Nhạc Nhạc có thể hiểu được ý của nó, nhưng bởi vì nó không thể nói nên không thể biểu đạt được...”

Nghĩ đến đó, Thượng Ất đặt tầm mắt về phía côn ngư lần nữa. Bởi vì bị mũi tên năng lượng ánh sáng của Thượng Ất làm bị thương, lúc này nhìn côn ngư có vẻ hơi uể oải, một tia cô đơn và buồn bã hiện lên trong đôi mắt to lớn, thân thể dần chìm xuống dưới nước.

Là một sinh vật vừa mới bắt đầu có trí tuệ, nó không thể hiểu được hành vi của Thượng Ất. Rõ ràng là nó biểu hiện rất thân thiện, nhưng những con người này dường như đầy thù hận với nó. Nhất là người đàn ông toát ra khí tức cường hãn, tấn công nó khiến nó rất đau kia. Nếu không có cơ thể đủ lớn và lớp da bảo vệ rất mạnh, e rằng một mũi tên đó có thể xuyên qua não và nó đã chết rồi.

Kết quả này làm cho côn ngư rất thất vọng và khó chịu. Trước khi nó nổi lên, nó đã quan sát sinh vật hai chân là con người này trong một tuần. Nó biết rằng con người có dự định tấn công mạnh mẽ, nhưng nó cũng tin rằng những sinh vật này rất thông minh, và một số trong số họ chắc chắn sẽ giúp nó thoát khỏi khó khăn.

Đáng tiếc khi cuộc gặp mặt được côn ngư lên kế hoạch đã kết thúc một cách tồi tệ. Người đàn ông mà nó chọn không những không hiểu được ý của nó mà còn suýt giết chết nó... Côn ngư quyết định tránh xa những con người này, nó không muốn mạo hiểm giao tiếp với bọn họ nữa, mặc dù cả hai bên đều có thể được hưởng lợi.

“Chờ đã!” Nhìn thấy côn ngư chuẩn bị rời đi, Thượng Ất ở đối diện hồ hét lớn, đồng thời phóng ra đôi cánh ác ma, lập tức nhào tới đỉnh đầu côn ngư.

“Em gái nó, Lão đại Thượng Ất mọc một đôi cánh từ khi nào vậy, đỉnh thật!”

Tên mập và những người khác chưa từng thấy Thượng Ất lộ ra đôi cánh ác ma, cảnh tượng này khiến bọn họ lại há hốc mồm, sự tôn sùng đối với Thượng Ất đạt đến đỉnh cao. Một số chiến sĩ của căn cứ Tổ Ưng vô thức giơ tay lên ngực để bày tỏ lòng trung thành vô hạn với Thượng Ất. Trên khuôn mặt những người tị nạn sống sót và những người thoái hóa đang cúi đầu bên hồ đều hóa đá, họ bị sốc trước cảnh tượng vượt quá lẽ thường của Thượng Ất.

Chương 355: Bà đỡ

Chương 355. Bà đỡ

Không biết từ bao giờ, từ ven sông vào sâu trong đồng bằng, bóng người đen kịt quỳ xuống. Tất cả đều nằm rạp trên mặt đất, thân thể run rẩy, cúi đầu. Ngoại trừ thể hiện sự tôn kính theo cách nguyên thủy nhất này thì những người này không thể tìm ra được cách nào khác để bày tỏ sự kinh hoàng và sợ hãi khi thấy Thượng Ất bay lên không trung.

“Côn ngư, ta sẽ hỏi còn người trả lời, gật đầu hoặc là lắc đầu, hiểu không?” Thượng Ất bay lơ lửng trên không trung, vẻ mặt trầm tư. Côn ngư không thể nói, anh chỉ có giao tiếp với nó giống như cách anh giao tiếp với Thượng Nhạc Nhạc, sử dụng một trong hai cách để giao tiếp.

“Phập!”

Một tia nước lớn phun ra từ mũi giữa hai mắt của côn ngư, đầu nó ngửa lên xuống trong làn nước nước, dường như đang cố tỏ ra rằng nó hiểu lời của Thượng Ất.

Có thể hiểu thì tốt rồi. Thượng Ất hài lòng nhìn côn ngư rồi hỏi: “Người đã tiếp cận chúng ta và cứu thêm một vài người nữa, có phải muốn hỏi chúng ta điều gì đúng không?” Côn ngư gật đầu, đồng thời cơ thể cũng chuyển động rất lớn, thân thể chậm rãi từ từ xoay chuyển, phần bụng vốn dĩ đang chìm dưới nước dần dần lộ ngược, tất cả mọi người đều bất giác nín thở!

Vết thương! Vết thương rất lớn!

Trên bụng trắng như tuyết của con ngư lộ ra một vết thương cực lớn dài gần mười mét, rộng ba mét, khiến người ta không khỏi kinh hãi, hít thở không thông.

Thượng Ất và những người khác thực sự không thể nghĩ ra thứ gì có thể gây ra tổn thương nghiêm trọng như vậy cho con côn ngư này. Về kích thước, thứ có thể làm ra được vết thương lớn như vậy trên côn ngư hẳn là loại có kích thước không nhỏ, thậm chí còn lớn hơn côn ngư không ít. Nhưng kích thước của con côn ngư lớn hơn cá voi xanh, loài động vật lớn nhất trên trái đất ít nhất hai hoặc ba lần, trên thế giới này còn có thứ gì có thể lớn hơn con côn ngư này?

“Có muốn ta chữa thương cho người không?”

Quay trở lại tình hình trước mắt, Thượng Ất thử hỏi.

Theo cách hiểu thông thường, hành vi này của loài vật thể hiện sự tin tưởng vào con người hoặc cầu xin sự giúp đỡ của con người. Đối với biểu hiện của côn ngư, Thượng Ất cảm thấy có khả năng cao là cầu xin chữa bệnh.

Đáng tiếc, lần này Thượng Ất đã đoán sai, đối mặt với câu hỏi của anh, Côn ngư khẽ lắc đầu và ưỡn bụng lên không trung.

“Này, gần miệng vết thương dường như đang cử động, hình như có thứ gì đó đang vặn vẹo. Chờ đã, chắc không phải là...” Động tác kỳ lạ của côn ngư khiến Thượng Ất có chút bất ngờ, nhưng khi ánh mắt lại vô tình nhìn qua khu vực gần vết thương, một sự bất thường nhỏ đã thu hút sự chú ý của anh.

Ngay dưới lớp da bụng của côn ngư, dường như có thứ gì đó đang cố gắng di chuyển, nhưng bởi vì vị trí quá gần vết thương, mỗi khi thứ đó di chuyển, cơ thể của côn ngư sẽ tự động co giật, hiển nhiên là cực kỳ đau đớn.

“Người có con à?” Thượng Ất ngạc nhiên hỏi, côn ngư nghe vậy vội vàng gật đầu, sau đó dùng hai vây chỉ vào bụng của mình, Thượng Ất không khỏi kinh ngạc hỏi, “Trông người rất đau đớn, lại không cần ta giúp người chữa thương... Chắc không phải là người muốn ta giúp người đỡ đẻ đó chứ?!”

Nói đến đây, Thượng Ất đột nhiên lạnh sống lưng. Anh nghĩ đến một khả năng, con côn ngư này cố gắng hết sức tiếp cận anh, chẳng lẽ muốn y làm “bà đỡ” giúp nó sinh con côn ngư con?”

“U u u!”

Thượng Ất vừa dứt lời, trong miệng côn ngư lập tức phát ra thanh âm vui vẻ như tiếng của xe lửa. Rõ ràng là rất vui khi Thượng Ất đoán được suy nghĩ của nó. Đúng vậy, thực ra con cá khổng lồ này chỉ muốn Thượng Ất giúp nó đỡ đẻ... Chính xác mà nói, nó muốn Thượng Ất giúp thực hiện “mổ lấy thai”!

Bởi vì Côn ngư đã quan sát trận chiến giữa Thượng Ất và Kỳ Hồng Vỹ, Trọng Kiếm Vô Công và Tinh Vực Cốt Dao của Thượng Ất mạnh đến mức bất kỳ cái nào cũng đều có thể chém nó rách da. Trừ anh ta ra, không ai có thể giúp nó đỡ đẻ, cũng không ai có thể mổ nó để lấy côn ngư con ra.

“Ha ha ha, các người có nghe không con côn ngư kia thế mà lại cầu xin lão đại Thượng Ất đỡ đẻ cho nó! Lão đại bà đỡ, biệt danh này nghe cũng không tệ nha, Ha ha ha.”

Ở phía xa, bởi vì giọng nói của Thượng Ất quá lớn, tên mập Hoa Đa Tình, Điền Ba và những người khác có thể nghe thấy rất rõ ràng, về mặt Thượng Ất thì chán nản, còn gã béo cười không ngớt. Khi những người khác nghe thấy những lời của Thượng Ất, tất cả đều ngẩn người ra. Nói nửa ngày, hóa ra con cá này tìm Thượng Ất là để giúp nó sinh cá nhỏ, chuyện này có chút buồn cười rồi.

“Không, nghĩ cũng đừng nghĩ! Trọng Kiếm và Cốt Dao của ông đây là dùng để giết người, sao có thể giúp mày làm chuyện như vậy được chứ!?”

Nghe thấy tiếng cười của tên mập ở đằng xa, Thượng Ất đứng trên không trung lão đảo, suýt chút nữa rơi xuống nước. Hẳn đường đường là lão đại của căn cứ Tổ Ưng, dưới tay có hàng trăm chiến sĩ dũng mãnh, sao có thể sa sút đến mức phải đi đỡ đẻ cho một con cá?

“Thượng Ất, anh giúp nó chút đi, dù gì thì vừa rồi anh cũng đã bắn nó một tên, như vậy thì coi như chuyện này kết thúc.” Phía xa xa Điền Ba mím

cười nói, anh ta cũng rất ngạc nhiên về hành động của côn ngư. Lúc trước Thượng Ất từng nói rằng sau trận lũ lụt, các sinh vật trải qua biến đổi to lớn, nhiều sinh vật có trí tuệ sẽ bắt đầu xuất hiện và dần bắt kịp con người. Bây giờ nhìn thấy những hành động của con côn ngư kia đã chứng minh lời nói của Thượng Ất hoàn toàn đúng, trí thông minh của loài cá lớn này thậm chí còn không thua người thường.

“Đúng rồi Thượng Ất, nó đang mang thai còn phải chịu vết thương nặng như vậy, nhất định nó rất buồn, anh giúp nó đi.” Trần Phóng vừa ôm đứa nhỏ vừa hô to, lương tâm của Trần Phóng không cho phép cô đứng nhìn người khác chịu khổ, huống hồ côn ngư còn mang thai, điều này gợi lên tình mẫu tử trong Trần Phóng, khiến cô giúp nó mở miệng cầu xin Thượng Ất.

Chương 356: Ba đứa nhỏ bị bỏ rơi

Chương 356. Ba đứa nhỏ bị bỏ rơi

“Lão đại, chị dâu cũng đã lên tiếng rồi, anh cố giúp cho con cá lớn kia một đao đi, mọi người đều tin tưởng vào đao pháp của anh, chắc chắn sẽ không làm cho căn cứ Tổ Ưng mất mặt! Mọi người nói có đúng không?!”

“Đúng vậy, lão đại Thượng Ất anh đừng có khiêm tốn nữa, hãy để cho chúng tôi chiêm ngưỡng đao pháp thần kỳ của anh đi.”

Tên béo nở một nụ cười gian manh, hô lớn, các quân sĩ của căn cứ Tổ Ưng đứng ở xung quanh cũng hô hào theo, nhất thời, bầu không khí đã trở nên vô cùng sôi động và ấm áp, sương mù vì những đồng đội chết trận cũng bị những tiếng cười toát ra từ tận trong lòng này cuốn đi.

“Hừ, tên béo chết tiệt, anh chờ đó cho tôi!”

Thượng Ất hung ác trừng mắt nhìn tên béo từ trên không trung, trong lòng âm thầm thề rằng khi quay lại nhất định sẽ làm cho tên mập này đẹp mặt. Có điều, vẻ mặt thoải mái của tên béo cũng khiến Thượng Ất yên tâm một chút, danh hiệu thần trồn của tên này ở kiếp trước không phải là nói suông, nếu chuyện này có chút nguy hiểm nào thì phỏng chừng hẳn chính là người đầu tiên quay đầu bỏ chạy.

“Xem ra chuyện này cũng không phải chuyện xấu, vậy coi như đền bù cho mũi tên vừa nãy đi.”

Trong lòng vừa nghĩ xong, hai tay Thượng Ất đột nhiên khép hai, trong phút chốc một thanh kiếm năng lượng trong suốt khổng lồ dài hai mét xuất hiện trên không trung. Hình dạng của Trọng Kiếm Vô Công mang phong cách cổ xưa mà vững vàng, luôn làm cho người ta cảm giác trầm ổn, dường như chỉ cần nó chém ra thì không có thứ gì trên thế gian này có thể cản được!

“Ầm ầm!”

Giống như một tia chớp đen, màu đen đôi cánh của Thượng Ất, màu đen của áo giáp bằng chất lỏng đặc biệt, cùng với màu đen của mũi tên hợp lại với nhau giống như một tia chớp đen ngay lập tức xẹt qua cái bụng dày của côn ngư, giây tiếp theo chỉ nghe thấy âm thanh “rít rít” kì quái truyền đến, ba viên thịt nhỏ như ba chú chó con mới sinh từ trong bụng côn ngư lăn xuống, ào ào mà ngã vào trong nước.

“U u u!”

Nhìn thấy cảnh này, côn ngư vui sướng kêu lên một tiếng, đôi mắt to cũng lộ ra vẻ nhân hậu của con người, giống như một người mẹ hiền, nó vươn một cái vây mềm mại, nhẹ nhàng vớt ba viên thịt nhỏ từ nước ra.

“Được rồi, không cần cảm ơn ta, từ nay về sau chúng ta coi như không ai nợ ai. Sau này đừng quấy rầy ta, cần thận ta tức giận bắn chết người!”

Nhìn thấy cá côn đã đẻ xong, Thượng Ất vỗ đôi cánh quý của mình, quay người bay đi. Phải biết rằng trên bụng cá Côn vẫn còn hai vết thương rất lớn, lỗ đầu con vật này được đăng chân lên đăng đầu đòi mượn Tinh Vực Cốt Dao của y làm kim khâu vết thương thì không chừng tim của Thượng Ất cũng vỡ luôn.

“U u!”

Âm tiết thay đổi rõ ràng, dường như côn ngư phát ra tiếng kêu bi thương. Ngay lập tức, Thượng Ất cảm giác được có vài bóng đen bay tới, vô thức

đưa tay bắt lấy, đột nhiên thấy trên cánh tay xuất hiện ba viên thịt mềm mại, ướt át.

“Chết tiệt, con súc sinh nhà người muốn làm cái gì vậy, sao lại ném cả ba tên nhóc này cho ta? Ày, sao ba tên này không giống cá chút nào mà lại có vẻ giống chim vậy?!”

Thượng Ất sờ sờ đầu, kinh ngạc nhìn ba viên thịt nhỏ trong tay, có chút ngẩn người. Cái miệng nhọn, cái đầu tròn trịa và đôi cánh xinh xắn, ba đứa nhóc này trông giống như những chú gà nhỏ hơn là hơn là giống con côn trùng kia. Thượng Ất thậm chí còn tự hỏi không biết có phải mình bay quá lâu, mất sức nên sinh ra ảo giác hay không. Cá mà lại sinh ra gà con, đúng là chuyện lạ trên đời!

Đúng vào lúc này, thân hình khổng lồ của côn trùng lại xuất hiện dị trạng. Chỉ thấy hai chiếc lưỡi dài vàng óng của nó cứ bắt cá lớn từ hồ ném vào miệng, cũng không thấy nó nhai, chỉ mấy chốc con cá to dài mấy mét đã biến mất trước mặt nó.

Sau đó vết dao to lớn trên bụng của nó bắt đầu lành lại với tốc độ nhanh chóng, nhưng vết thương khổng lồ do một đối thủ không rõ trước đó làm bị thương vẫn không thay đổi, giống như một cái miệng khổng lồ và gớm ghiếc, khiến người ta khiếp sợ.

“Ày, côn trùng, mi có ý gì? Mi không cần ba đứa con của mình sao?” Thượng Ất không hiểu ý của côn trùng, hét lớn hỏi, côn trùng không để ý đến hẳn, chỉ điên cuồng ăn, chẳng mấy chốc nó đã ăn hết rất nhiều loại cá lớn khác nhau. Sau đó, nó vỗ mạnh cái đuôi lớn, cơ thể nó không một tiếng động, lập tức biến mất dưới hồ Tổ Ưng rộng lớn.

“Chết tiệt, mi thật sự coi ông đây như là vú em của mi sao? Còn muốn để ông đây giúp mày nuôi ba con gà con này à? Đừng có đi, quay về đây cho lão tử!”

Thượng Ất bất lực lớn tiếng gọi, có điều dường như côn trùng đã đi thật rồi, chỉ còn lại ba đứa nhỏ mới chào đời nằm cuộn tròn trong vòng tay của Thượng Ất.

“A, thật là một tên nhóc đáng yêu, mau cho tôi xem!”

Thượng Ất vừa quay lại, mọi người lập tức vây quanh hẳn. Đỗ Giai Tuệ vươn tay bế đi một con chim nhỏ, vẻ ngoài dễ thương như trong truyện tranh của con chim con đã ngay lập tức chiếm được trái tim của cô gái, cô ôm lấy con chim nhỏ đặt vào trong ngực.

Mà lúc này, Trần Phóng và Ly Á cũng không kìm được ôm một con vào trong tay, sau khi nhìn kỹ hồi lâu, họ ngạc nhiên thốt lên: “Ồ, sao con cá này lại đẻ ra được ba con chim vậy? Chẳng lẽ lời Triệu Khiêm là sự thật, đây chính là sinh vật thượng cổ lai giữa chim và cá, Côn Bằng?”

“Hừ, tôi không biết chúng có phải là Côn Bằng hay không, nhưng tôi biết rằng mẹ của chúng rất vô trách nhiệm, vậy mà thực sự bỏ rơi mấy đứa nhỏ mà chạy một mình, thật là tức chết tôi rồi!”

Thượng Ất vẫn chưa nguôi ngoai cảm xúc sau sự việc “làm bà đỡ” ngoài ý muốn kia, nên trong giọng điệu có chút tức giận và bất mãn. Lúc này, Triệu Khiêm từ bên cạnh đi tới, nhìn con chim một lúc, không giấu nổi ý cười, anh ta nói với Thượng Ất: “Thượng Ất, tôi thấy anh chẳng tốn công sức gì mà còn được lợi ích không nhỏ đấy.”

“Lợi ích lớn? Sao lại nói như thế?” Thượng Ất khó hiểu hỏi.

Chương 357: Hóa ra là ủy thác

Chương 357. Hóa ra là ủy thác

“Ha ha, Thượng Ất, anh không hiểu rõ huyền thoại về sự tiến hóa của Côn Bằng, đương nhiên sẽ không biết mình đã chiếm lợi ích lớn như thế nào. Nếu tôi không nhầm thì một trong ba chú chim nhỏ này sau này sẽ trở thành chim đại bàng trong truyền thuyết, cũng chính là sinh mệnh siêu cấp mà anh thường nhắc tới!”

Lời nói của Trần Khiêm khiến Trần Phóng giật mình, mọi người thì tròn mắt ngạc nhiên.

Kể từ khi Thượng Ất trở lại đội, thuật ngữ về vật thể mang sức sống siêu cấp bắt đầu lan rộng trong đội ngũ. Thượng Ất nói rõ rằng trong tương lai mọi người phải chăm chỉ rèn luyện để tăng sức mạnh của mình, bởi vì thời đại sinh vật bùng nổ đã đến, các dạng vật thể mang sức sống siêu cấp với khả năng có năng lực phép thuật cuối cùng sẽ thay thế con người đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn, mà nếu con người không chăm chỉ sẽ sa vào đáy chuỗi.

Vì vậy, ngay khi Triệu Khiêm đề cập đến dạng vật thể mang sức sống siêu cấp, lập tức thu hút được sự quan tâm của mọi người.

“Tôi nói này lão Triệu, lời ông nói thật sự không đáng tin chút nào, ông coi sinh mệnh siêu cấp là cải trắng à, tùy tiện đựng phải một cái cũng gọi là sinh mệnh siêu cấp? Ba tên nhóc này chính là ba con gà nhỏ, có chỗ nào giống thứ mang sinh mệnh siêu cấp chứ?”

Tên béo không chút e ngại bắt bẻ Triệu Khiêm, bọn họ từ ngày gặp nhau đến giờ đã nhìn không vừa mắt đối phương, giờ lại có thêm cơ hội liên lao vào cãi nhau, quả thật chính là kẻ thù không đội trời chung.

Triệu Khiêm nheo mắt nhìn tên béo, khóe miệng lộ ra nụ cười giễu cợt, giọng điệu khinh thường dù đứng cách đó hơn mười mét cũng có thể nhận ra: “Tên mập chết tiệt không có học thức, còn dám nghi ngờ phán đoán của tôi. Trong khoảng thời gian này, ngoài ăn và ngủ, mỗi ngày anh còn làm việc gì khác nữa không? Tôi là giáo sư nổi tiếng của đại học Đế Đô, đương nhiên sẽ không lãng phí thời gian. Tôi đã dùng thời gian này để nghiên cứu rất nhiều sách cổ, trong đó có “Sơn Hải Kinh và “Hoa Nam Kinh” có ghi lại những chuyện lạ thời thượng cổ, tôi đã đọc muốn nát mười quyển sách, cuối cùng phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa...”

“Bí mật gì? Giáo sư Triệu, ông nói nhanh lên, đừng có thừa nước đục thả câu.”

Trần Phóng, Đỗ Giai Tuệ, Điền Ba và những người khác đứng xung quanh Triệu Khiêm tò mò nghiêng người về phía trước, thúc giục ông ta nhanh chóng giải thích.

“Tôi phát hiện ra rằng trên người những con thú thoái hóa mang rất nhiều đặc điểm giống với những quái thú được ghi lại trong sách thời thượng cổ. Mọi người có còn nhớ con cáo tuyết mà chúng ta gặp khi đi trên đường không? Mắt nó xanh xen lẫn đỏ, đuôi trắng chẻ đôi, tai có lấm tấm một chút màu vàng... Những điểm này rất giống với những con hồ ly chín đuôi chưa trưởng thành được ghi lại trong sách cổ, tôi tin rằng con cáo nhỏ kia tương lai có thể sẽ lớn lên thành hồ ly chín đuôi trong truyền thuyết, tức là nó sẽ trở thành một vật thể mang sức sống siêu cấp có những dị năng vô cùng mạnh mẽ!”

“Đúng vậy, tôi cũng nhìn thấy con cáo trắng nhỏ kỳ quái đó. Lúc đó tôi đang nghĩ rằng con vật này đẹp quá, có nên bắt đi không, không ngờ tôi vừa cầm súng lên thì chớp mắt một cái nó đã biến đi đâu mất, tốc độ còn nhanh hơn cả viên đạn.”

Một tên lính tên Nhạc Bảo đang đứng ở bên cạnh Triệu Khiêm kinh ngạc, anh ta không ngờ con cáo nhỏ mà mình gặp phải lại ghê gớm tới như vậy. Khi đồng đội của anh nghe những gì anh nói xong, cười lên nói: “Ha ha, Vạn Vũ anh tiêu đời rồi, anh lại chọc phải một con hồ yêu! Tương lai nó lớn lên, trở thành sinh mệnh siêu cấp, nó chắc chắn sẽ quay lại tìm anh tính nợ.”

“Này, Tiêu Kha anh đừng có hù dọa Vạn Vũ. Có khi nó là một con tiểu hồ ly, sau khi lớn lên nhớ tới Vạn Vũ sẽ quay lại lấy thân báo đáp, ngày đêm đàn hát dịu dàng tiêu hồn đó, ha ha.”

“Đúng vậy đúng vậy, con người và ác quỷ cùng nhau tạo nên một tình yêu xuyên chủng tộc, chuyện của anh sẽ trở thành một câu chuyện lãng mạn được lan truyền qua nhiều thế hệ ở căn cứ Tổ Ưng... Ha ha, Vạn Vũ, cậu nhất định phải cố gắng lên, các anh tin chú.”

Vạn Vũ chỉ mới là thiếu niên mười tuổi, da mặt mỏng, bị mọi người đùa bỡn làm cho xấu hổ mặt đỏ bừng lên. Ngay lúc này, Đỗ Giai Tuệ hét lớn để giúp cậu ta giải vây và để mọi người thấy được sức mạnh mạnh mẽ của bạn thân vợ lão đại.

“Cút sang một bên, bắt nạt kẻ khác thú vị lắm à? Nhìn mấy người các anh bộ dạng ai nấy cũng như con gấu vậy, nếu thật sự có hồ yêu các anh có thể

cầm cự được bao lâu? Có cần bây giờ lấy trứng ra cho mọi người xem là lợi hại như thế nào? Hơn nữa, thứ đó bây giờ chỉ là súc sinh, chộc bà đây chượng mắt, bà liền bóp chết nó, sinh mệnh siêu cấp gì cũng toi đời giống nhau thôi!”

“Đỗ Giai Tuệ nói đúng, mọi người cũng không cần coi sinh mệnh siêu cấp là thứ cực kỳ lợi hại, dù sao con người chúng ta vẫn chiếm ưu thế, chỉ cần chúng ta nắm bắt thời gian gia tăng thực lực, cho dù là hồ ly chín đuôi hay những con quái thú khác đến chúng ta không sợ bọn nó. Chộc giận chúng ta, chúng ta lột da ăn thịt nó!”

Thượng Ất vừa nói, vừa vươn tay ra hiệu Triệu Khiêm đi tới, nghiêm giọng hỏi: “Giáo sư Triệu, anh có chắc sẽ có một con trong số ba con côn ngư này trở thành sinh mệnh siêu cấp không? Chỉ cho tôi xem là con nào!”

“Tôi chắc chắn... nhưng tôi không biết đó là con nào!” Triệu Khiêm thành thật trả lời. Về mặt Thượng Ất bình tĩnh không lên tiếng, anh biết rằng tiếp theo nhất định Triệu Khiêm có chuyện phải giải thích thêm. “Theo sách cổ, Côn Bằng sinh ra có đôi cánh, vào tháng 6 hàng năm, sẽ theo gió biển Bắc Hải mà bay lên, sau đó bay về phía nam đến Nam Minh Thiên Trì, biến thành một con cá lớn, lặn xuống đáy nước nghỉ ngơi, dưỡng sức. Sau đó chu kỳ lặp lại, các ngôi sao thay phiên nhau. Đến thời điểm thích hợp, nó sẽ chọn một trong những vùng nước sâu để sinh con, và sau đó...”

Triệu Khiêm nói, anh ta nhìn chăm chăm thật sâu vào đàn côn ngư trong vòng tay của Trần Phóng và những người khác, và nói với vẻ chắc chắn.

Chương 358: Côn nhỏ, Loan nhỏ

Chương 358. Côn nhỏ, Loan nhỏ

“Trong sách cổ có ghi lại rằng khi côn ngư sinh ba con, khả năng đến chín phần mười sẽ có Côn Bằng sẽ xuất hiện. Nói cách khác, một trong ba con non này sẽ có một con chắc chắn sẽ biến từ dạng cá sang dạng chim, tự do lượn giữa trời, tự do vùng vẫy dưới biển, trở thành con thú tự do nhất. Nhưng điều này cần có thời gian và không ai có thể biết được con nào sẽ biến thành Côn Bằng!”

“Ý của ông là, tôi còn phải nuôi chúng sao? Sẽ mất bao lâu?” Thương Ất cau mày, y không thể nghĩ rằng mọi chuyện sẽ rắc rối như vậy. Đây không phải là nhà trẻ, y cũng không phải là nhân viên trông trẻ, vậy tại sao lại phải nuôi mấy con thú nhỏ này?

“Theo tốc độ phát triển sinh học hiện tại, tôi e rằng phải mất ba đến năm năm nữa mới thấy có thể thấy được những dấu hiệu đầu tiên xuất hiện... Nhưng tất cả đều xứng đáng. Theo ghi chép cổ xưa, một khi anh sở hữu Côn Bằng, trên trời dưới nước không nơi nào không thể tới. Thương Ất, anh nghĩ xem, đó là một loại phương tiện giao thông tuyệt vời tới cỡ nào. Mục đích của anh là đứng đầu thế giới, với những anh bạn nhỏ này, anh sẽ như hổ thêm cánh, và có thể sớm hoàn thành mục tiêu của mình!”

Triệu Khiêm kiên nhẫn thuyết phục Thương Ất, sau đó nói: “Tôi đoán rằng côn ngư sẽ không ở lại hồ Tổ Ưng này lâu. Hồ này vẫn còn hơi nhỏ so với kích thước của nó. Nó còn vết thương rất lớn chưa lành. Tôi hoài nghi rằng nó bị đối thủ đuổi theo suốt dọc đường nên đã tạm thời ẩn nấp dưỡng thương trong hồ Tổ Ưng này. Có vẻ như đối thủ của nó rất mạnh. Nếu chúng nó thực sự đánh nhau, tất cả chúng ta cùng xông lên cũng không nhất định có cơ hội chiến thắng. Giao ba đứa con cho anh, cũng có nghĩa là chấp nhận rủi ro mà ủy thác chúng ở đây.”

“Ừm, anh nói đúng, khả năng này rất cao. Tôi đoán trận lũ này đã làm thay đổi hoàn toàn địa hình quanh đây, hẳn là có một con sông ngầm dẫn ra biển ẩn dưới đáy hồ Tổ Ưng. Đây là điều mà trước đây tôi đã chứng minh được khi gặp cá heo. Nhưng điều duy nhất tôi thắc mắc là con côn ngư này to như vậy, làm thế nào mà nó đi qua được sông ngầm?”

Thương Ất cẩn thận xem xét mọi khả năng khác nhau, nhưng y thực sự không thể đoán được con côn ngư ấy đã rời khỏi đây như thế nào. Có thể là nó thực sự có thể bay? Nhưng nếu nó đã sống lâu mức có thể bay được thì làm sao nó lại bị đối thủ làm bị thương nặng như vậy?

Sinh vật thần bí... Thương Ất không hiểu nổi, nhưng Triệu Khiêm đã dùng một câu khiến anh lóe lên một suy nghĩ: “Thân thể to lớn của nó có thể là để bảo vệ đứa con trong bụng... Nếu nó đã có thể biến đổi hình dạng, tại sao lại không thể thu nhỏ cơ thể lại bằng kích thước của một con cá bình thường?”

“Đúng, vì nó có thể biến đổi từ cá thành chim, tại sao nó không thể thay đổi kích thước cơ thể của mình. Có vẻ như con côn ngư này thực sự định ném ba tên nhóc này cho mình, nhưng mà nó lại bỏ đi như vậy mà chẳng có được lợi ích gì, thật sự có chút không cam tâm.”

Thượng Ất nhìn ba con côn ngư bé nhỏ trong tay ba người phụ nữ thì đột nhiên phát hiện con côn ngư trong tay Ly Á có chút không đúng lắm, đầu nó rũ xuống nhắm mắt, cả thân thể mềm nhũn bất động nằm trong tay Ly Á.

“Thượng Ất, hình như nó sắp không xong rồi, tôi... tôi phải làm gì bây giờ?”

Ly Á cũng phát hiện có điều gì đó không đúng lắm, lúc này con chim nhỏ còn tràn trề sức sống bây giờ lại thoi thóp gần chết, nếu không để ý, cô còn tưởng rằng mình đã vô tình bóp chết nó.

“Nhóc con này miệng luôn luôn mở, cơ thể của nó đang khô dần. Có phải là khát không?”

Cùng là phái nữ, Trần Phóng lại tỉ mỉ hơn Ly Á rất nhiều, cô thấy con chim nhỏ trong tay Ly Á dường như đang cố gắng nháy xuống hồ, nhưng Ly Á lại không cho nó di chuyển. Nhìn thấy con chim nhỏ sắp chết, Trần Phóng ngay lập tức nói lên suy đoán của mình và ra hiệu cho Ly Á để con chim xuống nước.

“Chắc nó sẽ không chết đuối đâu nhỉ... nhóc con phải cố lên nhé.” Ly Á cẩn thận đưa con vật nhỏ có bộ lông đen thẫm vào trong hồ Tổ Ưng. Đột nhiên mọi người sửng sốt khi nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ, mặt nước trong hồ nhấp nhô, thân hình của con chim nhỏ dần dần thu nhỏ lại thành một quả bóng, rồi lại đột nhiên mở rộng ra, nhưng cái mỏ nhọn của nó lại trở thành cái miệng cá phẳng lì, đôi cánh của nó biến thành vây đôi gần như trong suốt, hai móng vuốt nhỏ màu vàng của nó dần dần thu lại vào khoang bụng và cuối cùng cùng lông vũ trở thành đuôi cá đen.

Từ từ biến thành một phiên bản nhỏ của côn ngư, cộng thêm cảnh tượng biến từ chim thành cá trước mặt mọi người... Điều này đã phá vỡ tất cả nhận thức của mọi người, chính là đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, khiến mọi người không kịp trở tay.

“Là nó?!”

Triệu Khiêm và Thượng Ất cùng nhìn nhau, nhưng sau đó Triệu Khiêm liên tục lắc đầu, anh ta biết rằng Thượng Ất đang hỏi anh kết quả. Có điều, theo các ghi chép cổ xưa, hậu duệ của Công Bằng không thể tự do biến đổi cơ thể khi vừa mới sinh ra. Nhưng cảnh tượng diễn ra trước mắt khiến anh không thể hiểu nổi.

Mà ngay tại lúc này, một cảnh tượng kỳ diệu bất ngờ xảy ra. Khi con chim non trong tay Ly Á biến thành một con cá, một con chim non khác trong tay Đỗ Giai Tuệ cũng đột nhiên hét lên đầy phấn khích, sau đó trên trán nó mọc ra ba chiếc lông vàng với tốc độ rất nhanh, rồi những chiếc lông vàng cũng bắt đầu mọc ở đầu cánh, đuôi, ngực và bụng, toàn thân chú chim nhỏ bé như được phủ lên vẻ đẹp quý phái như chim Thanh Loan trong truyền thuyết.

“Hóa thành Loan?”

Lần này, Triệu Khiêm không kiềm chế được sự kinh ngạc trong lòng mà hét lên một tiếng, con chim xanh này trông giống hệt với chim Thanh Loan được ghi lại trong sách cổ, chỉ khác là thân hình quá nhỏ, chỉ có thể coi là phiên bản nhỏ của Thanh Loan.

Chương 359: Côn nhỏ, Loan nhỏ (2)

Chương 359. Côn nhỏ, Loan nhỏ (2)

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy, chẳng lẽ hai con vật non này đều là hậu duệ của Côn Bằng, tần suất này có phải hơi quá cao rồi không?

Sách cổ không phải là toàn năng, ngay cả Triệu Khiêm cũng không thể giải thích nổi sự dị biến này. Nhưng có một điều chắc chắn, hai con thú non này khi lớn lên nhất định sẽ rất phi phàm, xác suất nó trở thành sinh mệnh siêu cấp là một trăm phần trăm. Một khi sinh vật này được huấn luyện cẩn thận, hai bộ phận quan trọng nhất của hồ Tổ Ứng là bầu trời và mặt nước, gần

như có thể nói là tuyệt đối yên tâm. Từ góc độ này mà nói, lần này Thượng Ất thật sự kiểm được lời to!

Nhưng vẫn còn một con chim nhỏ, nó sẽ biến thành gì? Gần như cùng một lúc, mọi người đều nghĩ đến vấn đề này, ngay lập tức, hàng trăm cặp mắt nhìn chăm chăm vào Trần Phóng và con chim cuối cùng trong vòng tay cô.

“Nó... hình như không có gì thay đổi gì, nhưng có vẻ hơi nặng, ôm thấy càng ngày càng nặng tay.” Trần Phóng cười có phần trêu chọc, đồng thời giơ con chim cuối cùng trên tay lên trước mặt mọi người.

“Ừ... quả nhiên rất nặng... và béo.”

Không giống như sự biến đổi kỳ diệu của hai anh chị em của nó, sự thay đổi duy nhất ở con chim trong vòng tay của Trần Phóng là nó ngày càng tròn hơn. Đặc biệt là khi Thượng Nhạc Nhạc tò mò đốt chiếc bánh quy trên tay cho nó, cơ thể của nhóc này càng trở nên tròn trịa, phồng lên như một quả bóng, thậm chí cả lông của nó cũng biến thành màu đỏ tía.

“Này tên béo, cuối cùng cậu cũng tìm được người anh em thất lạc nhiều năm của mình rồi!”

Mai Lập Tân và những người khác trong đội ỷ lại vào tình cảm tốt mà rất hay nói đùa với tên béo, nhưng thật sự mà nói nhóc con này thực sự rất giống tên béo, đặc biệt là ngoại hình vô cùng tròn trịa.

“Thôi đi, huynh đệ cái gì, nhóc con này còn không đủ cho tôi nhét kẽ răng.” Tên béo liếc nhìn con chim nhỏ mập mạp, vươn tay chụp lấy, miệng nói: “Nhưng nhóc có lợi thế đấy, chính là béo múp giống ta, từ nay nhóc sẽ là em trai nhỏ của ta, ta đây sẽ chăm sóc cho nhóc!”

“Cút đi, con chim nhỏ này là Trần Phóng giữ lại làm bạn với Thượng Nhạc Nhạc. Nếu anh dám ăn thịt nó, tôi đá gãy xương hàm của anh!” Đỗ Giai Tuệ bực dọc nói, phất tay giả vờ tát vào mặt hắn.

Lúc này, Thanh Loan trong vòng tay của Đỗ Giai Tuệ nhào cái miệng nhỏ tới, một vết màu xanh lam sắc như đao vọt qua nhanh như gió, để lại vết thương mờ trên tay tên mập, máu đỏ tươi rỉ ra.

“Ồ, tiểu Thanh Loan cũng khá lợi hại đó, ha ha ha, sau này con sẽ là bảo bối của ta, kẻ nào bắt nạt mẹ, con cứ dùng hết sức mỗ hấn cho mẹ!”

Thanh Loan biểu hiện lạ lùng, Đỗ Giai Tuệ không khỏi bật cười cười đem nó ôm vào trong lòng, trực tiếp dùng bộ ngực to cúp F làm tổ cho Thanh Loan, đám đàn ông xung quanh nhìn vào không khỏi chảy nước miếng.

“Mẹ kiếp, tên nhóc mày dám tấn công tôi, tôi...” Tên béo giờ bàn tay mập mập định bắt lấy Thanh Loan, không ngờ lại gặp phải ánh mắt Đỗ Giai Tuệ tràn ngập uy hiếp, tên béo kia vội vàng rút tay về, trong miệng lẩm bẩm: “Được rồi, hai người ức hiếp tôi một thân một mình. Ngày mai tôi bắt được hai con mèo về bảo nó ăn thịt cả hai người, hừ!”

Sau khi côn ngư bỏ đi thì không còn bất cứ tin tức gì cả, mãi cho đến khi mảnh thiên thạch bí ẩn X phun trào sóng từ trường từ bùng phát lần thứ ba thì Thượng Ất mới hoàn toàn từ bỏ ý định chờ đợi côn ngư trở về... Côn ngư thoái hóa bắt đầu xuất hiện trên diện rộng nên Thượng Ất chắc chắn chỉ có cách loại bỏ hoàn toàn những thứ có tên “người” ăn thịt người này để có thể thực sự phát triển căn cứ của mình mà không cần phải lo lắng gì.

Vì vậy ngay sau đó, một cuộc thanh trừng lớn đã nổ ra gồm Thượng Ất là người dẫn đầu với gần một trăm ba mươi chiến sĩ có tốc độ nhanh nhất trong căn cứ Tổ Ưng, họ lấy căn cứ Tổ Ưng làm trung tâm, tất cả những người tị nạn trong bán kính 10km đều không thể thoát khỏi. Những cơ thể đã thoái hóa hoàn toàn không thể chữa khỏi được thì đều bị giết chết ngay tại chỗ, còn những cơ thể chưa hoàn toàn thoái hóa hết đám chống trả hoặc chạy trốn thì đều bị Thượng Ất bắt lại rồi nhốt hết vào ngục tối chật hẹp bên hồ Tổ Ưng.

Những người khỏe mạnh còn lại thì đều bị Thượng Ất phá hủy hết tất cả những vật tư cuối cùng của họ, và cho họ hai sự lựa chọn cuối cùng,

Thứ nhất, gia nhập vào căn cứ Tổ Ưng để làm người khuân vác, lấy sức lao động đổi lấy điểm sinh tồn. Một ngày lao động đủ số lượng thì sẽ chia ra một điểm, khi nào tích lũy đủ một trăm điểm thì có thể trở thành thành viên chính thức của căn cứ Tổ Ưng, đồng thời có cơ hội tham gia vào trại huấn luyện Tổ Ưng để được trải qua đợt huấn luyện sinh tồn và sau đó sẽ trở thành người bảo vệ căn cứ.

Thứ hai, tham gia huấn luyện thi đấu, lựa chọn ngẫu nhiên một chiến sĩ của căn cứ Tổ Ưng để thách đấu, người thắng sẽ được nhận vào và trở thành thành viên của căn cứ còn người thua trận sẽ bị ném vào hồ Tổ Ưng để làm mồi cho cá, không cần biết kẻ đó đã sống hay đã chết và cũng không có bất cứ trường hợp ngoại lệ nào cả.

Đương nhiên dù chọn con đường nào đi chăng nữa thì họ cũng phải uống trùng máu kích nổ trước đã, khi mạng sống của họ do Thượng Ất khống chế thì anh mới có thể tin tưởng mà giao nhiệm vụ cho họ được. Nói cách khác thì Thượng Ất có thể điều khiển sự sống và cái chết của hàng vạn người trong căn cứ Tổ Ưng, từ góc độ này mà nói anh chính là vua, lãnh chúa, thậm chí là thần ở đây.

Xét về phương diện xã hội thì phương pháp quản lý người tị nạn do Triệu Khiêm đề xuất chẳng khác gì một sự đảo ngược lịch sử so với thời kỳ thịnh vượng, thái bình cách đây vài tháng. Phương pháp thống trị này hoàn toàn dựa trên những thủ đoạn bạo lực này cũng gần giống với thời kỳ nguyên thủy đen tối của xã hội loài người.

Chương 360: Thủ đoạn cứng rắn

Chương 360. Thủ đoạn cứng rắn

Nhân quyền, sự công bằng, pháp quyền, ... tất cả những điều quen thuộc với con người đều một đi không trở lại và thay vào đó là chế độ nô lệ tập trung. Vậy nên những người tị nạn vốn đã quen với sự dân chủ, công bằng bàn đầu đều cảm thấy vô cùng khó chịu, họ không thể thích ứng được với điều đó. Họ kêu gào, thỉnh cầu Thượng Ất, thậm chí còn lấy lý do chủ nghĩa nhân đạo để yêu cầu căn cứ Tổ Ưng giải quyết ổn thỏa chuyện này cho họ, hoặc dứt khoát đưa họ đến một hòn đảo biệt lập cách đó chừng 10km, đó chính là căn cứ Đế Đô.

Lần này, Triệu Khiêm xử lý cực kỳ sạch sẽ, anh ta dứt khoát chém bay một trăm hai mươi chín cái đầu người. Vậy là sau đó không còn bất cứ tiếng kêu gào, đòi hỏi nào nữa mà thay vào đó là những tiếng kêu rên của những

người tị nạn chăm chỉ làm việc mỗi ngày và những tiếng rên rỉ vì đói, vì đau phát ra vào mỗi tối.

Vì chuyện này mà đám người Trần Phóng, Ly Á và Đỗ Giai Tuệ đã đi tìm Thượng Ất yêu cầu anh tước bỏ chức vị tổng chỉ huy căn cứ Tổ Ưng của Triệu Khiêm với lý do thủ đoạn thống trị của ông ta quá mức tàn nhẫn. Dưới sự quản lý của ông ta, các chiến sĩ Tổ Ưng đều dần dần trở thành những kẻ độc ác, tàn nhẫn như những con sói đói.

Những chiến sĩ ấy đã từng là những người cực kỳ hiền lành, tốt bụng và khiêm tốn, thế mà giờ đây họ lại thường xuyên dùng roi da đánh dân tị nạn đến mức máu thịt bầy nhầy, thậm chí họ còn sẵn sàng rút dao chém chết những người dân lưu lạc có ý định chạy trốn mà mặt không hề biến sắc.

Đám người Trần Phóng vô cùng lo lắng, nếu cứ duy trì phương pháp thống trị dã man này thì một ngày nào đó nó sẽ phản tác dụng kích động sự đấu tranh, chống trả của những người tị nạn. Thế nên các cô đề nghị rằng tốt nhất là nên khôi phục sự bình đẳng cho tất cả mọi người và Thượng Ất cũng nên xuất hiện trong căn cứ với hình ảnh của một người nhân hậu, gần gũi. Chỉ có như thế thì căn cứ mới có sự gắn kết và đám người Trần Phóng cũng sẽ không còn cảm thấy sợ hãi khi ngày nào cũng phải nhìn thấy người chết nữa.

Thượng Ất nghe thế thì chẳng bình luận gì về việc này cả, hẳn chỉ yêu cầu đám người Trần Phóng đừng can thiệp vào chuyện quản lý của Triệu Khiêm. Đến đêm, Thượng Ất cho người đi điều tra xem rốt cuộc là kẻ nào đã tiếp xúc đám người Trần Phóng trong mấy ngày qua.

Sau khi đám người Chu Thiết điều tra một cách cẩn thận thì họ phát hiện đúng là dạo gần đây, có một nhóm phụ nữ dẫn theo trẻ nhỏ luôn tìm cơ hội tiếp cận đám người Trần Phóng, lại còn than khóc kể lể rằng chồng, cha họ đã bị giết chết một cách oan ức khiến đám người Trần Phóng, Ly Á cảm thấy rất khó chịu và bức rứt.

Về vấn đề này, Thượng Ất không nói gì nhiều, anh giao tất cả mọi việc cho Chu Thiết xử lý. Sáng sớm hôm sau, thi thể của mười mấy người phụ nữ đó được treo trên cột cờ trước cửa ngục tối, còn con của những người phụ nữ đó thì được đưa sang khu vực trồng trọt. Hàng ngày những đứa trẻ đó cũng

phải làm những công việc vô cùng nặng nề giống như một nô lệ đã trưởng thành.

Máu tươi và chết chóc... đây là cách duy nhất mà căn cứ non trẻ này buộc phải trải qua để phát triển thành siêu căn cứ trong những ngày mạt thế, thế nên trong chuyện lần này, Thượng Ất và Triệu Khiêm đều có chung một suy nghĩ, suy nghĩ của họ đồng nhất đến mức khiến cho người ta phải kinh ngạc.

Vì Thượng Ất đã được trùng sinh một lần nên anh hiểu rõ tình hình của căn cứ trong những ngày mạt thế này. Ví dụ như ở kiếp trước, anh đã chứng kiến quá nhiều vụ mà toàn bộ căn cứ bị phá hủy trong một mớ hỗn độn chỉ vì lòng nhân từ của phụ nữ và cái mà họ gọi là lý tưởng.

Thêm vào đó, ban đầu căn cứ Tổ Ưng vốn dĩ chỉ là một căn cứ có quy mô nhỏ được một đám dân tị nạn không quen biết nhau thành lập nên. Nếu ngay từ đầu không dùng những mảnh khoe dã man, tàn nhẫn để thuần phục những người may mắn còn sống sót này thì sự công bằng, nhân từ và thiện lương đều sẽ trở thành mối tai họa ẩn nấp khiến căn cứ có nguy cơ bị lật đổ bất cứ lúc nào. Một nhóm người may mắn sống sót vốn chỉ nghĩ đến ăn uống xả hơi, khi phát hiện ra mình đã mất đi ý nghĩa sống thì sức tàn phá của họ còn kinh khủng hơn rất nhiều lần so với những con quái vật ngoài hành tinh đáng sợ hay những cơ thể đã bị thoái hóa.

Gỗ đều thối từ trong ra ngoài... thế nên từ đầu đến cuối, Thượng Ất không hề nghĩ đến chuyện sẽ cho những người tị nạn này hưởng bất cứ quyền lợi gì, vì nếu như thế thì sau này sẽ chỉ tăng thêm phiền phức cho căn cứ mà thôi. Căn cứ Tổ Ưng vừa mới đi vào quỹ đạo ổn định số phận của họ tất yếu sẽ trở thành bàn đạp để căn cứ có thể trở nên ổn định hơn nữa. Chỉ có vắt kiệt năng lượng của họ thì căn cứ mới có thể trở nên lớn mạnh trong thời gian ngắn nhất và có thể nắm chắc kho báu thiên nhiên của hồ Tổ Ưng trong lòng bàn tay, và trong tương lai khi phải đối đầu với một con quái vật khổng lồ như căn cứ Đế Đô thì căn cứ Tổ Ưng mới không sợ sẽ bị đối phương nuốt chửng một hơi rồi chết một cách khó coi nữa.

Đối với Triệu Khiêm mà nói, ông ta đã đợi ngày này cả một đời rồi. Vì ngày này ông ta đã nghiên cứu toàn bộ lịch sử nhân loại hàng chục lần để tìm cách thiết lập một bộ máy chính quyền trong điều kiện khắc nghiệt của

thời kỳ mạt thế, sau đó sẽ từng bước phát triển thành một quốc gia siêu lý tưởng, trong lòng lão đầu này rất rõ ràng... Xây dựng đất nước trong thời buổi loạn lạc như thế này thì máu tanh và giết chóc là điều không thể tránh khỏi.

Theo ông ta thấy, với tư cách là người đứng đầu căn cứ thì Thượng Ất đã nhân từ lắm rồi. Nếu như theo ý của ông ta thì nên giết hết tất cả những người già có sức khỏe suy nhược và cơ thể yếu ớt vì giữ lại những người đó thì cũng chỉ làm hoang phí thêm nguồn thức ăn quý giá trong hồ Tổ Ưng mà thôi, cho dù đó chỉ là vài miếng cá nghèo nàn.

Chương 361: Thủ đoạn cứng rắn (2)

Chương 361. Thủ đoạn cứng rắn (2)

Còn về phản loạn thì... ha ha, có Thượng Ất, người có khả năng đối đầu trực diện với cơn ngư dững mãnh ở đây thì Triệu Khiêm chỉ mong sao những người tị nạn này nổi loạn nhiều hơn một chút. Chỉ có như vậy thì ông ta mới có thể danh chính ngôn thuận mà xử lý những người già yếu kia trước mặt tất cả mọi người, để căn cứ Tổ Ưng luôn được duy trì trong trạng thái phát triển nhanh chóng.

Rất nhanh, một tháng nữa lại trôi qua, khi ngôi sao X phát ra làn sóng từ trường lần thứ tư thì căn cứ Tổ Ưng cũng phát sinh biến hóa long trời lở đất. Nếu như bây giờ cơn ngư quay lại thì e rằng nó sẽ lựa chọn ở lại chứ không phải bỏ đi một mình.

Những mảng cây lớn mọc lên từ mặt đất, chỉ ngắn ngủi trong vòng một tháng mà đã bao phủ hàng chục kilomet quanh hồ Tổ Ưng, tạo thành một khu rừng mới tươi tốt. Mà ở gần hồ Tổ Ưng cũng có vô số hoa cỏ kỳ lạ đua nhau nở rộ, trải dọc từ thảo nguyên ẩm ướt ven hồ tận đến những ngọn đồi xa tít tắp trang trí cho khu vực xung quanh hồ Tổ Ưng giống như chốn thế ngoại đào viên đẹp đẽ dưới hạ giới.

Tất nhiên đây chỉ là ý kiến của phần lớn những người sinh sống trong căn cứ Tổ Ưng mà thôi, trong đó thì không bao gồm Thượng Ất và Vương Tú Nhi. Vì có khả năng bay lượn trên không trung nên Thượng Ất và Vương Tú Nhi biết rằng trong Đế Đô, những nơi có phong cảnh đẹp như hồ Tổ Ưng không phải là hiếm.

Ví dụ như thung lũng lớn xung quanh căn cứ Đế Đô nơi tiến sĩ L ở, do lũ không rút hết hoàn toàn nên mỗi khi ánh nắng mặt trời chiếu thẳng xuống khe núi khổng lồ sâu hàng chục mét này thì phong cảnh đặc biệt kỳ lạ hiện ra với mây, sương mù, như thể cả thung lũng đang chìm sâu trong sương mù khiến người ta nhìn từ xa sẽ lầm tưởng căn cứ Đế Đô là ngọn núi thần tiên tràn ngập hương sắc huyền ảo trong truyền thuyết, cảnh sắc đẹp đẽ của căn cứ Đế Đô và chốn bồng lai tiên cảnh ở căn cứ Tổ Ưng vừa hay chính là hai thứ khiến con người ta luôn khao khát.

Ngoài ra còn có dải đồi cao nhô lên từ ngoài rìa Đế Đô cách căn cứ Tổ Ưng tầm 10km. Sau khi trải qua những trận mưa lớn và lũ lụt thì một số nơi đã bị sụt lún do mạch nước ngầm bị sụp đổ, còn phía bên kia thì phải chịu sự đè ép và chấn động của khối núi nên địa hình bằng phẳng ban đầu đã trở thành hình dạng nhấp nhô của núi đồi, thay đổi hoàn toàn địa hình vùng đồng bằng hàng nghìn năm của Đế Đô.

Vì thế mà những đỉnh núi cao mấy trăm mét dựng ngược như những mũi dao, những cánh rừng với đủ màu sắc khác nhau ở những độ cao khác nhau đã trang trí cho những đỉnh núi này, khiến nó như những bức tranh sơn dầu tầng tầng lớp lớp hài hòa với nhau, từ xa nhìn lại chúng toát lên một vẻ đẹp khí phách hiên ngang.

Chính vì thế mà lời dự đoán về thời đại sinh vật sinh học bùng nổ mạnh của tiến sĩ L đã diễn ra một cách sôi nổi và có rất nhiều loài thực vật khác nhau đang đang phát triển điên cuồng trên bãi cỏ bị lũ cuốn qua. Điều này cũng mang lại rất nhiều thứ cho những người đang sống rải rác ở khắp mọi nơi trên Trái Đất, ít nhất thì đến bây giờ họ cũng không thiếu vật liệu để xây dựng nhà gỗ, hàng rào và các dụng cụ khác nhau cần thiết cho việc sinh tồn.

Thế nên chỉ vồn vện có hai tháng mà căn cứ Tổ Ưng đã thay đổi diện mạo một cách chóng mặt. Ở dải đất trung tâm của căn cứ, một cung điện có kiến trúc cổ xưa như cung điện cổ của Trung Quốc với chiều cao hơn mười mét

đang nhô lên khỏi mặt đất. Bốn phía xung quanh nó là hàng trăm ngôi nhà và tòa tháp lớn nhỏ khác nhau, bao quanh lấy cung điện ở giữa như những tên lính canh trung thành, ngay cả một con chim cũng khó mà bay lọt vào đó chứ đừng nói là những người tị nạn đi bằng hai chân kia.

Có điều những người tị nạn trong căn cứ Tổ Ưng đều hiểu rõ một điều rằng cung điện ở trung tâm quần thể kiến trúc dày đặc này không phải là cấm địa duy nhất trong căn cứ. Cách cung điện khoảng 5km về phía Tây Bắc có một trại huấn luyện đặc biệt được gọi là “Ý Chí Chiến Thần”, đó cũng là nơi mà không một người đàn ông nào được tiếp cận.

Đây là nơi mà Ly Á, người phụ nữ được công nhận là người xinh đẹp nhất trong căn cứ ở, họ phụ trách tất cả mọi chuyện trong trại huấn luyện. Sau khi có được sự đồng ý của Thượng Ất - chủ nhân của căn cứ Tổ Ưng thì Ly Á đã thành lập một trại huấn luyện đặc biệt chuyên huấn luyện các nữ chiến sĩ trên mảnh đất có diện tích khoảng hai, ba km vuông này.

Trong trại huấn luyện hơi giống trại tập trung trong rừng Amazon này, Ly Á đã đặc biệt chọn ra gần hai trăm cô bé để huấn luyện, đồng thời cấp cho họ một mã số dựa theo trình độ của họ để làm dấu hiệu.

Dĩ nhiên là không phải các bé gái ấy phải gắn liền với mã số đó cả đời. Với việc liên tục bổ sung và loại bỏ thì có không đến năm mươi bé gái trong số gần hai trăm người có thể sống sót qua khóa đào tạo kỹ năng chiến đấu của Ly Á. Trong số năm mươi người này thì mười cô bé ở top đầu sẽ mỗi tháng một lần được nhận sự kèm cặp, hướng dẫn và khảo sát của Ly Á. Những người vượt qua được có thể tham gia vào trại huấn luyện đội cảnh vệ chuyên bảo vệ lãnh chúa của căn cứ Tổ Ưng để được huấn luyện và kiểm tra đặc biệt. Cuối cùng những người đó sẽ được tiến vào cung điện, trở thành người bảo vệ thân cận của gia đình lãnh chúa Thượng Ất. Kẻ thua cuộc sẽ trở lại trại huấn luyện một lần nữa để chiến đấu với những bé gái khác, nỗ lực hết mình để một ngày nào đó có thể bước chân vào cung điện.

Căn cứ Tổ Ưng còn có một cấm địa thứ ba nữa... Lâu đài hắc ám là nơi sinh sống độc lập của những người thoái hóa mà Thượng Ất đặc biệt xây dựng riêng cho những người bị thoái hóa. Đó là cấm địa tất cả những người bình thường đều biết, bao gồm cả Điền Ba và hơn một trăm chiến sĩ Tổ Ưng dưới sự lãnh đạo của Thượng Ất.

Chương 362: Ba khu cấm địa

Chương 362. Ba khu cấm địa

Vì kiếp trước Thượng Ất phải trải qua một cách rất gian nan, khổ cực nên anh biết rõ những độ khó để những người bị thoái hóa này trở lại bình thường. Từ một phương diện nào đó mà nói thì những người thoái hóa là một sinh vật đặc biệt kết hợp giữa người và thú, chỉ cần họ vô tình chịu bức xạ bởi sóng từ trường từ ngôi sao X phát ra hàng tháng thì nhân tính của họ sẽ dần dần mất đi và cuối cùng họ sẽ trở thành dã thú.

Nhưng trước đó, mọi lời nói và hành động của họ, bao gồm cả nhu cầu thể chất đều không khác người thường là mấy nên Thượng Ất không thể ra tay giết họ như giết một loài dã thú được.

Nhất là sau khi thấy cảnh côn ngư và Thượng Ất bay vút lên không trung thì phần lớn những người bị thoái hóa trong căn cứ đều tôn sùng anh như một vị thần. Thế nên Thượng Ất đã ra lệnh cho những người thoái hóa đáng thương này xây dựng một tòa nhà ở một nơi hẻo lánh bên cạnh hồ, một nửa tòa nhà ngập trong mặt đất, còn một nửa thì nhô lên trên, sau đó nhét tất cả bọn họ vào trong. Anh cũng ra lệnh cho đám người Vương Tú Nhi, Ngưu Tuyết và dì Cá chịu trách nhiệm quản lý tòa nhà này.

Đám người Vương Tú Nhi, Ngưu Tuyết và dì Cá cực kỳ xúc động bởi họ chưa bao giờ nhận được sự đối xử đặc biệt như vậy từ bất cứ một người nào cả. Nhất là Vương Tú Nhi, cô ta đứng trước mặt mọi người mà thề rằng bản thân cô và con cháu của mình sẽ luôn luôn cống hiến hết sức mình cho Thượng Ất, đồng thời còn thầm ám chỉ rằng cô luôn chào đón Thượng Ất đến kiểm tra tòa nhà vào bất cứ lúc nào, cánh cửa của cô luôn rộng mở để đón tiếp anh.

Sau khi tin tức được truyền ra thì tất cả đàn ông trong căn cứ Tổ Ưng không thể không gào lên. Mặc dù cô gái nhỏ tên Vương Tú Nhi này đã là một người bị thoái hóa nhưng khuôn mặt và vóc dáng của cô ta thì không kém cạnh Trần Phóng và Ly Á. Cộng thêm đôi cánh chuồn chuồn trong suốt có thể bay lượn trên không trung thì Vương Tú Nhi như một cô tiên xinh đẹp, tinh nghịch và ranh mãnh bước ra từ câu chuyện cổ tích của trẻ nhỏ. Từ lâu,

Vương Tú Nhi đã trở thành hình mẫu bạn gái lý tưởng của đa số đàn ông trong căn cứ, thế mà bây giờ cô ta lại ngỏ lời một cách công khai rằng cô ta luôn sẵn lòng mở cửa, cởi áo đón chào Thượng Ất, điều này khiến con thú tràn đầy năng lượng trong cơ thể những người đàn ông chỉ muốn thay Thượng Ất hôn một cái lên dung nhan xinh đẹp này, cho dù là bị những cơ thể thoái hóa đó cắn chết.

Nhưng Thượng Ất sẽ không đi kiểm tra tòa nhà hắc ám, nhất là lúc ở trên giường bị Trần Phóng cắn lỗ tai tra khảo chuyện cũ thì anh càng không có ý nghĩ đi đến tòa nhà của những người bị thoái hóa đó.

Trần Phóng vẫn còn nhớ lời hứa muốn sinh một cô con gái, bây giờ chỉ cần Thượng Ất quay về căn cứ là anh phải trở về bên cạnh cô để “làm việc” chăm chỉ cả đêm, đồng thời còn phải chịu đựng vô vàn những câu hỏi của Trần Phóng. Thậm chí cô còn lôi cả chuyện của Ly Á vào, hỏi xem anh đã từng đến trại huấn luyện Ý Chí Chiến Thần để kiểm tra hay không...

Vì lý do này nên hầu như lúc nào Thượng Ất cũng muốn sụp đổ, anh chưa bao giờ mong Trần Phóng mang thai càng sớm càng tốt như bây giờ, chỉ có như vậy thì anh mới không cần phải đối mặt với sự tra tấn tâm lý không ngừng như thế nữa. Là một người đàn ông bình thường, sao anh có thể không động lòng trước những người phụ nữ xinh đẹp như Ly Á hay Vương Tú Nhi được cơ chứ? Chỉ là Thượng Ất quan tâm đến cậu con trai Thượng Nhạc Nhạc của mình nhiều hơn mà thôi, cộng thêm việc phát triển căn cứ Tổ Ưng nên anh thực sự không còn thời gian để suy nghĩ đến những chuyện khác.

Thượng Ất không có thời gian để nghĩ đến chuyện nam nữ, nhưng không có nghĩa là những người đàn ông khác trong căn cứ Tổ Ưng cũng sẽ không nghĩ đến những thứ này.

Sống trong thời đại mà sinh mệnh người bạo phát thì việc giữa nam nữ muốn có một đứa con là chuyện không thể nào dễ dàng hơn. Vì người ta phát hiện ra một điều đáng kinh ngạc rằng hình như ở thời đại này, trong không khí đang tồn tại một loại sinh vật giúp con người có thể tiến hóa và nuôi dưỡng thai nhi một cách cực kỳ nhanh chóng.

Trong căn cứ có một số chàng trai và cô gái lúc nào cũng dư thừa tinh thần và thể lực để làm chuyện đó, nhất là những người phụ nữ có vóc dáng bình thường trong số người tị nạn, sẽ chủ động câu dẫn các chiến sĩ mạnh mẽ của căn cứ Tổ Ưng để có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Cộng thêm sự cho phép và dẫn dắt có chủ đích của Triệu Khiêm thì những đôi trai gái này như lửa gần rơm, chẳng bao lâu sau mà rất nhiều người đã mang trong mình những sinh linh nhỏ bé.

Điều khiến cho người ta cảm thấy ngạc nhiên nhất chính là những cô gái ấy mới mang thai chưa đầy hai tháng mà bụng đã lớn hơn bụng của những người phụ nữ mang thai đến tháng thứ mười.

Bụng của họ không chỉ vừa to vừa tròn mà người ta còn có thể nhìn thấy em bé nằm bên trong đang dùng tay cựa mình để lật người, thậm chí còn có thể nhìn rõ đó là bé trai hay bé gái nữa.

Rõ ràng, trong thời đại mà sinh mệnh bùng nổ này thì ngay cả nhân loại cũng không thể tránh khỏi sự xúc tác của yếu tố năng lượng trong không khí khiến tốc độ tăng trưởng của các sinh vật tăng lên đáng kể.

Thời gian mang thai và sinh nở của loài người phải được rút ngắn ít nhất là hai phần ba so với trước đây.

Nhìn tình trạng cơ thể của những người phụ nữ đang có thai này thì e rằng chưa đầy ba tháng, đứa bé trong bụng họ sẽ chào đời một cách suôn sẻ. Khi đó thế hệ đầu tiên của căn cứ Tổ Ưng sẽ được sinh ra mà không cần bất cứ dấu hiệu báo trước nào cả.

Có điều sự gia tăng dân số trong thời kỳ này cũng là một chuyện tốt. Bởi vì ít nhất trong một khoảng thời gian trong tương lai, Thượng Ất sẽ không phải đi tìm và cướp đoạt trẻ em từ những căn cứ khác ở xung quanh nữa.

Chương 363: Đứa trẻ ba tháng là sinh

Chương 363. Đứa trẻ ba tháng là sinh

Mà điều quan trọng hơn chính là những đứa trẻ mới được sinh ra này sẽ khiến toàn bộ người trong căn cứ Tổ Ưng trở nên vui vẻ và đông đúc. Những người tị nạn vốn luôn giữ ý nghĩ chạy trốn sẽ vì con cái của mình mà dần dần phai nhạt, thay vào đó họ sẽ bắt đầu chuyên tâm làm việc, tranh thủ từng ngày để có thể trở thành thành viên chính thức của căn cứ Tổ Ưng càng sớm càng tốt, để trong tương lai con cái có thể có thể có một cuộc sống hạnh phúc.

Rất nhanh, hai tháng nữa lại trôi qua.

Vào ngày mà cây đào trong số giống đào đột biến mà Thượng Ất đã cho người gieo trồng bắt đầu mọc quả ra thì thế hệ đầu tiên của căn cứ Tổ Ưng cũng chào đời một cách suôn sẻ.

Đó là một bé trai có ngoại hình xinh xắn, mặc dù mới được thai nghén trong bụng mẹ ba tháng nhưng tiếng khóc lanh lảnh và chân tay đạp loạn cũng đủ cho thấy cậu bé khỏe mạnh không khác gì những đứa trẻ sinh đủ tháng.

Trong lúc mọi người đang vô cùng vui mừng thì một chuyện bất ngờ hơn đã xảy ra. Có lẽ là vì tố chất cơ thể của ba cậu bé, một chiến sĩ mạnh mẽ của căn cứ Tổ Ưng, cộng thêm nguồn năng lượng đặc biệt ẩn có trong loài cá ở hồ Tổ Ưng nên đã làm biến đổi gen di truyền của chiến sĩ căn cứ Tổ Ưng. Ngày thứ hai đứa trẻ này ra đời thì đã bộc lộ ra năng lực thần kỳ

Cậu bé có thể xác định vị trí của ba mẹ mình trong phạm vi vài mét một cách rõ ràng mà không cần mở mắt.

Tất nhiên đó cũng không phải là năng lực gì đặc biệt lắm nhưng xét đến việc không ai trong ba mẹ của cậu bé là người có khả năng đặc biệt thì năng lực này đúng là rất quan trọng.

Điều này như đang nhắc nhở những người khác rằng chỉ cần sống trong căn cứ Tổ Ưng thì người bình thường cũng có thể sinh ra được những đứa trẻ có khả năng đặc biệt và có năng lực mạnh mẽ.

Thế nên chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà số lượng người chạy trốn khỏi căn cứ Tổ Ưng giảm xuống một cách đáng kể. Các cặp vợ chồng vẫn có khả năng sinh nở đều phải hoàn thành nhiệm vụ của mình trước khi đi ngủ dù cả ngày đã phải làm việc vất vả tới cỡ nào đi chăng nữa. Bởi vì họ hiểu rõ một điều rằng nếu có thể sinh được một đứa con có khả năng đặc biệt thì hoàn toàn có thể thay đổi được thân phận nô lệ của họ. Huống chi bây giờ thời gian mang thai của con người chỉ rơi vào khoảng ba tháng nên nhân lúc còn trẻ thì cứ sinh năm hoặc là tám đứa đi.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà những người sinh sống trong căn cứ Tổ Ưng thì nhau sinh con như thể đang tham gia một cuộc đua. Chỉ khoảng ba đến bốn tháng dân số trong căn cứ Tổ Ưng lại bùng nổ một lần nữa.

Nhưng thiên nhiên cũng rất công bằng, ngay khi tất cả mọi người trong căn cứ Tổ Ưng đều đang vui mừng trước sự ra đời của những đứa trẻ thì trong khu rừng rậm rạp ở phạm vi xung quanh căn cứ cũng bắt đầu xuất hiện dấu vết của những sinh vật khác.

Trong những ngày tiếp theo, có nhiều con thú lần lượt xuất hiện trước mắt mọi người. Hầu hết những sinh vật này đều giống với những con vật mà mọi người thường thấy trong thời bình như lợn, dê, bò, gà và những con vật có kích thước tương đối nhỏ khác.

Mọi người rất vui mừng vì điều này bởi vì đã một khoảng thời gian rồi, ngoại trừ việc hái vài quả chua thì họ cũng chỉ có thể bắt cá ở trong hồ để bổ sung một lượng lớn protein cho cơ thể.

Sự xuất hiện của những con vật này đồng nghĩa với việc sẽ bổ sung thêm nhiều lựa chọn hơn trong thực đơn của căn cứ, nó cũng khiến mọi người nhận ra rằng thời kỳ khó khăn cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Do đó, mấy người phụ nữ trong số những người tị nạn bắt đầu bắt những con thú nhỏ này và nghĩ rằng con người có thể rút ngắn hai phần ba thời gian mang thai thì thời gian sinh sản của những con thú này cũng như thế. Vậy thì toàn bộ căn cứ sẽ có một nguồn cung cấp thịt liên tục và họ cũng không cần phải vất vả đi bắt côn trùng và chuột để ăn nữa.

Nghĩ là làm, sau khi truyền tin tức về căn cứ, mấy người phụ nữ hẹn nhau đi săn. Thượng Ất cũng rất ủng hộ việc này, anh còn cử các chiến sĩ của Tổ Ưng đi để bảo vệ những người phụ nữ và những đứa trẻ đi săn bắt động vật nhỏ này.

Mà dường như may mắn đã tới thì không cản được, trong lúc săn bắt những động vật nhỏ thì có một người phụ nữ đã vô tình phát hiện ra một ổ lợn rừng.

Những con lợn rừng này rất to, mặc dù kích thước của nó cũng tương đương với lợn nhà nhưng nhìn bên ngoài thì chúng hung dữ hơn so với lợn nhà rất nhiều. Chúng không chỉ có những chiếc răng nanh rất to mà còn có một chiếc bờm đỏ dài đến nửa mét, khi cúi xuống đào đất tìm thức ăn thì khiến đất văng tung tóe ra xung quanh, có thể thấy sức lực của chúng rất lớn mà sức chiến đấu cũng rất mạnh, thậm chí một chiến sĩ của Tổ Ưng được trang bị vũ khí mạnh nếu không cẩn thận thì cũng có khả năng bị những con lợn rừng này vật chết tại chỗ.

Nhưng người phụ nữ này lại rất may mắn, khi phát hiện ra ổ lợn rừng thì hai con lợn rừng trưởng thành đang chuẩn bị rời ổ đi kiếm ăn. Thế nên người phụ nữ đó lặng lẽ nép ở một bên chờ hai con lợn rừng rời đi rồi mới dụ đám lợn con ra ngoài bằng mấy cọng cỏ đặt trước ổ.

Có lẽ vì hiện tại trong hệ sinh thái chưa có kẻ thù thiên nhiên nào những con lợn nhỏ bé này hoàn toàn không học được cách tự vệ, có năm, sáu con lợn nhỏ đang chờ được cho ăn lần lượt chạy ra ngoài, tất cả đều bị người phụ nữ bắt hết vào trong bao lớn mà không hề tổn chút sức lực nào, sau đó cô ta chạy một mạch về căn cứ để chuẩn bị một bữa cơm heo rừng.

Chương 364: Sói hoang thoái hóa đến rồi

Chương 364. Sói hoang thoái hóa đến rồi

Có điều khi người phụ nữ đó vừa chạy về tới căn cứ thì đúng lúc đụng phải tên mập Hoa Đa Tình đang say sưa tuần tra ở bên này. Thấy một bao thịt lợn rừng còn sống thì anh ta mừng tí cả mắt lại, ngay lập tức dùng hai khẩu súng lục cường chế đổi lấy hai con lợn rừng. Mặc dù người phụ nữ đó không tình nguyện cho lắm nhưng sau khi anh ta đưa hai khẩu súng cho mình thì anh ta đã khen ngợi rằng cô ta làm như vậy là đúng, vì hai khẩu súng này có thể gia tăng tỷ lệ bắt được mồi hoặc có thể bảo vệ tính mạng cho họ trong khi đi săn, thậm chí nó có thể khiến cô trở thành một thủ lĩnh nhỏ của những người tị nạn.

Phải biết rằng tất cả những người tị nạn căn cứ Tổ Ưng đều là nô lệ, thân phận đặc thù đó không cho phép họ được sở hữu bất kỳ loại vũ khí nào. Nhưng đị vị của Hoa Đa Tình không hề thấp, nếu gã anh ta đã trao đổi súng với một người phụ nữ ở nơi đông người thì điều đó cho thấy người phụ nữ ấy đã thoát khỏi thân phận nô lệ. Chỉ cần họ không nổ súng bậy bạ trong căn cứ thì người nhà của người phụ nữ đó có thể dùng hai khẩu súng ấy để đi săn, săn được nhiều thú hoang thì có thể đổi được nhiều điểm, kiếm đủ số điểm thì họ sẽ có thể trở thành thành viên chính thức của căn cứ Tổ Ưng.

Cứ như vậy, tin tức tên béo dùng súng đổi lấy con mồi lan truyền khắp nơi, đến tai Triệu Kiêm, lão đầu này không những không tức giận mà ngược lại còn khen tên béo làm rất tốt. Hơn nữa còn thông báo công khai rằng từ nay căn cứ triển khai hệ thống đổi dã thú hoặc các nguyên liệu quý giá khác để đổi lấy điểm tích lũy.

Sự việc lần này, so với công việc cày cuốc, đốn cây, tìm kiếm đất đá để xây dựng nhà đầy cực khổ, thì việc săn thú rừng để đổi lấy điểm hiển nhiên kích thích sự nhiệt tình của mọi người hơn rất nhiều, kết quả chính là các loại sinh vật lạ liên tục được đưa về căn cứ Tổ Ưng.

Thỏ rừng, hải ly, chim cú... các loại sinh vật đều bị đám người tị nạn bắt ra khỏi tổ một cách dã man, trong số đó có cả cóc vàng ba chân và con rết to bằng cánh tay trẻ em.

Căng nhất là hai người đàn ông đào được hai con rùa đất to bằng lòng chảo từ trong đất, hai con rùa này có năm mơ cũng không ngờ được, mình vừa mới thò đầu ra thì đã người ta bị đào ra khỏi đất.

Sau khi liều mạng giãy dụa không thành công, chúng chỉ có thể bị trói lại và đưa về căn cứ Tổ Ưng, nhưng những chiến sĩ phụ trách nghiệm thu của căn cứ Tổ Ưng cho rằng hai con rùa này chỉ có thể đổi 2 điểm tích lũy, vì so với các loài động vật khác, tốc độ sinh sản của chúng quá chậm, cùng lắm chỉ có thể nuôi để chơi đùa, còn hoàn toàn không có giá trị nhân giống.

Hai người bắt được con rùa vô cùng lo lắng, họ giải thích rằng chỉ cần nuôi chúng trong hồ chúng nhất định sẽ sinh ra vô số rùa con. Nhưng không ngờ hai con rùa này hoàn toàn không thích nghi được với nước, sau khi bị ném xuống hồ Tổ Ưng thì liều mạng vùng vẫy, sau vài phút thì bắt đầu chết thẳng cẳng, trực tiếp chết đuối!

Sau khi sự việc truyền ra, ngay cả Thượng Ất cũng phải bật cười khi nghe.

Chuyện cười này cho thấy mong muốn thay đổi địa vị thân phận nô lệ của những người tị nạn là rất quyết liệt, đây cũng là cơ hội tốt để tận dụng. Thượng Ất tăng gấp đôi điểm tiêu chuẩn để trở thành thành viên của căn cứ, và hứa rằng chỉ cần ai có vật dụng hữu ích thì không cần đổi điểm tích lũy, mà họ sẽ trực tiếp trở thành thành viên chính thức và là một trong những chiến sĩ bảo vệ căn cứ Tổ Ưng.

Lần này sự nhiệt tình của mọi người tăng lên gấp đôi, nhưng đồng thời cũng có không ít người dần mất ý thức cảnh giác ban đầu. Họ ngày càng đi xa hơn, phạm vi tìm kiếm cũng mở rộng hơn trước gấp ba lần, nhưng bọn họ đã bỏ qua nguy hiểm bên ngoài.

Cuối cùng một ngày nọ, một tai nạn bất ngờ xảy ra.

Ở trong rừng đột nhiên xuất hiện một đám sói hoang không biết đến từ đâu. Những sinh vật này có hình dạng giống những sói xám Bắc Mỹ, nhưng chúng trông to lớn và mạnh mẽ hơn những con sói xám kia. Mỗi con dài ít nhất hai mét, miệng lộ ra những chiếc răng nanh khổng lồ giống như dao, tùy tiện chém một nhát lên tảng đá cũng sẽ để lại vết rất sâu.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những con sói hoang này đã bị thoái hóa sau nhiều lần chịu ảnh hưởng bởi bức xạ sóng từ trường của ngôi sao X, chúng hung dữ hơn trước rất nhiều, sau khi xuất hiện thì trực tiếp tấn công một nhóm phụ nữ, trong chốc lát đã tạo ra thương vong rất lớn.

Trên thực tế, theo tiêu chuẩn thể lực của người bình thường, năng lực chiến đấu của những người phụ nữ trong tay cầm vũ khí này không hề yếu. Trong đó, người phụ nữ đi đầu cực kỳ khỏe mạnh, năng lượng sinh học trong cơ thể lên đến hơn 4.000, hoàn toàn vượt qua cực hạn của bộ đội đặc chủng trước ngày mặt trời.

Nhưng thật không may, bầy sói hoang thoái hóa mà bọn họ gặp phải hung dữ hơn rất nhiều, chúng không chỉ có tốc độ chạy nhanh như gió mà thủ lĩnh của chúng, con sói có bộ lông dài đen nhánh, khi đối mặt với sự kháng cự ngoan cường của người phụ nữ này thì bất ngờ há mồm phóng ra những lưỡi kiếm gió giống như một lưỡi kiếm do gió phóng ra.

Cuối cùng, đội người này bị thương vong nghiêm trọng, chỉ có chưa đến một phần mười số người có thể sống sót trở về. Trong đó có cả người phụ nữ khỏe mạnh và hơn mười người phụ nữ đã bị giết ngay tại chỗ và bị những con sói hoang thoái hóa ăn thịt, chỉ còn lại một ít đoạn xương chứng minh họ từng ở đây, tình cảnh thực sự rất thảm.

Điều bất ngờ là sau khi Điền Ba nghe tin thì tức giận và dẫn đầu các chiến sĩ Tổ Ưng chuẩn bị bao vây, trấn áp dã thú thì bất ngờ phát hiện bầy sói hoang thoái hóa đã trốn mất không còn dấu vết.

Chương 365: Sói hoang thoái hóa đến rồi (2)

Chương 365. Sói hoang thoái hóa đến rồi (2)

Đợi sau khi đoàn quân trở về căn cứ, bầy dã thú lại xuất hiện ở bên ngoài căn cứ, nửa đêm lên vào căn cứ, chọn những người già, ốm yếu, tàn tật cắn chết và lôi đi không dưới mười người. Nếu không phải các chiến sĩ Tổ Ưng đi tuần tra phát hiện thì đoán chừng còn có nhiều người thiệt mạng hơn.

Những người cấp cao của căn cứ Tổ Ưng vô cùng tức giận, Điền Ba ngay lập tức tuyên bố sẽ điều động một đội chiến sĩ tinh nhuệ ra ngoài bao vây, càn quét đám sói thoái hóa nhưng đã bị Thượng Ất bác bỏ ngay lập tức.

Rất rõ ràng bầy thú sói hoang thoái hóa này sở hữu trí thông minh không thua gì con người, không chỉ biết được đạo lý né tránh lúc đối thủ mạnh mẽ, truy kích lúc đối thủ yếu mà hiệu suất chỉ huy hành động của chúng vô cùng cao. Con người bên này mới có chút hành động mà bầy sói hoang đã có thể nghe được tin tức và bỏ trốn mất dạng, nếu vội vàng ra ngoài truy kích thì chỉ có thể trở về tay không, hoàn toàn không đạt được mục đích.

Thượng Ất cảm thấy trong đám sói hoang thoái hóa này nhất định là có những con sói mật thám đang đặc biệt theo dõi bọn họ. Bởi vì chỉ cần căn cứ Tổ Ưng có hành động gì thì vua sói đã nhận được tin tức trước. Như vậy xem ra vua sói này rất xảo quyệt, đúng như tiến sĩ L dự đoán, những sinh vật mới này đang tiến hóa một cách nhanh chóng, khi đối phó với chúng thì không được coi thường chúng như trước. Mọi thứ không những phải có kế hoạch chi tiết mà còn phải cố gắng hết sức làm mọi việc chu toàn.

Ngoài ra, vụ tai nạn này cũng nhắc nhở Thượng Ất rằng giả thuyết về cuộc xâm lược của tập thể mà tiến sĩ L đưa ra không phải là giả, tính thời gian mà vua sói xuất hiện lần này chính là thời gian mà tiến sĩ L đã dự đoán lần trước.

Sự xuất hiện của đám sói hoang không phải ngẫu nhiên mà là điềm báo cho cuộc chiến giữa những sinh vật có trí tuệ để giành lấy lãnh thổ sống của mình.

Trong thời gian ngắn Thượng Ất nhất định phải làm tốt công tác chuẩn bị để đối phó với những đợt tấn công của đám thú hoang, chỉ là sợ bên ngoài căn cứ Tổ Ưng bây giờ còn có rất nhiều những sinh vật thoái hóa như này đang nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Một khi không xử lý tốt việc của đám sói hoang thì những con thú bị thoái hóa kia sẽ không kiêng nể gì mà tấn công căn cứ Tổ Ưng.

Cho nên Thượng Ất phải dùng một trận chiến khốc liệt mang tính răn đe để cảnh cáo những con thú có ý định lấn le căn cứ Tổ Ưng này để nói với chúng rằng anh không phải là đối tượng dễ bị bắt nạt. Chọc giận căn cứ Tổ Ưng và Thượng Ất thì chúng sẽ có cái kết rất thê thảm.

Hành động tiêu diệt sói là chuyện nhất định phải làm được, trận chiến này phải đánh ra khí thế của căn cứ Tổ Ưng.

Có điều, nhìn quỹ đạo hoạt động của bầy sói trong những ngày qua mà nói thì quái thú này thuộc loại không nhìn thấy thỏ không đánh đại bàng, muốn dụ bọn chúng ra cần phải mồi nhử.

Nhưng ai trong Tổ Ưng thích hợp làm mồi nhử đây? Ánh mắt của mọi người lập tức rơi vào đám người tị nạn ngoài cửa sổ.

Những người tị nạn có thân phận thấp này rõ ràng rất thích hợp làm mồi nhử, đặc biệt là những người già, ốm yếu, di chuyển không thuận tiện, bọn họ đi ra ngoài chắc chắn sẽ làm giảm tinh thần cảnh giác của đám sói thoái hóa.

Hơn nữa, dã thú thì vẫn chỉ là dã thú, trước khi chúng thực sự thoát khỏi bản chất thú vật, thì mùi thịt của những người dân tị nạn này chắc chắn sẽ dụ bọn chúng ra khỏi nơi ẩn náu.

Quyết định này lập tức được Triệu Khiêm và những người khác ủng hộ, Triệu Khiêm thậm chí còn đề nghị rằng để quét sạch bầy sói hoang, tốt nhất nên đem một trăm đến hai trăm người già yếu, bệnh tật và tàn tật tập hợp lại một chỗ, hơn nữa để cho bọn họ uống thuốc trùng nổ có chứa máu Thượng Ất.

Lúc đó, mỗi người bọn họ sẽ trở thành quả bom thịt người với có lực công phá như lựu đạn, khi bầy sói hoang hoàn toàn thả lỏng cảnh giác và tấn công những “quả bom thịt người” này, Thượng Ất có thể trốn ở một bên sau đó không chút bất ngờ cho nổ tung bọn họ, những con sói này sẽ bị giết ngay tại chỗ.

Làm như vậy không chỉ không để lại những hậu hoạn về sau, mà có thể làm cho một con sói thoái hóa cũng không thể chạy thoát còn có thể tạo ra hiệu ứng thị giác mạnh mẽ, cảnh cáo những con thú xung quanh đang nhìn chăm chăm vào căn cứ rằng sức mạnh của bọn họ mạnh hơn rất nhiều.

Kế hoạch chiến đấu về cơ bản đã được hoàn thiện, Thượng Ất và những người khác lập tức bắt tay vào lựa chọn người làm mồi nhử. Nhưng lúc này,

đối với việc lựa chọn những người trở thành mồi nhử, Triệu Khiêm và đám người Điền Ba lại xảy ra tranh cãi kiệt liệt.

Triệu Khiêm cho rằng nếu muốn tạo bầy để dụ bầy sói mắc lừa, thì dứt khoát cần phải làm mọi việc diễn ra thật một chút. Anh ta có ý định chọn ngẫu nhiên khoảng một trăm nam nữ từ trong những người tị nạn, không nói trước mục đích của chuyến đi, chỉ bảo bọn họ đi đến sườn đồi xa xôi để tìm kho báu.

Trong tình huống chân thật và tự nhiên như vậy, sự cảnh giác của bầy sói đương nhiên sẽ bị giảm xuống. Ngay cả khi có những con sói hoang thoát hóa đang theo dõi và nhòm ngó theo như dự đoán thì chúng cũng sẽ không biết được và không có ý định giết người trên đường đi.

Nhưng Điền Ba, Chu Thiết và các chiến sĩ khác đã bác bỏ lời của Triệu Khiêm, họ cho rằng dù những con sói thoát hóa có thông minh đến đâu thì chúng cũng chỉ là động vật làm sao có thể đủ thông minh để phân biệt những cái bẫy đã được bố trí cẩn thận như vậy?

Theo họ, ý định của Triệu Khiêm hoàn toàn là lo xa, vẽ vờ thêm chuyện. Hơn nữa theo lời Triệu Khiêm lựa chọn ngẫu nhiên rất có thể sẽ chọn phải những người gần đây làm việc chăm chỉ, cho nên đối với việc Triệu Khiêm đả thương đối thủ 1000 thiệt hại bản thân 800 thì đương nhiên là họ không đồng ý.

Chương 366: Con cá nhỏ mà thôi

Chương 366. Con cá nhỏ mà thôi

Quan trọng hơn, các chiến sĩ trong căn cứ được cho phép tùy ý kết giao với những người phụ nữ tị nạn. Nếu có người phụ nữ mà chiến sĩ yêu thích bị chọn trúng, không may chết thì sẽ làm ảnh hưởng đến tâm tình các chiến sĩ và cũng tạo thành nhân tố không ổn định đối với căn cứ Tổ Ưng.

Tóm lại, đề nghị của Triệu Khiêm hơi cực đoan, hầu như không ai đồng ý. Nhưng nằm ngoài dự đoán của mọi người, Thượng Ất sau nhiều lần cân

nhắc vẫn thông qua đề nghị của Triệu Khiêm, còn trước mặt mọi người tuyên bố lần này anh sẽ tự mình dẫn đội hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này mọi người có chút hoảng hốt.

Mặc dù mọi người biết rất rõ thực lực của Thượng Ất, nhưng việc anh một mình đối mặt với bầy sói vây quanh là cực kỳ nguy hiểm.

Tin tức được truyền về đã khẳng định rõ ràng rằng vua sói thoái hóa không chỉ có tốc độ nhanh như chớp, mà còn có thể bắn ra một lưỡi kiếm gió thần kỳ, có thể chặt đứt những cây nhỏ có đường kính thân bằng cái bát.

Việc một người chiến đấu với một bầy thú hoang thoái hóa là vô cùng nguy hiểm, nhưng Thượng Ất vẫn kiên quyết với quyết định của mình.

Việc này không chỉ bởi vì anh tự tin vào thực lực của mình, mà hơn ai khác anh nóng lòng muốn nhìn thấy sinh vật có trí tuệ trong kỷ nguyên mới - vua sói.

Chỉ khi đối đầu trực tiếp với sinh vật có trí tuệ này Thượng Ất mới có thể phán đoán được sự đột biến gen của các sinh vật trên trái đất đang trong giai đoạn nào.

Thượng Ất có ý định sẽ dùng trận chiến với vua sói này để xem xét sự khác biệt về sức mạnh giữa con người và những sinh vật có trí tuệ này như thế nào. Nếu thực lực của hai bên chênh lệch rất nhiều có nghĩa là căn cứ Tổ Ưng vẫn còn một chút thời gian, chỉ cần Thượng Ất tiếp tục đẩy nhanh tiến độ xây dựng căn cứ, anh sẽ không sợ sự nổi dậy của những sinh vật có trí tuệ này.

Nhưng một khi sức mạnh của vua sói vượt quá dự tính lại đạt đến mức mà Thượng Ất khó giải quyết, thì Thượng Ất phải chọn cách khác để cải thiện sức mạnh tổng thể của căn cứ.

Ví dụ như, hạ mình đi đến căn cứ Đế Đô để tìm tiến sĩ L trợ giúp. Hoặc đơn giản là dùng số lượng lớn tunh hạch năng lượng để đổi lấy kết quả nghiên cứu của Đế Đô, tức là các loại vũ khí năng lượng!

Tất nhiên, tính cách Thượng Ất từ trước đến nay vẫn luôn có chút cao ngạo, nợ quá nhiều ân tình sẽ khiến về sau anh khó xử. Theo dự đoán của Thượng Ất, không sớm thì muộn, rồi cũng sẽ có một trận chiến giữa căn cứ Tổ Ưng của anh và căn cứ Đế Đô. Có thể là vì tài nguyên, hoặc danh tiếng, hoặc là ai có thể tiếp tục sống... Tóm lại, bất đắc dĩ không còn cách nào khác anh mới đi cầu viện trợ từ Đế Đô.

Thượng Ất biết rất rõ, chỉ có nhanh chóng gia tăng sức mạnh của toàn bộ căn cứ thì giấc mơ xây dựng siêu căn cứ mới có thể thành hiện thực. Vì lý do này nên anh phải mạo hiểm.

Ngoài ra, Thượng Ất chủ động khiêu chiến còn có nguyên nhân khác, bản đồ các ngôi sao trong cơ thể y đã không thay đổi hai ba tháng nay rồi.

Những ngôi sao được thấp sáng vẫn chỉ là những ngôi sao nhỏ như trước, mặc dù ngôi sao nhỏ huyền diệu vẫn đang hoạt động, nhưng bởi vì đã lâu không được bổ sung tinh hạch năng lượng nên chỉ duy trì trạng thái mà không có thay đổi gì.

Trong quá trình lợi ngược dòng, nếu không tiến lên sẽ bị thụt lùi, nhất là trong giai đoạn bùng nổ sinh học như hiện nay, thời gian các sinh vật càng ngày càng lớn mạnh tính theo đơn vị “giây”. Vì vậy, sức mạnh không thay đổi trong những ngày mạt thế này tương đương với việc sức mạnh đang không ngừng suy giảm.

Thượng Ất phải thừa nhận rằng, bởi vì những năm gần đây có quá nhiều việc liên quan đến xây dựng căn cứ cần anh phải giải quyết, về việc tăng sức mạnh anh đã bị không ít người vượt qua.

Nhưng cũng không còn cách nào cả, những người bên cạnh có thể dùng được thực sự rất ít. Chưa bao giờ Thượng Ất hy vọng Hoàng Long sớm trở lại như bây giờ, như vậy thì anh có thể yên tâm rời khỏi căn cứ, ra ngoài tìm đối thủ mạnh hơn, tiếp tục luyện tập cải thiện bản thân, gia tăng giá trị sinh lực trong cơ thể và thấp sáng bốn mươi ngôi sao khác trong cơ thể.

Có điều, trong căn cứ xảy ra một vài chuyện khiến trong lòng Thượng Ất cảm thấy có chút yên tâm.

Ví dụ, sau khi côn ngư rời đi, trong số ba con cá nhỏ, con côn ngư nhỏ, kế thừa hình dáng của côn ngư đã có thể độc lập săn mồi ở hồ Tổ Ưng.

Trong hồ Tổ Ưng có rất nhiều cá chép, cá mè, cá trích khổng lồ và các loài cá khác, phần lớn chúng đều rất to lớn và mạnh mẽ, cho dù là chiến sĩ Tổ Ưng rơi vào trong hồ cũng khó mà đánh lại bọn chúng.

Nhưng khi chúng chạm trán với một côn ngư nhỏ dài chưa đầy một mét, mọi thứ to lớn, hung dữ, mạnh mẽ đều trở thành trò cười. Chỉ cần côn ngư nhỏ thè ra hai chiếc lưỡi vàng óng ánh, những con cá lớn này như bị thôi miên vậy, chúng ngoan ngoãn bơi qua, để cho nó côn ngư nhỏ cắn chết rồi nuốt chửng.

Chỉ hai, ba tháng sau, con côn ngư nhỏ này đã trở thành bá chủ trong hồ Tổ Ưng. Nó đi qua nơi nào, những con cá khác đều sẽ hoảng sợ và tránh xa nó. Nhưng dù vậy, chúng cũng khó thoát khỏi bàn tay thâm độc của cá côn ngư nhỏ. Cách vài ba ngày là côn ngư nhỏ này lại dùng bữa ở hồ Tổ Ưng, nếu không kiếm được con cá lớn nhất làm thức ăn thì tất cả đàn cá trong hồ đều đừng mong sống yên lành.

Chỉ là, thái độ của côn ngư nhỏ đối với con người không tệ, đặc biệt là lúc nhìn thấy Ly Á đến bên hồ, nó giống như một đứa nhỏ bơi đến bên cạnh, thân mật dụi miệng và hai vây cá cọ xát vào mặt Ly Á.

Nhưng có lẽ vì nó có trí nhớ tốt nên mỗi khi nhìn thấy Thượng Ất đi đến bên hồ, trong đôi mắt nhỏ xiu luôn hiện lên sự cảnh giác và thù địch, lúc trước Thượng Ất đã vô cớ bắt mẹ của nó. Việc này để lại ấn tượng xấu và không thể xóa nhòa đối với chú cá nhỏ, điều này khiến nó khó có thể nghĩ đến việc đến gần Thượng Ất.

Vì vậy, chỉ cần Thượng Ất xuất hiện bên hồ, thì chính là lúc hồ Tổ Ưng sóng yên biển lặng nhất. Nhưng dù thế nào đi nữa, có côn ngư nhỏ ẩn náu trong hồ Tổ Ưng, ít nhất Thượng Ất cũng không phải lo lắng về việc kẻ thù tràn qua hồ đe dọa sự an toàn của căn cứ.

Chương 367: Chim béo cũng là mỗi nhử

Chương 367. Chim béo cũng là mỗi nhử

Ở dưới nước, Côn Ngư nhỏ vẫn rất mạnh mẽ, giống như chị gái Thanh Loan của nó, bảo bối của Đỗ Giai Tuệ!

Sau ba tháng tỉ mỉ quan sát, cuối cùng Đỗ Giai Tuệ cũng khẳng định rằng Thanh Loan nhỏ mà cô ôm trong tay không chỉ là một “cô nàng” xinh đẹp, mà là một cô nhóc tính khí cao ngạo, thủ đoạn lợi hại.

Trong hai ba tháng này, sự thay đổi của Thanh Loan cũng vô cùng lớn.

Tên nhóc này không chỉ ngày càng mảnh mai xinh đẹp, mà lớp lông vũ màu vàng kim trên đỉnh đầu và đuôi của nó cũng ngày càng trở nên quý phái và tao nhã. Mỗi lần nó xòe lớp lông vũ ấy, ca hát nhảy múa uyển chuyển dưới ánh nắng mặt trời luôn thu hút được tiếng reo hò của biết bao cô gái mê chim đẹp dường như nó trở thành chú chim nổi tiếng nhất trong căn cứ Tổ Ưng.

Nhưng cũng giống như Côn Ngư nhỏ, mặc dù cơ thể của Thanh Loan nhỏ chỉ bằng kích thước của một con công bình thường, trông có vẻ hơi nhỏ nhắn vào thời mạt thế khi những con thú lớn lộng hành hống hách. Nhưng nó cũng không phải loại tốt mã xấu cùi mà giống như em trai Côn Ngư nhỏ của nó, cả hai đều có sức chiến đấu rất mãnh liệt.

Từ lúc nó có thể tự do bay lượn, không có bất kỳ con chim nào có thể quanh quẩn trên bầu trời căn cứ Tổ Ưng.

Ví dụ có một lần, trên bầu trời không biết từ đâu xuất hiện một đàn quạ hôi thối. Những con quạ thoái hóa này dài gần một mét, toàn thân được bao phủ một lớp lông cứng như áo giáp, mỏ nhọn hoắt tỏa ra mùi thịt tanh hôi, chiếc vuốt sắc nhọn của chúng có thể cào cho những tảng đá xuất hiện dấu vết.

Đây là một đàn chim mang hơi thở của cái chết đã bị thoái hóa, kinh ngạc hơn là số lượng lên đến hàng nghìn con. Mọi người cũng không rõ làm thế nào mà chúng lại xuất hiện ở trên bầu trời của căn cứ Tổ Ưng, nhưng rất dễ nhận thấy những con súc vật xấu xí hôi hám này không có ý định rời đi ngay.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, những con quạ thoái hóa này bắt đầu liều lĩnh săn cá lớn ở trong hồ Tổ Ưng. Bởi vì tốc độ của chúng bay quá nhanh, hầu như các chiến sĩ Tổ Ưng không làm gì được chúng mà chỉ có thể trừng mắt nhìn một số lượng cá lớn bị chúng tha đi. Lúc đó thậm chí cả con cá còn nhỏ cũng bị lũ quạ thoái hóa này mỗi một phát lên tấm lưng nhỏ bé để lại một vết thương nhỏ, khiến Ly Á vô cùng tức giận.

Mà lúc này, chú chim nhỏ Thanh Loan đã hoàn toàn bùng nổ!

Một mình tiểu Thanh Loan bay vào đàn quạ thoái hóa, khi hai bên từ từ tiến lại, nó đột nhiên thể hiện sức mạnh siêu hủy diệt hoàn toàn không tương ứng với hình dáng cơ thể mình.

Giữa bầy quạ, nó cứ lao vun vút lượn vòng. Chỉ cần vút qua, chiếc mỏ và móng vuốt sắc nhọn của nó đã không khách khí mà xuyên qua cơ thể của một con quạ. Mà khi đàn quạ thoái hóa lao về phía nó, tiểu Thanh Loan càng như ngưỡng thiên trường khiếu, vô số lưỡi đao gió hình bán nguyệt màu lục lam phi ra như cơn cuồng phong bao phủ bao phủ cả một khu vực gần một trăm mét.

Mưa máu khắp trời, xác chết khắp nơi.

Trong vòng nửa giờ, tiểu Thanh Loan nhờ vào sức mạnh của mình đã có thể giết chết hàng ngàn con quạ lớn mà không để lại dấu vết. Sau khi có vô số xác chết, cuối cùng hàng chục con quạ thoái hóa cũng gào thét mà bỏ chạy, để lại tiểu Thanh Loan kiêu hãnh bay lượn liên tục trên bầu trời, phát ra những tiếng hót trong trẻo tuyên bố vị thế của một vị vua trên không.

Trong nước có tiểu Côn Ngư, không trung có tiểu Thanh Loan... đúng như Triệu Khiêm đã từng nói, Côn Ngư đã cho Thượng Ất một món lời lớn.

Nhưng điều khiến cho Thượng Ất vô cùng phiền muộn là chú chim béo mập mà Trần Phóng chọn vẫn luôn không thay đổi.

Hai ba tháng trở lại đây, thân hình chú chim mập vẫn không thay đổi nhiều, trông vẫn mũm mĩm và khù khờ. Mỗi lần Thượng Ất mang đến cho con trai Nhạc Nhạc một đồng đồ ăn ngon, chú chim mập đều sẽ nhảy căng lên mặc sức ăn, đến cuối cùng đồ ăn ngon đều rơi vào miệng chú chim này mà Thượng Nhạc Nhạc chỉ được rất ít.

So với hai người anh em lợi hại kia thì anh chàng này đúng là thánh ăn chính hiệu, không có một chút ý thức bản thân mang huyết thống cao quý nào, làm mất mặt cả côn mẹ.

Có điều dần dần, Thượng Ất cũng phát hiện chỗ đặc biệt của chú chim mập. Chính là cho dù anh chàng này ăn bao nhiêu, ăn cái gì thì cũng không lớn, nhưng cân nặng thì vẫn tăng đều khi lượng thức ăn tăng lên.

Đến hiện tại, đừng nói Trần Phóng không ôm được cậu ta, đến Thượng Ất dùng một tay nhắc anh chàng này cũng phải tốn sức. Nếu không phải là Thượng Ất có ý chí mạnh mẽ thì e rằng anh đã mổ xẻ con chim mập này ra, để xem bên trong bụng nó có thứ gì mà có thể nặng như thế từ lâu rồi.

Vì vậy Thượng Ất quyết định trong trận chiến lần này đem theo chú chim mập này, nếu trong trận chiến anh chàng mũm mĩm nặng như con lợn vàng nhỏ này không có biểu hiện gì lạ thì Thượng Ất không ngại sử dụng nó như một miếng mồi.

Xét cho cùng, đối với những sinh vật ở cấp độ như vua sói, chú chim mập mang dòng máu Côn Ngư hấp dẫn hơn nhiều so với loài người. Thượng Ất có sự tự tin tuyệt đối, chỉ cần sinh vật bé nhỏ này đứng trên mặt đất thì những sinh vật kỳ quái như vua sói, vua chó, vua thỏ... một con cũng không nghĩ đến muốn chạy, tất cả sẽ đều sống chết xông đến giống như yêu quái gặp Đường Tăng, túm tụm lại thảo luận xem làm thế nào để ăn con chim béo mập này.

~~~~~

Mọi thứ đều được sắp xếp ổn thỏa, kế hoạch cũng tiến hành đúng giờ. Vào một buổi sáng đầy nắng, một nhóm người tị nạn với hơn một trăm người đã hùng dũng khởi hành.

Những người này không biết điểm đến của chuyến đi này, họ càng không biết một giờ sau đó có thể sẽ là chút thời gian cuối cùng trong cuộc đời họ.

Chương 368: Sói nấp trong Chi Diên

Chương 368. Sói nấp trong Chi Diên

Họ đều là mỗi nhữ được chọn ra từ các nhóm tị nạn ở nhiều nơi, trong đó có ba mươi sáu nam trung niên, hai mươi ba nữ trung niên, còn lại đa phần là người già từ năm mươi đến sáu mươi tuổi, chỉ có một cô bé mười hai tuổi tên Tiểu Giai.

“Tiểu Giai, sao con nhất định phải đi cùng với mẹ, con có biết bây giờ bên ngoài nguy hiểm lắm không?”

Phía đầu toàn quân, một chiến sĩ trẻ tuổi của căn cứ Tổ Ứng đang chăm chú dẫn đường, một người phụ nữ trung niên khoảng 40 tuổi đi phía sau anh ra đang nói chuyện với cô con gái tên Tiểu Giai của mình. Cuộc nói chuyện của hai mẹ con lọt vào tai người lính trẻ khiến anh không khỏi nhú mày và lập tức trừng mắt nhìn họ, ra lệnh cho họ không được nói quá to.

Đúng vào lúc này, hai chiến sĩ trung niên của căn cứ Tổ Ứng đi ở cuối đội đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt súng trường của họ chĩa vào trong khu rừng rậm.

“Thật kỳ quái, từ khi rời khỏi căn cứ, tôi luôn cảm thấy dường như có thứ gì đó đang theo sau mình, Đại Thành, cậu nói xem có khi nào chúng ta đã bị những con sói thoái hóa đó theo dõi rồi không.”

“Chắc là không đâu, lúc tôi đi ra sư trưởng Quan Minh Quyết đã nói rồi, đây chỉ là một nhiệm vụ hộ tống đơn giản, địa điểm cách trung tâm căn cứ

không xa. Anh Thâm, anh đừng có nghi thần nghi quỷ nữa. Đội lát nữa đưa những người tị nạn này đến địa điểm chỉ định thì chúng ta có thể lập tức quay về rồi.

Hai người lính trung niên thấp giọng nói chuyện, nhưng bước chân lại tăng tốc, không ngừng thúc giục đoàn người tị nạn đi nhanh để có thể đến nơi càng sớm càng tốt. Mà vào lúc này, họ cũng không để ý Thượng Ất mặc bộ áo giáp đen đang đi theo bọn họ cách đó không xa, đôi mắt sáng ngời không ngừng phát ra tia sáng kỳ dị.

Rõ ràng là Thượng Ất đang sử dụng năng lực tri giác của mình để theo dõi chuyển động xung quanh, cực kỳ mong đợi vua sói thoái hóa xuất hiện, đó chính là mục tiêu của chuyến đi này!

Nửa tiếng sau, hơn một trăm người tị nạn đã đến nơi làm mồi nhử. Một vùng thung lũng lõm xuống phủ đầy hoa Chi Diên. Thông tin tình báo mà Thượng Ất có được cho thấy nơi này là nơi vua sói xuất hiện lần cuối cùng, cũng là nơi vô cùng thích hợp để phục kích con mồi. Miễn là sói hoang thoái hóa không ngốc, một số lượng lớn con người xuất hiện ở đây nó nhất định sẽ không nhận được sự cảm dỗ mà xuất hiện.

Đội ngũ dừng lại, một chiến sĩ Tổ Ưng trẻ tuổi chuẩn bị phải trèo lên sườn núi xem xét bốn phía xung quanh, mà lúc này tại đội ngũ phía sau, hai chiến sĩ trung niên lại kéo anh ta lại, trong ánh mắt lộ ra vẻ cảnh cáo, ý bảo chiến sĩ trẻ tuổi không được di chuyển.

Nhiệm vụ lần này chỉ là hộ tống, mệnh lệnh bọn họ nhận được vô cùng đơn giản, chỉ cần đưa những người này đến địa điểm chỉ định, sau đó có thể tự ý rút lui, sau này dù có phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không liên quan đến bọn họ nữa.

Đến lúc phải rời đi rồi, trong ba người thì người chiến binh trẻ tuổi lại không đi. Nhìn quanh bốn phía, chiến binh trẻ tuổi cảm thấy sự việc có chút không đúng. Anh ta nhận ra dưới chân chính là nơi đàn sói tấn công đám người tị nạn lần cuối cùng. Lần đó nếu anh nhớ không sai thì có khoảng ba mươi người mất tích, cuối cùng khi tìm được xác cũng không trọn vẹn, nhìn bên ngoài vô cùng thâm thảm.

Ngoài ra nơi đây quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức âm thanh của côn trùng kêu to cũng đều không thể lọt khỏi tai bọn họ. Nhìn qua sau lưng đám người tị nạn cười cười nói nói, hoàn toàn không biết chính mình đang gặp nguy hiểm. Một cảm giác âm thầm sợ hãi bao phủ trong lòng chiến sĩ trẻ tuổi, anh ta đột nhiên ý thức được nhiệm vụ hộ tống lần này có vẻ không phải đơn giản như tưởng tượng.

“Điền Hiếu Quan, rốt cuộc cậu có đi hay không, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, cậu vẫn còn lề mề cái gì vậy?”

Hai chiến sĩ trung niên ở bên cạnh người chiến binh trẻ tuổi bực mình thúc giục, bọn họ cũng cảm giác bầu không khí xung quanh có chút không thích hợp, bản năng bảo bọn họ phải lập tức rời đi, thế nhưng... đã không còn kịp nữa rồi!

Trong lúc người chiến binh trẻ tuổi Điền Hiếu Quang đang do dự nên đi hay không thì điều kỳ lạ đã bất ngờ xảy ra. Bên ngoài đám người kia xuất hiện một thân ảnh có bộ lông màu xám như bóng ma, khi mọi người kịp phản ứng lại thì chúng đã lao về phía trước.

“Chết tiệt, sói hoang thoái hóa! Trời ơi!! chúng ta bị dã thú bao vây rồi!”

“Đúng vậy, sao những con quái vật này lại xuất hiện ở đây, trước khi chúng ra xuất phát không phải các trưởng quan đã nói đây chỉ là một nhiệm vụ hộ tống đơn giản sao. Tại sao ở đây lại có sói?!”

“Xong rồi, lần này xong đời rồi! Nhiều sói hoang thoái hóa như vậy, chúng ta còn có thể sống sót trở về sao? Chẳng lẽ, chúng ta đã bị mắc bẫy rồi sao?”

Đám người bộc phát ra nỗi sợ hãi vô cùng lớn, cả đội ngũ rơi vào cảnh hỗn loạn.

Mọi người biết rất rõ, những con dã thú này cực kỳ hung bạo, như muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ, chỉ dựa vào hơn một trăm người cộng thêm ba chiến sĩ Tổ Ưng nhỏ bé, căn bản là không thể nào chiến thắng những thứ quái dị ăn thịt người kia.

Có điều bản năng sinh tồn khiến cho bọn họ lựa chọn tin tưởng vào các chiến sĩ của căn cứ Tổ Ưng, nhưng họ đã nhanh chóng nhận ra rằng những con sói thoái hóa này đã lén lút tấn công hai chiến binh trung niên và đã hạ gục họ từ lúc nào, người duy nhất còn sống sót và đang chĩa súng vào bầu sói là người chiến sĩ trẻ tuổi Điền Hiếu Quang.

Có điều, thanh niên này cũng giống như bọn họ, hai mắt lộ ra sự sợ hãi, nhìn chằm chằm vào một thân ảnh to lớn màu xanh đen ở phía xa đang từ từ đi về phía đám người.

“Trời ạ, là vua sói thoái hoá trong truyền thuyết, có thể dùng lưỡi đao gió chém chiến sĩ của căn cứ Tổ Ưng thành từng mảnh!”

Trong đám người lại phát ra âm thanh tuyệt vọng lần nữa.

Chương 369: Sói nấp trong Chỉ Diên (2)

Chương 369. Sói nấp trong Chỉ Diên (2)

Khi vua sói xuất hiện, tất cả mọi người đều ý thức được lần này thật sự là tiêu đời rồi. Không ai có thể trốn thoát được khỏi tốc độ nhanh như gió của vua sói. Hơn nữa, trong truyền thuyết còn nói miệng của vua sói có thể phun ra lưỡi đao gió, lưỡi đao kia còn nhanh hơn so với viên đạn.

Làm sao đây, chạy hay là ở lại?

Trong lòng Điền Hiếu Quang nổi lên một hồi tuyệt vọng, cuối cùng anh ta cũng đã hiểu tại sao khi giao nhiệm vụ các trưởng quan kia luôn lặp đi lặp lại là sau khi đưa những người tị nạn đến địa điểm chỉ định thì phải rời đi ngay lập tức. Hóa ra, các trưởng quan đã sớm biết nơi đây sẽ có đàn sói mai phục, nhưng tại sao? Biết rõ gặp nguy hiểm còn muốn tống bọn họ đi tìm cái chết, không lẽ xung quanh nơi này còn có đội quân của chúng ta mai phục?

Nghĩ vậy, ánh mắt Điền Hiểu Quang đột nhiên trở nên sáng lên, anh ta nhanh chóng cầm súng nhắm trúng về hướng của vua sói, đồng thời hô lớn: “Mọi người không phải sợ, tất cả chúng ta tụ họp cùng một chỗ, nam có vũ khí đứng ở phía ngoài cùng, phụ nữ và trẻ nhỏ tránh vào bên trong! Số lượng sói hoang thoái hóa nhiều như vậy, nhất định căn cứ Tổ Ưng đã nhận được tin tức. Chỉ cần chúng ta kiên trì một lúc, nhất định sẽ có người tới cứu chúng ta!”

“Ngao...!!!”

Đối mặt sự chống trả yếu ớt của Điền Hiểu Quang, vua sói phát ra một tiếng gầm nhẹ đầy khinh thường, trên mặt cũng lộ ra biểu cảm cực kỳ giống con người. Giống như một người thợ săn cao quý đang nhìn thấy một con côn trùng nhỏ bé chống trả trước một con quái vật to lớn, thật nực cười. Sau đó vua sói nhẹ nhàng gật đầu, chỉ nghe được hai tiếng kêu thảm thiết vang đến. Hai chiến sĩ trung niên cùng tham gia nhiệm vụ hộ tống với Điền Hiểu Quang trong nháy mắt đã bị đàn sói đè lên người, cắn đứt cổ họng, hai tay chỉ có thể ở giữa không trung khu loạn xạ, một lát sau đã không còn động tĩnh, chỉ để lại mùi máu tanh nồng nặc trong không khí.

“Em gái nó, ông đây đánh chết chúng mày!!”

Hai mắt Điền Hiểu Quang đỏ bừng, hai người đồng hành chết thảm làm anh ta tức giận không thôi. Rõ ràng bọn họ đã từ bỏ phản kháng nhưng những con sói hoang kia vẫn cắn đứt cổ họng họ, máu tươi xối xả phun ra giống như ống nước bị vỡ, lồng ngực bị cắn xé rồi nuốt mất trong chớp mắt.

Quá ghê tởm, tuyệt không thể giữ lại những con súc sinh này!

Trong lúc Điền Hiểu Quang điên cuồng bóp cò thì đột nhiên một bóng dáng có cơ thể lớn gấp ba lần con ngựa lao tới với tốc độ cực nhanh xông tới. Điền Hiểu Quang không kịp phản ứng, trong nháy mắt đã bị ngã nhào xuống đất, vũ khí duy nhất là khẩu súng trường cũng bị văng ra xa, rơi vào bụi cỏ rồi biến mất.

Lại là vua sói thoái hóa?

Mọi người kinh hãi nhìn con quái vật khổng lồ trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ khó tin, trong đám sói hoang thoái hóa này lại có tới hai vua sói, chuyện này rõ ràng là không khoa học. Mọi người ngạc nhiên một lát rồi lập tức phát hiện mình đã đoán sai rồi.

Đó cũng không phải là vua sói khủng bố trong truyền thuyết kia mà là một cái con sói hoang thoái hóa lớn hơn các con sói khác một chút. Mặc dù không không cường tráng hung hãn bằng vua sói nhưng con sói to lớn này cũng không phải là thứ mà Điền Hiểu Quang có thể đối phó được.

Cảm nhận được móng vuốt sói khổng lồ đến gần hai vai, Điền Hiểu Quang nỗ lực vùng vẫy phút chốc rồi đành bỏ cuộc. Anh đau lòng nhắm mắt lại, để mặc cái miệng sói to lớn tỏa ra mùi tanh hôi đến tận cổ họng đến gần. Trong lòng Điền Hiểu Quang hiểu rõ, chỉ cần đối phương khép hàm răng sắc bén lại, đầu của anh sẽ bị cắt đứt một cách nhẹ nhàng giống như cỏ dại bị cán nát. Nếu như không ngoài dự đoán, hôm nay anh sẽ phải chết ở chỗ này!

Nhưng đúng vào lúc đó, một âm thanh non nớt trong trẻo vang lên bên tai của anh.

“Chú đừng sợ, Tiểu Giai sẽ giúp chú, cháu tới giúp chú đánh bại con sói xám kia!”

“Hả? Là cô bé đó!”

Điền Hiểu Quang ngạc nhiên nhìn cô bé đang lao tới, cô bé Tiểu Giai chỉ cao 1,5m này đang cầm một thanh gỗ mỏng manh cao vút đập vào đầu con sói hoang một cách tuyệt vọng.

“Rắc rắc!”

Thanh gỗ mỏng manh phát ra âm thanh giòn giã rồi gãy làm đôi. Con sói hoang chỉ thản nhiên lắc đầu, nhìn chăm chăm vào Tiểu Giai với đôi mắt u ám và hung dữ, khóe miệng không ngừng chảy ra nước bọt tanh tưởi dọc theo hàm răng sắc nhọn.

“Tiểu Giai, con không muốn sống nữa hả, mau về đây, sói hoang đó sẽ ăn thịt con đấy!”

Sau lưng cô bé Tiểu Giai là một người phụ nữ trung niên gần bốn mươi tuổi, khuôn mặt nhăn nheo có vài phần giống Tiểu Giai, chuyện đã rõ ràng, bà chính là mẹ của Tiểu Giai.

Lúc này bà hét lên, trên mặt lộ vẻ kinh hoàng, cố gắng ôm Tiểu Giai lại trong lòng. Nhưng đúng lúc này, con sói đầu đàn to lớn đang đứng bên cạnh nhìn chăm chăm phóng tới, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng thét chói tai vang lên, sau đó người phụ nữ trung niên vừa ôm chặt lấy bờ vai gầy vừa ngã xuống đất, chiếc áo trắng trên người nhanh chóng bị máu nhuộm đỏ.

“Mẹ, mẹ, cánh tay của mẹ làm sao vậy?”

Tiểu Giai vừa khóc vừa bò ra ôm lấy người mẹ, trước mặt cô bé, cánh tay phải của mẹ cô đã bị cắn đứt toạc lộ ra cả phần xương trắng bên trong vai khiến cho ai nhìn thấy cũng phải kinh sợ. Cơ bắp, da thịt bị cắn rách không ngừng phun ra máu, mùi máu tanh nồng đậm, bay vào mũi của lũ sói hoang thoái hóa khiến bọn chúng lập tức kích động không ngừng.

“Tiểu Giai, đừng khóc, mau dẫn mẹ cháu trở lại trong đội ngũ đi!” Điền Hiếu Quang run rẩy nhắc nhở cô bé, mùi máu tươi trên người mẹ của cô bé quá nồng, nếu không được băng bó kỹ, những dã thú này nhất định sẽ không kiềm chế được thú tính!

“Chú ơi, mẹ cháu sẽ chết sao, cháu... sợ lắm!”

Mắt Tiểu Giai ngấn lệ, thảm kịch này đến quá đột ngột khiến cho cô bé hoàn toàn mất đi khả năng phán đoán. Cô theo bản năng nghe theo lời Điền Hiếu Quang nói vội đứng lên, đáng tiếc cô bé còn chưa kịp đỡ mẹ dậy thì con sói hoang đầu đàn bất chợt há to cái miệng đầy răng nanh!

Chương 370: Cú lật ngược tình thế thần kỳ

Chương 370. Cú lật ngược tình thế thần kỳ

"A!"

Lại một tiếng hét thảm vang lên, trước mắt bao người, một chân của mẹ Tiểu Giai từ đầu gối trở xuống trong nháy mắt bị con sói hoang đầu đàn cắn đứt. Tiếng cắn nát khớp chân chói tai vang lên, mọi người chỉ có thể bất lực trơ mắt đứng nhìn con sói hoang ăn mất một chân của mẹ Tiểu Giai.

“Khốn kiếp, súc sinh, mày có gan thì tới đây!”

Cũng không biết sức lực từ đâu tới, Điền Hiếu Quang phát điên rồi mạnh dạn đứng lên. Lúc này súng cũng đã mất rồi, anh ta thuận tay móc ra một con dao găm mang theo bên người, đâm mạnh về phía sói hoang, nhưng anh lại không ngờ rằng con sói thoát hóa đầu đàn này lại phản ứng nhanh hơn, dao găm của Điền Hiếu Quang vừa đâm ra đã bị đuôi của sói hoang vừa mạnh vừa cứng như thép quật ngang một cái khiến cho Điền Hiếu Quang ngã nhào xuống đất,

“Gầm!”

Dùng móng vuốt sắc nhọn đâm lên người Điền Hiếu Quang lần nữa, con sói thoát hóa đầu đàn ngửa mặt lên trời gào lên một tràng tiếng gào rú, âm thanh này như đang cười nhạo người lính trẻ không biết tự lượng sức mình và cũng thông báo rằng tiếp theo đây nó sẽ trừng phạt Điền Hiếu Quang!

“A!”

Điền Hiếu Quang hét thảm một tiếng, thắt lưng vô cùng đau đớn, cơn đau thấu xương tấn công dồn dập như thủy triều, trong tích tắc dưới người anh tuôn ra rất nhiều máu, nhuộm đỏ cả mảng đất dưới người.

“Súc sinh! Mày có bản lĩnh thì bây giờ giết chết tao đi, nếu không một ngày nào đó có cơ hội trở lại, tao sẽ bỏ mày vào một nồi với khoai tây đem đi nấu cách thủy thành canh thịt! Ha ha ha!”

Điền Hiếu Quang nhìn thấy sói hoang đầu đàn cắn xé máu thịt anh, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng cùng không cam lòng, không khỏi cười khổ một tiếng.

Với tư cách là một trong những người trẻ tuổi nổi bật ở căn cứ, thực ra thực lực của Điền Hiếu Quang và con sói cũng không quá chênh lệch. Điểm thiệt thòi của Điền Hiếu Quang chính là ở chỗ anh chỉ có một người, sau khi bị đánh lén từ phía sau, anh cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn sói hoang ở trước mặt anh không chút kiêng nể mà giết người.

Mắt thấy Điền Hiếu Quang đã không có sức đánh trả, sói hoang thoát hóa đầu đàn lộ vẻ kiêu ngạo, nó chậm rãi đi tới trước mặt người phụ nữ trung niên, cắn vào cổ người phụ nữ vừa kêu gào thảm thiết, sau đó lại mở rộng miệng cắn về phía Tiểu Giai.

“Mẹ nó, nếu mày dám đụng đến con bé, hôm nay ông đây sẽ biến mày thành thịt băm.”

Điền Hiếu Quang chật vật đứng lên, cũng điên cuồng gào thét bảo Tiểu Giai nhanh trốn vào đoàn người. Nhưng lúc này có một số người trong đám người không ngừng xua tay, không khỏi run rẩy nói: “Tiểu Giai cháu ngàn vạn lần đừng tới đây, cháu muốn mọi người cùng chết với cháu à!”

“Em gái nó, các người vẫn còn là con người sao, thấy chết mà không cứu thì thôi, giờ lại muốn đẩy đồng bào của mình vào miệng sói? Tiểu Giai mới 12 tuổi, các người nhẫn tâm nhìn con bé bị sói hoang ăn thịt sao?”

Nhìn thấy mọi người đều vô cùng ích kỷ, chỉ lo cho mạng sống bản thân, trong lòng Điền Hiếu Quang bùng lên một ngọn lửa đầy căm phẫn, sắc mặt đỏ bừng hét lên, lại không nghĩ rằng trong đám người có người lập tức già mồm nói:

“Trưởng quan, anh cũng thấy đấy, những con sói hoang này chỉ có hai mươi mấy con, mẹ của Tiểu Giai đã chết, con bé sống cũng không còn người thân bảo bọc sớm muộn gì cũng sẽ chết, không bằng hy sinh cho chúng ta, có thể... có thể chúng nó ăn no thì sẽ bỏ qua cho chúng ta?”

“Mẹ nó! Đám người thiện cận các người. Các người cho rằng những con súc sinh này ăn no thì sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Nếu hôm nay chúng ta không phản kháng thì tất cả mọi người đều sẽ chết ở chỗ này. Nhưng có đôi lời các người nói rất đúng, những con sói hoang này tổng cộng chỉ có hai

mười mấy con, mà chúng ta có hơn một trăm người, chúng ta sợ bọn nó cái quái gì!”

Điền Hiếu Quang tức giận hô hoán, mặc dù bản thân bị trọng thương, nhưng anh thực sự không nỡ nhìn Tiểu Giai cứ thế bị những con súc sinh này ăn tươi nuốt sống, chưa kể Tiểu Giai đã ra sức cứu anh, nếu như bản thân từ bỏ như vậy, thì Điền Hiếu Quang này còn xứng làm người sao?

Có điều, đáng tiếc, dù cho Điền Hiếu Quang có nói gì đi nữa cũng không thể thuyết phục bọn người kia, ngược lại càng khiến cho bọn họ thêm sợ hãi. Bọn họ liều mạng chui rúc về sau, rất sợ Điền Hiếu Quang chọc giận sói hoang thoái hóa làm liên lụy bọn họ bị ăn sạch.

Cứ như vậy, sói hoang đầu đàn bước từng bước về phía cô bé Tiểu Giai, mà lúc này Điền Hiếu Quang dùng chút sức lực cuối cùng ôm lấy con sói hoang đầu đàn từ phía sau, sau đó hét lớn: “Mẹ các người, đám người các người đều là kẻ hèn nhát. Ông đây không sợ, súc sinh, nếu mày muốn ăn Tiểu Giai thì phải ăn tao trước!”

“Gào gào!”

Điền Hiếu Quang liều mạng ôm con sói hoang khiến cho sói hoang đầu đàn rất tức giận, nó không hiểu vì sao rõ ràng Điền Hiếu Quang đã đau đến mất đi ý thức rồi mà vẫn còn năm lần bảy lượt dám ngăn cản nó đi thưởng thức bữa tiệc thịt người.

Bỗng sói hoang đầu đàn rống lên một tràng âm thanh giận dữ, sau đó thân thể chợt run lên, Điền Hiếu Quang lập tức bị hất tung xuống mặt đất. Đồng thời đôi răng nanh sắc bén giương cao, trong không trung vẽ ra hai đường sáng loang loáng, trong nháy mắt đâm về phía cổ của Điền Hiếu Quang!

“Ầm ầm!”

Chính vào lúc này, một tràng tiếng nổ kỳ quái liên tục phát ra từ bụng sói hoang. Sói hoang đầu đàn giống như bị bỏ bùa ngải rú lên thảm thiết từng tiếng đứt đoạn, rất nhanh tứ chi co quắp, miệng phun đầy máu, không ngừng quần quai trên mặt đất, nó giãy giụa được một lúc thì lăn ra chết.

“Chuyện quái gì thế này? Con mẹ nó, đây là đóng phim sao? Thần tiên giúp đảo ngược tình thế sao?”

Mọi người ngơ ngác nhìn xác con sói nằm trên mặt đất, cảnh tượng xảy ra đột ngột này khiến bọn họ giống như là đang ở trong mơ vậy. Điền Hiểu Quang cũng khẽ dụi mắt, không tin nhìn xác sói trên mặt đất, một lát sau mới hoàn hồn tỉnh lại.

Chương 371: Hình phạt cho sự ích kỷ

Chương 371. Hình phạt cho sự ích kỷ

Con chó sói hung hãn này lại bị người giết chết? Là ai làm, có dám lộ mặt ra không để anh quỳ lạy cảm tạ?

Nhìn quanh bốn phía, Điền Hiếu Quang chỉ thấy bốn phía vắng vẻ không người, chỉ có những ngọn cỏ đung đưa trong gió nhẹ, còn có hơn một trăm người tị nạn đang run rẩy chen chúc lẫn nhau.

Đương nhiên, phía ngoài cùng còn có hai mươi mấy con sói hoang hung ác, lúc này cũng khó hiểu mà nhìn xác con sói kia trên mặt đất.

“Không đúng lắm... Hình như là từ trong bụng sói... Hình như là từ bên trong nổ ra?”

Điền Hiếu Quang lấy can đảm dùng tay sờ lên bụng con sói, đột nhiên phát hiện vết thương chí mạng của sói đầu đàn đúng là từ trong bụng!

Ngay sau lớp lông dày của con sói hoang, mười mấy vết thương lớn chùng bằng bàn tay đang không ngừng chảy máu, một tấm da sói vô cùng cứng cáp lại bị căng ra mỏng như tờ giấy, nghĩ thôi cũng biết trong bụng của con sói sẽ hồng thành bộ dạng gì.

Đòn đả kích trí mạng khiến đàn sói có chút bàng hoàng, cái chết ngoài ý muốn của con sói hoang đầu đàn càng khiến những con sói thoái hóa khác cảnh giác hơn.

Ngay lập tức cả đàn sói dựng thẳng lỗ tai sắc nhọn lên đồng thời lộ ra hàm răng nhọn sắc bén không ngừng cảnh giác thăm dò xung quanh. Nhưng lại không phát hiện ra cái gì bất thường.

Cuối cùng một con sói hoang thoái hóa có hình thể cường tráng chịu đựng không nổi nữa, nó thử thăm dò đi lên phía trước muốn kiểm tra xác sói, nhưng lúc này nó chỉ nhìn thấy thi thể của người phụ nữ trung niên bên cạnh thi thể của con sói hoang đã chết đột nhiên run rẩy kịch liệt, “bùm” một tiếng thi thể nổ tung. Âm thanh của tiếng nổ lần này rất lớn, giống như tiếng bom nổ ngay bên tai mọi người vậy. Mà con sói hoang đi lên xem xét thi thể của đồng loại không kịp đề phòng kêu thảm một tiếng rồi bay ra

ngoài, bởi vì khoảng cách quá gần nên nó bị ảnh hưởng, toàn bộ nửa bên phải cơ thể máu thịt be bét, vô cùng thê thảm.

Cuối cùng, sau khi vật lộn vài lần, con sói thoái hóa chỉ có thể bất lực rên rỉ, nằm run rẩy trên mặt đất

Con thứ hai!

Chuyện này khiến tất cả mọi người rất hưng phấn, sức mạnh thần bí liên tục đả thương nặng hai con sói hoang hung ác, chứng tỏ chung quanh nơi này nhất định có một vị cao thủ nào đó ở trong bóng tối trợ giúp bọn họ. Nghĩ đến đây Điền Hiếu Quang lớn tiếng nói: “Có người tới cứu chúng ta, Tiểu Giai chạy mau!”

Phản ứng của Điền Hiếu Quang rất nhanh, nhưng phản ứng của đàn sói hoang thoái hóa càng nhanh hơn.

Mắt thấy hai con sói trong đàn lần lượt ngã xuống chết một cách thảm thương, vua sói liên tục phát ra mười mấy âm thanh gầm gừ khác nhau. Sau đó thân thể to lớn của nó cấp tốc chạy đến, tất cả sói hoang thoái hóa chung quanh cũng bắt đầu bao vây đám người tị nạn.

Dã thú càng thông minh nhân loại càng thê thảm.

Khi những con sói thoái hóa bắt đầu sẵn mồi có tổ chức, kết cục của những người tị nạn đứng phía ngoài cùng vô cùng thảm. Thịnh thoảng có người phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cố gắng rứt cơ thể vào trong đám người, nhưng những đồng đội sau lưng bọn họ lại liều mạng đẩy bọn họ ra phía ngoài.

Sống chết ở ngay trước mắt, bản năng ích kỷ của con người thể hiện rất rõ, không ai tình nguyện nhường vị trí an toàn cho người khác, bọn họ còn hận không thể chen vào trong đám phụ nữ và người già ở tận cùng bên trong để khiến cho khoảng cách với những con sói hoang kia càng xa càng tốt.

Mà ngược lại sói hoang thoái hóa lại giống như không biết sợ hãi là cái gì, cái chết của đồng đội chẳng những không thể dọa bọn chúng lùi lại, mà càng kích thích bản năng hung tàn nhất nằm ở sâu bên trong cơ thể của bọn

chúng. Đám người tị nạn bị sói hoang thoái hóa dùng chiếc răng nhọn cắn xé lôi ra ngoài không ngừng kêu thảm thiết, sau đó càng lúc càng có nhiều sói hoang chạy tới điên cuồng cắn xé cơ thể của bọn họ, một lát sau hơn mười người tị nạn kêu thảm đó bị đàn sói xé thành mảnh nhỏ rồi nuốt vào bụng.

Một màn tàn sát ghê rợn khiến người ta không dám nhìn thẳng. Sói hoang thoái hóa giết người đến hai mắt đỏ ngầu, nhưng chúng nó không ngờ rằng cú phản đòn ác liệt hơn sắp giáng xuống đầu chúng.

Ngay lúc những con sói hoang đang tàn nhẫn gặm ăn thi thể của con người thì một tiếng nổ kịch liệt lại vang lên.

Lần nổ này khác với hai lần trước, liên tục không ngừng vang lên những âm thanh đinh tai nhức óc, giống như là đàn sói đột nhiên đập trúng phải khu vực dày đặc bom, vụ nổ khiến cho bầu trời đầm máu, từng cái đầu sói to lớn không ngừng tung bay ở trong màn mưa máu, những con sói dữ tợn còn mang theo một tia kinh ngạc, dường như không rõ tại sao lại đột nhiên mình lại bị đả thương nặng như thế.

Con thứ ba, con thứ tư, con thứ năm... con thứ tám!

Dường như sức mạnh thần bí kia đang cùng sói hoang ganh đua xem ai hung tàn hơn, mỗi một lần kích nổ là lại có thể nổ chết tám con sói to lớn. Nói cách khác, chỉ cần con sói nào có ý đồ đi gặm cắn thi thể người, thì kết quả sẽ giống như những con sói hoang vừa này, bị nổ thành từng mảnh nhỏ.

“Ngao ô.”

Rốt cuộc, vua sói cũng nhìn không được, nó ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống phẫn nộ, bên trong ánh mắt mang theo một tia âm hiểm độc ác, hung tợn nhìn chăm chú về phía xa xăm. Chỉ thấy phía sau rừng cây rậm rạp, một người đàn ông toàn thân tản ra khí tức lạnh lẽo đang dùng ánh mắt chăm chọc nhìn lại vua sói. Khi ánh mắt hai bên chạm vào nhau, trên không trung dường như có tia lửa truyền ra, bầu không khí trở nên khẩn trương mà kịch liệt.

“Trời ạ, là lão đại Thượng Ất tới! Ngài ấy tới cứu chúng ta, chuyện này quá tốt rồi!”

Đám người hoan hô, ở trong căn cứ Tổ Ứng hình tượng Thượng Ất không khác gì thần. Chỉ cần anh xuất hiện trong lòng mọi người sẽ rất yên tâm, vì bọn họ biết rằng trên đời này không có mấy sinh vật có thể có thể đánh thắng được Thượng Ất. Hôm nay vua sói gặp phải Thượng Ất, một chút nữa nhất định sẽ có kịch hay để xem, tất cả mọi người dùng ánh mắt khẩn trương mà chờ đợi nhìn qua, đám người náo động bất an rốt cục cũng bình tĩnh lại.

Chương 372: Kết cục ngoài dự liệu

Chương 372. Kết cục ngoài dự liệu

“Súc sinh, rốt cuộc hôm nay mày cũng chịu lộ diện rồi sao? Ha ha, để tao tự giới thiệu, tao tên là Thượng Ất, là lão đại của căn cứ Tổ Ứng. Mày đừng dùng loại ánh mắt kỳ quái đó nhìn tao, tao biết mày nhất định có thể nghe hiểu lời tao nói. Nào, để cho tao thấy được thực lực chân chính của mày đi, vua sói!”

Thượng Ất chậm rãi đi đến trước mặt bày sói hoang, giọng điệu bình tĩnh giống như đang nói chuyện với người bạn đã lâu không gặp. Nhưng ai cũng có thể nghe ra được, phía sau giọng điệu bình tĩnh đó ẩn chứa một tia phần nộ.

Mấy tuần này gần đây, vua sói này dẫn theo những con sói khác dưới tay nó hại chết không ít người tị nạn, trong đó gồm có rất nhiều người trẻ tuổi trong tương lai có khả năng sẽ trở thành lực lượng trụ cột của căn cứ Tổ Ứng.

Càng quan trọng hơn là sự xuất hiện của bọn nó đã quấy nhiễu nghiêm trọng tới tiến độ xây dựng của căn cứ. Không có người nào tình nguyện mạo hiểm tính mạng đi đến chỗ xa thu thập vật tư, mà rừng cây bên cạnh gần như đã bị chặt sạch sẽ, việc xây dựng phòng ốc của căn cứ đã phải tạm đình chỉ vài ngày, đám người Mai Lập Tân phụ trách xây dựng phòng ốc cũng đang rất đau đầu.

Chỉ là những chuyện này đều đã không còn quan trọng nữa rồi, hôm nay để Thượng Ất gặp được con súc sinh này thì chuyện này nhất định phải có một cái kết thúc. Chỉ là Thượng Ất còn có chút nghi hoặc, bởi vì anh thấy trong mắt của vua sói ngoại trừ thần sắc kinh ngạc lúc mới nhìn thấy Thượng Ất ra thì không lộ ra thần sắc gì nữa, ánh mắt vua sói cũng rất bình tĩnh và tự tin giống y hệt trạng thái của Thượng Ất vậy. Thậm chí, Thượng Ất còn thấy được một tia đắc ý trong mắt của nó giống như nó đã đạt được âm mưu.

“Chẳng lẽ vua sói này cũng giống như mình, ngóng trông lần gặp mặt này ư? Nhưng nếu là như thế, vì sao trước kia vua sói này lại trốn tránh vây quét của các chiến sĩ Tổ Ưng do mình phái đi?”

Trong lòng Thượng Ất có một chút nghi hoặc đánh giá con vua sói hoang, ý đồ cố gắng tìm ra manh mối từ trong mắt đối phương. Thế nhưng vua sói kia không tính cho Thượng Ất có thời gian cẩn thận suy nghĩ, con súc sinh này mở rộng miệng, không ngừng truyền ra tiếng gào thét đặc thù của loài sói. Đàn sói ở phía sau khi nghe được tiếng gầm, giống như ăn phải thuốc kích thích lại bắt đầu điên cuồng công kích đám người tị nạn.

Nhưng lần này sói hoang thoái hóa dường như cũng trở nên thông minh hơn, bọn chúng không còn tùy ý gặm ăn thi thể của con người nữa. Thay vào đó chúng chỉ nhằm mục đích giết người, răng nanh và móng vuốt vô cùng sắc bén của bọn chúng không ngừng đi lại hai bên, tùy ý đoạt sinh mạng của đám người tị nạn.

Ầm ầm!

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên, trên cỏ liên tục có thi thể của dân tị nạn phát nổ. Dưới kỹ năng trùng huyết kích nổ, bọn họ một người lại một người lần lượt nổ tung, thậm chí trong đó còn có người chưa chết hẳn nhưng Thượng Ất vẫn không chút do dự dẫn nổ thân thể của bọn họ.

Đàn sói hoang sợ ngây người, đám dân tị nạn càng hoảng sợ hơn, đến nói cũng nói không nên lời, “Vì sao, rõ ràng Thượng Ất có thể ra tay cứu mọi người, nhưng hắn vẫn lạnh lùng nổ chết những người này?”

Sự sợ hãi lập tức thay thế sự tín nhiệm, ánh mắt của mọi người nhìn về phía Thượng Ất tràn đầy sợ hãi, sợ hãi vung tay lên kích nổ tất cả mọi người. Nhìn thấy cảnh này, mặt Thượng Ất vẫn không có biểu tình như cũ, một bộ dáng lạnh lùng, thậm chí lưỡi mở miệng an ủi đám dân tị nạn đó.

Vì sao lại phải kích nổ năng lượng bên trong cơ thể của những người này? Lý do vô cùng đơn giản.

Thứ nhất, bản thân những người này đã là bom mìn, từ giây phút bọn họ rời khỏi căn cứ tính mạng của bọn họ đã không còn thuộc về mình nữa rồi.

Thứ hai, trong tình trạng hỗn loạn vừa rồi biểu hiện của những người này đã không khiến Thượng Ất thất vọng. Bản tính ti tiện trên người bọn họ thể hiện vô cùng rõ ràng. Cho dù là vứt bỏ bé gái Tiểu Giai hay trợ mắt nhìn chiến sĩ Tổ Ưng bị đánh lén, những người này không hề có ý nghĩ muốn ra tay trợ giúp nào, bọn họ chỉ đơn thuần nghĩ đến mạng sống của mình mà hoàn toàn mặc kệ sống chết của người khác.

Thứ ba, những người dân tị nạn bị kích nổ năng lượng là những người phần lớn bị sói hoang thoái hóa cắn đã mất đi năng lực hành động. Mà mục đích của sói hoang thoái hóa rất rõ ràng, bọn chúng vừa tận lực phòng ngừa tổn thương do thi thể của người bị kích nổ tạo ra vừa tạo ra hỗn loạn, đáng về thống khổ của những người bị thương sẽ khiến lòng người vừa mới ổn định trở nên nao núng dao động. Lúc đó Thượng Ất không thể không phân tâm để ứng phó với các loại tình huống, rất khó tập trung tinh thần chiến đấu với vua sói.

Nhưng hình như vua sói đã đánh giá thấp sự quyết đoán của Thượng Ất. Đối với phiền phức, Thượng Ất luôn luôn ưu tiên sử dụng biện pháp giải quyết đơn giản thô bạo nhất. Nhất là khi ở dưới tình huống trong lòng Thượng Ất không có bất kỳ tình cảm gì, anh sẽ càng không chút do dự chọn phương thức chiến đấu cực đoan nhất, lấy mạng đổi mạng!

Bây giờ, Thượng Ất chỉ ước gì đàn sói kéo càng nhiều dân tị nạn ra ngoài càng tốt, nếu cứ đà này cho dù tốc độ bọn chúng có nhanh cũng không có khả năng dưới uy lực của trùng kích nổ mà có thể lành lặn không hề hấn gì.

Đương nhiên phương thức chiến đấu này rất cực đoan nhưng chỉ cần đàn sói không chủ động chạy trốn, Thượng Ất dựa vào kỹ năng trùng kích nổ và hơn trăm người bom thì đã chiếm thế thượng phong, thắng lợi chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi.

“Mọi người nghe đây, lão đại Thượng Ất là đang giúp những người này thoát khỏi thống khổ. Các người cũng nhìn thấy rồi đấy, những người này đã bị sói hoang cắn hoặc cào bị thương không có khả năng sống sót, so với thống khổ vì đau đớn hoặc chảy máu mà chết, không bằng chúng ta lợi dụng cái thân xác kéo bọn súc sinh này chết chung! Lão đại Thượng Ất xin ngài cho tôi một bình thuốc trùng máu kích nổ, cho dù chết tôi cũng phải kéo những con súc sinh này theo!”

Chương 373: Ngốc quá biết ẩn thân

Chương 373. Ngốc quá biết ẩn thân

Nói xong, Điền Hiểu Quang run rẩy bò từ dưới đất lên, dưới sự giúp đỡ của cô bé Tiểu Giai chậm rãi đi về phía Thượng Ất. Thượng Ất yên lặng nhìn anh ta một cái, trên mặt lộ ra một chút thần sắc tán dương.

Người chiến sĩ trẻ tuổi tên Điền Hiểu Quang này đích thật là một hạt giống tốt, anh ta không chỉ có tư duy nhanh nhẹn mà phản ứng cũng rất nhanh, hơn nữa lúc anh ta đối mặt với sói hoang cũng dũng cảm và tỉnh táo, đây là điều cực kỳ khó có được.

“Những con súc sinh này vẫn chưa đủ trình độ để đoạt lấy tính mạng các thủ hạ của Thượng Ất ta đâu. Sau khi chiến đấu kết thúc, nếu như cậu còn có thể đứng dậy nói chuyện với tôi như thế này, tôi cho phép cậu gia nhập đội bảo vệ lãnh chúa, trở thành một trong những hộ vệ bên cạnh tôi.”

“Thật sao? Tôi thật sự có thể chiến đấu cùng với ngài sao?”

Lời nói của Thượng Ất khiến hai mắt của Điền Hiểu Quang sáng lên, anh biết rõ lời hứa hẹn này có ý nghĩa như thế nào. Ở bên trong căn cứ người

bên cạnh Thượng Ất không có người nào không phải tinh anh trong tinh anh, trong cả căn cứ hơn vạn người không ai không muốn trở thành một thành viên trong đội bảo vệ lãnh chúa!

Nhưng đột nhiên ánh mắt của Điền Hiếu Quang lại trở nên âm đạm, anh bị thương cực kỳ nghiêm trọng, phần eo bị xé nát một miếng thịt máu me be bét, mỗi lần anh hít thở, một trận đau đớn kịch liệt giống như nước thủy triều tràn quét toàn thân của anh.

Điền Hiếu Quang biết, nếu như không lập tức trị liệu chỉ sợ nửa canh giờ anh cũng không chống cự nổi, nhưng vào lúc này đột nhiên có một tiếng nói già nua từ trong đám người truyền đến khiến tinh thần anh chấn động,

“Điền Hiếu Quang nói rất đúng, chúng ta không thể chết một cách uổng phí được... Tôi năm nay đã bảy mươi lăm tuổi, sống đến từng này tuổi cũng coi như đủ rồi. Tới đi, lũ súc sinh, chúng mày có gan thì đến ăn tao đi!” Một ông già tóc bạc trắng từ trong đám người đi ra, “Lão đại Thượng Ất, xin ngài chăm sóc cháu của tôi, nó tên là Lưu Phong Tiên năm nay mười lăm tuổi... Lão già tôi đã lớn tuổi rồi, có thể giúp ngài cũng chỉ có lần này nữa thôi!”

Ông già nói xong, trên mặt lộ thần sắc thản nhiên mà bình tĩnh quay người bước đi, thân thể mặc dù rất gầy yếu, nhưng lúc đi về phía đàn sói lại có vẻ rất vững vàng thông dong, giống như không phải là đi chịu chết mà là đi về nhà vậy.

“Đi đường bình an, ông già!”

“Àm ầm!”

Năm ngón tay của Thượng Ất khẽ nhúc nhích, chỉ trong chốc lát ông già nổ tung hóa thành một đám mưa máu, sói hoang thoái hóa ở xung quanh lập tức kêu thảm một tiếng rồi bỏ chạy ra sau, nhưng bởi vì lực công kích của trùng máu kích nổ quá lớn nên cho dù có chạy thoát thì hiển nhiên nội tạng cũng bị một sức mạnh khổng lồ chấn bị thương.

“Tính thêm tôi nữa... tôi đã bị bệnh tiểu đường nhiều năm, trước kia ở bệnh viện điều trị còn có thể miễn cưỡng chịu được, sau khi tận thế đến mấy

tháng nay tôi sống mà giống như đang chịu tội vậy. Lão đại Thượng Ất, ngài nhìn chuẩn một chút rồi hăng nổ dùng lãng phí cái thân thể thịt mỡ này của tôi!”

Trong đám người lại đi ra một người đàn ông trung niên, anh ta có thân hình to béo, khuôn mặt tiêu tụy, nhìn là có thể biết bệnh của anh ta đến giai đoạn nguy kịch rồi.

“Ầm ầm!”

Người đàn ông mập biến thành vô số mảnh thịt, trong bầu trời lại xuất hiện một tên thương binh què chân. Cứ như vậy đội hình đàn sói kín không kẽ hở đã xuất hiện một lỗ hổng khoảng ba mét.

“Ha ha, đám súc sinh này sợ rồi! Vừa nãy không phải rất phách lối sao? Bà xã, chúng ta không phải đã sớm thương lượng với nhau rồi à, chúng ta sẽ đi đến một cái thế giới khác gặp A Nguyệt của chúng ta, nó mới sáu tuổi, một mình ở bên kia nhất định rất cô đơn. Bây giờ cơ hội tới rồi, chúng ta cùng lên đường đi!”

Một nam một nữ ôm nhau đi ra từ trong đám người, lúc đi ngang qua Thượng Ất người đàn ông mang theo áy náy nhìn Thượng Ất gật gật đầu, sau đó hai người họ không hề quay đầu lại, đi thẳng vào chỗ sâu nhất của đàn sói...

“Ngao ô!”

Vua sói ngửa mặt lên trời thét một tiếng dài, lần này làm thế nào cũng ngăn không được bước chân của đàn sói đang lùi lại. Liên tục bị nổ thương, đàn sói theo bản năng tránh xa nguy hiểm mà lùi lại, đôi nam nữ liền thuận lợi đi ra khỏi vòng vây của đàn sói.

“A! Đàn sói sợ hãi kìa! Chúng ta có thể sống rồi!”

Mọi người xúc động, reo hò không ngừng.

Mắt thấy đàn sói lùi bước không ngăn cản nữa, đám dân tị nạn một người nối tiếp một người đi dọc theo thông đạo đi ra ngoài, trong lúc đó vua sói

không ngừng gầm nhẹ ra lệnh, nhưng đàn sói thật sự bị uy lực của trùng kích nổ dọa sợ, không có một con nào dám tiến lên ngăn cản, bọn chúng chỉ có thể trơ mắt nhìn đám dân tị nạn thoát khỏi vòng vây, dần dần đi về phía xa.

“Còn hai chúng ta thôi...” Mắt thấy Tiểu Giai đỡ Điền Hiểu Quang đi xa dần, xa dần, Thượng Ất cười lạnh một tiếng chậm rãi đi tới trước mặt vua sói.

Mặc dù kết quả của chuyện này có chút ngoài dự liệu, nhưng cho dù như thế nào thì kế hoạch dẫn dụ vua sói xuất hiện cũng xem như thành công. Hiện tại người của hai bên đều đứng nhìn nhau, nếu không đấu một trận ra trò thì thực sự quá có lỗi với những người tị nạn và những con sói đã chết.

Vua sói dường như cũng nhìn ra Thượng Ất muốn động thủ, ánh mắt nó dần dần bình tĩnh lại. Dường như nó cũng có điều suy nghĩ nhìn qua Thượng Ất, thần sắc rất giống một người đang quan sát đối thủ đã sớm biết từ trước, hiểu kỳ còn có chút không phục.

Cho tới bây giờ, vua sói còn chưa từng gặp qua đối thủ chân chính, đương nhiên là không bao gồm sinh vật hình người đứng ở đằng sau nó. Vốn dĩ nó dẫn theo mấy con sói khác không ngừng quấy rầy căn cứ Tổ Ưng, nguyên nhân cũng là bởi vì sinh vật hình người này...

Thu hồi ánh mắt tò mò, nó phát hiện ra trên người của Thượng Ất sinh ra một loại khí tức mạnh mẽ khiến nó phải cảnh giác, mười cái móng vuốt sắc bén giống như dao găm từ trong đệm thịt lặng lẽ xuất hiện.

Chương 374: Ngốc quái biết ẩn thân (2)

Chương 374. Ngốc quái biết ẩn thân (2)

Nếu như để Triệu Khiêm, kẻ thích nghiên cứu các loại sinh vật thần kỳ nhìn thấy cảnh này thì nhất định ông ta sẽ kinh ngạc mà lao lên nghiên cứu vì

sao trong tay chân của một con chó lại có được năng lực co móng vuốt mà chỉ động vật họ mèo mới có!

Trong phút chốc, vua sói đột nhiên có hành động.

Thân hình của nó giống như một đường thiểm điện màu xanh đen, khoảng cách mười mét lập tức biến thành một bước. Chỉ trong một nhịp hô hấp của Thượng Ất, thân thể cực đại của nó đã xuất hiện ở trước mặt Thượng Ất, trong nháy mắt móng vuốt sắc bén nhô ra, từ trong con người màu đen của Thượng Ất có thể thấy được móng vuốt của nó hoá thành mười con dao sắc bén từ xa lao về phía anh!

“Nguy hiểm!” Đám người chưa đi xa nhìn thấy một màn này vội vàng hét lên!

Bởi vì khoảng cách cũng khá xa, cho nên bọn họ hầu như có thể thấy rõ ràng được lần tấn công này của vua sói. Tốc độ của con súc sinh này thực sự quá nhanh, nhanh đến mức tiếng kêu của bọn họ còn không kịp truyền đến tai của Thượng Ất.

Còn có răng nanh vô cùng sắc bén dài khoảng nửa thước có màu trắng ngà, nhìn từ phía xa vua sói giống như yêu thú trong truyền thuyết, khiến cho người ta hoàn toàn mất đi ý chí chống cự.

Nhưng mà còn có một người có tốc độ nhanh hơn nó, đương nhiên người đó chính là Thượng Ất.

Nếu như vua sói giống như gió, thì Thượng Ất chính là một tia thiểm điện xé nát cơn gió ấy. Khi đối diện với vua sói tốc độ cực nhanh của Thượng Ất phát huy vô cùng tốt, thậm chí không có người nào nhìn thấy rõ anh chuyển động như thế nào, chỉ thấy dáng người dong dỏng cao của anh xuất hiện ngay phía sau vua sói.

“Súc sinh, mày cho rằng có tốc độ nhanh thì có thể làm gì thì làm à? Hôm nay tao sẽ cho mày nhìn xem cái gì mới gọi là tấn công bằng tốc độ, bây giờ mày hãy yên tâm mà chết đi!”

Sư tử vô thỏ cũng phải dùng hết toàn lực, ở kiếp trước anh đã chứng kiến qua vô số chuyện lật thuyền trong mương nên Thượng Ất biết, chiến đấu với loại vua sói âm hiểm xảo trá này, giữ lại thực lực là một cách làm vô cùng ngu xuẩn.

Cho nên khi hai bên vừa mới giao thủ, Thượng Ất đã không chút do dự toàn lực huy động Tinh Vực Cốt Dao hiện thân, ánh sáng màu lam của thanh đao như là sao băng trong bầu trời đêm ở dải ngân hà, Thượng Ất vung một cái thanh đao lập tức lao về phía vua sói.

Không cho vua sói bất cứ cơ hội phản kháng nào, tốc chiến tốc thắng mới là mục đích của chuyến đi này!

Thượng Ất có niềm tin kiên định, lại không nghĩ tới vua sói cũng đã chuẩn bị tốt để quyết liều mạng với y. Vì vậy hai bên đều khai triển chiêu thức mạnh nhất của mình.

Ngay lúc Thượng Ất bổ một đao tới, trong nháy mắt vua sói xoay người mở rộng miệng, giữa không trung vô số trong ngọn gió màu xanh trong suốt không ngừng phun ra. Giờ khắc này vua sói tựa như một cây súng pháo di động, uy lực to lớn mũi nhọn chính là đạn pháo.

Nhất thời chiêu mạnh nhất của hai bên đụng thẳng vào nhau, đất và cỏ cây xung quanh bay tứ tung, cây nhỏ liên tục đổ xuống, khu vực trong phạm vi mười mét quanh một người một sói bừa bộn không chịu nổi. Đàn sói đang xem trận đấu đều phát ra tiếng ô ô giống như con chó cụp đuôi chạy trốn.

Không động đậy, đứng thẳng, cầm đao, nhìn chăm chú... Cơ thể Thượng Ất thẳng tắp không nhúc nhích ở trong khí lưu cường đại, mặc cho cỏ cây hòn đá đụng vào trên người anh lưu lại hàng chục vết cắt nhỏ bé.

Mà vua sói ở phía đối diện đã liên tục lùi lại. Thượng Ất có thể trực tiếp nghênh đón sức mạnh của những lưỡi dao bằng gió do vua sói tạo ra, nhưng vua sói lại không cách nào chịu đựng được sức mạnh của Tinh Vực Cốt Dao.

Một vết thương lớn xuất hiện trên da lông hoàn mỹ của vua sói, cũng lần đầu tiên làm cho nội tâm của vua sói cảm thấy khiếp sợ. Đường cùng gặp

nhau người dũng cảm thẳng... Đối với vua sói mà nói, khi những dân tị nạn kia dùng sinh mệnh của mình mở ra một đường đi, trận chiến đấu này đã định sẵn là nó sẽ thất bại.

Chỉ là vua sói cũng không có lộ ra thần sắc e sợ gì, nó đuổi đầu lưỡi to lớn màu hồng nhạt của mình ra liếm láp vết thương, dùng ánh mắt tràn đầy oán hận nhìn Thượng Ất, sau đó nó quay người gầm nhẹ vài tiếng ở phía sau, rồi an tĩnh nằm rạp trên mặt đất lạnh lùng nhìn Thượng Ất.

“Còn có cứu binh? Đừng nói lại là một vua sói thoái hóa khác? Ha ha, đừng có uổng phí sức lực, với cái loại thực lực này cho dù đến thêm nhiều vài con cũng không phải là đối thủ của tao, tao... Hả, là cái gì?”

Đang nói, Thượng Ất đột nhiên cảm giác được một cỗ khí tức cường đại đang tới gần, nhưng cho dù hấn cổ gắng trợn to hai mắt cũng không nhìn thấy bất cứ vật gì, dường như thứ khiến trong lòng anh tràn đầy kiềm chế và cảnh giác chính là một trận gió... Nhưng mà, làm sao gió có thể làm cho lòng cảm thấy Thượng Ất tràn ngập cảm giác nguy hiểm như vậy?

Thượng Ất nhanh chóng lùi lại, hai chân phóng ra một sức mạnh khổng lồ thậm chí để lại trên mặt đất hai cái hố sâu. Nhưng cho dù như thế, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đó vẫn như âm hồn không chịu tan, quần lấy lòng y.

“Hiện thân ra đây cho tao!”

Đối với Thượng Ất mà nói đây vẫn là lần đầu tiên mà y phải quần bách như vậy. Quan trọng nhất chính là từ đầu tới đuôi y đều không nhìn thấy dáng vẻ của đối phương, rất rõ ràng đây là một đối thủ có được năng lực ẩn thân. Nếu Thượng Ất muốn thoát khỏi cảnh này, thì trước hết phải ép đối phương xuất hiện.

Tinh Vực Cốt Dao xẹt qua một đường vòng cung màu lam hoàn mỹ ở trong không trung, cuối cùng dừng lại xuất hiện run rẩy rất nhỏ ở trước ngực của Thượng Ất nửa mét. Mà trước mặt anh, thân thể màu trắng bạc trong suốt như ngọc thạch cao lớn, mạnh mẽ, rắn chắc như pho tượng lộ ra một chút, cuối cùng tập hợp lại thành một quái vật cao khoảng ba mét có hình dáng giống như con người!

“Mày là... cái thứ gì vậy?”

Nhìn qua con quái vật cao hơn mình một mét, Thượng Ất không khỏi nghẹn lời.

Sống suốt hai đời, Thượng Ất tự nhận là đã thấy qua vô số quái vật và quái nhân, nhưng cho tới bây giờ anh chưa từng thấy loại sinh vật kỳ quái đứng ở trước mặt này, thậm chí không phân biệt được nó là người hay là dã thú.

Chương 375: Quái vật Cao Tổ

Chương 375. Quái vật Cao Tổ

Đầu tiên, con quái vật này mọc ra tay chân và thân thể rất giống loài người, nếu như không bỏ qua dáng người cao lớn kia của nó hoặc là đứng từ đằng xa quan sát, tuyệt đối sẽ có người nhìn nhầm nó là một vận động viên cân đối khoẻ mạnh mặc đồng phục màu trắng bạc. Tay chân của nó thật sự là quá cân đối rất giống con người, dùng góc độ cái đẹp của con người mà nói thì, thân thể thon dài nhưng không gầy yếu của nó quả thực giống như là pho tượng thạch cao người phương Tây ở trên lớp mà học sinh hay dùng làm mẫu vẽ.

Thế nhưng, nếu như nhìn thẳng trực diện mặt của nó sẽ lập tức bị khuôn mặt giống như châu chấu này dọa đến á khẩu không nói nên lời. Nhất là hai bên gương mặt bị kéo dài nghiêng đến trên cổ màu xanh sẫm, càng sẽ khiến cho người ta hiểu nhầm rằng thứ này chính là châu chấu tinh hóa thành hình người.

Đương nhiên, con sinh vật cổ quái này cũng có điểm khiến người ta cảm thấy đáng yêu. Ví dụ như đôi mắt to gấp đôi quả trứng ngỗng rất giống nhân vật trong phim hoạt hình, đặt ở trên trán mà không cần chỉnh sửa gì, nhìn rất buồn cười lại có chút đáng yêu. Lại thêm dưới ánh mắt to tròn kia là hai cái lỗ mũi như hai cái chấm đen nhỏ càng khiến khuôn mặt của nó càng buồn cười hơn, khiến con vật này thoát nhìn trông dần dần nhưng rất đáng yêu.

“Ngốc quái sao?”

Thượng Ất cười khố ở trong lòng một tiếng rồi đặt cho đối thủ biết ẩn thân này một cái tên, sau đó anh đặt thanh đao ngay trước ngực lạnh lùng hỏi: “Mày là ai, tại sao lại tấn công tao?”

“Đánh lén anh? Tôi nghĩ anh hiểu nhầm rồi, con người.” Tiếng người trong trẻo vọng vào tai Thượng Ất, ngốc quái trừng đôi mắt lớn nghiêm túc nhìn Thượng Ất nói tiếp: “Anh quá yếu, căn bản không đáng để tôi đánh lén. Nếu như vừa rồi tôi muốn giết anh, anh đã sớm... chết không toàn thây rồi.”

“Ta quá yếu? Chết không toàn thây?”

Thượng Ất giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, từ khi mặt thể đến nay đã gần nửa năm, người duy nhất có thể khiến Thượng Ất sinh ra cảm giác yếu thế chỉ có tiến sĩ L mà thôi. Nhưng hơn phân nửa cũng là vì tiến sĩ L sở hữu trí thông minh yêu nghiệt và sức mạnh của sóng não. Trừ tiến sĩ L ra, bao gồm cả Vũ Văn Tinh, Vân Lăng, Cao Trác Nhiên thậm chí Côn Ngư, Thượng Ất cũng chưa hề sợ qua bất cứ kẻ nào, cũng chưa từng bị ai trong số đó dùng hai chữ yếu kém để hình dung.

Cái con ngốc quái này có khiếu hài hước hả?

Khóe miệng của Thượng Ất nổi lên một tia cười lạnh, thời gian của anh rất quý giá, không có rảnh lãng phí thời gian với con quái vật ngốc nghếch này, anh lập tức cao giọng nói, “OK ngốc quái, bây giờ mi cứ tránh sang một bên, chờ ta giải quyết xong vua sói kia rồi nói.”

“Không được, anh không thể giết nó, nó là do tôi mới thu được... ừm, dùng ngôn ngữ con người của các người mà nói cái này gọi là đàn em!” Ngốc quái nghiêm túc cự tuyệt Thượng Ất, đồng thời đồng tử đen như hạt đậu chớp chớp rồi nói, “Còn nữa, tên của tôi không phải là ngốc quái... Tôi đặt cho mình một cái tên của con người, gọi là Cao, anh có thể gọi tôi là Cao Tổ!”

“Cao Tổ? Chữ Cao trong bay lượn?”

Thượng Ất ngây ngẩn cả người, anh không nghĩ tới con quái vật màu trắng to xác không chỉ tự đặt tên cho mình, hơn nữa còn lấy một cái tên quái dị

như vậy.

“Không sai, tôi tên là Cao Tổ, bởi vì sinh ra ở trên vách đá nên tôi được một con điều hâu nuôi lớn, cho nên tôi lấy tên gọi Cao.” Cao Tổ bình tĩnh nói, đồng thời lấy tay chỉ vua sói nói, “Nó là thủ hạ của tôi, ra lệnh tấn công căn cứ của các người cũng là tôi, cho nên anh không thể giết nó.”

“Là mi? Vì sao?”

Hai mắt của Thượng Ất nhắm lại, bên trong ánh mắt lấp lóe từng tia thần sắc thê lương. Cho đến giờ phút này, anh mới ý thức được hóa ra bên ngoài căn cứ Tổ Ưng không phải ngẫu nhiên xuất hiện bầy sói hoang này, thực ra là do cái con quái vật tên là Cao Tổ này đứng phía sau giật dây.

Nhưng vì sao nó lại muốn làm như vậy? Chuyện này có lợi gì cho nó?

Trong lúc bất tri bất giác tay Thượng Ất nắm chặt Tinh Vực Cốt Dao, Cao Tổ thấy cảnh này thì lập tức mở cái miệng giống châu chấu của mình ra, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Con người các anh là một loại sinh vật rất thần kỳ, thông minh, cường đại, giàu sức sáng tạo, nhưng các anh cũng có khuyết điểm, chính là không có kiên nhẫn, hay dùng bạo lực để giải quyết vấn đề. Mặc dù trong tay anh có vũ khí rất sắc bén, nhưng nó không có tác dụng với tôi đâu. Bỏ nó xuống rồi hãy nghe tôi giải thích, nếu như sau khi nghe tôi giải thích xong anh vẫn kiên trì muốn động thủ, tôi có thể đánh một trận với anh.”

“Hừ, cho mi năm phút!” Thượng Ất gật đầu, thu hồi Tinh Vực Cốt Dao, đợi Cao Tổ mở miệng.

“Tôi biết tiến sĩ L... Tôi trăm phương ngàn kế dẫn dụ anh ra gặp tôi cũng là muốn nhờ anh một chuyện, xin anh sắp xếp cho tôi và tiến sĩ L gặp mặt.”

Một câu nói kinh hãi, Cao Tổ vừa mới mở miệng đã khiến Thượng Ất lộ ra thần sắc kinh ngạc. Anh không thể ngờ được, chuyện này lại còn dính đến tiến sĩ L, xem ra chuyện này còn phức tạp hơn nhiều so với anh tưởng tượng, nhưng sau đó Cao Tổ chậm rãi trả lời nghi hoặc trong lòng của y, “Tôi biết nhất định anh có rất nhiều nghi hoặc, cho nên xin hãy kiên nhẫn nghe tôi giải thích, nguyên nhân gây ra chuyện này là như này...”

Cao Tổ là sinh vật đại tân sinh, chính là giống loài hoàn toàn mới mà tiến sĩ L nói tới trong thời đại sinh vật bùng nổ. Mấy tháng trước đó, sau khi mật thể đến nó vẫn ở trong trạng thái trứng, rồi bí mật sinh ra ở một vách núi cao bên trong Tổ Ưng. Sau đó chỉ trong vòng mấy tháng, Cao Tổ được điều hâu nuôi lớn cho đến khi vách núi rộng hai mét ở căn cứ Tổ Ưng không chứa được thân hình to lớn của nó nữa, nó mới chọn xuống núi rời khỏi Tổ Ưng.

Dưới núi, Cao Tổ gặp các loại sinh vật thoái hóa kỳ quái, cũng chiến đấu trên trăm trận chiến lớn nhỏ. Lúc này Cao Tổ mới chậm rãi phát hiện ra mình có được năng lực khó tin. Trong thân thể thon dài của nó ẩn chứa một sức mạnh kinh khủng, cũng theo mỗi trận chiến đấu thắng lợi mà nó đã nhanh chóng trưởng thành.

Chương 376: Quái vật Cao Tổ (2)

Chương 376. Quái vật Cao Tổ (2)

Thời gian dần qua, Cao Tổ phát hiện dưới núi đã không có bất cứ sinh vật nào là đối thủ của nó, đến cả gấu, hổ, sói, báo đều đã biến thành đồ ăn của nó, cuối cùng ánh mắt của Cao Tổ rơi vào trên người con người.

Nó chậm rãi quan sát loại sinh vật hai chân này, nó kinh ngạc phát hiện những sinh vật này nhìn rất nhỏ yếu nhưng có thể dựa vào các loại vũ khí mà có thể giết chết đối thủ cường đại hơn mình. Cao Tổ bắt đầu sinh ra hứng thú với vũ khí của con người.

Nhưng thời gian mật thể càng lâu, hoàn cảnh sinh tồn càng trở nên khắc nghiệt, vũ khí của con người dần dần đã mất đi uy lực. Mà lúc này Cao Tổ cũng nghênh đón thảm họa lũ lụt lần thứ hai. Lúc nước lũ từ trên trời giáng xuống Cao Tổ không hề sợ hãi súng pháo của con người lại đột nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi đối với thiên tai này.

Nó đột nhiên phát hiện, một khi nó không chịu nổi sức mạnh cường đại của tự nhiên, vậy thì toàn bộ thế giới này sẽ không có sinh vật như nó nữa, nó sẽ biến mất vĩnh viễn.

Sau bốn tháng sinh sống, Cao Tổ bắt đầu suy nghĩ về chuyện sau này. Đáng tiếc nó tìm khắp phạm vi ngàn dặm quanh đây cũng vẫn như cũ không tìm thấy một con sinh vật nào tương tự như nó. Càng đừng nghĩ đến chuyện sinh sôi hay giao phối.

Cao Tổ bi ai ý thức được, trên thế giới này nó là duy nhất, nó đại biểu cho toàn bộ chủng tộc, nó chết rồi chủng tộc sinh vật tân sinh sẽ hoàn toàn diệt vong.

Cao Tổ quyết định muốn tìm ra phương pháp giúp chủng tộc của mình sinh sôi nảy nở, vì thế nó từ bỏ việc tiếp tục tăng thực lực của mình, cố gắng khống chế thân thể trong tầm ba mét, mỗi ngày đều tìm kiếm biện pháp giải quyết. Đáng tiếc, cho tới bây giờ nó cũng không nghĩ ra bất kỳ phương pháp nào, cho nên ánh mắt của nó rơi trên người tiến sĩ L.

Trải qua gần một tháng quan sát, nó nhận định trên đời này người có thể giúp nó giải quyết vấn đề hậu nhân, có lẽ cũng chỉ có bộ não biến dị cường đại của tiến sĩ L mà thôi.

Nhưng... ba ngày trước, lần đầu tiên nó thử tiếp xúc tiến sĩ L đã không chút do dự cự tuyệt nó, đồng thời lợi dụng sức mạnh cường hãn của não bộ thiết kế một cái bẫy, suýt chút nữa khiến Cao Tổ bị bắt nhốt vào phòng thí nghiệm trở thành chuột bạch.

Cao Tổ rất tức giận, cũng rất sợ hãi.

Nói về sức chiến đấu cá nhân, rõ ràng Cao Tổ có thể chiến thắng bất kỳ người nào bên cạnh tiến sĩ L bao gồm cả bản thân tiến sĩ L. Nhưng Cao Tổ có việc cần người ta giúp đỡ nên nó không thể trực tiếp trở mặt rồi bắt tiến sĩ L đi. Hơn nữa nó cũng rất e sợ khả năng tính toán kinh khủng của tiến sĩ L, nó không muốn lại mạo hiểm chui vào căn cứ Đế Đô làm chuột bạch.

Cho nên, Cao Tổ nghĩ đến Thượng Ất. Dưới cái nhìn của nó, Thượng Ất rất thích hợp với thân phận sứ giả. Thượng Ất và tiến sĩ L không chỉ quen biết mà giao tình giữa hai người cũng không tệ, nếu như Thượng Ất có thể thay mình truyền đạt tin tức, có lẽ tiến sĩ L sẽ đồng ý gặp mặt nó cũng nên.

Nhưng mà sau khi lập ra kế hoạch thì Cao Tổ đã rất nhanh phát hiện một chuyện phiền phức khác, đó chính là nó không gặp được Thượng Ất.

Sau khi chiếm lĩnh hồ Tổ Ứng, vì để tăng tốc tiến độ xây dựng lại căn cứ, Thượng Ất biến thành lão đại một bước cũng không ra khỏi căn cứ. Mỗi ngày anh bận rộn ở căn cứ sắp xếp lập ra kế hoạch, huấn luyện thành viên và xử lý mấy cái chuyện vụn vặt bên trong căn cứ, căn bản không có ra ngoài đi săn lại càng không cần phải nói đến chuyện gặp mặt Cao Tổ.

Mà bởi vì lần trước bị giáo huấn, Cao Tổ biết nếu như mình tùy tiện xâm nhập vào căn cứ Tổ Ứng, trước khi hai bên gặp được nhau rất có thể nó đã đánh bị túi bụi, dù sao đối với con người mà nói, hình tượng của nó rất có tính công kích.

Cao Tổ rất nhanh lại nghĩ ra một biện pháp khác, nó quyết định lợi dụng đàn sói hoang thoái hóa để dẫn dụ Thượng Ất xuất hiện. Mà bởi vì nguyên nhân này mà một màn môi nhử bom thịt người của Thượng Ất dưới cái nhìn của nó rất buồn cười.

Nhưng Cao Tổ không nghĩ tới Thượng Ất lại dùng thủ đoạn kịch liệt như thế để đối phó với đàn sói hoang thoái hóa, càng không nghĩ tới vua sói lại không chịu nổi một đao của Thượng Ất, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã bị một đao của Thượng Ất đả thương mất đi tác dụng.

“Nói như vậy là mi đang cầu xin ta giúp đỡ sao?” Thượng Ất bình tĩnh nhìn Cao Tổ, bên trong ánh mắt lại toát ra thần sắc tán thưởng.

Cao Tổ cũng không có nói dối, nếu như so sánh cấu tạo thân thể của nó với con người thì quả thực là đã đạt đến trạng thái hoàn mỹ nhất. Trên cơ thể của nó không thấy được một chút thịt thừa nào, chạy xuôi theo làn da bóng loáng là một tầng ánh sáng năng lượng màu trắng nhàn nhạt, nhìn giống như chiếc áo giáp bạc được rèn tinh mỹ của người võ sĩ thời trung cổ.

Mà các cơ thịt được phân bố rất đều trên cánh tay cũng như chân, mỗi một động tác của Cao Tổ sẽ khiến chúng dao động tràn đầy năng lượng cảm giác vô cùng tuyệt vời khiến người ta ghen tị. Nếu như lại mặc cho nó một bộ mũ giáp tinh xảo và phối với một thanh trường kiếm khổng lồ thì chỉ sợ người bình thường cũng đều sẽ không tự chủ được sinh ra xúc động muốn

quỳ lạy, vì nó giống như là tác phẩm hoàn mỹ dưới tay của thần linh khiến người ta phải sợ hãi thán phục!

“Ừm, là tôi đang xin anh giúp đỡ, thế nào, có thể giúp tôi không?” Mắt thấy Thượng Ất có ý muốn đồng ý, trên mặt Cao Tổ lộ ra thần sắc vui mừng, nhưng không ngờ Thượng Ất lại khẽ lắc đầu nói: “Mặc dù tôi không thích tên tiến sĩ L kia một chút nào, nhưng ông ta đã cự tuyệt giúp mi thì chắc hẳn phải có nguyên nhân gì đó, ta sẽ không giúp mi đâu!”

Thượng Ất cự tuyệt rất thẳng thắn, trong giọng nói mang theo một tia kiên định.

Trong lời của nó đã nói rất rõ ràng tiến sĩ L không có thiện ý gì đối với Cao Tổ, vậy thì Thượng Ất càng không thể ra tay giúp đỡ nó. Thượng Ất đơn thuần cho rằng tiến sĩ L là người có bộ não biến dị, ông ta sẽ không nhàm chán đến mức đối nghịch với Cao Tổ. Nếu tiến sĩ L muốn giết chết nó thì chứng tỏ sự xuất hiện của Cao Tổ gây ra uy hiếp đến an toàn của ông ta, thậm chí là an toàn của cả loài người.

Chương 377: Biểu hiện kỳ quái của chú chim béo

Chương 377. Biểu hiện kỳ quái của chú chim béo

Không cùng chủng tộc với mình thì chắc hẳn sẽ nảy sinh ra tâm tư khác, ở kiếp trước khi thấy thú thoát hóa hoành hành Thượng Ất đã khẳng định chuyện này.

“Như vậy sao... thật đúng là đáng tiếc mà, tôi vốn cho rằng anh là một cường giả của con người thì anh sẽ nghĩ khác, nhưng không ngờ anh lại dùng ánh mắt như đang nhìn giống loài siêu việt để trả lời sự cầu xin giúp đỡ của tôi, hình như tôi đã đánh giá quá cao con người các anh rồi.”

Cao Tổ nhẹ nhàng lắc đầu, thân hình cao lớn đột nhiên giãn ra, dường như trong nháy mắt nó lại cao hơn gần mười centimet nữa, khiến thân thể cao lớn của nó vốn dĩ đã rất cứng cáp bây giờ càng thêm uy vũ hùng tráng.

“Không có cách nào cả, xem ra tôi chỉ có thể dùng phương thức bạo lực để ép anh đồng ý.” Cao Tổ nói xong nhẹ nhàng vung hai tay lên, thân thể chậm rãi trở nên trong suốt, rất rõ ràng nó đang tiến vào trạng thái tàng hình.

Thượng Ất nhìn thấy sự biến đổi của Cao Tổ cũng chỉ nhẹ nhàng hừ một cái, Tinh Vực Cốt Dao sáng chói, giọng điệu có chút khinh thường: “Uy hiếp ta sao? Đã như vậy rồi thì hãy để cho ta mở mang kiến thức một chút về sự lợi hại của mi đi!”

Nếu dùng lời nói mà không thể hiểu được nhau thì chỉ có dùng hành động để giải thích tất cả hiểu nhầm.

Đối diện với Cao Tổ đang dần biến mất Thượng Ất không hề do dự lập tức giải phóng toàn bộ dị năng của mình, chỉ trong chốc lát tất cả sinh vật xung quanh nằm trong phạm vi ba mươi mét chỉ cần có năng lượng đều xuất hiện trong tầm mắt của Thượng Ất.

“Hả, làm sao có thể? Nó có thể hoàn toàn biến mất, đến một tia năng lượng cũng không quét ra được?”

Thượng Ất kinh ngạc nhìn khoảng không trống rỗng trước mặt, giờ khắc này ở trước mắt anh ngoại trừ mấy con sói hoang tản ra vòng xoáy năng lượng màu xanh ra, thì hoàn toàn không nhìn thấy một chút dấu hiệu nào của Cao Tổ, tên này thật sự biến mất rồi!

Cái này phiền phức rồi đây... Thượng Ất không khỏi có chút khẩn trương, anh nắm chặt cây đao trong tay, tăng năng lượng của Tinh Vực Cốt Dao thêm lần nữa, phạm vi công kích và phòng ngự cũng tăng lên gần như gấp đôi.

“Anh lo lắng sao? Tôi đã sớm nói rồi anh không phải là đối thủ của tôi!” Âm thanh của Cao Tổ truyền đến càng khiến Thượng Ất căng thẳng hơn, anh phát hiện thanh âm của Cao Tổ vậy mà phát ra từ bốn phương tám hướng, giống như trong không trung có vô số Cao Tổ đang ẩn nấp bên trong vậy, khiến cho anh hoàn toàn không tìm thấy được là nơi nào phát ra âm thanh.

“Ít nói lời vô ích, đánh thắng rồi hãy nói!” Thượng Ất trầm giọng nói, sau đó anh chém xuống một nhát ánh đao màu xanh thẫm lớn ra trước mặt.

“Không có tác dụng đâu, anh căn bản tìm không thấy tôi ở đâu.” Âm thanh của Cao Tổ truyền đến lần nữa, mang theo kiêu ngạo và khinh thường nói tiếp: “Thân thể của tôi tiến hóa rất hoàn mỹ, vảy lân nhỏ bé ở trên làn da sẽ tự động ngăn cản tất cả năng lượng từ bên ngoài, không có bất kỳ vật gì có thể lưu lại vết tích trên làn da của tôi. Về phần âm thanh... Tôi quên nói cho anh biết, thân thể của tôi đã tiến hóa và có thể phóng thích ra sức mạnh sống âm sinh vật, có nghĩa là tôi có thể lợi dụng bất cứ vật thể gì ở xung quanh phản xạ lại giọng nói của tôi, anh tuyệt đối không tìm thấy tôi đâu.”

“Bất kỳ vật gì cũng không thể lưu lại vết tích trên người mi sao? Vậy máu thì sao?” Không để ý âm thanh khiêu khích của Cao Tổ, Thượng Ất quay người lại chém xuống một đao, nhưng không ngoài dự đoán nhát đao kia lại thất bại, Cao Tổ vẫn không xuất hiện.

“Ý anh nói là đã thương tôi sao? Chuyện này càng không thể... Ngay cả súng ngắm của con người cũng không thể lưu lại ấn ký trên làn da của tôi, thanh đao của anh cho dù có sắc bén cũng không thể phá nổi phòng ngự của tôi đâu. Hơn nữa tôi ở đâu anh còn không biết thì làm thế nào đánh thắng tôi đây?”

Giọng nói của Cao Tổ truyền đến, một cỗ sức mạnh khổng lồ đột nhiên xé rách không khí lao về phía sau lưng của Thượng Ất. Vì Thượng Ất rất cảnh giác nên anh lập tức quay người dùng hai tay che ở trước ngực, sau đó chỉ nghe thấy âm thanh của một trận nổ lớn, thân thể của Thượng Ất đã bị đánh bay ra ngoài mười mấy mét.

“Đáng chết, khí lực của tên này thật lớn!”

Lắc lắc cánh tay đang run rẩy, Thượng Ất quan sát chất lỏng của bộ giáp trên cánh tay, giờ phút này trên cánh tay của anh đầy vết thương nhỏ, chẳng chịt giống như mạng nhện, dưới những vết thương đó cánh tay của Thượng Ất cũng bắt đầu sưng phồng lên.

Sức mạnh của Cao Tổ quá lớn, ít nhất phải mạnh hơn Thượng Ất gấp ba lần, ngay cả bộ giáp do tiến sĩ L thiết kế tỉ mỉ cho anh cũng không có tác

dụng.

“Thú vị, thú vị, anh đúng thật là một người lợi hại hiếm thấy trong con người, một cú đánh ngay cả vua sói cũng không chịu nổi này của tôi, vậy mà anh lại có thể gắng gượng chống đỡ... Nhưng anh còn có thể chống đỡ được mấy cú đánh đây? Thượng Ất, đừng kiên trì nữa, đồng ý với tôi đi tìm tiến sĩ L. Chỉ cần anh giúp tôi, tôi nhất định sẽ hồi đáp anh thật tốt!”

Một giọng nói thành khẩn lại truyền đến lần nữa, dường như Cao Tổ không hề từ bỏ ý định thuyết phục Thượng Ất, sự dụ hoặc của sinh sôi đời sau thực sự quá lớn, chỉ cần có một tia cơ hội Cao Tổ cũng sẽ không từ bỏ. Nhưng vào lúc này Cao Tổ đang ở trong trạng thái tàng hình đột nhiên dừng lại, nó phát hiện Thượng Ất không vung đao nữa mà anh đang cúi đầu nhìn cái gì đó trước ngực mình.

Anh ta đang làm gì vậy? Cao Tổ có chút kỳ quái tiến lên phía trước đụng đụng, dựa vào năng lực phản ứng một cách siêu cường, nó hoàn toàn không sợ Thượng Ất đột nhiên công kích, cũng không quan tâm đây có phải cạm bẫy do Thượng Ất tạo ra hay không.

“Chú chim béo mày muốn làm gì. Tao đang chiến đấu với kẻ địch, mày đừng gây thêm phiền phức cho tao nữa được không?”

Nhìn chú chim béo đi theo người anh luôn rất thành thật đột nhiên phát ra tiếng kêu gấp rút, nó dùng cái miệng nhỏ nhọn của mình không ngừng mổ vào ngực Thượng Ất.

Chương 378: Lực hấp dẫn cường hãn

Chương 378. Lực hấp dẫn cường hãn

“Đói bụng sao?”

Thượng Ất bất đắc dĩ móc ra một viên tinh hạch năng lượng đưa tới trước mặt con chim này, nhưng không ngờ con chim béo không bao giờ cự tuyệt

đồ ăn này, lại hoàn toàn không để ý tới tinh hạch ngon nghẻ mà càng gấp gáp nhúc nhích cơ thể giống như muốn từ trong ngực của Thượng Ất chui ra ngoài.

“Đây là sinh vật gì? Khí tức năng lượng thật là đậm.” Cao Tổ xông tới, mắt thấy con chim béo đang đứng ở đầu vai của Thượng Ất xù lông co lại thành một nhúm, thần sắc hiếu kỳ trong mắt dần dần đầy lên.

“Vật nhỏ này, rốt cuộc mày muốn làm gì? Mày đứng ở trên bả vai của tao thì tao làm sao mà chiến đấu được đây?”

Thượng Ất thấy chú chim béo không quan tâm đến anh nhất định muốn chui ra ngoài thì không khỏi có chút tức giận. Hiện tại Cao Tổ đang ở ngay bên cạnh nếu mình không cẩn thận sẽ lập tức bị đánh bại, bây giờ còn thêm vật nhỏ nặng hơn cả cục vàng này nữa thì càng không có phần thắng rồi.

Nhưng rất nhanh Thượng Ất phát hiện ra, mình trách nhầm con chim béo rồi, con chim này không phải bởi vì đói mà quấy rối hấn, ngược lại nó đang muốn trợ giúp Thượng Ất chiến đấu!

Đứng ở trên vai của Thượng Ất, dáng vẻ ngây thơ chân thành của con chim béo dần dần bị thay thế bởi một thần sắc trang nghiêm. Ánh mắt rất nghiêm túc, nhếch khóe miệng, căng thân thể béo tròn lên... Tất cả biến đổi đó đều thể hiện rõ con chim béo đang chuẩn bị giải phóng một chiêu thức gì đó!

Sẽ là năng lực gì? Thượng Ất lo lắng, bên trong ánh mắt mang theo sự chờ mong.

Đều là con của Côn Ngư, anh chị em của con chim béo là Côn Ngư nhỏ và Thanh Loan nhỏ biểu hiện vô cùng chói mắt, cũng chứng minh thể hệ sau của Côn Ngư rất thần kỳ. Hiện tại đến lượt con chim béo phát uy, một khi năng lực của nó siêu vượt hơn đồng loại, trận chiến này có lẽ sẽ lập tức kết thúc đi?!

"Bùm!" Một âm thanh thanh thúy vang lên trong không khí, con chim béo rốt cục thả ra một chiêu nó nghẹn lại đã lâu... đó là một cái đánh rắm rất vang!

...

Thượng Ất nhìn chăm chăm con chim béo đang đứng ở trên vai mình vì ngượng ngùng mà cúi đầu thấp xuống, trong không khí hình như có một mùi thối nhàn nhạt ngượng đọng lại càng khiến Thượng Ất bắt đầu hoài nghi cuộc sống này.

"Em gái mày, mày đánh rắm còn thối hơn cả heo, mày chuẩn bị nửa ngày tao còn tưởng mày làm gì hoá ra là mày chuẩn bị một cái rắm? Vậy mà mày làm bộ làm tịch nửa ngày hóa ra là nhin đánh rắm. Ông đây quyết định rồi, đợi chút nữa sau khi trận chiến kết thúc tao nhất định nướng mày lên ăn thịt!"

Thượng Ất hung tợn nhìn chăm chăm con chim béo, nếu như ánh mắt có thể phóng ra năng lượng, có lẽ con con chim béo này đã bị nướng khét.

"Chíp, chíp, chíp!"

Con chim béo lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, mở ra cái miệng nhỏ nhỏ mặt dày giống như da mặt của đứa bé mập mập vậy, đang nịnh hót lấy lòng chủ nhân.

"Phốc phốc!"

Trong không khí truyền đến tiếng cười của Cao Tổ, con chim béo này thực sự quá khôi hài, nó không nhin nổi bật cười tại chỗ. Mà vua sói hoang một bên vẫn luôn nằm yên cũng há rộng miệng ngáp một cái, không biết là vì cảm thấy hành động của con chim béo quá nhàm chán, hay là chủng tộc sói dùng loại phương thức này để diễn tả ý cười.

"Mẹ nó, chuyện mất mặt này đều do con súc sinh này gây ra, sớm biết thế đã không mang theo mày rồi." Trên mặt Thượng Ất nổi lên một tầng màu đỏ ửng, mang tiếng là "con trưởng" nhưng biểu hiện của con chim béo thực sự làm cho người ta quá mất mặt.

Nghĩ cũng không nghĩ, Thượng Ất một phát bắt lấy cái mông lớn của con chim béo muốn nhét nó vào trong ngực, nhưng lúc này con chim béo đột

nhiên phát ra một tiếng huýt dài, âm thanh thanh thúy êm tai không hề kém chị em Thanh Loan nhỏ của nó!

"Hử? Lần này con chim béo thật sự muốn phát uy sao?"

Thượng Ất có chút thấp thỏm nhìn toàn thân con chim béo đang bị lông vũ bao phủ, chỉ sợ con chim này dùng sức quá mạnh phụt ra một đồng phân, thế thì Thượng Ất đúng là chỉ có thể khoan một lỗ trên mặt đất để chui vào.

Rất may mắn, lần này biểu hiện của con chim béo rất đáng tin cậy, thậm chí đáng tin đến mức khiến Thượng Ất có chút kinh ngạc.

Nặng! Càng ngày càng nặng! Giống như một ngọn núi nhỏ vậy!

Con chim béo đứng ở bả vai của Thượng Ất vốn dĩ đã nặng rồi, bây giờ thân thể đột nhiên càng thêm nặng nề, thời gian dần qua thậm chí cả Thượng Ất cũng có chút không chịu nổi, nhưng bề ngoài của con chim béo không có bất kỳ biến hóa nào vẫn như cũ một dáng vẻ ngốc ngốc đáng yêu ngo ngoe, rất giống một con gà mái mập mạp.

"Không thể nào... Dựa theo định luật bảo toàn, sự vật không thể ở trạng thái trống rỗng tiến hành chuyển vật chất, con chim béo tăng trọng lượng, chứng tỏ nó nhất định là đang hấp thu thứ gì đó... Thế nhưng rõ ràng cái gì nó cũng chưa ăn mà!"

Thượng Ất cố gắng duy trì sự cân bằng của thân thể, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đầu vai của hắn như bị một ngọn núi nhỏ đè ép, Thượng Ất dự đoán đơn giản một chút, có lẽ thể trọng của con chim béo này ít nhất phải nặng hơn 500kg, hơn nữa thể trọng của vật nhỏ này không ngừng tăng một cách nhanh chóng, Thượng Ất không thể không huy động năng lượng sinh vật để chống đỡ sức nặng của con chim này.

Cuối cùng bả vai của Thượng Ất không còn nặng nữa, nhưng không đợi Thượng Ất kịp thở một hơi, trong nháy mắt một cổ sức mạnh kỳ quái từ trên người vật nhỏ kia phát ra, da đầu Thượng Ất tê dại một hồi không khỏi nghẹn ngào kêu lên:

"Chẳng lẽ đây là... Di năng khổng chế trọng lực?"

Không sai, cỗ sức mạnh này khiến Thượng Ất nhớ đến một người, nói đúng hơn là một người đã từng là kẻ thù của hắn - Loan Báo.

Thượng Ất còn nhớ rất rõ ràng khi ở ruộng Hoa Anh Túc lần đầu tiên bị muỗi nhện tập kích và lần đầu tiên gặp nữ sĩ quan Lãnh Vân... Bây giờ suy nghĩ lại một chút, khi đó gông xiềng trọng lực của Loan Báo cũng khiến Thượng Ất ăn không ít khổ, nếu như không phải lúc ấy hắn đánh cược tính mạng dùng kỹ năng trùng kích nổ nổ chết Loan Báo thì chỉ sợ là thi thể của Thượng Ất đã sớm biến thành xương trắng rồi.

Chương 379: Ẩn giấu sát cơ và hợp tác

Chương 379. Ẩn giấu sát cơ và hợp tác

Mà cũng bởi vì lần đó mình dùng kỹ năng trùng kích nổ mà Lãnh Vân bị hủy dung... Nhất thời Thượng Ất suy nghĩ tán loạn, con chim béo đột nhiên bạo phát loại năng lực này khiến Thượng Ất nhớ lại rất nhiều chuyện, cũng làm cho hắn nhớ đến dị năng trọng lực của Loan Báo.

Sau đó Thượng Ất phát hiện, hình như mình lại một lần đoán sai rồi, năng lực của vật nhỏ này hình như không phải là dị năng trọng lực đơn giản như vậy.

Lực hút, con chim béo giải phóng lực hút ở khắp mọi nơi. Chỉ là phương thức giải phóng lực hút của nó có chút đặc thù hình như là có thể khống chế phương hướng và cường độ!

Nhìn những hoa, cỏ, lá cây không ngừng lao về phía mình còn có tiếng lộp bộp giống như gió lớn xé rách vỏ cây, thậm chí dòng nham thạch chôn sâu ở dưới mặt đất cũng bắt đầu lung lay... Thượng Ất ý thức được dị năng của con chim béo thật sự rất trâu bò, tất cả vật thể ở phạm vi xung quanh hai mươi mét đều không hện mà bay về phía bên này, năng lượng càng lớn vật thể nhấp nhô càng nhanh và ngược lại năng lượng càng nhỏ vật thể có thể tích lớn sẽ dao động vô cùng chậm chạp.

Chính xác là lực hút không sai, mặc dù Thượng Ất là thầy giáo ngữ văn, nhưng bình thường số lần lên lớp nghe tiết Vật Lý cũng không ít, một số kiến thức cơ bản hẳn vẫn biết một chút.

"Ha ha, tao hiểu rồi, con chim béo lần này mày có thể lập công rồi!" Mắt thấy một tảng đá bị lực hấp dẫn hút tới, Thượng Ất dùng ánh mắt cảm kích nhìn con chim béo. Nếu vạn vật đã không thể thoát khỏi tác dụng của lực hút, vậy thì Cao Tổ đang tàng hình kia sao có thể ngoại lệ chứ? Nói cách khác giờ phút này ngay ở trước mặt Thượng Ất, Cao Tổ tàng hình hiện giờ đang cố gắng hết sức để kháng cự lại cỗ sức mạnh này, mới có thể tránh bị con chim béo hút tới trước mặt Thượng Ất. Hơn nữa nhìn cơ thể cao lớn và cơ bắp rắn chắc của Cao Tổ chắc chắn nó sẽ chịu lực hút vô cùng lớn.

Chuyện này cũng giống như vứt Cao Tổ vào trong một trận lở đất, vốn dĩ là một cơ thể chiếm hết mọi ưu thế ai ai cũng mong ước nhưng hiện tại nó lại trở thành vướng víu... Làm hay lắm, vật nhỏ!

Nghĩ như vậy tinh thần của Thượng Ất liền rất phấn chấn. Hẳn cẩn thận từng li từng tí đặt con chim béo dưới đất, sau đó thử thăm dò giải phóng ra một chút năng lượng thì anh vui mừng phát hiện, đúng là con chim béo này đang ra sức, nhưng cũng không biết nó làm sao không chế dị năng lực hút này khiến lực hút này ảnh hưởng rất nhỏ đến Thượng Ất.

"Đáng chết, đồ vật trên vai anh là cái gì vậy, vì sao nó khiến cho cơ thể của tôi trở nên nặng nề như vậy?"

Mắt thấy lực hút càng lúc càng lớn, Cao Tổ bất đắc dĩ hiện thân dùng toàn lực đối phó với dị năng của con chim béo. Mà lúc này vua sói hoang đang nằm ở một bên rất thê thảm, mắt thấy không kiên trì nổi nữa nó dứt khoát cắn một cái lên cây nhỏ bên cạnh, dưới tác dụng của lực hút toàn bộ thân thể của nó đều muốn bay lên không trung, biến thành một con "sói bay".

"Ha ha, hiện tại mi biết sợ rồi sao?"

Thượng Ất từng bước tiến về phía Cao Tổ, dưới tác dụng của lực hút khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, cuối cùng Thượng Ất cũng đứng ở trước mặt Cao Tổ.

"Vô dụng thôi, sức mạnh của lực hút mặc dù rất mạnh, nhưng nếu tôi muốn rời khỏi đây anh vẫn không ngăn được tôi..." Sắc mặt của Cao Tổ rất bình tĩnh nhìn Thượng Ất, sau đó đột nhiên móc ra từ trên người một khối tinh hạch năng lượng sáng lấp lánh, nó nói tiếp: "Thượng Ất, anh phải tin tưởng tôi, tôi thật sự không có ý định hại loài người. Tôi đã quan sát căn cứ Tổ Ưng rất lâu rồi, tôi biết anh có một gia đình hạnh phúc còn có một đứa con rất đáng yêu, tôi rất ghen tị với anh. viên tinh hồn này anh cầm đi nó rất có ích trong việc tăng tinh thần lực. Vốn dĩ tôi định dùng nó để đổi lấy sự trợ giúp của tiến sĩ L, hiện tại không quan trọng nữa cứ xem như tôi bồi thường cho những thuộc hạ đã chết của anh đi."

Nói xong, cơ thể Cao Tổ chấn động một cỗ khí tức to lớn ở trong nháy mắt xé nát sự trói buộc của lực hút xông thẳng tới trước mặt Thượng Ất, Thượng Ất giật mình sau đó sững sờ: "Cỗ khí tức này mới chính là thực lực chân chính của Cao Tổ sao, sao có thể mạnh đến loại trình độ này nếu như nó thật muốn giết mình, vậy mình có bao nhiêu tỉ lệ sống sót? 10% hay là ít hơn nữa?"

"Cái tên này sao có thể giấu được thực lực của mình đến loại trình độ này vậy... Nó nói không sai, nếu như nó muốn giết mình chỉ sợ mình đã sớm chết dưới tay của nó rồi."

Sắc mặt của Thượng Ất ngưng trọng, trong ánh mắt lộ ra thần sắc cảnh giác.

Giờ phút này Cao Tổ thể hiện thực lực thật sự của mình, so với dự tính của Thượng Ất sức mạnh của Cao Tổ phải gấp ba lần sức mạnh của hắn ta trở lên, cho dù có lực hút của con chim béo trợ giúp thì Thượng Ất cũng không dám nắm chắc có thể toàn thân trở về.

Sinh vật khủng bố...

Thượng Ất nhíu mày lại, ánh mắt rơi vào viên tinh hồn trong tay của Cao Tổ mở miệng nói: "Ta thừa nhận, mi thật sự rất mạnh. Nhưng mi giết chết nhiều người như vậy, chỉ một viên tinh hồn mà muốn xóa bỏ chuyện này có phải có chút xem thường Thượng Ất ta hay không?"

"Ha ha, vậy anh còn muốn thế nào, muốn sử dụng thử sức mạnh cung và sức mạnh tiễn của anh sao?" Cao Tổ cười nói, cơ thể tản ra ánh sáng màu bạc chậm rãi đi tới: "Tôi đã nói rồi sức mạnh công kích của anh không có tác dụng với tôi, mặc dù thanh đao lớn kia rất dọa người. Hơn nữa cơ thể của tôi đã đình chỉ tiến hóa gần một tháng rồi, đây không phải chỉ bởi vì tôi muốn dùng hết tinh lực để nghiên cứu chuyện sinh sôi đời sau, chắc nhân loại các người cũng chú ý tới rồi đúng không, ngôi sao băng trên bầu trời địa cầu kia thật sự rất đáng ghét... Ừm, mỗi tháng nó đều sẽ giải phóng ra một loại sóng phóng xạ dẫn đến sinh vật bị thoái hóa gen, khiến quá trình tiến hóa cơ thể của tôi trở nên chậm chạp. Cho nên một khi tôi giải quyết xong vấn đề đời sau, sớm muộn cũng có một ngày tôi sẽ cố gắng tiến hóa ra năng lực bay lượn, sau đó tôi sẽ bay đến vũ trụ hủy diệt cái ngôi sao kia!"

Chương 380: Ẩn giấu sát cơ và hợp tác (2)

Chương 380. Ẩn giấu sát cơ và hợp tác (2)

Bay lên bầu trời, hủy đi sao băng...

Thượng Ất không nói gì nhìn Cao Tổ, trong lòng không khỏi oán thầm, cái con sinh vật thần kỳ này thật đúng là cái gì cũng dám nghĩ. Với cái thể xác này bay đến không gian vũ trụ sau đó hủy đi một tinh cầu, chuyện này chỉ sợ cũng chỉ có siêu nhân trong phim khoa học viễn tưởng mới có thể làm được.

"Cho nên có thể nói, nhìn từ góc độ này tôi với nhân loại các người có cùng chung kẻ thù, chúng ta hoàn toàn không cần phải căm thù cấu xé lẫn nhau. Hơn nữa ở trong dự đoán của tôi, theo mỗi lần ngôi sao kia giải phóng sóng phóng xạ các loại sinh vật ở trên địa cầu đều sẽ bị thoái hóa, không một ai có thể dự đoán được hình thái của sinh mệnh. Một khi thoái hóa ra sinh vật kinh khủng ăn thịt, ví dụ loại sinh vật bò sát ở thời thượng cổ như khủng long chẳng hạn, nhân loại các người sẽ phải đứng trước nguy cơ bị diệt vong. Chỉ có tôi..."

Cao Tổ dùng tay chỉ mình rất tự tin nói: “Chỉ có loại sinh vật ưu tú ở các phương diện đều có thể gọi là hoàn mỹ như tôi mới có thể cứu vớt nhân loại, chỉ tiếc tộc đàn của tôi còn chưa được thành lập không cách nào dùng số lượng ưu thế đến cứu vớt Địa Cầu... Thượng Ất, vì tương lai của nhân loại các người tôi thật sự hi vọng anh có thể giúp tôi thuyết phục tiến sĩ L, chỉ cần tôi có thể sinh sôi ra thật nhiều tộc đàn, nhân loại các người sẽ ở dưới sự bảo vệ của chúng tôi từ đây không cần phải lo sống chết, ăn uống.”

"Đủ rồi, đừng nói những thứ vô dụng này nữa..."

Thượng Ất lạnh lùng nhìn Cao Tổ, bên trong ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Những lời này của Cao Tổ lần nữa khẳng định tín niệm trong lòng hắn, nhất định không thể để cho sinh vật cường đại mà tự phụ này sinh sôi ra đời sau, nếu không chẳng bao lâu sau nhân loại sẽ đứng trước nguy cơ bị các chủng tộc ưu tú hơn chèn ép ở các phương diện.

Nhưng cách nhìn của Cao Tổ lại rất chính xác, sóng phóng xạ đến từ ngôi sao X sẽ nhanh chóng tạo ra các loại sinh vật thoái hóa khác, tương lai loài người sẽ phải đối mặt với những sinh vật càng nguy hiểm hơn. Thực lực của Cao Tổ rất mạnh, không phải người ta thường có câu binh bất yếm trá sao, nếu như có thể lợi dụng tên này thì...

Nghĩ đến đó, Thượng Ất ngẩng đầu nhìn chăm chú Cao Tổ: “Ta có thể giúp mi liên hệ với tiến sĩ L, nhưng...ta cần mi phối hợp với ta mấy chuyện này.”

"Chuyện gì anh nói đi, chỉ cần tôi có thể làm được tôi đều đồng ý!" Mắt thấy Thượng Ất đã đồng ý thì Cao Tổ mừng rỡ như điên.

"Thứ nhất, giữa chúng ta phải lập ra một cái ước định trong vòng một tháng mi không được quấy rối căn cứ của ta, càng không được đả thương thủ hạ của ta."

Thượng Ất suy nghĩ một lát sau nói ra yêu cầu thứ nhất.

Một tháng không nhiều cũng không ít, vừa đúng lúc thời gian trong trí nhớ của Thượng Ất đó là lần thứ nhất thú triều tập kích. Liên quan tới chuyện

này tiến sĩ L cũng từng dùng sức mạnh của não bộ để suy đoán, tầm khoảng một tháng sau một trận thú triều sẽ tàn quét hơn phân nửa Đế Đô.

Thượng Ất cần phải tranh thủ thời gian xây dựng và tăng cường phòng ngự cho căn cứ đặc biệt hồ Tổ Ứng, nhất định phải ở trong vòng một tháng này xây lên một bức tường thành cao ít nhất 20 mét. Nhiệm vụ này rất gian khổ, cho dù huy động sức lực của tất cả mọi người thời gian cũng chỉ là miễn cưỡng đủ mà thôi, lại càng không cần phải nói đến có chuyện phát sinh ngoài ý muốn.

Cho nên, Thượng Ất cần tạm thời ngưng chiến với Cao Tổ tất cả mọi thứ lấy sự kiện thú triều đặt lên hàng đầu. Chỉ là sự xuất hiện của Cao Tổ cũng cho Thượng Ất một lựa chọn khác, thế là hần lập tức đưa ra yêu cầu thứ hai.

"Thứ hai, trong vòng một tháng này ta cần mi ở lại phía Bắc của căn cứ Tổ Ứng, một khi có loại sinh vật giống như vua sói tập kích căn cứ của chúng ta thì mi phải giúp ta giải quyết phiền phức."

"Chuyện này, không thành vấn đề tôi có thể đồng ý!" Nghe được hai cái yêu cầu của Thượng Ất đưa ra, Cao Tổ không chút do dự đồng ý cũng không hề lo lắng vỗ bộ ngực nói: "Chuyện gì liên quan đến thú thoát hóa anh cứ yên tâm, vì tìm kiếm sự trợ giúp tôi đã đi hết phạm vi mấy chục cây số quanh đây rồi. Ngoại trừ con gấu đầu lớn, ngựa và một con tinh tinh ở trên đỉnh núi đá ra, không có bất kỳ sinh vật gì có thể uy hiếp đến căn cứ của các người. Nhưng có tôi ở đây, hai cái tên quái vật vật có linh trí này cũng không tạo ra được phiền phức lớn gì."

"Gấu, ngựa và tinh tinh có linh trí?"

Lời của Cao Tổ khiến cho Thượng Ất có chút ngoài ý muốn, bởi vì tầm một tuần trước hần bay lên không trung tuần tra tình huống của sinh vật ở bốn phía, hần cũng không thấy con gấu, ngựa hay là tinh tinh gì đó, nhưng một tuần chỉ mới trôi qua, sao lại có thêm hai con sinh vật có linh trí rồi?

Âm thầm ghi nhớ lời nói của Cao Tổ ở trong lòng, Thượng Ất lại trở lại vấn đề chính đưa ra yêu cầu thứ ba: "Thứ ba, muốn ta giúp mi đi tìm tiến sĩ L thì mi cần phải có càng nhiều tinh hồn hơn."

Thượng Ất lạnh nhạt nói, nhìn qua viên tinh hồn trong tay mình hai mắt không tự chủ được lộ ra một tia nóng bỏng.

Viên tinh hồn này quá tinh khiết, so với ba viên tinh hồn trước đó hẳn tìm cho tiến sĩ L thì chỉ có thể dùng từ hoàn mỹ để hình dung. Càng làm cho Thượng Ất kinh ngạc chính là so với viên tinh hồn tinh túy hoặc là tinh hạch của sinh vật bình thường, bên trong viên tinh hồn này giống như còn có một chút sức mạnh của nguyên tố.

Nói cách khác, viên tinh hồn này có cả năng lượng của tinh hạch bình thường khác, đó là sức mạnh của tinh thần lực cộng với sức mạnh của ba loại năng lượng nguyên tố đặc thù, nó đã lật đổ hoàn toàn những gì mà Thượng Ất biết về tinh hạch.

Chương 381: Nơi hoa hướng dương sinh trưởng

Chương 381. Nơi hoa hướng dương sinh trưởng

Càng làm cho Thượng Ất kinh ngạc hơn chính là sau khi hẳn tiếp nhận viên tinh hồn đặc biệt này, tinh không đồ trong cơ thể của hẳn vẫn luôn không có động tĩnh gì đột nhiên xuất hiện ở trước mắt hẳn, sau đó chỉ thấy chòm sao lóng lánh ở trên tinh không đồ, cho dù ngôi sao đã phát sáng nhưng vẫn là duy trì trạng thái màu xám trắng, tất cả ngôi sao đều ở cùng một thời khắc đó phát ra sự vui thích, giống như sự hưng phấn vui sướng của đám trẻ con khi có được loại kẹo mà mình thích.

Những ngôi sao nhỏ màu trắng trong suốt đó không ngừng nhảy loạn xung quanh, rất giống một con chó bị giam trong lồng thấy được khúc xương, đáng vẻ vô cùng sốt ruột!

Viên tinh hạch này rất không tầm thường...

Trong lòng Thượng Ất nổi lên từng trận kích động, hẳn mơ hồ cảm giác được nếu như mình có thể được sức mạnh của viên tinh hạch này, thực lực đã lâu không có đột phá gì của hẳn nhất định sẽ tăng lên, đến lúc đó cho dù

là đối phó với thú triều hay là trở mặt với Cao Tổ, mình cũng sẽ nắm chắc được càng nhiều phần thắng.

Mặt khác chiếc mặt dây chuyền ngọc bích hình đàn cổ mà Thượng Nhạc Nhạc hay đeo, căn cứ dùng năng lượng vũ khí sinh vật để phòng ngự, thực lực của các chiến sĩ Tổ Ứng sẽ được nâng cao, viên tinh hồn này có tác dụng dường như ở khắp mọi nơi, quả thực không biết nó quý giá gấp bao nhiêu lần tinh hạch bình thường, hẳn nhất định phải biết rõ ràng lai lịch của tinh hạch...

Chỉ là Thượng Ất nghĩ đến trí tuệ của Cao Tổ không có kém hơn hẳn chút nào, hẳn cũng rất thông minh mà giấu đi mục đích của mình giả vờ ra dáng vẻ của một con buôn, cò kè mặc cả với Cao Tổ giống như một người doanh nhân tham lam, sử dụng công phu sư tử ngoạm yêu cầu một trăm viên tinh hồn!

Kết quả là, Cao Tổ mắc bẫy!

"Anh muốn bao nhiêu viên tinh hồn cơ? 100 viên ư? Vậy thì không được rồi thứ này rất quý giá, tất cả viên tinh hồn mà tôi có đã dùng hết rồi tổng cộng có ba viên thì một viên cho anh, hai viên còn lại tôi đã ăn rồi..." Cao Tổ cự tuyệt theo bản năng, nhưng trông thấy dáng vẻ bất mãn mà Thượng Ất giả vờ ra thì không khỏi buông lỏng giọng điệu hơn: "Tôi thật sự không còn tinh hồn, nhưng tôi biết nơi nào có thể lấy được tinh hồn. Cách đây khoảng 30km có một hẻm núi vàng, ở biên giới hẻm núi có một bản doanh của nhân loại, viên tinh hồn mà tôi cho anh cũng đây từ chỗ đó."

"Bản doanh ở hẻm núi vàng? Là cái hẻm núi kẹp ở giữa gò núi nhỏ mọc đầy hoa hướng dương thoái hóa sao?"

Nghe được Cao Tổ nói như vậy, trong đầu Thượng Ất lập tức nhảy ra một hình ảnh vàng óng ánh. Tầm một tuần trước lúc hắn bay trên không trung tuần tra, ngoài ý muốn phát hiện hướng đông của căn cứ Tổ Ứng có một dốc núi mọc đầy hoa hướng dương thoái hóa.

Lúc ấy bởi vì thời gian bị hạn chế, Thượng Ất chỉ là đáp xuống tra xét phiến vàng rực rỡ trước kia mà hắn phát hiện ở đồng hoa quý, cũng không

tiếp tục dò xét xâm nhập vào hẻm núi gần đó. Bởi vậy khi Cao Tổ nhắc đến ba chữ "hẻm núi vàng" này, hắn lập tức liền nhớ tới một nơi đầy hoa quỳ.

"Không sai chính là chỗ đó, chỉ là..." Cao Tổ thấy Thượng Ất biết chỗ đó liền nhẹ nhàng gật đầu xác nhận. Nhưng tiếp sau đó nó lại nhíu mày biểu tình cũng trở nên cổ quái: "Khoảng cách của những bông hoa hướng dương đó rơi vào tầm bốn cây số bên cạnh một khe đất, đám người sống sót kia chính là trốn ở bên trong đó. Chỉ là tôi không đề nghị anh đến đó, bởi vì dựa theo đặc điểm tính cách mà anh biểu hiện ra mà nói, anh nhất định sẽ giết sạch tất cả người ở nơi đó, như vậy sẽ mang đến một chút phiền toái cho tôi."

"Giết sạch tất cả người ở nơi đó? Mang đến phiền toái cho mi?"

Thượng Ất nghi hoặc nhìn Cao Tổ, không biết trong hồ lô của nó muốn bán là cái gì.

"Đúng vậy, anh nhất định sẽ giết chết những người kia, bởi vì tình huống ở nơi đó tương đối đặc thù... Người khống chế nơi đó gọi là "Thú Vương", là người lãnh đạo của đoàn xiếc thú, bởi vì thực lực cường đại nên hắn rất thích làm một số chuyện cổ quái trên người của những nhân loại khác, đặc biệt là phụ nữ..."

Cao Tổ rất cố gắng tổ chức lại ngôn ngữ để miêu tả hành vi cổ quái của Thú Vương, nhưng bởi vì không hiểu bản chất của những hành vi này, nó không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung khiến cho Thượng Ất cũng càng ngày càng hồ đồ rồi.

Nhưng có một việc Cao Tổ đã biểu đạt rất rõ ràng, chính là nó và "Thú Vương" kia đã giao dịch với nhau. Mỗi tháng Cao Tổ sẽ đi vào hẻm núi vàng một lần, dùng đồ ăn và vật tư đã thu thập được đổi lấy viên tinh hồn mà thuộc hạ của Thú Vương đã thu thập được, hai bên cùng có lợi quan hệ coi như hòa hợp.

Đương nhiên liên quan đến vấn đề này Thượng Ất cũng lộ ra biểu tình hoài nghi, Cao Tổ có thực lực cường hãn như vậy không cần thiết phải cũng nhân loại giao dịch gì gì đó. Sau đó nghe Cao Tổ giải thích cặn kẽ khiến Thượng Ất ý thức được, chuyện này cũng không đơn giản như mình tưởng.

Do đặc thù của viên tinh hồn chỉ ở dưới mặt đất mà Cao Tổ trời sinh không thích âm u, cho nên chỉ có thể dùng hình thức trao đổi để Thú Vương phái người xuống dưới lòng đất tìm tinh hồn.

"Hóa ra là như vậy..." Thượng Ất trầm tư một lát, trong lòng đã có quyết định.

Cao Tổ không cần thiết phải lừa hắc, xem ra muốn có được nhiều viên tinh hồn đặc thù, hắc nhất định phải tự mình đi một chuyến đến hẻm núi vàng rồi.

Quyết định xong Thượng Ất liền quay người rời đi, đi thẳng về căn cứ Tổ Ứng nhưng rất hiển nhiên Cao Tổ cũng không có dễ lừa như hắc nghĩ, Thượng Ất mới vừa đi ra không đến mười phút, một thân ảnh màu xanh đen đột nhiên đuổi theo, sau đó cứ một mực theo sát phía sau hắc từ đầu đến cuối không chịu rời đi.

"Vua sói hoang?!"

Nhìn con sói to lớn ở phía sau mình, hai cái tai vàng nhọn lúc ẩn lúc hiện giống như một con chó ngoan ngoãn, cái trán Thượng Ất không khỏi xuất hiện vô số vạch đen.

"Làm gì? Đầu hàng địch bán chủ nhân, muốn gia nhập phe của tao?"

Thượng Ất tức giận hỏi, cái bộ dạng vua sói hoang lắc lắc cái đuôi càng lúc càng giống một con chó lấy lòng chủ nhân rồi.

Chương 382: Trần Phóng lại có thai rồi

Chương 382. Trần Phóng lại có thai rồi

"Ngao ô!"

Thấy Thượng Ất mở miệng vua sói hoang gầm nhẹ một tiếng, sau đó nhô ra một cái móng vuốt giống như nhân loại nhẹ nhàng đưa cho Thượng Ất: “Sói thuộc về anh, một tháng sau ở chỗ này không gặp không về, Cao Tổ!”

Tốt như vậy?

Nhìn tờ giấy, Thượng Ất lại nhàn nhạt nhìn vua sói hoang một cái, bên trong ánh mắt mang theo một tia cảnh giác.

Đối với Cao Tổ, Thượng Ất vẫn không dám hoàn toàn tin tưởng. Sinh vật thần bí này có thực lực rất cường đại còn xuất hiện một cách đột ngột như vậy, ở trong trí nhớ kiếp trước của Thượng Ất, căn bản chưa từng nghe nói qua sinh vật có linh trí thần kỳ như vậy. Mà thời điểm tên này xuất hiện cũng vô cùng trùng hợp, lúc mà căn cứ Tổ Ưng đang hùng hực khí thế xây dựng lại căn cứ, thực lực tổng thể nhanh chóng tăng lên.

Nếu như lần này không phải bởi vì con chim béo đột nhiên phát uy, có lẽ mình thật sự sẽ bị Cao Tổ bắt thậm chí là mất đi tính mạng... Đúng rồi nhắc lên con chim béo, sẽ không phải là bởi vì mình thu được ba con Côn Ngư đời sau thực lực tăng lên quá nhiều, mới khiến lực lượng thần bí kia chú ý chứ? Chẳng lẽ lại là lực lượng thần bí vẫn luôn đuổi giết mình ư... Đối phương thức rồi? Nó không còn lợi dụng các loại dã thú đến tập kích mình nữa, đổi lại nó phái sinh vật có linh trí trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh mình?

Đại não của Thượng Ất cấp tốc chuyển động, từng màn vừa mới phát sinh tại nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn, sự hoài nghi của hắn đối với lai lịch của Cao Tổ càng ngày càng mãnh liệt. Đương nhiên cả một quá trình, thái độ của Cao Tổ khi tìm kiếm sự hỗ trợ của Thượng Ất rất thành khẩn, biểu tình và giọng điệu giống như thật, nhìn không ra bất luận chỗ nào giả tạo.

Thế nhưng, cái lực lượng thần bí kia dường như không có gì là làm không được. Thực lực cường đại như thế, lấy phương thức tìm kiếm trợ giúp phái Cao Tổ tới ám sát mình, nhưng với thực lực của Cao Tổ không thể có loại tình huống này xuất hiện.

Một câu thôi, Thượng Ất không dám tin bất cứ sinh vật nào được Cao Tổ phái đến bên người hắn. Chỉ là con vua sói hoang này đã đi theo sau lấy

lòng mình như một con chó ngoan, Thượng Ất cũng không để ý thêm một tên có sức chiến đấu. Hơn nữa ở trận chiến trước đó vua sói biểu hiện cũng rất cường hãn, ngoại trừ Thượng Ất ra chỉ sợ có thể chiến thắng được nó cũng chỉ có Điền Ba và Ly Á hai người này mà thôi.

Tay chân đưa tới cửa... Không lấy thì phí!

Điền Hiếu Quang và những người người tị nạn lúc trước nhanh chân chạy thoát đang được điều trị cấp cứu, còn Điền Ba và Chu Thiết đợi những người khác chuẩn bị trang bị, để đi giúp Thượng Ất giết sói. Chính vào lúc này, một người một sói lại đang trở về căn cứ.

“Mẹ kiếp, nhìn xem, đó không phải là lão đại Thượng Ất sao? Anh ấy trở lại rồi!” Một chiến sĩ Tổ Ưng đi phía trước là người đầu tiên phát hiện ra bóng dáng của Thượng Ất, sau đó rất nhiều người phấn khích hét lên: “Đúng rồi, lão đại Thượng Ất trở về bình an rồi. Tôi đã nói là lão đại đã ra tay thì tuyệt đối không có vấn đề mà, cái gì mà vua sói, vua chó cũng không thành vấn đề.”

Người người hô hào, mọi người đổ xô chạy đến trước mặt Thượng Ất, nhưng Thượng Ất đã đi thẳng đến quảng trường ở trung tâm căn cứ, nơi đó, nhân mã Quan Tiểu Dĩnh đang nằm yên lặng ở đó, vài đứa trẻ can đảm đang vây quanh cô chạy tới chạy lui.

“Thượng Ất, anh vừa mới trở về đã lại muốn đi đến đó?” Trong đám người, Trần Phóng ôm Thượng Nhạc Nhạc đi đến trước mặt Thượng Ất, khuôn mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ tức giận, nhưng đột nhiên lại nhẩy vào trong lòng của Thượng Ất, kinh hãi nói: “Sói! Sao lại có một con sói ở đây!”

Được rồi... Thượng Ất phải thừa nhận rằng sức hấp dẫn của anh ấy rất mạnh, vua sói đã đi theo anh nửa ngày rồi mà Trần Phóng lại là người đầu tiên nhận ra sự tồn tại của nó.

“Đây là vua sói, thủ lĩnh của nhóm sói hoang thoái hóa đã lên vào nơi đóng quân của chúng ta đánh lén, bây giờ đã bị anh thu phục rồi. Vợ à, không sao đâu, nó sẽ không làm hại em và Nhạc Nhạc.”

Nói xong, Thượng Ất ôm Trần Phóng vào lòng, đồng thời dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mũi nhỏ của Thượng Nhạc Nhạc, khiến anh chàng nhỏ bật cười và cố gắng nắm lấy tay của Thượng Ất.

“A... con thú này to thật, sắp to bằng ngựa của anh rồi.” Trần Phóng nhìn vua sói với vẻ sợ hãi, lúc sau mới hỏi: “Ông xã, anh muốn đi đâu vậy, có thể tạm thời dừng đi có được không... em... em... em có chuyện muốn nói với anh.”

“Hả? Chuyện gì vậy?”

Thượng Ất nhìn Trần Phóng với vẻ mặt kỳ lạ, anh đột nhiên phát hiện, hôm nay Trần Phóng có vẻ không đúng lắm, không chỉ ăn nói có phần gượng gạo hơn bình thường mà sắc mặt cũng trở nên đỏ bừng, mất tự nhiên.

Chắc không phải là Trần Phóng bị ốm đó chứ?

“Ông xã... em, em có thai rồi!” Giọng nói bé như tiếng muỗi kêu, khuôn mặt đỏ bừng như quả táo, Trần Phóng hận không thể chôn đầu mình chặt vào trong lòng của Thượng Ất.

“Cái gì, vừa rồi em nói cái gì?”

Kinh ngạc vì niềm vui bất ngờ, lúc này đầu óc của Thượng Ất cũng có chút rối mù.

Mấy ngày vừa rồi, vì lời hứa ban đầu, Thượng Ất sẽ đến gặp Trần Phóng để hoàn thành “bài tập” đúng giờ mỗi ngày, kết quả mối quan hệ của hai người họ nóng lên rõ rệt, như thể họ đã trở lại khoảng thời gian hạnh phúc ngay trước ngày tận thế.

Nhưng dù sao Trần Phóng mới chỉ hạ sinh Thượng Nhạc Nhạc được năm sáu tháng, tính theo thời gian phục hồi sinh lý bình thường, khả năng cô mang thai là không lớn, cho nên Thượng Ất cũng không có ôm hi vọng quá lớn.

Nhưng mà, thực tế đã mang đến cho Thượng Ất một điều bất ngờ, sau khi tận thế, các yếu tố năng lượng tự do có mặt ở khắp nơi đã thay đổi vóc dáng

của Trần Phóng và rút ngắn thời gian sinh sản của tất cả phụ nữ. Có vẻ như “bài tập về nhà” ở giai đoạn trước đã được thực hiện một cách có ích, và không lâu nữa đứa con của Thượng Ất sẽ chào đời.

Chương 383: Trần Phóng lại có thai rồi (2)

Chương 383. Trần Phóng lại có thai rồi (2)

“Đồ ngốc, em nói là anh lại sắp được làm cha rồi. Lần này, em nhất định sẽ sinh con gái, một trai một gái mới là tốt, đoàn đoàn viên viên vui vẻ hòa hợp là tốt nhất. Nhạc Nhạc, mẹ sẽ sinh cho con một em gái nhỏ để chơi với con, có được không?”

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc!”

Trần Phóng hạnh phúc ở trong lòng của Thượng Ất nói những lời này, Thượng Nhạc Nhạc không hiểu sao mẹ nó lại cười ngốc nghếch nhưng rồi cũng khúc khích cười theo, giọng lanh lảnh của trẻ con và âm thanh dịu dàng truyền ra xung quanh, thu hút vô số ánh mắt ghen tỵ, sau khi bật chế độ rải cầu lương thì đã làm mù mắt rất nhiều kẻ độc thân rồi.

“Thượng Ất, chúc mừng anh.” Điền Ba mỉm cười đi tới chúc mừng, nhưng sau đó anh ta liền đổi giọng ngay: “Nhưng mà Thượng Ất, anh mới trở về, vua sói đã được thu phục rồi, bây giờ còn muốn đi đâu?”

“Đi vực Hoàng Kim, chính là vực bên cạnh sườn đồi hoa hướng dương mà tôi đã nói với anh lần trước, nơi đó có thứ tôi cần gấp.”

Thượng Ất vừa nói vừa lấy tinh hồn mà lần trước Cao Tổ đưa cho anh ra, rồi đưa cho Điền Ba và mọi người cùng xem.

“Nồng độ rất cao, nó có vẻ rất giống tinh hồn mà lần trước cậu lấy được...”

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn chăm chăm tinh hồn đặc biệt trong tay Thượng Ất, lúc sau há hốc mồm vì bị linh khí nồng đậm trong tinh hồn làm

cho kinh ngạc.

“Không sai, đây có lẽ là một hạt nhân năng lượng hoàn toàn mới, và theo như tôi biết thì nó không thuộc về bất kỳ sinh vật nào ở đây. Mặc dù năng lượng chứa trong nó không thể theo kịp với hạt tinh thể năng lượng hoàn hảo, càng không thần kỳ như Thú Vương Tinh Phách, nhưng nó mạnh hơn nhiều so với hạt tinh thể thông thường. Hơn nữa, mọi người xem...”

Thượng Ất nói rồi đặt viên tinh hồn đặc biệt này bên cạnh mặt dây chuyền ngọc bích trên cổ của Thượng Nhạc Nhạc, đột nhiên có một luồng khí nhẹ đến mức dường như không có gì bắt đầu chạy đến bên cạnh mặt dây chuyền ngọc bích, sau đó những chùm pha lê xuất hiện trên mặt dây chuyền ngọc bích, ánh sáng trắng này khiến mọi người kinh ngạc hết lần này đến lần khác.

“Thượng Ất, đây là... lẽ nào, ngọc bội này sắp được sửa xong rồi?” Đỗ Giai Tuệ khẽ hỏi, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ có một số người biết về ngọc bội mặt dây chuyền hình đàn cổ này như Trần Phóng và một số lãnh đạo chỉ huy căn cứ là Đỗ Giai Tuệ, Điền Ba và Triệu Khiêm biết về nó, còn những người khác, bao gồm cả tên béo Hoa Đa Tình, chủ quản hậu cần Mai Lập Tân và những lão nhân ở căn cứ cũng không biết về nó.

“Cái này không nói chính xác được, nhưng rất có thể. Cậu cũng thấy đấy, mặt dây chuyền ngọc hình đàn cổ này không hề bài xích tinh hồn, tôi nghĩ tên nhóc Nhạc Nhạc này rất nhanh sẽ trở nên cực kỳ thông minh.”

Nhìn thấy Thượng Nhạc Nhạc vươn bàn tay nhỏ bé muốn chạm vào tinh hồn đặc biệt kia, khóe miệng Thượng Ất nhếch lên, so với những đứa trẻ cùng tuổi, đứa nhỏ Thượng Nhạc Nhạc này biểu hiện cực kỳ ưu tú, hiện tại không những có thể cố gắng bám vào tường để đi, mà còn có thể chạy vội vài bước, thể hiện thiên phú vận động cực kỳ mạnh.

Rất nhanh, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Trần Phóng, Thượng Ất cười ngửa cùng với vua sói nhanh chóng biến mất ngoài cổng nơi đóng quân, hơn nữa, ai cũng không để ý, ngay bên ngoài nơi đóng quân, một thân ảnh

cao lớn, thân hình trắng nõn toát ra ánh bạc đang yên lặng nhìn Thượng Ất rời đi, tròn mắt hiện lên vẻ trầm tư.

.....

Vực Hoàng Kim, một nơi chết chóc bị nhấn chìm bởi lũ lụt, được bao quanh bởi một đôi hoa hướng dương lồng lầy cao hơn hai mét, từ đó, vực này liền sống lại và tỏa ra một màu vàng rực rỡ.

Một người, một ngựa, một sói, còn có một con chim béo... khi sự kết hợp độc đáo này xuất hiện ở vực Hoàng Kim, mặt trời đã dần xuống núi, ánh chiều tà cuối cùng khiến hoa hướng dương khắp đồi được nhuộm một màu hồng kỳ lạ.

“Có lẽ nơi này không đến nỗi như mọi người vẫn nghĩ, vùng đất này sau khi trải qua một trận hồng thủy đã được tái sinh, mang một vẻ đẹp chưa từng thấy...”

Cưỡi ngựa lên trên cao, nhìn hoa hướng dương vàng rực, Thượng Ất không khỏi nảy ra rất nhiều ý tưởng kỳ quái trong đầu. Nếu như không có chém giết và tranh đoạt, giống như lần trước gặp phải con báo hoa ở ngoài công xưởng chỗ cánh đồng hoa anh túc vậy, nơi đó đẹp như tiên cảnh trong truyền thuyết.

Đáng tiếc trong vùng đất xinh đẹp này, luôn có một nhóm người cực kỳ biến thái, thủ lĩnh ở đó chính là “Thú Vương” mà lần trước Cao Tổ đã nói đến.

Thượng Ất phát hiện ra rằng, vùng đất mà Cao Tổ nói đến được hình thành theo một cách kỳ lạ, thậm chí nó có thể được hình dung như một bông hoa kỳ lạ.

Theo Cao Tổ nói, người đứng đầu cùng đất này là “Thú Vương”, ban đầu là người đứng đầu một rạp xiếc trong thời kỳ hòa bình. Sau khi trận đại hồng thủy xảy ra, hắn và các thành viên trong nhóm của mình bị cuốn trôi ở đây, cực kỳ may mắn được một vết nứt lớn dưới lòng đất ngăn lại.

Vào thời điểm đó, một lượng lớn nước lũ tràn vào khe nứt ngầm trong thung lũng, Thú Vương và một số thành viên khác đã chớp lấy cơ hội để trốn lên một ngọn đồi gần đó. Khi lũ rút đi, những hạt dương dương bị rải rác trên các thung lũng và sườn núi bắt đầu bén rễ và nảy mầm, điều này đã giải quyết được vấn đề nguồn thức ăn của họ trong mấy ngày đầu tiên.

Sau đó, trong quá trình tìm kiếm và tập hợp các động vật trong rạp xiếc bị thất lạc, Thú Vương phát hiện ra rằng anh ta sở hữu khả năng điều khiển các loài thú dữ, sau đó, trong một lần cực kỳ tình cờ, anh ta phát hiện ra rằng những xác chết kỳ lạ gần lối vào vết nứt ngầm đã che giấu những tinh hồn đặc biệt mà Cao Tổ đã đưa cho Thượng Ất.

Tóm lại, với hơn một chục con thú thoái hóa hung dữ và những tinh hồn đặc biệt được tìm thấy trong các vết nứt dưới lòng đất, Thú Vương đã có một cuộc sống thoải mái trong vùng đất vực Hoàng Kim này. Đặc biệt là khi những người tị nạn gần đó bị thu hút bởi những bông hoa hướng dương đã tàn lụi và gia nhập vào vực Hoàng Kim thì cuộc sống của anh ta lại càng thoải mái hơn.

Chương 384: Chuyện xấu hổ trong bụi hoa hướng dương

Chương 384. Chuyện xấu hổ trong bụi hoa hướng dương

"Xem ra, ở đó có những người cực kỳ may mắn..."

Nghĩ lại câu chuyện của Cao Tổ, Thượng Ất phải thừa nhận rằng trên đời này có những người có nhiều may mắn hơn người thường. Tổ tiên tên tự xưng là Thú Vương này không biết đã tích lũy được bao nhiêu âm khí, thậm chí còn để hẳn tìm được một kho báu có nhiều linh khí như vậy.

Có điều Thượng Ất vẫn chưa hiểu hết, theo miêu tả của Cao Tổ, Thú Vương này không chỉ có sức mạnh mà còn tàn nhẫn và độc ác, hơn nữa còn có vẻ gì đó rất kỳ quặc, anh ta đặc biệt thích thu thập một số người và đồ vật có hình dáng kỳ lạ để thỏa mãn sở thích quái lạ của mình.

Điều đáng kinh ngạc hơn là Thú Vương đã biến vực Hoàng Kim này thành một nơi tương tự như rạp xiếc. Tất cả những người phụ trách ở đây đều được gọi là “đoàn viên”, trong khi những người tị nạn thường được gọi là “khán giả”, cách thức tổ chức xã hội này kỳ lạ đến mức không thể tưởng tượng được...

“Đùng chít, đùng chít, đùng chít...”

Ngay lúc Thượng Ất đang suy nghĩ lung tung thì một âm thanh kỳ lạ đột nhiên phát ra từ bụi hoa hướng dương rậm rạp cách đó không xa, kèm theo đó là âm thanh rên rỉ truyền vào tai Thượng Ất khiến cho sắc mặt y lập tức trở nên khó coi.

Ở ngay trước mặt Thượng Ất, có người đang vận động một cách sơ khai nhất, hơn nữa nghe âm thanh thì không chỉ có một đôi, cảnh tượng vô cùng “hoành tráng”.

Làm sao bây giờ? Thượng Ất nhìn bụi hoa hướng dương rậm rạp trước mặt có chút ngưng ngùng, không biết có nên đi quấy rầy chuyện tốt của những người này hay không.

Ngay lúc anh đang do dự, một thân ảnh màu xanh da trời của sói hoang ở bên cạnh liền như một làn khói, biến mất trước mặt anh nhanh như chớp, sau đó chỉ còn nghe thấy tiếng la hét của một đôi nam nữ, toàn bộ đồi hoa hướng dương như là nổ tung: “Có dã thú! Mọi người mau leo lên, có dã thú tấn công!”

“Được thôi... đây cũng coi như là một cách tốt để giải quyết một cách nhanh chóng.”

Thượng Ất không khỏi dờ khóc dờ cười nhìn hàng chục bông hóa trắng đang liều mạng chạy trong bụi hoa hướng dương, phía sau là thân hình khổng lồ của vua sói chạy theo như một bóng ma, ai chạy chậm sẽ lao lên cắn xé không chút do dự. Sau khi cắn một miếng, đôi nam nữ vừa la hét vừa bầu chặt lấy hông của họ, dấu răng sói rõ ràng trên hông, máu me be bét cho thấy vua sói đã hoàn toàn không có lòng thương xót!

Đám đông sợ hãi, vua sói nhẹ nhàng bước đi xung quanh một vòng rồi quay trở lại bên cạnh anh. Những bụi hoa hướng dương phía trước đã bị giẫm nát, rào cản cản trở tầm nhìn cuối cùng của vực Hoàng Kim cũng đã hoàn toàn biến mất.

Chiếc lều hình chóp khổng lồ màu xanh, cánh cửa màu đỏ hình đám mây trắng, những quả bóng bay bằng nhựa vàng hình chú hề cao năm mét, và những lồng sắt hình vuông được xếp dày đặc... nếu như mọi thứ này được bày trước ngày tận thế, nó sẽ khiến bất kỳ đứa trẻ nào thích xem xiếc phải hét lên.

Đây là một rạp xiếc khổng lồ, vùng đất của một vài con người sống sót sinh sống?

“Cao Tổ nói rất chính xác. Xây dựng nơi sinh sống của mình như thế này không phải là một thiên tài thì cũng là một kẻ biến thái!”

Cảnh tượng kỳ quái cũng không làm Thượng Ất sợ hãi, anh nhẹ nhàng đi xuống, bốn vó của con ngựa lớn tiếp tục đi về phía trước. Đúng lúc này, đột nhiên có hàng chục bóng đen xuất hiện từ khắp các rạp xiếc, giống như một đoàn bóng ma lao thẳng về phía Thượng Ất.

“Dừng lại, anh là ai, từ đâu đến?”

Đứng trước mặt Thượng Ất là một người đàn ông mạnh mẽ, cao hơn 1m8. Cơ thể cường tráng của anh ta chỉ được bao bọc bởi một chiếc váy da động vật quấn quanh eo. Với màu sơn dầu phóng đại, nhìn từ xa, anh ta trông giống như một tên thổ dân, cảm giác như vậy rất đáng sợ.

Đương nhiên, Thượng Ất không sợ người đàn ông này, nhưng anh vẫn ra hiệu cho ngựa dừng lại, bởi vì anh đột nhiên nhìn thấy một gương mặt quen thuộc ngay sau lưng người mặc váy da thú.

“Tổng Địch? Là em sao?”

Thượng Ất cố hét với người ở trong đám đông phía sau người đang ông kia. Trong đám đông có hình dạng kỳ lạ này, có một cô gái nhỏ mặc chiếc áo khoác ba lỗ bó sát màu đen đang nhìn mình với vẻ mặt phức tạp.

“Anh nhận sai người rồi. Ở đây không có ai tên là Tống Dịch cả. Tất cả chúng tôi ở đây đều chỉ dùng mật danh. Ví dụ, tôi tên là Lâm Hồ, đại diện cho hồ ở trong rừng. Chỉ cần tôi muốn, tôi có thể tự do điều khiển bất kỳ đoàn viện nào khác là có biệt hiệu là con thú dưới mình.”

Người mặc váy da thú ngẩng đầu kiêu ngạo, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, giống như thực sự là hồ báo, tuyên bố chủ quyền lãnh thổ với Thượng Ất. Chỉ là cảnh tượng này rơi vào trong mắt Thượng Ất liền biến thành biểu hiện giống như kẻ bị bệnh tâm thần.

“Tống Dịch, đừng trốn, anh biết đó là em. Anh hỏi em, Đỗ Kiều Kiều và Hoàng Long đang ở đâu?”

Ánh mắt của Thượng Ất rơi vào bóng dáng nhỏ bé trong đám người, anh tin chắc rằng mình không nhận nhầm người, cô gái nhỏ thanh tú này chính là Tống Dịch, người đang đi săn ngưu vương cùng với Hoàng Long và Đỗ Kiều Kiều. Nhưng Thượng Ất đã nhìn qua đám người ba bốn lần, cũng không nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều và Hoàng Long, dường như Tống Dịch là người duy nhất còn lại ở đây.

“Này, tôi đang nói chuyện với anh đấy, anh có nghe tôi nói cái gì không... Khốn kiếp, tôi lệnh cho anh xuống khỏi con ngựa đó ngay, nếu không... ại da!

Bị Thượng Ất ngó lơ, người đàn ông mặc váy da tức giận chuẩn bị bước tới bắt Thượng Ất, nhưng đúng lúc này, vua sói lại di chuyển, một tia sáng xanh lóe lên, trên đùi người đàn ông mặc váy da thú có thêm một hàng vết xước rất sâu.

Thượng Ất kinh ngạc nhìn về phía vua sói, mặc dù Cao Tổ tự mình phân phó, nhưng mà biểu hiện của nó cũng quá độc ác và chủ động đi?

Nhưng một lúc sau, Thượng Ất mới tìm ra nguyên nhân, cơ quan giác quan của nó cao gấp mười lần so với người bình thường đã nhắc nhở nó rằng vùng đất “xiếc” kỳ lạ này đang toát ra thứ mùi hôi thối, mùi hôi này nổi lên trong mũi, khắp người Thượng Ất cảm thấy không yên, có lẽ vua sói cũng ngửi thấy mùi lạ này...

Chương 385: Ảo ảnh hổ quý dị

Chương 385. Ảo ảnh hổ quý dị

Còn chưa kịp suy nghĩ về sự kỳ lạ của vua sói, Thượng Ất đã thúc ngựa tiến về phía trước, sự xuất hiện của Tổng Địch khiến Thượng Ất kinh ngạc nhưng cũng là kinh hãi. Từ lâu, Thượng Ất đã lo lắng cho sự an nguy của Hoàng Long, lòng trung thành của anh với gia đình Thượng Ất là không gì sánh được, tài thiện xạ và ma thuật kỳ lạ của anh cũng trở thành trợ thủ đắc lực của Thượng Ất.

Thật đáng tiếc khi không nghe thấy được tin tức của Hoàng Long, nhưng khi hôm nay anh nhìn thấy Tổng Địch, trái tim Thượng Ất lập tức thắt lại.

“Tổng Địch, đã xảy ra chuyện gì? Mau nói cho anh biết!”

Khoảng cách giữa hai bên thu hẹp lại, lúc này Thượng Ất mới chú ý tới vẻ hoảng sợ trên mặt Tổng Địch, ánh mắt thất thần nhìn Thượng Ất, một cảm giác khó chịu lập tức dâng lên trong lòng Thượng Ất.

“Tôi... tôi không biết gì cả, hãy gọi tôi là Mèo Đen, đây là... ngài đoàn trưởng yêu cầu!” Tổng Địch thì thào nói, đồng thời thu mình lại về phía sau những người xung quanh, cô ấy có vẻ rất sợ hãi Thượng Ất đi tới.

“Nghe thấy chưa, ở đây không có người anh muốn tìm, tên này quá đáng ghét, lại dám bảo đã thú cắn tôi, anh cho là Lâm Hồ tôi dễ bắt nạt lắm sao?”

Người đàn ông mặc váy da thú tức giận nói, đồng thời giơ hai tay lên, những tia sáng trắng chói mắt đột nhiên phóng ra từ trên đôi tay ở trên không, và sau đó một con hổ chói lọi xuất hiện trước mặt Thượng Ất.

“Hả? Đây là thứ gì vậy? Hả là một con hổ sao, sao lại đột nhiên biến thành một con hổ lớn?”

Thượng Ất vất vả điều khiển bước chân của ngựa, sự xuất hiện bất ngờ của con hổ sắc sảo khiến Quan Tiểu Dĩnh cảm thấy rất bất an, đây là cảm giác sợ

hải bẩm sinh của các loài, và nó cũng chứng tỏ rằng con hổ này thật sự là do người đàn ông mặc váy da thú biến thành.

“Hừ hừ, đã biết sợ rồi sao? Tôi đã nói rồi, hôm nay đoàn trưởng đại nhân đã sắp xếp cho tôi đảm nhiệm hồ, anh dám coi thường tôi, bây giờ tôi sẽ cho anh biết tôi là một con hổ như thế nào!”

Người đàn ông mặc váy da thú tên Lâm Hồ lớn tiếng, thậm chí còn thốt ra tiếng nói của người từ miệng một con hổ dữ, điều này khiến cho Thượng Ất cảm thấy rất kỳ quái.

Thượng Ất nhìn chăm chăm con hổ tuyệt đẹp trước mặt, khả năng tri giác trong nháy mắt không ngừng cung cấp những thông tin năng lượng khác nhau, nỗi kinh hoàng trong lòng anh càng tăng lên.

“Quả nhiên có cổ quái, con hổ mà Lâm Hồ biến thành không phải là một cơ thể vật chất mà là một ảo ảnh hổ được tạo thành từ các năng lượng cơ thể thuần túy nhưng nó có kết cấu của một cơ thể thực... Chuyện này đúng là chưa nghe nói bao giờ, nguyên tắc cấu tạo của nó là gì? Công nghệ ứng dụng năng lượng tiên tiến này chắc không kém gì tạo hóa của Thượng Đế trong truyền thuyết, e rằng ngay cả lão già tiến sĩ L kia cũng không làm được.

Thượng Ất giật mình nghi hoặc, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường. Cho dù là hổ thật như Cao Tổ mà Thượng Ất còn dám đánh, vậy thì anh còn sợ cường giả linh thú sao?

Hơn nữa, Thượng Ất rất tò mò không biết tại sao Lâm Hồ lại có thể biến được một con hổ năng lượng như vậy, anh quyết định tự mình bắt Lâm Hồ này để xem tên này biến thành người hổ như thế nào.

Nghĩ đến đó, Thượng Ất ra hiệu cho vua sói chạy đi, còn anh xoay người đi thẳng về phía Lâm Hồ, đồng thời hai tay đan vào nhau, trong tay lập tức xuất hiện một thanh kiếm to.

Trọng kiếm Vô Công chuyên phá vỡ năng lượng và vật chất trên thế giới, bao gồm cả sức mạnh tinh thần của bộ não. Tuy nhiên, Thượng Ất không có ý định dùng nó để giết người, anh dùng cây kiếm như một thanh gỗ rộng tát

thăng vào mặt Lâm Hồ đến ngất xỉu. Tuy nhiên, một cảnh tượng mà Thượng Ất không ngờ tới đã xảy ra, khi Trọng Kiếm Vô Công xuất hiện, mười mấy người trong trang phục khác nhau xung quanh Lâm Hồ đồng loạt giơ hai tay lên trời, cùng phát ra những tiếng kêu quái dị, một ánh sáng trắng chói mắt nổi lên.

Xảy ra chuyện gì vậy, biến hình tập thể?

Thượng Ất kinh ngạc nhìn một đám mèo, chó, thỏ, bò, cừu và những động vật khác xuất hiện trước mặt, không do dự cầm chặt Trọng Kiếm Vô Công, trong lòng tự hỏi, lẽ nào gần đây Vô Công trở nên mạnh mẽ hơn rồi, sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?

Nhưng không giống như biến hóa vừa rồi của Lâm Hồ, lần này bởi vì có quá nhiều người, ngay cả cô bé Tống Định cũng biến thành một con mèo đen nhỏ đáng yêu, cho nên rốt cuộc Thượng Ất cũng phát hiện ra manh mối.

Thượng Ất thấy rõ, ngay trước khi những người này biến thành thần thú, trên tay bọn họ đều có một miếng kim loại, trong đó có khắc hoa văn giống như Thái Cực Quyền, năng lượng chảy trong miếng kim loại đó rất dồi dào, trong quá trình nó sản sinh liên tục đã tạo thành hình dạng của một con quái thú.

Điều này rất kỳ lạ, giống như một cuộc thi lập trình robot mà Thượng Ất đã tham gia trước ngày tận thế. Trong cuộc thi đó, các thí sinh lần lượt ráp các linh kiện điện tử khác nhau, sau khi nguồn điện được bật lên, những con vật giống như thật xuất hiện trước mặt khán giả.

Bây giờ, miếng kim loại hình tròn được khắc hoa văn Thái Cực Quyền này giống như lõi tính toán của những con robot đó, năng lượng chảy trong đó chính là linh kiện điện tử, nhưng nếu so sánh thì miếng kim loại hình tròn này có cảm giác khoa học và công nghệ mạnh hơn: “Robot cơ thể năng lượng” dưới sự điều khiển của nó gần như không thể phân biệt được với đồ thật.

Nhưng có một điều mà Thượng Ất chưa tìm ra được, tại sao những mảnh kim loại này lại phản ứng mạnh mẽ với kiếm năng lượng của anh như vậy?

Lẽ nào Trọng Kiếm Vô Công và những mảnh kim loại này có thể cộng hưởng với một tần số nhất định? Hay là do sự xuất hiện của Vô Công đã kích thích cơ chế tự vệ của những miếng kim loại Thái Cực Quyền này?

Hình như có rất nhiều bí ẩn, Thượng Ất cẩn thận suy nghĩ, rồi lại nhìn chăm chăm Lâm Hồ đang ở trong trạng thái hồ báo trước mặt, lớn tiếng nói: “Nghe này, tôi tới đây không phải là vì muốn gây phiền phức, nói với đoàn trưởng Thú Vương của mọi người, Cao Tổ bảo tôi đến để xin đồ vật.”

“Cao Tổ thực sự bảo anh đến? Hẳn gọi anh đến làm gì?”

Chương 386: Chấp niệm với rạp xiếc của Thú Vương

Chương 386. Chấp niệm với rạp xiếc của Thú Vương

Nghe thấy lời Thượng Ất nói, đám người Lâm Hồ không khỏi sửng sốt. Những người như Lâm Hồ kinh sợ Cao Tổ bí ẩn và mạnh mẽ. Họ biết rằng Cao Tổ sở hữu sức mạnh khủng khiếp có thể phá hủy vùng đất xiếc này bất cứ lúc nào, ngay cả thủ lĩnh Thú Vương của họ cũng không dám làm mất lòng đối phương. Lúc này, Lâm Hồ hỏi một cách thận trọng, ra hiệu cho một đoàn viên với hình dạng một con cáo trong nhóm ở phía sau anh ta đi thông báo cho Thú Vương ngay lập tức.

“Tôi muốn loại tinh hồn đặc biệt đó, loại hạt tinh thể có khả năng đặc biệt mà các anh tìm thấy từ dưới lòng đất mỗi khi Cao Tổ đến.”

Thượng Ất chậm rãi nói, đồng thời duỗi tay tóm lấy con mèo đen nhỏ phía sau Lâm Hồ. Thượng Ất vừa thấy rõ ràng khi tập thể cao hứng biến hóa, cô gái nhỏ Tống Dịch đã biến thành con mèo nhỏ này.

“Mau buông tôi ra... tôi không muốn đi với anh... mau buông tôi ra!”

Bị bàn tay to lớn của Thượng Ất nắm chặt, Tống Dịch giãy dụa yếu ớt, nhưng vẫn không thể mở lòng bàn tay sắt của Thượng Ất ra.

“Ây, cảm giác này thật kỳ lạ... miếng kim loại bí ẩn này thật sự có thể thay đổi hình dạng cơ thể người... thật thú vị, thật sự rất thú vị!” Cảm nhận được sự mềm mại trong tay, Thượng Ất càng tò mò về miếng kim loại có hoa văn Thái Cực Quyền này, lúc này nói với Tống Địch: “Đừng vùng vẫy, nói cho anh biết bí mật của những miếng kim loại này... ừm, còn có tung tích của Đỗ Kiêu Kiêu và Hoàng Long rồi anh sẽ bỏ em ra.”

“Vị tiên sinh này, cậu bắt đội viên của tôi như vậy có chút không được lịch sự, hãy thả cô ấy ra đi, có chuyện gì thì hãy nói với tôi!”

Đột nhiên, một người đàn ông mặc áo khoác da báo xuất hiện trước mặt Thượng Ất, trong lời nói có giọng điệu tức giận nhàn nhạt, dường như rất không hài lòng với hành động của Thượng Ất.

“Thả cô ấy ra rồi nói với anh? Anh là ai vậy?”

Thượng Ất muốn tìm người có uy tín, không do dự mà nói lời này với vẻ sững sờ.

Dáng vẻ của người đàn ông này quá quý dị, khi đến gần Thượng Ất có thể nhìn thấy rõ ràng, người đàn ông thân hình đen đúa này đang mặc một chiếc áo khoác da báo dày cộp, nửa trên trần trụi. Cổ áo để hở còn mang theo một loại vòng cổ dày được đánh bóng từ xương động vật không rõ nguồn gốc, cái đầu trọc lốc to lớn không có một sợi tóc như một cái bóng đèn phản chiếu ánh sáng dưới ánh mặt trời chiếu rọi.

Nhìn vào khuôn mặt anh ta, khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông giống như một chiếc mặt nạ có khuôn mẫu cùng với một chiếc kính râm to bản, gần như che mất nửa khuôn mặt, chỉ để lộ sống mũi cao thẳng và đôi môi dày, khiến cho cả người anh ta kỳ dị như một tên hề ở nước ngoài.

“Anh ấy là người đứng đầu rạp xiếc, Thú Vương, Thú Vương đại nhân, sủng vật của người lạ mặt này đã cắn rất nhiều người trong chúng ta, anh ta cũng trơ trẽn nói rằng anh ta biết chúa tể Cao Tổ. Tôi đoán anh ta là một kẻ nói dối, vì vậy tốt hơn là nên bắt lấy anh ta và biến anh ta thành nô lệ ngoài hành tinh để giải tỏa sự nhầm lẫn của mọi người!”

Lâm Hồ ở bên cạnh nói thẳng, sau khi khôi phục lại hình dáng con người, anh ta nhu mì như một con cừu nhỏ trước mặt Thú Vương đại nhân.

“Nô lệ ngoài hành tinh? Lâm Hồ, người đây là nói nhảm sau khi ăn quá nhiều nấm độc sao, vị này là bạn của Cao Tổ đại sư, người còn không mau xin lỗi anh ấy!” Thú Vương vừa nói vừa đá mạnh Lâm Hồ, cung kính nói với Thượng Ất: “Tôi biết con sói xanh này, quả nhiên chính là thú vương của chúa tể Cao Tổ. Vị tiên sinh này, gần đây mấy người này đều trở nên mê muội với việc chơi trò chơi nhập vai, vì vậy hãy tha thứ cho thái độ thiếu tôn trọng của bọn họ.”

“Trò chơi nhập vai? Anh đang nói về những con thú mà những người này biến thành sao?” Lời của Thú Vương không rõ ràng lắm, Thượng Ất càng nghe càng rối. Thú Vương dường như cũng thấy vậy, cười nhẹ rồi giải thích: “Cái gọi là trò chơi nhập vai có nghĩa là các thành viên trong đội bốc thăm để đóng vai một nhân vật quái thú mỗi ngày, sau đó hoàn thành nhiệm vụ tương ứng trong phạm vi quy định. Tôi sẽ thưởng cho anh ta nếu anh ta hoàn thành tốt. Thức ăn và hạt năng lượng, và một cơ hội tốt để vào lầu bầu trời xanh. Ai không hoàn thành tốt...”

Thú Vương nói xong, liếc nhìn Tống Dịch trong bộ dạng chú mèo con, hé miệng lớn lộ ra hai hàm răng trắng, cười nói: “Nếu không hoàn thành tốt sẽ bị phạt, và đóng một vai mà không ai muốn đóng... cho đến cuối cùng mất đi tư cách thành viên và trở thành một trò chơi để các đoàn viên giải trí... Vì vậy, nếu người đó muốn tiếp tục có tư cách là đoàn viên của rạp xiếc thì phải tiếp tục biểu diễn thật tốt.”

“Vâng, thưa ngài, tôi... tôi nhất định sẽ làm việc chăm chỉ. Tôi sẽ là mèo con rất chăm chỉ, xin đừng tước bỏ tư cách đoàn viên của tôi.” Thấy Thú Vương đang nhìn mình, toàn thân Tống Dịch bất giác rung mình, có vẻ cực kỳ sợ hãi Thú Vương.

“Đừng sợ, mèo đen nhỏ, người rất ngoan, Thú Vương đại nhân ta sẽ thương người.” Thú Vương mỉm cười và có vẻ rất hài lòng với màn trình diễn của Tống Dịch.

Nhìn về phía Thượng Ất, Thú Vương bình tĩnh nói: “Về phần vị quý nhân này, trước tiên hãy đến khu vực lầu bầu trời xanh của tôi nghỉ ngơi đi. Anh là

bạn của lãnh chúa Cao Tổ, nghe nói anh đến nên tôi đã đặc biệt chuẩn bị rất nhiều những thứ tuyệt vời cho anh. Anh sẽ thích những chương trình này.”

“Chương trình? Chương trình gì?”

Thượng Ất lạnh lùng nhìn về phía Thú Vương, anh đột nhiên nhớ tới những gì Cao Tổ đã nói lúc trước. Người tên Thú Vương này thật sự rất kỳ quái, tuy rằng hẳn đối với Thượng Ất luôn luôn tôn trọng lễ phép, nhưng Thượng Ất càng ngày càng cảm thấy kỳ quái.

Đặc biệt, sự xuất hiện của Tổng Địch khiến Thượng Ất rất khó chịu, trong trí nhớ của Thượng Ất thì Tổng Địch tuy có hơi lầm lỳ nhưng mà cô cũng là một đứa trẻ rất ngây thơ khi thỉnh thoảng giao tiếp với người khác.

Nhưng bây giờ, Thượng Ất chỉ có thể nhìn thấy nỗi sợ hãi sâu thẳm trong mắt cô, giống như nỗi sợ hãi bất lực của một con thú nhỏ trước một con quái vật đáng sợ. Thượng Ất không biết đã xảy ra chuyện gì với Tổng Địch, nhưng rõ ràng tất cả những chuyện này đều có liên quan đến người đàn ông được gọi là Thú Vương trước mặt này.

Chương 387: Cảnh báo đến từ Tổng Địch

Chương 387. Cảnh báo đến từ Tổng Địch

“Biểu diễn xiếc, ha ha.” Thú Vương mỉm cười thân thiện, chỉ tay về phía căn lều khổng lồ màu xanh lam cách đó không xa, tự hào nói: “Trước ngày tận thế, ước mơ của tôi là xây dựng một rạp xiếc quy mô lớn tầm cỡ thế giới. Để làm được điều này, tôi đã dành cả cuộc đời và sức lực của mình, thậm chí các con tôi đã được gửi ra nước ngoài để học biểu diễn xiếc. Nhưng anh biết đấy, giấc mơ của tôi đã bị hủy hoại bởi một số người không biết đến sự tuyệt vời của biểu diễn xiếc...”

“Ai?” Thượng Ất hỏi thầm khi anh thấy một nụ cười gượng gạo và vẻ mặt oán hận của Thú Vương. Chỉ thấy anh ta nhàn nhạt nói:

“Một nhóm bảo vệ của Hiệp hội động vật, họ nói rằng rạp xiếc của tôi ngược đãi động vật và họ đi đến Hiệp hội động vật quốc tế để kiện tôi.”

“Ừm...”

Nghe câu trả lời này, Thượng Ất không khỏi cứng họng.

Trên thực tế, Thượng Ất cũng đã từng nghe về lịch sử thăng trầm của rạp xiếc. Ngay trước ngày tận thế, một làn sóng phản đối sự tàn ác đối với động vật tràn ra khắp thế giới. Là một trong những cường quốc trên thế giới, đương nhiên là Trung Quốc không tránh khỏi việc bị cuốn vào cơn sốt này.

Vào thời điểm đó, không chỉ các đoàn rạp xiếc tập trung vào biểu diễn thuần hóa động vật bị phản đối gay gắt mà một số phong tục tập quán lâu đời liên quan đến động vật ở nhiều vùng khác nhau của Trung Quốc cũng bị chỉ trích. Một trong những ấn tượng sâu sắc nhất của Thượng Ất là vào ngày diễn ra lễ hội thịt chó ở nhà máy phía tây, vô số nhà bảo vệ động vật từ khắp nơi trong nước và thậm chí từ khắp nơi trên thế giới đã đổ xô đến để phát động ngày bảo vệ chó kéo dài một tuần trên các con đường và ngõ hẻm của thành phố Vương Lâm ở phía tây nhà máy.

Kết thúc sự kiện, lễ hội thịt chó kéo dài hàng trăm năm ở nhà máy phía tây buộc phải hủy bỏ, đồn cảnh sát địa phương cũng đã điều động ba trăm cảnh sát đặc nhiệm đến tuần tra bằng súng để ngăn sự leo thang của cuộc chiến bảo vệ động vật kiểu này.

Tuy nhiên, sau khi ngày tận thế nổ ra, những người tị nạn nói với Thượng Ất rằng vì nhà máy phía tây được bảo vệ quá tốt nên những con chó đã thoái hóa ở thành phố Vương Lâm gần như đã trở thành thảm họa. Tất cả những người sống sót ở thành phố Vương Lâm đều đã chết trong một tuần. Những con động vật khác, gần như tất cả đều bị ăn thịt bởi những con chó điên cuồng, xương người vương vãi khắp nơi trong thành phố, và nó đã trở thành một thành phố chết. Còn những người yêu chó đã chết phần lớn đều là linh hồn dưới miệng con chó đã thoái hóa, cuối cùng ngay cả xác chết cũng không tìm được, cái chết của họ cực kỳ âm đạm.

Đây là một cái kết rất trớ trêu, chính vì vậy, Thượng Ất đặc biệt ấn tượng về tình tiết này. Khi Thú Vương kể chuyện, trí nhớ của Thượng Ất đột nhiên

nhớ tới, trên mặt không hỏi lộ vẻ không đành lòng.

“Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa, vì sau ngày tận thế đã không ai ngăn cản được tôi thực hiện mong muốn của mình. Giờ tôi có thể tự hào tuyên bố rằng rạp xiếc Thú Vương của tôi là vô địch trong cả nước và thậm chí là lớn nhất trên thế giới, ha ha ha!”

Thú Vương không khỏi mỉm cười, Lâm Hồ và những người khác sau lưng cũng nở nụ cười bệnh hoạn, trong thung lũng trống trải nhất thời chỉ có tiếng những người này cất lên, có vẻ cực kỳ đáng sợ.

Thượng Ất im lặng nhìn chăm chăm vào tất cả những người này, dáng vẻ của Thú Vương và những người khác trông rất khác so với người bình thường, hiển nhiên là tất cả đều bị mắc kẹt trong một thế giới nào đó do họ tạo ra và không cách nào thoát ra được.

Trong những ngày cuối cùng, thậm chí loài người còn khó tồn tại. Ai có thời gian rảnh mà xem một vài buổi biểu diễn xiếc? Nếu nói có vẻ hay thì Thú Vương thuộc loại hoang tưởng, nếu nói không hay thì bọn họ đều là những bệnh nhân tâm thần không bình thường.

Lúc này, Thượng Ất mới hiểu được sự kỳ quái trong miệng Cao Tổ, đây là khu vực tụ tập của một nhóm những kẻ bị bệnh tâm thần!

Nếu đã biết tình hình chung ở đây, Thượng Ất tự nhiên cũng mất kiên nhẫn đối phó với bọn họ. Ở căn cứ Tổ Ưng còn có rất nhiều thứ đang chờ đợi, anh không có thời gian rảnh để chơi trò chơi nhập vai với một nhóm kẻ bị bệnh tâm thần.

Nghĩ vậy, Thượng Ất đi thẳng vào chủ đề, nói: “Đoàn trưởng Thú Vương, tôi tên là Thượng Ất. Mục đích của tôi rất đơn giản, Cao Tổ nói rằng tinh hồn đặc biệt được tìm thấy ở đây. Xin anh hãy cho tôi biết mọi người tìm thấy nó ở đâu. Còn về biểu diễn xiếc hay gì đó, tôi không có nhiều thời gian.”

“Tinh hồn đặc biệt?” Thấy Thượng Ất hỏi về tinh hồn, nụ cười của Thú Vương biến mất ngay lập tức, mà thay vào đó là vẻ nghiêm túc: “Thượng Ất đại nhân, theo lý mà nói ngài và Cao Tổ đại nhân là bạn của nhau, tôi

nói với ngài lai lịch của tinh hồn là không thành vấn đề. Chỉ là gần đây trong rạp xiếc xảy ra một chút tình huống, nhân lực của tôi bây giờ thiếu hụt trầm trọng, không có cách nào đưa ngài tới nơi tìm được tinh hồn được. Hay là thế này đi, hôm nay vừa vặn trời đã tối, ngài vào lều trời xanh nghỉ ngơi trước đi, sáng mai tôi sẽ sai người đưa ngài đi tìm tinh hồn.”

“Ừm... vậy thì thế đi...”

Thượng Ất đang ở trong tình thế khó xử, giọng điệu hợp tác của bên kia khiến Thượng Ất không thể nào bới ra được một lỗi gì, nhưng Thượng Ất mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn, Thú Vương này có vẻ hơi nhiệt tình quá mức.

“Được rồi, có điều tôi muốn cô ấy đến phục vụ tôi.”

Cuối cùng Thượng Ất gật gật đầu, để cô gái nhỏ Tống Dịch sang một bên.

“Ha ha, hình như ngài biết con mèo đen nhỏ này... Đã vậy thì làm theo ý muốn của ngài đi. Con mèo đen nhỏ này sẽ nghỉ ngơi cùng Thượng Ất đại nhân trong lều bầu trời xanh.” Thú Vương mỉm cười, chạm vào đầu nhỏ của Tống Dịch, dùng giọng nghiêm túc nói với Tống Dịch: “Còn nữa, đừng quên chuẩn bị rượu hạt hướng dương, chỗ này là sân nhà của chúng ta, đừng để mất mặt, Thượng Ất đại nhân đường xa vất vả tới đây, vừa hay có thể nghỉ ngơi một chút.”

Chương 388: Cảnh báo đến từ Tống Dịch (2)

Chương 388. Cảnh báo đến từ Tống Dịch (2)

“Dạ vâng, Thú Vương đại nhân, tôi đã nhớ rồi.” Giọng nói của Tống Dịch yếu ớt và sợ hãi, thêm vào đó là dáng vẻ của một con mèo khiến người ta không khỏi cảm thấy thương hại, có điều Thượng Ất lại lần nữa nhận ra sự sợ hãi sâu thẳm trong mắt của Tống Dịch, trong lòng thầm cảnh giác.

“Rượu hạt hướng dương... ha, muốn dùng đồ ăn để đổi phỏ ta, e rằng mi đánh sai chủ ý rồi, đến lúc đó người khóc nhất định sẽ là các người!”

...

Trong căn phòng rộng rãi, Thượng Ất lặng lẽ dựa vào chiếc ghế sofa êm ái, trên chiếc bàn trước mặt có bảy tám chiếc đĩa lớn đựng đầy đủ các loại thức ăn tỏa ra mùi thơm hấp dẫn. Một trong những loại rượu đáng để uống nhất chính là chai rượu màu hổ phách, nếu như người nghiện rượu nhìn thấy chất lỏng trong suốt, tỏa ra hương thơm quyến rũ đó thì chắc chắn họ sẽ không nhịn được mà ngửa đầu lên uống.

Đáng tiếc Thượng Ất không động lòng, thay vào đó, anh đưa mắt nhìn quanh rượu và đồ ăn, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người cô gái nhỏ Tống Dịch.

“Nói đi, chuyện quái gì đang xảy ra vậy, tại sao cháu lại ở đây, tên Thú Vương đó định đổi phỏ với tôi như thế nào?”

“Uhm... Thú Vương đại nhân... cháu, cháu không dám nói, Thú Vương đại nhân sẽ... sẽ ăn thịt cháu.” Đầu của Tống Dịch cúi thấp đến mức sắp chạm vào ngực cô, vẻ mặt có chút phờ phạc sau khi khôi phục lại hình dáng con người. Nhưng nhiều hơn đó là một nỗi kinh hoàng sâu sắc, như thể có ai đó ở bên ngoài đang nhìn chăm chăm vào cô.

“Thú Vương sẽ ăn thịt cháu? Ý của cháu là tên đầu trọc đó sẽ ăn thịt người?” Sắc mặt Thượng Ất trở nên lạnh lùng, lời nói của Tống Dịch là một trong những câu trả lời mà anh không muốn nghe.

“Ngài ấy không ăn thịt người, mà chính là hình dạng động vật của ngài ấy sẽ ăn thịt người... uhm, chính là dạng biến hành mà chú nhìn thấy hôm nay. Mọi người trong rạp xiếc đều có một hình thú như thế.” Tống Dịch thận trọng trả lời, nhưng cô nhớ rằng tính tình của Thượng Ất rất xấu lần trước giết nhiều người như vậy, cô còn không thấy anh cau mày.

“Nói rõ một chút, hình thú là gì, làm thế nào những người này có được khả năng này?” Thượng Ất tiếp tục hỏi.

“Hình thú chính là biến thành hình dạng của dã thú... Còn về phương pháp, chúng cháu đều là dựa vào cái này để biến hình.” Tống Địch nói rồi đưa miếng kim loại khắc hoa văn Thái Cực cho Thượng Ất rồi nói: “Những miếng kim loại này đều được tìm thấy ở các vết nứt trong lòng đất. Sau trận lụt, có rất nhiều thứ kỳ lạ trôi ra từ trong lòng đất, trong số đó có miếng kim loại này và cả những tinh hồn đặc biệt...”

Tống Địch nói rồi xoay người lấy một viên tinh hồn sáng chói ở trong túi ra đưa cho Thượng Ất: “Chú Thượng Ất, cháu biết trong lòng chú có rất nhiều nghi vấn, chú cầm lấy tinh hồn này rồi rời khỏi đây đi. Những người ở đây là những người mất trí, họ không thể phân biệt được đâu là thực đâu là mơ, còn nữa, đừng uống chai rượu hương dương này. Thứ này rất kỳ lạ, nó có thể khiến chú...”

Bùm, bùm, bùm!

Tống Địch đang nói thì đột nhiên ngoài cửa có tiếng gõ cửa, cô gái nhỏ sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, ánh mắt đầy cầu xin nhìn Thượng Ất.

“Thượng Ất đại nhân, đoàn trưởng Thú Vương phái tôi đến hỏi xem ngài có hài lòng với bữa tối không... Đây, con mèo đen nhỏ, xảy ra chuyện gì vậy, sao Thượng Ất đại nhân không ăn thức ăn, có phải người lười biếng không hầu hạ tốt Thượng Ất đại nhân không!”

Người đi vào chính là Lâm Hồ, nhìn thấy đồ ăn trên bàn trước mặt Thượng Ất vẫn còn nguyên, anh ta lập tức trừng mắt nhìn Tống Địch, cô gái nhỏ sợ tới mức suýt chút nữa đánh rơi cái đĩa trên tay xuống dưới đất.

“Không phải lỗi của cô ấy, là tự tôi không muốn ăn.” Thượng Ất bình tĩnh liếc nhìn Lâm Hồ, thản nhiên nói với Lâm Hồ: “Những thức ăn này quý giá như vậy, hay là cậu thay tôi ăn đi. Còn có chai rượu này, cậu cũng có thể uống.”

Nghe thấy Thượng Ất nói để đồ ăn ở trên bàn cho hẳn, vẻ mặt Lâm Hồ kinh ngạc, không ngừng dùng tay nhét thức ăn vào trong miệng, miệng phồng to đến nói cũng không rõ ràng, trông cực kỳ nhếch nhác.

“Thật ngon... những món ăn này đều là chuẩn bị cho Cao Tổ đại nhân. Không ngờ Lâm Hồ lại có cơ hội được nếm thử... chà chà, Thượng Ất đại nhân, rượu hương dương này ngài thật sự không uống sao, rượu này uống rất ngon đó.”

Lâm Hồ uống một ngụm lớn rượu hạt hương dương, sau đó ôm chỗ rượu còn lại vào trong lòng như muốn cầm về từ từ uống, Thượng Ất nhìn thấy vậy thì cực kỳ khó hiểu.

“Lẽ nào tôi đoán sai rồi, những thức ăn này không có vấn đề gì? Nhưng mà những lời cảnh báo vừa rồi của Tổng Địch là sao?”

“Thượng Ất đại nhân, nếu như ngài không đói thì xin mời ngài ra ngoài thưởng thức chương trình xiếc. Để chào đón ngài, chúng tôi đã chuẩn bị rất nhiều chương trình biểu diễn, trong đó có một số chương trình liên quan đến tinh hồn đặc biệt mà ngài cần, xin mời ngài tham gia!”

Lâm Hồ vừa mở cửa phòng vừa nói, cúi người dẫn Thượng Ất ra khỏi cửa, thái độ cực kỳ cung kính.

...

Thượng Ất do dự ngẩng đầu nhìn Tổng Địch, cô gái nhỏ lúc này đã cũng đã cúi đầu cung kính như thế, hoàn toàn không nhìn ra được biểu cảm của cô.

“Được thôi, hi vọng các người không làm lãng phí thời gian của tôi.” Thượng Ất nói, đi theo Lâm Hồ về phía sâu trong lều.

“Thượng Ất đại nhân, mời đi bên này, đây là khu vực quái thú, những con thú tinh nhuệ nhất trong rạp xiếc của chúng tôi đều bị nhốt ở đây. Bình thường, chỉ có đoàn trưởng Thú Vương mới có thể đến gần chúng, những người khác chỉ cần đến gần chúng là sẽ bị giết.”

Lâm Hồ chỉ vào những chiếc lồng sắt vuông vức hai bên hành lang, dưới ánh đèn mờ ảo, những chiếc lồng sắt to lớn này giống như những chiếc hộp lớn bí ẩn, những con quái vật ăn thịt người có thể lao ra bất cứ lúc nào khiến người ta không ngừng kìm nén.

“Lều của mọi người rất lớn, dựng thế nào vậy?”

Thượng Ất không sợ hãi cái gọi là dã thú tinh nhuệ, nhưng anh rất có hứng thú với cái lều trời xanh khổng lồ này. Tính từ căn phòng anh đang ở, dọc đường hai người đã đi ra ngoài cả trăm mét, nhưng vẫn không thấy tầm hơi căn lều kia đâu, nó lớn một cách đáng kinh ngạc.

Chương 389: Khán giả xui xẻo số 24 và 26

Chương 389. Khán giả xui xẻo số 24 và 26

“Ha ha, Thượng Ất đại nhân, cuối cùng ngài cũng hỏi đến điểm quan trọng rồi. Thật ra, ngài nhìn thấy không phải là diện tích của căn lều bầu trời xanh. Chúng ta ta đang ở trong đường hầm dẫn xuống lòng đất... ừm, nó sâu khoảng năm sáu mét.”

Thấy Thượng Ất hỏi, Lâm Hồ nở nụ cười kỳ lạ, vẻ mặt của hắn nhìn âm ỉm đến đáng sợ.

“Lối đi xuống lòng đất?” Thượng Ất dừng lại, kinh ngạc nhìn xung quanh.

Thượng Ất không lo lắng về việc mình đang ở trên mặt đất hay dưới lòng đất, mà anh lo lắng về việc mình thậm chí còn không nhận ra điều đó, đây quả thật là một điều không nên xảy ra với một người cẩn trọng như anh.

“Đúng vậy, Thượng Ất đại nhân, chúng ta đang ở dưới lòng đất. Ngài có thể thấy đấy, bản thân rạp xiếc của chúng ta được xây dựng trên một khe nứt dưới lòng đất. Nhìn từ bên ngoài thì chỉ là một cái lều lớn, nhưng không gian bên trong thì lớn hơn rất nhiều, nếu không chúng tôi cũng không có không gian để chứa nhiều “khán giả” như vậy.

Thì ra là vậy... Thượng Ất gật đầu nhẹ, bình tĩnh nhìn xung quanh.

Có lẽ Lâm Hồ không nói dối, các bức tường xung quanh hầu hết đều đọng sương, rõ ràng đây là do dưới lòng đất ẩm và lạnh. Trước đó Thượng Ất

không hề để ý, dường như anh đã bỏ qua rất nhiều chi tiết vì quá nôn nóng tìm tình hồn đặc biệt.

“Được rồi, Thượng Ất đại nhân, chúng ta sắp đến phòng biểu diễn xiếc sôi động nhất rạp xiếc rồi. Xin mời ngài đi theo tôi, đừng để bị lạc.” Lâm Hồ nói xong, thân hình đột nhiên rẽ vào một đoạn góc, sau đó một tấm màn màu đỏ khổng lồ hiện ra trước mặt, sau tấm màn có ba bốn hàng ghế tròn cao năm sáu mét chật cứng người làm Thượng Ất sững sờ.

“Sao lại có nhiều người như vậy? Những người này đều là khán giả mà anh đang nói đến?”

“Đúng vậy, Thượng Ất đại nhân.” Lâm Hồ tươi cười nói: “Để cho ngài có thể được xem một màn xiếc hoàn mỹ, đoàn trưởng Thú Vương đã đặc biệt tập trung toàn bộ người ở vùng đất này lại đây, ngài xem, mọi người đều cực kỳ kích động khi nhìn thấy ngài.”

Kích động?

Nhìn hàng trăm khuôn mặt khác nhau trên ghế ngồi, trong lòng Thượng Ất dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Lâm Hồ này là đang bắt nạt ánh mắt của hắn không tốt sao? Những người khán giả này có nửa điểm nào gọi là kích động?

Những người này không phải là kích động khi nhìn thấy mình, mà là đang bị sốc vì sự xuất hiện của họ... Khi họ xuất hiện, Thượng Ất thấy rõ mọi người trên khán đài nhanh chóng tràn đầy sợ hãi, cứ như thể Thượng Ất là một con thú ăn thịt người.

“Các người đang làm cái gì vậy? Tôi cảnh cáo anh, đừng có gây phiền phức không cần thiết cho tôi!”

Thượng Ất không hề khách khí đe dọa Lâm Hồ, ngay cả tên gốc cũng có thể nhìn ra rằng tình huống này có gì đó không ổn, tên này vẫn đang cố gắng tìm cách an ủi anh bằng cách nói với anh những lời vô nghĩa, đây là sự kích động. Đơn giản anh ta chính là đã đánh giá thấp chỉ số IQ của mình.

“Thượng Ất đại nhân, ngài là bạn của Cao Tổ đại nhân, chúng tôi làm sao dám gây phiền phức cho ngài? Xin ngài hãy kiên nhẫn, lát nữa ngài nhất định sẽ được xem một màn xiếc độc đáo!” Lâm Hồ khiêm tốn nói, đồng thời nhanh chóng dẫn Thượng Ất đi tới chỗ ngồi VIP ở tầng đầu tiên của khán đài.

Vì rất gần địa điểm biểu diễn nên tầm nhìn từ vị trí này rất tốt, có thể dễ dàng nhìn thấy toàn bộ sân khấu, vì vậy Thượng Ất không cần phí sức đã có thể nhìn thấy Thụ Vương đang dẫn đầu hàng chục đoàn viên trong đoàn, chuẩn bị với nụ cười trên môi: “Kính thưa quý vị khán giả, các đoàn viên quý mến, hôm nay có một vị khách từ phương xa đến. Xin hãy cùng chúng tôi chào đón ngài ấy bằng một tràng pháo tay nồng nhiệt – Thượng Ất đại nhân!”

Đùng đùng đùng!

Xung quanh vang lên những tràng pháo tay nồng nhiệt, hàng trăm khán giả với những bộ dạng khác nhau cùng với những bộ quần áo rách rưới vỗ tay một cách tuyệt vọng, như thể họ sợ rằng nhỏ quá Thượng Ất sẽ không thể nghe thấy.

“Được rồi, được rồi, thời gian của Thượng Ất đại nhân quý giá, chúng ta hãy bắt đầu tiết mục biểu diễn xiếc đầu tiên! Âm nhạc!” Giọng nói của Thụ Vương vang lên, tiếp theo là một tràng âm nhạc vui vẻ, du dương, tuyệt vời đến mức ngoại trừ Thượng Ất, tất cả mọi người bên ngoài đều rung mình.

“Đáng chết, đáng chết... đừng gọi tôi, đừng gọi tôi!” Người đàn ông trung niên bên cạnh Thượng Ất thì thào cầu nguyện, thính giác của Thượng Ất thực sự rất nhạy bén, cho nên những lời người này lầm bầm đều lọt vào tai Thượng Ất không sót một lời, khiến anh khó hiểu: “Ý gì vậy? Buổi biểu diễn xiếc cần có sự tham gia của khán giả? Sao người đàn ông này lại sợ hãi như vậy? Anh ta đang sợ cái gì?”

“Mọi người, như thường lệ, tiết mục biểu diễn mở màn đầu tiên cần có sự hợp tác của khán giả. Bây giờ chúng ta mời cô cáo đỏ đáng yêu chọn số ghế của khán giả may mắn đầu tiên trong chương trình. Đó là... số 24!”

Giọng nói kinh ngạc của Thú Vương giống như những người dẫn chương trình trước ngày tận thế, nhưng người được anh ta đọc tên số ghế không có một chút biểu hiện vui mừng nào mà thay vào đó là nỗi tuyệt vọng khi bị người khác gọi tên.

“May mà không phải tôi, phù phù, làm tôi sợ chết khiếp. Số bị gọi chỉ ít hơn tôi có hai số thôi. Thật nguy hiểm quá!” Giọng nói của người đàn ông trung niên lại lọt vào tai Thượng Ất, khiến nghi ngờ của Thượng Ất ngày càng nhiều thêm... Nhưng vào lúc này, giọng nói cao vút của Thú Vương lại vang lên, ngay lập tức khiến khuôn mặt của người đàn ông trung niên tái nhợt và bất động như người gỗ mất hồn: “Vì để chào đón vị khách quý hôm nay, Thượng Ất đại nhân, nên tiết mục mở đầu ngày hôm nay sẽ có sự tham gia của cùng lúc hai khán giả, khán giả số 26 xin vui lòng đến địa điểm biểu diễn. Được rồi, chúng ta hãy bắt đầu thưởng thức tiết mục biểu diễn xiếc đầu tiên – Đoán chú hề!”

Ngay sau đó, khi cậu thiếu niên số 24 và người đàn ông trung niên số 26 cùng lúc xuất hiện trên sân khấu, một chú hề với chiếc mũi đỏ vui nhộn cũng xuất hiện trên sân khấu và cúi đầu trước Thượng Ất với vẻ mặt hài hước, anh ta lắc lư đi về phía số 24 và số 26.

Chương 390: Chu Cử Thân khủng bố

Chương 390. Chu Cử Thân khủng bố

“Tôi là chú hề Khoa Định dễ thương, hôm nay chúng ta vui vẻ chơi một trò chơi nhé... mọi người đã biết tên của trò chơi rồi, vậy thì hãy đoán đi!”

Chú hề Khoa Định nói rồi lấy ra một món đồ chơi bằng gỗ dài bằng cánh tay người lớn từ trong túi vải màu đỏ đeo ngang người. Sau khi nghịch ngợm một lúc anh ta đưa nó lên ngang mắt của số 24 và số 26: “Trong này của tôi có một người bạn mới, anh ta tên là Ngạc Ngư Chu Định. Anh ta có một cái miệng lớn sắc nhọn và mười chiếc răng sắp thối rữa. Bây giờ Chu

Địch đang rất buồn ngủ, chúng ta nhân cơ hội này nhổ răng của anh ta, ai trong hai người các bạn sẽ làm trước?”

“Tôi... tôi không dám, để anh ta làm trước đi!”

Số 24 là một cậu bé to xác khoảng hơn mười tuổi, có vẻ rất sợ hãi món đồ chơi cá sấu trong tay chú hề Khoa Địch.

“Tôi làm trước...”

Trước sự ngạc nhiên của Thượng Ất, số 26, người vừa rồi hành động như một chú chuột nhút nhát lúc này đã vươn tay ra để lấy món đồ chơi cá sấu, một lúc sau, một chiếc răng cá sấu màu bạc lấp lánh đã được anh ta thành công kéo xuống.

“Tuyệt vời! Khán giả số 26 của chúng ta rất can đảm và may mắn. Chúng ta hãy chúc mừng anh ấy. Anh ấy đã giành được phần thưởng là chiếc răng cá sấu bạc!” Chú hề Khoa Địch hét lên đầy phấn khích và sau đó anh ta dùng chiếc răng cá sấu bạc xâu lại với nhau một cách trang trọng rồi quàng qua cổ người đàn ông trung niên số 26 như thể phần thưởng trao cho các vận động viên chiến thắng. Khi mọi người ở phía sau nghe thấy kết quả, họ lập tức sôi sục bàn tán về chiếc răng cá sấu bằng bạc.

Thật hay giả vậy, tên gia hỏa này cũng quá may mắn rồi, răng cá sấu bạc là báu vật quý hiếm trong các khe nứt của lòng đất, người ta nói rằng chỉ cần chúng được gắn trên đầu vũ khí và chứa đầy năng lượng, chúng có thể phóng ra một tia năng lượng mạnh như một khẩu súng bắn tỉa, thậm chí đến cả con cua dung nham trong các khe nứt của lòng đất cũng có thể bị giết một cách dễ dàng.

“Thì đó, thứ này được cho là hàm răng lớn của cá sấu bằng trong khe nứt, ngày thường khó mà thấy được, huống chi là trao cho chúng ta làm giải thưởng. Thú Vương hôm nay thật sự rất hào phóng, xem ra địa vị của người tên Thượng Ất đang ngồi ở hàng ghế VIP kia thực sự không nhỏ.”

“Được rồi, mọi người đừng nói chuyện nữa, trò hề vẫn chưa kết thúc đâu, số 26 có thể sống mà quay trở về không còn khó nói đó! Xem đi, đừng nói nữa.

Cuộc thảo luận trên khán đài sôi nổi, nhưng Thượng Ất lại tỏ ra hệt hăng khi ngồi vào chiếc ghế VIP này.

Anh không biết những người này đang lo lắng điều gì, chẳng lẽ món đồ chơi cá sấu trông trẻ con này lại nguy hiểm như vậy? Tại sao số 24 còn không có can đảm để chạm vào nó?

Nghi hoặc trong đầu Thượng Ất xuất hiện càng ngày càng nhiều, nhưng không ai giải thích, nên anh chỉ có thể kiên nhẫn quan sát cẩn thận. Vào lúc này, trên sân khấu, tên hề Khoa Định đi đến trước mặt cậu thanh niên số 24 với món đồ chơi cá sấu, và nụ cười trên môi: “Được rồi, khán giả số 24, bây giờ đến lượt cậu nhổ răng cho Chu Định, cố lên nhé!”

“Tôi... tôi... được rồi, tôi nhổ!”

Trên gương mặt non nớt của cậu thanh niên số 24 hiện rõ dấu vết của sự tuyệt vọng khi đưa tay vào trong cái miệng lớn của món đồ chơi cá sấu, sau khi sờ soạng một chiếc răng mà giật mạnh, trong tích tắc, tiếng cạch cạch vang lên, chiếc răng thứ hai của món đồ chơi cá sấu cũng đã bị rút ra.

“Cái quái gì vậy? Trò chơi trẻ con như vậy mà cũng được đem ra biểu diễn sao?” Nhìn thấy số 24 đưa tay ra khỏi miệng cá sấu một cách an toàn, Thượng Ất không khỏi nhú mày. Anh không hiểu ý nghĩa của màn biểu diễn này và tại sao những người đó lại lo lắng nhìn chăm chăm như vậy.

Nhưng ngay sau đó, Thượng Ất đã có câu trả lời.

Có lẽ đã dùng hết may mắn, khi người đàn ông trung niên số 26 cho lòng bàn tay vào miệng đồ chơi cá sấu lần thứ hai thì bất ngờ xảy ra tai nạn. Dưới ánh mắt của mọi người, Thượng Ất chỉ thấy món đồ chơi cá sấu hiện lên một tia kỳ quái, sau đó số 26 giống như là bị ma cà rồng trong truyền thuyết hút máu, tay phải nhanh chóng khô héo rồi lan sang nửa người bên phải, cho đến khi cả người héo khô, kinh khủng như một xác ướp.

“Ừm! Cuối cùng thì trò chơi cũng đã tìm được người thắng thua. Xin chúc mừng khán giả số 24, bạn đã nhận được phần thưởng đặc biệt của chú hề, một quả mồi đỏ!” Chú hề Khoa Định vui vẻ lấy trong túi quần ra một quả màu đỏ to bằng quả táo tàu, đưa cho số 24, sau đó anh ta cúi xuống đi đến

bên người số 26 đã chết trong cơn giận giữ, đưa tay gỡ chiếc răng cá sấu bằng bạc trên cổ anh ta ra và nói:

“Có điều, khán giả số 26 của chúng ta thật xui xẻo. Xem ra chỉ có thể lấy lại chiếc răng cá sấu bạc này. Được rồi, khán giả, tạm biệt các bạn, xin hãy nhớ tên tôi, tôi là chú hề Khoa Định hài hước nhất!”

...

Không có tiếng vỗ tay chỉ có tiếng cười rùng rợn của Khoa Định vang lên khắp phòng biểu diễn xiếc. Xác chết của người số 26 nằm trước mặt mọi người. Một người đàn ông trung niên mập mạp vừa rồi vẫn còn sống bây giờ đã biến thành xác ướp, điều này tác động vào thị giác mạnh hơn bất kỳ bộ phim kinh dị nào.

Mà món đồ chơi cá sấu đáng sợ kia, ngay cả Thượng Ất lúc này cũng không khỏi cảm thấy ớn lạnh trong lòng, sợ hãi khi nhìn thấy cái bóng đáng xanh biếc ấy.

Khiến con người thực sự sợ hãi không phải là những con thú hung dữ kia mà chính là những bí ẩn chưa từng được biết đến. Lúc này, Thượng Ất mới phát hiện mình hoàn toàn không biết món đồ chơi cá sấu đó là gì nhưng anh có thể cảm nhận được rõ ràng đó là uy hiếp lớn đối với anh!

“Được rồi, đây là phần cuối cùng của tiết mục nhỏ, bây giờ xin mời các bạn bắt đầu xem chương trình xiếc thực sự của tối nay! Mời người huấn luyện thú Y Phù lên sân khấu!”

Chương 391: Chu Cữu Thân khủng bố (2)

Chương 391. Chu Cữu Thân khủng bố (2)

Theo lời giới thiệu của Thú Vương, bức màn ở một bên của sân khấu được vén lên, một cô gái với thân hình nóng bỏng bước lên giữa sân khấu. Ánh mắt của Thượng Ất bị hấp dẫn trong nháy mắt, có điều anh đã bỏ qua bóng

dáng trắng như tuyết của nữ huấn luyện thú mà ánh mắt trực tiếp rơi vào một con quái vật dài hơn mười mét ở phía sau.

“Mẹ nó, đây là cái thứ gì vậy... là một con rắn à? Nhưng mà tại sao tiết mục đầu tiên lại ghi là đầu lợn? Còn có cái thứ gắn ở bên trên mông con lợn là cái gì vậy, là con người sao? Tại sao miệng của anh ta lại ở trên mông con lợn?”

Nhìn con quái vật ngoằn ngoèo trước mặt, Thượng Ất sửng sốt không nói nên lời. Thứ trước mắt này quá sức tưởng tượng của con người, trên thế giới này không có sinh vật nào có thể lớn lên xấu xí và kinh tởm như vậy... Thứ này đơn giản là một sinh vật chỉ có thể xuất hiện ở địa ngục, hoặc là một tác phẩm thất bại của một nhà khoa học biến thái.

“Ha ha, xin chào mọi người, chúng ta lại gặp nhau rồi. Lần trước tôi mang đến cho các bạn một buổi biểu diễn khi bay, tôi tin rằng các bạn vẫn nhớ nó. Nhưng lần này có vị khách quý, tôi đã đặc biệt nghiên cứu một vài thứ mới trong khoảng thời gian này, hôm nay xin được lấy ra để cùng chia sẻ với mọi người...”

Y Phù với thân thể nóng bỏng nở nụ cười ngọt ngào, búng roi trong tay, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng lộp bộp: “Các vị khán giả, đây là thú cưng mới của tôi, tên nó là Chu Cừu Thân!”

“Chu Cừu Thân?”

Có một tiếng hít khí lạnh đến từ phía khán giả, nhưng khi ánh mắt Y Phù quét qua, âm thanh đó nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sự im lặng và chết chóc. Bất cứ ai biết Y Phù đều biết rằng người phụ nữ dị thường này cực kỳ giỏi cấy ghép cơ thể người lên cơ thể của các loài khác chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản là chỉ lấy ra một thứ giống như thế. Không ai muốn gặp rắc rối, vì vậy toàn bộ bầu không khí ở sân khấu biểu diễn có chút yên ắng.

Rõ ràng Y Phù nhận ra điều này, nhưng cô ấy cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Bằng một động tác nhanh nhẹn, một trong những đoàn viên trong đoàn xiếc ở bên cạnh sân khấu biểu diễn đã ngay lập tức đẩy ra một chiếc hộp cao lớn hơn một mét. Một lúc sau, chiếc hộp được đặt trước mặt Y Phù, cô ấy nói

to: “Có thể các bạn chưa hiểu sức mạnh của giống heo của tôi, bây giờ, tôi sẽ cho các bạn xem, chắc chắn các bạn sẽ cảm thấy rất thú vị. Mở hộp!”

Nghe thấy mệnh lệnh, chiếc hộp trước mặt Y Phù được mở ra ngay lập tức, hàng chục chú chó con dễ thương lao ra.

Chó con? Chó con bình thường?

Nhìn thấy một đàn chó đủ màu sắc chạy loạn, Thượng Ất không hiểu Y Phù định giở trò gì.

“Chu Cừu Thân của ta rất mạnh mẽ, nó có thể nuốt chín con mỗi trong một lần đi săn. Mọi người xem, Chu Cừu Thân, lên!”

“Hừ hừ!”

Y Phù vừa dứt lời, quái vật hình người đầu lợn lao ra, nhưng bởi vì có chín người phía sau cái môn, con quái vật không nhanh không chậm, mấy lần định cắn chó con, mấy con chó con chật vật tránh được.

“Ngao ngao!”

Không có con mỗi, con quái vật hình lợn rõ ràng là đang tức giận. Đầu của con lợn đen khổng lồ quay về phía chín người trần truồng không thể nhìn rõ ở phía sau nó, hai con mắt nhỏ màu đỏ như máu toát lên vẻ hung ác, nó há to miệng cắn một cái về phía người trần truồng thứ ba ở phía sau nó, bởi vì trong số những người trần truồng, người phụ nữ thứ ba này có tốc độ bò chậm nhất, điều này ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng săn mỗi chó con của nó.

“Ư~!”

Một âm thanh bị bóp nghẹt phát ra từ vị trí cơ thể của người trần truồng bị cắn, mọi người có thể nghe thấy nó như một tiếng hú đau đơn từ tận đáy lòng. Đánh giá bộ ngực xệ, người phụ nữ này thời trẻ có vẻ có dáng người rất khá. Nhưng cô không ngờ rằng con quái vật hình lợn đang cắn vào ngực cô, lực cắn rất lớn ngay lập tức cắn đứt nửa bầu ngực của cô, máu phun ra như suối lập tức làm ướt cát vàng trên sân khấu...

Vì miệng đã bị khâu hoàn toàn vào miệng của người ở phía trước, người phụ nữ chỉ có thể hét lên đau đớn, liên tục vịn người, cố gắng giảm bớt cơn đau từ trên ngực.

“Đệch! Con thú này đang ăn thịt người!”

Nhìn thấy cảnh này, Thượng Ất lập tức đứng lên, một cỗ khí tức nghiêm nghị bắt đầu nhanh chóng lan tràn về phía xung quanh dọc theo tầm mắt.

“Thượng Ất đại nhân, ngài sao vậy?” Lâm Hồ thấy Thượng Ất từ bên cạnh đứng dậy, liền bước nhanh tới giải thích: “Thượng Ất đại nhân, hãy bình tĩnh, Chu Cửu Thân của Y Phù trong có hơi xấu một chút nhưng nó rất hữu dụng. Tinh hồn đặc biệt mà ngài muốn tìm nằm sâu trong các khe nứt trong lòng đất, lối đi rất hẹp, người thường khó có thể vượt qua, cần phải có linh thú cải biến như Chu Cửu Thân mới có thể tìm được. Ngài xem đi, lát nữa ngài sẽ hiểu được ý của tôi.”

“Hừm, nếu như cố làm ra vẻ huyền bí, cẩn thận cái đầu của mi!”

Thượng Ất khịt mũi rồi lại ngồi xuống xem, khung cảnh ở sân khấu lần này đã thay đổi một lần nữa.

Có lẽ nó bị kích thích bởi cảnh tượng đầm máu vừa rồi, lần này, tám người đàn ông khiêng một người phụ nữ khóa thân được nối ở phía sau con quái vật hình lợn di chuyển nhanh hơn rất nhiều so với trước đó. Họ kết nối với nhau như một con rết khổng lồ uốn lượn, liên tục tấn công những con chó con đang chạy hỗn loạn.

Chẳng mấy chốc, một chú chó con không may mắn đã bị con quái vật hình lợn cắn, sau đó một tiếng hét vang lên, thân hình nhỏ bé của chú chó con biến mất trong miệng của con quái vật hình lợn, thay vào đó là một khối phồng to lớn ngoằn ngoèo từ bụng con quái vật quay ngược trở lại và nhanh chóng chạm đến miệng người trần truồng nối phía sau miệng nó...

“Oe ~!”

Nhìn cảnh này, dạ dày của Thượng Ất sôi trào, cảm giác nôn mửa nồng nặc không ngừng trào ra từ cổ họng... Mẹ nó, chuyện này quá kinh tởm rồi, con

quái vật hình lợn trực tiếp bài tiết những gì nó ăn vào người ở đằng sau? Đây không phải tương đương với việc mọi người cùng nhau ăn phân lợn sao?

Chương 392: Chưa ăn no

Chương 392. Chưa ăn no

Chết tiệt, tên biến thái nào nghĩ ra con quái vật này vậy, thứ này thì liên quan gì đến tinh hồn đặc biệt mà mình cần?

Hàng loạt câu hỏi lần lượt tràn ngập trong đầu Thượng Ất, khiến anh không thể ngồi yên được nữa. Anh đã chuẩn bị để xem màn biểu diễn xiếc quái đản này từ lâu, nhưng anh thật sự không thể ngờ được nó lại kinh khủng và biến thái như vậy, dù lúc nào cũng tỏ ra bình tĩnh nhưng anh cũng không thể chịu được nữa.

Nhưng đúng lúc này, lại có đột biến phát sinh, lợi dụng lúc sân khấu hỗn loạn, con quái vật hình lợn đã liên tiếp cắn xé mấy con chó đang chạy loạn. Đầu bên kia, cơ thể người trần truồng đằng sau cũng dùng tay chân để ngăn những con chó còn lại, lừa tất cả những con chó tội nghiệp vào miệng của con quái vật hình lợn!

“Ợ!”

Cùng với tiếng nấc, con quái vật hình lợn cuối cùng cũng nuốt chửng toàn bộ lũ chó con, bụng người trần truồng ở phía sau phình ra, nhìn từ xa giống như một con sâu bướm to lớn xấu xí, trông rất quái dị.

Nhưng vào lúc này, con quái vật hình lợn rên rỉ bất mãn, hóa ra sau khi nuốt chửng một lúc, tất cả người trần truồng ở phía sau đều no nê, nhưng bụng nó vẫn trống rỗng.

Hóa ra vừa khéo, có đúng tám con chó vọt ra khỏi hộp gỗ lớn, khi đến lượt con quái vật hình lợn ăn thì vừa đúng lúc không còn gì để ăn nữa!

Lúc này, con quái vật hình lợn hơi điên loạn. Nó tuyệt vọng đưa cơ thể trần truồng của mình chạy vòng quanh và trong miệng phát ra âm thanh “ục ục”, nhưng nó không thể tìm thấy bất kỳ thức ăn nào để ăn, cuối cùng nó phát điên và cắn vào cơ thể trần truồng ở cuối cùng trên người mình.

“A! ~ A~!”

Thần thể trần truồng cuối cùng là một người đàn ông vạm vỡ, tuy không nhìn rõ diện mạo nhưng từ đường gân trên cơ thể của anh ta có thể nhìn ra được rằng anh ta không già lắm, chắc là ở độ tuổi sung mãn. Nhưng trước mặt con quái vật hình lợn, người đàn ông vùng vẫy một cái, bị cắn vào bụng, một vết thương lớn xuất hiện, máu tuôn ra như đài phun nước.

“Chu Cửu Thân, người làm sao vậy? Nếu người giết thi thể mà ta dày công tìm kiếm, xem ta có giết người không!” Nhìn thi thể đầm máu của người đàn ông, Y Phù cau mày, sau đó dường như lại nghĩ tới điều gì, vui vẻ nói: “Xem ta bận này, còn có đồ ăn ngon chưa bỏ ra, con lợn ngốc, người đợi đó, ta sẽ lấy đồ ăn ngon cho người bây giờ đây.”

Còn có đồ ăn ngon? Mọi người trên khán đài đều cong cổ nhìn về chiếc hộp gỗ lớn, tự hỏi liệu còn có con chó con nào chưa được thả ra không.

“Đồ vật nhỏ nhà người, mau ra đi, đừng để ta làm tổn thương người!”

Giọng nói nghiêm nghị của Y Phù đột nhiên trở nên nghiêm trọng, cô vung cây roi trên tay gõ vào chiếc hộp gỗ lớn, sau đó một bóng người nhỏ nhắn loạng choạng đi ra trước mặt mọi người.

Đó là một con người?! Còn là một cô bé?!

Có một sự náo động, không ai ngờ được món ăn cuối cùng mà Y Phù nói là một cô bé trông chỉ mới sáu bảy tuổi!

“Con heo lớn ngốc nghếch, thức ăn ở đây, mau ăn đi! Ha ha ha!” So với sự ngạc nhiên của mọi người, Y Phù có vẻ rất tự hào, tiếp tục cười toe toét: “Kính mời quý khán giả chú ý theo dõi. Sau đây, con heo của tôi sẽ trình diễn cho các bạn xem một chương trình vô cùng hấp dẫn – Bé heo và cô bé ác ma, mong các bạn sẽ thích!”

“Cô bé ác ma? Cô ta nói cô gái nhỏ xinh như búp bê đó sao? Mẹ kiếp, tên Thú Vương cũng quá quá đáng rồi, lại còn để một cô bé đáng yêu như vậy làm thức ăn cho lợn, không được, mình không thể ngồi yên được nữa!”

Trên khán đài, một người đàn ông mặt to đột ngột đứng dậy, trên mặt lộ vẻ tức giận, định lao ra khỏi khán đài, nhưng không ngờ, Thú Vương lại lạnh lùng nhìn anh ta một cái, quay đầu lại ra hiệu cho các đoàn viên trong đoàn ở xung quanh đi về phía trước, lập tức ngăn cản người đàn ông mặt to.

“Khán giả số 59, xin mời trở lại chỗ ngồi ngay lập tức, nếu không...” Một người phụ nữ gầy nhỏ trong số các đoàn viên nói, đồng thời hai tay lóe lên, mảnh kim loại khắc hoa văn Thái Cực lập tức phát ra ánh sáng trắng.

“Nếu không cái gì, ông đây đã chán ngấy mấy tên biến thái các người rồi, cút ra cho ông!” Người đàn ông mặt to vươn cánh tay rắn chắc đẩy mạnh người phụ nữ gầy gò, nhưng bóng dáng người phụ nữ gầy gò rung động, ánh sáng trắng lập tức tỏa sáng, trên cổ họng anh ta xuất hiện một cái miệng to đầy răng nanh.

“Bộp... khụ khụ khụ, vậy mà người lại có thể biến thành mãng xà... buông ta ra... ta không thờ được!”

Dưới cái nhìn của mọi người, một con trăn to bằng con gấu đang quăn lấy cổ người đàn ông mặt to, từng bước từng bước siết chặt, bóp cổ người đàn ông đến mắt lồi, lưỡi thè ra khỏi miệng, trước mắt thấy anh ta đã sắp chết.

“Dám cả gan quấy rối ở địa bàn của ta, đây là bài học xứng đáng cho người. Rắn hoa, người này giao cho người, hẳn chính là thức ăn tối hôm nay của người.”

Trong phòng biểu diễn, Thú Vương lạnh lùng nói, như thể ra lệnh cho người của mình bóp cổ người đàn ông chỉ là chuyện rất bình thường. Nhưng cảnh tượng này rơi vào mắt những khán giả khác thì lại khiến mọi người sợ hãi im lặng, náo động vừa rồi biến mất không còn tăm tích.

Việc con người trở thành loài rắn là điều khó tin, việc này không thể giải thích dưới góc độ khoa học. Nhưng miếng kim loại hoa văn Thái Cực đã làm được điều đó, khiến mọi người không ai có thể cưỡng lại được.

“Ha ha, vừa rồi chỉ là một chút tai nạn, bây giờ xin mời tiếp tục thưởng thức màn săn mồi tuyệt vời của bảo bối Chu Cửu Thân của tôi! Chà chà, cô bé đáng thương này sắp bị ăn rồi, nghĩ thôi đã khiến người ta hưng phấn!”

Y Phù vừa nói đã có vô số bóng ảnh thoát ra từ trên cây roi, con quái vật hình lợn đột nhiên lao về phía cô bé trên sân khấu với một tiếng hét đầy phấn khích, giống như một cỗ xe tăng đè bẹp một con thỏ trắng tội nghiệp.

Chương 393: Tôi không có bán đứng bạn

Chương 393. Tôi không có bán đứng bạn

Nhưng đúng lúc này, bất ngờ lại xuất hiện lần nữa!

Cô gái nhỏ đang bất động trong cánh tay đột nhiên ngẩng mặt khỏi cánh tay, đôi mắt to lộ ra vẻ kiên quyết và tức giận, sau đó mọi người cảm thấy trước mặt có một đóa hoa, một ngọn lửa xanh bập bùng xuất hiện trước mặt, con quái vật hình lợn sợ hãi đến mức khép chân lại, hoảng sợ nhìn cô bé.

Sợ lửa... đây gần như là bản năng của muôn loài vật, lúc này, cô gái nhỏ tạm thời tự cứu mình bằng ngọn lửa ma thuật.

“Làm thức ăn, người nên có ý thức mình là thức ăn... con nhóc mày làm tao rất tức giận!”

Nhìn thấy cô bé khiến con lợn sợ hãi bằng ngọn lửa kỳ lạ, vẻ mặt của Y Phù lửa giận ngàn ngút, chiếc roi da trên tay vung vẩy trong không khí, ngay lập tức, con quái vật hình lợn gầm lên và lao tới lần nữa.

“Chu Cửu Thân của tôi được sinh ra để thu thập những đứa trẻ từ các khe nứt dưới lòng đất, bộ giáp da có thể chống lại những móng vuốt khổng lồ của cua dung nham khủng khiếp, một người năng lực cấp thấp như mày lại dám khiêu khích bảo bối của tao? Tìm chết! Chu Cửu Thân, cắn chết nó!”

“Hừm, cho dù bị ăn thịt, tôi cũng sẽ không nhân nhượng. Đồ xấu xa, một ngày nào đó sẽ có người tới thu thập các người, con yêu quái, rút ra khỏi đây!”

Giọng cô bé lạnh lạnh, khi con quái vật hình lợn càng ngày càng đến gần, cô bé nỗ lực kích hoạt ngọn lửa trên tay mình. Ngọn lửa lớn màu xanh nhạt khi cháy lên trông rất đẹp, nhưng vì tuổi còn quá nhỏ, năng lượng sinh vật trong cơ thể có hạn nên nó chỉ tồn tại được một lúc rồi cạn kiệt, cô bé chỉ có thể nhìn ngọn lửa tắt dần.

“Tạm biệt thế giới, tôi sẽ sớm được gặp lại cha mẹ trên thiên đường, tôi hy vọng ở đó không có quái vật mà chỉ có những bông hoa xinh đẹp...”

Những chiếc răng nanh khổng lồ của con quái vật hình lợn đã hiện ra trước mắt cô bé, cô gái nhỏ nhắm mắt tuyệt vọng, nhưng khéo miệng lại nở nụ cười, như thể trong mơ có một bàn tay ấm áp đang ôm cô bé vào lòng...

Chờ một chút, đây không phải là mơ, mà là thật sự có hai tay của người nào đó đang ôm mình!

Cô gái nhỏ đột ngột mở mắt, một khuôn mặt vừa quen vừa lạ hiện ra trước mặt khiến lòng cô bé rạo rực, nước mắt không kìm được mà tuôn rơi.

“Chú Thượng Ất, chú... sao chú lại ở đây? Cháu... cháu không nằm mơ, thật tuyệt!”

“Đỗ Kiều Kiều, sao cháu lại ở đây? Cháu bị sao vậy, Hoàng Long đâu?”

Ở trước mặt Đỗ Kiều Kiều, thân thể to lớn của Thượng Ất giống như một bức tường, bức tường này cực kỳ kiên cố che chở cho Đỗ Kiều Kiều, còn bàn tay to kia như cái kẹp theo của anh nắm chặt lấy cổ họng của con quái vật hình lợn, một tay nâng con quái vật mập mạp nặng mấy trăm cân này lên không trung, con quái vật dù có giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được.

“Khi lũ đến, cháu và chú Hoàng Long bị cuốn trôi. Cháu và Tống Dịch bị cuốn trôi vào hẻm núi này. Chú Hoàng Long đuổi theo con trâu và bị cuốn về hướng khác...” Đỗ Kiều Kiều càng nói ánh mắt càng đỏ hơn, sự xuất hiện của Thượng Ất khiến cô cảm thấy bầu trời trong xanh hơn rất nhiều, nhưng khi nhắc đến Hoàng Long, cô không khỏi nghĩ đến trải nghiệm của mình mấy tuần qua, nỗi sợ hãi ngập tràn khiến nước mắt cô chảy như mưa.

“Ài, dù sao cô bé vẫn mới chỉ có vài tuổi. Một mình cô bé thực sự khó có thể chịu đựng được nhiều như vậy...”

Nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều khóc, Thượng Ất không khỏi thở dài xúc động.

Những ngày tận thế thật tàn khốc, Đỗ Kiều Kiều sống sót đã không dễ dàng, nếu hôm nay không tình cờ gặp anh, e rằng cô bé xinh xắn này đã bị con quái vật hình lợn xấu xí ăn thịt mất rồi.

Nghĩ đến con quái vật hình lợn, sắc mặt Thượng Ất lập tức trở nên vô cùng lạnh lùng, ánh mắt dữ tợn nhìn về phía con quái vật hình lợn trong tay, con quái vật lập tức rên rỉ kêu gào. Còn Y Phù đã bị choáng váng trước sức mạnh mẽ và tốc độ của Thượng Ất, vội vàng bước tới và nói với giọng điệu hoảng sợ.

“Thượng Ất đại nhân tôn kính, xin ngài hãy buông đứa bé đáng yêu của tôi ra đi, nó... nó sắp bị bóp chết rồi!”

“Buông ra?” Thượng Ất lạnh lùng nhìn Y Phù, tay phải nhẹ dùng sức một chút, trên cổ con quái vật hình lợn đột nhiên phát ra tiếng răng rắc.

Ném xác con quái vật hình lợn trên tay xuống, Thượng Ất lạnh lùng tiếp tục nói: “Sinh vật xấu xí và bẩn thỉu này hoàn toàn không nên tồn tại trên đời, còn mi... loài người biến thái, ta thật sự không biết sao các người lại có thể sống được.”

“Cái này... anh thật sự cho rằng chúng tôi sợ anh sao... tôi!” Sắc mặt Y Phù tái nhợt lui về phía sau trước ánh mắt dữ tợn của Thượng Ất, lúc này, Thú Vương đột nhiên xuất hiện sau lưng cô với giọng nói nhàn nhạt và một chút thờ ơ, anh ta nói: “Y Phù, cô đi xuống đi. Nếu như Thượng Ất đại nhân đã biết cô gái nhỏ này thì hãy để anh ta mang đi đi, không có gì to tát cả.”

“Nhưng anh ta đã giết Chu Cửu Thân của tôi. Nếu không có Chu Cửu Thân, cuộc truy tìm kho báu sẽ bị chậm lại, khả năng biến hình của chúng ta...”

Dường như Y Phù đang lo lắng về việc Chu Cửu Thân bị giết, cô ta vẫn đang cố gắng lao về phía Thượng Ất. Khuôn mặt của Thú Vương đột nhiên thay đổi, sau đó một bàn tay to quét qua không khí, trên khuôn mặt của Y Phù hiện rõ năm ngón tay.

“Cô đang nghi ngờ mệnh lệnh của tôi? Cút đi ngay cho tôi, nếu không tôi sẽ lấy lại miếng kim loại biến hình của cô!”

“Vâng, đoàn trưởng đại nhân... tôi chỉ là... nhất thời hồ đồ, ngài đừng tức giận, tôi sẽ đi ra ngoài ngay.”

Thú Vương tức giận, sắc mặt Y Phù tái nhợt, ôm lấy khuôn mặt sưng đỏ, lập tức rời đi. Đúng lúc này, giọng nói nhàn nhạt của Thượng Ất vang lên, khiến bước chân cô ngừng lại: “Muốn đi sao? Nào có dễ như vậy, tính sổ xong rồi hãy đi!”

“Tính sổ? Tính sổ thế nào, rõ ràng là anh giết chết thú cưng của tôi...” Y Phù ngạc nhiên nói, cô không biết rốt cuộc trong hồ lô của Thượng Ất đang bán thứ thuốc gì.

Chương 394: Tôi không bán đứng bạn

Chương 394. Tôi không bán đứng bạn

“Nợ của cô ấy!” Thượng Ất nở nụ cười lạnh lùng chỉ vào Đồ Kiều Kiều nói: “Cô ấy là ứng cử viên hộ vệ mà tôi lựa chọn cho con trai mình, mấy ngày nay cô ấy bị nhốt cùng với mấy con chó ở trong thùng, khoản nợ này cô tính thế nào?”

“Đây... là hiểu lầm, Y Phù không biết mối quan hệ của cô bé này và ngài... Thượng Ất đại nhân, nể mặt tôi, bỏ qua chuyện đó đi.” Thú Vương nhẹ nhàng nói, đồng thời hướng về phía Lâm Hồ nói: “Đi gọi con mèo đen nhỏ qua đây, bọn họ đều là người quen biết cũ của Thượng Ất đại nhân.”

“Nhưng... được rồi, bây giờ tôi đi tìm mèo đen nhỏ!” Lâm Hồ có vẻ miễn cưỡng rời đi, một lúc sau, Tống Dịch được đưa đến trước mặt, vẻ mặt phức tạp nhìn Thượng Ất và Đồ Kiều Kiều, Đồ Kiều Kiều cảm hận nói:

“Chú Thượng Ất, cháu bị nhốt trong chuồng chó là vì Tống Dịch. Cô ấy đã bán đứng khả năng điều khiển lửa của cháu, nếu không có cô ấy, cháu đã đốt được ổ khóa sắt và bỏ trốn cùng mọi người.”

“Cái gì, còn có chuyện như vậy? Tống Dịch, chuyện này là sao?”

Thượng Ất kinh ngạc nhìn Tống Dịch, anh không ngờ sự thật việc này lại như thế này, chẳng trách cô lại chậm chạp không chịu nói ra tung tích của

Đỗ Kiều Kiều, hóa ra là cô đã phản bội người đã từng là bạn tốt của mình!

“Chú Thượng Ất, mọi chuyện không như chú nghĩ đâu, cháu làm vậy là vì muốn tốt cho Đỗ Kiều Kiều, hai người không biết, ở rạp xiếc này có những thứ rất đáng sợ, nếu như không có Thú Vương dẫn, sẽ rất nguy hiểm nếu chúng cháu chạy linh tinh. Đỗ Kiều Kiều đừng trách tôi, tôi sợ bạn sẽ bị thứ gì đó ở dưới lòng đất ăn thịt nên mới nói ra bí mật của bạn. Chỉ có như thế, bạn mới không chạy lung tung... hãy tin tôi, tôi thật sự không làm tổn thương bạn.”

“Quái vật dưới lòng đất? Bạn còn muốn nói dối tôi, nếu có quái vật dưới lòng đất, chẳng phải chúng ta đã sớm bị ăn thịt rồi sao? Tôi nghĩ bạn là đồ hèn nhát, phản bội tôi là bởi vì sợ nên mới bán đứng tôi, tôi... sẽ không bao giờ quan tâm bạn nữa!”

“Tôi thật sự không có nói dối bạn, Thú Vương đang lên kế hoạch...” Bùm Bùm!

Tổng Địch đang lo lắng giải thích thì mặt đất bỗng nhiên rung chuyển, khán giả la hét. Sau đó Thượng Ất và những người khác cảm thấy có một âm thanh kỳ lạ phát ra từ sâu dưới lòng đất, như thể có thứ gì đó đang bò ra.

Thú Vương và những người khác đều vui mừng khi nhìn thấy cảnh này, hai mắt họ tràn đầy hứng thú khi nhìn nhau, dòng dung nham ma thuật lại xuất hiện lần nữa!

Họ cũng nhớ rất rõ sự xuất hiện của đợt dung nham dâng trào đầu tiên, tàn tích là một số lượng lớn các sinh vật vô danh và các vật phẩm ma thuật khác nhau được phun lên bề mặt cùng với hàng chục tinh hồn đặc biệt trong suốt, và những mảnh kim loại hoa văn Thái Cực khiến họ trở nên mạnh mẽ cũng được tìm thấy ở đó.

Bây giờ, dòng dung nham lại xuất hiện, không biết sẽ có những thứ tốt gì phun ra từ vết nứt dưới lòng đất?

Nghĩ rồi, Thú Vương nắm lấy Lâm Hồ, thấp giọng hỏi: “Lâm Hồ, tên Thượng Ất này có uống chai rượu hạt hướng dương kia không?”

“Đoàn trưởng Thú Vương, đúng như ngài đoán, hắc không uống hết chai rượu đó. Nhưng tôi cố tình giả bộ tham lam, làm đổ một ít rượu hạt hướng dương lên người hắc khi hắc không để ý, ngoài ra còn có thú cười của hắc, cả con sói đó, tôi đã trộn một ít rượu hạt hướng dương ngâm đặc vào thức ăn của nó!”

“Làm tốt lắm! Mỗi khi thủy triều nham thạch kéo lên sẽ có rất nhiều sinh vật quái dị. chúng rất nhạy cảm với mùi vị của rượu hạt hướng dương, chỉ cần có một chút rượu này, bọn họ sẽ tránh được... Lát nữa chúng ta lừa chúng vào vết nứt dưới lòng đất, khi chất cồn trên người chúng biến mất, vô số quái vật ở đó sẽ trở thành cơn ác mộng của chúng, ha ha ha!”

Thú Vương cười nham hiểm, lúc này mới lộ ra âm mưu của mình.

Sau một thời gian quan sát, Thú Vương đã có thể xác định rằng phải có một nền văn minh bí ẩn nào đó dưới lòng đất. Mà bởi vì lũ lụt, một số lượng lớn các sinh vật dưới lòng đất đã đột biến, hầu như không thể đi vào các vết nứt dưới lòng đất tìm kiếm hài cốt một cách an toàn và bình an.

Thú Vương đương nhiên là không muốn tự mình đi lấy di vật và bảo vật, vì vậy ngay từ đầu, anh ta đã đặt ý tưởng của mình vào Cao Tổ. Chỉ có sự giúp đỡ với năng lực mạnh mẽ của Cao Tổ mới có thể dọn sạch chướng ngại vật trên đường đi, anh ta mới có thể đi sâu vào trong lòng đất.

Thật tiếc khi Cao Tổ không quan tâm tới tàn tích dưới lòng đất, vì vậy Thú Vương chỉ có thể tìm cách khác. Kết quả là anh tình cờ phát hiện ra những sinh vật dưới lòng đất rất nhạy cảm với mùi rượu, chỉ cần có một chút rượu là những sinh vật dưới lòng đất này sẽ rút lui và tránh xa đám đông.

Thật tiếc vì bây giờ ngày tận thế nên rượu có độ tinh khiết cao thì hầu như không có, thứ duy nhất mà Thú Vương và những người khác có thể sử dụng là hạt hướng dương trồng ở thung lũng Hoàng Kim này để nấu rượu. Nhưng rượu hạt hướng dương rất dễ bay hơi, Thú Vương đã đích thân thử nghiệm, tối đa chỉ giữ được vài tiếng là mất mùi, khi đó đám sinh vật dưới đất kia sẽ không chút do dự mà vỗ tới.

Nhưng mà, dường như gần đây vận may của Thú Vương trở nên cực kỳ tốt, khi hắc không có việc gì làm, Thượng Ất lại chủ động đưa tới cửa.

Ngay lập tức Thú Vương cảm nhận được luồng không khí mạnh mẽ trong cơ thể Thượng Ất, đây là một con người mạnh mẽ với sức chiến đấu không thua kém gì Cao Tổ. Chính vì vậy, Thú Vương đã có một kế hoạch, anh ta xây dựng mình thành một người ngoan ngoãn và khiêm tốn, đáp ứng càng nhiều yêu cầu của Thượng Ất càng tốt.

Mục đích của Thú Vương rất đơn giản, anh ta muốn xua tan nghi ngờ của Thượng Ất, cho anh uống rượu hạt hướng dương rồi lừa anh vào vết nứt dưới lòng đất, trong khi bản thân Thú Vương sẽ âm thầm cho người của mình theo dõi và sử dụng sức mạnh mạnh mẽ của Thượng Ất để dọn dẹp những chướng ngại vật cho anh ta có thể đi vào khu di tích dưới lòng đất.

Chương 395: Âm mưu của Thú Vương

Chương 395. Âm mưu của Thú Vương

Về phần biểu diễn xiếc, anh ta chuẩn bị cho Thượng Ất... ừm, Thú Vương thừa nhận anh ta có dấu hiệu của bệnh hoang tưởng, thể hiện màn biểu diễn xiếc động vật trước mặt người mạnh hơn mình, trong lòng anh ta cũng cảm thấy chua xót không nói nên lời.

Điều duy nhất khiến anh ta bất ngờ là cô bé Tống Dịch... cô bé này đóng vai trò rất quan trọng trong kế hoạch lớn của mình, vì cô là đoàn viên nhỏ nhất trong tất cả các đoàn viên có thể biến hình. Trong các vết nứt dưới lòng đất, khắp nơi đều có những lối đi hẹp, trong một vài lần khám phá trước đây, Thú Vương đã phải bỏ lại những viên tinh hồn quý giá và một số di vật tương tự như những mảnh kim loại năng lượng chỉ vì cơ thể của anh ta quá lớn.

Cho nên khi Tống Dịch biến thành mèo, đều có thể dễ dàng lấy được những thứ quý giá này, hơn nữa mèo còn có khả năng nhìn ban đêm, Tống Dịch đơn giản chính là thợ săn kho báu giỏi nhất. Thật đáng tiếc, bây giờ cô gái nhỏ này lại đi cùng với Thượng Ất, e rằng cô ấy sẽ không tuân theo mệnh lệnh như trước đây nữa.

Nghĩ nghĩ một lát, Thú Vương nở nụ cười, bước nhanh đến bên cạnh Thượng Ất nói: “Thượng Ất, ngài cũng đã thấy đấy, gần đây khe nứt dưới lòng đất hoạt động, thủy triều dung nham thỉnh thoảng sẽ phun ra, tinh hồn đặc biệt mà ngài muốn tìm ở gần nơi mà thủy triều dung nham phun trào... Hay là như thế này, lợi dụng sự phun trào của thủy triều dung nham, chúng ta hãy đi xuống lòng đất để tìm xem, có thể sẽ có những tinh hồn đặc biệt mới được đưa đến gần lối vào.”

“Thủy triều dung nham? Có phải là loại dung nham xuất hiện khi núi lửa phun trào không? Hơn nữa, mi định đi cùng chúng ta vào trong khe nứt sao?” Thượng Ất thờ ơ hỏi, nhìn về phía Thú Vương đang giả vờ tốt bụng.

Đối với gã Thú Vương này, từ đầu đến cuối Thượng Ất vẫn luôn cảnh giác, vì vậy anh hạ quyết tâm rằng dù tiếp theo có đi đâu cũng sẽ không để cho đối phương khuất tầm mắt của mình.

“Ừm, loại này không giống với loại dung nham đó, ngài sẽ hiểu khi nhìn thấy nó ngay thôi.” Thú Vương nói với Lâm Hồ, Y Phù và một số đoàn viên khác: “Mọi người hãy chuẩn bị một chút, lát nữa chúng ta sẽ đi cùng với Thượng Ất đại nhân xuống lòng đất để tìm những viên tinh hồn đặc biệt!”

...

Nửa giờ sau, Thượng Ất, Đỗ Kiều Kiều, Tống Dịch, Thú Vương và những người khác đi tới vết nứt dẫn xuống lòng đất, lúc này nhân mã và sói hoang đột nhiên dừng lại, trong miệng phát ra tiếng gầm rú trầm thấp như thể có sinh vật khủng khiếp nào đó đang ẩn nấp trong khe nứt trước mặt, khiến bọn họ theo bản năng sợ hãi không dám bước vào.

“Sao vậy? Lẽ nào phía dưới này còn có sinh vật khủng khiếp nào sao?”

Sự bất thường của nhân mã và vua sói đã khơi dậy sự cảnh giác của Thượng Ất, theo lý mà nói sức mạnh của con ngựa vào con sói này rất mạnh, trong các sinh vật thời gian có rất ít đối thủ, nhưng bây giờ chúng lại sợ hãi trước những vết nứt này, điều này khiến Thượng Ất cảm thấy kỳ quái.

Không còn cách nào khác, Thượng Ất đành phải hạ lệnh cho nhân mã và vua sói ở lại bên ngoài đợi, trong khi anh và Thú Vương cùng với những người khác đi từ từ về phía sâu trong vết nứt.

Vừa đi vào khe nứt, hai mắt Thượng Ất đã sáng lên.

Bây giờ bên ngoài đã là nửa đêm, ngoại trừ các vì sao trên bầu trời thì gần như đã tối hoàn toàn, nhưng Thượng Ất lại không ngờ được dưới lòng đất lại là một cảnh tượng khác. Thoạt nhìn, người ta có thể cảm thấy thư giãn và vui vẻ.

Con đường hẹp và quanh co kéo dài xuống tận cùng khoảng vài kilomet. Trên đường đi, bất kể trên đỉnh của lối đi hay trên những bức tường đá xung quanh, rêu và những loại nấm khác nhau đều đã phát sáng và tỏa ra những màu sắc khác nhau khiến toàn bộ lối đi giống như một con đường trong mơ, kỳ dị và quái lạ.

Đi trong một đoạn đường như vậy khiến người ta có cảm giác như đang ở dưới bầu trời đêm rực rỡ mà chỉ cần dùng một tay là có thể bắt được những ngôi sao xinh đẹp, khi quay đầu lại bạn sẽ quên mất mình từ đâu đến và có cảm giác như mình đã bước vào một thế giới khác.

Chính bởi vì điều này, Đỗ Kiều Kiều và Tống Định cũng tạm quên đi nỗi sợ hãi và bất hạnh của mình, họ chạm vào chỗ này chỗ kia một cách thích thú, sự ngây thơ của trẻ con được khơi dậy hoàn toàn.

Bên này, mọi người đi hết một đoạn đường, chẳng mấy chốc đã đến một con dốc thoải thoải. Lúc này, Thú Vương đứng yên quan sát xung quanh trước, một lúc sau mới quay lại nói với Thượng Ất: “Thượng Ất đại nhân, chúng tôi gọi nơi này là dốc Bảo Thạch, là nơi chúng tôi tìm thấy viên tinh hồn đặc biệt.”

“Ở chỗ này sao? Nhưng tôi không nhìn thấy có tinh hồn đặc biệt, chắc không phải là ông đang lừa chúng tôi đấy chứ?” Cẩn thận nhìn xung quanh, Đỗ Kiều Kiều mím miệng bất mãn.

“Đương nhiên bây giờ người vẫn chưa thể nhìn thấy các tinh hồn bởi vì thủy triều dung nham vẫn chưa chảy đến đây, những tinh hồn đó vẫn đang

bị chôn sâu dưới lòng đất.”

Người huấn luyện Y Phù bốc lửa ở bên cạnh Thú Vương lạnh lùng nói, đồng thời nhìn Đỗ Kiều Kiều, trong mắt hiện lên vẻ hung ác. Đối với Y Phù, Đỗ Kiều Kiều luôn đóng vai trò như một đồ chơi, nhưng sự xuất hiện của Thượng Ất đã khiến cô mất đi món đồ chơi này và cả con Chu Cửu Thân mà cô vất vả tạo ra.

Đỗ Kiều Kiều bây giờ đã có hậu thuẫn là Thượng Ất, hơn nữa giọng điệu của cô rất coi thường mình, cho nên nếu có cơ hội, Y Phù nhất định sẽ là người đầu tiên xông đến bóp cổ Đỗ Kiều Kiều.

“Không có tinh hồn thì các người mang chúng tôi đến đây làm gì, chuẩn bị giết người rồi hủy xác xóa dấu vết sao?” Hai mắt Đỗ Kiều Kiều tròn xoe, không có biểu hiện sợ hãi nào nhưng Tống Dịch ở bên kia đã cực kỳ sợ hãi, hai tay nắm chặt góc quần áo của Thượng Ất.

“Cô gái nhỏ thật biết nói đùa, chúng ta làm sao có thể làm chuyện này với Thượng Ất đại nhân?” Thú Vương mỉm cười, chỉ tay vào phía sâu hơn trong lòng đất nói: “Nếu như ngài đang vội, bây giờ có thể đi xuống dọc theo con đường này, tôi tin rằng sẽ sớm tìm được dấu vết của tinh hồn. Nhưng tôi khuyên ngài không nên làm điều này, bởi vì thủy triều dung nham đang phun trào, tất cả các loại sinh vật nguy hiểm ở dưới lòng đất sẽ trở nên cáu kỉnh, chúng ta sẽ rất nguy hiểm nếu mạo hiểm.”

Chương 396: Con bọt lớn

Chương 396. Con bọt lớn

“Ồ, vậy chúng ta đợi ở đây sao?” Thượng Ất nhẹ giọng hỏi.

“Đương nhiên không đợi, chúng ta không có nhiều thời gian như vậy... E hèm, ý của tôi là, chúng ta không thể lãng phí thời gian ở đây.” Lâm Hồ nói: “Chỉ vài ngày trước, chúng tôi đã tìm được một con đường khác có thể vượt qua thủy triều dung nham để đến trung tâm của vết nứt, nhưng con đường này rất hẹp và hầu hết chúng tôi ở đây không ai có thể đi qua, vì vậy cần có người đi đến chỗ đã đặt mìn ở phía trước để làm nổ nó... Ừm, ban

đầu chuyện này là do Chu Cửu Thân làm nhưng mà bây giờ nó đã bị giết, e rằng chỉ có thể nhờ con mèo nhỏ của ngài đi thôi.”

“Tôi?” Khi bị Lâm Hồ đột nhiên nhắc tới, Tống Dịch giật mình, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi, vội vàng lắc đầu: “Không được, tôi... tôi sợ bóng tối!”

“Ừm, ta hiểu được tâm tình của cô, một cô gái nhỏ nhất định sẽ sợ hãi.” Thú Vương thành khẩn nói, nhưng sau đó lại nói: “Nhưng cô đã thấy đấy, trừ cô ra, không ai ở đây thích hợp để khám phá hang động. Trừ khi chúng ta bỏ con đường mới này, đợi thủy triều dung nham kết thúc rồi mới đi xuống. Tuy nhiên, một khi thủy triều dung nham phun trào thì không ai có thể nói được khi nào nó kết thúc, có lẽ sẽ mất một thời gian, vài giờ hoặc có thể là vài ngày, điều này tôi cũng không chắc.”

“Nhưng tôi thực sự sợ bóng tối, dưới lòng đất có rất nhiều quái vật...” Tống Dịch im lặng, lén nhìn Thượng Ất, cô không khỏi chột dạ khi nhìn thấy dáng vẻ trầm tư của Thượng Ất.

Thượng Ất đột nhiên nói: “Thú Vương, anh có chắc là dùng thuốc nổ sẽ không nguy hiểm không? Dù sao thì chúng ta cũng đang ở dưới lòng đất, nếu như sụp đổ thì sao?”

“Đừng lo lắng điều này, dưới lòng đất này thỉnh thoảng cũng có rung động cực lớn, nếu có thể sụp đổ thì nó sớm đã sụp đổ rồi. Thượng Ất đại nhân, chúng tôi ở là để cùng ngài đi tìm tinh hồn, xin ngài hãy thuyết phục con mèo đen nhỏ này đi, nếu không sẽ không biết là chúng ta sẽ bị trì hoãn ở đây bao lâu nữa!”

Lâm Hồ thấy đám người Thượng Ất có chút động lòng, liền lên tiếng thuyết phục hẳn. Ở bên cạnh, sắc mặt Tống Dịch đã tái nhợt khi nhìn thấy tình cảnh này, thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy.

Rõ ràng Tống Dịch cũng nhận ra rằng e là Thượng Ất sẽ thực sự để một mình cô đi khám phá vết nứt ngầm không rõ lai lịch đó.

“Sợ gì? Tôi đi cùng bạn, nếu có yêu quái, tôi sẽ thiêu chết nó!”

Có một giọng lạnh lạnh vang lên, mọi người và Tống Dịch lập tức sửng sốt. Tất cả mọi người cùng nhìn về phía Đỗ Kiều Kiều dường như nghi ngờ người vừa nói là một người khác.

“Kiều Kiều, bạn... bạn thật sự sẽ đi cùng tôi sao?” Giọng Tống Dịch vang lên, rõ ràng là cực kỳ kích động. Cô không ngờ được Đỗ Kiều Kiều sẽ đứng ra giúp cô vào lúc nguy cấp này.

“Đừng gọi tôi là Kiều Kiều, tôi còn chưa có tha thứ cho bạn đâu!” Đỗ Kiều Kiều bĩu môi tự đắc, sau đó nói: “Tôi chỉ là không muốn làm chậm trễ chú Thượng Ất mà thôi, bạn nghĩ nhiều rồi.”

“Um... được thôi.” Tống Dịch lại cúi đầu bất lực, im lặng.

Xác nhận lại trang bị trên người hai cô gái nhỏ, Thượng Ất nhìn hai người đang từ từ tiến vào sâu trong khe nứt.

“Kiều Kiều, Tống Dịch, hai người ở đó thế nào rồi? Có thấy gì nguy hiểm không?”

“Chú Thượng Ất, chúng cháu không sao cả, chỉ là chật và tối lắm, đợi đã, Tống Dịch, bạn có nhìn thấy, hình như vừa có thứ gì đó đột nhiên chạy vụt qua...”

Giọng nói run rẩy của Đỗ Kiều Kiều phát ra dọc theo vết nứt, ở bên ngoài, trái tim Thượng Ất thắt lại khi nghe thấy chuyện này.

“Tôi... tôi cũng nhìn thấy, hình như có một thứ rất dài, giống như một con sên lớn đi sang phía bên kia.”

Giọng nói kinh hãi của Tống Dịch vang lên, vừa rồi cô và Đỗ Kiều Kiều đang bò về phía trước, cách đó không xa đã xuất hiện một thứ gì đó. Bởi vì bản thân rất sợ tối, nên ở tình trạng thần kinh căng thẳng cô có thể thấy rõ toàn cảnh.

Đó là một con bọ dài khoảng 1,5m, toàn thân ướt sũng, có những sợi lông dài màu xanh nhạt xen lẫn vàng cam, nhìn từ xa nó trông giống như một con sên quá khổ, nhìn rất ghê rợn và kinh tởm.

“Con bọ lớn? Cô có chắc là mình đã nhìn thấy một con bọ lớn không?”

Trong đám đông, Thú Vương hỏi với vẻ mặt kỳ lạ, Lâm Hồ và những người xung quanh cũng rất ngạc nhiên.

Trong ấn tượng của bọn họ, chưa bao giờ có một sinh vật dưới lòng đất nào lại có loài bọ sắc sỡ và to lớn như vậy. Lẽ nào, đợt dung nham này không chỉ dữ dội hơn trước mà còn du nhập những loài sinh vật dưới lòng đất mới?

Nếu đúng như vậy, kế hoạch của bọn họ có thể bị thay đổi. Đối với Thú Vương, việc chạy đua với thời gian để đi sâu vào trong vết nứt là rất quan trọng, tất cả những chuyện phiền toái phát sinh sẽ khiến mọi người gặp nguy hiểm.

Phải biết là, tác dụng xua đuổi của rượu hạt hướng dương chỉ được trong vài giờ, còn bảo vật bên trong thì cần nhiều thời gian hơn để có thể tìm ra!

“Đúng vậy, đó là một con bọ lớn. Cháu chắc chắn là tôi đã nhìn thấy, cơ thể mảnh mai của nó được bao phủ bởi những sợi lông, trên đó có một lớp mỏng nhầy nhụa trông rất kinh tởm.”

Tống Định nói một cách tự tin, Đỗ Kiều Kiều ở bên cạnh cũng gật đầu, mặc dù trong bóng tối hầu như không có ai có thể nhìn thấy động tĩnh của cô, nhưng cảnh tượng trườn bò quái dị của con bọ lớn kia vẫn khiến cô bất giác có hành động này.

"Hai đứa trở về rồi hãy nói, nhanh lên!"

Giọng của Thượng Ất cất lên, trong đó có sự căng thẳng và không hề nghi ngờ gì.

Đỗ Kiều Kiều đối với Thượng Ất mà nói là một Hỏa Linh Sư tiềm năng, có giá trị hơn nhiều so với những tinh hồn đặc biệt đó.

Tất nhiên, kiểu so sánh này có chút không thỏa đáng, nhưng sự thật là những đứa trẻ mồ côi như Đỗ Kiều Kiều và Tống Định phải chứng minh

được giá trị của mình trong ngày tận thế, nếu không chúng chắc chắn sẽ không thể sống sót bằng sự may mắn hay lòng trắc ẩn.

Chương 397: Nguy hiểm đang tới

Chương 397. Nguy hiểm đang tới

Có điều đề nghị của Thượng Ất đã vấp phải sự phản đối của tập thể ngay khi nó được nói ra!

“Không được, không được quay lại, thời gian không còn nhiều nữa!” Thú Vương hét lên trong tiềm thức.

“Cháu không sao, chú Thượng Ất, cháu còn có thể chịu được.” Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch cũng kiên quyết nói.

“Cái kia... Thượng Ất đại nhân thật ra tôi cũng là nghĩ cho ngài...” Thú Vương vừa nói ra liền thấy Thượng Ất nhìn mình với sắc mặt không tốt, đành vội vàng giải thích: “Thượng Ất đại nhân, thời gian mỗi lần dung nham dưới lòng đất này phun trào rất ngắn, nếu chúng ta không đi vào sâu trong các khe nứt trong một khoảng thời gian nhất định, khi dung nham rút đi, sẽ có rất nhiều sinh vật đáng sợ dưới lòng đất tràn vào. Một khi chúng ta bị bao vây, chưa nói đến việc tìm kiếm các tinh hồn đặc biệt, tôi sợ rằng ngay cả tính mạng của chúng ta cũng phải để lại đây.”

“Vậy nên, mi định để cho hai đứa nhỏ liều mạng đi tìm đường cho mi sao? Nghĩ cũng khá đẹp đó, hừ!”

Thượng Ất hoài nghi câu nói của Thú Vương, nhưng đúng lúc này giọng nói của Tống Dịch lại truyền đến.

“Chú Thượng Ất, chúng cháu không sao, con bọ lớn đã biến mất rồi, chú đừng lo lắng. Còn nữa, hình như ở chỗ cháu nghe thấy tiếng nước chảy, a, hình như ở chỗ này có ánh sáng... oa, chỗ này đẹp quá...”

Giọng nói dứt quãng truyền đến khiến cho đám người Thượng Ất ở ngoài cảm thấy ngửa ngáy. Khi mọi người đang lo lắng thì giọng nói ngạc nhiên

của Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch lại vang lên: “Đừng lo lắng, ở đây không có nguy hiểm, đợi lát chúng tôi nổ lổ vào, mọi người vào xem thử đi!”

...

Vài phút sau, kèm theo tiếng nổ nhỏ, khói mù mịt và đá vụn bay tứ tung theo các khe nứt hẹp.

Sau khi khói và bụi tản ra, một cái lỗ không chính tề rộng khoảng một mét xuất hiện ở cuối vết nứt, thay thế cho lỗ nhỏ ban đầu rộng chưa đến nửa mét.

Đối mặt với lỗ hổng này, Thượng Ất cũng phải thừa nhận rằng hai mảnh khố của Thú Vương là sử dụng thuốc nổ và dự đoán môi trường rất chính xác.

“Phía sau chỗ này rất lớn... giống như là một hang động tự nhiên!”

Leo sâu vào trong hang động, Thượng Ất và những người khác lần lượt phát ra những âm thanh cảm thán.

“Ở đây thực sự rất sáng, những thứ lấp lánh ở trên đỉnh động hình như là những con bọ nhỏ?”

Khi bước vào động, điều đầu tiên mọi người đều nhận thấy rằng động này rất sáng, hầu như không cần bất cứ dụng cụ chiếu sáng nào cũng có thể nhìn rõ xung quanh.

Nguồn phát sáng trên bức tường không bằng phẳng ở xung quanh chính là những con trùng nhỏ màu trắng sữa này phát ra ánh sáng như những vì sao.

Những con trùng này không to, rất giống loài ve sầu nằm trên cây hút nhựa vào mùa hè, hai bên đầu có hai chiếc râu mảnh dài, hai cánh mỏng như sợi xếp chồng trên người.

Ve sầu dưới lòng đất phát sáng?

Lần đầu tiên trong đầu Thượng Ất hiện lên một cái tên xa lạ như vậy. Nhưng ngay sau đó anh nhận thấy rằng những con ve sầu này hơi khác so

với những con ve sầu bình thường trên mặt đất.

Những con bọ nhỏ màu trắng này trông giống như được làm bằng sáp, sờ vào có cảm giác nóng khắp cơ thể, nếu nắm sáp bất động, khó ai có thể nghĩ rằng đây chỉ là một con bọ chứ không phải là một tác phẩm nghệ thuật tinh tế.

Ve sầu sáp dưới lòng đất phát sáng... một thứ gì đó kỳ diệu và đẹp đẽ!

Bởi vì đẹp mà còn có thể chiếu sáng, Thượng Ất lập tức muốn bắt vài con ve sầu phát sáng về căn cứ Tổ Ưng. Nhưng rồi Thù Vương và những người khác đã phá vỡ sự yên tĩnh và vẻ đẹp hiếm có ở đây, tiếng nói ồn ào của hàng chục người đàn ông và phụ nữ dường như đã làm phiền những con ve sầu trong hang động này.

Những thứ nhỏ bé này bay hết vào trong các khe nứt trên bốn bức tường của hang, chỉ có vài con ve sầu lớn hơn là vẫn nằm sáp, giống như là đang quan sát vị khách không mời này bằng đôi mắt nhỏ trong suốt.

“Đoàn trưởng Thù Vương, hình như đây là chỗ đặt hộp châu báu trong truyền thuyết, chúng ta chỉ đi bừa mà lại có thể đến được đây, ha ha ha, nói không chừng chúng ta có thể tìm thấy những mảnh kim loại biến hình đó ở đây để nâng cấp khả năng biến hình của mình!”

Lâm Hồ ở bên cạnh Thù Vương không kiềm chế được mà bật cười. Là cấp dưới đáng tin cậy nhất của Thù Vương, Lâm Hồ hiểu rõ hơn ai hết nội tình bên trong của Thù Vương.

Những tinh hồn đặc biệt, những mảnh kim loại biến hình, những chiếc răng bạc năng lượng và những thứ ma thuật khác mà Thù Vương tuyên bố với thế giới bên ngoài là vô tình phát hiện được, Lâm Hồ biết đó chỉ là cái cớ của Thù Vương mà thôi.

Những kho báu đó thực ra là được Thù Vương tình cờ phát hiện từ một rương kho báu trong một hang động khi anh ra khám phá các vết nứt dưới lòng đất.

Lâm Hồ cũng biết đó là một bí mật của Thú Vương, mảnh kim loại biến hình mà Thú Vương sở hữu là một con chó địa ngục hai đầu đáng sợ, một khi biến hình sẽ cực kỳ mạnh mẽ, nhưng...

Lâm Hồ liếc nhìn Thú Vương cũng hào hứng không kém, anh biết rằng Thú Vương rất hy vọng tìm được rương kho báu, vì chỉ có như thế anh ta mới có cơ hội biến chó địa ngục hai đầu thành ba đầu, sở hữu ba năng lực của băng, lửa và sấm sét, và không ai có thể đánh bại được.

Đương nhiên, Lâm Hồ cũng cũng có sự ích kỷ của mình, các đoàn viên khác không hiểu rõ, thực ra khả năng biến hình của các mảnh kim loại biến hình cũng có thể được nâng cấp, chỉ cần tìm được mảnh kim loại thích hợp để hấp thụ và dung hợp, không chừng hình dạng hồ của anh ta sẽ được nâng cấp thành hồ bay trong truyền thuyết!

“Thần kỳ như thế sao? Vậy mảnh kim loại của ta có thể nâng cấp được không? Quá tốt rồi, chúng ta cùng đi tìm rương kho báu đi! Rương kho báu ở đâu!”

Nghe thấy lời nói của Lâm Hồ, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ nhiệt tình, nhưng mà bọn họ không để ý những con ve sầu đang thay đổi.

Chương 398: Ve sầu lửa

Chương 398. Ve sầu lửa

Ngay khi tất cả mọi người đang hớn hờ chuẩn bị đi tìm rương kho báu thì những con ve sầu trắng xung quanh họ đột nhiên nhiều lên. Một số lượng lớn ve sầu ẩn trong các khe nứt lại bò ra, chui dọc theo vách hang về phía dòng người đang ào ào lục lọi, chúng di chuyển chậm rãi, âm thầm, hầu như không có ai để ý đến tình huống này.

Chỉ có Thượng Ất nhận thấy có gì đó không ổn... Trong khoảng thời gian ngắn này, độ sáng của toàn bộ hang động ít nhất cũng phải tăng lên gấp đôi, đến Thú Vương cũng không để ý đến điều này.

“Đỗ Kiều Kiều, qua chỗ chú, đừng chạy lung lung, không được tùy ý chạm vào mấy con ve sầu sáp trắng đó!”

“Chú Thượng Ất, sao vậy, nhìn mấy con bọ nhỏ này rất đáng yêu, chúng sẽ làm chúng ta bị thương sao?”

Lời nói của Thượng Ất khơi dậy trí tò mò của hai cô gái nhỏ, nếu Thượng Ất không kịp nói, bọn họ đã đưa tay bắt hai con ve sầu rồi.

“Chú không biết, nhưng chú cảm thấy có gì đó không ổn lắm. Mấy con ve sầu này, ban đầu rất sợ người, nhưng bây giờ chúng đang bò về phía những người đó...” Thượng Ất chậm rãi nói, trên mặt anh mang vẻ nghiêm nghị.

“Hả? Có cần nhắc nhở bọn họ không... mình, mình chỉ nói thôi.”

Nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều hung hăng nhìn chăm chăm mình, Tống Dịch cúi đầu lăm băm, giống như một học sinh mắc lỗi sai trước giáo viên của mình.

“Hừ, nếu có chuyện thì tốt rồi! Những thứ rác rưởi này không đáng sống trên đời chút nào!”

Đỗ Kiều Kiều nói rồi một ngọn lửa màu xanh bốc cháy trên đầu ngón tay, đó chính là ngọn lửa nguyên tố của cô. Sau một thời gian huấn luyện chiến đấu, bây giờ cô nhóc đã có thể điều khiển ngọn lửa theo ý của mình. Chẳng qua là bởi vì cô còn quá trẻ, năng lượng dự trữ trong cơ thể không đủ, cho nên không cách nào liên tục phóng ra ngọn lửa, hơn nữa sát thương của ngọn lửa cũng rất hạn chế.

Nhưng mà, ngay khi cô giải phóng ngọn lửa nguyên tố thì đột biến xảy ra. Con ve sầu sáp vốn dĩ đang đi theo đám người thì đột nhiên đối mặt với Đỗ Kiều Kiều, dường như ngọn lửa nhỏ trong tay Đỗ Kiều Kiều có sức hút mãnh liệt, tất cả đều lao tới không kiểm soát được.

“Mau dập lửa!”

Thượng Ất nhanh chóng dập tắt ngọn lửa trong tay Đỗ Kiều Kiều, lúc này con ve sầu sáp mất đi mục tiêu, cuối cùng xoay người vài vòng rồi tản đi.

“Nguy hiểm quá!”

Thượng Ất lau mồ hôi lạnh, khi đám ve sầu vây quanh đã gây áp lực không nhỏ, xem ra đây không phải là những con bọ nhỏ mà là một đám quái vật thời tiền sử đáng sợ.

Nhưng tại sao lại như thế?

Thượng Ất sợ hãi nhìn những con ve sầu tản dần ra, trong lòng thầm đoán nguyên nhân của cảnh tượng vừa rồi. Có thể những con bọ nhỏ này không vô hại như bề ngoài, mà nó ẩn chứa một loại sát khí nào đó.

Chẳng bao lâu sau, suy đoán của Thượng Ất đã trở thành hiện thực. Khi một người đàn ông tìm kiếm rương kho báu đã thắp đuốc lên vì góc mà anh ta đi đến hơi tối, một cảnh tượng kinh hoàng đã xảy ra!

Hai mươi, ba mươi con ve sầu bằng sáp lao ra từ mọi hướng. Khi chúng chạm vào người đàn ông, một cảm giác thiêu đốt ngọt ngào bốc lên từ cơ thể người đàn ông, sau đó vô số ngọn lửa bốc lên, từng con ve sầu bé nhỏ biến thành quả cầu lửa, liên tục đốt cháy từng tấc da thịt của người đàn ông.

Người đàn ông chết một cách thảm thương, thi thể chỉ còn lại thân mình cháy đen và một đám chất trắng giống như dầu sáp.

Đó là xác của những con ve sầu bằng sáp, chúng đã đốt xác để thiêu sống người đàn ông.

Thảm kịch khiến mọi người choáng váng, nhưng hình như có một số người không nhận ra nguyên nhân của thảm kịch này.

Có một người phụ nữ hiển nhiên là bị dọa sợ rồi, cô ta liên tục la hét, nhưng không nhận ra rằng một vài con ve sầu đang bay về phía sau mình, một trong số chúng đã lao vào trong khi cô mở miệng.

Một lúc sau, mọi người chỉ thấy một đám khói khét lẹt bay ra từ miệng cô ấy, thậm chí người phụ nữ còn không thể hét lên, chỉ biết ôm cổ họng tuyệt vọng, cuối cùng co giật và biến thành một cái xác.

...

Người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm!

Khi người thứ sáu, thứ bảy dưới trướng của Thú Vương bị ve sầu thiêu sống thì rốt cuộc cả nhóm không thể chịu đựng được nỗi sợ hãi và bỏ chạy tứ phía.

“Chết tiệt, không muốn chết thì dừng lại cho lão tử, tất cả tránh xa bức tường ra.” Thú Vương gầm lên, đồng thời chỉ đạo những đoàn viên còn sống tập hợp lại, hét lên: “Ném tất cả đuốc trong tay các người đi, những con bọ này rất nhạy cảm với lửa!”

Bang bang bang bang!

Tiếng vật nặng rơi xuống, mọi người vội vàng vứt bỏ hết bó đuốc trong tay, đến lúc này hàng trăm con ve sầu đã bò đến gần đồng lửa rồi lao vào biển lửa.

Nhất thời, ngọn lửa bốc lên, mùi khét lẹt bốc ra bao trùm khắp hang động khiến người ta kinh hãi!

“Những con bọ này thật khủng khiếp, chúng không sợ chết sao?”

Những người còn sống sợ hãi chứng kiến cảnh tượng này, họ không thể hiểu được hành vi giống như tự sát của loài ve sầu này.

Những con thiêu thân mà người xưa nói đến khi lao vào lửa cũng tương tự như cảnh này.

“Không đúng, trên đời này không có sinh vật nào được đặc biệt sinh ra để chết cùng ngọn lửa. Những con bọ này là người bảo vệ, ở đây nhất định phải có một cái rương kho báu!”

Trong tiềm thức Thú Vương nghĩ rằng có điều gì đó không ổn, nhưng lúc này anh ta không có thời gian để nghĩ về nó. Đúng lúc này, từ bốn phía xuất hiện thêm rất nhiều ve sầu, nhanh chóng lao về phía Thượng Ất và những người khác đang vây quanh nhau, vì đã có kinh nghiệm nên không ai dám nhúc nhích, chỉ có thể để cho những con ve sầu này từ từ đến gần.

“Thú Vương đại nhân, không phải là người nói chỉ cần vứt đuốc đi sao? Sao những con bọ kinh khủng này vẫn không tha cho chúng ta? Không được, tôi

không thể ở chỗ này chờ chết, tôi phải đi!”

Trong đám đông, một người phụ nữ sợ hãi đến mức cái cổ và thân hình liên tục lắc lư.

Chương 399: Tàn sát lẫn nhau

Chương 399. Tàn sát lẫn nhau

Rõ ràng là vì người phụ nữ này quá sợ hãi nên đã cầm lấy miếng kim loại biến hình và biến thành một con rắn. Đồng thời, Thượng Ất nhận ra người phụ nữ này chính là người đã nuốt người đàn ông không nghe lời trong màn biểu diễn xiếc.

Biến thành hình dạng rắn liệu có thể tránh được sự tấn công của ve sầu không?

Thượng Ất nhìn cô gái hình rắn vội vàng chạy trốn, nửa tò mò nửa lo lắng, nhưng ngoài sự đoán của mọi người, có lẽ vì quá căng thẳng, hoảng sợ, cô gái hình rắn đã xông thẳng đến khu vực có nhiều ve sầu nhất, hàng chục con ve sầu trực tiếp bay đến.

Tiêu rồi!

Không chỉ Thượng Ất mà tất cả mọi người đều lộ ra vẻ tuyệt vọng. Hành vi gần như tự sát này về cơ bản đã tuyên bố án tử hình với cô. Con ve sầu bằng sáp sẽ thiêu sống cô ấy, thậm chí chỉ còn lại xương cháy!

Nhưng mọi thứ lại vượt qua sự tưởng tượng của tất cả mọi người lần nữa, sau một hồi chật vật, cô gái hình rắn đã bỏ chạy một cách bình an vô sự trước mặt mọi người!

Sao có thể? Không đúng mà?

Sau một thời gian ngắn tiếp xúc, Thượng Ất đã hiểu được sức mạnh của những mảnh kim loại biến hình ma thuật này. Những mảnh kim loại này đơn giản chỉ là tạo ra một bóng ma, mà thực tế là đang sử dụng một loại sức

mạnh bí ẩn nào đó để biến con người thành nhiều loại động vật khác nhau trong thời gian ngắn.

Lẽ nào là vì biến thành một con rắn sao?

Thượng Ất đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, trong trí nhớ của anh, rắn là động vật máu lạnh, những mảnh kim loại này ảo diệu như thế, có thể là sau khi biến hình cô gái này giống như là rắn thật, thân nhiệt rất thấp, nên mấy con ve sầu sáp không có ý định tấn công.

Thượng Ất càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất cao, xem ra mấu chốt để thoát khỏi sự tấn công của lũ bọ nhỏ này chính là nhiệt độ, Nhưng nhiệt độ cơ thể con người nói chung là 36°C, rõ ràng là những con ve sầu đó có thể cảm nhận được nhiệt độ này, vậy thì làm sao để có thể hạ nhiệt độ cơ thể và trốn thoát như cô gái hình rắn đó?

Không có cách nào cả... Lần này Thượng Ất thật sự không có cách nào cả, thay đổi thân nhiệt từ trước tới nay chỉ có thể thấy trong tiểu thuyết, trên thực tế ai có thể tùy tiện khống chế thân nhiệt của mình?

Hay là giết những con ve sầu sáp này? Vô ích, Thượng Ất không khỏi có chút khó chịu.

Nhưng mà phải dùng biện pháp nào để giết những con ve sầu này?

Tinh Vực Cốt Đao? Thao Thiết Cốt Cung? Trọng Kiếm Vô Công?

Thượng Ất nghĩ tới mấy loại vũ khí tốt, nhưng cuối cùng chỉ có thể lắc đầu không nói nên lời, những vũ khí này có thể giết người, nhưng muốn giết ve sầu bằng sáp đốt như nến này hiển nhiên là có chút kỳ quái.

Những con ve sầu sáp này không sợ chết chút nào, dựa vào kiến thức của con người, những con ve sầu sáp này tuyệt đối là côn trùng trong thế giới hoang tưởng, chúng chỉ mong lao lên để chết cùng người.

Thượng Ất không muốn chết dưới tay những con bọ này, anh đã lên kế hoạch rồi, nhưng nếu không có kết quả, anh dùng khả năng tốc độ của mình

để cưỡng ép lao ra, đương nhiên trước khi lao ra anh phải bắt được hai con ma chết thay chặn trước mặt để thu hút sự chú ý của ve sầu.

Về phần tên đó sống hay chết, Thượng Ất không quan tâm, chỉ cần anh và Đỗ Kiều Kiều, Tống Định có thể sống sót là được.

Nhưng ngay khi Thượng Ất chuẩn bị bắt hai tên chết thay thì cảnh tượng bất ngờ lại xuất hiện!

Giữa hang sáng tối, có bốn năm con bọ mảnh mai dài hơn một mét không biết chui ra từ đâu.

Những con bọ này ướt sũng, khắp người phủ đầy những sợi lông mảnh màu đen và cam xen với nhau, trông giống những con mèo không đầu bị kéo dài ra, nhìn rất ghê tởm.

Có điều, sự xuất hiện của những con bọ này không uy hiếp đến Thượng Ất và những người khác, thay vào đó, chúng lao vào đám ve sầu dày đặc, mặt đất những nơi chúng đi qua như thể bị cày xới bởi một chiếc máy cày, không một con ve sầu nào chạy thoát được chúng, tất cả chúng đều bị ăn thịt.

Kẻ thù tự nhiên của đám bọ này?

Mắt mọi người đều sáng lên, sự xuất hiện tình cờ của con bọ nước này chỉ đơn giản là kẻ thù không đội trời chung của ve sầu, cuộc khủng hoảng không lồ lặng lẽ biến mất.

“Cơ hội tốt, mọi người mau chạy đi! Đợi lát nữa mấy con ve sầu này phản ứng lại, chúng ta sẽ không chạy thoát được đâu!”

Nhìn thấy đàn ve sầu trở nên lộn xộn, Thượng Ất kéo Đỗ Kiều Kiều và Tống Định chạy trốn khỏi hang. Khi Thú Vương nhìn thấy Thượng Ất rời đi, hắn do dự một lúc rồi mới nghiêng răng làm theo. Chẳng mấy chốc đã có bảy tám người chạy xuống đường hầm sâu trong hang, nhưng không hiểu sao Lâm Hồ và người huấn luyện thú Y Phù vẫn đứng bất động trong hang.

“Ừng ực!”

Tiếng nuốt nước bọt trong miệng Lâm Hồ truyền ra trong hang động im lặng lọt vào tai Y Phù thật chói tai.

“Tôi tìm được rương kho báu trước, cô không thể giành với tôi!”

Y Phù rực lửa nhìn chăm chăm Lâm Hồ, như thể đây là kẻ thù của mình. Ở một góc khuất sau lưng cô, một chiếc hộp nhỏ bằng kim loại màu đồng thau lộ ra trong một góc nhỏ của đồng đá, thỉnh thoảng có một con ve sầu bằng sáp phát ra ánh sáng trắng bò qua tẩy sạch những vết rỉ sét khiến màu đồng sáng lấp lánh.

“Hừm, anh định tự mình lấy rương kho báu mà không nói cho đoàn trưởng Thú Vương à, từ lâu tôi đã thấy anh có vấn đề rồi, tránh ra để tôi mở rương, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Lâm Hồ ngẩn ra, vươn tay muốn đẩy Y Phù. Ở trong rạp xiếc, Lâm Hồ được coi là chỉ huy thứ hai, tất cả mọi người trừ Thú Vương đều phải kính nể anh ta, nhưng bây giờ người huấn luyện thú Y Phù lại dám công khai ngăn cản anh ta, điều này khiến Lâm Hồ rất tức giận.

“Hừ, Lâm Hồ, đừng tưởng rằng tôi không biết anh đang suy nghĩ gì. Anh đã sớm thấy cái rương kho báu này rồi đúng không, anh không muốn nói với Thú Vương đại nhân, không phải là muốn nuốt một mình đấy chứ?”

Đừng tưởng rằng chỉ có anh và Thú Vương mới biết lợi ích của rương kho báu này, chỉ có những đoàn viên cấp thấp ngu ngốc mới nghĩ rằng những mảnh kim loại này là nhặt được.

Chương 400: Y Phù quá tự tin

Chương 400. Y Phù quá tự tin

Bây giờ những con ve sầu sáp này đã ngăn cách Thú Vương và những người khác, nên anh hiện nguyên hình chuẩn bị giành lấy nó, đúng không? Nói cho anh biết, lão ba tôi không sợ anh biến thành hổ, có giỏi thì anh tới đây thử xem!”

Giọng của Y Phù rất lớn, Thú Vương và những người khác trong hang động yên tĩnh nên nghe thấy rất rõ.

Vẻ mặt Thú Vương trầm xuống, những đoàn viên khác của rạp xiếc không biết về rương kho báu ở bên cạnh anh ta lại lộ ra vẻ ngạc nhiên, đôi mắt nhìn Thú Vương tràn đầy nghi ngờ và ngờ vực.

“Đủ rồi, hai người tới đây, nếu không ta giết các người bây giờ!”

Hiển nhiên là Thú Vương đang rất tức giận, anh ta không ngờ được hai người quyền lực nhất lại phản bội mình để lấy một chiếc rương, còn khiến cho những người khác nghi ngờ mình, điều này đơn giản là không thể tha thứ được.

“Thú Vương đại nhân, ngài đừng lãng phí tâm tư nữa, có được mảnh kim loại biến hình trong rương kho báu này, tôi có thể nâng cao sức mạnh biến hình thành báo của mình, những con ve sầu sấp đó và con chó hai đầu của ngài không thể bắt được tôi!” Vừa nói, hai tay Y Phù đan vào nhau, một con báo to lớn, xinh đẹp xuất hiện trước mặt mọi người.

Hóa ra mảnh kim loại của người huấn luyện thú Y Phù là một con báo!

“Được! Y Phù, cô giỏi lắm! Lâm Hồ, ngay lập tức, giết cô ta cho tôi!”

Thú Vương cười lạnh, Lâm Hồ lập tức biến thành hổ, hai con hổ và báo liều mạng cắn xé trong hang động gây nên tiếng động rất lớn, con giun nước cũng dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía hai người!

“Tiểu tiện nhân nhà mày, dám cắn tao!”

Đột nhiên, chỉ nghe thấy tiếng gầm thét của Lâm Hồ, sau đó con hổ to lớn lăn lộn trên mặt đất, liên tục gào thét.

Thượng Ất và những người khác nghe tiếng của họ, chỉ nhìn thấy sau lưng con báo hoa mà Y Phù biến thành phun máu, những chiếc răng sắc nhọn cắn chặt đũng quần Lâm Hồ.

Trong cuộc chiến, Lâm Hồ vô tình bị Y Phù cắn, cơn đau dữ dội gần như lập tức khiến anh ta mất khả năng chiến đấu.

“Hừm, không phải bình thường mày luôn thích bà đây căn chỗ này của mày sao, bây giờ bà đây sẽ thành toàn cho mày!”

“Rắc rắc!”

Khi hai hàm răng của Y Phu chạm vào nhau, Lâm Hồ hét lên một tiếng vang trời, một dòng máu đen đậm đặc phun ra từ đáy quần anh ta, trong tích tắc, anh ta đã trở thành con hổ thái giám đầu tiên trong số các con hổ, thật là thảm thương.

Có điều, Lâm Hồ cũng không để cho Y Phù đi, khi Y Phù ngẩng đầu lên, nuốt khối máu thịt, Lâm Hồ đã thô bạo lấy móng hổ sắc nhọn móc vào cơ thể mình, sau đó lăn một vòng, hai người ngã nhào, trực tiếp rơi vào một đồng ve sâu sấp, giết chết vô số con ve sâu sấp.

Con ve sâu bị nghiền này trực tiếp bốc nháy, điều này rõ ràng là Lâm Hồ đã đoán trước được.

Dù là hổ hay là người, rõ ràng việc trở thành thái giám là không thể chấp nhận được, vì vậy lúc này Lâm Hồ cũng không định sống nữa.

Anh ta sẽ kéo Y Phù chết cùng!

Hiển nhiên, Y Phù cũng nhận ra điều này, con ve sâu đang bốc cháy, mặc cho cô đập mạnh thế nào, ngọn lửa màu trắng sữa vẫn không ngừng thiêu đốt, trên người cô rất nhanh đã bị đốt cháy thành mây lơ lửng.

“Rương kho báu... ruộng kho báu của tôi...”

Trong cơn hoảng loạn, cuối cùng Y Phù cũng leo lên và tìm được chiếc ruộng kho báu giữa đồng đá vụn. Sau khó nhọc mở nắp hộp, Y Phù rung mình và nhét tấm kim loại biến hình của mình vào, một luồng sáng nhẹ lóe lên, tấm kim loại hình của Y Phù thay đổi, màu sắc của hoa văn Thái Cực khắc trên đó dường như tối đi rất nhiều, Thượng Ất nhìn từ xa đã cảm thấy dường như hoa văn trở nên sống động hơn.

“Vậy mà nó có thể tự hấp thụ năng lượng và nâng cấp, có vẻ như miếng kim loại biến hình này thuộc về một loại trang bị năng lượng, chỉ là không

biết nguyên lý của nó là gì. Hơn nữa, nhìn vào vết tích của rương kho báu này, những mảnh kim loại năng lượng này rất lâu đời, ít nhất cũng phải vài nghìn năm tuổi... nhưng mà chỉ với mấy nghìn năm mà loài người có thể tạo ra một thứ thần kỳ như vậy sao? Hay là những mảnh kim loại này hoàn toàn không phải của con người mà là sản phẩm của một nhóm có trí thông minh nào đó sống ở thời cổ đại?”

Thượng Ất nhìn sự biến hóa trong tay Y Phù và không khỏi trầm ngâm.

Sau ngày tận thế, có quá nhiều nền văn minh chưa được biết đến đã xuất hiện trên Trái Đất.

Ví dụ như Ly Á thừa hưởng chiến thần của vùng Amazon, ví dụ như con bọ máu hấu ăn ở trong ngôi cổ mộ dưới lòng đất, nguồn gốc kỳ lạ của Cao Tổ và nền văn minh của miếng kim loại hoa văn Thái Cực ở trước mặt này... Tóm lại, Thượng Ất cảm thấy thảm họa toàn cầu thoái hóa giáng xuống không phải là không có lý do.

Thiên thạch bí ẩn trên Trái Đất dường như đang sử dụng sóng từ trường của ngôi sao X để triệu tập các nền minh cổ đại trên khắp thế giới cùng nhau thức dậy. Các loài quái vật biến chất khác nhau chỉ là một phần của các sinh vật ở bề mặt, có rất nhiều sinh vật dưới lòng đất đang xuất hiện dần trước mặt thế giới.

Thượng Ất thậm chí còn kinh hãi nghĩ tới một khi một số lượng lớn sinh vật dưới lòng đất đeo những mảnh kim loại biến hình này xuất hiện trước mặt thế giới, con người trên bề mặt, bao gồm gần 10.000 người còn sống sót trong căn cứ Tổ Ưng của anh có thể còn được sống an toàn và ổn định không?

Khả năng này là vô cùng lớn, cho dù là từ con ve sầu sáp, giun nước, rương kho báu có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi, hay từ việc Cao Tổ không muốn xuống lòng đất, khả năng những sinh vật thông minh sống trong các vết nứt ngầm này là rất cao!

Thu hồi suy nghĩ của mình, Thượng Ất bình tĩnh nhìn Lâm Hồ và Y Phù, anh đã hạ quyết tâm rằng mình việc khám phá rõ ràng di tích của nền văn

minh dưới lòng đất này quan trọng hơn nhiều so với việc tìm những tinh hồn đặc biệt.

“Ha ha ha, quả nhiên là một bảo bối, bây giờ biến hóa báo hoa của ta có thể nâng cấp rồi!”

Chương 401: Mảnh kim loại không sử dụng được

Chương 401. Mảnh kim loại không sử dụng được

Trong khi Thượng Ất đang suy nghĩ thì Y Phù lại biến hóa lần nữa. Chỉ thấy cô ta liên tục lấy ra mảnh kim loại từ trong hộp màu đồng, bề mặt của những mảnh kim loại này hơi mờ, nhưng khi Y Phù đặt miếng kim loại hình báo của cô ấy lại gần chúng, những miếng kim loại này đột nhiên phát ra ánh sáng dịu, khi đó miếng kim loại trong tay Y Phù lại càng sáng hơn, như thể nó đang hấp thụ toàn bộ năng lượng của miếng kim loại, thậm chí ngay cả con ve sầu đang đốt cháy trên cơ thể cô cũng từ từ bị dập tắt.

Miếng kim loại hình báo nâng cấp rồi?

Lâm Hồ ở bên cạnh kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó anh ta bỏ qua cơn đau đớn dữ dội trên người, liều mạng leo về phía Y Phù, nhưng không ngờ Y Phù lại biến thành hình dạng con báo hoa và dễ dàng trốn thoát lần nữa.

“Hừ, rõ ràng đã biết tôi nâng cấp rồi, còn không biết tự lượng sức mình mà động thủ, hãy để tôi kết liễu tên ngu ngốc anh đi!”

Sau khi Y Phù biến hình lần nữa, cô ta đã hoàn toàn khác trước, khác biệt lớn nhất là ở tốc độ của cô ta đã tăng gấp đôi, mặc dù hình dạng hồ dữ của Lâm Hồ rất dữ tợn nhưng lần này anh ta khó có thể bắt được dấu vết của đối phương chứ đừng nói là cản xé.

Thêm vào đó anh ta bị thương rất nặng, một lúc sau, Lâm Hồ bị Y Phù dùng móng vuốt cắt qua cổ họng, máu phun ra chết ngay tại chỗ.

“Tốt tốt tốt, Y Phù, coi như cô lợi hại, đợi tôi ra ngoài sẽ tính sổ với cô!”

Nhìn thấy Lâm Hồ, thuộc hạ có năng lực của mình bị giết, ánh mắt lạnh lùng của Thú Vương gần như là có thể giết chết người khác. Nhưng dường như anh ta đã đánh giá thấp tham vọng của Y Phù, sau khi thực lực tăng lên rất nhiều, Y Phù không những không chạy trốn mà còn chạy về phía mọi người, cất giọng lạnh lùng:

“Thú Vương đại nhân, còn có rất nhiều kho báu sâu trong khe nứt này, ngài không định chia sẻ vị trí với mọi người sao?”

“Ha ha ha, Y Phù, tôi phải thừa nhận rằng cô rất can đảm và tham lam. Có điều, cô nghĩ rằng nâng cấp biến hình con báo của mình là có thể khiến tôi ngoan ngoãn nói ra vị trí của rương kho báu sao?”

Thấy Y Phù đang nhanh chóng đến gần, Thú Vương không tức giận mà mỉm cười chỉ tay về phía Thượng Ất nói: “Có điều nếu cô giúp tôi giết những người này, để con mèo đen nhỏ lại cho tôi, tôi có thể cân nhắc nói cho cô biết vị trí của rương kho báu tiếp theo!”

“Giết anh ta? Không phải là ngài muốn dùng anh ta để thu hút quái vật dưới lòng đất sao? Ồ, tôi hiểu rồi, hóa ra là muốn dùng dao giết người, còn muốn dùng tay tôi để kiểm tra thực lực của anh ta đúng không? Hay là anh nghĩ anh ta có thể dễ dàng giết tôi và trút giận cho anh?”

Y Phù cười, tự tin nói: “Nhưng cho dù có là lợi dụng thì cũng không thành vấn đề. Dù sao, cuối cùng tôi cũng nhất định phải giết chết tên khốn kiếp này. Hắn đã giết chết bảo bối Chu Cửu Thân của tôi, tôi muốn báo thù!”

Y Phù vừa nói vừa dùng hết tốc lực lao nhanh về phía Thượng Ất, dáng người lao đến với tốc độ nhanh như chớp, sau vài hơi thở đã lao tới trước mặt Thượng Ất, hàm răng trắng và sắc nhọn hiện rõ trên đầu con báo găm ghiếc.

“Người phụ nữ ngu xuẩn này, với tốc độ này mà còn dám hung hăng ở trước mặt ta? Quỳ xuống cho ta!”

Nói về tốc độ, hiển nhiên tốc độ của Y Phù không là gì trong mắt Thượng Ất.

Trong khoảng khắc đó, Thượng Ất nhẹ nhàng xoay người, trong vòng mười giây, tay anh đã bóp vào cổ Y Phù.

Sau đó, hai cánh tay anh di chuyển, sau khi biến hình cơ thể nặng vài trăm cân của Y Phù nặng nề đập xuống đất, ngay lập tức những chiếc gai đá sắc nhọn đâm xuyên qua cơ thể cô khiến cô khóc thét.

“Thú Vương, nói thử kế hoạch của ngài đi, ngài chuẩn bị lợi dụng tôi như thế nào? Còn có, có bao nhiêu quái vật ở dưới lòng đất này?”

Đè Y Phù xuống, Thượng Ất liếc mắt nhìn về phía Thú Vương.

Thấy Thú Vương và những người khác như thế này anh đã bắt đầu nghĩ thấy mùi âm mưu. Có điều, Thượng Ất vẫn tò mò muốn biết Thú Vương biết được bao nhiêu về những thứ dưới lòng đất này, nếu như Thú Vương không hợp tác anh cũng không ngại dùng phương thức bạo lực để ép Thú Vương hợp tác.

Những cảnh tượng tiếp theo khiến Thượng Ất bất ngờ, thấy Thượng Ất dễ dàng đánh bại Y Phù, Thú Vương quay người bỏ chạy, sau đó liền biến mất vào sâu trong đường hầm ở hang động.

Thú Vương dứt khoát bỏ chạy, có lẽ bởi vì hắn thấy thực lực phi thường của Thượng Ất, cũng có lẽ bởi vì nguyên nhân khác, tóm lại bỏ hết người của mình mà chạy, ném đám phiền toái này cho Thượng Ất.

“Chú Thượng Ất, chúng ta phải xử lý những người này và người phụ nữ này thế nào đây!”

Đỗ Kiều Kiều thấy Y Phù bị Thượng Ất đè trên mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ không cam lòng.

Suy cho cùng, Đỗ Kiều Kiều vẫn còn là một đứa trẻ, cô bé còn chưa lạnh lùng đến trình độ có thể tùy ý giết chết kẻ thù.

“Buông tôi ra, tôi biết Thú Vương chạy đi đâu, chỉ cần anh hứa không giết tôi, tôi sẽ dẫn anh đi tìm hãn!”

Y Phù dần dần khôi phục hình dáng con người, phần ve sầu sấp đốt cháy toát ra mùi tanh nồng khiến Thượng Ất nhăn mũi.

“Nói đi, Thú Vương chạy đi đâu?”

Thượng Ất buông Y Phù ra, ra hiệu cho cô ấy nhanh chóng trả lời.

“Hang kinh dị, đó là nơi sâu nhất mà chúng tôi đã đến khi đi khám phá các vết nứt dưới lòng đất. Ở đây có một sức mạnh bí ẩn nào đó, bất kể ai đến đó, sức mạnh toàn thân sẽ hao hụt từ mười thành chín, như thể bị thứ gì đó rút đi vậy.”

“Còn có một nơi như vậy?”

Thượng Ất lộ ra vẻ ngạc nhiên và nhìn Tống Dịch đang bất giác tránh sang một bên.

Thượng Ất nhớ rằng năng lực của Tống Dịch đã bị suy yếu, tất cả những sinh vật bị năng lực của cô ấy tấn công, dù là người hay là thú đều sẽ từ từ bất tỉnh và cuối cùng là hôn mê.

Những gì Y Phù mô tả bây giờ rất giống với khả năng của Tống Dịch, nhưng nghe có vẻ mạnh mẽ và đáng sợ hơn.

Nhưng tại sao Thú Vương lại chạy đến đó?

Chương 402: Mảnh kim loại không sử dụng được (2)

Chương 402. Mảnh kim loại không sử dụng được (2)

Có lẽ khát vọng sống rất mãnh liệt nên Y Phù không đợi Thượng Ất hỏi đã liền nói: “Tình cờ tôi nghe được cuộc nói chuyện giữa Thú Vương và Lâm

Hồ. Hình như bọn họ đã tìm thấy một số di vật cổ trong hang động, hình như là một cái tế đàn gì đó, cụ thể thì tôi không rõ, bởi vì sợ hãi nên đã rời khỏi đó. Thế nào, tôi đã nói tất cả những gì tôi biết, anh thả tôi ra đi, ở trong hình dạng cơ thể người với vết thương này tôi không chống đỡ được bao lâu đâu!”

“Được, cô có thể đi, nhưng hãy giao mảnh kim loại biến hình của cô ra trước khi đi!”

Thượng Ất lãnh đạm nói, trong giọng điệu hàm chứa ý không cho phép từ chối.

“Vậy sao được, nếu không có mảnh kim loại biến hình, đến sức lực để quay về tôi cũng không có... Nếu anh quan tâm đến mảnh kim loại này, tôi giúp anh lấy của bọn họ!”

Y Phù nói rồi đi về phía những người khác, giống như là muốn lấy đi những mảnh kim loại của họ.

Nhưng đúng lúc này, một bóng đen nhỏ nhắn lén đến sau lưng cô, đột nhiên có năm tia chớp vụt qua người, Y Phù che lấy cổ họng, không dám tin vào mắt mình, hung hăng nhìn chăm chăm mèo đen nhỏ Tống Dịch, cổ họng phát ra tiếng ục ục.

“Tại sao... tại sao... muốn giết tôi?”

“Bởi vì cô muốn giết Đỗ Kiều Kiều, cô luôn dùng mảnh kim loại biến thành thú để bắt nạt những người khác, vì vậy, tôi muốn trả thù!”

Giọng nói của Tống Dịch phát ra từ trong cơ thể con mèo đen nhỏ, Thượng Ất cảm thấy hơi kinh ngạc trước giọng điệu bình tĩnh của Tống Dịch. Anh không ngờ Tống Dịch trông có vẻ rụt rè nhưng khi bắt đầu lại dứt khoát như vậy, hoàn toàn không giống một đứa trẻ.

Cuối cùng, Y Phù ngã xuống, mảnh kim loại biến hình của cô cũng theo sinh mệnh cô rơi xuống đất.

Tống Dịch trở về hình dáng con người, nhặt mảnh kim loại đưa cho Đỗ Kiều Kiều rồi nói: “Kiều Kiều, mảnh kim loại này rất thần kỳ, bạn nhận lấy đi, như vậy sau này sẽ không có ai dám bắt nạt bạn nữa.”

“Cho mình? Bạn không cần đổi miếng kim loại mèo đen nhỏ của bạn sao?”

Đỗ Kiều Kiều tròn tròn mắt, hành động của Tống Dịch khiến cô bé kinh ngạc.

“Mình không cần, mình đã quen với bộ dạng con mèo đen nhỏ này rồi, về sau nếu mình gặp nguy hiểm, bạn sẽ bảo vệ mình!”

Tống Dịch cười nhẹ rồi đưa miếng kim loại cho Đỗ Kiều Kiều, mà lúc này Thượng Ất được Tống Dịch gợi ý, dựa vào tốc độ mạnh mẽ của mình để nhặt mảnh kim loại hình hổ của Lâm Hồ, tiện tay mang chiếc rương kho báu mà Y Phù tìm thấy về.

“Chú Thượng Ất, chú muốn biến hình sao? Thực ra, khả năng biến hình của mảnh kim loại này rất thú vị. Cháu sẽ dạy chú cách sử dụng nó... đầu tiên, chú hướng phần trên của miếng kim loại lên, sau đó chuyển năng lượng trong cơ thể để dẫn phát nó chuyển hóa...”

Dưới sự hướng dẫn của Tống Dịch, Thượng Ất và Đỗ Kiều Kiều bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu cách biến hình này.

So với Thượng Ất, lần biến hình đầu tiên của Đỗ Kiều Kiều diễn ra suôn sẻ hơn. Chỉ sau vài lần thử, một con báo nhỏ có kích thước bằng con mèo đen nhỏ của Tống Dịch đã xuất hiện trước mặt Thượng Ất, trông rất đáng yêu.

Có điều Thượng Ất lại gặp rắc rối, anh phát hiện dù có cố gắng vận chuyển năng lượng thế nào cũng vẫn không thể biến hình được, trong lúc vội vàng anh đã thôi thúc năng lượng của mình trong phạm vi nhỏ, gây ra một loại cộng hưởng năng lực, trong tích tắc, mọi người xung quanh anh đều không thể kiểm soát được mà biến thành những con thú khác nhau.

Cuối cùng, Thượng Ất đã chọn từ bỏ, anh có cảm giác những mảnh kim loại biến đổi này dường như từ chối anh, như thế Thượng Ất là kẻ thù của nó vậy.

Có điều, Thượng Ất không vì thế mà chán nản, ngược lại lại càng khơi dậy trí tò mò của anh đối với mảnh kim loại, Thượng Ất bắt đầu nghiên cứu mảnh kim loại trong rương kho báu mà Y Phù tìm được.

“Ồ, tôi hiểu rồi, những miếng kim loại này ban đầu có hoa văn đối ứng ở mặt sau. Lâm Hồ có hoa văn hình con hổ, Y Phù có hoa văn hình con báo, ngoài ra còn có thằn lằn, hổ mang chúa và hươu... Trông có vẻ những miếng kim loại có hoa văn thú dữ nhiều hơn một chút, nhưng đáng tiếc những miếng kim loại này đều bị miếng kim loại hình con báo của Y Phù hấp thụ rồi, nếu không có thể thử từng miếng một xem có thể biến hình thành những động vật này được không.”

Thượng Ất nói rồi lần lượt thu thập hàng chục mảnh kim loại trong rương kho báu, định lấy những thứ này về cho mọi người xem, không chừng có thể nghiên cứu những bí ẩn rồi tạo ra một nhóm quân động vật.

“Chú Thượng Ất, cháu cảm thấy chú rất cao, giống như một người khổng lồ vậy.”

Thượng Ất đang định rời đi để đi tới động kinh dị thì đúng lúc này dưới chân liền có cảm giác lông tơ đang cọ vào mình, nhìn xuống thì thấy Đỗ Kiều Kiều sau khi biến hình đang chơi rất vui vẻ.

Những thuộc hạ khác của Thú Vương cũng đang run rẩy túm lại với nhau, như thế họ cực kỳ sợ hãi con báo nhỏ mà Đỗ Kiều Kiều biến thành.

“Chú Thượng Ất, bọn họ đều nói muốn đi theo chú, sau này sẽ nghe lời của chú, bọn họ không muốn quay lại rạp xiếc nữa.”

Tổng Địch cũng rướn người về phía trước, tất cả những con vật quái dị đều gật đầu rồi nhìn Thượng Ất với ánh mắt kính hãi.

“Muốn đi theo thì đi theo thôi, nhưng ta phải cảnh báo trước rằng kẻ nào không tuân lệnh, ta sẽ giết người đó bất cứ lúc nào, hiểu chưa?”

Thượng Ất nghiêm khắc ra lệnh, lúc này trong sơn động lại có biến đổi.

Có thể do ăn quá nhiều ve sầu, bốn năm con giun nước đã dày hơn hai vòng, to tròn hơn so với lúc mới xuất hiện, gần như là biến thành cái xô, động tác trườn bò của bọn chúng có vẻ khá vất vả, trông rất buồn cười.

Nhưng chẳng ai dám cười mấy con giun nước này, việc nuốt chửng một sinh vật ve sầu sấp có thể tự bốc cháy đã không phải là một con vật lương thiện gì rồi.

Mà một thân nước đó, khi mọi người lại gần đều có thể ngửi được mùi hăng hắc, giống như rất nhiều dung dịch trong phòng thí nghiệm được pha trộn với nhau tạo thành dung dịch tổng hợp, thật khiến người ta không nhìn được muốn nôn.

Chương 403: Hang ổ của giun nước

Chương 403. Hang ổ của giun nước

“Những con giun này vừa chua vừa hôi, khó ngửi quá, chúng ta mau đi thôi!”

Biến thành một con báo nhỏ, khứu giác của Đỗ Kiều Kiều đã tiến bộ hơn rất nhiều, con bọ này vẫn còn cách cô bảy tám mét mà cô đã túm lấy mũi rồi hét lên. Về mặt của Thượng Ất và những người khác cũng mất tự nhiên, thực sự là không chịu nổi cái mùi này. Nhưng ngay khi Thượng Ất ra lệnh rời khỏi đây, một giọng nói trầm đục truyền từ xa đến, sau đó tường thành xung quanh rung chuyển, hang động rung chuyển, đất đá, bụi bặm rơi vào mọi người.

“Chết tiệt, Thú Vương cho nổ lối ra của hang!”

Nhìn khói bụi bay vào từ lối ra dài hẹp, vết nứt vốn dĩ đã không rộng lắm giờ lại nhanh chóng thu hẹp lại, lòng Thượng Ất không tự chủ được chùng xuống, một dự cảm xấu cũng theo đó mà ập đến.

Thú Vương quá độc ác, thậm chí hấn còn cho nổ tung lối ra trong lúc mình và mọi người không chú ý, hấn muốn nhân cơ hội này chôn sống tất cả mọi

người. Nhìn những bức tường xung quanh rung chuyển, đoán chừng nếu không rời đi, họ thực sự sẽ bị chôn sống ở đây.

“Mọi người đừng hoảng sợ, hãy nhìn xem xung quanh có lối ra nào khác không!”

Thượng Ất lớn tiếng ra lệnh cho mọi người rồi bình tĩnh, nhanh chóng lướt nhìn xung quanh. Ánh mắt anh đột nhiên rơi vào vài con giun nước, bởi vì quá sợ hãi mà những con bọ nước này vội vàng chạy thoát, để lại những vết nước màu đen uốn lượn suốt hang động dẫn tới một cái cửa động hình thoi.

“Có một lối ra ở đó!”

Dưới rung chuyển càng lúc càng mạnh, Thượng Ất cũng không kịp gọi những người khác đã ôm Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch nhanh chóng chạy về phía cái lỗ hình thoi. Lúc này, do sức mạnh của thuốc nổ, đỉnh hang tiếp tục nứt ra, những khối đá lớn bắt đầu rơi xuống, chỉ trong giây lát đã có ba người bị tảng đá vùi lấp, không rõ sống chết.

“Chú Thượng Ất, chú mau đi lên đi, hình như chỗ này thông với một cái động khác... ai da, không hay rồi!”

Giọng nói của Đỗ Kiều Kiều truyền đến, sau khi biến hình, cô và Tống Dịch rất mảnh mai nên dễ dàng đi vào được cái lỗ hình thoi. Nhưng Thượng Ất và những người khác lại không may mắn như vậy, có bốn năm người mắc kẹt ở ngoài cửa hang vì họ quá to lớn, trong đó có cả Thượng Ất.

Đỗ Kiều Kiều đang lo lắng đã nhìn thấy tảng đá rơi xuống sau lưng Thượng Ất, có rất nhiều người không kịp chạy. Những kẻ không may mắn này bị tảng đá va vào rồi đùng vào những con ve sầu, một ngọn lửa chói mắt sáng lên cùng với tiếng la hét, tất cả đều chết dưới tảng đá.

“Hai cháu đi trước đi, không cần để ý đến tôi! Tôi sẽ tự tìm cách rời khỏi đây!”

Thượng Ất đẩy ngã Đỗ Kiều Kiều rồi xoay người chạy về phía đầu kia, khi những người biến hình khác mắc kẹt trong hang động nhìn thấy liền nghiêng

rằng nghiêng lợi chạy theo sau Thượng Ất, sau đó mọi người tập trung về chỗ mà Y Phù đã tìm thấy rương kho báu.

“Mọi người nghe đây, tôi vừa thấy có rất nhiều ve sầu bò ra khỏi đây, nếu tôi không nhầm thì ở đây chắc sẽ có chỗ ve sầu ra vào. Mọi người liếc một chút, đào bới chỗ này, có lẽ chúng ta có thể tìm được đường sống!”

“Thượng Ất đại nhân, tôi còn có một bọc thuốc nổ của Thú Vương chuẩn bị, để tôi cho nổ nó xem liệu có thể nổ ra một đường hầm không.”

“Trùng hợp vậy sao? Vậy thì quá tốt rồi!”

Thượng Ất không có thời gian cân nhắc lời nói của người này, anh nhanh chóng nhường vị trí cho anh ta. Sau đó, một tiếng động lớn vang lên, đất đá sụp đổ, mặt đất chấn động khiến mọi người đứng không vững, nhưng trước mắt lại xuất hiện một có hố to bằng cái giếng!

“Nhảy!”

Thượng Ất là người đầu tiên nhảy vào trước không chút do dự, bốn năm người còn lại cũng không chút do dự nhảy xuống. Đúng lúc này, hang động nơi có ve sầu cũng sụp đổ, mọi người cảm giác được một luồng khí cực lớn từ trong đầu truyền đến, giây tiếp theo, mọi người không biết gì nữa, chỉ có thể cuộn thân thể lại rồi lăn xuống, cuối cùng thì đập mạnh xuống nền đất ẩm ướt.

“Đây là đâu?”

Một lúc lâu sau, Thượng Ất là người đầu tiên chậm rãi đứng từ mặt đất lên. Gen amip được gia cố mạnh mẽ đã khiến anh có thể tự chữa lành vết thương nhanh hơn người thường hàng chục lần, vì vậy, việc bị choáng váng và ngã cũng không thể giết chết anh.

Một ánh sáng xanh mờ nhạt bốc cháy xua tan bóng tối dày đặc xung quanh nó.

Thượng Ất giơ cao Tinh Vực Cốt Dao lên, cẩn thận kiểm tra xung quanh, những người biến hình khác cũng tụ tập quanh người anh, dùng ánh mắt sợ

hãi nhìn xung quanh.

“Thượng Ất đại nhân, hình như đây là một cái hồ dưới lòng đất, ngài nhìn bên kia.”

Người đang nói chuyện là một người đàn ông mập mạp, thấy Thượng Ất nhìn mình, anh ta nhanh chóng cười nói: “Tôi tên là Hùng Thiên, khả năng biến hình của tôi là một con gấu đen. Thù Vương thấy tôi mạnh mẽ, ngoan ngoãn cho nên bình thường để tôi trông coi thuốc nổ.”

“Hùng Thiên? Ừm, vừa rồi anh biểu hiện rất tốt, tiếp tục cố gắng!”

Thượng Ất vỗ vỗ vai Hùng Thiên, quay đầu nhìn về phía anh ta chỉ, ánh mắt bất giác co rút lại.

Đúng là một cái hồ lớn dưới lòng đất...

Thượng Ất kinh ngạc nhìn hồ nước đen kịt trước mặt, dưới sự chiếu sáng của vật thể chiếu sáng, không cách nào nhìn ra được dưới hồ sau này sâu bao nhiêu, rốt cuộc có con quái vật nào đang ngủ say không, cảm giác nằm dưới trong lòng đất trống rỗng này khiến người ta lạnh sống lưng.

Nhìn xung quanh, những tảng đá xung quanh hồ nước ngầm này rất kỳ lạ, những mảnh đá to lớn sắc như dao, súng đá bắn ra khắp nơi, sừng sừng trước mặt mọi người như mê cung. Bên cạnh Thượng Ất có người rất tinh mắt, đột nhiên kinh hãi chỉ vào những mảnh đá và súng đá này, hóa ra là có xương của những sinh vật không rõ lai lịch chèn trên những phiến đá sắc nhọn này, xương trắng bị ánh áng xanh mờ của Tinh Vực Cốt Dao chiếu vào, hóa thành một ngọn lửa ma mị khiến người ta rùng mình.

“Đây... hình như đây là một nơi chết chóc!”

Sắc mặt Thượng Ất trầm xuống, trong lòng đột nhiên nổi dậy một cảm giác khó chịu. Dù nhìn thế nào đi nữa, nơi này không có cỏ, ngoại trừ đá và xương ra thì không có gì cả, nơi này có vẻ không phải là một nơi tốt, hình như khi họ chạy trốn trong cơn hoảng loạn đã vô tình xông vào một nơi không nên đến.

Chương 404: Xương trắng đầy núi

Chương 404. Xương trắng đầy núi

“Thượng Ất đại nhân, ngài xem, hình như có con giun nước ở đó!”

Một thiếu nữ mảnh khảnh trong đám người đột nhiên hét lên, theo hướng ngón tay cô ta, bọn họ nhìn thấy con giun có mùi chua vừa rồi.

Lúc này, những con giun đã ăn no ve sấu đang từ từ bò vào hồ, ngay khi lớp lông tơ kinh tởm của chúng chạm vào mặt nước, thì liền xù lên giống như một chiếc áo phao, khiến bọn chúng có thể tự do di chuyển trong nước, chuyển động của chúng cực kỳ nhanh nhẹn.

“Chết tiệt, chúng ta chạy đến hang ổ của giun nước!”

Nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái này, Hùng Thiên kinh hô một tiếng, nhưng không ngờ lại nhìn thấy những người xung quanh đang nhìn chăm chăm vào mình đầy ác ý, thấy thế anh ta vội vàng cười xấu hổ, che miệng lại: “Tôi không cố ý... thật ra mọi người không cần phải lo lắng về những con giun nước này, dường như chúng không quan tâm đến chúng ta.”

Dường như những con giun nước này không có hứng thú với Thượng Ất và những người khác, sau khi tự do bơi ở trên hồ một lúc, chúng lặn xuống sâu rồi biến mất. Lúc này, người phụ nữ mảnh mai lại một lần nữa có phát hiện mới khiến mọi người chú ý.

“Mọi người mau xem, tôi phát hiện có một thứ kỳ lạ.” Người phụ nữ mảnh mai cầm trên tay một mảnh kim loại ngắn, một đầu của nó được nối với một sợi xích sắt, đầu kia của sợi xích sắt là một cái búa khổng lồ hình quả dưa được để trên mặt đất, người phụ nữ cố gắng thế nào cũng không nhấc lên được, trông cực kỳ nặng nề.

“Ồ, Vương San San, cô tìm được cái gì rồi, để tôi xem xem.” Hùng Thiên dựa sát vào người phụ nữ, duỗi hai bàn tay to đầy lông ra nắm lấy thanh kim loại, nhưng lại không ngờ với sức mạnh của mình mà chỉ khiến cho chiếc búa hình quả dưa rời khỏi mặt đất vài centimet, cuối cùng anh ta đành

phải nở nụ cười ngượng ngùng, nói: “Thứ này rất tuyệt, hẳn là một vũ khí lợi hại.”

“Phí lời, cái này còn cần anh nói sao, ai cũng thấy được điều đó.” Vương San San trừng mắt nhìn Hùng Thiên, rồi quay đầu lại cung kính nói với Thượng Ất: “Thượng Ất đại nhân, cây búa này thực sự rất nặng, nhưng nó lại xuất hiện ở đây nói rõ trước đây đã từng có người ở chỗ này, chúng ta nhìn kỹ xung quanh có lẽ sẽ tìm được lối ra.”

“Ừm, lời cô nói có lý.” Thượng Ất gật đầu, ánh mắt rơi vào thanh kim loại trước mắt, vẻ mặt lộ ra vẻ trầm tư: “Hoa văn của thứ này rất đặc biệt, hình như tôi đã thấy ở nơi đâu đó...”

“Ồ, Thượng Ất đại nhân, ngài đã từng nhìn thấy loại vũ khí này sao? Có thể nói cho tôi biết vị anh hùng nào đã sử dụng nó không, có thể dùng một vật nặng như vậy làm vũ khí, thật sự quá trâu bò rồi!”

Hùng Thiên có dáng người rắn rỏi, nhưng mồm mép lại rất giỏi bẻ lái nghênh đón, thấy dường như Thượng Ất cố ý cầm lấy chiếc búa, anh ta vội vàng kéo chiếc búa đến trước mặt Thượng Ất, không ngờ Thượng Ất thản nhiên vươn tay, trực tiếp cầm lấy cây búa trước mặt hắn.

“Cảm giác lạnh lẽo này, còn có cảm giác ma sát độc đáo trong kết cấu... tôi nhớ ra rồi, hoa văn trên cây gậy thiên giới của tiên sĩ L cũng có hoa văn như thế này!”

Thượng Ất kinh ngạc nhìn chiếc búa, cuối cùng anh cũng nhớ ra mình đã nhìn thấy hoa văn đặc biệt này ở đâu. Cây gậy có huyết tinh mà anh lấy được cũng có hoa văn như thế này. Chẳng trách Thượng Ất thấy vũ khí này rất quen thuộc, hóa ra nó cũng đến từ “Thiên Giới”!

“Đợi đã, hình như có gì đó không ổn!”

Mặc dù vũ khí này có cấu tạo và kết cấu rất giống với cây gậy thiên giới, nhưng dường như trên cơ thể nó thiếu một chút “sức sống”, khi Thượng Ất chạm vào nó, anh hoàn toàn không cảm nhận được luồng năng lượng bí ẩn trên cây gậy Thiên Giới, nó giống như là đã chết vậy.

“Vũ khí này... chết rồi?”

Một ý nghĩ lạ chợt lóe lên trong đầu Thượng Ất, sau đó ý nghĩ đó càng lúc càng mạnh, cứ lớn vồn không đi. Thượng Ất đột nhiên kích phát Tinh Vực Cốt Dao đâm vào không gian trống khác bên hồ khiến tất cả mọi người sửng sờ.

Dao gãy, kiếm gãy, khúc côn gãy thành mảnh, rìu vỡ nát... Vô số vũ khí đã từng sắc bén giờ đây nằm yên lặng bên hồ tạo thành một màu gỉ sắt xanh đậm, con đường uốn lượn về cuối tầm mắt của mọi người.

Đây không chỉ là một nơi chôn xương cốt, nó còn là một ngôi mộ chứa vũ khí!

Tất cả mọi người đều sửng sờ nhìn tất cả, lúc này có người đang ở bên kia hồ nước ngầm phát hiện vô số chiến giáp bị hỏng cũng nằm trên mặt đất, trong đó có vô số xương trắng, cực kỳ đáng sợ.

“Mọi người mau nhìn xem, hình như có một cái tế đàn ở đó.”

Lần này, Hùng Thiên là người đầu tiên hét lên, có điều chào đón anh ta là một loại ánh mắt khinh khỉnh. Ở đó xương trắng chất thành một ngọn núi khổng lồ cao năm thước, chỉ cần ai không mù là có thể nhìn thấy, nhưng khi Hùng Thiên đột nhiên hét lớn, người gan bé sợ hãi đến mức muốn tè ra quần.

“Con gấu ngu ngốc, anh không làm ồn thì chết sao? Cần thận không chúng tôi ném anh xuống hồ nuôi lũ giun nước ghê tởm kia.”

“Ok, Ok, tôi hứa sẽ không làm phiền mọi người nữa, vừa rồi là tôi quá kích động.” Hùng Thiên cười xấu hổ, sau đó nghiêng người, thần bí nói với Thượng Ất: “Thượng Ất đại nhân, trước đây tôi đã từng nghe thấy Thù Vương nói chuyện với Lâm Hổ, họ nói rằng có thể có những người thượng cổ bí ẩn ẩn dưới lòng đất, chúng ta không nên đột nhập vào nghĩa trang của những người thượng cổ này.”

“Đừng có nói nhảm, ở đây... ở đây sao có thể là nghĩa trang chứ, đừng nói nữa!”

Lời nói của Hùng Thiên khiến Vương San San sợ hãi, sắc mặt tái mét, toàn thân không kiểm soát được mà run rẩy. Đối với phụ nữ, những nơi như lăng mộ chính là điểm chết của họ, bây giờ Hùng Thiên lại giả vờ bí ẩn khiến cô và những thành viên nữ khác sợ hãi đến suýt khóc.

“Đây không phải là nghĩa trang, đây là nơi hành quyết...”

Thượng Ất nhàn nhạt nói, ánh mắt bình tĩnh quét qua đám xương trắng, một vài suy đoán hình thành trong lòng hắn – trong phòng thí nghiệm của tiến sĩ L, cây gậy Thiên Giới và thiên giáp trên người con vợ non khổng lồ chắc là đều đến từ những gì còn lại của nền văn minh dưới lòng đất này.

Chương 405: Y là nhân vật phản diện?

Chương 405. Y là nhân vật phản diện?

Thượng Ất không biết những người kia dùng phương pháp gì để lấy được cây gậy Thiên Giới và thiên giáp, nhưng từ thái độ của họ đối với hai thứ này như bảo vật, thậm chí còn mong muốn từ chúng để tìm ra cánh cửa của Thiên Giới thì hắn là nguồn gốc của hai thứ này không đơn giản.

Nhưng những thứ này đều không quan trọng, điều quan trọng là Thượng Ất cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc từ binh khí và áo giáp được khắc hoa văn thần bí trước mặt. Chắc phải nên nói là, từ khi đến hồ nước ngầm này, huyết tinh thần bí dung hợp trong cơ thể Thượng Ất không ngừng run rẩy, giống như người đã lâu không trở về nhà, đột nhiên nhìn thấy quê nhà lòng rưng rưng nhưng cũng phảng phất một nỗi buồn không thể giải thích được.

Nhưng vì sao lại bị thương như vậy? Vì những vũ khí và áo giáp đã bị hủy này, hay là vì những thứ nhìn rất giống hài cốt của con người kia?

Nghĩ đến đó, Thượng Ất không khỏi lắc đầu nguây nguẩy, cố gắng thoát khỏi cảm giác kỳ lạ trong cơ thể, nhưng một cảnh tượng mà Thượng Ất

không ngờ được lại đột nhiên xảy ra. Cũng giống như lần ở trong phòng thí nghiệm của tiến sĩ L, ảo ảnh lại xuất hiện.

Trước mặt Thượng Ất, người đàn ông mặc áo đen sử dụng sức mạnh của chính mình để chống lại một chiến hạm không gian lại xuất hiện lần nữa. Có điều, không giống như lần trước anh ta cầm một cây gậy dài với sự dũng cảm tuyệt vời, lần này anh ta quỳ bên một hồ nước khổng lồ một mình, bên cạnh là vô số xác người mặc áo giáp chiến đấu giống như anh ta.

Những xác chết này hầu hết đều bị cắt xẻo, hoặc mất đầu, hoặc tay chân, hoặc đơn giản là bị gãy làm đôi. Và trên một cái tế đàn lớn, xác chết chồng chất như núi, máu trong đó dần dần hóa thành sông, từ từ chảy vào hồ, nhuộm đỏ cả cái hồ khổng lồ.

Một ngàn? Mười ngàn? Hay là một trăm ngàn, một triệu?

Trong ảo ảnh, vô số xác chết ở đây chất đầy hồ.

Ở tế đàn ngay bên cạnh sườn núi thi thể, người đàn ông mặc áo giáp đen bất lực ôm một thân thể nhỏ nhắn. Anh ta đột nhiên hét lên, mặt đất xung quanh bắt đầu sụp đổ và chìm xuống, sau đó toàn bộ hồ nước khổng lồ và những ngọn đồi xung quanh đều sụp xuống đất rồi biến mất.

Cuối cùng, một ánh vàng từ mặt đất bay lên, người đàn ông mặc áo giáp đen bay nhanh như chớp lên bầu trời, rồi sau đó mọi thứ im lặng...

“Thì ra là vậy, mình hiểu rồi. Hóa ra là người này đã cho mình đôi cánh ác ma, ông ta là thủ lĩnh của tất cả những người chết trong đồng cỏ nát dưới lòng đất này. Vì một lý do nào đó, tất cả người người trong tộc của ông ta đã bị giết...”

Khi ảo ảnh kết thúc, Thượng Ất dường như cũng đã hiểu ra toàn bộ câu chuyện. Đây hoàn toàn là một bi kịch, anh và Hùng Thiên vô tình đột nhập vào nơi có một chủng tộc đã chết ở đây và chứng kiến cái kết đáng buồn của chủng tộc này.

Nghĩ đến một chủng tộc cường đại như vậy mà lại bị tàn sát, Thượng Ất không khỏi thở dài, nhưng sau đó một ý nghĩ lóe lên, anh không khỏi lạnh

sống lưng.

“Mình nhớ đoạn cuối trong ảo ảnh cuối cùng người đàn ông này đã chết trước một chiến hạm không gian, mình đã nhìn thấy chiến hạm không gian này ở trong một ảo ảnh khác, lần đó chiến hạm bắn ra vô số tiếng súng, có rất nhiều chiến binh được trang bị vũ khí năng lượng tương tự như Tinh Vực Cốt Dao của mình... lẽ nào!” Thượng Ất đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn vào vô số xương trắng ở xung quanh, vậy mà anh lại nhìn thấy có rất nhiều vết gãy có viền gợn gàng trên xương và áo giáp, gần giống với vết chém của Tinh Vực Cốt Dao.

Thượng Ất im lặng...

Bất tri bất giác dường như Thượng Ất đã đoán được một sự thật khủng khiếp. Tất cả các dấu hiệu chỉ ra rằng kẻ sát nhân gây ra tất cả những điều này chính là “loài người” trên chiến hạm đó.

Họ không chỉ giết vô số sinh vật Trái Đất mà còn tàn sát cả nhóm người áo đen, bỏ lại nghĩa trang đáng buồn và khủng khiếp này dưới lòng đất.

Quan trọng là, Thượng Ất cảm thấy mình có liên hệ chặt chẽ với “loài người” trên chiến hạm không gian này. Trong muôn vàn ảo ảnh được tạo ra bởi con mắt không lồ trên tinh không, con mắt không lồ này dường như luôn nhắc nhở anh về mối liên hệ chặt chẽ với “loài người” đó.

Một khi bản thân là một người nằm trong số “loài người” trên chiến hạm này, vậy chẳng phải là... mình chính là hậu duệ của những người đã giết chết những người này sao?

Cảm giác này rất kỳ lạ... Thượng Ất lặng lẽ nhìn những xương cốt ở xung quanh, không biết nên đối mặt những thứ này với tâm lý gì. Một khi suy đoán của anh ta chính xác, có nghĩa là anh trở thành một “kẻ ác”, một “kẻ ác” đã hủy hoại vô số cuộc sống.

Nhưng điều này sao có thể xảy ra được? Thượng Ất nghĩ mình chưa từng có ý định hại ai, huống chi là tàn sát toàn bộ một chủng tộc. Trong này nhất định phải có cái gì đó mà mình không biết, xem ra bí ẩn trên người mình có vẻ khá phức tạp!

Thu hồi suy nghĩ, ánh mắt Thượng Ất lại nhìn vào đồng xương trắng ở xung quanh. Việc cấp thiết bây giờ là tìm đường thoát thân, nhìn đồng xương này thì cũng vô ích. Đúng lúc này, mặt hồ vốn dĩ yên tĩnh bỗng nhiên chuyển động.

“Mọi người mau nhìn xem, hình như ở đằng kia có thứ gì đó đang bò lên bờ!”

Hùng Thiên hạ thấp giọng nói, nghe có vẻ kỳ quái, nhưng mọi người đều không có thời gian để ý tới. Hàng loạt con giun nước lần lượt leo lên bờ trước mắt mọi người, số lượng lớn đến mức khiến ai cũng phải kinh ngạc.

“Chắc không phải là những con giun này chuyển nhà tập thể đó chứ, chúng muốn đi đâu vậy? Còn nữa, sao cơ thể nó lại phát sáng? Có phải là trong miệng chúng đang cắn con ve sầu không?”

Vương San San ở bên cạnh Thượng Ất tò mò nhìn đám giun này. Những con giun này bò giống như một đội quân kỷ luật, những con ve sầu trong miệng chúng chính là ngọn đèn để đoàn quân đi.

Cứ như vậy, dưới ánh sáng của vô số ve sầu, đội quân giun nước này leo lên tế đàn chứa đầy xương cốt, cuối cùng dưới tế đàn hình thành một hình tròn khổng lồ, rồi chúng nằm bất động trên mặt đất.

Chương 406: Chân tướng hé lộ

Chương 406. Chân tướng hé lộ

“Ta nhõ vào, mau nhìn xem, hình tròn do chúng tạo thành chẳng phải là giống những mảnh kim loại biến hình của chúng ta sao?”

Vô tình phát hiện cảnh tượng kỳ lạ, giọng nói lớn của Hùng Thiên lại vang lên, âm thanh truyền đến chỗ bày giun nước làm cho chúng náo động, vô số đốm sáng trắng đột nhiên phát sáng lên trong bóng tối như đang muốn xác định âm thanh phát ra từ đâu.

“Hùng Thiên, anh muốn giết tất cả mọi người sao? Anh muốn chết thì tự mình chết đi, đừng có kéo mọi người vào!”

Vương San San và những người khác không thể chịu nổi đi lên bịt miệng Hùng Thiên, Hùng Thiên bị bịt miệng thở hổn hển, bị ngạt thở, khuôn mặt như quả cà tím, anh ta vội vàng xua tay ra hiệu rằng anh ta sẽ không hét lên nữa.

“Mọi người đừng loạn động, mau trốn đi, những con bọ này sẽ không tìm thấy chúng ta.”

Nhìn thấy đám ve sầu náo động đang dần dần lắng xuống, Thượng Ất ra hiệu cho mọi người trốn vào đằng sau một cột đá to lớn, lúc này mọi người cũng nhận ra đám giun cũng đã an tĩnh lại, cả người nằm rạp xuống đất như chờ đợi điều gì đó.

“Thượng Ất đại nhân, hay là chúng ta bí mật rời khỏi đây, những con giun này quá kỳ quái rồi, nhìn thôi đã thấy bủn rủn.”

Vương San San lên đến bên cạnh Thượng Ất, không hiểu sao nhưng cô luôn cảm thấy đám giun này có điều gì đó không ổn. Đúng như Hùng Thiên nói, hình thức cấu tạo của chúng quá giống hoa văn Thái Cực ở trên miếng kim loại biến hình. Nhìn cảnh tượng quái dị này từ xa, Vương San San thậm chí còn có ý muốn vứt bỏ miếng kim loại trong tay, nhưng lúc này tình thế lại thay đổi!

Có người!

Cuối tầm mắt của mọi người, một thân hình như âm hồn đang lơ lửng bay về phía bọn họ. Thượng Ất nhìn thấy rất rõ hình dáng của bóng đen này, thì ra là một người phụ nữ có thân hình rất hấp dẫn.

Từ xa nhìn thấy đám giun nước xếp thành hình Thái Cực, dường như vẻ mặt của người phụ nữ có chút kinh ngạc, chân cô ấy tăng tốc như thể cô có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh hang tối.

“Vù vù!”

Cuối cùng, bóng đen bước lên tế đàn ở trên cao, trong tay có thứ gì đó ngân nga âm u truyền đến, sau đó đám người Thượng Ất chỉ nghe thấy một tiếng lặn lội dưới hồ, một bóng người to lớn từ từ lộ ra khỏi mặt nước, thân hình to lớn như một chiếc xe buýt gầm rú trong không trung rồi lao thẳng về phía tế đàn.

“Ta nhổ vào, đây là cái gì vậy? Vua của giun nước sao? Nó muốn làm gì, muốn ăn người đó sao... Thượng Ất đại nhân, ngài... ách...”

Một loại câu hỏi với giọng nói như cồng chiêng của Hùng Thiên, Thượng Ất nghe đến trợn trắng mắt. Anh chàng ồn ào này thật là khó chịu, Thượng Ất lắc lắc cổ một cái, Hùng Thiên ngã nhào xuống đất rồi ngất đi.

“Thượng Ất đại nhân anh minh, đáng lẽ tên này phải câm miệng từ lâu rồi!”

Vương San San và những người khác bí mật giơ ngón tay cái lên với Thượng Ất, nhưng Thượng Ất không có thời gian để thưởng thức sự xu nịnh của họ, anh nhìn chăm chăm vào người phụ nữ bí ẩn và vua giun nước khổng lồ kia.

Chưa bao giờ Thượng Ất lại tập trung như lúc này, trên tế đàn cao cao, dường như người phụ nữ bí ẩn không hề sợ hãi vua giun nước đang gầm thét.

“Thiên tai hồng hoang, đại địa mờ ảo, trên có chiến thần, dưới có Si Hương. Ta là hoàng đế, ta là tổ tiên, thân là thiên vương. Hôm nay có Si Thù, vì tổ tiên tình nguyện chịu chết. Máu của tộc ta, giúp ta huy hoàng! Chín người con của thủy long, hãy giúp ta tìm rương báu vật của tổ tiên!!!”

“Vù Vù!”

Tiếng vù vù khiến mọi người kinh ngạc lại vang lên lần nữa, tất cả mọi người đều cảm thấy lỗ tai căng cứng, sau đó là cảm giác muốn nôn mửa, cảm giác như bị một loại vũ khí bí ẩn nào đó tấn công.

“Lợi hại quá... kho báu bí mật!”

Thượng Ất trợn to hai mắt nhìn người phụ nữ bí ẩn, phía trên đôi tay đang giơ lên của người phụ nữ trên tế đàn, một chiếc nhẫn có khắc hoa văn thần bí đang không ngừng tỏa sáng, sóng âm thanh khiến mọi người kinh hãi cũng là từ chiếc nhẫn này phát ra.

“Thứ này rất giống với chiếc mặt nạ vua chuột của tôi, và khí tức của chiếc vòng tay của chiến thần Ly Á, nếu tôi không nhầm thì thứ này chắc hẳn cũng là một bảo vật siêu văn minh. Chỉ có điều so với vòng tay của chiến thần Ly Á, linh khí của chiếc nhẫn này mạnh hơn rất nhiều, dường như nó được pha trộn với một loại sức mạnh hủy diệt nào đó...”

Nhìn cảnh tượng kinh ngạc trước mắt, sắc mặt Thượng Ất càng trở nên dữ tợn hơn, bộ dáng càng thêm trầm xuống. Sự xuất hiện của chiếc nhẫn này cảnh báo Thượng Ất rằng người phụ nữ này sở hữu sức chiến đấu hoàn toàn hơn cả bản thân mình, dường như anh đã lần nữa gặp phải một đối thủ đáng sợ.

Nhưng mà, người phụ nữ này phóng thích sức mạnh của chiếc nhẫn này ra để làm gì? Giết chết vua giun nước to lớn đó sao?

Thượng Ất tiếp tục bình tĩnh quan sát thì tình huống trên tế đàn lại thay đổi. Vua giun nước vốn dĩ đang sát khí đằng đằng dường như rất sợ chiếc nhẫn trên tay người phụ nữ, khi anh ta lao đến vị trí cách tế đàn chưa đầy năm mét thì thân hình to lớn của anh ta đột nhiên dừng lại. Vô số giọt nước văng ra từ người anh ta, giọt nước này rơi xuống đất làm xuất hiện những làn khói trắng cay nồng.

Nước trên người của vua giun nước giống như axit sunfuric, khiến mọi người sợ hãi thót tim: “Em gái nhà nó, con quái vật này là ở dưới nước chui lên, lẽ nào hồ nước này đều là axit sunfuric?”

Tình hình có vẻ càng ngày càng nghiêm trọng, nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng này ai cũng không dám thở, cả người Vương San San run lên, tuyệt vọng ôm chặt lấy miệng Hùng Thiên, vì sợ tên này đột nhiên tỉnh lại sẽ thu hút sự chú ý của vua giun nước.

“Thủy Trư, cô là một trong những con linh thú được nuôi dưỡng để bảo vệ tộc Si Vưu chúng tôi. Cô ẩn náu ở đây để bảo vệ xương cốt của tổ tiên tộc

Si Vưu chúng tôi và canh giữ vật tổ bằng máu của tổ tiên Si Vưu vĩ đại. Bây giờ, Si Thù tôi là người thừa kế cuối cùng của Si tộc, cô hãy giao vật tổ trong bụng cô cho tôi, để tôi thống lĩnh nhóm quái thú này đi giết kẻ thù của tộc chúng ta!”

Chương 407: Si Thù điên cuồng

Chương 407. Si Thù điên cuồng

Trên tế đàn, giọng nói của người phụ nữ bí ẩn rõ ràng và mạnh mẽ, giọng điệu của cô ấy cực kỳ uy nghiêm, như thể không phải cô ấy đang đối mặt với một con vật khổng lồ đáng sợ mà là một con vật được nuôi trong nhà có thể tùy ý điều khiển.

“Si Thù, hậu duệ của Si Vưu, chuyện này sao có thể...” Ở phía xa, ánh mắt Thượng Ất lộ vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ chiến thần Si Vưu trong truyền thuyết cổ đại của Trung Quốc thực sự tồn tại?

Nếu Si Thù này thực sự là hậu duệ của bộ tộc Si Vưu, vậy thì có nghĩa là đồng xương cốt này đều là của bộ tộc Si Vưu, người đàn ông mặc áo giáp đen cầm cây gậy Thiên Giới màu vàng dừng cảm đối mặt với chiến hạm không gian... là Si Vưu?

Cú sốc như thủy triều ập đến, mọi thứ diễn ra ngoài dự kiến của Thượng Ất. Theo logic thông thường, nếu những gì người phụ nữ này nói là sự thật, điều đó có nghĩa là tổ tiên của Thượng Ất đã sử dụng chiến hạm không gian công nghệ cao để giết một trong những nhân vật mạnh nhất trong lịch sử hàng nghìn năm của Trung Quốc – chiến thần Si Vưu!

Bây giờ, Si Thù, hậu duệ cuối cùng của gia tộc Si Vưu đang muốn trả thù cho tổ tiên của mình nhưng trước tiên cô phải lấy được vật tổ mà Si Vưu giấu trong bụng của vua giun nước để có thể ra lệnh cho các con thú tàn sát tất cả con người trên mặt đất.

“Đợi đã, vừa nãy Si Thù nói cái gì, thống lĩnh nhóm quái thú? Nhóm quái thú... tấn công... con người trên mặt đất... Chết tiệt, hiểu rồi, hóa ra ngọn nguồn của mãnh thú bạo phát như thủy triều ở kiếp trước là đây!”

Nghĩ đến đó, toàn thân Thượng Ất chợt chấn động.

Mảnh kim loại bí ẩn có thể biến thành quái thú, ve sầu sấp dưới lòng đất có thể tự đốt để giết kẻ thù, vua giun nước khổng lồ dài hơn mười mét, và cả người phụ nữ Si Thù bí ẩn, tự xưng là hậu duệ của Xi Vương... khi khung cảnh này và những ký ức của kiếp trước bắt đầu giao nhau, Thượng Ất chợt nhận ra sự thật của sự việc này quá kinh khủng.

Vào thời mạt thế ở đất nước Trung Hoa, đã có một làn mãnh thú bạo phát như sóng thần, quy mô của nó được cho là có một không hai trên toàn Trung Quốc, thậm chí là ở Châu Á. Điều tra nguyên nhân, những người còn sống sợ hãi nói: “Những con quái thú này quá điên rồ, chúng không sợ chết, chỉ vì muốn giết con người!”

Nhưng trong những ngày tận thế khi thế giới đang suy thoái và những sinh vật thông minh thường xuyên xuất hiện, liệu có bao nhiêu loài động vật ngu ngốc không sợ chết như vậy?

Không ai nhận thấy điều này trong những ngày tận thế, hoặc không ai có sức lực để tìm hiểu nó. Nhưng giờ đây, Thượng Ất đối mặt với vô số xương trắng và một người phụ nữ bí ẩn đang cầm một chiếc nhẫn và hét lên với vua giun nước thì sự thật đã được hé lộ.

Điều này Si Thù chắc chắn làm được! Cô ấy sẽ sớm xuất hiện trên mặt đất và dẫn theo vô số quái thú tấn công con người và gây ra hàng trăm nghìn cái chết của những người còn sống sót...

“Có cần giết người phụ nữ này không?”

Đang suy nghĩ miên man, một ý tưởng điên rồ đột nhiên nảy ra trong đầu Thượng Ất. Anh đã biết trong tương lai sẽ có làn sóng quái thú, anh biết rõ thảm họa lớn mà người phụ nữ này sẽ mang đến cho những người còn sống sót là gì. Ngoài ra, vết nứt này cách căn cứ Tổ Ưng không xa, một khi những người này tấn công vào căn cứ Tổ Ưng, sợ là hai mẹ con Trần Phóng sẽ gặp nguy hiểm.

Một khi suy nghĩ đã ăn sâu vào não thì sẽ rất khó để loại bỏ nó. Thượng Ất nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trên tế đàn, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ

về khả năng giết người phụ nữ này, nhưng lại không chú ý tới sắc mặt của Vương San San và những người khác đã trở nên rất xấu, thậm chí có người còn có dấu hiệu đang từ từ trượt xuống.

“Vèo vèo!”

Trên tế đàn, vua giun nước đang cố gắng thích nghi với ánh sáng của chiếc nhẫn trên tay Si Thù, cái đầu to của nó không ngừng phun ra axit, nhưng nó không phun ra vật tổ theo yêu cầu của Si Thù.

Thấy vậy, dường như Si Thù đã sớm có chuẩn bị, cô giơ chiếc nhẫn lên cao và bất ngờ dùng tay kia lấy ra một con dao găm hình con rắn ở thắt lưng của mình, sau đó mắt bắn tung tóe trong không gian, trên bộ giáp sẫm màu của Si Thù xuất hiện vết máu rất sâu!

“Lấy máu của ta để kiểm tra chân thân! Ta là hậu nhân đời thứ 435 của Si Vưu. Bây giờ, ta dùng máu của mình để đổi lấy bảo rương trong bụng người, sức sinh, mau nhổ nó ra đây cho ta!”

Si Thù lấy dòng máu đang phun ra của mình vẩy về phía cái miệng khổng lồ của vua giun nước giữa không trung, sau đó chỉ nghe thấy âm thanh vui sướng của vua giun nước vang lên, toàn bộ máu đều bị nó hút vào, tất cả đều bị chiếc lưỡi dài màu đen của nó hút vào bụng.

“Tốc độ thật là khủng bố...”

Ở phía xa, Thượng Ất hít vào một hơi khí lạnh khi nhìn thấy những thứ này. Anh kinh hãi khi thấy lưỡi của vua giun nước chuyển động nhanh đến mức không thể nhìn rõ. Rõ ràng, trong mảnh đất ngầm này, không chỉ có Si Thù có sức mạnh chiến đấu phi phàm, mà ngay cả con giun lớn này cũng không dễ khiêu khích, nếu cả hai người hợp lại với nhau... ý tưởng muốn ám sát Si Thù vừa dâng lên trong đầu Thượng Ất đã bị dập tắt, trong trường hợp này, một khi bắt đầu, Thượng Ất đoán rằng có thể bảo vệ được tính mạng của mình là đã không tệ rồi.

“Vù vù!”

Vua giun nước kêu thảm một tiếng, đầu đột nhiên ngẩng lên, thân hình to lớn đứng thẳng. Những chùm lông tơ màu đen xen lẫn màu cam trên thân của nó nở ra như những bông hoa, khi lắc nhẹ tạo ra âm thanh kỳ lạ.

“Có thứ gì đó đang thoát ra từ trong cơ thể nó...” Thượng Ất chăm chú quan sát, không ngoài dự đoán, thứ hình vuông uốn lượn này chính là vật tổ mà Si Thù nói đến, trên đó có biểu tượng của tộc Si Vưu – hoa văn chiến thần Si Vưu. Qua vài phút, di vật của chiến thần Si Vưu trong truyền thuyết lại có thể nhìn thấy mặt trời lần nữa!

Chương 408: Si Thù điên cuồng (2)

Chương 408. Si Thù điên cuồng (2)

Nhưng ngay lúc giao nhau này, bỗng nhiên có tiếng động ở trên đỉnh tế đàn, sau đó là tiếng hét từ trên trời rơi xuống, bốn năm bóng người từ trên trời lao xuống, đúng vào đỉnh đầu của vua giun nước, giống như đạn bay xa khoảng ba bốn mét.

“Ai da! Hình như cái mông của tôi bị ngã đến hỏng rồi!”

Giọng nói của Đỗ Kiều Kiều truyền đến, Tống Dịch ở bên cạnh cô cũng bị ngã đến bò ra mặt đất cũng đang từ từ đứng dậy. Bên cạnh họ, bốn năm nam nữ cũng đang nhanh chóng đứng dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh.

“Chúng ta thoát rồi? Mẹ nó, Thú Vương sẽ không được chết yên, đợi ông đây tìm được hãn nhất định sẽ... a!”

Trong số người thoát ra, một người đàn ông gầy gò đang giận dữ nói, không ngờ đột nhiên trong người đau nhói, sau đó mắt tối sầm lại, không còn biết gì nữa.

Lúc này, một người phụ nữ khác đứng ở bên cạnh anh ta phát hiện có điều gì đó không ổn, định hét lên khi thấy vua giun nước đang nuốt chửng người đàn ông cách mình chỉ một ngón tay, một lượng lớn chất lỏng có mùi vừa hăng vừa chua tràn ra khắp người cô, khiến người phụ nữ hét lên thảm thiết.

Tan chảy rồi... người phụ nữ chỉ kịp hét lên một tiếng trước mặt mọi người, cô ấy đã bị axit nấu thành một khối xương trắng, thậm chí những mảnh xương nhỏ như đầu ngón tay cũng không còn.

Phải nói là đám người Đỗ Kiều Kiều thật là xui xẻo, ai ngờ được cuối cùng lại rơi ngay vào đầu vua giun nước? Con giun nước lớn này bây giờ đang điên cuồng, e rằng những người còn lại cũng sẽ gặp tai họa.

“Chết tiệt, chạy đi, có một con quái vật lớn ở đây!”

Cuối cùng những người còn lại cũng nhận ra rằng có điều gì đó không ổn, ba người lớn nhanh chóng bỏ chạy. Đáng tiếc đã không kịp nữa rồi, vua giun nước đang giận dữ sao có thể dễ dàng buông tha cho con người đã dùng móng đập vào đầu nó?

A! A! A!

Sau ba tiếng hét liên tiếp, mấy nam nữ bỏ chạy về ba hướng lần lượt phát ra những tiếng kêu thảm thiết, chiếc lưỡi của vua giun nước nhanh như một viên đạn, nhẹ nhàng cuốn cả ba người nuốt vào trong bụng. Tổng cộng có sáu bảy người, bây giờ chỉ còn lại có Đỗ Kiều Kiều và Tống Định còn sống!

“Kiều Kiều... chúng... chúng ta phải làm gì đây?”

Tống Định khóc lên, cô nhóc sợ đến mức không dám động đậy, giữa hai chân có một luồng hơi ấm yếu ớt, cô gái sợ hãi đến mức tiểu ra quần.

“Đừng... đừng động đậy, chị Ly Á... đã nói với mình, gặp được dã thú thì không được loạn... đừng động đậy, mình sẽ bảo vệ... bảo vệ bạn!”

Sắc mặt Đỗ Kiều Kiều tái nhợt giờ hai tay lên, một ngọn lửa màu xanh da trời run rẩy trước ngực, dường như có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

Đối mặt với con quái vật to lớn hơn mình gấp mấy chục lần, Đỗ Kiều Kiều theo bản năng muốn trốn, nhưng cô kiên quyết đứng trước mặt Tống Định, cố gắng hết sức bảo vệ đôi phương bằng đôi vai nhỏ bé của mình.

“Thủy Trư, đừng lãng phí thời gian với những người này, mau nhốt vật tổ của Si Vương đưa cho ta, ngay lập tức!!”

Phía trên tế đàn, Si Thù không có thời gian để hỏi về nguồn gốc của Đồ Kiều Kiều và Tống Địch, ánh mắt cô dán chặt vào vua giun nước, có một cảm giác lo lắng đang từ từ dâng lên trong lòng cô.

“Con người chết tiệt, tại sao các người lại xông vào đúng lúc chỗ đang giao nhau này? Giun nước bây giờ đang trở nên rất kích động, sợ là phải cho nó ăn thêm chút máu nữa mới an ủi được, nhưng hôm nay đã đổ quá nhiều máu, nếu phải cắt tiếp, e rằng mình sẽ không còn khí lực để làm bật sức mạnh của vật tổ.”

“Vèo vèo!”

Quả nhiên đúng như Si Thù đoán, sau hàng ngàn năm, sự hoang dã của vua giun nước đã được khôi phục phần lớn, ban đầu nó bị chiếc nhẫn mật bảo khống chế, nhưng bây giờ nó đã bị kích thích bởi máu thịt con người nên đã trở nên hoàn toàn không thể kiểm soát được, hơn nữa rương báu vốn dĩ đã được nó nôn ra giờ lại bị nó nuốt vào trong bụng.

“Chết tiệt, súc sinh, mau nhổ bảo rương ra cho ta!”

Si Thù nhìn chiếc rương biến mất, lửa giận lập tức thay thế lý trí, một đôi眸子 trợn bóng mạnh mẽ lao về phía trước, cả người lập tức lao thẳng như một viên đạn về phía vua giun nước đang đứng thẳng tắp.

“Vù vù!”

Một con dao găm sắc bén hình rắn đâm thẳng vào cơ thể của vua giun nước, lớp lông tơ mỏng như tờ giấy không có chút phản kháng nào bị Si Thù cắt ra một vết thương lớn.

Có vẻ như Si Thù muốn trực tiếp mổ bụng vua giun nước để lấy đi rương báu của Si Vương.

“Ngao!”

Vua giun nước bị trọng thương, thân hình to lớn đập mạnh theo bản năng, Si Thù không đứng vững bị đập xuống đất, làm gãy nát không biết bao nhiêu xương cốt của tổ tiên.

“Vua giun nước, xin lỗi, nếu không phải vì thời gian cấp bách, ta cũng sẽ không tấn công ngươi. Nhưng bây giờ ngươi chưa được thuần hóa, việc giữ lại ngươi có thể không tốt cho nơi chôn cất của tộc Si Vưu chúng ta, hãy để ta giải thoát cho ngươi!”

Si Thù bật dậy khỏi đồng xương vụn, như thể đòn chí mạng của vua giun nước vừa rồi không gây cho cô nhiều vết thương, thậm chí còn khơi dậy tinh thần chiến đấu của cô.

“Nhóc con, đừng trách ta độc ác, các ngươi phá đám đại sự của ta, bây giờ hãy yên tâm làm mồi cho ta đi!”

Thân hình không cao lớn của Si Thù giống như một cái bóng trước mặt Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch. Trước khi hai cô gái nhỏ có thời gian nhìn thấy bộ dạng của Si Thù, họ đã cảm thấy cơ thể của họ đang bay trên mặt đất như mây và sương mù, họ trực tiếp bị Si Thù ném lên không trùng làm mồi nhử cho vua giun nước.

“Tiêu rồi, bây giờ chắc chắn là chết thật rồi! Đáng tiếc đến cuối cùng vẫn không gặp được chị Ly Á... hẹn gặp lại ở kiếp sau vậy!”

Giữa không trung, Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch nhắm mắt lại, tâm như tro tàn. Nhưng đúng vào lúc này, một đôi bàn tay mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện sau lưng họ, đột ngột kéo họ từ giữa không trung trở lại mặt đất.

Thượng Ất dựa vào tốc độ siêu nhanh của mình cứu được họ vào thời khắc mấu chốt.

Chương 409: Thành công đã được một cước

Chương 409. Thành công đã được một cước

“Chú Thượng Ất? Sao chú lại ở đây?”

Đỗ Kiều Kiều kêu lên ôm lấy cổ Thượng Ất, Tống Dịch ở tay bên kia cũng làm theo, duỗi tay ôm chặt lấy Thượng Ất.

“Đừng nói nữa, mau rời đi khỏi đây với chú!”

Sau khi cứu hai cô bé, Thượng Ất không chút do dự, dưới chân lập tức dùng sức chạy ra ngoài. Sự lợi hại của vua giun nước mọi người rõ như ban ngày, khả năng kỳ dị của người phụ nữ bí ẩn Si Thù cũng khiến mọi người khó tin, Thượng Ất không có khả năng đánh bại bất kỳ ai trong số họ, anh chỉ có thể lợi dụng cơ hội đánh lén bất ngờ để giật lấy hai người Đỗ Kiều Kiều.

Có điều Thượng Ất đã nghĩ hơi đơn giản về đối thủ của mình, tốc độ đáng tự hào của anh giống như trò chơi của một đứa trẻ trước mặt Si Thù. Thượng Ất chưa kịp chạy được năm mét, một bóng người mảnh khảnh đột nhiên vọt ra từ bên cạnh, sau đó là tiếng huýt sáo thê lương vang lên, Thượng Ất chỉ cảm thấy sau lưng đau nhói, một ngụm máu trong cổ họng suýt chút nữa phun ra ngoài!

“Chết tiệt, người phụ nữ này hạ thủ quá độc!” Sau khi lăn lộn bốn năm lần trên mặt đất, Thượng Ất mới miễn cưỡng dừng lại được, nhếch nhác nhìn hình dáng con chuột đang từ từ lộ ra trước mặt.

Đúng như Thượng Ất nghĩ, sức chiến đấu của Si Thù hoàn toàn giống như anh nghĩ, cho dù là về tốc độ, sức mạnh hay khả năng phản ứng, cô ấy căn bản đều có thể đạt đến trạng thái cực kỳ đáng sợ mà nghiền nát anh. Thậm chí Thượng Ất còn nghi ngờ rằng sức chiến đấu của người phụ nữ này còn vượt qua cả Cao Tổ, bởi vì đòn tấn công vừa rồi, Si Thù hoàn toàn dựa vào thể lực để ngăn cản anh, cũng không sử dụng chiếc nhẫn mật bảo hay là năng lực khác.

Đây là một người phụ nữ đáng sợ, áp lực giống như một ngọn núi đối với Thượng Ất khiến Thượng Ất đến hít thở còn khó.

“Anh là ai? Tại sao anh lại đến nghĩa địa của tộc Si Vưu chúng tôi?”

Trong bóng tối, Si Thù yên lặng nhìn Thượng Ất, vẻ mặt điềm đạm nhưng trong lòng lại nhấp nhô lên xuống. Người đàn ông cao lớn và đẹp trai này

khiến cô vô cùng ngạc nhiên, Si Thù đã sử dụng 70% sức mạnh của mình trong cú đánh vừa rồi. Là hậu duệ của tộc Si Vưu, Si Thù cho rằng sức mạnh vừa rồi có thể đập được tảng đá cứng nhất, nhưng dường như người đàn ông này chỉ bị thương một chút, không hề có dấu hiệu ngã xuống đất mà thay vào đó, anh ta nhìn mình với ánh mắt đầy sát khí...

“Muốn giết tôi? Người đàn ông thú vị... nói tên của anh đi, nghĩa địa của tộc Si Vưu không bao giờ chôn xương của người không tên!”

Si Thù lạnh lùng nói, chỉ chiếc nhẫn trong tay về phía vua giun nước ở phía sau, một tiếng động cực lớn đột nhiên vang lên, móng vuốt của vua giun nước đang chuẩn bị vỗ lấy cô thì lập tức đau đớn lẫn lộn trên mặt đất.

“Tôi là ai không liên quan đến cô, tôi sẽ không ngăn cản cô giết hẳn ta, cô cũng đừng ngăn cản tôi rời đi... nếu không, đừng trách tôi không khách khí!”

Si Thù ở trước mắt hùng mạnh như chiến thần, ánh mắt Thượng Ất càng thêm thâm trầm và sắc lạnh. Bây giờ cơ bản đã xác định được chiếc nhẫn trong tay Si Thù là một mật bảo quyền năng, hơn nữa sức mạnh tuyệt đối còn trên cả chiếc vòng chiến thần của Ly Á.

Nhưng mà, Thượng Ất không hề sợ hãi, thay vào đó anh nhìn Si Thù với ý chí chiến đấu mạnh mẽ hơn. Thượng Ất là người đã từng trải qua sinh tử, hiểu rằng trong trận chiến trốn tránh và sợ hãi không thể khiến mình sống sót, thay vào đó, đôi khi phải đối mặt trực tiếp với kẻ thù.

“Không khách khí? Ha ha, tôi phải thừa nhận anh rất can đảm, nhưng mà...” Si Thù nâng bước, cũng không có dùng lực, nhưng bóng dáng của cô di chuyển như một bóng ma, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt Thượng Ất: “Có điều phạm là người có nói chuyện với tôi như thế này, thi thể của họ đều đã trở thành thức ăn cho giun nước rồi. Con người, đừng có tỏ ra mạnh mẽ, như vậy thì anh sẽ bớt đau đớn!”

“Bành!”

Si Thù chưa nói xong thì đột nhiên dấm ra một phát.

Trong tích tắc, có một âm thanh tim vỡ vang lên trong không khí. Cú đánh vào không khí của Si Thù vậy mà lại tạo ra âm thanh nổ khiến người sợ hãi này, tốc độ và sức mạnh đã vượt qua cực hạn của con người, đạt đến trình độ khó tin. Gần như cùng lúc đó, thân hình Thượng Ất lùi mạnh về phía sau, đồng thời hai tay khoanh trước ngực, tạo thành hình chữ thập để bảo vệ mình.

Chuyện này vẫn chưa kết thúc, trong khi Thượng Ất tuyệt vọng rút lui, năng lượng trong cơ thể điên cuồng truyền đến trên vai, đôi cánh ác ma lập tức phóng ra, giống như hai tấm khiên mạnh mẽ, một trái một phải, quần lấy ba người Thượng Ất, Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch.

“Bành!”

Tiếng động kinh thiên động địa truyền khắp hang động, không ai có thể tưởng tượng được năm đấm tưởng như nhỏ bé mềm mại của Si Thù lại bộc phát ra sức mạnh kinh khủng như vậy, thậm chí hai chân của Thượng Ất còn đập xuống đất rồi lùi ra sau gần mấy chục centimet, ngay cả áo giáp chất lỏng trên người cũng bị chấn động đánh nát.

Uy lực kinh khủng, tốc độ kinh người, cú đánh khủng khiếp... chỉ với đòn này mà Thượng Ất suýt chút nữa bị giết ngay tại chỗ!

“Khụ khụ!”

Nhẹ nhàng đặt Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch đã ngất đi xuống đất, Thượng Ất bất giác ho khan. Máu từ từ rỉ ra từ khoe miệng, nhuộm đỏ bộ giáp rách dưới trên ngực, sau lưng anh, đôi cánh quý rũ xuống hai bên người, yếu ớt vỗ kèm theo tiếng ho khan, trông rất nhếch nhác.

Có điều, đôi mắt của Thượng Ất lại sáng hơn, một cỗ tức giận đang từ từ quét qua cơ thể anh, tinh thần chiến đấu chưa từng có lập tức nhấn chìm anh.

“Ồ? Luồng sát khí mạnh như vậy, tôi phải thừa nhận rằng anh mạnh hơn tôi tưởng... phải nói rằng anh còn mạnh hơn những con người mà ta đã từng gặp. Nhưng nó không thể thay đổi kết cục là cái chết của anh, đừng lãng phí thời gian!”

Cánh tay Si Thù run rẩy, cô đã dùng gần một trăm phần trăm sức lực cho cú đâm vừa rồi, vô nghĩ mình có thể giết chết Thượng Ất chỉ bằng một đòn, nhưng không ngờ Thượng Ất đã chống lại được. Nghĩ đến đó, Si Thù lại giơ tay phải lên, chiếc nhẫn của Si Thù cũng toát ra một tia sáng trong suốt, bao trùm lấy năm đâm của cô.

Chương 410: Thành công đã được một cước (2)

Chương 410. Thành công đã được một cước (2)

Lần này bất luận thế nào, Si Thù cũng phải giết Thượng Ất tại chỗ, cô không còn thời gian để trấn áp vua giun nước nữa, trận này nhất định phải nhanh.

Đáng tiếc, lần này Thượng Ất không cho cô cơ hội phát huy sức mạnh. Thụ động bị đánh không phải là tính cách của Thượng Ất, bị một người phụ nữ đề ra đánh lại càng khơi dậy sự tức giận của Thượng Ất!

“Vù vù!”

Năng lượng âm âm vang lên, Trọng Kiếm Vô Công như một cây đại thụ khổng lồ xuất hiện trên đầu Si Thù, dùng một khí thế hủy diệt đánh xuống!

Đúng vậy, nó đang đập xuống!

Sau khi tức giận bởi hai đòn tấn công liên tiếp của Si Thù, Thượng Ất xoay thanh kiếm bằng tiềm thức và đập nó xuống đầu của Si Thù như đập một con ruồi. Vì vậy, vào lúc này, toàn bộ mọi người trong hang động dưới lòng đất chỉ nghe thấy âm thanh giống như một trận gió cuồng bạo quét qua, sau đó bóng dáng Si Thù đột nhiên biến mất.

“Hừ, anh muốn chiến đấu với tôi bằng tốc độ như rùa này?” Si Thù dễ dàng né tránh được kiếm của Thượng Ất, khinh thường nói, nhưng tâm vốn dĩ bình tĩnh đã bắt đầu nổi sóng.

Trận chiến vốn dĩ được cho là có thể dễ dàng giải quyết được thì đối thủ vẫn còn dư sức để chống trả, điều này đơn giản chính là làm mất đi nhận thức về con người của Si Thù. Phải biết là, cơ thể của cô thừa hưởng dòng máu của tổ tiên Si Vưu, so với người bình thường, nó gần như tương đương với sự tồn tại của một siêu nhân.

Đối với người bình thường mà nói, đến tư cách để đứng cạnh cô cũng không có, cô bóp chết một con người dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Nhưng giờ đây “con kiến” trước mặt cô không chỉ ngoan cường tồn tại mà còn có sức chiến đấu chống trả một cách đáng sợ, khiến Si Thù cứ ngỡ đây là một giấc mơ. May mắn thay, cô chiếm ưu thế tuyệt đối về sức mạnh và tốc độ, nên việc giải quyết đối thủ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Thật tiếc khi chuyện tiếp theo xảy ra lại khiến cô nhận ra rằng mình đã sai một lần nữa!

Ngay khi Si Thù nghĩ rằng mình đã thoát khỏi đòn tấn công của thanh kiếm lớn này thì một bàn chân to lớn lặng lẽ xuất hiện trước mặt cô, đá vào cánh tay phải của cô với độ chính xác cực cao!

“Thình thịch!”

Si Thù thụt lùi về sau, chân Thượng Ất gần như chứa đựng toàn bộ sức mạnh, co dù có mạnh như Si Thù cũng không thể chống đỡ được, chỉ có thể đột ngột ngã về một bên.

“Không thể nào! Làm sao anh có thể nhanh hơn mắt của tôi? Tôi không thấy anh nhắc chân, sao anh có thể đá được tôi?”

Si Thù tức giận nhìn cánh tay của mình, lúc này trên cánh tay trắng nõn như ngọc của cô hiện rõ một vết chân bùn như đang cười nhạo Si Thù, khiến Si Thù không khỏi tức giận.

“Sự chú ý của cô đều ở bóng kiếm của tôi, đương nhiên sẽ bỏ qua tốc độ của tôi...” Thượng Ất nói thẳng, chân phải khẽ lắc lư không chút lưu tình.

Với cú đá vừa rồi, Thượng Ất gần như dùng toàn bộ sức mạnh, tốc độ và sức mạnh bộc phát đã đạt tới giới hạn mà thân thể anh có thể chịu đựng được. Nhưng đáng tiếc, phản ứng của Si Thù quá nhanh, vượt xa sự tưởng tượng của Thượng Ất, cú đá vốn dĩ là đá vào đầu của đối phương đã bị Si Thù đột ngột dùng cánh tay chặn lại.

“Tốc độ của anh? Hừ hừ, chỉ là may mắn, bây giờ để cho tôi xem tốc độ thực của anh là như thế nào!”

Vẻ ngoài hờ hững của Thượng Ất khiến Si Thù gần như nổ tung, vì đã mất một phần máu để nuôi vua giun nước, nên Si Thù không thể kích thích quá nhiều sự hỗn loạn của máu trong cơ thể, nhưng bây giờ cô thực sự không thể chịu đựng được bộ dáng của Thượng Ất, cơn tức giận của cô làm tinh thần chiến đấu bùng cháy, một lúc sau một khí tức kinh người bạo phát ra.

“Vèo vèo!”

Nhưng đúng vào lúc này, áp chế của Si Thù đối với giun nước đã đạt tới cực hạn, huyết mạch trong cơ thể nó bắt đầu nhanh chóng hồi phục, một luồng axit sunfuric ngay lập tức đổ xuống đỉnh đầu của Si Thù và Thượng Ất. Anh và Si Thù chỉ cảm thấy thân thể như bốc hỏa, trên da nhanh chóng xuất hiện những vết máu lớn, giống như là suýt chút nữa rơi vào chảo dầu sôi.

“Thủy Trư, người điên rồi sao, ta là hậu nhân của Si Vưu, người dám làm như vậy với ta?!”

Si Thù có hệ thân nên dung dịch axit sunfuric không gây hại cho cô nhiều nhưng cũng khiến cô rất nhếch nhác. Có điều Si Thù cũng không quan tâm đến điều này, mười năm qua cô chưa từng thấy Thủy Trư biểu hiện dị thường như vậy.

Bây giờ Thủy Trư càng là điên cuồng, nó hoàn toàn mất đi lý trí, trở nên cực kỳ điên cuồng. Trong tiềm thức Si Thù nghĩ thầm, lẽ nào Thủy Trư sống quá lâu, bắt đầu hồ đồ rồi sao?

Si Thù còn chưa kịp tìm ra lý do, thì Thủy Trư đã điên cuồng đến nỗi lực thân không nhận. Sau khi phun ra dung dịch axit sunfuric, thân hình khổng lồ giống như chiếc xe buýt của nó nghiền nát toàn bộ những con giun nước

tạo thành hình Thái Cực, tất cả đều bị nghiền nát thành nước sốt thịt hầm máu.

“Lẽ nào những con giun nước này cũng bị bức xạ bởi sóng từ trường của ngôi sao X sao, trạng thái bây giờ của nó gần như là một hiện tượng thoái hóa điển hình. Tính thời gian, bây giờ chính xác là thời điểm cho một đợt bức xạ sóng từ trường mới, chuyện này chắc không trùng hợp đến như thế chứ...”

Nhanh chóng di chuyển để tránh sự đè ép của vua giun nước, Thượng Ất bình tĩnh phân tích trạng thái lúc này của vua giun nước. Không có gì bất ngờ thì con giun lớn này chắc cũng bị phát xạ bởi sóng từ trường của sao X giống như những con quái vật thoái hóa ở bên ngoài, các gen cổ xưa trong cơ thể được tái tạo năng lượng, nó dần mất đi trí tuệ và biến thành một con quái vật chỉ dựa vào bản năng để săn mồi.

Nhưng mà không biết thế giới dưới lòng đất này sâu đến mức nào, sóng từ trường của ngôi sao X làm thế nào để phát ra ở đây?

Giải thích theo khoa học, mặc dù sóng từ trường của sao X rất kỳ lạ, nhưng xét cho cùng thì đó cũng chỉ là một làn sóng năng lượng. Vì nó là một sóng năng lượng nên sự lan truyền của nó sẽ bị mặt đất chặn lại, sau đó năng lượng sẽ dần biến mất khi nó xuyên qua mặt đất, trừ khi...

Chương 411: Vua giun nước thoái hóa!

Chương 411. Vua giun nước thoái hóa!

Thượng Ất đột nhiên nhìn về phía hồ nước ngầm, trong đầu nảy ra một ý tưởng vô cùng táo bạo. Có lẽ vua giun nước không bị phát xạ bởi sóng từ trường của sao X, có thể chính nguồn nước ngầm này đã khiến nó bị thoái hóa!

Nhất thời, những suy nghĩ mơ hồ trong lòng Thượng Ất dần dần sáng tỏ. Trận siêu lũ trước chắc chắn đã xâm nhập vào đây qua các vết nứt, năng

lượng bức xạ chứa trong trận đại hồng thủy là thứ đã dẫn đến sự suy thoái của vua giun nước.

Ha ha, có vẻ như ông trời cũng đang giúp mình!

Thượng Ất lạnh lùng nhìn Si Thù đang đối mặt với vua giun nước, trong lòng nhanh chóng nghĩ ra kế hoạch tiếp theo.

Thượng Ất phải thừa nhận rằng thực lực của Si Thù rất mạnh, đối đầu trực tiếp với cô ấy thì chắc chắn anh không phải là đối thủ của Si Thù. Nhưng bây giờ vua giun nước đang nổi điên đến lục thân cũng không nhận, điều này trở thành cơ hội tuyệt vời để cho Thượng Ất tấn công.

Nếu có thể nhân cơ hội giết Si Thù, không chỉ giải quyết được khủng hoảng triều cường mà còn có cơ hội lấy được chiếc nhẫn mật bảo trong tay cô ấy, tặng cho cho Trần Phóng một phương tiện bảo vệ mạnh mẽ. Còn có một bảo vật khác cũng cực kỳ thu hút Thượng Ất chính là bảo bối của Si Vưu trong bụng vua giun nước. Một khi lấy được rương báu này, thì có thể tìm thấy được bộ mặt thật của sức mạnh bí ẩn đang truy sát anh.

Làm thôi!

Trước nhiều cám dỗ, cuối cùng Thượng Ất hạ quyết tâm lợi dụng lúc hỗn loạn để giết người, đoạt bảo vật. Nhưng đúng lúc này, tình thế lại thay đổi, bong bóng lần lượt nổi lên trên mặt hồ vốn đang phẳng lặng, vô số con giun nước trưởng thành với cánh tay gầy guộc leo lên bờ và bắt đầu điên cuồng tấn công người, mà lúc này vua giun nước đã điên cuồng tới mức ngay cả tế đàn cũng bị nó đánh sập.

“Súc sinh, không được làm hỏng tế đàn của tổ tiên tộc Si Vưu!”

Vua giun nước điên cuồng vốn đã rất đối phó, nay lại thêm nhiều giun nước như vậy, Si Thù cảm thấy mọi chuyện đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình, trong lòng không khỏi lo lắng.

Ở bên khác, tình hình của Thượng Ất và những người khác cũng rất tồi tệ.

Một số lượng lớn giun nước thoái hóa trở nên điên cuồng, để bảo vệ Đồ Kiêu Kiêu và Tống Địch, Thượng Ất chỉ có thể tuyệt vọng rút lui về phía tế đàn ở cao cao. Ở đằng xa, đám người Vương San San không biết họ nên chạy đi đâu khi thấy tình huống tồi tệ này, chỉ còn lại Hùng Thiên, người duy nhất đang hôn mê thậm chí còn không cảm nhận được con giun nước đang nằm trên người mình mà hút máu.

“Này, tên gia hỏa nhà ngươi, mau xuống đây giúp ta giết những con giun nước này, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể sống!”

Tiếng hét của Si Thù từ xa lọt vào tai Thượng Ất. Tình thế cấp bách, cho dù kêu căng ngạo mạn bọn họ cũng phải dừng cuộc chiến lại, tìm kiếm sự hợp tác của Thượng Ất để giải quyết vua giun nước khổng lồ.

Thượng Ất không ngờ Si Thù sẽ đề nghị hợp tác với anh, phải biết rằng vừa rồi trong bóng tối không nhìn thấy bất kể cái gì người phụ nữ này đã thề rằng sẽ giết anh.

Nhìn từ góc độ này, hậu duệ của Si Vưu nhất định không phải là người tốt, tính tình chém giết này thực sự là di truyền từ tổ tiên. Cho nên một khi trận chiến kết thúc, nhất định người phụ nữ này sẽ trở mặt ngay lập tức, Thượng Ất tin tưởng chắc chắn vào điều này.

Nhưng tình hình hiện tại thật sự rất hỗn loạn, muốn trốn thoát một cách êm thấm hay là giết vua giun nước, đúng là Thượng Ất phải tính đến chuyện hợp tác với Si Thù.

“Nói, chúng ta hợp tác như thế nào?”

Thượng Ất đứng trên tế đàn, hét xuống từ trên cao.

“Anh giúp tôi thu hút sự chú ý của những con giun nước nhỏ ở xung quanh, đừng để bọn chúng tới gần, tôi sẽ đối phó với vua giun nước trong vòng mười lăm phút, khi vua giun nước chết, những con giun nước khác sẽ tự động phân tán, tất cả chúng ta đều sẽ sống!”

Si Thù giẫm chết một con giun nước nhỏ, còn chưa kịp vui mừng, thân hình đã lật tung lên trên không, tránh khỏi sự tấn công của chiếc lưỡi khổng lồ

màu đen trong miệng giun nước, cảnh tượng nhìn rất nguy hiểm.

“Được! Cô diệt vua giun nước, tôi sẽ giúp cô giải quyết những con khác.”

Thượng Ất không chút do dự, cũng không nhân cơ hội đưa ra cái gọi là điều kiện, mà chỉ đồng ý. Bởi vì anh biết rằng, trong trường hợp này, dù anh có nói gì đi chăng nữa, cũng chỉ là đang lãng phí thời gian mà thôi.

Hiển nhiên là Si Thù sẽ nhất định giành lấy rương báu trong cơ thể của vua giun nước, vì vậy cô nhất định sẽ đồng ý với bất kỳ yêu cầu nào của Thượng Ất. Nhưng sau trận chiến, Si Thù sẽ tôn trọng lời hứa của mình sao, điều đó thì chưa chắc? Làm không tốt, Si Thù có thể vì điều này mà có thêm một lý do để giết anh.

Thay vì như thế, tốt hơn là nên giải quyết những rắc rối chung của hai bên trước. Hơn nữa, Thượng Ất diệt trừ giun nước thông thường quá đơn giản, không có mối đe dọa nào từ phía Si Thù, tất cả những gì Thượng Ất cần phải làm là cẩn thận để không bị giun nước bao vây.

Trận chiến hợp tác bắt đầu, Thượng Ất không có chút dè dặt nào nữa, Trọng Kiếm Vô Công như một cơn lốc xoáy dọc theo tế đàn tiến vào một bầy giun nước, giết đến một đường toàn xác giun nước, đi thẳng đến cạnh Si Thù. Lúc này, trận chiến giữa Si Thù và vua giun nước cũng đã đến giai đoạn gay cấn nhất, con dao găm trên tay Si Thù giống như dã thú, liên tục để lại những vết thương rất sâu cho vua giun nước.

“Người phụ nữ này thật sự rất độc ác, thật sự hy vọng vua giun nước sẽ không quá yếu, tốt nhất là hai người đánh đến hai bên đều bị thương như vậy mới là có lợi nhất cho mình!”

Trong khi đánh giun nước nhỏ, Thượng Ất cũng theo dõi trận chiến của Si Thù.

Có lẽ lời cầu nguyện của Thượng Ất đã thành công. Vua giun nước, người đã bị Si Thù đánh bị thương đây người, đột nhiên bùng phát một luồng khí mạnh mẽ, nó lắc cái đầu khổng lồ rồi liều mạng phun ra một đồng chất lỏng axit sunfuric đặc sệt từ trong miệng ra, buộc Si Thù phải nấp sau một cột đá mà không dám di chuyển.

Chương 412: Hợp tác

Chương 412. Hợp tác

Có cần phải giúp cô ấy không? Ý nghĩ này xẹt qua trong đầu Thượng Ất, sau đó khi ánh mắt rơi vào một ít xương người ở một bên, anh lập tức hạ quyết tâm!

Cho dù Si Thù luôn nói rằng mình mang dòng máu của Si Vưu cổ đại, có thành kiến sâu sắc với những “con người” có bề ngoài như Thượng Ất, nhưng cơ thể họ đều là hình dáng con người, không thể xem nhẹ quan hệ huyết thống này.

“Vù vù!”

Những ngôi sao lấp lánh trên cây cùng làm bằng xương Thao Thiết, một mũi tên năng lượng ánh sáng như sao băng xuyên qua bầu trời đen kịt, cuối cùng đâm thẳng vào cơ thể khổng lồ của vua giun nước, làm máu phun ra như một bông hoa lớn đang nở.

Sau đó, Thượng Ất tiếp tục nắm cung trong tay, những mũi tên năng lượng ánh sáng liên tiếp bắn phá cơ thể của vua giun nước, khiến nó phải gào lên từng tiếng kêu thảm thiết.

“Đáng tiếc, vua giun nước này quá mạnh, lông tơ của nó và hơi nước trong đó giống như một chiếc áo giáp... nếu như có những mũi tên nguyên tố, đặc biệt là những mũi tên nguyên tố lửa, có lẽ đợt bắn phá này đã giải quyết xong trận chiến.”

Sau một đợt bắn phá liên tiếp, Thượng Ất hiển nhiên cảm thấy mất đi rất nhiều năng lượng trong cơ thể, nên đành phải tạm dừng tấn công lại, chờ cho thể lực từ từ khôi phục. Mặc dù vua giun nước bị bắn đến rất nhiều lỗ thủng, nhưng nó vẫn kiên trì một cách đáng kinh ngạc, hiển nhiên là không bị thương quá nặng.

Không hổ là thần thú cổ đại, khả năng chiến đấu của nó đơn giản chính là khó tin, thậm chí còn mạnh hơn cả con Côn Ngư mà Thượng Ất đã từng

gặp phải!

Không còn cách nào khác... thấy vua giun nước quay đầu lại phun một ngụm axit, Thượng Ất cũng phải nhanh chóng nấp vào sau cột đá bên cạnh Si Thù, thở hỗn hển. Lúc này, Si Thù cũng đang nhìn sang, hai người đối mặt nhau, không hẹn mà cùng nở nụ cười tà mị.

“Anh tên là gì? Trước đây tôi đã thực sự đánh giá thấp anh, nếu như có cơ hội, tôi nghĩ anh thực sự có khả năng giết tôi, trong người anh tôi cảm thấy có một khí tức rất quen thuộc, chúng ta đã từng gặp chưa?”

“Tôi tên là Thượng Ất. Nếu như cô vẫn luôn ở đây, thì tôi nghĩ là chúng ta chưa từng gặp nhau.”

Thượng Ất nhàn nhạt trả lời, trong lòng cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ trong cơ thể.

Khi đến gần Si Thù, anh phát hiện có một cảm giác mờ nhạt trên người Si Thù đang thu hút anh.

Loại cảm giác này giống như lần đầu tiên gặp lại người nhà thất lạc, xa lạ nhưng mang đến sự thân thuộc và gần gũi, khiến người ta rất thoải mái.

Sau một hồi suy nghĩ, Thượng Ất đã đoán được nguyên nhân, có lẽ là do giọt máu dung hợp trong cơ thể anh. Nếu như đúng như những gì anh đoán, giọt máu đó là giọt máu còn lại của Si Vưu, thì tất cả những điều này có thể được giải thích một cách rõ ràng... từ góc độ huyết thống, Si Thù chính là hậu duệ của anh!

Đây là một kết quả rất vô lý, nhưng Thượng Ất đã cướp máu của Si Vưu, chính vì vậy nên anh phải chịu trách nhiệm với kết quả này, bao gồm cả sự hoài nghi của Si Thù đối với anh.

“Không đúng, tôi chắc chắn đã từng gặp anh... đợi đã, đôi cánh của anh là chuyện gì vậy? Lẽ nào, nó không phải là một loại trang bị nào đó, mà là...”

Ở khoảng cách gần, Si Thù thấy rõ vết thương trên đôi cánh quỷ sau lưng Thượng Ất đang từ từ lành lại, nhưng sự chú ý của cô lại là kết cấu bí ẩn

của đôi cánh!

“Hoa văn chiến đấu của Si Vưu, anh... sao anh lại có đôi cánh ma thuật chiến đấu của đại tổ Si Vưu?”

Có lẽ bị bất ngờ trước cảnh tượng trước mắt, Si Thù vô thức ôm đặt đôi cánh quỷ của Thượng Ất lên trên ngực mình và không ngừng vuốt ve...

“Em gái, cô đang làm gì vậy? Cánh của ông đây rất mềm cảm...”

Thượng Ất nhìn Si Thù không nói nên lời, cảm giác kỳ lạ từ đôi cánh khiến Thượng Ất như bị điện giật.

Nếu phải miêu tả cảm giác này, Thượng Ất cảm thấy chỉ có lần đầu tiên cùng với Trần Phóng... (chỗ này không thể miêu tả), mới có thể so sánh được.

Thượng Ất chết lặng nhìn Si Thù, nhưng cô gái này vẫn không nhận ra được mình đang làm gì, tiếp tục “xâm phạm” Thượng Ất.

“Tôi nói, cô buông đôi cánh của tôi ra trước đi, còn có có phải là cô nhầm rồi không, đôi cánh của tôi sao có thể giống như cô nói được...”

“Không sai, đây chính là hoa văn của chiến thần Si Vưu!”

Không hề khách khí mà cắt ngang lời giải thích của Thượng Ất, Si Thù từ từ nới lỏng đôi cánh của Thượng Ất, ánh mắt phức tạp nhìn anh.

“Hoa văn trên đôi cánh của anh là hoa văn chiến thần của tộc Si Vưu, tôi không nhìn nhầm, anh hãy tin tôi!”

Si Thù vừa nói vừa đẩy tay ra nhẹ nhàng lau trên mặt, bóng tối vẫn luôn bao trùm trên khuôn mặt cô tan biến ngay lập tức, sau đó một khuôn mặt khắc hoa văn bí ẩn màu xanh đậm hiện ra trước mặt Thượng Ất.

“Đây là...”

Thượng Ất giật mình, ánh mắt nhìn Si Thù đầy thương hại.

Đây là một gương mặt non nớt có vô số hoa văn, nếu không có những hoa văn này, Thượng Ất tin chắc rằng vẻ đẹp của nó sẽ không thua gì Trần Phóng, Ly Á, thậm chí còn có thêm một tầng kỳ lạ, bí ẩn.

Thật đáng tiếc khi những họa tiết quái đản như một tấm bản đồ đã phá hủy hoàn toàn vẻ đẹp hiếm có này, trong bóng tối thiếu ánh sáng, thậm chí Si Thù của hiện tại nhìn còn có chút gớm gếc.

“Khuôn mặt của tôi là hình hành độc nhất của tộc Si Vưu, anh xem nó có giống hệt hoa văn trên đôi cánh của anh không? Hào quang nguyên thủy mờ nhạt trên người anh... nói cho tôi biết, rốt cuộc anh là ai, anh có quan hệ gì với tộc Si Vưu chúng tôi? Lễ nào anh biết tung tích của đại tổ Si Vưu chúng tôi sao?”

Si Thù nhìn Thượng Ất đầy mong đợi, giống như đang chờ sự thật bị bại lộ, nhưng trong lòng Thượng Ất lại cảm thấy xấu hổ vì bị hiểu lầm.

“Em gái nó, lão tử là cướp đi huyết mạch của Si Vưu, còn nữa có vẻ như tộc của tôi diệt toàn tộc của cô... cô bảo tôi giải thích như thế nào đây?”

Khi Thượng Ất đang khó xử thì vua giun nước đã bất ngờ giúp anh giải quyết sự ngượng ngùng này.

Chương 413: Âm mưu rất khó chịu

Chương 413. Âm mưu rất khó chịu

Một thời gian dài không nhìn thấy Si Thù và Thượng Ất, vua giun nước có vẻ rất tức giận. Hàng trăm đôi chân ngắn của nó nhô ra từ đám lông, quay ngoắt ngoéo giữa đồng xương trên mặt đất, nhất thời, những mảnh xương vụn đập trên đầu hai người như những hạt mưa, khiến họ nhếch nhác phải chạy ra từ chỗ đang trốn.

“Súc sinh, mi thực sự cho rằng ta không dám giết mi sao? Ta nghĩ mi có thể bảo vệ tộc Si Vưu mấy ngàn năm, cho nên ta chỉ định lấy cái rương ra. Bây giờ, mi không biết tốt xấu tấn công chủ nhân của mình một cách điên cuồng, ta giữ lại mi thì có tác dụng gì?”

Đường như vua giun nước tấn công đã khiến Si Thù thực sự tức giận, chỉ thấy hai tay cô đan vào nhau, chiếc nhẫn của Si Thù bật ra một luồng năng lượng đáng sợ, con dao găm hình rắn trong tay cô bị năng lượng này thu hút, ở bên trên năng lượng này không ngừng lắc lư, run rẩy...

Mâu của Si Vuur, một vũ khí lợi hại được biến đổi từ một con dao găm hình rắn, đột ngột xuất hiện trước mặt Thượng Ất, Si Thù nắm chắc trong lòng bàn tay.

“Nguyên lực của cái này quả nhiên giống với cây gậy Thiên Giới, khi năng lượng được truyền vào, kích thước và khối lượng của vật thể sẽ thay đổi, hoàn toàn bỏ qua các quy tắc vật lý trên Trái Đất...”

Nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ này, Thượng Ất vẫn bình tĩnh.

Trong phòng thí nghiệm của tiến sĩ L, khi thấy sức mạnh của cây gậy Thiên Giới và áo giáp Thiên Giới, Thượng Ất đã rất ngạc nhiên bởi vũ khí này rõ ràng vượt qua cả nền văn minh của Trái Đất.

Nhưng cảnh tượng quen thuộc trước mắt khiến Thượng Ất lơ mơ cảm thấy những đại nhân vật trong căn cứ Đế Đô đã hiểu lầm trong quá trình nghiên cứu cái gọi là “Thiên Giới” của bọn họ.

Theo Si Thù nói, tất cả vũ khí bao gồm cả cây gậy Thiên Giới thực sự đã tồn tại hàng chục nghìn năm trước.

Ngược lại, từ ký ức của tộc Si Vuur, Thượng Ất và những người khác có lẽ là hậu duệ của những chiến hạm ngoài hành tinh đó.

Sau khi phân tích tình huống này, Thượng Ất không khỏi cảm thán đối với tiến sĩ L.

Ngay từ đầu, tên này đã tỏ rõ sự nghi ngờ của mình về những thứ gọi là Thiên Giới này, mơ hồ lo lắng rằng các đại nhân vật của quân Đế Đô đang dẫn dắt toàn bộ Đế Đô đi sai hướng.

Sự xuất hiện của Si Thù lúc này đã chứng tỏ suy đoán của tiến sĩ L lúc đó căn bản là đúng, nào biến dị quả thực là dị thường nhất.

Thượng Ất đang suy nghĩ thì trận chiến giữa Si Thù và vua giun nước ở bên kia lại bước vào một cao trào nhỏ lần nữa.

Sự xuất hiện của mâu Si Vưu nhanh chóng xoay chuyển cục diện trận chiến, sau khi vua giun nước liên tiếp bị đâm xuyên qua các huyết đạo, thì rốt cuộc nó cũng sinh ra nỗi sợ hãi và quay người bò về phía hồ axit sunfuric.

Đương nhiên Si Thù không thể bỏ qua, cô liều lĩnh đâm mũi mâu vào cằm của vua giun nước, dùng hết sức để ngăn cản nó trốn thoát, đáng tiếc, dù có mạnh mẽ đến đâu cô cũng không ngăn được nó, vua giun nước đã rút lui vào giữa hồ.

“Tôi đến giúp cô!”

Chân Thượng Ất dùng lực, nắm lấy mâu của Si Thù, một cổ sức mạnh cực lớn lập tức truyền tới vua giun nước, đâm một nhát vào thân hình đang nhanh chóng chạy trốn của nó.

Nhưng gần như cùng lúc đó, dường như vua giun nước nhận ra điều gì đó không ổn, thân thể nó run lên kịch liệt, Si Thù đang ở trước mặt nó cũng không kịp né tránh liền bị một cổ lực lượng cực lớn đánh xuống chân cô, khiến cô ngã khỏi mặt đất, khi chân vừa rời khỏi mặt đất, cô vô thức quăn lấy eo Thượng Ất, cả người cuộn lấy Thượng Ất trong một tư thế cực kỳ ái muội.

“Ấy, Kiều Kiều mau nhìn xem, chú Thượng Ất và dì đó đang làm gì vậy?”

Trong lúc trận chiến diễn ra ác liệt thì Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch đã tỉnh dậy, Tống Dịch không khỏi ngây ngẫn cả người khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Mặc dù Đỗ Kiều Kiều không lớn hơn Tống Dịch bao nhiêu, nhưng cô đã biết nam nữ khác biệt rồi, bây giờ cô tức giận đánh vào đầu Tống Dịch một cái, quở trách: “Trẻ con thì đừng có hỏi loạn, mau đi xuống giúp chú Thượng Ất!”

“Gì vậy, rõ ràng là chị đang đồ mặt...”

Tống Địch che đầu bấu môi, lon ton chạy về phía Thượng Ất cùng với Đỗ Kiều Kiều.

“Này, cô thế này tôi rất khó chịu, mau nghĩ cách giải quyết con giun nước lớn này đi, tôi sắp không kiên trì được nữa rồi.”

“Kiên trì thêm chút nữa, chắc Thủy Trư sắp hết cạn kiệt sức lực rồi.”

Si Thù vừa nói, hai cái đùi tròn trịa trắng nõn không những không thả lỏng mà còn kẹp chặt hơn vào eo Thượng Ất. Chiếc áo giáp rách nát của Thượng Ất cũng không ngăn được sóng nhiệt truyền đến từ da thịt hai người đang cọ sát, dưới cảm giác xa lạ, Thượng Ất chỉ cảm thấy bụng dưới càng ngày càng nóng, phản ứng sinh lý khiến từng giây từng phút trở nên vô cùng khó khăn.

“Em gái nó, nếu như tiếp tục như vậy, vua giun nước còn chưa chết, thì lão tử đã nổ chết trước rồi.”

Thượng Ất biết chuyện này tiếp tục thế này thì không được, Đỗ Kiều Kiều và Tống Địch lúc này đang loạng choạng đi xuống, Thượng Ất nhìn thấy liền nảy ra một ý tưởng:

“Đỗ Kiều Kiều, lấy lửa đốt nó! Tống Địch, nắm lấy chân của nó, sử dụng năng lực của mình làm suy yếu sức mạnh của nó!”

“Nhưng, chú Thượng Ất, chúng cháu còn quá nhỏ, cái này... cái này có tác dụng không?”

Đỗ Kiều Kiều nhìn vua giun nước có kích thước bằng một cái xe buýt, vẻ mặt sợ hãi mang theo chút không tự tin, nhưng khi cô nhìn thấy vết thương của Thượng Ất đang nứt ra do dùng sức quá mạnh, một cơn tức giận dâng lên trong lòng.

“Ta thiêu chết con quái vật nhà mi!”

Đỗ Kiều Kiều lật tay, một ngọn lửa lớn màu xanh lam bay về phía vua giun nước, sau đó một mùi khét lẹt bốc lên, một mảnh lông lớn trên bụng vua giun nước biến thành màu đen cháy sém.

“Ồ, cô nhóc này không đơn giản, lửa của cô lại có thể đốt cháy được được Thủy Trư?”

Si Thù ngạc nhiên nhìn Đỗ Kiều Kiều, như thế nhìn thấy điều gì đó khó tin.

Chương 414: Người lửa và thân thể minh linh

Chương 414. Người lửa và thân thể minh linh

Tổ tiên của Si Thù là Si Vưu, vị chiến thần của đất nước Trung Hoa, mặc dù Si Thù không có nhiều cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài vì phải canh giữ các gò xương dưới lòng đất nhiều năm. Nhưng mà, một số lượng lớn bảo vật và bí văn tổ tiên để lại ghi nhiều điều kỳ lạ mà thế giới chưa biết đến, trong đó có ghi chép về “người lửa.”

Trên thực tế, ngay từ hàng chục nghìn năm trước, không thiếu những người có thể điều khiển lửa và nước trong các bộ tộc, bao gồm cả tộc Si Vưu. Thời gian trôi qua, ngày tận thế đang đến gần, những “người lửa” này thường được gọi là người có sức mạnh siêu nhiên thuộc tính hỏa, sở hữu khả năng điều khiển lửa giống như tổ tiên của họ.

Có điều, điều mà Si Thù ngạc nhiên không phải là thân phận “người lửa” của Đỗ Kiều Kiều mà là ngọn lửa xanh mờ do cô phóng ra. Trong trí nhớ của Si Thù, có rất ít “người lửa” có thể làm bị thương linh thú hộ mệnh Thủy Trư.

Đó là bởi vì Thủy Trư sinh ra từ nước, sống sâu trong bể nước lạnh dưới lòng đất, trong bụng chứa hơi nước dày đặc. Người bình thường đừng nói là đốt lửa, sợ là dùng lửa đến gần thôi ngọn lửa cũng sẽ bị dập tắt bởi hơi nước xung quanh.

Nhưng hiện tại, Si Thù đã tận mắt chứng kiến sức mạnh của ngọn lửa xanh của Đỗ Kiều Kiều. Cú đánh này không chỉ phá vỡ lớp bảo vệ hơi nước mà thậm chí còn làm cháy sém cơ thể và da của nó, gây ra vết thương nghiêm trọng.

Lửa của Đỗ Kiều Kiều rất kỳ lạ, mà bây giờ cô còn nhỏ, một khi lớn lên thì sẽ càng ngày càng mạnh, đến khi phẩm chất thay đổi, chỉ sợ là chỉ một quả cầu lửa thôi cũng sẽ thiêu chết Thủy Trư.

Nghĩ đến đó, Si Thù nhìn Thượng Ất bằng ánh mắt phức tạp. Những điều thần kỳ mà Thượng Ất biểu hiện ra đã vượt qua sức tưởng tượng của cô về con người, Si Thù có chút không khỏi lo lắng về tình hình của thế giới bên ngoài, nếu con người bên ngoài mạnh mẽ như vậy, thì kế hoạch trả thù của cô sẽ khó đạt được.

“Làm tốt lắm, Đỗ Kiều Kiều tiếp tục châm lửa đốt nó đi! Còn Tống Dịch, đừng có đứng ngây ra đó nữa, mau tới giúp đỡ!” Nhìn thấy đòn tấn công của Đỗ Kiều Kiều có hiệu quả, Thượng Ất không khỏi vui mừng hét lên, còn vẻ mặt của Tống Dịch thì tái nhợt, cô thật sự không đủ dũng khí để chiến đấu khi đối mặt với vua giun nước đáng sợ.

“Tống Dịch, đừng sợ! Không phải bạn luôn nói là muốn báo thù cho những người thân đã khuất của bạn sao? Nếu bây giờ bạn không dũng cảm giúp chú Thượng Ất, đến ngay cả tôi và chú Thượng Ất, người thân cuối cùng của bạn trên thế giới này cũng sẽ không còn!”

Đỗ Kiều Kiều tuyệt vọng hét lên, vẻ mặt kinh hãi của Tống Dịch dần biến mất, thay vào đó là ánh mắt kiên định và vẻ tức giận: “Không! Tôi sẽ không bao giờ cho phép chuyện này xảy ra! Tôi sẽ giết con giun lớn này, không ai có thể cướp đi người thân cuối cùng trên thế giới này của tôi!”

Trong khoảnh khắc đó, một làn hơi lạnh giá tràn ngập không khí, tất cả các sinh vật dù ở nơi nào cũng đều cảm thấy có một cơn rét lạnh cực độ lướt qua, như thể cả cơ thể chúng đang rơi vào một hang sâu băng giá. Sau đó, quần áo của Tống Dịch không gió mà bay, như thể có một đôi tay vô hình trên không trung đang đỡ cô dậy vậy.

Con mắt! Tất cả mọi người đều chú ý đến ánh mắt của Tống Dịch!

Đó là một con người trắng xám không có chút cảm xúc nào, mỗi bên mắt của Tống Dịch đều có hai con người trắng xóa, trong đôi đồng tử đó như tập hợp tất cả linh khí chết chóc của thế gian, tất cả linh khí của sự sống đều phải lùi lại và tránh né khi ánh mắt lướt qua bất cứ nơi nào. Ngay cả vua giun nước cũng không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi khi bị một đôi mắt như vậy quét qua, thân thể nó tuyệt vọng lui về phía sau, như thể trong mắt Tống Dịch đều là cái chết!

“Đại tổ Si Vưu đang ở đây... tôi... tôi đã nhìn thấy cái gì vậy? Thân xác của cô gái này thực sự là của một hồn ma có thể lấy đi tất cả sinh lực của sự sống trong truyền thuyết?!”

Cuối cùng Si Thù cũng không kiềm chế được kinh hãi trong lòng, cảm thán kêu lên, nhưng trong lòng không ngừng nhớ lại những ghi chép về thân thể

minh linh.

“Thượng cổ có người minh linh, năm trăm tuổi là xuân, năm trăm tuổi là thu. Một xuân một thu ăn tất cả tinh hoa của vạn vật trên thế gian. Một mỗi ba ngàn năm, biến thành cây, chính là cây minh linh. Cây minh linh sống thêm ba ngàn năm nữa rồi hóa thành hình người, trong mắt có người xám và trắng, chính là thân thể minh linh. Thân thể minh linh xuất hiện trên thế gian chính là ngày mà thế giới gặp họa, khi hơi thở của sự sống trên thế giới cạn kiệt, ngàn dặm đều là tử thi, vong linh ở khắp nơi...”

Nghĩ đến mật văn của gia tộc, Si Thù không khỏi run lên.

Ý nghĩa của đoạn văn này rất đơn giản, nhưng những sự thật ẩn chứa trong đó còn đáng sợ hơn. Nó có nghĩa là, thời thượng cổ có một sinh vật không thể hình dung được gọi là minh linh, tuổi thọ của nó cực kỳ dài, năm trăm năm là mùa xuân, năm trăm năm là mùa thu, một năm của nó tương đương với hai nghìn năm của con người.

Trong thời kỳ này, nó lang thang khắp nơi, bất cứ thứ gì có hơi thở của sự sống đều trở thành thức ăn của nó. Khi nó đã đi dạo qua ba ngàn năm, nó sẽ biến thành một cây đại thụ ở một nơi vắng vẻ, gọi là cây minh linh, nhìn mây trắng biến thành cây cỏ, năm tháng trôi đi như sao băng.

Sau khoảng ba nghìn năm, cây minh linh sẽ biến thành hình người, tức là thân thể minh linh. Dấu hiệu nhận biết thân thể minh linh là đôi mắt xám xịt tràn đầy sự chết chóc. Một khi nó xuất hiện ở thế giới, nó sẽ hấp thụ tinh hoa sự sống của vô số sinh vật, rồi lại biến thành cây cối sau ba nghìn năm... điều này lặp đi lặp lại, cho đến khi nó trở thành một thứ cực kỳ đáng sợ.

Lẽ nào, tiểu nha đầu này chính là thân thể minh linh?

Chương 415: Cướp bóc chiến lợi phẩm

Chương 415. Cướp bóc chiến lợi phẩm

Si Thù không kìm chế được sợ hãi, thấy ánh mắt thất thường của cô, Thượng Ất lập tức nhận ra sự kỳ lạ của cô, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Si Thù, vừa rồi cô vừa nói cái gì thân thể minh linh? Còn có, hình như cô rất sợ Tống Địch...”

“Thượng Ất, anh... anh gặp cô nhóc này ở đâu vậy?” Si Thù không trả lời câu hỏi mà ngón tay run run chỉ về phía Tống Địch như thể chỉ vào một bóng ma.

“Ừm, trên một chuyến tàu, cả cô ấy và Đỗ Kiều Kiều đều là những học sinh học ở thủ đô và từ những nơi khác tới, vì ngày tận thế nên họ bị mắc kẹt ở đó. Có chuyện gì vậy, cô biết cô ấy sao?” Thượng Ất không biết Si Thù làm sao, nhưng anh thực sự có thể cảm thấy sự sợ hãi rất rõ ràng khi cô nhìn Tống Địch.

“Không... không có gì, tôi vừa nghĩ đến một số chuyện không tốt, có lẽ tôi đã nhầm.”

Si Thù lắc đầu, trong lòng dè dặt suy đoán vừa rồi xuống, thầm nghĩ có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi. Trên đời này không hiếm lạ người có đồng tử như vậy, trong số tám mươi một bộ tộc của Si Vu, có một người tướng quân có đôi mắt rất hung dữ, từng giết rất nhiều kẻ thù trên chiến trường, là một nhân vật rất mạnh mẽ. Tiểu nha đầu này mới có sáu bảy tuổi này, trông không giống minh minh linh linh khủng trong truyền thuyết.

“Không có chuyện gì thì tốt, mau giải quyết con giun nước lớn này thôi! Tống Địch, dùng kỹ năng làm suy yếu sức lực của cháu để bắt lấy nó!” Thượng Ất hét lên với Tống Địch, như không nhận thấy sự bất thường của Si Thù đối với Tống Địch.

Nhưng không ai để ý, dưới vẻ mặt bình tĩnh của Thượng Ất, trái tim anh đang không ngừng đập loạn xạ, trong đầu anh thoáng hiện lên một ý nghĩ táo bạo.

“Sự biến đổi kỳ lạ của Tống Địch là thế nào? Tại sao Si Thù lại sợ hãi Tống Địch như vậy? Sao vua giun nước lại sợ hãi cái gọi là minh linh, còn nữa, tại sao anh lại sợ hãi khi nhìn thấy sự biến đổi của Tống Địch?”

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác tràn ngập trong đầu Thượng Ất, khiến trong lòng anh cực kỳ hoài nghi. Nhưng rồi một ý nghĩ tình cờ lướt qua đầu anh khiến anh lạnh toát cả người, chân tay tê cứng.

“Si Thù hỏi mình gặp Tống Dịch ở đâu... Tình huống lúc mình gặp Tống Dịch và nhóm của cô ấy cực kỳ tình cờ, nhưng bây giờ nghĩ lại...”

Thượng Ất lạnh người, bây giờ ngẫm lại, khi gặp được Tống Dịch hình như không phải tình cờ như anh nghĩ.

Đầu tiên, anh gặp một Ly Á rất bí ẩn, chính sự xuất hiện của Ly Á đã làm thay đổi mục tiêu hành động ban đầu của Thượng Ất.

Thứ hai, trong tất cả những cô gái mà anh gặp lúc đó, Tống Dịch là người ít nói nhất, lúc nào cô cũng lầm lì, trông nhát gan và bất lực. Nhưng từ đầu đến cuối, trong mười mấy cô gái chỉ có Đỗ Kiều Kiều có tiềm lực thuộc hệ hỏa và cô là những người sống sót!

Cuối cùng, ngay cả Hoàng Long cũng không chống lại được sức mạnh của thiên nhân trong trận đại hồng thủy khiến thế giới lâm vào chết chóc, không biết họ bị cuốn trôi ở đâu, nhưng Tống Dịch vẫn bình an vô sự, và cực kỳ “tình cờ” đứng ở đây đợi mình...

Tất cả những điều này dường như đầy sự trùng hợp, nhưng nó có vẻ rất đáng sợ khi xem xét lại cẩn thận. Điều gì sẽ xảy ra nếu như tất cả những điều này không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, mà là một sự sắp đặt có chủ ý của “thế lực bí ẩn” muốn dồn Thượng Ất vào chỗ chết cố ý sắp xếp?

Nếu đúng là thế lực bí ẩn đó đã sắp xếp để anh gặp Ly Á, để cứu hơn chục cô gái nhỏ, và làm Tống Dịch sống lại, thành công ở lại bên cạnh anh... Còn có Ly Á và Đỗ Kiều Kiều, có lẽ hai người này cũng trong mơ hồ mà trở thành đạo cụ trong kế hoạch của thế lực bí ẩn mà không hề hay biết. Nhưng mà cũng có khả năng, Tống Dịch là một con cờ do thế lực bí ẩn sắp đặt bên cạnh anh.

Nhưng tại sao thế lực bí ẩn lại làm điều này? Lẽ nào Thượng Ất thoát chết mất lần khiến họ càng thêm hứng thú, muốn cứu mạng Thượng Ất để trò

chơi càng thêm thú vị?

Đội đã, không đúng, không phải như thế!

Thượng Ất đột nhiên mở hai mắt ra, trong lòng đột nhiên nghĩ tới một khả năng. Từ đầu đến cuối, Thượng Ất tìm Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch chính là để tìm bạn đồng hành cho con trai mình là Thượng Nhạc Nhạc, hỗ trợ Thượng Nhạc Nhạc trở thành bá chủ mặt thế, hoàn thành sự nghiệp lớn. Lễ nào mục tiêu của thế lực thần bí đã chuyển từ mình sang Thượng Nhạc Nhạc?

Vô số suy nghĩ hiện ra, Thượng Ất đau đầu. Có điều, trận chiến khốc liệt của mọi người với vua giun nước đã che giấu hoàn toàn sắc mặt kỳ lạ của anh, những thay đổi trên chiến trường lúc này thu hút tất cả sự chú ý của mọi người.

Sức mạnh đáng sợ của minh linh... không ai nghĩ rằng sự bùng phát bất ngờ của Tống Dịch lại trở thành mấu chốt thay đổi cục diện của cuộc chiến.

Khoảnh khắc cô ấn tay vào vua giun nước, vua giun nước mạnh mẽ độc ác khô héo ngay lập tức. Cơ thể to lớn như chiếc xe buýt của nó bỗng trở nên mềm nhũn, sức lực và ý thức bắt đầu tiêu tan, các mô cơ mạnh mẽ của nó không thể duy trì được sự linh hoạt, toàn bộ cơ thể nó bắt đầu mất kiểm soát từng chút một.

“Vèo vèo!”

Lúc này, vua giun nước cảm thấy mình giống như một con sư tử bị một đứa trẻ dùng súng gây mê bắn chết, có sức mạnh và hàm răng sắc nhọn nhưng chỉ có thể nhìn đứa trẻ tung hoành trước mặt. Nó hét lên một cách bất lực, cơ thể to lớn của nó điên cuồng vặn vẹo, cố gắng vùng vẫy, nhưng cuối cùng sức mạnh to lớn của Thượng Ất và Si Thù dần dần khiến nó mất tự tin, sau đó nó cực kỳ không tình nguyện bóp bụng, vua giun nước phát ra tiếng nôn mửa òng ọc, rồi phun ra bảo rương của Si Vưu ở trong bụng.

Bây giờ, vua giun nước hiểu rất rõ kết cục của sự cố chấp, nên đã chọn cách nhõ bảo rương ra, sau đó nằm bất động trên bờ như một con chó to, hoàn toàn từ bỏ sự phản kháng, hy vọng có thể giữ được mạng sống.

Đáng tiếc, nó nghĩ sai rồi!

Chương 416: Thần binh Hồ Phách

Chương 416. Thần binh Hồ Phách

Ngay khi Si Thù rút cây mâu của Si Vưu kinh hỉ lao về phía bảo rường thì Thượng Ất đột ngột phi Trọng Kiếm Vô Công ra. Sau đó chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của vua giun nước, cái đầu khổng lồ của vua giun nước bị cắt đứt hoàn toàn.

“Vào trong núi sâu, sao có thể tay không mà quay về... Phóng xạ trong hồ khiến gen của vua giun nước bắt đầu thoái hóa, trong cơ thể nó nhất định sẽ có hạt tinh hạch năng lượng, chuyện tốt như vậy nhất định không được bỏ qua!”

Cẩn thận tránh những dịch thể có tính ăn mòn cao bắn ra từ cơ thể vua giun nước, Thượng Ất tỉ mỉ tìm kiếm dấu vết của các hạt tinh hạch năng lượng. Chẳng bao lâu sau, một viên tinh thể khổng lồ giống như ngọc chui ra, tỏa ra từng đợt ánh sáng lấp lánh trong bóng tối.

“Đây là... hạt tinh thể nguyên tố nước?” Thượng Ất nhướn mày, trong lòng bùng lên một tia kinh ngạc.

Hạt tinh thể năng lượng trước mặt này tập hợp một số lượng lớn nguyên tố nước, Thượng Ất không cần quan sát kỹ, chỉ bằng cảm giác cũng có thể kết luận, đây là hạt tinh thể nguyên tố nước rất hiếm. Hơn nữa, hạt tinh thể này rất lớn, so với một vài hạt tinh thể nguyên tố mà Thượng Ất lấy được từ căn cứ Tào Văn Sơn ở Đế Đô thì cái này nhất định là hạt tinh thể ông nội.

“Nguyên tố nước mạnh như vậy... chắc có thể tạo ra được ít nhất mười mũi tên nguyên tố trở lên.” Thượng Ất mỉm cười cất tinh hạch vào trong ba lô, không có ý định gấp gáp làm mũi tên nguyên tố ngay.

Thượng Ất hiểu rõ bây giờ không phải thời điểm tốt nhất để tạo ra mũi tên nguyên tố, sau khi trở về căn cứ Tổ Ứng, anh có tự tin lượng nguyên tố lớn như vậy tuyệt đối có thể tạo thành hơn mười mũi tên sắc bén. Đến lúc đó,

có sự trợ giúp của mười mũi tên nguyên tố nước này, việc đánh bại đệ nhất nguyên tố giả Vân Lăng ở Đế Đô là có thể nắm chắc trong tay.

Có được hạt tinh thể năng lượng nước quý giá này, chuyển đi xuống dưới lòng đất lần này quá đáng giá rồi.

“Ồ, đây là cái gì?”

Trong sự kinh hãi, ánh mắt của Thượng Ất rơi vào một túi thịt dài và hẹp bên trong cơ thể vua giun nước. Lúc này khi tìm kiếm tinh thể năng lượng, Thượng Ất phát hiện cái bọc thịt này có chút kỳ quái, không giống với những bộ phận bên trong khác của vua giun nước, trong đó dường như ẩn chứa thứ gì đó cực kỳ cứng rắn.

“Ồ, đây là... một... con dao nhỏ?”

Sau khi cắt mở túi thịt, Thượng Ất nhặt những vật cứng không có tác dụng ra, chỉ thấy trong túi thịt dài giấu kín một cây dao dài nửa mét. Toàn thân cây dao bị hư hỏng nặng, cán dao và bộ phận bảo vệ tay đã mục nát, chỉ còn lại phần lưỡi hẹp hình vòng cung là còn nguyên hình dạng của cây dao.

Thượng Ất lấy tay lau bụi đất trên cây dao, cây dao dần dần lộ ra một màu vàng trong suốt, nhưng thứ tiếp theo xuất hiện là cảm giác nghi ngờ trong lòng Thượng Ất: “nhìn túi thật và thân dao vừa vặn như vậy, có lẽ là vua giun nước đã nuốt con dao này vào từ lâu, nhưng sau khi ngâm vào cơ thể chứa axit của vua giun nước mà cây dao này lại không bị axit ăn mòn? Lễ nào thứ này cũng là bảo vật mà Si Vương để lại?”

“Chú Thượng Ất, chú đang nhìn cái gì vậy? Vừa rồi cháu sợ chết khiếp, may mà có cháu và Tổng Địch đủ dũng cảm giúp chú giết chết vua giun nước, chú muốn thưởng cho chúng cháu thế nào?”

Khi Thượng Ất đang ngẩn ngơ với cây dao vàng, Đỗ Kiều Kiều đã nắm lấy tay Tổng Địch, thận trọng đi tới chỗ Thượng Ất, trên mặt cô nở một nụ cười thích thú. Dù sao họ đã cố gắng hết sức trong trận chiến vừa rồi, đợi lúc trở về căn cứ Tổ Ưng điều này có thể khiến họ có thể tự hào trong thời gian dài.

“Chú tìm thấy thứ này trong bụng vua giun nước...”

Nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều và Tống Địch tới gần, Thượng Ất đưa cây đao vàng qua, nhưng không ngờ Tống Địch vội vàng núp sau lưng Đỗ Kiều Kiều như vừa nhìn thấy điều gì kinh khủng, con người trắng xám nhanh chóng biến mất rồi dần khôi phục lại vẻ đen trắng như ban đầu, một giọng nói run run truyền ra: “Chú Thượng Ất, chú mau đem thứ đó đi đi... cháu sợ!”

“Này, Tống Địch, sau bạn lại sợ hãi như vậy? Đây chỉ là một cây đao nhỏ thôi. Đừng lo lắng, nó sẽ không làm bạn bị thương đâu!”

Đỗ Kiều Kiều không hiểu Tống Địch đang sợ cái gì, đưa tay chạm vào cây đao vàng, lúc này, giọng nói của Si Thù đột nhiên vang lên, trong giọng nói lạnh lùng có chút kinh ngạc: “Nếu không muốn chết, thì đừng có đụng vào thứ này... cây đao vàng này là di vật của tộc Si Vưu chúng ta, là di vật quan trọng nhất!”

“Di vật của tộc Si Vưu? Đó là cái gì?” Thượng Ất thu lòng bàn tay lại, kiểm quang trên cây đao vàng rực trên không trung, giống như tia chớp trong màn đêm đen.

“Nếu tôi không nhầm, đây hẳn là vũ khí mà đại tổ tiên Si Vưu sử dụng, Hồ Phách thần binh!” Hai tay Si Thù cầm hộp kim loại, nhìn cây đao vàng trên tay Thượng Ất với vẻ mặt phức tạp.

“Hả? Thần binh mà đại tổ tiên Si Vưu các người sử dụng? Không phải tổ tiên Si Vưu các người dùng một cây gậy dài màu vàng sẫm sao? Sao có thể là một cây đao nhỏ như vậy?”

Nhớ lại cảnh chiến đấu ác liệt giữa người mặc áo giáp màu đen và chiến hạm không gian trong vũ trụ, Thượng Ất không khỏi cảm thấy kỳ quái. Si Vưu là một chiến thần mạnh mẽ ở Trung Quốc, có điều không rõ là trong truyền thuyết anh ta dùng vũ khí gì để chiến đấu.

Lẽ nào Si Vưu không dùng gậy mà dùng cây đao nhỏ này? Nhưng cây đao này quá tồi tàn, vốn đã hơi tệ một chút, làm sao có thể chống lại được Hoàng Đế cường đại?

Có lẽ nhìn thấy sự nghi ngờ của Thượng Ất, Si Thù cẩn thận liếc nhìn cây đao vàng một lần nữa, rồi nghiêm túc nói: “Đại tổ tiên Si Vưu là một người có sức mạnh siêu nhiên và bất khả chiến bại, ngài sử dụng vũ khí rất đa dạng, đây là Hồ Phách thần binh...”

Nói đến ngày trước, giọng điệu của Si Thù có vẻ hơi nặng nề, Thượng Ất cũng không để ý, cứ như vậy nhìn Si Thù.

Chương 417: Từ nhỏ đã không có cha

Chương 417. Từ nhỏ đã không có cha

Một lúc sau, Si Thù khẽ thở dài, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, tiếp tục nói: “Xem ra anh cũng là người Trung Quốc, hẳn là anh đã từng nghe nói đến cuộc chiến kéo dài hàng trăm năm khi xưa của Si Vưu và Hoàng Đế. Trong trận chiến, tộc Si Vưu chúng ta bị vô số người hiểu lầm, gọi là quái vật man rợ, tàn ác và khát máu... Đây thực ra chỉ là lời đồn... Ừm, ta nghĩ để chế tạo ra vũ khí có thể đánh bại Hoàng Đế, đại tổ tiên Si Vưu bắt buộc dĩ mới phải nghe lời Vu Sĩ, thu thập khí huyết của chín mươi chín đứa trẻ thuần âm, cộng với chính các con trai của ngài, số người này lên đến cả trăm người, rồi ngâm lưỡi đao vào máu của họ, cuối cùng lại phải hi sinh thêm tính mạng của con bạch hổ trung thành với mình, để cho ra đời một loại vũ khí ma thuật vô song có thể lên trời xuống đất – đó chính là Hồ Phách.”

“Sau đó, Si Vưu có đánh bại được Hoàng Đế không?”

Đỗ Kiều Kiều tò mò, ở độ tuổi này trẻ con thích nghe những câu chuyện độc và lạ, những câu chuyện của Si Thù rất hấp dẫn đối với cô. Có điều, Tống Dịch ở phía sau vẫn lộ vẻ khiếp sợ, cô thu mình lại sau lưng Đỗ Kiều Kiều, nhìn chăm chăm vào cây đao vàng trên tay Thượng Ất với một đôi mắt kinh hoàng.

“Sau đó? Ha ha ha!” Si Thù cười ha hả, khinh thường nói với Đỗ Kiều Kiều: “Sau đó, tên Hoàng Đế bỉ ổi, vô sỉ, thiến cận kia, biết không thể địch

lại được với Si Vưu đại tổ dũng mãnh như thần, vậy mà lại mở tế đàn thượng cổ, dùng tính mạng của ba mươi ba nghìn người để mở ra một lối đi xuống địa ngục, triệu hồi ác quỷ từ thế giới đó, tàn sát vô số chiến binh dũng cảm của tộc chúng ta, sau đó xóa sổ toàn bộ tộc Si Vưu của ta... Huyết hải thâm thù này, Si Thù tôi thề sẽ tự tay tàn sát con cháu của kẻ thù, để báo thù cho âm hồn của những chiến binh anh hùng của chúng tôi ở trên trời.”

...

Cảnh tượng có chút khó xử, Thượng Ất và Đỗ Kiều Kiều nhìn nhau không nói lên lời, không biết nên nói cái gì vào lúc này.

Ai là kẻ thù của Si Vưu? Tất nhiên đó là tộc Hoàng Đế năm đó, con cháu của ông không phải là bọn họ, con cháu của Viêm Hoàng sao? Nha đầu Si Thù này, đây là muốn báo thù toàn nhân loại...

“Chị Si Thù, mọi chuyện đã xảy ra lâu như vậy rồi, lúc đó gần như mọi người đều chết hết, chị đừng có giết người nữa có được không? Chị xem, chú Thượng Ất của em là con cháu của Viêm Hoàng, nhưng chúng em đã giúp chị giết vua giun nước, chúng em đều là người tốt, chị không thể vì một chuyện đã xảy ra lâu như vậy rồi mà còn muốn giết chúng em chứ?”

Đỗ Kiều Kiều nghiêm túc thuyết phục Si Thù, có Thượng Ất ở bên cạnh, cô không sợ Si Thù, ngược lại còn thấy có vị đại tỷ này có chút đáng thương vì chỉ có thể trốn chui trốn lủi.

“Các người... là ngoại lệ!” Si Thù lắc đầu, sau đó nói: “Cô không biết ngày đó đã xảy ra chuyện gì, nếu Hoàng Đế không phản bội, Si Vưu đã thống trị thiên hạ từ lâu rồi, Trung Quốc và toàn bộ Trái Đất cũng sẽ không rơi vào bàn tay của ác ma...”

“Đợi đã, chị Si Thù, em không hiểu chị đang nói gì vậy, chị nói Trái Đất nằm trong bàn tay của ác quỷ, vậy chúng ta là gì? Chú Thượng Ất và em cũng là ác quỷ sao?”

Đỗ Kiều Kiều sợ hãi trước bộ dạng nghiêm túc của Si Thù, mặc dù cô còn nhỏ nhưng cô có thể thấy rằng Si Thù không cần phải nói dối mình. Nhưng

cô rõ ràng là người của Trái Đất, sao có thể là ác quỷ?

Đỗ Kiều Kiều càng ngày càng bối rối, cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Thượng Ất lại lơ mờ đoán ra chân tướng.

Nhìn Si Thù, Thượng Ất chậm rãi nói: “Ý của cô là Hoàng Đế đã hy sinh mấy vạn người triệu hoán ác quỷ từ địa phủ để giết chết Si Vưu, sau đó những ác quỷ này không có rời khỏi Trái Đất, mà tiếp tục ở lại và sống cùng với loài người nguyên thủy trên Trái Đất cho đến tận bây giờ?”

“Đúng vậy! Người ta tưởng người sinh ra lớn lên trên Trái Đất, nhưng thật ra trong người người lại mang dòng máu của ác quỷ!”

Giọng nói của Si Thù càng lúc càng trở nên kích động, cô chỉ tay xung quanh nói: “Ngày đó, những con ác quỷ đó còn nghĩ rằng chúng đã giết tất cả tộc Si Vưu của chúng ta và phong ấn hài cốt ở đây, nhưng chúng có năm mơ cũng không thể ngờ được, tộc Si Vưu của chúng ta vẫn còn giữ lại huyết mạch, và nhất định sẽ nói ra chân tướng của hàng vạn năm trước...”

“Đợi đã, tôi có một vấn đề!”

Thượng Ất đột nhiên phát tay ngắt lời Si Thù, trong giọng điệu mang theo sự hoài nghi, nói: “Vạn năm? Chẳng phải cô vừa nói là chỉ còn lại có cô là hậu duệ của Si Vưu sao? Đừng nói với tôi là tộc Si Vưu của cô chỉ cần có phụ nữ là có thể sinh sản, điều này quá viễn vông!”

Thượng Ất nhìn Si Thù, trong mắt đầy nghi hoặc, từ góc độ sinh sản sinh học mà nói, ít nhất phải có trăm hoặc hàng ngàn người mới có thể giúp cho tộc của mình sinh sôi nảy nở.

Nếu không, số lượng quá ít sẽ xảy ra hiện tượng giao phối cận huyết, trong trường hợp đó, khả năng Si Thù mắc bệnh tâm thần chắc chắn sẽ trên 90%!

“Gia hỏa vô tri...” Si Thù nhìn Thượng Ất, khóe miệng có chút khinh thường nói: “Ở thời thượng cổ, các loại thần vật... à, chính là những sinh vật cao cấp mà bây giờ các người nói đến, bọn chúng không cần dựa vào hai giới tính... gọi... gọi là giao phối để sinh sản ra con cái. Tức là vô số cường giả thuộc các chủng tộc khác nhau có thể sinh con đẻ cái bất cứ lúc

nào, dựa vào máu thịt của mình, đương nhiên làm như vậy sẽ tổn hại đến sức mạnh và sự tích lũy năng lượng của chính những người đó.”

“Cái gì? Ý cô nói là, trong quá khứ, loài người... họ sinh sản vô tính?”

Lần này Thượng Ất thật sự sửng sốt, anh không ngờ Si Thù lại giải thích như vậy.

Thượng Ất được học rất cao, hiểu được một chút về sinh sản vô tính, cái Si Thù miêu tả chính là quy trình sinh sản vô tính tiêu chuẩn!

Thật không thể tin được, loài người thời nguyên thủy thực sự dựa vào sinh sản vô tính để duy trì số lượng tộc người và tiếp tục sự sống.

Chương 418: Từ nhỏ đã không có cha (2)

Chương 418. Từ nhỏ đã không có cha (2)

Không có gì ngạc nhiên khi những câu chuyện thần thoại và cổ xưa của Trung Quốc đề cập rằng Nữ Oa không cần đến đàn ông và phụ nữ khi tạo ra con người.

Cũng có những huyền thoại và truyền thuyết phương Tây cho rằng các vị thần đã tạo ra con người, dường như đều là trực tiếp sinh ra mà không có sự ghi chép nào về sinh sản khác giới.

Mọi thứ đã trở nên phức tạp hơn...

Thượng Ất nhìn khuôn mặt đầy hoa văn của Si Thù, lần đầu tiên cảm thấy lúc trước việc không giết cô nhân lúc hỗn loạn là một quyết định đúng đắn.

Từ trên người người phụ nữ này, dù trong lòng Thượng Ất còn nhiều bí ẩn không giải thích được, nhưng mà ít nhất cũng khiến cho Thượng Ất không dám sờ loạn, bắt loạn.

“Sinh sản vô tính... anh nói như thế cũng được, tôi thật sự chỉ có mẹ mà không có cha!”

Si Thù cong môi, lãnh đạm nói.

...

Đúng là một cô gái tội nghiệp, cô ấy thậm chí còn không có cha.

Thượng Ất nhìn Si Thù với ánh mắt thương cảm và thương hại, đôi mắt của Đỗ Kiều Kiều còn trở nên ẩm ướt hơn, những lời của Si Thù khiến cô nghe khiến cô nhớ đến cha của mình, người đang ở Ma Đô ở phía nam, một người đàn ông sẽ ôm cô trong tay và gọi cô một cách trìu mến...

Mọi người đều buồn cho kinh nghiệm sống của cô ấy, nhưng Si Thù không quá quan tâm điều đó.

Nhìn Thượng Ất, Si Thù nghiêm mặt nói: “Đáng tiếc là, ngoại trừ tộc Si Vưu, tất cả các gia tộc lớn khác ở Trung Quốc đều bị bọn ác quỷ ngoại tộc cưỡng bức và phải quan hệ với bọn họ... con cái sinh ra, chính là người ở thế giới bên ngoài mà anh gọi là người chính thống trên Trái Đất. Thực tế, hầu hết các người đều có dòng máu ngoại lai trong người, thậm chí có người còn tự cho mình là một chủng tộc cao quý. Hừm, theo tôi thấy, ngay cả những con chuột trong hầm mộ còn có dòng máu thuần khiết hơn...”

Câu nói rất kỳ quái, nhưng phải thừa nhận rằng câu chuyện của Si Thù rất hấp dẫn.

Đỗ Kiều Kiều và Tống Địch che miệng sợ hãi khi nghe thấy con chuột, Tống Địch nhút nhát, vô thức sờ mông vì sợ đột nhiên mọc ra một cái đuôi chuột.

Nhưng Si Thù cũng không muốn nói quá nhiều về cuộc sống của mình, ánh mắt cô lại chuyển sang cây đao vàng trên tay Thượng Ất.

“Đại tổ tiên Si Vưu vì tôn nghiêm đã dũng cảm lựa chọn cái chết, nhưng bí mật của tộc vẫn được lưu truyền rằng, lúc đó đại tổ tiên Si Vưu có uy lực vô hạn, nếu không phải do Hoàng Đế phản bội, sử dụng thủ đoạn trong trận

chiến, Hoàng Đế đã thất thủ trước Hồ Phách thần binh, có lẽ kết cục của trận chiến đã có thể được viết lại. Còn tộc Si Vưu chúng tôi cũng sẽ không bị tên tiểu nhân Hoàng Đế đó vu khống là người xấu và bị những người không biết chân tướng căm ghét và sợ hãi.

Có điều bây giờ thì không sao rồi, Hồ Phách thần binh đã xuất hiện, điều này cho thấy đại tổ tiên Si Vưu ở cửu địa tiên giới đã hiển linh, chỉ cần tôi còn, tôi sẽ giết hết những yêu ma quỷ quái này...”

Trong giọng điệu của cô ấy có một sự hưng phấn, Si Thù làm nhảm không dứt khiến Thượng Ất cau mày.

Cuối cùng, Thượng Ất không tin đây là cái gì mà gọi là Hồ Phách thần binh, kẻ ngốc cũng có thể nhìn thấy, cây đao nhỏ này ngoại trừ màu sắc có chút dễ nhìn, dùng để gọt táo còn không tệ, thì không có chút ma thuật nào.

Ha ha ha, Hồ Phách thần binh... có giết Thượng Ất anh cũng thấy nó có chút liên quan nào đến Si Vưu.

Si Thù rất thông minh và nhạy bén.

Vẻ mặt kỳ quái của Thượng Ất rơi vào trong mắt cô, Si Thù lập tức đoán được anh đang suy nghĩ cái gì.

Si Thù cười lạnh, không cố gắng giải thích, chỉ cầm lấy cây đao vàng, đi về phía Tống Địch: “Tấn công tôi, dùng thân thể minh linh của cô, ngay lập tức!”

“Cái gì... không... không được, chị sẽ chết giống như con giun nước lớn vừa rồi, em không thể tấn công chị!”

Tống Địch nhìn Si Thù như thể cô ấy bị ngốc, cô không hiểu vì sao Si Thù lại làm điều này.

“Nếu cô không tấn công tôi, tôi sẽ giết cô! Nhanh!” Si Thù hung hãn lên tiếng, cầm cây đao vàng lên chuẩn bị đâm vào Tống Địch.

“Không, em... em không muốn giết chị!”

Trong phút chốc, đôi mắt Tống Địch lại đổi màu, hơi thở lạnh như thủy triều, phi thẳng về phía Si Thù.

Đỗ Kiều Kiều thốt lên kinh ngạc khi nhìn thấy điều này, cô đã từng chứng kiến sự lợi hại khả năng làm yếu năng lực người khác của Tống Địch, chỉ cần dính phải khí tức lạnh lùng của vô, chỉ cần trong phút chốc sức mạnh sẽ bị hút hết như người bị bệnh nặng.

Còn Si Thù thì sao?

Tận mắt chứng kiến Si Thù một mình chiến đấu với vua giun nước, Đỗ Kiều Kiều biết rõ sức mạnh của cô gái này là như thế nào. Cô ấy là một đối thủ đáng sợ mà ngay cả chú Thượng Ất cũng phải dè chừng. Hai người này bây giờ đang đánh nhau, cô sợ Tống Địch còn chưa chạm vào lưỡi đao thì đã bị giết chết rồi.

Làm sao đây, có cần phải hét lớn lên không, có lẽ như thế có thể khiến họ dừng tay không?

Có điều, Đỗ Kiều Kiều chưa kịp hét lên, bởi vì trận chiến giữa Si Thù và Tống Địch đã được định đoạt trong chớp lát.

So với Si Thù, Tống Địch trông có vẻ yếu hơn rất nhiều.

Chỉ với tốc độ nhanh hơn Thượng Ất ba lần, Si Thù đưa con dao vàng cắt ngang cổ họng Tống Địch trong nháy mắt. Nhưng ngay sau đó Si Thù bất ngờ dừng tay, để Tống Địch đang sợ hãi tùy ý đặt bàn tay yếu ớt lên người cô.

Vì thế... một chuyện kỳ quái phát sinh.

Ngay cả vua giun nước cũng không chịu nổi kỹ năng làm năng lực suy yếu này mà đối với Si Thù lại không có tác dụng gì, thậm chí đến khiến Si Thù run tay một chút cũng không có, giống như là không có chuyện gì xảy ra vậy.

"Hỗ Phách thần binh được tạo ra bằng cách tập hợp âm khí nhất thế giới, trước mặt nó tất cả yêu quái đều là trò cười."

Si Thù nói xong lật tay, lấy Hồ Phách thần binh từ phía cổ họng Tổng Dịch ném về phía Thượng Ất: “Hồ Phách thần binh đã ẩn tàng ngàn năm, bản thể đã hao mòn hơn phân nửa, mới thành ra hình dáng thế này, nhưng chỉ cần tìm kiếm thứ âm khí nhất rồi từ từ sửa chữa thì ngày sức mạnh của thần binh xuất hiện lần nữa trên thế giới sẽ không còn xa nữa.

Chương 419: Quá khó xử rồi

Chương 419. Quá khó xử rồi

Cất nó đi, coi như là phần thưởng của tôi cho sự giúp đỡ vừa rồi của anh. Tôi hy vọng anh có thể đối tốt với nó và để nó lấy lại vinh quang càng lớn càng tốt.”

Cái gì? Cô... không định lấy lại sao? Nhưng cô đã nói rằng đây là thần binh của tộc Si Vưu các cô, tại sao lại đưa nó cho tôi?”

Giọng điệu của Thượng Ất không còn bình tĩnh được nữa, sức mạnh của Hồ Phách thần binh vừa rồi đã được Si Thù chứng minh, đây là một bảo vật quý hiếm, nhưng mà càng là thế này, Thượng Ất lại càng không hiểu được suy nghĩ của Si Thù.

Lẽ nào, cô gái này đã rung động trước sự quyến rũ của anh, còn có ý đồ khác?

Nghĩ nghĩ, Thượng Ất lắc đầu thật mạnh, anh cảm thấy suy nghĩ này của mình thật buồn nôn. Si Thù là một người phụ nữ khinh thường bất kỳ con người nào hơn ai khác, sao có thể dễ dàng nhìn trúng mình như vậy.

Phải có một lý do khác!

Thượng Ất yên lặng chờ Si Thù giải thích, và Si Thù không làm anh thất vọng.

“Có điều kiện để giao bảo vật cho anh, đầu tiên, anh phải tìm cách giúp nó tìm được âm khí và máu phù hợp để khôi phục lưỡi kiếm. Thứ hai, sau khi sửa chữa Hồ Phách thần binh xong, anh phải giúp tôi một việc, tìm được

hậu nhân của Hoàng Đế, để ta dùng máu của hậu nhân Hoàng Đế tế linh hồn của tổ tiên ta! Thứ ba... tôi còn chưa nghĩ xong điều kiện thứ ba..."

"Xin lỗi, sợ là không thể đồng ý với điều kiện của cô." Thượng Ất nhẹ giọng nói, cắm cây đao vào cơ thể vun giun nước, vỗ nhẹ lên đầu của Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch rồi xoay người. Si Thù sững sờ tại chỗ.

"Anh... anh nói cái gì? Anh không muốn Hồ Phách thần binh sao? Đợi đã, anh đừng có đi!"

Si Thù hoàn toàn ngỡ người, theo lẽ thường, chẳng phải Thượng Ất sẽ lập tức cảm ơn cô rồi vội vàng đồng ý với mọi điều kiện của cô sao? Đây hoàn toàn là không xuất chiêu theo lẽ thường mà?

"Tay phải tôi có Tinh Vực Cốt Đao, tay trái có Trọng Kiếm Vô Công, còn có một cây cung làm bằng xương của Thao Thiên và một mũi tên nguyên tố. Tôi có lý do để không cần cây đao Hồ Phách thần binh của cô... à, lại còn là phế phẩm cần một lượng lớn âm khí tinh khiết nữa chứ?

Thượng Ất nhẹ giọng nói, giọng điệu cao ngạo khiến cho Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch không chịu nổi nữa, thầm oán trách trong lòng: "Chú Thượng Ất, chúng ta khiêm tốn chút có được không? Dù sao đây cũng là sân nhà của người khác, chú không thích cây đao rách nát đó thì chú có thể nói một cách mềm dẻo hơn mà. Bầu không khí căng cứng như vậy, rất khó xử đó."

...

Si Thù tức giận trừng mắt nhìn, nhưng thầm thấy đối phương nói cũng có lý.

Không sai, Hồ Phách thần binh khi đó xác thật là rất xấu xa, nhưng hàng ngàn năm đã trôi qua, đã mất đi một lượng lớn âm khí tinh khiết, bây giờ dựa vào năng lực rách nát này, miễn cưỡng thì có thể sử dụng như một lá bùa hộ mệnh.

Hơn nữa, nếu muốn khôi phục nó trở về giống như lúc trước thì cần có rất nhiều thời gian... được rồi, quá trình này quả thực quá lâu, chắc là nếu như

không gặp phải tình huống gì bất ngờ, ít nhất cũng cần đến ba đến năm trăm năm.

“Nhưng mà... anh không muốn cây đao Hồ Phách thần binh này, anh còn muốn cái gì nữa? Anh muốn bảo rương trong tay ta, vật tổ của chiến thần Si Vưu đúng không?”

Si Thù đột nhiên hét lên giận dữ, giọng điệu kiêu ngạo như một cô gái mới lớn. Đương nhiên, xét theo tuổi tác của con người, Si Thù ở trong lòng đất mấy chục năm, chỉ có thể coi là một cô gái nhỏ trên con đường sinh mệnh gần mấy trăm năm cũng chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi.

“Nếu tôi nói muốn, cô có đưa cho tôi không?”

Thượng Ất vẫn không quay đầu nhìn lại, nhưng giọng lạnh nhạt khiến Đỗ Kiều Kiều không khỏi loạng choạng, cô không khỏi cười nhạt.

“Chú của cháu thật lợi hại, chú đây là muốn diễn vai tổng tài lãnh ngạo đúng không? Sự khiêu khích và bá đạo trong lời nói của chú đến một đứa trẻ như cháu cũng có thể nghe thấy rõ ràng!

Nhưng mà chú cũng quá thô lỗ rồi, người ta đã vất vả đánh boss cả một đêm mới phá được cái rương, cái miện này của chú lại muốn lấy nó?

“Đương nhiên... tôi không thể đưa cho anh.” Si Thù bực bội nói. Mặc dù cô muốn ném vật tổ của chiến thần Si Vưu vào mặt Thượng Ất với vẻ khinh bỉ, nhưng lý trí cuối cùng cũng đánh bại được sự kích động, cuối cùng cô cũng không có làm ra hành động không lý trí.

“Có điều, ngoài bảo rương anh có thể lấy bất cứ thứ gì mà anh thích. Chỉ cần tôi có, tôi có thể cho anh tất, nhưng anh phải đồng ý yêu cầu giúp tôi tìm hậu nhân của Hoàng Đế, báo thù năm đó!”

Si Thù nói dứt khoát, với vẻ mặt tôi sẽ không để anh đi nếu anh không đồng ý với tôi.

Thượng Ất xoay người, nhẹ nhàng nói: “Chỉ cần cô có, cô sẽ cho tôi hết? Được rồi, tôi muốn cái này!”

Thượng Ất lấy tinh hồn mà Cao Tổ đã đưa cho anh từ cơ thể mình ra và đưa nó cho Si Thù.

“Địa Thú Tinh? Anh cần thứ này?”

Si Thù kinh ngạc nhìn Thượng Ất, cô không ngờ yêu cầu của đối phương lại đơn giản như vậy.

Sau khi bị chôn vùi dưới lòng đất hàng nghìn năm, Si Thù và tổ tiên của cô đã tìm thấy rất nhiều sinh vật kỳ lạ khi họ sinh sống và săn bắt dưới lòng đất. Hầu hết những sinh vật này đều có chứa loại hạt tinh thể này trong cơ thể của chúng, sau khi chúng chết, một số hạt tinh thể biến mất khi xác chết phân hủy, một số hạt tinh thể thì bị cát bụi vùi lấp và mất dần độ sáng bóng.

Si Thù là hậu nhân của Si Vưu, thân thể rất cường đại, sinh vật năng lượng bình thường dưới lòng đất rất yếu, chỉ tương đương với đồ ăn thông thường. Vì vậy, sau khi cố gắng nuốt những Địa Thú Tinh này vài lần, cô đã từ bỏ những hạt tinh thể này với vẻ thất vọng.

Đôi khi máu quá nhiều cũng không phải là điều tốt, nó tương đương với việc đột ngột đổ thêm xăng thường vào một chiếc xe sang vốn đã quen uống xăng chất lượng cao, đừng nói là chạy nhanh như chớp, sợ là mới chạy thôi đã nằm sắp ra rồi!

Chương 420: Quá khó xử rồi (2)

Chương 420. Quá khó xử rồi (2)

Si Thù không ngờ Thượng Ất lại muốn thứ “vô dụng” này, cô vỗ ngực nói: “Có mấy thứ này, anh muốn bao nhiêu tùy ý! Nhưng tôi e là không thể lấy chúng ngay bây giờ, bởi vì dung nham đang phun trào dưới lòng đất. Chúng ta phải đợi thủy triều kết thúc rồi mới có thể đến Dung Động nơi có nhiều Địa Thú Tinh nhất, cũng chính là chỗ Tinh Động.

“Tinh Động và thủy triều dung nham... đúng rồi, sao lại quên mất chuyện này cơ chứ!”

Đôi mày kiếm của Thượng Ất nhướng lên, lời nói của Si Thù nhắc nhở anh nguyên nhân khiến anh chạy đến đây đều là do tên Thú Vương kia. Bây giờ tên này đã tự mình chạy tới chỗ sâu nhất của vết nứt, có lẽ hẳn đã tình cờ đi tới địa điểm mà Si Thù đã nói.

Không được, không thể để cho tên gia hỏa này cướp lấy viên tinh hồn đặc biệt của mình!

Thượng Ất không còn do dự nữa lập tức đồng ý với yêu cầu của Si Thù. Si Thù rất vui mừng, cô nghiêm nghị trao Hồ Phách thần binh cho Thượng Ất, rồi dẫn người ở nơi này đi đến nơi thủy triều dung nham phun trào.

Lúc này, Hùng Thiên vừa tỉnh dậy lại bị kéo vào đội săn kho báu, trở thành chiếc xe di động của Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch.

...

Sâu trong khe nứt dưới lòng đất, đã nóng như thiêu đốt, dung nham đỏ sẫm từ từ chảy dọc theo một con sông ngầm rộng như sông lớn, đi qua chỗ nào là nơi đó bị hun đốt.

Hai bên lòng sông không ngừng có đá vỡ rơi xuống, giống như một người bị ngã, lao vào thủy triều dung nham với nhiệt độ cao mấy ngàn độ, nhưng cũng không lật được một gợn sóng nào.

Nơi đây giống như là địa ngục trong truyền thuyết, không có một sinh vật nào dám lang thang ở đây. Có điều, hôm nay có một người là ngoại lệ, nhìn dòng dung nham, người này không hề lộ ra vẻ sợ hãi mà còn tràn đầy ngạc nhiên, như thể dòng sông dung nham trước mặt này là khung cảnh đẹp nhất thế gian.

“Vẫn còn thiếu một chút nữa... chỉ cần tìm được một mảnh kim loại biến hình khác, việc biến hình thành chó địa ngục ba đầu sẽ hoàn tất!”

Thú Vương đứng một mình bên sông, khuôn mặt đỏ bừng vì bị dung nham chiếu vào trông có chút gợn ghiếc.

Sau khi làm nổ tung hang động nơi Thượng Ất đứng, Thú Vương đi vào những khe nứt quanh co đã được lên kế hoạch từ trước để tìm kiếm mảnh kim loại biến hình.

Nhưng có một điều không ai biết đó là việc Thú Vương tìm kiếm mảnh kim loại biến hình của con chó địa ngục ba đầu chỉ là một trong những mục tiêu của anh ta.

Sau khi trở thành chó địa ngục ba đầu, Thú Vương sẽ có sức mạnh điều khiển dung nham, vì như thế rất có thể anh ta sẽ tìm thấy viên tinh thể của con hỏa thú ẩn trong thủy triều dung nham, tiếp tục làm cho con chó địa ngục ba đầu của mình trở nên mạnh hơn, cuối cùng trở thành một con thú đáng sợ nhất trong truyền thuyết, chó quỷ địa ngục có thể phun ra quả cầu lửa dung nham.

“Không đúng, cuốn nhật ký mà mình tìm thấy đã nói rõ ràng là dung nham dâng trào sẽ dâng lên một bảo rương, trong đó có chứa mảnh kim loại biến hình của chó địa ngục ba đầu, nhưng mà tại sao mình đã đợi lâu thế rồi mà không thấy gì? Lẽ nào mình bỏ lỡ rồi?”

“Lẽ nào bảo rương chứa mảnh kim loại biến hình bị kẹt ở bên kia?”

Thú Vương đưa mắt nhìn dòng dung nham đang chậm rãi chảy. Thủy triều dung nham đã gần kết thúc, nhưng những mảnh kim loại mà anh ta cần để biến hình vẫn chưa xuất hiện.

Thú Vương hơi nôn nóng, anh ta biết rõ mình sẽ không thể ở đây quá lâu. Đây không chỉ bởi vì sức mạnh của anh ta gần như bị áp chế, mà quan trọng hơn là anh ta có thể cảm giác được sinh vật bí ẩn nhất thế giới lòng đất này đang nhanh chóng lao về phía bên này.

Khứu giác của chó địa ngục rất mạnh, sau khi biến hình, Thú Vương có thể ngửi thấy rõ ràng mùi nồng nặc không thể nào xua tan được trong không khí.

Trong thế giới dưới lòng đất này có một vị vua. Anh ta đang xâm phạm lãnh thổ của họ, một khi bị phát hiện, họ nhất định sẽ kích động mà giết chết anh ta.

“Không được, không thể tiếp tục đợi được nữa!”

Nhìn dòng dung nham tạm dừng chấn động, Thú Vương quyết tâm, chân chó giẫm mạnh lên nham thạch nóng bỏng, sau đó tứ chi nhanh chóng chạy về phía bờ đối diện, trên bề mặt nham thạch có mấy viên đá nhô ra khiến cho Thú Vương có thể giữ cho chân tay của mình không bị bỏng.

Có điều... theo miêu tả của nhật ký, hình như có một con quái vật khủng khiếp ẩn nấp bên kia sông nham thạch, không biết có được may mắn không, mong là không gặp phải nguy hiểm gì!

Nghĩ đến việc này, chân của Thú Vương lại tăng tốc, ngay sau đó bóng dáng anh ta đã vượt qua dòng sông dung nham và biến mất vào vực sâu của dòng suối tối tăm, nơi đó đến trong không khí cũng có hỏa khí.

...

Sâu trong lòng đất, Thượng Ất và Si Thù dò dẫm đi trong lối đi tối tăm, phía sau bọn họ, Hùng Thiên từng bước từng bước theo sát, trên mặt lộ vẻ đau khổ, miệng than thở: “Hai vị tổ tông đừng có làm loạn nữa có được không, đường ở đây khó đi, ngồi trên vai sẽ rất dễ bị ngã.”

“Hùng Thiên, nếu anh làm chúng tôi bị thương, chú Thượng Ất sẽ đánh anh, anh có tin không.”

Trên vai Hùng Thiên, Đỗ Kiều Kiều lắc cái đầu của mình nhìn trái nhìn phải, ngồi vững chắc, hai cái chân nhỏ thỉnh thoảng đưa hai cái, một bộ dáng thoải mái như đi ra ngoài chơi.

Kể từ lúc Hùng Thiên tỉnh lại, Đỗ Kiều Kiều không còn muốn tự mình đi nữa. Hơn nữa, tính tình giản dị và thân hình cường tráng của Hùng Thiên cũng khiến Đỗ Kiều Kiều rất hài lòng, không tiếc lời khen Hùng Thiên.

“Tiểu tổ tông, coi như cô ác... Nhưng cô có thể bỏ tay ra khỏi mắt tôi không, cô thế này tôi không nhìn thấy được đường. Cô nhìn xem Tống Địch ngoan ngoãn biết bao nhiêu, tôi thậm chí còn không cảm nhận được sự hiện diện của cô ấy. Ờ, Tống Địch đi đâu rồi? Thượng Ất đại nhân, không hay rồi, Tống Địch mất tích rồi!”

Hùng Thiên hét lên một cách kinh ngạc rồi rụt cổ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên cổ và lưng.

Mệnh lệnh mà Thượng Ất giao cho anh là chăm sóc hai cô gái nhỏ này, nhưng bây giờ trong nháy mắt anh đã đánh mất một người, chắc Thượng Ất sẽ không vì điều này mà xét nát anh đó chứ.

Chương 421: Trận chiến cuối cùng của Thú Vương

Chương 421. Trận chiến cuối cùng của Thú Vương

“Con gấu ngốc nghếch, đừng có kêu la om sòm nữa, Tổng Địch ở bên kia kia...”

Đỗ Kiều Kiều vỗ nhẹ lên đầu Hùng Thiên, ngón út chỉ vào một góc bên cạnh. Hùng Thiên ngơ ngác nhìn sang, thấy Tổng Địch đang ngồi xổm quay lưng ra ngoài, không biết đang làm gì.

“Tổng Địch, cháu sao vậy? Có chuyện gì sao?” Thượng Ất bước tới, khẽ cau mày.

Vì những suy đoán từ trước, suốt dọc đường Thượng Ất luôn chú ý đến Tổng Địch. Vừa rồi Si Thù cũng đã nói với Thượng Ất về những suy đoán của cô về thân thể minh linh nói cho anh, Thượng Ất không thể không chú ý hơn đến từng cử chỉ của Tổng Địch.

“Cháu không sao, chỉ là cháu hơi sợ...” Tổng Địch ngồi xổm dưới đất, thân hình gầy gò run lên, nghẹn ngào nói: “Chú Thượng Ất, chú nói cháu không phải là tai họa, nhưng mà mấy năm nay toàn bộ những người thân cận với cháu đều gặp phải tai họa một cách quái lạ. Trước khi cháu đến Đế Đô, cha mẹ cháu vừa mới ly hôn, cô cô có lòng tốt đã đưa cháu đến Đế Đô để thư giãn, nhưng vào ngày đầu tiên đã xảy ra vụ tai nạn tàu hỏa rồi bị dã thú cắn chết, cho đến bây giờ cháu vẫn không biết xương cốt của cô cô đang ở nơi nào.

Còn có những bạn học đó của cháu, lúc mới đến, tổng cộng có 20 người, nhưng mà cho đến bây giờ chỉ còn lại cháu và Kiều Kiều, cháu sợ là nếu cháu tiếp tục đi theo mọi người thì sẽ hại mọi người...”

“Vì thế, cháu muốn rời khỏi chúng ta?”

Thượng Ất bình tĩnh nhìn Tống Dịch, không biết là nên vui mừng hay tức giận.

“Cháu không biết, hu hu, những gì mà chị Si Thù vừa nói khiến cháu rất sợ hãi, cháu không biết phải làm sao cả?”

Tống Dịch thì thào, thân hình gầy gò khiến khi người ta nhìn cô nổi lên cảm giác thương hại.

“Hơn nữa, vừa nãy khi cháu sử dụng kỹ năng làm suy yếu sức mạnh, cháu cảm thấy có một sức mạnh nào đó đang gọi mình, sức mạnh đó đang ở trước mặt của chị Si Thù... Cháu cảm thấy rằng chỉ cần cháu tiếp tục đi về phía trước, một điều gì đó khủng khiếp nhất định sẽ xảy ra!”

“Sức mạnh gọi cô? Nói cho tôi biết, cụ thể đó là loại sức mạnh gì?”

Nghe thấy lời nói của Tống Dịch, Si Thù cũng tò mò nghiêng người về phía trước. Sống dưới lòng đất nhiều năm như vậy, cô chưa từng nghe nói về thứ gì đáng sợ hơn nước ở nơi này.

Không giống như vừa rồi, Si Thù giờ đây đang nắm chặt vật được tôn sùng nhất của tộc Si Vưu ở trong tay, vật tổ của chiến thần Si Vưu.

Đây là một cái đĩa kim loại tương tự như những tấm kim loại biến hình khác, nhưng sức mạnh của nó thì những miếng kim loại thông thường không thể so sánh được.

Theo ghi chép được truyền thừa lại của tộc Si Vưu, chỉ cần Si Thù nhỏ máu vào vật tổ của chiến thần này, vật tổ sẽ phát ra một sức mạnh cực lớn, tất cả các con thú sẽ phải thần phục và chịu sự điều khiển của Si Thù.

Vì vậy, với vật tổ chiến thần trong tay, Si Thù không sợ bất kỳ con thú nào dưới lòng đất này, ngược lại gặp được con thú hay thứ gì đó vừa hay để cho

vật tổ chiến thần được rèn giữa lại, thể hiện uy phong.

“Không rõ nữa, em chỉ cảm thấy thứ đó rất đáng sợ, nó cho em cảm giác giống như là... những đỉnh núi khổng lồ và biển cả, uy nghiêm và không thể chiến thắng... em thật sự cảm thấy sắp có chuyện không hay xảy ra!”

Tống Dịch không ngừng run rẩy lắc đầu, nhưng vẻ mặt Thượng Ất lại càng lúc càng lạnh.

“Đây có phải là một cái bẫy do thế lực bí ẩn đo giăng ra nữa không? Nó đang điều khiển Tống Dịch, hay là hy vọng dùng Tống Dịch để can thiệp vào việc mình lấy những tinh hồn đặc biệt và ngăn cản sức mạnh của mình tăng lên?”

Các loại suy nghĩ hiện ra, sau khi từ từ hiểu ra chân tướng, Thượng Ất đã bắt đầu có thói quen dùng góc độ âm mưu để nhìn tất cả những hiện tượng phi lý.

Thế lực bí ẩn đó mạnh đến mức khiến Thượng Ất phải đặc biệt quan tâm đến nó. Nhưng những điều này Si Thù không biết, cô chỉ nghĩ rằng Tống Dịch sợ hãi, không do dự lấy vật tổ chiến thần của Si Vưu ra cầm ở trong tay, cô an ủi Tống Dịch: “Em gái nhỏ, đừng sợ, không có con quái vật nào có thể làm tổn thương anh ấy đâu.”

Ngay khi vật tổ chiến thần của Si Thù được lấy ra, một cảnh tượng đột nhiên xảy ra!

Thế giới xung quanh lòng đất vốn yên tĩnh vắng lặng đột nhiên rung chuyển dữ dội giống như động đất, cùng với hàng loạt tiếng động ầm ầm xung quanh, nó chấn động đến mức khiến đám người Thượng Ất liên tiếp ngã xuống, thậm chí còn không đứng dậy nổi.

“Chuyện gì vậy? Si Thù, cô đã làm gì?”

Thượng Ất tức giận nhìn Si Thù, trong mắt tràn ngập tức giận. Si Thù vừa lấy ra vật tổ của chiến thần, thế giới dưới lòng đất lập tức gần như sụp đổ, nếu nói Si Thù không làm loạn thì có chết Thượng Ất cũng không tin!

“Tôi... tôi không có làm gì, tôi vừa mới lấy ra vật tổ chiến thần... Ồ, đợi đã, tôi còn chưa có kích hoạt vật tổ, sao vật tổ lại phát sáng?”

Si Thù nhìn vật tổ của chiến thần Si Vưu ở trong tay như nhìn thấy ma, lúc này, trên vật tổ hiện lên đầy hoa văn bí ẩn, có một tia sáng tối rất nhịp nhàng, giống như có người đang thở, lại giống như là có một sức mạnh bí ẩn nào đó hô ứng, trông cực kỳ cổ quái.

“Đừng nói nữa, mau đưa chúng ta đến nơi an toàn ngay lập tức nếu không chúng ta sẽ bị chôn ở đây!” Không dám chậm trễ, Thượng Ất vội vàng giục mọi người rời đi, trong đầu óc suy nghĩ nhanh: “Chuyện gì xảy ra ở đây vậy? Lẽ nào mình đoán đúng rồi, quả nhiên Tổng Địch có vấn đề? Cô bé chỉ nói không muốn đi cùng mình thì đã xảy ra chuyện rồi, xem ra sức mạnh thần bí đã quyết tâm có chết cũng không từ bỏ... Có điều, trận động đất này dường như cũng có liên quan đến vật tổ chiến thần của Si Thù, bà nội nó, lão tử chỉ muốn tìm một ít tinh hồn đặc biệt để nâng cao sức mạnh mà phiền phức thế sao?”

Một đường tránh né, mọi người đều loạng choạng đi tới Tinh Động mà Si Thù đã nói, lúc này, động đất cực lớn dưới lòng đất đã dần dần lắng xuống, thỉnh thoảng chỉ còn xuất hiện chấn động dữ dội, khiến cho tim mọi người đều treo lên đến cổ họng.

Chương 422: Động đất và nỗi đau khổ của Thú Vương

Chương 422. Động đất và nỗi đau khổ của Thú Vương

“Tinh Động ở phía trước, nơi đó có rất nhiều hạt tinh thể mà sau khi Địa Thú chết đã để lại, có điều tôi muốn nhắc nhở mọi người rằng có một chút bất thường. Linh thú bình thường trước khi chết thường ở trong ổ của mình, nhưng mà ở đây có rất nhiều địa thú liều mạng bò tới đây trước khi chết, cũng không biết chúng làm như thế để làm gì. Hơn nữa, sau khi những con địa thú này chết, thi thể của chúng sẽ dần dần biến mất, chỉ còn lại xương chứ đừng nói đến những hạt tinh thể đó. Có điều, quá trình này diễn ra

tương đối chậm, vì vậy khi chúng tôi vào nhất định sẽ tìm thấy những Địa Thú Tinh còn chưa biến mất... Đáng chết, ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy, tay của tôi đau quá!”

Với tiếng gầm gừ trầm thấp, vẻ mặt Si Thù trở nên đau đớn. Cô phát hiện ra rằng càng đến gần nơi này, phản ứng của vật tổ càng mạnh, lúc này, vật tổ chiến thần truyền đến một cảm giác nóng như lửa đốt, Si Thù cảm thấy khó chịu như thể cô đang cầm một quả cầu lửa. Nhưng vào lúc này, một bóng đen đột nhiên chạy ra từ địa đạo, hai bên gặp nhau ở góc đường, tất cả mọi người đều sửng sốt.

“Là anh!”

“Sao lại là anh?”

Thượng Ất và Thú Vương cùng kêu lên, bọn họ không ngờ lại gặp nhau ở đây, cũng không ngờ là bên kia còn sống!

“Ồ, Thượng Ất đại nhân, không ngờ lại gặp được ngài ở đây, đúng là duyên phận.”

Thú Vương âm dương quái khí nói, một tia sáng đỏ hung tợn tỏa ra từ đôi mắt đỏ như máu của anh ta. Không biết anh ta đã tháo kính râm ra từ khi nào, mạch máu tím đen nổi đầy trong hốc mắt, hai con ngươi lớn trông rất đáng sợ.

“Hừm, tên quỷ xảo quyệt muốn dùng thuốc nổ giết tôi. Không ngờ tôi còn sống sao?” Thượng Ất lạnh lùng nhìn về phía Thú Vương, tay phải chậm rãi chỉ lên không trung, trường kiếm màu xanh xuất hiện trước mặt mọi người ngay lập tức.

“Thượng Ất đại nhân, ngài thật là thông minh. Nhưng mà muốn giết tôi cũng không có dễ dàng như vậy đâu, trong khoảng thời gian anh không ở đây, tôi đã gặp được kỳ ngộ thần kỳ.” Thú Vương lộ hai hàng răng trắng ra, dưới làn da đen càng làm nổi bật lên vẻ cười nhạo đối với tất cả mọi người.

“Kỳ ngộ thần kỳ? Ý của anh là trở thành một con chó?” Thượng Ất cười khinh thường, rồi nói: “Ồ, anh cho tôi xem xem, sau khi biến hình anh là...”

một con chó như thế nào!”

“Hừ, anh dám cười nhạo biến hình chó địa ngục của tôi, tôi thề sẽ khiến anh phải hối hận! Xem đây, chó địa ngục ba đầu!”

Rầm một tiếng, hình dáng của Thú Vương đột nhiên vặn vẹo dữ dội, sau đó một thân hình to lớn từ từ hiện ra từ bóng tối, ba cái đầu chó đáng sợ nhìn chăm chăm vào Thượng Ất và những người khác... Con chó địa ngục ba đầu, Thú Vương đã tìm kiếm rất lâu, cuối cùng đã tìm được miếng kim loại biến hình cuối cùng trong địa mạch, đồng thời thành công thăng cấp biến hình đến giai đoạn cuối cùng của giai đoạn thứ ba.

“Ồ, thú ba đầu... rất lâu rồi không nhìn thấy có người có thể biến hình như thế này.” Si Thù đứng ở bên cạnh Thượng Ất hứng thú nhìn Thú Vương sau khi biến hóa.

Trong ghi chép của tộc Si Vưu, con chó ba đầu này được gọi là thú ba đầu, là loài thú rất hung dữ của núi rừng thời thượng cổ, nó đã giết chết không biết bao nhiêu người và được coi là tai họa của con người. Sau đó, Si Vưu đã cưỡi con hổ trắng đi khắp núi rừng, giết rất nhiều thú này, rồi phong ấn linh hồn quái thú trong vật tổ biến hình, đó chính là mảnh kim loại biến hình.

Hiện tại, Thú Vương chăm chỉ tìm kiếm chỉ để thu thập đủ ba trong số chúng và trở thành con chó ba đầu này, điều này khiến Si Thù khá ngạc nhiên. Nhưng sự chấn động dữ dội từ lòng đất khiến cô không yên, vì vậy cô nóng nảy nói với Thú Vương đã biến thành con chó ba đầu: “Ta không cần biết mi có lai lịch gì, bây giờ rút khỏi đây cho ta, nếu không ta sẽ hút hồn thú của ngươi, khiến ngươi vĩnh viễn không khôi phục lại được hình người!”

“Hừ, tiểu nha đầu hù dọa ai vậy? Có tin là bây giờ tôi sẽ giết cô ngay không... a, đợi đã, cô làm gì tôi vậy, đau đầu quá!” Thú Vương nhe nanh múa vuốt tấn công Si Thù, nhưng không ngờ họa tiết bí ẩn trên vật tổ chiến thần trong tay Si Thù đột nhiên liên tục lớn lên, một sức mạnh kỳ lạ lập tức bao trùm lấy Thú Vương, giọng nói lạnh lùng của Si Thù vang lên: “Chiến thần Si Vưu tại thượng, lấy sức mạnh của vật tổ chiến thần để thống trị tất

cả hung thú trong thiên hạ, nhiếp hồn, đoạt phách, rút tinh, định hình... linh hồn của vạn thú, mau vào tộc ta!”

Cảm giác thật lợi hại... Thú Vương nằm trên mặt đất không dám nhúc nhích, Đỗ Kiêu Kiêu và Tống Dịch lập tức phóng ánh mắt sùng bái nhìn về phía Si Thù.

Thú Vương thực sự trở thành một con chó trước mặt Si Thù, một con chó rất nghe lời, tất cả đều nghe rõ tiếng chó sủa, dường như Thú Vương không còn nói được nữa.

“Chị Si Thù, chị... chị đã làm gì ông ta vậy?” Tống Dịch cẩn thận hỏi.

“Không có gì, chỉ là lấy lại vật tổ biến hình của anh ta thôi... à, cũng chính là lấy đi mảnh kim loại biến hình mà mọi người nói đến. Từ nay về sau, anh ta chỉ có thể duy trì hình dạng thú mà không thể biến lại thành người được nữa.”

Si Thù nhẹ nhàng nói, vẫy vật tổ chiến thần của Si Vương về phía Thú Vương, Thú Vương miễn cưỡng bò đến như một con chó cưng bị chủ siết cổ.

“Hừ, mi khá khỏe, nên từ bây giờ có thể làm thú cưỡi của ta. Những mi phải nhớ nếu không nghe lời, ta sẽ hút hồn, lột da, ăn thịt mi bất cứ lúc nào!”

Si Thù nói rồi không khách khí mà nâng chân lên ngồi ở trên người của Thú Vương, hai chân kẹp chặt khiến ba đầu của Thú Vương lập tức gầm lên một tiếng đau đớn, hiển nhiên là rất không vui.

Một kết quả vô cùng bất ngờ, Thượng Ất không ngờ rằng Thú Vương lại dễ bị tổn thương như vậy trước mặt Si Thù, đồng thời trong lòng anh cũng sợ hãi một chút.

Vật tổ chiến thần này thật là độc ác, Thú Vương sau khi biến hình thậm chí mình còn có thể cảm nhận được nguồn năng lượng dồi dào trong anh ta. Nếu như dùng nó, có lẽ mình sẽ không thể chiến thắng anh ta trong thời gian ngắn, vậy mà Si Thù này lại khuất phục được Thú Vương mà không cần tổn chút sức nào.

Chương 423: Tơ trắng dưới lòng đất

Chương 423. Tơ trắng dưới lòng đất

Chỉ dựa vào cái này, danh xưng chiến thần Si Vương thật sự không phải là do mọi người hư cấu mà có, quả thực có những điều trong nền văn minh thượng cổ mà khoa học hiện đại không thể giải thích được. Hơn nữa, Thú Vương này thật sự rất xui xẻo, gặp đúng phải Si Thù có thể khắc chế biến hình của anh ta, chưa kể còn bị điều phục thành thú cười, anh ta thậm chí còn không thể khôi phục lại hình dạng con người của mình, thật sự quá xui xẻo.”

Nhìn vẻ buồn bực và tức giận trên mặt của Thú Vương, Thượng Ất lắc đầu không nói nên lời. Kết cục của Thú Vương hoàn toàn là do bản thân tự chuốc lấy, nhưng cái chết của con thỏ và bi kịch của Thú Vương cũng nhắc nhở Thượng Ất sự nguy hiểm của thế giới dưới lòng đất này chắc chắn nằm ngoài sức tưởng tượng của anh, trước khi rời khỏi đây và trở về căn cứ Tổ Ưng một cách an toàn, nhất định phải cẩn thận hơn. Đừng mắc phải những sai lầm của Thú Vương!

Nghĩ vậy, Thượng Ất không do dự nữa, thân hình giống như một con chim sáo trong rừng, lao thẳng về phía Tinh Động.

“Oa, cái động đẹp quá, cứ như thế giới cổ tích vậy, đẹp quá!”

Đỗ Kiêu Kiêu và Tống Dịch theo sau Thượng Ất đi về phía trước, sau khi đi qua vài đoạn quanh co thì cuối cùng cũng đến một hang động rộng dưới lòng đất, họ lập tức sững sờ trước cảnh tượng trước mắt.

Tinh Động rất lớn, lớn bằng một sân bóng đá tiêu chuẩn trên mặt đất. Tinh Động cao đến nỗi khi mọi người nhìn lên giống như thật sự nhìn thấy mái vòm trong đêm tối. Tinh Động rất nguy hiểm, những bộ xương u ám của nhiều loài thú khác nhau bao phủ lên những khối đá kỳ dị, rễ cây nhọn như giáo ở trên đầu ngọn giáo.

Xương của vô số loài dã thú bao phủ bán kính gần một trăm mét, số lượng của nó thậm chí còn gấp mười lần xương chôn ở tế đàn của tộc Si Vương. Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, Thượng Ất liền nhận ra Si Thù không có nói dối, đây quả thực là một nơi u ám không nên ở lâu.

Nhưng mà Thượng Ất cũng không lập tức xông tới mộ xương trắng của hung thú, cho dù có vô số tinh quang đang hấp dẫn anh, nhưng anh cũng không có nhắc chân đi mà chỉ nhìn chăm chăm những sinh vật kỳ lạ mọc ở xung quanh.

Vì những thứ này, toàn bộ hang động đã thay đổi từ kỳ quái và kinh khủng sang kỳ lạ và mờ ảo, hơn nữa đi theo số lượng càng ngày càng nhiều, đến cả Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch là những người sợ bóng tối cũng không thể chống lại màu sắc mờ ảo mà nó tạo ra, bởi vì nó rất đẹp.

Những thứ này là gì? Thượng Ất dụi dụi mắt, cẩn thận nhìn.

Vào lúc này, trước mặt Thượng Ất và những người khác xuất hiện những sợi tơ trắng mềm mại như lụa rơi từ trên trời xuống. Chúng tiếp tục kéo dài và nhô ra dọc theo các khe hở trên vách động, giống như những con rắn chui ra khỏi hang.

Có điều Thượng Ất khá chắc những thứ này không phải rắn, bởi vì anh chưa từng thấy con rắn nào phát ra ánh sáng trắng dịu dàng và buông thông trên không trung như một sợi dây len như vậy, nhìn cực kỳ duyên dáng và xinh đẹp.

“Si Thù, những thứ này là cái gì vậy? Chúng cũng là thứ ở trong Tinh Động sao?” Thượng Ất quay đầu lại hỏi Si Thù, vẻ mặt dày đặc câu hỏi.

“Không phải, tuyệt đối không phải!” Si Thù lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: “Lần trước tôi đến Tinh Động không có những thứ này, tôi không biết chúng là cái gì!”

“Điều đó có nghĩa là những thứ tơ trắng này vừa mới xuất hiện, nhưng sao bây giờ chúng mới xuất hiện? Chẳng lẽ những thứ này có liên quan gì đến Thú Vương?” Thượng Ất liếc nhìn Thú Vương, chỉ thấy rằng Thú Vương cũng đang nhìn tơ trắng đến từ mọi hướng với vẻ mặt bối rối.

“Không liên quan đến thú ba đầu!” Si Thù theo thói quen gọi con chó địa ngục ba đầu của Thú Vương là thú ba đầu, cô tự tin nói: “Bởi vì thú ba đầu đã bị tôi khuất phục, nó sẽ không bao giờ giấu tôi bất cứ điều gì, điều đó sẽ khiến cho vật tổ chiến thần của Si Vưu làm cho đầu của nó nổ tung thành bột nhão. Những thứ này hẳn là có liên quan đến động đất cực lớn vừa rồi, mọi người hãy nhìn kỹ những mảnh xương trắng và Địa Thú Tinh trên mặt đất đi, những sợi tơ trắng này dường như đang hướng về phía chúng!”

“Hướng về phía tinh hồn? Lẽ nào những sợi tơ trắng này đang hấp thụ năng lượng trong tinh hồn, lẽ nào chúng là rễ và thân của một loài thực vật nào đó sao?” Thượng Ất nhìn sợi tơ trắng trong Tinh Động càng ngày càng nhiều, trong lòng anh đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ kỳ lạ.

Lúc này, những sợi tơ trắng đang dần lớn hơn và dày hơn, Thượng Ất tinh mắt phát hiện có vô số sợi tơ nhỏ hơn mọc rải rác trên những sợi tơ trắng này, trông giống như một bộ rễ của loại cây nào đó với các rễ mảnh xếp dày đặc phía trên rễ chính.

“Rễ và thân cây? Thượng Ất, anh cũng quá giỏi tưởng tượng đấy. Đây là hang đá bazan mấy trăm mét dưới lòng đất rễ cây nào có thể khoan vào nơi này? Bỏ đi, để tôi xem xem rốt cuộc thứ này là cái gì, miễn cho anh lại nghĩ là tôi hãm hại anh, gài bẫy anh để đưa anh đến đây.”

Si Thù nói rồi thúc giục Thú Vương dưới chân, một người một chó đi thẳng vào trong chỗ những sợi tơ trắng, không ngờ vừa mới đi ra ngoài mười mét, Thú Vương đột nhiên gầm lên một tiếng, sau đó là ba cái đầu to gầm lên, trông nó như là rất tức giận khi bị thứ gì đó tấn công.

“Con chó ngốc, người thành thật một chút cho ta, người muốn ta ngã chết sao?!”

Thú Vương đột nhiên làm thế khiến Si Thù gần như bị nhấc khỏi lưng nó, cô rất tức giận dùng cây kiếm hình rắn của mình gõ vào ba cái đầu. Thú Vương bị đánh rên rỉ trong miệng một tiếng, nhưng thân thể vẫn còn đang điên cuồng vặn vẹo, có vẻ rất đau đớn.

“Thú ba đầu, người sao vậy... ơ, sao trên lông của người lại có một sợi tơ trắng vậy?”

Cuối cùng, Si Thù cũng nhận ra có điều gì đó không ổn, khi cô kiểm tra kỹ thân thể của Thú Vương thì chợt phát hiện một sợi tơ trắng đã quấn lấy thân thể của Thú Vương từ lúc nào, đầu nhọn của nó đã đâm sâu vào mô của Thú Vương.

“Xem ra có một điểm bị Thượng Ất nói đúng rồi, có lẽ sợi tơ trắng này là vật sống...”

Chương 424: Anh có thể ôm tôi không

Chương 424. Anh có thể ôm tôi không

Si Thù yên lặng bình tĩnh quan sát sợi tơ trắng, không để ý tới tiếng kêu thảm thiết của Thú Vương.

Mặc dù Si Thù luôn lộ ra vẻ mặt không sợ hãi, nhưng lời nói của Thượng Ất chỉ là nhắc nhở cô, trong tình huống hiện tại tốt hơn hết là không nên đụng vào những thứ mình không biết gì, có quý mới biết những sợi tơ trắng này là vật gì?!

Có điều, Si Thù vẫn là đánh giá thấp sức mạnh của những sợi tơ trắng này, ngay khi Thú Vương đang cố hết sức thoát khỏi cơn đau trên mô thì hàng chục sợi tơ trắng mỏng manh đang lặng lẽ bò tới từ bốn phía, đến khi Si Thù phản ứng lại thì chúng đã bò đến, bao vây cô và Thú Vương, thậm chí họ còn không thể tìm thấy được một kẽ hở nào để trốn thoát.

“Hừ, những thứ quỷ quái các người muốn bắt Si Thù ta đâu có dễ như vậy. Giáo của Si Vương của ta được tạo ra để giết chết các loại yêu ma quỷ quái, cút ra cho ta!” Đối mặt với những sợi tơ trắng dày đặc, Si Thù không hề sợ hãi mà dũng cảm giơ hai cây giáo dài hàng mét về phía đối thủ

Ngon giáo của cô là một cây giáo năng lượng với một con dao găm ngoằn ngoèo làm ngon, theo lý mà nói có thể bỏ qua đặc tính vật lý của mọi đối thủ, nhưng có một điều mà cô không ngờ được đã xảy ra, khoảnh khắc ngon giáo chạm vào sợi tơ, Si Thù lập tức cảm thấy trong tay nặng trĩu, sau đó

cây giáo dài hai mét trong tay bắt đầu ngăn lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

“Cái gì? Những sợi tơ trắng này có thể hấp thụ năng lượng từ giáo của mình... sao có thể?”

Si Thù đột nhiên hoảng sợ, cô không ngờ rằng cây giáo bất khả chiến bại của Si Vưu lại có thể bị tổn thương bởi một đòn của sợi tơ trắng, vì vậy cô đã vô thức kích hoạt vật tổ chiến thần của Si Vưu với hy vọng có thể chống lại sự tấn công của sợi tơ trắng.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng kinh hoàng đã xảy ra!

Ban đầu ở bên ngoài Tinh Động, năng lượng chảy trên vật tổ chiến thần Si Vưu đã bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy rồi, vậy mà lúc này, Si Thù dùng hết sức mạnh lại không thể kiểm soát được để giải phóng năng lượng của vật tổ, khoảnh khắc đó, chỉ nghe thấy âm thanh ầm ầm từ mọi hướng, sau đó vô số những sợi tơ trắng lơ lửng giữa không trung giống như những con sói hoang ngửi thấy mùi thơm của thịt, chúng xông về phía Si Thù, lập tức bao vây bọc Si Thù và Thú Vương thành một cái bánh bao lớn.

“Thượng Ất, cứu tôi!”

Si Thù kinh hãi hét lên, nhìn Thượng Ất bằng ánh mắt cầu xin.

Sợi tơ trắng xâm nhập vào cơ thể cô, Si Thù nhận ra tại sao vừa rồi Thú Vương lại la hét dữ dội như vậy. Những sợi tơ trắng này trông có vẻ yếu ớt, nhưng một khi tiếp xúc với cơ thể người, chúng lập tức biến thành những mũi kim thép, mỗi cây kim sẽ liên tục hút máu của mục tiêu, đồng thời tiết ra chất lỏng khiến người ta rất đau. Si Thù biết hiện tại chỉ có người đàn ông này mới có thể cứu mạng của cô, nhưng trong lòng Si Thù lúc này chỉ xuất hiện một cảnh tượng lạnh lẽo.

Nghe thấy tiếng hét, Thượng Ất vội vàng chạy tới, nhưng trong nháy mắt anh đã trực tiếp lướt qua cô, phi thẳng tới những hạt tinh thể năng lượng nằm rải rác trên mặt đất. Rõ ràng, vào thời điểm quan trọng này, Thượng Ất đã chọn Địa Thú Tinh thay vì cô. Nhìn cảnh này, Si Thù cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, tuyệt vọng nhắm mắt lại, trong lòng xuất hiện một tia hận ý.

“Những con người này quả nhiên là con cháu của Hoàng Đế. Họ không chỉ kế thừa sự nham hiểm và xảo quyệt của tổ tiên, mà còn học được sự tàn nhẫn. Xem ra hôm nay mình sẽ chết ở đây rồi, nhưng mình thật sự không cam tâm. Rõ ràng đã tìm thấy được vật tổ mạnh nhất của đại tổ tiên Si Vưu, có thể ra lệnh cho các con thú đập tan thế giới của loài người bất cứ lúc nào, nhưng mình lại chết ở đây... Đại tổ tiên Si Vưu, nếu ngài trên trời có linh, ngài hãy cho sấm sét đánh chết tên xảo trá Thượng Ất này đi, như vậy, xuống dưới cửu tuyền tôi cũng sẽ cảm ơn công đức của ngài... Ơ, đợi đã, có thứ gì đó đang cắt sợi tơ trắng... là ai, sao lại là anh, Thượng Ất?!”

Thượng Ất đi tới đi lui, trên tay vẫn tiếp tục cắt sợi tơ trắng bằng Hồ Phách thần binh, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Si Thù, khóe miệng Thượng Ất khẽ nhếch lên, trong biểu cảm có chút giễu cợt, giống như có thể đoán được suy nghĩ của Si Thù: “Thực ra tôi cũng không muốn cứu cô, bởi vì nếu cô sống, cô sẽ đe dọa sự an toàn của tôi và gia đình tôi. Nhưng mà một người đã đã được định sẵn là có thể chinh phục được toàn bộ thế giới, tôi không muốn giải quyết rắc rối theo cách như vậy. Còn có theo tôi thấy cô sống sẽ có tác dụng lớn hơn, chẳng hạn như giúp tôi tìm ra một số bí mật về thân thể của tôi và cả việc tìm ra con đường để trở về mặt đất!”

Thượng Ất nói rồi cắt đứt tất cả những sợi tơ trắng, trước khi những sợi tơ khác kết lại, anh nắm lấy cánh tay Si Thù, xoay người bỏ chạy. Phía sau anh là Hùng Thiên, Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch, mỗi người mang một cái túi lớn, liều mạng chạy như một con vẹt với tư thế trông rất ngốc.

Vừa rồi Thượng Ất đã dùng tốc độ lớn nhất của anh, trong vòng mấy phút đồng hồ đã thu thập được hàng trăm hạt tinh hồn chất lượng cao. Sau đó Thượng Ất bắt đầu nuốt những tinh hồn đặc biệt này, liên tục biến đổi những tinh hồn đặc biệt này thành năng lượng mà cơ thể có thể chấp nhận để chữa những vết thương trước đó và tạo ra một lượng lớn tinh huyết đầy năng lượng.

Sau đó, Thượng Ất lấy Hồ Phách thần binh ra, hung hăng đâm vào cổ tay, để cho Hồ Phách có thể được hoàn chỉnh có thể liên tục hấp thu năng lượng tinh khiết trong máu anh.

Đúng vậy, Thượng Ất đang “đốt cháy giai đoạn”, anh muốn dùng phương pháp khôi phục cực đoan này để trong thời gian ngắn có thể nâng Hồ Phách

thần binh lên mức có thể khiến những sợi tơ trắng này sợ hãi. Thượng Ất chọn làm điều này, bởi vì qua quan sát, anh thấy rằng những sợi tơ trắng này không hề sợ hãi vũ khí năng lượng.

Chương 425: Năng lực mới, cơ bắp bùng nổ

Chương 425. Năng lực mới, cơ bắp bùng nổ

Nói cách khác, cho dù đó có là Tinh Vực Cốt Dao hay là Thao Thiết Cốt Cung và mũi tên nguyên tố cũng không có tác dụng gì, cả hai thứ này đều không thể gây ra tổn thương cho những sợi tơ trắng này. Những sợi tơ trắng này hoàn toàn được sinh ra để khắc chế vũ khí năng lượng, cây giáo của Si Thù là một ví dụ đẫm máu!

May mắn thay, Thượng Ất vẫn còn Hồ Phách thần binh mà anh vô tình lấy được. Khả năng độc nhất của Hồ Phách thần binh khiến nó có thể cắt sợi tơ trắng giống như cắt dưa vậy. Chỉ với một động tác nhẹ, những sợi tơ trắng đã đứt làm đôi.

Vì vậy, khi Thượng Ất nhận ra rằng chỉ có Hồ Phách thần binh mới có thể đối phó với sợi tơ trắng, Thượng Ất đã điên cuồng gia tăng năng lượng cho nó, cuối cùng giải cứu được Si Thù và Thú Vương vào giây phút cuối cùng.

“Tôi... tôi không cử động được nữa. Chất lỏng trong những sợi tơ trắng đó dường như có tác dụng làm tê liệt, anh... anh có thể công tôi chạy không?”

Nhìn thấy bộ dáng Thượng Ất cố gắng chạy thật nhanh, Si Thù cắn môi đỏ mọng của mình, lấy hết can đảm để đưa ra yêu cầu này. Là hậu nhân của tộc Si Vưu, tuy có thể sinh sản vô tính ra thế hệ sau như mẹ của mình nhưng Si Thù cũng biết có thể kết hợp với người khác giới, cô cực kỳ khát vọng có thể đón nhận “cây trâm sinh mệnh” từ một người đàn ông mạnh mẽ như Thượng Ất!

Có thể có đứa con của mình, hoặc có thể có con với người khác, đây là đặc điểm để phân biệt phụ nữ tộc Si Vưu với các tộc khác, quyền lựa chọn hoàn

toàn nằm trong tay họ.

Giờ đây, Si Thù cảm nhận được rõ ràng những tín hiệu từ cơ thể mình, từ góc độ phù hợp với sinh sản của tộc, gen trong cơ thể Si Thù đang nhắc nhở cô ấy phải nhanh chóng sinh con với Thượng Ất!

Cách nghĩ rất quá đáng... nhưng lại đáp ứng được nhu cầu sinh lý, sinh sản nên Si Thù đã giả vờ bị liệt dùng phương thức tiếp xúc da thịt để nâng cao tốc độ gia tăng dân số hậu nhân.

Thượng Ất không biết tất cả những điều này, vì vậy sau khi do dự một lúc, anh nâng eo của Si Thù lên và ôm cô vào lòng.

“Mềm quá, mềm quá... thật mềm mại, người phụ nữ này thật sự là mấy chục tuổi sao?” Cảm nhận được cảm giác ấm áp từ tay, Thượng Ất không khỏi có chút kinh ngạc trước sự mềm mại của cơ thể Si Thù. Thật là không nhìn ra, người phụ nữ này mạnh hơn mình về tốc độ và sức lực mà ôm trong tay lại giống như một con mèo nhỏ ấm áp, không có chút gánh nặng nào cả, thật sự không biết cấu tạo bên trong cơ thể của cô như thế nào.

Là hậu duệ của Si Vưu, Si Thù rất tự hào về dòng máu trong người, đồng thời cô cũng coi thường hậu duệ của Hoàng Đế có dòng máu của ác quỷ. Nhưng hôm nay cô cảm thấy rất lạ, dường như có điều bí ẩn nào đó ở Thượng Ất đang thu hút cô, khiến cô rất thèm muốn có được cảm giác ôm ấp. Nhưng Si Thù có nằm mơ cũng không ngờ được, thật ra không phải hơi thở nam tính của Thượng Ất đang thu hút cô mà chính là giọt máu của Si Vưu mà anh vô tình có được.

Vì thế, bầu không khí trong Tinh Động nhất thời trở nên vô cùng vi diệu, Thượng Ất vốn luôn tương đối chậm chạp trong chuyện nam nữ, giờ đây lại dần cảm thấy Si Thù có gì đó không đúng lắm, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại cảm thấy không đúng: “Ánh mắt của nha đầu này sao lại quái quái vậy nhỉ, chắc không phải là sợ mình bỏ rơi cô ấy nên dùng mỹ nhân kế đó chứ?”

“Chú Thượng Ất, cẩn thận, những sợi tơ trắng đó lại xuất hiện ở đây rồi!”

Câu nói của Đỗ Kiều Kiều làm mọi người bưng tỉnh, Thượng Ất ngẩng đầu nhìn xung quanh, quả nhiên, có vô số sợi tơ trắng đang từ từ trườn vào. Trong đó, có bốn, năm sợi tơ trắng trông dày hơn và nhiều “cột trụ” hơn so với những sợi khác là nhanh nhất, chúng leo lên bức tường đá và trên mặt đất, trông như những con trăn khổng lồ rất nhanh nhẹn và đáng sợ.

“Quả nhiên đúng như tôi đoán, những sợi tơ trắng này chắc là rễ và thân của một loại thực vật nào đó. Chúng rất nhạy cảm với những sinh vật có sức sống mạnh mẽ...”

Ôm Si Thù, Thượng Ất linh hoạt tránh khỏi sự truy sát của những cái rễ cây này. Trong lúc này, có nhiều lần Thượng Ất đã tránh khỏi những đợt tấn công rất nguy hiểm của những rễ cây đó, trên người có vài vết xước nhỏ, trông rất đau nhưng vẫn không làm suy giảm được sự bình tĩnh và tự tin của Thượng Ất.

Không sai, sau khi Thượng Ất điên cuồng hấp thu năng lượng của tinh hồn, tinh không đồ trong cơ thể anh đã lâu ngày không buông lỏng cuối cùng cũng có biến hóa...

Khi một lượng lớn năng lượng bản thể đi khắp tứ chi của Thượng Ất, những ngôi sao thần kỳ nhỏ bé trong tinh không đồ là thứ đầu tiên có phản ứng. Nó giống như một cậu bé chợt nhìn thấy bánh ngọt, ngôi sao nhỏ đang sung sướng, chỗ nào có nhiều năng lượng nhất sẽ chạy đến cắn một miếng, sau đó lao tới chỗ tiếp theo để có nhiều năng lượng hơn.

Khi ngôi sao nhỏ tới bên những ngôi sao trên tinh không đồ tượng trưng cho đôi chân của Thượng Ất, thì dị tượng đột nhiên xuất hiện.

Vị trí bốn ngôi sao ở chân vốn dĩ đã được chiếu sáng trên tinh không đồ lúc này khi gặp phải các ngôi sao nhỏ, hai ngôi sao khác từ từ chuyển ảm đạm sang sáng rực, lấp lánh như người ngủ say vừa mới tỉnh giấc.

“Cuối cùng cũng mở khóa rồi... mấy ngôi sao ở bộ phận chân này, cuối cùng cũng có ngôi sao mới được thấp sáng!”

Cảm giác ngứa ran ở chân khiến trong lòng Thượng Ất không khỏi cảm thấy tràn đầy chờ mong. Tính toán một chút, các ngôi sao của bộ phận chân

trên toàn tinh không đồ giờ chỉ còn thiếu hai ngôi sao trên đầu gối. Kinh nghiệm trước đây nhắc nhở Thượng Ất rằng một khi các ngôi sao trên tinh không đồ sáng lên, sẽ có điều thần kỳ xảy ra, nhưng Thượng Ất không thể biết được lần này sẽ có biến hóa gì, sẽ vẫn là nâng cao tốc độ sao?

Thượng Ất không có thời gian để kiểm tra sự thay đổi của những phần khác trên tinh không đồ, anh nhanh chóng kiểm tra trạng thái của cơ thể, hoàn toàn tập trung vào biến hóa của cơ thể.

Chương 426: Năng lực mới, cơ bắp bùng nổ (2)

Chương 426. Năng lực mới, cơ bắp bùng nổ (2)

“Ồ, xem ra lần này không đơn giản là chỉ nâng cao tốc độ...” Cảm nhận được điều dị thường ở chân, Thượng Ất đột nhiên dừng lại. Lúc này Si Thù đang được ôm không biết Thượng Ất xảy ra chuyện gì, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng, vì sợ Thượng Ất sẽ đổi ý vào thời khắc mấu chốt.

“Dường như sự chiếu sáng của hai ngôi sao này đã làm thay đổi cấu trúc đôi chân của mình, chủ yếu là bộ phận gân của gót chân ở phía sau và xương sụn ở hai bên chân...”

Thượng Ất nhẹ nhàng di chuyển chân, anh phát hiện chân không có cảm giác nhẹ hơn chút nào so với trước kia. Nói cách khác, so với hai lần đầu tiên tốc độ tăng lên đáng kể thì sự thay đổi tốc độ lần này không rõ ràng, nhưng thay đổi rõ ràng nhất chính là cấu trúc thể chất của anh.

Lúc này, hai bắp chân và cơ bàn chân của Thượng Ất trở nên mạnh mẽ hơn, đồng thời một số gân của gót chân ở phía sau và xương sụn ở hai bên chân trở nên mạnh hơn một cách rõ rệt. Thượng Ất có thể cảm nhận được chúng một cách rõ ràng khi duỗi ra, sức căng của cơ bắp được tăng cường tối đa khiến các mô cơ vốn đã khỏe mạnh giờ lại trở nên cứng như thép.

Khi tốc độ của Thượng Ất chậm lại, các gân của gót chân ở phía sau và xương sụn ở hai bên chân đột biến này cũng co lại và các mô cơ cũng

nhANH chóng phục hồi về trạng thái sẵn sàng hoạt động theo sự điều khiển của anh. Không một chút năng lượng nào bị lãng phí và nó chứa đựng sức mạnh bùng nổ gấp mấy lần so với quá khứ.

“Hiểu rồi. Tác dụng của các ngôi sao được thắp sáng lần này chủ yếu là điều chỉnh cấu trúc chân. Vì vậy, khi mình chạy nước rút hết sức, mặc dù tốc độ tổng thể không nhanh hơn trước nhưng năng lượng bùng nổ đã được cải thiện một cách đáng kể, nó có thể đạt tới cực hạn kinh người trong một thời gian ngắn... Chà chà, chắc là trong mắt người khác giống như một vụ nổ vậy.”

Thượng Ất nhanh chóng bắt được tác dụng của sự thay đổi lần này nên anh rất vui. Sự thay đổi lần này rất hợp thời, loại bùng nổ vào thời điểm nước rút này giống như hiệu ứng dịch chuyển, đơn giản là quá thích hợp để chạy trốn khỏi những rễ cây kinh khủng này, có vẻ như cuối cùng ông trời cũng đã mở mắt, trực tiếp mở khóa vào thời khắc mấu chốt!

Chẳng mấy chốc, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thượng Ất sử dụng năng lực bùng nổ vào lúc nước rút vừa có biến hóa để thoát khỏi những tơ trắng đang vây lấy Sĩ Thủ. Lúc này, rễ cây của sinh vật cũng từ từ ngừng truy kích, rút lại quay về con đường ban đầu, chúng lại bắt đầu thu thập tinh hồn do những sinh vật dưới lòng đất chết để lại, từ từ bám vào nó rồi hấp thụ năng lượng, không ngừng gia tăng thể tích và số lượng của mình.

“Thật là một đồng khủng khiếp, dường như nó ít nhất cũng phải có đến hàng nghìn chiếc rễ, đúng không? Nếu như những rễ cây này là của cùng một loại thực vật, vậy thì cái cây này phải lớn đến mức nào?”

Tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, Hùng Thiên khiếp sợ nhìn vào độ sâu của hang động. Từ khi vào lòng đến nay, nhóm bọn họ từ gần 30 người, giờ chỉ còn lại Thượng Ất, Đỗ Kiều Kiều, Tống Dịch và mình, những người còn lại đều không chết khi hang động sập thì cũng bị vua giun nước nuốt vào bụng như một món ăn vặt, anh ta có thể sống đến tận bây giờ thật là một phép màu.

“Hừm, thật khó thấy anh nói được một câu đáng tin như vậy...” Nghe thấy tiếng thở dài của Hùng Thiên, Thượng Ất nặng nề gật đầu, trong lòng cũng

cảm thấy ngạc nhiên.

Trong quá trình chiến đấu với rễ cây trắng vừa rồi, Thượng Ất đã đặc biệt quan sát phản ứng của chúng. Khi anh cắt một vài rễ bằng Hồ Phách thần binh, những rễ khác rõ ràng cũng run lên vì đau. Nói cách khác, những rễ trắng này là cùng một thể, đầu kia của chúng phải được kết nối với một thứ khổng lồ, kích thước của nó có thể bằng một tòa nhà 100 tầng chọc trời.

Kết quả của sự suy đoán này khiến mọi người kinh hãi, khi Thượng Ất nói ra suy đoán của mình, Đỗ Kiều Kiều, Tống Định, Hùng Thiên... đến ngay cả Si Thù, người đã quen nhìn thấy những cây khổng lồ thời thượng cổ cũng bày tỏ sự kinh hãi, họ khó có thể tin được trên đời này lại có một loài thực vật to lớn như vậy.

Thượng Ất cũng không tranh luận với họ về chuyện này, bởi vì chỉ vài phút sau, anh đã phát hiện suy đoán của mình về chủ nhân của gốc cây kinh dị này là sai, cực kỳ sai!

Ở cuối một lối đi khác dẫn lên mặt đất, Thượng Ất và những người khác lại bắt gặp một đám rễ trắng hút vô số xác chết một lần nữa. Thượng Ất và những người khác đến gần để quan sát, họ phát hiện những người đang lơ lửng trên không trung bởi những rễ cây trắng nâng lên lại là Vương San San và những người đã trốn thoát trong trận chiến với vua giun nước. Giờ phút này, phần lớn thân thể của bọn họ đã bị hút sạch, đặc biệt là khuôn mặt xinh đẹp của Vương San San đã biến mất, dưới lớp da mỏng không còn chút máu thịt nào, trong như một bộ xương kỳ quái và đáng sợ.

“Má nó, sao những thứ này ở đây... lẽ nào chúng theo dõi chúng ta suốt quãng đường?”

Si Thù tái mặt nhìn rễ cây đang lao về phía mình. Cho dù những rễ cây dày hay mỏng thì chúng đều không có uy hiếp riêng lẻ, chỉ cần chúng tụ lại với nhau, Si Thù đoán là cho dù ngay cả đại tổ tiên Si Vưu cũng không thể trốn thoát khỏi chúng một cách an toàn.

“Có lẽ cô nói đúng, có lẽ những thứ này đã theo dõi chúng ta.” Thượng Ất suy nghĩ một chút rồi nói với Si Thù: “Cắt vật tổ đi, tôi đoán nó có thể có liên quan gì đó!”

“Vật tổ chiến thần? Ý của anh là thứ này bị vật tổ chiến thần của tôi thu hút?” Si Thù mở to mắt có vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi cô lắc đầu nói: “Không, nếu tôi bỏ vật tổ chiến thần đi, đừng nói đến con thú ba đầu dưới móng tôi sẽ nổi loạn, các sinh vật khác trong lòng đất này cũng sẽ mất đi sự sợ hãi với chúng ta, chúng sẽ tấn công chúng ta từ mọi hướng.”

“Còn tốt hơn là bị thứ này hút cạn!” Hùng Thiên chạy đến bên cạnh nói: “Mọi người hãy xem Vương San San thảm như vậy, tôi không muốn biến thành người khô, bị treo lơ lửng trên không trung!”

Chương 427: Thế giới mới

Chương 427. Thế giới mới

“Đúng vậy, Hùng Thiên nói có lý. Nếu như chị Si Thù sợ, chị có thể đi cùng chúng em đến căn cứ của chú Thượng Ất, ở đó hoàn toàn không có nguy hiểm!”

Đỗ Kiều Kiều tưởng rằng Si Thù sợ hãi, thân hình bé nhỏ tiến lên nắm tay Si Thù an ủi cô. Si Thù sững sốt, cô không ngờ Đỗ Kiều Kiều có thể mở lòng như thế này, ánh mắt không khỏi rơi vào trên mặt Thượng Ất.

“Muốn đi căn cứ Tổ Ưng của tôi cũng được, nhưng cô phải hứa với tôi không được giết người vô tội một cách bừa bãi và giữ bí mật của cô... nếu cô có thể hứa, tôi sẽ chi một trại riêng biệt bên hồ Tổ Ưng để làm nơi sinh sống cho tộc Si Vưu của cô.”

Thượng Ất bình tĩnh nói, dường như đang nói đến chuyện gì đó không quan trọng, nhưng không ai biết trong lòng anh đang hết sức khen ngợi Đỗ Kiều Kiều, tiểu nha đầu này thực sự quá lợi hại, vậy mà lại nói trước những lời mà anh đang muốn nói.

Không sai, từ lâu Thượng Ất đã nghĩ đến việc bắt Si Thù. Khi Si Thù thể hiện khả năng mạnh mẽ của mình điều khiển vật tổ chiến thần, Thượng Ất đã có quyết định đưa cô trở về căn cứ. Điều này không chỉ mang về một trợ thủ đắc lực cho căn cứ Tổ Ưng mà còn triệt để giải quyết nỗi lo lắng của Thượng Ất, đó là sự xâm lăng của thủy triều động vật.

Trước đó, Thượng Ất đã đoán được, thủy triều động vật suýt nữa quét sạch toàn bộ căn cứ còn sót lại của Đế Đô ở kiếp trước, 99% là do Si Thù gây ra. Cho nên, nếu đưa cô trở về căn cứ thì cơn sóng thần động vật này căn bản là sẽ không liên quan gì đến căn cứ Tổ Ưng nữa. Sau đó, kể cả khi vẫn có những con thú lớn tấn công thì Si Thù cũng có thể dùng vật tổ chiến thần để ra lệnh cho các con thú này, có lẽ nó sẽ không còn là vấn đề lớn.

Tất nhiên, việc đưa Si Thù trở lại có thể khiến cho một số gia hỏa nhằm chán như tên mập Hoa Đa Tình, chủ quản hậu cần Mai Lập Tân, và lão già Triệu Khiêm hoài nghi có phải là anh muốn mở rộng hậu cung lần nữa không, nhưng vì sự phát triển trong tương lai và sức mạnh của căn cứ, cho dù có nhiều lời đồn đại hơn thì đối với Thượng Ất cũng không thành vấn đề.

Tóm lại, Đỗ Kiều Kiều rất ngoan ngoãn nói những gì Thượng Ất không thể nói, dưới lời nói của trẻ con, Thượng Ất chỉ cần gật đầu là chuyện này có thể làm tốt.

Nhưng lần này Thượng Ất đã sai, Si Thù không có gật đầu ngay khi Thượng Ất trả lời mà rơi vào trầm tư một hồi lâu. Một lúc sau, dường như cô đã hạ quyết tâm, ngẩng đầu lên nói với Thượng Ất: “Tôi còn chưa rời đi được. Bây giờ dưới đất có rất nhiều thứ lạ giống như rễ cây màu trắng. Tôi lo sẽ có chuyện gì đó xảy ra gây hại cho khu chôn cất của tộc Si Vưu và hủy hoại di tích của tổ tiên.

Mọi người đi trước đi, tiếp tục đi theo vết nứt này lên trên, chỉ mất nửa ngày là có thể lên được mặt đất. Đợi tôi lo liệu xong những thứ ở đây, có lẽ... tôi sẽ ra bên ngoài tìm anh!” Giọng điệu của Si Thù đầy tiếc nuối. Rõ ràng là cô cũng muốn rời đi cùng Thượng Ất và những người khác, nhưng với tư cách là hậu nhân cuối cùng của tộc Si Vưu, Si Thù có trách nhiệm đảm bảo an toàn cho khu chôn cất, cô không thể để lại như thế này rồi đi.

Nghe thấy giọng điệu kiên định của Si Thù, Thượng Ất khẽ gật đầu và im lặng. Si Thù nói khéo léo, nhưng Thượng Ất có thể đoán được rằng, trên thực tế cô vẫn chưa quên tìm cách trả thù.

Rốt cuộc, mỗi hận diệt chủng kéo dài hàng trăm năm cũng không thể tiêu trừ bằng vài lời nói của bản thân, Si Thù có thể đồng ý đi tới căn cứ Tổ Ưng

trong tương lai, ở khía cạnh nào đó đã là một sự nhượng bộ và hứa hẹn. Ngay cả khi trong tương lai, Si Thù chỉ đạo bày thú tấn công căn cứ của con người thì cô cũng sẽ loại trừ căn cứ Tổ Ưng ra.

Một đường đi lên, một đường đi xuống, mọi người từ đây mỗi người một ngã.

Sau khi tạm biệt Si Thù, Thượng Ất và những người khác đã đi theo con đường mà Si Thù chỉ để thoát ra. Sau khi trên đường đi bị tấn công bởi một nhóm sinh vật kỳ lạ, sau nửa ngày, bọn họ cuối cùng cũng trở lại trên mặt đất, hít thở bầu không khí trong lành từ thế giới bên ngoài.

“Má nó, tôi thề cả đời này sẽ không bao giờ quay lại đó nữa, ai không nhớ thì người đó là heo!” Hùng Thiên ngồi trên mặt đất thở hỗn hển, vẻ mặt may mắn sau khi thoát khỏi thảm họa.

“Cắt, Hùng Thiên, đừng có xúc phạm con lợn, anh là một con gấu, một con gấu ngu ngốc!”

Đỗ Kiều Kiều ở bên cạnh Hùng Thiên che đầu với vẻ không hài lòng. Vừa chạy tới cửa hang, vì quá lo lắng nên Hùng Thiên lao ra, lỡ tay đập vào đầu của tiểu nha đầu này khiến đầu cô sưng lên một bọng, bây giờ vẫn còn rất đau.

“Xin lỗi, xin lỗi, vừa rồi tôi căng thẳng quá, sau này tôi sẽ cẩn thận hơn khi công hai người!”

Hùng Thiên lau mặt, nhếch mép cười, không ngờ Đỗ Kiều Kiều lại không có ý định tha thứ cho anh ta, bĩu môi nói: “Hừ, ai cần anh công? Bây giờ chúng ta đã ra ngoài rồi, tôi tự đi. Đợi đến lúc về căn cứ gặp chị Ly Á, tôi nhất định phải báo chị ấy phạt anh... phạt anh vác... ừm, vác một trăm cây gỗ và xây cho tôi một ngôi nhà thật đẹp!”

Đầu Đỗ Kiều Kiều thật sự bị đập rất đau, cô vừa nói vừa quay đầu nhìn Thượng Ất, chỉ thấy Thượng Ất nghiêm nghị nhìn về phía xa xa, ánh mắt đầy kinh ngạc, dường như đã nhìn thấy điều gì đó khó tin.

“Sao có thể phát triển nhanh như vậy? Đây là... thời kỳ mật thế mà mình biết sao?”

Thượng Ất ngơ ngác nhìn ngọn núi nhìn mãi không có điểm cuối, tựa như một khu rừng nguyên sinh, chỉ sau vài ngày, khu rừng hoang chỉ có cây nhỏ nay đã mọc lên ngọn cây cao mấy chục mét. Ngọn cỏ vốn dĩ phủ kín chân cũng đã cao đến gần bằng một thân người, uy phong lẫm liệt, những giọt sương mai lớn theo nhỏ giọt theo thời gian. Cùng với cảm giác ấm áp của nắng ban mai lúc này chiếu vào từ khe hở trong rừng, xung quanh khu vực này khiến Thượng Ất có được cảm giác yên tĩnh và nhàn hạ hiếm có. Nếu không nhờ thỉnh thoảng có những âm thanh gầm rú khó hiểu của những con thú ở xung quanh, thậm chí anh có thể đã hiểu lầm rằng đây là một khu bảo tồn phong cảnh thiên nhiên.

Chương 428: Khóm cây thiên tuế

Chương 428. Khóm cây thiên tuế

“Chết tiệt, đây là đâu, chúng ta đã đi đến hành tinh khác rồi sao?”

Hùng Thiên sửng sốt trước cảnh tượng trước mắt, so với khung cảnh xanh tươi tốt của thung lũng Vàng trước đây thì thế giới được tạo thành từ những thân cây sẫm màu cùng nhiều loại hoa và dây leo có hình thù kỳ dị này trông rất sắc sỡ và kỳ dị. Thoạt nhìn, nó thực sự không giống với Trái Đất mà mọi người biết.

“Gấu, đừng lớn tiếng nữa, lỡ như thu hút một con thú dữ đến thì sao?” Đỗ Kiều Kiều bất mãn nhìn Hùng Thiên, tên này chỗ nào cũng tốt, nhưng lại không kìm chế được cái miệng to này, thật sự là không chịu nổi.

“Ừm, tôi nhớ rồi, tôi im lặng không nói nữa!” Hùng Thiên hung hăng gật đầu, nở nụ cười ngượng ngập nói: “Những khu rừng ở xung quanh đây thật kỳ lạ, cây cối cao ngất ngưởng, cỏ quá rậm rạp, giống như phim “công viên kỷ Jura” của nước ngoài vậy, trong đó chắc không có con khủng long nào đó chứ, ha ha, ha ha.”

“Đừng nói nhảm nữa, mau tìm đường ra đi.” Thượng Ất trừng mắt nhìn anh ta, sau đó chỉ về hướng mặt trời ngoài rừng rậm nói: “Đường không còn rồi, hiện tại chỉ có đi theo hướng của mặt trời. Hùng Thiên, anh đến đây tìm phương hướng của thung lũng Hoàng Kim!”

Thượng Ất cố gắng bật ra đôi cánh ác ma, nhưng cuối cùng vẫn phải thừa nhận, bởi vì trong trận chiến với Si Thù bị thương quá nặng cho nên không thể trong thời gian ngắn bay lên trời được. Vì vậy, bây giờ anh chỉ có thể dựa vào Hùng Thiên, một người bản địa để phân biệt phương hướng, xem anh ta có thể đưa mình trở lại căn cứ Tổ Ưng sớm hơn hay không.

May mắn thay, Hùng Thiên thể hiện rất tốt, sau khi xác định phương hướng một chút, Hùng Thiên đột nhiên nhận ra phương hướng về thung lũng Hoàng Kim một cách đầy bất ngờ, anh ta chỉ tay về phía rừng rậm nói: “Ồ, đó chắc là hướng của thung lũng Hoàng Kim!”

“Thật sự nhận ra rồi?” Đỗ Kiều Kiều nghi hoặc một hồi: “Con gấu ngốc, thật hay giả vậy, tôi cảnh cáo anh đừng có chỉ đường lung tung.”

“Tiểu tổ tông à, đương nhiên tôi sẽ không chỉ loạn, tôi cũng sợ chết.” Hùng Thiên cười khổ, lấy ngón tay xoa mũi nói: “Đừng quên, khả năng biến hình của tôi là một con gấu, trong thế giới động vật khứu giác của một con gấu rất cao. Tôi đã sống ở thung lũng Hoàng Kim ba tháng rồi, tên Thú Vương biến thái mỗi ngày đều bắt tôi phải hái hạt hướng dương, vì vậy tôi rất quen thuộc với mùi hoa hướng dương. Vừa rồi có một cơn gió từ hướng đó thổi qua, trong đó có rất nhiều mùi hoa hướng dương, nơi đó hẳn là nơi chúng ta trước đây chúng ta đã từng đến. Với cả, dường như tôi ngửi thấy mùi của ong rừng!”

Mật ong rừng?

Đỗ Kiều Kiều và Tống Định lập tức tỏ vẻ thích thú, bọn trẻ có sức đề kháng rất yếu với đồ ngọt, đặc biệt là trong những ngày tận thế, nguồn cung cấp khan hiếm, việc ăn đồ ngọt gần như là một mong ước xa hoa.

Thấy hai cô bé đang liếm lưỡi nhìn mình, Hùng Thiên nhanh chóng giải thích: “Mọi người cũng biết đây gấu cũng rất thích ăn đồ ngọt, nên nếu không có việc gì thì tôi sẽ vào rừng tìm mật ong rừng để ăn, nhưng mà mùi

ong rừng vừa rồi có gì đó không đúng lắm, dường như mùi mật ngọt này còn quện với mùi máu... Tôi cảm thấy, chúng ta nên đi đường vòng đi, có lẽ đây là cách an toàn nhất.”

“Ông rừng, mùi máu, hoa hương dương thoái hóa, thung lũng Hoàng Kim... Tôi quyết định rồi, chúng ta đừng đi đường vòng mà trực tiếp đi xuyên qua xem đã xảy ra chuyện gì!” Thượng Ất nói với vẻ kiên định.

Bởi vì THượng Ất đã mất mấy ngày khám phá thế dưới lòng đất để tìm kiếm tinh hồn, bây giờ anh rất nóng lòng muốn bay về căn cứ ngay lập tức nên cho đi bộ xuyên rừng rậm là điều cấm kỵ để sinh tồn trong ngày tận thế thì Thượng Ất cũng không thêm để ý đến nữa, vì đây là con đường về nhanh nhất!

Ngoài ra, thú cưỡi nhân mã Quan Tiểu Dĩnh và vua sói đi cùng với Thượng Ất đang chờ anh quay trở lại thung lũng Hoàng Kim, Thượng Ất không thể cứ bỏ mặc chúng như vậy rồi rời đi.

Điểm quan trọng nhất là Thượng Ất luôn tò mò với những rễ cây trắng dưới lòng đất. Đối với loài thực vật có rễ đáng sợ như vậy thì thân cây trên mặt đất sẽ như thế nào? Nếu rễ của nó kéo dài đến tận căn cứ Tổ Ưng thì liệu nó có mang lại tai họa cho căn cứ không?

Thượng Ất không dám nghĩ tới, đi vào rừng là lựa chọn duy nhất vào lúc này, dù có gặp phải nguy hiểm hay không cũng tốt hơn là do dự ở đây.

Lúc này, Thượng Ất dẫn đầu lao vào rừng cây rộng lớn. Thấy vậy, Hùng Thiên cúi đầu đỡ Đỗ Kiều Kiều và Tống Định rời khỏi đại dương xanh đi theo Thượng Ất, cả bốn người họ đi đến một khu vực rộng lớn có nhiều loài thực vật kỳ dị thì phải dừng lại.

“Đây là... cây thiên tuế?” Nhìn tán cây cao lớn bằng hai tầng nhà trước mặt, ánh mắt Thượng Ất lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Lá như đuôi phượng, to như cái thuyền; thân giống như cây thông cổ thụ, nứt ra như sắt; khô như quả chuối, thẳng tắp đầy sức sống... Cành lá xum xuê trước mặt Thượng Ất giống như những cây dù khổng lồ trên bồn cảnh, chính là loài cây thường thấy nhiều trong các khu vườn trước ngày tận thế.

Nhưng cây thiên tuế này quá lớn, những bông hoa màu vàng khổng lồ ở trung tâm của những tán cây này là gì? Là cây thiên tuế nở hoa trong truyền thuyết sao? Còn có những hình bầu dục màu đỏ kia nữa, đó là những quả được cho là cực kỳ hiệu quả trong việc chữa trị chấn thương sao?

Nhìn cây thiên tuế, cũng nhìn những quả hình bầu dục của cây thiên tuế, Thượng Ất cảm thấy hứng thú. Trước đây, khi tâm tình không tốt lúc rảnh rồi Thường Ất thường nghiên cứu một số đơn thuốc Đông Y, sách ghi lại rằng cây thiên tuế này là một loại dược liệu chữa bệnh và cầm máu tự nhiên cực kỳ quý hiếm.

Về vấn đề này, thành ngữ Trung Quốc có câu thiên tuế ra hoa chính là một minh chứng tốt nhất. Câu thành ngữ này nói rằng cây thiên tuế phải mất một thời gian rất lâu mới ra hoa kết quả, nói chung chỉ có cây hơn hai mươi năm tuổi mới nở hoa một lần, ở trạng thái hoang sơ thuần khiết thì mới kết trái, điều này thậm chí còn hiếm hơn so với hoa quỳnh nở trong tự nhiên. Trước ngày tận thế, nếu ai có được quả cây thiên tuế nguyên chất thì không thua gì nhân sâm tự nhiên, cả hai đều là bảo vật quý hiếm.

Chương 429: Con thỏ kỳ quái

Chương 429. Con thỏ kỳ quái

Mà lúc này ở trước mặt Thượng Ất, hàng trăm cây thiên tuế to lớn, không chút do dự phơi nắng, bên trên nó xếp dày đặc những quả màu đỏ làm cho những quả này giống như hồng ngọc, sáng lấp lánh.

“Chú Thượng Ất, mấy cái cây này có vấn đề gì không? Nhìn chúng rất kỳ quái, trên thân nó có quả to như vậy, không biết có ăn được không!” Đỗ Kiều Kiều đi tới, hai mắt nhìn chăm chăm cây thiên tuế, bất giác nuốt nước bọt.

Từ khi đi vào trong hang động đến lúc thoát ra ngoài, đã hai ngày hai đêm Đỗ Kiều Kiều không ăn cái gì, thứ quả này nhìn hấp dẫn đến mức khiến bụng Đỗ Kiều Kiều không ngừng gào thét.

“Răng rắc! Ai ui!”

Tiếng hét đau đớn từ một bên truyền đến tai Thượng Ất, Đỗ Kiều Kiều và Tống Định cùng nhìn lại nơi phát ra giọng nói ấy, chỉ thấy Hùng Thiên đang ông lấy bàn chân phải của mình kêu lên một tiếng đau đớn, một quả thiên tuế to bằng quả bóng rổ đang lặng lẽ nằm yên bất động trên mặt đất.

“Đây là... bị đập nát chân à?”

Đỗ Kiều Kiều che miệng ôm lấy Tống Định, một người đàn ông vạm vỡ như con gấu bị một quả trái cây đập trúng rồi hét lên, hai tiểu nha đầu chỉ đơn giản nghĩ cảnh này rất thú vị.

“Không phải, cô không hiểu đâu. Thứ này còn nặng hơn cả một viên đạn đại bác. Tôi vô tình bị đập phải, không may là ngón chân của tôi chắc bị gãy rồi, mọi người cẩn thận một chút!” Hùng Thiên hét lên, Thượng Ất nhanh chóng bước tới kiểm tra vết thương của Hùng Thiên, lông mày anh cau lại: “Đầu ngón chân gần như bị đập nát, bốn ngón chân còn lại cũng bầm tím, sao có thể gãy nặng như vậy? Thứ này nặng như thế sao?”

Vốn tưởng rằng bước tới dùng một tay là có thể nhắc được quả thiên tuế, nhưng Thượng Ất không ngờ vừa mới cầm vào suýt không nhắc nổi quả thiên tuế. “Chắc nặng chắc cũng phải nặng gần hai trăm cân? Lẽ nào ở trong nó toàn là sắt, nếu không thì sao có thể nặng như thế?”

Đối mặt với quả thiên tuế kỳ lạ, Thượng Ất càng thêm tò mò. Bởi vì theo lý thuyết bình thường trong vật lý, một loại trái cây có kích thước như thế này sẽ không bao giờ nặng như thế, trừ khi trong nó toàn là sắt.

Có vấn đề, nhất định có vấn đề... nghĩ đến đây Thượng Ất liền lấy Tinh Vực Cốt Dao ra chém lưỡi dao sắc bén lên trên quả thiên tuế: “rầm” một tiếng, lưỡi dao bị mắc kẹt, không ngờ ngay cả Tinh Vực Cốt Dao cũng không bỏ được mà bị kẹt ở giữa quả thiên tuế!

“Sao có thể? Mình có thể dùng dao này mà chém đứt đôi một cái xe tăng, vậy mà lại không bỏ được quả này?”

Rút Tinh Vực Cốt Dao ra, Thượng Ất lại giơ dao lên lần nữa, nhưng đúng lúc này, trong rừng cây vang lên tiếng sột soạt, một sinh vật thân hình tròn trịa kỳ lạ xuất hiện trong bụi cây rậm rạp.

“Cúc cu, cúc cu!”

Đối mặt với Thượng Ất, vẻ mặt của con quái vật có vẻ hơi sững sờ, giống như là chưa từng thấy sinh vật đứng bằng hai chân như con người. Bên kia, Thượng Ất cũng ngẩn ra. Thứ mập mạp trước mặt này, giống như là một con thỏ lớn nhưng lại có cái mũi lợn, cho dù đám người Thượng Ất nhìn thế nào cũng không thể phân biệt được nó là con vật gì.

“Thượng Ất đại nhân, anh nói thứ này... có thể ăn được không?”

Nếu không nhìn vào phần đầu của nó, con quái vật này chắc là một con thỏ lớn và nó là một con thỏ mập. Điều này khiến Hùng Thiên nhớ đến món thịt thỏ kho mà anh đã ăn lần trước, đồng thời cũng khiến anh tạm thời quên đi cơn đau trên chân mà nhìn chăm chăm vào con thỏ kỳ quái, khoe miệng nhỏ đầy nước miếng.

Rốt cuộc hai ngày hai đêm không ngủ cộng thêm với việc quá đói đã làm mọi người gần như cạn kiệt sức lực, Hùng Thiên chưa bao giờ thèm ăn như lúc này, giờ nhìn thấy thứ gì có thể ăn, mắt Hùng Thiên cũng đều sáng lên.

“Ăn cái gì! Anh không biết thứ này ở đâu ra, còn có anh xem trong miệng nó đang nhai thứ gì?” Thượng Ất tức giận quay lại nhìn Hùng Thiên, rồi lập tức quay đầu nhìn chăm chăm vào “con thỏ kỳ lạ” trước mặt, anh lạnh giọng nói: “Chỉ dựa vào việc nó gặm quả thiên tuế này, thứ này không ăn anh đã là không tệ rồi!”

“Thứ này thật sự đang ăn quả thiên tuế sao, nhìn thật là ngon... Này thỏ con, quả thiên tuế này có ngon không, cho tôi nếm thử một chút đi!”

Đỗ Kiều Kiều hoàn toàn không hiểu ý của Thượng Ất, cũng giống như Hùng Thiên, cô chỉ tập trung vào thức ăn, hoàn toàn không để ý đến việc con thỏ kỳ quái này có thể nhai quả thiên tuế, cô mạnh dạn đi về phía con thỏ kỳ quái, muốn nói chuyện với con thỏ để con thỏ chia sẻ quả thiên tuế với cô.

“Nguy hiểm! Kiều Kiều mau trở lại!” Trái tim Thượng Ất run lên. Bình thường Đỗ Kiều Kiều rất thông minh, sao lúc này lại đột nhiên ngốc nghếch vậy? Con thỏ kỳ quái này có thể gặm quả thiên tuế, với bắp tay, bắp chân

nhỏ bé của cô đừng nói là cần hai miếng chỉ cần một miếng thôi là xong rồi!

“Ồ!”

Một cảnh tượng bất ngờ đã xảy ra trước mặt Thượng Ất, thấy Đỗ Kiều Kiều ngày càng đến gần, con thỏ kỳ quái liền hất mông chạy về phía bụi cây, để lại cho mọi người cái đuôi trắng ngắn ngùn đang lủng lẳng trông rất đáng yêu.

“Sao nó lại bỏ đi? Mình còn chưa chạm vào đầu nó nữa!”

Nhìn thấy thấy con thỏ kỳ quái bỏ chạy mà không quay lại nhìn mình, Đỗ Kiều Kiều bĩu môi tỏ vẻ không vui, nhưng ngay sau đó cô lại bị quả thiên tuế con thỏ bỏ lại thu hút.

“Hùng Thiên, anh qua đây, giúp tôi nếm thử thứ này?”

Đỗ Kiều Kiều là một con quỷ nhỏ, cô biết rằng có một số thứ có mùi thơm nhưng ăn lại không ngon, tốt nhất là nên tìm một người đến nếm thử rồi nói cảm giác.

“Hừm, rất ngon! Rất ngon! Nó có mùi vị giống như dưa đỏ, nhưng ngọt hơn dưa đỏ, hơn nữa còn có mùi bánh mì nướng.” Cầm lấy quả thiên tuế con thỏ bỏ lại lên ăn, Hùng Thiên ăn đến mặt mũi chỗ nào cũng là vui mừng, miệng đầy nước trái cây thơm phức, Đỗ Kiều Kiều nhìn đến khóe mắt nóng lên, cô cầm lấy một miếng rồi ăn thử.

“Chú Thượng Ất, chúng ta cũng ăn đi... nhìn bọn họ ăn rất ngon...” Tống Định thận trọng hỏi ý kiến của Thượng Ất, Thượng Ất yên lặng gật đầu, trong lòng nói thầm: “chắc là cũng không đến nỗi chết người nhỉ, lấp đầy cái bụng trước rồi tính tiếp!”

Chương 430: Cây hương xuân lớn

Chương 430. Cây hương xuân lớn

Gió cuốn mây tan, mặt đất đầy vỏ và thịt trái cây, chỉ có không thấy hạt của quả thiên tuế.

Thượng Ất không ngờ rằng hạt của quả thiên tuế còn cứng hơn cả vỏ, điều này khiến anh muốn bổ hạt nó ra xem bên trong là gì.

“Thứ này nặng quá... có vẻ như lý do khiến quả này nặng như vậy không phải là do lớp vỏ cứng màu đỏ bên ngoài mà chính là cái hạt cỡ nắm tay, thứ này phải nặng đến khoảng 40 50kg.”

Cầm quả thiên tuế trong tay ước lượng, kết quả khiến Thượng Ất không thể ngờ được.

Những ngày tận thế luôn thiếu thức ăn, thiên tuế rõ ràng là một lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, vỏ ngoài của nó cứng hơn cả sắt, trọng lượng vừa đủ, dù ăn không hết cũng rất thích hợp đóng thành từng đồng để xây tường hoặc hàng rào.

Ngoài ra, khi Thượng Ất chạm vào hạt, không ngờ lại phát hiện ra kết cấu của nó rất giống sắt thép, lúc đầu rất lạnh, dùng vật nhọn cạo xát nhẹ sẽ sinh ra tia lửa khi mà kim loại va chạm với nhau. Có vẻ như trái cây này xứng đáng là trái cây của cây thiên tuế, người ta ước tính rằng tất cả các nguyên tố sắt mà những cây này hấp thụ được đều cô đọng lại trong trái cây này, một cây thiên tuế nữa sẽ được mọc lên.

Quả thiên tuế này phải được đưa về căn cứ, đối với sự phát triển sau này của căn cứ, thứ này không kém gì hạt giống của thực vật đột biến mang ra từ trong hầm. Thậm chí, nếu xét về tính thực dụng, loại quả thiên tuế này còn hơn hẳn các loại cây ăn quả đột biến như đào đột biến.

Nhưng thứ này được trồng như thế nào? Nhìn lớp vỏ cứng của nó, chắc là có thể dùng dao cắt, nhưng nếu chẳng may làm hỏng cái mầm trong đó thì phiền phức lắm.

“Đúng rồi, con thỏ vừa rồi có thể gặm mất lớp vỏ của quả thiên tuế một cách dễ dàng. Mình đoán chắc là phải có phương pháp đặc biệt nào đó để xử lý phần hạt bên trong?”

Nghĩ vậy, Thượng Ất bảo mọi người thu dọn đồ đạc đuổi theo nơi con thỏ kỳ quái đã biến mất, một lúc sau, họ đến giữa một bụi cây thiên tuế lớn và phát hiện ổ của con thỏ kỳ quái vừa rồi!

“Mau nhìn kìa, đó chính là con thỏ khi nãy!” Vừa tìm được ổ thỏ, một đám con thỏ nhỏ to cỡ con chó con xuất hiện trước mặt mọi người, ánh mắt của Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch lập tức biến thành hình trái tim.

“Chú Thượng Ất, thật đáng yêu, chúng ta lấy một con để nuôi có được không, mấy đứa nhỏ này thật đáng yêu!”

“Không được, cháu không thấy con thỏ kỳ quái kia đang ở bên cạnh nhìn chăm chăm sao? Nếu không sợ bị cắn đứt tay chân, thì cháu có thể tự mình bắt lấy!”

Thượng Ất bình tĩnh nói, nhưng đôi mắt anh lại rơi vào một con thỏ kỳ quái khác to bằng con lợn. Không có gì bất ngờ thì đây hẳn là một con thỏ kỳ quái trưởng thành khác, và đám thỏ nhỏ này chính là con của chúng.

Đối với những sinh vật mà mình không biết, Thượng Ất luôn duy trì sự cảnh giác, đó là bởi vì kiếp trước anh đã từng chứng kiến quá nhiều tấm gương mất mạng vì bất cẩn. Những con động vật nhỏ trong rất đáng yêu, nhưng để sống bình yên trong khu rừng rậm này, chắc chắn là chúng không tốt bụng như chúng ta tưởng.

Sự việc xảy ra tiếp theo đã nhanh chóng chứng minh phỏng đoán của Thượng Ất. Khi mọi người đang lưỡng lự không biết có nên đi bắt thỏ hay không thì một con cáo khổng lồ đỏ rực đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, nó không thèm để ý sự tồn tại của đám người Thượng Ất mà trực tiếp lao về phía hang thỏ.

“Không hay rồi, con cáo này muốn ăn thỏ!”

Đỗ Kiều Kiều kêu lên rồi nhắm mắt lại, cô không đành lòng nhìn con thỏ nhỏ dễ thương bị cáo ăn thịt. Nhưng một cảnh tượng bất ngờ đã xảy ra, trước khi con cáo đỏ rực há to miệng cắn xé con thỏ nhỏ, hai con thỏ lớn đang đứng ở bên cạnh đã đột nhiên lao tới cắn xé con cáo to lớn hơn mình gấp mấy lần. Trong khoảnh khắc này, đám người Thượng Ất chỉ nghe thấy

một tiếng hú, bộ lông đỏ tươi của con cáo bị xé toạc ra, nội tạng lắc lư từ bên này sang bên kia, một vết thương cực lớn xuất hiện.

Lúc này, hai con thỏ lớn thấy con cáo đã mất sức chiến đấu, chúng thủ thủ vài tiếng rồi đi lên, công xác con cáo lung lảng rồi đi thẳng về phía hang. Những con thỏ nhỏ dễ thương đó lập tức lao lên cổ vũ, tranh nhau ăn chỗ ngon nhất trên người con cáo...

“Má nó, thật độc ác? Con thỏ ăn thịt con cáo... đây vẫn còn là con thỏ sao?” Hùng Thiên không khỏi cảm thấy ớn lạnh khi nhìn con cáo đỏ rực đang khóc lóc vật vã trên mặt đất. Nếu không phải Thượng Ất nhắc nhở thì người bị gặm nhấm bây giờ sẽ chính là anh ta.

Thật là một sinh vật đáng sợ, động vật này bên ngoài có vẻ vô hại đối với con người, nhưng nó chính xác là rất tàn nhẫn. Đặc biệt là hai cặp răng to của chúng, cực kỳ sắc bén, nó có thể cắt được cả vàng, ngọc. Nếu như nó cắn người thì chắc tính ảnh hưởng của nó sẽ không thua gì bị hổ cắn, điều này thật khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

“Thượng Ất đại nhân, đi thôi, thứ này không dễ chọc!” Hùng Thiên lui về phía sau, nhưng Thượng Ất lắc đầu.

Đi? Đi như thế nào? Đi đâu?

Xung quanh đều có những bụi cây thiên tuế dày đặc như vậy, có quý mới biết ở đây có bao nhiêu con thỏ như vậy? Hơn nữa, bây giờ mọi người đã đi sâu vào trong rừng rậm, nếu đi đường vòng, một khi không đến được thung lũng Hoàng Kim trước khi trời tối, thì đồng nghĩa với việc sẽ phải qua đêm trong khu rừng rậm này, như thế không khác gì đi tìm đường chết.

Hơn nữa, Thượng Ất cũng không đành lòng từ bỏ quả thiên tuế lớn này, anh dự định sẽ đem một ít hạt giống về trồng. Nhưng sau khi quan sát, Thượng Ất phát hiện ra rằng con thỏ kỳ quái này cũng rất quan trọng đối với sự sinh sản của loài cây đột biến này. Những chiếc răng to và sắc nhọn của chúng có thể dễ dàng gặm mở vỏ, ăn thịt và nuốt hạt quả thiên tuế. Dựa vào cách này, nhân hạt quả thiên tuế sẽ dễ dàng tiếp xúc với mặt đất và nảy mầm, hoàn thành quá trình sinh sản quan trọng nhất của cây thiên tuế mới.

Những con thỏ kỳ quái này sẽ là những người làm vườn tự nhiên, Thượng Ất đoán rằng nếu không có những con thỏ này, bụi cây thiên tuế sẽ không tươi tốt và xum xuê như thế này.

Chương 431: Cây hương xuân lớn (2)

Chương 431. Cây hương xuân lớn (2)

Vì vậy, Thượng Ất quyết định phải mang đi một vài con thỏ nhỏ, đương nhiên còn có một lý do quan trọng khác đó là hiện tại anh cũng đói bụng, muốn ăn thịt thỏ!

Bị Thượng Ất nhắm đến, trong phút chốc con thỏ cảm thấy cảnh ngộ của mình thật bất hạnh.

Với tốc độ tiến hóa bây giờ của Thượng Ất, hàm răng sắc nhọn của những con thỏ này gần như là vô dụng với y, sau vài phút giao tranh “ác liệt”, con thỏ kỳ quái đã bị tuyên bố toàn quân bị diệt sau khi phải trả cái giá thê thảm là một con chết và một con bị thương.

Sau đó, Thượng Ất và Hùng Thiên nấu chín hai con thỏ lớn với tốc độ nhanh nhất và phân phát chúng cho mọi người. Tiếp đó, Thượng Ất đặt bảy con thỏ nhỏ vào một cái ổ rồi đặt tất cả chúng vào một chiếc lồng đơn giản làm bằng lá thiên tuế ở xung quanh đây.

...

Ba giờ sau, bốn người cộng với bảy con thỏ nhỏ, còn có con chim mập sau khi được ăn no thịt thỏ thì chui vào lòng Thượng Ất ngủ say, sau khi vất vả đi một đường thì cuối cùng cũng đã đến một khu vực rộng lớn của vườn hoa hướng dương thoái hóa, từ xa nhìn thấy một đồng hoang tàn, Thượng Ất liền dừng lại.

“Chuyện gì vậy? Sao rạp xiếc lại thành ra thế này?”

Nhìn khu rạp xiếc lộn xộn, ai cũng ngỡ ngàng. Mới mấy ngày trước, rạp xiếc này còn vô số lều bạt xanh đỏ. Nhưng bây giờ ngoại trừ căn lều màu xanh lam lớn nhất là vẫn còn có thể mơ hồ nhìn thấy, thì những căn lều còn lại đều biến thành mảnh vụn và giẻ rách, còn con người thì không nhìn thấy ai.

“Có loại con thú đi thẳng đứng đã tấn công nơi này, hơn nữa số lượng còn là rất nhiều!”

Thấy dấu chân hỗn độn, Thượng Ất nghiêng người xem xét kỹ lưỡng dấu vết để lại trên mặt đất, một dấu chân lớn khiến Thượng Ất chú ý. Những dấu chân này có kích thước chỉ bằng một nửa so với dấu chân người bình thường, nó cho thấy rõ ràng đây là một nhóm sinh vật năm ngón tương tự như con người.

Đi dọc theo dấu chân vào bên trong, Thượng Ất phát hiện có từng mảng lớn máu người thấm vào đất để lại những vết đỏ sẫm. Rõ ràng đây là một trận chiến bi thảm và dường như nó đã xảy ra cách đây không lâu ở khu vực lều trại này, những người chết và bị thương ở phía con người vô cùng nghiêm trọng.

Nhưng điều khiến Thượng Ất thực sự ngạc nhiên là mặc dù toàn bộ chiến trường lộn xộn, không còn xác người nào, cứ như thể những sinh vật giết người này đã thu dọn chiến trường một cách có tổ chức và có kế hoạch.

Hóa ra nó là một sinh vật thông minh... hơn nữa còn là một sinh vật thông minh sống theo đàn!

Sau khi nghĩ thông, trong lòng Thượng Ất càng thêm kinh hãi, những sinh vật đã bắt giết người trong rạp xiếc này chắc chắn còn là một đám sinh vật có trí tuệ. Thật không ngờ, trận lũ lụt ngăn ngui cách đây vài tuần đã khiến những sinh vật này biến dị đến mức kinh hoàng như vậy.

Nhưng những sinh vật này là gì? Chúng đã đưa những người đó đi đâu?

Thượng Ất không kịp nghĩ nhiều, y lần theo những dấu chân lộn xộn trên mặt đất, đột nhiên thấy y sững sờ, Hùng Thiên, Đỗ Kiều Kiều, Tống Dịch đi đằng sau y cũng sững sờ.

Xác chết của vô số con khỉ xuất hiện trước mặt mọi người, chúng theo gió đung đưa trên không trung.

Về ngoài của những con khỉ này khác với những con khỉ thông thường, chúng hơi giống khỉ lông dài nhiệt đới, thân chúng được bao phủ bởi những sợi lông trắng mềm dài hàng chục centimet. Nhưng điểm đặc biệt nhất trên cơ thể chúng chính là chiếc đuôi, những vòng tròn vàng óng cuộn đều quanh đuôi, kéo dài đến tận gốc đuôi, nhìn nó đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

Nhưng không ai có tâm trạng tán hưởng những cái đuôi khỉ xinh đẹp này, lúc này đám người Thượng Ất đều đang nhìn chăm chăm vào cảnh cây sặc sỡ phía trên xác khỉ.

Ngay trên xác đám khỉ, một nhánh cây mềm mại màu đỏ xen màu xanh đen và trắng đang đâm sâu vào trong não của chúng, liên tục biến não khỉ thành nước trái cây mà hút vào cảnh – đó là một cây hương xuân khổng lồ.

Hương xuân là một loại cây rất phổ biến ở vùng đồng bằng ở trung tâm phía bắc Trung Quốc. Cứ mỗi độ xuân về, những chồi non từ ngọn cây to sẽ tỏa hương thơm ngào ngạt, dùng nó để xào với trứng hay thịt tươi sẽ trở thành món ngon lạ miệng. Thượng Ất không thích thịt nhiều dầu mỡ, vì vậy y thích những lá hương xuân đơn giản và tao nhã, y cũng đã trồng một cây ở không gian thoáng đãng tầng dưới để bình thường thưởng thức.

Vì vậy, trong nháy mắt khi đối diện với cây hương xuân khổng lồ này, Thượng Ất đã nhận ra hình dạng độc đáo của lá và thân cây hơi phồng lên của nó. Nhưng Thượng Ất không thể ngờ rằng cây hương xuân này lại mọc ra cảnh cây ngũ sắc, hơn nữa đầu cảnh của nó còn như kim châm không ngừng hút não khỉ.

Thật là một cảnh tượng kỳ quái!

Từ xa nhìn cảnh lá của cây hương xuân đung đưa trong gió, trong lòng Thượng Ất từ từ cảm thấy có cảm giác kỳ quái, y không khỏi chậm rãi lui về phía sau.

Nhìn từ những ngón chân mảnh mai của những con khỉ này thì con khỉ đuôi vàng lông trắng này chính là thủ phạm tàn sát toàn bộ rạp xiếc. Chúng đã đánh bại hàng chục người được trang bị vũ khí mạnh mẽ, nhiều người trong số họ còn có các mảnh kim loại biến hình, tổng thể sức mạnh của họ không kém gì những người có dị năng thông thường!

Sức chiến đấu của những con khỉ lông trắng này thực sự rất mạnh, nhưng giờ chúng lại bị treo lên không trung và bị hút não một cách thê thảm... Điều này chỉ có thể nói rõ một điều, đó là cây hương xuân kỳ quái này sở hữu sức mạnh có thể tiêu diệt hàng trăm người có lực lượng dị năng chỉ trong tích tắc.

Quá đáng sợ rồi, tuyệt đối không được đến gần cây hương xuân này!

Để đối phó với nguy hiểm này, thân thể Thượng Ất đã đưa ra lựa chọn theo bản năng, nhưng một giọng nói quen thuộc đột nhiên ngăn cản Thượng Ất rút lui. Quan Tiểu Dĩnh... đang ở ngay dưới gốc cây hương xuân, thú cưỡi nhân mã Quan Tiểu Dĩnh đang bị trói bởi mười mấy cành cây dày cộp, chiếc áo choàng đen trên đầu cũng bay mất mà thay vào đó là một cành cây nhọn như kim đang từ từ đâm xuống.

Cây hương xuân đột biến tóm lấy Quan Tiểu Dĩnh, còn muốn hút não nó!?

Chương 432: Đây mới là cái bẫy cuối cùng

Chương 432. Đây mới là cái bẫy cuối cùng

Trong phút chốc, Thượng Ất đã thực hiện một loạt hành động theo bản năng. Giữa không trung, cây Thao Thiết Cốt Cung của y được kéo thành vòng tròn, một mũi tên nguyên tố nước màu xanh lam xuyên qua không khí như một tia chớp, bay về phía cành cây ngũ sắc trên đầu Quan Tiểu Dĩnh.

“Vù! Vù! Vù!”

Tiếng gãy cành liên tục vang lên, trước lực lượng cực mạnh của mũi tên nguyên tố, phản ứng của cây đột biến cũng là vô dụng. Với sức mạnh và hiệu ứng bùng nổ của nguyên tố nước, hàng chục cành cây cả to và bé cố gắng ngăn chặn mũi tên lao tới trên đầu Quan Tiểu Dĩnh, nhưng cuối cùng cũng không thể ngăn được chúng bị mũi tên làm gãy.

“Rầm!”

Quan Tiểu Dĩnh nặng nề ngã xuống đất, sau khi thân thể rắn chắc lặn trên mặt đất mấy vòng, cuối cùng nó cũng hoàn toàn thoát khỏi được sự bao vây của cành cây, nó nghĩ cũng không cần nghĩ mà lập tức chạy về phía Thượng Ất!

“Quan Tiểu Dĩnh đang sợ hãi!”

Thượng Ất lập tức nhận ra sự khác lạ của Quan Tiểu Dĩnh, tính tình bình thường của Quan Tiểu Dĩnh rất cáu kỉnh, đừng nói đến việc bị cành cây trói đến bầm tím khắp người, bình thường nếu có người khác cầm cành cây đánh nó cũng khiến nó rất tức giận.

Nhưng bây giờ, Quan Tiểu Dĩnh chịu uất ức như vậy, sau khi được tự do, nó cũng không nghĩ đến báo thù mà là hoảng sợ chạy trốn đến bên cạnh Thượng Ất, hiển nhiên là trong lòng đang rất sợ hãi.

Cây hương xuân này có điều gì kỳ quái mà khiến Quan Tiểu Dĩnh sợ hãi như vậy?

Thượng Ất còn chưa kịp suy nghĩ đã nhìn thấy cành cây phía sau Quan Tiểu Dĩnh đang vặn vẹo đuổi theo như một con rắn quái dị, Thượng Ất lập tức lấy ra mũi tên nguyên tố nước thứ hai rồi nhắm thẳng vào thân cây to dày đặc.

Mặc dù không cần thiết nhưng Thượng Ất đã đột nhiên quyết định giết cây hương xuân này. Cũng không biết tại sao, Thượng Ất lơ mơ cảm thấy được cây hương xuân này sau này nhất định sẽ khiến y gặp rắc rối lớn!

“Bùm!”

Mặt đất đột nhiên nứt ra, Thượng Ất và những người khác đứng không vững mà lắc lư!

Có lẽ cảm nhận được mối đe dọa từ mũi tên của Thượng Ất, thân cây to lớn run lên, sau đó khoảng cách mặt đất giữa nó và Thượng Ất đột nhiên nứt ra, giống như một trận động đất. Ngay sau đó, vô số rễ cây cứng cáp, trắng nõn như ngọc mọc từ mặt đất lên, phóng tới, tìm kiếm phương hướng của Thượng Ất.

“Là nó! Hóa ra chủ nhân của những chiếc rễ trắng đó lại chính là cây hương xuân đột biến này?!”

Thượng Ất kinh ngạc há to miệng, anh nhìn rễ cây màu trắng xuyên ra từ mặt đất lập tức tiêu diệt mũi tên nguyên tố nước, năng lượng nước tinh khiết không những không làm hại được nửa phần cây hương xuân mà nó còn biến thành năng lượng bị rễ cây trắng nhanh chóng hấp thụ.

Rễ cây trắng này quả nhiên là kẻ thù của vũ khí năng lượng. Cũng giống như trong hang động dưới lòng đất, bất kỳ vũ khí năng lượng nào cũng khó có thể phá hư chúng.

“Má ơi, Thượng Ất đại nhân, thứ này quá khủng bố rồi, chúng ta mau chạy thôi!”

Hùng Thiên run rẩy đứng sau lưng Thượng Ất, hai chân run lên như xích đu đong đưa, nhưng anh ta vẫn luôn bảo vệ Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch. So với những người đồng hành trước đây, Hùng Thiên khiến Thượng Ất rất hài lòng về điểm này, dù là lúc nào thì người đàn ông mập mạp này cũng sẽ không bao giờ dễ dàng bỏ rơi bạn đồng hành để bỏ chạy một mình.

Có điều Hùng Thiên không nhận ra được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, thực ra ngay từ khi họ bước vào khu vực này, cây hương xuân đã dùng bộ rễ khổng lồ của nó để giăng lưới, bây giờ bọn họ chính là người trong lưới!

“Không chạy được... muộn rồi!”

Nhìn bộ rễ trắng xóa ở tứ phía cách đó gần trăm mét, Thượng Ất biết hôm nay không có người nào có thể chạy thoát, đây thực ra là một cái bẫy, một

cái bầy nhắm vào y.

Một rạp xiếc đổ nát lấm lem bùn đất và lều trại, một bầy khỉ đuôi vàng có trí tuệ, và nhân mã Quan Tiểu Dĩnh chính là thứ cuối cùng được đưa lên sân khấu... Tất cả đều là mồi xâu được cây hương xuân từng bước từng bước đặt ra cho y. Cuối cùng y đã đi vào trung tâm của hệ thống rẽ của nó, ở phía trước chính là bộ phận chính của cây.

Nhưng tại sao nó lại làm được điều này? Chỉ vì bản thân đã phải chịu tổn thất ở dưới lòng đất, nên nó đã cố ý thiết kế để báo thù?

Thượng Ất lấy Hồ Phách thần binh ra, nắm chặt một viên tinh hồn trong suốt trong tay, chuẩn bị cho một tình huống tuyệt vọng, nhưng đúng lúc này một cảnh tượng kỳ quái xuất hiện.

Vút vù vù...

Âm thanh xé toạc bầu trời liên tục vang lên, thân thể của những con khỉ đuôi vàng đều bị rễ cây màu trắng cuốn đi, những cành cây sắc nhọn bốn đang treo trên đầu những con khỉ đuôi vàng này cũng từ từ mở ra, những bông hoa quyến rũ lần lượt nở rộ trên không trung, một khuôn mặt con người xuất hiện ở trung tâm của bông hoa.

“Mặt người? Sao trong hoa này lại có mặt người? Đợi đã, hình như tôi biết khuôn mặt này... trời ạ, đây không phải là lão Vương, người phụ trách sửa lồng sắt sao? Anh ta... sao anh ta lại trở thành một bông hoa?”

Hùng Thiên hét lên một tiếng, cảnh tượng này khiến anh đến năm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi. Mấy ngày trước bạn bè còn nói chuyện cười đùa với nhau, bây giờ lại biến thành hoa, kết quả này dù thế nào cũng khiến anh không thể tin được.

“Đây không phải là mặt người, mà là da người...” Về mặt Thượng Ất tái xanh dính chính lại lời nói của Hùng Thiên.

Bởi vì ở khoảng cách gần hơn nên Thượng Ất có thể nhìn thấy rõ ràng, ở chính giữa bông hoa quyến rũ này có vô số nhị hoa mềm mại và cứng rắn nâng đỡ tấm da mặt người mỏng manh. Khi những bông hoa khẽ lay động,

nhị hoa này liên tục lên xuống, thực hiện đủ loại biểu cảm sống động của con người, nó giống với người sống đến mức gần như không thể phân biệt được.

Chỉ có đôi mắt hơi uể oải cho thấy đây không phải là người sống mà thứ khủng khiếp này tương tự như búp bê, khiến người ta rợn tóc gáy.

“Rốt cuộc mày là thứ quý gì vậy...”

Chương 433: Tham vọng hóa thành người của cây

Chương 433. Tham vọng hóa thành người của cây

Thượng Ất tự lẩm bẩm, ký ức kiếp trước cứ cuộn trào trong đầu, nhưng y lại không nhớ được bất cứ thông tin gì liên quan đến cây hương xuân đáng sợ này. Thượng Ất đột nhiên nhận ra rằng bởi vì sự biến đổi không ngờ của mình trong cuộc sống này nên có nhiều thứ chắc chắn đã khác trước rất nhiều, sự xuất hiện của cây hương xuân này là một bằng chứng vô cùng chuẩn xác!

“Hí hí ~! Con... con người, tôi... đã... đợi anh từ lâu lắm rồi!”

Một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên làm gián đoạn sự trầm tư của Thượng Ất, giọng nói này dường như phát ra từ cổ họng của vài người, những giọng nói cao thấp khác nhau, trầm thấp và sắc bén. Thượng Ất có thể nghe rõ những giọng nói này phát ra từ một vài khuôn mặt khác nhau, có cả đàn ông và phụ nữ, già và trẻ, như thể là có một vài người đang biểu diễn một cuộc tiếp đón tuyệt vời và mỗi người chịu trách nhiệm nói một câu.

“Ôi trời, thứ này có thể bắt chước giọng nói của con người?!”

Lần này, Hùng Thiên, Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch cũng có thể nhìn thấy rõ ràng nhị hoa đằng sau những khuôn mặt này dường như có thể cộng hưởng một cách kỳ lạ để phát ra âm thanh, do đó nó có thể mô phỏng giọng nói

của con người. Vì vậy, khi “họ” nói chuyện, giọng nói của họ có vẻ rất lạ, như thể là có nhiều người đang tranh giành để tạo ra âm thanh cùng một lúc.

“Mi là... cái gì? Vì sao lại nói đang đợi ta?”

Thượng Ất nhìn mặt người trên cây hương xuân, vẻ mặt hồ nghi không biết trong hồ lô của nó đang bán cái gì.

“Con người... tôi đã nhìn thấy anh ở dưới lòng đất... Anh rất mạnh mẽ và đặc biệt!” Đường như cây hương xuân đã quen với cách phát âm của con người. Lần này nó nói trôi chảy hơn lần trước: “Bây giờ anh phải trả lời tôi một vài câu hỏi... hoặc trả lời... hoặc là chết!”

Những bông hoa to lớn rực rỡ đột nhiên nở rộ trước mặt Thượng Ất, vô số rễ cây màu trắng đang điên cuồng vặn vẹo giữa không trung. Vào lúc này, cây hương xuân giống như một nữ yêu có nhiều đầu, vừa giống một con quái vật với vô số cái miệng đầy máu, cao cao đứng sừng sững trước mặt Thượng Ất, có một loại cảm giác khủng bố và quý dị khó tả.

Cây hương xuân giương nanh múa vuốt, nhưng Thượng Ất vẫn luôn bình tĩnh. Tình hình có vẻ tốt hơn so với y nghĩ, có thể giao tiếp được còn hơn là chỉ im lặng như khi nó mới xuất hiện. Hơn nữa, một cái cây cố gắng gài bẫy y chỉ để hỏi y vài câu, loại chuyện này quả thực khiến y rất tò mò.

Cây hương xuân sẽ hỏi những vấn đề gì?

“Câu hỏi đầu tiên, theo anh, tôi là loại sinh vật gì?”

Câu hỏi vừa được hỏi, không ngờ lại kỳ quái như vậy, Thượng Ất lập tức buột miệng nói: “Sinh vật gì? Mi là một cái cây!”

Nhưng khi lời nói vừa đến môi, Thượng Ất đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nghĩ đến việc dùng cây để nói đến cái thứ ở trước mặt này có vẻ không thích hợp cho lắm. Theo một nghĩa nào đó, cây hương xuân này đã vượt quá phạm trù “thực vật”. Trên đời này không có cái cây nào dùng cành hút não con mồi để bổ sung chất dinh dưỡng, cũng không có cái cây nào dùng bộ phận cơ thể con người để phát ra âm thanh biểu đạt ý nghĩ của mình...

đây không phải là một cái cây, đây là một sinh vật hoàn toàn mới, một loại sinh vật có trí tuệ.

Thu hồi suy nghĩ của mình, Thượng Ất ngẩng đầu nói với cây hương xuân: “Ta không biết mi là cái gì, nhưng theo biểu hiện của mi, mi có trí tuệ, như vậy vừa vặn có thể tính là sinh vật có trí tuệ.

Nghe Thượng Ất giải thích, dường như cây hương xuân chìm vào suy nghĩ, năm phút sau, một nhánh cây của cây hương xuân nghiêng về phía trước, một khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp ở phía trên cao phát ra giọng nói: “Vậy thì tôi có giống như cái này, có phải là một con người không?”

“Đương nhiên không phải... mi... chỉ là một con quái vật có khuôn mặt người!” Tống Dịch đột nhiên lớn tiếng nói từ bên cạnh, trong mắt hiện lên lửa giận, dường như có oán hận rất lớn với cây hương xuân này. Thấy Thượng Ất nhìn lại mình bằng ánh mắt ngạc nhiên, Tống Dịch lập tức cúi đầu lẩm bẩm: “Chú Thượng Ất, cháu không cố ý. Cháu không biết chuyện gì đang xảy ra, cháu rất khó chịu với cái cây này, cảm giác giống như là trước đây nó đã từng bắt nạt cháu vậy!”

“Đã từng bắt nạt bạn sao? Tống Dịch, có phải là bạn đang nói đến chuyện chúng ta bị rễ cây của nó đuối bắt ở dưới lòng đất không? Nếu là như thế thì tôi cũng được xem như là đã bị nó bắt nạt. Hừ, cái cây thối, mi đừng có tưởng rằng mi to lớn thì chúng ta sẽ sợ mi. Chú Thượng Ất, yên tâm, nếu nó dám tấn công chú, cháu sẽ dùng lửa đốt nó!”

Vừa nói, Tống Dịch vừa giơ bàn tay nhỏ bé lên, quả cầu lửa nhỏ trên lòng bàn tay toát ra ánh sáng xanh lam, nhìn tĩnh mịch mà lại thâm trầm.

“Con... người nhỏ, lửa của người... vô dụng với ta, thu về nếu không ta giết người!” Nhìn thấy ngọn lửa của Tống Dịch bốc lên, cây hương xuân lập tức nhắc nhở, khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ trên một đóa hoa rực rỡ nói nhẹ nhàng, nhưng tất cả mọi người đều cảm nhận được rõ ràng, có một cổ sát khí nồng đậm phát ra từ khuôn mặt đó.

“Nếu mi dám động vào cô bé, ta thề là ta sẽ không trả lời bất kỳ một câu hỏi nào của mi nữa.” Thượng Ất đứng chắn trước mặt Đỗ Kiều Kiều, vẻ mặt

tức giận che chở Đỗ Kiều Kiều ở phía sau, kiên quyết nhìn chăm chăm vào cái cây to lớn.

“Được rồi... câu hỏi thứ hai, tôi cần phải làm gì để trở thành một con người?” Cây hương xuân nói, gần như tất cả các cành cây có hình người đều tập trung trước mặt Thượng Ất, có cảm giác trong lòng nó đang có chút lo lắng và bất lực, nói: “Tôi đã hấp thụ bộ não của những con người này và có ký ức của họ. Nhưng mà tôi thấy rằng có rất nhiều thứ ở trong đó mà tôi không thể nào hiểu được. Tôi muốn trở thành con người, tôi muốn trải qua những điều mà một cơ thể con người sẽ trải qua, cười, khóc, buồn, tức, giận... tôi cảm thấy cuộc sống như thế... thật tuyệt vời.”

“Rất tuyệt vời?” Thượng Ất im lặng nhìn mấy chục gương mặt tinh xảo trước mặt, trong lòng không khỏi trầm ngâm.

Chương 434: Tiểu chiến sĩ 1 tuổi

Chương 434. Tiểu chiến sĩ 1 tuổi

Niềm vui, sự tức giận, đó là những khả năng con người sinh ra đã có, chưa từng có ai nhận điều này là niềm tự hào của con người. Nhưng bây giờ cây hương xuân này lại muốn trở thành con người vì điều này, như thế nó là một thứ gì đó rất quý giá vậy, vì điều này mà nó đã giết hàng chục hàng trăm con người, không thể không nói đây chính là bi ai.

Nhưng để trở thành một con người có thực sự dễ dàng như vậy? Nhất là khi một cái cây muốn trở thành con người, chuyện như thế này chỉ có thể xảy ra trong truyện cổ tích.

“Không làm được! Cây là cây, người là người. Các loài khác nhau, sao có thể chuyển hóa lẫn nhau được?” Thượng Ất lắc đầu, trong lòng kiên định nói ra câu trả lời.

“Nhưng ở dưới lòng đất, anh đã tìm được một mảnh kim loại có thể biến hình. Vì sao con người các anh có thể trở thành động vật khác còn tôi lại không thể trở thành một con người?”

Như đã biết trước được Thượng Ất sẽ nói như vậy, cây hương xuân to lớn vội vàng đưa ra lời giải thích khiến Thượng Ất cứng họng.

Đúng vậy, vì có những mảnh kim loại biến hình của tộc Si Vưu mà con người có thể trở thành động vật, vậy tại sao một cái cây lại không thể biến thành một con người?

“Cái này... nếu mi cảm thấy được, ta có một vài mảnh kim loại ở đây. Mi có thể thử xem mình có thể trở thành người không.” Thượng Ất nói rồi lấy ra từ trong người mình một vài mảnh kim loại và ném nó cho cây hương xuân, nhưng lại phát hiện cây hương xuân lại thờ ơ với nó.

“Không có tác dụng đâu, tôi đã tìm thấy rất nhiều mảnh kim loại như thế này khi tôi ở dưới lòng đất...” Cây hương xuân to lớn nói, cành cây nhẹ nhàng đung đưa, bảy tám bông hoa từ trên trời rơi xuống, sau đó đổ ra mấy trăm mảnh kim loại biến hình của tộc Si Vưu tạo thành một thác nước trước mặt Thượng Ất.

“Dường như những mảnh kim loại này chỉ có tác dụng đối với con người các anh, mà không có tác dụng với tôi. Nhưng mảnh kim loại của người phụ nữ đang đi cùng anh rất đặc biệt, có lẽ nó sẽ có thể giúp tôi biến thành một con người... nhưng tiếc là người phụ nữ đó đã chạy sâu xuống lòng đất, rễ của tôi không thể vươn xa tới thế.

“Ồ, tôi hiểu rồi.”

Nghe lời giải thích của cây hương xuân, cuối cùng Thượng Ất cũng hiểu tại sao bọn họ lại bị rễ cây truy đuổi đến cùng dưới lòng đất. Hóa ra là cây hương xuân này muốn chiếm lấy vật tổ chiến thần của Si Thù để cố gắng trở thành một con người. Nhưng Si Thù rất cảnh giác, và đã trốn vào sâu bên trong trước khi cây hương xuân bắt được cô.

“Thực tế, tôi cũng biết, ngay cả khi tôi có tìm được người phụ nữ đó thì tôi cũng có thể không thể trở thành một con người. Tôi đã tìm kiếm rất nhiều bộ não của con người và thấy rằng hiệu quả chiến đấu của con người các anh không có gì đáng nói cả, nhưng sự phức tạp của bộ não đã vượt xa sự hiểu biết của tôi...” Giống như có chút xúc động, giọng nói của cây hương xuân hơi trầm tĩnh. Nhưng ngay sau đó một giọng nói lạnh lùng vang lên từ

cây hương xuân khiến Thượng Ất và những người khác rung mình: “Vì vậy, tôi quyết định rằng ngay bây giờ tôi sẽ đến thành phố của con người. Ở đó có nhiều bộ não của con người có thể nâng tầm hiểu biết của tôi về cuộc sống của con người lên một tầm cao mới. Ngay bây giờ, hãy đưa tôi đến thành phố của con người gần nơi này nhất, đừng có ép tôi phải hấp thụ bộ não của anh bây giờ.”

“Không được...” Thượng Ất chậm rãi lắc đầu, cây đao được đặt ngang trước ngực anh đang phản chiếu ra ánh sáng lạnh, giọng điệu kiên định nói: “Chuyện bán đứng đồng loại, Thượng Ất ta sẽ không làm, hơn nữa ta muốn nhắc nhở mi, đừng coi thường con người. Theo như ta biết, có ít nhất ba con người ở bên ngoài khu rừng rậm này có thể giết chết mi một cách dễ dàng. Nếu như mi sẵn sàng ra ngoài để bị giết chết thì tùy ý!”

“Ba con người mạnh mẽ?” Cây hương xuân khẽ run lên, có vô số khuôn mặt người tới gần Thượng Ất, dường như là đang quan sát vẻ mặt của Thượng Ất. Sau một lúc, cây hương xuân to lớn rút cánh lại và nói một cách bình tĩnh: “Thế chất của anh nói cho tôi biết rằng anh không nói dối, đúng là tôi cần kiên nhẫn thêm một chút nữa. Nhưng mà không sao, có rất nhiều sinh vật mạnh mẽ ở trong khu rừng này, tôi có thể hút năng lượng của chúng để củng cố thân thể của tôi. Sớm muộn gì, tôi cũng sẽ phá hủy tất cả các thành phố của loài người các anh! Hãy rời khỏi đây trước khi tôi thay đổi ý định!”

Ba tháng sau, ở ven hồ Tổ Ưng, một nhóm thanh niên đang khóa thân, chăm chỉ luyện tập với một nhóm người lớn khỏe mạnh. Những khúc cây to lớn được dựng lên trước mặt họ như kẻ thù trong tưởng tượng, những vết lõm sâu trên mặt gỗ cho thấy những thanh niên và những người đàn ông cường tráng này có sức mạnh cực lớn và năm đảm của họ có một không hai.

Có điều, các thành viên trong căn cứ đang vây lại một chỗ, lúc này, ánh mắt của họ đều bị một bóng dáng bé nhỏ thu hút. Dáng người này chỉ cao chưa tới một mét, tay chân nhỏ nhắn, bề ngoài mảnh mai, đây chỉ là một đứa bé mới tập đi.

Nhưng đứa trẻ này lúc này lại đang đứng trên bãi cỏ mềm dẫm đá một cái ụ làm bằng rơm. Điều đáng ngạc nhiên là năm tay của đứa trẻ đi đến đâu cũng

có thể nhìn thấy rõ vết lõm trên ụ rơm, đây rõ ràng là lực đánh không hề mỏng manh như trong tưởng tượng mà chỉ đơn giản là gây sốc.

“Tuyệt vời, tiểu ca của tôi, mới hơn một tuổi mà đã có thể ra tay mạnh mẽ như vậy. Có điều, tốc độ của cú đấm này vẫn còn hơi chậm. Nếu cú đấm này được tôi đánh ra, nó chắc chắn sẽ là cho đối thủ thịt nát xương tan, không còn gây họa được nữa...”

Trong đám đông, người đàn ông béo đang say sưa ôm lấy cái bụng nặng trĩu của mình với vẻ mặt “thành khẩn”, tiếng la ó khinh thường từ bên cạnh vang lên như thể mọi người ghê tởm trước sự vô liêm sỉ của anh ta, mọi người nhao nhao nói: “Tôi nói này tên mập, anh có thể đáng tin hơn chút được không, dù sao thì cũng là một người 20 tuổi rồi, anh còn không thấy ngại mà đi so với Thượng Nhạc Nhạc, người ta mới có hơn một tuổi, đến cái số đầu của anh cậu ấy còn không bằng.”

Chương 435: Tiểu chiến sĩ 1 tuổi (2)

Chương 435. Tiểu chiến sĩ 1 tuổi (2)

“Cắt, anh biết cái gì, tôi từ trước đến giờ không bao giờ dùng chân tay mà là dùng não và nhan sắc để kiếm ăn. Đừng quên, mấy lần trước căn cứ bị tấn công, có cái nào không phải là do tôi cảnh báo trước, biến nguy thành an, nếu không các người còn có thể ngồi ăn cơm rồi ngãng đầu ở đây không? Hừ, các người đúng là đồ không biết ơn người khác!”

Tên mập Hoa Đa Tình làm ra biểu cảm đau lòng khiến ai cũng dùng ánh mắt bất lực nhìn con hàng béo như heo này. Có một điều anh ta nói đúng, trong ba tháng này nếu không có sự cảnh báo kịp thời của anh ta thì e rằng căn cứ Tổ Ưng đã rơi vào tay dã thú từ lâu rồi.

Kể từ khi Thượng Ất trở về từ bên ngoài, cả thế giới lại trải qua sự thay đổi to lớn. Có rất nhiều sinh vật kỳ lạ mọc lên khắp nơi như rừng, núi, đồi, hẻm núi, đầm lầy, hang động... chỉ cần nơi có sự sống thì những sinh vật này phải chiến đấu, chiến đấu để giành lấy sự sinh tồn.

Theo bản năng, họ nhận ra bây giờ là giai đoạn tốt nhất để giành lấy những nguồn tài nguyên quý giá, một khi loài nào đó tụt lại phía sau trong cuộc chiến này thì có thể không cần đến vài ngày là đã biến mất khỏi mảnh đất này.

Người nào mạnh nhất sẽ là người sống sót... Theo quy luật bất biến, sòng của loài mạnh mẽ nhất đã được sàng lọc ra và chiếm diện tích gần một trăm dặm quanh hồ Tổ Ưng. Khi cuộc chiến giữa những sinh vật mới xuất hiện này dừng lại, con người ở căn cứ Tổ Ưng sẽ lọt vào tầm ngắm của chúng. Có rất nhiều quái vật và cây kỳ quái đã phát hiện ra rằng trong lãnh thổ rộng lớn của Đế Đô có một nhóm người chiếm giữ nơi sinh sống tốt nhất trong bán kính gần 100km.

Có núi có nước, có rừng có sông, có cả đồng cỏ rộng lớn và bằng phẳng dẫn ra thế giới bên ngoài, rừng núi rậm rạp có thể ẩn vào bất cứ lúc nào. Điều quan trọng nhất là ở dưới hồ Tổ Ưng còn có một kho báu khổng lồ... Huống hồ ở đây đơn giản là một nơi lý tưởng để các loài sinh sống, toàn bộ Đế Đô cũng không tìm được một nơi thứ hai như thế này.

Kể từ đó, cuộc chiến đã nổ ra giữa căn cứ Tổ Ưng và các con thú.

Lúc đầu, chỉ là sự dụ dỗ và quấy rối ở quy mô nhỏ, sau đó là các đợt tấn công, cuối cùng là trực tiếp phát triển thành những cuộc tấn công của dã thú ở quy mô nhỏ.

Hàng trăm con thú và con chim bắt đầu liên tục tấn công vào tuyến phòng thủ của căn cứ Tổ Ưng, mục tiêu duy nhất của chúng là chiếm toàn bộ khu vực căn cứ Tổ Ưng. Trong thời kỳ này, nếu không có khả năng cảnh báo sớm của tên mập thì e rằng căn cứ đã thực sự nguy hiểm và thậm chí có thể bị xâm phạm.

Đương nhiên, Thượng Ất cũng đóng vai trò quyết định trong giai đoạn này, sau khi trốn thoát khỏi cây hương xuân biến dị, Thượng Ất trở về căn cứ, rồi trực tiếp nhốt mình trong căn phòng nhỏ màu đen, bắt đầu ngày đêm luyện tập và tiến bộ.

Chương 398: Siêu phẩm họa thứ ba

Một tháng sau, khi đã tiêu hao hết một nửa trong số hàng trăm viên tinh hồn mang về thì cuối cùng Thượng Ất cũng bước ra khỏi căn phòng nhỏ màu đen.

Dưới sự tu luyện tinh lực cực lớn, tinh đồ trên chân và bàn chân của y đều đã sáng lên, mười mấy ngôi sao trong tinh đồ ở chân và bàn chân trên cơ thể con người không ngừng tỏa sáng rực rỡ. Dưới sự hướng dẫn của những ngôi sao nhỏ, những ngôi sao này được kết nối với nhau thành một tinh vân lộng lẫy!

Không lâu sau, ngay trên tinh đồ trên chân và bàn chân, hình ảnh của tinh vân hình chiếc ủng rất rõ ràng và sáng sủa, với mỗi nhịp tim của Thượng Ất, hình ảnh tinh vân này sẽ phát ra ánh sáng huyền bí và quyến rũ như thể là nó có thể thở được vậy.

Sau đó... toàn bộ mọi người trong căn cứ đều sửng sờ, bởi vì họ phát hiện Thượng Ất đang đi về phía mình như bay, anh ở cách bọn họ mấy chục mét nhưng trong nháy mắt anh đã xuất hiện ở phía sau bọn họ, họ thậm chí còn

không cảm giác được tiếng gió thoảng qua, anh kỳ lạ và bí ẩn như một bóng ma.

Thượng Ất rất nhanh đã luyện thành kỹ năng mới một bước này, kể từ đó anh có thêm một kỹ năng chiến đấu mạnh mẽ khác. Trong trận chiến tiếp theo với thủy triều quái thú, Thượng Ất đã dựa vào tốc độ quái dị này để một mình giết hết 70% quái thú đột biến trong toàn bộ trận chiến.

Các thành viên của căn cứ Tổ Ưng rất vui mừng, họ vui vì có một nhà lãnh đạo như Thượng Ất. Nhưng họ sớm phát hiện ra rằng có vẻ Thượng Ất không vui lắm, vì họ không biết rằng cây hương xuân khổng lồ đã mang đến bao nhiêu áp lực cho Thượng Ất. Khả năng phá hủy toàn bộ căn cứ của cây hương xuân giống như một tảng đá luôn đè nặng lên trái tim của y.

May mắn thay, có vẻ như cây hương xuân đó đã tin lời của Thượng Ất, cũng không biết là nó đã trốn đi đâu để nâng cao thực lực của mình. Thượng Ất đã tìm kiếm trong bán kính gần 100km, nhưng không hề tìm thấy dấu vết của cây hương xuân. Sinh vật đáng sợ này xuất hiện một cách kỳ lạ và cũng biến mất một cách kỳ lạ. Nhưng Thượng Ất biết rằng một khi cây hương xuân xuất hiện lần nữa, nó chắc chắn sẽ gây ra một cơn bão máu trong thế giới loài người. Nếu việc nâng cao sức mạnh của bản thân chỉ giới hạn ở mức này, anh có thể sẽ dễ dàng bị cây hương xuân giết chết.

Khi một mình tu luyện trong căn phòng nhỏ màu đen, Thượng Ất từng cẩn thận nhớ lại cảnh chiến đấu với cây hương xuân to lớn. Nếu dùng máy kiểm tra năng lượng thường được Phương Quân sử dụng để tính toán, Thượng Ất ước tính giá trị năng lượng sống của cây hương xuân phải từ một triệu đến hai triệu, tức là khoảng gấp mười lần năng lượng của bản thân y.

Vì vậy, ngay cả khi Thượng Ất lại nâng cao được hiệu quả chiến đấu của mình một lần nữa thì tình hình vẫn rất nghiêm trọng. Sự xuất hiện của cây hương xuân nhắc nhở Thượng Ất rằng trong tương lai, anh sẽ không bao giờ hài lòng với nguồn năng lượng thuần túy để cải thiện sức mạnh của bản thân. Hơn nữa, anh cần phải tìm cách thắp sáng phần còn lại của các ngôi sao trong cơ thể để nhiều tinh vân có thể tập hợp lại nâng cao khả năng phép thuật, hoàn thành bước nhảy vọt về lực chiến đấu.

Chương 436: Mục tiêu mới

Chương 436. Mục tiêu mới

Nhưng việc cải thiện sức mạnh cần rất nhiều tinh hạch năng lượng. Các tinh hồn với nhiều phẩm chất khác nhau được tìm thấy ở dưới lòng đất vẫn có thể cung cấp được trong thời gian ngắn nhưng Thượng Ất không thể liên tục sử dụng tinh hồn quý giá này cho một mình mình. Thượng Ất muốn dành một phần cho mặt dây chuyền ngọc hình đàn cổ của Thượng Nhạc Nhạc, ngoài ra còn có rất nhiều người trong căn cứ cũng đang cần gấp một số lượng lớn tinh hồn để tăng giá trị năng lượng sinh học của họ như Điền Ba, Hoa Đa Tình, Mai Lập Tân.

Mặc dù quái thú không ngừng tấn công xung quanh căn cứ Tổ Ưng, nhưng hầu hết các sinh vật đều ở trạng thái trưởng thành, các hạt tinh thể trong cơ thể chúng đều có phẩm chất bình thường, chất lượng tốt hơn một chút thì có một vài viên đạt đến phẩm chất cao, còn tinh hạch năng lượng hoàn mỹ thì hầu như không có cái nào đạt được, cái này đối việc nâng cao trình độ của Thượng Ất không hề có tác dụng gì cả.

Trong lòng Thượng Ất biết rằng nguồn năng lượng tinh khiết do trận siêu lũ cuối cùng để lại đã bị những sinh vật mới này hấp thụ, chắc chắn tốc độ suy thoái sinh học cũng đang chậm lại. Kết quả lại khiến Thượng Ất rơi vào tình thế khó xử.

Một mặt, Thượng Ất háo hức khám phá và săn lùng những sinh vật bị suy thoái ở cấp độ cao, mặt khác, y cũng lo lắng căn cứ Tổ Ưng không thể chống lại việc bày đàn sẽ tụ tập nhiều hơn và tấn công vào đó. Có thể nói, Thượng Ất bây giờ đang tiến thoái lưỡng nan, không biết phải làm sao.

Thượng Ất chỉ có thể yên lặng chờ đợi thiên thạch bí ẩn trên bầu trời mỗi tháng một lần phát ra sóng từ trường cao, như vậy sẽ thúc giục những sinh vật này tiếp tục tăng tốc thoái hóa. Nhưng trước khi hiệu ứng bức xạ của sóng từ trường xuất hiện thì siêu thảm họa thứ ba đã âm thầm đến.

Một màn sương mù màu đỏ khổng lồ qua một đêm đã bao phủ toàn bộ căn cứ Tổ Ưng, khi Thượng Ất và những người khác phát hiện có điều gì đó

không ổn thì cả thế giới đã biến thành một màu đỏ sẫm kỳ lạ. Không ai biết sương mù màu đỏ này từ đâu đến, Thượng Ất cũng không biết. Trong trí nhớ của anh, Trung Quốc chưa từng trải qua hiện tượng thời tiết kỳ lạ như thế này.

Cho nên ngay từ đầu, Thượng Ất không nhận ra được đây là một thảm họa, nhưng khi ánh nắng giữa trưa chỉ có thể để lại một chút ánh sáng màu vàng một cách vô ích và không thể xua tan lớp sương mù dày đặc này thì Thượng Ất nhận ra có điều gì đó không đúng.

Những đám sương mù màu đỏ này không giống như Thượng Ất tưởng tượng là sự kết hợp giữa hơi nước và bụi, mà nó giống như một sinh vật cực kỳ nhỏ bé, từ từ nhấp nhô trên không trung, và không ngừng xâm nhập vào cơ thể của tất cả sinh vật mà nó gặp phải, thúc giục chúng sinh trưởng và điên cuồng phát triển.

Dường như, khi một màn bất thường này xuất hiện ở căn cứ Tổ Ưng thì sự biểu hiện dị thường của Thượng Nhạc Nhạc đã làm tên béo trở thành trò cười trong miệng mọi người. Nhưng mà sự biểu hiện thần kỳ vượt xa những người cùng tuổi của Thượng Nhạc Nhạc cuối cùng cũng làm Thượng Ất bình tĩnh, siêu thảm họa thứ ba đã dùng phương thức mà mọi người không thể tưởng tượng được để đến Đế Đô.

Rõ ràng, những đám sương mù đỏ này có các yếu tố năng lượng giống như siêu lũ, khi các yếu tố năng lượng này xâm nhập vào cơ thể sinh vật, chúng sẽ thúc đẩy sinh vật phát triển một cách điên cuồng, đương nhiên là bao gồm cả con người. Vì thế, Thượng Ất không khỏi thấy lo lắng, anh còn lo lắng loại phương thức sinh trưởng giống như cây con này sẽ mang lại một số tác dụng phụ cho cơ thể của Thượng Nhạc Nhạc.

Vì vậy, Thượng Ất không chút do dự vỗ đôi cánh quý của mình, chuẩn bị bay lên cao để xem màn sương mù đỏ bí ẩn này rộng lớn như thế nào, nhưng y không ngờ rằng vừa bay lên không trung, một nhóm sinh vật có thân hình trong suốt, hình dáng như những bông bồ công anh có kích thước bằng một quả bóng đá đột nhiên xuất hiện trong màn sương mù đỏ dày đặc.

Khi những “bông bồ công anh” này nhìn thấy Thượng Ất xoay tròn trên không trung, chúng mới từ từ bao vây lại. Ban đầu, Thượng Ất cũng không

để ý những “bông bồ công anh” này, y chỉ khó chịu dùng đôi cánh của mình quạt quạt. Đúng lúc này, một chuyện bất ngờ đã xảy ra, khi đôi cánh của Thượng Ất chạm vào những “bông bồ công anh” này, một âm thanh giống như bị bóp nghẹt vang lên giữa không trung, một làn sóng khổng lồ lập tức nhấc bổng Thượng Ất lên khiến Thượng Ất sững sốt, suýt rơi từ độ cao 100m xuống.

...

Giờ đây Thượng Ất đã biết sức mạnh của “bông bồ công anh” này là như thế nào. Những sinh vật kỳ dị trông mềm mại, thậm chí không có đầu này giống như những quả mìn trong không khí. Chúng sẽ phát nổ ngay lập tức khi bị va chạm và siết chặt một chút. Một khi Thượng Ất vô tình rơi vào giữa chúng và bị kích nổ liên tục thì chắc là Thượng Ất sẽ không bay xuống đất mà sẽ nổ tung tại chỗ, đến lúc rơi xuống đất chính là một đồng nước sôi thịt.

“Bông bồ công anh” này đáng sợ như vậy... phương án cuối cùng chính là Thượng Ất chỉ có thể hạ độ cao bay xuống, đồng thời luôn chú ý tới chuyển động giữa không trung. Nhưng ngay cả khi cẩn thận như vậy, vài phút sau, Thượng Ất đã cho nổ ba chục quả bom “bồ công anh”, nhưng y cũng không còn cách nào khác là tuyệt vọng quay trở lại mặt đất và lập tức tuyên bố không trung là cấm địa, bất kỳ vật nuôi nào có thể bay, chẳng hạn như con chim vàng khuyên xanh đều bị cấm bay lên trời.

Sau khi trở lại mặt đất, Thượng Ất không muốn cứ bị mắc kẹt ở đây như vậy, y liền tổ chức một nhóm nhỏ đi ra ngoài để hỏi thăm tình hình của sương mù đỏ. Nhưng ngay sau đó những người đi dò hỏi tình hình đều chạy về, họ cho biết trong rừng rậm đều là sương mù đỏ, tất cả các phương tiện phân biệt phương hướng đều thất bại. Không nói đến la bàn thông thường, ngay cả những người có khả năng phân biệt phương hướng dùng thời gian dài cũng không thể phân biệt được bốn phương đông, tây, nam, bắc.

Chương 437: Mục tiêu mới (2)

Chương 437. Mục tiêu mới (2)

May mắn thay, khả năng khứu giác và thính giác không bị sương mù đỏ che chắn, những người có dị năng có thể biểu hiện phép thuật của mình, sau khi phải trả giá vài mạng người, cuối cùng họ cũng đã tìm ra được phạm vi của sương mù đỏ. Có người may mắn còn lao đến căn cứ quân sự của Đế Đô. Sau khi báo cáo tên của Thượng Ất, quân đội Đế Đô đã hào phóng chia sẻ các bức ảnh vệ tinh về sương mù đỏ về căn cứ Tổ Ưng.

Siêu thảm họa thứ ba, sương mù đỏ, không chỉ bao phủ Đế Đô, ngoại trừ một vài khu vực ở cao nguyên phía Tây Bắc thì nó gần như đã bao phủ toàn bộ đất nước Trung Quốc, thậm chí cả một số quốc gia nhỏ gần lãnh thổ Trung Quốc.

Tóm lại, sự xuất hiện của sương mù đỏ giống như một nhà tù, ngăn cách hoàn toàn Trung Quốc với các quốc gia khác, đồng thời cũng ngăn cách căn cứ Tổ Ưng với các căn cứ khác của con người. Bất cứ ai muốn bước qua màn sương mù này đều phải trải qua thử thách sinh tử và chưa kể đến việc phải tìm kiếm thức ăn trong rừng rậm.

Số lượng người sống sót ở Đế Đô đã bắt đầu giảm mạnh, trong vài tháng đầu trẻ sơ sinh chết trên diện rộng, vô số người sống sót đã đập ngực nguyện rửa ông trời, họ vô cùng tức giận trước sự tàn ác của ông trời.

Họ không hiểu tại sao, rõ ràng loài người vừa mới thích nghi với thời kỳ mặt thể và khôi phục được một chút sinh lực, thì trong nháy mắt, ông trời đã mang đến một màn sương đỏ lập tức biến những nỗ lực trước đó của họ thành hư không.

Sự tàn khốc của những ngày tận thế một lần nữa được đặt ra trước mặt mọi người, buộc con người phải nhận ra sự thật là – dường như chưa bao giờ ông trời muốn buông tha cho con người, sự yên bình của những tháng trước đó chỉ là một giấc ngủ ngắn, bây giờ ông ta lại vung đao tàn sát toàn bộ thế giới loài người.

Nhưng trong căn cứ Tổ Ưng thì lại là một khung cảnh khác, nó tạo nên sự tương phản tuyệt đối với sự ảm đạm của những nơi tập trung con người khác bị sương mù đỏ bao phủ.

Dưới sự lãnh đạo của Thượng Ất, từng cái cây to lớn bị bật gốc lên. Những thân cây cứng cáp được đẽo thành những tấm gỗ mỏng đều nhau rồi chở đến khu vực xây dựng công trình, rễ cây thì bị đập dập tại chỗ tạo thành những mảnh gỗ vụn rồi rải trên bãi đất trống rộng lớn đã được dọn sẵn, đợi gió và hơi nóng cho khô rồi vận chuyển đến các lò nung của căn cứ Tổ Ưng trở thành nhiên liệu tốt nhất.

Còn nhìn ra rìa của căn cứ, hàng vạn cây thiên tuế to lớn nối đuôi nhau dài gần mấy kilomet. Nhìn từ xa nó giống như một bức tường thành tự nhiên khổng lồ. Khi một số con thú biến dị to lớn từ trong rừng đến, chúng sẽ bị chặn lại bởi những cây thiên tuế to lớn này. Vỏ cây và những tán lá sắc nhọn của cây thiên tuế sẽ khiến những con thú khổng lồ này nhìn thôi đã thấy khiếp sợ mà phải quay đầu bỏ đi.

Bất cứ khi nào họ nhìn thấy cảnh này đều phải nín thở, những người trong căn cứ Tổ Ưng phải vỡ òa lên cảm thán và sung sướng. Khi Thượng Ất yêu cầu mọi người gieo hạt, họ vẫn không hiểu tại sao, nhưng cảnh tượng trước mặt đã hoàn toàn thuyết phục được mọi người. Ai có thể nghĩ rằng những hạt cây được trồng cách đây hai tháng, dưới tác động của khí hậu đặc biệt của ngày tận thế và sương mù đỏ kỳ lạ, sẽ ngay lập tức biến thành bức tường thành tốt nhất chống lại những con vật quái dị khổng lồ.

Nhưng mọi người vẫn có chút lo lắng, bởi cây thiên tuế có hình dáng giống như chiếc bình úp ngược, thân cây tuy dày nhưng mỗi cây đều có khe hở khoảng 2 đến 3 mét, đối với một số sinh vật nhỏ thì dễ chui qua những chỗ này sẽ không khó. Những ngày gần đây, hầu hết các vụ việc bị thú rừng cắn trong căn cứ đều là do những kẽ hở này gây ra.

Về vấn đề này, Thượng Ất đã đề xuất một kế hoạch mới, anh tổ chức một vài nhóm người đi vào rừng tìm một số cây gai thích hợp để cấy ghép chúng vào các vết nứt của thiên tuế để khiến cho nó khít lại.

Tất nhiên, nhiều người được điều đi, nhưng kết quả thì không được hài lòng cho lắm. Những cây thích hợp thì có khả năng thích nghi kém và chúng không thể sống được, hoặc là chúng cực kỳ hung hãn, phá hủy môi trường sống của cây thiên tuế, thậm chí là trực tiếp bóp nghẹt tán cây thiên tuế.

Tóm lại, trong việc xây dựng hệ thống phòng ngự cho căn cứ Tổ Ưng chỉ có thể nói là đã đạt được một số kết quả nhất định, dựa vào số lượng lớn vách gỗ cũng có thể tạm thời giải quyết được vấn đề an toàn của căn cứ, còn điều khiến người trong căn cứ Tổ Ưng thực sự tự hào đó chính là việc trồng trọt và tích lũy lương thực.

Dưới sự bảo vệ của các chiến binh trong căn cứ Tổ Ưng, đội tìm kiếm thức ăn của căn cứ mỗi ngày không chỉ có thể mang về một ít thịt từ rừng mà khi may mắn thì còn có thể có cả trái cây. Đội chuyên trồng trọt chịu trách nhiệm trồng cây ăn quả thì sẽ chôn các hạt giống có quả nhanh nhất bên hồ Tổ Ưng đầy nước để ươm những giống cây ăn quả tươi.

Có thể nói, với số lượng nước dồi dào trong hồ Tổ Ưng, hầu hết các loại rau quả ăn được thì nhóm trồng trọt này đều có thể trồng được.

Càng ngày càng có người nhận ra hồ Tổ Ưng thực sự là một bảo vật quý hiếm, dần dần một số lời đồn phóng đại đã lan truyền trong căn cứ, nói rằng nước hồ Tổ Ưng có thể trực tiếp nhân đôi năng lượng sinh học, hoặc mất đi hồ Tổ Ưng tương đương với việc mất mạng, phụ nữ mang thai uống nước hồ Tổ Ưng thì có thể sinh con trai...

Tất nhiên, Thượng Ất biết đây đều là những tin đồn do Triệu Khiêm tung ra. Ông già này là người có khả năng thao túng nhân tâm và ham muốn của mọi người nhất, ảnh hưởng trực tiếp nhất đó chính là lời nói của ông ta khiến mọi người trong căn cứ đều thề sống chết bảo vệ hồ Tổ Ưng khỏi người ngoài và quái vật biến dị.

Nhưng thời gian qua, những vấn đề mới cũng theo đó mà xuất hiện.

Có thể là do ngọc bội hình đàn cổ hoặc là do sương mù màu đỏ xuất hiện trong thời gian dài đã thúc đẩy sự phát triển trí thông minh của Thượng Nhạc Nhạc, chưa đầy một tuổi rưỡi mà những ngày gần đây cậu bé đã luôn cầm trên tay nhiều cuốn sách khác nhau để xem và hỏi tất cả mọi người mà cậu bé có thể gặp với giọng điệu non nớt.

Chương 438: Mơ ước căn cứ siêu cấp

Chương 438. Mơ ước căn cứ siêu cấp

Ví dụ như, tại sao chúng ta lại sống trong rừng thay vì sống trong một ngôi nhà lớn? Tại sao những người trong sách lại mặc quần áo khác với chúng ta? Cái que tròn mà cô bé cầm trên tay trông rất ngon nhưng tại sao tôi lại không ăn được...

Thượng Ất đột nhiên nhận ra rằng Thượng Nhạc Nhạc đã hiểu chuyện rồi, nhưng lời hứa mà anh đã từng hứa vẫn chậm chạp chưa thực hiện được. Xem ra có rất nhiều chuyện phải thực hiện trước thời gian rồi. Thượng Ất đã từng thề sẽ cho con trai mình một tuổi thơ độc nhất vô nhị, thì tuyệt đối phải làm được!

Ngoài ra, bụng của Trần Phóng cũng càng ngày càng lớn, yếu tố năng lượng trong màn sương đỏ không chỉ đẩy nhanh tốc độ phát triển của Thượng Nhạc Nhạc và còn khiến cho đứa bé trong bụng Trần Phóng lớn lên nhanh chóng.

Một nam một nữ, Trần Phóng tin chắc rằng cô có thể sinh cho Thượng Ất một cô con gái. Vì lý do này mà Trần Phóng liên tục chuẩn bị các loại quần áo và vật dụng dùng cho bé gái, cô thậm chí còn nghĩ trước tên cho con gái của mình là Thượng Tú Tú.

Nhưng vấn đề là sự sống của con người trong những ngày tận thế đã là một vấn đề rồi, làm sao có thể có nhiều vật dụng phù hợp với trẻ em trong căn cứ Tổ Ưng chứ?

Chưa kể những cuốn sách mà Thượng Nhạc Nhạc thích ở trong căn cứ không có mấy quyển, thậm chí những vật dụng y tế cần thiết cho quá trình sinh nở của Thượng Tú Tú cũng rất thiếu.

Thượng Ất rất bất lực với việc này, loại chuyện này là chuyện mà không thể tìm một ít hạt tinh thể năng lượng để mà thay thế được. Không phải lúc nào

Thượng Ất cũng có thể để cho Thượng Nhạc Nhạc chơi đùa với một đồng hạt tinh thể năng lượng sinh học, cũng không thể để cho Thượng Tú Tú nằm trên một đồng hạt tinh thể năng lượng sinh học được...

Căn cứ Tổ Ứng đang cần rất gấp các đồ vật dùng cho sự phát triển khác nhau của trẻ em. Ngoài ra, trong căn cứ có rất nhiều đứa trẻ trạc tuổi như Thượng Nhạc Nhạc, nhìn những đứa trẻ này hàng ngày chỉ có thể chạy loanh quanh phía sau người lớn, Thượng Ất cảm thấy căn cứ Tổ Ứng cần rất nhiều chuyên gia khác nhau, ví dụ như y tá, bác sĩ dinh dưỡng, bác sĩ nhi khoa, giáo viên mẫu giáo...

Thượng Ất sẽ mang đến cho Thượng Nhạc Nhạc một tuổi thơ khỏe mạnh, vui vẻ và hạnh phúc như những đứa trẻ ở thời trước. Bây giờ chính là lúc để bắt đầu chuẩn bị.

Ba ngày sau, anh lại nhốt mình vào căn phòng nhỏ màu đen, lại thêm ba ngày nữa cửa căn phòng nhỏ màu đen mở ra, Thượng Ất tập hợp những thành viên quan trọng của căn cứ lại với nhau rồi lấy ra một xấp giấy dầu, trong đó đã ghi lại rõ ràng kế hoạch “căn cứ mật thể siêu cấp” do Thượng Ất lập ra trong mấy ngày qua.

“Hả? Lão đại Thượng Ất, kế hoạch của anh là... muốn chúng tôi loại bỏ tất cả các căn cứ của con người ở gần đó?”

Điền Ba, Triệu Khiêm, Hoa Đa Tình, Mai Lập Tân và những lão nhân khác của căn cứ nhìn nhau với vẻ mặt ngạc nhiên. Họ không ngờ là Thượng Ất lại vạch ra một kế hoạch thâm độc như vậy sau khi nhốt mình trong phòng ba ngày.

Trong kế hoạch này, ngoại trừ căn cứ Đế Đô ra thì còn lại gần 20 căn cứ lớn nhỏ của con người ở xung quanh đều được đánh dấu thập đỏ và đánh dấu thứ tự tấn công.

Rõ ràng là Thượng Ất chuẩn bị khai đao với những người còn sống sót này, nhưng mọi người không hiểu tại sao Thượng Ất lại muốn loại bỏ hết những căn cứ này. Hầu hết các căn cứ đều cách xa căn cứ Tổ Ứng, theo lý mà nói thì chúng không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho căn cứ Tổ Ứng.

Lời giải thích tiếp theo của Thượng Ất khiến họ chợt nhận ra rằng không phải Thượng Ất muốn giết những đồng loại này mà anh muốn phá hủy những ngôi nhà mà họ đang sống dựa vào để kiếm sống, sau đó buộc họ phải di dời đến vùng ngoại ô của căn cứ Tổ Ưng.

Ở đó, Thượng Ất muốn sử dụng những con người này để tạo ra một vành đai phòng thủ giống như Vạn Lý Trường Thành của Trung Quốc ở ngoại ô căn cứ Tổ Ưng làm tuyến phòng thủ đầu tiên ở ngoài cùng của “căn cứ mặt thể siêu cấp” của mình. Những người bị buộc di dời này hàng ngày vẫn phải đối mặt với sự đe dọa chết chóc của thú hoang dã, nhưng ý nghĩa sự tồn tại của họ là sử dụng sức mạnh của mình để chống lại những mối nguy hiểm khác nhau và xây dựng một khu vực cách ly.

Đương nhiên, Thượng Ất cũng giải thích cặn kẽ ý nghĩa của khu vực phòng thủ con người này. Điều này không có nghĩa là những người sống sót này phải sử dụng cơ thể của họ như một bức tường thành ngăn thú dữ xâm nhập, nếu như thế nó sẽ không khác gì trực tiếp giết chết họ.

Ý tưởng thực sự của Thượng Ất là tập hợp tất cả loài người ở Đế Đô này lại với nhau và phát triển trên vùng đất hình cánh quạt bên ngoài căn cứ Tổ Ưng, cuối cùng tạo thành một vành đai cách ly kéo dài khoảng 10km giữa họ và căn cứ Tổ Ưng. Những vùng đất rộng lớn bị cô lập, tạo thành một nơi biệt lập, không có dã thú, không có chiến tranh và không có người chết, đó chính là phôi thai của “quốc gia lý tưởng” mà trước đây Triệu Khiêm đã từng nói.

Tất nhiên, rất khó để xây dựng được một “nơi biệt lập” như thế, để làm được điều này, Thượng Ất không chỉ phải đối mặt với sự phản kháng của những người khác mà còn phải tiêu tốn rất nhiều thời gian và sức lực, còn phải liều mạng để phá hết hàng trăm kilomet rừng rậm.

Đánh giá tốc độ phát triển của sinh vật trong màn sương đỏ bây giờ thì điều này gần như là không thể. Mọi người đều biết rằng những cây lớn bị chặt vào ngày đầu tiên thì ngày hôm sau sẽ có những cây con mới mọc ra. Nếu muốn làm sạch hoàn toàn để xây dựng một đô thị bằng bê tông và thép của con người như trước ngày tận thế thì vào thời điểm này một vị thần cũng không thể nào làm được.

Nhưng Thượng Ất không lo lắng, anh nghĩ đến tiến sĩ L. Trong trí nhớ của anh, kiếp trước rất nhiều nơi ở Đế Đô đều là trư trụi. Có lẽ, tiến sĩ L, một người biến dị não có cách giải quyết vấn đề này.

Chương 439: Kế độc

Chương 439. Kế độc

Ngoài ra, Thượng Ất tin rằng sương mù đỏ này sẽ không tiếp tục như thế này và nó sẽ dần biến mất trong vòng vài tháng tới. Mảnh sương mù đỏ này giống như một lớp vỏ bảo vệ, bảo vệ mọi sinh vật ở Trung Quốc. Sự xuất hiện của nó đã gây cản trở nghiêm trọng đến việc ngôi sao X ở trên trời phát ra sóng từ trường cao. Vì vậy, chắc chắn thiên thạch bí ẩn sẽ di chuyển, điều đó chỉ là vấn đề thời gian.

Những gì Thượng Ất phải làm bây giờ là lợi dụng sự khốn khổ của con người trong Đế Đô để dồn những người còn sống sót đến vùng ngoại ô của căn cứ Tổ Ưng. Vì lý do này, Thượng Ất đã chọn một địa điểm.

Thượng Ất tình cờ phát hiện ra rằng nơi ban đầu tìm thấy bụi cây sa kê tạo thành một góc 90 độ thẳng đứng với bờ hồ Tổ Ưng, nơi tọa lạc của căn cứ Tổ Ưng. Nếu nó kéo dài từ nơi có khóm cây thiên tuế, từ suốt dọc phía nam kéo dài đến căn cứ Tổ Ưng thì sẽ tạo thành một tình trạng là căn cứ Tổ Ưng là điểm vòng tròn và đường thẳng được vẽ ra sẽ chỉ bao gồm căn cứ Tổ Ưng và hồ Tổ Ưng.

Nói cách khác, Thượng Ất chỉ cần trồng cây theo bụi cây thiên tuế suốt từ đông sang tây, tạo thành hình vòng cung là có thể tới được hồ Tổ Ưng, như thế thì đã hoàn thành được cơ bản bức tường phòng ngự bên ngoài của căn cứ siêu cấp.

Vấn đề còn lại là tìm những loại cây phù hợp để lấp đầy những khoảng trống giữa các thân cây và làm thế nào để sử dụng những bụi cây thiên tuế này để xây dựng bức tường bằng gỗ chắc chắn hơn.

Đối với hồ Tổ Ưng, ý tưởng của Thượng Ất là xây một bức tường cao ít nhất 100m để cách ly căn cứ hồ Tổ Ưng với những người sống sót ở khu

vực bên ngoài và hoàn thành việc nhân rộng quá trình xây dựng thành phố.

Khi đó, nội thành của căn cứ Tổ Ưng sẽ được khôi phục lại nguyên trạng từng chút một như Đẽ Đô, đường phố, cửa hàng, cao ốc, nhà hàng, trường học, bệnh viện, thậm chí cả sân vận động sẽ lần lượt hiện ra trước mặt mọi người.

Trong tương lai, nội thành của căn cứ Tổ Ưng sẽ không còn cảnh đói rét, đánh nhau, chết chóc... Thượng Nhạc Nhạc và Thượng Tú Tú sẽ được lớn lên một cách vô tư và tận hưởng mọi thứ mà trẻ em nên được hưởng như trước khi thế giới đến ngày tận thế. Tất nhiên, đây đều là ý của Thượng Ất, cho dù Thượng Nhạc Nhạc và Thượng Tú Tú có nguyện sống hết cuộc đời như thế này hay không thì vẫn cần đợi chúng tự lựa chọn khi lớn lên.

Ngoài ra, vấn đề vật liệu xây dựng cũng không dễ giải quyết, hiện tại, thế giới cũ của loài người đã sụp đổ hoàn toàn, vật liệu xây dựng như xi măng cốt thép, cát đất có thể nhìn thấy khắp nơi trong quá khứ thì bây giờ có rất ít. Thượng Ất phải tìm cách khác và sử dụng những vật liệu hiện có để giải quyết nhiệm vụ xây dựng nội thành của căn cứ Tổ Ưng.

Việc phát hiện ra cây thiên tuế đã là một khởi đầu thuận lợi. Cây thiên tuế đột biến này cứng hơn thép, chất keo hòa tan tương tự như kim loại và da khi nung lõi, sau khi sấy khô, nó sẽ cứng hơn thép, là một vật liệu tuyệt vời để sử dụng làm tấm nền hoặc là làm vũ khí sau khi được tạo hình.

Thượng Ất tin rằng trong rừng rậm sẽ còn có nhiều sinh vật huyền bí như cây thiên tuế, nhưng với sức mạnh của một mình Thượng Ất thì không thể tìm được hết những loài sinh vật hữu ích này nên anh cần thêm người có kinh nghiệm đến giúp đỡ hoàn thành từng chút một nhiệm vụ tìm kiếm và xây dựng nội thành và ngoại thành của căn cứ Tổ Ưng.

Cướp đoạt nhân khẩu là việc nhất định phải làm!

Sau khi lập kế hoạch, Thượng Ất phát hiện gần căn cứ Tổ Ưng có rất nhiều căn cứ nhỏ, nhưng đa số chỉ là một ít người nghèo. Vì hơn chục người này không đáng để chiến sĩ của căn cứ Tổ Ưng mạo hiểm băng qua rừng rậm, nhưng nếu để nguyên đó, kế hoạch xây dựng căn cứ siêu cấp sẽ bị kéo dài và không bao giờ thành hiện thực được.

Nhất định phải tìm ra cách để nhanh chóng tập hợp những người đang tản mạn ở Đế Đô lại một chỗ càng sớm càng tốt... Lúc này, Triệu Khiêm già nua và xảo quyết lại đứng lên và đưa ra một loạt chiến lược khiến tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng, đó chính là hạ độc, phóng hỏa và đưa một đàn động vật tấn công những căn cứ này!

Theo ý kiến của Triệu Khiêm, vì Thượng Ất đã hạ quyết tâm phá hủy con lạch đầm lầy trong rừng rậm ở phạm vi gần 100km² bên ngoài căn cứ Tổ Ưng, vậy thì không bằng quả quyết một chút hạ thủ từ gốc lên.

Ví dụ như hạ độc... các loại thú dữ chạy tràn lan trong rừng rậm, trong số đó có ít nhất hàng chục loài rắn độc biển. Mỗi người chỉ cần tìm được tổ của một hoặc hai loài rắn độc, bắt vài chục con rồi vắt hết nọc độc, rồi thả xuống nước, trong vòng ba ngày, tất cả nguồn nước trong phạm vi hàng chục cây số gần con người và động vật đều sẽ biến thành ao độc.

Như thế, Thượng Ất chỉ cần cử một vài chiến sĩ nhanh nhẹn của căn cứ Tổ Ưng đi khắp nơi là có thể hạ độc chúng, còn những người sống sót thì bị mất nguồn nước và họ chỉ có thể đưa ra lựa chọn là rời đi.

Tất nhiên, nếu có những người ngoan cường và có thể sống sót bằng cách dựa vào những cây ăn quả xung quanh mà không bỏ đi thì Triệu Khiêm còn có một chiêu độc thứ hai có thể thực hiện đó là thu hút những sinh vật đột biến mạnh mẽ từ xa đến tấn công các căn cứ và cưỡng ép họ rời đi.

Đối với thủ đoạn thâm độc thứ ba đó chính là phóng hỏa... Triệu Khiêm cũng cho rằng, đây là thủ đoạn mà vào đường cùng mới được dùng. Điều này không chỉ vì cần một lượng lớn xăng và chất cháy để đốt mà một khi ngọn lửa kết thành từng mảnh, căn cứ Tổ Ưng cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng.

Nói chung, nếu muốn trong thời gian ngắn nhất xua đuổi những người còn sống rải rác đến tập trung ở căn cứ Tổ Ưng thì dùng các phương pháp thông thường là không đủ. Mặc dù các kế sách này có hơi quá tàn nhẫn, nhưng chúng cũng là lựa chọn tốt nhất bây giờ, khi sử dụng chúng thì phải cẩn thận và không được lạm dụng.

Chương 440: Kế độc (2)

Chương 440. Kế độc (2)

Nhưng mọi người vẫn là đánh giá thấp nỗi ám ảnh của Thượng Ất đối với việc xây dựng căn cứ siêu cấp, trong khi mọi người vẫn còn đang thảo luận về việc sử dụng một biện pháp an toàn hơn thì Thượng Ất đã quyết định áp dụng kế sách độc nhất trong các kế sách của Triệu Khiêm, đó chính là phóng hỏa!

Có điều, Thượng Ất vẫn giữ được lý trí và biết chính xác cần những gì để đốt cháy một khu rừng có bán kính gần 100km². Đầu tiên, cần một lượng lớn nhiên liệu và nguyên liệu lỏng như xăng là tốt nhất vì nó tương đối dễ cháy. Thứ hai, cần có những tính toán chính xác, bao gồm vị trí đặt nhiên liệu, thời điểm đánh lửa và lượng nhiên liệu cần sử dụng.

Nhưng Thượng Ất không lo lắng về những điều này, trong căn cứ Tổ Ưng có rất nhiều người có khả năng tính toán thần kỳ, họ sẽ giúp Thượng Ất tính toán tất cả các vật liệu cần thiết để phóng hỏa.

Điều duy nhất khiến Thượng Ất lo lắng chính là nguồn nhiên liệu... trong căn cứ Tổ Ưng không có nhiều xăng và dầu hỏa. Khoảng thời gian trước, hầu hết các nhiên liệu này đã được sử dụng để nấu nướng và nướng thịt, bây giờ toàn bộ cơ sở chỉ còn lại chưa đầy 200l xăng.

Thượng Ất phải tìm cách đến Đế Đô xin trợ giúp, lần trước hợp lực đối phó với Cao Trác Nhiên, tiến sĩ L đã nợ anh một ân huệ, nếu anh muốn đổi lấy hai trăm thùng xăng quân dụng, có lẽ tiến sĩ L sẽ không từ chối.

Ngoài ra, vẫn còn một nửa số tinh hồn mà Thượng Ất tìm thấy trong các khe nứt dưới lòng đất, ngoài việc để lại một phần cho con trai mình là Thượng Nhạc Nhạc, Thượng Ất dự định sẽ dùng hơn một trăm tinh hồn còn lại để đổi lấy một số nhân lực cần thiết cho những nghề đặc biệt từ tiến sĩ L để mang về căn cứ Tổ Ưng.

Ví dụ, một giáo viên mầm non có kinh nghiệm chăm sóc trẻ em, một y tá có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ mang thai, một bác sĩ hiểu biết về điều trị y tế... tóm lại, lần này Thượng Ất đi Đế Đô sẽ tuyệt đối không trở về với bàn tay trắng. Anh đã chuẩn bị tâm lý, ngay cả khi tiến sĩ L không đồng ý,

Thượng Ất cũng sẽ phải kéo theo một đội người với các ngành nghề mà anh đã dự định từ Đế Đô về, cho dù có phải trộm, cướp hay là giở thủ đoạn.

Kế hoạch này có vẻ mạo hiểm, vì vậy khi Thượng Ất nói muốn một mình đến Đế Đô, hai mắt Trần Phóng liền lập tức đỏ lên. Thời điểm này, cái bụng của cô ấy đang lớn lên, dù là về mặt thể xác hay tinh thần, đây cũng là giai đoạn cô cần có người ở bên cạnh và an ủi, sự rời đi lần nữa của Thượng Ất khiến cô lo lắng và không yên tâm. Nhưng cuối cùng, Thượng Ất vẫn quyết định rời đi, cô cũng không nói nhiều mà liên tục dặn dò Thượng Ất phải cẩn thận, điều này khiến cho Thượng Ất do dự.

Cuối cùng, Thượng Ất tạm thời dẹp nỗi lo lắng cho gia đình về một bên, sáng sớm hôm sau một mình rời khỏi căn cứ Tổ Ưng, đi thẳng đến căn cứ Đế Đô ở bên kia khu rừng rậm rộng lớn.

Đương nhiên, Thượng Ất cũng không thật sự chỉ đi một mình, khi Quan Tiểu Dĩnh thấy Thượng Ất rời đi, nó không nói gì mà cầm lấy ba lô của Thượng Ất rồi lại đặt Thượng Ất lên lưng của mình, cho dù có nói cái gì cũng muốn rời đi cùng Thượng Ất.

Đối với việc này, Thượng Ất chỉ có thể bất lực mỉm cười. Sau khi trải qua chuyện với cây hương xuân, thú cười nhân mã dường như bị cái gì đó kích thích. Mỗi ngày nó đều chăm chỉ luyện tập sức mạnh chân tay, sau vài tháng tốc độ của nó đã tăng gấp đôi so với trước, khi chạy nước rút, tốc độ của nó có thể đạt đến 200km/h, thậm chí sức bền còn bằng cả Thượng Ất.

Thượng Ất đoán rằng cây hương xuân đã gây ra ám ảnh tâm lý cho Quan Tiểu Dĩnh, nó chăm chỉ rèn luyện khả năng là để chạy thoát khỏi móng vuốt của cây hương xuân. Đi theo bên cạnh Thượng Ất, Thượng Ất có thể mang lại cho nó cảm giác an toàn, còn hơn nữa thì Thượng Ất cũng không còn nghĩ ra được nguyên nhân nào khác khiến cho Quan Tiểu Dĩnh có hành vi bất thường như vậy.

Ngoài Quan Tiểu Dĩnh, Thượng Ất còn mang theo một chú chim nhỏ mập mập.

Ba tháng nay, con chim nhỏ này ở với Thượng Ất, ngoài ăn với ngủ và mập hơn ra thì không có gì thay đổi. Sở dĩ Thượng Ất mang nó theo là bởi vì

Thượng Ất thực sự không nghĩ ra ai có thể chăm sóc cho tên lười biếng này. Nếu để nó ở trong căn cứ, Thượng Ất sợ là chỉ vài ngày thôi tên nhóc này sẽ bị bỏ quên ở góc nào đó rồi chết đói...

Rừng rậm như đất, sương mù đỏ như tường thành... Đường đi đến Đế Đô của Thượng Ất đầy chông gai, mỗi một bước đi đều vô cùng khó khăn.

Rừng rậm đầy cỏ dại với những chiếc lá còn sắc hơn lưỡi dao, nếu không cẩn thận có thể sẽ bị cắt đứt một miếng thịt lớn ở thắt lưng khiến con người đau đớn đến hộc máu.

Ngoài ra, còn có những có những con măng xà to lớn nguy trang thành giống hệt những cây mây, nhím đột biến với toàn thân đầy gai, và những đàn kiến thoái hóa đang tuần hành, nếu vô tình vướng phải chúng thì trong vài phút sẽ bị chúng gặm nhấm đến chỉ còn xương... Chỉ trong vài tháng, sương mù màu đỏ huyền diệu bao phủ cả thế giới rộng lớn này khiến hàng ngàn sinh vật phát triển với tốc độ đáng kinh ngạc.

Trong số đó đương nhiên có những sinh vật có trí tuệ, chẳng hạn như khi đuôi vàng, một nhóm khi chuyên săn người và các loài linh trưởng khác để làm thức ăn.

Sau khi rời khỏi căn cứ Tổ Ưng không lâu, Thượng Ất phát hiện đằng sau mình có một nhóm bóng đen.

Những bóng đen này ẩn hiện trên thân cây cao ở trên đầu, theo sau Thượng Ất như một bóng ma.

Ban đầu vì lá cây trong rừng rậm rạp nên Thượng Ất không phát hiện ra những bóng đen này, cũng không để tâm, chỉ cúi đầu đi về phía trước.

Nhưng khi Thượng Ất đi qua một bãi cỏ tương đối thoáng và đến một lùm cây quýt thoái hóa thấp, chuẩn bị hái một vài quả quýt để giải cơn khát thì một nửa người con vượn đen to lớn rơi xuống trước mặt Quan Tiểu Dĩnh, khiến con ngựa sợ hãi, gầm lên một tiếng!

“Thì ra là chúng mày, bỏ loại quả này xuống, muốn thăm dò tao sao?”

Thượng Ất lạnh lùng nhìn thi thể con vượn trên mặt đất đầm máu, anh ngẩng đầu nhìn mấy cái đầu nhỏ bé, trên mặt nở nụ cười tàn nhẫn.

Chương 441: Giết khí

Chương 441. Giết khí

Không biết tại sao, trong khu rừng rậm này có rất nhiều khí trắng đuôi vàng. Trong phạm vi vài trăm mét vuông, có hàng trăm con khí giống này di chuyển và tàn sát các loài linh trưởng khác.

Loài này bây giờ đã trở thành bạo chúa trong rừng rậm, gần như không có đối thủ ở khu vực tán cây cao mấy chục mét, đương nhiên nếu nó gặp phải cây hương xuân cấp bậc biến thái thì lại khác.

Hiện tại, đám khí trắng đuôi vàng này dường như đang nhắm vào Thượng Ất, người có thể cười ngửa đi trong rừng rậm là một con người rất đặc biệt thì mùi vị nhất định sẽ khác biệt so với những con người khác.

Có điều, đàn khí này cũng rất khôn ngoan khi không vội ra tay mà đi theo Thượng Ất suốt chặng đường để quan sát, đồng thời cũng dùng nửa xác con vượn đen để thử phản ứng của Thượng Ất.

Nhưng chúng không biết rằng chúng đã khiêu khích phải một đối thủ đáng sợ, lý do mà đến giờ Thượng Ất vẫn chưa giết những con khí này hoàn toàn là vì anh rất tò mò về cách những con khí này săn mồi.

Chẳng mấy chốc Thượng Ất đã hiểu ra mọi chuyện, những con khí trắng đuôi vàng này thực sự đã học được cách chế tạo vũ khí và công cụ săn bắn đơn giản.

Khi chúng xác định được rằng Thượng Ất không thể làm gì chúng thì trong chốc lát hàng chục cây thương gỗ với nhiều chiều dài khác nhau có đầu thương cực kỳ sắc bén bay ra từ mọi hướng, xuyên qua tạo thành vô số hố sâu ở nơi mà Thượng Ất đang đứng.

Tất nhiên một cuộc tấn công như vậy không thể làm Thượng Ất bị thương, nhưng khi anh nhìn lên thì thấy hàng chục tấm lưới lớn được đan từ những cây và dây leo cứng cáp ùn ùn kéo đến.

Thượng Ất không khỏi cảm thấy kinh ngạc, anh nhìn thấy trên những cây dây leo màu xanh đậm này có đốm sao. Trong căn cứ Tổ Ưng, các chiến binh của căn cứ sẽ dùng cây và dây nho này để trói con mồi mà họ bắt được, ngay cả con thú rừng biến dị to lớn cũng khó có thể phá vỡ khỏi vòng kiềm chế của nó.

Cuối cùng Thượng Ất cũng hiểu tại sao những con khi trắng đuôi vàng này lại chiếm ưu thế khi ở trên tán cây, ở một khía cạnh này đó, chúng đã làm chủ được một “vũ khí công nghệ” vô cùng tiên tiến. Sự kết hợp giữa dây leo và giáo gỗ đối với các sinh vật khác giống như một cơn ác mộng vậy. Miễn là nó không phải là một sinh vật quá khổ, nếu không thì bị vướng vào tấm lưới này kết quả cơ bản đó chính là bị tàn sát.

Hèn gì những người sống sót trong rạp xiếc ở thung lũng Hoàng Kim đều chết. Ngay cả khi hương xuân to lớn không xuất hiện vào ngày hôm đó thì chắc là con người bình thường cũng sẽ không sống sót được bao nhiêu nếu gặp những con khi này đánh lén.

Chỉ là hôm nay bọn chúng lại gặp phải Thượng Ất, một người mà chúng không có khả năng đấu lại được.

“Xoẹt!”

Một tiếng xé rách nhẹ vang lên, lưới cây và dây leo biến thành mảnh vụn rơi tung tóe trên mặt đất. Thượng Ất kiêu ngạo đứng ở giữa, từ từ cắt cây Tinh Vực Cốt Đao đi, Thao Thiết Cốt Cung giữa hai tay anh tỏa ra những luồng ánh sáng lạnh lùng đến ghê rợn!

“1, 2, 3...”

Tổng cộng có bảy mũi tên năng lượng ánh sáng xuất hiện cùng một lúc trên Thao Thiết Cốt Cung, nhắm vào con khi trắng đuôi vàng trên những tán cây ở bảy góc độ khác nhau. Sau đó chỉ nghe thấy tiếng “vù vù”, bảy bóng đen rơi xuống từ trên cây.

“Chít chít chít!”

Bầy khi hét lên giận dữ, vô số bóng đen nhảy nhót trên cành cây, gây nên cảnh tượng hỗn loạn.

“Súc sinh, cho chúng mày một cơ hội rời đi cuối cùng! Nếu không tao sẽ tiêu diệt tộc của chúng mày!”

Khuôn mặt Thượng Ất lạnh lùng, sát khí nồng đậm nhìn xung quanh. So với trước đây, Thượng Ất có khá đầy đủ năng lượng, anh không phải lo lắng về việc tiêu hao hàng trăm mũi tên năng lượng chỉ trong một lát.

Có điều, bắn khi bằng mũi tên năng lượng ánh sáng thì vẫn có chút giết gà bằng búa tạ, nếu những con khi này không làm Thượng Ất khó chịu thì anh cũng sẽ không làm ra một hành động tổn kém như vậy.

Thật không may, Thượng Ất vẫn đánh giá quá cao trí thông minh của bầy khi này. Mặc dù chúng đã có thể sử dụng các công cụ đơn giản, nhưng bản chất động vật ở trong gen của chúng vẫn mạnh hơn.

Cái chết của những người bạn đồng hành không làm chúng thức tỉnh, có vô số con khi lao tới muốn đâm chết Thượng Ất bằng cây thương đơn giản trong tay. Kết quả là ba phút sau, trên mặt đất phủ đầy xác khi, mùi máu nồng nặc thậm chí còn bao phủ cả mùi ngọt ngào của sương mù màu đỏ.

“Chít chít chít!”

Một con khi dính đầy máu của đồng bọn đứng trước mặt Thượng Ất nhìn anh với ánh mắt sợ hãi. Bên dưới nó, một chú khi con lông trắng mềm đang run rẩy, vùi đầu sâu vào trước ngực mẹ, run rẩy bú sữa mẹ.

Đây là một cặp mẹ con còn sống sót, một trận mưa bom bão đạn vừa rồi của Thượng Ất không giết được chúng, nguyên nhân là hai mẹ con này bị bỏ lại vì yếu đuối mà giờ lại là người sống sót cuối cùng. Lúc này, khi mẹ cuối cùng cũng nhận ra Thượng Ất còn đáng sợ gấp mười lần con thú đáng sợ nhất trong mắt chúng.

Khi mẹ vô thức nằm trên mặt đất chấp tay van xin sự thương xót, con khi con dưới bụng run rẩy bò sang một bên, run rẩy nhìn Thượng Ất, nhưng một hành động của nó đã khiến Thượng Ất vô cùng kinh ngạc – Nó giơ hai tay lên và đưa một thứ đen bóng cho Thượng Ất.

“Ồ, đây là...”

Thượng Ất nhìn biểu cảm phức tạp của con khi nhỏ, kinh hỉ và bất ngờ liên tục bào mòn trái tim anh. Anh biết thứ trong lòng bàn tay con khi nhỏ là thứ gì, anh rất quen thuộc thứ đó, đó cũng chính là thứ đã hành hạ Thượng Ất năm năm ở kiếp trước – Sao Giao ở mặt thể!

Sao Giao đen ở mặt thể, một loại cao su đặc biệt được chiết xuất từ thực vật, bên ngoài có ánh sáng mờ nhạt, toàn thân có màu đen tuyền như than nên được gọi là sao giao đen.

Kiếp trước, Thượng Ất vừa yêu vừa hận đối với lại sao giao đen ở mặt thể này nên tâm tình khá phức tạp.

Chương 442: Sao Giao đen ở mặt thể

Chương 442. Sao Giao đen ở mặt thể

Thích nó vì thứ này có tác dụng làm an thần, protein thần kinh bên trong của nó có thể nhanh chóng khôi phục một người có trạng thái cảm xúc tiêu cực sang tâm trạng bình tĩnh chỉ trong vòng ba phút. Nó có thể được gọi là một loại thuốc thần kỳ trong việc kiểm soát những thay đổi trong các đơn vị thần kinh của con người.

Hãy tưởng tượng rằng một người đang cực kỳ bối rối khi phải đối mặt với cuộc tấn công bất ngờ và hung dữ của thú, hoặc khi anh ta đột nhiên bị thương nặng trong trận chiến với kẻ thù và sinh ra lo lắng, một viên thuốc này có thể nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh một cách thần kỳ và giúp anh ta đưa ra lựa chọn khôn ngoan nhất... nó tương đương với việc cứu mạng người một lần!

Hơn nữa, sao giao đen này ở mặt thể này còn có tác dụng nhất định trong việc giảm đau, cầm máu, tiêu viêm, giải độc, có thể gọi là loại thuốc cứu mạng hàng đầu thế giới, tác dụng của nó không biết là tốt hơn bao nhiêu lần so với mấy loại thuốc an thần do các cơ sở lớn chế tạo ra.

Do đó, sau khi các căn cứ lớn biết được vai trò của loại sao giao đen mà thuật này, họ bắt đầu cuộc chiến tranh giành tài nguyên rừng trong vài năm liên tục. Muôn vạn cánh rừng sao giao đen xuất hiện đều thuộc sở hữu độc quyền của các thế lực chủ lực, các đội tụ tập đánh nhau ác liệt để tranh giành sao giao đen, khiến cho vô số người chết và bị thương, máu chảy thành sông.

Vật hiếm thì càng quý!

Khi ngày càng có nhiều người nhận ra giá trị của sao giao đen thì giá của viên thuốc đen tự nhiên to bằng quả cầu thủy tinh này đã tăng lên gấp một trăm lần.

Đây là lý do tại sao Thượng Ất lại ghét nó, đến những ngày mặt thể, anh mới thấy mình đánh đổi tất cả cũng không thể đổi được một liều thuốc cứu mạng cho vợ và con trai.

Lại thêm khi đó thực lực của Thượng Ất còn thấp, khi Trần Phương và Thượng Lạc Lạc bị ốm hoặc bị thương, anh muốn tự mình tìm kiếm sao giao đen trong rừng, nhưng trước khi anh nhìn thấy cây sao giao đen thì anh đã bị bắt bởi những người lính của các căn cứ lớn đó. Các lính canh ném họ ra ngoài, một số người trong số họ bị trực tiếp giết để nuôi bầy sói hoang dã, tình hình lúc đó thảm hại đến không chịu nổi...

Cho nên đến kiếp sau, sao giao đen trong những ngày mặt thể đã trở thành cái gai trong lòng Thượng Ất, chỉ cần nghĩ đến chuyện này, Thượng Ất luôn cảm thấy có lỗi với mẹ con Trần Phương, trong lòng cực kỳ đau đớn.

Nhưng bây giờ, con khi nhỏ đã lấy ra sao giao đen và tặng nó cho Thượng Ất, phải nói rằng, điều này đã thực sự mang đến cho Thượng Ất một bất ngờ lớn!

“Sao giao đen... hừ, sao mày lại cho tao thứ này. Mày tìm thấy thứ này ở đâu?” Thượng Ất nhìn chăm chăm con khi trắng đuôi vàng hỏi, đồng thời cất Tinh Vực Cốt Dao đi, ra hiệu cho Quan Tiểu Dĩnh trốn qua một bên trước.

“Chít chít chít!”

Thấy thái độ của Thượng Ất ngày càng ôn hòa, con khi nhỏ đuôi vàng dừng cảm đứng dậy từ trên mặt đất, hé miệng nhỏ nhả rồi chỉ ngón tay nhỏ bé run rẩy về hướng sâu trong rừng rậm, miệng không ngừng phát ra tiếng kêu giống như những từ có hai âm tiết của con người.

“Ý của mày là mày tìm được cái này ở phía tây nam?”

Nhìn phương hướng mà con khi đang chỉ, Thượng Ất bình tĩnh nhíu mày. Căn cứ Đế Đô nằm ở phía đông nam, cách nơi con khi nhỏ này tìm thấy viên sao giao đen khoảng 30 độ. Theo tốc độ di chuyển hằng ngày của Quan Tiểu Dĩnh, nếu vị trí của sao giao đen chỉ cách đây trong vòng năm kilomet thì không ảnh hưởng nhiều đến kế hoạch tiếp theo của anh, vẫn có thể đến căn cứ Đế Đô trong thời gian đã định.

Vì giá trị của sao giao đen này đáng để anh mạo hiểm một lần!

Thượng Ất quyết định kiểm tra phương hướng do con khi nhỏ đuôi vàng chỉ, theo hiểu biết của anh về khi trắng đuôi vàng, phạm vi hoạt động của những con khi này chỉ khoảng năm km, xác suất tìm được sao giao đen vào khoảng hơn 50%!

Ngay lập tức, Thượng Ất tìm cây gậy để trói con khi cái đuôi vàng trên lưng ngựa, để chỉ cần anh duỗi tay ra là có thể tóm nó vào lòng bàn tay bất cứ lúc nào. Điều này chủ yếu là ngăn con khi đuôi vàng nhỏ trốn thoát hoặc cố tình đưa mình vào bẫy. Đối với những con thú đã học được cách sử dụng các công cụ và vũ khí đơn giản, Thượng Ất cảm thấy không có gì sai khi phải suy tính thêm với nó, dù sao thì những con khi này đã giết và ăn thịt người, không thể thả lỏng cảnh giác chỉ vì chúng ngoan ngoãn.

Chẳng bao lâu sau, một người, một ngựa và hai con khi bước ra khỏi ngọn núi này và đi đến một vùng đất đồi đầy hoa dại xinh đẹp, nhưng số lượng có

vẻ thưa thớt. Thượng Ất nhìn ra xa, chỉ thấy một vài cây bạch dương cao lớn trên đồng cỏ xanh rộng lớn, trông có chút cô đơn, giống như một lữ khách đơn độc đi dạo một mình giữa nơi hoang dã.

“Chít chít chít!”

Nhìn thấy bãi cỏ xanh trước mắt, con khỉ đuôi vàng không có đi tiếp mà chạy tới chạy lui ở bìa rừng, trên mặt lộ ra vẻ chần chừ, như thể là lo lắng thứ gì đó.

“Đây là khu vực của dã thú sao?” Nhìn hành động quái dị của con khỉ đuôi vàng nhỏ, trong lòng Thượng Ất biết rõ, chắc là có sinh vật cường đại nào đó cai quản khu vực đồng cỏ xanh tươi như thảm xinh đẹp này.

Nói một cách đơn giản, đến 90% là có một loại sinh vật mạnh mẽ nào đó đang ẩn trong đám cỏ này, đó có thể là một con quái thú biến dị với năng lượng sinh học hơn 50.000. Có điều, cỏ cao nhất của đồng cỏ này chỉ cao có một mét, những con quái vật đó có thể ẩn náu trong đó được sao?

Thượng Ất cúi đầu nhìn con khỉ đuôi vàng nhỏ, mới phát hiện nó đang nhìn bóng lưng của mình, nơi khỉ mẹ bị trói.

“Chít chít chít!”

“Chít chít chít chít!”

Nghe cuộc nói chuyện đồn dập giữa khỉ mẹ và khỉ con, Thượng Ất nhận ra dường như có điều gì đó sắp xảy ra.

Quả nhiên, ngay sau khi tiếng kêu thảm thiết kết thúc, con khỉ cái đột nhiên vươn một bàn tay ra cào nhẹ vào ba lô của Thượng Ất, sau đó chỉ vào chính mình, rồi nó thực hiện động tác ném, đồng thời chỉ tay về phía cây bạch dương.

“Mày kêu tao thả mày đi, mày tới cây bạch dương hỏi thăm tình hình sao?” Thượng Ất hỏi thầm trong lòng, trên mặt mang theo sát ý: “Coi tao là kẻ ngốc sao? Sau khi thả mày đi, tao lấy cái gì để uy hiếp con khỉ đuôi vàng nhỏ để có thể tìm được sao giao đen của mặt thế?”

Chương 443: Long xà biết nói chuyện

Chương 443. Long xà biết nói chuyện

“Chít chít chít!”

Nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Thượng Ất, con khi cái nhanh chóng lắc đầu, rồi nắm chặt lấy cây gậy đang trói nó, rồi quấn thêm vài vòng trên cơ thể mình...

“Này, không phải là người muốn tao thả mày ra, mà là bảo tao trói mày lại, rồi đưa tới dưới tán cây bạch dương... mày muốn dùng chính mình làm mồi nhử... Không, là dùng để thu hút thứ ở trong đám cỏ này?!”

Thượng Ất đột nhiên đoán được ý đồ thực sự của khi mẹ, trong lòng anh run lên. Hóa ra khi cái không muốn trốn một mình mà muốn hi sinh để giúp khi con đi qua đồng cỏ này.

Nhìn vào sự hào hứng khi nói chuyện của hai chú khi, đây có thể không phải là lần đầu tiên bày khi làm điều này. Rất có thể chúng đã giao nộp một con khi làm vật hiến tế mỗi khi đi qua đây để giành cơ hội cho cả gia đình vượt qua đồng cỏ một cách an toàn.

Cái gì đang ẩn trong đồng cỏ này? Nhìn bãi cỏ xanh yên tĩnh, khóe miệng Thượng Ất không khỏi hiện lên một chút lãnh ý.

Ở trong cỏ bây giờ đang ẩn chứa cái gì không quan trọng đối với người đang háo hức tìm sao giao đen ở mặt thể như Thượng Ất. Theo quan điểm của Thượng Ất, không cần biết bên trong đó là quái vật gì, khác biệt chỉ là một hay hai thanh kiếm mà thôi.

Nhất định phải lấy được sao giao đen ở mặt thể, thứ này là đồ dùng quan trọng để chiêu mộ nhân tài ở Đế Đô, thậm chí Thượng Ất còn có thể tưởng tượng được cảnh mọi người phát điên lên vì nó.

Về phần con khi cái tình nguyện lao vào cạm bẫy làm vật hy sinh thì Thượng Ất cho rằng nó rất giỏi, nhưng cũng rất ngu ngốc. Nó không hề cân nhắc đến thứ thực sự thu hút quái vật là cái gì, là hai con khi có trọng lượng cơ thể chưa đến hai mươi lạng thịt? Xét về lực thu hút quái vật đoán chừng hai con khi này cộng thêm với hai cái chân của thú cưỡi nhân mã Quan Tiểu Dĩnh cũng không đủ chứ đừng nói đến người toàn thân trên dưới đang phát ra năng lượng như Thượng Ất.

Nhìn cánh đồng cỏ vô tận, dường như Thượng Ất đã cảm nhận được được một ánh mắt vô hồn nào đó đang dán chặt vào mình, chỉ đợi y bước bước đi đầu tiên...

“Muốn ăn tao không? Được, thành toàn cho mày, chỉ có điều là xem mày có đủ thực lực để ăn được tao không đã!” Thượng Ất nhẹ nhàng vỗ vào ngựa, vó ngựa nhẹ nhàng bước vào đồng cỏ, tiếng vó sắt vang lên, từng bước từng bước một bước về phía đối diện.

...

Một cơn gió mùa thu thổi qua, những tán cây bạch dương cao vút ở phía xa phát ra âm thanh lạch cạch, một mảng màu vàng sậm chập chờn giữa những chiếc lá rụng đưa trong không khí, một màu tím kỳ dị hiện lên dưới lớp sương mù màu đỏ đang bao phủ xung quanh.

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã đến mùa cuối cùng của năm, ánh mắt Thượng Ất nhìn chăm chăm những chiếc lá rơi trên bầu trời, lúc này, ở cuối tầm mắt đột nhiên xuất hiện một dấu vết uốn lượn như sóng ở bụi cỏ cao hơn một thước. Dấu vết này lan rất nhanh, bất cứ nơi nào đó đi qua, cỏ cây rơi xuống tạo thành một vết lõm rõ ràng rộng khoảng nửa mét, giống như thể là bị một vật nào đó đè lên không dựng lên được.

“Chít chít chít!”

Nhìn thấy con rắn đang nhanh chóng đến gần, khi mẹ và khi con đuôi vàng kinh hãi hét lên, giãy giụa tứ tung, trông rất khiếp sợ!

“Đến rồi sao?”

Nhìn con đường ngoằn ngoèo đang lao về phía nhân mã, Thượng Ất biết mình đã đến đúng, thật sự có một loại sinh vật đáng sợ nào đó đang ẩn nấp trong đồng cỏ này. Nhìn chiều dài và chiều rộng của những dấu vết uốn lượn này thì 80% là loài bò sát lớn, có thể là rắn hoặc là trăn đột biến, thảo nào lũ khỉ trắng đuôi vàng này sợ hãi đến vậy, thứ này sinh ra đã là kẻ thù không đội trời chung của loài khỉ.

Đáng tiếc, Thượng Ất đã đoán sai... một nửa!

Khi con quái vật trong bụi cỏ tiến lại gần hơn, rốt cuộc Thượng Ất cũng nhìn rõ đối phương. Thứ này thoát nhìn thì đúng là một con trăn, nó là một loại trăn khổng lồ chỉ có thể xuất hiện ở trong phim.

Thân hình của nó dài ba bốn mươi mét, eo to như cái thùng, đầu to như đầu heo, không ngừng phun ra cái lưỡi rắn đỏ thẫm... Nói tóm lại, phản ứng đầu tiên của Thượng Ất đó là nhớ đến một bộ phim “thảm họa trăn điên cuồng” mà anh đã từng xem, sinh vật khổng lồ màu nâu trước mặt anh bây giờ chính là bản sao của những con trăn khổng lồ đó.

Nhưng ngay sau đó Thượng Ất phát hiện rằng con trăn khổng lồ này không chỉ là một con trăn mà dưới tác động kép của sương mù đỏ và sóng từ trường của ngôi sao X, nó đã đột biến thành một thứ tương tự như “rồng” ở trong truyền thuyết.

Hai bên trán có hai phần hình tam giác nhô ra, nhìn nghiêng nó giống như là hai chiếc sừng nhỏ. Còn phần dưới bụng rắn dài gần bảy tấc mọc ra hai móng vuốt sắc nhọn giống như chân gà, ba ngón chân vàng trên móng vuốt đang quăn quại theo thân rắn, chúng cứ đào xuống xuống đất khiến bùn đen lộn lên, toàn thân như kiếm bèn nhọn rẽ cỏ lao thẳng về phía Thượng Ất.

“Trong cơ thể của con rắn này có gen của rồng sao? Nhìn hình dáng của thứ này, rất có thể tin đồn này là thật...” Nhìn con trăn khổng lồ đang có xu hướng biến thành rồng, Thượng Ất không khỏi nôn khan. Kể từ khi gặp hậu duệ của Si Vưu là Si Thù ở dưới lòng đất, Thượng Ất đã trở nên hứng thú với thời thượng cổ của Trung Quốc, anh còn cố tình hỏi Triệu Khiêm về rất nhiều truyền thuyết cổ xưa và biết được nhiều bí mật mà trước đó anh chưa từng biết. Có điều hôm nay, khi thực sự nhìn thấy một con trăn đang dần dần biến thành rồng, Thượng Ất không khỏi nghi ngờ thứ mình nhìn thấy là

giả. Đây là con vật linh thiêng được người dân Trung Quốc tôn sùng, nếu trước đây nó xuất hiện trước mặt mọi người chắc chắn sẽ gây ra hỗn loạn trên thế giới.

Có điều hiện tại loài “long xà” này dường như không còn thuộc tính cao quý tạo phúc cho con người của rồng mà bị chi phối bởi bản năng ham muốn của cơ thể. Với nó mà nói, Thượng Ất và nhóm của anh bao gồm cả thú cưỡi nhân mã chính là thức ăn để nó được no bụng. Vì vậy, khi nó đi tới trước mặt Thượng Ất, cái đầu rắn lớn gấp mấy lần một con heo béo của nó giơ lên cao, miệng rắn mở ra 120 độ cùng với một luồng gió tanh căn về phía thú cưỡi nhân mã cao lớn!

“Gầm!”

Chương 444: Người ngoài hành tinh bị nuốt chửng

Chương 444. Người ngoài hành tinh bị nuốt chửng

Ngoài cây hương xuân ra thì thú cưỡi nhân mã Quan Tiểu Dĩnh không sợ bất cứ sinh vật nào, và đương nhiên nó cũng không sợ con “long xà” khổng lồ này. Nhìn thấy đối thủ tấn công dữ dội, Quan Tiểu Dĩnh không chút do dự cầm khẩu súng thép đặc chủng, hai tay vung lên, một hình bán nguyệt lóe lên trong không trung, ngay sau đó, một tiếng “rầm” chói tai vang lên, đầu long xà khổng lồ bay ra xa hơn chục mét!

Toàn thắng!

Trong cuộc chiến, gen “ngựa hoang” của nhân mã Quan Tiểu Dĩnh đã thoái hóa gần như hoàn hảo, thậm chí sức mạnh kỳ lạ bộc phát ra không thua kém gì Thượng Ất. Mặc dù long xà rất lớn nhưng do bản chất hình dáng của nó to lớn, lại không có sức bền tốt nên đã thua Quan Tiểu Dĩnh ở ngay vòng đầu tiên.

Con rắn gãy răng, miệng chảy máu... Long xà bò dậy từ dưới đất, đầu rắn lắc lư liên tục trên không trung, có vẻ như hơi choáng váng. Nhưng một lúc

sau, long xà lại hồi phục như cũ, đôi mắt đỏ như máu hiện lên một màu hung ác, con rắn khổng lồ không ngừng nôn mửa, trông rất ghê người.

“Súc sinh, ngay cả khi cũng có thể hiểu lời nói của con người, tao đoán mày cũng hiểu được tao nói gì.” Thượng Ất ngồi vững vàng trên lưng Quan Tiểu Dĩnh, trầm giọng nói: “Tao không muốn lãng phí thời gian ở đây, bây giờ mày tránh ra để chúng tao đi qua!”

“Gừ! Con người... ta... muốn... gừ gừ... ăn thịt người!” Trước sự kinh ngạc của Thượng Ất, long xà không những hiểu lời nói của anh mà nó còn thốt ra câu nói khiến cho Thượng Ất giật cả mình!

“Cái gì? Vậy mà mày lại biết nói tiếng người, mày làm thế nào mà làm được vậy?” Thượng Ất tò mò hỏi. Theo như anh biết, không có loài nào ngoại trừ con người sở hữu cơ quan âm thanh phức tạp. Xét từ điều kiện sinh lý mà nói, đáng lẽ con long xà này không thể nói được tiếng người mới phải.

“Khàn khàn, khàn khàn, trên trời có người có ánh sáng trắng... chiếu vào tôi rất đau... tôi ăn anh ta xong thì nói được!” Long xà chậm rãi đáp lại, thân hình to lớn lắc lư, tam giác ngược màu đỏ trước mắt của con rắn cũng tỏa ra một thứ ánh sáng hấp dẫn.

Người trên trời có ánh sáng trắng? Đó là cái gì?

Lời nói của long xà khiến Thượng Ất cực kỳ khó hiểu, anh hoàn toàn không biết nó đang nói cái gì. Hình như con rắn này mới học được nói chuyện, có mấy chữ nói còn chưa được rõ ràng, cho nên Thượng Ất chỉ có thể tự mình suy đoán.

“Người trên trời phát ra ánh sáng trắng... Ý của mày là, mày đã ăn một người ở trên trời tới có thể phát ra ánh sáng màu trắng?”

Thượng Ất cố gắng dịch những lời của long xà, nhưng không ngờ thứ chờ đợi anh lại là một cái miệng tanh tưởi. Dường như long xà không đủ kiên nhẫn để giải thích cho Thượng Ất, lợi dụng lúc Thượng Ất mất tập trung, nó đột nhiên đánh lén, toàn thân vằn vẹo bò về phía bốn cái chân của nhẫn mã Quan Tiểu Dĩnh.

Thắt cổ! Một trong những thủ đoạn khi đi săn của loài trăn!

Với thủ đoạn này, con long xà này đã giết chết không biết bao nhiêu con thú to lớn, hung dữ. Chỉ cần nó quấn được Thượng Ất, long xà có đủ tự tin có thể bóp chết Thượng Ất và thú cưỡi nhân mã chỉ trong vòng một phút!

Đáng tiếc, nó đã sai, vì nó gặp phải Quan Tiểu Dĩnh đã chăm chỉ luyện tập kỹ năng chạy trốn mà không phải Quan Tiểu Dĩnh chỉ biết thói vũ phu như ngày trước!

Sau khi chạm trán với cây hương xuân khổng lồ, Quan Tiểu Dĩnh không ngừng rèn luyện kỹ năng chạy trốn, kẻ thù trong tưởng tượng của nó chính là cái cây biến thái mà ngay cả Thượng Ất cũng không đánh bại được, thì con trăn nhỏ này sao có thể so sánh?!

Vì vậy, ngay cả khi long xà tấn công rất đột ngột, Quan Tiểu Dĩnh theo bản năng vẫn có thể né tránh trong vòng 0.1 giây, bốn chiếc vó giống như bốn chiếc búa nặng nề đá về phía miệng của long xà.

“Rắc rắc!”

Âm thanh của vật cứng đứt gãy phát ra từ miệng của long xà, sau đó nó kêu lên và co lại, một chiếc răng nanh sắc nhọn rơi tại chỗ. Con long xà đen đuôi này, có mấy cái răng to vậy mà lại bị Quan Tiểu Dĩnh vô tình đạp vào, chỉ có thể kêu gào thảm thiết.

“Tên gia hỏa xui xẻo này, vậy mà lại bị chân của Quan Tiểu Dĩnh đá trúng miệng, chắc là rất đau nhĩ...” Nhìn thấy con long xà kêu gào, lăn lộn, Thượng Ất không khỏi nở nụ cười.

Thật lòng mà nói, thực lực của con long xà này không hề yếu, nhưng mà may mắn có hơi kém, hai lần đều bị Quan Tiểu Dĩnh vô tình đánh trúng, thật đúng là xui tận mạng. Nhưng ngay sau đó Thượng Ất liền cười lạnh, trong lòng hạ quyết tâm: “Con long xà này có thể nói tiếng người thực sự là rất hiếm, một thời gian nữa, nói không chừng nó sẽ trở thành thú vương một phương, trở thành một thành viên của sinh vật có trí tuệ, nếu như cứ giết nó như thế này thì thật đáng tiếc. Nhưng mà nhìn từ việc nó ba lần bốn lượt đánh lén mà nói thì con súc sinh này không thân thiện với con người

mà còn rất độc ác, xem ra nhất định phải giết nó để phòng ngừa họa sau này. Chỉ là nó nói đến chuyện có người đến từ trên trời phát ra ánh sáng trắng có chút kỳ lạ... Bỏ đi, thời gian có hạn, thực sự không cần thiết phải thêm chuyện, trực tiếp giết nó, lột ra đem đến Đế Đô cũng có thể đổi lấy một ít vật tư!”

Trong lòng có sát khí, Thượng Ất không còn do dự gì với long xà nữa, Tinh Vực Cốt Dao quét về phía long xà, long xà lui lại, miệng hét lên, “Con người... sao... sao khí tức của anh lại giống với người phát ra ánh sáng trắng trên trời!”

“Khí tức giống như người phát ra ánh sáng trắng trên trời...” Thu đao mang của Tinh Vực Cốt Dao lại, Thượng Ất đạp chân lên người long xà, lớn tiếng hỏi: “Trần lớn, nói rõ một chút, tao giống ai?”

“Một quả bóng từ trên trời rơi xuống... bên trong có một người... anh ta... cũng giống như anh... Khè khè, tôi muốn ăn anh!”

Sức biểu đạt của long xà miễn cưỡng có thể nói ra những lời này, thân thể Thượng Ất nóng rực, miệng khô khốc. Lời nói của long xà anh có thể nghe hiểu được đại khái, đó là có một quả bóng từ trên trời rơi xuống, bên trong có một người có khí tức rất giống với Thượng Ất và long xà đã ăn thịt anh ta... Trọng điểm của câu nói này ở đây? Trên trời!

Chương 445: Người ngoài hành tinh bị nuốt chửng (2)

Chương 445. Người ngoài hành tinh bị nuốt chửng (2)

Theo Thượng Ất biết, vì sóng bức xạ phổ biến nên những ngày qua không có quốc gia nào có khả năng phóng thiết bị máy bay hình cầu lên trời. Chỉ có hai khả năng để con người có thể từ trên trời rơi xuống. Thứ nhất, đó là những con người làm nhiệm vụ ở bên ngoài bầu trời khi họ trở về nhà vì một lý do nào đó mà không may mắn bị long xà tấn công và ăn thịt. Thứ hai, theo kinh nghiệm của Thượng Ất thì chính là những con người đến từ

bên ngoài này có mối liên hệ với nơi cách đây hàng triệu kilomet. Tóm lại, trực giác mách bảo Thượng Ất rằng con người mà long xà nhắc đến không hề đơn giản, có lẽ anh ta có manh mối về những điều mà Thượng Ất muốn biết.

Nhưng người này đã bị long xà ăn thịt... về mặt Thượng Ất nghiêm trọng, ánh mắt nghiêm nghị. Giờ chỉ còn mong người này còn chưa bị tiêu hóa, giết con long xà này mổ bụng ra để là có thể biết được đáp án cuối cùng rồi.

“Vù vù vù!”

Sau khi hạ quyết tâm, Thượng Ất không có gì phải do dự nữa. Với kỹ năng bước nhanh nhẹn của Thượng Ất, cơ thể khổng lồ của long xà liên tục bắn ra những tia máu, không bao lâu sau, toàn thân nó bị bao phủ bởi những lưỡi kiếm đáng sợ sâu đến hàng chục cm, nhưng Thượng Ất vẫn chưa hề bị một đòn tấn công nào, trừ đòn tấn công cuối cùng của long xà, “Con người, người đừng có... khàn khàn... đặc ý... xem đòn tấn công độc của ta đây!”

Giống như nhiều loài rắn khác, long xà cũng có nọc độc đáng sợ, đây cũng là một trong những chiêu cứu mạng của nó. Tốc độ của Thượng Ất khi chiến đấu của Thượng Ất quá nhanh nó không thể nào theo kịp, trong lúc tuyệt vọng, nó không còn cách nào khác là biến nọc độc tích tụ lâu ngày thành sương mù rồi phun ra ngoài, buộc Thượng Ất phải rút lui để tránh trúng độc...

“Đúng là tên phiền phức...” Thượng Ất lộ vẻ không kiên nhẫn, anh thản nhiên gương cung bặt kiếm. Sau khi một mũi tên năng lượng nước bay qua, sương độc dần dần biến mất, đầu long xà to lớn cũng nhiều thêm một cái lỗ to... mũi tên nguyên tố nước, một tên đã giết chết long xà!

Lấy một con dao, Thượng Ất mổ bụng long xà ra, đột nhiên một mùi chua tràn ngập trong không khí. Có điều, dường như là Thượng Ất không nghĩ thấy mùi kinh tởm ấy, anh dặn dò Quan Tiểu Dĩnh tiếp tục kiểm tra những thứ ở nội tạng chất lên như một ngọn núi nhỏ.

Tìm thấy rồi!

Thượng Ất kinh ngạc nhìn thân thể co rút lại, hai tay khẽ run lên. Con long xà này nói đúng, nó đã ăn thịt một người, đó là một người mặc quần áo trắng giống với bộ đồ của vũ trụ, cấu tạo có thể của người này không khác gì người thường, trông giống như một con người trái đất đích thực. Có điều, mặt nạ của người này đã rách, một lượng lớn axit đã ăn mòn mặt của anh ta, Thượng Ất chỉ có thể từ mái tóc và lông mày của anh ta để đánh giá thì đây hẳn là một người không quá già.

“Rốt cuộc thì người là ai?” Thượng Ất cẩn thận kiểm tra thi thể cùng bộ đồ vũ trụ màu trắng trên người người này, đáng tiếc trên quần áo không có ký hiệu hay chữ gì, Thượng Ất kiểm tra một hồi lâu cũng không tìm ra được manh mối. Đúng lúc này, con khỉ đuôi vàng nhỏ bé đã chứng kiến tất cả sự việc đột nhiên chạy tới, chỉ tay vào xác chết rồi chỉ vào nơi có sao giao đen, nó liên tục kêu lên và không ngừng khoa tay múa chân như con người.

“Ý người là trong rừng này còn có nhiều sao giao đen, còn có rất nhiều thi thể như thế này?” Thượng Ất ngạc nhiên hỏi, nhưng con khỉ đuôi vàng lại lắc đầu nguầy nguậy, dường như có vẻ rất lo lắng khi không nói chuyện được.

Hành động của con khỉ đuôi vàng nhỏ rất kỳ lạ, dường như trong khu rừng rậm này vẫn còn quá nhiều bí mật mà Thượng Ất chưa khám phá hết được. Nhưng bởi vì không thể giao tiếp bằng lời nói mà anh không còn cách nào khác ngoài phải tập trung vào chiến lợi phẩm trước.

Xác rắn...

Trong ký ức của Thượng Ất, vào những ngày cuối cùng của mặt thể ở kiếp trước, xác rắn có phẩm chất như thế này là một thứ rất hiếm có, dù là thịt rắn hay da rắn làm đồ bảo hộ thì nó cũng sẽ vô cùng quý giá.

Thượng Ất không chút do dự nhanh chóng tách rời cơ thể của long xà, những bộ phận hữu dụng như răng, da rắn và một phần thịt được anh gói gọn rồi bỏ vào trong ba lô mang theo, còn hầu hết những thứ còn lại thì ném nguyên tại chỗ để mặc nó toát ra mùi máu tanh.

Đương nhiên, là một sinh vật thoái hóa, thì không thể thiếu tinh hạch năng lượng được. Khi Thượng Ất mở nơi mềm mại dưới bụng rắn ra, một hạt

tinh hạch năng lượng sáng chói giống như viên hồng ngọc rơi xuống thảm cỏ xanh.

“Tinh hạch năng lượng phẩm chất hoàn hảo? Nhưng mà thể chất của con long xà này so với cấp bậc thần thú còn kém xa? Chẳng lẽ là do nó nuốt chửng người ở trên trời xuống sao? Xem ra người thần bí từ trên trời xuống này có vũ khí bí mật nào đó có thể đẩy nhanh quá trình hình thành hạt tinh hạch năng lượng của sinh vật bị thoái hóa...”

Sau khi thu thập xong hạt tinh thể năng lượng hoàn hảo, Thượng Ất suy nghĩ một chút, rồi chôn người bí ẩn từ trên trời đến đã chết ở dưới tán cây bạch dương to lớn, sau đó anh đi theo con khỉ đuôi vàng đi thẳng về phía trước. Sau khi giết chết rất nhiều quái thú ở trên đường đi, cuối cùng cả nhóm cũng đến được nơi mà con khỉ đuôi vàng nhỏ tìm thấy sao giao đen, đó là một khu rừng đa lớn với những thân cây màu đen như mực.

“Chít chít chít!”

Khi đến nơi, nhìn con khỉ đuôi vàng nhỏ rất phấn khích, có lẽ ý của nó là nó đã thực hiện được thành công yêu cầu của Thượng Ất, nên mẹ nó sẽ được thả ra. Không đợi Thượng Ất lên tiếng, con khỉ đuôi vàng nhỏ đã nhanh chóng trèo lên cây đa lớn màu đen và phát hiện trên thân cây có một hốc cây to cách mặt đất chừng chục mét, trong đó có năm viên sao giao đen với những ngôi sao màu đen đang phát sáng trên bề mặt của chúng.

Chương 446: Người trong phi thuyền trên bầu trời

Chương 446. Người trong phi thuyền trên bầu trời

“Quả nhiên là như thế, sao giao đen chính là một chất keo đặc biệt được tiết ra từ những cây đa bị thoái hóa này... Nhìn bộ dáng không tốn chút sức nào của con khỉ nhỏ đuôi vàng, e rằng ở trong gốc cây này có rất nhiều viên sao giao đen như thế. Với lại một hốc cây mà đã có nhiều sao giao đen như thế,

vậy thì một mảnh rừng cây đa thoái hóa này có thể sản sinh ra bao nhiêu viên sao giao đen đây?”

Thượng Ất kinh ngạc nhìn con khỉ đuôi vàng nhỏ lấy ra từng viên từng viên sao giao đen, trong lòng anh có rất nhiều cảm xúc dâng lên. Thảo nào những căn cứ lớn của con người kiểm soát những khu rừng tạo ra được sao giao đen lại giàu có đến vậy, với những cây tạo ra sao giao đen này, họ hoàn toàn có thể ngồi chờ thu tiền mà không cần phải mạo hiểm đi săn.

Thượng Ất còn đang chìm đắm trong thu hoạch bất ngờ, thì đằng sau lại có hết bất ngờ này đến bất ngờ khác!

Dường như con khỉ đuôi vàng nhỏ muốn để lại ấn tượng tốt với Thượng Ất, sau khi lấy ra vài viên sao giao đen, nó đột nhiên xoay người bò về phía tán cây cao lớn hơn. Ngay khi ánh mắt Thượng Ất sắp không còn nhìn thấy bóng của con khỉ đuôi vàng nhỏ trong lá cây thì nó đột nhiên ném ra bốn năm quả cầu vàng óng ánh, những quả cầu này rơi xuống trên cỏ tỏa ra một mùi thơm ngào ngạt.

“Đây là cái gì? Đây cũng là sao giao đen sao?”

Nhìn bốn năm quả cầu vàng trước mặt, trên mặt Thượng Ất lộ ra vẻ do dự. Rõ ràng là thứ này được lấy ra từ một cái cây, trông nó giống như sao giao đen thông thường có kích thước bằng một quả bóng bàn. Nhưng màu sắc của những quả cầu nhỏ này rất kỳ lạ, màu vàng của nó đem theo ánh sáng trắng, các chấm trên các ngôi sao phát ra một màu đỏ tím kỳ lạ, trông nó giống như một quả cầu vàng được đính lên trên những viên hồng ngọc.

“Chít chít chít!”

Con khỉ đuôi vàng nhỏ nhảy từ trên cây xuống, chạy đến bên chân Thượng Ất ngồi xổm xuống dùng ngón tay chỉ vào sao giao đen vàng trên mặt cỏ, rồi giơ hai tay nhỏ lên ra hiệu cho Thượng Ất nuốt thứ này.

“Có ăn được không?” Thượng Ất cầm một viên sao giao đen vàng xem xét kỹ càng, từng đợt mùi thơm lạ lùng tỏa ra khiến lỗ mũi ngứa ngáy, cảm giác không khỏi muốn hắt hơi một cái.

Ừng ục... màu vàng vào miệng, một mùi thơm ngọt ngào đặc quánh xộc thẳng vào dạ dày qua cổ họng. Sau đó, một luồng năng lượng thần khiết tỏa ra, chạy tới tứ chi khiến cả người Thượng Ất như được đắm mình trong làn nước ấm với cảm giác thoải mái khó tả.

Năng lượng sinh vật thật là nồng đậm! Ít nhất phải gấp mười lần so với sao giao đen thông thường!

Thượng Ất kinh ngạc mở to hai mắt, tay bất giác cầm sao sao vàng đen lên nhìn lần nữa, trong lòng anh nhận ra năng lượng mà quả cầu này ẩn chứa không kém gì một hạt tinh thể năng lượng hoàn hảo.

“Làm tốt lắm! Bây giờ mày có thể rời đi!”

Trong lòng Thượng Ất mừng rỡ vẫy tay ra hiệu cho Quan Tiểu Dĩnh buông khí mẹ ra để cho hai con khi một lớn một nhỏ được đoàn tụ. Nhưng ngay sau khi con khi cái thoát khỏi sự trói buộc, nó không mang con khi con rời đi mà thay vào đó, nó ôm con khi con tiến lên rồi chỉ tay vào phía sâu trong khu rừng cây đa thoái hóa và ra hiệu cho Thượng Ất đi vào đó.

“Mày muốn đưa tao đi đâu? Chẳng lẽ là đi gặp người ở trên trời xuống mà tao nhắc tới lúc nãy?”

Quan Tiểu Dĩnh được lệnh đợi ở đó, Thượng Ất tò mò đi theo khí mẹ vào rừng cây rậm rạp. Vào trong rừng, lợi thế về tốc độ của con khi cái dần được bộc lộ, nó ôm con khi đuôi vàng nhỏ trong tay mà vẫn có thể dễ dàng đu đưa giữa các cành cây như thể một con cá trở lại dưới nước và đang thư giãn.

Ngay sau đó, Thượng Ất được đưa đến một vùng đất trống trong khu rừng, một mớ hỗn độn hiện lên trước mắt anh.

Nói chỗ này là một bãi đất trống thì không bằng nó chỗ này là một chiến trường thì đúng hơn. Những đám cây cao lớn xung quanh đổ ngổn ngang, những tảng đá nặng hàng trăm tấn được nâng lên khỏi mặt đất, những cái hố tròn vẫn còn đang bốc mùi khét lẹt, mẩu gỗ và cỏ vương vãi tứ tung giống như một người thợ săn đang vội vàng lấp đặt bẫy.

Ở trung tâm của bãi đất trống, một rãnh siêu vẹo nghiêng về phía mặt đất cách Thượng Ất một đoạn vắt ngang trước mắt anh. Có thể thấy hầu hết cây cối xung quanh đều bị phá hủy bởi cái rãnh rộng đến bốn năm mét, sâu đến bảy tám mét này.

Ánh mắt của Thượng Ất nhìn theo khe núi suốt về phía trước kéo dài đến một tảng đá to lớn mới biến mất, thì thay vào đó là một hình ảnh khiến Thượng Ất ngẩn người... một phi thuyền với toàn thân phát ra ánh sáng lạnh lẽo đang nằm yên lặng dưới chân đá nham thạch, tấm kính ở buồng lái mở toang dưới ánh mặt trời, toát ra “ánh mắt” lạnh lùng như quái vật, đang bất động nhìn Thượng Ất.

“Phi thuyền của người trên trời xuống? Trời ạ, cái con khỉ này vậy mà lại thật sự không có nói dối mình!”

Thượng Ất nhanh chóng chạy tới chỗ phi thuyền màu bạc, khỉ mẹ và khỉ con lặng lẽ ngồi xuống một bên nhìn hành động tiếp theo của Thượng Ất, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

“Đợi đã, thứ màu trắng bên ngoài phi thuyền này là cái gì? Sao nó lại quen thuộc như vậy?” Thượng Ất bất ngờ cầm lấy sợi tơ trắng trên phi thuyền màu bạc, dùng ngón tay vịn nhẹ một cái, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Đây là rễ của cây hương xuân, ở dưới lòng đất Thượng Ất đã từng dùng Hồ Phách thần binh cắt đứt rất nhiều cái này. Kết cấu đặc biệt và khả năng gây sát thương của nó khiến Thượng Ất không thể nào quên.

Nhưng sao cây hương xuân không lồ lại ở cùng một chỗ với phi thuyền này? Lẽ nào, cây hương xuân biến mất một thời gian trước và có một trận chiến với người ngoài hành tinh trên phi thuyền?

Chương 447: Chuyện tốt của rễ cây hương xuân lớn

Chương 447. Chuyện tốt của rễ cây hương xuân lớn

Nhìn những vết lõm sâu trên phi thuyền màu bạc do rễ cây đâm vào, tấm kính gần buồng lái vỡ tan, não của Thượng Ất không ngừng hiện lên những cảnh tượng lúc đó... Một phi thuyền có kích thước bằng một chiếc xe tải bình thường lao xuống từ một nơi cao, một vũ khí đáng sợ được phóng ra từ đầu của nó bắn xuống mặt đất tạo thành những cái lỗ khổng lồ. Đáng tiếc đòn tấn công của nó không giết được cây hương xuân to lớn như một tòa nhà cao tầng, ngược lại, bộ rễ trắng muốt của cây hương xuân dài hàng trăm mét đâm vào phi thuyền, lớp vỏ cực kỳ cứng của phi thuyền vỡ tan, nặng nề rơi xuống dưới chân đá nham thạch...

Dường như bí ẩn đột nhiên được giải đáp, nhưng sau đó trong tâm trí Thượng Ất xuất hiện càng nhiều bí ẩn hơn. Thượng Ất nhìn chăm chăm vào mảnh vỡ của phi thuyền màu bạc, trầm tư hồi lâu, anh không biết tại sao mình luôn có cảm giác là đã từng nhìn thấy phi thuyền này ở đâu nhưng nhất thời không nhớ ra được.

“Trước tiên vào bên trong xem đã xảy ra những gì!”

Thượng Ất nhanh chóng leo lên đồng hồ nát của phi thuyền, tay chân luân phiên nhau, chẳng mấy chốc đã đến buồng lái bị vỡ kính, anh duỗi đầu nhìn vào bên trong... Khiến người ta rất thất vọng, trong buồng lái không có người đến từ trên trời mà Thượng Ất muốn tìm, ngược lại lại có một số lượng lớn rễ cây màu trắng mọc dày đặc xung quanh, trông giống như một đồng tổ mối.

Rõ ràng cây hương xuân hung dữ đã không buông tha cho những con người ở trên con phi thuyền màu bạc này. Cho dù họ có mạnh đến đâu thì khả năng sống sót cũng gần như bằng không với đòn tấn công dày đặc như vậy.

“Có vẻ như người này khá xui xẻo vì anh ta đã chạm trán với cây hương xuân khổng lồ... Có điều, vẫn may phi thuyền vẫn còn, có lẽ ở đây còn chút manh mối nào đó còn sót lại.”

...

Thời gian thấm thoắt trôi, nháy mắt, một canh giờ đã qua, Thượng Ất ít nhiều cũng đã tìm được thứ gì đó hữu ích.

Ví dụ, thứ nổi trên quả cầu rõ ràng có công nghệ, một số ký tự hình con nòng nọc kỳ lạ nhấp nháy, chúng nhấp nháy rất đều đặn với tốc độ là mười lần giây một lần.

Thượng Ất không hiểu được những ký hiệu kỳ lạ này, nhưng anh đoán rằng đó là một thiết bị phát tín hiệu, rất có thể nó đang phát đi tín hiệu là phi thuyền đã bị rơi. Có điều, rất rõ ràng người thao tác đã thất vọng rồi, sương mù đỏ dày đặc, những tín hiệu này không thể xuyên qua được lớp sương mù giàu năng lượng này, chúng chỉ có thể tiếp tục nhấp và lặp lại thông tin một cách vô ích.

Ngoài ra, Thượng Ất cũng tìm thấy một chiếc vòng cổ bằng bạc đơn giản trên bàn điều khiển trong buồng lái. Chỉ là mặt trên của sợi dây chuyền dính những vết máu đã khô, khiến sợi dây chuyền trông có chút kinh khủng. Nhưng khi Thượng Ất đưa tay chạm vào sợi dây chuyền bạc, không ngờ sợi dây chuyền lại không có gió mà lướt nhẹ quanh lòng bàn tay của Thượng Ất, giống như một con rắn đang cố gắng ngửi mùi hương của Thượng Ất.

Cuối cùng sợi dây chuyền cũng không có hành động gì khác thường, xem ra Thượng Ất không phải là chủ nhân của nó, loanh quanh một hồi, sợi dây chuyền bạc từ từ rơi xuống bàn điều khiển, nằm bất động giống như là Thượng Ất làm nó mất hứng.

“Bàn điều khiển phi thuyền chỉ có một quả bóng trôi nổi và một chiếc vòng cổ bằng bạc... Xem ra thứ này đến từ ngoài vũ trụ là không thể nghi ngờ gì nữa rồi, công nghệ hiện có trên Trái Đất không thể đạt đến cấp độ này.”

Thượng Ất trèo từ trên xuống, vẻ mặt ngưng trọng và đầy tiếc nuối. Sự xuất hiện của nền văn minh ngoài hành tinh từ lâu đã mang đến một tia hy vọng cho Thượng Ất, trong một thời gian dài, dường như rất nhiều bí ẩn đồng loạt có kết quả. Có điều thật đáng tiếc, manh mối lại đột nhiên đứt ở đây, thậm chí cái cây hương xuân khổng lồ chết tiệt kia còn không để lại bất cứ thứ gì hữu ích cho anh, nó khiến cho những thứ đã có manh mối lại trở nên khó hiểu hơn.

Bất đắc dĩ, Thượng Ất leo từ trên phi thuyền xuống, nhưng trước khi rời đi, với trí nhớ phi thường của mình, Thượng Ất đã cố gắng ép ghi nhớ một đồng

chữ giống như con nòng nọc hiển thị ở trên quả cầu trôi lơ lửng vào trong đầu, rồi cầm lấy sợi dây chuyền bạc rời đi.

“Có lẽ, chỉ có tiến sĩ L mới có thể giải mã được ý nghĩa của những từ này! Có điều, không được tiết lộ phi thuyền cho tên đó, điều đó tương đương với việc tặng sao giao đen cho căn cứ Đế Đô, thứ có thể mang lại rất nhiều của cải trong tương lai. Có điều, có thể tiết lộ cây hương xuân khổng lồ với tiến sĩ L, dù sao thì thứ này cũng đã để mắt tới các căn cứ của con người, có sự giúp đỡ của bộ não biến thái của tiến sĩ L, có lẽ việc xây dựng căn cứ siêu cấp cho con trai mình sẽ an toàn hơn chút.”

Thượng Ất vừa đi vừa nghĩ xem phải làm gì tiếp theo, chẳng mấy chốc đã quay trở lại khu rừng cây đa thoái hóa, anh đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào một bóng dáng trắng nõn cao lớn cách đó không xa, “Cao Tổ? Sao lại là anh? Anh đã làm gì Quan Tiểu Đình vậy?”

Nhìn nhân mã Quan Tiểu Đình nằm bất động dưới gốc cây đa lớn, trái tim Thượng Ất trùng xuống, sắc mặt nhanh chóng phủ một tầng băng giá. Anh không ngờ lần này đi điều tra mọi chuyện thì Cao Tổ lại bất ngờ tấn công Quan Tiểu Đình, rồi còn nhìn anh với ánh mắt như không có chuyện gì.

“Đừng lo lắng, nó chỉ ngất đi thôi...” Cao Tổ nói nhẹ, xòe hai tay ra nói, “Tính khí thú cười của anh lớn quá, tôi đã cảnh cáo nó nhiều lần, nhưng nó vẫn nhất quyết ra tay với tôi, tôi không còn cách nào khác đành phải đánh ngất nó... Nay, với thân thể năng lượng của nó, ước chừng khoảng mười phút nữa là nó tỉnh lại rồi, vừa hay chúng ta dùng mười phút này để nói về vấn đề đã thống nhất!”

Giọng nói của Cao Tổ rất bình tĩnh, thờ ơ, nhưng Thượng Ất có thể nghe rõ sự tức giận chất chứa trong đó. Cao Tổ nói đúng, họ có một thỏa thuận, Thượng Ất đã từng hứa với Cao Tổ là một tháng sau sẽ đưa anh ta đến chỗ của tiến sĩ L, nhưng anh đã không thực hiện lời hứa của mình.

Chương 448: Đôi cánh thiên sứ của Cao Tổ

Chương 448. Đôi cánh thiên sứ của Cao Tổ

Thượng Ất liếc nhìn Quan Tiểu Dĩnh đang hôn mê, thầm nói mọi chuyện có chút phiền phức rồi. Có thể âm thầm hạ gục Quan Tiểu Dĩnh chứng tỏ trong mấy tháng qua thực lực của Cao Tổ đã tiến bộ vượt xa sức tưởng tượng của anh, có lẽ anh thực sự không thể đối phó với tên quái gở này như lần trước.

“Tôi từng đi tìm anh, nhưng anh không có đợi tôi ở trong rừng cây đó!”

Thượng Ất vừa nói vừa bình tĩnh đeo mặt nạ vua chuột lên mặt. Bảo vật bí mật này có thể tăng khả năng của năm giác quan, rất hữu ích trong chiến đấu, đặc biệt thích hợp với những đối thủ sử dụng tàng hình như Cao Tổ.

“Ha ha, Thượng Ất, tôi phải thừa nhận rằng anh thực sự khác với những người khác. Anh thông minh, bình tĩnh và mạnh mẽ... nhưng cũng đầy lạnh lùng, vô cảm và không biết xấu hổ!”

Nhìn thấy Thượng Ất bày ra tư thế chiến đấu, hai mắt to của Cao Tổ biểu hiện cực kỳ bất mãn, khuôn mặt phiên bản hoạt hình hài hước của anh ta hiện lên một vẻ kỳ quái khó tả.

“Anh nói đúng, đúng là tôi không ở trong rừng cây trước đây đợi anh, bởi vì tôi phải liên tục tránh cây hương xuân khổng lồ. Khí tức của nó rất mạnh khiến tôi không còn cách nào khác là phải tạm thời tránh đi. Nhưng tôi không hiểu tại sao nó lại buông tha cho anh, buông tha cả căn cứ Tổ Ưng của anh. Tôi không dám ra tay trong khu rừng đó, nên đành phải mở to mắt nhìn anh rời đi. Bây giờ thì tốt rồi, anh không còn bất cứ lý do gì để từ chối tôi nữa. Thượng Ất, đưa tôi đến gặp tiến sĩ L, sự xuất hiện của cây hương xuân chứng tỏ những gì tôi lo lắng là đúng, tôi nhất định phải giải quyết vấn đề về thể hệ sau ngay lập tức!”

Những đường nét cơ trên cơ thể Cao Tổ rất đẹp, nhưng phần cơ trên má khá nhiều khiến biểu cảm của anh ta trở nên rất cứng và thiếu sự linh hoạt. Thượng Ất chỉ có thể thông qua giọng nói của anh ta để biết được lúc này Cao Tổ đang thực sự lo lắng.

“Có vẻ như sinh vật sợ hãi cây hương xuân không chỉ có mình mình mà ngay cả một sinh vật bí ẩn như Cao Tổ cũng rất lo lắng về sức mạnh hủy

diệt của cây hương xuân to lớn... Nhưng một khi tên này thực sự giải quyết được vấn đề thì có khi nào hậu nhân của anh ta sẽ trở thành một sự đe dọa khác đối với sự tồn vong của nhân loại?”

Thượng Ất nghĩ rồi ngẩng đầu lên nhìn Quan Tiểu Đình đang bất tỉnh lần nữa, giọng kiên định nói: “Theo những gì tôi biết về tiến sĩ L, nếu như ông ta đã từ chối một lần thì ông ta sẽ không bao giờ thay đổi ý định. Với cả hình như anh đang hiểu lầm mối quan hệ giữa tôi và tiến sĩ L, giữa chúng tôi không có tốt như anh nghĩ, cộng thêm việc lần này tôi đến Đế Đô là để tóm mấy người của ông ta, việc của anh... rất khó thực hiện được.”

“Thế sao...” Cao Tổ cau mày, hai mắt chớp chớp đột nhiên cười gằn nói: “Nếu như thật sự không được, tôi sẽ giết ông ta, sau đó đi tìm Cao Trắc Nhiên, chắc là Cao Trắc Nhiên sẽ rất vui khi nhìn thấy đầu của tiến sĩ L, và sẽ thật sự giúp đỡ tôi.”

“Giết tiến sĩ L? Anh có chắc là mình đang không đùa không? Lúc trước anh đã từng nói là suýt bị ông ta giết chết, anh dựa vào đâu mà tự tin như vậy... chẳng lẽ anh lại đột phá rồi?”

Thượng Ất đột nhiên nhận ra, sở dĩ Cao Tổ rất tự tin và bình tĩnh là do có thể anh ta đã lại đột phá. Thượng Ất vừa nghĩ vừa huy động năng lực tri giác của mình để kiểm tra năng lượng đang chảy trong cơ thể của Cao Tổ, anh không khỏi kinh ngạc khi nhìn thấy chỉ sau vài tháng mà năng lượng trong cơ thể của Cao Tổ bất ngờ vượt qua con số của anh gấp ba lần, nó còn cực kỳ nồng đậm.

“Không sai, cơ thể của tôi đã lại tiến hóa, trong màn sương đỏ này có rất nhiều yếu tố năng lượng, nhiều gen ẩn trong cơ thể tôi đã thức tỉnh, có một vài năng lực mới xuất hiện. Ví dụ, cái này...”

Cao Tổ vừa nói vừa xoay người, cơ lưng trắng nõn của anh ta hơi giãn, hai cái khe trước mắt Thượng Ất từ từ nứt ra, sau đó hai cái cánh màu trắng nhô ra khỏi khe nứt, cuối cùng, trên bầu trời xuất hiện đôi cánh to lớn như cánh thiên sứ.

“Đôi cánh thiên sứ... tôi đã cho nó một cái tên mà loài người thích sử dụng. Đương nhiên, tôi phải cảm ơn Thượng Ất anh, tôi có được đôi cánh này là

vì tôi đã nhìn thấy đôi cánh quý của anh và lo lắng sẽ bị anh bỏ xa, nên mới cố ý tiến hóa ra nó. Thế nào, có phải thấy cảm giác rất kỳ quái không, dùng lời nói của loài người các anh mà nói thì chính là... đẹp trai?”

Cao Tổ nói, để lộ hàm răng trắng muốt, sau đó anh ta quay người lại, đập mạnh đôi cánh thiên sứ đưa toàn bộ cơ thể lên không trung và ngay lập tức bay lơ lửng ở độ cao trên mười mét, từ trên nhìn xuống mọi thứ ở phía dưới anh ta một cách đầy uy nghiêm!

“Tự chủ tiến hóa? Xem ra vẫn là tôi xem thường anh rồi...”

Nhìn Cao Tổ lẳng lẳng bay lên không trung, Thượng Ất không thể không cảm thấy bất lực.

Sinh vật không rõ nguồn gốc này từ khi xuất hiện đã rất mạnh, không chỉ có sức mạnh có thể trấn áp Thượng Ất mà còn sở hữu tốc độ tiến hóa đáng kinh ngạc.

Thượng Ất có thể bay, bởi vì tình cờ anh có được một giọt máu của Si Vưu, đó là cơ hội chỉ có một lần trong đời. Nhưng Cao Tổ lại có thể tự mình tiến hóa ra đôi cánh, trông chúng còn rất đẹp, điều này có chút hơi phi lý.

Điều mà Thượng Ất không thể hiểu được nhất là trong những ngày mạt thế, tất cả các sinh vật đều không thể tránh khỏi sự thoái hóa do ảnh hưởng của sóng từ trường của sao X, nhưng Cao Tổ này lại có thể làm điều ngược lại, thật không hiểu được anh ta đã làm thế nào.

Lẽ nào, Cao Tổ này không phải là sinh vật trên Trái Đất, giống như người từ trên trời đến kia là người ngoài hành tinh? Nếu đúng như vậy thì chẳng phải là trong bất giác sinh vật ngoài hành tinh đã bắt đầu xuất hiện ở trên Trái Đất rồi sao?

Thượng Ất đang suy nghĩ lung tung, thì ở bên kia Cao Tổ đã biểu diễn xong năng lực mới của mình, anh ta tự hào đáp xuống trước mặt Thượng Ất, nói: “Thượng Ất, bây giờ anh cảm thấy tôi có năng lực để giết chết tiến sĩ L không? Ngoại trừ cái cây hương xuân khủng bố kia ra thì không có thứ gì trên đời này có thể đe dọa tính mạng của tôi...”

Chương 449: Loài người ích kỷ

Chương 449. Loài người ích kỷ

“Ha ha, tên tự cho mình là đúng, anh ta thật sự tưởng rằng tiến sĩ L dễ đối phó như vậy sao? Ngay cả cây hương xuân to lớn cũng có thể cảm nhận được sự đe dọa từ tiến sĩ L thì anh ta lại ngu ngốc cho rằng anh ta có thể xem lời đe dọa đó không là gì... Bỏ đi, nếu anh ta đã muốn chết như vậy thì mình thành toàn cho anh ta, mình đoán là tiến sĩ L nhất định sẽ cảm thấy rất hứng thú với các tế bào gen của tên này...”

Khi những suy nghĩ trong đầu lắng xuống, Thượng Ất không còn từ chối cho Cao Tổ đi theo nữa. Lúc này, Cao Tổ vui vẻ ra hiệu với bãi cỏ ở bên cạnh, một thân hình to lớn giống như con hổ nhảy ra đến bên cạnh người Cao Tổ, nhìn Thượng Ất cười, như là đang giễu cợt Thượng Ất không bằng Cao Tổ.

“Vua sói thoái hóa? Mi vẫn chưa chết?”

Thượng Ất kinh ngạc nhìn bóng dáng quen thuộc trước mắt, con sói xanh toàn thân toát ra khí tức băng giá này không phải là vua sói thì còn có thể là ai?

“Vua sói rất may mắn, trước khi bị cây hương xuân bắt được, bởi vì không kìm được mà giết một đàn khỉ trắng đuôi vàng, cũng chỉ là những con khỉ đã đưa anh đến đây, trên người nồng nặc mùi máu, nên nhân lúc hỗn loạn nó đã chạy về bên cạnh tôi, xem như là nhặt lại được cái mạng nhỏ.”

Cao Tổ giải thích chuyện vua sói, trong lời nói của anh ta mang sự căm phẫn rất lớn với cây hương xuân. Có vẻ như lần cây hương xuân tàn phá rừng rậm trước đã khiến gia hỏa này thật sự sợ hãi.

“Hừ, không đi làm vua sói mà lại đi làm cầu nô tài. Lúc trước theo tôi chắc là vì để theo dõi tôi đúng không, bây giờ lại ẩn ở trong bụi cỏ, đây là muốn đánh lén tôi sao?”

Thượng Ất lạnh lùng nói, đột nhiên sử dụng năng lực bước chân tốc độ, vua sói chỉ thấy có bóng người lắt lư trước mặt, sau đó thịt mỡ sau gáy bị tóm lấy, thân thể mấy trăm kg lập tức đập bộp vào cây đa đột biến!

Hồng rồi!

Mắt Cao Tổ ướt đầm, chân lao ra nhanh như chớp, đồng thời dùng tay tóm lấy hai chân sau của vua sói, trong chớp mắt cứu được vua sói.

“Gào!”

Sinh tử chỉ trong nháy mắt, vào lúc này, vua sói mới nhận ra mình vừa trải qua ranh giới sinh tử, nên không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi, ánh mắt sâu thẳm hiện nhìn Thượng Ất với vẻ sợ hãi.

Quá nhanh, tốc độ của Thượng Ất quá nhanh, tốc độ di chuyển nhanh đến mức nó không kịp phản ứng, nếu không có Cao Tổ kịp thời ra tay thì e rằng nó đã trở thành đồng thịt nát rồi.

“Hừ, xem như mạng mi lớn!” Nhìn thấy vua sói được Cao Tổ cứu, Thượng Ất lạnh lùng thu hồi bước chân, sau đó nói với Cao Tổ: “Đừng dùng dã thú để thử thách sức chịu đựng của tôi, anh cũng biết đấy, mặc dù có thể tôi không đánh bại anh nhưng giết con chó giữ nhà của anh thì thừa đủ. Còn có, nếu như anh muốn sớm gặp được tiến sĩ L thì phải làm theo lời tôi nói, đã hiểu chưa?”

“OK, như anh mong muốn!” Cao Tổ mở bàn tay ra như một con người, biểu thị không quan trọng. Biểu hiện vừa rồi của Thượng Ất đối với anh ta mà nói giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, bởi vì không thể từ chối hẳn nên mới nổi giận với vua sói. Đối với tốc độ cực nhanh của Thượng Ất, Cao Tổ cảm thấy có chút phiền phức nhưng cũng không để tâm, dù sao thì năng lượng sinh học của anh ta ít nhất cũng gấp mấy lần so với Thượng Ất.

Sau khi thu dọn đồ đạc thì mọi người lên đường, vì có thêm Cao Tổ và vua sói nên tốc độ đi lần này tăng nhanh hơn rất nhiều. Có điều, Thượng Ất không ngờ rằng hai mẹ con khỉ đuôi vàng lại ở rất xa phía sau, dường như có ý muốn đi theo Thượng Ất.

Thượng Ất suy nghĩ một chút rồi ra hiệu cho cả đội dừng lại để mẹ con khỉ đuôi vàng theo kịp. Hình như con khỉ cái thấy Thượng Ất không thích mình, nên sau khi đi theo một đoạn dài, nó xoay người biến mất trong rừng cây đa thoái hóa.

“Tại sao anh lại muốn nuôi con khỉ nhỏ? Có phải vì nó dễ thương không? Loài người các anh cũng khá thú vị, cùng một thứ nhưng luôn thích nhìn nó với vẻ yếu ớt và vô hại, như thế khiến các người luôn cảm thấy mình rất cường đại.” Có lẽ bị thu hút bởi hành động Thượng Ất, Cao Tổ nói với vẻ thích thú, như thế là mình có thể nhìn thấu anh, nhưng không ngờ Thượng Ất lại liếc nhìn và thờ ơ nói: “Tôi không có vô vị như thế, những con khỉ này từng tấn công con người, có thể còn từng ăn xác người, vì vậy tôi không giết khỉ mẹ đã là nhân từ với nó rồi. Con khỉ đuôi vàng nhỏ này vẫn còn đang uống sữa, lại giúp tôi tìm những thứ quan trọng, vì vậy nên nó muốn đi theo tôi thì cứ để nó đi theo đi.”

“Vậy sao?” Dường như Cao Tổ không ngờ rằng Thượng Ất thực sự thu nhận con khỉ đuôi vàng vì lý do này nên không thể không trầm ngâm trong chốc lát. Nhưng một lúc sau, anh ta ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi, “Tôi cũng đã giết một số người, ừm, chính là một số người mà anh không biết, anh có vì bọn họ mà trả thù không?”

“Đương nhiên không rồi!” Thượng Ất quay đầu dùng ánh mắt nhìn tên gốc nhìn Cao Tổ, nói, “Anh nguy hiểm như thế, tại sao tôi phải vì một số người mà tôi không biết mà đi gây rắc rối cho mình.”

“Anh...” Cao Tổ không ngờ Thượng Ất lại trả lời đơn giản như vậy, miệng há hốc nhất thời không khép lại được, dường như không biết phải nói gì.

Trong suy nghĩ của Cao Tổ, lợi ích của dân tộc là trên hết. Nếu kẻ thù làm tổn thương người của Cao Tổ, Cao Tổ sẽ dùng mạng sống của mình để bảo vệ cả tộc mà không có gì do dự. Nhưng câu trả lời của Thượng Ất đã làm anh rối tung lên, anh không hiểu tại sao Thượng Ất lại thờ ơ với loài người như vậy.

Thượng Ất nhìn thấy sự nghi ngờ của Cao Tổ, nhẹ nhàng giải thích, “Có lẽ anh nghĩ tôi ích kỷ, nhưng đây là bản chất của con người, đây là lý do tại sao tôi có thể sống. Trong hoàn cảnh khắc nghiệt của những ngày tận thế,

con người trước hết phải cân nhắc đến lợi ích của mình, chỉ có làm như vậy họ mới có thể bảo đảm họ và gia đình của họ có thể tiếp tục sống. Đương nhiên, tôi không phủ nhận rằng có những anh hùng sẵn sàng hy sinh vì người khác, nhưng đáng tiếc tôi không phải loại người như vậy, nếu sự ích kỷ có thể khiến cho những người tôi yêu thương có thể sống hạnh phúc thì tôi không ngại ích kỷ cả đời này. Còn những người khác... tự cầu phúc đi thì hơn.”

Chương 450: Loài người ích kỷ (2)

Chương 450. Loài người ích kỷ (2)

Phải thừa nhận rằng những lời của Thượng Ất có tác động rất lớn đến Cao Tổ. Cao Tổ luôn tin rằng Thượng Ất là một trong số ít những người lãnh đạo kiệt xuất của loài người, nhưng anh không bao giờ ngờ rằng Thượng Ất lại thừa nhận mình là một người ích kỷ.

Ích kỷ... hèn nhát... tham lam... nhu nhược.

Cao Tổ nhớ rằng anh đã từng đọc được những từ này trong một cuốn sách, tác giả của cuốn sách đó nói những từ xấu xí này là tội lỗi của loài người. Vào thời điểm đó, Cao Tổ nghĩ rằng khi tộc của anh phát triển mạnh, anh sẽ không bao giờ cho phép những thứ xấu xa đó xuất hiện ở trong tộc của mình.

Nhưng bây giờ những lời của Thượng Ất khiến anh rất khó hiểu, ban đầu anh nghĩ sự dũng cảm, khôn ngoan, may mắn... là những thứ khiến Thượng Ất trở thành người giỏi nhất, nhưng bây giờ anh phát hiện ra rằng mọi thứ khác xa so với những gì anh tưởng tượng.

Giống như là bị đả kích, Cao Tổ không cam lòng nói, “Nhưng mà dù sao thì các anh cũng cùng là con người, chủng tộc gặp nguy hiểm, lẽ nào anh không nên đứng lên sao?”

“Đứng lên thì sao? Dù có đứng lên thì cũng phải phụ thuộc vào người đó có xứng hay không. Bây giờ thời buổi mạt thế khó khăn, trật tự xã hội của loài người sụp đổ, có nhiều người còn không bằng thú dữ, đốt phá, giết chóc,

cướp bóc, làm điều ác, vậy thì tại sao tôi phải mạo hiểm giúp đỡ họ?” Thượng Ất lạnh lùng nhìn Cao Tổ, rồi ngẩng đầu nhìn lên trời, giọng điệu lạnh lùng tiếp tục nói: “Hơn nữa tình hình này ngày càng gia tăng, trong ba năm nữa, tình trạng người ăn người sẽ xuất hiện... Anh không cần phải dùng ánh mắt hoài nghi nhìn tôi, điểm này tôi rất chắc chắn. Khi đó, chủng tộc loài người có trí tuệ sẽ sử dụng hết trí tuệ của mình để đi đối phó với tộc của mình, một số lượng lớn loài người yếu ớt sẽ chết dưới tay của chính đồng tộc mình. Cao Tổ, nếu như anh muốn biết cái gọi là chủng tộc có trí tuệ trong thời mạt thế phát triển đến trình độ nào, thì tôi có thể nói với anh rằng, tự tàn sát lẫn nhau chính là lựa chọn cuối cùng mà họ đưa ra!”

“Tôi không tin, hẳn là anh đang cố ý nói với tôi những lời này, đúng không?” Cao Tổ hét lên không tin, nhưng Thượng Ất mỉm cười nói tiếp: “Loài người không cao cả như anh nghĩ đâu, nếu như anh hiểu lịch sử của loài người thì anh sẽ phát hiện loài người là chủng tộc duy nhất trên Trái Đất có thể tự giết nhau trên quy mô lớn. Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, con người là khối u của Trái Đất và có thể thảm họa mạt thế này là một cuộc phẫu thuật để cắt bỏ khối u! Còn về phần cái anh gọi là Cao Tổ... cho dù thực sự có thể phát triển và sinh sôi nảy nở, tôi nghĩ vận mệnh cuối cùng cũng sẽ tương tự như chúng tôi thôi!”

Lúc này, Thượng Ất cảm thấy mình và Cao Tổ không cần thiết phải thảo luận vấn đề này nữa.

Là đại diện của chủng tộc có trí tuệ mới, Cao Tổ như một đứa trẻ mới chào đời tràn đầy hy vọng về mọi thứ. Nhưng Thượng Ất đã trải qua đau khổ của mạt thế, anh hiểu con người sẽ điên cuồng như thế nào khi mạt thế bắt đầu.

Có lẽ Cao Tổ nói đúng, Thượng Ất là một người ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân và gia đình, nhưng Thượng Ất không thể để tâm đến những thứ khác nữa, vì Thượng Nhạc Nhạc, và đứa con gái chưa chào đời của anh – Thượng Tú Tú, Thượng Ất tình nguyện trở thành một con quỷ vô lương tâm, đây chính là hiện thực tàn khốc của mạt thế.

Thượng Ất dẫn đầu cười con ngựa phi nước đại, Cao Tổ cười một con sói âm thầm theo sau.

Cứ như thế, sau khi đi một ngày một đêm, cuối cùng Thượng Ất cũng đã đến căn cứ lớn nhất của những người còn sống sót của Đế Đô một lần nữa – căn cứ Đế Đô, được dựng bên cạnh một vách đá dựng đứng, yên tĩnh nhìn ra xa.

Chấn động! Từ xa đã thấy chấn động!

Ở kiếp trước, Thượng Ất đã từng đi qua cổng căn cứ Đế Đô với tư cách là một người tị nạn và là một người thoái hóa toàn diện, cuối cùng chỉ có thể liếc nhìn nội thất xa hoa trong chốc lát trước khi bị đội tuần tra của căn cứ Đế Đô xua đuổi, chỉ có thể trà trộn vào trong đám rác cách căn cứ mười dặm, kiếm sống bằng cách bới đồng rác mà những người giàu có trong căn cứ vứt ra ngoài.

Thượng Ất còn nhớ cảnh vui vẻ khi đưa Trần Phóng và Thượng Nhạc Nhạc nhặt được một chiếc chân gà tây đã bị thoái hóa hoàn toàn, khi đó, một chiếc chân gà tây sắp bị thối rữa lại chính là nguồn hạnh phúc của cả gia đình, khiến gia đình ba người Thượng Ất sống vui vẻ cả một tuần.

Mà bây giờ, cảnh tượng tương tự lại xuất hiện trước mặt Thượng Ất. Lấy nội thành căn cứ Đế Đô làm trung tâm, nhìn ra ngoài xa có một khoảng trống khổng lồ rộng gần năm chục mét, các xe rác lớn liên tục vận chuyển rác qua hàng chục cây cầu gỗ được xây dựng thủ công.

Ở cuối cầu, có vô số người dân áo quần xộc xệch đứng gác cầu, háo hức nhìn xe rác đến gần, một xe rác đổ ở phía trước gây ra cảnh tranh giành ồn ào rất hỗn loạn.

Những người lính canh giữ với những khẩu súng kỳ dị và toàn bộ cơ thể được che dưới một bộ giáp dày đứng ở bên cạnh những người dân này, họ nhìn những người tị nạn một cách thờ ơ, như thể là đang nhìn một đàn chó hoang tranh giành thức ăn.

“Khung cảnh và hương vị thật là quen thuộc...”

Cách đó vài chục mét, Thượng Ất hít một hơi thật sâu, dưới mặt nạ vua chuột, một cỗ khí thể cường hãn gia tăng xông vào khoang mũi anh, kích thích Thượng Ất bất giác hắt hơi một cái.

Đây là mùi của chết chóc và dục vọng, ở kiếp trước, Thượng Ất đã rất nhiều lần làm việc chăm chỉ để tồn tại ở một nơi như vậy, cho đến khi bị một tiểu đội bảo vệ sinh vật hoang dã lừa làm “mồi thịt” và chết một cách thê thảm dưới móng vuốt của một con thú thoái hóa.

Bây giờ nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc này, trong lòng Thượng Ất vậy mà lại sinh ra ảo giác bình tĩnh, anh cảm thấy tất cả những điều này giống như một giấc mơ.

Nhưng đột nhiên tiếng súng vang lên làm gián đoạn nhịp sống của những người tị nạn đang đổ xô đi tìm kiếm thức ăn, cũng đánh thức Thượng Ất đang chìm trong ký ức của mình.

Chương 451: Oán hận vốn có

Chương 451. Oán hận vốn có

“Các người lập tức lui lại, còn dám vượt qua ranh giới nữa, thì đừng trách tôi giết người tại chỗ!”

Một người lính trẻ tuổi đứng trước cây cầu hét lớn, trước mặt anh ta là ba người tị nạn, một nam một nữ, trông giống như là một gia đình, lúc này họ đang sợ hãi nhìn vào lỗ đen trên họng súng của người lính.

“Trưởng quan, tôi chỉ muốn lấy chân giò heo quay... tôi hứa là tôi sẽ lập tức trở lại, ngài có thể cho một vào được không, chỉ một lúc thôi.”

Trong số gia đình của những người tị nạn, người đàn ông trung niên lớn tuổi với nụ cười trên môi, anh ta đi phía sau người lính có khuôn mặt trẻ tuổi, nhưng khi vừa định cúi xuống nhặt cái chân giò cháy nặng hai ba kg thì một bóng đen bay tới, người đàn ông trung niên hộc máu, nằm lăn ra đất.

“Lời tôi nói anh nghe không hiểu sao? Người nào dám vượt qua ranh giới, giết ngay tại chỗ!”

Người lính trẻ mặt lạnh tanh, trên tay cầm trường thương vẫn còn dính máu của người đàn ông trung niên, trên mặt đất có bốn năm chiếc răng dính máu, cho thấy trận đòn vừa rồi khiến người đàn ông trung niên thê thảm như thế nào!

“Cha! Cha sao rồi, không sao chứ!” Nhìn thấy người đàn ông trung niên bị đánh, thiếu niên trong gia đình ba người vội vàng đứng dậy, đi tới đỡ người đàn ông trung niên. Đúng lúc này, một người phụ nữ trung niên quỵn rũ, chính là vợ của người đàn ông ở phía sau cậu thiếu niên đang khóc theo anh ta, ôm lấy thân thể của người đàn ông trên mặt đất.

“Khóc cái gì, mau cút khỏi đây cho ta, mấy người tị nạn thấp kém vô dụng các người thu hút những con thú thoái hóa hoặc là những người thoái hóa, cẩn thận không bây giờ ta sẽ bắn chết các người!” Người lính trẻ tuổi nóng nảy nói, mà không ngờ tới cậu bé kia đột ngột đứng dậy, chỉ tay về phía anh ta, “Hà Lục, anh đừng có ức hiếp người quá đáng, đừng nói chúng ta ngày xưa đã từng là hàng xóm, cho dù bây giờ chúng ta là người xa lạ thì anh cũng không nên đối xử với chúng tôi như thế này! Còn có ngày trước nhà anh nghèo, nếu không có ba tôi cho anh vay tiền thì anh và em gái anh cũng không có cơ hội đi học, hơn nữa tôi còn ngày ngày kèm học cho em gái anh, anh chính là người vong ân phụ nghĩa...”

“Đủ rồi! Kim Bình Nhất, đừng có nhắc quá khứ với tôi nữa!”

Người lính trẻ tuổi bất ngờ hét lên, dường như trong giọng nói của anh ta chứa đựng một sự phẫn uất rất lớn: “Tôi vong ân phụ nghĩa? Ha ha ha, tôi vong ân phụ nghĩa? Anh hãy hỏi ba anh đi, năm đó sau khi cho nhà tôi vay tiền thì ông ta đã làm cái gì?”

“Ba tôi đã làm cái gì?” Thiếu niên tên là Kim Bình Nhất nhìn người lính đầy thắc mắc, sau đó, người đàn ông mỉm cười bất lực, nhếch miệng nói: “Bình Nhất, thực ra ba chưa bao giờ nói với con về chuyện này, lúc đó ba và mẹ của con rất thích em gái của Hà Lục là Hà Dao, nên sau khi bàn bạc, ba mẹ định đính ước cho con từ bé, cho nhà bọn họ mượn chút tiền đó coi như là tiền sính lễ. Nhưng mà không ngờ được ba mẹ của Hà Lục Hà Dao hiểu lầm, cho rằng ba lợi dụng cho bọn họ vay tiền để ép bọn họ bán con gái, cuối cùng họ thà đến bệnh viện bán máu lấy tiền còn hơn là đồng ý chuyện này, hơn nữa, cuối cùng vì bán máu mà... ài.”

Đính hôn từ bé? Bán máu?

Kim Bình Nhất ngạc nhiên nhìn ba mình, cậu không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra với mình. Một khuôn mặt gầy gò nhưng xinh đẹp xuất hiện bất ngờ trong tâm trí Kim Bình Nhất, đó chính là Hà Dao, người em gái của người lính trẻ tuổi Hà Lục này.

“Hà Lục, chuyện này tôi không biết, anh cũng đã nghe nói rồi đấy, không phải ba tôi cố ý lợi dụng chuyện mượn tiền, ông ấy...”

Kim Bình Nhất cố gắng giải thích, nhưng không ngờ Hà Lục xua tay ngắt lời anh, giọng điệu lạnh lùng nói: “Đừng giải thích nữa, ba mẹ tôi vì bán quá nhiều màu mà thân thể suy nhược, họ chết thảm trong đợt dã thú thoái hóa xuất hiện lần đầu tiên, món nợ này các người nói xem nên tính cho ai hả? Nói tôi vong ân phụ nghĩa, nếu như tôi thật sự vong ơn phụ nghĩa, thì vừa rồi không phải là cán súng mà chính là nòng súng rồi. Bây giờ thì mau rút đi cho tôi, đừng có ép tôi. Nếu không thì tôi thà vi phạm quân lệnh cũng sẽ giết hết các người để tế ba mẹ đã khuất của tôi.”

Giọng điệu của Hà Lục lạnh lùng, trên khuôn mặt anh không thể kìm nén được cảm giác đau buồn và tức giận, nỗi đau mất ba mẹ khiến anh cực kỳ hận gia đình trước mặt này, nhưng quân lệnh nghiêm khắc khiến anh không thể nóng nảy phát tiết vì chuyện riêng tư của mình.

Nhưng vào lúc này, lời nói của Kim Bình Nhất lại khiến cơn tức giận đang kìm nén của anh bùng nổ: “Hà Lục, tôi thực sự có lỗi với ba mẹ anh, nhưng anh có thể nói cho tôi biết tung tích của Hà Dao không, tôi... tôi rất nhớ cô ấy!”

“Các người nhớ nó sao? Ha ha ha ha, mà nói mà nhớ nó? Mà có xứng không?” Hà Lục khinh thường nhìn Kim Bình Nhất, tiếp tục nói với giọng điệu lạnh lùng: “Em gái Hà Dao của tao bây giờ đã gia nhập quân đội bảo vệ Đế Đô, đảm nhận chức vụ bác sĩ của tiểu đội, là người được vô số người trẻ tuổi trong quân đội ngưỡng mộ, cho dù là cao thủ hệ hỏa số một của Đế Đô cũng có cảm tình tốt với nó... Còn về phần mày, một tên dân tị nạn chỉ đáng sống trong đồng rác, mày dựa vào cái gì để nhớ mong em gái tao. Tốt nhất mày đi soi gương xem lại mình đi, tao nhớ vào!”

...

Hàng trăm người rách rưới tập trung ở đầu cầu lúc này đều đang im lặng kinh ngạc nhìn Hà Lục, như thể họ đang nhìn một nhân vật lớn vậy.

Đi nhặt rác ở gần căn cứ Đế Đô đã lâu, những người tị nạn rất quen thuộc với lính canh của Đế Đô. Ai có thể gia nhập vào đội cận vệ của quân đội Đế Đô thì có người nào là không được tuyển chọn kỹ càng và có tư chất xuất sắc đâu?

Không nói đến những người khác, giống như Hà Lục, một người lính canh làm nhiệm vụ bảo vệ khu vực của Đế Đô hàng ngày, chỉ cần hai người bọn họ là có thể khống chế được không có một con quái thú thoái hóa nào có thể tiếp cận được Đế Đô trong vòng một trăm mét.

Chương 452: Trở về cho tôi

Chương 452. Trở về cho tôi

Một vài người tị nạn đã từng tìm thấy một thiết bị kiểm tra năng lượng bị hỏng ở trong bãi rác và bí mật tiến hành kiểm tra năng lượng trên người Hà Lục, giá trị đo được là hơn 30.000, điều này cho thấy Hà Lục có khả năng giết chết tất cả những người tị nạn ở đây chỉ trong nháy mắt.

Không chỉ vậy, súng trong tay Hà Lục và những người khác cũng rất lợi hại, thân súng bằng bạc, ở lõi dài khoảng hơn 120cm có khả năng phá lê lấp lánh, thân súng trơn nhẵn được tinh giản bằng bạc nguyên chất phù hợp với nòng súng khổng lồ có độ dày bằng cánh tay của một đứa trẻ, hiệu quả là nhìn toàn bộ thân súng cực kỳ khoa trương.

Những người tị nạn nhận thức rất rõ sức mạnh của khẩu súng này, đặc biệt là khi Hà Lục đập nát đầu một con lợn rừng thoái hóa chỉ bằng một phát, sức mạnh rắn đe của quân đội Đế Đô tăng lên theo cấp số nhân đối với những người tị nạn, điều này giống như là trực tiếp coi đó là cái chết.

Vì vậy, khi Hà Lục khinh thường nói: “Mày không xứng”, mọi người cũng không cảm thấy quá đáng.

Khi những người nghe thấy những từ như “tiểu đội”, “quân y”, “Vân Lăng” và những từ khác thì họ thậm chí còn muốn lập tức tránh xa khỏi đây để tránh sự tức giận của Hà Lục sẽ liên lụy những người còn lại.

Nữ quân y duy nhất trong hàng trăm người ở Đế Đô... Còn là nữ quân y được nguyên tố giả đứng đầu Đế Đô nhìn trúng, rốt cuộc em gái Hà Dao của Hà Lục có bao nhiêu may mắn mới có thể có được cơ hội như thế?

Những người tị nạn lần lượt nhìn Kim Bình Nhất với ánh mắt thương hại và cảm thông. Giành nữ nhân với cao thủ đứng đầu Phương quân của Đế Đô, gan của Kim Bình Nhất đúng thật là đủ to, nếu như chuyện ngày hôm nay truyền đến tai của Vân Lăng... tất cả mọi người được không thể tưởng tượng được kết cục của Kim Bình Nhất, bị nghiền nát trong vài giây là kết cục tốt nhất rồi.

Nhưng mà mọi người đều đã đoán sai kết cục của chuyện này. Dưới ánh mắt khinh thường của Hà Lục, Kim Bình Nhất không hề sợ hãi, mà vững vàng tiến lên một bước nói: “Hà Lục, tôi biết anh khinh thường tôi, hơn nữa tôi chỉ là một người bình thường chỉ có hơn 2000 năng lượng. Nhưng tôi tin sẽ sớm có một ngày tôi trở nên mạnh mẽ hơn, tôi không những chỉ vượt qua anh mà còn vượt qua cả Vân Lăng để trở thành cao thủ số một của Đế Đô!

Phiền anh quay về và nói với Hà Dao một tiếng, Kim Bình Nhất tôi thích cô ấy, sau này tôi nhất định sẽ đi tìm cô ấy. Đến ngày đó, tôi sẽ dựa vào thực lực của mình đường đường chính chính bước vào Đế Đô, tôi sẽ mua cho cô ấy một căn nhà lớn ở Đế Đô, để cô ấy trở thành người được tất cả mọi người ở Đế Đô ghen tỵ!”

“Bốp bốp bốp!”

Ngay khi Kim Bình Nhất nói xong, Hà Lục vỗ tay, anh ta bước lên một bước, nở nụ cười cắt ngang lời nói của Kim Bình Nhất.

“Tôi phải thừa nhận rằng anh rất giỏi ăn nói, nếu như đặt vào hoàn cảnh lúc trước, có lẽ em gái tôi sẽ bị anh lừa mất!

Nhưng mà anh quá ngây thơ rồi, không nói đến chuyện giữa ba mẹ chúng ta, chỉ nói đến bộ dạng hiện tại của anh, dưới tình trạng sương đỏ nồng dày

đặc như này, mỗi ngày ở gần căn cứ Đế Đô đều có người đột phá, trở nên mạnh mẽ, còn anh thì sao? 2000 năm lượng, chắc là mạnh hơn một con thú thoái hóa bình thường đi? Tôi hỏi anh, rời khỏi khu rác thải này, anh có thể một mình sống sót qua một đêm ở trong rừng rậm không? Chỉ dựa vào bộ dạng này của anh mà muốn cưới em gái tôi, hừ, kiếp sau đi!”

“Anh...!”

Nghe giọng điệu khinh thường không chút che giấu nào của Hà Lục, Kim Bình Nhất không nói nên lời, nhưng trong lòng lại bùng lên một tia không cam tâm.

Hà Lục nói đúng, với năng lực của mình, đừng nói là ở trong rừng rậm một đêm, cho dù là ở lại một tiếng thôi cũng có khả năng bị quái thú thoái hóa hoặc là người thoái hóa giết chết. Những điều này cũng không thể trách Kim Bình Nhất được, anh cũng đã rất chăm chỉ rèn luyện thể chất của mình, nhưng vì sức khỏe của ba mẹ anh không tốt nên anh không thể đi đến vùng ngoại ô rừng rậm như những người khác để tìm những con thú đơn độc và lấy tinh hạch năng lượng, giành lấy một cơ hội đột phá.

Lẽ nào, kiếp này mình thật sự chỉ có thể sống ở bãi rác thôi sao? Hà Dao, tôi thực sự sẽ không bao giờ được gặp lại em nữa sao?

Nghĩ đến điều đó, lần đầu tiên Kim Bình Nhất bật khóc vì không cam tâm, nhưng anh không nhận ra rằng một vài bóng đen ở đằng sau anh đang từ từ đến gần.

“Là ai? Đứng lại cho tôi!”

Dù sao thì cũng là một người lính được huấn luyện chính quy, Hà Lục là người đầu tiên phát hiện ra một vài gương mặt lạ đột nhiên xuất hiện trong đám đông. Khi nhìn thấy thân ảnh khổng lồ của vua sói ở sau lưng Thượng Ất, khẩu súng năng lượng trong tay anh bất giác run lên, trên mặt lộ vẻ kinh hãi: “Dã thú tấn công! Cảnh báo, sói thoái hóa tấn công!”

“Thú thoái hóa? Sói hoang? Ở đâu?”

“Ôi trời đất, có sói thật... Chết tiệt, sao lại to như thế, mau chạy đi!”

Đám binh lính không phản ứng nhanh như Hà Lục, ngơ ngác nhìn xung quanh, chỉ thấy cái đầu sói khổng lồ của vua sói đột nhiên xuất hiện giữa bọn họ, khiến mấy chục người sợ hãi vội vàng bỏ chạy.

“Cảnh báo, cảnh báo, nhanh chóng báo cho cấp trên, nói không chừng là một con quái thú thoái hóa cấp vương đang tới!”

Mấy người dân tị nạn thì chạy được còn những người lính như Hà Lục thì không được chạy, có chết thì bọn họ cũng phải bảo vệ cây cầu này.

Có điều, nhìn thân hình to lớn như núi của vua sói, Hà Lục có cảm giác như bị dã thú nhìn chăm chăm, một cảm giác lạnh lẽo vô tình truyền từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu, thậm chí anh còn không dám cử động. Cảm giác bất thường này nói với Hà Lục rằng con thú thoái hóa đáng sợ đột nhiên xuất hiện này chắc chắn là một sinh vật cấp vương. Bởi vì cảm giác này giống hệt như khi đối mặt với con vua cá sấu bị Vân Lăng giết chết ở ngoài thành.

“Tiêu rồi, lần này thì cái mạng nhỏ phải để lại ở đây rồi... nhưng mà mình chết rồi thì Hà Dao phải làm sao đây, em ấy mới 18 tuổi, có thể tự mình tiếp tục sống sót ở thời mạt thế hỗn loạn này sao?”

Chương 453: Tôi muốn những người này

Chương 453. Tôi muốn những người này

Hà Lục không kịp do dự, đúng lúc này, một số đồng đội đã cầm súng năng lượng lõi pha lê lao tới, đối mặt với sự xâm lược của dã thú, những người lính trẻ này chỉ biết rằng nếu để mất cầu thì lũ quái vật này sẽ đột nhập vào trong thành và gây ra mối đe dọa rất lớn cho những người dân trong thành.

Không thể để con vua sói này xông vào, dù chết cũng phải ngăn cản nó!

“Gầm!”

Nhìn thấy binh lính Đế Đô xông tới, vua sói gầm nhẹ một tiếng, hai bên khóe miệng lộ ra hàm răng sói sắc bén, trong miệng bắt đầu tụ lại một luồng năng lượng đỏ tươi. Dưới màn sương đỏ, vua sói cũng càng ngày càng mạnh, cho đến một ngày nó phát hiện có thể liên tục phun ra những quả cầu lửa cực mạnh, sức mạnh lập tức thật sự đạt tới trình độ vương giả. Đây cũng chính lý do tại sao vua sói dám ẩn nấp để mai phục Thượng Ất, nhưng đáng tiếc quả cầu lửa của nó chưa phát huy được tác dụng thì bước chân thần tốc của Thượng Ất đã khiến nó bị hạ gục tại chỗ lần thứ hai.

Thượng Ất là bất khả chiến bại, nhưng bây giờ nhóm lính này chỉ có giá trị từ 30.000 đến 50.000 thì không thành vấn đề. Khi Hà Lục và những người khác lao lên phía trước chưa được mười mét thì một quả cầu lửa hình thành trong miệng của vua sói đột nhiên được phóng ra, giây tiếp theo đã thiêu rụi Hà Lục và những người khác thành than ngay tại chỗ...

“Ngậm mồm lại và quay về đây! Nếu không tao lột da mày!”

Bên tai vua sói đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng của Thượng Ất, vua sói kinh ngạc khép miệng lại, quả cầu lửa vừa hình thành đã bị dập tắt.

“U u!”

Chịu đựng vị chua trong miệng, vua sói cất lên tiếng hú bất mãn. Quả cầu lửa của nó không được tạo ra bằng phép thuật mà là được tạo ra bởi phản ứng hóa học giữa axit dịch vị trong cơ thể và các yếu tố năng lượng tự do trong không khí. Quả cầu lửa đột nhiên bị dập tắt sẽ khiến cơ thể nó bị tổn thương rất nhiều, đặc biệt là mùi chua chua của quả cầu lửa ở trong miệng có thể khiến cho vua sói cực kỳ tức giận.

Đáng tiếc, vua sói chỉ có thể nhận là mình đen đủi, Cao Tổ rất coi trọng việc phát triển chủng tộc của mình sau này, chộc giận Thượng Ất chính là làm chậm trễ việc của Cao Tổ. Vua sói bất lực không còn cách nào khác là ngăn người, thân hình to lớn chậm rãi lui về phía sau để Thượng Ất đứng trước mặt mọi người.

“Cậu tên là Kim Bình Nhất đúng không? Đến đây, tôi có chuyện muốn hỏi cậu?”

Vượt qua tất cả dự liệu của mọi người, sau khi bảo vua sói lui xuống, Thượng Ất không đi gặp mặt binh lính Đế Đô mà lại chú ý đến người tị nạn thấp kém như Bình Nhất, không biết trong lòng anh ta đang suy nghĩ cái gì.

Thực lực của Kim Bình Nhất rất thấp, nhưng không có nghĩa là anh ta không thông minh. Thực tế, có bao nhiêu người ở trên bãi rác ở bên ngoài Đế Đô này là thực sự ngốc?

Mọi người đều có thấy được vua sói hung hãn như thế nào, thành thật mà nói, khi vua sói vừa phun ra lửa thì tất cả mọi người đều đã tuyệt vọng rồi, thứ này không phải là thứ mà người bình thường làm được. Nhưng khi Thượng Ất cất tiếng thì mọi thứ đã thay đổi. Chỉ một lời nói thôi, vua sói bất khả chiến bại chỉ có thể tuyệt vọng nghe lời... Chết tiệt, người này là ai vậy? Sao khí tức của anh ta có vẻ còn mạnh hơn cả Vân Lăng – đệ nhất cao thủ của Đế Đô vậy?

“Cao thủ... anh... gọi tôi?”

Bình Nhất run rẩy đi tới, một người chỉ cao 1m75 đứng trước mặt Thượng Ất cao 1m90 giống như một con gà vậy, tương phản rất rõ ràng.

“Cứ gọi tôi là Thượng Ất, tôi hỏi anh, khu vực này có bao nhiêu người? Trước ngày mạt thế họ làm nghề gì?” Thượng Ất hỏi thẳng vào vấn đề.

Khi thấy Kim Bình Nhất và những người khác, phản ứng đầu tiên của Thượng Ất là đưa tất cả những người này vào căn cứ Tổ Ưng. Có thể thấy, rất nhiều người trong nhóm người tị nạn này, bao gồm cả Kim Bình Nhất có lẽ là đã được giáo dục tốt, ở trong này cũng có những người mà Thượng Ất đang tìm kiếm.

Đối với vấn đề thực lực thấp, Thượng Ất hoàn toàn không để ý tới. Mạt thế lâu như vậy rồi mà thực lực những người này vẫn kém như vậy, chứng tỏ trình độ của họ thực sự kém. Giống như Hà Lục đã nói, khả năng họ muốn phát triển năng lực của bản thân để trở thành cao thủ là gần như bằng không.

Nhưng thực lực kém cũng không sao, căn cứ siêu cấp mà Thượng Ất muốn xây dựng cũng chỉ là những người bình thường ở trong đó. Miễn là họ đủ

tiêu chuẩn để đảm nhận các vai trò khác nhau trên con đường trưởng thành của Thượng Nhạc Nhạc và Thượng Tú Tú thì việc họ có thể xé xác con báo hay xẻ thịt hổ bằng tay không hay không thì có vấn đề gì?

Tất nhiên, còn có một lý do quan trọng khác để Thượng Ất thu nhận Kim Bình Nhất.

Khi quan sát cuộc đối thoại giữa Kim Bình Nhất và Hà Lục, Thượng Ất thấy Kim Bình Nhất rất giống mình ở kiếp trước. Điều sống dưới đáy xã hội, đều quan tâm gia đình, đều bướng bỉnh... Tóm lại, Thượng Ất nhìn thấy bóng dáng của bản thân mình ở trên người thanh niên hai mươi tuổi này, chính điều này đã khiến Thượng Ất đột nhiên sinh ra cảm giác đồng tình, thương cảm với anh ta.

“Thượng Ất đại ca, việc này anh hỏi tôi là đúng rồi. Ở bãi rác đầu cầu này có hơn 430 người tị nạn, trong đó có 240 người nam giới trưởng thành, hơn 110 người phụ nữ trưởng thành, còn lại là trẻ vị thành niên và hơn chục đứa trẻ. Ngoài ra, xung quanh căn cứ Đế Đô có tổng cộng bảy bãi rác đầu cầu tương tự như thế này, số lượng người ở mỗi nơi cũng tương đương nhau. Nhưng số lượng người tại bãi rác chính ở đầu cầu chính nam đã vượt quá một nghìn người, nó đã bị chiếm lĩnh bởi một tên gia hỏa tên là Trần Đại Vĩ. Tên gia hỏa này rất lợi hại, sẽ có một ít rác quý đồ tại bãi rác chính nam này, không có một ai có thể giành được đồ tốt ở trong đấy từ tay anh ta, nghe nói hình như anh ta là người thoái hóa, có được năng lực người thoái hóa thành dã thú, có rất nhiều người trưởng thành vì lý do này mà đã chạy sang bên đó. Còn về nghề nghiệp, theo tôi biết thì những người này có đủ mọi tầng trong lớp xã hội, nhưng tôi không biết là anh muốn tìm hiểu nghề nghiệp nào.”

Chương 454: Tôi muốn những người này (2)

Chương 454. Tôi muốn những người này (2)

Kim Bình Nhất rất hùng hồn, chỉ với một vài câu anh ta đã nói rõ tình hình của những người tị nạn bên ngoài căn cứ Đế Đô. Nhưng Kim Bình Nhất không để ý, khi anh nhắc đến cái tên Trần Đại Vĩ, vẻ mặt Thượng Ất đột nhiên có thêm một nét bối rối, thậm chí còn không chú ý đến vấn đề mà Kim Bình Nhất hỏi.

“Trần Đại Vĩ? Tên này giống với tên người thân đã rời Bắc Kinh của Trần Phóng...”

Thượng Ất nghĩ tới rồi lắc đầu, thầm nói có lẽ chỉ là trùng tên. Nhớ năm đó Trần Đại Vĩ và vợ của anh ta thêm muốn tài sản của Trần Phóng mà tự mình khiến cho mình người chết người bị thương, bây giờ nghĩ lại đúng là một gia đình đáng thương.

Xúc động trôi qua, Thượng Ất thu hồi lại suy nghĩ của mình. Điều quan trọng nhất lúc này là tập hợp càng nhiều người càng tốt để có thể mở rộng lãnh thổ bên ngoài căn cứ Đế Đô, nhưng làm thế nào để thuyết phục Kim Bình Nhất và những người này thì lại là một vấn đề không lớn nhưng cũng không phải là nhỏ.

“Kim Bình Nhất, cậu sống ở chỗ này, mỗi ngày chỉ có thể ăn rác, lại bị quân lính ở Đế Đô khinh thường, sao cậu không nghĩ đến việc rời khỏi đây?”

Thượng Ất hỏi một câu hỏi giống như là vô tình nhắc đến nhưng ánh mắt lại âm thầm quan sát phản ứng của những người tị nạn ở xung quanh. Đúng như mong đợi, khi những người tị nạn nghe thấy Thượng Ất nói những lời này, khuôn mặt của họ lộ ra vẻ đau khổ và phẫn nộ, họ cúi đầu nhìn xuống đất.

Mấy tháng trước, ai cũng đang sống sung túc, hạnh phúc, đủ ăn, đủ mặc, nhưng trong nháy mắt, bọn họ đến chỗ cũng không bằng, ai có thể chịu nổi được sự thay đổi quá lớn này chứ? Nếu không có sự bảo vệ của những người lính được trang bị súng ở gần Đế Đô thì họ sẽ liên tục bị thú dữ đe dọa, nếu không vì điều này thì ai lại muốn nằm ở bãi rác ăn thức ăn thối rữa mỗi ngày như một con chuột?

Vẻ mặt Kim Bình Nhất xấu hổ và buồn bã, nhàn nhạt nói: “Thượng Ất đại ca, chúng tôi cũng không làm gì được. Trình độ thể chất của những người

như chúng tôi cực kỳ kém, không có năng lực đặc biệt lại không phải là người thoái hóa có thể biến thành dã thú, còn có thể có thức ăn là đã may mắn rồi, ai dám vào khu rừng đầy quái vật đó chứ!”

“Vậy thì cậu định ở đây như thế này cả đời sao? Đã bao giờ nghĩ cách thay đổi vận mệnh của chính mình chưa?” Thượng Ất tiếp tục “gây sự”, giống như là không nhìn thấy vẻ mặt của đám người bị nạn giống như sắt vậy, vừa xanh vừa trắng.

“Chúng tôi cũng muốn vào căn cứ Đế Đô, nhưng những người lính đó nói rằng thực lực của chúng tôi thấp, vào căn cứ sẽ lãng phí tài nguyên quý giá... Em gái nó, tôi không hiểu, tôi không yêu cầu có nơi ở, chỉ cần cho tôi ăn đầy đủ, họ có thể bảo tôi làm bất kỳ công việc bẩn thỉu nào, nhưng tại sao họ lại không đồng ý?”

Một người đàn ông bốn mươi tuổi ở bên cạnh Kim Bình Nhất nói với vẻ mặt giận dữ, một người phụ nữ trung niên với khuôn mặt phờ phạc và hoảng sợ ở bên cạnh ông ta liên tục kéo người đàn ông ra hiệu ông ta đừng nói nhảm, như thể sợ ông ta nói ra điều gì đó bị đám người Hà Lục nghe thấy.

“Hừ, rác rưởi thì làm được cái gì? Có thể đào đất xây tường, chặt cây đại thụ, săn quái thú thoái hóa hay là có thể theo dõi những người thoái hóa và chiến đấu với kẻ thù hung hãn?” Hà Lục nhìn Kim Bình Nhất và những người khác một cách khinh bỉ, nói với giọng nghiêm túc: “Nếu như đã cái gì cũng không thể làm, vậy thì tại sao căn cứ Đế Đô lại phải thu nhận đám người rác rưởi như các người? Hừ, đám người rác rưởi các người đợi mà chết ở đây đi, trên đời này sẽ không có ai cần các người đâu!”

“Không cần sao? Tôi lại không nghĩ như vậy.” Thượng Ất quay đầu lại nhìn Hà Lục, tuy người lính Đế Đô trẻ tuổi này đẹp trai nhưng sự kiêu ngạo và sự xấu tính đã phá hủy khí chất của anh ta khiến anh ta trông hơi gớm ghiếc.

“Kim Bình Nhất, giúp Thượng Ất tôi truyền đạt một thông báo rằng, người đứng đầu căn cứ Tổ Ưng muốn chiêu mộ thành viên mới của căn cứ. Những người được tuyển không giới hạn độ tuổi, giới tính, danh tính, sức mạnh... nếu người đó trước ngày mặt trời đã từng làm bất cứ công việc gì liên quan

đến trẻ em như: giáo viên mẫu giáo, người trông trẻ thì căn cứ Tổ Ứng sẽ trực tiếp chiêu mộ và bố trí làm việc trong nội thành của căn cứ, đãi ngộ ba bữa cơm đảm bảo chất lượng một ngày, có phòng đặc biệt để nghỉ ngơi...

“Ứng!”

Giống như ném một cục sắt nung đỏ vào chậu nước, ngay sau khi Thượng Ất nói ra những lời này thì đám người tị nạn lập tức phát ra một tràng tiếng ồn ào. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, sự kinh ngạc trong lòng đã vượt xa cả kinh hãi... Rốt cuộc thì người đàn ông tên Thượng Ất này có lai lịch gì, anh ta dựa vào cái gì mà lại nói khoác muốn tất cả người tị nạn đi đến căn cứ của anh ta?!

Đợi đã, trong đầu Kim Bình Nhất đột nhiên lóe lên, một đoạn ký ức mơ hồ từ từ trở nên rõ ràng. Trong ấn tượng của anh, hình như anh đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó. Nhưng cụ thể là nghe được ở đâu thì anh lại không thể nhớ ra được ngay lập tức?

Kim Bình Nhất cố gắng suy nghĩ, nhưng ở phía bên kia, Hà Lục và một số binh lính của Đế Đô đã biểu thị không đồng ý.

Mặc dù họ luôn nói rằng họ coi thường những người tị nạn này, nhưng sự thật là căn cứ Đế Đô không thể tách rời khỏi những con người tầm thường như kiến này được. Nếu không có họ bới rác hàng ngày, lượng thức ăn thừa giàu đạm trong bãi rác sẽ thối giữa trong vài ngày và bốc ra mùi hôi thối. Những mùi này sẽ thu hút một số lượng lớn động vật ăn xác thối như cự đà xanh hoặc kền kền cổ trắng thoái hóa. Lúc đó, lũ quái vật này sẽ chặn ở cây cầu, đội săn bắt và hái lượm của căn cứ Đế Đô muốn đi ra ngoài sẽ rất khó, điều này sẽ khiến cho vấn đề thức ăn của hàng trăm nghìn người trong thành phố gặp phải vấn đề lớn.

Chương 455: Cao thủ bị đau bụng

Chương 455. Cao thủ bị đau bụng

Vì vậy, mặc dù những người tị nạn này cực kỳ cặn bã nhưng họ giống như con cá dọn bể trong bể cá, thiếu mất bọn họ thì đúng là không được. Vì lý

do này mà các cấp trên của Hà Lục đã nhiều lần nghiêm túc cảnh báo là không được thực sự xua đuổi những người tị nạn này.

Nhưng bây giờ, một người đàn ông kỳ lạ cùng với một con sói khổng lồ đột nhiên xuất hiện ở đây, anh ta còn tuyên bố với tất cả mọi người rằng anh ta sẽ đưa tất cả những người tị nạn ở đây đi. Chắc không phải người đàn ông này đến căn cứ Đế Đô để bới lông tìm vết đó chứ? Nếu như thật sự là như thế thì bằng bất cứ giá nào Hà Lục cũng sẽ không để cho những người tị nạn này đi cùng anh ta, cho dù trông người đàn ông này rất mạnh.

“Sao hả, cậu có ý kiến? Vừa rồi không phải nói là muốn bọn họ rút ra khỏi bãi rác sao? Sao bây giờ lại đổi ý?” Thượng Ất lạnh lùng liếc nhìn Hà Lục một cái, sắc mặt Hà Lục cực kỳ khó coi, lời nói của Thượng Ất giống như một cái dùi đâm vào anh khiến anh rất khó chịu, nhưng anh không có cách nào phản bác, đành phải lấy căn cứ Đế Đô ra làm lá chắn.

“Đúng là tôi nói như vậy, nhưng anh lại lịch bất minh, phía sau lại còn có thú thoái hóa khủng bố, ai biết được là anh định đưa bọn họ đi đâu? Còn nữa cho dù thực sự tồn tại căn cứ Tổ Ưng như anh nói thì vẫn còn có vô số thú dữ ẩn nấp trong rừng rậm rộng lớn, rời khỏi sự bảo hộ của Đế Đô, anh làm thế nào để bảo đảm bọn họ có thể sống sót mà vượt qua nơi đó? Ngoài ra, mặc dù tôi rất ghét những người tị nạn này nhưng mà ở phương diện xử lý rác thì bọn họ vẫn còn có ích, vì thế tôi chỉ là đang thương hại họ mà thôi!”

“Chúng tôi không cần anh thương hại, là sống hay là chết do tự tôi quyết định. Thượng Ất đại ca, anh thật sự có thể đưa chúng tôi đến sinh sống ở nơi mới sao? Căn cứ Tổ Ưng mà anh nói đến có thể khiến tôi mạnh mẽ hơn không, mạnh đến mức... có thể đưa em gái của anh ta là Hà Dao đi không?”

Khi Kim Bình Nhất nói, anh chỉ về phía Hà Lục với vẻ mặt kiên quyết.

“Tao nhõ vào, tao cảnh cáo mày đừng có đánh chủ ý lên người em gái tao nữa, thứ rác rưởi như mày mà cũng muốn trở nên mạnh mẽ hơn, nằm mơ đi! Đi chết đi!” Vừa nhắc đến em gái, Hà Lục giống như phát điên giờ khẩu súng ở trong tay lên, khiến đám người tị nạn chạy tán loạn.

“Người thực sự hèn nhát chính là cậu...” Giống như không hề để ý đến khẩu súng mạnh mẽ trong tay Hà Lục, Thượng Ất lạnh lùng đi đến, nhẹ giọng nói: “Nếu như cậu đã nhận định cậu ta là con cá muối không thể lật thân được vậy thì tại sao lại không dám cho cậu ta một cơ hội? Theo tôi thấy, cậu còn không bằng cậu ấy, trong lòng cậu ấy còn có ước mơ, còn cậu thì chỉ có sợ hãi!”

Không sai, ở trong rừng có vô số thú dữ, chúng có thể xé xác cậu một cái dễ dàng. Nhưng đã bao giờ cậu tự hỏi tổ tiên của chúng ta đã phải đối mặt với bao nhiêu con thú dữ khi đi khai phá mảnh đất đầu tiên cho loài người? Làm thế nào họ có thể sống sót khi không có bất kỳ thứ vũ khí nào?

Không sai, theo tôi đi vào rừng rậm quả thực là nguy hiểm, nhưng trong nguy hiểm lại có cơ hội. Mọi người hãy nhìn thứ này, đây gọi là sao giao đen, nó có tác dụng bồi bổ cơ thể rất thần kỳ. Đặc biệt là những con người có năng lực thấp kém sau khi dùng nó thì sẽ có tỷ lệ tiến hóa dị năng trong cơ thể rất cao, cũng có thể phát triển sức mạnh của cơ thể, khắc chế cảm xúc tiêu cực trong chiến đấu.”

Thượng Ất vừa nói vừa ra hiệu cho Kim Bình Nhất đi đến, anh lấy ra một viên sao giao đen màu vàng tìm thấy trên cây đa thoái hóa đưa cho anh ta, nói: “Không phải là cậu khát vọng sức mạnh sao, ăn nó cậu sẽ có cơ hội đột phá rất lớn, biến thành cường giả chân chính!”

“Thứ này, thật sự có thể giúp tôi trở nên mạnh mẽ hơn sao? Tôi...”

Nhìn sao giao đen màu vàng trước mặt, Kim Bình Nhất do dự. Dù sao thì anh và Thượng Ất mới chỉ nói chuyện với nhau được vài phút, anh không biết Thượng Ất là người như thế nào, đến từ đâu. Nhưng khi nghĩ đến khuôn mặt khinh thường của Hà Lục và khuôn mặt của Hà Dao lúc nào cũng xuất hiện trong giấc mơ của mình, Kim Bình Nhất bất ngờ cầm lấy viên sao giao đen rồi nhét vào trong miệng của mình, trong lòng nghĩ chết thì chết.

“Hả? Chuyện gì thế này, tại sao thân thể của mình lại đột nhiên trở nên ấm áp vậy... không đúng, là không nóng không lạnh... mát mẻ... ồ, cũng không đúng, hình như là cảm giác thông thấu sáng khoái. Không hay rồi, bụng mình đau quá, sắp đi ra đây mất rồi!”

...

Mọi người yên lặng nhìn về phía bãi rác, nơi phát ra âm thanh “ọc ọc” rất ghê tởm, nhưng mà mùi vị lại khiến cả người cảm thấy rất sảng khoái, đồng thời trong lòng cũng thầm lo lắng không biết viên thuốc màu vàng mà Thượng Ất lấy ra là gì, chắc không phải là ăn vào hồng bụng rồi đó chứ, khéo Kim Bình Nhất đang sống bình thường lại thành ra chết rồi.

“Xin lỗi, khiến mọi người cảm thấy ghê tởm...” Mọi người đều lo lắng, Kim Bình Nhất kéo quần của mình lên rồi chạy lại, bước chân thoải mái lạ thường.

“Bình Nhất, con cảm thấy thế nào, không sao chứ.”

Trong đám đông, cha mẹ của Kim Bình Nhất là người đầu tiên xuất hiện, mang vẻ mặt lo lắng nhìn anh. Trước khi mất thế, kiểu bài tiết kéo dài trong mười mấy phút như thế này có thể gây chết người. Có điều, khi nhìn thấy làn da mỡ màng của Kim Bình Nhất hồng hào lên trông thấy, những lo lắng của họ dần chuyển thành tò mò và khó hiểu.

Lẽ nào Kim Bình Nhất vừa ăn thuốc tiên sao? Tại sao anh ta lại có thể trở nên mạnh mẽ như vậy?

“Ba, mẹ con không sao, bây giờ toàn thân con tràn đầy sức lực, cơ thể chưa bao giờ thoải mái đến vậy!” Kim Bình Nhất phấn khích giơ hai tay lên, nhìn bắp thịt đang phồng lên, trên mặt mang một bộ dáng mà trước nay chưa từng có.

“Thật hay giả vậy, tiểu Nhất, con thực sự không sao chứ?”

Chương 456: Điên cuồng chia sao giao đen

Chương 456. Diên cường chia sao giao đen

Cha mẹ là người quan tâm tới con cái nhất. Dù nhìn thấy nước da hồng hào của Bình Nhất nhưng họ vẫn không tin khiến Kim Bình Nhất rất xấu hổ, anh nhanh chóng nói:

“Ba, mẹ, con thực sự không sao. Nếu ba không tin, con sẽ chứng minh cho ba thấy. Nhìn này!”

Kim Bình Nhất nói rồi nhìn xung quanh, anh đột nhiên bước đến một chiếc xe quân sự bị vứt bỏ bên cạnh bãi rác, nắm lấy thân xe, đập mạnh vào cánh tay của mình!

“Cộp cộp...” Tiếng cộp xát chói tai phát ra, tất cả mọi người ngoại trừ Thượng Ất đều ngây ra!

“Trời ạ, mọi người có nhìn thấy không! Tên nhóc nhà họ Kim đó thực sự đẩy được chiếc xe jeep đó?”

“Đúng vậy, là mắt tôi mù rồi sao? Chiếc xe jeep để đó rất lâu rồi, dường như đã dính chặt xuống đất rồi, lần trước bọn người Hồng Đạt cùng nhau đẩy còn không được thì làm sao một mình đứa nhỏ này lại làm được...”

“Không thể nào, điều này không khoa học. Nếu như Kim Bình Nhất đột phá ít nhất sức lực của cậu ta phải đạt từ 1.000 cân trở lên, tương đương giá trị năng lượng trong cơ thể phải là hơn 10.000 cân. Nhưng mà cậu ta lại vẫn giống như mọi người, chỉ chưa đầy 2.000 mà thôi... Đợi đã, lẽ nào là viên thuốc màu vàng mà cậu ta vừa ăn?”

Trong bất kỳ đội ngũ nào, khi số lượng người lớn thì sẽ xuất hiện người thông minh, những người tị nạn đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Khi mọi người đang thắc mắc tại sao sức mạnh của Kim Bình Nhất đột nhiên tăng lên thì một vài người thông minh đã bất giác tiến lại gần Thượng Ất, hoặc nói là họ đang tiếp cận sao giao đen. Họ nhận ra rằng cơ hội thay đổi vận mệnh đang ở ngay trước mắt nếu không nắm bắt được thì sẽ hối hận cả đời.

“Thượng Ất đại nhân... ngài có thể cho tôi một viên sao giao đen trong tay ngày không? Tôi hứa sẽ nghe theo lệnh của ngài đi về căn cứ Tổ Ưng!”

“Tôi cũng nghe theo lời của ngài. Cả gia đình chúng tôi sẽ chuyển đến căn cứ Tổ Ưng. Ngài có thể cho tôi một viên sao giao đen được không?”

“Còn tôi nữa, tôi cũng đi, tôi sẽ gọi bạn bè của tôi cùng đi! Cho tôi một viên sao giao đen!”

Quang cảnh náo nhiệt, ồn ào. Có người dẫn đầu, hầu như tất cả những người tị nạn đều xúm lại xin sao giao đen. Thượng Ất không từ chối, anh đưa tay lấy toàn bộ sao giao đen thông thường trừ sao giao đen vàng ở trong ba lô ra, đặt trước mặt mọi người, lớn tiếng nói: “Mọi người đều có phần, đừng chen nhau. Ngoài ra, mọi người có thể giúp tôi loan tin, trong vòng ba ngày chỉ cần có người đồng ý đi căn cứ Tổ Ưng, mỗi người đều sẽ được chia một viên sao giao đen, nếu trong đó có ngành nghề mà tôi cần thì báo tên, sao giao đen sẽ được chia gấp đôi!”

“Thật sao? Quá tốt rồi, tôi có một người em gái nhặt rác ở bãi số 6, em ấy từng là y tá của bệnh viện nhân dân số 1 của Đế Đô! Thượng Ất đại nhân, nếu cô ấy báo tên để đến căn cứ của ngài, thì có thể được chia mấy viên sao giao đen?”

Có người trong đám đông kích động hét lên, Thượng Ất quay đầu lại nói: “Chỉ cần thật sự có năng lực, mỗi một người nhân viên y tế có thể được ít nhất ba viên sao giao đen! Đúng rồi, em gái của anh từng là y tá khoa nào?”

“Cô ấy là y tá khoa sản ở khoa phụ sản và trẻ sơ sinh, là người chuyên đỡ đẻ!”

“Y tá sản khóa? Cô ấy có kinh nghiệm đỡ đẻ không?” Hai mắt Thượng Ất sáng lên, lập tức hỏi.

“Có, cô ấy là một hộ sinh có tiếng ở bệnh viện nhân dân số 1 của Đế Đô. Tỷ lệ sống sót của những đứa trẻ do cô ấy đỡ là 100%!”

Người đàn ông trong đám đông nói một cách đầy tự hào, như thể người làm y tá hộ sinh là chính mình vậy. Câu trả lời tiếp theo của Thượng Ất đã

không làm anh ta thất vọng.

“Được, tôi cần cả anh và em gái của anh, tôi sẽ tặng hai người mười viên sao giao đen, bây giờ đến đây lấy đi!”

“Oa, mười?! Có cần khoa trương thế không?”

Trước sự kinh ngạc của mọi người, những tiếng nói đổ kỵ, ghen tỵ lần lượt kéo đến, ai nấy đều ngửa cổ xem là ai mà may mắn như thế, không ngờ tên này lấy sao giao đen trên tay Thượng Ất rồi bỏ chạy, chỉ còn tiếng nói vọng lại: “Thượng Ất đại nhân, ngài đợi ở đây. Bây giờ, tôi sẽ đi tìm em gái của tôi ngay bây giờ!”

“Tên may mắn đó chính là Đại Tráng, tôi còn định tìm cậu ta lấy hai viên sao giao đen, không ngờ cậu ta chạy còn nhanh hơn thỏ!”

Nhìn bóng dáng đang dần khuất xa, Kim Bình Nhất tiến tới khuyên: “Thượng Ất đại nhân, tốt nhất ngài đừng có nên đưa sao giao đen trước, tôi rất hiểu đám gia hỏa này, trong đó có rất nhiều người là lừa đảo, đừng để cuối cùng ngài không nhớ được rồi bị bọn họ lừa!”

“Lừa tôi? Ha ha, nếu có kẻ nào dám lừa gạt tôi, tôi nhất định sẽ khiến hắn hối hận cả đời!” Thượng Ất lạnh lùng nói, sau đó nói với Kim Bình Nhất: “Nghe này, tôi còn phải đi căn cứ Đế Đô thăm một người, việc tuyển người tị nạn giao cho cậu. Trong ba ngày nữa, tôi hi vọng có thể nhìn thấy tất cả những người tị nạn đang chờ tôi ở đây, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau đi về căn cứ Tổ Ưng!”

“Cái gì? Tôi phụ trách? Thượng Ất đại nhân, ngài quá xem trọng tôi rồi, tôi làm sao có sức kêu gọi được tất cả người ở đây, e là sẽ làm chậm trễ đại sự của ngài, ngài vẫn nên đổi người đi!”

Được Thượng Ất công nhận giao cho trách nhiệm tuyển người, Kim Bình Nhất rất lo lắng, bởi vì anh biết những người tị nạn này khó nói đến mức nào. Một số người trong số này còn đã từng giết những người tị nạn khác chỉ vì một miếng thịt thối, còn chưa kể đến những người đứng đầu trong các nhóm nhỏ của những người tị nạn này còn giết người không chớp mắt.

Đoán chừng con gà yếu ớt như Kim Bình Nhất gặp phải bọn họ sẽ bị ăn đến xương cũng không còn!

Nhưng mà điều mà Kim Bình Nhất không ngờ là thái độ của Thượng Ất rất kiên quyết, anh ra hiệu, một con thú cười kỳ lạ chạy từ rừng rậm ở đằng xa tới, anh giao thú cười cho Kim Bình Nhất và nói: “Đây là thú cười nhân mã của tôi, trong ba ngày này cậu hãy cười nó đi chiêu mộ những người tị nạn, nếu như có người ngăn cản, không cần cân nhắc hậu quả, cứ để thú cười nhân mã ra tay là được!”

“Hí!”

Chương 457: Anh có sức chịu đánh nhiều hơn

Chương 457. Anh có sức chịu đánh nhiều hơn

Khi thú cười nhân mã Quan Tiểu Dĩnh cao gần ba mét lộ ra hình dáng thật của mình, tất cả mọi người trong đám đông đều cùng thốt lên những âm thanh cảm thán. Sau đó, mọi người mới nhận ra rằng Thượng Ất bí ẩn hơn những gì họ nghĩ gấp mười lần.

Loại sinh vật huyền bí nửa người nửa ngựa này toát ra khí chất cực kỳ cứng rắn, ai có gốc đến đâu cũng có thể cảm nhận được, đối với người bình thường nó tượng trưng cho cái chết và sự sợ hãi. Nhưng bây giờ, sinh vật nửa người nửa thú đáng sợ này lại ngoan ngoãn nghe theo mệnh mệnh của Thượng Ất, nhu mì như một chú mèo con, điều này cho thấy sức mạnh của Thượng Ất là điều không thể lường được!

“Anh nói muốn vào căn cứ Đế Đô? Xin lỗi, anh có Nhập Thủ Lệnh không?” Khi mọi người đang cảm thán, Hà Lục nghiêng răng, run rẩy bước tới.

Anh ta có một con vua sói có thể phun ra quả cầu lửa, một con thú nửa người nửa ngựa làm thú cười, còn có những viên thuốc có thể tăng cường sức mạnh theo ý muốn của con người... công bằng mà nói, Hà Lục cảm

thấy thật sự ngu ngốc khi hỏi Thượng Ất câu này, đối phương rõ ràng có thực lực có thể tùy ý giết chết anh, có phải là anh điên rồi không?

Không, anh không điên, đây là tự tôn của một người lính của căn cứ Đế Đô, ý thức trách nhiệm bảo vệ quê hương khiến bản thân anh làm điều đó!

Hơn nữa... Hà Lục liếc nhìn Kim Bình Nhất, người đang được đám đông bao vây, một cảm giác không cam dăng lên trong lòng. Không biết vì sao, đột nhiên Hà Lục có chút cảm giác ghen tị với đối phương, tuy không biết rằng chính xác là vì cái gì nhưng trong lòng anh cảm thấy rất phức tạp và thất vọng.

“Nhập Thủ lệnh? Không có!” Nhìn Hà Lục đang nghiêng răng nghiêng lợi, Thượng Ất nhẹ giọng nói, trên mặt chợt hiện lên một nụ cười. Thượng Ất y đến căn cứ Đế Đô mà còn cần Nhập Thủ lệnh, đây đúng là một trò cười.

“Không có Nhập Thủ Lệnh, anh không được vào căn cứ!” Hà Lục lắc đầu, sắc mặt khó coi nhìn Thượng Ất rồi nói: “Anh cũng nhìn thấy rồi đó, nội thành của căn cứ Đế Đô được bao quanh bởi những tấm thép cao, ở dưới có vô số pháo đài chiến đấu bảo vệ nó. Cho dù anh có giết chết mấy tên lính canh chúng tôi thì anh cũng không thể vượt qua được bức tường cao 100m này. Hơn nữa, một khi hệ thống báo động được kích hoạt, thậm chí đến cây cầu này anh cũng không vượt qua được thì đã bị những khẩu súng bắn tia năng lượng bắn chết rồi, nếu anh cứ đi qua như thế thì chẳng khác nào tìm chết!”

“Vậy sao?”

Thượng Ất nhàn nhạt liếc nhìn cầu gỗ dài, theo lời Hà Lục nói, một số chỗ trên cầu có đèn đỏ, hiển nhiên là đã thiết lập rất nhiều hệ thống cảnh báo. Ngoài ra, cây cầu không rộng cho lắm, dưới chân cầu còn có vực thăm, nếu người bình thường đi qua đây trong vòng chưa đầy năm phút chắc chắn sẽ lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, ngoại trừ đầu hàng thì sẽ không còn con đường nào khác.

Nhưng mà... Thượng Ất cần phải dùng chân để đi qua đó sao, đối với chuyện này mà nói thì chính là sự sỉ nhục đối với đối cánh ác quỷ của anh!

Không để ý lời nói của Hà Lục, Thượng Ất ngửa đầu hét lên bầu trời, “Này, Cao Tổ, anh đừng có xem náo nhiệt nữa, mau hiện thân để bay với tôi qua đó đi!”

Mẹ nó! Đây là cái gì? Có ai giải thích được không?

Khi cơ thể Cao Tổ ở trạng thái tàng hình lộ ra, tất cả mọi người đều ồ lên kinh ngạc rồi nhìn Cao Tổ, người cao hơn 2m lướt qua phía bên cạnh họ.

“Chào mọi người, tôi tên là Cao Tổ, là một sinh vật có trí tuệ mới, con sói đó là thú cưng của tôi... sói xám nhỏ hú lên một tiếng chào hỏi mọi người đi!

Cao Tổ nhiệt tình giới thiệu bản thân, hoàn toàn không để ý đến vua sói ở trước mắt đang đau đớn, trong lòng có vô số than thở... Lão tử không phải sói xám nhỏ có được không hả, lão tử là vua sói, là vua sói cao quý và mạnh mẽ!

“Hú!”

Cuối cùng, vua sói cũng hét lên hai tiếng đầy bất đắc dĩ rồi đau lòng chạy vào trong rừng, thầm thề rằng cả đời mình sẽ không bao giờ đến căn cứ Đế Đô nữa!

“Lát nữa, anh bay lên trước, tôi theo sau!” Thượng Ất liếc nhìn Cao Tổ, dĩ năng được hoàn toàn kích hoạt, đôi cánh ác quỷ lằng lằng rải rộng, vỗ nhẹ nhàng trên không trung như một đám mây che trời.

“Tại sao lại là tôi bay trước?” Nhìn thấy Thượng Ất rải cánh, Cao Tổ cũng dang rộng hai cái cánh màu trắng của mình rồi vỗ vỗ. Dưới ánh mắt trời, cơ bắp thon gọn khiến nó trở nên mạnh mẽ như một chiến thần trong thần thoại phương Tây.

“Bởi vì anh có khả năng chịu đánh hơn...” Mặc kệ mấy người lính canh Hà Lục đang ở đây, Thượng Ất cùng với đôi cánh của mình từ từ bay lên không trung, không để ý đến bộ dáng Cao Tổ đang há miệng không nói nên lời.

Được thôi, lý do này cực kỳ mạnh, mạnh tới mức Cao Tổ không nói gì được. Luận sức mạnh thể chất, mình quả thực vượt trội hơn rất nhiều so với loài người, ngay từ vài tuần trước mình đã không còn sợ hãi trước sự đe dọa của bất kỳ loại vũ khí nào, đạn bình thường chỉ có thể để lại trên cơ thể vài vết nhỏ, thậm chí máu còn không chảy một giọt. Bây giờ, để giải quyết vấn đề đời sau, chặn vài mũi cho anh ta cũng không thành vấn đề.

Cao Tổ mang theo vẻ kiêu ngạo tung cánh bay thẳng lên bầu trời dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thân ảnh bạch ngọc hóa thành sao băng bay thẳng về phía nội thành của căn cứ Đế Đô!

“Cảnh báo! Cảnh báo! Một đối tượng không xác định đang đến gần! Một đối tượng không xác định đang đến gần!”

Trong một màn hình trình chiếu hình ảnh 3D khổng lồ ở giữa căn phòng trung tâm chỉ huy phòng không ở nội thành căn cứ Đế Đô, hình ảnh của Cao Tổ đã được thu nhỏ hàng chục lần và trở thành một phiên bản Cao Tổ mini, đi theo sóng radar liên tục được phát ra nhanh chóng tiếp cận được vị trí đóng quân cuối cùng trên không của căn cứ Đế Đô. Mà radar liên tục phát ra âm thanh cảnh báo khiến binh lính phụ trách cảnh giác của Đế Đô nhìn chăm chăm vào radar giám sát sinh học, họ không ngừng dùng tay vận hành nhiều loại máy móc phức tạp, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Chương 458: Anh có sức chịu đánh nhiều hơn (2)

Chương 458. Anh có sức chịu đánh nhiều hơn (2)

“Báo cáo trưởng quan, tốc độ của đối phương quá nhanh, súng máy phòng không của chúng ta rất khó tập trung vào mục tiêu, có cần sử dụng tên lửa theo dõi tinh hà năng lượng mới không?”

“Cậu có chắc tên lửa theo dõi năng lượng có thể bắn trúng mục tiêu không?” Trong phòng trung tâm chỉ huy, một sĩ quan có biểu tượng quân đội Trung Quốc ở trên ngực cẩn thận nhìn vào màn hình chiếu 3D, khẽ lắc

đầu, nói: “Sinh vật màu trắng này quá nhanh, bây giờ đã đang tiến đến khu vực nguy hiểm của Đế Đô rồi, mà góc mô men xoắn của tên lửa quá lớn hoàn toàn không kịp thay đổi để theo kịp tốc độ của đối phương, phóng ra cũng chỉ làm phí đạn dược... Nghe lệnh của tôi, tất cả đại liên cùng đồng loạt bắn lên bầu trời Đế Đô một góc 45 độ, tiểu đội phi hành chuẩn bị thả bom năng lượng tự tiêu diệt, ba giây sau địch vẫn chưa bị bắn hạ, tất cả binh phi hành chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu! Phó quan chuẩn bị trang phục phi hành và đạn năng lượng tự nổ cho tôi, lát nữa khi tôi chiến đấu ở trên không sẽ do cậu thay thế tôi chỉ huy vị trí, đồng thời lập tức truyền tin tức đến bộ binh doanh ở nội thành, xin sự trợ giúp của nguyên tố giả!”

“Rõ, trưởng quan!” Người lính cảnh giác nhìn sĩ quan nhỏ bé trước mặt mình với vẻ mặt trịnh trọng, trong lòng tràn đầy cung kính. Là chỉ huy trưởng phòng không của căn cứ Đế Đô, người sĩ quan 30 tuổi này vừa mới kết hôn vào tháng trước, nhưng giờ anh phải khoác lên mình bộ đồ phi hành mới được phát triển và đạn năng lượng tự nổ để chống lại kẻ thù trong tuyệt vọng, khả năng anh có thể sống sót là hơn 30%...

Chết tiệt, cái bóng trắng trên bầu trời kia là cái quái gì vậy? Tại sao nó lại vừa giống người lại cũng vừa giống quái vật? Còn nữa, nó vào ăn cứ Đế Đô để làm gì, muốn ăn thịt người sao? Không được, tuyệt đối không được để nó tấn công, máu của binh lính căn cứ Đế Đô không thể chảy một cách vô ích cho loại quái vật này!

Cạch cạch cạch cạch!

Tiếng đạn bắn ra bắt đầu vang lên khắp căn cứ Đế Đô. Vô số viên đạn kết thành một đường tạo thành một tấm lưới lên trên không trung, Cao Tổ bất ngờ bay nhanh lao thẳng vào đó, trong tích tắc vô số viên đạn bắn trúng vào khắp nơi trên cơ thể y.

“Chết tiệt, đám con người này không phân đúng sai mà đã nổ súng rồi, còn bắn bừa nữa, không sợ hao tổn đạn dược sao?” Chịu đựng đạn bắn, Cao Tổ liên tục vỗ cánh bay vòng quanh căn cứ Đế Đô, sau khi vòng qua nửa vòng tròn thì bắt đầu duy trì tốc độ bay ngang với Thượng Ất.

“Ha ha, anh còn mong đợi bọn họ tiếp đón anh như thế nào nữa? Chà chà chà, trong Đế Đô còn có rất nhiều người ngọa hổ tàng long. Tầm bao trùm

của những viên đạn này hầu như là không để lại cho người ta đường sống, nếu đổi lại là tôi chắc là cả người tôi bây giờ đã như cái sàng rồi.”

Nhìn sắc mặt khó coi của Cao Tổ, trong mắt Thượng Ất không khỏi lộ ra vẻ hả hê. Với sự hiểu biết của mình đối với tiến sĩ L, từ lâu Thượng Ất đã biết rằng trình độ phòng thủ của căn cứ Đế Đô chắc chắn sẽ cao hơn tưởng tượng của anh. Bây giờ, có vẻ như tốc độ và sức mạnh của những viên đạn này khi bắn lên không trung đã vượt xa giới hạn của các loại vũ khí thông thường trước mặt thế. Nhìn các vết đạn để lại trên bầu trời thì năng lượng tinh thể rất phong phú, những viên đạn này rõ ràng đã được cải tiến bởi công nghệ mới của tiến sĩ L, gây ra mối đe dọa rất lớn cho sinh vật. Không quá khi nói rằng làn da không bình thường của Cao Tổ có thể không sao, nhưng nếu đổi lại là bất kỳ sinh vật nào, kể cả cây hương xuân thì cũng không thể không rút lui khi đối mặt với mưa đạn như vậy.

Nhìn đạo quang trên bầu trời từ từ giảm xuống, vẻ ngưng trọng trong mắt của Thượng Ất dần dần tăng lên.

Không sai, vừa rồi Thượng Ất cố ý dùng Cao Tổ để thu hút sự chú ý. Rốt cuộc, muốn sử dụng sức mạnh dân số của Đế Đô thì Thượng Ất phải ước tính chính xác sức mạnh hiện tại của Đế Đô. Xem ra, có vẻ như căn cứ Đế Đô đã phát triển nhanh hơn anh tưởng. Bỏ qua sức mạnh của những người chính trong căn cứ, chỉ nói về phương pháp tấn công và phòng thủ thông thường thì việc áp dụng hạt tinh hạch năng lượng sinh học thì căn cứ Đế Đô và căn cứ Tổ Ưng chính là mây và bùn, không có bất cứ cái gì có thể so sánh được.

Do có tiến sĩ L và Cao Trác Nhiên là hai người có bộ não biến dị nên tốc độ tăng trưởng của nó giống như là cưỡi trên tên lửa, căn cứ Tổ Ưng chỉ nhỉnh hơn một chút về lợi thế tự nhiên chính là hồ Tổ Ưng. Đối với những căn cứ khác thì không ngoa khi nói rằng chúng chỉ là chim sẻ nhỏ trước mặt đại bàng khi đứng trước căn cứ Đế Đô. Đoán chừng chỉ một biến động nhỏ của căn cứ Đế Đô thôi cũng có thể khiến họ không còn sót lại một cái gì, đến ngọn cỏ cũng không còn.

Khi Thượng Ất còn đang chìm trong suy nghĩ, chốt phòng không cuối cùng của căn cứ Đế Đô biến mất, thay vào đó là một nhóm lính phi hành mặc bộ

đồ màu trắng bạc, tất cả đều giống như Iron Man trong các bộ phim của nước ngoài, xuất hiện trước mặt Thượng Ất và Cao Tổ.

“Wow, bộ đồng phục chiến đấu này thật đẹp... Tôi phải thừa nhận rằng con người các anh thực sự rất giàu trí tưởng tượng. Lát nữa tôi sẽ hỏi xem ai đã thiết kế bộ đồng phục chiến đấu này, tôi cũng muốn có một bộ!”

Giữa không trung, những chiếc lông vũ khổng lồ của Cao Tổ nhẹ nhàng vỗ vỗ, chờ đợi sự xuất hiện của những người lính phi hành. Nhưng mà anh ta đợi trọn vẹn ba phút mà đối phương vẫn đứng yên không động, hơn nữa còn chỉ chỉ trỏ trỏ về phía mình.

“Thượng Ất, bọn họ đang làm gì vậy? Họ sợ chúng ta sao?” Cao Tổ hỏi với vẻ khó hiểu.

“Làm ơn, anh nghĩ tiến sĩ L có sợ ai không? Tôi đoán có thể là họ nhận ra tôi...” Giọng nói Thượng Ất đầy do dự, nhưng ánh mắt lại phát ra sự chắc chắn.

Chương 459: Lính phi hành – Đẳng Vũ

Chương 459. Lính phi hành – Đẳng Vũ

Với dị năng của mặt nạ vua chuột, Thượng Ất lơ mơ nhìn thấy những người lính phi hành ở phía đối diện đang nói gì, thỉnh thoảng lại có những từ như “cánh quỳ” và “kẻ đánh bại con vượn khổng lồ” phát ra. Có vẻ như một vài người trong số những người lính phi hành này đã nhận ra mình, có lẽ cuộc kiểm tra sức mạnh của Đế Đô sẽ không tiếp tục được nữa.

“Người kia, anh tên là Thượng Ất đúng không?”

Một giọng nói của một người lính phi hành từ xa truyền đến, sau đó một bóng người mặc bộ đồ màu trắng bạc xuất hiện trước mặt Thượng Ất.

“Là tôi, anh là ai?” Vì Thượng Ất đeo mặt nạ nên không nhìn thấy người đó, nhưng giọng nói của người này rất quen thuộc.

“Tôi là Đăng Vũ, một hạ sĩ quan dưới quyền của trưởng quan Vũ Văn Tinh, lúc trước khi anh chiến đấu với con vợ non khổng lồ tôi đã may mắn được ở bên cạnh chứng kiến toàn bộ trận chiến... Nói thật, trong trận chiến đó anh đã để lại ấn tượng rất sâu với tôi!”

“Ồ, anh tên là Đăng Vũ à...”

Ừm, Thượng Ất phải thừa nhận rằng thực ra y không có ấn tượng gì về người này. Khi đó Vũ Văn Tinh là đội trưởng, anh ta có rất nhiều siêu năng lượng, Thượng Ất không thể nhớ hết được, dù sao thì Thượng Ất cũng là người không phải thần.

“Ha ha, tên tôi là gì không quan trọng, quan trọng là anh đã quay trở về rồi. Những ngày qua, đã có rất nhiều chuyện xảy ra với căn cứ Đế Đô chúng tôi. Rất nhiều lần đội trưởng Vũ Văn Tinh đã nói rằng nếu anh ở đó, có thể giải quyết vấn đề dễ dàng hơn... Đúng rồi, Thượng Ất tiên sinh, anh chàng da trắng này có phải là thuộc hạ của anh không? Khi anh ta lao tới, anh ta khiến cho sĩ quan của chúng tôi sợ đến mức đã chuẩn bị cho nổ bom năng lượng đấy.

“E hèm, Đăng Vũ... đó không phải là thuộc hạ của tôi.” Thượng Ất lặng lẽ nhìn người lính phi hành trẻ tuổi trước mặt, trong lòng tự hỏi sức hấp dẫn của mình lớn như vậy sao, sự chuyển động năng lượng trong cơ thể Cao Tổ lớn như vậy thì làm sao có thể là thủ hạ của mình được?

“Ồ, xin lỗi Thượng Ất tiên sinh, tôi hiểu lầm rồi. Tôi cứ tưởng đây là thuộc hạ của anh, nhưng không ngờ nó lại là thú cưng của anh!”

Thú cưng...?

Trán Thượng Ất hiện lên một đường đen, mắt nhìn của tên Đăng Vũ này làm sao vậy, ai rảnh đến mức dẫn một con thú cưng lớn như vậy đi dạo? Còn nữa, nghe thấy những lời này, tên gia hỏa Cao Tổ này sẽ nghĩ như thế nào, chắc không phải là phát điên đó chứ?

Nghĩ đến việc này, Thượng Ất bất giác nhìn Cao Tổ, quả nhiên, làn da trắng nõn của tên này bắt đầu lộ ra một màu xanh lục quái dị, đó là màu máu đặc trưng trong cơ thể Cao Tổ.

“Thượng Ất, tôi có thể giết người này không, anh ta làm tôi rất tức giận!”

“Không được, chúng ta đã nói rồi, không được tùy tiện giết người! Còn có, anh không muốn gặp tiến sĩ L sao? Anh giết anh ta, tôi dám chắc là tiến sĩ L sẽ không bao giờ giúp anh giải quyết vấn đề thế hệ đời sau!”

Thượng Ất cố hết sức thuyết phục Cao Tổ, đồng thời ra hiệu cho Đằng Vũ đi sang một bên, rồi nói: “Nghe này, tôi đến để gặp tiến sĩ L, tôi có chuyện cần bàn với ông ấy, anh có thể đưa tôi đến gặp ông ấy được không?”

“Nếu các anh muốn gặp tiến sĩ L thì e rằng không được. Máy ngày nay ở căn cứ Đế Đô xảy ra một số chuyện, tất cả những người phụ trách trong căn cứ đều bị chọn vào tham gia, thậm chí còn có cả mấy vị đại lão của quân Phương...”

Đằng Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt lộ vẻ phức tạp, Thượng Ất nhìn anh ta trong lòng cảm thấy có điều gì đó không đúng, buột miệng nói: “Có liên quan đến người ở trên trời sao? Lẽ nào, ở chỗ này của các anh cũng phát hiện ra người ngoài hành tinh?”

“Hả, sao anh lại đoán được?”

Lần này đến lượt Đằng Vũ sửng sốt, chuyện của người trên trời là chuyện tối mật, nếu không phải là Đằng Vũ vô tình nghe được có lẽ thậm chí anh vẫn còn mờ mịt không biết cái gì. Nhưng bây giờ Thượng Ất chỉ nghe qua một chút manh mối mà đã đoán được chân tướng của sự việc, điều này khiến người ta quá kinh hãi rồi.

“Tôi không có đoán, tôi đã từng gặp bọn họ...”

Thượng Ất lắc đầu, không có ý định nói chi tiết với Đằng Vũ ở đây, trong cơ thể Thượng Ất có đủ sinh lực, nhưng đôi cánh ác quỷ rất nặng, tiếp tục lơ lửng trên không trung vẫn sẽ gây ra gánh nặng nhất định cho anh. Chỉ chỉ xuống đất, lần này Thượng Ất dẫn đầu lao xuống, sau đó Cao Tổ và Đằng

Vũ cùng những người lính phi hành khác cũng lao về phía mặt đất trong nội thành, không còn bất cứ hỏa lực nào chặn đường bọn họ nữa.

...

Chẳng mấy chốc, chân của Thượng Ất và Cao Tổ giẫm lên nền đất rắn chắc, lúc này một người quen cũng đi về phía Thượng Ất, hai người đều sửng sốt khi nhìn thấy nhau.

“Ha, vậy mà lại thật sự là anh, hơn nửa năm rồi không gặp, anh đã đưa vợ con mình đi đâu?”

Vân Lăng mỉm cười bước tới, đâm vào ngực Thượng Ất. Đã hơn nửa năm không gặp, phần lớn nét trẻ con trên gương mặt người thiếu niên này đã biến mất, thay vào đó là cỗ anh lăng tiêu sái bao quanh cơ thể, khiến cho người ta có cảm giác một thanh bảo kiếm có thể rút ra khỏi vỏ bất cứ lúc nào.

“Này, cẩn thận một chút, một cú đâm năng lượng của anh có thể đốt chết tôi đây, tôi còn chưa có sống đủ đâu!” Thượng Ất mỉm cười né sang bên cạnh anh ta, không chút lưu tình đâm Vân Lăng một cái.

“Em gái nó, sao tốc độ của gia hỏa này nhanh hơn trước nhiều vậy? Có phải là anh đã ăn tiên dược gì rồi không?”

Nắm đấm của Vân Lăng đánh vào không trung, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc nhưng ngay sau đó đã biến mất sâu trong đáy mắt. Có thể nói, anh và Thượng Ất không hề thân nhau, từ ngày quen biết nhau thì đã không ngừng đấu khẩu, có thể nói là luôn âm thầm đấu lẫn nhau. Lần này gặp lại, tâm tính háo thắng của tuổi trẻ của Vân Lăng đã bị đôi cánh ác quỷ khoa trương của Thượng Ất kích phát lên, vì vậy cú đấm này có một nửa là thật sự dùng sức. Nó vừa có ý nghĩa chào hỏi một người bạn cũ vừa có ý muốn thử sức mạnh của Thượng Ất. Gần như Vân Lăng đã vô tình thả tốc độ nắm đấm của mình đến giới hạn, cố gắng bất ngờ “đánh nhẹ” vào Thượng Ất, vừa hay để báo thù lần trước bị Thượng Ất đánh.

Chương 460: Tiến sĩ L bị giam lỏng rồi?

Chương 460. Tiến sĩ L bị giam lỏng rồi?

Nhưng đáng tiếc, Thượng Ất không cho anh cơ hội, đòn đánh của Vân Lăng vẫn giống hệt như lần trước, không có gì bất ngờ... lại thất bại rồi.

“Này, vậy mà lại bị cậu đoán đúng rồi, tôi thật sự có được tiên dược, đón lấy, đây là một thứ tốt, ăn một viên trong trận chiến có thể làm cho sức chiến đấu của cậu tăng lên ít nhất 30%!” Thượng Ất nói rồi ném một viên sao giao đen cho Vân Lăng, sau khi đón lấy, Vân Lăng nghi hoặc đưa tay lên miệng ngửi, không khỏi kinh ngạc thốt lên: “Này, thứ này rất lợi hại, trong nó có không ít năng lượng sinh học hoàn mỹ, mà còn ẩn chứa một chút cảm giác âm hàn... Thượng Ất, anh lấy thứ này ở đâu vậy?”

“Trước hết không nói chuyện này nữa, anh thử xem tác dụng của thứ này như thế nào, sau đó mới nói đến những cái khác!” Thượng Ất cười híp mắt nhìn Vân Lăng, trong lòng thầm cảm thán.

Thiên phú của nguyên tố giả quả nhiên hơn người, người bình thường nếu như nhìn thấy sao giao đen màu vàng thì phải thử thì mới biết được năng lượng trong đó dồi dào như thế nào, nhưng Vân Lăng chỉ cần ngửi cũng có thể cảm nhận được tác dụng kì diệu cảm xúc tiêu cực chứa đựng trong viên thuốc này, sự nhạy bén trời sinh đối với năng lượng này đơn giản chính là biến thái.

Ừng ực!

Có tiếng nuốt nước bọt, Thượng Ất thu lại suy nghĩ, yên lặng nhìn Vân Lăng. Sau khi nuốt sao giao đen màu vàng hơi thở của nguyên tố giả trẻ tuổi này bỗng nhiên thay đổi đột ngột. Nếu như vừa rồi Vân Lăng giống như một thanh bảo kiếm sắc bén dữ tợn thì dưới tác dụng cả sao giao đen màu vàng cả người anh giống như một thanh kiếm vô song sắp ra khỏi vỏ chém đứt kẻ thù trời sinh.

Sống nội tâm, hiểu chiến, giản dị và không phô trương, nhưng đầy uy hiếp và chèn ép... Sự thay đổi đáng ngạc nhiên của Vân Lăng chỉ diễn ra trong vài giây!

“Em gái nó... anh cho tôi ăn cái gì vậy? Cảm giác này thật là... quá tuyệt!”

Vân Lăng thở ra một hơi dài khí tức nóng bỏng, trong không khí mát mẻ của cuối thu, có thể nhìn thấy bằng mắt thường hơi thở này hóa thành một luồng lửa dài phóng tới trước mặt Thượng Ất 3m, sau đó thì tan biến, một lúc sau, tất cả mọi người đang đứng xem từ trái sang phải đều giản tán rời đi không quay đầu lại vì sợ liên lụy mình cháy bị thương.

“Cái này tên là sao giao đen, là sản phẩm của cây đa thoái hóa, nó có tác dụng giảm đau, làm dịu vết thương và có thể khiến vết thương mau lành. Thế nào, tác dụng không tồi đúng không!” Thượng Ất hơi nhếch miệng cười, biết rằng con cá lớn Vân Lăng đã cắn câu.

“Đâu chỉ có không tệ, thứ này phải là thần kỳ!” Vân Lăng hưng phấn vỗ tay, sau đó nói: “Anh cũng biết đấy, tôi là một nguyên tố giả hệ hỏa, bởi vì trong cơ thể của tôi có quá nhiều nguyên tố lửa, mỗi khi chiến đấu đến giai đoạn khốc liệt nhất, tôi có cảm giác trái tim như bị thiêu đốt vậy, không thể kiềm chế được bản thân, thậm chí là nhất thời mất đi lý trí. Vì lý do này mà đội trưởng Vũ Văn Tinh không ít lần trách mắng tôi, nhưng tôi không khống chế được, anh nói tôi phải làm sao? Nhưng mà, lúc này khi tôi ăn sao giao đen của anh, tôi phát hiện ra rằng cho dù tôi có kích hoạt nguyên tố lửa trong cơ thể như thế nào thì ý thức của tôi vẫn nằm trong phạm vi có thể kiểm soát, không có dấu hiệu nào cho thấy tôi sẽ cuồng bạo bất cứ lúc nào... Thần dược, anh còn có bao nhiêu loại thuốc này, tôi muốn lấy hết!”

“Muốn lấy hết? Vậy thì không được!” Thượng Ất cười nhạt, chỉ tay về phía Cao Tổ ở phía sau nói: “Muốn sao giao đen, cậu phải giúp tôi một việc! Nhìn thấy chứ, anh ta tên Cao Tổ, là sinh vật có trí tuệ mới trong thời kỳ mạt thế, tôi nghĩ cậu cũng có ấn tượng về anh ta!”

“Anh ta... tôi nhớ rồi!”

Nhìn Cao Tổ cao lớn, nụ cười của Vân Lăng dần dần biến mất. Vân Lăng rất ấn tượng với sinh vật toàn thân màu trắng kỳ lạ này. Chỉ vài tháng trước,

thứ này đã chạy đến căn cứ Đế Đô, sử dụng giọng nói cực kỳ cổ quái của con người hỏ nếu muốn tìm tiến sĩ L thì phải làm như thế nào. Đường nhiên những người lính canh cổng không chịu cho anh ta qua nên giữa hai bên đã xảy ra một trận chiến ác liệt, do không chuẩn bị trước, những người lính canh đã bị tên gia hỏa này giết chết ba người liên tiếp, may mà Vân Lăng kịp tới, hai người đánh với nhau hàng chục trận ngoài cổng, không phân thắng bại. Cuối cùng vẫn là tiến sĩ L ra mặt, tấn công tinh thần mới có thể khiến cho tên gia hỏa kỳ quái này chạy mất. Nhưng Vân Lăng không ngờ được, chỉ sau vài tháng, tên quái gở này lại đến căn cứ Đế Đô, anh ta còn mời Thượng Ất đến giúp anh ta nói chuyện.

“Tôi cũng vẫn nhớ anh, con người, nguyên tố lửa của anh rất mạnh. Lần trước suýt chút nữa bị anh thiêu chết.”

Nhìn thấy Vân Lăng đang trừng mắt nhìn mình, Cao Tổ há to miệng để thể hiện lòng chân thành hết mức có thể. Thật ra cũng không thể trách Vân Lăng không khách khí, lần trước Cao Tổ đến là muốn nhờ giúp đỡ, nhưng anh ta mới có được trí tuệ, chưa có kinh nghiệm diễn đạt ngôn ngữ cũng như không quen thuộc với con người, đó là lý do tại sao chưa hiểu rõ tình hình mà hai bên đã đánh nhau. Bây giờ tuy thực lực đã tăng lên mấy lần nhưng vẫn phải nhờ vả người khác, cho nên Cao Tổ cư xử rất nhã nhặn trước mặt Vân Lăng, ngay cả Thượng Ất cũng phải sửng sốt.

“Vân Lăng, chuyện là như thế này, bởi vì một số chuyện nên tôi có ơn với anh ta, cho nên tôi mới đặc biệt đưa anh ta đến để tiến sĩ L giúp anh ta giải quyết vấn đề sinh sản. Một khi xong chuyện, các cậu tìm một nơi rồi hẹn nhau hay là đánh luôn tại chỗ, đánh đến người không chết thì ta chết cũng đều không liên quan tới tôi.”

Thượng Ất bình tĩnh nói, sau đó lấy ra ba viên sao giao đen màu vàng cuối cùng ở trong túi ra, tiếp tục nói: “Thứ này gọi là sao giao đen màu vàng, là phẩm chất hoàn mỹ trong sao giao đen, coi như đây là thù lao cậu giúp tôi tìm tiến sĩ L đi. Ngoài ra, tôi còn muốn làm một giao dịch với cậu, gần đây, căn cứ Tổ Ưng của tôi đã được mở rộng và cần rất nhiều nhân lực, tiếp theo đây tôi muốn dùng sao giao đen để trao đổi nhân lực với cậu.”

Chương 461: Cánh cổng thiên giới mở rồi?

Chương 461. Cánh cổng thiên giới mở rồi?

“Muốn người? Vậy thì anh đừng nghĩ nữa, chuyện này khẳng định là tôi không làm được!”

Nghe thấy lời nói của Thượng Ất, đầu óc Vân Lăng choáng váng, Thượng Ất thấy thế thì ngẩn người. Chết tiệt, cái này không đúng, theo lý mà nói cái mà căn cứ Đế Đô không thiếu nhất chính là con người. Trong vòng bán kính mấy trăm km này, có ai là không biết căn cứ Đế Đô là nổi tiếng nhất, chỉ cần là người tị nạn có suy nghĩ thì mục tiêu đầu tiên phải đến chính là căn cứ Đế Đô.

Vì lũ lụt mấy ngày qua mà một con mương sâu hàng chục km được hình thành xung quanh căn cứ Đế Đô, trở thành một bức tường chắn tự nhiên hiếm có. Chính vì vậy mà đám thú bay kia dù có mạnh đến đâu cũng phải tính đến cái giá khi lao vào nội thành căn cứ Đế Đô. Bởi vì căn cứ Tổ Ưng của Thượng Ất ở trong rừng rậm, có thể nói là dã thú lúc nào cũng đang chờ xung quanh, nếu không cẩn thận sẽ bị dã thú tấn công, người nào không dũng cảm thì sẽ không bao giờ cần nhắc đến đó.

Hắn là có vấn đề, lẽ nào trí nhớ kiếp trước của mình sai rồi, còn nữa, căn cứ Đế Đô mà cũng cần người sao?

Nghĩ ngợi một lát, Thượng Ất cố gắng giải thích: “Những người tôi cần không phải là binh lính, chỉ là người bình thường là được rồi, lẽ nào đến những người này mà các cậu cũng không tha?”

“Không thể thả...!” Vân Lăng cười nhạt nói với Thượng Ất: “Anh đã không ở Đế Đô một thời gian rồi nên không hiểu tình hình ở đây, sau khi anh rời đi, bên trong căn cứ Đế Đô... vì những chuyện này, tiến sĩ L suýt nữa bị giam lỏng. Ài, một lời khó nói hết!”

Tiến sĩ L bị giam lỏng? Đây là chuyện gì, căn cứ Đế Đô này đang định làm gì vậy?

Lần này Thượng Ất thực sự rất ngạc nhiên, trong ấn tượng của anh, mặc dù trên danh nghĩa Đế Đô thuộc quyền quản lý của một số đại lão của Trung Quốc, nhưng trên thực tế mọi người đều biết rằng tiến sĩ L mới là người thực sự có tiếng nói cuối cùng. Trong những ngày mạt thế ở kiếp trước, nếu không phải tiến sĩ L có thể lật ngược tình thế vài lần thì căn cứ Đế Đô đã bị mạt thế hung dữ nhấn chìm rồi. Nhưng bây giờ là chuyện gì đây, ai dám giam lỏng một tên nào biến dị biến thái như tiến sĩ L?

Hiển nhiên là mọi chuyện trở nên phức tạp hơn tưởng tượng rất nhiều, Thượng Ất không còn cách nào khác là đi theo Vân Lăng đến bộ chỉ huy quân sự của Đế Đô để tạm thời nghỉ ngơi. Nhưng lúc này, Cao Tổ lại tỏ ra lo lắng vì không gặp được tiến sĩ L. Anh ta im lặng, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Trời về đêm, bầu trời được ánh trăng soi sáng, mặt đất một màu trắng trong. Dưới vầng trăng sáng giữa bầu trời đêm, thỉnh thoảng có người dừng lại ngẩng đầu lên nhìn trời, u sầu, rồi lắc đầu thở dài rồi đi, như thể ánh trăng đã mắc sai lầm vậy. Thời gian cứ thế trôi qua từng chút một, cho đến khi đèn đường tắt hẳn, Thượng Ất mới chậm rãi xuất hiện ở một góc nhà.

Vào buổi chiều, Thượng Ất đã đi tìm Vũ Văn Tinh và nói chuyện với anh ta lần nữa, về cơ bản anh đã hiểu được đại khái tình hình hiện tại của căn cứ Đế Đô. Hóa ra sau khi anh rời đi, Cao Trác Nhiên, một người biến dị nào đã lên đường đi tìm đứa con gái thất lạc của mình. Không có Cao Trác Nhiên ở một bên bó buộc tay chân, quyền lực lại tập trung trong tay mình, tiến sĩ L tự nhiên buông lỏng bản thân và bắt đầu không ngừng phát triển công nghệ năng lượng hạt nhân sinh học.

Ngay sau đó, lô vũ khí năng lượng mới đầu tiên được sản xuất thành công và tung ra thị trường. Khi binh lính Đế Đô có được loại súng mới dựa vào tinh thể năng lượng làm lõi động năng này thì ngay lập tức hiệu quả chiến đấu của toàn bộ căn cứ Đế Đô được tăng lên gấp nhiều lần. Đầu đạn của những vũ khí năng lượng do tiến sĩ L phát triển chủ yếu vẫn được làm bằng kim loại, nhưng vì chúng sử dụng lõi tinh thể hoàn toàn mới làm sức mạnh và cộng thêm với bộ xương sinh học cho một số loại đạn đặc biệt nên sức

công phá của những viên đạn này mạnh hơn gấp ba lần so với thuốc súng, mỗi một viên có thể dễ dàng xuyên thủng những tấm thép, hoặc nghiền nát vài tấn đá ngay lập tức.

Kết quả là, khu rừng rậm xung quanh căn cứ Đế Đô bắt đầu bị đốn hạ từng mảnh một, những con thú hung dữ ẩn nấp trong đó cũng bị đuổi hết ra ngoài và giết chết. Chỉ đến lúc này, con người mới thực sự cảm thấy yên tâm và hưng phấn. Thời kỳ mà thú dữ có thể tùy ý tàn sát con người trong những ngày mạt thế đã tạm thời được chấm dứt bởi vũ khí công nghệ mới. Con người reo hò ăn mừng bình minh rạng rỡ. Thậm chí có người còn tôn sùng gọi tiến sĩ L là vị cứu tinh của thời kỳ mạt thế, nói rằng ông đã phát triển vũ khí năng lượng mới không chỉ giải cứu con người khỏi miệng của những loài quái vật mà còn thu hẹp khoảng cách giữa người bình thường và người tiến hóa, cho mọi người được hưởng lợi ích của sự bình đẳng!

Đáng tiếc, khoảng thời gian tốt đẹp này không kéo dài được lâu, khi những người lính được trang bị vũ khí tiếp tục tiến sâu vào trong rừng rậm, một số con thú khủng khiếp mà trước đây chưa từng xuất hiện trước mặt mọi người đã điên cuồng ăn thịt con người.

Một trong những điều khiến người ta khiếp sợ là con cá sấu khổng lồ đáng sợ với chiều dài hơn 30m. Con cá sấu này luôn ẩn náu trong vùng bùn lầy ở trong rừng. Hàng ngày, hàng tuần nó ăn những con thú bị thoái hóa trong rừng, thỉnh thoảng có một số người tị nạn không may lạc vào lãnh thổ của nó bị nó nuốt chửng như một món ăn vặt. Nhưng bây giờ, môi trường sống của nó bị xói mòn bởi những người lính của căn cứ Đế Đô, tất cả những con thú bình thường có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi giờ đều chạy sâu vào trong rừng, điều này khiến nó rất tức giận. Cuối cùng, khi một nhóm binh lính của căn cứ Đế Đô xuất hiện ở trong tầm mắt, con cá sấu lớn không chút do dự lao tới, nó mở cái miệng to bằng thùng máy xúc cắn chết tất cả những người lính và nuốt chửng từng người một, sau đó cái đuôi to lớn quét ngang người lao thẳng tới căn cứ Đế Đô.

Chương 462: Cánh công thiên giới mở rồi? (2)

Chương 462. Cánh cổng thiên giới mở rồi? (2)

Hoảng loạn, la hét, máu me, thịt người... Khi con cá sấu lớn đi đến khu vực tập trung đông người tị nạn ở bên ngoài thành thì một bữa tiệc thịt người đẫm máu bắt đầu. Hàng trăm người tị nạn đã chết dưới cái miệng khổng lồ của con cá sấu to lớn, khi các binh lính của căn cứ Đế Đô liều lĩnh sử dụng vũ khí năng lượng mới để tấn công con cá sấu này thì họ phát hiện ra những viên đạn này không thể phá hủy thậm chí không thể xuyên qua được da của nó mà chỉ có thể để lại những vết màu trắng vô ích. Ngoại trừ súng năng lượng ra, hiển nhiên là bọn họ còn cần những vũ khí lợi hại, có sức xuyên thấu hơn...

Tuy nhiên, các cuộc tấn công liên tiếp của những người lính cũng không phải không có tác dụng, mặc dù không thể giết được con quái vật nhưng họ đã thành công trong việc chọc giận đối phương. Bị cơn mưa đạn tấn công, con cá sấu không hề sợ hãi những cảm giác bị kim châm khắp người khiến nó rất khó chịu. Kể từ đó, con cá sấu to lớn có trí tuệ bắt đầu truy đuổi những binh lính của Đế Đô đến tận nội thành của căn cứ, nhưng khi nó mạnh mẽ tấn công vào bức tường thành thì vận rủi của nó ập đến.

Vân Lăng bắn ra quả cầu lửa to lớn giống như thiên thạch vào lưng nó. Con cá sấu to lớn có tấm lưng khỏe mạnh như áo giáp thép nhưng trước quả cầu lửa này trở nên mỏng manh như trứng cuộn ở trong tay một đứa trẻ, chỉ trong vài nhát nó bị quả cầu lửa của Vân Lăng xuyên thủng, lộ ra phần cơ thể sâu đến tận xương bị cháy xém...

Con cá sấu lớn sợ hãi còn người tị nạn ở xung quanh thì ngây người... Cuối cùng mọi người cũng nhận ra rằng những ngày mặt thế khác với trước kia, sức mạnh của khoa học và công nghệ không thể hoàn toàn thay thế vị trí của kẻ mạnh. Trước những con quái vật mạnh mẽ, một cao thủ như Vân Lăng vẫn phải ra mặt, còn súng ống chỉ có thể đóng vai phụ.

Sau năm phút ba mươi giây, con cá sấu quái vật bị Vân Lăng nấu sống. Trận chiến này cũng nhắc nhở mọi người rằng sớm tiến hóa để có được siêu năng lực như Vân Lăng mới là cách để thực sự thoát khỏi lời nguyền của thời kỳ mặt thế.

Tuy nhiên, vận mệnh lại một lần nữa đùa cợt với mọi người, ngay sau khi Vân Lăng điên cuồng đánh bại những quái thú thoái hóa cấp cao ở xung quanh bằng sức mạnh nguyên tố hỏa thì bên trong căn cứ Đế Đô xảy ra vấn đề. “Con đường đến thiên giới” mà các đại lão của căn cứ Đế Đô vẫn luôn theo dõi, trong một tình huống vô cùng tình cờ đã bị ai đó mở ra.

Nguyên nhân của vụ việc này rất quái gở, nó quái đản đến mức người ta thắc mắc không biết rằng có kẻ nào đứng đằng sau thúc đẩy sự việc này xảy ra hay không. Ban đầu, trong phòng thí nghiệm của tiến sĩ L, có một cây gậy thiên giới luôn được ghi chép lại số liệu và một bộ áo giáp được cho là đến từ thiên giới. Sau đó, vì nguyên do trận chiến của Thượng Ất và con vượn, hai vật thuộc về thiên giới này bị con vượn lấy đi không rõ tung tích. Vốn dĩ, tiến sĩ L tưởng mọi việc đã xong rồi, nhưng không ngờ khi Cao Trách Nhiên đi Đường Thành để tìm con gái mình là Cao Vũ Đồng thì đã phát hiện một vật phẩm khác đến từ thiên giới – một thứ vũ khí cực lớn và khoa trương, chiến kích thiên giới!

Không có gì bất ngờ, khi Cao Trách Nhiên mang về cây kích có hoa văn kỳ dị, trái tim vốn dĩ đã bị dập tắt của các đại lão quân sự và chính trị của Đế Đô lại được thứ vũ khí này thổi bùng lên lần nữa. Kết quả là, Cao Trách Nhiên lại một lần nữa trở lại trung tâm quyền lực với tư thế cực cao, mỗi ngày đều dùng các loại dã thú và con người để làm thí nghiệm, hy vọng mở được cánh cửa đến thiên giới càng sớm càng tốt.

Mà tiến sĩ L bởi vì kiên quyết từ chối tham gia nghiên cứu “cánh cửa thiên giới” mà bị lạnh nhạt, cho đến khi rốt cuộc ông ấy được cử đến phòng thí nghiệm làm vũ khí, mỗi ngày đều làm việc với các loại vũ khí năng lượng khác nhau giống như là bị giam lỏng vậy.

Tức giận, sừng sờ, bất lực và cả đồng tình... Khi Thượng Ất nghe được điều này, phản ứng đầu tiên của anh là liệu những đại lão của Đế Đô và Cao Trách Nhiên có phải là bị điên rồi không, lần trước ở trong phòng thí nghiệm, bởi vì cây gậy thiên giới, con vượn lớn có trí tuệ đã gần như làm đảo lộn cả Đế Đô, việc huấn luyện hoặc đến được “thiên giới” có thực sự quan trọng hơn việc bảo vệ căn cứ và cứu sống những người tị nạn không?

Ngoài ra, sau khi đi đến vết nứt trong lòng đất và chạm trán với Si Thù, Thượng Ất có thể chắc chắn rằng cái gọi là cây gậy thiên giới và áo giáp

thiên giới lần trước hoàn toàn không phải đến từ thiên giới, mà đó là vũ khí và áp giáp từ thời thượng cổ của Si Vương. Thật nực cười, không biết tại sao những lão già ở căn cứ Đế Đô này nhất quyết nhận định rằng những thứ này đến từ thiên giới, có lẽ là bởi vì nhìn thấy các chùm năng lượng bay lên trời khi chúng bị kích thích bởi năng lượng...

Có điều, trước khi Thượng Ất kịp cười nhạo họ thì một tin tức chấn động khác bất ngờ ập đến. Vân Lăng nói với anh rằng, trong khi thí nghiệm chiến kích thiên giới Cao Trác Nhiên đã vô tình dùng chất lỏng đậm đặc chiết xuất từ màn sương đỏ để làm tan một phần đầu ngọn giáo của cây kích, sau đó một loạt phản ứng dây chuyền đáng kinh ngạc xuất hiện, chiến kích thiên giới vỡ tan ra, linh khí thần bí ẩn chứa trong đó giống như một con cá voi khổng lồ đang hút nước, hút hết toàn bộ năng lượng trong không trung quanh Đế Đô, sau đó hòa thành một tia năng lượng cực lớn bay thẳng lên trời!

Khi tia năng lượng biến mất, một “cánh cửa tròn” cao hơn 5m, tỏa ra ánh sáng xanh lam đột nhiên xuất hiện ở nơi chiến kích thiên giới biến mất. Cả một năm sau ngày mặt trời, “cánh cổng thiên giới” huyền thoại mở ra trước mắt mọi người bằng một cách cực kỳ ngẫu nhiên!

Diễn biến tiếp theo không khó để tưởng tượng, Cao Trác Nhiên đã trở thành người hùng trong mắt của các đại lão của Đế Đô. Sau đó các trưởng quan các cấp bắt đầu khẩn trương triệu tập cấp dưới họp bàn, đương nhiên chỉ có một chủ đề đó là tổ chức một tổ nhân lực để lên thiên giới!

Chương 463: Lòng thép

Chương 463. Lòng thép

Nhưng những gì xảy ra tiếp theo đã đánh sập tất cả trí tưởng tượng của mọi người. Ngay trước khi quân đội Đế Đô có thời gian xác nhận danh sách nhân sự gia nhập đội ngũ đi lên thiên giới thì từng chiếc chiến cơ màu bạc nối tiếp nhau bay ra khỏi cánh cổng thiên giới, sau đó, ở trong tình trạng căn cứ Đế Đô mất cảnh giác đã dùng vũ khí năng lượng đặc biệt lần lượt phá hủy hàng chục tuyến phòng thủ, một đường giết đến tận cả những đại

lão của quân Phương đang ẩn náu ở trong lô cốt, tình thế nguy cấp đến mức lòng người cũng muốn nhảy ra.

Lúc này, tiến sĩ L ra ngoài...

Sau khi ông ấy liên tiếp tấn công đập nát các chiến cơ màu bạc bằng sức mạnh tinh thần cực mạnh thì mọi người phát hiện ra hai điều. Thứ nhất, những chiến cơ màu bạc bay từ cổng thiên giới ra này không phải là không thể phá hủy, khi gặp phải một cao thủ biến thái như tiến sĩ L, chúng cũng sẽ bị nghiền nát dễ dàng như một con bọ trong máy xay sinh tố, vì vậy những chiến cơ màu bạc còn sống sót cũng sẽ bỏ chạy như con chó mất nhà, chứ không phải là bất khả chiến bại!

Thứ hai, mọi người đột nhiên phát hiện ra rằng, bất giác thực lực của tiến sĩ L đã chỉ có thể mô tả bằng một từ là không thể tưởng tượng được, cơn bão ý niệm của ông ấy dường như có thể phá hủy cả thế giới, đơn giản chính là khắc tinh trong các trận chiến. Không thứ gì có thể nguyên vẹn trong cơn bão ý niệm vật chất đó, trước mặt tiến sĩ L, những chiến cơ màu bạc không thể phá hủy trở nên mỏng manh như vỏ trứng, gõ nhẹ một cái là đã vỡ tan.

Tiến sĩ L quá mạnh, sau trận chiến này, tất cả mọi người đều nhìn tiến sĩ L với ánh mắt sợ hãi, kể cả Cao Trác Nhiên, người có não biến dị được 50%. Sau trận chiến này, Cao Trác Nhiên sâu sắc nhận ra rằng quá trình huấn luyện tinh thần của y không thể theo kịp được tiến sĩ L biến thái này. Điều duy nhất y có thể so với tiến sĩ L đó chính là sự biến dị của bộ não và sức mạnh thể chất của mình. Nếu cả hai thực sự chiến đấu với nhau, người ta đoán rằng cả hai người cuối cùng đều sẽ không sống được, vì Cao Trác Nhiên có thể sử dụng sức mạnh tinh thần của mình để chống lại cơn bão ý niệm và tiếp cận tiến sĩ L để tung ra sát chiêu cuối cùng. Nhưng Cao Trác Nhiên cũng chắc chắn 100% rằng khoảnh khắc ông ta tung ra sát chiêu đó thì ông ta cũng sẽ bị cơn bão ý niệm của tiến sĩ L xé xác thành từng mảnh đến một ngón tay cũng không còn...

Cuộc chiến giữa những người đột biến não luôn diễn ra vô cùng kinh hoàng, hoàn toàn không có chuyện thắng thua mà chỉ có hai bên cùng thiệt mà thôi!

Song, các đại lão của Trung Quốc luôn nắm bắt rất tốt những mâu thuẫn chính của sự việc. Sau sự xuất hiện của chiến cơ màu bạc, việc ai là người lãnh đạo ai là người thứ hai trong căn cứ Đế Đô đã không còn quan trọng nữa. Sự xuất hiện của chiến cơ màu bạc đã nhắc nhở những lão giả hỏa muốn sống trường sinh bất lão này, phía sau cánh cổng thiên giới kia không đẹp như là họ đã tưởng.

Kể từ đó, tiến sĩ L được thả ra khỏi cung điện lạnh lẽo, vinh quang chong chất xung quanh ông ấy như những bông tuyết. Các đại lão của quân đội đã giải quyết mâu thuẫn giữa họ và tiến sĩ L chỉ trong vài lời nói bằng cách lại lần nữa sử dụng kỹ năng chính trị điêu luyện và nụ cười “chân thành” của họ. Trước thái độ giả tạo như vậy, tiến sĩ L chỉ cười, coi như mọi chuyện đã được kiểm soát.

Nhưng mà, mọi chuyện không đơn giản như mọi người nghĩ... cơn bão ý niệm của tiến sĩ L là phải trả giá bằng một phần sinh mệnh. Thể chất của ông ấy vốn đã không mạnh mẽ lần này lại bị chiến cơ màu bạc áp chế mãnh liệt, gây ra sát thương vô cùng lớn khiến ông ta suýt chút nữa mất đi nửa cái mạng.

Tiến sĩ L cũng không giấu diếm chuyện này, đồng thời nói rõ tất cả những lo lắng của mình.

Thứ nhất, cổng thiên giới hiển nhiên là hai chiều, không ai nói trước được cái gì sẽ đi ra từ bên trong. Ví dụ, chính là một vài chiến cơ màu bạc bay ra lần này, lần sau có thể sẽ có hàng trăm con quái vật cầm đao trong tay đi ra nếu chúng ta không thống nhất được. Những chiếc chiến cơ màu bạc này rõ ràng là những vật công nghệ có trí tuệ. Xem xét từ phần còn lại của thi thể và mảnh vỡ của thiết bị trong xe, công nghệ của những chiếc chiến cơ này rõ ràng đã đi trước công nghệ của Trái Đất ít nhất là năm mươi năm.

Rõ ràng là đánh không lại người ta, lại còn mở một cái cửa ở trong nhà mình cho đối phương, điều này... con mẹ nó, rất xấu hổ...

Thứ hai, cho đến ngày hôm nay cánh cổng thiên giới không có dấu hiệu đóng lại, có nghĩa là phải tiếp tục có người canh giữ cánh cổng thiên giới, người chịu trách nhiệm giám sát này phải mạnh mẽ, ít nhất cũng phải ngang với Vân Lăng.

Nhưng lúc này lại có vấn đề mới xuất hiện, trong căn cứ Đế Đô bây giờ, số hạ sĩ quan có thể so sánh với Vân Lăng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Hơn nữa, những người này ngày thường còn phải đảm nhiệm chỉ huy tuyến phòng thủ dài mấy chục km của Đế Đô, làm sao có đủ thời gian và sức lực để ngồi xõm ở đó mà nhìn chăm chăm xem là có thứ gì đó đi ra không?

Có điều, trí tuệ của con người là vô hạn, nhất là trong lúc khó khăn. Khi mọi người đang lúng túng, Đăng Vũ, thủ hạ của Vũ Văn Tĩnh đột nhiên đề xuất, tại sao lại không xây dựng một cái gì đó tương tự như một nhà tù để chặn cổng thiên giới lại, để dù có thứ gì đó đột ngột chạy ra ngoài thì cũng sẽ có thời gian phản ứng mà không như trước đây là không có thời gian phòng bị.

Lời nói của Đăng Vũ đã mở ra cho mọi người ý tưởng mới, với sự đồng tâm tuyệt đối, một cái lồng thép khổng lồ đã được xây dựng xong chỉ trong nửa ngày. Nhìn thấy những thanh thép dày cộp to gần bằng đùi một đứa trẻ trên lồng sắt, lòng mọi người mới từ từ được buông lỏng. Đăng Vũ cũng được khen thưởng và thăng liên tiếp mấy cấp giống như ngồi trên tên lửa vậy!

Chương 464: Con thú nuốt sắt

Chương 464. Con thú nuốt sắt

Có điều, mọi chuyện không hề suôn sẻ như mọi người nghĩ, vào ngày thứ hai sau khi lồng thép được lắp đặt, một con quái vật có thân hình kỳ dị như người ngoài hành tinh trong phim khoa học viễn tưởng bất ngờ xuất hiện trong căn cứ, sĩ quan phụ trách canh gác phản ứng rất nhanh, lập tức gióng lên hồi chuông báo động, đồng thời nhanh chóng kích hoạt khẩu pháo năng lượng hạt tinh thể cực mạnh rồi nhắm vào con quái vật ở trong lồng. Nhưng mà đúng lúc này, một cảnh tượng kinh khủng xuất hiện, con quái vật này há miệng ra ngay lập tức khi nó phát hiện bị cái lồng chặn lại, trong miệng nó thở ra một hơi thở giống như bông hoa cúc nở rộ phun thẳng lên trời, chỉ là những thanh sắt của cái lồng sắt quá dày nên liên tục phát ra những tiếng cọt ken két, miếng sắt to như cái bánh bị con quái vật nuốt chửng từng miếng một một cách dễ dàng.

Con thú nuốt sắt!

Đây là cái tên mà sau khi Vân Lăng giết chết con quái vật này đã đặt cho nó, cũng chỉ có cái tên này mới hợp với cái thứ ăn sắt dễ dàng như ăn trái cây này.

Lần này việc phòng thủ lũ quái vật tấn công căn cứ rất thành công, con số thương vong được báo cáo với các đại lão của quân Phương là bằng không. Người duy nhất bị thương là sĩ quan trực gác, cũng có thể là do anh ta quá căng thẳng mà ngã đập mặt xuống đất. Nhưng sau đó vẻ mặt của tất cả mọi người cũng không có gì vui vẻ, mọi người đều không hên mà cùng nghĩ đến một điều – sau cánh cổng thiên giới kia còn có bao nhiêu quái vật mà mọi người không hề biết, nếu những con quái vật này cùng tấn công thì liệu căn cứ Đế Đô có bảo vệ con người an toàn được không?

Câu trả lời là hiển nhiên không ai có thể đảm bảo được điều này. Rất rõ ràng là những thứ ở bên kia cánh cổng thiên giới không có lương thiện như các đại lão tưởng tượng, nhìn từ các sinh vật đi ra từ đó, có thể căn cứ Đế Đô đang phải đối mặt với mối đe dọa đến từ một thế giới khác...

Nhĩ đến điều này, Vân Lăng, Vũ Văn Tinh và những người khác đều cảm thấy khó chịu. Ngày mạt thế ở bên này còn chưa giải quyết xong, em gái nhà nó, các người còn mang về mối đe dọa từ một thế giới khác, mẹ nó, có còn để cho người ta sống không hả?

Tình hình bây giờ rất rõ ràng, một ngày cánh cổng thiên giới còn chưa đóng thì ngày đó Đế Đô sẽ không bình yên, một chiếc lồng sắt không thể nào giải quyết được hiểm họa xâm lược từ thế giới khác.

Đóng nó lại thôi!

Vân Lăng và những người khác bắt đầu cùng nhau lên tiếng, nhưng họ không ngờ rằng điều cuối cùng chờ đợi họ lại là thông báo của cấp trên bảo họ chuẩn bị sẵn sàng để đi vào cánh cổng thiên giới!

Điên rồi, tất cả những kẻ này điên rồi!

Khi Thượng Ất nghe đến đây, tâm trí anh lập tức nghĩ đến Cao Trác Nhiên. Người duy nhất có thể đưa ra quyết định điên rồ này chính là kẻ mất trí đó chứ không phải ai khác. Nói dễ nghe một chút thì trong xương Cao Trác Nhiên luôn có tinh thần mạo hiểm, nói khó nghe một chút thì Cao Trác Nhiên chính là một tên điên vì lý tưởng mà hy sinh tất cả mọi người.

Có điều, lời nói tiếp theo của Vân Lăng khiến Thượng Ất rơi vào im lặng, hóa ra sau khi Cao Trác Nhiên chủ động đề nghị đi vào cánh cổng thiên giới thì người đầu tiên đứng ra đồng ý lại chính là tiến sĩ L!

Tiến sĩ L nghĩ gì vậy, sao ông ấy có thể phát điên cùng với Cao Trác Nhiên chứ?

Phản ứng đầu tiên của Thượng Ất là không tin đó là sự thật, nhưng sau khi Vân Lăng kể rõ những gì đã xảy ra, rốt cuộc Thượng Ất cũng miễn cưỡng thừa nhận rằng anh cũng có cùng một suy nghĩ với người đột biến não này... Tiến sĩ L lại có ý định phong ấn cánh cổng thiên giới từ phía bên kia!

Thượng Ất không thể đoán được tại sao tiến sĩ L lại làm như vậy, thậm chí y còn không hiểu được nguyên lý của cánh cổng thiên giới thì sao đoán được tiến sĩ L đang nghĩ gì? Nhưng sau khi nghe Vân Lăng kể lại, Thượng Ất đã nhận ra rằng mình đang gặp rắc rối lớn rồi.

“Vậy là ba ngày trước, tiến sĩ L đã dẫn người đi vào cánh cổng thiên giới rồi?” Thượng Ất nhìn Vân Lăng khẽ gật đầu, trên mặt lộ vẻ bất lực.

“Trong ba ngày này, có tin tức gì của tiến sĩ L không?” Thượng Ất lại hỏi, Vân Lăng lại lắc đầu, thở dài nói: “Trước khi đi vào cánh cổng thiên giới tiến sĩ L đã nói với tôi, nếu một tuần sau ông ấy vẫn chưa từ cánh cổng thiên giới trở về thì tôi hãy dùng lửa phá hủy thứ này đi để tránh phiền phức về sau, nhưng đã ba ngày nay rồi không có động tĩnh gì cả, tôi chờ đến khô cả mắt rồi!”

“Tiến sĩ L nói thứ này có thể phá hủy? Vậy ông ấy có nói rằng, một khi hủy đi cánh cổng thiên giới này thì người ở bên trong có còn cơ hội đi ra nữa không?” Thượng Ất ngạc nhiên hỏi, nếu tiến sĩ L để lại những lời này thì chắc hẳn là ông ấy đã nghĩ xong đường thoát cho mình rồi.

“Không, tiến sĩ L không nói gì cả.” Vân Lăng lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu nói: “Tiến sĩ L chỉ nói rằng tôi nên chọn thời gian để phá hủy thứ này... Ồ, đúng rồi, hình như là ông ấy có nhắc đến một không gian khác, thứ giống như là không gian năng lượng, lúc đó tôi lo lắng cho an toàn của ông ấy quá nên cũng không hỏi kỹ càng.”

“Không gian khác? Một loại giống với không gian năng lượng? Đó là cái gì?”

Nghe Vân Lăng giải thích, Thượng Ất cũng ngẩn ra. Y đã từng nhìn thấy những thứ như thời gian và không gian trong khoa học viễn tưởng, nhưng thực tế thì y không hiểu lắm về các nguyên tắc khoa học. Cho nên, về vấn đề này, cho dù Vân Lăng có giải thích rõ ràng thì y cũng khó có thể hiểu được.

...

Trong màn đêm, Thượng Ất vừa chậm rãi đi trên con phố vắng vừa nhớ lại cuộc nói chuyện giữa anh và Vân Lăng lúc sáng. Bên cạnh anh thỉnh thoảng xuất hiện bóng dáng của Cao Tổ, khả năng tàng hình độc đáo khiến anh ta giống như một bóng ma trong bóng tối, rất khó để thực sự nhìn thấy dấu vết của anh ta.

Chương 465: Đại Lão Văn Thiên Hoa

Chương 465. Đại Lão Văn Thiên Hoa

Đi trong bóng tối, mục đích đương nhiên là không đơn giản. Sau một ngày cân nhắc, Thượng Ất quyết định tự mình đi đến cánh cổng thiên giới xem thử. Có hai lý do để giải thích cho điều này, thứ nhất là để khẳng định sự tồn tại của cánh cổng thiên giới, chỉ có tận mắt nhìn thấy mới có thể tin được. Thứ hai là đưa Cao Tổ đến xem nó, để cho anh ta chết tâm, điều này cũng coi như là đã hoàn thành lời hứa lúc ban đầu với anh ta.

Nhưng cho dù kết quả cuối cùng có như thế nào, Thượng Ất cũng sẽ không vì điều này mà thay đổi kế hoạch ban đầu. Chuẩn bị đủ xăng dầu, cộng thêm với chọn thêm người, dù sao thì cũng không thay đổi hai điểm này. Về phần tung tích của tiến sĩ L... Thượng Ất đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng, anh đưa ra kết luận rằng cho dù tất cả nhân loại trên trái đất đều đã chết thì đoán chừng tiến sĩ L sẽ không chết, vì vậy bản thân mình còn chưa lo cho xong còn đâu sức mà lo lắng cho người khác.

Rất nhanh, Thượng Ất và Cao Tổ đã đến phòng thí nghiệm dưới lòng đất của căn cứ Đế Đô. Bởi vì cánh cổng thiên giới mà phòng thí nghiệm đã trở thành một khu vực bảo vệ trọng điểm của quân đội Đế Đô, binh lính tuần tra hàng giờ, mức độ cảnh giác cao đến mức ngay cả một con ruồi cũng không thể vào được.

Nhưng Thượng Ất không phải là ruồi, Cao Tổ cũng không phải sinh vật cấp thấp đó, vậy nên dù nơi này có được bảo vệ cẩn thận đến đâu thì đứng trước họ cũng gần như là vô dụng. Sau khi xác nhận lại vị trí, Thượng Ất thi triển kỹ năng tốc độ của mình, anh giống như một bóng ma trong màn đêm vượt qua tất cả các vệ binh, tiến vào phòng thí nghiệm dưới lòng đất chỉ trong vài tích tắc. Cao Tổ ở phía sau sử dụng dị năng tàng hình càng thêm thần kỳ, anh ta chậm rãi đi theo sau một nhóm lính nhỏ tuần tra rồi đi vào, nhìn Thượng Ất đang cạm lời lắc đầu... nói thật, so với con người, Cao Tổ quả thực là một sinh vật cực kỳ xuất sắc, nếu anh ta thực sự giải quyết được vấn đề sinh sản thì con người sẽ thật sự không biết phải đối mặt với đối thủ này như thế nào!

Sau khi kiên nhẫn chờ đợi, Thượng Ất và Cao Tổ đi theo một nhà nghiên cứu khoa học vào phòng thí nghiệm. Cánh cửa cuối cùng được mở ra, con đường đang đi hướng tới một nhóm binh lính được trang bị vũ khí cực lớn đóng xung quanh một cái lồng sắt khổng lồ, một vài gương mặt quen thuộc đang tranh cãi gay gắt.

“Cao Trác Nhiên, tôi nhắc lại với ông một lần nữa, trước khi tiến sĩ L trở về, tôi sẽ không để cho ông động vào bất cứ thứ gì ở đây, dù là một hạt bụi ông cũng phải để lại cho tôi!”

Giữa đám đông, một người quân nhân có vàng trán rộng, một thân chính khí đang hét lên, Thượng Ất vừa gặp đã nhận ra người kia chính là trợ lý

đắc lực của tiến sĩ L – quân nhân Lý Đồng Thành.

Lúc này, Lý Đồng Thành rất tức giận, cánh tay của anh ta khẽ run lên, trong khi đó, người đàn ông cao lớn mặc đồng phục nghiên cứu màu trắng xám đứng trước mặt anh ta luôn mỉm cười không nói một lời, dường như ông ta không để ý lắm tới sự tức giận của Lý Đồng Thành.

“Cao Trách Nhiên!?” Thượng Ất dừng lại, lắc lư tay ra hiệu cho Cao Tổ dừng hành động hấp tấp, anh thầm nghĩ: “Cao Trách Nhiên cũng ở đây, có lẽ tối nay ở trong phòng thí nghiệm sẽ xảy điều gì đó...”

Như không để ý có người tiến vào, Lý Đồng Thành và Cao Trách Nhiên vẫn đang tranh cãi kịch liệt, lúc này, một giọng nói già nua vang lên từ trong đám người, cả phòng lập tức trở nên yên tĩnh.

“Trưởng quan Lý Đồng Thành đừng có kích động nữa, xin hãy nghe lão già tôi nói một câu, nếu có gì không thỏa đáng thì các anh thương lượng tiếp cũng không muộn.”

“Ừm, được rồi... Lão Văn, ngài nói đi, chúng tôi nghe đây!” Lý Đồng Thành gạt đầu trở lại chỗ ngồi với vẻ mặt phức tạp, nhìn một ông lão đang chậm rãi đi ra ngoài, không nói lời nào.

“Các vị, lão già Văn Thiên Hoa tôi đại diện cho mấy lão đầu của Trung Quốc đến đây là có một vài câu muốn nói các vị. Các vị hãy yên lặng, xin hãy nghe hết lời tôi nói rồi hãy đưa ra tính toán!”

Văn Thiên Hoa?

Khi lão già gầy gò nói ra tên của mình, Thượng Ất không khỏi sửng sốt. Mặc dù ngày mặt thế đã qua rất lâu nhưng tên của mấy đại lão của Trung Quốc Thượng Ất vẫn nhớ rất kỹ. Điều quan trọng nhất là giữa mình và ông già này còn có mối quan hệ nhất định. Nhớ năm đó, bản thân mình mạo hiểm tính mạng cứu Văn Phi, chính là cháu gái của lão đầu này, lúc đó mình chỉ lấy một ít đồ vật quân đội dùng làm thù lao, bây giờ nghĩ lại đúng là đối phương được hời rồi...

“Tất cả các vị ở đây đều là tinh anh của quân đội Đế Đô. Những người như chúng ta có thể sống yên ổn qua ngày đều là nhờ vào những trận chiến sinh tử đẫm máu của các vị. Đối với việc này, lão già tôi nhất định phải nói lời cảm tạ!”

Văn Thiên Hoa nói xong đứng lên, nghiêm mặt cúi đầu với tất cả binh lính xung quanh, tất cả binh lính không khỏi thẳng tắp lộ ra vẻ kiêu ngạo, tự hào.

“Có điều, lão già tôi ở đây nhân cơ hội này giải thích cho các vị suy nghĩ của quân Phương và đảng phái chính trị ở Đế Đô. Thứ nhất, đám lão già chúng tôi không sợ chết như lời đồn bên ngoài, mục đích của việc mở cánh cổng thiên giới không phải như một số người vẫn nghĩ, đó là muốn tìm kiếm một thứ gọi là tiên dược để trường sinh bất lão.”

“VẬY TẠI SAO LẠI NHẤT QUYẾT ĐI MỞ CÁNH CỔNG THIÊN GIỚI NÀY? Lão Văn, ngài biết không, trong những ngày qua, những con quái vật chạy ra từ đây đã giết hàng chục binh lính của chúng tôi, nhưng gia đình họ chỉ có thể trốn trong nhà lén lút khóc!”

Lý Đồng Thành tức giận nói. Trong lần cuối cùng chiến cơ màu bạc đột kích đã có hơn một chục chiến binh trung thành của anh chết trong trận chiến đó. Chính vì lý do này mà Lý Đồng Thành đã truy đuổi và giết chết hai chiến cơ bỏ chạy, nhưng Cao Trác Nhiên đã ra lệnh quay trở lại, khiến anh không thể nào trả thù được cho thủ hạ của mình. Bây giờ Văn Thiên Hoa nhắc lại chuyện này khiến Lý Đồng Thành không kìm được tức giận mà hét lên cắt ngang lời Văn Thiên Hoa.

Chương 466: Đại Lão Văn Thiên Hoa (2)

Chương 466. Đại Lão Văn Thiên Hoa (2)

“Ha ha, tiểu Lý, tính cách này của cậu rất thẳng thắn, chẳng trách tiến sĩ Lại giữ cậu ở bên cạnh.” Văn Thiên Hoa cười nhẹ, không tức giận vì bị ngắt

lời mà tiếp tục kiên nhẫn giải thích: “Hiện nay, ở tình hình mà bên trong thì có nguy cơ về nguồn tài nguyên, bên ngoài thì có dã thú tấn công, mọi người nói xem chúng ta nên đặt trọng tâm phát triển vào đâu? Xây dựng một căn cứ vững chắc hơn? Hay là vẫn tiếp tục phát triển công nghệ, sau đó xông ra chiến đấu với những con dã thú ở bên ngoài, lấy lại địa vị của con người của chúng ta trên đỉnh chuỗi thức ăn sinh vật, rồi làm việc chăm chỉ để trở lại cuộc sống trong quá khứ?”

...

Tất cả mọi người đều không nói nên lời, câu hỏi của Văn Thiên Hoa tưởng chừng như đơn giản nhưng rất khó để trả lời. Không sai, bây giờ ở bên ngoài đang có rất nhiều khủng hoảng, nhiều người khó có thể đảm bảo được để mình sống sót. Bởi vì căn cứ Đế Đô có sức mạnh quân sự trời sinh, nhìn thì có vẻ con người ở đây không cần phải lo lắng về cái ăn cái mặc. Nhưng về sau thì sao? Tương lai căn cứ Đế Đô ở đâu? Con người bọn họ tiếp tục xây dựng căn cứ ổn định, hay là tiếp tục nỗ lực phát triển công nghệ và mở rộng ra bên ngoài, lựa chọn nào khiến cho cuộc sống sau này của họ tươi sáng hơn, điều này ai cũng không nói được.

Bởi vì mọi người ai cũng hiểu rằng, chỉ cần ngôi sao bí ẩn trên đỉnh đầu kia còn tồn tại một ngày thì con người trên Trái Đất sẽ không thể nào yên ổn được. Thú dữ thoái hóa, con người điên cuồng thoái hóa, giống như bão, lũ lụt và sương mù, những thảm họa thiên nhiên này đã khiến loài người gần như tuyệt chủng, chỉ cần tùy tiện xuất hiện một lần cũng có thể phá hủy tất cả mọi thứ mà họ đã xây dựng!

Nhìn vẻ mặt mọi người đều nặng nề, Văn Thiên Hoa nghiêm giọng nói: “Có lẽ mọi người đều biết thế giới rơi vào cuộc đại suy thoái sinh vật này chính là do ngôi sao ở trên bầu trời, nhưng có thể mọi người không biết rằng, trước khi ngôi sao xuất hiện một tháng thì trên khắp thế giới 13 quốc gia có vũ khí hạt nhân bao gồm cả Trung Quốc trong một cuộc họp bí mật đã lên kế hoạch cho một hành động quân sự bí mật có tên là Diệt Tinh!”

“Diệt Tinh? Tại sao tôi lại không biết có hành động như vậy?” Có người trong đám người kinh ngạc nói. Những người này có sao dày đặc trên vai áo chứng tỏ cấp bậc trong quân đội Đế Đô của anh ta rất cao.

“Lão Lưu, đừng có nói anh, chuyện này đến tôi còn không nghe nói. Anh phải biết rằng tất cả các hoạt động quân sự quan trọng trong quân đội đều phải có sự chữ ký của tôi...” Một người đàn ông trung niên khác trong đám người nói với vẻ mặt bất đắc dĩ, giọng nói còn mang theo chút không thể tin được.

Ngoài bọn họ ra thì còn có tất cả những quân nhân ở trong phòng có cấp bậc trên Lý Đồng Thành đều quay sang nhìn nhau, dường như là bị lời nói của Văn Thiên Hoa làm cho sửng sò. Ai cũng không thể ngờ được trước ngày mặt trời có một chuyện bí mật như vậy!

“Lão Văn, mục tiêu của hoạt động Diệt Tinh này là tiêu diệt ngôi sao kia có phải không? Kết quả thế nào?” Về mặt Lý Đồng Thành kinh ngạc, miệng không đợi được mà hỏi luôn, mọi người lập tức vừa vênh tai lên nghe vừa nhìn chăm chăm Văn Thiên Hoa.

“Kết quả... chuyện này rất dài dòng!” Văn Thiên Hoa vừa nói vừa bưng tách trà nóng mà phó quan vừa mang lên, nhấp một ngụm, như thể đang sắp xếp lại câu chữ để biến chuyện phức tạp này trở nên đơn giản nhất có thể.

Bên kia, Thượng Ất đang chăm chú lắng nghe, Cao Tổ ở phía sau đột nhiên vỗ vỗ vai y, nhìn lại thấy Cao Tổ đang cẩn thận chỉ tay về phía cánh cổng thiên giới, dùng khẩu hình miệng nói “có tình hình!”

“Sao thế, cánh cổng thiên giới ở bên kia có chuyện? Sao tôi lại không phát hiện ra?”

Thượng Ất kinh ngạc nhìn lại cánh cổng thiên giới, chỉ thấy cánh cổng lặng lẽ đứng đó toát ra một vầng hào quang quái dị, lồng sắt lớn bao bọc vẫn còn nguyên vẹn, không có gì khác thường xảy ra.

“Cao Tổ, anh có bị lóa mắt không? Ở đó không có chuyện gì xảy ra cả, anh muốn nói với tôi cái gì?” Thượng Ất nhìn lại Cao Tổ, trong mắt hiện lên một tia tức giận. Theo Thượng Ất thì có thể Cao Tổ hơi gấp gáp một chút.

“Thượng Ất, nhìn về phía bên phải của cái lồng sắt, ở đó có thứ gì đó...” Cao Tổ cũng nhận ra có lẽ Thượng Ất đã hiểu lầm mình, không khỏi bước lên chỉ vào bên phải chiếc lồng sắt, trên mặt lộ vẻ lo lắng. Thượng Ất thấy

vậy thì khó hiểu, không khỏi quay đầu lại quan sát kỹ, đồng thời phóng ra dị năng tri giác cực mạnh, lồng sắt lập tức bị cuốn vào trong đó.

“Hửm, đó là...” Thượng Ất kinh ngạc nhìn vào một tia sáng vặn vẹo nằm trong tầm tri giác của mình. Thứ đó có hình dạng giống như một con sao biển, nhưng nó chỉ có bốn cái sừng sắc nhọn, thân thể mềm mại, động tác nhẹ nhàng đến mức như không tồn tại.

"Hóa ra là trong suốt... chẳng trách vừa rồi tôi không nhìn thấy gì!" Thu hồi dị năng tri giác, Thượng Ất lại nhìn góc lồng sắt lớn, một con sao biển bốn cánh trong suốt như thạch xuất hiện trong tầm mắt, Văn Thiên Hoa và những người khác vẫn đang chăm chú nói chuyện, thân thể của nó tiếp tục vặn vẹo đi về phía mặt đất.

“Thứ này giống tôi, nó có thể tàng hình bằng cách phản chiếu ánh sáng từ da.” Thấy cuối cùng Thượng Ất cũng tìm được mục tiêu, Cao Tổ đi tới, dùng ánh mắt tò mò nhìn quái vật sao biển bốn cánh, thì thào nói: “Nếu tôi đoán đúng, thứ này là đang muốn đi săn, dường như mục tiêu của nó là lão đầu đang nói chuyện... Chà chà, thứ này rất thần kỳ, rõ ràng là yếu ớt không xương, nhưng lại khiến tôi có cảm giác cực kỳ nguy hiểm và quen thuộc... thật sự muốn tìm hiểu xem rốt cuộc thứ này đến từ đâu!”

“Cái gì, thứ này muốn tấn công Văn Thiên Hoa? Cao Tổ, anh chắc chắn không?”

Lời nói của Cao Tổ khiến Thượng Ất rất ngạc nhiên, y không ngờ thứ trông yếu ớt như đồ ăn này lại lớn gan như vậy, dám tấn công một trong những lãnh đạo cấp cao nhất của Trung Quốc trước một phòng toàn cao thủ thế này.

Chương 467: Siêu năng lượng

Chương 467. Siêu năng lượng

“Rất chắc chắn... Mặc dù tôi không biết tại sao, nhưng tôi thực sự có thể cảm nhận được rõ ràng chuyển động của thứ này, giống như... giống như giữa chúng tôi có một mối liên hệ nào đó vậy!”

Trong mắt Cao Tổ cũng lộ ra vẻ bối rối không biết tại sao lại xảy ra chuyện này, nhưng theo bản năng anh cảm thấy nói tình huống này cho Thượng Ất là tốt nhất.

“Mẹ nó, xem ra thứ này là từ cánh cổng thiên giới mà ra, có thể qua mắt cả một phòng toàn cao thủ thế này chứng tỏ thứ này không đơn giản...”

Nhìn chằm chằm sao biến bốn cánh đang từ từ đi về phía Văn Thiên Hoa, trong lòng Thượng Ất thầm sợ hãi. Theo lời lão Hoa của Trung Quốc thì đánh nhận rồi cũng sẽ có ngày bị nhận mỗ mắt, thứ này thực sự rất quý dị, đeo mặt nạ vua chuột, cảm giác của ngũ quan sẽ được nâng lên đến mức dị thường vậy mà bị đối phương nhìn chằm chằm mà y vẫn không phát hiện ra... Nếu không phải Cao Tổ cảm nhận được, một khi Văn Thiên Hoa bị tấn công và giết chết thì căn cứ Đế Đô sẽ hỗn loạn ngay lập tức. Những người có động cơ thâm độc như Cao Trác Nhiên có thể sẽ tận dụng cơ hội này để phát động binh biến.

Không được để cho thứ này làm tổn thương Văn Thiên Hoa, nhất định phải ngăn cản nó!

Trong tiềm thức Thượng Ất muốn hiện thân để ngăn chặn quái vật sao biến bốn cánh, nhưng lý trí đã ngăn cản anh, anh do dự một chút rồi lùi về phía sau trốn vào trong bóng tối.

“Sao biến bốn cánh bò rất chậm, phải mất ít nhất năm phút mới đến được chỗ của Văn Thiên Hoa, tốc độ của tôi có thể ngăn chặn quái vật trước khi nó kịp tấn công, những gì Văn Thiên Hoa nói lúc này có lẽ rất quan trọng đối với tôi, đợi một lúc nữa rồi nói...”

Động tác của Thượng Ất rất bí mật và nhỏ, từ đầu đến cuối không có ai phát hiện ra điều gì bất ổn. Lúc này, giọng nói của Văn Thiên Hoa lại vang lên, khiến mọi người nhìn chăm chú lần nữa, chỉ sợ rằng mình nghe sót một chữ: “Kết quả là, hành động Diệt Tinh này thất bại, hoàn toàn thất bại! Bốn mươi lăm đầu đạn hạt nhân của mười ba quốc gia, tất cả đều mất liên lạc trong quá trình bay tới thiên thạch. Bức ảnh cuối cùng mà chúng tôi nhận được khiến tôi cực kỳ sốc, cho đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy khó có thể tin được...”

“Ây dà, tôi nói này, lão Văn, ngài đừng có thừa nước đục thả câu nữa, chúng tôi đều đang rất sốt ruột đợi ngài, ngài mau nói là lúc đó đã phát sinh chuyện gì đi?!”

Tiếng của Vân Lăng truyền đến từ một cánh cửa khác, người thanh niên vừa đi vừa vội vàng nói chuyện, xung quanh anh là một vài binh lính đang cùng nhau đi tuần tra, hiển nhiên anh ta đây là vừa mới tuần tra xong.

“Đến cả nguyên tố giả cũng không cảm nhận được sao...” Nhìn Vân Lăng đi qua lồng sắt lớn mà không để ý tới quái vật sao biển bốn cánh, trong lòng Thượng Ất càng ngày càng lạnh. Rốt cuộc là thế giới đằng sau cánh cổng thiên giới kia có cái gì? Làm thế nào mà một con quái vật có thể xuất hiện và ẩn nấp đến mức ngay cả nguyên tố giả mạnh nhất cũng không thể cảm nhận được? Nếu có hàng trăm, thậm chí hàng nghìn con quái vật như này xuất hiện... e rằng hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

“Ha ha, chỉ có tiểu tử nhà người là sốt ruột nhất, tình tình nóng nảy giống y như bản lĩnh của cậu, như dính vào lửa vậy!” Văn Thiên Hoa cười, chậm rãi nói: “Lúc đó, các vệ tinh giám sát trên bầu trời vẫn đang hoạt động nên chất lượng của những bức ảnh cuối cùng của hành động Diệt Tinh rất cao. Có tổng cộng bốn mươi lăm đầu đạn hạt nhân, theo lý mà nói thì năng lượng hạt nhân phóng ra đủ để phá hủy bất kỳ thiên thạch nào trong vũ trụ, nhưng vào thời điểm phát nổ thì không biết từ đâu xuất hiện một làn sóng năng lượng làm chấn động vũ trụ... Ừm, chắc phải gọi tên của cái này, tôi nhớ lúc đó tiến sĩ L đã nói như thế... Sóng năng lượng này đột nhiên lao tới trước mặt bom hạt nhân, giống như một bàn tay to lớn mà mắt thường không nhìn thấy được lập tức bao phủ lấy ngọn lửa phóng ra khiến đạn hạt nhân nổ tung!”

“Đợi đã, lão Văn, có phải là ngài nhầm rồi không, ý của ngài là lúc đó trong vũ trụ có một làn sóng năng lượng giống như ngòi nổ pháo làm đạn hạt nhân nổ tung?” Về mặt Lý Đồng Thành tràn đầy không tin, những người khác cũng lắc đầu tỏ ý không thể như thế.

Mọi người đều biết đạn hạt nhân là đại diện cho vũ khí mạnh nhất hành tinh, ẩn chứa năng lượng kinh hoàng và sức công phá cực lớn. Cho dù đó chỉ là bốn lăm đầu đạn hạt nhân thì người ta cũng không thể tưởng tượng được có sức mạnh nào có thể ngăn chặn chúng. Vậy mà bây giờ Văn Thiên

Hoa lại nói thực sự có một loại sóng năng lượng có thể ngăn chặn được sức nổ của bốn mươi lăm đầu đạn hạt nhân năng lượng cùng nổ, điều này nằm ngoài sức tưởng tượng của con người, phải nói đây là chuyện hoang đường.

Có lẽ Văn Thiên Hoa đã đoán trước được điều này nên không hề hoảng trước sự nghi ngờ của mọi người, thay vào đó, ông bình tĩnh dựa người vào lưng ghế sofa mềm mại, sau đó chậm rãi nói: “Giống như mọi người, lúc đó tôi cũng không tin vào sự việc này, nhưng trên thực tế nó đã thực sự xảy ra và xảy ra ngay trên đầu chúng ta, bên cạnh ngôi sao băng đó. Sau đó, hàng trăm nhà khoa học từ mười ba quốc gia đã tiến hành nghiên cứu điều này, cuối cùng phải miễn cưỡng thừa nhận rằng giữa Trái Đất và thiên thạch bí ẩn đó có một lớp sóng năng lượng mà mắt thường không thể nhìn thấy được đang nằm bất động trong vũ trụ, chặn không cho bất cứ thứ gì đi qua giữa!”

“Nhưng mà trên thế giới này sao có thể tồn tại thứ này, theo góc độ vật lý mà nói, tổng khối lượng của thứ này phải vượt quá 380% tổng năng lượng của đạn hạt nhân thì mới có thể đạt được hiệu quả ngăn chặn này, có nghĩa là sóng năng lượng phải tích tụ khối lượng hơn vài tỷ tấn trong phạm vi vài km... Không thể nào, nhất định là các ông nhầm rồi, điều này tuyệt đối không thể nào!”

Chương 468: Vết nứt thời không

Chương 468. Vết nứt thời không

Trong đám đông, một nhà nghiên cứu vật lý với tư cách là viện sĩ viện hàn lâm liên tục lắc đầu, sự giáo dục mà anh nhận được nói với anh rằng những điều mà Văn Thiên Hoa nói là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra. Nếu tất cả những điều này là đúng thì có nghĩa là có một thể năng lượng thuần túy với tổng khối lượng lớn gấp vài trăm lần Trái Đất đang ở trong bầu trời, vậy mà con người lại không bởi vì nguyên do này mà bị hút khỏi Trái Đất trở thành vật phụ thuộc vào sức hấp dẫn của năng lượng thuần túy đó... Chết tiệt, đây là đang kể chuyện cười với người ta sao?

Trước sự nghi ngờ của mọi người, Văn Thiên Hoa không hề tỏ ra bối rối, thay vào đó, ông ta từ từ uống một ngụm trà nữa, giọng điệu bình tĩnh nói: “Có thể mọi người không tin những lời này, nhưng nếu như nghĩ lại, từ khi mặt thể đến nay có ai thấy nước nào phóng đạn hạt nhân tấn công ngôi sao băng đó không?”

“Cái này... đúng thật là không có!”

Mọi người suy nghĩ một chút rồi bất lực gật đầu, tuy rằng có thể lời nói của Văn Thiên Hoa không hoàn toàn chính xác nhưng bọn họ cũng không thấy bất kỳ một cuộc tấn công nào nhằm vào ngôi sao băng đó.

“Không đúng, lão gia tử, tôi nghe nói không có cuộc tấn công nào nhằm vào thiên thạch đó là bởi vì sóng từ trường mà nó phóng ra đã phá hủy hầu hết các thiết bị điện tử khiến cho không có vũ khí đạn hạt nhân thông thường nào sử dụng được nữa!”

Vân Lăng tuổi trẻ háo thắng nhưng lại hỏi ra đúng vấn đề mà mọi người đang nghi ngờ, đúng là ban đầu khi ngôi sao băng bí ẩn xuất hiện trên bầu trời, những gì quân đội Đế Đô nói với bên ngoài chính là những gì Vân Lăng nói, lẽ nào trong thời gian dài như vậy cao tầng của quân Phương trong Đế Đô đã luôn che giấu sự thật của chuyện này?

Ẩn mình trong góc, Thượng Ất không khỏi nhú mày. Những lời nói của Văn Thiên Hoa khiến cho anh có một cảm giác cực kỳ không tốt, một âm mưu đã lừa dối tất cả mọi người bao gồm cả người dân Trung Quốc và bản thân anh, nhưng anh luôn đơn giản tin rằng tất cả những điều này là do ngôi sao băng kia!

Một cảm giác khó chịu từ từ ủa vào trong lòng, ánh mắt Thượng Ất không khỏi trầm xuống, dường như con sao biển bốn cánh ẩn nấp bên trên lồng sắt cảm nhận được sát khí của Thượng Ất nên đột nhiên dừng động tác lại, nằm sấp xuống.

“Cậu nói đúng, hệ thống đạn hạt nhân không phải bị phá hủy bởi sóng từ trường... lớp dải năng lượng giống như một tinh vân có khả năng hấp thụ cực cao. Nó hấp thụ năng lượng trong mọi vật thể, thậm chí cả các tia laze. Do đó, nhìn từ một vài biểu hiện, các nhà khoa học của mười ba quốc gia

đều cho rằng sóng năng lượng chấn động vũ trụ này không phải là một dải sóng năng lượng đơn giản mà là một lỗ đen có hình dạng đặc biệt mà trước đây chúng ta chưa từng thấy!”

Văn Thiên Hoa chậm rãi nói, rất nhiều thuật ngữ khoa học khó nhớ, để nói được rõ ràng như thế này đối với một người đàn ông sáu bảy mươi tuổi mà nói điều này quả thật không dễ dàng, nhưng một số người không để ý điều này mà lập tức đưa ra những nghi vấn mới.

Cũng nhà khoa học vừa rồi, sau khi nghe Văn Thiên Hoa nói xong, lập tức đứng lên hỏi: “Lão Văn, nếu hố đen mà ngài nói thật sự tồn tại, vậy tôi muốn hỏi ngài một câu, sóng từ trường của ngôi sao X do thiên thạch bí ẩn phát ra truyền đến Trái Đất dẫn đến việc toàn cầu thoái hóa thì sao? Là một dạng sóng bức xạ năng lượng, sóng từ trường của ngôi sao X cũng không thể thoát khỏi sức hút của lỗ đen năng lượng, đúng không?”

“Đúng, lỗ đen có thể hấp thụ cả ánh sáng, huống chi là sóng năng lượng thông thường...”

“Anh nói đúng, mặc dù tôi không rành về vật lý, nhưng tôi cũng biết các lỗ đen mạnh đến mức nào. Thứ đó là thứ mà ngay cả các hành tinh cũng có thể nuốt chửng!”

Đang nói chuyện, căn phòng lại trở nên lộn xộn lần nữa. Còn hai người Thượng Ất và Cao Tổ đang ẩn mình ở trong bóng tối thì nhìn nhau, tận dụng cơ hội này lên về phía trung tâm của căn phòng.

“Mọi người yên lặng, nghe lão Văn nói xong đã!” Dường như Lý Đồng Thành có địa vị rất đặc biệt trong phòng thí nghiệm, anh chỉ cần giơ tay lên là hỗn loạn dừng lại ngay lập tức, ánh mắt mọi người lại rơi vào trên mặt Văn Thiên Hoa.

“Nghiên cứu viên Lý nói rất đúng, khi đó tiến sĩ L cũng phản bác các nhà khoa học của quốc gia khác như thế.” Văn Thiên Hoa bị nhà nghiên cứu chọc tức cũng không tức giận, ngược lại tiếp tục vui vẻ giải thích: “Khi đó trong buổi hội thảo đa quốc gia, tiến sĩ L đã thẳng thắn chỉ ra rằng dải sóng năng lượng giữa Trái Đất và sao băng không thể là hố đen, đồng thời đưa giả giả thuyết của chính mình khiến mọi người bàng hoàng!”

Tiến sĩ L cho rằng dải năng lượng giữa Trái Đất và sao băng đó nên là một... vết nứt thời không!”

“Cái gì? Không thể nào, điều này thật nực cười. Thời gian và không gian chưa bao giờ được xác định là ở dạng vật chất, bởi vì nó liên quan đến lý thuyết không gian bốn chiều hoặc thậm chí là năm chiều, hình thức sống dựa trên cacbon của con người không thể cảm nhận được sự tồn tại của vết nứt thời không!”

Vẫn là nhà nghiên cứu Lý là người đầu tiên đứng lên lắc đầu, trên mặt lộ vẻ khinh thường, nếu không quen biết, nhất định sẽ có người cho rằng người này và Văn Thiên Hoa có thù hận. Có điều, khác với sự háo hức giải thích trước đó, phản ứng lần này của Văn Thiên Hoa rất hờ hững, trực tiếp bỏ qua nhà nghiên cứu Lý tiếp tục nói: “Tiến sĩ L có căn cứ để nói như vậy, hơn nữa trong quá trình thí nghiệm ông ấy đã tìm ra bằng chứng. Có điều, những kết quả này liên quan đến bí mật quốc gia, vì vậy sau khi hội thảo đa quốc gia đó kết thúc, báo cáo của tiến sĩ L được niêm phong, người biết chuyện này không nhiều.”

“Đợi đã lão Văn, hôm nay ông đã nói rất nhiều bí mật mà chúng tôi không biết, tôi muốn hỏi, chuyện này có liên quan gì đến hành động đêm nay? Ngài đừng quên, trước khi tiến sĩ L đưa mọi người vào cánh cổng thiên giới ngài đã hứa với ông ấy, trong vòng một tuần không ai được động vào cánh cửa thiên giới, nếu không sẽ xử lý theo tội phản quốc! Bây giờ mới có ngày thứ ba, tại sao ngài lại đồng ý cho Cao Trác Nhiên tiến hành thí nghiệm với cánh cổng thiên giới?”

Chương 469: Phương thuốc

Chương 469. Phương thuốc

Lý Đồng Thành nghiêm mặt đứng lên hỏi Văn Thiên Hoa, trong khi Văn Lãng ở phía sau do dự đứng lên, dường như cũng bày tỏ quan điểm ủng hộ tiến sĩ L vô điều kiện.

“Tiểu Lý, cậu đừng kích động, tôi còn chưa nói xong.” Văn Thiên Hoa mỉm cười ra hiệu cho phó quan ở phía sau lấy cho ông ta tách trà khác, “Những

điều liên quan đến bí mật quốc tế chắc chắn là không thể nói ở đây, nhưng những điều tôi vừa nói tuyệt đối có liên quan đến chuyện tối nay. Tôi già rồi dễ dài dòng, cậu đừng vội, từ từ nghe tôi nói!”

Vì sự thất bại của hành động Diệt Tinh và sự tranh luận về vết nứt thời không nên cuộc họp kết thúc không vui vẻ. Nhưng sự bùng phát của mặt thể đã cho thấy những lo lắng của tiến sĩ L là đúng, sóng từ trường do ngôi sao X phát ra đã tránh khỏi sức hút của vết nứt thời không một cách cực kỳ kỳ diệu, cuối cùng đẩy toàn bộ sinh vật vào con đường thoái hóa tập thể. Mà sau khi cánh cổng thiên giới xuất hiện, tiến sĩ L lại đưa ra phỏng đoán của mình rằng cánh cổng thiên giới này thực sự không đơn giản chỉ là cánh cổng truyền năng lượng dẫn đến thiên giới... cụ thể hiểu về cánh cửa này thế nào, trước tiên mọi người đến xem thứ này đã rồi nói!”

Văn Thiên Hoa vừa nói vừa lấy trong túi áo khoác ra một tờ giấy đã được ép dẻo đưa cho đám người, sau đó ngồi trở lại ghế không nói lời nào, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

“Đây không chỉ là một tờ giấy, trên đó viết một đồng ký hiệu và công thức... Này, sao nét chữ này nhìn quen vậy... Lão Văn, đây là cái gì, ông lấy tờ giấy này ra là muốn nói với chúng tôi cái gì?”

Cầm nó trên tay nhìn trái nhìn phải, Văn Lăng không hiểu gì ngoại trừ nhìn nét chữ trên trang giấy trắng có chút quen thuộc. Những công thức phức tạp ghi trên tờ giấy này cũng phức tạp như sách trên trời đối với một người còn chưa học hết cấp ba như anh ta, xem rồi cũng như chưa xem!

“Ha ha, tên nhóc họ Văn cậu đừng làm loạn, đương nhiên là cậu không hiểu thứ này rồi, ở Trung Quốc này không có tới ba người có thể hiểu được bảng công thức này đâu!” Văn Thiên Hoa cười lắc đầu, sau đó ngẩng đầu lên nói với Lý Đồng Thành, “Tiểu Lý tới xem đi, đoán chừng trong căn phòng này chỉ có cậu và Cao Trác Nhiên có thể hiểu được thứ này!”

“Cái gì? Tôi có thể đọc được? Tôi... ơ, đây không phải là...” Cầm tờ giấy, Lý Đồng Thành đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Văn Thiên Hoa, ánh mắt đầy khó tin. Văn Thiên Hoa cười nhẹ, nói: “Nhìn ra rồi? Ha ha, cậu xem thêm thời gian của phong bì thư và thời gian được gửi đi lưu trữ...”

“Nó được gửi tại Văn phòng tài liệu bí mật quốc gia năm 19XX. Người phụ trách Dịch Như Thư... đây... đây... không thể nào!” Lý Đồng Thành đột ngột ngồi xuống ghế thất thần nhìn tập tài liệu hơi ố vàng trên tay, không nói nên lời. Có điều, đôi tay có chút run rẩy vẫn phản bội trái tim của của Lý Đồng Thành, người quân nhân thép không sợ chết này đang rất sợ hãi!

“Chuyện gì thế này, các người đang làm gì vậy, không phải chỉ là trang giấy rách thôi sao, còn có thể có quỷ đi ra à?!” Vân Lăng nổi giận dè dè, nắm lấy cánh tay Lý Đồng Thành ra hiệu cho anh nói rõ ràng, không ngờ Lý Đồng Thành ngẩng đầu lên nhìn Văn Thiên Hoa bằng ánh mắt trống rỗng, khàn giọng hỏi: “Tờ giấy này thực sự đến từ thế kỷ trước sao? Nhưng cái này... sao có thể chứ, đây là công thức hoạt hóa đã được tiến sĩ L phát triển hơn 1 năm trước!”

Cái gì? Phương thuốc hoạt hóa? Hồ sơ bí mật năm 19XX?

Lời nói của Lý Đồng Thành khiến mọi người nổ tung, mọi người không khỏi nhìn chăm chăm vào tờ giấy đã được ép nhựa, trong lòng nháy loạn.

Không thể, chuyện này tuyệt đối không thể!

Thuốc hoạt hóa là liều thuốc cứu mạng của Đế Đô để chống lại bức xạ sóng từ trường của ngôi sao X, tất cả mọi người có mặt ở đây đều đã từng dùng nó. Mọi người đều biết rằng thuốc hoạt hóa này là một loại thuốc được phát triển vào một tháng trước ngày mặt thế. Bây giờ bạn lấy ra một mảnh giấy và nói với tôi rằng công thức của loại thuốc này đã có cách đây hàng chục năm... lừa quỷ sao?

Lần này, không thể nào kiểm soát được tiếng ồn ào lan ra giữa đám đông, dù có người cố gắng giữ im lặng thì cả căn phòng cũng ngập tràn tiếng cãi vã, khung cảnh rất hỗn loạn.

“Công thức thuốc hoạt hóa? Mấy chục năm trước?”

Ẩn trong bóng tối, trong lòng Thượng Ất cực kỳ chấn động, không ngờ Văn Thiên Hoa lại có thể lấy ra một vật bùng nổ như vậy, đồng thời trong lòng anh cũng mừng thầm vì chuyến đi đêm nay thật đáng giá, lại có thể nghe được nhiều chuyện bí mật như vậy.

Nghĩ nghĩ một chút, Thượng Ất khẽ nhúc nhích tiếp tục đi đến giữa căn phòng, anh rất hứng thú với mảnh giấy trên tay Lý Đồng Thành, nếu có được công thức chế tạo thuốc hoạt hóa, nó sẽ có ý nghĩa rất lớn đối với sự phát triển của căn cứ Tổ Ưng trong tương lai, phải biết rằng hầu như cứ vài ngày lại có một em bé được sinh ra trong căn cứ Tổ Ưng, những tiểu gia hỏa này cần những lọ thuốc hoạt hóa kia để chống lại bức xạ sóng từ trường của ngôi sao X.

Nhưng đúng vào lúc này, Văn Thiên Hoa đột nhiên đứng dậy đi tới chỗ Lý Đồng Thành, trong giọng điệu có chút bất lực, cầm lấy công thức thuốc hoạt hóa nói: “Tiểu Lý, ngoại trừ thời gian và địa điểm lưu trữ công thức thì cậu không nhìn ra được thứ gì khác sao? Phải biết rằng, khi tôi tình cờ có được công thức này vào ngày hôm qua, tôi đã bị sốc đến mức cả đêm không ngủ được vì những dòng chữ đó!”

“Chữ? Chữ gì? Ông đang nói về những chữ viết tay trên công thức này sao... lão Văn, ông là... tôi phi, sao có thể?!”

Theo lời nhắc nhở của Văn Thiên Hoa, Lý Đồng Thành cẩn thận quan sát công thức thuốc hoạt hóa, mới nhìn đến chữ thứ ba, hai tay Lý Đồng Thành run lên, cuối cùng sợ tới mức ném tờ giấy công thức xuống đất!

“Ha ha, cuối cùng cậu cũng nhìn ra rồi đúng không? Không sai, tôi đã tìm ba chuyên gia để xác nhận chữ viết trên công thức này và kết quả chứng minh rằng suy đoán của tôi là đúng, công thức thuốc viết trên tờ giấy này là tiền sĩ L... tự mình viết!”

Chương 470: Giết quái vật

Chương 470. Giết quái vật

Một màn quỷ dị xuất hiện, khi Văn Thiên Hoa nói hết câu, căn phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi. Mà bước chân Thượng Ất đang chuẩn bị bước về phía trước thì màn này đột nhiên xuất hiện nên chỉ có thể lúng túng đứng một chân tại chỗ, trong lòng nổi lên từng cơn sóng lớn...

“Điều này sao có thể, tiến sĩ L sao có thể nghiên cứu ra công thức của thuốc hoạt hóa cách đây hàng chục năm được, lẽ nào lúc đó tiến sĩ L đã dự đoán được là mặt thể sẽ bùng nổ... Không đúng, đợi đã, hình như tên gia hỏa tiến sĩ L này năm nay mới ngoài bốn mươi tuổi... Ôi trời đất ơi, gặp quỷ rồi! Tính theo thời gian viết trên công thức, tiến sĩ L lúc đó... còn chưa chào đời nữa!”

Ông!

Nghĩ đến đây, đại não của Thượng Ất ong ong, anh chợt nhận ra vì sao Lý Đồng Thành và Văn Thiên Hoa lại có biểu cảm như cha mình chết vậy. Mẹ nó chuyện này đúng thật là gặp quỷ rồi!

“Lão Văn, chuyện này có phải là nhầm rồi không, có lẽ công thức này là do người khác viết, nét chữ rất giống, cho nên chỉ là trùng hợp...”

Vân Lăng cố gắng giải thích vấn đề theo quan điểm “khoa học”, nhưng cuối cùng anh cũng không thể nói ra được nữa. Có thể có sự trùng hợp, nhưng liên tiếp xuất hiện ba lần thì chuyện này đã không thể dùng trùng hợp để giải thích được nữa.

Chuyện này được bộc lộ ra khiến khắp nơi trong căn phòng đều trở nên kỳ lạ, kỳ lạ đến mức rùng rợn!

“Xem ra là mọi người đều đã nghĩ tới rồi đúng không, đây là một trong những lý do vì sao tôi đứng ở đây ngày hôm nay...” Thấy mọi người im lặng, vẻ mặt sợ hãi, Văn Thiên Hoa dùng ngón tay chỉ vào cánh cửa thiên giới đang tỏa ra ánh sáng trong phòng rồi nói: “Ban đầu, tôi nghĩ cánh cổng thiên giới này chỉ là một thứ để liên lạc với các thế giới khác nhau, nhưng sự xuất hiện bất ngờ của công thức thuốc hoạt hóa đã khiến tôi có một dự đoán rất không tốt, có lẽ chúng ta đã nghĩ chuyện này quá đơn giản, thứ này có khả năng 99% là giống với thứ đang ở trên đầu chúng ta, nó là một... vết nứt thời không!”

Trong phòng yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng thở dốc của mọi người cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Có lẽ lời nói của Văn Thiên Hoa hôm nay quá kinh hãi thế tục cho nên lúc này mọi người đều rơi vào trạng thái toàn thân tê dại, không thể lập tức phản ứng lại. Lúc này, trong số những người trong

phòng thí nghiệm chỉ có biểu hiện của Vân Lăng tốt hơn một chút, có lẽ tác dụng của sao giao đen màu vàng mà Thượng Ất đưa ban ngày vẫn chưa hết cho nên anh đương nhiên phát hiện tình huống có chút không đúng, trên đầu Văn Thiên Hoa có một thứ gì đó trong suốt giống như sao biển đang lao xuống dưới rất nhanh!

“Cẩn thận! Có quái vật tấn công!”

Trong tiềm thức Vân Lăng hình thành một con rồng lửa quăn lấy cánh tay của mình, nhưng đúng lúc anh định thả nó ra thì chợt nhận ra rằng ngay cả khi con rồng lửa của anh có thể ngăn chặn được sao biển trong suốt tấn công thì nó cũng sẽ đốt cháy đầu của Văn Thiên Hoa vì nhiệt độ cực kỳ cao!

Chết tiệt! Mình phải làm gì đây?!

Vân Lăng mãnh liệt thu hồi hỏa long, thân hình lao như một con hổ dữ về phía Văn Thiên Hoa, nhưng lại bị ai phát hiện những xúc tu của con quái vật sao biển trong suốt đã chạm vào Văn Thiên Hoa... không kịp rồi!

“Phù phù!”

Một âm thanh kỳ quái phát ra từ trên đầu Văn Thiên Hoa, sau đó mọi người chỉ nghe thấy một kêu giống như một con chuột bị tóm lấy đuôi, một con quái vật sao biển bốn cánh giậm chân nhẹ nhàng xuất hiện trước mặt mọi người.

“A... là anh, Thượng Ất, sao anh lại xuất hiện ở đây, còn có, con quái vật này là sao đây?” Trong phòng có rất nhiều người biết Thượng Ất, Thượng Ất đột nhiên xuất hiện khiến mọi người giật mình, khi nhìn thấy con quái vật đáng sợ trên tay Thượng Ất chỉ cách đầu Văn Thiên Hoa vài cm, sắc mặt mọi người liền tái nhợt.

“Quái vật chết tiệt, nhìn chăm chăm vào mày nửa ngày rồi, đi chết đi!”

Chưa kịp trả lời mọi người, Thượng Ất đã đập tay vào giữa không trung, con quái vật sao biển bốn cánh bị anh chèn ép bay ra, sau đó chỉ nghe thấy

tiếng lách tách giống như vũng bùn đập vào tường, cơ thể nó cũng hiện ra với đầy màu sắc như những chiếc đèn neon.

“Trời đất ơi, nó còn biết đổi màu? Chẳng trách vừa rồi tôi không nhìn thấy nó!”

Vân Lăng đứng che Văn Thiên Hoa ở phía sau, nhìn hàng răng nanh sắc bén của quái vật sao biển bốn cánh, sắc mặt anh rất khó coi lúc xanh lúc trắng. Bình thường, nhiệm vụ của anh là bảo vệ sự an toàn của căn cứ, nhưng bây giờ Văn Thiên Hoa – một trong những đại lão của căn cứ Đế Đô suýt nữa bị con quái vật này bắn trúng đầu ngay dưới mí mắt của anh, cái tát vào mặt này cũng thật kêu!

“Đừng ngây ra đó nữa, mau dùng lửa thiêu chết nó đi! Thứ này rất lợi hại!”

Bên kia, Thượng Ất nghiêm mặt nhìn con sao biển bốn cánh đang từ từ bò trên mặt đất, tay phải buông thõng xuống một cách bất thường, mà dòng máu đỏ tươi đang từ từ chảy ra từ vết thương sâu trong lòng bàn tay rơi trên mặt đất lan ra như những đóa hoa màu đỏ khiến người khác nhìn thấy mà giật mình.

Trong trận chiến vừa rồi, tốc độ phản ứng và lực sát thương của quái vật sao biển đã vượt ngoài dự đoán của Thượng Ất, anh chỉ không chú ý một chút mà đã bị thương không nhẹ, toàn bộ lòng bàn tay phải đầy vết thương. Nhưng sao biển bốn cánh sau khi bị Thượng Ất ném xuống đất ngoai trừ trên cơ thể biến sắc mạnh mẽ thì hoàn toàn bình thường giống như là vừa rồi Thượng Ất không có gây tổn hại gì đến nó!

Sinh vật cổ quái mà rắc rối... Thượng Ất nhìn chăm chăm vào con quái vật, nhắc nhở Vân Lăng mau chóng hành động!

“Vù!”

Một con rồng lửa hình thành từ không khí mỏng quấn quanh cánh tay, sức nóng mãnh liệt đến mức trong vòng hơn mười mét người ta cũng có thể cảm nhận được, Vân Lăng tức giận phóng ra đòn đánh vượt sức tưởng tượng của mọi người... lần này Vân Lăng làm thật rồi!

“Chút chút chút chút!”

Chương 471: Giết quái vật (2)

Chương 471. Giết quái vật (2)

Như thể cảm nhận được có nguy hiểm sắp đến, con sao biển bốn cánh đập mạnh vào mặt đất, cơ thể to bằng quả bóng đá thu nhỏ lại thành nắm tay rồi nhảy lên không trung ngay trước khi rồng lửa của Vân Lăng đánh tới!

“Bùm!”

Ngọn lửa bùng lên, luồng không khí nóng bỏng, tất cả bàn ghế bằng thép và dụng cụ ở các góc đều biến thành than, thậm chí cả bức tường bê tông cốt thép cũng bị nổ tung thành một cái hố khổng lồ.

Mọi người kinh hãi không nói nên lời, điều đáng sợ nhất khi chiến đấu với Vân Lăng đó chính là nhiệt độ cực cao, nó thậm chí còn có thể tạo ra hiệu ứng bùng nổ khí nén cục bộ. Người ta ước tính rằng nếu Vân Lăng không cố ý kiểm soát cường độ thì phòng thí nghiệm dưới lòng đất này đã bị phá hủy rồi!

“Quả nhiên là nguyên tố giả số một của Đế Đô, chỉ tính riêng việc sử dụng nguyên tố lửa thì tên gia hỏa Vân Lăng chắc chắn có thể xếp vào top ba ở Trung Quốc!” Thượng Ất thầm khen Vân Lăng, nhưng ánh mắt lại nhanh chóng quét xung quanh tìm kiếm dấu vết của sao biển bốn cánh.

Sau khi rơi xuống, con quái vật sao biển bốn cánh vẫn bình an vô sự đã nhắc nhở Thượng Ất rằng thứ này không hề mềm yếu như bề ngoài.

“Ha ha, đừng tìm nữa, thứ đó hẳn là đã bị hỏa long của ta nổ tung rồi!” Vân Lăng cười thu tay lại, với khoảng cách gần như vậy, anh nghĩ không có sinh vật nào có thể sống sót được dưới hỏa long.

“Ừm, có lẽ vậy... này chờ đã, không đúng lắm, cẩn thận!”

Khi Thượng Ất đang định từ bỏ việc tìm kiếm, một thân ảnh đột ngột xẹt quá khóe mắt anh, sau đó chỉ nhìn thấy nhà nghiên cứu Lý là người vừa rồi phản bác lại Văn Thiên Hoa nghiêng đầu một cái, một cái bóng lập tức chui vào miệng ông ta!

“Khụ khụ khụ, thứ này là cái gì vậy... mau cứu tôi... có cái gì đó đang chui vào người tôi... khụ khụ khụ, phù!”

Một ngụm máu tươi phun ra xa hơn ba mét. Nhà nghiên cứu Lý dùng tay ôm cổ họng, chân khuỵu xuống, miệng phun ra máu như vòi nước vỡ, làm thế nào cũng không ngừng lại được!

“Trời đất ơi!”

Nhìn thấy cảnh này, Vân Lăng vội vàng chạy tới. Nhưng khi đến trước mặt nhà nghiên cứu Lý, ngọn lửa trong tay nhưng anh không biết bắt đầu như thế nào, sao biến bốn cánh xảo quyệt và tàn nhẫn không đi ra ngoài, ngọn lửa của Vân Lăng cũng không thể phát huy tác dụng.

“Ai giúp tôi lấy thứ đó ra, mau lên!” Vân Lăng sốt sắng nói, nhưng chưa kịp đợi có ai trả lời thì đã thấy bụng của nhà nghiên cứu Lý đột nhiên phồng lên, sau đó một cánh xúc tu giống như bạch tuộc đáng sợ xuyên thấu qua da thịt bò ra ngoài, Vân Lăng sợ tới mức suýt chút nữa ngã ngối trên mặt đất.

“Tên này chết chắc rồi, chắc là mọi thứ trong bụng đã bị con quái vật này ăn hết rồi... con quái vật này thật kinh khủng!”

Nhìn thấy cảnh này, mọi người bắt đầu bỏ chạy tán loạn. Chẳng bao lâu sau chỉ còn lại xác nhà nghiên cứu Lý nằm trên mặt đất và những xúc tu khổng lồ liên tục chui ra khỏi bụng ông ta. Chỉ trong nửa phút, con sao biển bốn cánh đã ăn hết thịt nhà nghiên cứu, thân thể của nó to lên gấp ba lần, bây giờ nó giống như một con bạch tuộc lớn hung tợn dưới biển sâu, vòi có thể dài tới ba mét!

“Tiêu diệt nó! Bắn nó ngay!”

Núp sau đám lính canh, sắc mặt Văn Thiên Hoa tái nhợt, ra lệnh. Cảnh tượng kinh khủng đó nhắc nhở ông rằng nếu không phải vừa rồi Thượng Ất

cứu thì có lẽ người nằm trên mặt đất và biến thành da người bây giờ chính là ông.

Quái vật ngoài hành tinh chết tiệt, đừng để nó trốn thoát, bắn chết nó cho tôi!

“Đa đa đa!” “Bùm!”

Lão đại của căn cứ Đế Đô đã lên tiếng, các loại súng pháo liên tục bắn ra. Nhất thời, thi thể của nhà nghiên cứu Lý nằm trên mặt đất giống như bị hàng trăm cái cưa cắt ra, phút chốc bị phân thành trăm ngàn mảnh thịt vụn, ngay cả xương cốt cũng hóa thành bột bắn lên tường, hóa thành từng mảng!

Còn con quái vật sao biển bốn cánh thì sao... Trước vũ khí năng lượng mạnh mẽ của con người, con quái vật này vùng vẫy liều mạng cố gắng chạy trốn bằng lớp da rắn chắc của mình, nhưng trước làn đạn như mưa bão, lớp da của nó chỉ chống cự được chưa đầy nửa phút thì bị pháo năng lượng nổ tung, cuối cùng kết cục của nó cũng giống như nhà nghiên cứu mà nó vừa ăn, biến thành một mảnh vụn nằm yên lặng trên mặt đất.

Vân Lăng đứng trước mặt Văn Thiên Hoa, vẻ mặt vừa sợ hãi vừa xấu hổ, những người khác ở xung quanh thì cúi đầu, im lặng. Hôm nay trong chuyện quái vật sao biển bốn cánh này hầu như tất cả binh lính ở trong phòng đề sơ xuất, trong chuyện này không có lý do nào để bao biện cả.

May là Văn Thiên Hoa không có ý truy cứu trách nhiệm, thay vào đó ông đi tới gần thi thể quái vật sao biển bốn cánh, dùng chân dẫm lên nó một lúc lâu, sau đó tươi cười bước lại, nói “biểu hiện của mọi người không tệ, có thể thuận lợi tiêu diệt con quái vật này, không thể không có công của mọi người, mà người đáng được khen ngợi nhất...”

Thấy Văn Thiên Hoa nhìn mình nở nụ cười, Thượng Ất liền biết chủ đề sắp tới là gì, tuy rằng đã cứu mạng Văn Thiên Hoa nhưng mình lại xuất hiện đầy bất ngờ, chuyện này đối với một người đại lão luôn nắm bắt mọi chuyện mà nói thì bản chất không có gì khác với con quái vật sao biển bốn cánh vừa mới chết cả.

“Tiểu gia hỏa này là Thượng Ất đúng không, một năm này, con gái Văn Phi Vũ của tôi thường xuyên nhắc đến anh, lỗ tai cũng sắp mọc ra kén rồi, ha ha.” Văn Thiên Hoa cười nói, sau đó chỉ vào Cao Tổ ở phía sau Thượng Ất nói: “Có điều gan của cậu cũng to thật, lại dám đưa một loài khác đến đây, cậu không sợ tôi hạ lệnh bắt anh ta sao?”

“Thủ lĩnh tôn kính của loài người, xin phép ông cho tôi được nói vài lời được không?” Cao Tổ cười toe toét, con mắt to đùng của anh ta nhìn rất buồn cười. “Tôi thấy rằng lời vừa rồi của ngài không rất không thỏa đáng, cùng là một sinh vật có trí tuệ tiên tiến, tôi cảm thấy ngài không có dành cho tôi sự quan tâm đúng mức! Ngài cũng nhìn thấy rồi đấy, từ góc độ tiến hóa sinh học và thích nghi với môi trường, tôi đại diện cho một chủng tộc cực kỳ xuất sắc, hoàn toàn đủ kiêu kiện để đứng đầu trong chuỗi sinh học của Trái Đất. Đương nhiên, chủng tộc của ngài cũng xuất sắc như thế, tôi hy vọng sẽ nhận được sự giúp đỡ của ngài, đó là lý do tại sao tôi ở đây.”

Chương 472: Xuyên không trong truyền thuyết

Chương 472. Xuyên không trong truyền thuyết

“Ồ, nhìn không ra đó, tên gia hỏa nhà cậu nói tiếng Trung không tệ, hơn hẳn các nhà khoa học nước ngoài ở Đế Đô!” Văn Thiên Hoa thích thú với dáng vẻ nghiêm túc của Cao Tổ, giọng nói rất thoải mái, “Tôi đã nghe Văn Lăng báo cáo với tôi rồi, cậu tên là Cao Tổ, tới tìm tiến sĩ L để giúp cậu giải quyết vấn đề sinh sản của chủng tộc của cậu, nhưng mà có lẽ cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, nội bộ căn cứ Đế Đô của chúng tôi xảy ra chút vấn đề, tiến sĩ L đi vào cánh cổng thiên giới đã ba ngày rồi, không có tin tức gì cả, mà những con quái vật ở bên kia cánh cổng thiên giới thì không ngừng tới đây... Cao Tổ tiên sinh, chúng tôi không giúp được gì cho cậu cả, cậu về đi!”

Một lý do hoàn toàn không có kẽ hở cùng với một lời từ chối sạch sẽ, lúc này Văn Thiên Hoa đã thể hiện đầy đủ bản chất của một chính khách – chuyện không có lợi ích chúng tôi sẽ không làm, mời nhất định phải tự mình biết mình!

Cao Tổ sững sốt, mặc dù đã nghiên cứu rất kỹ về ngôn ngữ và cách cư xử của con người nhưng rõ ràng anh không thể bắt kịp được nhịp điệu ngôn ngữ của Văn Thiên Hoa, anh không hiểu tại sao con người có thể nhìn mình mỉm cười mà lại từ chối mình một cách không thương tiếc!

Cơn giận từ từ dồn lại trong lòng Cao Tổ, làn da trắng nõn của nó từ từ chuyển sang màu hồng, đây chính là sự thay đổi mạnh mẽ của tâm trạng khiến máu chảy càng ngày càng nhanh.

“Bình tĩnh, đừng nóng nảy, tôi sẽ giải thích chuyện của anh, đừng hấp tấp!”
Thượng Ất vỗ vỗ vai Cao Tổ, bước nhanh tới chỗ Văn Thiên Hoa, nghiêm giọng nói: “Lão Văn, tôi có thể hỏi khi nào thì tiến sĩ L quay lại không, chúng tôi có thể đợi trong vòng ba ngày!”

“Ba ngày! Ha ha, cậu không hiểu tôi vừa nói gì sao? Công thức do tiến sĩ L viết mấy chục năm trước đã xuất hiện trong kho lưu trữ bí mật, cái này còn chưa nói rõ được vấn đề à?” Ánh mắt Văn Thiên Hoa chớp động, ánh mắt hoàn toàn không giống ánh mắt mà một người đàn ông sáu bảy mươi tuổi có thể tỏa ra, nhưng theo ánh mắt đó có một tia buồn bã, lẩm bẩm nói: “Không quay lại được nữa rồi, tiến sĩ L không thể quay lại được nữa rồi, Cao Trác Nhiên, anh có thể đọc báo cáo phân tích cuối cùng của ngày hôm qua cho mọi người nghe đi, ài...”

“Rõ, lão Văn!”

Cao Trác Nhiên đi từ bên cạnh tới, trên tay cầm một xấp báo cáo dày cộp, bước chân có vẻ hơi nặng nề.

“Đây là báo cáo phân tích của bộ não thần long số 3 của Đế Đô về cánh cổng thiên giới. Nó có rất nhiều thuật ngữ chuyên môn có thể mọi người không hiểu, tôi sẽ chỉ nói đơn giản thôi. Dữ liệu báo cáo cho thấy tốc độ sóng năng lượng do cánh cổng thiên giới này phát ra rất giống với vết nứt thời không, nó cũng có tác dụng nuốt chửng tất cả các thể năng lượng như thế. Điều đó cũng có nghĩa là, 99% cánh cổng năng lượng trước mắt mọi người này là bởi vì chịu sự thu hút của vết nứt thời không ở trên trời tạo thành một vết nứt thời không thu nhỏ, vì vậy tiến sĩ L không hề đi tới một thế giới khác như chúng ta tưởng tượng, nhiều khả năng hơn là đi đến một thế giới, một niên đại, một vị trí nào đó mà chúng ta không biết... Mà công

thức thuốc hoạt hóa mà lúc này lão Văn đưa ra càng cho thấy, bây giờ tiến sĩ L... rất có khả năng đang ở trong một thời không đầy biến động nào đó mà chúng ta không biết... Thậm chí có thể là đang ở năm 19XX, trước thời điểm bây giờ của chúng ta mấy chục năm!”

Hóa ra là xuyên không trong truyền thuyết...

Mọi người vừa nghe thấy thì trở nên hỗn loạn, người không đọc được mấy cuốn sách như Vân Lăng thì chết lặng, không hiểu Cao Trách Nhiên đang nói cái gì, chỉ là lơ mơ cảm thấy bực phát mạnh mẽ rồi, không chỉ xuyên không đến thế giới khác mà còn xuyên không về quá khứ!

“Vì thế, tôi đã thương lượng với lão Văn một chút, quyết định tiến hành tính toán tìm hiểu sâu hơn về cánh cổng thiên giới... Kế hoạch thì, chỉ cần sử dụng máy theo dõi gen Tinh Hà Thần Minh mà tôi phát minh gần đây để theo dõi, tiến hành theo dõi gen, sử dụng các mẫu gen sinh học do tiến sĩ L để lại làm vỏ gen xâm nhập vào vùng thời không hỗn loạn của cánh cổng thiên giới, như thế thì có thể có 18 đến 21% cơ hội tìm thấy tiến sĩ L! Đương nhiên, thời gian là quan trọng nhất, bởi vì sự hỗn loạn của thời không sẽ tiêu diệt các phân tử gen của tiến sĩ L, càng kéo dài thời gian thì cơ hội tìm được ông ấy càng thấp, đây là lý do tại sao chúng tôi đến đây đêm này và dự định tiến hành một cuộc thử nghiệm theo dõi phân tử trong thời không hỗn loạn, nhưng không ngờ lại dẫn đến nhiều chuyện như vậy...”

Cao Trác Nhiên nở một nụ cười gượng gạo nhìn đám đông, ông ta đã cố gắng hết sức để giải thích nó bằng một thứ ngôn ngữ mà người bình thường cũng có thể hiểu được, nhưng nhìn thấy bộ dáng tất cả mọi người đều mơ hồ, ông ta cảm thấy 99% là mọi người không hiểu những gì mình vừa nói. Có điều điều khiến ông không ngờ được là Cao Tổ, một người mà mọi người coi là khác loài lúc này lại tỏ ra rất thích thú, bước tới gần nói: “Ừm, Cao Trác Nhiên tiên sinh... Vừa rồi anh vừa nói đến máy theo dõi gen Tinh Hà Thần Minh, thật sự có thể tìm thấy được tiến sĩ L trong thời không hỗn loạn sao? Làm như thế nào, anh có thể nói cụ thể không?”

“Quá trình thao tác cụ thể... mọi người xem cái này!” Cao Trác Nhiên suy nghĩ một chút, cẩn thận lấy từ trong túi ra một vật bằng bạc giống như sợi dây chuyền, đưa cho mọi người xem, “Thứ này là công cụ theo dõi Tinh Hà

Thần Minh, thực ra thứ này không được coi là do tôi phát minh ra, nó là sản phẩm công nghệ của các hành tinh khác mà tôi tìm thấy trong đồng đồ nát của những chiến cơ màu bạc. Trước kia, sau khi tiến sĩ L dùng cơn bão ý niệm bắn hạ một số chiến cơ của người ngoài hành tinh bay ra từ vết nứt thời không, tôi đã tìm thấy nó trong khi phân loại xác chiến cơ và đã sử dụng năng lượng hạt tinh thể để sạc nó, kết quả tôi phát hiện ra thứ này có chức năng bỏ qua mọi sự ngăn chặn và có thể định vị trong một phạm vi nhất định, vì vậy tôi đã đặt tên nó là máy theo dõi gen Tinh Hà Thần Minh.”

Chương 473: Máy theo dõi Tinh Hà Thần Minh

Chương 473. Máy theo dõi Tinh Hà Thần Minh

“Trong phạm vi nhất định không chịu bất kỳ sự quấy nhiễu nào, có tác dụng định vị nhất định? Ý của ông là gì?”

Mọi người đều nhìn chăm chăm vào Cao Trác nhiên, một lời giải thích đơn giản không thể thỏa mãn sự tò mò của họ.

“Đúng vậy, không chịu bất kỳ sự quấy nhiễu nào và có tác dụng định vị nhất định có nghĩa là miễn là thứ này ghi lại được một đoạn gen sinh học nhất định, nó sẽ liên tục phóng ra một loại sóng năng lượng để tìm mục tiêu, thậm chí trong trường hợp bị sóng năng lượng hoặc siêu hợp kim ngăn chặn hiệu ứng bức xạ quấy nhiễu thì nó cũng có thể dễ dàng xác định được vị trí của mục tiêu, nói một cách dễ hiểu là bất kể mục tiêu ở đâu hay đang ở trạng thái nào, nó cũng có thể dễ dàng tìm ra, cho dù đã cháy thành tro thì nó vẫn có thể tìm thấy nơi cuối cùng mà anh đã cháy thành tro!”

“Đốt thành tro cũng có thể tìm ra được? Công nghệ của hành tinh khác mạnh như thế? Lại bị ông hóa giải rồi?” Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn sợi dây chuyền trên tay Cao Trác Nhiên.

Quả nhiên, tất cả những người đột biến não đều phi thường, tiến sĩ L dám đột phá sự hỗn loạn của thời không, Cao Trác Nhiên có thể phá giải vật

công nghệ của hành tinh khác... Hai tên gia hỏa này thực sự là những sự tồn tại đáng kinh ngạc. So với họ, đám người tự gọi mình là cao thủ này thật giống như những con khỉ chỉ biết kêu. Cũng may là hai người này không có ý hợp tác, nếu như hai người họ hợp tác với nhau, song kiếm hợp bích, đoán chừng không ai trên toàn thế giới này có thể ngăn cản được họ!

“Có điều, đáng tiếc, chiếc máy trong tay tôi đã bị hư hỏng trong trận chiến, một số chức năng của nó bị lỗi hoàn toàn. Nếu không với chất liệu hợp kim siêu nhẹ và cấu trúc tích trữ năng lượng bên trong được thiết kế thành hình tổ ong, tôi đoán thậm chí thứ này có thể xuyên qua thời không để tìm mục tiêu ở thời gian, không gian khác, chẳng hạn như vết nứt thời không mà tiến sĩ L đang ở đó...”

Yên lặng đứng đó, vẻ mặt Cao Trác Nhiên lúc này cực kỳ nghiêm túc, có thể thấy ông ta rất bái phục hành động xả thân này của tiến sĩ L, nhưng đồng thời cũng có thể thấy rằng ông ta cũng đang lo lắng về cuộc tấn công đến từ hành tinh khác.

“Tôi nhớ vào, nói cả nửa ngày hóa ra chỉ là phế phẩm!” Lần này Vân Lăng miễn cưỡng có thể hiểu được ý của Cao Trác Nhiên, Cao Trác Nhiên sẽ sử dụng thứ này để xác định vị trí và tìm kiếm dấu vết của tiến sĩ L, sau đó sẽ kéo ông ấy ra khỏi vết nứt thời không...

“Làm ơn đừng có nói khó nghe như thế có được không, tôi cũng không có cách nào cả, tiến sĩ L ra tay quá tàn nhẫn, ngay cả chiến cơ màu bạc cũng gần như hóa thành mảnh vụn, chỉ có cái này còn miễn cưỡng sử dụng được...” Cao Trác Nhiên sững sờ nhìn Vân Lăng rồi nghiêm nghị nói: “Tôi đã cố gắng hết sức để sửa chữa máy theo dõi gen Tinh Hà này, nhưng cho đến bây giờ nó chỉ có thể xác định được vị trí của mục tiêu trong bán kính khoảng 5km, vì vậy nếu muốn tìm được tiến sĩ L một cách thuận lợi thì phải có người cầm nó đi vào khu vực cách tiến sĩ L 5km...”

“Cái gì, trong phạm vi 5km? Cao Trác Nhiên, không phải là anh lại muốn phái người đi vào trong cánh cổng thiên giới đó chứ, cái này khác gì so với tìm đường chết? Không được không được, tuyệt đối không thể phái thêm người vào nữa!” Lý Đồng Thành liên tục lắc đầu, phản đối đề nghị của Cao Trác Nhiên ngay tại chỗ. Theo anh thấy, kế hoạch của Cao Trác Nhiên tồn

tại quá nhiều yếu tố nguy hiểm, với thân phận là người chỉ huy của phòng thí nghiệm Đế Đô, anh không thể lấy tính mạng của thủ hạ ra đánh cược!

“Tiến sĩ Cao Trác Nhiên, ông có thể cho tôi xem thứ này được không?” Bước chân Thượng Ất đột nhiên bước nhanh về phía trước, cầm lấy “máy theo dõi gen Tinh Hà Thần Minh” trong tay Cao Trác Nhiên cẩn thận xem xét, một lúc sau, anh mang một vè mặt không có biểu cảm gì đặt lại sợi dây chuyền vào tay Cao Trác Nhiên, quay sang Cao Tổ ở bên cạnh, trong lòng lên xuống bất thường.

“Em gái nó, máy theo dõi Tinh Hà gì đó không phải là chiếc vòng cổ bằng bạc mà mình tìm thấy trong chiến cơ màu bạc sao? Khi đó vì để tìm sao giao đen ở gốc cây đa đã xuống cấp, con khi mẹ đó còn cố tình đưa mình đến gần nham thạch... lẽ nào chiếc dây chuyền màu bạc này thực sự là một loại thiết bị phát hiện người ngoài hành tinh, hơn nữa vẫn còn nguyên vẹn? Nếu như mình bổ sung đầy đủ năng lượng tinh hà vào sợi dây chuyền này thì mình có thể tìm thấy tiến sĩ L hoặc là bất kỳ người nào mà mình muốn theo dõi sao?”

Lòng Thượng Ất cuộn cuộn, không ngờ những thứ mình vô tình tìm thấy được lại tuyệt vời đến mức có thể gọi là vũ khí thần kỳ. Có điều trong nháy mắt, Thượng Ất lại cảm thấy phân vân, Cao Trác Nhiên hết lần này đến lần khác nói rằng sợi dây chuyền của ông ta bị hỏng, mình có nên lấy sợi dây chuyền của mình ra để giúp họ hoàn thành nhiệm vụ không?

Thần kỳ đó, nếu cứ đưa ra như thế thì thật là đáng tiếc...

Thượng Ất đang băn khoăn, tình hình bên kia đột nhiên trở nên hỗn loạn, mọi người đang tranh cãi xem có nên vào cánh cổng thiên giới tìm tiến sĩ L không. Ngay cả Văn Thiên Hoa cũng nhất thời không thể làm dịu được sự kích động của mọi người.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói chắc nịch vang lên làm cả phòng lập tức im bặt: “Đừng cãi nhau nữa, tôi sẽ đi tìm tiến sĩ L!”

Cao Tổ? Cao Tổ tình nguyện đi tìm tiến sĩ L?

Tất cả mọi người đều sững sờ, không ai nghĩ rằng người đầu tiên tự nguyện đi vào cánh cổng thiên giới tìm chết không phải là con người mà lại là một loài khác!

“Cao Tổ, anh điên rồi sao? Sau khi đi vào vết nứt thời không, không ai có thể bảo đảm là anh sẽ gặp phải những nguy hiểm gì, một khi anh bị mắc ở trong đó... được rồi, tôi hiểu rồi!”

Thượng Ất đang định thuyết phục Cao Tổ từ bỏ ý định này, như khi nhìn thấy ánh mắt đối phương lộ vẻ kiên định, anh lập tức ngậm miệng lắc đầu đầy bất lực.

Chương 474: Hóa ra lại là tấm giấy cứu mạng mà tiến sĩ L viết

Chương 474. Hóa ra lại là tấm giấy cứu mạng mà tiến sĩ L viết

Thượng Ất đột nhiên nhận ra rằng, vì đời sau, Cao Tổ chỉ có thể bất lực mà kiên định đưa ra lựa chọn này. Có lẽ Cao Tổ cũng biết rằng, ngoại trừ tiến sĩ L thì không ai ở đây có thể giải quyết vấn đề, bây giờ anh ta chỉ có thể lựa chọn mạo hiểm và thử vận may của mình. Nếu may mắn giải cứu được tiến sĩ L thì vì để trả ơn tiến sĩ L sẽ giúp Cao Tổ giải quyết vấn đề con cái; nếu xui xẻo rơi vào thế giới khác, cho dù Cao Tổ có dựa vào sức mạnh mạnh mẽ của mình cũng chưa chắc có thể thoát ra được.

Tóm lại, Cao Tổ càng ngày càng điên cuồng muốn tiếp nối thế hệ tương lai, bây giờ mặc kệ Thượng Ất nói cái gì, e rằng cũng không thể thuyết phục được anh ta từ bỏ ý định để nghe theo ý của mình.

“Tiến sĩ Cao Trác Nhiên, xin hãy cho tôi một cơ hội, tôi nhất định sẽ tìm được tiến sĩ L. Nếu không yên tâm, anh có thể phái một số người cầm máy theo dõi gen Tinh Hà Thần Minh cùng đi vào với tôi, như thế một khi tôi có vấn đề, các người cũng có thể thoát ra, như thế được chứ?”

“Cái này...”

Cao Trác Nhiên nhìn Văn Thiên Hoa, Văn Thiên Hoa cũng nhìn ông ta, hai người từ trong mắt nhau có thể thấy họ đều cùng có một suy nghĩ. Không sai, nếu người của mình sợ chết, vậy tại sao không để cho Cao Tổ đi thăm dò? Nhưng mà ở căn cứ Đế Đô nên phái ai vào cùng thì tốt đây, Văn Lăng nhất định không được, bây giờ anh ta là một trong những người không thể thiếu của căn cứ Đế Đô, chỉ có anh ta mới có thể ổn định được quân đội, không lo thú dữ xâm nhập.

Lý Đồng Thành?

Lắc lắc đầu, tên gia hỏa này càng không được, bình thường anh ta đều sợ người khác phá hỏng cánh cổng thiên giới dẫn đến tiến sĩ L không về được, phái anh ta đi nhất định sẽ bị từ chối. Cao Trác Nhiên và Văn Thiên Hoa nhìn nhau, ánh mắt đột nhiên rơi vào Thượng Ất, ánh mắt sáng lên!

Người bên ngoài, có sức chiến đấu cực kỳ cao, cũng quen tiến sĩ L, quan trọng nhất là người này không có hai lòng... Tình trạng của Thượng Ất đơn giản là quá hoàn hảo, quá phù hợp!

Nghĩ thế Văn Thiên Hoa nhìn Thượng Ất cười, đang định thuyết phục Thượng Ất, nhưng không ngờ môi Thượng Ất đột nhiên ném ra một câu lạnh lùng: “Nghĩ cũng đừng nghĩ đến, tôi sẽ không đi vào cánh cổng thiên giới để tìm tiến sĩ L đâu!”

“Ừm... thật sự không suy nghĩ một chút sao, nghe nói cậu đã xây dựng căn cứ Tổ Ung, gần đây đang rất thiếu nhân lực, chỉ cần cậu đưa được tiến sĩ L trở về, tôi sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của cậu! Một vạn người, không, năm vạn người! Tôi sẽ đưa cho cậu năm vạn người thân thể khỏe mạnh để làm thù lao, thế nào?” Văn Thiên Hoa vẫn không chết tâm mà muốn tiếp tục đi thuyết phục Thượng Ất, nhưng Thượng Ất vẫn không nói gì mà đứng dậy liếc nhìn Cao Tổ, nhẹ nhàng nói: “Mười vạn người tôi cũng sẽ không đi, ông hãy từ bỏ ý định này đi. Còn có, Cao Tổ, nếu như anh đã chọn ở lại vậy thì thỏa thuận giữa chúng ta sẽ chấm dứt. Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta ai đi đường nấy, anh hãy tự lo cho bản thân mình đi!”

“Chờ một chút, rốt cuộc là cần điều kiện gì thì anh mới đồng ý? Vũ khí, nguyên liệu? Hay là công thức thuốc hoạt hóa? Cái gì cũng được, anh cứ nói, chỉ cần có thể làm được, chúng tôi nhất định sẽ thỏa mãn anh!” Nhìn

thấy quyết tâm của Thượng Ất, Cao Trác Nhiên đứng lên thuyết phục, lúc này, dường như không ai để ý đến ánh sáng trắng phát ra từ phía cánh cổng thiên giới đã sáng hơn trước.

“Công thức thuốc hoạt hóa?”

Thượng Ất dừng lại, khẽ cau mày, vẻ mặt do dự.

Thành thật mà nói, anh rất cần công thức thuốc hoạt hóa, trước khi thiên thạch bí ẩn biến mất, thuốc hoạt hóa chính là liều thuốc cứu mạng mọi người, đặc biệt là trẻ sơ sinh. Nếu không có tác dụng ngăn chặn thần kỳ của thuốc hoạt hóa, thì sớm muộn cũng sẽ có một ngày sóng từ trường của ngôi sao X sẽ kích thích các gen trong cơ thể con người đảo ngược, con người sẽ trở thành sự tồn tại đáng sợ như dã thú. Thượng Nhạc Nhạc, Thượng Tú Tú, còn có vô số sinh mệnh mới trong tương lai ở căn cứ Tổ Ưng đều cần loại thuốc này để có thể đảm bảo được khỏe mạnh và hạnh phúc!

Không được! Vẫn không thể đồng ý! Thượng Ất lắc đầu, cố gắng gạt ý nghĩ đồng ý ra khỏi đầu mình.

Chuyện của ngày hôm nay, nếu không phải lo lắng cho vợ con, Thượng Ất nhất định sẽ đồng ý không chút do dự. Nhưng với tư cách là một người đàn ông, một người cha, một người lãnh đạo căn cứ chịu trách nhiệm với cuộc sống của hàng ngàn người, Thượng Ất không thể vì bản thân mình đi mạo hiểm mà cũng đưa bọn họ vào trong nguy hiểm.

Có thể tưởng tượng được một khi họ thực sự bị mắc kẹt ở đầu bên kia của cánh cổng thiên giới, thì mẹ con Trần Phóng sẽ không thể kiểm soát được căn cứ Tổ Ưng, cuộc sống sau này của họ sẽ cực kỳ khó khăn.

Thuốc hoạt hóa có thể từ từ tìm, nhưng tuyệt đối không thể liều lĩnh mà đánh mất vợ con, bạn bè!

Nghĩ vậy, Thượng Ất quay đầu lại, kiên quyết nói với Văn Thiên Hoa và Cao Trác Nhiên: “Cảm ơn mọi người đã tin tưởng tôi. Tôi rất cần thuốc hoạt hóa, nhưng tôi sẽ không dùng cách này để đổi lấy nó. Các người cũng đừng tính toán ngăn cản tôi, nếu không cần thận đến bạn bè cũng không làm

được nữa... Ừm, đợi đã, thứ trong tay anh thật sự là công thức thuốc hoạt hóa mà tiến sĩ L viết? Tôi nhớ vào, chuyện này sao có thể?

Khi Thượng Ất vô tình nhìn thấy công thức thuốc trong tay Cao Trác Nhiên thì giống như nhìn thấy ma, toàn thân cứng đờ, thậm chí giọng nói cũng bắt đầu trở nên khàn khàn không nói nên lời.

Chữ viết tay trên công thức thuốc hoạt hóa rất rõ ràng, trong sự điên rồ có chút ngăn nắp, hoàn toàn phù hợp với cái tính cách không quan tâm đến bất cứ thứ gì của tiến sĩ L... Nhưng mà em gái nó, Thượng Ất đột nhiên phát hiện ra rằng vậy mà anh lại biết nét chữ này, hơn nữa hơn một năm nay hầu như ngày nào anh cũng nhớ đến nét chữ đặc biệt này!

“Thượng Ất, tiếp tục sống!”

“Thượng Ất, tiếp tục sống!”

“Thượng Ất, tiếp tục sống!”

Chương 475: Đám người cùng xuyên qua

Chương 475. Đám người cùng xuyên qua

Giống như bị mắc kẹt trong hầm băng, Thượng Ất rùng mình, xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh, Cao Trác Nhiên và Văn Thiên Hoa đang đứng trước mặt anh hét lên nhưng Thượng Ất không nghe thấy gì cả. Đầu óc anh chỉ toàn những nét chữ rõ ràng đó... Thượng Ất, tiếp tục sống!

Trời ơi, nét chữ của tiến sĩ L giống hệt mấy nét chữ viết trên tờ giấy bạc bí ẩn trên du thuyền một năm về trước...!

“Ai có thể nói cho mình biết chuyện gì đang xảy ra không? Tại sao một năm trước khi mình chưa gặp tiến sĩ L thì tiến sĩ L đã để lại cho mình một tờ giấy trên du thuyền. Năm mơ... ừm, nhất định là mình đang mơ thấy ác

mộng. Nhưng mà cơn ác mộng này cũng quá chân thực rồi, sao mặt của mình lại đau vậy!”

Đột nhiên, một cơn đau đột ngột đánh thức Thượng Ất, trong mắt hiện lên hình ảnh Vân Lăng đang dùng tay đánh vào mặt anh, vẻ mặt tràn đầy lo lắng, “Thượng Ất, Thượng Ất, anh không sao chứ... anh có thể nghe thấy tôi nói không?”

“Cậu mà đánh tôi mấy lần nữa thì tôi sẽ thật sự không nghe được đấy. Tôi sắp bị cậu đánh đến điếc cả hai tai rồi!” Thượng Ất lắc đầu không nói nên lời cảm giác nóng bỏng trên mặt nhắc nhở anh rằng nhất định vừa rồi tên gia hỏa Vân Lăng này đánh không nhẹ.

“Ha, anh không sao là tốt rồi, tôi đây cũng không phải là vì lo lắng cho anh sao.” Vân Lăng xoa xoa hai tay gãi đầu, trên mặt thoáng qua một tia ngượng ngùng, nhưng giọng điệu lập tức vô cùng nghiêm túc nhắc nhở Thượng Ất: “Tôi nói này Thượng Ất, có phải là gần đây anh bị thương không, sao tự nhiên đang bình thường lại đột nhiên ngẩn ra mất ý thức vậy, mọi người có hét thế nào anh cũng không để ý, hay là để quân y khám cho anh một chút?”

“Tôi không sao, nhưng vừa rồi tôi vừa nghĩ ra có điều gì đó không ổn.” Thượng Ất lắc đầu, quay sang Cao Trác Nhiên, trên mặt hiện lên một tia nghi ngờ.

Sau mặt thế, Thượng Ất đã rất cố gắng để tránh sự truy đuổi của thế lực bí ẩn. Nhưng trong hơn một năm này, chỉ có lần ngẫu nhiên gặp được Ly Á trong trận chiến đó Thượng Ất mới cảm thấy đã đến gần với chân tướng sự việc. Trong trận chiến đó, Thượng Ất đã buộc phải chạy trốn đến một du thuyền bị bỏ hoang, đến thời điểm quan trọng nhất Thượng Ất đã được chủ nhân của tờ giấy thần bí giúp đỡ, người đó đã cho nổ tất cả các can xăng trên du thuyền và giết chết con cá dưới nước.

Nhưng cho đến bây giờ, Thượng Ất mới phát hiện, hóa ra chủ nhân của tờ giấy đó lại là tiến sĩ L. Cảm giác kỳ quái này khiến anh thực sự không biết là nên khóc hay nên cười. Có điều, Thượng Ất biết rằng chuyện này nhất định có nguyên nhân của nó, trong đó nhất định phát sinh chuyện gì đó mà

anh không thể hiểu được, mới dẫn đến một màn cảnh tượng kỳ quái này xảy ra.

Tiến sĩ L... Ông đang ở đâu, lẽ nào những gì Cao Trác Nhiên nói là sự thật sao, là ông đã quay về một năm trước và viết tờ giấy cứu mạng tôi? Nếu đúng là như thế thì quả thật là không thể tin được, tất cả những chuyện này xảy ra như thế nào vậy?

“Tiến sĩ Cao Trác Nhiên, tôi nghĩ anh cần cái này...” Đi tới trước mặt Cao Trác Nhiên, Thượng Ất lấy chiếc vòng cổ màu bạc được tìm thấy trong đồng đồ nát của chiến cơ màu bạc ra, không chút do dự đưa cho đối phương.

Chuyện đến bước này, Thượng Ất cũng biết rõ rằng chỉ có tìm được tiến sĩ L thì mọi bí ẩn mới có lời giải đáp. Trong trường hợp này, nếu giữ sợi dây chuyền lại thì quả là ngu ngốc. Cả hai bên phải thắng thua hợp tác thì mới có thể giúp nhau đạt được điều mình muốn.

Nhưng mà... ngay khi Cao Trác Nhiên định đón lấy sợi dây chuyền từ tay Thượng Ất thì cánh cổng thiên giới đột nhiên phát sinh bất thường. Một thứ ánh sáng giống như ánh sáng tinh vân liên tục bắn ra từ cửa, xuyên qua thân thể mấy người rồi chui vào sợi dây chuyền trên tay Thượng Ất.

“Tôi nhõ vào, cái gì thế này, sao thứ này lại có thể đi qua cơ thể tôi? Chết tiệt, không đúng lắm, có thứ gì đó đang kéo tôi?! Không hay rồi, là cánh cổng thiên giới, cánh cổng thiên giới muốn nuốt chúng ta!”

“Vù!”

Một âm thanh chói tai vang lên bên tai mọi người sau đó trong phòng chỉ còn có ánh sáng trắng, Văn Thiên Hoa bất giác nhắm mắt lại. Khi mọi người mở mắt ra bao gồm cả Văn Thiên Hoa, tất cả mọi người trong phòng đều bất giác ngồi xuống đất, không biết nên nói cái gì thì hơn!

Biến mất rồi! Tất cả đều biến mất rồi!

Thượng Ất, Cao Tổ, Cao Trác Nhiên, Lý Đồng Thành... tất cả những người bị ánh sáng tinh vân xuyên qua đều đã biết mất, chỉ có Vân Lăng, Văn

Thiên Hoa cũng như một số người lính khác tránh được ánh sáng tinh vân thì lúc này còn có thể ở nguyên trong phòng. Đối diện bọn họ, cánh cổng thiên giới không ngừng tỏa ánh sáng rực rỡ, giống như một con quái vật đáng sợ với cái miệng lớn đang yên lặng nhìn chăm chăm vào bọn họ.

“Không hay rồi! Văn Phỉ! Cháu gái Văn Phỉ của tôi cũng biến mất rồi!”

Văn Thiên Hoa đột nhiên hét lên một tiếng rồi vội vàng chạy đến góc nhà kia, ở đó có một cánh cửa bí mật, sau cánh cửa là một gian phòng nhỏ bày đầy đồ ăn vặt mà Văn Phỉ thích ăn. Nhưng mà bây giờ đồ ăn vặt vẫn ở đó còn Văn Phỉ lúc trước trốn ở đó quan sát phản ứng của mọi người đã biến mất, rõ ràng là tinh vân vừa rồi cũng quét qua Văn Phỉ!

“Lão Văn, chúng ta phải làm sao bây giờ? Ông có muốn ta đi vào ánh cổng thiên giới tìm đại tiểu thư không?” Nhìn Văn Thiên Hoa giống như già đi mười tuổi, Vân Lăng đã đoán được lớn chuyện rồi.

Là cháu gái của lão Văn, địa vị của Văn Phỉ ở trong Đế Đô cũng rất được mọi người coi trọng, nha đầu này cũng đã dưỡng thành tính khí đại tiểu thư vô pháp vô thiên. Nghe nói Cao Trác Nhiên muốn tiến hành thí nghiệm với cánh cửa thiên giới, nha đầu này từ sớm đã trốn trong căn phòng nhỏ này vừa ăn vặt vừa nhìn mọi người đang nói chuyện rồi cười khúc khích, nhưng mà vạn vạn không ngờ được lần chơi lớn này lại bị cánh cổng thiên giới hút vào trong...

Chương 476: Quái vật hành tinh khác

Chương 476. Quái vật hành tinh khác

“Bỏ đi, lần này ngay cả Cao Trác Nhiên cũng bị hút vào cánh cổng thiên giới thì chúng ta còn có thể làm gì nữa? Hy vọng Văn Phỉ sẽ không sao!” Hai mắt Văn Thiên Hoa thất thần nói, bóng lưng vắng lặng nhìn thật bi thương...

...

“Ai da, lưng của tôi...”

Thượng Ất đột nhiên mở mắt ra, chỉ thấy sau lưng truyền đến cơn đau dồn dập khiến anh sợ hãi đến mức không dám cử động chỉ có thể nằm bất động như một khúc gỗ. Sau vài hơi thở, cơn đau dịu đi một chút, Thượng Ất mới miễn cưỡng vận người đứng dậy khỏi mặt đất, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

“Đây... đây là nơi quái quỷ gì vậy?” Nhìn thành phố hoang tàn đầy sương mù trước mặt, Thượng Ất không khỏi sửng sờ.

Ngay trước mặt Thượng Ất một khu vực rộng lớn của thành phố bị bỏ hoang nhìn giống như địa ngục trong một bộ phim ma, những bóng đen trải dài trước mặt kéo dài đến tận cùng cho đến khi trùng với đường chân trời xám xịt ở phía xa mới biến mất khỏi tầm mắt. Thu hồi tầm mắt, trong khu vực trung tâm của thành phố bỏ hoang, một số lượng lớn các tòa nhà bị bỏ hoang giống như các tòa nhà ở trên Trái Đất. Chúng được bao quanh bởi lớp gạch vỡ, còn có một vài hàng rào dây gỉ sét, những tấm thép bị bỏ đi, và một vài thứ xám xịt không biết là thứ gì bị bỏ đi...

“Thật là ảm đạm và đáng sợ... Hình như ở đây đã bị một thế lực khủng khiếp nào đó phá hủy, những tòa nhà này vậy mà lại cùng đổ về một hướng?!”

Ánh mắt của Thượng Ất dừng lại trước một đám công trình xây dựng đặc biệt đã đổ vỡ, những tòa nhà có độ cao khác nhau này là những tòa nhà xếp gần nhau hiếm thấy trong tầm mắt. Có điều, những tòa nhà này thoạt nhìn rất lạ, chúng giống như là những người cao tuổi vậy đều đổ dồn về một hướng, thậm chí kể cả khi không cần dụng cụ đo, Thượng Ất cũng có thể kết luận rằng góc giữa bức tường của những tòa nhà này và mặt đất phải nhỏ hơn 90 độ, khiến cho người ta có cảm giác lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Nơi này thật là cổ quái, chỗ này mình đã từng đến chưa, là chiến trường nào đó sao...” Sau khi đi qua những tòa nhà kỳ lạ này, bước chân dần đi về phía bên trong của thành phố bỏ hoang. Trên đường đi, không có ô tô, không có người qua lại, cũng không có cửa hàng mà có người mẫu ở trong đó... Bất kể một thứ gì liên quan đến thành phố mà Thượng Ất biết đều không tìm thấy được ở đây. Dường như ở nơi này chỉ có cát bụi, giống như tuyết dày đang cố gắng chôn vùi mọi thứ xung quanh đây.

“A, đó là cái gì...”

Thượng Ất dừng lại, cách đó không xa là một tòa nhà thấp với một nửa bức tường bị sụp đổ. Nhiều ký tự hình nòng nọc không rõ nguồn gốc bị sơn lên bằng chất lỏng không rõ nguồn gốc, có những dấu hiệu như đầu lâu, kiếm và rìu nằm xen kẽ. Nó giống như một địa điểm khổng lồ với nghi thức ma quỷ, khiến người nhìn rợn tóc gáy.

“Ký tự hình nòng nọc? Đây là căn cứ của những chiến cơ màu bạc đó sao?”
Thượng Ất cảnh giác đứng im tại chỗ, phóng dị năng tri giác ra, nhưng sau đó sắc mặt anh liền lộ vẻ kinh ngạc, “Chuyện gì vậy, dị năng tri giác vẫn luôn hoạt động lại không có phản ứng, lẽ nào bụi mù dày đặc này có thể ngăn chặn dị năng tri giác của mình?”

Thượng Ất kinh ngạc nhìn xung quanh, giống như một con mèo bị cắt bỏ râu vậy, cảm giác mất đi dị năng tri giác khiến anh cảm thấy rất khó chịu, bản thân cũng không bình tĩnh như trước. Nghĩ nghĩ một chút, Thượng Ất ngồi xuống nhặt một cục sỏi lên, cảm giác nặng nề khiến anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn, dần dần anh hiểu được một vài điều về thế giới xa lạ này.

“Hóa ra cảm thấy thân thể trầm xuống không phải bởi vì mình bị thương... Ở đây không chỉ có bụi mù có sức mạnh ngăn chặn, một hòn đá nhỏ này lại có thể nặng gần bằng một tảng đá lớn nặng cả trăm cân trên Trái Đất, có thể suy ra rằng lực hấp dẫn ở đây ít nhất cũng gấp ba đến năm lần trọng lực của Trái Đất, xem ra mình đã thật sự xuyên đến một hành tinh khác rồi!”

Ném hòn đá trong tay đi, Thượng Ất cũng không cảm thấy khá hơn vì phát hiện tình cảnh này khiến anh càng thêm lo lắng.

Sự gia tăng của trọng lực đồng nghĩa với việc giảm tốc độ... Điều này có nghĩa là tốc độ mà anh từng tự hào sẽ bị suy yếu rất nhiều ở nơi đổ nát này, những thứ như sức mạnh, phản ứng, sức bền hoặc khả năng hồi phục cực nhanh,... chắc là cũng giống như tốc độ biến thành gần giống như người bình thường rồi.

Nghĩ đến đó, Thượng Ất cười khổ một tiếng. Không ngờ được, thành quả khổ luyện trên Trái Đất, ở trên hành tinh kỳ lạ này trong nháy mắt đã trở về

thời kỳ trước giải phóng, thật đúng là cuộc sống thăng trầm đầy kịch tính mà.

Đương nhiên điều mà Thượng Ất lo lắng nhất là có quái thú nào ở đây không, trước khi xuyên qua đến đây, cánh cổng thiên giới lúc nào cũng có một hai con quái vật lao ra. Đặc biệt là con quái vật sao biển bốn cánh, dù là khả năng tấn công hay phòng thủ đều có thể gọi là siêu sát thủ số một trong các loài quái vật. Bây giờ bản thân mình đã chạy đến địa bàn của người khác, thực lực lại bị suy giảm, chắc là thân phận đi săn phải đổi lại rồi!

Trong một môi trường xa lạ, cẩn thận mới có thể sống được lâu, đây là điều mà tất cả con người sống ở thời mạt thế đều hiểu được. Nhưng, Thượng Ất không hề có ý định che giấu bóng dáng của mình, thay vào đó, anh tiếp tục tăng tốc đi về phía bức tường có ký hiệu nòng nọc kỳ lạ.

“Không cần biết đây là nơi nào, điều cấp thiết nhất bây giờ là tìm lối thoát rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Thời gian của mình không còn nhiều nữa, kế hoạch di cư người tị nạn quy mô lớn về căn cứ Tổ Ưng đã bắt đầu rồi, nhiều nhất là ba ngày sau, Điền Ba và những người khác sẽ tấn công bảy thú và những người tị nạn ở xung quanh căn cứ, lúc đó sẽ không thể tránh khỏi một trận chiến khốc liệt. Theo kế hoạch, mình nên gấp rút trở lại để chuẩn bị số lượng lớn vật tư, vũ khí, nhân lực, một khi mình bị mắc kẹt ở đây...”

Chương 477: Quái vật hành tinh khác (2)

Chương 477. Quái vật hành tinh khác (2)

Thượng Ất nghĩ đến đây, trong lòng ớn lạnh, không thể tưởng tượng được mẹ con Trần Phóng và những người khác sẽ lo lắng như thế nào khi anh bị mắc kẹt ở vùng đất căn cỗi này, bắt buộc phải rời khỏi nơi này trong vòng ba ngày, nhưng mà đầu tiên là phải tìm được tinh hà để có thể sạc được chiếc vòng cổ bằng bạc...

Đi về phía trước, Thượng Ất vô thức chạm vào sợi dây chuyền bạc trên tay. Sản phẩm công nghệ của người hành tinh khác từ chiếc chiến cơ màu bạc này từ khi đến nơi này trở nên rất hoạt bát, nó không ngừng vắn vẹo trong tay anh, thích thú như một đứa trẻ trở về nhà vậy.

Nhưng thời gian thuận lợi chẳng kéo dài được bao lâu, khi Thượng Ất định dùng nó định vị và tìm đường rời khỏi đây thì sợi dây chuyền bạc đột nhiên không có phản ứng nữa, mặc cho Thượng Ất gõ vào nó thế nào, nó vẫn bất động giống như là đang ngủ say. Thượng Ất nhớ lại lời nói của Cao Trác Nhiên, anh cẩn thận kiểm tra mặt ngoài trong suốt như ngọc của chiếc dây chuyền bạc thì phát hiện ra rằng ánh sáng bên trong gần như đã tắt hoàn toàn, chỉ có một chút ánh sáng có thể nhấp nháy vài phút một lần, giống như đèn báo nhấp nháy khi điện thoại di động trên Trái Đất bị hết pin.

Đến lúc đó, rốt cuộc Thượng Ất có thể chắc chắn rằng sợi dây chuyền bạc này đã không còn năng lượng nữa. Nhưng mà chuyến đi này Thượng Ất đi rất vội nên trên người không mang theo tinh thể năng lượng, túi tinh hồn năng lượng đặc biệt cũng bị bỏ lại trong tòa nhà, một viên cũng không có đem đi.

Không còn cách nào khác, phải tìm con mồi để bổ sung năng lượng rồi, nhưng câu hỏi đặt ra là nơi này có thú thoái hóa không, trong cơ thể thú thoái hóa có năng lượng tinh hà không? Cho dù có năng lượng tinh hà, thì với trạng thái hiện tại, có thể đảm bảo trong trận chiến giết chết được đối thủ mà không bị thương không?

Rắc rối... Thượng Ất lấy tay đập vào đầu, các nhân tố không chắc chắn được bây giờ khiến anh rất đau đầu. Ngay cả khi thành công tìm được hạt

tinh thể năng lượng và sạc điện cho chiếc dây chuyền bằng bạc này vậy thì sử dụng thứ này như thế nào?

Thượng Ất hoàn toàn không có manh mối nào cho những câu hỏi này, người duy nhất có thể sử dụng vật này trong căn cứ Đế Đô chỉ có Cao Trác Nhiên, nhưng bây giờ nơi đây toàn là bụi mù đầy trời, đến một bóng người cũng không nhìn thấy, đi đâu tìm Cao Trác Nhiên đây?

Thượng Ất bất lực lắc đầu, điều duy nhất anh cảm thấy may mắn vào lúc này là khi bị hút vào cánh cổng thiên giới anh đã nhìn thấy Cao Trác Nhiên và vài người khác cũng bị hút vào cùng nhau. Nếu may mắn, có thể sẽ tìm được những người này và có thể thành công thoát khỏi nơi này nhờ vào sợi dây chuyền màu bạc...

Cao Tổ, Cao Trác Nhiên... các người đang ở đâu, mau ra ngoài đi để tôi gặp các người!

Thượng Ất vừa cầu nguyện trong lòng vừa đi về phía bức tường có ký tự hình nòng nọc, khi đến gần Thượng Ất phát hiện trên tường còn có một manh mối khác, một số ký hiệu kỳ lạ thu hút sự chú ý của anh.

“Áo giáo màu đen... chiến hạm không gian màu bạc... đây không phải đều là cảnh mình thấy trong ảo cảnh sao?” Thượng Ất ngồi xổm dưới góc tường, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bức tranh quen thuộc ở trên tường.

Phía trên những bức tranh này có một nhóm người mặc áo giáo đen đang từ từ bước vào một phi thuyền khổng lồ, phía trên cửa sổ khổng lồ của phi thuyền có một khuôn mặt người mơ hồ dường như đang nhìn ra ngoài cửa sổ, sự thờ ơ trong đôi mắt lạnh lùng của anh ta giống như một người khổng lồ đang nhìn chăm chăm vào đàn kiến dưới chân mình.

Tầng tầng nghi hoặc, Thượng Ất có chút không hiểu bức tranh trên tường này. Chiếc áo giáp màu đen này rất giống với hình ảnh lúc trước Si Vưu chiến đấu với người ngoài hành tinh, trong đôi mắt màu đen tràn đầy sát khí lạnh lẽo, như thể nó đại diện cho màu sắc lạnh nhất thế giới.

Nhưng ở trong bức tranh này, hình như những người đàn ông mặc áo giáp đen này là người của phi thuyền, họ được trang bị vũ khí đầy đủ, bước chân

rất đồng đều, tất cả đều không nhìn rõ được mặt của họ, nhưng từ tư thế ngẩng cao đầu và bước về phía trước có thể thấy cảnh tượng này giống như cảnh một đoàn quân chiến đấu thắng trận khải hoàn trở về, tất nhiên nó cũng rất giống cảnh một đoàn quân tập trung trước cuộc viễn chinh...

Quan sát một hồi, Thượng Ất đứng dậy, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày càng sâu thêm. Có vẻ như thế giới khác này có liên quan đến ảo ảnh xuất hiện trong đầu Thượng Ất, nhưng có lẽ điều này khó có thể làm sáng tỏ trong một thời gian.

“Cạch cạch cạch cạch!”

Một âm thanh quái dị đột nhiên truyền đến từ sau bức tường, Thượng Ất giật mình, tay phải lập tức phóng Tinh Vực Cốt Dao ra, ánh sáng màu xanh của đao bảo vệ trước lồng ngực anh, “Ai? Ai đang ở đó?”

“Cạch cạch cạch cạch!”

Không có ai trả lời, chỉ có âm thanh quái dị đang tiến đến càng ngày càng gần, Rõ ràng, ở phía sau bức tường này có một nhóm sinh vật không rõ là gì đang nhanh chóng tiến về phía Thượng Ất!

“Lạp Cổ Li Tây Á Mã Đạt!”

Đột nhiên, một giọng nói yếu ớt giống như thì thầm vang lên bên tai Thượng Ất, giọng nói giống như sợi tơ, sau khi nghe xong có vẻ là như ảo giác, nhưng khi nhắm mắt lại mới nhận ra, âm thanh này luôn vây quanh tai mình.

Thượng Ất lắc đầu, cố gắng gạt bỏ âm thanh quái dị từ trong não ra, nhưng đột nhiên anh chú ý tới trước mặt mình là một cái đầu to gầy, chỉ còn lại da thịt, hốc mắt trũng sâu, một tia sáng yếu ớt đảo qua đảo lại trong hai tròng mắt rỗng tuếch, cuối cùng để lại trên mặt Thượng Ất một tia đáng sợ!

“Em gái nó, hóa ra là người sống, nhìn trông giống như một đứa trẻ chưa lớn... Nhưng mà sao đứa trẻ này lại như thế này, gầy đến mức nhìn giống như một ác ma trong địa ngục vậy, nếu người bình thường mà như thế này thì đã chết vì thiếu dinh dưỡng rồi!”

Tâm trạng bất an của Thượng Ất đã có chút bình tĩnh lại, tuy rằng người này nhìn có vẻ kinh hãi nhưng sự xuất hiện của một người sống là dấu hiệu tốt, nó cho thấy ít nhất vẫn còn có sự sống trong đồng đồ nát này.

“Cạch cạch, cạch cạch, xé xé!”

Chương 478: Không chọc nổi, cũng không trốn được

Chương 478. Không chọc nổi, cũng không trốn được

Nhưng khi Thượng Ất quyết định đi về phía trước tiếp tục kiểm tra tình hình, một màn kinh dị đột nhiên xuất hiện, cái đầu khổng lồ giống như đầu lâu đột nhiên ngẩng lên, trực tiếp đi tới nơi cao hơn đầu Thượng Ất hai mét, sau đó liền thấy một cái đầu khổng lồ nhô ra từ góc tường, nửa người trên lộ ra lại được kết nối với hai cái cánh khổng lồ mỏng như cánh của một con dơi!

Em gái nó, đây là cái thứ gì vậy? Thượng Ất theo bản năng lùi lại phía sau, nhưng anh đột nhiên nhận ra những con quái vật hình cánh dơi như vậy có ở khắp nơi trên các bức tường xung quanh mình, khi anh không chú ý chúng đang nhanh chóng bò về phía này với đôi cánh to lớn!

Đã bị bao vây rồi? Thượng Ất nhíu mày thật sâu, trong lòng nổi lên một tầng mây đen.

Thượng Ất không sợ bị quái vật bao vây, nhưng Thượng Ất lo lắng vì trước đó mình lại không cảm giác được. Dường như ở thế giới khác này, không chỉ có sức mạnh và tốc độ bị suy yếu mà ngay cả các giác quan cũng không còn nhạy bén như trước, thậm chí trước khi bị quái vật chạm vào cũng không phát hiện ra được.

“Được thôi, không cần biết thế nào, đánh trước đã rồi nói!”

Thượng Ất sử dụng Tinh Vực Cốt Dao, chân đạp trên mặt đất, một đao kiếm quang màu xanh lam phóng ra như ngựa phi, trong khoảng khắc đó

chỉ có một tiếng “cu cu” kinh hoàng truyền đến, đầu và cơ thể của con quái vật cánh dơi khổng lồ bị tách ra làm hai búp một tiếng động mạnh rơi xuống đất rồi bay ra xa vài mét.

“Chẳng qua cũng chỉ thế thôi! Còn không hung dữ bằng những con quái thú trong căn cứ Tổ Ưng, nếu tính theo giá trị năng lượng thì con quái vật cánh dơi này chỉ có khoảng 10.000!”

Một đao giết chết kẻ thù, Thượng Ất đã rất quyết tâm.

Con quái vật nửa người nửa dơi này trông rất dữ tợn nhưng không được mạnh mẽ lắm, người bình thường cũng có thể dùng gậy giết chết được một con. Có điều, rõ ràng Thượng Ất đã nghĩ vấn đề hơi đơn giản một chút, sau khi con quái vật nửa người nửa dơi bị một đao chặt đứt, máu đen từ cổ nó phun ra tung tóe khắp nơi, một số chúng sau khi bắn vào Tinh Vực Cốt Đao của Thượng Ất thậm chí còn phát ra tiếng “xèo xèo” giống như nước sôi dội lên thanh kim loại nung nóng, mùi tanh bốc lên rất rõ ràng.

“Thế mà máu của thứ này lại có thể ăn mòn được Tinh Vực Cốt Đao của mình?”

Nhìn lưỡi đao màu xanh của Tinh Vực Cốt Đao bị ăn mòn, Thượng Ất tròn mắt, trong lòng đầy kinh hãi. Từ khi Tinh Vực Cốt Đao tiến hóa đến nay, Thượng Ất đã giết không biết bao nhiêu quái vật và đối thủ bằng ánh sáng của đao, chưa cái gì có thể phá hủy nó cũng như chưa từng gặp phải hiện tượng ăn mòn và tiêu hao năng lượng như thế này. Những thứ máu đen này giống như axit sunfuric đặc, lại giống như một đám dã thú đói khát, một khi chúng bám vào Tinh Vực Cốt Đao, lưỡi đao sẽ bị chúng nuốt chửng và suy yếu với tốc độ có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Lần này rắc rối rồi, nếu cứ tiếp tục như thế, có lẽ trận chiến còn chưa kết thúc, Tinh Vực Cốt Đao của mình đã phế rồi!”

Thượng Ất nhìn quái vật cánh dơi từ trên các bức tường xung quanh đang từ từ tiến đến, trong lòng buộc phải hạ quyết tâm tàn nhẫn, Tinh Vực Cốt Đao biến mất, Trọng Kiếm Vô Công ngay lập tức cắt đứt cổ bốn con quái vật gần nhất!

“Phù phù! Tư tư!”

Tình huống làm cho Thượng Ất không thể chấp nhận được lại xuất hiện, những thứ máu đen này giống như là kẻ thù không đội trời chung với vũ khí năng lượng tự nhiên, chúng vẫn nhanh chóng ăn mòn vũ khí như trước, bất kể đối phương là Tinh Vực Cốt Dao hay là Trọng Kiếm Vô Công. Vì vậy, Thượng Ất dùng Trọng Kiếm Vô Công chém đứt ba con quái vật, trên thân kiếm xuất hiện một vết hở rất rõ ràng, trông rất khủng bố.

“Má nó, ta không tin! Thao Thiết Cốt Cung bắn cho ta!”

Ba ánh sao rực rỡ liên tiếp bắn ra giữa không trung, dưới sự củng cố năng lượng của Thao Thiết Cốt Cung, ba mũi tên năng lượng ngay lập tức bắn trúng cái đầu đáng sợ của con quái vật. Nhưng cảnh tượng khiến Thượng Ất sụp đổ lại tiếp tục xuất hiện, những mũi tên năng lượng này quả thực là bất khả chiến bại, chúng nhẹ nhàng xuyên qua cơ thể của con quái vật, nhưng khi máu của con quái vật bắn ra dính vào những mũi tên năng lượng này thì chúng giống như bông tuyết dưới ánh mặt trời, chỉ trong thời gian nháy mắt hoàn toàn bị thiêu rụi, không còn một dấu vết!

...

Thượng Ất bỏ cuộc rồi, anh không ngờ rằng, trận chiến đầu tiên ở một thế giới khác lại khó khăn như vậy, những con quái vật máu đen này đơn giản là được thiết kế riêng cho anh còn những thứ máu đen này chính là kẻ thù trời sinh của vũ khí năng lượng, tất cả những vũ khí này trước mặt bọn chúng đều trở nên vô dụng, những lợi thế mà anh có được hoàn toàn biến mất.

Thượng Ất không cam lòng ngẩng đầu nhìn những con quái vật này, trong lòng nhanh chóng nghĩ biện pháp đối phó. Nhưng sau khi nghĩ đi nghĩ lại, Thượng Ất bất lực nhận ra mình không còn cách nào khác để tiêu diệt lũ quái vật này ngoài việc tự mình chiến đấu. Nhưng nhìn quanh chỗ này, trong phạm vi vài kilomet toàn là hoang tàn đổ nát, thứ có thể gọi là vũ khí duy nhất chính là những tảng đá vỡ lớn nhỏ, chẳng lẽ lại phải đánh nhau như bọn côn đồ ngoài đường phố, dùng những viên gạch này để đánh nhau?

“Mẹ nó, nếu có Vân Lăng hoặc là tiến sĩ L ở đây thì tốt quá rồi, năng lực nguyên tố và tấn công tinh thần của họ đoán chừng muốn đối phó với những thứ này cũng thành vấn đề!” Thượng Ất bất đắc dĩ ngồi xuống đất nhặt một hòn đá lên, bóp chặt trong tay, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười khổ: “Thêm trọng lực thực sự không phải chuyện đùa, viên đá này chắc cũng phải gần hai trăm cân, dựa vào sức mạnh của mình nữa chắc cũng có thể đánh gục vài con quái vật? Ba con hay là năm con? Hừ, đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, cao thủ lại rơi đến nước phải lấy đá đánh nhau!”

“Bang bang bang!”

Chương 479: Tiến sĩ L đến rồi

Chương 479. Tiến sĩ L đến rồi

Đá vụn liên tiếp đập lên đầu con quái vật, lần đầu tiên Thượng Ất cảm nhận được sự vui vẻ khi lấy gạch đánh người. Nhưng điều rất bất lực đó là những cú ném đầu tiên trông rất ngẫu, nhưng sau khi phạm vi tấn công bị rút ngắn sẽ dẫn đến anh rất dễ bị thương... Lũ quái vật cánh dơi bắt đầu phản công, sử dụng bốn móng vuốt sắc nhọn dưới đôi cánh của chúng!

“Phù!”

Khi con quái vật thứ năm bị đánh chết, một con quái vật đã tấn công Thượng Ất. Vì vậy, một vết máu sâu xuất hiện trước ngực của Thượng Ất, bộ giáp lỏng đủ mạnh để chống lại đạn bắn tia lại trở nên mỏng manh như giấy trước mặt những con quái vật này.

Thượng Ất sửng sốt, nhanh chóng di chuyển một đoạn xa, quan sát kỹ càng áo giáp của mình. Thượng Ất phát hiện bộ giáp ban đầu rất mềm dẻo nhưng không biết từ bao giờ đã trở nên khô giòn, dùng tay chạm vào thôi cũng xuất hiện một vết nứt rõ ràng.

“Chuyện gì vậy? Bộ giáp của mình là do chính tiến sĩ L chế tạo bằng da thú cấp vương, tại sao lại đột nhiên mất đi hoạt tính?” Thượng Ất âm thầm cảm thấy không hay rồi, trong trận chiến trước, anh đã cố hết sức tránh máu đen

của quái vật cánh dơi để không bị nó ăn mòn, nhưng bây giờ áo giáp của anh đã biến thành vừa cứng vừa giòn, dần dần mất đi hoạt tính, mới khiến cho suốt nửa bị đối phương móc tim.

Quá quý dị rồi, trận chiến này không thể nào tiếp tục được nữa!

Lần đầu tiên Thượng Ất nảy sinh ý định rút lui. Nhìn quái vật cánh dơi liên tục xuất hiện, Thượng Ất từ bỏ ý định lục soát thi thể để tìm tinh hà năng lượng, tâm niệm của anh vừa động thì đằng sau đột nhiên xuất hiện một đôi cánh quỷ to lớn bay lên không trung, giống như hai đám mây đen bay trên đỉnh đầu anh.

“Mẹ nó, không chọc nổi cũng không trốn được sao? Tất cả đều giương cánh ra, ông đây lại sợ tụi bay sao?!”

Thượng Ất hét lớn một tiếng, cục đá trong tay nhanh như chớp đập vào con quái vật cánh dơi gần nhất, sau đó dưới chân sinh ra cuồng phong, đôi cánh ác quỷ đưa anh bay thẳng lên trời!

“Hừ hừ, đợi ông đây tìm được cánh đối phó tụi bay, sẽ quay lại giết tụi bay đến mảnh giáp cũng không còn!” Nhìn con quái vật đang co rúm trên mặt đất, Thượng Ất vươn hai tay giơ ngón giữa lên, rồi quay người rời đi, nhưng đột nhiên toàn thân lại cảm thấy ớn lạnh, sức mạnh của đôi cánh quỷ nhanh chóng biến mất, giây tiếp theo, Thượng Ất bộp một cái rơi mạnh xuống mặt đất.

“Chết tiệt... tại sao lại thế này, đôi cánh quỷ của mình... tại sao?” Cả người Thượng Ất choáng váng, còn chưa kịp đứng lên đã vịn vào đôi cánh quỷ trước, không khỏi cảm thán một tiếng, ngay trước mặt anh, đôi cánh quỷ vốn cứng rắn như thép lại trở nên nhợt nhạt và xám xịt như chiếc áo giáp của anh, lộ ra vẻ vô hồn như một khúc gỗ chết!

“Mình hiểu rồi... hóa ra không chỉ có máu đen có tác dụng ăn mòn mà năng lượng chứa trong cát bụi ở đây cũng có tác dụng tước đoạt năng lượng! Nhưng mà cái gì có thể khiến toàn bộ thể giới ở đây bị ăn mòn? Lẽ nào là vũ khí hạt nhân tạo thành bức xạ?

Sự thật được làm rõ, Thượng Ất rơi vào tình trạng cực kỳ hoảng loạn.

Đây là thế giới gì vậy, ngay cả không khí cũng chứa đầy bụi tước đoạt năng lượng đáng sợ. Đến lúc này, Thượng Ất mới nghĩ tới đặc điểm của những tòa nhà xung quanh và đột nhiên đoán được liệu có phải là ở đây đã từng xảy ra chiến tranh hạt nhân không? Bởi vì chỉ có sức mạnh bức xạ của vũ khí hạt nhân mới có thể khiến sinh vật và môi trường bị ăn mòn. So với mặt đất, không khí có nhiều cát và bụi nên bức xạ mạnh hơn, đây chính là lý do mà đôi cánh quý chỉ bay được nửa phút trên không trung thì đã mất hết sức mạnh.

“Ha ha ha!”

Sau khi tìm ra mấu chốt, Thượng Ất đột nhiên bật ra tiếng cười kỳ quái. Tiếng cười xuyên qua những bức tường đổ nát làm cho tất cả đám quái vật ở xung quanh đều kinh ngạc đứng lại, hai trong mắt bỗng tuếch phát ra ánh sáng lạnh lẽo không biết đang nghĩ gì.

“Không ngờ, ông đây trùng sinh ở thế giới khác lại rơi vào bước đường thê lương như thế này? Ông trời ơi, ông là đang đùa tôi sao, để cho tôi chết cùng với đám người đen đui này?”

Thượng Ất từ trên mặt đất đứng lên nhìn xung quanh, lần này ánh mắt anh nhìn đám quái vật cánh dơi xung quanh từ lặng lẽ chuyển thành thương cảm sâu sắc. Thượng Ất cảm thấy nếu mình đoán không lầm thì đám quái vật cánh dơi này không phải là dã thú mà là con người bị biến dị trong bụi nổ hạt nhân... thành phố đổ nát này cũng không phải mảnh đất căn cổ, mà tất cả những sinh vật ở đây đều bị ảnh hưởng bởi bức xạ mà trở thành nửa người nửa quỷ!

“Không được, mình không thể chết ở nơi quỷ quái này được! Mình phải tìm được đường về, mình còn muốn sống vui vẻ với vợ và con trai! Sợ đây chuyện đáng chết, mau có phản ứng cho tao, ông đây sắp bị mày hố chết rồi!”

Nhìn thấy vô số con người bị biến thành quái vật tụ tập tản mát ở quanh đây, Thượng Ất biết nếu không có kỳ tích xảy ra thì có lẽ hôm nay anh sẽ phải chết ở đây. Bây giờ, thứ duy nhất có thể cứu anh chính là sợi dây chuyền bạc này, vì tự nó có thể mang nó đến đây thì đồng nghĩa với việc nó

cũng có thể đưa chính nó ra ngoài, nhưng nếu không có năng lượng thì phải làm thế nào mới có thể kích phát nó đây?

“Này, anh còn gõ nó nữa thì nó có thể sẽ thật sự chết ở đây đó, sản phẩm công nghệ của người ngoài hành tinh này rất dễ vỡ!”

Một giọng nói yếu ớt vang lên sau lưng Thượng Ất, trong lời nói còn có chút trêu chọc. Nhưng mà giọng nói này rơi vào tai Thượng Ất không khác gì âm thanh của thiên nhiên, anh đột nhiên quay đầu nhìn thấy bóng dáng gầy gò trước mặt, không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Tiến sĩ L, sao lại là ông?”

“Đương nhiên là tôi rồi, trong đồng đồ nát này ngoài tôi ra còn có ai có thể đẹp trai hơn đám người dơi kia?” Tiến sĩ L nhẹ nhàng cười, ánh mắt đầy nhẹ nhõm khi nhìn Thượng Ất. Sau khi lang thang trong thành phố đồ nát này trọn vẹn ba ngày, Thượng Ất là người Trái Đất đầu tiên mà ông gặp được, trong lòng không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Chương 480: Vết nứt nhỏ của thời không trên quả táo

Chương 480. Vết nứt nhỏ của thời không trên quả táo

“Tiến sĩ L, rốt cuộc đây là đâu, sao ông lại ở đây?” Thượng Ất lo lắng hỏi, không ngờ tiến sĩ L lại khẽ lắc đầu đáp: “Đây không phải là nơi để nói chuyện, anh đi theo tôi!”

Vừa nói, tiến sĩ L đặt hai tay trái phải lên không khí, trong không trung dường như xuất hiện thêm hai bức tường, những người dơi kia lập tức dạt sang hai bên, cho dù chúng có răng và móng vuốt cũng không thể nào lao tới được.

“Thật lợi hại!” Nhìn thấy cảnh này Thượng Ất không khỏi hết lần này tới lần khác cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ hơn nửa năm không gặp, sức mạnh dị thường trong não của tiến sĩ L dường như đã mạnh hơn trước. Từ động thái tách nhóm quái vật một cách tự nhiên đã cho thấy khả năng phát triển trí não của ông ấy phải cao hơn Cao Trác Nhiên ít nhất là một cấp. Dưới tình trạng của sự triệt tiêu của trọng lực và bụi bức xạ cùng xảy ra, cho dù có là một kẻ mạnh như Thượng Ất cũng chỉ có thể sử dụng được 1/5 sức mạnh của mình, nhưng nhìn tiến sĩ L có thể thấy được, ông ta không bị ảnh hưởng gì, chỉ có thể nói là tên này quá biến thái!

“Không cần phải ngạc nhiên, siêu trọng lực ở đây thúc đẩy sự phát triển não của tôi. Hơn nữa, vận may của anh cực kỳ tốt, nửa giờ trước tôi vừa mới đột phá giá trị biến dị não lên 60%, bây giờ có thể dễ dàng đối phó với đám người dơi này. Có điều đây chỉ là ban ngày, vào ban đêm, nhờ có sự nhiễu loạn của ánh trăng làm gia tăng đáng kể sức mạnh và tốc độ của những người dơi này, khi đối mặt với bọn họ tôi cũng không thể dễ dàng như thế này nữa, chứ đừng nói là những linh hồn hay là vong hồn của người khổng lồ.

Tiến sĩ L vừa nói chuyện vừa dẫn đầu đi trước, mặc kệ vẻ mặt của Thượng Ất phía sau đang giống như một kẻ ngốc.

“60% não bộ... người dơi... linh hồn... vong hồn người khổng lồ. Mẹ nó, những thứ này là cái gì vậy, lẽ nào chỗ này thực sự là địa ngục sao, tại sao mỗi một cái tên nghe đều đáng sợ như vậy?”

Thượng Ất đi sau tiến sĩ L không ngừng nói, ánh sáng xung quanh nhắc nhở Thượng Ất rằng dường như bây giờ tiến sĩ L đang dẫn anh dần dần đi sâu vào trong lòng đất, một nơi tương tự như hầm trú ẩn dưới lòng đất.

“Được rồi, chúng ta đến rồi, anh có thể yên tâm ở đây nghỉ ngơi, ở góc kia có thức ăn và nước uống, đợi anh nghỉ ngơi xong rồi tôi có một vài câu hỏi muốn hỏi anh!” Vào đến trong hầm, tiến sĩ L cởi ba lô, cầm chai nước suối uống một hơi. Thấy Thượng Ất khó hiểu nhìn mình, tiến sĩ L cười giải thích: “Năng lượng bức xạ hạt nhân trong không khí quá đậm, uống nhiều nước sẽ giúp anh giải độc các chất độc hại, đương nhiên anh thì không sao rồi, các gen amip trong cơ thể anh sẽ tự động tiết ra một số hormone để giúp anh làm sạch các chất độc bức xạ. Nói thật, thể chất của tên gia hỏa nhà anh cũng khá phù hợp với nơi này đấy.”

“Nghe ông nói như thế, tôi cũng phải uống một ít, vừa rồi đôi cánh quý của tôi bị bụi bức xạ trong không khí phá hủy, vừa hay uống chút nước để bù lại... Ày, chuyện gì vậy, sao đôi cánh quý của tôi lại trở về như cũ rồi, rõ ràng vừa rồi chúng khô héo...”

Khi Thượng Ất nâng đôi cánh quý lên, một cảnh tượng khiến anh kinh ngạc xuất hiện. Đôi cánh quý vừa bị bụi phóng xạ ở không khí xâm nhập bây giờ đã gần như khôi phục lại bình thường, lớp ánh đen sẫm chảy trên bề mặt giống như một lớp màng bảo vệ, nhanh chóng nuôi dưỡng những vùng khô và hư hại trên cánh.

“Ha ha, anh không cần phải quá kinh ngạc đâu, vừa rồi tôi đã nói rồi thực ra môi trường ở đây cực kỳ phù hợp với thể chất của anh. Trên thực tế, tôi đoán rằng gen amip trong cơ thể của anh là đến từ một môi trường giống như thế này ở thời cổ đại, vì vậy thể chất của anh ở đây được khôi phục rất nhanh!”

Tiến sĩ L nói, lấy từ trong ba lô ra một gói lương khô quân dụng đưa cho Thượng Ất rồi bình tĩnh nói: “Tôi biết cậu có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi tôi, cậu không cần phải gấp, tôi sẽ cố gắng hết sức giải thích cho cậu, nhưng cậu phải chuẩn bị tâm lý, có một số chuyện đến tôi còn không rõ vì vậy không có cách nào giải thích rõ cho cậu được.”

“Vậy sao... được rồi, tôi sẽ nghe kỹ.” Thượng Ất ăn mấy miếng lương khô sau đó cầm lấy nước khoáng uống rồi yên lặng chờ tiến sĩ L giải thích.

“Trước khi tôi đến đây, có lẽ Cao Trác Nhiên cũng đã giải thích cho các cậu về nguyên lý của cánh cổng thiên giới. Từ một góc độ nào đó, cánh cổng thiên giới giống như một vết nứt thời không, khi con người đi qua vết nứt, họ thực sự có thể đến một nơi hoàn toàn khác về không gian và thời gian so với Trái Đất. Đó, giống như quả táo này...”

Có lẽ nhận ra Thượng Ất không hiểu mình nói gì, tiến sĩ L lấy một quả táo từ trong ba lô ra đặt trước mặt Thượng Ất, sau khi điều chỉnh cẩn thận vị trí của quả táo, ông ấy dùng ngón tay nhẹ nhàng khoét một lỗ nhỏ trên bề mặt quả táo rồi tiếp tục nói: “Nếu như coi quả táo này là Trái Đất thì cánh cổng thiên giới chính là cái lỗ này, có thể cậu nghĩ rằng chúng ta sẽ đi sâu vào trong quả táo sau khi đi qua lỗ hổng này, nhưng thực tế những vết nứt thời

không phức tạp hơn chúng ta tưởng rất nhiều, chúng có thể biến thành như thế này...”

Vừa nói, ngón tay của tiến sĩ L nhẹ nhàng luồn vào trong cái lỗ trên quả táo, Thượng Ất đột nhiên sững sờ, ngón tay của tiến sĩ L không hề biến mất trong quả táo mà là đi ra ngoài từ trên đỉnh của quả táo!

“Tiến sĩ L, ông... cơ thể ông bị biến dị rồi, sao ngón tay của ông lại dài như vậy?”

“Ha ha, Thượng Ất, đừng quên, tôi là một người đột biến não, làm sao tôi có thể để cho cơ thể mình trở nên giống như những thứ thoái hóa đó? Ngón tay của tôi không có dài ra, nếu không tin, anh hãy tự mình thử xem!” Tiến sĩ L mỉm cười nhìn Thượng Ất, trong mắt tràn đầy vẻ khích lệ.

Chương 481: Các thế giới khác nhau

Chương 481. Các thế giới khác nhau

“Có cần phải cười thô tục như thế không...” Thượng Ất nhìn tiến sĩ L không nói nên lời đồng thời không ngừng phàn nàn tên gia hỏa này thật là nhàm chán lại đi trốn vào một cái hồ ở thế giới khác chọc một quả có để chơi. Có điều, để thể hiện sự “tôn trọng” của mình đối với tiến sĩ L, Thượng Ất vẫn bắt lực giơ ngón tay lên dọc theo cái lỗ đó đâm vào trong quả táo, anh vẫn cảm thấy, quả táo ngon lành như thế mà lại bị bẻ ra.

“Đợi đã... xảy ra chuyện gì vậy? Sao ngón tay của tôi lại như thế này, lẽ nào đây là...?”

Cảnh tượng tiếp theo hoàn toàn khiến Thượng Ất sửng sốt, giống như tiến sĩ L, sau khi ngón tay cả anh vừa đâm vào lỗ trên quả táo thì trong nháy mắt đã chui ra từ đỉnh quả táo, nếu tính toán khoảng cách ở giữa thì các ngón tay của Thượng Ất sẽ không bao giờ gặp phải tình huống kỳ quặc như vậy, trừ khi chúng dài ra gấp ba lần.

“Cậu đoán không sai, trong quả táo này có một vết nứt thời không nhỏ, ngón tay của cậu thò ra từ phần này của vết nứt, trong nháy mắt nó sẽ thò ra từ đầu kia của vết nứt... Thế nào, có phải là rất thú vị không, trong ba ngày qua tôi đã dùng thứ này để vượt qua thời gian nhàm chán vào ban đêm đấy!”

Tiến sĩ L mỉm cười nhặt quả táo lên, tự nhiên cắn một miếng với vẻ mặt mãn nguyện, trái tim của Thượng Ất như ớn lạnh lần nữa, anh không thể không tự hỏi chắc không phải là tên gia hỏa này mấy ngày không gặp con người mà điên rồi đó chứ.

Thu hồi suy nghĩ của mình, Thượng Ất lại tập trung sự chú ý vào tiến sĩ L, đồng thời đưa chiếc vòng bạc từ trên tay mình ra. Nhưng không đợi Thượng Ất giải thích, tiến sĩ L đã nhẹ nhàng xua tay, ý bảo Thượng Ất không cần vội vàng hỏi, sau khi ăn hết quả táo, ông ấy chậm rãi lau miệng nói:

“Nếu như cậu đã có thể hiểu được nguyên lý của vết nứt thời không, thì những lời nói tiếp theo đây của tôi có lẽ cậu cũng hiểu được. Đầu tiên trả lời vấn đề, chúng ta đang ở đâu của cậu? Theo sự quan sát và tổng kết của tôi mấy ngày nay thì tôi gọi nơi này là “thế giới sau khi hoang tàn”. Giải thích theo nghĩa đen thì có nghĩa là đây chính là một Trái Đất, nhưng đây không phải là Trái Đất của thời đại chúng ta mà là Trái Đất sau khi trải qua một cuộc chiến tranh hạt nhân phá hủy thế giới.”

“Có thể nói dài hơn chút được không...” Thượng Ất nhìn tiến sĩ L như một kẻ ngốc, bây giờ càng thêm tin tiến sĩ L có vấn đề về thần kinh.

Đây không phải là đang nói hươu nói vượn sai, Thượng Ất có thể chấp nhận tất cả cái gì mà hành tinh khác, thế giới song song hay thế giới ảo, nhưng Thượng Ất không thể tin được rằng đây là một thế giới hoang tàn bị hủy diệt bởi vũ khí hạt nhân. Phải biết là Thượng Ất chưa bao giờ nghe nói về những trận chiến như chiến tranh hạt nhân nổ ra trên Trái Đất, dù là trong quá khứ hay là kiếp này đi chăng nữa. Đó là chưa kể đến việc hành tinh X bị bao phủ bởi sóng từ trường và sương mù đỏ, bất kỳ thiết bị điện tử nào cũng không thể sử dụng bình thường.

Rất rõ ràng, lời giải thích của tiến sĩ L không được Thượng Ất chấp nhận, nhưng anh buộc phải tin lời tiến sĩ L, vì người duy nhất có thể giúp Thượng

Ất trở về căn cứ Tổ Ưng ở trên Trái Đất chính là tiến sĩ L, ngoài ra thì không còn cách nào khác.

“Tôi biết cậu không tin, thực ta chính tôi cũng không tin... Nhưng là một người làm công tác nghiên cứu khoa học, tôi chỉ tin vào sự thật mà tôi đã nhìn thấy và tính toán được. Cánh cổng thiên giới trong căn cứ Đế Đô thực sự đã đưa chúng ta đến một nơi mà chúng ta không ngờ được, mặc dù không có gì trong đồng hồ nát có thể chứng minh rằng đây là Trái Đất, nhưng ở trên không trung có hàng chục vì sao và hành tinh quen thuộc như Mặt Trời và Mặt Trăng hoàn toàn có thể chứng minh được rằng thứ chúng ta đang đứng trên bề mặt chính là Trái Đất.”

“Nhưng mà tiến sĩ L, nếu đây là tương lai... Không, ý tôi là nếu đây là những tàn tích trên Trái Đất ở một đoạn thời không nào đó, vậy những chiến cơ màu bạc đi ra từ cánh cổng thiên giới đó giải thích như thế nào? Lẽ nào trong đồng hồ nát đến thế lương của thời kỳ sau này vẫn còn tồn tại những vũ khí mà con người nghiên cứu ra có kỹ thuật vượt qua hàng trăm năm kỹ thuật trên Trái Đất?”

Đối mặt với lời giải thích của tiến sĩ L, Thượng Ất không cam tâm biện giải. Thực ra trong lòng Thượng Ất biết đây chỉ là suy nghĩ mơ mộng mà thôi. Con người có mức độ đột biến não vượt hơn 60%, ở kiếp trước đã được gọi là á thần, người như thế này không thể mắc lỗi suy luận trừ khi bản thân họ không muốn có được đáp án thực sự.

“Đây cũng chính là chỗ tôi không hiểu được...” Lần đầu tiên tiến sĩ L lộ ra vẻ khó hiểu, ông lấy từ trong ba lô ra một miếng dăm bông, nhẹ nhàng bóc lớp vỏ bên ngoài, cắn một miếng rồi nói: “Liên quan đến nguồn gốc của chiến cơ màu bạc, tôi đã đưa ra rất nhiều phỏng đoán khác nhau, nhưng cho đến bây giờ tôi vẫn chưa có được câu trả lời khiến tôi hài lòng. Có điều có hai khả năng có thể chấp nhận được một chút, nếu như cậu muốn nghe, tôi sẽ giải thích cho cậu nghe một chút... Ồ ồ ồ, miếng dăm bông này không tệ, hương vị khá thơm.”

Tiến sĩ L đang ăn dăm bông, Thượng Ất càng nhìn càng cổ quái, trong lòng anh đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ kỳ quái: “Từ lúc vào đây đến giờ, tên gia hỏa tiến sĩ L liên tục ăn đồ ăn mà ba lô của ông ta vẫn không hề nhẹ đi, ông ta tìm ở đâu ra nhiều thức ăn vậy?”

“Phòng đoán đầu tiên chính là chiến cơ màu bạc đến từ một nơi bí ẩn trong thế giới này. Chiến tranh hạt nhân trong những ngày mặt trời không phá hủy hoàn toàn nền văn minh của con người thời đại này. Một số người vẫn còn sống sót và sau đó đã khám phá ra được cảnh cổng thiên giới mà chúng ta mở nên đã chui ra ngoài...”

Chương 482: Các thế giới khác nhau (2)

Chương 482. Các thế giới khác nhau (2)

Âm thanh giải thích của tiến sĩ L làm gián đoạn suy nghĩ của Thượng Ất, thành công chuyển ánh nhìn của Thượng Ất từ chiếc dầm bông sang chiến cơ màu bạc. Phòng đoán đầu tiên mà tiến sĩ L nói thực ra cũng chính là phòng đoán của Thượng Ất, trí tưởng tượng của Thượng Ất chỉ có thể cho phép anh nghĩ đến nó ở một mức độ như vậy. Có điều rõ ràng Thượng Ất đã đánh giá quá cao sức tưởng tượng của mình bởi vì tiến sĩ L đã ngay lập tức bác bỏ suy đoán đầu tiên của anh.

“Có điều, khả năng này gần như bằng 0, bởi vì tôi đã quan sát và tính toán đơn giản mức bụi phóng xạ ở thế giới này, nó đã đạt đến mức cao nhất, mức ô nhiễm đã vượt quá mức tối đa mà toàn bộ khu vực này có thể chịu đựng được. Cũng chính là nói, cho dù tất cả sinh vật trên thế giới này đều chết hết thì ô nhiễm phóng xạ hạt nhân ở đây cũng sẽ không biến mất... Vì thế, cá nhân tôi cảm thấy phòng đoán thứ hai có khả năng lớn hơn.”

“Phòng đoán thứ hai? Chắc không phải là ông định nói là chiến cơ màu bạc không thuộc về thế giới này đó chứ?” Thượng Ất đột ngột nói, liền phát hiện ra trên mặt tiến sĩ L lộ ra tán thưởng, dùng giọng điệu khoa trương đáp: “Tôi đã nói gen amip trong cơ thể cậu rất phù hợp với thế giới này, cậu xem cậu mới tới đây chưa được nửa ngày, đại não đã phát triển đến mức thông minh như này rồi! Chúc mừng cậu, đoán đúng rồi!”

“Hả, tôi đoán đúng rồi, những chiến cơ màu bạc này thật sự không phải đến từ thế giới này sao?”

Giữ vẻ mặt vô lực của mình, Thượng Ất cảm thấy rằng những suy nghĩ mà anh vừa sắp xếp ra lập tức tan rã. Còn cái gì mà chiến cơ màu bạc đến từ thế giới khác, em gái nó, rốt cuộc là chỗ này có mấy cái thế giới vậy? Đây là tình tiết của mấy cuốn tiểu thuyết hạng ba đó sao?!

“Về mặt lý thuyết, khi thời gian và không gian trở thành những thứ mà con người có thể cảm nhận được bằng trực giác thì thế giới sẽ biến thành hàng triệu người, đây chính là cái mà người ta gọi là thế giới vô biên!” Tiến sĩ L lấy ra hai quả táo đặt chúng trước mặt ông ấy và Thượng Ất, giải thích: “Giống như hai quả táo này, nếu quả táo tôi ăn đại diện cho Trái Đất mà tôi và cậu đang tồn tại thì hai quả táo này đại diện cho Trái Đất trong những điều kiện không gian và thời gian khác nhau. Đơn giản nó chính là Trái Đất của quá khứ và Trái Đất của tương lai. Nhưng mà...”

Tiến sĩ L vừa nói vừa lấy từ trong ba lô ra hai quả táo to hơn đặt lên hai mặt của hai quả táo kia, bốn quả táo tạo thành chữ thập hoàn hảo, rồi nói, “Nhưng mà như chúng ta đã biết, thời gian và không gian có rất nhiều thứ không chắc chắn, quá khứ và tương lai của chúng ta không nhất thiết chỉ là hai quả táo như vừa rồi, có thể vì một lý do nào đó mà chúng ta trở thành trạng thái của quả táo lớn... nghĩa là, quá khứ và tương lai của chúng ta chỉ là tương đối và có thể thay đổi.

Thượng Ất, tôi đã thuyết phục quân đội ở Đế Đô từ lâu rằng cánh cổng thiên giới không nhất thiết là thiên giới mà họ khao khát. Sự thật đã chứng minh rằng suy đoán của tôi là đúng. Những thiên thể có hào quang cổ xưa đó không phải là sản phẩm của Trái Đất chúng ta. Những lọ thuốc mà Cao Trác Nhiên vô tình mở ra cánh cửa thiên giới trong phòng thí nghiệm không phải là những lọ thuốc đơn giản.

Trong những lọ thuốc này có máu của năm người thừa kế gia tộc lâu đời nhất ở Trung Quốc, cùng với dung dịch hạt tinh hạch năng lượng do Cao Trác Nhiên và tôi nghiên cứu, cuối cùng tạo thành một loại thuốc đặc biệt có thể kích hoạt mở ra cánh cổng thiên giới. Điều này hoàn toàn phù hợp với suy luận của tôi, đó là dòng máu của thế hệ con người đầu tiên trên Trái Đất của chúng ta thực sự có một sức mạnh bí ẩn nào đó có thể kết nối các thế giới khác nhau, những thứ thiên cổ đó chỉ là một phương tiện... Thượng Ất, bây giờ tôi có thể chắc chắn nói với cậu rằng phỏng đoán trước đây của

cậu về thân phận của mình là chính xác, con người không phải là sản phẩm của Trái Đất bây giờ, chúng ta đến từ... các thế giới khác nhau!”

...

Không gian im lặng, chỉ có âm thanh nặng nề khi nói. Bí mật về thân thể mà Thượng Ất khổ công tìm kiếm dường như đã được hóa giải vào lúc này, nhưng anh không có bất kỳ cảm xúc vui vẻ nào mà lại rơi vào sự bàng hoàng không thể giải thích được, thậm chí còn có chút buồn bã.

“Thế nào, có phải là nghe lời giải thích này rất kinh ngạc không?” Tiến sĩ L vừa nói vừa lấy từ trong ba lô ra một hộp kẹo, bóc giấy đường nhét vào miệng rồi nhàn nhạt nói: “Thực ra, tất cả đều là giả thuyết của tôi, bởi vì trong giai đoạn này thiếu một mắt xích rất quan trọng, đó là loại sức mạnh nào có thể phá vỡ rào cản giữa thời gian và không gian, khiến tất cả con cháu loài người chúng ta rơi xuống Trái Đất nghèo nàn này cùng một lúc?”

“Đúng vậy, ai có thể làm được điều này? Là thiên thần chân chính sao?” Thượng Ất thầm hỏi trong lòng, nhưng sau đó lại lắc đầu kêu lên: “Tôi e là ngay cả thần cũng không thể làm được loại chuyện này, điều này thật là không thể tin được.”

“Điều đó chưa chắc đã không đúng. Theo tính toán của tôi, khi mức độ đột biến não của con người lên tới 100% thì thời gian và không gian chỉ giống như cành lá trong rừng rậm, dù là sẽ gây ra những trở ngại nhất định nhưng vẫn không thể ngăn được bước chân của các nhà thám hiểm. Vì vậy, tôi nghĩ rằng khi não bộ của tôi đạt đến độ biến dị 100% thì tôi cũng có thể di chuyển từ thế giới này sang thế giới khác theo ý muốn của mình, đó chính là thần trong lời nói của cậu.”

Tiến sĩ L nói với vẻ mặt nghiêm nghị, uy nghiêm, không thấy có chút đùa cợt nào. Thượng Ất nhìn ông ta một cái, sau đó không khỏi thở dài, thừa nhận rằng chuyện tiến sĩ L nói thật sự có thể xảy ra.

“Có điều, cậu không cần phải chán nản, ngoại trừ người biến dị não có thể đạt đến trạng thái tùy ý du hành xuyên không gian và thời gian, cá nhân tôi cảm thấy khi sức mạnh và tốc độ của con người đạt đến cực hạn, họ cũng có thể làm được điều này.”

Chương 483: Tìm được người sống sót trước đã

Chương 483. Tìm được người sống sót trước đã

Tiến sĩ L cười nhẹ, đưa tay vỗ nhẹ vào cánh tay Thượng Ất rồi nói tiếp: “Vì vậy, tôi rất xem trọng cậu, tốc độ bây giờ của cậu khiến tôi rất ngạc nhiên, có lẽ sẽ có một ngày nào đó cậu có thể chạy qua không gian và thời gian trở thành người thứ hai sau tôi có thể đi lại tùy ý giữa không gian và thời gian!”

Được rồi, coi như đây là một câu nói đùa tốt bụng đi!

Thượng Ất bất lực mỉm cười, thu hồi tầm mắt, hỏi một câu mà anh muốn biết đáp án nhất: “Tiến sĩ L, vậy thì chúng ta làm thế nào để trở về Trái Đất bây giờ?”

“Ha ha, tại sao cậu muốn trở về, không phải bây giờ cậu đang ở trên Trái Đất sao?”

“Đừng làm loạn nữa, tôi thực sự rất nóng lòng quay về, ông cũng biết mấy ngày nữa vợ tôi sinh rồi, là con gái! Tiến sĩ L, xin ông đẩy, nghĩ cách cho tôi trở về đi!”

“Cậu sắp có con gái rồi? Không ngờ lại thành ra thế này...” Nhìn thấy Thượng Ất không giống như đang nói đùa, tiến sĩ L dựa nhẹ vào tường, ánh mắt trầm tư.

“Thế nào?” Thượng Ất sững sờ, sau khi vào trong hầm trú ẩn anh lập tức phát hiện tiến sĩ L rất kỳ quái, lúc nào cũng ngập ngừng muốn nói lại thôi, trong lời nói còn luôn có ý gì đó. Có điều, vì nóng lòng muốn quay về nên Thượng Ất cũng không để ý những chuyện này, sau đó nói: “Tiến sĩ L, chúng ta là người quen cũ, lần này tôi thật sự rất cần sự giúp đỡ của ông, ông yên tâm tôi nhất định sẽ không kéo chân ông, chúng ta hợp tác lần nữa để thoát khỏi nơi quỷ quái này đi!”

“Cũng không có gì... trước đây cậu có vẻ không quan tâm đến tình hình của tôi, nhưng bây giờ tôi mới hiểu ra hóa ra là cậu quan tâm đến chuyện đó. Về phần giúp cậu rời khỏi đây thì không thành vấn đề, chỉ cần sạc năng lượng cho sợi dây chuyền bạc của cậu, sau đó đưa vào đó ký ức của một người nào đó ở thế giới này... Đó, ví dụ như tóc của vợ cậu, đồ vật mà trẻ con từng dùng qua, hoặc dấu vết của ai đó xung quanh cậu để lại, tôi có thể kích thích khả năng theo dõi của sợi dây chuyền bạc này, thành công tìm được lối vào nơi này!”

“Đơn giản vậy sao?” Thượng Ất kinh ngạc nhìn tiến sĩ L, vốn dĩ anh tưởng muốn dùng thứ này rất khó, bây giờ nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của tiến sĩ L, Thượng Ất không khỏi cảm thấy yên tâm hơn.

“Chỉ đơn giản vậy thôi! Công nghệ có trong chiếc dây chuyền bạc này đã vượt qua công nghệ trên Trái Đất hơn 50 năm. Chức năng tìm kiếm và xác định vị trí chỉ là một phần của những sản phẩm công nghệ cao này, nhưng có một vài điều khá rắc rối tôi phải giải thích cho cậu...”

Cuối cùng tiến sĩ L cũng ngừng lấy thức ăn ra khỏi ba lô, dường như một lượng lớn thức ăn vừa rồi đã lấp đầy bụng ông ấy. Vừa lau miệng, tiến sĩ L ngẩng đầu chỉ ra ngoài hầm trú ẩn: “Vừa rồi cậu cũng đã hiểu thế giới bên ngoài rồi, thế giới này bởi vì chiến tranh hạt nhân tàn phá nên không còn sinh vật nguyên thủy nào nữa. Tôi đã đi săn bảy tám loại sinh vật trong đồng đồ nát này, cũng không thể tìm thấy bất kỳ thứ gì tương tự như tinh hạch năng lượng ở trong cơ thể chúng, rất có thể những sinh vật ở đây gần như là không có tinh hạch năng lượng.”

“Vậy chúng ta có thể sử dụng các thể năng lượng khác để thay thế các hạt tinh hạch được không, chẳng hạn như những thứ như chất đốt?”

“Ha ha, cậu nghĩ nhiều rồi...”

Tiến sĩ L nhìn Thượng Ất nở nụ cười mỉm, tự tin nói: “Theo quan sát của tôi trong vài ngày qua, các đặc tính năng lượng của thế giới này dường như hoàn toàn trái ngược với chúng ta. Cho dù đó là những năng lượng tỏa ra từ con người hay chỉ là những sinh vật còn sống sót. Sinh vật, tất cả chúng đều chứa đầy hào quang của sự hủy diệt, đó là loại năng lượng đen tối có bản chất có thể ăn mòn mọi sự sống. Tôi tin rằng cũng đã nhận thức được điều,

này, Tinh Vực Cốt Dao, Trọng Kiếm còn có mũi tên năng lượng và Thao Thiết Cốt Cung của cậu hoàn toàn bị khống chế bởi năng lượng hắc ám này! Vì vậy, ở góc độ nào đó, thế giới này là kẻ thù trời sinh của thế giới nguyên thủy. Một khi chúng xâm chiếm Trái Đất của chúng ta, hậu quả sẽ rất tàn khốc...”

“Khụ khụ khụ, chúng ta có thể nói chuyện của tôi trước được không, về vận mệnh của Trái Đất để sau hãy nói...” Thượng Ất nhìn tiến sĩ L không nói nên lời, anh phát hiện ra rằng dường như lão già này có một loại năng lực biến thái, đó là ông ấy có thể rơi vào trạng thái nghiên cứu khoa học điên cuồng mọi lúc mọi nơi và quên hết những thứ khác.

“Xin lỗi, nói tới việc nghiên cứu nên tôi có quá nhiều lời muốn nói... Thượng Ất, nếu cậu muốn thuận lợi về nhà thì trước tiên phải tìm được ai có thể cung cấp tinh hạch năng lượng!”

“Ai đó có thể cung cấp tinh hạch năng lượng? Ý của ông là... loài người cũng giống như chúng ta?”

Thượng Ất nhận thấy sự thay đổi trong giọng điệu của tiến sĩ L. Khi nhấn mạnh từ “người” giọng điệu của ông ấy rất bình tĩnh và thờ ơ, nhưng dường như nó lại xen lẫn một chút tuyệt tình. Rất rõ ràng cách hiểu của Thượng Ất không có vấn đề gì, tiến sĩ L chính là đang ám chỉ con người giống như bọn họ!

Săn con người...

Thượng Ất nhíu mày, trong lòng dâng lên một cảm xúc phức tạp. Tiến sĩ L nói đúng, trong thế giới hoang tàn của những sinh vật xác sống này, chỉ có con người giống như anh mới có thể cung cấp được năng lượng cho chiếc dây chuyền bằng bạc. Nhưng có những loại con người nào trên mảnh đất này? Thượng Ất nhắm mắt nhớ lại khoảng khác trước khi xuyên qua đây, tước mắt không khỏi lướt qua một vài gương mặt quen thuộc.

Lý Đồng Thành, Cao Trác Nhiên, Đặng Vũ, bốn hoặc năm binh lính chịu trách nhiệm canh gác phòng thí nghiệm và nhà nghiên cứu... Ngoài ra còn có một sinh vật suy nhất không phải là người – Cao Tổ. Khi ánh sáng trắng quét qua, tất cả những người này đều bị cuốn vào cùng nhau, chắc là bây

giờ họ đang tản mát khắp thế giới đổ nát này... Lẽ nào muốn quay về, mình nhất định phải săn giết những người này?

Chương 484: Quỷ Tích Vân

Chương 484. Quỷ Tích Vân

“Thượng Ất, những người đi cùng cậu là ai? Có bao nhiêu người?” Thấy Thượng Ất hiểu ý của mình tiến sĩ L bình tĩnh hỏi. Thượng Ất đang định trả lời theo bản năng thì anh đột nhiên nhớ tới một câu hỏi, toàn thân không khỏi bất giác ớn lạnh.

“Không đúng, trong phòng thí nghiệm của Đế Đô, Văn Thiên Hoa và Cao Trác Nhiên đều nói rằng khi tiến sĩ L đi vào cánh cổng thiên giới, ông ấy đã vào cùng một nhóm binh lính nhỏ, số lượng ít nhất cũng phải 12 người, nhưng tại sao bây giờ chỉ có một mình ông ấy?”

“Tôi cũng không biết tổng cộng có bao nhiêu người, lúc đó quá đột ngột nên không nhìn rõ...” Thượng Ất đột nhiên nói dối, nhưng anh không biết tại sao mình lại nói dối tiến sĩ L.

“Ồ, vậy sao... không sao cả, dù sao thì dần dần cũng sẽ tìm được...”

Tiến sĩ L nhìn Thượng Ất thật sâu, Thượng Ất đột nhiên cảm thấy cả người như bị rơi xuống hầm băng, tim đập loạn xạ: “Tiến sĩ L này thật khủng bố, sao mình lại có cảm giác lúc này ông ấy nhìn mình giống như là đã nhìn thấu được mọi thứ... Xem ra những người đột biến não đến hơn 60% không khoa trương khi được mọi người gọi là Á Thần, họ đích thực là có năng lực được xếp vào hàng thần thánh!”

...

Cả đêm không nói lời nào, sáng sớm ngày thứ hai khi mặt đất miễn cưỡng lộ ra một tia sáng, tiến sĩ L nhẹ nhàng đánh thức Thượng Ất đang ngủ say rồi cúi đầu chiu ra khỏi hầm trú ẩn.

“Lực hấp dẫn của thế giới này cao hơn Trái Đất 4 5 lần nhưng hàm lượng oxy trong không khí chỉ bằng 60% Trái Đất. Ngoài ra, mỗi ngày sẽ có 3 trận bão bụi phóng xạ vượt cấp 7, buổi sáng, buổi chiều và buổi tối, mỗi trận bão sẽ kéo dài trong một thời gian tối đa 40 phút, trong 40 phút này con người sẽ tiếp xúc với 4800% liều lượng bức xạ tiêu chuẩn. Con người bình thường sẽ mất tất cả chất lỏng trong cơ thể do bức xạ trong vòng ba phút, khiến các cơ quan nội tạng kiệt quệ nhanh chóng và cuối cùng là chết. Chỉ có những người tiến hóa trong cơ thể có giá trị năng lượng trên 50.000 mới có thể sống sót sau cơn bão bức xạ kéo dài bốn mươi phút này.”

“Đương nhiên, sau khi cơn bão kết thúc, nếu không được bổ sung năng lượng kịp thời thì ngay cả người thoái hóa cũng sẽ dễ dàng chết trong trận bão bức xạ thứ hai.”

Nhìn ánh sáng ở phía xa, tiến sĩ L giống như đang nói chuyện với chính mình, nhưng Thượng Ất biết tiến sĩ L đang nhắc nhở y rằng chuyến đi này khó khăn như thế nào.

Phòng đoán của Thượng Ất rất nhanh đã được xác nhận, sau đó tiến sĩ L nói: “Thượng Ất, chúng ta sẽ gặp phải những thử thách mà trước đây chúng ta chưa từng gặp phải, điều này khác với chiến đấu trên Trái Đất, chúng ta không chỉ phải chiến đấu chống lại những dị nhân phóng xạ này mà cậu còn phải chiến đấu chống lại môi trường của thế giới này. Nhưng đây không phải là trở ngại lớn nhất trên con đường trở về nhà của cậu, bởi vì chúng ta phải chiến thắng thời gian, chiến thắng thời gian hạn hẹp mà thế giới này để cho những người cùng cậu xuyên qua đây.”

“Ừ, tôi hiểu rồi, vậy chúng ta mau chóng tìm họ đi!”

Thượng Ất gật đầu nói rằng mình hiểu lời nói của tiến sĩ L, ý của tiến sĩ L rất rõ ràng, đó là đối với những người cùng anh xuyên qua đây, môi trường ở đây rõ ràng là đường chết.

Nếu Thượng Ất có thể ở đây ba ngày với nguồn năng lượng dồi dào trong người thì những binh lính bình thường bao gồm cả Đăng Vũ và Lý Đồng Thành chỉ có thể sống sót được một ngày, thậm chí là ít hơn.

Tiến sĩ L nói đúng, Thượng Ất cần chiến thắng thời gian, tìm ra họ trước khi đồng đồ nát này nuốt chửng tất cả, sau đó... Thượng Ất không thể tiếp tục tưởng tượng những gì sẽ xảy ra tiếp theo, có lẽ tiến sĩ L sẽ cho mình lựa chọn.

“Trạm đầu tiên, chúng ta sẽ thử vận may ở tàn tích của đám Quỷ Tích Vân. Nếu may mắn, có thể cậu đã chạm trán với nó khi đi qua cánh cổng thiên giới, tức là vết nứt thời không...”

Tiến sĩ L nói xong xách ba lô đi về phía trước, Thượng Ất theo sát phía sau hỏi: “Quỷ Tích Vân là cái gì? Tại sao sẽ có cơ hội trực tiếp đụng phải ở cổng thiên giới?”

“Quỷ Tích Vân là tên tôi đặt cho một đám mây lớn chứa các điện tử tự do. Không giống như những đám mây trên Trái Đất, đám mây này có một số lượng lớn các điện tử tự do mà không chứa quá nhiều hơi nước, là một dạng khí tượng đặc biệt được tạo ra do sự tích tụ các điện tích trong không khí sau khi bị một cơn bão hạt nhân thổi xuống đồng bằng.

Có điều, điều đáng ngạc nhiên là dường như những đám mây điện tích này có những dấu hiệu của sự sống, khi tụ lại với nhau đến độ dày nhất định, bên trong chúng sẽ tạo thành vô số hình dạng bộ xương mặt người, nhìn từ xa toàn bộ tầng mây giống như vô số bộ xương chồng chất lên nhau, rất đáng sợ. Hơn nữa càng có nhiều điện tích tự do bên trong các đám mây, những bộ xương này sẽ tạo ra nhiều biểu cảm khủng khiếp khác nhau, khi các đám mây tiếp tục trôi, một chùm mây, bao gồm các điện tích sẽ được phóng ra từ trong miệng của cái đầu trông rất giống chiếc lưỡi thè ra khỏi miệng cái đầu lâu, trên mặt đất, nó có thể nghiền nát các tòa nhà chọc trời thành từng mảnh trong tích tắc, quả là có thể so sánh với sức mạnh của tên lửa!”

“Khoa trương thế sao? Theo những gì ông nói thì nơi này giống như là địa ngục vậy.” Thượng Ất cười nhạt, giọng điệu của tiến sĩ L càng thoải mái, anh nghe càng khó chịu, xem ra trạm đầu tiên mà bọn họ tới rất nguy hiểm, độ khó trực tiếp tăng lên đến cấp địa ngục rồi.

“Không sai, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Quỷ Tích Vân, "địa ngục" cũng là từ đầu tiên hiện lên trong đầu tôi. Tôi phải thừa nhận rằng, nhìn từ bên ngoài

nó thực sự rất giống với địa ngục được miêu tả trong sách cổ của nhiều nước ở phương Đông và phương Tây. Có lẽ đây thực sự là địa ngục trong truyền thuyết!” Nói chuyện liên quan đến khoa học rõ ràng tiến sĩ L rất quan tâm, nhưng nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của Thượng Ất, tiến sĩ L mỉm cười nói: “Có điều, cậu yên tâm, mặc dù Quỷ Tích Vân này bao phủ một khu vực rộng lớn nhưng tần suất xuất hiện của đám mây này không cao. Cộng thêm với tốc độ di chuyển của nó rất chậm, dựa vào tốc độ di chuyển của cậu thì dù có bị cuốn sâu vào thì cơ hội sống sót cũng là hơn 60%!”

Chương 485: Quỷ Tích Vân (2)

Chương 485. Quỷ Tích Vân (2)

“Cuốn sâu vào trong? Cơ hội sống sót là hơn 60%?” Thượng Ất nhếch miệng cười nói: “Tiến sĩ L, cánh cổng thiên giới mà ông nói chắc không phải ở trong Quỷ Tích Vân đấy chứ, có phải là ông đang nói hươu nói vượn không đấy, lúc tôi đến đây là tôi đã ở trong thành phố hoang tàn này rồi, cách nơi mà ông nói rất xa đó?!”

“Không sai, tôi đã nói là vận may của cậu quả thực rất tốt. Theo tôi lý do tại sao cậu có thể rơi xuống đây là vì cậu đã vướng phải cái đuôi của bão bức xạ. Cậu bị thổi bay tới đây và tình cờ được tôi phát hiện, còn những người khác chắc chắn không may mắn như cậu, có thể những người nó đang ở ẩn náu ở vùng trung đông của Quỷ Tích Vân để tránh sự tấn công của chùm mây tích điện! Hơn nữa điểm quan trọng nhất là do lượng điện tích tự do trong Quỷ Tích Vân quá nhiều, nên nó thường rất nhạy cảm với những thứ cũng có năng lượng giống như cánh cổng thiên giới, nếu như cánh cổng thiên giới vẫn còn thì rất có thể đã bị Quỷ Tích Vân cuốn lấy, giống như một con gà mái ấp trứng gà con vậy!”

“Được rồi, tôi thừa nhận là tôi đọc ít sách, ông thành công thuyết phục được tôi. Nhưng trước khi đến chỗ Quỷ Tích Vân, tôi vẫn còn một câu hỏi cuối cùng, tiến sĩ L, mong rằng ông sẽ trả lời thật lòng!”

Thượng Ất nhìn chăm chăm vào tiến sĩ L một cách nghiêm khắc, hỏi một câu hỏi mà anh muốn hỏi nhất từ tối hôm qua đến giờ: “Nếu như ông cũng

từ cánh cổng thiên giới đến đây, vậy thì tại sao ông lại không biết vị trí của cánh cổng thiên giới? Ngoài ra, những binh lính từ căn cứ Đế Đô cùng ông đi qua cánh cổng thiên giới bây giờ đang ở đâu, tại sao đến một người cũng không nhìn thấy?”

...

Câu hỏi được nói ra, Thượng Ất cảm thấy toàn thân như bị rút hết sức lực, trong người có cảm giác giống như bị suy nhược vậy. Thực ra, Thượng Ất đã lỡ mớ đoán được câu trả lời của hai câu hỏi này, nhưng không thấy tiến sĩ L đích thân thừa nhận, Thượng Ất vẫn không thể tin được.

Mà dường như tiến sĩ L cũng đoán được Thượng Ất sẽ hỏi như vậy nên cởi ba lô trên người, đổ đồng đồ đạc ở bên trong ra, sau đó một đồng mảnh vụn lớn xuất hiện trước mặt Thượng Ất.

“Đây là huy chương chiến đấu của sĩ binh Sử Ngọc Băng, là phần thưởng mà cậu ấy giành được trong trận chiến bảo vệ căn cứ Đế Đô. Đây là đồng hồ cá nhân của chiến sĩ Vương Thiên Hoa, theo anh ta nói thì đó là quà cưới của vợ anh ta vào năm anh ta kết hôn. Còn có cốc nước này là vật định tình của bạn gái chiến sĩ Tiêu Nhân Bình tặng cho cậu ấy, chiếc bút này là quà sinh nhật mà chiến sĩ Đinh Quế chuẩn bị cho con gái Đinh Lan của cậu ấy... Những thứ này đều là di vật của những chiến binh mà cậu hỏi, tôi hứa với họ sẽ mang những thứ này về Trái Đất và đưa chúng cho người thân, bạn bè của họ. Coi như là báo đáp, họ coi cơ thể như một nguồn năng lượng tặng cho tôi, khiến tôi trong một thời gian ngắn có thể liên tục đột phá nào bộ, nhờ đó có thể sống sót qua cơn bão phóng xạ...”

Về lý do tại sao tôi không biết vị trí của cánh cổng thiên giới... bởi vì trong quá trình chạy trốn tôi đã nhìn thấy một đám mây Quỷ Tích Vân bao phủ cánh cổng thiên giới, sau đó cánh cổng thiên giới biến mất không rõ tung tích, tôi cũng không còn gặp lại nó nữa!”

“Cánh cổng thiên giới bị đám mây Quỷ Tích Vân nuốt chửng? Không thể nào, vậy làm thế nào mà mấy người chúng tôi đi qua được?”

Thượng Ất liên tục lắc đầu, anh không tin lời tiến sĩ L nói, bởi vì nó đúng thật là vô lý. Phải biết rằng, ngay trước khi đám người Thượng Ất bị ánh

sáng trắng của cánh cổng hút vào, một con sao biển bốn cánh vừa chui ở đấy ra hút máu một nhà nghiên cứu khoa học và suýt chút nữa giết chết Văn Thiên Hoa. Nếu cánh cổng thiên giới đã bị đám mây Quỷ Tích Vân nuốt chửng, Thượng Ất và những người khác sẽ không sống sót đến bây giờ chứ đừng nói đến việc gặp được tiến sĩ L.

“Câu hỏi này rất dễ giải thích, lúc trước tôi đã từng nói, bởi đám mây Quỷ Tích Vân này chứa đầy các hạt tích điện, nó rất nhạy cảm với các thiên thể năng lượng thuần túy như cánh cổng thiên giới, đồng thời, quá nhiều điện tích sẽ gây ra một dòng điện tích hỗn loạn. Lý do là những hạt mang điện này đôi khi sẽ đẩy năng lượng của cánh cổng thiên giới, giống như chúng ta vẫn biết những nam châm sẽ đẩy nhau khi có cùng cực. Cậu sống sót đứng trước mặt tôi, điều đó cho thấy tôi đã đoán đúng, sau khi bị đám mây nuốt chửng, nhất định là cánh cổng thiên giới đã bị đánh bay ra rất xa...”

Tiến sĩ L đã cố gắng hết sức giải thích bằng những từ đơn giản và dễ hiểu, nhưng Thượng Ất vẫn không hiểu, cũng rất mơ hồ, cánh cổng thiên giới là một vết nứt thời không lẽ nào còn có thể tùy ý di chuyển?

Thượng Ất im lặng xách ba lô đi theo tiến sĩ L, nếu đã không hiểu được những hiện tượng vật lý này vậy thì dứt khoát không cần hiểu nữa. Bây giờ, việc quan trọng nhất là tìm được cách trở về Trái Đất, về phần quá trình, Thượng Ất không quan tâm đến quá trình, cùng lắm là liều chết đi vào trong đám mây Quỷ Tích Vân, đi một lần đến quỷ môn quan rồi nói!

...

Rất nhanh, cả hai rời khỏi đồng đồ nát, hướng đến những vùng đồng bằng xa hơn. Theo tiến sĩ L, các trận bão bức xạ có nhiều khả năng xảy ra ở các khu vực đồng bằng, nơi hơi nước và điện tích trong không khí có nhiều khả năng kết hợp với nhau để tạo thành các đám mây Quỷ Tích Vân. Có điều, trong quá trình gấp rút, cả hai lại một lần nữa chạm trán với hai con quái vật cánh dơi mà họ đã gặp phải vào hôm trước.

Lần này có rất nhiều quái vật cánh rơi, nhiều đến nỗi ngay cả tiến sĩ L cũng cảm thấy phiền phức. Có điều, trong trận chiến, tiến sĩ L lại chứng minh được sức mạnh của bộ não siêu phàm một lần nữa. Bức tường ý niệm vô hình trong không khí giống như bức tường thành bằng thép, bất kể những

con quái vật nửa người nửa thú này có liều mạng đâm vào đến đâu, chúng vẫn nằm yên, trong khi tiến sĩ L thông thả đi qua giống như đang đi dạo trong kỳ nghỉ.

Chương 486: Mỗi nhử Trương Thần

Chương 486. Mỗi nhử Trương Thần

“Thượng Ất, phía trước có một khu vực đồi núi, trong đó có một chỗ chồi lên như miệng núi lửa rộng khoảng năm mét, cậu phải cẩn thận đừng để bị rơi vào trong đó, nếu không tôi cũng không cứu được cậu.”

Tiến sĩ L vừa bước đi chỉ tay về phía trước, giọng điệu nghiêm túc hiểm có. Thượng Ất nhú mày lắng nghe, ngẩng đầu cố hết sức nhìn về phía trước, một lúc sau trong lớp bụi mù rớt cuộc cũng tìm được nơi mà tiến sĩ L nói, trong lòng y không khỏi cảm thấy khó xử, trong miệng lẩm bẩm: “Má nó, nơi này là chỗ quỷ nào vậy, sao lại có nhiều cột đá kỳ quái như thế?”

“Ha ha, cậu cũng phát hiện ra rồi, ánh mắt thật tốt. Nói thật, lần đầu tiên tôi nhìn thấy những cột đá này tôi cũng không nói nên lời, nếu những cột đá này được thu nhỏ lại vài lần, nó sẽ giống hệt như dấu hiệu của tất cả các loài động vật đực, nó không chỉ khiến tất cả chúng ta tự cho mình là giàu có phải xấu hổ mà còn khiến cho những người phụ nữ hư hỏng phải điên cuồng hét lên!”

Tiến sĩ L cười nói, Thượng Ất gật đầu nghe theo. Tiến sĩ L miêu tả quá sinh động, mấy cột đá cao chục mét này không khác gì mệnh căn của nam giới, nhìn từ xa nó cực kỳ bẩn, cứ như là một con quái vật đực nào đó ngày nào cũng tuyên thệ.

Quá kỳ quái, thật sự là cảnh tượng không thể tưởng tượng được... Thượng Ất không khỏi che mặt hỏi: “Tiến sĩ L, cái hang động nguy hiểm mà ông nhắc tới nằm dưới những cột đá này, nó có cái gì mà khiến ông sợ hãi như vậy?”

“Nữ yêu dân đảng!” Tiến sĩ L trả lời không chút do dự, quay lại nhìn Thượng Ất rồi nói: “Lúc đầu tôi nghĩ rằng những cột đá có hình dạng kỳ lạ này được hình thành một cách tự nhiên, nhưng khi tôi phát hiện ra rằng có một nữ yêu dân đảng ẩn trong hang đá dưới cột đá, tôi mới biết mình đã nhầm!”

“Hả? Lẽ nào những cột đá này là...” Thượng Ất nhìn tiến sĩ L mơ hồ đoán được ý tứ trong lời nói của tiến sĩ L khiến anh cảm thấy ớn lạnh.

“Không sai, những cột đá này được đánh bóng bởi những nữ yêu dân đảng, những sinh vật nữ kỳ quái này dường như có một nỗi ám ảnh biến thái với các biểu tượng của nam giới, bọn họ mỗi ngày ngoại trừ săn bắn ra thì sẽ không ngừng làm cho những cột đá này sinh động hơn!” Tiến sĩ L gật đầu nói một cách nghiêm túc, giọng điệu mang theo một chút khó có thể tin được: “Những sinh vật này rất thích sinh vật đực, chiếc lưỡi đỏ tươi dài một mét trong miệng chúng có thể ngửi thấy mùi của con mồi cách xa hàng trăm mét, một khi rơi xuống hố kinh động đến nơi chúng đang ẩn náu, khả năng người bình thường có thể thoát ra gần như là bằng không. Trong số mười hai người lính trước đây đi cùng với tôi, có ba người đã chết ở đây, tiếng hét của họ vang lên từ hang động trước khi chết đến giờ vẫn còn vang vọng bên tai tôi.”

“VẬY, CHÚNG TA ĐI ĐƯỜNG VÒNG CÓ ĐƯỢC KHÔNG?” Thượng Ất do dự nhìn hàng trăm lỗ hổng dày đặc trên mặt đất trước mặt. Tiến sĩ L vỗ vai anh, lắc đầu nói: “Không được, vì không có đủ thời gian, chúng ta chỉ có khoảng một ngày để đến được chỗ của đám mây Quỷ Tích Vân, cổng thiên giới có thể bị các điện tích tự do từ đám mây Quỷ Tích Vân đánh bay bất cứ lúc nào, lúc đó sẽ rất phiền phức để tìm được lối ra!”

“Ừ... ĐƯỢC THÔI, CHÚNG TA CÓ CẦN CHIẾN ĐẤU VỚI NHỮNG YÊU NỮ DÂN ĐẢNG ĐÓ KHÔNG? Ý TÔI LÀ... MỘT KHI HƠI THỞ ĐÀN ÔNG TRÊN CƠ THỂ TÔI BỊ PHÁT HIỆN, TÔI PHẢI ĐỐI PHÓ VỚI CHÚNG NHƯ THẾ NÀO?”

Giọng Thượng Ất có chút do dự, sau khi đến thế giới khác, hiệu quả chiến đấu của anh bị giảm mạnh, anh không muốn kéo chân tiến sĩ L làm trì hoãn toàn bộ kế hoạch truy tìm.

“Không có cách nào hết, chỉ có thể cố gắng không để bị quá nhiều yêu nữ dân đảng bao vây! So với các sinh vật ở trên Trái Đất, sức chiến đấu của những yêu nữ dân đảng này tương đương với các sinh vật thoái hóa, nếu như ở trên Trái Đất dựa vào sức mạnh của mình chỉ cần mất vài phút là có thể giết được chúng. Nhưng mà ở đây, vì bức xạ và trọng lực mà hiệu quả chiến đấu của cậu chỉ bằng 1/5 so với ban đầu, vì vậy phải nhanh chóng chiến đấu, không để bị chúng bao vây. Nếu không ngay cả có sự bảo vệ của bức tường ý niệm của tôi thì chúng ta cũng khó có thể sống sót bước ra khỏi ngọn đồi này!”

“Ồ, vậy sao... được thôi, tôi sẽ cố gắng cẩn thận để không bị chúng phát hiện!” Thượng Ất gật gật đầu, cẩn thận đi theo tiến sĩ L lặng lẽ đi về phía trước.

Rất nhanh hai người đã đi qua một cái hang động, Thượng Ất lặng lẽ nhìn vào bên trong, hang động tối đen giống như cái miệng lớn của con quái vật, ngoại trừ bóng tối vô tận, chỉ có một mùi dân dục kỳ lạ thoang thoảng trong đó.

“Làm tốt lắm, kiên trì thêm vài phút nữa là chúng ta có thể rời khỏi đây an toàn!” Tiến sĩ L dừng lại cẩn thận phân tích phương hướng. Bất giác, không khí dần dần trở nên ẩm ướt, những đám mây Quỷ Tích Vân mà tiến sĩ L mong đợi đang nhanh chóng tụ lại cách đó không xa.

“Cứu cứu... tôi... cứu... tôi!”

Ngay khi Thượng Ất định quay người rời đi thì một tiếng kêu cứu yếu ớt đột nhiên vang lên từ một hang động của yêu nữ dân đảng ở gần đó rơi vào tai của Thượng Ất và tiến sĩ L, sắc mặt hai người đều trở nên cứng lại!

“Có người? Người sống?”

Thượng Ất và tiến sĩ L nhìn nhau rồi chạy đến hang động nơi phát ra âm thanh, tiến sĩ L nhanh chóng lấy đèn pin ra soi xuống dưới.

“Tiến sĩ L... là ông sao, quá tốt rồi, khụ khụ khụ, ông mang người tới cứu chúng tôi sao? Khụ khụ khụ!” Một người bê vết máu đang nằm bất động

dưới đáy hang động, dưới ánh sáng yếu ớt chiếu ra từ chiếc đèn pin của tiến sĩ L, anh ta kinh ngạc nhìn hai người Thượng Ất.

“Anh là... sĩ binh bảo vệ phòng thí nghiệm?”

Nhìn những khuôn mặt mờ nhạt quen thuộc trước mặt, Thượng Ất mơ hồ nhớ tới người này hình như là sĩ binh trong phòng thí nghiệm. Khi đó, thân hình cao lớn của đối phương đã để cho Thượng Ất ấn tượng rất sâu sắc, bởi vì rất ít binh lính có thể có thân hình giống như Thượng Ất, người này đứng thẳng lên phải cao hơn cả Thượng Ất, thân hình vô vùng vạm vỡ.

Chương 487: Giết cậu?

Chương 487. Giết cậu?

Nhưng bây giờ tình trạng của người lính này vô cùng tồi tệ, thậm chí có thể nói là cực kỳ thâm trọng. Anh ta trần truồng, máu và bùn dính khắp người, đôi chân của anh ta hoàn toàn tách rời khỏi đầu gối, máu không ngừng chảy ra từ vết thương rồi đọng lại thành vũng trộn lẫn với bùn cát ẩm ướt khiến hai chân anh ta như hai khúc gỗ mục nát, nhìn rất kinh người.

“Tên anh là Trương Thần đúng không, tôi đã từng gặp anh, anh là một đội trưởng dưới trướng Lý Đồng Thành, phụ trách sự an toàn của phòng thí nghiệm!” Sau khi đột biến não tiến sĩ L gần như là nhìn một lần là nhớ, vì thế chỉ trong nháy mắt ông đã nhận ra danh tính của người lính trong hang. Khi còn ở phòng thí nghiệm nghiên cứu cánh cổng thiên giới, Trương Thần luôn là một trong những thủ hạ thân tín nhất của Lý Đồng Thành, anh cũng được coi như một người bạn tâm giao của Lý Đồng Thành. Không ngờ là anh ta cũng bị cánh cổng thiên giới hút vào một thế giới khác, còn đen đủi rơi vào hang ổ của những nữ yêu dân đảng.

“Tiến sĩ L, là tôi... cứu tôi với... tôi không muốn chết ở đây!” Giọng nói của Trương Thần có chút ngạc nhiên, đã bị nữ yêu bắt đến đây một ngày một đêm, Trương Thần sớm đã mất đi hy vọng sống tiếp, nhưng không ngờ trước khi chết lại gặp được tiến sĩ L, điều đó đã khơi dậy khát vọng sống của anh một lần nữa.

“Thương Thần, cậu đợi đó, chúng tôi sẽ xuống cứu cậu ngay bây giờ!” Nhìn thấy Trương Thần yếu ớt giơ cánh tay lên, Thượng Ất không chút do dự nhảy vào hang động của nữ yêu dân đảng, nhưng không ngờ được lại nghe thấy giọng nói ngăn cản yếu ớt của tiến sĩ L vang lên bên tai: “Nếu như cậu không muốn chết, thì đừng xuống đó, đây là một cái bẫy, một cái bẫy được đặt riêng cho chúng ta!”

“Bẫy? Ý ông là có một nữ yêu dân đảng ở đây?” Thượng Ất cảnh giác nhìn xung quanh, nhưng xung quanh tầm mắt chỉ là một màn xám xịt yên tĩnh, không có bất kỳ cảnh tượng kỳ quái nào.

“Đừng nhìn nữa, nguy hiểm đến từ dưới hang...” Tiến sĩ L ra hiệu cho Thượng Ất dừng căng thẳng rồi chỉ tay vào chỗ tối bên cạnh Trương Thần: “Cậu nhìn hang động bên cạnh Trương Thần, ở đó có cái gì?”

“Là cái gì... ầy, hình như ở đó có một khẩu súng... còn có một cơ quan?”

Thượng Ất kinh ngạc nhìn về phía Trương Thần, có một khẩu súng trường tiêu chuẩn quân sự, đây rõ ràng là do Trương Thần mang tới. Có điều, góc của khẩu súng này rất lạ, thân súng phần lớn là bị vùi trong đất, nòng súng hướng vào miệng của lỗ rỗng một góc 45 độ, một bàn tay của Trương Thần được kết nối với cò súng trường...

“Đã được lên đạn rồi, từ góc nhìn xiên có thể thấy chỉ cần di chuyển bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể Trương Thần, viên đạn sẽ lập tức bắn vào bụng dưới của cậu. Hơn nữa ở khoảng cách gần như vậy, giây tiếp theo viên đạn sẽ xuyên qua lưng cậu, để lại một cái lỗ to bằng nắm tay... Thượng Ất, nữ yêu dân đảng này đã đoán được sẽ có người đến cứu Trương Thần, cái bẫy này được đặt riêng cho tôi và cậu!”

Vừa nói, đôi mắt của tiến sĩ L phát ra tia lạnh, ánh mắt của ông ấy nhìn chằm chằm vào cơ thể của Trương Thần rồi nhìn sâu xuống đất như thể có thể nhìn xuyên qua đất để tìm ra thủ phạm đặt cái bẫy.

Thượng Ất chần chờ nhìn Trương Thần một chút, không cam tâm hỏi: “Vậy chúng ta cũng không thể cứ nhìn anh ta chết như thế được, chúng ta có thể lấp chân giả mà không cần chân...”

“Đừng ngây thơ nữa, cậu thực sự nghĩ rằng có thể cứu được anh ta sao?” Tiến sĩ L nhìn Thượng Ất rồi bình tĩnh nói: “Nữ yêu dân đang thích quần lấy các sinh vật đực, để ngăn con mồi trốn thoát trong quá trình đi săn, chúng thường tiêm một loại độc tố vào trong máu của con mồi để có thể nhanh chóng phân hủy các mô cơ của con mồi và kích thích con mồi liên tục tiết ra nội tiết tố nam để duy trì trạng thái giao phối! Cậu nhìn bộ dạng của Trương Thần đi, anh ta xong rồi, cho dù chúng ta có cứu được anh ta lên thì anh ta cũng sẽ chết vì trụy tim và hoại tử cơ do liên tục bị kích thích... Thượng Ất, cậu không cứu được anh ta!”

...

Xung quanh yên tĩnh, cảm giác bất lực đang từ từ xâm chiếm trái tim Thượng Ất, khiến anh như muốn thở không nổi. Anh không ngờ nữ yêu dân đang lại độc ác như vậy, một người đàn ông vạm vỡ như thế mà trong nháy mắt đã trở thành kẻ vô dụng chỉ có thể từ từ chờ chết trong cô đơn và sợ hãi.

Nữ yêu dân đang chết tiệt, lẽ nào sinh vật này thực sự đến từ địa ngục sao?

“Khụ khụ khụ, tiến sĩ L... ông đúng là trước sau như một... không giấu diếm gì!” Trương Thần ở dưới hang động cười khổ nói: “Giết tôi đi, coi như đây là điều cuối cùng tôi cầu xin ông!”

“Không được, cậu còn chưa chết, còn chưa đến lúc!” Không ngờ tiến sĩ L lại từ chối Trương Thần không chút do dự, giọng điệu bình tĩnh đến lạnh sống lưng: “Nếu tính toán của tôi là đúng, yêu nữ dân đang có bản lĩnh bắt được cậu phải là sinh vật cấp thủ lĩnh, tôi cần giữ cậu làm mồi nhử để bắt được nó!”

“Cái gì? Ông muốn bắt nữ yêu dân đang? Không phải đã nói là không kinh động đến bọn họ sao, tại sao lại làm chuyện này? Còn nữa, ông không cảm thấy làm như thế là quá tàn nhẫn đối với Trương Thần sao?”

Thượng Ất nhìn tiến sĩ L, không biết rốt cuộc là ông ta đang bán thuốc gì. Trương Thần không đoán được, nhưng anh biết tiến sĩ L nói muốn bắt nữ yêu dân đang thì nhất định sẽ bắt được: “Được rồi, tôi sẽ chịu đựng thêm

một lúc nữa... khụ khụ... chỉ cần ông có thể giúp tôi... khụ khụ, giúp tôi giết thứ đó, hai trăm cân của lão tử giao cho ông đó!”

“Được, tôi đồng ý với cậu nhất định sẽ giết chết thứ đó... tiền đề là tôi có được thứ mà tôi cần.” Tiến sĩ L gật nhẹ đầu, ra hiệu cho Trương Thần đừng nói nữa rồi xoay người lấy thứ gì đó từ trong ba lô của mình ra đặt nó ở trước mặt Thượng Ất.

Chương 488: Nữ yêu xuất hiện

Chương 488. Nữ yêu xuất hiện

Là một trong những sĩ binh bảo vệ kỳ cựu của phòng thí nghiệm Đế Đô, Trương Thần rất hiểu tính khí của tiến sĩ L. Nếu tiến sĩ L đã hứa sẽ trả thù cho anh thì ông ta chắc chắn có thể giết được kẻ đứng đầu của nữ yêu dân đảng. Đối với sinh mạng của chính mình, khi tiến sĩ L nói về những thứ như chất độc trong máu, phân hủy cơ bắp thì Trương Thần đã mất đi ý muốn được sống. Bây giờ anh chỉ muốn xem tiến sĩ L làm thế nào để bắt được yêu nữ dân đảng cấp thủ lĩnh đó rồi để anh yên tâm lên đường!

Có điều, tiến sĩ L không có vẻ gì là vội vàng, ông ấy bình tĩnh nhìn Trương Thần rồi đột nhiên hỏi: “Trương Thần, nếu tôi nhớ không nhầm thì giá trị năng lượng của cậu đã vượt trên 50.000, đã đạt đến cấp độ tiến hóa thứ hai của sinh mệnh đúng không?”

“Ừm... đúng vậy, giá trị năng lượng của tôi là khoảng 67.000... khụ khụ... hoặc là nhiều hơn. Nếu không phải vì cái... trọng lực của nơi chết tiệt này tăng lên làm sức mạnh của tôi giảm đi... tôi... tôi cũng sẽ không bị thứ kinh tởm đó bắt!”

Trương Thần ho dữ dội, cơ thể dần dần chuyển sang màu xanh lam cho thấy độc tố trong máu của loài nữ yêu dân đảng kia đang không ngừng ăn mòn cơ thể, có thể không bao lâu nữa Trương Thần sẽ tắt thở và chết.

“Ồ, hơn 50.000... hẳn là có thể chiết xuất được một ít năng lượng sinh học!” Tiến sĩ L gật đầu, quay người nói với Thượng Ất: “Trương Thần nhất định sẽ chết, vì thế lát nữa cậu ra tay đừng cảm thấy có gánh nặng, bây giờ

lấy sợi dây chuyền bạc của cậu ra rồi đeo vào tay mình, đợi lát nữa chúng ta sẽ lấy năng lượng sinh mệnh trong cơ thể Trương Thần để nạp cho nó!”

“...” Thượng Ất yên lặng gật đầu, duỗi tay quấn sợi dây chuyền quanh lòng bàn tay, vẽ mặt đầy phức tạp.

Thượng Ất không ngốc, khi tiến sĩ L vừa từ chối giết Trương Thần, anh đã mơ hồ đoán được suy nghĩ tiếp theo của tiến sĩ L. Năng lượng mà sợi dây chuyền bạc cần chỉ có thể tìm thấy ở con người, cho đến nay, Trương Thần là con người duy nhất mà họ gặp được... Có thể nói, cho dù là không gặp được mình và tiến sĩ L thì hôm nay Trương Thần cũng nhất định phải chết, tiến sĩ L sẽ không bao giờ để tuột mất cơ hội này.

Người đàn ông lạnh lùng mà mạnh mẽ... Thượng Ất liếc nhìn tiến sĩ L, lòng đầy ngưỡng mộ nhưng cũng có cả sự khiếp sợ. Thượng Ất chợt hiểu ra, trong trường hợp này, nếu người rơi xuống hố là chính mình, e rằng tiến sĩ L cũng sẽ không chút do dự giết anh.

“Nghe này, nữ yêu dân đảng làm bị thương Trương Thần nhất định đang ở gần đây, đợi lát nữa tôi sẽ nhảy xuống động, dùng lực tinh thần trực tiếp kích thích đại não của Trương Thần, buộc cậu ấy trong thời gian ngắn giải phóng toàn bộ tiết tố nam trong cơ thể. Như thế, nữ yêu dân đảng sẽ ngừng thấy mùi và quay trở lại đây, cậu trốn ở ngoài đợi tín hiệu của tôi, chúng ta sẽ cùng nhau hành động để bắt nó...” Tiến sĩ L dặn dò Thượng Ất cẩn thận, nhưng Thượng Ất vẫn lo lắng hỏi: “Không phải là chúng ta sẽ trực tiếp giết chết nữ yêu dân đảng này sao? Nếu trong quá trình bắt sống nó làm thu hút những nữ yêu dân đảng khác thì sao?”

“Không thể giết nó, tôi cần giữ nó như một công cụ để thoát thân...” Tiến sĩ L nhìn xuống Trương Thần trong cái hố thì thầm: “Chúng ta cần tìm đám mây Quỷ Tích Vân, đám mây đó bao phủ một vùng rất lớn, các đám mây tích điện được giải phóng vừa nhiều vừa dày, cậu có khả năng tốc độ nên sẽ không gặp vấn đề gì khi chạy nước rút để trốn thoát, nhưng tôi không thể bảo đảm được rằng tôi có thể rút lui an toàn.

Nữ yêu dân đảng là một sinh vật có thân hình cường tráng, tốc độ rất nhanh, ngoài việc sống lâu năm trên đồng bằng này, chúng còn có khả năng trốn tránh những đám mây Quỷ Tích Vân, chỉ cần bắt được con yêu nữ dân

đăng cấp thủ lĩnh này, chúng ta sẽ càng có cơ sở để tìm ra dấu vết của cánh cổng thiên giới trong đám mây Quỷ Tích Vân.”

“Ồ, đó là lý do tại sao...” Thượng Ất khẽ gật đầu tỏ ý rằng anh đã hiểu kế hoạch của tiến sĩ L, nhưng sau đó lại lo lắng nhìn về phía hang động u ám, nói: “Tiến sĩ L, ông có chắc mình sẽ thu hút được một yêu nữ dân đăng không, còn có, ở dưới đó vừa tối vừa hẹp, lỡ như ông bị thương...”

“Vì thế lát nữa động tác nhất định phải nhanh, phải tận dụng thời gian nó tấn công tôi, dùng thất lưỡng cánh dơi mà tôi đưa cho cậu để quấn cổ nó, nếu không, một khi mất đi sự trói buộc thì với sức mạnh cấp thủ lĩnh, bức tường ý niệm của tôi chỉ có thể chống đỡ được trong hai phút!

...

Rất nhanh, Thượng Ất đã trốn dưới một cột đá cao dưới sự chỉ huy của tiến sĩ L. Dựa vào một cột đá có hình dạng giống hệt mệnh căn một người đàn ông, Thượng Ất cười khỏ khi nghe thấy tiếng kêu quái dị của Trương Thần truyền ra từ trong hang.

Giải phóng tiết tố nam...

Lúc này, Thượng Ất mới hiểu ra tiến sĩ L đang ám chỉ điều gì. Mùi vị đàn ông cực mạnh mẽ này được cho là cực kỳ quen thuộc với mọi người đàn ông khi còn là một cậu bé cho tới khi trở thành một người thành niên. Tiến sĩ L đang liên tục dùng lực tinh thần kích thích đại não của Trương Thần, cho phép anh ta tận hưởng đỉnh điểm cuối cùng của cuộc đời mình. Đúng lúc này, Thượng Ất đột nhiên phát hiện phía xa có một bóng đen đang lao về phía mình, nó di chuyển nhanh như một con báo đen trên mặt đất, trong nháy mắt đã vượt qua mấy trăm mét để lọt vào mắt Thượng Ất!

Yên nữ dân đăng! Tới rồi!

Nín thở tập trung tinh thần, Thượng Ất lấy một viên sao giao đen ở trong túi ra ném vào miệng. Loại viên nhỏ này rất thần kỳ có thể làm cho nhịp tim của Thượng Ất từ từ chậm lại, cả người cũng tiến vào trạng thái an thần tuyệt đối. Ở trạng thái này, Thượng Ất lại nhìn thấy bóng đen ở cách đó

không xa lần nữa, trong lòng dâng lên cảm giác kinh ngạc cực lớn dường như cả sao giao đen cũng không thể áp chế được.

Thân người cao một mét tám, làn da trắng xanh khô ráp bao phủ toàn thân. Nhưng tứ chi mảnh mai, mạnh mẽ khiến nó không thể tiến về phía trước từng bước một, nó mang đến cho mọi người hơi thở độc đáo đầy hoang dã giống như một siêu mẫu quốc tế với phong cách khác biệt trên sàn biểu diễn.

Chương 489: Trận chiến quyết tử

Chương 489. Trận chiến quyết tử

Nhưng điều mà ngay cả các siêu mẫu quốc tế cũng không thể so sánh được chính là phần ngực trước quá đà và phần hông săn chắc trên cơ thể không có một chút mỡ thừa nào, hai nơi này đủ lớn để giết chết tất cả phụ nữ trên hành tinh, chúng không ngừng run rẩy trên không trung và toát ra hơi thở khiến người ta choáng váng.

Nhìn đến đây, Thượng Ất đột nhiên có chút ghen tị với Trương Thần ở trong hang động. Xét về kích thước cơ thể, con yêu nữ dâm đảng này có thể gọi là cực phẩm, ngay cả Đỗ Giai Tuệ vốn luôn tự hào với dáng người quá đà của mình cũng sẽ phải cúi đầu xấu hổ, thở dài vì sao lại có thứ hoàn hảo như thế nếu cô ấy gặp con yêu nữ này!

Có điều... Thượng Ất nuốt nước bọt, di chuyển ánh mắt của mình ra khỏi bộ ngực của yêu nữ dâm đảng và dừng lại trên khuôn mặt của cô ta, một sự tương phản hình ảnh rất lớn khiến Thượng Ất hoảng sợ, gần như trực tiếp đi vào trạng thái thời gian hiện triết của người đàn ông mà không thể quay lại.

“Chết tiệt, sao một con người có thân hình tốt như thế lại có một khuôn mặt đáng sợ như vậy... sao khuôn mặt của nó trông giống như... một cái đầu khi bị lột da? Còn có thứ mọc ra từ miệng giống như hai cái sừng... là răng của nó sao?”

Thượng Ất dụi mạnh mắt, vẫn không thể tin được cảnh tượng trước mắt. Vẻ ngoài của yêu nữ dâm đảng này đơn giản là kinh tởm đến cực điểm, không

chỉ có hình dáng kỳ dị mà cơ bắp màu nâu đen gần như không có da thịt cũng kinh khủng đến mức như là vừa trải qua một trận hỏa hoạn.

Một lúc sau, dưới tác dụng của viên sao giao đen thứ hai, Thượng Ất lấy lại được bình tĩnh, ánh mắt nhìn theo yêu nữ dâm đảng đi về phía hang động nơi tiến sĩ L đang ẩn náu.

“Tư Hồ Lạp, Nha Bá Cáp!”

Một giọng nói khó hiểu, kỳ lạ đột nhiên phát ra từ miệng của yêu nữ dâm đảng liên tục truyền ra từ cửa hang giống như nó đang nhẹ nhàng gọi một thứ đó. Trước khi Thượng Ất kịp hoàn hồn, yêu nữ dâm đảng đã thè chiếc lưỡi đỏ tươi dài hơn một mét ra, nhìn đi nhìn lại cửa hang, giống như một con rắn lạ không ngừng tìm kiếm con mồi.

Một lúc sau, yêu nữ dâm đảng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, Thượng Ất nhìn thấy nhanh chóng cúi xuống, trước mặt hiện ra cảnh cáo của tiến sĩ L: “Trên lưỡi của yêu nữ dâm đảng có vô số cơ quan cảm giác cực nhỏ, khi nó thè lưỡi dài ra có nghĩa là nó đã cảnh giác rồi, lúc này đừng phát ra tiếng hay thở ra, nếu không nó sẽ dễ dàng tìm được vị trí ẩn nấp của cậu!”

Lẽ nào yêu nữ dâm đảng đã tìm thấy cái bẫy của tiến sĩ L, hay là nó đã ngửi được mình?

Thượng Ất căng thẳng nhìn yêu nữ dâm đảng, tâm trạng giao động. Nhắc mới nhớ, yêu nữ dâm đảng này đã cho Thượng Ất lực chấn động rất lớn, không chỉ bởi vì thân hình cường tráng và ngoại hình xấu xí mà còn là vì lời nói mà nó vừa thốt ra ở cửa hang.

Thượng Ất có thể nghe ra những lời nói đơn giản đó không phải là tiếng gầm thét vô thức của yêu nữ dâm đảng mà nó thực sự có ý nghĩa nhất định. Nói cách khác, yêu nữ dâm đảng không chỉ đầy thú tính như mình đoán, từ hình dáng bên ngoài và hành động, chúng thực sự vẫn có một lượng trí tuệ nhất định, nhưng chúng bị bản năng chi phối nên trở thành quái vật tàn nhẫn chỉ biết giết và giao phối.

Vì vậy, về bản chất, khi đối mặt với những nữ yêu này, từ “chúng” thực sự nên đổi thành “cô ta”!

Thoáng chốc suy nghĩ của Thượng Ất bị gián đoạn, sau khi tìm kiếm một lúc lâu mà không thấy gì, yêu nữ dâm đảng có thể không chống lại được luồng nam khí mạnh mẽ mà Trương Thần phát ra từ sơn động nữa nên cô ta nhẹ nhàng nhảy vào trong hang động.

Thấy vậy, Thượng Ất vội vàng chạy theo, đồng thời sợi dây da cánh dơi trong tay cũng từ từ bung ra giống như chiếc thòng lọng buộc sẵn, lặng lẽ đi về phía yêu nữ dâm đảng. Trong kế hoạch của tiến sĩ L, Thượng Ất cần phải đi theo yêu nữ dâm đảng, sử dụng vũ lực và thòng lọng để bắt được cô ta từ phía sau nhân lúc cô ta không chú ý, sau đó tiến sĩ L sẽ sử dụng ý niệm của mình để chế ngự cô ta hoàn toàn!

Nhưng khi Thượng Ất nằm trên mép hang nhìn vào trong với ánh đèn pin mờ nhạt, anh không khỏi tự chửi rủa bản thân: “Em gái nó... thứ này thật đúng là không thể chờ được!”

Ngay trước mặt Thượng Ất, yêu nữ dâm đảng này đang mò mẫm Trương Thần nằm bất động, thân thể gợi cảm của cô ta tạo ra nhiều động tác uốn éo cực khó giống như một con yêu quái khiến người ta có cảm giác cô ta giống như một vũ nữ đang biểu diễn màn cởi đồ. Nhưng một lúc sau, yêu nữ dâm đảng này thậm chí còn ngồi lên trên eo của Trương Thần, thè chiếc lưỡi đỏ tươi dài hơn một mét ra khỏi miệng không ngừng liếm láp máu tươi trên người Trương Thần rồi lại đưa lên miệng, mùi máu và mùi cơ thể con người hòa quyện vào với nhau tạo thành một cỗ mùi hôi thối nồng nặc.

“Ài, chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu... Trương Thần, anh có chết cũng coi là oan!” Cho dù biết Trương Thần sắp chết, nhưng cảnh tượng này vẫn làm cho lòng Thượng Ất hỗn loạn, không biết phải nói gì mới tốt.

Lúc này, một tia sáng chợt lóe lên từ khóe mắt Thượng Ất, Thượng Ất lập tức thu lại suy nghĩ của mình, trong mắt lóe lên một tia ớn lạnh, anh biết đây là tiến sĩ L dùng thủy tinh phản xạ nhắc nhở anh động thủ.

Ầm!

Thân thể Thượng Ất giống như một con báo săn nhỏ căng như một mũi tên giữa không trung, lao đi nhanh như sao băng. Ngay lúc sắp đánh vào thân

thể yêu nữ dân đảng, Thượng Ất đột nhiên mở năm ngón tay ra, hai tay như vuốt sắc bén túm lấy lưng yêu nữ dân đảng, hai chân co lên giống như một con trăn kỳ lạ, trong tích tắc vòng eo thon thả của yêu nữ dân đảng lập tức bị kẹp chặt!

“Bùm!”

Bùm một tiếng, mũi Thượng Ất đột nhiên đau nhức, một đám sao vàng bay lơ lửng trước mặt, đầu choáng váng, chân tay không tự chủ buông lỏng ra.

Chương 490: Lại bị lợi dụng rồi

Chương 490. Lại bị lợi dụng rồi

Thượng Ất không ngờ yêu nữ dân đảng này lại phản ứng nhanh như vậy, hai bên vừa vướng vào nhau, cô ta đã giáng cho mình một đòn nặng nề. Nhưng mà, lúc này Thượng Ất dần tỉnh lại. Tay chân lại ra sức, vào lúc yêu nữ dân đảng sắp thoát ra lại quần chặt lấy thân thể nó một lần nữa: “Đáng chết, yêu nữ dân đảng này sao lại có sức mạnh lớn như vậy, phản ứng lại cực nhanh, suýt chút nữa đầu của lão tử đã bị cô ta đập nát rồi!”

“Hu la, Hu la!”

Bị Thượng Ất tấn công, yêu nữ dân đảng rất tức giận. Cô ta không ngừng kêu lên một cách kỳ lạ, cơ thể không ngừng chui lặn lộn trong hang động giống như một con ngựa hoang bị sợ hãi. Nhất thời, Thượng Ất cảm thấy đầu, tay, vai và lưng đau khủng khiếp, ngực không ngừng bị bóp chặt, trong miệng tràn ra mùi thơm ngào ngạt.

“Chết tiệt! Ông đây không tin là không làm gì được mi! Thành thật chút cho tôi!”

Giữ chặt lấy đầu yêu nữ dân đảng, Thượng Ất không kịp nhìn thân thể mềm mại trơn trượt trong tay, anh ngẩng cao đầu, đập trán vào tấm lưng xấu xí của yêu nữ dân đảng!

Bang! Bang bang! Bang bang bang!

Thượng Ất liều mạng dùng đầu đánh đối thủ của mình, âm thanh lớn giống như búa tạ đập vào cục xi măng, đầu của anh chính là cái búa còn yêu nữ đâm đang chính là cục xi măng mà chiếc búa đang đập vào.

Máu tươi bay khắp nơi, tiếng la hét vang vọng trong hang động, dưới tác động cực lớn, các bức tường xung quanh giống như là sắp sụp đổ.

Cú đánh liều lĩnh của Thượng Ất rất hiệu quả, cơ thể của yêu nữ đâm đang đột nhiên trở nên yếu ớt sau khi bị đánh liên tục, cô ta ngã ra khỏi người Trương Thần.

“Ha ha, ha ha.”

Nhìn thấy yêu nữ đâm đang sắp bị Thượng Ất khuất phục, Trương Thần cố gắng nhếch miệng phát ra âm thanh giống như muốn cười nhưng vì sức lực cạn kiệt nên cuối cùng không phát ra được âm thanh nào.

Người đàn ông sắt đá này, vì mất đi gần hết tinh hoa và huyết khí, sinh khí nhanh chóng xệt qua không trung, trong nháy mắt đã sắp bước vào giai đoạn cuối cùng của sinh mệnh.

“Cơ hội tốt!”

Nhìn thấy yêu nữ đâm đang đầu óc choáng váng, Thượng Ất chịu đựng đau đang đau nhói, vươn tay lấy sợi dây da người dơi, trên mặt nở nụ cười quái dị: “Vốn dĩ tưởng phải tốn nhiều công sức mới bắt được yêu nữ này, không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng như vậy, xem ra tiến sĩ L cũng có chuyện tính toán sai...”

Thượng Ất vừa lấy dây thắt quần quanh cổ của yêu nữ đâm thì đúng lúc này một bóng người đen kịt đột nhiên xuất hiện phía sau lưng Thượng Ất đâm một nhát, sau đó Thượng Ất chỉ cảm thấy bụng dưới lạnh toát, có thứ giống như đuôi bọ cạp xuất hiện ở phía dưới bụng của anh!

Mâu bằng xương của nữ yêu! Vũ khí bằng xương kéo dài từ xương cụt dễ dàng xuyên qua cơ thể Thượng Ất, thuận tiện để lại trên người Thượng Ất một vết thương rất lớn!

Cây mâu từ xương cụt của yêu nữ dâm đảng bất ngờ xuất hiện không hề báo trước mà xuyên qua cơ thể Thượng Ất, cũng khiến cho tim Thượng Ất rơi xuống tận đáy vực.

“Tại sao? Tại sao tiến sĩ L không nói với mình phương pháp tấn công này của yêu nữ dâm đảng? Ông ấy quên mất nó hay là không muốn nói vì còn có âm mưu khác?”

Những suy nghĩ hỗn độn lần lượt lướt qua đầu Thượng Ất, không cần biết vì lý do gì nhưng anh luôn cảm thấy hành động của tiến sĩ L có chút kỳ quái. Có điều, Thượng Ất không có thời gian để suy nghĩ điều này, khi yêu nữ dâm đảng đánh trúng được thì ngay lập tức rút ngọn mâu bằng xương đuôi của mình ra, sau đó chiếc đuôi dài và sắc nhọn như một con rắn đung đưa trên không trung một lúc rồi lại đâm vào. Nhưng lần này, Thượng Ất có thể thấy được yêu nữ dâm đảng đang nhắm ngay ngực trái của mình – vị trí của trái tim, mà vị trí bụng dưới của anh bị đâm thành một cái lỗ giống như một cái lỗ lớn trên cái thùng, sức lực toàn thân đều bị hút vào cái lỗ lớn này khiến thân thể nhất thời không động đậy được!

“Gông xiềng ý niệm, khóa!”

Ngay lúc đó, tiến sĩ L đang nấp trong góc của hang động hành động. Trong ánh mắt của Thượng Ất, động tác của tiến sĩ L không hề thô bạo mà chỉ thản nhiên vươn một lòng bàn tay chộp vào giữa không trung, giây tiếp theo, thân thể yêu nữ dâm đảng cứng đờ như bị điện giật, tiếng hét ngừng lại.

“Bắt được dễ dàng như vậy? Vậy thì tại sao lại cần mình tới...”

Ôm vết thương trên bụng, Thượng Ất nhìn tiến sĩ L bình tĩnh đi về phía yêu nữ dâm đảng, trong lòng không khỏi nghi ngờ. Nhìn tình hình hiện tại có thể thấy được trí não của tiến sĩ L đủ mạnh để điều khiển yêu nữ dâm đảng theo ý muốn, vậy thì tại sao lại phải mất công sắp xếp anh tấn công yêu nữ dâm đảng, vì thế mà còn bị trọng thương?

Thượng Ất lạnh lùng nhìn chằm chằm tiến sĩ L, vẻ cảnh giác cùng lạnh lùng của anh rơi vào trong mắt tiến sĩ L. Tiến sĩ L cười nói: “Thượng Ất, tôi biết cậu đang nghi ngờ tôi, tôi làm thế này cũng là bất đắc dĩ. Cậu nhìn thấy

mâu xương cụt của thứ này chưa, trên thực tế, nó không chỉ là một vũ khí mà còn là chìa khóa để phá giải bí ẩn về các sinh vật trên thế giới và còn là thứ quan trọng để giải cứu Trái Đất của chúng ta!”

“Cái gì? Chìa khóa để phá giải bí ẩn các sinh vật trên thế giới và cứu Trái Đất của chúng ta?”

Nghe tiến sĩ L nói, ánh mắt Thượng Ất càng thêm nghi hoặc. Đối với tiến sĩ L, Thượng Ất luôn có một cảm giác không biết nói như thế nào, Thượng Ất khâm phục tinh thần nghiên cứu khoa học kiên định và bền bỉ của ông nhưng cũng cực kỳ sợ hãi sự lãnh đạm và điên rồ của một nhà khoa học.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Thượng Ất chính là nạn nhân của tiến sĩ L trong trận chiến vừa rồi, tên này hoàn toàn có thể ngăn chặn yêu nữ dâm đảng trước khi anh bị cô ta đánh bị thương nhưng ông ta chỉ muốn nhìn thấy cái mâu xương cụt xuyên qua cơ thể... nhà khoa học chết tiệt, nếu có thể, cả đời này đừng giao du với họ nữa!

Chương 491: Lại bị lợi dụng rồi (2)

Chương 491. Lại bị lợi dụng rồi (2)

“Thượng Ất, tôi biết bây giờ cậu đang rất tức giận, còn có nghi ngờ tôi, nhưng cậu nhất định phải tin tôi không có ác ý với cậu!” Tiến sĩ L giải thích, chỉ vào yêu nữ dâm đảng đang không ngừng run rẩy trên mặt đất: “bộp” một tiếng, trên người yêu nữ dâm đảng có thêm một vết thương, máu xanh đậm chảy dọc theo vết thương.

“Thượng Ất, nhìn xem, máu của yêu nữ dâm đảng này và người dơi lúc trước có gì khác nhau?”

“Ấy, tại sao không có màu đen?” Thượng Ất kêu lên, quay đầu lại hỏi: “Tại sao lại như vậy? Không phải là thế giới này bị nhiễm xạ hạt nhân sao?”

“Đây chính là vấn đề!” Tiến sĩ L dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương của yêu nữ dâm đảng, khi máu xanh đậm chạm vào đầu ngón tay ông ta lập tức kêu nhẹ một tiếng, đây chính xác là máu bị nhiễm phóng xạ

của yêu nữ dân đảng đang ăn mòn ngón tay của tiến sĩ L, nhưng sức mạnh ăn mòn của nó ít hơn nhiều so với màu thuần màu đen của người dơi.

“Cậu nhìn thấy chưa, trong cơ thể của yêu nữ dân đảng cũng có bức xạ hạt nhân, nhưng điều kỳ lạ là dường như yêu nữ dân đảng có thể hấp thụ sức mạnh của nội tiết tố nam để giảm mức độ phóng xạ trong cơ thể. Theo quan sát trong vài ngày qua của tôi, mô xương cốt của yêu nữ dân đảng thực sự là một cơ quan quan trọng trong cơ thể chúng, tất cả các tiết tố nam mà chúng ăn vào đều được lưu trữ ở đây!”

Vừa nói, tiến sĩ L vừa đưa tay vuốt ve ngọn râu dài ở đốt sống của yêu nữ dân đảng và tiếp tục nói.

“Tôi khẳng định rằng cơ quan thần kỳ này có một vai trò rất quan trọng khác ngoài là công cụ chiến đấu đó chính là chống lại bức xạ hạt nhân. Nếu tôi có thể kiếm được nhiều mô xương cốt hơn, tôi sẽ chiết xuất dung dịch tủy xương trong đó để chống lại bức xạ hạt nhân. Có điều, cậu cũng thấy rồi đấy mô xương cốt của yêu nữ dân đảng sẽ chỉ bật ra khi mạng sống của cô ta bị đe dọa hoặc là khi đang ở trạng thái điên cuồng chiến đấu. Mặc dù công xiêng ý niệm của tôi có thể dễ dàng kiểm soát cô ta nhưng không thể kích hoạt ngọn râu bằng xương cốt, trừ khi tôi chọn cách trực tiếp giết chết cô ta. Nhưng như thế, tôi sẽ không thể đưa cô ta trở lại Trái Đất mà còn sống...”

Quả nhiên trước sau như một vẫn lừa người... Thượng Ất cười khổ, lấy tay che bụng nói: “Ông không thể nói trước với tôi được sao? Cái lỗ trên bụng tôi có thể nhét vừa một quả dưa hấu, ông không cảm thấy kết quả này đối với tôi là rất không vui sao?”

“Theo những gì tôi biết về cậu, nếu tôi nói thật với cậu toàn bộ thì sẽ có đến 90% là kế hoạch sẽ thất bại, cho nên tôi tạm thời phải để cậu chịu khổ một chút.” Tiến sĩ L nói rồi lấy một chiếc gạc trong ba lô ra nhanh chóng băng bó vết thương cho Thượng Ất, toàn bộ quá trình đều rất bình tĩnh khiến sắc mặt Thượng Ất trầm xuống.

“Dù sao kế hoạch của chúng ta cũng thành công rồi, tuy vết thương của cậu rất nghiêm trọng nhưng không đến mức chết người, gen amip sẽ nhanh

chóng làm lành vết thương của cậu trong vòng 15 phút, trong khoảng thời gian này tôi có thể cắt thứ bằng xương cụt này xuống!”

Tiến sĩ L vỗ vai Thượng Ất và ra hiệu cho anh nằm xuống cạnh Trương Thần để nghỉ ngơi một lát. Thượng Ất không còn cách nào khác đành phải nằm xuống thì phát hiện Trương Thần đang cười toe toét với mình: “Anh cũng đã được lĩnh giáo phong cách của tiến sĩ L rồi đúng không, khụ khụ. Cả đời này tôi chưa từng sợ ai, nhưng tôi vừa gặp tiến sĩ L thì như chuột thấy mèo... ha ha ha.”

“Tên gia hỏa này... im đi, đợi lát nữa anh sẽ...” Thượng Ất đang nói thì dừng nhưng Trương Thần không thèm để ý mà tiếp tục nói: “Không sao, tôi nghe thấy cuộc nói chuyện giữa anh và tiến sĩ L rồi, cần năng lượng sinh mệnh của tôi thì cứ lấy đi, nhưng anh phải đồng ý giúp tôi một việc... Cắt ngón tay út của tôi xuống, đem về Trái Đất giao cho con trai tôi, nói với đứa nhỏ rằng cha nó không phải là một người nhút nhát, nó cũng không thể làm một người nhút nhát! Còn có... nói với tên nhóc đó, mau chóng tìm một người vợ rồi sinh con trai, đừng để cho Trương gia chúng ta phải tuyệt hậu!”

“Ừ... Được, con trai của anh tên gì, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Nó tên Trương Phong, năm nay mười hai tuổi, vóc người cao gầy như già đỗ...” Nói đến con trai, Trương Thần giống như nhìn thấy ánh sáng, sắc mặt đỏ bừng. Thượng Ất không nói nên lời... mười hai tuổi... đúng thật là không còn nhỏ nữa!

...

Trương Thần chết rồi, bị chính tay tiến sĩ L giết chết.

Khi phát hiện thấy Trương Thần trong trạng thái hưng phấn, rõ ràng là đang trong trạng thái tái sinh, tiến sĩ L đã dùng lực tinh thần kích thích máu của anh ta dồn về tim, không do dự dùng đầu sợi dây chuyền bạc đâm thật mạnh vào tim Trương Thần, cưỡng ép bơm năng lượng sinh mệnh ở trạng thái tinh huyết trong máu anh ấy vào sợi dây chuyền bạc.

Có hiệu quả rồi!

Nhìn sợi dây chuyền bạc phát ra một tầng ánh sáng trắng mỏng, cảm xúc Thượng Ất lẫn lộn. Trương Thần liên tục mỉm cười đặc biệt là khi thấy Thượng Ất lấy ngón tay út của anh ta cầm vào trong lòng bàn tay, Trương Thần mỉm cười như một đứa trẻ. Nhưng Thượng Ất không cười được, trong lòng anh thở dài, không phải là vì nữ yêu dân đảng đã hại chết Trương Thần, cũng không phải bởi vì tiến sĩ L bình tĩnh mà lãnh đạm... mà là bởi vì những nghi hoặc không thể hiểu được, rốt cuộc tất cả những điều này là vì cái gì? Rốt cuộc ai là thủ phạm khiến con người gặp phải thảm họa như thế này?

Đôi mắt Thượng Ất toát ra ngọn lửa cuồng bạo, nhưng cả người lại càng lúc càng lạnh. Giờ khắc này anh sẽ tìm ra sự thật của tất cả mọi chuyện này, không phải bởi vì Trương Thần mà bởi vì hàng triệu con người đã chết ở nơi đất khách quê người như Trương Thần...

...

Trong hang động của yêu nữ dân đảng, sau khi bị mất ngọn mâu xương cụt thì yêu nữ dân đảng sống không được năm phút, thi thể được chôn bên cạnh xác của Trương Thần, biến mất vĩnh viễn trong bóng tối. Thượng Ất lê bước chân nặng nề cùng tiến sĩ L lên đường, đi về phía trước tìm đám mây Quỷ Tích Vân.

Chương 492: Chú chim mập giường oai

Chương 492. Chú chim mập giường oai

“Thượng Ất, tôi đoán chúng ta sắp tìm được cánh cổng thiên giới rồi.”

Khi cả hai đi đến một nơi đầy vũng nước, tiến sĩ L đột ngột dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu rồi vung vẩy sợi dây chuyền bạc trong tay.

“Cái gì? Nhanh vậy sao? Không phải ông nói còn phải đi... Má, những thứ trên trời kia là cái gì vậy?”

Thượng Ất kinh ngạc nhìn bầu trời, chỉ thấy một màn sương mù tối như màn đêm đang nhanh chóng ngưng tụ lại. Trong vòng vài giây, những thứ này đã tạo thành một đám mây cuộn trào như sóng biển, nhìn thoáng qua không thể thấy được phạm vi rộng lớn như thế nào. Hơn nữa trong số đó thỉnh thoảng có một vài tia sấm sét nhấp nháy xuyên qua, những tia sét lớn từ trong đám mây đánh thẳng xuống một vùng nước cách đó không xa rồi lập tức hóa thành hàng nghìn vòng cung màu xanh lam, nhảy nhót tản ra giống như một tấm lưới màu xanh lam.

“Quý Tích Vân, Quý Tích Vân đang được hình thành... Thượng Ất, chúng ta phải tăng tốc độ, nếu không một khi tầng mây xuất hiện bộ mặt quý thì chúng ta sẽ rất phiền phức!” Tiến sĩ L nghiêm nghị nói, lập tức tăng tốc độ, bỏ lại Thượng Ất ở phía sau rất xa.

“Chiết tiết, ông lại lừa tôi, còn nói là mình chạy không nhanh?!” Nhìn tiến sĩ L chạy nhanh hơn cả chó săn, Thượng Ất miễn cưỡng tăng tốc độ, hét lên từ phía sau: “Tiến sĩ L, Quý Tích Vân này không phải đã xuất hiện rồi sao, bây giờ chúng ta đi có còn kịp không?”

“Cái cậu nhìn thấy chỉ là hình dáng ban đầu của Quý Tích Vân khi mây mưa và điện tích giao nhau, những đám mây này sẽ dần co lại, cuối cùng tạo thành một đám mây có kích thước bằng một sân bóng đá. Khi điện tích trong đám mây tích tụ lại ở một mức độ nhất định, nó sẽ kích thích cho một số sinh vật huyền bí trong không khí, hình thành những bột xương mặt quý với mức độ ý thức nhất định. Khi đó, nếu chúng ta muốn tìm thấy cánh cổng thiên giới, thì phải đi qua vùng tấn công bằng tia điện của chúng, rất có khả năng chúng ta sẽ chết ở đó!”

Tiến sĩ L hét lớn, lúc này mưa rơi trên trời đã làm ướt hoàn toàn cơ thể ông, Thượng Ất đi theo ông cũng bắt đầu cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn.

“Mẹ kiếp, giá trị bức xạ trong mưa ít nhất cũng gấp 10 lần trong bụi, nếu cứ tiếp tục thế này thì chưa đến nửa tiếng nữa là mình đi đời rồi! Làm sao đây, lẽ nào thật sự phải liều mạng lao vào sao?”

“Thượng Ất nhanh lên! Những bộ xương mặt quý này đang hình thành ý thức, đừng để bị chúng bao vây, cánh cổng thiên giới đang ở phía trước!”

Tiến sĩ L hét lên một cách tuyệt vọng, dưới chân lại tăng tốc độ, đồng thời lực tinh thần cũng mở hết cỡ chống lại sấm sét đang ập xuống trước mặt để lao về phía trước. Mà lúc này Thượng Ất không còn do dự nữa mà tăng tốc độ lên cực hạn, thôi thúc tốc độ đạt tới cực hạn trong thời gian ngắn, liều mạng chạy tới, nhưng không ngờ, trên người anh đột nhiên lóe lên một tia sáng, một tia chớp dày bằng đùi người lớn lao thẳng về phía anh.

“Chết tiệt, lần này xong đời rồi!”

Thượng Ất lấy hai tay che đầu, trong lòng thầm nói không hay rồi. Lúc này bởi vì tốc độ tăng lên quá nhanh, Thượng Ất giống như một cung tên đứt dây, trong thời gian ngắn không thể dừng tốc độ của mình lại, anh chỉ có thể trơ mắt nhìn mình đâm vào tia chớp!

“Ong!”

Đột nhiên, Thượng Ất cảm thấy bên tai có tiếng vo ve, cả người như rơi xuống ao, lực cản từ đám mây Quỷ Tích Vân đồng loạt biến mất, chưa kể toàn thân còn có một cảm giác thư thái khó tả, nhìn tia chớp đang lao tới, anh chỉ có thể quay người lại, thân thể có thể như chim Vũ Yến xuyên qua khu rừng nhẹ nhàng nhanh chóng ẩn nấp.

“Chú chim mập! Là chú chim mập đang phóng ra lực trường trọng lực siêu cấp!”

Nhìn con chim nhỏ mập mập thò đầu ra khỏi cánh tay, Thượng Ất nhìn cặp mắt đen sáng ngời của con chim nhỏ mập mập với vẻ không tin được. Bất giác, hai mắt của chú chim nhỏ mập mập phát ra ánh sáng lạnh như tia chớp, vô số trọng lực vô hình phóng ra từ cái miệng khê mở của nó, trọng lực xung quanh người Thượng Ất ba mét đều trở về trạng thái ở Trái Đất!”

“Chim mập, lần này may là có mây, không ngờ vào lúc quan trọng mây lại cứu tao một mạng!”

Thượng Ất sờ sờ cái đầu mũm mĩm của chú chim mập, nhất thời không khỏi cảm khái. Trước khi lên đường đến căn cứ Đế Đô gặp tiến sĩ L, mình sợ anh chàng nhỏ bé này sẽ chết đói nên tiện tay mang theo nó, không ngờ

cuối cùng nó lại cứu mình, thật là một màn khiến người khác không thể tưởng tượng được.

“Ầm ầm ầm!”

Đúng lúc Thượng Ất đang cảm khái, dị tượng lại xuất hiện lần nữa. Trong lúc chú chim nhỏ đang không ngừng phóng ra trọng lực, ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm đám mây Quỷ Tích Vân, hai cánh nhỏ non nớt không ngừng vỗ dường như muốn bay lên không trung muốn chiến một trận sinh tử với bộ xương mặt quỷ trong đám mây Quỷ Tích Vân.

Chú chim mập có thân hình giống như một con chim bồ câu, hai cánh của nó chưa mọc ra lông dài nên không thể bay được, vì vậy chú chim nhỏ mập mạp chỉ có thể bắt lực nằm trong vòng tay của Thượng Ất phát ra những tiếng kêu quái dị.

“Chuyện gì vậy, chú chim mập biết đám mây Quỷ Tích Vân sao? Sao mà với nó lại giống như không đội trời chung vậy?”

Chú chim mập biết mây Quỷ Tích Vân làm không chỉ Thượng Ất kinh ngạc mà ngay cả tiến sĩ L cũng rất ngạc nhiên, bởi vì chuyện này hoàn toàn là vô lý!

Chú chim mập từ nhỏ khi ở Trái Đất đã luôn đi theo Thượng Ất, trong vòng chưa đầy nửa năm nay nó chưa từng rời khỏi tầm mắt của Thượng Ất, nếu đã từng nhìn thấy mây Quỷ Tích Vân thì chỉ có thể nhìn thấy ở trong mơ thôi.

Đám mây Quỷ Tích Vân tiếp tục thu nhỏ lớp che phủ của đám mây, một số lượng lớn bộ xương mặt quỷ bắt đầu phóng ra từ đám mây che phủ. Dưới cơn gió lớn và mưa phùn, những bộ xương này bắt đầu nuốt lấy điện tích, để lại những hoa văn giống như cây xanh giữa không trung, sau đó bắt đầu nhanh chóng hạ thấp độ cao, không ngừng bay quanh Thượng Ất và chú chim mập.

Chương 493: Hóa ra là một bảo bối

Chương 493. Hóa ra là một bảo bối

“Trời đất ạ, chú chim mập thật sự có thù với mây Quỷ Tích Vân à, sao tất cả đều nhắm vào chúng ta mà xông tới vậy?”

Sau khi lấy lại được tốc độ, sự tự tin của Thượng Ất càng tăng lên, nhìn thấy bộ xương mặt quỷ xông tới, anh hết sức căng thẳng nhưng chú chim mập thì lại rất hứng thú, đột nhiên, chú chim mập ngẩng đầu nhìn Thượng Ất, trong miệng phát ra một tràng âm thanh: “Chít chít chít! Cu cu!”

“Sao thế nhóc con, có nguy hiểm sao?”

Thượng Ất không hiểu tiếng chim, đoán là có thể chú chim mập sợ hãi, lúc này định rời đi, nhưng không ngờ chú chim mập lại khễ căn cổ áo anh, miệng nhỏ không ngừng hướng về phía chỗ sâu trong mây Quỷ Tích Vân kêu.

“Không phải chứ, mày định cứng đối cứng à?” Thượng Ất nhìn một bộ xương mặt quỷ khổng lồ từ trên trời giáng xuống hướng về phía anh mà đập, trong lòng không khỏi căng thẳng, ánh mắt lộ vẻ nghiêm trọng không gì sánh được.

Tiến sĩ L nói rằng bộ xương mặt quỷ trong mây Quỷ Tích Vân này là một dạng sinh vật sống bao gồm một số năng lượng tự do, điện tích và hơi nước trong không khí. Nếu muốn đánh bại chúng, trừ khi sử dụng pháo năng lượng được phát triển trong căn cứ Đế Đô để phân tán các đám mây, nếu không con người gặp phải chúng thì chỉ có con đường chết. Nhưng bây giờ chú chim mập lại nhất định muốn chiến đấu với bộ xương mặt quỷ, lẽ nào nó thật sự biết cách đánh bại thứ này sao?

“Thượng Ất, xem ra chú chim nhỏ của anh lai lịch không nhỏ... Tôi có thể cảm nhận được khí tức cổ xưa và một luồng sinh khí mạnh mẽ trên người nó. Nếu như tôi đoán không sai, thì nó hẳn là hậu duệ của một sinh mệnh siêu cấp nào đó, đúng không?!”

Vượt ngoài sức tưởng tượng của Thượng Ất, khi thấy chú chim mập chuẩn bị đối đầu với bộ xương mặt quỷ, tiến sĩ L không hề bỏ lại bọn họ, mà thay vào đó ông ấy quay người lại nhìn chú chim mập với vẻ thích thú.

“À, một giáo sư ở cơ sở của tôi nói rằng mẹ của chúng rất giống với loài côn ngư trong truyền thuyết của Trung Quốc, nhưng ông ấy không có cách nào chứng minh được điều đó, bởi vì con cá lớn sinh ra chú chim mập này đã biến mất không còn dấu vết.” Thượng Ất nhìn tiến sĩ L không nói nên lời, tên gia hỏa này dường như không quan tâm đến bộ xương mặt quỷ cách đằng sau lưng mình mấy chục mét, không biết là vừa rồi là ai hét lên là mau chóng chạy.

“Cậu nói, tên nhóc này có anh chị em sao? Đều ở dạng chim à?” Nghe Thượng Ất giải thích, tiến sĩ L có vẻ càng thích thú hơn.

“Không phải, một con trông giống côn ngư nhỏ, con kia hơi giống chim loan trong truyền thuyết có sức mạnh điều khiển nguyên tố gió. Chú chim mập trong tay tôi là con thứ ba và là con vô dụng nhất... cái kia... chúng ta có nên cân nhắc là lát nữa nên trốn một lúc không, bộ xương mặt quỷ kia sắp đến đây rồi!” Thượng Ất nhanh chóng nói, trong những lúc khẩn cấp như này anh càng cảm thấy tiến sĩ L không đáng tin cậy chút nào.

“Côn ngư nhỏ, thanh loan, một chú chim mập không bao giờ lớn, chú chim mập có thể điều khiển trọng lực... ha, tôi hiểu rồi, cuối cùng tôi cũng hiểu rồi, hóa ra là như thế!” Tiến sĩ L đột nhiên cười lớn, Thượng Ất sững sờ, trầm mặc một hồi mới hỏi: “Hóa ra cái gì? Có phải là vừa rồi ông bị sét đánh điên rồi phải không?”

“Ha ha, đúng là có người điên rồi, nhưng không phải tôi!” Tiến sĩ L cười nhạt nhìn Thượng Ất với vẻ mặt khó hiểu, giọng điệu mang theo một tia khâm phục, nói: “Thượng Ất, một ngày nào đó cậu sẽ hiểu tại sao tôi lại cười như thế này... Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng nguồn gốc của tất cả những điều này đều xuất phát từ cậu, thật nực cười khi tôi còn nghĩ rằng đó là một người ngoài hành tinh... ha ha ha!”

“Tôi là nguyên nhân của mọi chuyện, sao tôi không hiểu ông đang nói cái gì vậy?” Thượng Ất cau mày, anh cảm thấy trạng thái của tiến sĩ L không đúng lắm, nhất là khi ông ấy nghe được lai lịch của chú chim mập của anh thì cả người giống như là điên loạn.

“Thượng Ất, bây giờ tôi không thể nói cho cậu toàn bộ suy đoán của mình, cho dù tôi nói ra cậu cũng sẽ không tin! Nhưng cậu hãy nhớ, chú chim mập

trong tay cậu là một bảo bối, cậu nhất định phải trân trọng nó!” Tiến sĩ L nói một cách nghiêm túc, đồng thời nhìn chú chim nhỏ với ánh mắt đầy ghen tỵ, ông lẩm bẩm: “Trong truyền thuyết Trung Quốc, Côn Bằng là kẻ thù trời sinh của thần thú, sinh ra từ trống rỗng, chết vì hư không. Hậu duệ của nó có nhiều hình dạng khác nhau, một trong số chúng có tên là “Minh Không”, tức là mọi thứ trước mặt đều là hư không, không có gì có thể ngăn cản được nó kể cả những rào cản của không gian và thời gian...”

“Trân trọng ông nội là ông, nếu còn không đi nữa là chúng ta sẽ phải chết ở đây đó!”

Thượng Ất hét lên, đường đen bay qua trán. Chỉ trong thời gian ngắn, hai bộ xương mặt quỷ có kích thước bằng một cái xe buýt đã lao đến, thậm chí Thượng Ất còn có thể nhìn thấy rõ sấm sét xanh nhạt trong đôi mắt của hai bộ xương mặt quỷ này đang nhìn chằm chằm vào mình... hai bộ xương mặt quỷ này...

“Không sao, tôi có lá chắn ý niệm, trong thời gian ngắn bọn chúng sẽ không thể làm gì tôi” Tiến sĩ L ngưỡng ngừng cười, trên người lập tức xuất hiện một tầng lá chắn trong suốt, ông ấy vui vẻ bước tới, xông vào trong đám mây Quý Tích Vân dường như không hề sợ sấm sét đang từng đợt từng đợt đánh ở trên đầu.

“Lừa tôi à...” Nhìn thấy tiến sĩ L thong thả bước đi, Thượng Ất nhìn vào chú chim mập trong tay khóc không ra nước mắt: “Chim mập, lúc này lão già tiến sĩ L kia nói mày còn có một cái tên là Minh Không, bây giờ có thể đưa tao đi qua đó được không... ai da, cái mông của tao!”

Khi Thượng Ất đang nói, bộ xương mặt quỷ trên đỉnh đầu đột nhiên phóng ra một tia chớp dài bằng cánh tay, tia chớp kia quét qua mông của Thượng Ất khiến nó như bị hàng ngàn con kiến cắn, khiến toàn thân Thượng Ất co giật dữ dội.

Chương 494: Cao Trác Nhiên hiện thân

“Chim mập, mau đưa tao qua đó đi... Ấy, chim mập? Mẹ nó, không phải lúc này mà rất tự tin sao?”

...

Chạy hết tốc độ, Thượng Ất ôm cái hông tê liệt của mình phóng ra tốc độ nhanh nhất, cả người thê thảm đi xuyên qua tia chớp, lúc này mới phát hiện bóng dáng tiến sĩ L trước mặt thấp thoáng rồi biến mất, mà Thượng Ất cũng cảm thấy trước mặt mình xuất hiện một đóa hoa, khi mở mắt lần nữa thì phát hiện khung cảnh xung quanh đã thay đổi.

“Chết tiệt, lẽ nào mình không xuyên qua được à?” Hai chân bị bóp lại, Thượng Ất thở hổn hển nhìn hoàn cảnh kỳ quái xung quanh, thầm nói có điều gì đó không đúng lắm. Trong quá trình chạy trốn vừa rồi anh đã tiêu hao quá nhiều sức lực, vết thương ở dưới bụng rất nghiêm trọng, Thượng Ất chỉ có thể liều mình vượt qua khu vực tia chớp của bộ xương mặt quỷ trong vòng một hơi thở, nhưng bây giờ xung quanh yên tĩnh, anh tự hỏi có phải vừa rồi mình chạy nước rút quá mạnh nên não thiếu oxy không?

“Mắt gió của mây Quỷ Tích Vân... Trong quá trình ngưng tụ của tầng mây Quỷ Tích Vân, không khí phải luân chuyển để dẫn động toàn bộ tầng mây nén lại thành một bộ xương mặt quỷ có thần thức. Vì vậy, trước khi Quỷ Tích Vân được hình thành hoàn toàn, có lẽ chúng ta vẫn còn... 8 phút để tìm thấy cánh cổng thiên giới!”

Không biết từ lúc nào, tiến sĩ L đột nhiên xuất hiện bên cạnh Thượng Ất, trầm giọng nói, trên mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Rõ ràng là phóng ra lá chắn ý niệm đã làm tiêu tốn của ông ấy quá nhiều năng lượng, cho dù là bộ não đã đột biến hơn 60% nhưng cũng không có cách nào bù đắp lượng tiêu hao năng lượng này.

“Tiến sĩ L, ông nói chúng ta chỉ có 8 phút để tìm cánh cổng thiên giới, nhưng ở đây chỉ có hai ba cái sân bóng rổ, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể thấy hết, ông nói cho tôi biết cánh cổng thiên giới ở đâu?”

Thượng Ất ngồi trên mặt đất, vẻ mặt khó chịu lắm lắm. Mắt gió của mây Quỷ Tích Vân có diện tích rất nhỏ, chỉ cần không bị mù là có thể nhìn rõ trong nháy mắt. Giờ phút này, dưới tác động của mưa gió xung quanh mây Quỷ Tích Vân, trong mắt gió chỉ có những bức tường và đá vỡ vụn, không nhìn thấy bất cứ thứ gì liên quan đến cánh cổng thiên giới.

“Dưới đất!”

Tiến sĩ L không do dự bước tới sau bức tường vỡ, đồng thời sợi dây chuyền bạc ông đang cầm trên tay liên tục tỏa ra ánh sáng trắng mờ ảo, như thể là nó đang được truyền một sức mạnh nào đó.

“Dưới đất? Ai có thể chôn cánh cổng thiên giới xuống dưới đất, tôi nói này tiến sĩ L...” Thượng Ất đang muốn từ trên mặt đất đứng lên thì đột nhiên phát hiện bước chân của tiến sĩ L trở nên loạng choạng, sau đó chỉ nghe thấy a một tiếng, cơ thể của tiến sĩ L như một khúc gỗ đập mạnh xuống đất rồi bất tỉnh.

“Chết tiệt, tiến sĩ L? Ông sao rồi?!”

Lưng Thượng Ất toát mồ hôi lạnh, vụn vụn không ngờ được khi xông tới khu vực nguy hiểm tiến sĩ L lại ngã xuống ở đó... bức tường vỡ này đang che giấu cái gì? Người dơi? Hay là con quái vật khác mà ông ấy đã từng nói?

Không được để tiến sĩ L có chuyện gì, ông ấy chết rồi thì mình sẽ không về được nữa!

Vừa suy nghĩ, chân của Thượng Ất đột nhiên tăng tốc, gần như ngay lập tức, bóng dáng to lớn của anh vượt qua khoảng cách mấy chục mét vồ vào người tiến sĩ L như một con hổ, nhưng đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên truyền đến, Thượng Ất dừng lại, nhìn đằng sau bức tường vỡ với vẻ hoài nghi... "Cao Trác Nhiên? Anh... sao ông lại ở đây?"

“Ha ha, Thượng Ất, chúng ta lại gặp nhau rồi? Cậu quên tôi rồi?” Một giọng nói khác vang lên từ sau bức tường vỡ, sau đó một bóng người cao lớn trắng trẻo bước ra đứng bên cạnh Cao Trác Nhiên.

Cao Trác Nhiên? Cao Tổ? Hai người này con sống, hơn nữa nhìn bộ dáng này còn là đi với nhau?!

Thượng Ất liếc mắt nhìn hai người họ, hỏi: “Sao hai người lại ở đây? Là ông làm tiến sĩ L ngất đi sao?”

“Ha ha, đương nhiên là chúng tôi rồi! Tiến sĩ L là một nhân vật lợi hại như vậy, e rằng trên hành tinh này không có người thứ ba có thể đối phó ông ấy!” Cao Trác Nhiên cười rất vui vẻ, ông ta ta hiệu cho Cao Tổ đi tới, vác tiến sĩ L lên vai, mỉm cười nhẹ với Thượng Ất: “Nói ra tôi cũng khá khâm phục tiến sĩ L, trong môi trường hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy mà có thể sống được đến bốn năm ngày, đổi lại là tôi thì e rằng đã mất ý chí sinh tồn từ lâu rồi, không biết là đã chết dưới tay con quái vật nào nữa. Nhưng Thượng Ất, tôi cũng rất ngưỡng mộ cậu, cậu từ cánh cổng thiên giới xuyên đến đây không những không chết mà còn tìm được tiến sĩ L để giúp đỡ, phải nói là cậu rất may mắn. So với cậu thì vận khí của tôi rất kém... kém tới mức chỉ có thể giết mấy người lính đó thì mới có thể sống đến bây giờ...”

Giết lính? Ý của anh ta là giết mấy người lính đã cùng xuyên qua đây?

Nghe những lời của Cao Trác Nhiên, trái tim của Thượng Ất thắt lại theo bản năng, tên diên Cao Trác Nhiên này, chắc không phải đã thật sự giết mấy người lính đó để mình được sống đó chứ?

Không sai, bây giờ Thượng Ất đang lo lắng chuyện này. Sau khi trải qua sự việc của Trương Thần, Thượng Ất đã hoàn toàn hiểu rằng số phận của những người lính có năng lực thấp đó đã bị định trước ngay khi họ bước qua cánh cổng thiên giới – họ nhất định phải chết!

Thượng Ất phải giết họ để có thể tồn tại ở môi trường khắc nghiệt của thế giới này, không có sự cảm thông hay lòng trắc ẩn nào có thể thay đổi được điều gì, trừ khi Thượng Ất không thể chịu được sự lên án của lương tâm và không thể vượt qua được sự dày vò của những suy nghĩ ích kỷ!

Thượng Ất phải giết đủ số người để sợi dây chuyền bạc có thể hấp thụ đủ năng lượng đảm bảo rằng anh có thể thuận lợi bước qua cánh cổng thiên giới trở về Trái Đất... Nhưng bây giờ Cao Trác Nhiên lại nói với anh rằng

ông ta đã giết những người này. Có nghĩa là, bây giờ anh chỉ có thể đối mặt với một lựa chọn là giết Cao Trác Nhiên và Cao Tổ, tự giành cho mình một cơ hội cuối cùng!

Chương 495: Chú chim mập lại giương oai

Chương 495. Chú chim mập lại giương oai

Nhưng trong tình trạng bây giờ, anh có thể đánh bại sự kết hợp giữa người đột biến não và sinh vật mạnh mẽ này không?

Nghĩ một lát, Thượng Ất cười nhạt nói: “Anh giết những người đó? Ha ha, không sao. Có điều, tôi muốn biết tại sao anh không giết Cao Tổ trước, dù sao anh ta và chúng ta cũng không cùng một loài!”

“Ha ha, anh ở cùng với tiến sĩ L đúng là trở nên càng ngày càng thông minh rồi, có điều đứng trước bộ não đã đột biến đến 55% là tôi đây thì bất kỳ mưu đồ nào của anh cũng là vô dụng. Thượng Ất, đừng tốn sức nữa, tôi đã hứa với Cao Tổ sẽ giúp anh ta giải quyết vấn đề con cái của anh ta sau khi trở về, liên minh bây giờ của chúng tôi không thể bị phá hủy chỉ bởi một lời nói của cậu đâu!”

“Em gái nó, người đột biến não thật sự quá xảo quyệt rồi!” Thượng Ất thầm cười khở, tay phải vung Tinh Vực Cốt Đao lên, lập tức phóng ra đao mang nằm ngay trước mặt Cao Tổ Và Cao Trác Nhiên: “Tên bốc đồng này... Cao Tổ, anh nói đúng, tính cách của tên gia hỏa này quá nóng!”

Thượng Ất ở trước mặt chính là một lời không hợp liên vung đao lên, Cao Trác Nhiên khẽ lắc đầu, tiến lên nói: “Thượng Ất, cậu cho rằng cậu có thể đánh bại chúng tôi cùng lúc sao?”

“Đánh rồi hãy nói, đừng có phí lời!” Mặt Thượng Ất trầm xuống, lưỡi Tinh Vực Cốt Đao lại kéo dài ra, toàn thân anh bao phủ trong một tia sáng xanh.

“Nhưng mà vì sao cậu lại muốn đánh, là bởi vì tôi đã giết mấy tên phế vật vô dụng đó sao? Thượng Ất, cậu đã tốn công sức tìm được đến nơi này, không phải là bởi vì muốn thông qua cánh cổng thiên giới trở về Trái Đất sao? Cánh cổng thiên giới đang ở ngay dưới đất, bây giờ tôi có thể dẫn cậu đến đó!”

Cao Trác Nhiên vội vàng nói, trên mặt nở nụ cười nhạt nhìn trông rất muốn đánh, lại khiến Thượng Ất sững sờ, tên này có lòng tốt thế sao, lại chủ động đề nghị muốn giúp mình?

“Tại sao ông phải làm như thế?” Thượng Ất không động dậy mà thay vào đó anh cầm Tinh Vực Cốt Dao chặt hơn.

Đối với Thượng Ất, rất khó để nói Cao Trác Nhiên là thù hay là bạn. Khi lần đầu gặp mặt, họ đang ở trong phòng thí nghiệm của tiến sĩ L, vì cây gậy thiên giới mà hai bên đánh nhau đến suýt nữa người sống ta chết. Sau đó, vì chuyện của con gái Cao Trác Nhiên mà một thời gian mối quan hệ giữa anh và Cao Trác Nhiên dịu bớt đi rất nhiều, còn thậm chí có một chút thiện cảm.

Nhưng sự thật ở trên đời là sói luôn ăn thịt cừu. Cao Trác Nhiên là một người đầy tham vọng, ông ta không bao giờ cam tâm làm người đứng sau, đặc biệt là đứng sau tiến sĩ L. Thượng Ất là một trong những người mà tiến sĩ L tin tưởng và dựa dẫm, không có gì ngạc nhiên khi Cao Trác Nhiên coi Thượng Ất là cái gai trong mắt. Đương nhiên, Thượng Ất cũng không ngu xuẩn nghĩ rằng Cao Trác Nhiên thật sự đối xử với mình khác người khác mà gạt sự đề phòng sang một bên... Nói cách khác, Thượng Ất không tin Cao Trác Nhiên, từ đáy lòng anh không bao giờ tin tưởng ông ta!

“Đừng căng thẳng, tôi không ác ý với cậu.” Cao Trác Nhiên nhìn thấy Thượng Ất không động, trên mặt lộ ra vẻ không hài lòng nhưng vẻ mặt đó rất nhanh được thay thế bằng một nụ cười gượng: “Tôi và Cao Tổ cần sợi dây chuyền bạc của cậu, đưa nó cho tôi, tôi bảo đảm sẽ đưa cậu quay trở về Trái Đất!”

“Dây chuyền bạc? Dây chuyền không phải là ở...” Thượng Ất sững sờ, ánh mắt vô thức nhìn xuống tiến sĩ L vừa ngã xuống đất lúc nãy.

Vì dẫn đường nên sợi dây chuyền bạc nằm trong tay tiến sĩ L. Bây giờ tiến sĩ L đang nằm trên mặt đất, hai tay bị người đè lên, chẳng trách Cao Trác Nhiên không nhìn thấy sợi dây chuyền bạc.

Nghĩ nghĩ, Thượng Ất bình tĩnh thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng nói: “Sợi dây chuyền bạc ở chỗ tôi, trước hết anh phải nói vì sao cần nó!”

“Sợi dây chuyền bạc là vật phẩm trong chiến cơ màu bạc, chúng ta phải lấy nó để xác định vị trí của Trái Đất, nếu không sẽ bị mất phương hướng khi đi qua cánh cổng thiên giới, làm không tốt sẽ bị lạc vào sự hỗn loạn của thời không cuối cùng sẽ không thể nào quay trở lại được! Thượng Ất, chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, cậu và tiến sĩ L một đường tìm tới đây, nhất định là đã kích phát công năng tìm kiếm của sợi dây chuyền bạc, giao nó cho tôi, để tôi đưa cậu về Trái Đất!”

Cao Trác Nhiên nói một cách bình tĩnh, nhưng ánh mắt của ông ta luôn nhìn trên người Thượng Ất và tiến sĩ L một cách đầy nghi ngờ. Rất rõ ràng, hành động trong vô thức vừa rồi của Thượng Ất đã khơi dậy sự nghi ngờ của ông ta, năng lực quan sát của người đột biến não quả nhiên danh bất hư truyền!

“Nếu tôi có thể dựa vào sợi dây chuyền để trở về Trái Đất thì tại sao tôi lại phải giao cho ông?” Nhìn thấy Cao Trác Nhiên trở nên nghi ngờ mình, Thượng Ất giả vờ bình tĩnh tiến lên một bước, giọng nói lạnh lùng: “Tránh ra cho tôi, nói không chừng tôi còn có thể đưa các người cùng đi, nếu không...”

Còn chưa nói xong, bóng dáng của Thượng Ất chợt lóe lên, tay trái nhanh như chớp túm lấy cơ thể của tiến sĩ L chuẩn bị đi, mà gần như cùng lúc, đồng tử của Cao Trác Nhiên mãnh liệt tìm kiếm, xung quanh thân thể Thượng Ất đột nhiên xuất hiện một cỗ lực lượng vô hình khiến Thượng Ất lập tức có cảm giác cả người như bị song sắt nhốt lại, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu khó khăn.

“Hừm, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, đừng có giở trò trước mặt người đột biến não. Nếu tôi đoán không sai thì sợi dây chuyền bạc đang ở trên người tiến sĩ L đúng không. Không ngờ được là cậu lại tin tưởng ông ấy như vậy, bảo vật quan trọng như vậy mà cũng giao cho ông ấy!”

Cao Trác Nhiên đi về phía trước mặt Thượng Ất, hai tay giơ về phía trước, ông ta đang kiểm chế hành động của Thượng Ất bằng lực tinh thần, uy lực so với tiến sĩ L đường như không phân cao thấp.

“Chết tiệt, dây chuyền bạc đang ở trong tay ông đây, ông có bản lĩnh thì tới đây mà lấy!”

Chương 496: Tham vọng của Cao Trác Nhiên

Chương 496. Tham vọng của Cao Trác Nhiên

Cảm nhận được thân thể ngày càng nặng nề, Thượng Ất cảm thấy lo lắng đồng thời cũng thầm hối hận. Cao Trác Nhiên đã đứng khi nói rằng vừa rồi anh đang giở trò. Vốn dĩ muốn giật lấy sợi dây chuyền bạc trong khi bên kia không để ý nhưng không ngờ chuyện này đã bị đối phương nhìn thấu. Thay vì thế này, không bằng vừa rồi ra tay sớm một chút. Chiến đấu với người đột biến não, sợ nhất là mất đi tiên cơ, một khi đối phương thực hiện các dị năng trí lực thì sẽ rơi vào thế bị động, trận chiến sẽ cực kỳ rắc rối. Minh bây giờ chỉ có thể cố gắng dùng tinh lực phá bỏ gông xiềng, có lẽ còn có được một cơ hội!

“Mở ra cho tôi!”

Thượng Ất không chần chừ nữa, sức mạnh toàn thân dâng trào về phía cánh tay, đồng thời Tinh Vực Cốt Dao cũng điên cuồng cắt đứt xung quanh, không trung lập tức vang lên tiếng răng rắc.

“Đây, không thể nào! Dao quang của cậu sao có thể cắt đứt được dây trói tâm lực của tôi?” Đôi mắt Cao Trác Nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng ông ta cũng không biết rằng lúc này Thượng Ất cũng rất kinh ngạc: “Là chú chim mập mập? Sao tên nhóc này có thể...?”

Thượng Ất cúi đầu kinh ngạc nhìn chú chim trong tay mình, lúc này chú chim mập mập đang thò đầu ra liều mạng mở miệng liên tục phun mưa bụi phóng xạ lên trời, sau đó luồng khí ăn mòn truyền dọc theo cơ thể chú chim

mập đi tới Tinh Vực Cốt Dao của Thượng Ất, đao mang của Tinh Vực Cốt Dao vốn dĩ có màu xanh lam bây giờ đã chuyển thành màu đen, trong đó còn mang theo một luồng khí tức chết chóc nồng nặc.

“Thượng Ất, chú chim mập này của cậu là một bảo bối, cậu phải trân trọng...”

Những lời của tiến sĩ L vang lên bên tai Thượng Ất, trong lòng Thượng Ất càng ngày càng rõ ràng.

Tiến sĩ L nói không sai, chú chim mập này thực sự là một bảo bối, thứ nhỏ bé toàn năng này mạnh tới mức có thể nuốt chửng cả bụi bức xạ hạt nhân và sử dụng nó để tăng sức mạnh cho Tinh Vực Cốt Dao. Nhưng điều khiến Thượng Ất kinh ngạc hơn đó là ban đầu sức mạnh của bụi phóng xạ hoàn toàn đối lập với Tinh Vực Cốt Dao, nhưng sau khi bị chú chim mập nuốt đã trở nên ôn hòa hơn, hòa với đao mang của Tinh Vực Cốt Dao tạo thành một đao mang rất kỳ lạ và bá khí!

Phát rồi, lần này phát tài rồi! Nhìn chú chim mập trong vòng tay, trong lòng Thượng Ất tràn đầy kích động!

Thượng Ất vẫn luôn rất ghen tỵ với người đột biến não, nguyên nhân lớn nhất là anh không thể nào dùng lực tinh thần để tấn công người khác như họ. Điều này giống như sự khác biệt giữa chiến binh và pháp sư trong truyền thuyết, khi gặp pháp sư pháp lực dồi dào, nếu chiến binh không có khả năng phòng thủ cao thì chỉ có bị động bị người ta giết.

Bây giờ có sức mạnh bức xạ của chú chim mập, muốn cắt đứt dây xích tinh thần của Cao Trác Nhiên thật sự quá dễ dàng, cục diện nguy hiểm cũng vì thế mà lập tức thay đổi, thế chủ động trong chiến đấu đang dần trở lại trong tay Thượng Ất!

“Làm tốt lắm! Chim mập, khi trở về Trái Đất, tao nhất định sẽ thưởng cho mày một trăm cái chân heo rừng!”

Thượng Ất hét lên, thanh đao ở tay phải của anh rung lên, bức xạ trong không khí hòa với đao mang của Tinh Vực Cốt Dao liên tục tạo ra những tiếng ù ù trong không khí, khuôn mặt của Cao Trác Nhiên càng ngày càng

trắng bệch, cuối cùng ông ta phun ra một ngụm máu, lão đảo lúi hơn chục bước!

“Cậu... cậu... cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao tiến sĩ L lại coi trọng cậu đến vậy. Cậu thực sự làm tôi rất ngạc nhiên! Nhưng vận may của cậu đến đây kết thúc rồi, Cao Tổ, động thủ cho tôi! Giết cậu ta!”

“Giết anh ta? Nhưng ước định giữa chúng ta không phải như vậy!” Cao Tổ ở một bên trả lời, miệng hét lên: “Chúng ta đã thương lượng rồi, chỉ cần khống chế bọn họ cướp sợi dây chuyền bạc rồi sau đó rời đi, tôi sẽ không giúp ông giết anh ta!”

“Nếu anh không giết anh ta, thì anh ta sẽ giết anh, Cao Tổ, đừng quên trước đây tiến sĩ L đã đối xử với anh như thế nào!” Cao Trác Nhiên hét lên, vết máu từ khóe miệng thấm ướt quần áo, khiến biểu cảm của ông ta trông vô cùng dữ tợn.

“Anh nói cũng có lý, tiến sĩ L không tin tưởng tôi nhưng anh ấy thì khác...” Cao Tổ chỉ tay về phía Thượng Ất, nghiêm túc nói: “Thượng Ất đã hứa với tôi rằng anh ấy nhất định sẽ giúp tôi cầu xin tiến sĩ L, bây giờ anh giết cậu ấy, vấn đề hậu duệ của tôi giải quyết như thế nào?”

“Tôi đã nói là tôi sẽ giúp anh giải quyết... được thôi, nếu đã như thế, tôi sẽ lùi một bước, anh không cần phải giết anh ta, chỉ cần giúp tôi khống chế anh ta là được rồi, tôi hứa sau này anh sẽ có tộc nhân riêng của mình!”

Cao Trác Nhiên gầm lên, đột nhiên đẩy hai thân ảnh một lớn một nhỏ về phía sau, nói với Thượng Ất, người đang không ngừng cố gắng thoát khỏi sự khống chế: “Còn có, Thượng Ất, anh nhìn xem đây là ai, nếu như anh không ngừng phản kháng lại, tôi sẽ không khách khí nữa!”

“Văn Phi? Lý Đồng Thành?”

Thượng Ất sững sờ nhìn hai người quen thuộc trước mặt, nhất thời ngẩn ra.

“Không sai, hai người này rất quen thuộc với cậu đúng không, đặc biệt là tiểu nha đầu này, lúc nói chuyện với tôi mở miệng đóng miệng đều gọi cậu

là chú đẹp trai đó. Bây giờ, cậu bỏ đao xuống nếu không tôi sẽ không khách khí với hai người họ nữa!”

“Chú đẹp trai... chú có nhớ cháu không, cháu là Văn Phi!”

Đối diện với Thượng Ất, Văn Phi vốn đã gầy gò, giờ lại đang khóc, nước mắt vẫn còn đọng lại nơi khóe mắt ở trên mặt, trên người dính đầy bùn đất, trông rất thê thảm.

“Văn Phi, sau cháu lại ở đây? Lúc đó cháu cũng đang ở trong phòng thí nghiệm...” Thượng Ất nhìn Văn Phi lắc đầu bất lực, anh cũng đoán được nguyên nhân khiến tiểu nha đầu này ở đây, mặc dù ngoại hình của Văn Phi đã thay đổi rất nhiều, cao hơn lúc trước nhưng tính cách ương ngạnh của nha đầu này vẫn không đổi.

Không cần phải nói, hẳn là tiểu nha đầu này cho rằng trong phòng thí nghiệm thú vị nên đã lên vào phòng thí nghiệm rồi vô tình bị cánh cổng thiên giới hút vào thế giới hoang tàn này.

Chương 497: Tham vọng của Cao Trác Nhiên (2)

Chương 497. Tham vọng của Cao Trác Nhiên (2)

Ngoài ra còn có Lý Đồng Thành... Thượng Ất dời tầm mắt nhìn sang Lý Đồng Thành, trong lòng lập tức nổi lên một tầng lửa giận. Toàn thân người đàn ông này dính đầy vết bị thanh sắt đánh, cánh tay gần như rời khỏi khuỷu tay, trên mặt cò nhiều vết sưng tấy, nứt nẻ, rõ ràng là anh ta vừa trải qua một trận chiến tàn khốc và thân thể bị thương nặng.

“Thượng Ất, đừng quan tâm chúng tôi... giết Cao Trác Nhiên... ông ta muốn mưu phản!”

Lý Đồng Thành chật vật nói chuyện, Cao Trác Nhiên nghe thế thì khinh thường chế nhạo, nói: “Mưu phản? Mưu phản ai? Mưu phản mấy lão già mãi không chết như Văn Thiên Hoa? Bọn họ xứng sao?”

“Hừ, ông đã làm gì bản thân ông không biết sao? Ông đã giết nhiều quân nhân của Đế Đô như vậy, còn định cấu kết với Cao Tổ giết tiến sĩ L, những chuyện ông làm không phải mưu phản thì là cái gì?”

Lý Đồng Thành hét lên nhưng sắc mặt càng ngày càng xấu, Thượng Ất thấy thế thì nhúu chặt mi tâm, dáng vẻ của Lý Đồng Thành lúc này cũng gần giống với trạng thái của Trương Thần lúc trước, đã ở trạng thái hồi dương rồi!

“Những con người cấp thấp các người sao có thể hiểu được suy nghĩ của tôi? Việc giết người là để tái sinh nhiều hơn, nếu những quân nhân này ngăn cản kế hoạch của tôi, họ nhất định phải chết, bao gồm cả anh, Lý Đồng Thành. Đừng tưởng rằng tôi không dám giết anh, tôi giữ lại mạng sống cho anh là bởi vì cái mạng nhỏ của anh còn có tác dụng khác!”

Giọng nói của Cao Trác Nhiên vang dội, ánh mắt của ông ta rất kiên định, nhìn vào có thể thấy được, ông ta không hề cảm thấy có chút áy náy nào sau vụ giết người.

“Có giỏi thì bây giờ ông giết tôi đi, đừng tưởng rằng tôi không biết ông định làm gì. Ông muốn cướp lấy sợi dây chuyền bạc của Thượng Ất chỉ vì một mục đích, ông chuẩn bị phá hủy cánh cổng thiên giới!”

Một lời này làm khơi dậy hàng vạn con sóng, lời nói của Lý Đồng Thành như tảng đá lớn rơi xuống sông khiến mọi người trong phút chốc đều chấn động.

“Cái gì? Cao Trác Nhiên chuẩn bị phá hủy cánh cổng thiên giới, ông ta điên rồi sao? Ông ta định làm cái gì? Những gì Lý Đồng Thành nói có phải là sự thật không?”

Thượng Ất nhìn chăm chăm vào Cao Trác Nhiên, cố gắng quan sát biểu hiện của ông ta, nhưng anh nhanh chóng nhận ra dù chỉ là một chút ngạc nhiên trên khuôn mặt Cao Trác Nhiên cũng không dễ phát hiện ra.

Lý Đồng Thành thực sự đoán trúng rồi? Nhưng cái này không thông, lẽ nào Cao Trác Nhiên muốn cả đời ở lại nơi như địa ngục này sao?”

“Tôi rất ngưỡng mộ trí tưởng tượng của anh, nhưng tôi rất tiếc phải nói với anh là tôi không có ý định phá hủy cánh cổng thiên giới mà là mở rộng nó, để nó hoàn toàn trở thành một cây cầu khổng lồ nối hai thế giới với nhau, từ đó sinh vật của hai thế giới có thể song song tồn tại, tự do đi lại giữa hai nơi!”

Ánh mắt Cao Trác Nhiên sáng lên, giống như trong lòng có hàng vạn đóa hoa, ông ta lớn tiếng nói rồi chỉ vào đám mây Quỷ Tích Vân đang không ngừng tụ lại ở trên bầu trời rồi trầm trầm nói: “Anh xem những thứ khiến người ta chấn động này, ai có thể nghĩ rằng trong một đám mây bình thường có thể phát triển thành một sinh mệnh mới chứ? Có thể dưới cái nhìn của các người thế giới này giống như địa ngục, nhưng theo tôi nó thật quyến rũ và chứa đầy những điều kỳ diệu của sinh mệnh! Tôi muốn hai thế giới cùng tồn tại song song, tôi muốn biến nơi này thành Trái Đất thứ hai và trở thành người đàn ông điều khiển thế giới này! Tôi muốn người như tiến sĩ L cũng phải khuất phục dưới chân tôi, hèn mọn cầu xin tôi ban ơn!”

“Ông điên rồi! Cao Trác Nhiên, con mẹ nó ông là một kẻ điên, ông có biết nếu làm như thế sẽ có bao nhiêu người trên Trái Đất phải chết không... Đợi đã, ha ha, thật ngu ngốc, làm sao tôi có thể tin lời của một kẻ điên nói, Cao Trác Nhiên, ông dựa vào cái gì để làm được những gì mà ông nói, tiến sĩ L nói cánh cổng thiên giới là di vật của thiên giới được hình thành sau khi thiên giới bị chôn vùi, không có một sự vật nào có thể có được năng lực thế này. Ông muốn mở rộng cánh cổng thiên giới, trừ khi ông tìm nhiều thêm các di vật của thiên giới... Ha ha, ông và tôi vào đây lâu như vậy rồi, đến một sợi lông của di vật thiên giới ông cũng không nhìn thấy đúng không, ông đi đâu để thực hiện hoài bão lớn lao đó của mình? Ha ha ha!”

Lý Đồng Thành bật cười lớn như thể là nghe được một câu chuyện nực cười nhất trên thế giới này.

“Ai nói rằng tôi phải sử dụng di vật thiên giới mới có thể mở rộng được cánh cổng thiên giới? Lý Đồng Thành, anh cảm thấy tôi ngàn vạn khổ sở mạo hiểm tính mạng để tìm thấy mắt gió này chỉ là để trở về Trái Đất thông qua cánh cổng thiên giới thôi sao?” Cao Trác Nhiên ngạo mạn chỉ vào đám mây Quỷ Tích Vân trên bầu trời rồi nói tiếp:

“Những đám mây kỳ quái này có năng lượng tích điện rất đáng kinh ngạc, nếu chúng có thể tập trung điện tích vào một chỗ, nó sẽ tạo thành một dòng điện mạnh lên tới hàng chục triệu vôn... Mà một khi những dòng chảy này đi qua cánh cổng thiên giới thì có 3% xác suất chúng sẽ trực tiếp xuất hiện trong phòng thí nghiệm của Đế Đô, mà những lọ thuốc hòa tan tôi đã chuẩn bị ở bên đó sẽ dung hòa với vũ khí chiến giáp là di vật của thiên giới... Dưới dòng điện hàng chục triệu vôn, di vật thiên giới sẽ đồng thời bị phân hủy cánh cổng thiên giới sẽ được mở rộng gấp mười lần, thậm chí là gấp trăm lần... Đến khi đó, sẽ không có sức mạnh nào có thể ngăn cản hai thế giới tương thông, con người chúng ta sẽ bước sang một chương lịch sử mới và cùng nhau chứng kiến một kỷ nguyên vĩ đại sắp đến!”

Cao Trác Nhiên muốn mở rộng cánh cổng thiên giới rồi nối liền hai thế giới... Thượng Ất lý giải nửa ngày mới hiểu được ý tưởng của tên điên này.

Những điều này thì có ích gì cho ông ta, ngay cả khi hai thế giới được nối liền với nhau thì chẳng phải Cao Trác Nhiên sẽ phải đối mặt với mối đe dọa đến từ thế giới hạt nhân hoang tàn này sao?

Chương 498: Biến hóa đáng sợ của Cao Tổ

Chương 498. Biến hóa đáng sợ của Cao Tổ

Ông ta cũng nói rằng tỷ lệ thành công chỉ có 3%, đối với cơ hội thành công rất nhỏ này, Cao Trác Nhiên cũng không ngần ngại tàn sát tất cả những quân nhân đã ngăn cản ông ta!

Có thể thấy Thượng Ất đang có rất nhiều điều khó hiểu, Cao Tổ bước tới nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, Thượng Ất, tôi nhất định phải làm điều này, bởi vì Cao Trác Nhiên nói chỉ có mở ra lối đi giữa thế giới này và Trái Đất thì anh ta mới có thể tiếp tục tìm được lối vào thế giới tiếp theo, vấn đề hậu duệ của tôi mới có thể được giải quyết hoàn toàn!”

“Ý anh là gì? Thế giới tiếp theo? Còn có một thế giới khác có mối liên quan với thế giới này?”

Thượng Ất có chút khó hiểu, lúc trước cùng tiến sĩ L thảo luận về những vết nứt thời không, anh nhớ ra hình như tiến sĩ L có đề cập đến những thế giới khác, nhưng lúc đó anh nghĩ ông ấy chỉ đang nói đùa nên không quan tâm. Nhưng bây giờ ngay cả Cao Trác Nhiên cũng nói như vậy thì rõ ràng mọi chuyện không còn đơn giản như vậy nữa!

“Ha ha, có vẻ như tiến sĩ L đã không nói cho anh biết mọi thứ, anh nghĩ rằng đây chỉ đơn giản là một cánh cổng dẫn tới thiên giới, hay là anh nghĩ chỉ có thể có một thế giới khác kết nối với Trái Đất?”

Cao Trác Nhiên chế nhạo, nói với vẻ khinh bỉ: “Những người tội nghiệp có đại não phát triển chưa đến 25%, thế giới trong mắt các người chỉ có một chút đó mà thôi. Anh tự nghĩ kỹ một chút đi, những quái vật xuất hiện ở phòng thí nghiệm dưới lòng đất của Đế Đô đó có loại nào giống với các sinh vật ở đây? Bao gồm cả con quái vật sao biển xuất hiện cuối cùng đó, rõ ràng là cơ thể nó được cấu tạo từ cacbon và protein, hơn nữa thân thể còn cực kỳ thuần khiết, không có một dấu hiệu nào là bị nhiễm bức xạ hạt nhân... Nhưng mà anh tìm kiếm ở thế giới này có thấy sinh vật nào giống nó không?”

...

Những lời nói của Cao Trác Nhiên khiến Thượng Ất im lặng. Ông ta nói không sai, từ đầu đến cuối Thượng Ất không hề nhìn thấy bất kỳ sinh vật nào có đặc điểm sinh thái ban đầu tự nhiên như thế. Tất cả các vật thể có thể chuyển động ở trên thế giới này không có ngoại lệ bao gồm cả toàn bộ cơ thể, máu đều có chứa rất nhiều bức xạ, những con quái vật chạy vào phòng thí nghiệm của Đế Đô không phải là sinh vật ở đây!

Lẽ nào chúng đến từ một thế giới khác, Cao Trác Nhiên và Cao Tổ đã phát hiện ra lối vào?

Thượng Ất liếc nhìn Cao Tổ theo bản năng, thấy Cao Tổ dang hai tay chỉ về phía chân trời rộng lớn bên ngoài đám mây Quỷ Tích Vân, nói với giọng điệu khẳng định: “Sợi dây chuyền bạc do Cao Trác Nhiên sửa chữa cho thấy đi về hướng đó, có tín hiệu nhấp nháy liên tục, nhưng bởi vì sợi dây chuyền bị hư hỏng nặng nên nó chỉ có thể cảm giác được tín hiệu mà không thể định vị được vị trí chính xác cũng như không hiển thị được nội dung của tín hiệu.

Có điều, tôi và Cao Trác Nhiên tin chắc rằng nhất định có một lối đi nào đó rất giống với cánh cổng thiên giới, những sinh vật cổ quái đã xâm nhập vào Trái Đất bao gồm cả những sinh vật hình người tương tự như chúng ta trong chiến cơ màu bạc có lẽ là xuất phát từ đó, tôi đã đặt cho nơi đó một cái tên – Thánh địa thiên đường.

“Ha ha, thiên đường? Nếu anh nói như thế thì đây là địa ngục rồi?” Thượng Ất lạnh lùng nói, giọng điệu có phần châm chọc.

Không sai, Thượng Ất hoàn toàn không tin có thiên đường và địa ngục, nếu có địa ngục thì Thượng Ất cảm thấy trần gian bây giờ chính là địa ngục vì tất cả sinh mệnh ở đó đều trải qua sinh tử, Thượng Ất lại càng cảm thấy chán ghét thiên đường mà Cao Tổ nói, nơi có thể sinh ra những sinh vật và những chiến cơ màu bạc cực kỳ hung hãn sao có thể là thiên đường trong truyền thuyết mà mọi người đều khao khát?!

Nhưng mà, những lời nói của Cao Tổ vẫn cho Thượng Ất một gợi ý nào đó, hóa ra mục đích thực sự của Cao Trác Nhiên không phải là thế giới hoang vắng đầy bức xạ chết chóc dưới chân anh mà mục đích thực sự của ông ta là

tìm ra nơi có những người có công nghệ vượt qua công nghệ hàng đầu của Trái Đất ít nhất là vài thế kỷ.

Tham vọng rất rõ ràng... có vẻ như chuyển đi đến cánh cổng thiên giới này đã hoàn toàn giải phóng tham vọng của Cao Trác Nhiên.

Tất nhiên... tất cả những thứ này đều là lý tưởng cá nhân của Cao Trác Nhiên, không liên quan tới Thượng Ất. Đương nhiên, khi Cao Trác Nhiên cảm thấy rằng ông ta nhất định phải trừ khử tiến sĩ L thì mới có thể suôn sẻ hoàn thành lý tưởng của mình thì Thượng Ất không ngại đập vỡ lý tưởng của ông ta thành từng mảnh chỉ bằng một cú đấm!

Thượng Ất ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói với Cao Tổ: “Cao Tổ, Cao Trác Nhiên là một kẻ điên, ông ta sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để đạt được mục tiêu của mình. Tôi khuyên anh nên tránh xa ông ta ra và trở về Trái Đất với tôi, nếu không đến khi mắt gió của mây Quỷ Tích Vân biến mất, tất cả chúng ta đều sẽ bị chôn vùi dưới dòng diện hàng chục triệu vôn này và không thể nào thoát ra được!”

“Thượng Ất, đừng lãng phí thời gian của mình nữa, tôi nghĩ kỹ rồi, vì tương lai của tộc Cao Tổ, tôi nhất định phải liều một lần! Thượng Ất, khi Cao Trác Nhiên lấy được sợi dây chuyền bạc, tôi sẽ bảo anh ta đưa anh trở về Trái đất để gặp gia đình của mình... Bây giờ thì bỏ đao xuống, đừng kháng cự nữa, tôi hứa tôi sẽ không làm anh bị thương!”

Khi mắt gió của mây Quỷ Tích Vân dần biến mất, giọng điệu của Cao Tổ ngày càng trở nên khẩn trương hơn.

Những ngày đầu ở trong thế giới hạt nhân hoang tàn này Cao Tổ có một cuộc sống rất khó khăn. Sự thay đổi về trọng lực có tác động rất lớn đến sức chiến đấu của hắn, nếu không gặp được Cao Trác Nhiên và Lý Đồng Thành thì có lẽ hắn đã chết dưới miệng của những sinh vật phóng xạ khác rồi.

Có điều, gen của Cao Tổ rất tốt và mạnh mẽ, chỉ trong hai ngày, cơ thể của hắn không chỉ thích nghi được với môi trường bức xạ khắc nghiệt mà thậm chí còn bắt đầu tiến hóa theo hướng thích nghi với bức xạ đặc biệt này.

Chương 499: Sức mạnh huyết mạch của Văn Phỉ

Chương 499. Sức mạnh huyết mạch của Văn Phỉ

Ví dụ chiếc đuôi của Cao Tổ, ban đầu chiếc đuôi dài chưa đến nửa mét thì giờ bắt đầu dài ra và phát triển nhanh chóng, trong quá trình dài ra này nó cũng tiến hóa thành thứ tương tự như nanh cá sấu, trở thành vũ khí sắc bén trong chiến đấu.

Cao Tổ rất lo lắng về sự tiến hóa của bản thân, mặc dù không quan tâm đến hình dáng bên ngoài của mình nhưng ở càng lâu trên thế giới hạt nhân hoang tàn này, cơ thể của hắn sẽ tiến hóa một cách không kiểm soát được để phù hợp với chiến đấu. Nếu cứ tiếp tục ở lại đây một khoảng thời gian nữa, Cao Tổ tin rằng chắc chắn mình sẽ trở hình dáng mà đến bản thân mình cũng không nhận ra được!

Vì vậy hắn càng khát khao thế giới thiên đường mà Cao Trác Nhiên miêu tả, thật ra, ngay lần đầu tiên nhìn thấy chiến cơ màu bạc và con quái vật sao biển bốn cánh, Cao Tổ đã lơ mơ có một cảm giác quen thuộc, anh cảm giác rằng hắn là có một thứ gì đó đang ở đó chờ anh!

Vì vậy, bây giờ Cao Tổ phải lấy được sợi dây chuyền bạc của Thượng Ất để đưa cho Cao Trác Nhiên. Chỉ có sợi dây chuyền bạc hoàn chỉnh này mới có thể giúp anh tìm được thánh địa thiên đường... Tiền đề là anh phải giải quyết được bất đồng với Thượng Ất trước, hoặc là thuyết phục, hoặc là chiến đấu mà không có sự lựa chọn nào khác!

Chắc chắn có một trận chiến sẽ nổ ra giữa Cao Tổ và Thượng Ất!

Có sự tự tiến hóa của cơ thể, cho dù chịu ảnh hưởng của siêu trọng lực thì hiệu quả chiến đấu của Cao Tổ lúc này cũng không thua kém gì lúc ở Trái Đất. Sinh vật này tràn đầy cơ bắp, có thể kiên quyết trấn áp Thượng Ất bằng sức mạnh cơ thể, chưa kể đến sức phòng ngự siêu việt của làn da nhăn nheo và cái đuôi vừa mới tiến hóa có sức công kích mạnh mẽ của anh ta.

Lúc này Cao Tổ giống như một con dã thú thực sự, tứ chi của nó như vũ khí có mặt ở khắp nơi, chỉ cần Thượng Ất đụng một chút thì sẽ bị sức mạnh khổng lồ đánh gục ngay lập tức mà không có bất kỳ cơ hội đánh trả nào!

“Chết tiệt, sao Cao Tổ lại trở nên mạnh mẽ như vậy, trận chiến này đánh thế nào đây?”

Thượng Ất lúng túng né trái né phải, nếu không phải lúc này chú chim mập liên tục phóng ra trọng lực có thể khôi phục tốc độ thì e rằng anh đã bị Cao Tổ lật nhào xuống đất!

“Không được, nếu tiếp tục thế này thì sớm muộn gì cũng bị tóm. Mình phải tìm cách thoát khỏi Cao Tổ và lấy lại sợi dây chuyền bạc... Chết tiệt, sao tiến sĩ L vẫn chưa tỉnh lại vậy, nếu có ông ấy giúp đỡ thì trận chiến này đã kết thúc từ lâu rồi!”

Vừa tránh đòn tấn công của Cao Tổ, Thượng Ất vừa quan sát chuyển động của tiến sĩ L từ khước mắt, không biết tại sao tiến sĩ L vẫn luôn hôn mê không tỉnh, rốt cuộc là Cao Trác Nhiên đã làm gì ông ấy!

“Hừ, các người chấp nhận số phận của mình đi. Còn có ông, tiến sĩ L, bom sòng não của tôi thế nào, rất thoải mái đúng không? Vì đối phó ông, tôi đã giết năm chiến binh tinh nhuệ của Đế Đô, dùng lực tinh thần để khóa sòng não của tất cả bọn họ trước khi chết trong một sợi dây chuyền bạc... Ồ, quên nói với ông, sợi dây chuyền bạc trên chiến cơ của người ngoài hành tinh đó thật sự là một thứ tốt, nó thực sự có khả năng hấp thụ được sòng não của con người... Tôi cố ý thu thập sòng não của con người trước khi chết để đối phó với ông, bây giờ xem ra hiệu quả rất tốt, đoán chừng cho dù độ đột biến não của ông có vượt qua mức của tôi thì bây giờ cũng chỉ có thể biến thành một kẻ ngốc, ha ha ha!”

Lúc này, Cao Trác Nhiên đã bình phục sau nỗi đau bị cắt đứt lực tinh thần, ông ta cười toe toét đi thẳng tới chỗ tiến sĩ L đang bất tỉnh rồi nhắc bổng ông ấy lên, kiêu ngạo giơ sợi dây chuyền bạc ở trên tay lên rồi nhẹ nhàng vỗ vào má tiến sĩ L.

“Khốn kiếp, hóa ra là vậy, Cao Trác Nhiên, ông giết binh sĩ dưới trướng tôi là để hãm hại tiến sĩ L! Ông buông ông ấy ra, con mẹ nó ông trả lại mạng

của thủ hạ tôi cho tôi!”

Nhìn thấy Cao Trác Nhiên ngạo mạn tấn công tiến sĩ L, Lý Đồng Thành kéo tấm thân tàn tạ của mình liều mạng lao vào, nhưng không ngờ Cao Trác Nhiên đã nắm lấy tay phải của anh, Lý Đồng Thành đột nhiên đau đớn quỵ xuống đất, ôm chặt lấy cổ!

“Một con kiến mà cũng dám la hét trước mặt tôi! Đừng lo, tôi sẽ không giết anh dễ dàng như thế đâu. Tôi muốn anh tận mắt chứng kiến tiến sĩ L, người được anh kính trọng như một vị thần sẽ chết trong tay tôi như thế nào! Sau này, tôi sẽ dùng sợi dây chuyền bạc hoàn chỉnh đó tách sóng não của ông ta ra để tôi chơi đùa ông ta trong lòng bàn tay cả đời! Đấu với tôi, hừ, đều phải chết!”

Cao Trác Nhiên hét lên một cách điên cuồng rồi tìm kiếm trong tay tiến sĩ L, chiếc vòng bạc thuộc về Thượng Ất xuất hiện ở tay phải, quay mũi nhọn của nó về phía sau đâm mạnh nó vào đầu tiến sĩ L!

“Không!”

Văn Phi đang đứng bên cạnh Cao Trác Nhiên nhìn thấy tiến sĩ L sắp chết tại chỗ, cô vô thức dùng cánh tay mỏng manh chặn nó lại, một cơn đau nhói ập đến, cả sợi dây chuyền bạc ngay lập tức dính đầy máu...

“Ông!”

Một tiếng vo ve lạ lùng vang lên, tất cả mọi người đều đứng im tại chỗ, há hốc mồm nhìn cảnh tượng kinh ngạc trước mắt, sợi dây chuyền trên tay Cao Trác Nhiên đột nhiên bật ra giống như một con rắn đung đưa lơ lửng trên không trung, chĩa mũi nhọn về phía Văn Phi, nó không ngừng nhẹ nhàng đung đưa như rất tò mò về Văn Phi.

“Chuyện gì vậy, Văn Phi, cô đã làm gì với nó?”

Nhìn sợi dây chuyền bạc đung đưa trên người Văn Phi, trong lòng Thượng Ất đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ quái, chắc không phải là sợi dây chuyền này biết Văn Phi đó chứ?

“Cái gì cháu cũng không làm, cháu chỉ dùng tay chặn nó lại, rồi cánh tay cháu bị thương... cháu không biết chuyện gì đang xảy ra, này, sao trong đầu cháu lại hiện lên mấy hình ảnh, à, có gì đó không đúng, cháu có chuyện gì vậy?!”

Văn Phi không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cô chợt nhận ra trong đầu dường như có thứ gì đó!

Chương 500: Về rồi!

Chương 500. Về rồi!

Đó là một nơi đẹp như một bức tranh huyền diệu trong một bộ phim khoa học viễn tưởng, có một con ngựa có một sừng và đôi cánh, thậm chí còn có một người đàn ông có cánh đang bị bao vây bởi tia sét...

Văn Phi chớp chớp mắt, những hình ảnh này rất chân thực nên dù cô có lắc đầu cũng không thể khiến chúng biến mất.

“A, tôi hiểu rồi, là máu của cháu, sợi dây chuyền bạc này biết máu của cháu!”

Nhìn thấy tất cả những điều này, Thượng Ất đột nhiên hét lên, cảnh này giống với cảnh cây gậy thiên giới nhận chủ nhân, cho nên Thượng Ất chắc chắn rằng sợi dây chuyền bạc này bị máu của Văn Phi kích hoạt!

“Cái gì... điều này không thể nào, sợi dây chuyền bạc là vật đến từ thế giới khác, sao có thể nhận một tiểu nha đầu là chủ nhân... Đợi đã, Văn Phi, Văn gia... Đáng chết, huyết mạch của ngũ đại gia tộc thượng cổ, sao có thể xảy ra chuyện thế này chứ!”

Cao Trác Nhiên nhìn thấy sợi dây chuyền bạc đang rúc vào bên cạnh Văn Phi khéo léo như một con cún con, sắc mặt âm trầm đến mức có thể chảy ra nước, kế hoạch ông ta dày công chuẩn bị không ngờ rằng cuối cùng lại bị tiểu nha đầu này phá hoại, lý do còn đơn giản đến mức khiến ông không thể tưởng tượng nổi!

Lúc này, Thượng Ất cũng nở một nụ cười gượng, anh không thể nhân cơ hội này để chế nhạo Cao Trác Nhiên vì kế hoạch của ông ta đã thất bại, cũng giống như Cao Trác Nhiên, anh không ngờ kết quả lại có thể như thế, sợi dây chuyền bạc anh có được cuối cùng lại trở thành đồ của Văn Phi, từ góc độ nào đó mà tính thì anh cũng có thể coi là kẻ thua cuộc trong cả trận chiến này.

“Hừ, nhận chủ rồi thì có làm sao, giết chết cô ta thì sợi dây chuyền chính là của tôi rồi! Nhóc con, đi chết cho tôi!”

Rất rõ ràng là Cao Trác Nhiên đã chịu đả kích, dục vọng đối với sợi dây chuyền bạc đã khiến ông ta mất đi sự tỉnh táo cuối cùng, thậm chí ông ta còn vươn tay tóm lấy cổ áo của Văn Phi, sẵn sàng bóp chết cô!

“Dừng! Ông dám! Dừng tay lại cho tôi!”

Văn Phi, Lý Đồng Thành, Thượng Ất cùng hét lên, nhưng chuyện đột nhiên phát sinh, mọi người chỉ có thể nhìn bàn tay to lớn của Cao Trác Nhiên càng ngày càng đến gần cái cổ mảnh khảnh của Văn Phi...

“Cao Trác Nhiên, nếu bây giờ ông không dừng tay, tôi bảo đảm ông sẽ không nhìn thấy được mặt trời vào ngày mai!”

Lúc này, giọng nói yếu ớt của tiến sĩ L vang lên, sau đó một cơn gió lạnh thổi qua, mưa phùn đột nhiên lớn hơn, kèm theo cả tiếng sấm sét.

Cuối cùng, đám mây Quỷ Tích Vân cũng ngưng tụ hoàn toàn!

Khi mọi người đang chiến đấu, mây Quỷ Tích Vân đã âm thầm lặng lẽ hình thành và bao quanh họ, nếu bây giờ mọi người muốn chạy thì đã quá muộn rồi.

“Em gái nó! Mau chạy, chạy đến cánh cổng thiên giới! Văn Phi, còn ngây ra đó làm gì, mau chạy đi!”

Thượng Ất không kịp suy nghĩ nhiều, Cao Tổ kinh ngạc nhìn lên trời, lập tức giậm chân chạy tới bên cạnh tiến sĩ L, bế tiến sĩ L lên rồi kéo Văn Phi chạy về phía bức tường vỡ.

“Không được đi, đưa sợi dây chuyền bạc cho tôi rồi hãy rời đi! Cao Trác Nhiên lắc lư muốn ngăn cản Văn Phỉ, nhưng không ngờ một bàn tay to lớn đột nhiên vươn ra phía sau túm lấy mắt cá chân ông ta, buộc ông ta phải dừng lại.

“Lý Đồng Thành, anh muốn chết sao! Mau buông tôi ra!” Cao Trác Nhiên trầm mặt nói, nhưng một tia sét có dòng điện cao ngưng tụ trong đám mây Quỷ Tích Vân chợt lóe lên trước mặt, tóc ông ta dựng đứng lên.

Cao Trác Nhiên không còn nhiều thời gian nữa, nếu như không mau đuổi theo Văn Phỉ đoạt lấy sợi dây chuyền bạc, những tia sét lớn nhỏ trong mây Quỷ Tích Vân này sẽ dễ dàng thiêu đốt ông ta thành tro!

“Muốn giết tôi? Nào, đến đây, hôm nay tôi sẽ đưa anh vào chỗ chết để tỏ lòng thành kính với những người anh em đã chết của tôi!”

Nhìn thấy không còn hy vọng trốn thoát, Lý Đồng Thành không hề sợ hãi mà trên mặt nở một nụ cười điên cuồng. Năm ngón tay của anh mỗi một ngón tay đều như cái móc sắt cắm sâu vào da thịt của Cao Trác Nhiên, kéo ông ta thật chặt.

“Phù!”

Một dòng máu bắn ra xung quanh rồi nhanh chóng thấm vào cát khô, Lý Đồng Thành mở to mắt, trong cổ họng phát ra tiếng ọc ọc quái dị, sau đó ngửa đầu sinh khí biến mất.

Ý niệm làm đao, một đao phong bế cổ họng... Cao Trác Nhiên đã gần như phát điên, có thể giết chết Lý Đồng Thành một cách dễ dàng chỉ bằng lực tinh thần của mình.

...

Sau khi bức tường thành bị phá vỡ, ở một vùng đất hoang tàn, ánh sáng yếu ớt của ánh cổng thiên giới chiếu vào khuôn mặt của đám người Thượng Ất, nhưng năng lượng thần kỳ ở trong đó vẫn tràn đầy, cánh cổng thiên giới này vẫn có thể hoạt động bình thường. Chỉ cần Thượng Ất kích hoạt chức năng

định vị của sợi dây chuyền bạc là có thể quay trở về Trái Đất, gặp lại gia đình bạn bè mà anh ngày đêm mong mỏi!

Nhưng mà Thượng Ất lại không làm như vậy mà lại quay sang nhìn tiến sĩ L với ánh mắt phức tạp, nhất thời không biết phải làm sao. Từ khi vào trong hầm trú ẩn, tiến sĩ L như được cánh cổng thiên giới linh ứng, cuối cùng cũng tỉnh lại sau cơn hôn mê, lúc này nghiêm túc nhìn Thượng Ất, kiên quyết nói:

“Thượng Ất, tôi không thể cứ trở về như thế này, Văn Phi cũng vậy, cô ấy cần phải ở lại đây với tôi, cậu... tự mình về đi!” Giọng nói của tiến sĩ L rất bình tĩnh như thể đang nói về một chuyện vụn vặt nào đó, Văn Phi thì liên tục lắc đầu.

“Tại sao? Ở đây rất nguy hiểm, ông ở lại đây không những phải đối mặt với những đối thủ nguy hiểm như Cao Trác Nhiên, Cao Tổ, hơn nữa còn có những quái vật như mây Quỷ Tích Vân, nữ yêu dân đảng, ông làm như thế này thì có khác gì tìm đường chết? Không được, tôi không đồng ý!”

Thượng Ất lắc đầu, anh thật sự không hiểu được quyết định của tiến sĩ L, vì vậy anh chỉ có thể đơn giản tin là ông ấy điên rồi!

“Thượng Ất, tôi không có thời gian để giải thích nguyên nhân với cậu, cậu chỉ cần hiểu rõ một điểm, tôi phải ở lại để đảm bảo an toàn cho Trái Đất là đủ!” Tiến sĩ L quay đầu nhìn Văn Phi:

“Về phần cô bé này... cô ấy đã thiết lập một loại kết nối quy nạp với sợi dây chuyền bạc, tôi cần sự giúp đỡ của cô ấy để hoàn thành một vài ý tưởng và kế hoạch của tôi...”

Chương 501: Về rồi! (2)

Chương 501. Về rồi! (2)

“Nhưng tôi không muốn ở lại, tôi nhớ ông nội, tôi muốn về nhà, hu hu, chú Thượng Ất, chú dẫn cháu cùng đi có được không?”

Dù sao thì Văn Phỉ cũng chỉ là một đứa trẻ chưa thành niên, theo bản năng cô rất sợ tiến sĩ L, sợ ở lại chỗ này, vì vậy cô chỉ có thể gửi gắm hy vọng ở chỗ Thượng Ất.

“Không được, bây giờ sợi dây chuyền bạc chỉ phản ứng với cô, ở trở về tôi sẽ không có cách nào khống chế nó... Đừng nói nữa, đám người Cao Trác Nhiên sắp đến rồi, Thượng Ất anh mau đi đi, tôi phải phong bế cánh cổng thiên giới này!”

“Phong bế cánh cổng thiên giới? Tại sao? Chúng ta liên thủ lại cũng chưa chắc là đối thủ của Cao Trác Nhiên và Cao Tổ, tiến sĩ L ông không nói rõ ràng tôi sẽ không đi đâu!” Thái độ của Thượng Ất rất kiên quyết, tiến sĩ L không khỏi thở dài, nói: “Thực ra có một số chuyện tôi không thể nào nói hết cho cậu biết... Không phải là cậu vẫn luôn hiểu kỳ ba ngày qua tôi đã làm gì sao? Bây giờ tôi sẽ nói với cậu...”

Kể từ khi bước vào cánh cổng thiên giới tôi đã phát hiện ra ba vết nứt thời không ở cả mặt trước và mặt sau, một trong số đó là vết nứt tôi chỉ cho cậu ở trên quả táo ở trong hầm trú ẩn, vết nứt còn lại là nằm ở bên dòng sông chảy ngược hướng ở trong động của yêu nữ dâm đảng, cuối cùng... là nằm trong ba lô của tôi!”

“Cái gì? Trong ba lô của ông? Chuyện này sao có thể, làm sao vết nứt thời không có thể nằm trong ba lô... a, tôi hiểu rồi, sở dĩ ông có thể lấy nhiều thứ ở trong ba lô ra như vậy là vì có vết nứt thời không ở trong đó?”

Thượng Ất chợt nhớ lại cảnh tiến sĩ L ăn ngẫu nhiên các loại đồ ăn trước đó, lúc đó Thượng Ất cảm thấy rất kỳ lạ trong chiếc ba lô nhỏ đó sao lại có nhiều đồ ăn như vậy, bây giờ nghĩ lại nếu trong ba lô thật sự có vết nứt thời không thì đừng nói là một chút đồ ăn, e rằng cả người cũng nhét vào được, đúng là không khác gì bảo vật không gian trong truyền thuyết!

Có điều, tiến sĩ L đã làm như thế nào, sao ông ấy lại có thể nhét một vết nứt thời không vào trong ba lô của mình?

Thượng Ất tò mò nhìn ba lô của tiến sĩ L, nhưng tiến sĩ L không có ý giải thích cặn kẽ, mà ông ấy nhanh chóng nói: “Thượng Ất, e là cậu còn chưa

chú ý đến một chuyện, cậu có chú ý tới chủng loại các loại thức ăn mà tôi đã ăn không? Còn có chữ và ngày tháng trên bao bì nữa?”

Chữ và ngày tháng trên bao bì? Thượng Ất lắc đầu, không biết là trong hồ lô của tiến sĩ L đang bán thuốc gì.

Lúc tiến sĩ L đưa đồ ăn cho anh, Thượng Ất chỉ để ý đồ ăn rất tươi ngon, đặc biệt là đồng xúc xích có chữ tiếng Anh... chờ đã, xúc xích có chữ tiếng anh, rất tươi?

“Không đúng, làm sao có thể? Thời kỳ mạt thế đã xảy ra lâu như vậy rồi, sao có thể có xúc xích tươi đóng gói ở nước ngoài ở Đế Đô được? Chẳng lẽ vết nứt thời không trong ba lô của tiến sĩ L có liên quan đến đất nước khác?

Như năm được mẫu chốt của vấn đề, Thượng Ất tròn tròn mắt nhìn chăm chăm tiến sĩ L, không biết nên biểu lộ kinh ngạc hay kinh hãi.

“Thượng Ất, thế giới phức tạp hơn chúng ta tưởng rất nhiều, có rất nhiều vết nứt thời không nhỏ xuất hiện ở đây và đang có dấu hiệu tăng lên. Vì vậy, tôi phải ở lại đây nghiên cứu rõ ràng những vết nứt thời không nhỏ này đến từ đâu... Lo lắng nhất của tôi bây giờ là những vết nứt thời không này là sản phẩm của những thí nghiệm do các quốc gia khác ở trên Trái Đất tiến hành... Bỏ đi, không nói chuyện này nữa, cậu mau trở về đi, nhớ đối tốt với chú chim mập ở trong tay cậu một chút, trong thời gian tôi không có ở đó, nhớ là phải bảo vệ loài người của Trung Quốc thật tốt! Nhờ anh đấy!”

“Nhưng mà tiến sĩ L...” Thượng Ất ngập ngừng lên tiếng, nhìn thấy ánh mắt kiên định và gương mặt từ từ run lên của tiến sĩ L, cuối cùng anh cũng quay đầu đi thẳng về phía cánh cổng thiên giới!

Bóng tối bao trùm vũ trụ bao la, những thiên thạch xinh đẹp thỉnh thoảng bay qua bay lại làm khơi dậy ánh sáng trắng rực rỡ trước mắt Thượng Ất. Thượng Ất muốn mở to mắt để cảm nhận cảnh đẹp, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không mở được mi mắt cho đến khi... một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai!

“Thượng Ất, Thượng Ất, mau tỉnh lại đi, anh thế nào rồi, mau tỉnh lại đi!”

“Ai đang gọi tôi, tôi đang ở đâu...”

Thượng Ất mở to đôi mắt, một tia nắng chói chang đập vào mắt, Thượng Ất liếc mắt theo bản năng, từ từ tìm phương hướng phát ra âm thanh.

“Là em, chồng, em là Trần Phóng! Anh tỉnh lại thật tốt, Đỗ Giai Tuệ, mau gọi mọi người tới đây, nói là cuối cùng Thượng Ất cũng tỉnh rồi!”

Bên cửa sổ nhà gỗ, Trần Phóng kích động hét lên, cô bế một đứa trẻ sơ sinh trên tay, không kìm chế được kích động: “Chồng, mau xem, đây là con gái Tú Tú của chúng ta, Tú Tú, đây là bố của con, mau gọi bố đi!”

“Ya ya!”

Giọng nói dịu dàng vang lên trong phòng, Thượng Ất không nói nên lời lại nhắm mắt lại.

“Đây có phải là mơ không? Lúc mình rời đi Trần Phóng vừa mới mang thai, bây giờ đứa trẻ đã bắt đầu biết nói rồi... Ha ha, giấc mơ này thật quá, mọi thứ đều giống như là thật vậy, có phải là bởi vì mình xuyên qua cánh cổng thiên giới nên xuất hiện ảo ảnh không? Ừm, nhất định là ảo giác, đợi giấc mơ qua đi là mình tỉnh lại rồi!”

“Chồng, anh không khỏe chỗ nào? Mau mở mắt ra đi, đừng làm em sợ, Thượng Nhạc Nhạc mau giúp mẹ gọi người tới đây!”

Mẹ? Bố? Thượng Nhạc Nhạc?!

Lần này Thượng Ất không nằm im được nữa, anh đột nhiên từ trên giường đứng dậy, sau đó cao giọng hỏi: “Trần Phóng... thật sự là em sao? Không... không phải là anh đang nằm mơ chứ?”

“Chồng, là em!” Hai mắt Trần Phóng nhắm lại, đưa tay run rẩy vuốt má Thượng Ất nói: “Chồng, anh bị sao vậy? Anh rời đi hơn nửa năm rồi đột nhiên trở lại, nhưng người lại như mất hồn... Bên kia cánh cổng thiên giới có chuyện gì mà lại hành hạ anh thành thế này!”

“Hơn nửa năm? Không thể nào... Mình mới ở đó có ba ngày!”

Chương 502: Giấc mộng một năm

Chương 502. Giấc mộng một năm

Trần Phóng đang khóc nhưng Thượng Ất không có ý định an ủi cô. Ánh mắt của anh lúc này đều đổ dồn vào bóng dáng nhỏ bé bên cạnh Trần Phóng.

Thượng Nhạc Nhạc, con trai của anh, lúc này đang đứng đó với ánh mắt đầy tò mò của một đứa trẻ nhưng đang cố hết sức kiềm chế, thoạt nhìn trông nó giống hệt một đứa trẻ ba bốn tuổi!

Trong lòng Thượng Ất nhớ lại cảnh tượng ba ngày trước, lúc đó Thượng Nhạc Nhạc vẫn chỉ cao chưa đến một mét, đi lại còn có chút lắc lư, hoàn toàn là một đứa trẻ non nớt. Nhưng mà bây giờ anh chàng nhỏ bé này đã cao 1,2m, đặt ở quá khứ đã là phải mua vé cho độ tuổi rồi. Hơn nữa, hành động của tiểu tử này nhìn thì có vẻ giống trẻ con nhưng phần nhiều thì đã giống một nam tử hán nhỏ, lông mày đã có chút dáng vẻ riêng, xem ra đã trưởng thành lên rất nhiều.

Ngoài ra, còn có đứa bé trong vòng tay của Trần Phóng...

Thượng Ất ngẩng đầu nhìn vào trong cái khăn tắm, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận như cánh hoa, hai con mắt to ngấn nước đang nhìn chăm chăm anh. Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Thượng Ất, đôi mắt to của anh lập tức uốn cong thành nếp gấp, tiếng cười khúc khích giống như chuông bạc lập tức vang lên.

“Chồng, đây là con gái Tú Tú của chúng ta. Nhìn xem, con bé đang rất vui khi gặp anh! Còn có Nhạc Nhạc, mau đến đây giúp bố con ngồi dậy, bố vừa mới tỉnh lại cần thận không ngủ!”

“Vâng, con sẽ giữ chắc bố!”

Thượng Nhạc Nhạc khi nói vẫn còn chút giọng sữa, đôi chân nhỏ bé của cậu dậm trên mặt đất, đi tới trước mặt Thượng Ất rồi vươn cánh tay nhỏ bé

non nớt của mình ra, nói: “Bố, con sẽ giữ chặt bố, bố đừng sợ, không sao đâu!”

“Ha ha, con trai yêu quý, con thật giỏi!”

Thượng Ất cúi xuống đưa tay ôm lấy vai Thượng Nhạc Nhạc, giữ chặt hông và đùi của Thượng Nhạc Nhạc chỉ bằng một cánh tay, anh ôm thẳng đứa trẻ vào lòng.

“Ha ha, bố không sao!” Được bố bế, Thượng Nhạc Nhạc bật cười ngạc nhiên, Thượng Ất biến mất hơn nửa năm, trong khoảng thời gian này, thứ mà Thượng Nhạc Nhạc nhớ nhất mỗi ngày chính là vòng tay rắn rỏi và hơi thở quen thuộc của bố. Bây giờ lại được bế lên, Thượng Nhạc Nhạc mỉm cười choàng cánh tay nhỏ qua cổ Thượng Ất, một tư thế vững chắc giống như hôm nay ai cũng không gạt được tôi ra khỏi bố tôi!

Đúng lúc này, một vài thân ảnh ở bên ngoài lần lượt đi vào, nhìn thấy Thượng Ất đã tỉnh lại, tất cả đều vây quanh anh hỏi thăm.

“Thượng Ất, anh không sao chứ? Làm chúng tôi lo lắng chết đi được!”
Điền Ba nghiêm nghị nói nhưng trên mặt lộ ra vẻ thở phào nhẹ nhõm.

“Không phải sao, lão đại Thượng Ất không có ở đây, ngày nào chúng ta cũng nơm nớp lo sợ, bây giờ có thể trở về ngủ một giấc ngon lành rồi!” Tên béo Hoa Đa Tình cười híp mắt nói, trong khi Đỗ Giai Tuệ ở bên cạnh anh ta đang cong môi: “Nơm nớp lo sợ cái gì, ngày ngày ngủ như lợn, ngoài anh ra thì còn có ai? Tránh ra cho lão nương, lợn ngoan không cản đường!”

Đỗ Giai Tuệ vừa nói vừa ngạo nghễ vỗ Hoa Đa Tình mập mạp, cả người như một đóa mẫu đơn căng phồng, gọi cảm mê người đi tới chỗ Thượng Ất.

“Dựa vào cái thứ đàn bà chết tiệt nhà cô, được rồi, nể mặt hôm nay lão đại Thượng Ất trở về là chuyện vui, hôm nay tôi không tính toán với cô, hừ!”
Hoa Đa Tình tự đắc, quay người nhìn Thượng Ất: “Tôi nói này lão đại, mấy ngày nay anh đã đi đâu vậy, hơn nửa năm không nghe tin tức gì, căn cứ Tổ Ưng sắp bị ức hiếp thành căn cứ tổ gà rồi!”

“Đúng vậy, Thượng Ất, mấy ngày này anh ở đâu vậy?” Triệu Khiêm, Mai Lập Tân, Vương Cường và những người khác đều nghiêng về phía trước, trong giọng nói của họ có nỗi buồn man mác. Trong khoảng thời gian Thượng Ất không có ở đây, căn cứ Tổ Ưng, thậm chí là toàn bộ Đế Đô đã trải qua những biến động kinh thiên động địa, nếu không có sự làm việc chăm chỉ của Điền Ba, Ly Á, tiểu côn ngư, thanh loan thì có lẽ căn cứ Tổ Ưng đã phát sinh biến hóa lớn hoặc là đã bị phá hủy trong trận chiến.

“Tôi đi...” Thượng Ất nhìn những gương mặt quen thuộc xung quanh, không khỏi cười khổ.

Lúc này, có lẽ Thượng Ất đã đoán được hai sự thật có khả năng xảy ra nhất. Thứ nhất, cánh cổng thiên giới xảy ra vấn đề, từ khi anh ở trong sự hỗn loạn của thời không xuyên qua cho tới lúc rời khỏi đã mất nửa năm, còn thứ hai, đó là một giả định hơi đáng sợ... đó chính là cái mọi người hay nói “một ngày ở trên trời bằng một năm ở dưới trần gian”, mặc dù bản thân không phải là từ thiên đường ở trong truyền thuyết trở về nhưng thế giới đồ nát tràn đầy sự khủng bố quỷ dị đó có lẽ không khác địa ngục là bao.

Vì vậy, Thượng Ất đoán rằng, thời gian ở thế giới đồ nát kia hoàn toàn khác với thời gian ở trên Trái Đất. Mình chỉ ở đó có ba ngày mà ở đây đã trôi qua gần một năm. Nói cách khác, nếu chính mình không may bị mắc kẹt ở thế giới đó cả năm thì chẳng phải ở trên Trái Đất đã là mấy trăm năm sao?

Hai khả năng này, Thượng Ất cho rằng chúng không còn quan trọng nữa, nhìn thấy gia đình và bạn bè đứng bên cạnh an toàn mới là điều quan trọng nhất, cũng là thứ khiến Thượng Ất cảm thấy chân thực nhất.

Đương nhiên, chuyến đi của Thượng Ất không chỉ có những lợi ích này. Khi Thượng Ất đứng dậy, không ngờ lại phát hiện thân thể mình đã trải qua một lần thay đổi kỳ diệu, anh cảm thấy toàn thân nhẹ như lông hồng trở nên cực kỳ nhanh nhẹn, cảm giác nặng nề do cơ thể cao lớn cường tráng trước đây đã biến mất, thay vào đó là sự thanh thoát, uyển chuyển như đang bước trên mây.

Đó là trọng lực... trọng lực của thế giới hoang tàn!

Thượng Ất đột nhiên nhận ra rằng mặc dù anh đã trở lại Trái Đất nhưng cơ thể anh đã thích nghi với lực hấp dẫn gấp bốn hoặc năm lần trọng lực của thế giới hoang tàn kia, vì một lý do nào đó anh vẫn tiếp tục duy trì trạng thái ở thế giới đó...

Điều này thật tuyệt!

Khi Thượng Ất nhận ra điều này, anh nghĩ đến một khả năng khiến anh không khỏi cảm thấy hưng phấn, có thể chiến đấu chỉ với một phần năm trọng lực mà đối phương chịu đựng, điều này không phải tương đương với sức mạnh và tốc độ gấp năm lần so với kẻ địch ở ngoài kia sao?

Chương 503: Tin tức tốt

Chương 503. Tin tức tốt

Điều này có vẻ hơi biến thái, nếu nhìn vào giả thiết này, có phải là cho dù là nguyên tố giả bậc nhất như Vân Lăng cũng không thể cầm cự được dù chỉ một phút đúng không? Mình có thể xuất ra cú đâm đạt tới sức mạnh vài nghìn kilogam, khi sử dụng kỹ năng tốc độ có thể vượt qua tốc độ của âm thanh, nếu như thêm năm lần nữa, chẳng phải là cú đâm có thể đạt tới 20.000 đến 30.000 kilogam, tốc độ cũng có thể bằng với tốc độ ánh sáng rồi?

Nghĩ nghĩ, Thượng Ất kéo Điền Ba ra quảng trường, có chút hưng phấn muốn tử tay, nhưng kết quả là... khiến Thượng Ất hơi thất vọng. Sức mạnh và tốc độ mà anh thể hiện rõ ràng không kinh khủng đến gấp 5 lần lúc trước, ở tình trạng toàn bộ tốc độ nước rút, tốc độ của Thượng Ất chỉ có thể đạt tới 1,2 lần, về phần sức mạnh chỉ có thể đạt khoảng 1,5 lần, không thể so sánh với cảnh giới như trong tưởng tượng là bay lên trời và dùng tay giống như nâng núi.

Trong thực chiến, sau khi Điền Ba điên cuồng giải phóng thể chất tuyến thượng thận tiến hóa gấp ba lần thì miễn cưỡng đỡ được đòn của Thượng Ất trong gần ba phút, cuối cùng bởi vì thiếu sinh lực mà ngã xuống đất...

Lý dó là gì? Thượng Ất trầm mặc suy nghĩ kỹ nguyên nhân, cuối cùng anh nhận ra, tất cả những chuyện này đều có liên quan đến tinh thể nhân không đồ trên cơ thể mình.

Trên tinh thể nhân không đồ xuất hiện trong cơ thể anh có hàng trăm ngôi sao, mỗi khi một ngôi sao được thắp sáng thì thân thể của Thượng Ất sẽ trải qua những thay đổi kỳ lạ. Nhưng đồng thời, dường như những ngôi sao này đang cố gắng để duy trì sự cân bằng, cho dù Thượng Ất có suy giảm thể lực như thế nào, chỉ cần những ngôi sao này ở đó, thì sẽ không có tổn hại gì cho cơ thể.

Nói cách khác, những ngôi sao này cho rằng thân thể bây giờ của Thượng Ất không thích hợp với sức mạnh hàng vạn kilogam và tốc độ gần bằng với tốc độ ánh sáng, bởi vì điều này sẽ làm tổn thương các cơ quan trong cơ thể anh. Chỉ có cách thắp sáng các ngôi sao này thì Thượng Ất mới có thể ổn định cảnh giới và giữ cho cơ thể không bị suy sụp...

“Xem ra vẫn phải cố gắng tìm các tinh hạch chứa năng lượng tiến hóa... Đương nhiên, những bảo vật trong thế giới mà mình nhớ được ở kiếp trước cũng không thể bỏ qua, giống như sao giao đen chính là một lựa chọn không tồi, đợi khi có thời gian thì nhất định phải lấy hết những cây đa thoái hóa sản xuất ra sao giao đen đó về căn cứ Tổ Ưng, những thứ tốt này có được bao nhiêu cũng không coi là quá nhiều, cho dù phải cướp cũng phải cướp về hết!”

Thượng Ất âm thầm lên kế hoạch hành động tiếp theo trong đầu, tất nhiên anh không thể quên phải thưởng cho vị anh hùng trong hành trình lần này – chú chim mập.

Trong hành trình này, tên nhóc này đã có những đóng góp rất lớn. Nếu không nhờ khả năng thần kỳ của nó, rất khó để Thượng Ất có thể sống sót trở lại từ thế giới hoang tàn đáng sợ đó.

Nhưng trước sự phấn khích của Thượng Ất, chú chim mập đã chìm vào giấc ngủ sâu kể từ khi trở về căn cứ Tổ Ưng, không cần biết là ai gọi, nó vẫn luôn nhắm mắt và ngủ ngon lành. Không còn cách nào khác, Thượng Ất đành phải để tiểu gia hỏa này ngủ đủ giấc trước.

Thượng Ất không lo lắng chú chim mập có chuyện, tiểu gia hỏa này có thể nuốt cả bụi phóng xạ trong thế giới hoang tàn thì Thượng Ất không thể nghĩ ra bất cứ thứ gì có thể làm tổn thương được nó, vào lúc này, một cuộc ăn mừng được tổ chức đặc biệt cho anh cũng đã được chuẩn bị theo yêu cầu của tất cả mọi người.

Thì ra không biết là ai đã truyền tin tức Thượng Ất trở về ra ngoại thành, vô số người đã nhìn thấy hay chưa nhìn thấy Thượng Ất đều tụ tập ở ngoài cổng thành. Thượng Ất cũng từ từ hiểu được những thay đổi ở bên trong căn cứ Tổ Ưng trong khoảng thời gian anh rời đi, Điền Ba, Triệu Khiêm, Trần Phóng và những nhân vật quan trọng khác trong căn cứ đồng ý rằng họ nên nhanh chóng hoàn thành các mục tiêu ban đầu mà Thượng Ất đã đề ra, ngay cả khi họ phải đối mặt với vô số sự phản kháng từ thú rừng, căn cứ Đế Đô và cả từ trong căn cứ... những điều này cũng không thể ngăn cản họ tin tưởng vào quyết định của Thượng Ất.

Nội thành, ngoại thành và khu biệt lập của người di cư ở ngoài cùng... Trong nửa năm này, nguyên mẫu siêu căn cứ Tổ Ưng do Thượng Ất hình dung ra đã từng bước được hoàn thiện trong vô vàn khó khăn. Cũng may, có lẽ do uy danh của Thượng Ất trong căn cứ Tổ Ưng quá cao, nên khi phân thành nội thành và ngoại thành có rất nhiều người bị phân ra ngoại thành cũng không hề nghi ngờ hay phản đối gì. Họ chỉ im lặng thu dọn hành lý của mình rồi rời khỏi hồ Tổ Ưng, để lại khu xây dựng tổng hợp cốt lõi của toàn bộ căn cứ cho nhóm người đáng tin cậy nhất xung quanh Thượng Ất, sau đó họ đưa gia đình của mình đi xây nhà mới ở ngoại thành. Kể từ đó, một vòng vây nội thành cao 100m đã được dựng lên, hoàn toàn cách ly bọn họ với nội thành, tạo thành một thiên đường khép kín an toàn.

Vì thế, tất cả các thành viên trong và ngoài thành của căn cứ Tổ Ưng đều được thông báo tin tức quan trọng là chào đón sự trở lại của Thượng Ất. Tối nay, nội thành của căn cứ Tổ Ưng sẽ tổ chức một cuộc ăn mừng lớn, mọi người sẽ được nghỉ một ngày và nhận những món quà quý giá mà chỉ có vào những ngày đặc biệt mới nhận được.

Tất nhiên, những người lính canh gác ở ngoại thành căn cứ Tổ Ưng vẫn phải tiếp tục nhiệm vụ phòng thủ, mặc dù chỉ có một bức tường ngăn cách giữa nội thành và ngoại thành, nhưng sự khác biệt về thân phận khiến họ

không còn cách nào khác mà chỉ có thể nhìn những người trong thành với ánh mắt ghen tị.

Có điều, họ rất vui khi được thông báo rằng tối nay thù lao của họ tăng gấp bốn lần, họ được nhận khẩu phần gấp bốn lần bình thường, ngoài ra còn được phát cho tinh hạch năng lượng đặc biệt!

Có điều, những ngày đầu năm mới vừa mới qua, sau khi biết tin, toàn bộ căn cứ Tổ Ưng sôi sục. Tất cả mọi người đều phấn khởi trước tin vui này, nhất là khi gần đây căn cứ thường xuyên xảy ra khủng hoảng, tin tức này chẳng khác nào tiêm cho họ một mũi thuốc hưng phấn.

Chương 504: Bị tấn công

Chương 504. Bị tấn công

Thời gian gần đây, thú dữ trong rừng rậm tiến hóa rất nhanh, mức độ tàn bạo đã vượt ngoài sức tưởng tượng của con người. Trong hoàn cảnh này, nhiệm vụ sắp xếp người tị nạn bên ngoài căn cứ Tổ Ưng cực kỳ khó khăn và cũng đầy máu!

Mỗi ngày nghe tin tức của các sĩ binh báo về, có nhiều người ban ngày anh em còn nói chuyện cười đùa buổi tối đã âm dương cách biệt, không bao giờ gặp lại được nữa.

Nếu không phải cao tầng bên trong căn cứ chủ động diệt trừ đám thú hung dữ này, e rằng mọi người đã bỏ cuộc từ lâu rồi.

Đương nhiên, lão giáo sư Triệu Khiêm, một trong những nguyên lão của căn cứ cũng không ngừng ổn định tâm lý cho mọi người, ông đã đưa ra một loạt hệ thống tính toán công trạng của quân đội và nói rõ rằng chỉ cần bỏ mạng ở trong cuộc khai hoang thì con cái của họ sẽ được vào nội thành cùng học tập, trưởng thành với tiểu chủ nhân Thượng Nhạc Nhạc, Thượng Tú Tú, đồng thời được hưởng các quyền của cư dân chính thức trong nội thành.

Kể từ đó, kiếm quân công, sinh con bổng trở thành nhiệm vụ hàng đầu của các thành viên ở khu vực ngoại thành của căn cứ Tổ Ưng. Ít nhất cũng phải để cho con cháu của mình có được cơ hội lớn lên cùng với hai vị tiểu chủ nhân, nếu một ngày nào đó sinh tình, thì đó là thanh mai trúc mã đó...

...

Công tác chuẩn bị cho cuộc ăn mừng tất bật, một lượng lớn tư liệu quý đồ vào cổng nội thành như nước chảy.

Hai người đàn ông đóng quân ở một góc của tuyến phòng thủ ở ngoại thành đang dựa lưng vào gốc cây thiên tuế thoái hóa nhìn thấy cảnh này đầy phấn khích.

“Này, anh nghe nói chưa? Nói lão đại Thượng Ất biến mất lâu như vậy là do một mình ngài đã đi căn cứ Đế Đô chiến đấu, cuối cùng, tất cả mười cao thủ ở Đế Đô đều bị cắt đầu. Quân đội Đế Đô tức giận phát động một trận tấn công điên cuồng, lão đại Thượng Ất không còn cách nào khác phải trốn vào rừng núi, khó khăn lắm mới trốn thoát được!

Trong hai người bọn họ, người thanh niên vừa mới gia nhập không lâu hạ giọng nói chuyện cùng với người bạn đồng hành, bên cạnh là một người ít tuổi khác dường như mới chỉ là thiếu niên.

Nhìn thấy hai người nọ bàn tán xôn xao, thiếu niên khinh thường nhìn anh ta, chỉ trích: “Anh nghe ai nói lời nhảm nhí này, cái gì mà thập đại cao thủ của Đế Đô, những người đó ở quân Phương Đế Đô đúng thật là có chút danh tiếng, nhưng so với lão đại Thượng Ất thì chỉ là cặn bã... Lão đại Thượng Ất đi lâu như thế thực ra chủ yếu là đi gặp ba người bí ẩn nhất của căn cứ Đế Đô. Một người trong đó là người anh cũng biết đó, người này tên là Vân Lăng, nguyên tổ giả hệ hỏa, chính là người mà mấy ngày qua không ít lần tranh đoạt địa bàn với căn cứ Tổ Ưng chúng ta. Ngoài ra còn có tiến sĩ L thần bí người được cho là đã chế tạo ra toàn bộ hệ thống vũ khí mới của Đế Đô, và người đột biến não cũng có thực lực cường đại như Cao Trác Nhiên!”

“Hả? Vân Lăng, tiến sĩ L, còn có Cao Trác Nhiên?” Người trẻ tuổi kinh ngạc nhìn thiếu niên với vẻ mặt không thể tin được:

“Anh xác định là ba người đó sao? Một nguyên tố giả hệ hỏa và hai người đột biến nào... Ôi trời đất ơi, lão đại Thượng Ất có thể đối phó với ba người bọn họ cùng một lúc, anh ấy có còn là người không? Đúng rồi, người anh em, đứng đây nói chuyện lâu như thế rồi, vẫn còn chưa biết tên của cậu, cậu hiểu nhiều như thế, chắc là có quan hệ không tệ với lão đại Thượng Ất đúng không, có cơ hội giới thiệu với anh em chúng tôi một chút đi, tôi nhất định sẽ không quên ân tình của cậu!”

Người thanh niên vừa nói vừa lấy trong túi áo khoác ra một bao thuốc lá trịnh trọng đưa cho thiếu niên, thiếu niên cầm lấy rồi ngửi dưới mũi, vẻ mặt say sưa.

Loại thuốc lá này có lẽ được làm từ lá của cây thoái hóa có tên là cỏ ban hương, sau khi phơi khô có vị đậm hơn rất nhiều so với thuốc lá thông thường ở thời bình, có tác dụng giải khát, giảm mệt mỏi rất thần kỳ.

Tất nhiên, vì sản lượng khan hiếm và những mối nguy hiểm ẩn nấp ở trong rừng rậm nên một số người ở trong căn cứ Tổ Ưng bắt đầu thu thập nó và coi như một món đồ quý hiếm. Ngoài Điền Ba, Triệu Khiêm và một đội trưởng đội bảo vệ khác thì rất nhiều người thà dùng chúng để đổi lấy những vật dụng sinh tồn cần thiết cũng không nỡ hít một hơi để đỡ thèm.

Người thiếu niên nghiêng người nhìn người thanh niên kia, trong lòng không khỏi lau mắt mà nhìn, không ngờ đối phương lại ra tay hào phóng như vậy, lại có thể tiện tay có được cả một bao thuốc cỏ ban hương, đầu tiên căn cứ Tổ Ưng được chia làm ba khu vực, nội thành, ngoại thành và khu vực ngoài cùng vẫn luôn được đốc thúc để xây dựng thành khu vực phòng thủ, nơi ở của người tị nạn. Mà cả một bao thuốc cỏ ban hương này, nghe nói ở khu tị nạn có thể đổi lấy một cô gái hoàng hoa khuê nữ da trắng xinh đẹp, nếu may mắn thì có thể đổi lấy hai người phụ nữ...

Nghĩ thế, người thiếu niên đứng thẳng người, đưa tay về phía đối phương:

“Dễ nói, dễ nói, tôi tên là Kim Bình Nhất, có một chút duyên phận với lão đại Thượng Ất. Tôi được ngài ấy tặng một viên sao giao đen màu vàng để nâng cao thể lực, hiện tại tôi may mắn được làm tiểu đội trưởng đội tuần tra ở ngoại thành, anh em ở dưới có bảy, tám người... Đúng rồi, anh tên là gì, đã đột phá được mức 50.000 năng lượng chưa? Nếu như đạt đến 50.000, tôi

có thể giới thiệu anh đến đội tuần tra của tôi, vận khí tốt một chút còn có thể tham gia vây bắt thú thoát hóa, tích lũy đủ một lượng quân công là có thể đến nội thành nhận chức rồi!”

“Thật sao? Tôi cũng có cơ hội đến nội thành sống?”

Giọng điệu của Kim Bình Nhất mang sự phô trương đặc biệt của những người trẻ tuổi. Nhìn thấy ánh mắt ghen tị ánh lên trong mắt của người thanh niên đối diện, anh ta vội vàng đến gần Kim Bình Nhất, nói nhỏ: “Tôi chưa bao giờ gặp lão đại Thượng Ất, cậu kể với tôi anh ấy là người như thế nào...”

Người thanh niên vừa nói vừa di chuyển thân thể về phía Kim Bình Nhất, nhưng lòng bàn tay ẩn sau lưng khẽ mở ra, năm ngón tay đột nhiên dài ra đến một mét rưỡi, âm thầm di chuyển dọc theo người Kim Bình Nhất.

Chương 505: Bị tấn công (2)

Chương 505. Bị tấn công (2)

“Anh muốn tìm hiểu về lão đại vậy thì đơn giản, tôi nói cho anh biết, anh ấy là một người tốt... Ấy, trên đất có cái gì đang bò lại đây vậy, mẹ nó, rốt cuộc anh là ai?”

Kim Bình Nhất hét lên, liên tục rút lui, đồng thời tay phải chạm mạnh vào sau lưng, nơi có quả bom lửa cảnh báo của căn cứ trang bị cho đội tuần tra!

“Anh đang tìm thứ này à? Ha ha, Kim Bình Nhất, tôi khuyên anh đừng có lãng phí thời gian nữa, nằm xuống cho tôi đi!”

Người thanh niên nói rồi đột nhiên hất tung bàn tay phải khủng khiếp của anh ta lên, giây tiếp theo, năm ngón tay của anh ta giống như sinh vật sống lập tức bao vây lấy cơ thể của Kim Bình Nhất, Kim Bình Nhất không kịp đề phòng mà chỉ kịp hét lên, miệng bị năm ngón tay trợn như rắn bịt thật chặt giống như cái bánh bao.

“Ô ô ô, mau buông tôi ra, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Bị tấn công bất ngờ, Kim Bình Nhất vừa kinh ngạc vừa tức giận, đồng thời bất đắc dĩ trừng mắt nhìn đối phương. Đến căn cứ Tổ Ưng đã được 6 tháng, nhờ sự chăm chỉ và tác dụng của sao giao đen sức mạnh của Kim Bình Nhất liên tục đột phá, cuối cùng thành công tăng giá trị năng lượng trong cơ thể lên đến gần 70.000, đạt đến đến tư cách của tiểu đội trưởng, trở thành một tiểu đội trưởng người người ngưỡng mộ.

Nhưng bây giờ, Kim Bình Nhất đã bị đối thủ bắt được trước khi anh có thời gian thể hiện kỹ năng của mình, điều này khiến anh rất xấu hổ. Hơn nữa, Kim Bình Nhất đã lỡ mớ đoán được danh tính của đối phương, người đàn ông có đôi tay dị dạng này là một người thoái hóa ẩn náu trong rừng, là một trong những kẻ thù rắc rối nhất đối với những người bảo vệ căn cứ Tổ Ưng!

Người thoái hóa, khi thời kỳ mật thể bước sang năm thứ ba thì cùng với mãnh thú thoái hóa trong rừng rậm trở thành hai khắc tinh lớn nhất của loài người. Dưới làn sương mù đỏ, ba tháng nay, con người thoái hóa đang liên tục sinh sản một cách điên cuồng với tốc độ đáng kinh ngạc. Trong nửa năm gần đây kể từ khi Thượng Ất rời đi, những con người thoái hóa này đã tràn lan khắp rừng rậm, tạo thành một nơi chết chóc mà ngay cả dã thú thoái hóa cũng không dám bước vào.

Con người, thú thoái hóa, con người thoái hóa... trong vô thức đã hình thành một hệ sinh thái ba chân ở toàn bộ Đế Đô. Đương nhiên, yếu nhất trong số này là con người, bởi vì mặc dù hầu hết con người đều lớn rất nhanh, có nhiều năng lực mạnh mẽ, có thể tiến hóa thậm chí có cả nguyên tố giả nhưng vẫn còn ít hơn rất nhiều so với số lượng thú hóa hóa, đặc biệt là những người đã thoái hóa có những người chưa thoái hóa hoàn toàn và vẫn có trí thông minh. Mà A Mạc chính là người thoái hóa không hoàn toàn, cũng là một trong những người thoái hóa không hoàn toàn ở gần căn cứ Tổ Ưng có gan khá lớn và có cả dã tâm.

Hôm nay, vào lúc căn cứ Tổ Ưng đang chuẩn bị cho cuộc ăn mừng sự trở lại của Thượng Ất, A Mạc sẽ tận dụng cơ hội tốt này để trà trộn vào căn cứ Tổ Ưng, Kim Bình Nhất là cửa đột phá mà anh ta đã cẩn thận lựa chọn. Bây giờ, chỉ cần giết chết Kim Bình Nhất, sau đó sử dụng tuyệt kỹ “biến mặt”, bọn họ có thể cải trang thành thành viên của đội giao hàng, đột phá tuyến phòng thủ đầu tiên của căn cứ Tổ Ưng, tìm được mục tiêu của chuyến đi

này – lô cốt ngầm của Tổ Ưng, nơi tập trung nhiều người thoái hóa trong truyền thuyết!

“Sa Bì, mau đến sao chép ngoại hình của anh ta, nhớ kỹ thân phận của anh ta, tên anh ta là Kim Bình Nhất, là một tiểu đội trưởng đội tuần tra, đợi lát nữa sau khi trà trộn được vào ngoại thành của căn cứ, anh nhất định không được để lộ sơ hở, khi có người hỏi thì nói là đưa thức ăn vào lô cốt ngầm, nhớ rõ chưa?”

A Mạc một bên không ngừng khống chế Kim Bình Nhất đang giãy dụa, một bên không ngừng hét vào bóng tối phía sau lưng. Sau đó nghe thấy một âm thanh như bị bóp nghẹt, ngữ khí mang theo vẻ thoải mái, nói: “A Mạc, anh yên tâm đi, sau khi năng lực sao chép ngự trang của tôi được thực hiện, tôi đảm bảo mẹ của anh ta đứng ở trước mặt anh ta cũng không nhận ra được anh ta.”

“Đừng bất cẩn, căn cứ Tổ Ưng có thể ở trong khu rừng này giữ được không bị tiêu diệt, điều này cho thấy con người ở đây không hề đơn giản, có thể có một số người có khả năng đặc biệt, anh nhất định đừng để lộ sơ sót, để tôi thất vọng. Sa Bì, anh nhớ lấy, mục đích hành động lần này của chúng ta không phải là giết người mà là tìm người phụ trách lô cốt, người thoái hóa có đôi cánh tinh linh, tôi thăm dò được địa vị của cô ấy ở trong căn cứ Tổ Ưng có chút đặc biệt, ngay cả Thượng Ất, thủ lĩnh trong truyền thuyết của căn cứ Tổ Ưng cũng có quan hệ mật thiết với cô ấy. Nếu như chúng ta thuyết phục được cô ấy gia nhập vào liên minh người thoái hóa của chúng ta, sẽ có hy vọng rất lớn có thể công phá được phòng tuyến của căn cứ Tổ Ưng, từ đó chiếm lấy khu vực xung quanh hồ Tổ Ưng, để người thoái hóa chúng ta trở thành người thống trị khu vực này...”

A Mạc nói, vẻ mặt âm hiểm của anh ta không khác gì vẻ mặt của người bình thường, anh ta quay đầu nhìn ánh sáng đỏ rực trong rừng rậm phía sau Sa Bì, ánh mắt trở nên kiên định: “Nghe này Sa Bì, nếu người phụ nữ trong lô cốt ngầm đó không biết điều, nhất quyết không chịu hợp tác với chúng ta thì tôi sẽ thống lĩnh mấy nghìn tử thi người thoái hóa liều chết tấn công vào lô cốt ngầm, anh nhân cơ hội trở thành người bên cạnh cô ấy, nhân cơ hội giết cô ấy rồi mang đầu về đây... Hừ, thân là người thoái hóa mà lại cam tâm tình nguyện phục vụ cho con người, đồng loại như thế chính là nỗi nhục của người thoái hóa chúng ta!”

Bàn tay của A Mạc theo lời nói mạnh mẽ giơ lên bầu trời, ngay lập tức liền nhìn thấy hàng ngàn đôi mắt đỏ rực trong rừng tối đột nhiên sáng lên, theo sau đó là một luồng khí lạnh lẽo đáng sợ, nó khiến vô số loài chim trong rừng sợ hãi bay lên cao, mà trong tiếng hồ gầm, sói hú trong rừng rậm cũng không ngừng vang lên, náo động không ngừng.

Chương 506: Người thoái hóa A Mạc

Chương 506. Người thoái hóa A Mạc

Quân đoàn tử thi, lực lượng hùng mạnh nhất trong tay người thoái hóa A Mạc, cũng chính là thể lực khiến cả khu rừng khiếp sợ...

Vào lúc này, bọn chúng sẵn sàng nghe theo lệnh A Mạc bất cứ lúc nào cũng có thể lao đến tấn công bức tường phòng thủ ở ngoại thành căn cứ Tổ Ưng.

“Được rồi, A Mạc, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ! Bây giờ tôi sẽ nguy trang thành Kim Bình Nhất, anh cứ đợi mà xem kịch hay đi...” Sa Bì nói rồi thân thể đen kịt từ từ chuyển động, cả người anh ta giống như một vũng bùn chậm chậm đi về phía Kim Bình Nhất.

“A a a, đừng, thật kinh tởm!”

Cảm nhận được thứ trơn trượt lạnh lẽo lướt trên bề mặt da của mình, khắp người Kim Bình Nhất liền nổi lên một lớp da gà. Cảm giác thật kinh khủng, giống như là bị hàng trăm con nhện bò qua. Nhưng Kim Bình Nhất biết rằng đây không phải là con nhện mà đó là cơ thể của một người thoái hóa tên là Sa Bì, đang dùng hình thái cơ thể mềm nhũn không thể tin được để sao chép hình dáng của mình.

Kim Bình Nhất đã từng nghe từ những người tuần tra khác rằng có rất nhiều sự thoái hóa kỳ lạ trong khu rừng này, một trong số đó là thoái hóa nguy trang, chính là có thể trở thành hình dạng của bất kỳ con người nào.

Người ta nói rằng loại người thoái hóa này giống như một khối bùn trong rừng, trông chẳng giống con người nào cả nhưng có khả năng ngụy trang lừa bịp người khác đáng kinh ngạc. Nếu con người hoặc các sinh vật khác đi ngang qua nó mà không biết thì sẽ lập tức bị chúng quấn lấy rồi dùng thân thể mảnh mai của mình để bóp nghẹt đối thủ cho đến chết.

Điều đáng sợ hơn là sau khi những loài thoái hóa ngụy trang này nuốt chửng con mồi, chúng có thể sử dụng khả năng sao chép đặc biệt của mình để hoàn hảo tái tạo lại hình dạng của con mồi mà ngay cả gia đình hoặc bạn bè thân thiết nhất trong một thời gian ngắn cũng khó có thể nhận được ra bộ mặt thật của nó.

Năng lực giống như một con yêu quái, người đàn ông này còn có thể khống chế được tất cả người thoái hóa... thông tin trong đầu không ngừng nhấp nháy, tim của Kim Bình Nhất cũng dần dần trầm xuống. Dần dần, anh đã ý thức được mình đã gặp phải cái gì, người ngụy trang kia thì không nói chỉ nói người đàn ông tự xưng là A Mạc trước mặt anh thôi. Nếu như anh đoán không sai, anh ta là tâm phúc của một trong những đại họa của căn cứ Tổ Ưng, thủ lĩnh của người thoái hóa – Xà Ảnh!

Trong nửa năm qua, vì căn cứ Tổ Ưng muốn mở khu phòng thủ của người tị nạn nên binh lính căn cứ thường xuyên xử lý những người thoái hóa này. Trong số vô số nhóm có thể thoái hóa kỳ dị này, Xà Ảnh là sự tồn tại khiến họ sợ hãi nhất. Một tay của anh ta có thể biến thành rắn thoái hóa, cộng với khả năng kỳ dị có thể điều khiển cơ thể hoàn toàn thoái hóa như thân ma, mỗi khi Xà Ảnh này xuất hiện sẽ gây ra thiệt hại rất lớn cho căn cứ Tổ Ưng.

Một trong những lý do khiến Kim Bình Nhất có thể ngồi vào vị trí tiểu đội trưởng là do người tiểu đội trưởng trước đó đã gặp phải Xà Ảnh và mất mạng trong lần tuần tra đó. Bằng cách này, Kim Bình Nhất mới có thể trở thành tiểu đội trưởng khi chưa đầy hai mươi tuổi. Đánh giá về kết quả này, Kim Bình Nhất phải cảm ơn Xà Ảnh, nhưng đáng tiếc là lúc này anh không có cảm giác biết ơn chút nào, nếu có thì cũng toàn là hối hận.

Nắm chặt tay, Kim Bình Nhất hối hận bản thân sao lại bất cẩn như vậy, lại không nhìn ra đối phương là một người thoái hóa giỏi về ngụy trang. Mà những lời mà lúc này A Mạc dặn dò Sa Bì anh cũng đã nghe thấy hết, điều này cho thấy rằng đối phương thậm chí còn không có ý định giữ mạng sống

cho mình. Nếu không có điều gì bất ngờ, hôm nay mình nhất định sẽ phải chết ở đây, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy có chút oan uổng, rõ ràng bản thân có sức lực chiến đấu mà một chút cũng không phát huy được, đúng thật là có chút xấu hổ...

“Gu lu, gu lu!”

Bên tai Kim Bình Nhất đột nhiên xuất hiện tiếng bọt nước, sau đó cảm giác tê và ngứa trên cơ thể giảm xuống rất nhanh. Khi mở mắt ra và nhìn xung quanh, anh thấy một “Kim Bình Nhất” khác đang lặng lẽ đứng trước mặt mình cười như không cười.

“Thế nào, tôi đã sao chép anh ta một cách hoàn hảo, đúng không?”

“Kim Bình Nhất” nở một nụ cười tự tin nói với A Mạc. Phải thừa nhận rằng khả năng sao chép người khác của Sa Bì rất đáng sợ, đến ngay cả bản thân Kim Bình Nhất cũng khó có thể phân biệt được sự khác nhau giữa hai người.

“Ừ, tôi vẫn luôn rất hài lòng với khả năng này của anh.” A Mạc hài lòng gật đầu, nhưng sau đó lại nghiêm nghị ra lệnh: “Nhớ lấy, khi vào trong anh nhất định phải cẩn thận, đừng để bị phát hiện, chúng ta có thể trở thành người thóa hóa thống lĩnh khu vực này hay không thì phải xem hành động lần này!”

A Mạc không chê phiền nhắc lại lần nữa, tâm tư đã trôi vào tận trong rừng sâu.

Không có con người nào có thể tưởng tượng được trong khoảng thời gian này các nhóm thoái hóa ở trong rừng cũng đang lặng lẽ trải qua những thay đổi to lớn. Sau gần một năm khôi phục nguyên khí, số lượng người thoái hóa đến nay đã vượt quá tải trọng của khu rừng.

Mỗi ngày đều nổ ra những trận chiến lớn nhỏ giữa những người thoái hóa ở trong rừng. Hoặc là để tranh giành thức ăn, hoặc để chiếm lãnh thổ, hoặc chỉ đơn giản là nhìn nhau không thuận mắt, trút những cảm xúc tiêu cực và tàn bạo trong lòng bằng cách chiến đấu cho đến chết. Mà trong số đó, trận chiến khốc liệt nhất đó là giữa người thoái hóa giống như thầy ma và quái

thú, không biết vì lý do gì, đoạn thời gian gần đây họ không chỉ điên cuồng tấn công con người và dã thú, mà còn xảy ra tình trạng tấn công những người thoái hóa không hoàn toàn như A Mạc.

Điều này làm cho A Mạc rất lo lắng, từ góc độ suy thoái sinh học thì anh ta cũng gần giống như những người thoái hóa hoàn toàn mất đi lý trí này, bình thường hai bên vẫn luôn có thể duy trì sự kiềm chế và tình bằng hữu.

Chương 507: Bị sao chép rồi

Chương 507. Bị sao chép rồi

Rừng rậm đằng sau lưng A Mạc đang có ba nghìn tử thi người thoái hóa ẩn nấp, chính là A Mạc đã lợi dụng khả năng đặc biệt của mình để “tiếp cận thoái hóa”, triệu hồi một nhóm lớn những người bị thoái hóa hoàn toàn. Ba nghìn người thoái hóa này không những có thể khiến A Mạc trở thành bá chủ một phương trong khu rừng, mà còn tạo cho A Mạc tham vọng tranh giành thế giới.

Nhưng đúng như anh ta lo lắng, gần đây ba nghìn cơ thể thoái hóa này thường xuyên mất kiểm soát, một số người hoàn toàn thoái hóa trong số này không chỉ không tuân theo mệnh lệnh của A Mạc và còn tấn công con người và dã thú theo ý muốn của mình, thậm chí còn bắt đầu thường xuyên chống lại, tấn công A Mạc và những người khác.

A Mạc đang rất lo lắng, không ai hiểu rõ sức mạnh của những người thoái hóa hoàn toàn này hơn anh ra, khi tất cả bọn chúng đều xuất hiện tâm trạng phản động này, không chỉ ba nghìn tử thi người thoái hóa này mất đi giá trị mà tất cả những người thoái hóa không hoàn toàn cũng vướng phải nguy cơ diệt vong.

Vì thế, A Mạc nhớ đến một địa điểm đặc biệt trong căn cứ Tổ Ưng, đó chính là lô cốt ngầm. A Mạc biết rằng có rất nhiều người thoái hóa không hoàn toàn ở trong lâu đài bóng tối này, họ cũng có lý trí của con người giống như A Mạc, cũng cùng tồn tại tình trạng cơ thể bị thoái hóa. Nhưng điều không ngờ là những người trong căn cứ này không có vẻ gì là không ưa thích họ mà thay vào đó họ đã xây dựng một lô cốt ngầm bên bờ hồ Tổ

Ứng rồi cùng họ sinh sống... A Mạc thật sự muốn biết làm thế nào mà họ có thể hòa thuận với nhau, còn có Vương Tú Nhi, người thủ lĩnh giống như tinh linh của lô cốt đó, lần trước khi cô ấy bay qua khu rừng, A Mạc đã trốn dưới tán cây ở dưới cô ấy, lúc đó A Mạc rất muốn dùng tay xà ảnh của mình bắt lấy cô ấy, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt tinh anh của Vương Tú Nhi, A Mạc cũng không biết tại sao mình lại để cô ấy đi...

“A Mạc, anh có muốn tôi giúp anh giết anh ta không, tên gia hỏa này còn sống là mối đe dọa đối với tôi!”

Sa Bì thô bạo tước bỏ từng trang bị một trên người Kim Bình Nhất, khi anh ta rút cây thương ngắn ra khỏi eo Bình Nhất trên mặt anh ta xuất hiện một nụ cười âm hiểm. Kim Bình Nhất nhìn thấy thì tim thắt chặt lại, biết giờ chết của bản thân mình cuối cùng đã đến!

“Không cần, anh đi trước đi! Anh nắm bắt thời gian đi ra cửa lớn đó tiếp ứng Ngạc Vĩ, tôi đã sắp xếp Ngạc Vĩ trà trộn vào đội giao hàng, nếu không có sự hợp tác của anh, anh ta sẽ rất khó để kiên trì qua được cổng.”

Nhìn Kim Bình Nhất đang giãy dụa, A Mạc lắc đầu ra hiệu cho Sa Bì rời đi. Nghe vậy, Sa Bì lộ ra vẻ bất ngờ, như thể anh không ngờ rằng A Mạc sẽ tìm thấy Ngạc Vĩ ở trong đầm lầy.

Thấy vậy, A Mạc gật đầu, nhẹ nhàng giải thích: “Nhiệm vụ lần này rất quan trọng, một khi các người bị phát hiện, dựa vào nước của Ngạc Vĩ có thể đưa anh và nhân vật mục tiêu thoát khỏi bằng đường thủy, như thế cũng xem như là lo trước tính sau, có chuẩn bị trước thì tốt hơn.”

“Hừ, nếu như vậy thì tôi không thể chậm trễ nữa, bây giờ tôi sẽ đi tiếp ứng cho Ngạc Vĩ, tiểu tử này giao lại cho anh vậy!”

...

Rất nhanh, ở dưới bức tường chỉ còn lại Kim Bình Nhất và A Mạc. Kim Bình Nhất nhìn A Mạc bằng ánh mắt đầy thù hận, tay trái A Mạc âm thầm rút một con dao ngắn rồi từ từ đâm nó về phía ngực Kim Bình Nhất.

“Ai? Ai ở đó? Không được nhúc nhích, còn động đậy là tôi sẽ bắn!”

Đúng lúc này, cách đó không xa có hai bóng người, một trước một sau, nhìn từ trang phục và vũ khí trên tay thì họ là thành viên của đội tuần tra dưới quyền Kim Bình Nhất. Lúc này, thấy A Mạc dùng dao đâm Kim Bình Nhất, cả hai phản ứng rất nhanh, ngay lập tức chĩa súng trên tay vào A Mạc rồi mới chạy tới.

“U u u u! U u!”

Bị bàn tay xà ảnh bịt miệng, Kim Bình Nhất không thể bày tỏ sự chấn kinh của mình, nhưng khi anh hét lên thì sự chấn kinh trong miệng bỗng chốc hóa thành kinh hãi, phía sau hai người có mười mấy bóng đen đang âm thầm đuổi theo, trong động tác mang theo sát khí mãnh liệt lao thẳng về phía hai người.

“Mẹ nó, mau quay đầu! Bắn đi, bắn đi!” Kim Bình Nhất lo lắng hét lên, đồng thời không biết sức mạnh ở đâu ra khiến anh đột nhiên thoát khỏi sự khống chế trên vai, rồi hét lên: “Chú ý phía sau! Kẻ địch tấn công!”

“Kẻ địch tấn công? Chúng ta...!”

Khi hai người đang chuẩn bị hét lên thì cổ đột nhiên đau nhói, sau đó máu chảy đầm đìa, mấy chục cái miệng tanh tưởi lập tức xé toạc cổ họng họ, lời nói phía sau cũng hoàn toàn bị chặn lại trong miệng.

“Hừ, gia hỏa không biết tự lượng sức, người bị tử thi của tôi bao vây, từ trước đến giờ chưa có ai sống sót được! Tiểu tử, anh cũng lên đường cùng với họ đi!”

Nhìn thấy thủ hạ đã giải quyết hai người kia, A Mạc không còn do dự nữa, con dao sắc bén trên tay anh ta lập tức xuyên qua ngực Kim Bình Nhất. Nhưng vào đúng lúc này, tay Kim Bình Nhất đột nhiên bùng lên một tia sáng chói mắt, rồi một tia sáng cảnh báo như pháo hoa bay lên trên trời cao, nổ tung thành vô số mảnh vỡ nhỏ giữa không trung kèm theo với tiếng nổ.

“Ai? Là ai phóng đạn tín hiệu?!” Gần như cùng lúc, một bóng người từ ta chạy nhanh như chớp lao thẳng về phía A Mạc và Kim Bình Nhất.

“Châu Thiết đại ca, tôi là Kim Bình Nhất, là tiểu đội trưởng đội tuần tra! Anh ta là kẻ địch, anh ta muốn... bùm!” Kim Bình Nhất nhìn thoáng qua đã nhận ra người đó là ai, người đàn ông có dáng người không to lớn, nhưng thân thể lại có hơi thở mạnh mẽ này chính là cánh tay phải của Điền Ba, Chu Thiết!

Trong trận đại chiến để xây dựng nên căn cứ Tổ Ưng, chính là Chu Thiết này đã liều chết chiến đấu, dựa vào sức mạnh của mình mà giết chết vô số người thoái hóa, trong đó còn có vài cao thủ lợi hại, cuối cùng trở thành một trong ít người có sức ảnh hưởng trong căn cứ Tổ Ưng. Bây giờ anh ấy đến rồi, cuối cùng Kim Bình Nhất cũng có thể thở phào nhẹ nhõm...

Chương 508: Lưỡng bại câu thương

Chương 508. Lưỡng bại câu thương

Kẻ thù? Người thoái hóa?

Thấy Kim Bình Nhất còn chưa nói xong đã bị người đàn ông lạ mặt đánh ngất đi, tốc độ của Chu Thiết lại tăng lên, thân hình không cao lắm giống như cây lao thẳng tắp lập tức xuyên thẳng về phía A Mạc.

“Anh chính là ác quỷ Chu Thiết?” Sau khi đá Kim Bình Nhất ra, vô số xà ảnh trên tay phải A Mạc quay trở lại lòng bàn tay anh ta và thu nhỏ lại thành một quả bóng.

Đối với người thoái hóa gần hồ Tổ Ưng, Chu Thiết là cái tên đáng sợ nhất đối với họ, không có ngoại lệ. Đó là bởi vì mỗi lần Chu Thiết gặp phải người thoái hóa, cho dù là người thoái hóa có cầu xin thảm thương như thế nào, anh ta cũng không chút do dự chặt chúng thành từng mảnh, thậm chí có thể ở trước mặt tất cả người thoái hóa ở trong rừng rậm, một phát cắn vào cổ họng, nuốt miếng thịt đầy máu của người bị anh ta bắt được vào trong miệng...

Chính vì thế, người đàn ông chỉ cao 1m7 này trong nhóm người thoái hóa có thêm biệt danh là ác ma. Mặc dù sức chiến đấu kém hơn nhiều so với một số nhân vật quan trọng trong căn cứ Tổ Ưng, nhưng khi nói đến cái tên Chu Thiết thì tất cả những người thoái hóa ở trong rừng đều căm thù và nóng lòng một đoạt mạng sống của anh ta đầu tiên. Chỉ tiếc là Chu Thiết này cũng không phải là người dễ chọc, bởi vì Điền Ba rất coi trọng lòng trung thành của anh ta nên rất nhiều nguyên liệu quý giá trong căn cứ Tổ Ưng đều cố gắng cung cấp cho những chiến binh như anh ta càng nhiều càng tốt, vì vậy sức chiến đấu của Chu Thiết ngày một mạnh hơn, số lượng cơ thể thoái hóa chết trong tay anh ta cũng tăng lên gấp bội.

Trong mắt A Mạc hiện lên một tia hận ý, chậm rãi đứng dậy, xà ảnh bên tay phải lao tới nhanh như chớp giống như tâm trạng tức giận của anh ta bây giờ.

“Tàn dư người thoái hóa, lại dám dẫn người tới gần đất của căn cứ Tổ Ưng, hôm nay mày hãy chết ở đây cho tao đi” Chu Thiết không trả lời câu hỏi của A Mạc, cũng không có bất kỳ ý định muốn giải thích nào, chốc lát, thân hình anh đã vượt qua mấy chục tử thi, lật ngược con dao găm trong tay lại, máu tử cổ của bốn năm tử thi bắn ra như nước, mấy cái xác nặng nề ngã xuống đất, không ngừng co giật.

“Động tác thật là nhanh...” Khóe mắt A Mạc ở to, tâm trạng có chút sợ hãi, không ngờ đối phương lại mạnh mẽ như vậy khiến anh ta không thể không bỏ đi vẻ khinh thường.

“Xì xì xì!”

A Mạc không do dự nữa, xà ảnh bên tay phải anh ta phóng ra mạnh mẽ, phun ra một đám sương mù lớn màu xanh lục, bao phủ toàn bộ phạm vi mảnh đất trước mặt tầm năm sáu mét, mà lúc này Chu Thiết cũng đã chém chết thêm vài tử thi nữa, thân hình lao đi như một viên đạn.

“Phù! Xé!”

Giữa hai người lần lượt phát ra âm thanh kỳ lạ rồi liên tục lùi về phía sau, giống như là đã thỏa thuận tốt, mỗi người lùi đủ khoảng bảy tám mét thì cùng dừng lại.

“Ác ma Chu Thiết... quả nhiên danh bất hư truyền... ha ha!”

A Mạc dùng tay ôm ngực, một con dao găm sáng loáng cắm vào giữa các ngón tay, nhưng phần lớn lưỡi dao đã cắm vào ngực anh ta, chỉ có chuôi còn đang lộ ra và từ từ rung rung.

Chỉ là một đối một, Chu Thiết đã ngay lập tức đánh cho A Mạc bị trọng thương, nếu A Mạc không cố gắng tránh né thì có lẽ bây giờ con dao găm này đã cắm vào trên ngực trúng tim, một dao giết chết anh ta!

Cũng như thế, người chấn kinh không chỉ có mình A Mạc mà còn có cả Chu Thiết.

Thực tế, khẩu khí mạnh mẽ vừa rồi của Chu Thiết có phần giống với Thượng Ất. Nhưng đáng tiếc, dù sao thì anh cũng không phải Thượng Ất, cho dù tốc độ có nhanh đến mấy cũng không thể vượt qua được màn sương độc cùng với hàng chục ngón tay xà ảnh có răng và móng vuốt của A Mạc.

Chu Thiết cũng bị thương, mà còn khá nghiêm trọng. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi nhiều bộ phận trên da của anh đã bị màn sương độc màu xanh ăn mòn, rất nhanh đã bắt đầu mọc mụn, có chỗ còn lộ ra cả cơ bắp đỏ bưng.

Nhưng những thứ này đều không chết được... Ngoài bị tổn thương thì xà ảnh của A Mạc còn cắn cả vào cổ của Chu Thiết, nhưng vì Chu Thiết phản ứng rất nhanh nên xà ảnh không kịp tiêm nọc độc vào động mạch thì đã bị anh cắt đứt, âm thanh xé rách kỳ lạ vừa rồi chính là âm thanh phát ra khi mạch máu bị vỡ.

Máu phun ra, bước chân của Chu Thiết có chút lắc lư, nhưng anh vẫn bình tĩnh nhìn A Mạc, ấn tay lên vết thương, lạnh lùng nói: “Rốt cuộc mày là ai, theo tao được biết thì người thoát hóa có thể làm tao bị thương thế này không nhiều, chắc mày không phải là một tên vô danh tiểu tốt...”

“Ha ha, tôi là ai quan trọng không, ngược lại anh thì chết rồi. Động mạch chính ở cổ bị đứt, 1/3 lượng máu trong cơ thể anh sẽ chảy hết trong vài phút, anh... chết chắc rồi!”

Vừa nói A Mạc vừa rút con dao găm cắm ở trước ngực ra, những cơn đau buốt cùng với phổi bị thương khiến vết thương đau dữ dội. Có điều so với Chu Thiết, thương thế của anh ta nhẹ hơn, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn cũng không có nguy hiểm tới tính mạng, cho nên trong mắt anh ta vẫn luôn mang theo ý cười nhìn Chu Thiết.

“Động mạch chính bị đứt thì nhất định sẽ chết sao?” Nhìn về phía A Mạc, Chu Thiết nở một nụ cười kiêu ngạo, nói: “Mấy người thoái hóa các người, bởi vì mỗi ngày đều trốn trong hang động u ám trong rừng rậm nên kiến thức đúng là ngày càng hạn hẹp. Nói thật với mày, ở trước căn cứ Tổ Ưng không phải là mày muốn chết là có thể chết được... Thủy Thanh Nhan, đừng trốn nữa, tên này rất xảo quyệt, cô không thể nào phục kích tấn công được hắn đâu. Mau ra đây trị thương cho tôi để tôi bắt tên gia hỏa này, quân công sau đó sẽ chia cho cô một nửa!”

“Xì, tên gia hỏa gan bé nhà người không thể kiên trì thêm chút nữa được sao, dù sao có tôi ở đây thì anh nhất định không chết được đâu... Rõ ràng hắn đã sắp rơi vào bẫy của tôi rồi, đến lúc đó tôi sẽ dùng xích đèn thánh bắt sống hắn ta, rồi đi đến chỗ tổng quản Mai Lập Tân ít nhất cũng đổi được sáu viên tinh hà hoàn mỹ, chứ không phải là chỉ có một viên chết tiệt.”

Chương 509: Mỹ nhân Thủy Thanh Nhan

Chương 509. Mỹ nhân Thủy Thanh Nhan

Âm thanh êm tai, giống như chim chích trong rừng, nhưng lại chứa đầy bất mãn giống như một con chim đại bàng sắc bén... Ngay trước mặt A Mạc, một cô gái cao ráo, xinh đẹp chậm rãi bước ra từ phía sau cái cây ở sau anh, mái tóc dài đen bóng bèn như thác nước thả ở phía sau khuôn mặt xinh đẹp, A Mạc nhìn thấy ánh mắt lập tức co rút lại, cảnh giác nhìn về phía đối phương: “Không thể nào... cô bé này trốn ở sau cái cây này từ lúc nào vậy, tại sao mình lại không phát hiện ra? Còn có ba nghìn tử thi của mình bao vây xung quanh đây, tại sao cô ta có thể qua đây mà không kinh động đến bọn chúng? Rốt cuộc thì cô ta là ai?”

Đường như đoán được kinh ngạc ở trong lòng A Mạc, cô gái xinh đẹp từ từ bước đến gần anh ta, trên khuôn mặt nở một nụ cười tinh quái, nói: “Tôi giới thiệu một chút, thành viên của doanh trại huấn luyện tinh anh Thủy Thanh Nhan, lần đầu gặp mặt xin được chỉ giáo nhiều hơn!”

“Thủy Thanh Nhan... cô ở căn cứ Tổ Ưng... mẹ kiếp!”

A Mạc cẩn thận đọc lại tên của Thủy Thanh Nhan, ở khóe mắt đột nhiên lóe lên một ánh sáng lạnh, anh tránh đi theo bản năng, giây tiếp theo, một mũi tên nhỏ cỡ ngón tay bay qua mắt anh...

Thình lình, Thủy Thanh Nhan đã lợi dụng lúc anh ta thất thần để bắn ra một tên sắc bén rất nguy hiểm, giống như ngay lập tức có thể giết chết A Mạc, có thể nói là cảnh tượng cực kỳ nguy hiểm.

Thật là âm hiểm, A Mạc tức giận, mắt nhìn chăm chăm vào Thủy Thanh Nhan ở đối diện. Rõ ràng thanh thuần như thế, nhưng tại sao cô gái nhỏ này có thể ra tay âm độc như vậy, suýt chút nữa lấy đi tính mạng của mình?!

“Ai ya, chỉ thiếu chút nữa thôi, thật đáng tiếc!”

Nhìn thấy A Mạc tránh được mũi tên, Thủy Thanh Nhan không khỏi tiếc nuối lắc đầu, trong đôi mắt to xinh đẹp lộ ra vẻ thất vọng, khiến người ta ảo tưởng rằng cô ấy thấy mình đáng thương.

“Hừ, nếu có thể giết hẵn dễ dàng như vậy thì tôi còn cần gọi cô ra ngoài sao? Người thoái hóa này rất mạnh, ít nhất là cũng không kém tôi! Đừng lãng phí thời gian nữa, mau lấy thánh quang của cô ra giúp tôi trị thương đi, đợi lát nữa hẵn chạy rồi thì chúng ta ai cũng không có quân công để lĩnh đâu!”

Chu Thiết sốt ruột nói, ra hiệu cho Thủy Thanh Nhan mau chóng trị thương cho mình càng nhanh càng tốt. A Mạc nói đúng, động mạch cổ bị đứt quả thực là bị thương rất nặng, ở trong thời bình trước đây nếu người bình thường bị thương như vậy thì họ thậm chí còn không đợi được xe cấp cứu đến thì đã chết vì mất máu quá nhiều.

Nhưng đối với Thủy Thanh Nhan, tất cả những thứ này đều không phải là vấn đề, là thành viên tốt nghiệp đầu tiên của doanh trại huấn luyện tinh anh của căn cứ Tổ Ưng, Thủy Thanh Nhan là một trong số các thành viên nhận được sự chào đón nhiều nhất của các chiến binh ở căn cứ Tổ Ưng.

Chu Thiết cũng không ngờ rằng cô gái nhỏ bị chính tay anh bắt và sẽ giết lại trở thành nhân vật không thể thiếu trong căn cứ chỉ trong vòng chưa đầy một năm.

Trong một buổi tập luyện, Thủy Thanh Nhan vô tình phát hiện ra sức mạnh thánh quang của mình, cô có thể phát ra ánh sáng đặc biệt bằng cách sử dụng năng lượng trong cơ thể, khả năng này có tác dụng không thể tưởng tượng được trong việc chữa lành vết thương, đẩy lùi virus, làm sạch thức ăn.

Nói một cách dễ hiểu, miễn là vết thương bình thường không gây nguy hiểm cho các cơ quan quan trọng, hoặc nếu thời gian trì hoãn không lâu, Thủy Thanh Nhan có thể sử dụng năng lực thánh quang của mình để thúc đẩy quá trình chữa lành vết thương, đó chính là cách tốt nhất để cứu sống người bị thương.

Đáng ngạc nhiên hơn nữa là Thủy Thanh Nhan không hài lòng với vai trò “y tá” của mình, cô đã không ngừng rèn luyện khả năng thánh quang của bản thân, cuối cùng đã thành công tiến hóa ánh sáng biến nó thành kỹ năng “xích thánh quang”, chứng minh ánh sáng có thể biến thành hình dạng dây xích có khả năng tấn công và kiềm chế kẻ thù rất tuyệt vời!

Bằng cách này, Thủy Thanh Nhan đã trở thành một trong những nhân vật nổi tiếng nhất trong căn cứ. Trong doanh trại huấn luyện tinh anh mà cô ở, hầu hết đều là thanh thiếu niên, sự thành công của Thủy Thanh Nhan cũng đã truyền động lực cho họ. Trong các khóa huấn luyện sau đó, một số người có năng lực mạnh mẽ liên tục lần lượt xuất hiện.

Có điều, khi kế hoạch mở rộng căn cứ Tổ Ưng được thực hiện, những người trong các doanh trại huấn luyện tinh anh này cũng bộc lộ những thiếu sót chết người. Họ thiếu kinh nghiệm chiến đấu thực tế và hầu hết đều không thoát khỏi những rắc rối về tâm lý vì còn non nớt. Trong một số trận chiến với kẻ thù xâm nhập căn cứ, họ dễ dàng bị địch bắt được điểm yếu, bị

giết, hoặc là bị lừa, khiến cho an toàn của căn cứ phải chịu rất nhiều uy hiếp.

Vì vậy, Điền Ba ra lệnh, bắt đầu từ khi thực hiện kế hoạch mở rộng căn cứ, mỗi thiếu niên tốt nghiệp từ doanh trại huấn luyện tinh anh đều phải đến trại chiến binh ngoại thành chọn một cựu chiến binh làm “giáo quan”, hai bên hợp tác để giết kẻ thù, với mục đích thúc đẩy những thiếu niên này trưởng thành với tốc độ nhanh nhất.

Nhưng đến đây lại xuất hiện vấn đề, kỹ năng của Thủy Thanh Nhan thực sự là một trời một vực, ngoại hình của cô gái nhỏ này cũng rất cao, quân lính bình thường khi hợp tác với cô ấy thường có chút sớm nắng chiều mưa, vậy thì sẽ xảy ra vấn đề. Vì vậy, chọn tới chọn lui, chiến sĩ ở ngoại thành chỉ có “ác ma” Chu Thiết mới phù hợp với Thủy Thanh Nhan, nhưng có rất nhiều người không biết, khi đó Thủy Thanh Nhan với thân phận người tị nạn bị bắt vào doanh trại huấn luyện tinh anh chính là chuyện tốt mà Chu Thiết làm ra... Không ngờ được là oan gia ngõ hẹp, một năm trôi qua hai người từng là kẻ thù lại hợp lại với nhau, còn trở thành sự kết hợp mạnh nhất giữa chiến sĩ và người trong trại huấn luyện tinh anh.

Chương 510: Câu nói bộc phát của Thượng Nhạc Nhạc

Chương 510. Câu nói bộc phát của Thượng Nhạc Nhạc

“Được rồi, được rồi... có tôi ở đây anh không chết được đâu!” Thủy Thanh Nhan cười nói, hai tay trắng nõn mảnh khảnh đột nhiên vẫy vẫy, một tia ánh sáng trắng mềm lại lập tức bao phủ lấy vết thương của Chu Thiết, toàn thân anh đột nhiên nổi lên một cảm giác thoải mái, một lúc sau, vết thương trên cổ bắt đầu lành lại một cách kỳ diệu.

“Năng lực này thật là thần kỳ, nếu mình có thể sử dụng được nó thì...”

A Mạc ở đối diện nhìn nhìn, trong lòng cảm thấy chấn động. Từ lâu anh đã nghe nói rằng trong căn cứ Tổ Ưng có rất nhiều người có năng lực đặc biệt,

nhưng anh không ngờ một cô nhóc lại có thể có sức mạnh như vậy. Lúc này, A Mạc nhìn Thủy Thanh Nhan với ánh mắt tham lam, tự hỏi khả năng đưa người kia trở về nơi anh ta sống.

“Này, đừng nghĩ nữa, năng lực của ta chỉ có ích với con người. Đối với thân thể thoái hóa của người, thánh quang tương đương với tử thần, gen thoái hóa trong cơ thể người sẽ không chịu được mà sụp đổ!”

Thủy Thanh Nhan thanh khiết thông minh, cô ngay lập tức đoán được ý định của đối phương từ biểu hiện của A Mạc. Đây không phải là lần đầu tiên cô bị một người thoái hóa đánh chủ ý, nhưng không có ngoại lệ, dưới xích thánh quang của cô và khả năng tàn nhẫn của Chu Thiết, những người thoái hóa đó đã chết một cách thảm hại.

Tất nhiên Thủy Thanh Nhan không đánh giá thấp A Mạc, cô đã nhìn thấy trận đấu giữa A Mạc và Chu Thiết. Phải thừa nhận rằng dù là sức mạnh hay tốc độ thì cô cũng không thể so được với hai con người này. Dựa vào sức mạnh của mình, Thủy Thanh Nhan ước tính rằng mình chỉ có thể chống cự được tối đa chục giây đã là giới hạn, nhưng cô có thể sử dụng thánh quang như một phương pháp tấn công để chiến đấu, chỉ cần hai bên kéo được một khoảng cách nhất định, xích thánh quang mà cô phóng ra sẽ không chế được bên kia trong một thời gian ngắn, ít nhất là cho phép cô ung dung thoát ra được.

Đương nhiên, Thủy Thanh Nhan cũng có tuyệt chiêu áp đáy hòm của mình... Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Thủy Thanh Nhan đều luyện mạng luyện tập năng lực thánh quang, buổi tối ngày hôm kia cô đã luyện ra được một thủ đoạn cực kỳ lợi hại – kiếm thánh quang, tức là trong thời gian ngắn cô có thể liên tục đốt cháy năng lượng trong cơ thể để ngưng tụ thành một thanh kiếm giống như thanh bảo kiếm trong tay của các kiếm khách ở thời cổ đại của Trung Quốc.

Sự xuất hiện của kiếm thánh quang khiến Thủy Thanh Nhan rất bất ngờ cũng rất ngạc nhiên. Có Tinh Vực Cốt Dao của Thượng Ất ở phía trước làm gương, Thủy Thanh Nhan biết vũ khí năng lượng thuần túy này có sức mạnh như thế nào. Cô không ngần ngại tìm một số tài liệu để kiểm tra sức mạnh của kiếm thánh quang, kết quả khiến cô rất kinh ngạc, cây giáo ngắn bằng ngón tay cái này có thể dễ dàng xuyên qua chiếc áo giáp dày vài cm

và mịn như quả trứng, trước mặt kiếm thánh quang việc lăm gầy nó quả đúng là dễ như trở bàn tay.

Có điều... khiến Thủy Thanh Nhan đau đầu có lẽ là uy lực quá lớn nên đôi khi kiếm thánh quang không nghe lời, tức là có thể mỗi lần ngưng tụ đều không được thuận lợi lắm. Ví dụ, ngày hôm qua vì đến ngày của phụ nữ nên Thủy Thanh Nhan đau bụng mà cả một ngày đều không thể thành công một lần. Còn có một điểm nữa chính là, sức tiêu hao năng lượng của kiếm thánh quang này cũng cực kỳ lớn, Thủy Thanh Nhan đã tính toán rằng ngay cả khi cô liều mạng kiên trì thì kiếm thánh quang cũng chỉ có thể tồn tại tối đa là hơn một phút hai mươi giây, hiệu quả không thể không nói là có chút vô dụng.

Có điều việc này không thành vấn đề, trọng điểm là người thoái hóa không biết cô có vũ khí lợi hại như vậy, chỉ cần nắm bắt cơ hội phóng kiếm thánh quang ra thì cho dù đối phương có ba đầu sáu tay cũng sẽ bị cô chặt thành một đầu hai tay.

Nghĩ vậy, Thủy Thanh Nhan giả vờ lo lắng nói với A Mạc: “Tôi nói này anh đẹp trai, thực ra anh cũng không cần sợ, căn cứ Tổ Ứng của chúng tôi rất khoan dung, chỉ cần không phải là người thoái hóa hoàn toàn mất đi lý trí, người thoái hóa giống như anh thì chúng tôi cũng không phải là không thể chấp nhận. Đến đây, chúng ta ngừng chiến đi, để tôi xem vết thương cho anh, nếu vết thương không di truyền thoái hóa thì vết thương của anh rất nhanh có thể lành lại.

Thủy Thanh Nhan mỉm cười bước về phía A Mạc, trong khi Chu Thiết thì chau mày, giống như là đã đoán ra được điều gì đó.

Phải công nhận rằng ngoại hình của Thủy Thanh Nhan thực sự rất có魅力, đặc biệt là phong thái mê hoặc tự nhiên của cô đối với đàn ông mà nói thật sự là một đòn chết người.

Đáng tiếc, A Mạc lại không phải là một trong số họ. Đối mặt với Thủy Thanh Nhan đang từ từ đi tới và Chu Thiết ở phía sau lưng cô, ánh mắt của A Mạc lóe lên vẻ tàn nhẫn, anh ta đột nhiên cười toe toét. Giây tiếp theo, rất nhiều bóng đen lao ra từ khu rừng, hàng ngàn tử thi lạng lẽ tụ tập tới từ mọi hướng.

“Chết tiệt, người này chính là thủ lĩnh của người thoái hóa! Chúng ta không địch nổi nhiều như vậy, đi thôi!”

Nhìn thấy những người thoái hóa màu đen đang dần vây quanh, vẻ mặt Chu Thiết trở nên cực kỳ nghiêm trọng, bước chân anh tăng tốc túm lấy Kim Bình Nhất đang bất tỉnh, sau đó xoay người bỏ chạy!

“Chết tiệt, chúng ta là đối tác, sao anh có thể để một mình tôi, một tiểu cô nương tự mình chạy chứ?!” Thủy Thanh Nhan tức giận nói, không cam lòng quay đầu nhìn A Mạc, kiếm thánh quang trên tay cũng dần biến mất.

“Tiểu nha đầu, tôi nhớ cô rồi, đợi sau khi tôi san bằng căn cứ Tổ Ưng, tôi nhất định để cô nếm thử sức mạnh của tôi!” Chu Thiết, Thủy Thanh Nhan ở trước mặt chỉ dùng vài chiêu đã có thể giết bốn năm tử tử thi lao ra khỏi vòng vây, còn A Mạc bất đắc dĩ nắm chặt tay, liếc nhìn bức tường cây thiên tuế thoái hóa cao hàng chục mét, quay đầu lại ra hiệu cho tử thi lui về rừng rậm, trong nháy mắt liền biến mất giữa cỏ cây rậm rạp...

Chương 511: Câu nói bộc phát của Thượng Nhạc Nhạc (2)

Chương 511. Câu nói bộc phát của Thượng Nhạc Nhạc (2)

Nội thành của căn cứ Tổ Ưng, quảng trường Tổ Ưng.

Thượng Ất một tay bế Thượng Tú Tú, một tay đặt chắc vào hai chân của Thượng Nhạc Nhạc, cậu bé ngồi trên cổ Thượng Ất một cách khéo léo như một con khỉ nhỏ, thỉnh thoảng lấy tay che chặt mắt của Thượng Ất.

“Nhạc Nhạc, mau xuống đi, đừng để ngã!” Trần Phóng ở một bên nói, vội vàng ôm Thượng Nhạc Nhạc bằng hai tay, không ngờ Nhạc Nhạc quay lại, hai tay ôm chặt lấy Thượng Ất, đầu lắc như cái trống: “Không muốn mẹ, con muốn bố ôm, mẹ tránh ra đi!”

“Này, tiểu tử thôi, có bố là không cần mẹ nữa hả? Mau đến chỗ của mẹ, cần thận lão đại bàng bắt con đi đó!”

Trần Phóng cố tình giả hung dữ, Thượng Nhạc Nhạc sợ nhất là con đại bàng lớn trên bầu trời, dùng cách này để ép cậu bé nghe lời lúc nào cũng hiệu nghiệm, đó cũng là kỹ năng của người làm mẹ như Trần Phóng. Nhưng điều khiến Trần Phóng không ngờ là hôm nay phương pháp này lại thất bại, nhìn thấy ánh mắt hung dữ của mẹ, Thượng Nhạc Nhạc lại đột nhiên đứng thẳng người dậy, dùng cảm nói “Lão đại bàng, ta không sợ ngươi, ta có bố bảo vệ rồi, bố là người lợi hại nhất thế giới, có thể giết hết yêu ma và dã thú bên ngoài, ai mà chọc đến ông ấy là ông ấy sẽ giết người đó!”

Người lợi hại nhất thế giới? Giết tất cả yêu ma và dã thú ở bên ngoài? Ai chọc ông ấy thì ông ấy sẽ giết người đó?!

Thượng Ất sững sốt một chút, sau đó nhìn Trần Phóng bằng ánh mắt khó hiểu, trong đó có chút bất mãn cùng vẻ nghiêm trọng.

Sở dĩ Thượng Ất phải vất vả xây dựng nội thành căn cứ Tổ Ưng không phải vì muốn tách nó ra khỏi ngày mạt thế tàn khốc bên ngoài mà là để Thượng Nhạc Nhạc có một tuổi thơ hạnh phúc và êm đềm. Nhưng bây giờ lời nói của Thượng Nhạc Nhạc khiến trái tim Thượng Ất lạnh lẽo, rõ ràng Thượng Nhạc Nhạc mới hơn hai tuổi mà đã hiểu rõ có thể dùng bạo lực để giải quyết mọi chuyện. Nhưng đây là điều mà Thượng Ất lo lắng nhất, là một đứa trẻ chưa từng trải qua cuộc sống hạnh phúc và bình yên, việc tiếp xúc với bạo lực sớm sẽ khiến cho tương lai tâm hồn cậu trở nên méo mó!

Kiếp trước, Thượng Ất từng chứng kiến mấy đứa trẻ mới có năm sáu tuổi mà đã tàn nhẫn giết hại đồng bạn của mình chỉ vì cướp đi miếng bánh mì thối trên tay hay điên cuồng đánh nhau thành tàn tật chỉ vì một chút cãi vã!

Không được, Thượng Nhạc Nhạc nhất định không thể trở thành một đứa trẻ như vậy, cho dù sau này có phải dùng bạo lực để chinh phục mạt thế thì cũng phải đợi đến khi trưởng thành!

Có điều, là ai, chính xác là ai đã nói với Thượng Nhạc Nhạc những lời này? Nghĩ đến đó, sắc mặt Thượng Ất càng thêm trầm xuống, như có thể nhỏ từng giọt nước.

“Không phải em, em chưa từng nói những điều này với con...” Trần Phóng lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng.

Ngày thường, cô rất chú trọng đến việc học hành của Thượng Nhạc Nhạc, cô sẽ không để cậu động đến bất cứ thứ gì liên quan đến bạo lực và chết chóc. Mỗi ngày, Thượng Nhạc Nhạc luôn tiếp xúc với vài đứa trẻ cùng tuổi, ngay cả doanh trại huấn luyện chiến thần của Ly Á hay lâu đài bóng tối của Vương Tú Nhi cô cũng không cho phép Thượng Nhạc Nhạc đến gần. Ngoại trừ việc có đôi khi một người bảo vệ chịu trách nhiệm bảo vệ ba người họ đi ngang qua, Thượng Nhạc Nhạc sẽ tò mò hỏi cô là đây là ai và họ đang làm gì.

“Thượng Ất, vấn đề này có thể liên quan đến một vài giáo viên mới đến. Dựa theo yêu cầu của anh, trong sáu tháng qua, chúng em đã rất cố gắng để thu thập một nhóm nhân tài có tài năng đặc biệt, ví dụ như giáo viên mẫu giáo, cô Trương, cô Lý, còn có người chăm sóc vườn, cô Viên Nghệ, lão Đinh và những người khác.” Nhìn thấy sắc mặt Thượng Ất trầm xuống, Đỗ Giai Tuệ ở bên cạnh vội vàng đi tới, kiên nhẫn giải thích và khuyên nhủ, nói:

“Nhạc Nhạc bây giờ đang ở giai đoạn phát triển ngôn ngữ rất nhanh, hay thích học hỏi từ người khác, có thể cậu bé đã nghe thấy mấy lời này từ một người rất ngưỡng mộ anh, anh cũng đừng để ý quá, về sau chú ý đến nó một chút là được.”

Vừa nói, Đỗ Giai Tuệ chú ý tới biểu hiện của Thượng Ất, tâm trạng cũng không yên.

Nói về điều này, cô có thể tận hưởng sự đãi ngộ tốt nhất mà không cần đi đến khu rừng bên ngoài vào các ngày trong tuần hoàn toàn liên quan đến thân phận rất đặc biệt của cô trong căn cứ Tổ Ưng. Trong mắt mọi người, Đỗ Giai Tuệ chắc chắn là người mà một nhà Thượng Ất tin cậy nhất, không có ngoại lệ. Chưa kể đến cô ấy có thể tự do ra vào chỗ ngủ của Thượng Ất và Trần Phóng, mà ngay cả sự an toàn của hai đứa bé cũng do cô ấy lo, vinh dự này là duy nhất ở toàn bộ căn cứ Tổ Ưng.

Nhưng bây giờ, ngay dưới mí mắt Đỗ Giai Tuệ, một số điều không hay đã truyền đến tai của Thượng Nhạc Nhạc, điều này cũng khiến Đỗ Giai Tuệ tức giận, hiện tại cô rất muốn bắt được tên đó rồi ném xuống hồ Tổ Ưng cho cá ăn.

“Đỗ Giai Tuệ, sau khi cuộc ăn mừng này kết thúc tự mình hãy nghĩ cách giải quyết chuyện này đi. Tôi không muốn chuyện này xảy ra nữa!” Thượng Ất không nhìn lại, chỉ lạnh lùng nói. Khóe miệng Đỗ Giai Tuệ nhếch sang một bên, tràn đầy bất bình, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Không biết tại sao, sau khi trở lại lần này cảm giác Thượng Ất dành cho cô đã thay đổi rất nhiều. Ánh sáng thỉnh thoảng lóe lên trong đôi mắt đen lấy luôn khiến cô bất giác sợ hãi, thậm chí còn có cảm giác khuất phục.

“Ừ, tôi biết rồi, đợi lát nữa tôi sẽ đi tìm tên mập Hoa Đa Tình thương lượng một chút, hình như gần đây năng lực dự cảm của anh ta lại tăng lên rồi, có lẽ anh ta sẽ tìm ra là ai đã truyền những lời này vào tai Nhạc Nhạc.

“Ai da, Thượng Ất anh làm gì vậy, Đỗ Giai Tuệ cũng là có lòng tốt, bình thường không phải cô ấy một bước cũng không rời bảo vệ ba mẹ con em, anh có thể an tâm đi ra ngoài sao? Lần này bỏ đi...”

Nhìn thấy vẻ mặt tủi thân của Đỗ Giai Tuệ, Trần Phóng không thể không bước tới giải vây, ngữ khí đầy vẻ trách móc: “Đại anh hùng của em, anh mau xem đi, vì chúc mừng anh trở lại, mấy người Triệu Khiêm thật sự là tốn không ít tâm tư đó, buổi ăn mừng này sắp bằng với cuộc họp thường niên của các công ty lớn trước ngày mặt thế rồi đó!”

Chương 512: Bạn tốt của Thượng Nhạc Nhạc

Chương 512. Bạn tốt của Thượng Nhạc Nhạc

Cuộc họp thường niên?

Thượng Ất thu suy nghĩ lại, đưa mắt nhìn về phía không gian mở rộng cách trung tâm quảng trường Tổ Ưng không xa. Lúc này, có rất nhiều người ra vào trong một không gian rộng bằng sân bóng đá, một lượng lớn đồ ăn thức uống được đưa đến trên chiếc bàn dài được đặt trong không gian thoáng đãng, thời gian này đang có mấy đầu bếp trong đầu phục màu trắng, cẩn thận đặt lên bàn nhiều loại bánh ngọt mới làm xong, rồi theo vị trí bắt đầu

xếp dao và nĩa. Mà bên cạnh họ, nhân viên phục vụ trong trang phục bồi bàn đang bận rộn đặt các loại đồ dùng tinh xảo lên bàn, tỉ mỉ điều chỉnh góc độ của đồ dùng. Ngoài ra, còn có rất nhiều đồ hộp chỉ có thể nhìn thấy ở thời bình, các loại hạt và trái cây liên tục được bày ra, trong đó còn có mấy đứa trẻ chạc tuổi Thượng Nhạc Nhạc lén ăn đồ ăn, khi bị lính canh phát hiện thì lập tức la hét, bỏ chạy ra xung quanh...

“Nhìn cũng khá giống cuộc họp thường niên ở quá khứ...”

Thượng Ất xúc động nói, anh không thể không nhớ lại khung cảnh bữa tiệc ở đơn vị trong quá khứ. Vào thời điểm đó, vào cuối năm, trường của Thượng Ất sẽ ký hợp đồng với một khách sạn ba sao gần đó để thuê sảnh tầng 1, sau đó vào buổi chiều tất cả giáo viên và nhân viên ở trường sẽ tụ tập ăn uống và dành thời gian thư giãn ở đó.

Đáng tiếc là những ngày tháng tốt đẹp và yên bình đã qua đi. Mặc dù có rất nhiều người đang làm việc chăm chỉ để chuẩn bị cho cuộc ăn mừng này nhưng vẫn còn có những người lính gác trang bị súng và dao trên eo đang tiếp tục đứng canh gác ở đó, một cỗ cảm giác căng thẳng vẫn xuất hiện, cảm giác thoải mái và dễ chịu của cuộc ăn mừng cũng giảm đi không ít.

“Được rồi, chúng ta quá đó xem xem!”

Thượng Ất đưa hai chân bước đi, đưa hai đứa trẻ đi về phía trung tâm của bãi đất trống. Nói ra thì Thượng Ất cũng rất tò mò về tất cả những điều này, anh không ngờ rằng căn cứ Tổ Ưng đã phát triển đến quy mô hiện tại chỉ trong vòng chưa đầy một năm sau khi anh rời đi. Nếu không có ai nói ra, thoát nhìn Thượng Ất còn tưởng rằng mình đã tới một thôn nhỏ ở thời bình. Ở đây không chỉ có rất nhiều nguyên liệu quý hiếm ở thời mạt thế, mà còn có một số lượng lớn các nhân viên phục vụ chuyên nghiệp đang bận rộn phục vụ, điều này khiến Thượng Ất nhớ tới một số căn cứ lớn được xếp hạng cao ở kiếp trước, bao gồm cả căn cứ Đế Đô.

“Thượng Ất, thế nào, có phải là đất nước lý tưởng đã xuất hiện một chút rồi? Lúc anh không có ở đây, tôi không dám nhàn rỗi dù chỉ một khắc, mỗi ngày đều đi khắp nơi tìm kiếm nhân tài có ích, khiến cho tôi xương già đã kiệt, tóc bạc trắng đi nhiều rồi đó!”

Từ xa, giáo sư Triệu Khiêm đã chào hỏi, theo sau ông còn có hai thanh niên một nam một nữ, đều đeo kính gọng đen, dáng vẻ thư sinh, hiền lành như sinh viên đại học.

“Giáo sư Triệu, cảm ơn ông, vất vả rồi!” Thượng Ất nhắc Thượng Nhạc Nhạc ra khỏi cỗ, vươn một tay nắm lấy bàn tay Triệu Khiêm, cảm ơn lão nhân gia từ tận đáy lòng.

Từ khi tỉnh lại đến nay mới được hai ngày, Thượng Ất vẫn chưa tận mắt nhìn thấy tổng thể thay đổi trong căn cứ Tổ Ứng. Nhưng theo mô tả của Trần Phóng, kể từ khi anh rời đi, Triệu Khiêm đã không ngừng tìm kiếm và chiêu mộ nhân tài từ mọi lĩnh vực, đồng thời đích thân kiểm tra và lựa chọn nghiêm ngặt, chọn ra tổng cộng 22 nhân viên phục vụ cho nội thành căn cứ Tổ Ứng. Trong số họ có các giáo viên mẫu giáo như cô Trương và cô Lý chịu trách nhiệm dạy trẻ em như Thượng Nhạc Nhạc, cũng như các chuyên gia phụ trách nông nghiệp, lâm nghiệp, thủy điện, và các khía cạnh khác.

Có thể nói, nội thành của căn cứ Tổ Ứng càng ngày càng trở nên giống như thiên đường trong rừng rậm, không có bất kỳ thế giới bên ngoài nào can thiệp, phần công lao này chỉ riêng Triệu Khiêm đã là 60%, 40% còn lại đương nhiên là của Điền Ba, Mai Lập Tân là những người lính chịu trách nhiệm về an ninh của căn cứ. Nếu không có bọn họ ngày đêm canh giữ ngoại thành thì nơi đây sẽ không thể yên bình như một ngôi làng nhỏ thế này được!

“Không vất vả...” Triệu Khiêm cười, trên mặt lộ đầy nếp nhăn, đầy thành khẩn nói: “Thượng Ất, nếu không phải cậu lôi tôi ra từ chỗ chết thì có lẽ tôi bây giờ đã trở thành một nắm đất rồi. Tôi bây giờ chỉ hận mình không đủ năng lực, nếu không tôi đã có thể tạo ra một đất nước lý tưởng thật sự cho anh, hai tiểu chủ tử cũng sẽ có có cuộc sống bình thường.”

“Ha ha, lão Triệu ông cũng không cần vòng vo nữa, có phải là ông có lời gì muốn nói với tôi đúng không, nói đi, chỉ cần tôi làm được, tôi nhất định sẽ thỏa mãn ông, chỉ cần ông có thể tận lực xây dựng đất nước lý tưởng là được!” Thượng Ất nói rồi trao Thượng Tú Tú ở trong tay cho Trần Phóng, Trần Phóng vẫy tay, một người phụ nữ đầy đặn đi tới phía sau cô một cách đầy kính cẩn, ngay khi áo được mở ra, một phần thức ăn lớn màu trắng lập

tức được cắm vào cái miệng nhỏ nhắn của Thượng Tú Tú, Thượng Nhạc Nhạc nhìn thấy nhấp miệng một hồi.

“Tiểu tử thôi, muốn uống sữa thì uống một chút đi, không sao đâu!”

Thượng Ất vừa nói ra, suy nghĩ bây giờ của Đỗ Giai Tuệ đều đổ dồn vào hai đứa nhỏ, thấy Thượng Nhạc Nhạc nhìn vú em, Đỗ Giai Tuệ cúi xuống ôm Thượng Nhạc Nhạc lên nhưng bị cậu bé từ chối: “Không cần, con đã lớn rồi, không thể uống sữa nữa, Tiểu Ly còn nói với con rằng sau này con còn trở thành một người đàn ông lợi hại như bố, giết hết người xấu, không thể lúc nào cũng uống sữa giống như em gái, phải cùng cậu ấy ăn nhiều thịt!”

“Cái gì? Nhạc Nhạc, vừa rồi con vừa nói cái gì? Ai nói với con những lời này?”

Lần này, không chỉ vẻ mặt của Thượng Ất thay đổi rõ rệt, mà tất cả mọi người xung quanh đều sửng sốt. Tuy còn non nớt nhưng Thượng Nhạc Nhạc nói rất rõ ràng, mọi người đều có thể nghe được từng lời cậu bé nói, hóa ra có người thật sự đang dạy cậu bé nói rằng cậu bé sẽ giết người xấu!

Chương 513: Bạn tốt của Thượng Nhạc Nhạc (2)

Chương 513. Bạn tốt của Thượng Nhạc Nhạc (2)

“Tiểu Ly, cậu ấy là người bạn tốt của con, cậu ấy và anh Tử Hiên, em Mỹ Tuyên đều là bạn tốt của con, chúng con có tất cả mười mấy người bạn luôn thường chơi trò săn bắn cùng nhau!”

Thấy mọi người đang nhìn mình chằm chằm, Thượng Nhạc Nhạc có vẻ hơi căng thẳng, nói xong liền vội vàng nép vào sau lưng Trần Phóng, chỉ để lộ ra nửa cái đầu trộm nhìn mọi người.

“Nhạc Nhạc, nói cho bố biết bạn Tiểu Ly mà con nói trông như thế nào, có phải là một cậu bé giống như con không, con có thể giới thiệu cậu ấy là bạn

với mẹ không?” Trần Phóng rất có kinh nghiệm trong việc đối phó với trẻ con, cô biết ở tình huống này, đầu tiên là chúng ta phải xua tan sự hồi hộp của đứa trẻ, nếu không rất có thể càng lo lắng hỏi càng không có tác dụng gì.

“Không được, Tiểu Ly nói, cậu ấy chỉ chơi với trẻ con.” Thượng Nhạc Nhạc nghiêm túc lắc đầu, như sợ Trần Phóng tức giận nên nhanh chóng giải thích: “Lần trước Tiểu Bạng quay về nói với mẹ cậu ấy về Tiểu Ly, ngày hôm sau Tiểu Ly tức giận và không quan tâm đến Tiểu Bạng nữa, Tiểu Bạng rất buồn và đã phát ốm vì chuyện này... Ừm, mẹ, con rất nhớ Tiểu Bạng, mẹ có thể giúp con tìm cậu ấy không?”

“Tiểu Bạng? Con đang nói đến cháu trai của thầy Đình làm vườn, Đình Tiểu Bạng?”

Nghe những lời của Thượng Nhạc Nhạc, Đỗ Giai Tuệ lộ ra vẻ kinh ngạc, vài người xung quanh biết tình hình nhà lão Đình cũng lộ ra vẻ kỳ quái, ngơ ngác nhìn nhau.

“Sao vậy, nhà lão Đình này có chuyện gì vậy? Đình Tiểu Bạng kia sao vậy?” Nhìn vẻ mặt khác lạ của mọi người, Thượng Ất cảm giác đã nhận ra điều gì đó, lạnh lùng nhìn Đỗ Giai Tuệ, Đỗ Giai Tuệ giải thích với một nụ cười gượng gạo: “Đình Tiểu Bạng là cháu của lão Đình, đứa trẻ này vài ngày trước... bệnh chết rồi!”

“Chết rồi? Bị bệnh gì mà chết?” Thượng Ất nhíu mày hỏi.

“Cái này thì tôi biết...” Thanh niên đeo kính đứng phía sau Triệu Khiêm nói: “Ngài Thượng Ất, tôi là Lý Phi Thạc, là trợ lý của lão Triệu, cả nhà lão Đình là do tôi chịu trách nhiệm chiêu mộ vào trong nội thành. Tình hình cụ thể là như thế này, chính là vào vài ngày trước...”

Mặc dù đeo kính cận thị nhưng Lý Phi Thạc rất giỏi hùng biện, chỉ bằng hai ba câu đã kể rõ câu chuyện.

Hóa ra chỉ cách đây vài ngày, cháu trai của lão Đình là Đình Tiểu Bạng đột nhiên lên cơn sốt cao, trong suốt một đêm nhiệt độ cơ thể lúc nào cũng lên tới hơn 40 độ, còn có miệng lúc nào cũng nói nhảm. Lúc đó, ba bác sĩ trong

căn cứ và hai giáo viên mầm non cũng không thể hạ thân nhiệt của cậu bé xuống được mà thay vào đó cậu bé sốt càng ngày càng cao, cậu bé chết trong tình trạng sốt cao, rất thương tâm.

Tất nhiên, điều này đối với người đứng đầu căn cứ chỉ là chuyện nhỏ, chuyện này chỉ được báo cáo với Lý Phi Thạc mà một trợ lý khác tên là Tần Lam, về phần Triệu Khiêm, ông ấy thậm chí còn không biết sự việc, Lý Phi Thạc đã xử lý toàn bộ chuyện này như một tai nạn.

Lúc này, Thượng Ất lại hỏi chuyện đứa nhỏ, Lý Phi Thạc theo bản năng cảm thấy có gì đó không đúng, vì vậy liền kể lại câu chuyện một lượt, đồng thời kể lại nguyên văn cho Thượng Ất nghe về cái đêm mà Đinh Tiểu Bạng bị bệnh nặng.

“Nghe có chút giống như lão nhân ở trong quá khứ từng nói đến người mất hồn... chắc không phải đứa bé này bị thứ gì đó dọa đó chứ?”

Trần Phóng ở một bên ngáp ngừng nói, đồng thời vô thức nhìn Thượng Ất, trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

“Ừm, mặc dù tôi nghĩ thuyết người mất hồn có hơi mê tín, nhưng tôi ở đó và nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra, tôi cũng cảm thấy nó rất kỳ lạ. Mọi người không thấy đó thôi, đêm đó tổng cộng có ba bác sĩ, trong đó còn có lão giáo sư Vương Thanh Hồ, ông ấy chính là bậc thầy trong lĩnh vực nhi khoa ở căn cứ Đế Đô, cả đời người đều là chữa bệnh cho trẻ em, nhưng vào thời điểm đó ngay cả ông ấy cũng không thể nói nguyên nhân bệnh của Đinh Tiểu Bạng, chỉ nói là bộ dáng không giống như bị bệnh nặng... Mà các bác sĩ và giáo viên mầm non khác cũng cho biết, họ chưa bao giờ gặp trường hợp như vậy ở một đứa trẻ hai hoặc ba tuổi...” Ở bên cạnh Lý Phi Thạc, một trợ lý khác của Triệu Khiêm, cô gái tên Tần Lam nói thêm, nhưng dường như đột nhiên cô nhớ ra điều gì đó, liền ngẩng đầu lên nói với Thượng Ất.

“Ngài Thượng Ất, lúc đó còn có một tình huống kỳ lạ khác. Tôi nhớ khi Đinh Tiểu Bạng hôn mê, mấy phút sau đột nhiên khôi phục tỉnh táo, sau khi mở mắt, đứa bé nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, rồi lăm bằm điều gì đó mà không thể chơi với bạn, bạn hãy tránh xa Thượng Nhạc Nhạc. Lúc đó, mấy người chúng tôi tưởng rằng có đứa trẻ đến chơi với cậu bé, nhưng khi mọi

người nhìn ra ngoài một lúc lâu vẫn không thấy gì, sau đó Đinh Tiểu Bạng nằm trên giường bắt đầu đau đớn, co giật, ngay sau đó thì cậu bé chết...”

“Nhìn ra ngoài cửa sổ nói chuyện? Nói với ai, nói cái gì, cô còn có thể nhớ được không?” Như nắm được mấu chốt của vấn đề, Thượng Ất sốt sắng hỏi Tần Lâm, sâu trong đôi mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Tôi không nghe rõ, hình như là Tiểu Ly cái gì đó...” Tần Lâm thận trọng trả lời, bộ dạng của Thượng Ất khiến cô rất căng thẳng. Tần Lâm từng nghe nói qua cách làm việc của đại BOSS căn cứ này, vị này tuyệt đối là người phi phạm dám một mình xông vào căn cứ Đế Đô, quái vật, dã thú chết dưới tay anh ấy nói không chừng có thể xây một bức tường cao đến mấy chục mét. Nếu như không cẩn thận nói sai thì đoán chừng bóp chết cô cũng chỉ giống như bóp chết một con bọ.

“Là Tiểu Ly...” Giọng của Thượng Nhạc Nhạc đột nhiên vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người. Chỉ nhìn thấy tên nhóc này nhảy đến chỗ Thượng Ất, tha thiết nói với Tần Lâm: “Dì, cậu ấy tên Tiểu Ly, là bạn tốt của con và Đinh Tiểu Bạng. Có điều Đinh Tiểu Bạng quá xấu rồi, mấy ngày này cậu ấy đều không cho Tiểu Ly chơi với con, cậu ấy nói trên người Tiểu Ly có mùi lạ, mà cậu ấy dặn cậu ấy phải chăm sóc con thật tốt, không được để con gặp nguy hiểm... Nhưng mà Tiểu Ly có gì nguy hiểm chứ, cậu ấy rất tốt với con, cậu ấy cho con hoa quả ngon, còn muốn chơi với ngọc bội trên cổ con!”

Chương 514: Sơn tinh dã thú

Chương 514. Sơn tinh dã thú

“Đợi đã, Nhạc Nhạc, ý của con là Tiểu Ly cho con thức ăn, sau đó muốn chơi với ngọc bội Dao Cầm trên cổ con?”

Nghe thấy những lời nói của Thượng Nhạc Nhạc, sắc mặt Trần Phóng trở nên khó coi. Cô nghĩ rằng để Thượng Nhạc Nhạc chơi trong nội thành là rất yên tâm, nhưng không ngờ rằng có người không chỉ tặng đồ ăn không rõ nguồn gốc cho con trai cô mà còn đánh chủ ý lên ngọc bội Dao Cầm.

Lẽ nào là đứa trẻ không hiểu chuyện của gia đình nào đó nhìn trúng ngọc bội của Nhạc Nhạc? Trần Phóng đưa mắt nhìn về phía Đỗ Giai Tuệ, sắc mặt Đỗ Giai Tuệ liền biến sắc: “Trần Phóng, những đứa trẻ chơi với Nhạc Nhạc đều được tôi lựa chọn cẩn thận, thân thể gia đình của mỗi một người đều trong sạch, hơn nữa bố mẹ của mỗi đứa trẻ đều uống thuốc huyết trùng bạo, tuyệt đối không thể nào này sinh ra ý định quá phận. Còn về phần Tiểu Ly, tôi thực sự không nhớ nó là con của ai, theo lý mà nói khu vực xung quanh đều được bảo vệ nghiêm ngặt, người ngoài không thể vào được... Đội trưởng đội cảnh vệ, anh qua đây cho tôi, Tiểu Ly này là chuyện gì vậy?”

Về mặt Đỗ Giai Tuệ tức giận, sự việc lần này chắc chắn là do sơ suất của tổng quản nội vụ là cô, một lớp gai nhọn không kìm được nổi lên trên cánh tay cô, ai quen cô cũng biết là người phụ nữ có thân hình bốc lửa này đang sắp giết người rồi...

“Không cần nữa, tôi đoán là tôi đã biết chân tướng của sự việc này rồi. Nhạc Nhạc, con đi đến chỗ của mẹ, chúng ta tổ chức tiệc chúc mừng trước rồi nói, còn về chuyện này tôi tự có cân nhắc.”

Thượng Ất nói rồi dẫn đầu đi về phía trung tâm của bữa tiệc, để lại tất cả mọi người vẫn còn hoang mang đứng đó.

“Tiểu Ly... nếu mình đoán đúng thì trong thời gian mình đi vắng, có rất nhiều sơn tinh quỷ quái lẫn vào trong căn cứ Tổ Ưng. Có điều, không sao, nếu như mình đã trở về rồi thì sẽ có thời gian cùng chơi với mấy con súc sinh này, rồi tao sẽ cho chúng mày đẹp mặt...”

Thượng Ất vừa đi vừa tính toán trong lòng. Anh ra hiệu cho Vương Cương, gọi đội trưởng đội cảnh vệ lại, thì thầm vào tai anh ta vài câu rồi đi về phía trung tâm của bữa tiệc với Thượng Nhạc Nhạc đang ở trên tay.

Đúng lúc này, ngày càng có nhiều người tập trung ở đây, gần như là toàn bộ cư dân trong nội thành đều đến, trong số này có những chiến binh đã đi theo Thượng Ất từ những ngày đầu cho tới bây giờ, cũng có một vài cư dân bình thường được lựa chọn vì có kỹ năng chuyên môn đặc biệt. Ví dụ như một vài người mà Thượng Ất vẫn luôn muốn có được như bác sĩ, y tá, giáo viên,... dưới sự kiểm tra gắt gao của Triệu Khiêm, Đỗ Giai Tuệ và những người khác, họ lần lượt tiến vào nội thành, may mắn trở thành những cư

dân đầu tiên của nội thành, còn những hộ vệ và binh lính thì có khoảng ba trăm người.

“Các vị, hôm nay là một ngày quan trọng của căn cứ Tổ Ưng chúng ta, chủ nhân của căn cứ của chúng ta, cũng chính là vị thần của căn cứ Tổ Ưng mà tất cả mọi người đều khát vọng nhìn thấy, Thượng Ất, vị vua của tôi cuối cùng cũng trở lại rồi! Nói cho tôi biết, mọi người có hào hứng khi biết tin này không? Mau để tôi nghe thấy tiếng chào đón nồng nhiệt trong trái tim của mọi người... Thượng Ất đại nhân... Vị thần của Tổ Ưng... chúng tôi hoan nghênh ngài trở về, hãy để chúng tôi phục tùng dưới chân ngài, có vinh dự được chứng kiến chân dung tối cao vô thượng của ngài!”

Ở trung tâm của bữa tiệc, một người đàn ông cao gầy đang la hét rất nhiệt tình, nói đến kích động, tên gia hỏa này thật sự quỳ rạp trên mặt đất, biểu cảm bá đạo và cuồng tín trong mắt còn nhiệt tình hơn so với fan cuồng trong quá khứ.

Dưới sự dẫn dắt của anh ta, tất cả mọi người xung quanh đều bất giác quỳ xuống, chỉ còn những thị vệ và binh lính ngày thường kỷ luật nghiêm ngặt là bất động, không khó để nhận ra ngón tay của họ hơi run rẩy, đối với người đang bước đi chầm chậm là Thượng Ất, trong lòng bọn họ cũng không tự chủ được mà phát ra sự sùng bái!

“Ồ...” Đối mặt với sự kích động của đám người, Thượng Ất sững sờ, trên trán lặn lẽ nổi lên một đường đen. Anh chàng này là ai, đây cũng quá có khả năng khuấy động cảm xúc của mọi người rồi? Vị thần của Tổ Ưng, vua của tôi đã quay về... đây cũng quá cường điệu rồi.

“Người này tên là Độ Biên, trước khi mất thế, anh ta là người tổ chức đám cưới nổi tiếng nhất ở Đế Đô, phí để anh ta lên sâu khấu bắt đầu từ bảy con số...” Lý Phi Thạc nhìn ra sự nghi hoặc của Thượng Ất, liền thì thầm vào tai anh: “Cách đây ít lâu, anh chàng này đưa gia đình đến chỗ chúng ta, thầy Triệu Khiêm thấy anh ta giỏi hùng biện nên để anh ta làm nhân viên truyền truyền và chịu trách nhiệm trao đổi với những người tị nạn trong rừng. Tính đến ngày hôm nay, người đàn ông này đã thuyết phục được 1.000 người đầu hàng và tham gia vào việc xây dựng vành đai tị nạn của căn cứ Tổ Ưng, đứng đầu ở trong tất cả những người ở căn cứ Đế Đô!”

“Ồ, hóa ra là như thế.” Thượng Ất gật đầu, trong lòng thầm nói, quả nhiên là người chuyên nghiệp, cái cách hùng biện này mà dùng để đối phó với với những sơn tinh dã thú kia sẽ rất hữu dụng!

Vừa nghĩ, Thượng Ất vừa bước nhanh lên đài cao, hai tay giơ lên ra hiệu, xung quanh lập tức yên tĩnh...

“Tôi tên là Thượng Ất... Từ hôm nay trở đi mạng sống của tất cả mọi người đều là của tôi!” Giọng điệu nhẹ nhàng, giống như là Thượng Ất đang nói một chuyện gì đó không đáng kể. Nhưng, mọi người đều bị sốc bởi điều đó, vô số truyền thuyết về Thượng Ất giết địch ủa về trong lòng họ, trong lòng không khỏi cảm thấy bất an, nghĩ rằng không lẽ Thượng Ất bất mãn nên muốn tìm kẻ đen đủi nào đó ở đây để giết chết đó chứ.

“Tôi nói như vậy là bởi vì, kể từ giờ phút này, tôi sẽ không cho phép mọi người chết, thì không ai trong số mọi người có thể chết! Không cần biết đó là quái thú thoái hóa hay là cao thủ tiến hóa ở căn cứ khác, người dám khiêu khích căn cứ Tổ Ưng của tôi sẽ phải chết!”

Chương 515: Tên ngốc Chu Cương

Chương 515. Tên ngốc Chu Cương Liệt

Âm thanh vang lên chắc chắn giống như sắt! Không ai nghĩ rằng câu đầu tiên mà Thượng Ất nói khi trở về lại là một tuyên bố cuồng nhiệt như vậy!

Độ Biên ở bên cạnh lăm băm lặp lại lời nói của Thượng Ất rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, hét lên một tiếng: “Vua của tôi nói đúng, từ hôm nay trở đi ai dám khiêu khích căn cứ Tổ Ưng sẽ phải chết! Chết! Chết!”

“Không sai, dám khiêu khích căn cứ Tổ Ưng sẽ phải chết!”

“Nói quá hay, bắt đầu từ hôm nay, căn cứ Tổ Ưng của chúng ta sẽ là bá chủ của vùng đất này, kẻ nào dám mạo phạm đến vua, nhất định sẽ không được tha thứ!”

...

Nhất thời, dưới sự thúc đẩy của Độ Biên, hàng trăm người có mặt tại khán đài ồ lên, lúc này dường như tất cả những bất bình và khó khăn tích tụ trong lòng mọi người đều được trút bỏ.

Trong sáu tháng mà Thượng Ất vắng mặt, tất cả mọi người trong căn cứ Tổ Ưng đều rất chán nản. Cuộc xâm chiếm từ với những con thú rừng và những thế lực vô danh khác chưa bao giờ dừng lại. Nếu không phải Điền Ba và mấy người thủ hạ của anh ấy tiến cấp lên mức 100.000 năng lượng bảo vệ, chưa nói đến việc xây dựng ngoại thành căn cứ Tổ Ưng và vành đai phòng thủ của người tị nạn, thì e rằng ngay cả hồ Tổ Ưng cũng bị cướp mất.

Bây giờ Thượng Ất đã trở lại, dễ dàng đánh bại Điền Ba trước mặt mọi người, lần nữa thể hiện sức mạnh vô song, điều này khiến cho đám người ở căn cứ Tổ Ưng cảm thấy sồn cả máu, lần nữa khôi phục lại tâm lý vô cùng tự tin, Thượng Ất đại nhân của họ, vị vua này còn có thứ gì mà không thể đánh bại?

Nhưng một số người có mặt tại hiện trường lại không nghĩ như vậy. Một anh chàng cao lớn đột nhiên đứng dậy, đi vài bước đến chỗ Thượng Ất, cúi xuống nói: “Thượng Ất đại nhân, tôi tên là Chu Cường, biệt hiệu là Trư Cường Liệt. Tôi nghe hết rồi, nhưng trong lòng có một số lời muốn nói ra, mong đại nhân cho tôi một cơ hội.”

“Anh đang làm gì vậy, Chu Cường, Thượng Ất đại nhân đang nói anh chen vào làm cái gì chứ, nhanh xuống đây!” Đội trưởng đội phụ trách bảo vệ trong đám đông hét lên đầy run sợ, anh ta không ngờ rằng người của mình sẽ đột ngột chạy tới trước mặt của Thượng Ất, trong bộ dáng còn có vẻ không phục, mẹ nó đây không phải là gây sự đó chứ?

“Đội trưởng, tôi chỉ là có chuyện nghĩ không thông, bình thường đều là Điền Ba đại ca dẫn chúng tôi đi liều mạng chiến đấu, vì căn cứ của chúng ta, Điền Ba đại ca đã bất chấp tính mạng của mình, dựa vào cái gì mà anh ta vừa quay lại thì tất cả đều thuộc về anh ta, bây giờ Điền Ba đại ca còn phải đưa người ra ngoài canh gác, không thể ném thử những món ăn tinh tế này dù chỉ một miếng!?”

“Trư Cường Liệt, anh điên rồi sao, lão đại Thượng Ất chính là chủ của căn cứ Tổ Ưng, mau xin lỗi lão đại!” Có một vài người trong đám người biết

thực lực của Thượng Ất, nhưng ngày hôm kia khi Thượng Ất tìm Điền Ba để thử tay thì không phải tất cả mọi người đều nhìn thấy trận chiến này, trong đó bao gồm cả tên Trư Cương Liệt này.

“Tại sao tôi phải xin lỗi, những gì tôi nói là sự thật, hơn nữa ở trong căn cứ Tổ Ung của chúng ta có nhiều nam, nữ, trẻ em, người già như thế, chỉ có người có năng lực như đại ca Điền Ba mới có tư cách phát lệnh... Lão đại Thượng Ất đó, tôi không có ý nói rằng anh ta không có thực lực, tôi chỉ nghĩ rằng trên đời này không có ai có thể hơn được đại ca Điền Ba của tôi mà thôi!”

Chu Cường nói không ngừng, Thượng Ất ở bên cạnh hiểu được, hóa ra tên ngu xuẩn này cảm thấy mình không có thực lực, không thể so với Điền Ba.

“Thượng Ất, anh đừng để ý, Trư Cương Liệt này mới đến căn cứ chúng ta chưa đến nửa năm, con người anh ta không tồi, chỉ là có lúc não không đủ dùng, anh...” Vương Cương ở một bên giải thích, là một người “nguyên lão” đi theo Thượng Ất từ những ngày đầu tiên, thực lực hiện tại của Vương Cương cũng không còn như trước đây, anh đã sớm vượt qua mốc 100.000, thú thoái hóa bình thường hoàn toàn không phải đối thủ của anh, trở thành một trong những cao thủ của căn cứ.

Trư Cương Liệt này là anh tình cờ gặp trong một lần đi săn cách đây 6 tháng, Vương Cương thấy anh chàng này tuy hơi ngốc nhưng cũng không tồi nên đã tiến cử anh ta vào doanh trại huấn luyện ngoại thành, không ngờ xương cốt tên này cũng khá cứng rắn, trong vòng chưa tới nửa năm đã có thể đột phá cửa 100.000 năng lượng, đồng thời còn tiến hóa một lớp da cứng giống như lớp da dày của con lợn rừng bị thoái hóa, có thể chống đỡ được một cuộc tấn công của Điền Ba trong mười phút mà không thất bại, trở thành một chiến sĩ có tiếng trong căn cứ!

Hôm nay, có thể Trư Cương Liệt lại phát ngốc nên mới đi lên, hoặc là anh ta thấy khó chịu khi vị trí của Điền Ba bị Thượng Ất cướp đi, vì vậy anh ta mới nhảy ra ngay lúc này và trực tiếp chất vấn Thượng Ất, thật là khiến người ta không ngờ được.

“Ừm, không sao đâu, Vương Cương, cậu lui lại trước đi!” Thượng Ất khẽ gật đầu, mỉm cười nhìn Chu Cường: “Có phải là anh cảm thấy tôi không

bằng Điền Ba đúng không? Anh nói không sai, có một số chỗ tôi thực sự không bằng đội trưởng Điền Ba, ví dụ như huấn luyện chiến sĩ, mài luyện sĩ binh,... Có điều, tôi cũng rất lợi hại đó, anh có cần thử với tôi một chút không, xem như là góp vui cho buổi ăn mừng hôm nay?”

Thượng Ất ngoắc ngoắc tay với Chu Cường, khoe miệng hiện lên một nụ cười.

Đối với những người như Trư Cường Liệt, Thượng Ất đã gặp phải rất nhiều, như Vương Cường đã nói, anh chàng này thực chất là một người rất thực tế, chỉ cần Thượng Ất có thể thể hiện đủ sức mạnh để thuyết phục anh ta thì mọi chuyện sẽ trở nên rất đơn giản. Vì vậy, Thượng Ất sẽ dùng cách dễ nhất để “thuyết phục” anh chàng này – trực tiếp đánh để anh ta phục!

Không phải là Trư Cường Liệt anh da dày có thể chịu được đòn sao? Được thôi, tôi sẽ đánh anh đến khi bộ da heo của anh cũng không chống đỡ được, ở trước mặt mọi người cầu xin tôi.

Chương 516: Đánh cược trận chiến

Chương 516. Đánh cược trận chiến

Đương nhiên, Thượng Ất cũng sẽ khống chế lực tay của mình, cùng lắm thì để anh ta biết thế nào là nổi đau da thịt, mặt mũi bầm dập, vừa hay chuyện của “Tiểu Ly” vừa rồi đã quấy rối đến tâm tình của Thượng Ất khiến anh nhin trong lòng chuyện này rất lâu, nhân cơ hội này giải tỏa một chút.

“Ha ha, lão đại Thượng Ất, anh định so tài với tôi sao? Lão Trư tôi không có khả năng gì khác, chỉ có da thịt này dày lắm, cứ đến đi, chỉ cần anh có thể đánh ngã tôi, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ nói hai lời, anh muốn tôi chết cũng được...”

Trước ngày mặt thế, Trư Cường Liệt là tài xế xe tải cho một công ty vận tải lớn, ngày thường anh rất thẳng thắn, nóng tính, bội phục nhất chính là võ sĩ boxing UFC, vì vậy ngoài công việc thường ngày, anh thường đến một trung tâm đào tạo boxing nghiệp dư Nhất Gia ở Đế Đô để tập luyện mỗi khi rảnh rỗi, nhưng bởi vì học phí đắt đỏ không có tiền trả, Trư Cường Liệt chỉ

có thể dựa vào thân người cao to, làn da thô ráp của mình để trở thành người huấn luyện cho từng học viên ở đây, khả năng chiến đấu mạnh mẽ cùng kỹ năng cận chiến với những kẻ biến thái của anh đã được hình thành ở giai đoạn đó. Về sau, vì tố chất thân thể của anh tốt, doanh trại huấn luyện nhìn trúng anh, có ý định muốn anh trở thành huấn luyện viên bán thời gian cho họ, nhưng đúng vào lúc này, ngày mạt thế đến, một bầy thú điên cuồng xông vào doanh trại huấn luyện giết chết người phụ trách khiến con đường trở thành một boxing của anh hoàn toàn bị cắt đứt.

Cho đến vài tháng trước, Trư Cương Liệt đưa cả gia đình mình đi nơi khác tìm cách sống sót thì tình cờ gặp được Vương Cương và Điền Ba. Sau khi bị Điền Ba đánh bại, cuối cùng họ quyết định ở lại hồ Tổ Ưng, trở thành một trong số rất nhiều người hâm mộ Điền Ba!

Trong mắt Trư Cương Liệt, toàn bộ căn cứ Tổ Ưng có vô số cao thủ, nhưng không có người thứ hai như Điền Ba có thể chinh phục được anh bằng nắm đấm của mình, vì vậy anh ta chỉ phục tùng Điền Ba. Đối với những lời nói về việc Thượng Ất lợi hại như thế nào, Trư Cương Liệt cho rằng tất cả chỉ là tin đồn, đó là những lời lẽ cổ tình phóng đại để lấy lòng Thượng Ất. Theo anh thấy, mặc dù dáng người của Thượng Ất cao lớn, có sức sống, nhưng so với bắp đùi còn to hơn cái thùng của anh thì dáng người của Thượng Ất là không đủ.

Trư Cương Liệt tin rằng miễn là Thượng Ất không sử dụng vũ khí, cộng thêm với giá trị năng lượng gần 110.000 của bản thân thì ở phương thức cận chiến thì không ai ở đây có thể thắng được anh, bao gồm cả Thượng Ất này. Phải biết là mới cách đây vài ngày, Trư Cương Liệt đã bóp cổ một con gấu thoái hóa khổng lồ nặng cả tấn đến chết chỉ bằng kỹ năng khóa chéo bằng hai tay, với độ dẻo của Thượng Ất... ước chừng anh ta sẽ sớm bị mình đánh đến khóc.

Cả hai bên đều đứng dậy, bầu không khí có chút nghiêm túc, nhưng từ ánh mắt hồi hộp và phấn khích của các vệ binh và binh lính ở xung quanh thì có thể thấy họ rất hứng thú đối với “cuộc thi” này, dù sao thì phần lớn họ cũng chưa từng tận mắt chứng kiến Thượng Ất ra tay, nhưng bọn họ biết một khi Trư Cương Liệt này bộc phát thì cũng khá khủng bố!

Nhưng những người đã biết Thượng Ất thì không nghĩ vậy, họ nhìn Trư Cương Liệt với ánh mắt đầy giễu cợt và thông cảm, miệng còn trêu chọc nói:

“Trư Cương Liệt, cố lên! Tôi cược anh không chống cự được quá năm phút, chính là cược một hộp thuốc lá cỏ ban hương, thế nào?”

“Xí, tên gia hỏa nhà anh có chút lòng tin với Trư Cương Liệt có được không, tôi cược Trư Cương Liệt có thể chống cự được... ba phút, nhiều hơn một phút tôi trả gấp đôi!”

...

Mọi người im lặng nhìn hai chiến binh đang đánh cược, phát hiện ra rằng họ đều là những nguyên lão của căn cứ Tổ Ứng, cũng là người còn sống sót từ lúc ở Lệ Bảo đến đây.

“Sao các người có thể như thế chứ, Trư Cương Liệt, cho những người mới đến căn cứ Tổ Ứng chúng ta chút thể diện đi. Nói anh có thể đánh bại lão đại Thượng Ất thì tôi không tin, nhưng nói đến năm phút cũng không kiên trì được thì tôi tuyệt đối không tin! Tôi cược hai bao thuốc cỏ ban hương, Trư Cương Liệt chống cự được 5 phút!”

“Tôi cũng cược có thể kiên trì qua 5 phút, cược một bao thuốc cỏ ban hương!”

“Còn có tôi, Trư Cương Liệt chúng tôi đều có lòng tin với anh, đừng làm chúng tôi mất mặt, ít nhất cũng phải kiên trì được năm phút đồng hồ, tôi lấy toàn bộ tài sản của tôi ra cược cho anh, mười bao thuốc cỏ ban hương!”

...

Đội cảnh vệ nơi Trư Cương Liệt ở không bằng những người cảnh vệ ở nội thành này, bởi vì đến căn cứ Tổ Ứng sau, thâm niên không cao bằng những lão làng ở căn cứ Tổ Ứng này nên không họ không nói gì. Nhưng thấy Trư Cương Liệt, người mạnh nhất trong đội cảnh vệ của mình bị coi thường, những người này lập tức không vui, lấy thuốc cỏ ban hương ra đánh cược,

dần dần hình thành cục diện đối đầu giữa những nguyên lão trong căn cứ Tổ Ung, bộ dáng chính là muốn cạnh tranh cho phe của chính mình.

“Ha ha, đám nhóc các người đúng là thật ngốc, được rồi, muốn cược bao nhiêu tôi cược bấy nhiêu, tôi có 24 bao thuốc lá cỏ ban hương, tôi cược lão đại Thượng Ất thắng, lão đại Thượng Ất anh nhất định đừng có thủ hạ lưu tình, những bao thuốc cỏ ban hương này là được ghi ở trong cuốn sổ cưới vợ của tôi đó!”

Nhìn thấy đám đông náo nhiệt, Vương Cường không biết từ đâu lấy ra một bó bao thuốc cỏ ban hương bỏ lên cái bàn trước mặt thành đồng chồng lên nhau như ngọn đồi trông rất đồ sộ.

“Vương đội trưởng, anh làm thật hả? Đây là thành quả anh tích góp mấy tháng trời mới được, lỡ như Trư Cường Liệt thật sự có thể chống cự được 5 phút, vậy thì anh thảm rồi, bên phía bố mẹ chị dâu anh giải thích thế nào được!”

Nhìn thấy Vương Cường dồn hết của cải cược cho Thượng Ất, cảnh vệ bên người anh không khỏi lộ ra vẻ lo lắng. Tuy Trư Cường Liệt có chút hơi thô lỗ hừng da anh ta thực sự rất dày và cũng có thực lực, ngoài Vương Cường ở bên đội cảnh vệ thì thực sự không ai có thể đánh qua được anh ta. Mặc dù họ rất tin tưởng Thượng Ất, nhưng nếu Trư Cường Liệt thực sự có thể bám trụ được trong 5 phút thì sao?

Chương 517: Đây là anh bảo tôi đánh vào mặt đó

Chương 517. Đây là anh bảo tôi đánh vào mặt đó

“Đừng lo lắng, đừng nói là năm phút đồng hồ, tôi nghĩ lão đại Thượng Ất không cần đến ba phút. Anh xem xem, đợi lát nữa xem đám ngốc này khóc, nếu như anh tin tôi thì mau chóng cược đi, đây là cơ hội tốt để kiếm tiền cưới vợ đó, ha ha!”

Vương Cương thần thần bí bí nói với vẻ tự tin, người cảnh vệ thân cận nhìn chăm chăm một lúc, rồi nghiêng rằng bỏ cả năm bao thuốc lá cỏ ban hương ở trong túi lên bàn!

“Ha ha, cuộc ăn mừng này càng ngày càng thú vị rồi, cả đời Độ Biên tôi chưa bao giờ gặp chuyện thú vị như thế này. Thế nào, còn có người nào đánh cược nữa không, cơ hội lão đại Thượng Ất ra tay không nhiều đâu đó, cảnh tượng Trư Cương Liệt bị đánh thì càng hiếm, mười giây cuối cùng, nhanh chóng đánh cược đi! Mười, chín, tám, bảy...”

Những lời khiêu khích của Độ Biên lại vang lên bên tai đám đông một lần nữa, ngay lập tức đã kích động được sự quan tâm của nhiều người hơn, ngay cả tên mập Hoa Đa Tình và Mai Lập Tân cũng đặt cược hơn chục bao thuốc lá. Nhưng điều bất ngờ hơn là có lẽ nhiều người chưa nhìn thấy Thượng Ất động thủ bao giờ nên đặt cược vào Trư Cương Liệt thắng. Thượng Ất đã dần dần vượt qua số người đặt cược Thượng Ất thắng, cảnh tượng dần trở nên có chút xấu hổ.

“Mấy tên gia hỏa các người đều là heo sao? Sao có thể tin tên gia hỏa Trư Cương Liệt đó chứ? Mau đặt cược cho tôi, tôi đặt mười hộp cho lão đại Thượng Ất thắng!”

Thấy không khí không ổn, Độ Biên miễn cưỡng lấy hết hành trang ra, định điều chỉnh bầu không khí thì một giọng nói non nớt vang lên.

“Tôi cược, bố của tôi sẽ tuyệt đối không bao giờ thua!”

“Thượng Nhạc Nhạc? Cuộc vui của người lớn, con tham gia náo nhiệt cái gì? Mau đi xuống cho mẹ!”

Trần Phóng sững sờ nhìn Thượng Nhạc Nhạc, bàn tay nhỏ bé non nớt của tên nhóc này vươn ra không biết đang cầm cái gì, vẻ mặt rất nghiêm túc khiến người ta nhìn vào không khỏi bật cười.

“Nhạc Nhạc, các chú đều có đồ để cá cược, con cược cái gì?” Độ Biên cúi người nhìn Thượng Nhạc Nhạc đáng yêu hỏi, không ngờ Thượng Nhạc Nhạc đang rộng đôi tay nhỏ bé ra, một mảnh sáng lấp lánh, ngọc bội Dao

Cầm xuất hiện trước mặt mọi người: “Con có cái này, con dùng nó để đánh cược bố thắng!”

Phù!

Nhìn thấy đồ vật trước mặt, Độ Biên đột nhiên hít một hơi lạnh, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh hãi không khỏi nói: “Tiểu tử tông mau cất thứ này đi thôi. Nếu như có vỡ một chút, mẹ và dì con có thể không ăn chú sao?”

“Ăn chú? Tại sao, chú cũng không phải gà quay ngon, tại sao bọn họ phải ăn chứ!”

Thượng Nhạc Nhạc dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Độ Biên, cậu không hiểu tại sao chú vui tính này sau khi nhìn thấy ngọc bội trên tay cậu lại sợ hãi như thế, cũng không biết rằng ngọc bội Dao Cầm của cậu có địa vị tương đương với một bảo vật trong truyền thuyết của căn cứ Tổ Ưng!

“Nhạc Nhạc, chú không có ý đó...” Thấy Thượng Nhạc Nhạc hiểu lầm, Độ Biên gãi đầu không nói nên lời, sau đó sắp xếp lại ngôn ngữ nói: “Ý của chú là ngọc bội này của cháu rất quý giá, không thể đem đi cược được. Ngoài ra, nếu cháu thua cược, cháu không cảm thấy sẽ rất không tốt khi mất đi một thứ quý giá như vậy sao?”

“Chú đang nói cái gì vậy? Tại sao cháu lại cảm thấy không tốt?” Thượng Nhạc Nhạc tròn mắt như một tên ngốc nhìn Độ Biên: “Bố cháu là bất khả chiến bại, cho dù là ai có thể thua thì bố cháu cũng sẽ không thua! Bởi vì đó là bố của Thượng Nhạc Nhạc, ông ấy sẽ không bao giờ thua!”

Ừm... Đúng là một câu trả lời bá đạo, ở đây cần phải có một tràng pháo tay... Độ Biên nhìn về phía Thượng Nhạc Nhạc, nheo mắt im lặng.

“Được rồi, tiểu tử bố cháu cuối cùng có thể thắng trận chiến này không thì phải xem biểu hiện tiếp theo đây rồi! Bây giờ, xin mời vị thần của căn cứ Tổ Ưng, Thượng Ất và Trư Cương Liệt, chiến sĩ của Tổ Ưng lên đài, tôi tuyên bố trận chiến... chính thức bắt đầu!”

Giọng nói của Độ Biên lại vang lên khắp căn cứ, mọi người trong khu vực đều tròn xoe mắt nhìn lên sân đấu, họ đều muốn tận mắt chứng kiến trận

chiến khốc liệt này, thậm chí còn muốn biết cuối cùng liệt Trư Cương Liệt có thể chống cự được nổi năm phút không!

“Lão đại Thượng Ất, xin lỗi, lão Trư tôi động thủ có lúc sẽ không biết nặng nhẹ, lát nữa đánh phải anh, anh nhất định đừng có tức giận, bây giờ tôi sẽ... a, a a... tôi... bụng của tôi...”

Trư Cương Liệt đang nói thì đột nhiên hai tròng mắt to lớn nhô ra khỏi hốc mắt, thân hình mập như gấu run rẩy lùi về phía sau, hai bàn tay to ôm bụng dưới, mồ hôi hạt không ngừng chảy ra, khuôn mặt cứng ngắc với vẻ mặt vô cùng đau đớn.

“Đợi đã, chuyện gì vừa xảy ra vậy? Có chuyện gì với Trư Cương Liệt vậy? Anh ta bị đau dạ dày à?” Một người lính nghi hoặc nhìn Trư Cương Liệt, lúc này, vẻ mặt nhột nhột của Trư Cương Liệt khiến tim anh ta loạn nhịp, lúc nãy đánh cược anh đã đặt ba hộp thuốc lá cỏ ban hương cho Trư Cương Liệt...

“Không đúng không phải đau bụng, vẻ mặt của Trư Cương Liệt hình như là bị ai đó đánh... tôi nhớ vào, lẽ nào?” Một người lính khác thông minh hơn ngay lập tức nhìn sang Thượng Ất, anh phát hiện vị trí hiện tại mà Thượng Ất đang đứng chính là vị trí mà vừa rồi Trư Cương Liệt đứng, có điều sau khi Trư Cương liệt lui ra sau vẫn giữ khoảng cách nhất định nên khiến người ta nhất thời khó phát hiện ra.

Em gái nó, có cần phải khoa trương thế không!

Ngày càng có nhiều người nhận thấy có điều gì đó không ổn, nhưng chỉ có một số người có năng lượng hơn 100.000 mới có thể nhận ra chuyện gì vừa xảy ra. Lúc này, tất cả đều kinh ngạc chết lặng há hốc mồm nhìn Thượng Ất.

“Đại ca Vương Cương, vừa rồi anh có thấy chuyện gì xảy ra không? Tại sao Trư Cương Liệt lại đột nhiên đau muốn sùi bọt mép vậy? Không phải là tên này hối hận rồi giả bệnh đó chứ?”

Thị vệ bên cạnh Vương Cương nghi hoặc nhìn Trư Cương Liệt, hiện tại anh rất nghi ngờ vị này thông đồng với Thượng Ất. Nếu đúng thì vậy thì cái hồ

này quá sâu rồi, sâu đến mức khiến ai cũng mắc bẫy mà không nhận ra.

Chương 518: Đây là anh bảo tôi đánh vào mặt đó (2)

Chương 518. Đây là anh bảo tôi đánh vào mặt đó (2)

Vương Cường liếc mắt nhìn anh ta với ánh mắt khinh thường, dường như đoán được anh ta đang suy nghĩ gì nói: “Giả bộ cái gì, Trư Cường Liệt bị lão đại Thượng Ất đánh rồi! Vừa rồi cậu nhìn không rõ, lão đại Thượng Ất chỉ đâm một cú đâm bình thường vào bụng của Trư Cường Liệt mà tên này đã trực tiếp bị đánh bay ra ngoài! Quá khủng bố rồi, tốc độ nhanh như thế mà còn là người sao, gần như còn nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng rồi!”

“Cái gì? Không thể nào, tốc độ của con người sao có thể vượt qua tốc độ ánh sáng chứ? Tôi không tin.” Thị vệ thân cận liều mạng lắc đầu, anh không thể tin nổi lời Vương Cường nói.

“Tin hay không thì tùy, tôi không có thời gian giải thích cho cậu...” Vương Cường gắt gao nhìn chăm chăm Thượng Ất, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi cùng với sự sùng bái.

Vương Cường biết Thượng Ất rất mạnh, tốc độ phi phàm, nhưng cảnh tượng vừa rồi thực sự đã vượt qua sức tưởng tượng của anh, nếu không phải anh không lắc đầu, ánh mắt liều mạng nhìn theo bộ dáng đang di chuyển của Thượng Ất thì e là chỉ một chiêu đó thôi anh cũng khó biết chính xác là chuyện gì đang xảy ra.

Trư Cường Liệt không biết chuyện gì vừa xảy ra, nhưng cơn đau dưới bụng dữ dội nhắc nhở anh ra rằng đây không phải ảo giác mà anh đã thực sự bị tấn công: “Là anh đánh tôi à? Có phải là anh đã dùng vũ khí gì rồi không? Đúng rồi, nhất định là như thế, nhất định là trên người anh đang giấu súng ống kiểu mới nào đó, loại đau đớn này chỉ xuất hiện khi tôi bị một khẩu súng bắn tía bắn vào người!”

“Ha ha, anh đang nói, tôi đứng trước mặt bao nhiêu người thế này dùng súng bắn tia bắn vào người anh? Nhưng trên người tôi chỉ có một cái áo khoác này, vậy súng của tôi giấu ở đâu?”

Thượng Ất cười lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, Trư Cương Liệt này thật sự là ngốc nghếch đáng yêu, lại nghĩ là mình gian lận...

Có điều, Trư Cương Liệt cũng có lợi thế của mình, da dày chịu được đau đớn, xem ra không hề mất đi lực chiến đấu, anh ra xứng đáng là lá chắn thịt đứng đầu trong căn cứ Tổ Ưng.

“Ừm, vậy thì tôi không biết là chuyện gì rồi, dù sao thì anh cũng không thể cách khoảng không như thế đánh bò chứ, khoảng cách chúng ta xa như vậy anh làm sao có thể đánh được tôi đây?”

Trư Cương Liệt vẫn chưa nhận ra sự thật rằng hai mắt anh bị mù, tính cách bướng bỉnh cũng bộc lộ ra, nhin đau nói: “Có giỏi thì lát nữa anh cứ đâm vào mặt tôi thử xem, tôi sẽ phục... ai yo!”

“Phù!”

Tiếng hét liên tục vang lên, Trư Cương Liệt vừa nói xong, chỉ cảm thấy đau nhói ở quai hàm, đồng thời không giữ được thăng bằng ngã xuống đất như một cây cột bê tông.

“Đây là anh muốn tôi đánh vào mặt anh...” Thượng Ất nhẹ nhàng xoa tay, trên mặt lộ nụ cười nhàn nhạt, so với cú đâm đầu tiên, cú đâm thứ hai này quá thoải mái rồi, làn da dày của Trư Cương Liệt đơn giản chính là một bao cát tự nhiên!

Sau khi ai yo, Trư Cương Liệt cố gắng đứng dậy, nhưng cơn chóng mặt dữ dội giống như sóng khiến anh không thể giữ được thăng bằng. Trong số các chiến sĩ đứng bên cạnh, một số người có kinh nghiệm dày dặn đã há hốc mồm vì ngạc nhiên, bàng hoàng nói: “Có lẽ cú đâm này đã phá hủy chức năng thăng bằng của Trư Cương Liệt, có thể là cơ quan tiền đình bị chấn động, khả năng phối hợp vận động đã bị phá hủy hoàn toàn!”

“Không thể nào, Trư Cương Liệt da dày, thịt dày, bình thường gặp phải trâu thoái hóa cũng dám dùng đầu đánh, sao lại có thể dễ bị tổn thương vậy chứ?” Một cảnh vệ khác lo lắng nói, vừa rồi anh đã đặt rất nhiều vào Trư Cương Liệt.

“Hừm, các người không biết lão đại Thượng Ất đáng sợ như thế nào đâu...” Một người thị vệ thân cận khác khinh thường nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: “Lão đại Thượng Ất đã từng dùng tay không để xé nát một con yêu thú thoái hóa cấp vương, dám chiến đấu với anh ấy, não của Trư Cương Liệt đúng là hỏng rồi...”

“Hả? Xé nát một yêu thú thoái hóa cấp vương bằng tay không, anh đang nói phét đấy à? Quái vật thoái hóa cấp vương đã từng tàn sát khắp căn cứ, ngay cả đội trưởng Điền Ba khi chiến đấu với nó cũng không dễ dàng gì... Tiêu rồi, lần này bị Trư Cương Liệt hại thảm rồi, lần này thì tất cả thuốc lá cỏ ban hương của tôi đều mất hết sạch rồi!”

Bàng hoàng trước tin dữ, lúc này mọi người trong đội cảnh vệ ai cũng chán nản, thất thần, thậm chí lần này bị Trư Cương Liệt hổ thảm rồi, nhưng không ngờ, lúc này Trư Cương Liệt lại lắc lư đứng dậy, miệng hét lên: “Trận chiến... còn chưa... kết thúc, ông đây vẫn chưa thua!”

“Yeah, được lắm, Trư Cương Liệt!”

Nhìn thấy hai má Trư Cương Liệt đỏ bừng và sừng lên như một quả trứng, thậm chí nói năng còn có chút mơ hồ, nhưng vẫn ngoan cố đứng lên không chịu thừa nhận thất bại, trong lòng Thượng Ất không khỏi thầm cảm thán.

Người khác không biết nhưng bản thân Thượng Ất biết quả đấm vừa rồi nặng như thế nào. Cú đấm đó, Thượng Ất đã dùng gần 50% sức mạnh của mình, cộng thêm với tốc độ, vừa rồi rồi ít nhất cũng có 5000kg trọng lực đã đập vào hàm của Trư Cương Liệt, cho dù đó có là một miếng thép dày mười cm cũng bị đấm xuyên qua.

Thế mà anh chàng Trư Cương Liệt này lại có thể đứng dậy và tiếp tục chiến đấu, phải công nhận là ngoài da dày, thịt dày thì ý chí của anh chàng này rất mạnh!

Thượng Ất quyết định cho Trư Cương Liệt một cơ hội!

“Trư Cương Liệt, anh thực sự khiến tôi rất khâm phục, tôi biết rằng anh không phục, tôi sẽ cho anh một cơ hội. Tôi đứng ở đây và để cho anh ra tay, tôi sẽ không dùng tốc độ của mình để tránh đòn, chúng ta cứng đầu cứng xem tôi có xứng đáng làm lão đại của anh không!”

“Hả? Đứng đó để cho Trư Cương Liệt ra tay, có phải là lão đại Thượng Ất đã quá tự cao rồi không, ngoài da thịt dày thì Trư Cương Liệt là một trong những người có thực lực mạnh nhất trong căn cứ của chúng ta, nếu cứng đối cứng thì có khi nào sẽ rất đau không... có khi nào là đau hơn năm phút không?”

Những người lính cảnh vệ vốn đã không còn hi vọng gì vào ván bạc của mình thì lại có lại tự tin vì lời nói của Thượng Ất. Họ không mong đợi rằng Trư Cương Liệt thực sự có thể đánh bại Thượng Ất, nhưng đã cho anh ta cơ hội rồi, hơn năm phút chắc là không thành vấn đề chứ?

Chương 519: Trư Cương Liệt xảo trá

Chương 519. Trư Cương Liệt xảo trá

“Bà nội nó, hai cú đấm vừa rồi của lão đại Thượng Ất thật là tuyệt, lâu lắm rồi lão tử mới bị đánh đau như vậy... phi phi, ngay cả răng cũng bị đánh gãy rồi...”

Trư Cương Liệt lắc đầu, mạnh mẽ hồi phục lại sức mạnh, tứ chi và thân thể dần dần khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Sau khi phun ra một búng máu, Trư Cương Liệt bối rối nhìn Thượng Ất.

“Nhưng tôi thật sự không phục, tốc độ của anh quá nhanh, tôi không theo kịp. Chỉ cần anh để cho tôi đấm, tôi hứa với anh là anh sẽ không chịu nổi!”

...

Tất cả mọi người đều không nói nên lời, trên trán xuất hiện vô số vạch đen, bọn họ thầm nói, có phải tên này bị ngốc rồi không? Lão đại Thượng Ất đã nói là đứng đó không trốn để cho anh tùy tiện đánh rồi anh còn ở đó nói cái gì vậy? Anh đánh đi chứ?

Hoặc là nói, hai cú đấm vừa rồi đã đánh tan sự tự tin của Trư Cương Liệt, cho nên anh ta không đánh nữa?

“Vì vậy nên? Anh có đánh không? Trư Cương Liệt không phải là anh muốn làm như thế này để kéo dài hết năm phút đó chứ? Anh đây là gian lận, quá không biết xấu hổ rồi!”

Trư Cương Liệt vẫn không nhúc nhích, những người cảnh vệ cũng không dám nói gì đối với mấy người hâm mộ Thượng Ất này, bọn họ lập tức bĩu môi chế nhạo Trư Cương Liệt, làm cho khuôn mặt của người đàn ông to lớn với hai lỗ mũi to như mũi heo đỏ bừng lên!

“Ta khinh, ông đây là loại người không biết xấu hổ đó sao? Tôi chỉ là xác thực xem là lão đại Thượng Ất có phải là không né tránh thật không!”

“Không tránh! Chỉ cần tôi cử động một chút thì sẽ thua!” Thượng Ất cũng bị hành động của Trư Cương Liệt làm cho hứng thú, nhẹ giọng xác nhận lại

lời nói của mình.

“Đây là anh nói đó, động chút thì tính là tôi thắng rồi? Ha ha ha, tôi chỉ đang đợi câu nói này của anh, xem kỹ thuật đánh cận chiến của tôi đây! Nằm xuống cho tôi đi!”

Nhìn thấy Thượng Ất thực sự không né tránh, trên mặt Trư Cương Liệt lộ ra một nụ cười gian xảo, hai bàn tay to như cánh quạt mở ra nắm lấy vai Thượng Ất, thân thể to lớn linh hoạt trượt về phía Thượng Ất, cả người giống như con cá trạch trơn trượt, lập tức áp sát Thượng Ất, khoảng cách không đến mười phân!

“Chết tiệt, Trư Cương Liệt, anh gian lận, vậy mà lại dùng kỹ năng cận chiến để đối phó với lão đại Thượng Ất, anh thật đáng ghê tởm!”

Vương Cương và những người khác đây phần nộ, họ nhận ra rằng Trư Cương Liệt đang lừa dối mọi người, có phải ngay từ đầu, tên này đã có ý nghĩ đáng kinh tởm là dùng kỹ năng cận chiến để đánh Thượng Ất không?

Phải biết rằng kỹ năng cận chiến của tên này là một kỹ năng mà ngay cả Điền Ba cũng phải đau đầu, một khi đã vướng vào người của tên nặng 2300kg này thì ngay cả con gấu khổng lồ cũng khó thoát khỏi chứ đừng nói đến duy trì sự thăng bằng.

Xong rồi, mình bị Trư Cương Liệt này chơi thảm rồi, vợ của tôi... Nhìn thấy hai cánh tay của Trư Cương Liệt quấn quanh cổ Thượng Ất, Vương Cương không khỏi đau đớn che mắt.

Không có gì bất ngờ, thì Thượng Ất có thể đánh ngã Trư Cương Liệt, nhưng tiền đề là chân anh ấy không được động, nhưng ai có thể bất động ở tình trạng cận chiến như vậy đây? Vậy thì không phải là giống thần tiên sao?

...

“Có chút thông minh, có điều muốn dùng nói để đánh bại tôi thì... anh quá ngây thơ rồi!”

Giọng nói nhẹ nhàng của Thượng Ất đột nhiên truyền đến tai mọi người, sau đó đột nhiên một tiếng rên rỉ giống như bị bóp nghẹt vang lên bên tai mọi người, sau đó thân hình to lớn của Trư Cương Liệt như một quả đạn pháo bị ném ra xa hơn mười mét, anh ta nặng nề ngã xuống đất, bụi mù bay đầy trời!”

“Trời ạ!”

“Trời ạ!”

“Trời ạ!”

Xung quanh liên tục vang lên âm thanh chấn động, toàn bộ dân chúng tập trung đều kêu lên, tiếng reo lập tức lan ra xung quanh khu rừng rậm làm chấn động đến vô số chim và thú đang ngủ yên!

Đôi cánh ác quỷ, giống như một vật ở địa ngục, hoàn toàn mở ra giữa không trung!

“Em gái nó, đây là cái gì vậy? Quá khoa trương rồi?!”

Tất cả lính cảnh vệ đều kinh ngạc nhìn chăm chăm vào đôi cánh ác quỷ, nguyên nhân là hầu như không ai trong số họ từng nhìn thấy đôi cánh ác quỷ của Thượng Ất. Không chỉ vậy, lần này ngay cả thủ hạ thân tín như Vương Cương cũng lộ ra vẻ kinh hãi, phát hiện không biết đôi cánh ác quỷ của Thượng Ất đã trải qua tiến hóa kinh người lần nữa từ lúc nào.

Trong ấn tượng của Vương Cương, đôi cánh ác quỷ trong quá khứ có phần hơi giống như cánh dơi phóng to, tuy khiến người ta kinh ngạc nhưng khi nhìn kỹ thì chúng ít nhiều có phần gớm ghiếc và xấu xí, tràn đầy vẻ hoang dã nguyên thủy như dã thú, không khỏi khiến người ta cảm thấy khó chịu từ trong lòng.

Nhưng bây giờ, đôi cánh của Thượng Ất đã thay đổi rất rõ ràng, trước hết là bề mặt của nó đã không còn nổi những cục sần sùi phồng lên, có mạch máu, thay vào đó là một lớp tinh thể giống như vàng và ngọc bích bao phủ chặt chẽ trên đó, nó cũng trở thành màu đen tuyền, nhưng màu đen bây giờ lại

giống màu đen của vũ trụ huyền bí bao la sâu thẳm, tạo cho người ta giảm giác thật trọng mà uy quyền.

Ngoài ra, hình dáng bên ngoài của đôi cánh quỷ cũng đã thay đổi rất nhiều, những khớp nối ban đầu giống như móng vuốt động vật nay đã trở thành lưỡi kiếm hình vòng cung, nhìn từ xa hai đầu cánh trông giống như miếng ngọc bích màu đen đang từ từ từng chút từng chút lộ ra vẻ trắng lợt.

Điều bất ngờ nhất chính là ngay phía trên những khớp ngọc màu đen này, những sợi năng lượng màu đen đang không ngừng di chuyển, bao phủ lấy đôi cánh của Thượng Ất khiến nó trông giống như sương mù dày đặc màu đen, làm cho người ta có cảm giác cả người anh giống như mây mù, vừa bí ẩn vừa lạnh lẽo.

“Tiến hóa rồi sao? Tại sao những sợi năng lượng màu đen này lại khiến mình có cảm giác rất quen thuộc...” Cảm nhận được luồng khí kỳ dị từ đầu cánh ác quỷ, Thượng Ất trầm ngâm nhìn vào những tia năng lượng màu đen, trong khi Trư Cương Liệt ở phía đối diện đang đau đớn ôm chặt cánh tay, ngực và những chỗ đã chạm vào đôi cánh của Thượng Ất.

Chương 520: Bất ngờ trong bất ngờ

Chương 520. Bất ngờ trong bất ngờ

Lẽ nào, là...”

Vừa rồi khi chiến đấu với Vương Cương, Thượng Ất định dùng đôi cánh quỷ để chống đỡ đòn đánh của đối phương, nhưng không ngờ, ngay khi đôi cánh quỷ được mở ra, một cỗ năng lượng khó hiểu phun ra từ trong đôi cánh quỷ, như thể có thứ gì đó đang không ngừng rót vào đôi cánh, lúc này một ý nghĩ từ từ ngưng tụ trong đầu Thượng Ất, anh không khỏi lẩm bẩm nói: “Màu đen... cảm giác ăn mòn mọi thứ... khiến Trư Cương Liệt đau đớn và mất sức ngay lập tức... Mình hiểu rồi, đây là sức mạnh của thế giới hoang tàn kia, loại sức mạnh phóng xạ hạt nhân đáng sợ đã hủy diệt toàn bộ thế giới đó!”

“Bố, bố, bố sao vậy, bố bị thương sao?”

Nhìn thấy Thượng Ất im lặng, Thượng Nhạc Nhạc lo lắng đi tới, mở cánh tay mỏng manh đi tới ôm thân thể Thượng Ất, nhưng lại không để ý đến khói đen đáng sợ trên cánh của Thượng Ất đang lặng lẽ lấy đi hơi ấm và sức sống của thảm thực vật dưới chân anh!

“Đừng tới đây, Nhạc Nhạc, nguy hiểm!” Thời điểm mấu chốt, Thượng Ất đột nhiên bừng tỉnh, ngay lập tức anh bảo Thượng Nhạc Nhạc không được bước lên phía trước. Cùng lúc đó, ý niệm truyền lệnh cho đôi cánh quý thu lại, nhưng không ngờ rằng đôi cánh quý không hề thu lại mà chúng đột nhiên run lên không thể kiểm soát được!

“Ừng!”

Âm thanh kỳ dị xuất hiện trước mặt mọi người, trên không trung đột nhiên xuất hiện hai vết nứt, một lượng lớn năng lượng màu đen liên tục tuôn ra từ hai vết nứt bao phủ lấy Thượng Ất.

“Bố!”

“Chồng!”

“Lão đại Thượng Ất!”

Vô số âm thanh hoảng sợ đồng thời vang lên, tất cả mọi người đều không biết chuyện gì xảy ra, ngay từ đầu đây chỉ là đánh cược, sao đột nhiên lại trở thành thế này?

...

Trong luồng năng lượng màu đen, Thượng Ất vẫn bình tĩnh, chân bất động, mặc cho khói đen vây quanh, đại não nhanh chóng vận hành thoáng hiện lên gương mặt quen thuộc của tiến sĩ L và những lời ông ấy nói trước khi anh rời đi: “Thượng Ất, trở về Trái Đất đi, nơi đó còn cần có anh bảo vệ...”

Không đúng, ngoại trừ câu này, tiến sĩ L còn vỗ nhẹ vào anh trước khi anh rời đi, vị trí chính xác của cái vỗ là... vị trí của đôi cánh ác quỷ?!

“Tôi hiểu rồi, tên khốn tiến sĩ L... cũng đúng là lợi hại, thật đúng là một tên biến thái!”

Trong lòng Thượng Ất lặng đi, anh đã đoán được nguyên nhân xuất hiện chuyện này. Vào lúc anh rời khỏi thế giới hoang tàn đó trở về Trái Đất, không biết tên gia hỏa tiến sĩ L này đã dùng phương pháp gì, lại có thể “trồng” hai vết nứt thời không nhỏ lên cơ thể của anh, mà đầu kia của vết nứt chính là một thế giới chứa đầy sức mạnh ăn mòn của bức xạ hạt nhân, thông qua hai vết nứt thời không này, sức mạnh ăn mòn trong đó đã liên tục được tiêm vào đôi cánh, khiến cho nó thay đổi với tốc độ kinh người...

Nhưng tại sao tiến sĩ L lại phải làm điều này, tại sao đôi cánh ác quỷ có thể hấp thụ năng lượng của thế giới hoang tàn và trở nên mạnh mẽ hơn?

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác hiện lên trong đầu Thượng Ất, nhưng Thượng Ất không có thời gian để suy nghĩ, anh phải lập tức giải quyết hai vết nứt thời không đang bổ sung năng lượng cho đôi cánh quỷ này, nếu không một khi vết nứt mở rộng, đây sẽ không còn là một vấn đề bình thường nữa!

Nghĩ thế, Thượng Ất nắm chặt tay, anh bắt đầu thu đôi cánh lại, dần dần dần dần, năng lượng màu đen trong không trung bắt đầu giảm đi, có thể nhìn thấy hai vết nứt cũng đang dần nhỏ lại... Cuối cùng, đôi cánh của Thượng Ất biến mất sau lưng, mọi thứ lại trở lại trạng thái ban đầu.

“Lão đại uy vũ, thần của căn cứ Tổ Ưng uy vũ!”

Độ Biên liều mạng hét lên, cúi đầu xuống mặt đất, như thể là một tín đồ ngoan đạo nhất, anh ta đè trán của mình xuống dưới chân Thượng Ất. Phía sau anh ta, một số binh lính, thị vệ và dân thường cũng quỳ xuống, tất cả đều nhìn chăm chăm vào Thượng Ất với ánh mắt nóng bỏng, sùng bái.

Đối với họ, cảnh tượng vừa rồi thực sự giống như một phép màu, tất cả những gì họ có thể làm lúc này là thần phục cúi đầu!

“Đứng dậy đi, một người đi xem xem Trư Cương Liệt thế nào rồi.” Thượng Ất trầm giọng ra lệnh, ngay lập tức, một người đi tới nâng Trư Cương Liệt dậy rồi hét lên: “Tình hình của Trư Cương Liệt hình như có chút hơi nghiêm trọng, vết thương trên người anh ấy đang mừng mủ rất nhanh!”

“Không sao đâu, chỉ cần người không chết là được, phải người gọi Thủy Thanh Nhan mang thánh quang đến!” Đỗ Giai Tuệ nói, sau đó liền hét lên với đám binh lính còn đang kinh ngạc ở xung quanh: “Còn không mau lấy mấy bao thuốc rách của các người ở trên bàn đi, bây giờ chúng ta phải bắt đầu tiệc chúc mừng rồi!”

“Được rồi, được rồi, chị Đỗ đã lên tiếng, sao chúng em dám không nghe, chúng em sẽ thu dọn ngay.”

Vừa nói, những tên lính cảnh vệ cượng thua nhanh chóng liệch mạng vớ lấy bao thuốc lá trên bàn, phớt lờ ánh mắt ăn thịt người của Vương Cương và những người lính cảnh vệ khác. Vương Cương và những người khác cũng không nói gì nhiều, đối với việc Trư Cương Liệt bị thương nặng như vậy, nếu cứ bám vào vụ cá cược nhỏ này, vậy thì cũng quá nhỏ nhen rồi.

Bây giờ, mọi người đều đang quan tâm đến phản ứng của Thượng Ất, dù sao thì vừa rồi cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mọi người đều không rõ là rốt cuộc Thượng Ất có vì chuyện ngoài ý muốn này mà nổi giận không.

Thượng Ất không tức giận mà trầm ngâm suy nghĩ: “Hình như lão già tiến sĩ L này đã chuẩn bị cho chuyện này từ lâu rồi, còn về việc tại sao lại làm như vậy thì hẳn là ông ấy có lý do của mình. Có điều như thế vừa hay, lần trở về này mình lo lắng nhất là khu rừng rậm rộng lớn ở bên ngoài căn cứ Tổ Ưng rất khó san lấp vì có quá nhiều quái thú và sinh vật thoái hóa sống ở đó, bây giờ có hai vết nứt thời không có thể phóng ra sức mạnh bức xạ, sử dụng sức mạnh ăn mòn của năng lượng đen này thì có thể phá hủy khu rừng rậm này một cách dễ dàng... Có điều, trước lúc đó mình phải giải quyết một vài vấn đề nhỏ bên trong căn cứ, chẳng hạn như kẻ đang trốn trong đám đông và chuẩn bị âm thầm trốn thoát... Tiểu Ly!”

Chương 521: Thú thoái hóa đặc biệt cấp vương

Chương 521. Thú thoái hóa đặc biệt cấp vương

Thượng Ất thu hồi suy nghĩ, khoe miệng hiện lên một tia giễu cợt, ánh mắt rơi vào một bóng người nho nhỏ trong đám đông, đó là một cậu bé có dáng người tương đương với Thượng Nhạc Nhạc. Khuôn mặt dịu dàng và thanh tú của cậu ta trông rất phong nhã, nhưng hai con mắt lúc nào cũng chuyển động thể hiện sự rõ sự gian xảo cực kỳ không phù hợp với lứa tuổi của cậu, sự khác biệt này ở giữa đám đông đã lập tức bán đứng cậu ta.

Lúc này, cậu ta đang âm thầm lấy những món ăn tinh tế ở trên bàn, dưới chân luôn di chuyển giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi...

“Cậu nhóc chuẩn bị đi đâu vậy, nhìn thấy bạn bè mình không định chào hỏi mà đã đi rồi sao?”

Thượng Ất đứng trước mặt đứa nhỏ, kéo ghế ngồi xuống, bình tĩnh nhìn cậu ta bất động.

“A, cháu... chú, cháu sai rồi, cháu không nên trộm đồ ăn, cháu đi ngay đây!”

Đứa nhỏ nhìn thấy Thượng Ất đột nhiên xuất hiện trước mặt thì sững sốt một chút rồi giả bộ đáng thương như bị bắt gặp ăn trộm, miệng thì nấc lên nói đứt đoạn giống như sắp khóc. Lúc này mấy người Trần Phóng cũng tò mò đến, kéo ghế đầu ngồi vào bàn, nhìn hai người bọn họ.

Đỗ Giai Tuệ là người đầu tiên hỏi: “Thượng Ất sao vậy? Đây, là con nhà ai thế, thật đáng yêu, mau đến chỗ của dì, nói cho dì biết bố mẹ cháu đâu?”

“Cháu không có cha mẹ, cháu là một đứa trẻ mồ côi, dì, cháu đói quá, cháu hứa sẽ không trộm đồ ăn nữa, thả cháu đi đi.”

Nhìn thấy Đỗ Giai Tuệ mở hai tay ra muốn ôm mình, cậu nhóc lộ ra vẻ lạnh lùng nhưng ngay sau đó lại giả bộ đáng thương, lấy mu bàn tay quạt nước mắt cầu xin, chân thì lùi lại rời khỏi đám người càng lúc càng xa.

“Ta cảnh cáo cháu, nếu cháu dám lùi một bước nữa, ta đảm bảo là ta sẽ cắt chân của cháu ngay bây giờ... mau lăn qua đây cho ta!” Giọng nói lạnh lùng của Thượng Ất truyền đến, đứa nhỏ nghe xong liền cảm thấy như bị điện giật, lắc lư rồi dừng lại.

“Thượng Ất, anh làm sao vậy, đừng hù dọa đứa nhỏ, lại đây với dì, không ai làm hại cháu đâu!”

Trần Phóng ở bên cạnh bất mãn trừng mắt nhìn Thượng Ất, cô không hiểu tại sao Thượng Ất lại nặng lời với một đứa trẻ, theo bản năng muốn bảo vệ của người mẹ, Trần Phóng ngay lập tức ra tay bảo vệ đứa trẻ tội nghiệp, tiến lên một bước nắm lấy tay cậu bé, rồi quay đầu gọi Nhạc Nhạc: “Nhạc Nhạc, mau tới đây, ở đây có một bạn nhỏ, con đưa bạn ấy đi cùng ăn bánh gato đi!”

“Bạn nhỏ đâu? Con... ầy, bạn là Tiểu Ly có phải không? Không đúng, bạn không phải bạn ấy, hai người không giống nhau, nhưng sao tôi lại cảm thấy bạn rất giống bạn ấy vậy?”

Thượng Nhạc Nhạc chạy tới, nhìn cậu bé phía sau Đỗ Giai Tuệ với vẻ mặt nghi hoặc, bạn nhỏ này mang đến cho cậu cảm giác rất giống Tiểu Ly, nhưng nhìn hình dáng thì hoàn toàn không phải cùng một người, điều này khiến cậu rất bối rối.

“Các người nhận nhầm người rồi, tôi... tôi không phải người ở đây, tôi lên từ bên ngoài vào, mau thả tôi ra, để tôi đi!”

Nhìn thấy càng ngày càng có nhiều người tới gần, cậu nhóc càng tỏ ra cáu kỉnh, khi nhìn thấy Trần Phóng đang nắm tay mình, trong ánh mắt hiện lên một tia hung dữ, như thể muốn nhảy dựng lên cắn bất cứ lúc nào. Nhưng khi Thượng Ất hừ lạnh một tiếng bất mãn, đứa nhỏ lập tức héo rũ, lén lút nhìn Thượng Ất, nét mặt mang theo vẻ lo lắng cùng tuyệt vọng.

“Tiểu súc sinh, nói đi, mi cố ý tiếp cận con trai ta, rốt cuộc là có mục đích gì? Còn có là ai phái mi tới, thành thật khai ra, ta sẽ cho mi chết một cách thoải mái, nếu không đừng trách ta độc ác lột da của mi làm giày đi!”

Giọng nói của Thượng Ất càng lúc càng lạnh, nếu như vừa rồi còn nghi ngờ phán đoán của mình thì bây giờ căn bản có thể kết luận đứa nhỏ trước mặt này là yêu thú trong số các quái thú thoái hóa, một yêu thú thoái hóa đặc biệt cấp Vương.

Ở kiếp trước, trong nhân gian có một câu nói, nói rằng một số con thú khi thoái hóa có gen thoái hóa đặc biệt, khi thoái hóa đến một mức độ nhất định, chúng có thể biến thành hình người trong một thời gian ngắn, hòa vào chỗ ở của con người sống giống như một con người, những sinh vật thoái hóa đặc biệt này được gọi là sinh vật thoái hóa đặc biệt cấp Vương, có nghĩa là những con thú thoái hóa này đã có sức mạnh của cấp vương, hơn nữa chúng cũng sở hữu khả năng đặc biệt mà những con thú thoái hóa cấp vương khác không có được – hóa hình.

Đương nhiên, ở kiếp trước năng lực của Thượng Ất kém, hoàn toàn không thể gặp được chuyện tương tự cổ quái như thế này, cho nên lúc đó Thượng Ất luôn thích kể cho Thượng Nhạc Nhạc nghe những truyền thuyết này.

Có điều, kiếp này Thượng Ất đã đứng trên đỉnh của kim tự tháp sinh học, cộng thêm với kinh nghiệm của bản thân về gen đột biến sinh học, anh đã dần nhận ra rằng đây không phải là câu chuyện hư cấu mà là những chuyện có thật.

Nghĩ một chút, ngay cả con người cũng có thể trở thành nhiều dạng quái thú khác nhau, anh cũng có một đôi cánh giống như đôi cánh của ác quỷ thì còn có chuyện thì mà không thể xảy ra được?

Vì thế, khi lần đầu Thượng Nhạc Nhạc xuất hiện, nói những lời “đánh đánh giết giết” mà lẽ ra đứa trẻ không nên nói thì Thượng Ất đã sinh ra nghi ngờ. Sau đó xuất hiện Đinh Tiểu Bạng chết vì sốt không rõ lý do, một cậu bé tên Tiểu Ly cố tình tiếp cận ngọc bội Dao Cầm của Thượng Nhạc Nhạc và những chuyện khác, thì Thượng Ất đã nghi ngờ rằng có thú thoái hóa đặc biệt cấp vương trà trộn vào trong nội thành của căn cứ Tổ Ưng.

Có điều, Thượng Ất không sở hữu sức mạnh của thần như người dẫn chương trình Độ Biên nói nên không thể trực tiếp tìm ra Tiểu Ly đang ẩn mình trong đám đông vì thế Thượng Ất bắt buộc phải dẫn dụ nó ra.

Mỗi chính là trận đánh cược với Trư Cương Liệt, từ mô tả của Thượng Nhạc Nhạc và những người khác thì anh đoán rằng Tiểu Ly này không già lắm, chỉ như một đứa trẻ.

Trẻ con đều có một điểm chung đó là thích đông người và tò mò. Trận chiến giữa anh và Trư Cương Liệt rất sôi động, anh nghĩ rằng chắc chắn là sẽ thu hút được Tiểu Ly này?

Chương 522: Vạch trần thân phận

Chương 522. Vạch trần thân phận

Quả nhiên suy đoán của anh đã đúng, Tiểu Ly không rời đi, mà còn muốn nhân lúc hỗn loạn mà ăn trộm banh gato, cuối cùng đã để lộ tung tích. Bởi vì trong lúc hỗn loạn vừa rồi, mọi người đều lo lắng về thương tích của Trư Cương Liệt, những đứa trẻ con thực sự đều đã bị cha mẹ chúng gọi sang một bên, chỉ có cậu nhóc này là đứng ăn uống bình tĩnh giống như không có chuyện gì xảy ra, không phải là cậu ta thì còn có thể là ai nữa?

Sự việc đã quá rõ ràng, tên nhóc này chính là Tiểu Ly, 99% khả năng cái chết của Đinh Tiểu Bạng là do cậu ta ra tay. Lúc này, Thượng Nhạc Nhạc đã nói rất rõ ràng rằng Đinh Tiểu Bạng nhắc nhở cậu không được chơi với Tiểu Ly, chắc là lúc đó Đinh Tiểu Bạng đã lơ mờ cảm thấy Tiểu Ly không có ý tốt với Thượng Nhạc Nhạc.

Súc sinh chết tiệt, dám giết bọn nhỏ trong căn cứ của mình, cậu ta còn thêm muốn ngọc bội Dao Cầm của Thượng Nhạc Nhạc... Thượng Ất lạnh lùng nhìn Tiểu Ly, sát ý trong lòng lạng lẽ tỏa ra, trong lòng anh cái con yêu thú đặc biệt cấp Vương này đã là một cái xác chết.

Sự khác lạ của Thượng Ất cũng khiến mọi người chú ý, Trần Phóng vô thức buông tay che chắn cho Thượng Nhạc Nhạc ở phía sau, còn Đỗ Giai Tuệ thì lạng lẽ tiến lên che hai mẹ con Trần Phóng ở phía sau, những lớp áo giáp có gai nhọn từ từ nổi lên.

Trong nội thành căn cứ Tổ Ưng, thực lực cả Đỗ Giai Tuệ được xếp vào top đầu, một khi có người uy hiếp mẹ con Trần Phóng, cô ta nhất định sẽ xé nát đối thủ thành từng mảnh một cách vô cùng kinh khủng!

“Lão đại Thượng Ất, có chuyện gì vậy? Có cần phát động cảnh cáo và giới nghiêm không?”

“Không cần, Độ Biên, bây giờ cậu cho mọi người đi dùng tiệc, đừng lãng phí nhiều đồ ăn như vậy, nói với mọi người rằng, sau khi dùng bữa xong, tôi có chuyện quan trọng cần thông báo.”

Thượng Ất khẽ lắc đầu, ý bảo mọi người không nên quá căng thẳng, tuy rằng đối phương là sinh vật cấp vương, nhưng đứng trước mặt Thượng Ất đã trải qua vô số trận chiến thì yêu thú thoái hóa đặc biệt cấp vương này cũng không có quá nhiều uy hiếp.

“Rõ!”

Vương Cương và những người khác gật đầu, ngay sau đó âm thanh cổ vũ, vui mừng vang lên từ khắp nơi. Trong mắt mọi người, bữa tiệc này giống như Tết Nguyên Đán. Có rất nhiều món ăn tinh tế dùng nguyên liệu đặc biệt, chứa nhiều chất năng lượng, mỗi một miếng nhỏ đều rất đắt, nhưng bây giờ có thể ăn bất cứ thứ gì mà mình muốn, thật là giống như nằm mơ vậy!

“Cẩn cứ Tổ Ưng vạn tuế! Vua của căn cứ Tổ Ưng vạn tuế! Thượng Ất đại nhân vạn tuế!”

Trong tiếng hoan hô của đám đông, giờ ăn hấp dẫn đã đến, lúc này Thượng Ất quay đầu lại lạnh lùng nhìn Tiểu Ly, nhìn thấy Tiểu Ly kia đang không ngừng nhỏ giọt mồ hôi dọc theo trán, đồng thời trong lòng không khỏi hối hận.

“Chết tiệt, tại sao mình không sớm rời đi, người đàn ông trước mặt này quá khủng bố, anh ta chỉ nhìn chăm chăm thôi mà mình đã không dám nhúc nhích, nếu như thật sự phải động thủ, e là mình sẽ thực sự chết ở đây... không được, phải nghĩ cách gì đó!”

Tiểu Ly cực kỳ hối hận, đồng thời lên tiếng cầu xin: “Thượng Ất đại nhân, tôi biết tôi sai rồi, nhưng tôi không hề có ý định muốn hại Thượng Nhạc Nhạc, tôi chỉ muốn cùng cậu ấy chơi đùa với những đứa trẻ khác. Tôi...”

“Hừ, xem ra mi chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ, nhóc con, xem ra ta phải cho mi nếm chút đau đớn...”

Thượng Ất vừa nói vừa đột nhiên chạm nhẹ vào bụng Tiểu Ly, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng hét của Tiểu Ly, máu phun ra như suối.

“Đừng giết tôi, tôi nói, tôi nói hết!”

Tiểu Li cúi xuống đau đớn, trong bụng đau rất làm cậu cảm thấy rất khó chịu, cậu ta biết rõ kết cấu nội tạng của mình nên biết ngón tay của đối phương đã đâm thủng gan mình rồi, nếu mạnh hơn nữa thậm chí có thể đâm xuyên qua cơ thể.

Nhưng nỗi đau thể xác không thể theo kịp nỗi sợ hãi trong lòng, với cú đánh này, Tiểu Ly gần như ngay lập tức mất đi ý định quay trở lại hình dạng ban đầu để chiến đấu, cậu phát hiện ra người đàn ông tên Thượng Ất này đáng sợ hơn những gì cậu tưởng tượng gấp trăm lần. Phải biết là, da của một quái thú cấp vương cứng như thép, sừng, đạn, dao dựa thông thường không thể uy hiếp được nó, đó là lý do vì sao Tiểu Ly dám ngang nhiên đi vào căn cứ Tổ Ưng.

Theo nó thấy, ngay cả khi bị con người phát hiện, nó cũng có thể bình tĩnh trốn thoát trước mặt họ, không ai có thể uy hiếp được nó ngoại trừ người đàn ông tên Điền Ba và cô gái ngoại quốc bên hồ Tổ Ưng. Nhưng ai có thể ngờ rằng, người đàn ông trước mặt này chỉ bằng một ngón tay mà có thể làm cậu đau đớn như thế, điều này khiến cậu nhớ lại những gì mẹ đã nói với cậu trước khi xuống đây: “Tiểu Ly, hãy nhớ rằng đừng coi thường con người, bọn họ đã thống trị vùng đất này hàng vạn năm, sự khủng bố của những người này vượt ngoài sức tưởng tượng của con...”

Hít một hơi sâu, Tiểu Ly run rẩy nhìn Thượng Ất, ánh mắt bình tĩnh sắc bén khiến nó không thể không nói ra sự thật: “Tôi là một con mèo báo, là sinh vật thoái hóa trong miệng các người. Tôi đến căn cứ Tổ Ưng các người là để thám thính thực lực của con người, sau đó thông báo cho những con thú thoái hóa khác trong rừng... Ừm, không sai, nhóm quái thú thoái hóa có trí tuệ chúng tôi đã ký kết một giao ước, tất cả các loài thú đều đồng ý rằng sự tồn tại của các người ngăn cản chúng tôi tiến hóa lên một cấp độ cao hơn, vì thế liên minh thú thoái hóa quyết định cử tôi đến để thám thính tình hình, sau đó quyết định thời điểm điều động các quái thú khác đến san bằng căn cứ Tổ Ưng của các người!”

“Cái gì? Mèo báo? Liên minh thú thoái hóa? San bằng căn cứ Tổ Ưng chúng ta?” Mọi người sững sờ nhìn Tiểu Ly, trong lòng giống như có 10.000 con động vật ăn cỏ đi qua, tất cả đều tròn xoe mắt nhìn, không biết nên nói cái gì.

Chương 523: Sóng gió lại nổi lên

Chương 523. Sóng gió lại nổi lên

Ai có thể ngờ rằng căn cứ tưởng như bình thường này lại có dòng chảy ngầm mạnh mẽ như vậy. Trong bất giác, những con thú thoái hóa đã đáng sợ đến mức chúng có thể giả làm con người và quang minh chính đại sống cùng với con người. Những người biết tiểu thuyết cổ đại của Trung Quốc viết về quái thú đều lập tức nghĩ đến tiểu thuyết “Liêu trai chí dị”, Tiểu Ly này chỉ là một ví dụ điển hình cho những sơn tinh dã quái ở trong khu rừng.

Quá đáng sợ rồi, thật sự là quá đáng sợ rồi!

Sau khi tìm ra mấu chốt, tất cả mọi người đều tái mặt và nhìn xung quanh. Điều họ quan tâm nhất là ngoài Tiểu Ly ra còn có bao nhiêu con quái thú biến hóa cải trang thành con người đang ở trong căn cứ, nếu những người mình quen và không quen ở xung quanh đều là dã thú vậy thì không phải có nghĩa là toàn bộ nội thành của căn cứ đã bị dã thú chiếm đoạt rồi sao?

“Mọi người đừng sợ, không có bao nhiêu quái thú cấp vua có thể biến hóa, tôi nghĩ ở đây không còn ai khác ngoài tên nhóc Tiểu Ly này.” Thượng Ất an ủi mọi người rồi quay đầu nói với Tiểu Ly: “Liên minh thú thoái hóa là mấy con súc sinh các người? Ha ha, đúng thật sự là dám nói, san bằng căn cứ của ta? Trong não của các người là rỗng à, chỉ dựa vào đám chó mèo các người mà dám nói khoác thế này, thật sự là khiến người ta cười chết. Bỏ đi, hỏi nhiều cũng vô ích, dù sao thì sớm muộn gì ta cũng sẽ san bằng mảnh rừng này, hôm nay sẽ khai đao từ người đi!”

“Đợi đã, anh không thể giết tôi!” Nhìn thấy sát khí trong mắt Thượng Ất càng ngày càng mạnh, cảm thấy Thượng Ất thật sự muốn giết mình, Tiểu Ly thực sự sợ hãi, không khỏi hét lên một tiếng: “Anh không được giết tôi, bố mẹ tôi sẽ thay tôi báo thù, giết hết các người!”

“Hừ, đến một người giết một người, đến một đám giết một đám. Tốt nhất là mi nên hy vọng rằng bọn họ sẽ không đến báo thù cho mi, nếu không khi họ xuất hiện thì đó sẽ là ngày chết của họ. Ở trước mặt Thượng Ất ta, bất kỳ quái vật nào cũng sẽ phải chết!”

Thượng Ất không quan tâm đến lời đe dọa của Tiểu Ly, hai bàn tay to lớn siết chặt, Tiểu Ly lập tức cảm thấy vừa buồn vừa ngột thở, đành phải nỗ lực một tiếng ở trên không trung rồi lộ ra hình dáng thật.

“Chết tiệt, thật sự là mèo báo!?”

Mọi người ngạc nhiên nhìn thân hình của Tiểu Ly, bộ lông màu trắng bạc với một số hoa văn màu đen, nó không nhỏ nhưng chỉ to bằng một con chó bình thường, bộ lông toàn thân phát sáng trông rất đẹp.

Đáng tiếc, trong bụng nó bây giờ có một vết thương đang không ngừng phun ra máu đã phá hủy vẻ đẹp tổng thể của nó. Ngoài ra, còn bị Thượng Ất bẻ cổ, mắt lồi ra ngoài, lưỡi thè ra, khiến nó trông giống như một con chó đang giãy dụa cho đến chết.

“Thượng Ất, anh định thực sự giết chết nó sao? Em nghĩ nó... chỉ là một đứa trẻ, hay là...” Trần Phóng thấy đáng vẻ mà đứa trẻ Tiểu Ly mới biến thành, cô không thể không mềm lòng muốn cầu tình, không ngờ Thượng Ất trừng mắt nhìn cô, trầm giọng nói: “Đừng có bị nó lừa, nó hoàn toàn không phải trẻ con, theo tuổi thọ của con người, nó phải từ bốn mươi tuổi trở lên. Lý do nó biến thành hình dáng của một đứa trẻ là muốn lừa những người không biết gì như mọi người, chiếm được lòng tin của mọi người. Đừng quên Đinh Tiểu Bạng, nguyên nhân đứa trẻ đó chết là bởi vì bị nó hút mất tinh khí!”

“Cái gì? Thứ này có thể hút năng lượng của con người, nó làm thế nào vậy?” Bây giờ không chỉ có Trần Phóng sợ hãi mà những người khác đều tản ra ngay lập tức, sợ bị con mèo báo này hút tinh khí.

“Vậy thì phải hỏi tiểu tử này...” Thượng Ất nắm cổ Tiểu Ly, lạnh lùng nói: “Nói đi, mi giết Đinh Tiểu Bạng như thế nào!”

“Tôi... tôi không... a!” Tiểu Ly còn đang định giải thích, nhưng không ngờ một tiếng xương gãy truyền đến, Thượng Ất đã bẻ một chân trước của nó.

“Tôi nói, tôi nói... Tôi đã dùng móng vuốt sắc của mình cắt một vết thương nhỏ trên Đầu Đinh Tiểu Bạng, trên vuốt sắc này có chất độc độc nhất vô nhị của họ mèo báo chúng tôi, rồi lên tới hút tủy não của Đinh Tiểu Bạng khi cậu ta đang ngủ. Bởi vì vết thương này rất nhỏ còn được giấu ở trong tóc nên bác sĩ của các người hoàn toàn không thể tìm thấy nó và chỉ có thể nhìn cậu ta từ từ chết.

“Cái gì, mi hút tủy não của đứa trẻ đó... Vậy người có làm điều như thế với Thượng Nhạc Nhạc không?” Trần Phóng sợ hãi khi nghe thấy Tiểu Ly thừa nhận, cô không thể ngờ rằng những con thú này lại độc ác đến mức như thế.

“Không có, vốn dĩ tôi cũng muốn... nhưng ngọc bội trên cổ Thượng Nhạc Nhạc lại toát ra một sức mạnh khiến tôi cảm thấy sợ hãi, vì vậy tôi chưa bao giờ dám lại gần cậu ấy...” Tiểu Ly nói, đôi mắt đen nháy lộ ra vẻ ảo não, có vẻ nó tiếc rằng Thượng Nhạc Nhạc không bị hại.

“Hừ... Hừ, Thượng Ất, anh nói đúng, những con thú này không thể giữ lại được, câu nói đó nói thế nào nhỉ? Không phải cùng loài, tất sẽ nghĩ khác! Thượng Ất, em đưa Nhạc Nhạc và Tú Tú về trước, chỗ này giao lại cho anh, nhất định đừng có nường tay!”

Mặt Trần Phóng tái mét, liên lụy đến hai đứa con, người phụ nữ này không còn chịu đựng được nữa. Nhưng khi cô quay người chuẩn bị rời đi thì đột nhiên có hai người cảnh vệ ở bên ngoài chạy vào, họ nghiêm mặt nói gì đó với Vương Cương, một lúc sau Vương Cương cũng bước tới với vẻ mặt phức tạp.

“Lão đại, ở bên ngoài có anh em phát đạn cảnh báo, đội trưởng Chu Thiết và đội trưởng Thủy Thanh Nhan chạy tới ứng cứu đã phát hiện ra tên thủ lĩnh của người thoái hóa đang chuẩn bị vây công căn cứ, sau khi hai bên giao thủ, Kim Bình Nhất của đội tuần tra bị thương bất tỉnh, anh em bên ngoài hỏi phải làm sao, có cần đưa người ra ngoài căn cứ thu dọn không?!”

“Thủ lĩnh người thoái hóa?” Thượng Ất liếc mắt nhìn Tiểu Ly trong tay, khóe miệng hiện lên một tia giễu cợt, người thoái hóa, xem ra chuyện này

đã không thể thương lượng được rồi!

Chương 524: Sóng gió lại nổi lên (2)

Chương 524. Sóng gió lại nổi lên (2)

“Không liên quan gì đến sinh vật thoái hóa chúng tôi, những con người thoái hóa đó thường ẩn náu trong bóng tối của khu rừng rậm, những sinh vật thoái hóa chúng tôi cũng rất ghét chúng, đặc biệt là những con người thoái hóa có trí thông minh, họ có thể nhét vào miệng khi nhìn thấy bất kỳ sinh vật thoái hóa nào, chúng còn biến thái và ghê tởm hơn cả con kền kền ăn thịt. Nếu không phải thực sự không có chỗ tốt gì thì những thứ bẩn thỉu không biết diễn tả như thế nào này đã bị liên minh thú thoái hóa chúng tôi giết chết rồi!”

Giống như không muốn đặt cùng một chỗ với người thoái hóa, Tiểu Ly ngẩng đầu lộ vẻ khinh thường với ánh mắt hung dữ, trong lòng Thượng Ất không khỏi càng thêm quyết tâm tiêu diệt những con thú thoái hóa này. Thượng Ất biết rằng trong mắt những con thú thoái hóa này, sự khác biệt giữa con người và những người thoái hóa giống như sự khác biệt giữa bánh mì tươi và bánh mì thiu, tức là cả hai đều có thể ăn được, nhưng loại trước thì ngon hơn.

“Vương Cương, bẻ chân tay và cột sống của tên này rồi treo lên cột cờ cao nhất ở ngoài thành của căn cứ. Tôi muốn những con thú đó biết căn cứ Tổ Ủng của chúng ta không dễ chọc!” Thượng Ất tiện tay ném Tiểu Ly cho Vương Vương, rồi quay sang nói với hai người lính báo tin: “Đưa tôi đi gặp đám người Chu Thiết, bây giờ bọn họ đang ở đâu?”

“Ở doanh trại huấn luyện bên ngoài thành, đội trưởng Thủy Thanh Nhan đang điều trị cho Kim Bình Nhất bằng thánh quang, bây giờ tôi sẽ đưa anh đến đó!”

Hai người lính trả lời Thượng Ất một cách chinh tề, đồng thời bước nhanh về phía cửa. Lúc này, Tiểu Ly ở phía sau Thượng Ất gào ghét tràn đầy thù hận: “Thượng Ất, người nhất định sẽ phải hối hận. Bố mẹ ta và các trưởng lão của liên minh sẽ không bao giờ buông tha cho ngươi! A!”

Giọng nói tràn đầy thù hận nhưng Thượng Ất không thèm nhìn lại, đi một mạch đến chỗ hai người lính báo tin.

Đối với sự trả thù sau này, Thượng Ất đương nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng, anh nhận ra rằng những con thú thoái hóa này rất đáng sợ, có thể mang lại thương vong rất lớn cho căn cứ Tổ Ưng. Nhưng Thượng Ất nhất định phải làm điều này, trong mặt thể tàn khốc, Thượng Ất phải đối xử tàn ác với kẻ địch gấp trăm lần, có như vậy thì những con thú có trí thông minh này mới sợ hãi, mới không đi khiêu khích Thượng Ất.

Đối phó với thú dữ thì nhất định phải hung dữ. Chỉ khi làm chúng bị thương và khiến chúng sợ hãi thì vành đai tị nạn của căn cứ Tổ Ưng mới thực sự được thiết lập. Nếu không, một khi Thượng Ất tỏ ra yếu đuối, sẽ có vô vàn rắc rối liên tục ập đến.

“Lão đại Thượng Ất, Kim Bình Nhất ở đây... À, còn có một chuyện khác mà vừa rồi tôi đã không báo cáo với anh.” Một trong hai người lính dẫn đường quay đầu lại nhìn Thượng Ất, do dự nói: “Đội trưởng Chu Thiết phát hiện rằng quần áo của Kim Bình Nhất đã bị mất, thủ lĩnh người thoái hóa chiến đấu với Chu Thiết cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào là đã lấy đi những bộ quần áo này, vì vậy đội trưởng Chu Thiết suy đoán rằng... chắc là đã có một tên người thoái hóa trà trộn vào trong ngoại thành của căn cứ.”

“Ồ, nếu như đã biết có người trà trộn, tại sao lại không đi lục soát, nói với tôi những điều này là có ý gì?” Thượng Ất nghĩ nhanh, anh nghe ra trong lời nói của người lính này có chút ý ở ngoài lời.

“Cái đó... lão đại Thượng Ất, chúng tôi đã cử người đi lục soát, trong đó có người đã trả lời rằng họ đã nhìn thấy một người giống hệt Kim Bình Nhất, mười phút trước đã đi đến lô cốt ngầm, mà người tiếp đón anh ta là... là thủ lĩnh của lô cốt ngầm, Vương Tú Nhi!”

“Vương Tú Nhi?”

Khuôn mặt của Thượng Ất lộ ra vẻ trầm ngâm, khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp cùng với ánh mắt trù mẫn xuất hiện trong tâm trí anh...

Vương Tú Nhi... Thủ lĩnh của lô cốt ngầm, người cai quản hàng chục con người thoái hóa, dựa vào hồ Tổ Ứng để thiết lập môi trường sống, tự mình tìm cách tồn tại và sinh sôi, tuy vất vả nhưng có thể coi đây là một ngôi nhà tốt.

Thượng Ất nghĩ nghĩ, ngẩng đầu lên nói với người lính dẫn đường: “Trong thời gian tôi vắng mặt lô cốt ngầm kia có biến hóa gì không, những người thoái hóa đó có hành động gì khác thường không?”

“Không có, bọn họ vẫn luôn rất an phận, nhưng lô cốt ngầm đã thay đổi rất nhiều so với trước khi anh rời đi. Không chỉ có số người tăng lên rất nhiều mà thủ lĩnh Vương Tú Nhi ở đó cũng trở nên... xinh đẹp hơn, các anh em ở trong căn cứ đều gọi cô ấy là tinh linh của lô cốt ngầm, gần như trở thành... đối tượng ngưỡng mộ của tất cả mọi người.”

Giọng người lính ngập ngừng, anh biết rõ Vương Tú Nhi luôn dành tình cảm cho Thượng Ất, mặc dù Thượng Ất luôn từ chối cô, nhưng cũng không thể tùy tiện trở thành đối tượng cho người khác bàn tán, như vậy sẽ gây ra những hiểu lầm và phiền phức không đáng có.

“Không sao, tình yêu với cái đẹp thì ai cũng có, nhưng số người ở trong lô cốt ngầm đột ngột tăng lên là sao? Tôi nhớ lúc tôi rời đi lô cốt ngầm chỉ có mất chục người, bây giờ tăng lên bao nhiêu rồi?”

“Thưa đại nhân, theo thống kê từ tháng trước, có tổng cộng 1345 người ở trong lô cốt ngầm, trong đó có 690 người là trẻ sơ sinh, còn lại là thanh thiếu niên và người lớn. Hầu hết những người này đều là người thoái hóa, có một số người bình thường bị khuyết tật về thể chất cũng được... Vương Tú Nhi mang về từ trong khu rừng rậm.”

Khi nói chuyện, người lính âm thầm quan sát biểu hiện của Thượng Ất. Anh cũng là một trong số nhiều người ngưỡng mộ Vương Tú Nhi, tinh linh của lô cốt ngầm này. Sự bất mãn với người thoái hóa mà Thượng Ất vừa thể hiện khiến anh có chút lo lắng, rốt cuộc thì Vương Tú Nhi thu nhận đủ loại

người tiến hóa tị nạn mà đã khiến cho nội thành của căn cứ Tổ Ưng bị uy hiếp.

“Nhiều như vậy? Vương Tú Nhi vẫn như vậy, thật sự là một thứ thiện tâm ngu xuẩn, cô ta xem căn cứ Tổ Ưng là tổ chức từ thiện sao...”

Chương 525: Uy hiếp

Chương 525. Uy hiếp

Nghĩ đến cảnh Vương Tú Nhi bấu môi cầu xin cứu bạn đồng hành của mình, Thượng Ất không khỏi mỉm cười, về điểm này, Vương Tú Nhi và Trần Phóng rất giống nhau. Cả hai đều có một trái tim nhân hậu, nhưng Vương Tú Nhi không may mắn như Trần Phóng, trong ngày mặt thể tàn khốc này, nhân dạng thoái hóa chỉ có thể khiến cô tránh xa kiếp người.

Có điều tại sao tên gia hỏa trà trộn vào căn cứ Tổ Ưng lại muốn tìm Vương Tú Nhi, lẽ nào anh ta cũng định tính đi nhờ cậy lô cốt ngầm của căn cứ sao? Không đúng, không phải như thế. Người lính dẫn đường nói rằng những kẻ thoái hóa này không chỉ có một người mà còn có viện trợ từ bên ngoài, trong này nhất định có âm mưu.

Bước chân Thượng Ất đột nhiên tăng tốc, trong lòng nổi lên một cỗ khó chịu.

Thú thoái hóa biết ăn mặc như một người trưởng thành, người thoái hóa tấn công các vệ binh, trà trộn vào lô cốt ngầm, liên minh thú thoái hóa đang chuẩn bị tấn công căn cứ... Tất cả những điều này dường như chỉ xảy ra trong vài ngày khi anh quay trở lại, đây cũng là lúc anh vừa mới có được sức mạnh ăn mòn từ thế giới khác... Mẹ nó, cái cảm giác nguy cơ bức bách này quá quen thuộc, đây tuyệt đối là kết quả của sức mạnh thần bí đến từ không trung kia thao túng!

“Bà nội nó, vốn tưởng rằng sau khi đi một vòng ở thế giới hoang tàn kia về, thể lực bí ẩn kia đã quên mất mình, không ngờ mới trở về hai ngày, các loại nguy cơ đã cùng ập đến, đây là không ép mình đến chết thì không bỏ cuộc sao?”

Trong lòng Thượng Ất tức giận, đồng thời cũng lo lắng, từ trước đến nay Thượng Ất không sợ thế lực thần bí, nhưng anh lại rất lo lắng người bên cạnh sẽ bị liên lụy. Vì vậy, khi gặp vấn đề, Thượng Ất thường tìm cách giải quyết một mình, hiếm khi đưa người đi cùng. Nhưng bây giờ từ con Tiểu Ly và người thoái hóa trà trộn vào thì có thể thấy thế lực bí ẩn đó đã bắt đầu chỉ đạo thú thoái hóa và người thoái hóa tấn công vào những người thân cận của mình.

Thượng Ất sẽ không bao giờ cho phép loại chuyện này xảy ra, anh gạt người lính sang một bên, tốc độ dưới chân lại tăng lên lần nữa, trong nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt của người lính dẫn đường như một làn khói...

...

Trong căn cứ Tổ Ưng, tầng thứ hai dưới lòng đất, Vương Tú Nhi lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt.

“Tộc trưởng Vương Tú Nhi, đề nghị của tôi ngài suy nghĩ thế nào rồi? Đây là cơ hội ngàn vàng có được, chỉ cần ngài đồng ý hợp tác với chúng tôi, tôi bảo đảm sau khi việc thành trong hội trưởng lão nhất định sẽ có một vị trí của ngài, mà sau khi đế quốc người thoái hóa được thành lập, ngài sẽ trở thành người có công lớn trong việc lập quốc, được vạn người kính trọng!”

“Kim Bình Nhất” nói một cách tự tin rồi chạm vào gò má mịn màng của mình với vẻ rất hài lòng. Sa Bì rất hài lòng với vật sao chép này, anh ta không chỉ có vẻ ngoài đẹp trai mà địa vị trong căn cứ cũng không thấp, dọc đường đi không có ai tới hỏi han nên anh ta có thể dễ dàng đi tới tận sâu trong lô cốt ngầm.

Điều quan trọng nhất là Sa Bì cảm thấy ngoại hình hiện tại của mình rất hợp với Vương Tú Nhi xinh đẹp, gần giống như kim đồng ngọc nữ trong truyền thuyết. Từ từ, trong lòng Sa Bì bắt đầu nổi lên tham vọng, tâm trí của anh ta tràn ngập suy nghĩ sau khi nhiệm vụ thành công sẽ như thế nào khi anh ta và Vương Tú Nhi tay trong tay đi tuần tra lãnh thổ.

Thực sự là một màn khiến người ta mong chờ, nhưng tiền đề là những lời anh ta vừa nói có thể có được sự đồng ý của Vương Tú Nhi, có thể thuyết

phục được cô ấy làm nội ứng, ở thời gian đã định âm thầm mở cổng căn cứ Tổ Ưng!

“Anh không phải Kim Bình Nhất, tôi cũng không muốn biết anh là ai.” Vương Tú Nhi trả lời Sa Bì, mà ngược lại nở một nụ cười lạnh: “Nể mặt anh và tôi đều là người thoái hóa, anh lập tức rời khỏi đây và thề sẽ không bao giờ quay lại căn cứ Tổ Ưng, tôi sẽ thả anh rời đi, nếu không tôi bảo đảm anh sẽ phải hối hận vì đã xuất hiện trước mặt tôi!”

“Ha ha ha, quả nhiên là giống hệt như trong truyền thuyết, cô chính là thứ cặn bã chuyên liếm lòng bàn chân con người để lấy lòng chúng, A Mạc nói đúng, cô là thứ nữ nhân đã hết thuốc chữa, hoàn toàn bị những lời ngụy biện của con người lừa dối, chỉ có thể dùng bạo lực để khiến cô nhận ra mình thực sự ngu ngốc đến mức nào!” Sa Bì nói rồi đưa tay kéo ngang thân mình, trong bụng anh ra xuất hiện một vết nứt dài, sau đó một cây nho kỳ lạ dài hơn một mét xuất hiện trước mặt Vương Tú Nhi.

“Bắt buộc phải thừa nhận rằng thủ hạ của cô rất tận tâm, nếu tôi không giấu cây huyết dụ trong người thì e rằng đã sớm bị họ lục soát thấy rồi.” Sa Bì tự hào nói, cơ thể bất kỳ lúc nào cũng có thể phân hủy thành trạng thái kết dính, đây chính là tuyệt chiêu để bảo vệ mạng sống của anh ta, đây cũng là lý do khiến anh ta dám một mình lên vào căn cứ Tổ Ưng.

Nhưng lý do chính khiến Sa Bì có thể tự tin đến vậy là cây huyết dụ (cây nho máu) mà anh ta giấu trong người, đó là thứ sinh vật đặc biệt được người thoái hóa là ba nổi kinh hoàng đứng đầu trong khu rừng. Điểm đặc biệt nhất của nó chính là nó là sự kết hợp đặc biệt giữa động vật và thực vật.

Ngoài ra, khả năng sát thương của thứ này rất kinh khủng, đừng nhìn bề ngoài nó trông không khác gì cây dây leo bình thường, khi nó ngấm máu sinh vật nó sẽ cao lên hàng chục mét với tốc độ kinh hoàng, giống như một con bạch tuộc nó có vô số gai nhọn, có thể dễ dàng quét sạch hàng trăm người chỉ trong tích tắc.

Vương Tú Nhi nhìn thấy cây huyết dụ xuất hiện thì cơ thể lập tức căng cứng, vẻ mặt lo lắng.

Đối phương nói đúng, sở dĩ cô dám gặp anh ta một mình vì đây là địa bàn của cô. Dù bản thân Vương Tú Nhi là người duy nhất trong phòng, nhưng trên thực tế, cửa, các góc, thậm chí cả mái của căn phòng này đều có đều có người thoái hóa thực lực không tồi nấp ở đó. Có họ bên cạnh, Vương Tú Nhi nghĩ rằng không ai có thể làm cô bị thương.

Chương 526: Răng Sắc

Chương 526. Răng Sắc

Nhưng tình hình bây giờ đã khác, tên “Kim Bình Nhất” chết tiết này rõ ràng là đã nhìn thấy rồi, trong căn phòng nhỏ này, uy hiếp của cây huyết dụ không kém gì một quả tên lửa uy lực. Chỉ cần thứ này chạm vào máu là sẽ ngay lập tức bị đánh thức, nó sẽ biến tất cả các sinh vật ở đây thành thứ nuôi dưỡng nó chỉ trong vòng vài phút, bao gồm cả bản thân cô.

Đối phương đến là đã có chuẩn bị...

Vẫy tay một cái vào không khí, Vương Tú Nhi ngăn những tên thuộc hạ đang muốn lao về phía trước, nói với Sa Bì: “Xem ra anh đã chuẩn bị rất đầy đủ, nhưng có lẽ anh đã không điều tra rõ con người của tôi, đối với tôi căn cứ Tổ Ứng không chỉ là nơi ẩn náu mà nó còn là nhà của tôi! Anh không cần phải phí tâm tư nữa, tôi sẽ không hợp tác với anh đâu. Một câu nói, nếu muốn đối phó Thượng Ất, đối phó căn cứ Tổ Ứng, trừ khi anh bước qua xác tôi, nếu không tôi sẽ không bao giờ cho phép chuyện này xảy ra.

“Ha ha, vậy thì không thể giữ cô lại được nữa, A Mạc nói cô có danh tiếng rất cao trong người thoái hóa, cô không đồng ý cũng không sao, chỉ cần bắt cô về làm con tin, tin chắc là những tên gia hỏa đó sẽ ngoan ngoãn nghe lời thôi đúng không.”

Sa Bì nói, thân thể anh ta đột nhiên run lên, sau đó chỉ thấy thân thể anh ta mềm nhũn như một đồng cát, nhanh chóng dọc theo mặt đất băng giá lăn về phía Vương Tú Nhi, mà lúc này, đám thị vệ ẩn nấp thấy tình hình không ổn, lập tức xông lên từ tứ phía, thì phát hiện đã quá muộn, cát lún đã biến thành

cát quần lấy toàn bộ người Vương Tú Nhi rồi nhanh chóng lôi cô ra khỏi cửa.

“Dừng tay, để chị Vương Tú Nhi lại!”

“Kẻ trộm, mày dám?”

“Người đâu, mau tới đây, có người bắt chị Vương Tú Nhi đi rồi!”

Sự thay đổi đột ngột khiến cả lô cốt ngẫm hỗn loạn, các thành viên của lô cốt ngẫm sau khi nghe tin đã cố gắng cứu Vương Tú Nhi nhưng đều bị Sa Bì quần lấy, khi xuất hiện lần nữa thì toàn thân đã trở thành một vũng máu, nhiều chỗ chỉ còn lại xương nhìn rất kinh khủng!

“Ha ha ha, dựa vào các người mà muốn ngăn cản ta, một đám phế vật!” Sa Bì bật ra tiếng cười điên cuồng, ngạo nghễ lao đi, đúng lúc này, một giọng nói non nớt xuất hiện và đứng lại trước mặt Sa Bì: “Đứng lại cho tôi, mẹ nó, coi lô cốt ngẫm chúng tôi không có người sao? Tôi cần chết anh!”

Chưa kịp dứt lời, một bóng người lướt qua trước mặt Sa Bì, sau đó một cảm giác đau nhói dâng lên, thân thể cát lún bất khả chiến bại của anh ta bị một thanh niên cầm một mảnh lớn, chúng nhanh chóng bị xé thành nhiều mảnh rồi nuốt vào trong bụng.

“Răng Sắc, là cậu?” Vương Tú Nhi kinh ngạc nhìn cậu bé trước mặt, trong lòng vừa mừng vừa giận.

Người thiếu niên này hơi gầy, bên hông chỉ có một cánh tay, nhưng khuôn mặt lại có cái miệng to với hàm răng sắc nhọn như người đào đường hầm, khi cậu ấy điên cuồng gặm cắn, thân hình giống như một bãi cát lún của Sa Bì từ từ biến mất trên, tất cả đều bị cái miệng lớn dày đặc răng sắc nhọn này gặm nhấm, xé nát.

Người thiếu niên này là Răng Sắc, một trong những người bạn đồng hành cùng nhau trốn trong hang với Vương Tú Nhi. Khi lũ lụt đang hoành hành, Thượng Ất và một vài người trong số họ trở về căn cứ Đế Đô bằng thuyền, trên đường đi, họ gặp một con thủy quái ăn mất người bạn đồng hành, Răng Sắc đã mất một cánh tay trong khi trả thù nó. Nhưng từ khi đến lô cốt

ngầm, thân thể Răng Sắc đã dần khôi phục lại, cái miệng lớn đã thoái hóa được bao phủ bởi những chiếc răng sắc nhọn có độ dài khác nhau, sức mạnh mạnh hơn gấp nhiều lần so với trước đây, cả người cũng trở nên rất thèm ăn, cậu ấy có thể dùng miệng cắn đứt ống thép một cách dễ dàng, thậm chí có thể tiêu hóa được cả xỉ sắt.

Bây giờ nghe tin Vương Tú Nhi bị tấn công, Răng Sắc lập tức xông lên, dùng hàm răng sắc nhọn đầy axit siêu mạnh cắn một miếng lớn vào bãi cát của Sa Bì trong nháy mắt, ngăn cản đối phương tiếp tục bỏ trốn.

“Chị Tú Nhi, đừng sợ, có em ở đây, không ai có thể bắt chị đi cả!” Răng Sắc vừa nói vừa mở to cái miệng giống như cái máy xay cầm Sa Bì một lần nữa, nhưng không ngờ Sa Bì đột nhiên co người lại, nhét một sợi dây leo khủng khiếp vào miệng Răng Sắc: “Tên nhóc con, không phải là mày có thể ăn sao? Cho mày sợi dây này thử xem!”

“Hừ, một cành gỗ rách mà cũng muốn ngăn cản ta, ta...” Răng Sắc tuổi còn nhỏ nên không biết cây huyết dụ, cũng không biết năng lực của cây huyết dụ. Đúng lúc này, khi những chiếc răng sắc nhọn cắn vào đầu cây huyết dụ, chỉ nghe thấy một tiếng hét lên, gần như cùng lúc đó, cây huyết dụ dao động cắm vào miệng Răng Sắc, một vết thương lớn xuất hiện trong miệng cậu!

Trong bất giác, cây huyết dụ đã bị Sa Bì kích phát, Răng Sắc không kịp phòng bị đã bị một đầu của cây huyết dụ tấn công, suýt chút nữa bị đâm xuyên qua não.

“Ha ha, đây là các người ép ta đó, bây giờ các người hãy tận hưởng sức mạnh của cây huyết dụ đi, tạm biệt!”

Sa Bì ném cây huyết dụ lại rồi xoay người chạy thẳng ra lối ra, đầu cũng không ngoảnh lại, anh ta rất rõ sức mạnh của cây huyết dụ, không có gì bất ngờ thì lô cốt ngầm này phế rồi, chỉ cần cây huyết dụ phát triển lên, không ai trong tòa nhà ba tầng này có thể sống sót được.

Có điều, đáng tiếc, cây huyết dụ này là một sinh vật đáng sợ hiếm có trong một thế kỷ qua. Theo lời A Mạc, người phát đã hiện ra cây huyết dụ nói, cây huyết dụ này là sản phẩm của sự phát triển hỗn hợp từ rễ của một số loài

cây đáng sợ và một loại nấm, vật khổng lồ đó ở đây một thời gian rồi rồi đi, bây giờ đã mất tích, gần như không thể tìm thấy một cây huyết dụ nào giống như thế này nữa.

Nhưng may mắn là đã đạt được mục tiêu, bây giờ người trong lô cốt ngầm đã không còn thời gian quan tâm người khác nữa, chỉ cần thành công bắt Vương Tú Nhi đi, A Mạc sẽ lợi dụng sức hiệu triệu của Vương Tú Nhi triệu hồi vô số người thoái hóa, như vậy thì cơ hội tấn công căn cứ Tổ Ưng sẽ là việc trong tầm tay...

Chương 527: Một nụ hôn

Chương 527. Một nụ hôn

Sa Bì đang nghĩ thì có một bóng đen lóe lên trước mắt, sau đó một tia sáng xẹt qua không trung, cây huyết dụ đang liều mạng bành trướng thì giây tiếp theo đột nhiên bị tách ra làm hai, trực tiếp bị một cây đao bổ thành hai mảnh!

“Cái gì? Sao có thể? Cây huyết dụ cứng hơn thép, ngay cả xà ảnh của A Mạc cũng không phá vỡ được nó, là ai làm vậy?”

Nhìn thấy cây huyết dụ nằm trên mặt đất co giật, cuộn dây leo lại, trên mặt Sa Bì từ từ lộ ra vẻ sợ hãi. Bởi vì ngay trước mặt anh ta, một người đàn ông cầm đao có ánh sáng xanh đang nhìn mình với vẻ mặt hung dữ. Từ đôi mắt của anh ta, Sa Bì nhìn thấy sự tự tin, điềm tĩnh, điềm đạm, và sự khinh bỉ sâu sắc.

Vào thời khắc quan trọng thì Thượng Ất đã kịp đuổi đến, anh ngay lập tức bổ đôi cây huyết dụ bằng Tinh Vực Cốt Đao cực kỳ sắc bén...

Chém một đao vào cây huyết dụ, vẻ mặt Thượng Ất không dao động, như thể là anh đã làm một chuyện gì đấy rất bình thường. Nhưng khi nhìn thấy hai mảnh cây huyết dụ liều mạng nuốt chửng một xác chết bên cạnh rồi mọc ra một đám dây leo bé thì rốt cuộc Thượng Ất cũng dao động.

“Sao thứ này lại có cảm giác thuộc... cây hương xuân, không sai, ngoại trừ màu sắc, thứ này gần như giống hệt bộ rễ của cây hương xuân, thậm chí việc nuốt chửng sinh vật khác của thứ này cũng không khác mấy so với cây hương xuân. Có điều, thứ này có vẻ hơi khác một chút so với cây hương xuân, trên người nó còn có hơi thở của sinh vật, khiến nó giống như một sinh vật sống có thể chủ động tấn công những sinh vật khác, mà không phụ thuộc vào sự điều khiển của bộ rễ giống như cây hương xuân, điều quan trọng nhất là anh đã bổ đôi nó thành hai mảnh, nhưng nó lại có thể dựa vào một cái xác chết mà sống lại...”

Nhìn cây huyết dụ đang phát triển trở lại, Thượng Ất lộ ra vẻ lo lắng, Sa Bì không khỏi nhếch miệng chế nhạo khi nhìn thấy cảnh này: “Người là ai? Lễ nào người không biết cây huyết dụ là thực vật bất tử sao, đến cả lửa cũng không thể thiêu chết được nó, huống chi là đao, ha ha ha.”

“Đến lửa cũng không thiêu chết được nó sao?” Thượng Ất khẽ gật đầu, xác nhận lại suy đoán của mình, chuyện này hẳn là có liên quan đến cây hương xuân, bởi vì chỉ có cây hương xuân quái dị mới có thể có loại thân thể bất phàm này.

“Thượng Ất, đừng lo lắng cho tôi, mau đưa mọi người ra ngoài, sau đó cho nổ tung nơi này để phong tỏa đường ra, nếu không một khi cây huyết dụ này chạy được ra ngoài, thì toàn bộ căn cứ Tổ Ưng của chúng ta sẽ gặp nguy hiểm!”

Vương Tú Nhi hét lên với đôi mắt đỏ hoe, khi nhìn thấy Thượng Ất, cô đột nhiên cảm thấy rất tủi thân, nhưng lại không biết tại sao lại có cảm giác này, vì vậy chỉ có thể liều mạng hét lên để Thượng Ất cách xa chỗ này.

“Nha đầu, cô bảo tôi chạy trốn sao? Hừ, đùa à, tôi là người đã từng đi qua địa ngục, chỉ một cái rễ cây nát mà có thể dọa tôi chạy?” Thượng Ất nhìn Vương Tú Nhi chằm chằm, rồi nhàn nhạt nói với Sa Bì: “Tôi vừa dọn dẹp một con yêu thú thoái hóa trà trộn vào trong căn cứ Tổ Ưng rồi lột da của nó ra treo nó lên cổng lớn bên ngoài căn cứ để cho mọi người thấy. Bây giờ, tôi lại gặp được một quái vật thoái hóa như anh, điều này khiến tôi không thể không nghĩ tới một âm mưu nhỏ... Tôi hỏi anh, có phải là lúc trước người thoái hóa các anh và thú thoái hóa đã có hiệp ước với nhau, các người định đối phó căn cứ Tổ Ưng như thế nào?”

“Yêu thú thoái hóa? Anh nói là những con vua thú có thể nguy trang thành người kia?” Sa Bì sửng sốt, một lần nữa anh không thể không cảm thấy kinh hoàng.

Sống trong rừng đã lâu nên Sa Bì biết rất rõ sức mạnh của những con yêu thú đó, những con thú thoái hóa có thể tự do biến hình thành hình dạng con người có thực lực rất mạnh, hầu như con nào cũng có sức mạnh ngang ngửa với anh và A Mạc. Trong số đó, những con thú thoái hóa có thể nói chuyện như con người còn đáng sợ hơn, chúng có lãnh thổ riêng và phân chia cai trị các khu vực chính trong rừng, bao gồm cả người thoái hóa một khi đi nhầm vào đó thì gần như ngay lập tức sẽ bị những con vua thú này xé nát.

Nhưng người đàn ông này vừa nói gì? Anh ra nói rằng anh ta vừa lột ra một con thú vương rồi treo nó lên cổng thành để thị chúng? Anh ta điên rồi sao? Anh ta không sợ thu hút sự trả thù điên cuồng từ những con vua thú khác ở trong rừng sao?

Sa Bì mang theo vẻ mặt nghi hoặc, đáp: “Tôi không biết anh đang nói cái gì, người thoái hóa chúng tôi không có quan hệ gì với những con quái vật thoái hóa đó, còn có tôi rất nghi ngờ câu nói của anh, một vua thú sao có thể dễ dàng bị bắt như vậy?”

“Ừm, vậy thì chuyện này chỉ có thể là khả năng thứ hai rồi, nhất định là thế lực bí ẩn kia đang điều khiển các người đến gây rối căn cứ Tổ Ưng... Nếu đã như vậy thì tôi không còn gì phải khách sáo nữa, mấy tên các người đều đi chết hết cho ta!”

Chưa kịp dứt lời thì bóng dáng của Thượng Ất đột nhiên biến mất, khi Sa Bì kịp phản ứng lại thì phát hiện cây huyết dụ đang mọc ở trước mặt mình giống như là nó đang lao về mình. Ngay lập tức, Sa Bì phát hiện có điều gì đó không ổn, cây huyết dụ không hề động đậy, hóa ra chính mình đã Thượng Ất ném thẳng vào cây huyết dụ.

“Không, ta còn chưa muốn chết!”

Giữa không trung, cây huyết dụ đã phát triển cao đến hai ba mét, vô số dây leo vươn ra rồi cuộn về phía Sa Bì. Dù Sa Bì có thay đổi hình dạng cơ thể mình như thế nào thì anh ta cũng không thể thoát khỏi càn cây đầy gai của

cây huyết dụ. Điều duy nhất anh ta có thể làm bây giờ là biến thân hình thành dạng cát lún, quần chặt một bên chân của Vương Tú Nhi hy vọng có thể kéo theo cô cùng chết trước khi bản thân mình chết.

“Thượng Ất, không cần quan tâm đến tôi, không ai có thể ngăn cản cây huyết dụ này đâu! Tôi đã từng nhìn thấy cây huyết dụ này tàn sát cả một doanh trại người, nghe lời tôi, mau phá hủy lô cốt ngầm này, chôn cây huyết dụ dưới đất, như vậy có lẽ sẽ có cơ hội giam nó chết dưới lòng đất!”

Chương 528: Một nụ hôn (2)

Chương 528. Một nụ hôn (2)

Nhìn cây huyết dụ lan tràn khắp người cô dọc theo thân thể Sa Bì, Vương Tú Nhi lộ ra vẻ tuyệt vọng, nhưng khi nhìn thấy Thượng Ất không tránh né nhiều mà đi thẳng về phía cô, trong lòng Vương Tú Nhi cảm thấy ấm áp lạ thường, vậy mà Thượng Ất có thể vì cứu mình mà đến cây huyết dụ khủng bố này cũng không sợ, thế này cho dù có chết cũng đáng.

“Tôi đã nói để cho cô chết chưa? Cô là nữ nhân Thượng Ất tôi từng cứu, tôi không cho cô chết thì cô không được chết!”

Thượng Ất vừa nói vừa mạnh mẽ phóng ra đôi cánh quỷ của mình, đôi cánh run rẩy trên không trung, sau đó hai vết nứt thời không dài hẹp đột nhiên xuất hiện trước mặt cây huyết dụ, vô số năng lượng đen kịt lập tức quần lấy thân cây huyết dụ.

“Năng lượng bức xạ, sức mạnh hắc ám! Huyết dụ, ta muốn xem lần này mi còn có thể sống lại không!”

Thượng Ất không ngừng vẫy đôi cánh, đôi cánh quỷ giống như hai chiếc bút vẽ kinh dị dưới ngòi bút của quỷ thần, năng lượng ăn mòn màu đen chính là đầu bút, bất cứ nơi nào nó đi qua thì sức mạnh ăn mòn lập tức chạm vào đó, bao gồm cả cây huyết dụ bất tử.

“U u u!”

Dây leo cây huyết dụ phát ra âm thanh đau đớn, năng lượng ăn mòn từ thế giới khác gần như cướp đi sinh lực của nó ngay lập tức, dây leo cây huyết dụ rơi như cành cây chết rơi trên mặt đất rồi biến thành bột, còn đa phần năng lượng màu đen giống như một con thú háu ăn không chịu buông tha bất cứ bộ phận nào trên cơ thể cây huyết dụ...

Cuối cùng, chỉ sau nửa phút, cây huyết dụ vốn có kích thước bằng một căn phòng lặng lẽ rơi xuống, lớp da cát trên người nó biến thành da khô, ngón tay Thượng Ất chỉ cần gõ nhẹ một cái, nó lập tức trở thành tro bụi, lúc rơi trên mặt đất thì không còn thấy gì nữa.

Bên kia, năng lượng màu đen trước mặt Vương Tú Nhi vẫn tiếp tục quét về phía trước, nhưng ngay khi đôi cánh của Thượng Ất thu lại, làn khói đen lập tức biến mất giống như là chưa từng xuất hiện trên thế giới này vậy.

...

Khen ngợi hoàn hảo, kết thúc hoàn hảo! Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Thượng Ất đều tràn đầy vẻ sợ hãi cùng sùng bái, mấy người bị Thượng Ất quét mắt đều không tự chủ được mà quỵ xuống đất.

Đôi cánh quý... sức mạnh hắc ám... Thượng Ất gật đầu hài lòng, bước tới nhẹ nhàng nhắc bổng Vương Tú Nhi lên, Vương Tú Nhi đơ ra một lúc rồi đột nhiên lao tới, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đôi môi hồng nhuận của cô lập tức rơi xuống miệng Thượng Ất.

Hai môi dính vào nhau, Thượng Ất xấu hổ nhưng không có cách nào đẩy Vương Tú Nhi ra.

Cô gái này ôm anh rất chặt, giống ôm như muốn tan chảy hòa mình vào trong cơ thể của Thượng Ất, Thượng Ất cảm thấy nếu phải dùng thêm sức, có thể sẽ đánh gãy cánh tay gãy gục của Vương Tú Nhi.

Nhưng đúng lúc Thượng Ất đang cảm thấy lúng túng thì Vương Tú Nhi đột nhiên buông tay ra, trên mặt vừa cười vừa rơi đầy nước mắt: “Ha ha, đợi lâu như vậy cuối cùng tôi cũng thành công rồi, Thượng Ất đại ca, phản ứng vừa rồi của anh thật là buồn cười, cơ thể anh cứng đờ như gỗ rồi.”

...

Thượng Ất nhìn Vương Tú Nhi xinh đẹp không khỏi cảm thấy bất lực, sau một thời gian, cô gái này đã thay đổi quá nhiều, từ tâm lý hay là cơ thể, nha đầu này đã trưởng thành hơn rất nhiều.

“Lần này, cảm ơn Thượng Ất đại ca, nếu anh không đến thì có lẽ em đã bị con quái vật này ăn thịt rồi... Đúng rồi, Thượng Ất đại ca, đôi cánh vừa rồi của anh thật tuyệt, khói đen kia là gì vậy, sao lại lợi hại như thế?”

Lấy lại vẻ mặt tươi cười, Vương Tú Nhi yếu điệu đi vòng quanh Thượng Ất, hết lần này đến lần khác đưa tay vuốt ve lưng Thượng Ất, ngang chiến “chiếm tiện nghi” của anh.

“Thế lực hắc ám từ địa ngục, chạm vào một chút thôi cũng sẽ hủy dung... cẩn thận một chút!” Thượng Ất lặng lẽ tránh móng vuốt của Vương Tú Nhi, ôn tồn nói.

“Hủy dung? Trời ạ, sao không nói sớm?” Vương Tú Nhi giật mình lùi ra xa, nhẩn nhá nhìn Thượng Ất, những người thoái hóa ở xung quang cũng sững sờ nhìn Thượng Ất, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc và sùng bái.

“Thượng Ất đại ca, chúng tôi không biết người này, đừng hiểu lầm chúng tôi!” Răng Sắc vừa che miệng vừa đi tới, khi nhìn thấy Thượng Ất thì nở một nụ cười đáng sợ rồi tiếp tục nói: “Còn có ngày nào chị Tú Nhi cũng nhắc tới anh, chắc là chị ấy đã chuẩn bị rất lâu rồi vừa rồi mới dám hôn anh một cái, hí hí!”

Răng Sắc bị cây huyết dụ làm cho bị thương rất nặng, vết thương gần hết toàn bộ miệng, cho nên lời nói có chút thều thào. Nhưng bởi vì không phải vết thương chí mạng nên nhất thời không có nguy hiểm đến tính mạng, bước chân vẫn rất vững vàng.

“Răng Sắc, im đi, cẩn thận sau này cái miệng của em không bao giờ ngậm lại được nữa!” Vương Tú Nhi hung dữ liếc nhìn Răng Sắc, nhưng sau đó lại quay sang nhìn Thượng Ất với vẻ mặt lo lắng: “Thượng Ất đại ca, Răng Sắc nói đúng, mặc dù chúng em đều là người thoái hóa, nhưng chúng em thực sự không liên quan gì đến tên này, anh ta xúi giục chúng em phản bội

căn cứ Tổ Ưng đã bị em từ chối rồi, anh nhất định đừng có hiểu lầm chúng em.”

“Ừ, tôi sẽ không hiểu lầm mọi người, đừng lo lắng. Nhưng cô phải cẩn thận một vài người thoái hóa xâm nhập vào căn cứ Tổ Ưng”. Thượng Ất gật đầu nhìn về phía xa xa: “Hiện tại tôi trở lại rồi, trong vài ngày tới, tôi sẽ thành lập khu phòng thủ cho người tị nạn, lúc đó lô cốt ngầm của mọi người cũng phải dốc hết sức, tôi nghĩ lần này sẽ gặp rất nhiều sự chống đối!”

“Không thành vấn đề, trong lô cốt ngầm có khoảng ba trăm người có thể giết địch, chỉ cần anh không chê bọn họ, chỉ cần em hạ lệnh thì họ sẽ lập tức đến chi viện cho mọi người!” Vương Tú Nhi gật đầu, quay người nói với Răng Sắc: “Đi tập hợp những chiến sĩ kia lại, nói là bây giờ đã đến lúc họ phải thực hiện lời hứa của mình rồi.”

Chương 529: Tiến quân vào rừng rậm

Chương 529. Tiến quân vào rừng rậm

“Cũng không cần gấp như vậy, ngày mai tôi sẽ dẫn người đi vào rừng, mọi người chỉ cần đi theo phía sau đám người thị vệ, gặp phải người thoái hóa phản kháng hoặc là không đồng ý rời đi thì thuyết phục họ đầu hàng là được. Đương nhiên, nếu bọn họ cố chấp không nghe theo thì mọi người phải phối hợp với vệ binh tiến hành bao vây, trấn áp, không được mềm lòng kể cả nam, nữ, già, trẻ, gái, trai, tất cả đều loại bỏ!”

...

Ngày hôm sau, vệ binh của căn cứ Tổ Ưng xuất phát từ sáng sớm, Điền Ba cũng dẫn theo tất cả binh lính tuần tra của căn cứ Tổ Ưng từ ngoại thành trở về.

Tiếng nói ồn ào, tiếng ngựa hí, tiếng chó sủa, rất sinh động. Mọi người đều nghiêm túc, tất cả đều đã nghe nói đến nhiệm vụ hôm nay, hôm nay Thượng

Ất sẽ dẫn mọi người đi mở mang khu vực xây dựng có phạm vi khoảng 5km, đây là trạm đầu tiên để Thượng Ất xây dựng khu phòng thủ tị nạn.

Có điều, sau khi nhận được tin tức này, phản ứng đầu tiên của mọi người đều là rất hoài nghi, trong năm vừa rồi, đứng nói là mở rộng 5km, đến phạm vi chục mét ở ngoại thành của căn cứ Tổ Ưng bọn họ cũng phải liều mạng thì mới có thể bảo đảm rằng rừng cây không mọc quá cao và rậm rạp.

Trong rừng cây ẩn chứa không biết bao nhiêu sinh vật hung dữ này, cứ cách mười mét sẽ có xương người nằm đó, hoặc là có một ngôi mộ của con người.

Nhưng bây giờ Thượng Ất quả quyết tuyên bố đem một đội chỉ có ngàn người đi san bằng một khu rừng rậm rộng lớn, điều này gần như khiến những chiến binh đột phá nhanh nhất cũng đều âm thầm lắc đầu cho rằng Thượng Ất có chút suy nghĩ hảo huyền.

Có điều, trong đội vẫn có một số người tràn đầy tự tin, đặc biệt là những người đã nhìn thấy sức mạnh từ đôi cánh ác quỷ phiên bản tiến hóa của Thượng Ất, thậm chí còn thầm bật cười trước vẻ mặt ủ rũ của đồng đội.

Đơn giản là bọn họ tin tưởng rằng chỉ cần Thượng Ất phóng ra năng lượng hắc ám kia thì đừng nói 5km rừng rậm, cho dù là 50km rừng rậm cũng chỉ là chuyện trong phút chốc mà thôi.

Đương nhiên, một vài người cốt cán của căn cứ như Điền Ba, Vương Cương, Chu Thiết đều đã biết tin tức từ trước, Thượng Ất sẽ không dùng sức mạnh hắc ám vì nếu phóng nó ra toàn bộ cây cối đều sẽ khô héo mà chết, chưa kể bản thân những cây này là vật liệu xây dựng rất quan trọng, thể lực của Thượng Ất cũng không thể chống đỡ các vết nứt thời không lâu như vậy, thể lực anh sẽ cạn kiệt chỉ trong vòng mười phút.

Thượng Ất chỉ có ý định ăn mòn mở ra một con đường để làm nền móng, sau đó dẫn mọi người toàn lực tấn công, từ từ tiến lên, để cho thuốc nổ, xăng, bom cháy có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Nhưng hầu hết các chiến binh của căn cứ Tổ Ưng không biết điều này, họ cho rằng cũng như trước đây, phải liều mạng chiến đấu hết mình với những

sinh vật hung dữ trong rừng rậm. Cũng giống như vậy, những sinh vật có trí tuệ trong rừng cũng đang theo dõi động tĩnh bên trong căn cứ Tổ Ưng, bao gồm cả “cha mẹ” của Tiểu Ly và A Mạc – thủ lĩnh của người thoái hóa cũng đang nhìn Thượng Ất với ánh mắt lạnh lùng như nhìn người chết.

Tất cả đều đang yên lặng chờ đợi Thượng Ất đi vào trong rừng rậm, sẵn sàng “chào hỏi” vị thủ lĩnh kiêu ngạo của con người này.

“Mọi người, hôm nay chúng ta sẽ tạo nên kỳ tích!” Trước mặt đám người, Thượng Ất bình tĩnh nói, ánh mắt sắc bén của anh quét qua mọi người, người nào bị nhìn qua cũng bất giác đứng thẳng người, cẩn thận lắng nghe.

“Kỳ tích này chính là kể từ giờ phút này, một cái tên vĩ đại, căn cứ Tổ Ưng sẽ vang khắp rừng rậm, xương tàn của yêu ma và quái vật ẩn mình trong bóng tối sẽ hoàn toàn trở thành nền lát cho căn cứ của chúng ta! Không một ai có thể ngăn chặn chúng ta, Đế Đô không thể, Hoa Bắc không thể, đồng bằng trung tâm không thể và toàn bộ Trung Quốc cũng không thể!”

Giọng nói của anh lạnh lạnh như một con dao sắc bén xuyên thẳng lên trời, Thượng Ất vững vàng đứng trên chỗ cao, chỉ vào cây to và cao nhất cao hơn 100m trong rừng rậm, nói: “Bây giờ, cùng tôi đi vào trong đó, sử dụng đao, rìu và các loại vũ khí mà mọi người có thể có để tên của căn cứ Tổ Ưng truyền khắp toàn bộ vùng đất này!”

“Hô hô!”

Sâu trong tán cây lớn, một bóng người dài khoảng bốn năm mươi mét, to gần bằng cái thùng đang nhấp nhô. Đây là một con trăn thoái hóa ở trong rừng, nó là một con quái vật rất mạnh trong liên minh quái vật thoái hóa. So với Tiểu Ly và những con vật khác thì nó chỉ còn một bước cuối cùng đó là biến thành hình dạng con người và nói chuyện như con người. Lần này, tất cả các thành viên của căn cứ Tổ Ưng được điều đi, là một lính tiên phong, liên minh quái vật thoái hóa đã ra lệnh cho nó ẩn náu ở đây, sau khi Thượng Ất dẫn mọi người vào rừng, nó sẽ sử dụng thân thể khổng lồ giống như thép của mình để giáng một đòn chí mạng vào con người, dập tắt khí thế của con người.

Có điều, sau khi nghe lời tuyên thệ của Thượng Ất, con trăn không thể không rít lên trước lời nói nói kiêu ngạo của Thượng Ất. Theo nó thấy, tuy người đàn ông này trông mạnh mẽ hơn người thường rất nhiều, nhưng đó chỉ là một con người. Trước sức mạnh bóp nghẹt lên đến vài tấn của nó, cho dù đối phương có mạnh đến đâu thì cũng chỉ là một trò đùa mà thôi.

Nhất là khi nó nhớ lại trước đây, hai con mèo báo trong liên minh quái vật thoái hóa khiến nó không ngừng nhớ lại cảnh tượng này, trong lòng không khỏi bật cười. Hai con mèo báo đó vận khí tốt, tưởng một bông hoa râm bụt thiên tài địa bảo là hoa quả có thể ăn được nên đã ăn nó, vì vậy mà có được trí tuệ và khả năng biến hình. Nhưng xét cho cùng thì chúng đều được sinh ra từ động vật cấp thấp, nên cho dù chúng có sức mạnh có thể biến thành hình người thì thực lực cũng vẫn chỉ tầm thường mà thôi. Không nhìn thấy đứa con Tiểu Ly của bọn họ đã bị lột da rồi bị treo trước cổng thành để thị chúng sao? Cảnh tượng này tương đương với việc chúng bị Thượng Ất đánh vào mặt trước mặt tất cả mọi người, đúng là nhục nhã!”

Chương 530: Sức mạnh bom hắc ám

Chương 530. Sức mạnh bom hắc ám

Con trăn hoa quyết định dạy cho những con người đáng ghét này một bài học. Nó phải nuốt chửng những chiến binh đầu tiên của con người tấn công vào rừng rậm trước mặt những người khác, ngâm xác những người đó trong axit ở dạ dày để chúng trở thành những bộ xương, sau đó nôn ra trước mặt thủ lĩnh đáng ghét của loài người này và nhìn anh ta tiêu ra vì sợ hãi, cứu vớt thể diện và tôn nghiêm cho toàn bộ tộc thú thoái hóa!

Lặng lẽ di chuyển cơ thể, các cơ vảy được con trăn kiểm soát chính xác tiến hành đổi màu thành màu trên cây, nhanh chóng tiến đến chỗ dẫm sáng trên tán cây, đôi mắt màu hổ phách nhìn chăm chăm thân ảnh của những chiến binh của căn cứ Tổ Ưng đang từ từ tới gần.

“Đến đây! Đi thêm vài bước nữa, đến lúc ta nuốt chửng ngươi rồi!”

Con trăn hoa khổng lồ không ngừng thè ra nuốt vào cái lưỡi rắn mảnh mai, nó đang rất kiên chế sự lo lắng, kiên nhẫn nhìn chiến binh căn cứ Tổ Ưng đang đến gần trước mặt. Đây là một người trẻ tuổi, không quá cao, nước da hơi ngăm đen nhưng nhìn rất có tính đàn hồi, cánh tay rắn chắc đầy cơ bắp cuộn cuộn, nhìn rất ngon. Trăn hoa quyết định dùng hắc để khai vị, đây là con mồi đầu tiên nó sẽ giết trong ngày hôm nay.

Nhưng đúng lúc này, chiến binh loài người đột nhiên dừng lại, dùng một cái ống nhựa lạ đập mạnh vào bùn đất, sau đó quay đầu bỏ chạy.

“Anh ta làm gì vậy?”

Trăn hoa tò mò nhìn ống nhựa trên mặt đất chĩa ra xa trên không trung, những ống này không quá nhỏ, mỗi ống dài khoảng 1,5m, đường kính 40cm, phần ngọn được dán một băng dính màu xanh lam như thể bên trong chúng chứa một cái gì đó. Con trăn hoa theo bản năng nhìn xung quanh, không khỏi bối rối, ở bìa rừng, hàng tá thứ ống nhựa này đã được chuyển vào rừng rậm và đặt cạnh nhau dưới những tán cây cao nhất, che mất một khoảng rộng gần chục mét.

“Thượng Ất đại nhân, tất cả những thứ này đều là thuốc nổ sao? Mặc dù có vẻ hơi lớn nhưng lớp vỏ nhựa này không được mạnh mẽ cho lắm, xếp chúng thế này có phải là quá dày không?” Cách đó không xa, Chu Thiết cau mày hoàn toàn không hiểu Thượng Ất đang làm gì, nhưng Thủy Thanh Nhan ở bên cạnh lại cười khinh thường, nói: “Còn có thể là cái gì, chắc là toàn bộ số nhiên liệu còn lại trong căn cứ đã được chuyển đến đây rồi, chuẩn bị phóng một đám lửa lớn. Tôi thật sự chịu đủ rồi, không ngờ đợi cả một đêm để đánh một trận chiến mở màn oanh liệt thì lại thành thế này, tôi nói cái người tên là Thượng Ất kia không biết, bởi vì quá ẩm ướt, nên ở trong rừng rậm rất khó để hình thành được lửa lớn sao? Thật là phí đồng nhiên liệu này, đây là đợt cuối cùng còn sót lại trong căn cứ, xem ra sau này muốn tổ chức tiệc lửa thì phải vất vả đi kiếm củi khô rồi.”

Mọi người thì phàn nàn, còn người kia thì nghi ngờ... Sự kết hợp chiến đấu của Chu Thiết và Thủy Thanh Nhan là sự kết hợp cơ bản của chiến binh căn cứ Tổ Ưng ở ngoại thành. Bọn họ không thể hiểu được sự chuẩn bị kỳ lạ trước chiến tranh của Thượng Ất, những tổ hợp khác cũng vậy, vì vậy ánh

mắt nghi ngờ nhìn vào Thượng Ất càng ngày càng nhiều, bầu không khí cũng dần trở nên nghiêm túc hơn.

“Tất cả mọi người lui ra hai mươi mét, người bắn tỉa đứng tại chỗ, ống nhựa ngấm chuẩn mục tiêu, bắn!”

Khi mọi người còn chưa biết trong hồ lô của Thượng Ất bán thuốc gì thì Điền Ba mang về mặt nghiêm túc chỉ huy đội bắn tỉa, sau một loạt tiếng súng dồn dập, hàng chục ống nhựa dày được phát nổ, sau đó một đám khói đen bốc lên bầu trời!

“Ồ, đó là sức mạnh hắc ám của Thượng Ất đại nhân, tôi hiểu rồi, hóa ra Thượng Ất đại nhân đã để sức mạnh hắc ám của mình trong một cái ống và chế tạo hàng chục quả bom năng lượng ăn mòn!”

Cảnh tượng trước mặt khiến những người từng nhìn thấy sức mạnh hắc ám ở đôi cánh của Thượng Ất đều cảm thấy hưng phấn, bọn họ đều biết sức mạnh của luồng năng lượng ăn mòn này. Sức mạnh hắc ám này giống như khói đen, thậm chí đến Trư Cương Liệt, người được mệnh danh là người có lực phòng thủ mạnh nhất trong căn cứ cũng không trụ được ba giây. Nếu dùng cùng với thuốc nổ thì đoán chừng về cơ bản trong phạm vi mười mét này không có thứ gì có thể sống được.

Nhất thời, những chiến binh đã nhìn thấy sức mạnh hắc ám bắt đầu hào hứng giải thích cho đồng đội của họ, những người không hiểu tình hình như Chu Thiết và Thủy Thanh Nhan thì sững sờ, họ không hề biết rằng mọi thứ sẽ đảo ngược lớn như vậy!

“Không thể nào, trên đời này sao có thể tồn tại một sức mạnh hắc ám bá đạo như thế được? Tôi không tin, hừ, tôi phải xem xem rốt cuộc có khoa trương giống như mấy người nói không!”

Sau đó, bàn tay của Thủy Thanh Nhan đột nhiên phát ra ánh sáng trắng, đó là dấu hiệu cho thấy thánh quang đang ngưng tụ trong cơ thể cô. Chu Thiết ở bên cạnh nhìn thấy hành vi đột ngột của Thủy Thanh Nhan, trong lòng lập tức dờ khóc dờ cười, thì ra cô muốn dùng thánh quang để chống lại sức mạnh hắc ám của Thượng Ất.

“Dừng tay cho tôi, đừng làm hỏng việc của Thượng Ất đại nhân!”

Sự việc đột nhiên xảy ra, Chu Thiết chỉ có thể chen chúc bước tới nắm chặt hai tay Thủy Thanh Nhan, lại không ngờ chân vừa định bước lên nào ngờ động tác của Thủy Thanh Nhan quá nhanh, một tia thánh quang giống như ánh nắng mặt trời lập tức bay về phía quả bom hắc ám của Thượng Ất. Nhưng đúng vào lúc này, một thân ảnh to lớn đột nhiên rơi xuống giữa không trung, trong làn khói của sức mạnh hắc ám, ánh sáng thánh quang của Thủy Thanh Nhan vừa hay bị một thứ đột ngột chặn đứng!

“Ôi đêch, yêu thú tập kích! Là một con trăn thoái hóa, mọi người cẩn thận!”

Con trăn hoa mơ hồ rồi, lúc rơi từ tán cây cao hàng chục mét xuống, nó chỉ kịp móc chiếc đuôi dày cộp vào mấy cành cây nhưng những cành cây nhỏ này không thể chống đỡ nổi thân hình quá to lớn và nặng nề của nó, nó chỉ có thể nhìn chính mình nặng nề rơi xuống đất, trong lòng kinh hãi nghĩ: “Tại sao lại thế này? Tại sao những làn khói đen kia lại đột nhiên làm mình mất sức lực? Mi mắt mình buồn ngủ quá... Không đúng, loài rắn không có mí mắt, nhưng tại sao trước mặt mình lại toàn bóng đen, lẽ nào mình mù rồi?”

Chương 531: Giết rắn

Chương 531. Giết rắn

Con trăn hoa không hiểu, đám khói đen mà nó cho là không đáng kể thực sự lại là năng lượng ăn mòn đáng sợ từ thế giới khác. Khi năng lượng này bao trùm khu vực này, thực vật, côn trùng, chim, tất cả các loài thú bao gồm cả nó cũng sẽ mất đi sức lực trong nháy mắt, rồi từ từ tiến tới cái chết dưới tác dụng của năng lượng ăn mòn.

Rất mạnh mẽ, rất tàn nhẫn, giết người trong vô hình...

Cứ như thế, khi con trăn hoa không hề nhận ra có điều gì đó không hay thì hầu hết năng lượng sinh học trong cơ thể nó đã biết mất, những chiếc vảy cứng cáp bắt đầu co lại, khô héo, rụng đi, rồi thân hình nó bắt đầu không ngừng co lại như một xác ướp. Nếu như không có điều gì ngoài dự kiến thì

chỉ cần nửa phút sau, nó sẽ bị thảm biến thành một vũng bùn và trở thành nạn nhân đầu tiên dưới sức mạnh hắc ám của Thượng Ất.

Nhưng mà, điều ngoài dự kiến lại xảy ra chính vào lúc này, thánh quang của Thủy Thanh Nhan đánh vào nửa người nó, quần lấy đầu và cổ, ánh sáng trắng mềm mại với sức mạnh chữa lành và đường ẩm đã nhanh chóng sửa chữa cơ thể đã hỏng của nó.

Kết quả là con trăn hoa đã “sống” trở lại, dưới tác động kép của thánh quang và sức mạnh hắc ám, nó trở thành “quái vật” thân người nửa trắng nửa đen!

“Rầm!”

Một tiếng rơi vang lên, con trăn hoa đập mạnh xuống đất, một cơn đau đớn điên cuồng truyền dọc theo nửa thân dưới, nó đau đớn không ngừng co giật, lăn lộn, miệng lắc sang hai bên khiến cây cối xung quanh nứt toác, mọi người xung quanh đều choáng váng.

“Mắt tôi mù rồi sao? Đây là con trăn hoa thoái hóa cấp vương?” Một người lính trẻ tuổi nhìn chăm chăm vào con trăn to như ngọn đồi trong rừng sồi.

“Cậu không bị mù, chính là con súc sinh này, một con thú thoái hóa cấp vương, chỉ thiếu một chút nữa là có thể nói chuyện như con người, hóa thân thành con người... Vào tuần trước nó đã ăn thịt 16 người tị nạn, ngay cả ba đội trưởng đội cảnh vệ căn cứ Tổ Ưng chịu trách nhiệm cứu những người tị nạn đó cũng bị nó nuốt sống!” Người lính trung niên nói với vẻ mặt phức tạp, trên mặt lộ vẻ vừa kinh hãi vừa vui mừng.

Đã từng đối phó với rất nhiều loài thú hung dữ trong rừng trong một thời gian dài, họ có thể nhận ra danh tính của loài trăn hoa thoái hóa này chỉ trong nháy mắt. Khoảng hơn một tháng trở lại đây, không biết con trăn này từ đâu đến, nó không chỉ chiếm một lối đi quan trọng ra bên ngoài mà với thân hình đáng sợ của mình, nó còn lén tấn công con người mở ra khu sống cho người tị nạn, theo thời gian nó trở thành một trong những con thú rừng đáng sợ nhất trong miệng của chiến binh căn cứ Tổ Ưng.

Nhưng mà không ngờ hôm nay con trăn khổng lồ này lại chạy tới bìa rừng, lại còn nằm mai phục trên con đường mà ai cũng phải đi qua, nếu không có lão đại Thượng Ất phóng ra sức mạnh hắc ám để san bằng khu rừng rậm... người lính trung niên lắc đầu, không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi. Nhìn con trăn khổng lồ đáng sợ chỉ cần thiếu một chút nữa là đạt tới sinh vật cấp vương, một khi hai bên xảy ra hỗn chiến, số người chết và bị thương ít nhất cũng phải là ba chữ số.

Nhưng bây giờ, con trăn khổng lồ này đang đau đớn giãy dụa, đáng vẻ khốn khổ như một con chó hoang bị gãy chân, hai màu trắng đen rõ ràng trên cơ thể nó hiển nhiên là nguyên nhân gây ra sự đau đớn này, mọi người nhìn thấy đều không hỏi hà giận. Lẽ nào, tất cả những chuyện này đều nằm trong tính toán của lão đại Thượng Ất, anh ấy đã đặc biệt sắp xếp để Thủy Thanh Nhan cùng dạy dỗ con trăn, khiến nó sống không được chết cũng không xong để báo thù cho những người của căn cứ Tổ Ưng đã chết?

Nhất thời, mọi người đều nhìn Thượng Ất và Thủy Thanh Nhan, Thủy Thanh Nhan thấy vậy mặt đỏ bừng: “Cái kia... lỡ tay, tôi chỉ là...”

“Cô là heo à, ra đi, cẩn thận một chút, nếu không tôi sẽ gửi cô trở lại doanh trại huấn luyện phạt cô ở đó huấn luyện nửa năm!” Chu Thiết dữ tợn nhìn Thủy Thanh Nhan, mặc dù rất thích cô gái hoạt bát vui vẻ này nhưng chỉ dựa vào việc cô dám khiêu khích Thượng Ất, có thể tiếp tục ở lại đội hộ vệ của căn cứ Tổ Ưng không anh cũng không đảm bảo được, vì vậy Chu Thiết nhanh chóng cướp lời Thủy Thanh Nhan, hy vọng có thể xua tan cơn tức giận của Thượng Ất.

“Tôi không phải là heo, tôi chỉ là...” Thủy Thanh Nhan muốn tiếp tục giải thích, nhưng cô đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, chỉ thấy Thượng Ất ở phía xa xa đang lạnh lùng nhìn mình.

“Thượng Ất, cô gái này tên là Thủy Thanh Nhan, cô ấy là hậu duệ của người tị nạn. Trong trại huấn luyện tinh anh của căn cứ Tổ Ưng cô ấy đã thể hiện rất tốt, phát triển được khả năng thánh quang, vì vậy bây giờ cô ấy đang được giao cho Chu Thiết hướng dẫn. Anh cũng biết đấy, mặc dù các chiến binh của căn cứ Tổ Ưng có thể lực tốt như Chu Thiết rất nhiều, nhưng nhiều người lại không tiến hóa ra được dị năng, trang bị thêm những dị năng này cũng có thể làm phong phú được thêm phương pháp chiến đấu của

các chiến binh, tăng thêm cơ hội sống sót... Đương nhiên, nếu anh cảm thấy cô ấy mạo phạm anh, tôi sẽ nhốt cô ấy lại ngay bây giờ, giết hay giữ là tùy thuộc vào anh!”

Giọng điệu Điền Ba nghiêm túc nhưng trong lòng lại e ngại, chuyện trước đây Trư Cương Liệt khiêu khích Thượng Ất đã truyền đến tai anh rồi, bây giờ Thủy Thanh Nhan lại tìm cách gây chuyện, Điền Ba sợ Thượng Ất nghi ngờ rằng anh đang bí mật sắp xếp nhân sự.

“Đội trưởng Điền Ba, chúng ta cùng nhau đi đến bây giờ, anh có còn nhớ những năm tháng thăng trầm mà chúng ta đã từng trải qua không?” Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Điền Ba, Thượng Ất mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ vai Điền Ba. Căn cứ đã được xây dựng đến như bây giờ, tôi biết phần lớn công lao là của anh. Yên tâm đi, tôi không suy nghĩ gì đâu. Tương lai của căn cứ Tổ Ưng còn dài, sau vài năm nữa người hay vật này đều sẽ trở thành một phần ký ức của chúng ta, đừng để anh và tôi đánh mất sơ tâm ban đầu chỉ vì một vài điều nhỏ nhặt.”

Chương 532: Thuyết khách

Chương 532. Thuyết khách

“Nhưng mà... tôi hiểu rồi, Thượng Ất anh yên tâm đi, chỉ cần tôi còn ở căn cứ Tổ Ưng một ngày thì những chuyện gà gà chó chó đó sẽ không bao giờ xuất hiện.” Nhìn vào đôi mắt sâu của Thượng Ất, Điền Ba nhẹ nhàng gật đầu, lúc này, một tiếng nói trong lòng có giá trị hơn ngàn lời nói ngoài miệng, chỉ những hành động thiết thực mới có ý nghĩa.

“Mọi người nghe lệnh của tôi, giết con trăn này rồi phóng hỏa!”

Điền Ba ra lệnh, ngọn lửa phụt ra, ngay lập tức rơi xuống cơ thể con trăn hoa như mưa.

Nhưng có thể do quá đau đớn, hoặc tính mạng bị đe dọa, nhìn thấy con trăn sắp chết tại chỗ lại xuất hiện đột phá, nó ngay lập tức tiến cấp trở thành một sinh vật cấp vương: “Phì phì, con người, tất cả những gì các người làm với

tôi ngày hôm nay tôi sẽ trả thù lại gấp trăm lần, liên minh thú thoái hóa sẽ không bao giờ bỏ qua cho các người đầu! Các người chờ để bị ăn thịt đi!”

“Ha ha, con súc sinh ngu ngốc, cho dù có nói được cũng vẫn chỉ là dã thú, không bao giờ đạt được đến trí tuệ chân chính của con người.” Thượng Ất khinh thường liếc nhìn con trăn hoa đang liên tục co giật, chỉ trong phút chốc năng lượng hắc ám đã ăn mòn phần thân dưới nó, xương răn màu trắng hoàn toàn lộ ra ngoài. Mà bởi vì phần trên cơ thể được bảo vệ bởi thánh quang nên nó đang dần biến thành màu đen, lúc này dưới sự ăn mòn mạnh mẽ, cùng với loạt đạn nổ điên cuồng, chết có lẽ đã là chuyện bày ra trước mắt rồi.

“Sì sì, tôi không cam tâm, thú tộc chúng tôi sống trong rừng rậm, không khiêu khích con người các anh, tại sao các anh phải đuổi cùng giết tận, chiếm lãnh thổ của chúng tôi? Lẽ nào, hồ Tổ Ưng, mảnh đất quý giá của thiên địa cũng không thỏa mãn được dục vọng của anh sao?”

Con trăn hoa ngẩng đầu lên trời, trong mắt đượm buồn. Trí tuệ vừa mới có được của nó không thể hiểu được hành động của con người, càng không thể hiểu được đạo lý sinh tồn.

Cuối cùng, cái đầu khổng lồ của con trăn nặng nề rơi xuống đất, sinh vật đã đạt tới cấp bậc vương giả này chết một cách thê thảm, chỉ còn lại một cái xác nát bét và một tinh hạch to như quả bóng đã thoái hóa hoàn hảo!

“Ha ha ha, phát rồi phát rồi, thế mà lại là một viên tinh hạch năng lượng hoàn hảo lớn như vậy!” Trong đám người, tên mập dẫn đầu một đoàn người xông ra, chạy tới bên cạnh xác răn, nhanh chóng nâng viên tinh hạch năng lượng lên cao, dưới ánh mặt trời miêng phát ra âm thanh say đắm: “Một viên tinh hạch năng lượng hoàn hảo lớn như vậy ở Đế Đô có thể đổi lấy 200 khẩu súng năng lượng mới hoặc 40 quả lựu đạn năng lượng sinh học, lần này sức mạnh của căn cứ Tổ Ưng chúng ta lại có thể được cải thiện lần nữa rồi. Anh em, nhìn thấy chưa, một khởi đầu tốt đây! Hôm nay vực tinh thần dậy hết cho lão tử, đã đến lúc đội nhật bảo vật của căn cứ Tổ Ưng chúng ta biểu hiện rồi! Ha ha ha!”

Tên mập Hoa Đa Tình cười kiêu ngạo làm từng lớp mỡ ở cằm và bụng rung lên từng đợt, Thượng Ất cau mày, tự hỏi, sao tên này tự dưng phát điên cái

gì vậy.

“Thượng Ất, ngày hôm qua tên mập kia nghe nói anh sẽ vào rừng rậm đã cố ý chọn một đám lính canh vừa tham lam vừa sợ chết thành lập một đội săn bảo vật ngay trong đêm, nói rằng bọn họ là đội chịu trách nhiệm thu thập chiến lợi phẩm, vì đã quá muộn nên hôm qua tôi không nói cho mọi người biết, không ngờ là tên này lại thực sự làm vậy.”

Điền Ba nhẹ nhàng giải thích, trên mặt lộ ra nụ cười khẳng định. Phải thừa nhận rằng trong toàn bộ căn cứ Tổ Ưng không có ai thích hợp hơn tên mập có khả năng phán đoán trước nguy hiểm này, để anh ta thu thập bảo vật là một cách làm an toàn và không bao giờ phải lo lắng về việc có điều ngoài ý muốn xảy ra.

Ngoài ra, tên này và Mai Lập Tân thường chịu trách nhiệm trông coi kho bảo vật của căn cứ Tổ Ưng, nhưng chỉ có anh ta có thể dựa vào khả năng dự đoán nguy hiểm để tự do ra vào rừng rậm, giao dịch với các căn cứ khác đổi lấy nguyên liệu cần thiết cho sự phát triển của căn cứ.

Nói tóm lại, mặc dù trong trận chiến gã béo này yếu đuối nhưng khi nói đến thợ săn kho báu thì không ai trong toàn bộ căn cứ có thể đuổi kịp gã, vai trò của anh ta cực kỳ quan trọng.

“Ha ha, kệ cho anh ta chơi đùa đi, người tham chiến cũng gần như đủ rồi!” Thượng Ất khẽ cười, anh hiểu rất rõ tên mập này, công việc này càng thích hợp với anh ta hơn.

...

Trần hoa thoái hóa đã được giải quyết, sức mạnh hắc ám ăn mòn thảm thực vật ở xung quanh cũng dần tiêu tan, để lại cảnh vật khô héo, nứt nẻ. Hàng chục, hàng trăm cây lớn đổ rạp, dù không có gió nhưng tiếng cây gãy liên tục vang lên, lan xa trong rừng cây vắng lặng. Chiến binh căn cứ Tổ Ưng trên đường nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng không khỏi kinh hãi, nhìn Thượng Ất không biết là nhìn thần hay nhìn quỷ, ánh mắt tràn đầy sợ hãi và sùng bái.

Ngay sau đó, tuân theo mệnh lệnh, một con đường dài 1.000m đã được chiến binh của căn cứ Tổ Ưng dọn sạch. Trong khoảng thời gian này, có lẽ cái chết thảm thương của con trăn hoa đã trở thành lời cảnh báo cho thú rừng nên đội của Thượng Ất không gặp bất cứ trở ngại nào, một đường đi thẳng đến nơi mà mấy tháng trước họ không thể nào đến được khiến mọi người vô cùng phấn khích. Nhưng đúng lúc này, tốc độ của mọi người đều phải dừng lại vì một vị khách không mời mà đến đang đi về phía đoàn người.

“Con người, xin hãy dừng lại, nghe lời tôi nói!” Ngay trước mặt Thượng Ất, một bóng dáng thấp bé và quái dị từ từ đi ra từ sâu trong rừng rậm, đến khi đến thẳng trước mặt Thượng Ất thì dừng lại: “Tôi tên là Hắc Nhân, là một trong những thủ lĩnh của tộc thú trong khu rừng rậm này.”

“Hắc Nhân?” Thượng Ất có chút kinh ngạc nhìn con quái vật đang nói chuyện trước mắt, trong lòng thầm nói, đây không phải là gấu trúc đỏ thường thấy trong vườn bách thú sao?

Bộ lông màu vàng xen lẫn đỏ cam dày dặn bao phủ toàn thân, nhưng tứ chi lại mọc ra một vòng lông ngắn màu đen, trông giống như một chiếc vòng tay màu đen tinh xảo, cuối chi có hai bộ móng vuốt sắc nhọn, tuy nhỏ nhưng rất sắc bén, đứng trên mặt đất thì nhẹ nhàng nhưng có thể dễ dàng đâm thủng đá cứng như cắt đậu phụ.

Chương 533: Lãnh Vân đến

Chương 533. Lãnh Vân đến

Nhìn dần lên trên đến đầu, khuôn mặt của gấu trúc đỏ được bao phủ bởi một lớp lông vàng dày đặc, nhưng mắt và bàn tay, bàn chân lại được phủ bởi một lớp lông tơ màu đen. Nhìn tổng thể có chút buồn cười, giống như một người đang đeo kính đen.

Nhưng đây không phải là điều khiến Thượng Ất ngạc nhiên nhất. Không giống như trăn hoa lúc trước, gấu trúc đỏ này thực sự đang mặc quần áo của con người, bộ quần áo này rất giống với quần áo chống mưa của ngư dân

khi họ đi câu cá. Hơn nữa, trên đỉnh đầu đội một chiếc mũ rơm làm bằng những dải tre, nhìn cứ xanh xanh, hiển nhiên là không ra đâu với đâu cả.

“Hắc Nhân, thủ lĩnh của tộc thú... được rồi, mục đích người gặp ta là gì?” Thượng Ất thu hồi ánh mắt hiếu kỳ, dùng ánh mắt đen nhánh nhìn con quái vật này.

“Tôi đến gặp anh, bởi vì tôi là một trong số ít thủ lĩnh ủng hộ hòa bình với con người... Ừm, tôi nghĩ anh có thể lập tức dừng hành vi tàn phá quê hương chúng tôi lại, để chúng ta thương lượng một chút xem chuyện này nên giải quyết thế nào...” Hắc Nhân chậm rãi nói dường như đang nỗ lực dùng lời nói để diễn đạt nhưng không ngờ Thượng Ất khẽ nhếch khóe miệng, trực tiếp ngắt lời, chỉ tay về phía rừng rậm ở phía sau nói: “Quê hương của người, trong rừng rậm này có cái cây nào viết tên của thú tộc ở trên đó không? Bây giờ người gọi bọn họ, bọn họ có trả lời người không? Ha ha, quê hương các người... Mấy con súc sinh các người thực sự nghĩ rằng mình là chủ nhân của vùng đất này sao? Thật là nực cười!”

“Con người, anh đừng quá kiêu ngạo! Tôi đến đây là để thay mặt cho những người theo đuổi hòa bình và thú tộc ở trong bộ tộc, anh hùng hổ dọa người như thế, không sợ gây ra sự phản nộ cho tất cả thú tộc, để các anh bị bao vây ở đây sao?”

Hắc Nhân tức giận nói, bộ lông dài màu vàng ở trên người run lên, quả nhiên là vô cùng tức giận. Thượng Ất không biết rằng, là một trong ba thủ lĩnh của thú tộc trong rừng rậm, Hắc Nhân luôn chủ trương chung sống hòa bình với con người, vì thế mà nó thường bị các con thú trong bộ tộc khác chế giễu, thậm chí còn đánh nát da của nó.

Hôm nay, nhìn thấy Thượng Ất mạnh mẽ chém giết người, không chỉ tàn sát con trăn hoa mà còn dùng năng lượng hắc ám đáng sợ hủy diệt cả một vùng rộng lớn trong rừng rậm, nên Hắc Nhân đã chủ động đi ra ngoài hỏi Thượng Ất với hy vọng sẽ thuyết phục được Thượng Ất từ bỏ.

Đáng tiếc, nó đã không nhận ra được quyết tâm vững chắc của Thượng Ất trong chuyến đi này, bây giờ bị Thượng Ất mắng một tiếng “súc sinh” khiến phôi của nó gần như nổ tung vì tức giận.

“Người đang uy hiếp ta?” Thượng Ất liếc mắt một cái, rồi đột nhiên tự lẩm bẩm: “Gần đây thời tiết có vẻ lạnh, Nhạ Nhạ và Tú Tú thiếu hai chiếc áo khoác da thú, ta thấy bộ lông của người không tệ, vừa hay để lại để ta làm cho con của ta hai bộ quần áo đi!”

Bá đạo! Lạnh lùng! Ánh mắt... khinh thường!

Khi nhìn thấy ánh mắt của Thượng Ất, Hắc Nhân bất giác rung mình, một cảm giác muốn đi tiểu từ bụng dưới xông lên đến tận đỉnh não, các cơ điều khiển bàng quang khẽ rung lên, trước mặt đột nhiên xuất hiện một mùi tanh.

“Ai ui!”

Hắc Nhân xấu hổ gầm nhẹ một tiếng, nó vừa xấu hổ che bụng vừa tức, hai mắt phun lửa nhìn chằm chằm Thượng Ất. Nó không bao giờ ngờ rằng nó sẽ bị con người dọa cho đến mức kinh hãi tiểu ra ngoài. Lần cuối cùng xảy ra điều này là khi nó bị người chăn nuôi trong vườn thú trừng phạt bằng một cây gậy, nhưng khi đó nó chỉ là một con gấu trúc nhỏ không có trí tuệ, bản năng của loài thú khiến nó không thể điều khiển được phân và nước tiểu, bây giờ nó đã tiến hóa thành một vua thú, chỉ huy nhiều nhất là hàng trăm con động vật lớn nhỏ, chiếm lĩnh cả một khu vực của khu rừng...

Xấu hổ! Đường đường là một sinh vật cấp vương mà lại bị kẻ địch làm cho sợ hãi đến mức tè ra, loại chuyện này có thể nào cũng không thể chấp nhận được!

“Con người, tôi có ý tốt thuyết phục anh, nếu anh nhất định muốn chiếm địa bàn của chúng tôi, tôi sẽ...” Hắc Nhân nghiêm nghị nói, sau đó sẵn sàng ra lệnh cho thuộc hạ của mình tấn công Thượng Ất. Nhưng đúng lúc này, tên mập Hoa Đa Tình không khách khí chen ngang lời Hắc Nhân nói, trong tay cầm một cuộn thước, cười toe toét bước tới: “Thôi đi, đừng học cách con người nói chuyện nữa. Đến đây, ngoan ngoãn nằm xuống đất, để tôi đo kích cỡ, xem ngoài hai chiếc áo lông thì có thể làm thêm mấy đôi tất lông nữa không...”

“Con người, tôi liêu với anh! Các người sỉ nhục tôi như thế, tôi...” Nhìn thấy tên mập kia thật sự muốn đo kích thước, Hắc Nhân vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, móng vuốt sắc bén ở tứ chi lập tức thò tới cổ họng của tên mập,

nhưng không ngờ cảnh tượng máu bắn tung tóe mà nó tưởng tượng không xuất hiện mà thay vào đó một cây cọ trắng đột nhiên đâm xuyên xuất hiện, nổ một tiếng rồi bám vào hai chân sau của nó.

“Làm tốt lắm, chị Lãnh Vân, đợi lát bắt được con quái vật này, tôi sẽ để lại một ít lông làm găng tay cho chị!”

Tên mập Hoa Đa Tình cười cợt nhả với người phụ nữ ở bên cạnh, nhưng đối phương lại mạnh mẽ nhắc thân thể của Hắc Nhân lên ném xuống đất: “Đừng có phí lời, con quái vật thoái hóa này tuy nhỏ nhưng cũng là một sinh vật cấp vương, nếu anh không muốn da bị cào nát thì tránh xa một chút, tôi cũng chưa chắc là đối thủ của nó!”

Lãnh Vân ủ rũ nói, đồng thời hóa thành một bóng đen lao thẳng về phái Hắc Nhân, nhất thời một người một thú lao vào chiến đấu, mây khói bốc lên đầy trời.

“Ây, chị Lãnh Vân, tôi xem trọng chị đó, cố lên! Nhất định không được để lão đại Thượng Ất mất mặt!” Tên mập Hoa Đa Tình vẫn cười toe toét, dường như anh ta không hề lo lắng cho sự an toàn của Lãnh Vân, thay vào đó anh ta quay sang nhìn Thượng Ất như đang chờ Thượng Ất nói gì đó.

“Lãnh Vân cũng ở căn cứ Tổ Ưng, không phải cô ấy ở căn cứ Đế Đô sao?”

Chương 534: Tên mập nhanh trí

Chương 534. Tên mập nhanh trí

Thượng Ất ngạc nhiên nhìn tên mập, không ngờ được là tên mập Hoa Đa Tình lại có thể kéo Lãnh Vân đến căn cứ Tổ Ưng. Tính thời gian thì hai người đã hơn một năm không gặp nhau, Thượng Ất đối với chuyện này vẫn cảm thấy có chút áy náy.

Lúc đầu anh hứa với Lãnh Vân sẽ tìm tiến sĩ L để giúp cô ấy chữa trị khuôn mặt bị thương, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thể thực hiện được lời hứa của mình, anh cũng không ngờ lại có thể gặp được cô vào lúc này, thật sự khiến Thượng Ất không ngờ được.

“Ha ha, lão đại Thượng Ất, anh không ngờ được đúng không. Trước khi anh trở về, tôi đến chợ đen Đế Đô để đổi vũ khí. Không ngờ...” Tên mập đắc ý, Thượng Ất bá đạo nói: “Đừng phí lời, mau nói chuyện gì xảy ra, cẩn thận tôi đá vào cái mông của anh.”

“Ấy, đừng, lão đại! Để thuyết phục Lãnh Vân đến cơ sở chúng ta, tôi suýt chút nữa bị đánh cho tơi tả. Sao anh lại có thể đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy chứ!” Lúc đó, chị Lãnh Vân có mâu thuẫn với một vài người trong quán bar, lúc đó tôi mang tinh hạch năng lượng đến chợ đen để thu thập vũ khí và tình cờ gặp được. Lúc đó anh không nhìn thấy, chị Lãnh Vân khi ấy thực sự là dũng mãnh, lấy một địch mười, thế mà người đàn ông vạm vỡ cao hai mét bị hạ gục chỉ trong tích tắc, chân tay phải nói là nát bét. Vì thế, lúc đó tôi nghĩ, đây là một nhân tài, không có lý do gì phải để lại cho căn cứ Đế Đô. Vì vậy tôi quyết định thuyết phục chị Lãnh Vân đến căn cứ Tổ Ưng của chúng ta, mỗi tháng chỉ phí một viên tinh hạch phẩm chất cao, sau đó để cô ấy chịu trách nhiệm huấn luyện các vệ binh ở ngoại thành...”

“Đợi đã, anh nói mỗi tháng chỉ tốn một viên tinh hạch phẩm chất cao mà đã có thể mời Lãnh Vân về huấn luyện quân đội cho chúng ta?”

Thượng Ất nghi hoặc nhìn tên mập kia, trong ấn tượng của anh, Lãnh Vân không phải người như vậy. Người phụ nữ này có khí chất quân tử, làm việc gì cũng rất có chủ kiến, rất khó bị thế giới bên ngoài ảnh hưởng, chắc không phải là tên mập này đã hứa những điều kiện khác sau lưng đó chứ.

Nghĩ nghĩ, Thượng Ất lặng lẽ nhìn chăm chăm vào tên mập Hoa Đa Đình, cuối cùng anh ta cũng không thể chịu đựng được nữa, cười nói: “Cái gì nhỉ, lão đại, thực ra tôi còn nói với Lãnh Vân anh mất tích rồi, hai con của anh không có ai chăm sóc, cô nhi quả mẫu, sợ sẽ có người bắt nạt ba người họ... Sau đó, Lãnh Vân cái gì cũng không nói, cầm lấy cái túi rồi theo tôi đến căn cứ Tổ Ưng luôn. Nhưng không ngờ, chúng tôi mới trở về đến ngày thứ ba thì anh đột nhiên xuất hiện ở trong căn cứ, Lãnh Vân mấy ngày này cũng không xuất hiện, vẫn luôn trốn ở trong doanh trại huấn luyện vệ binh...”

Hóa ra là thế!

Nghe được lời giải thích của tên mập, trong lòng Thượng Ất xuất hiện một luồng ấm áp. Lãnh Vân gặp anh trong một trận chiến, vì sát cánh chiến đấu bên nhau mà trở nên thân thiết, nhưng cuối cùng cũng là bèo nước gặp nhau, chỉ có một chút giao điểm trong cuộc đời như thế mà thôi. Nhưng không ngờ khi nghe tin gia đình mình cần giúp đỡ, cô ấy lại không suy nghĩ gì mà từ bỏ vị trí cao trong quân đội Đế Đô để chạy đến giúp đỡ... Ài, ân tình này xem ra là nợ ngày càng nhiều, rất khó trả hết.

Thượng Ất rút lại suy nghĩ phức tạp, nhìn chăm chăm vào Lãnh Vân và Hắc Nhân. Lúc này, hai người ngang tài ngang sức, nhất thời không phân thắng bại.

Thượng Ất nhú mào quay lại nhìn Điền Ba, Điền Ba hiểu ý lặng lẽ bước về phía Hắc Nhân. Trước đây, khi lập kế hoạch chiến đấu với Thượng Ất, Điền Ba và những người khác đã hiểu rõ được ý của Thượng Ất, đối với tất cả những sinh vật có trí tuệ của trong rừng rậm này đều dùng một nguyên tắc “thà giết nhầm còn hơn bỏ sót”, cố gắng giải quyết tất cả các sinh vật uy hiếp đến căn cứ Tổ Ưng ở xung quanh trong thời gian ngắn nhất.

Đương nhiên, cũng có một số người đưa ra ý kiến phản đối, chẳng hạn như Triệu Khiêm, một giáo sư kỳ cựu trong căn cứ. Ông ấy cho rằng nên thú hút càng nhiều sinh vật có trí tuệ làm đồng minh càng tốt, cố gắng sử dụng những con thú đơn thuần này để làm lá chắn che bớt một số công kích đối với căn cứ Tổ Ưng.

Xa thân gần đánh, cách suy nghĩ của Triệu Khiêm chứa đựng ý nghĩa cổ xưa sâu sắc nhưng Thượng Ất đã không do dự mà bác bỏ chúng. Đối với những sinh vật có trí tuệ Thượng Ất luôn tỏ thái độ rất kiên quyết đó là sẽ không bao giờ cho phép những loài khác này có bất kỳ suy nghĩ quá phận nào, càng không cho phép chúng phát triển lớn mạnh, điều này sẽ gây ra mối đe dọa rất lớn đối với sự phát triển trong tương lai của Thượng Nhạc Nhạc và Thượng Tú Tú.

Vì vậy, Thượng Ất rất khinh thường khi nói rằng tất cả chúng sinh đều bình đẳng và tất cả đều là chủ nhân chung của Trái Đất, nên sẽ càng không bao giờ mềm lòng với những thứ này. Vì lợi ích của hai đứa con, Thượng Ất sẵn sàng tàn sát tất cả các sinh vật của chủng tộc khác, cho dù vì điều này anh

sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của cả thế giới này, càng không vì lệnh cho Điền Ba đánh lén Hắc Nhân mà cảm thấy áy náy.

Trong nháy mắt, Điền Ba đã vòng ra phía sau Hắc Nhân, lúc này Hắc Nhân cũng không để ý tới có nguy hiểm, nên vẫn đang quyết chiến với Lãnh Vân. Ngay sau đó, khi Hắc Nhân lùi lại một bước, Điền Ba đột nhiên động thủ. Dưới tác động của gần 200.000 giá trị năng lượng, Điền Ba không một tiếng động đánh một cú đấm, đến khi Hắc Nhân phát hiện ra thì cú đấm đã đập chính xác vào vai nó!

“Phù!”

Da thịt nát bét, tứ chi biến thành mảnh vỡ... cú đấm của Điền Ba đánh vào tay phải của Hắc Nhân đã ngay lập tức biến nó thành thịt bằm, Hắc Nhân gào thét, trong mắt hiện lên vẻ tức giận và hận thù.

“Con người bỉ ổi, vậy mà lại đánh lén! Tôi...” Hắc Nhân không cam tâm nói thì phát hiện tên mập Hoa Đa Tình bước tới với vẻ mặt như đưa đám: “Tôi nhõ vào, Điền Ba, anh có thể ra tay nhẹ chút không!”

Chương 535: Tên mập nhanh trí (2)

Chương 535. Tên mập nhanh trí (2)

“Hả? Con người này đang quan tâm mình? Trong đám người này coi như còn có người có lương tâm...” Hắc Nhân ôm lấy cánh tay bị gãy cảm thấy có chút nhẹ nhõm, nhưng không ngờ câu tiếp theo của tên mập kia khiến nó suýt chút nữa phun ra ngụm máu.

“Điền Ba, anh đánh nó thế này, bộ lông bị thiếu mất mảng lớn, sẽ không đáng tiền nữa, có biết không?”

...

Được thôi, Điền Ba cứng họng, bởi vì anh phát hiện đứng trước tiền bạc thì tên mập này rất có khí thế, nên chỉ có thể lắc đầu không nói nên lời rồi quay lưng bỏ đi, để lại tên gia hỏa đang dùng thước dây quấn quanh Hắc Nhân, miệng lầm bầm: “Miếng lông này không tệ, rất mềm, là chất liệu tốt để làm quần áo... làm cho Thượng Nhạc Nhạc một cái áo lót đi. Miếng lông này không tốt, bị tổn thương khá nghiêm trọng, ngay cả làm găng tay cũng không được, chỉ có thể may được một cái... lót giày!”

“Phù!”

Một ngụm máu phun ra xa cả mét, Hắc Nhân tức giận nhìn tên mập thô tục trước mặt, trong lòng thầm nói đây là loại người gì vậy, dù sao thì hắn cũng là vua thú, vậy mà đã sa sút đến mức chỉ có thể dùng làm đế giày rồi?!

“Không được, các người không thể dùng tôi để làm đế giày, tôi là vua thú...” Hắc Nhân giãy dụa muốn đứng dậy, không ngờ lại bị cái tát của tên mập vỗ vào đầu, anh ta tức giận nói: “Vua thú cái quái gì, thành thật nằm xuống cho tôi! Bà nội nó, đo sai rồi, lại phải đo lại từ đầu!”

“Anh...!”

Hắc Nhân sững sờ nhìn tên mập chết tiệt, trong lòng nhói lên. Nó chưa bao giờ để tâm đến tên mập này, lúc này mới phát hiện ra sức lực của người này thật là kinh người, sau khi bị tên mập Hoa Đa Tình đánh ấn chặt đầu, nó nhất thời không thể thoát được nên chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp tục nằm xuống, để cho hai tay của anh ta sờ tới sờ lui trên người mình.

“Đừng tưởng rằng ta béo thì không có sức lực, dù sao thì ta cao thủ đã vượt qua 150.000 giá trị năng lượng... Bỏ đi, nhìn người thảm như vậy, ta cho người một lần dứt khoát!” Tên mập Hoa Đa Tình lấy từ trong người ra một con dao sắc bén nhắm vào cổ họng Hắc Nhân mà đâm.

“Đợi đã! Anh không thể giết tôi!”

Hắc Nhân kinh hãi, so với Điền Ba có sức tấn công dữ dội, tên mập vô sỉ này còn đáng sợ hơn, nó có thể tưởng tượng được sau khi bị cắt cổ, tên mập này sẽ dùng một tay đè xác nó, nhẹ nhàng lột da nó chỉ bằng một tay.

Hắc Nhân cảm thấy mình quá ngu ngốc, tại sao lại phải cố sức tìm kiếm hòa bình với loài người? Những kẻ này đơn giản là còn hung dữ hơn những người thoái hóa ở trong rừng, ít nhất là đám người kia sẽ không lột da nó để làm quần áo!

“Đợi đã, không phải là anh chỉ muốn da thú để làm quần áo sao? Tôi sẽ cho anh da thú, miễn là anh không được giết tôi?” Hắc Nhân khàn khàn hét lên, cùng lúc đó, một âm thanh chói tai vang lên từ miệng nó, trong rừng rậm dần dần lộ ra thân ảnh màu đen.

“Đây là những người trong tộc của tôi, anh có thể tùy ý chọn, chỉ cần anh không giết tôi, anh có thể chọn chúng lấy lông!” Hắc Nhân giận dữ nói, trong những thân ảnh này có một phần nhỏ là tộc gấu trúc đỏ, phần lớn còn lại là các động vật khác như sóc, chuột đồng, thỏ xám và nhím.

Vì tồn tại, Hắc Nhân không còn cách nào khác là phản bội chủng tộc và đồng đội. Dưới sự điều khiển của nó, những con vật thoái hóa chưa có trí tuệ này đi về phía vòng vây của các chiến binh của căn cứ Tổ Ưng, trở thành con mồi tự xông vào lưới.

“Ây ây, tiểu tử nhà người cũng khá biết điều đấy, để ta xem có thứ gì tốt không...” Buông Hắc Nhân ra, tên mập Hoa Đa Tình thích thú nhìn đám sinh vật thoái hóa lớn nhỏ này, ánh mắt lóe lên, rõ ràng là anh ta đã nhìn ra có rất nhiều thứ tốt: “Lông của mấy con gấu trúc này không tồi, chúng ta có thể dùng nó để đổi lấy ít nhất hai hoặc ba khẩu súng trường năng lượng ở chợ đen của căn cứ Đế Đô... Sóc cũng khá tốt, trông chúng rất dễ thương, thích hợp bán cho những quý bà quý tộc ở căn cứ Đế Đô làm thú cưng, giá trị gần bằng một nghìn viên đạn súng trường năng lượng... Nhím không được, không ai thích thứ có gai cứng này cả, ngoài việc dùng để đặt bẫy săn động vật nhỏ thì không đáng mấy tiền... Còn có thỏ... Đây rõ ràng là một con thỏ vị thành niên, trừ thịt có thể ăn thì đến bộ lông cũng không có tác dụng gì, tôi nói này Hắc Nhân, vua thú này anh làm cũng quá giản dị rồi đó, chỉ với mấy thứ cong queo này mà cũng dám tới khiêu khích căn cứ Tổ Ưng chúng tôi? Có phải là liên minh thú thoái hóa của các anh chỉ cần có một con súc sinh có hình dáng của con người là có thể tự xưng là vua thú không!”

Giống như một thương nhân khôn ngoan, tên mập Hoa Đa Tình lắc cái mông mập mạp của mình vừa đi vừa đánh giá, lựa chọn trong số hàng trăm con vật thoái hóa, giọng điệu cầu kỳ, mỉa mai của anh khiến Hắc Nhân rất xấu hổ, nó chỉ muốn đào một cái hố ở đây rồi chui xuống ngay lập tức.

Tên mập Hoa Đa Tình nói không sai, là một vua thú, những sinh vật là thủ hạ dưới trướng nó quả thực là rất yếu. Nhưng cũng không có cách nào cả, rừng rậm tàn khốc và phân chia thứ bậc rất chặt chẽ, nếu không có trí thông minh và khả năng ngôn ngữ của con người thì cũng chưa chắc đã triệu tập được những thủ hạ như thế này.

Về điểm này, con của hai con mèo báo hoa len vào căn cứ Tổ Ưng còn mạnh hơn nó, bởi vì chúng có thể biến thành hình người, địa vị của những con mèo báo này ở trong liên minh thú thoái hóa cao hơn gấu trúc rất nhiều.

Mà trên thực tế, lần này nó mạo hiểm đến thuyết phục loài người rời đi là vì để đạt được cơ hội thăng tiến địa vị. Nếu như nó thành công trong việc thuyết phục Thượng Ất và những người khác thì nó và bộ tộc của nó sẽ giành được một lãnh thổ rộng lớn hơn, vị trí của nó trong liên minh thú thoái hóa cũng theo đó mà nâng cao.

Chương 536: Trúc Tâm Tinh

Chương 536. Trúc Tâm Tinh

Đáng tiếc là Hắc Nhân đã tưởng tượng mọi thứ quá đơn giản, gặp phải một cao thủ như Thượng Ất, suýt nữa mất cái mạng nhỏ thì thôi đi, còn đem tất cả thuộc hạ mà mình vất vả lắm mới thu thập được kéo vào.

“Tôi... nếu anh còn chưa vừa lòng, tôi còn có một ít bảo vật quý giá, chỉ cần anh hứa để cho tôi và bộ tộc của tôi được yên, tôi sẽ lập tức rời khỏi khu rừng rậm này!” Nhìn thấy tên mập kia nhìn mình với đôi mắt độc ác, Hắc Nhân nghiêng răng chuẩn bị giao ra thứ cứu mạng cuối cùng.

Quả tre thoái hóa, quả của cây tre thoái hóa nằm trong lãnh địa của Hắc Nhân là một loài thực vật lạ, sở dĩ Hắc Nhân có thể có được khả năng nói

của con người là bởi vì nó đã ăn được loại quả thần kỳ xanh như ngọc bích này.

“Cho anh, chính là loại quả này!” Hắc Nhân lấy một quả tre màu xanh giấu trong đám lông đuôi rậm rạp ra đưa cho tên mập, khuôn mặt buồn bã của anh ta lập tức thu hút sự chú ý của Thượng Ất.

“Ây, thứ này không phải là Trúc Tâm Tinh sao? Ở kiếp trước, loại quả này ngưng tụ tinh hoa của cây tre thoái hóa, là một bảo vật, nếu nói về phương diện nâng cao thể chất của con người thì nó còn tốt hơn gấp ba lần so với sao giao đen. Ở chợ đen thời mạt thế, Trúc Tâm Tinh này ít nhất có thể bán với giá hai mươi tinh hà, thậm chí là còn nhiều hơn!”

Hắc Nhân có một bảo bối như vậy ở trong lãnh thổ, thật là một điều bất ngờ!

Thượng Ất nheo mắt, nhìn kỹ Hắc Nhân, không khỏi nhớ tới lời mà Triệu Khiêm đã nói với anh tối hôm qua. Lý do khiến Triệu Khiêm không đồng ý với cuộc tiến quân vào rừng của Thượng Ất không chỉ vì phong cách bảo thủ của ông ấy mà còn là vì bản thân ông ấy là người phụ trách nội thành của căn cứ Tổ Ưng, Triệu Khiêm biết rất rõ điều kiện bên trong căn cứ Tổ Ưng lúc này, tình hình của những người tham chiến ở trong căn cứ Tổ Ưng khiến ông rất lo lắng. Bởi vì chỉ vài tháng trước, các chiến binh của căn cứ, đứng đầu là Điền Ba, Chu Thiết, tên mập Hoa Đa Tình, Vương Cường, thậm chí cả Đỗ Giai Tuệ, Ly Á,... đều trải qua giai đoạn trì trệ về giá trị năng lượng của họ.

Ban đầu, mọi người cũng không quan tâm lắm, họ chỉ nghĩ đơn giản rằng việc thiếu hụt năng lượng sinh học được hấp thụ khiến cho sức mạnh bị trì trệ. Nhưng ngay sau đó mọi người liền phát hiện ra có điều gì đó không ổn, một số lượng lớn hạt tinh hạch năng lượng sinh học được gửi tới liên tục, nhưng cho dù họ có nuốt bao nhiêu đi chăng nữa thì sự thay đổi giá trị cực đại của năng lượng có thể nói là rất nhỏ. Nói cách khác, bọn họ nuốt vào các hạt tinh thể năng lượng đó đều là lãng phí, chúng không có tác dụng nào khác ngoài việc lấp đầy dạ dày.

Chuyện lớn rồi...

Mọi người đều hiểu rất rõ về ý nghĩa của việc trì trệ này trong những ngày mặt thể tàn khốc. Mỗi đe dọa về cái chết một lần nữa bao trùm bên trong căn cứ Tổ Ưng, Triệu Khiêm cùng các nhà nghiên cứu khoa học khác ở căn cứ bắt đầu điên cuồng tìm kiếm nguyên nhân có thể xảy ra nhất. Cuối cùng đã đi đến một kết luận khó có thể chấp nhận đó là vấn đề xuất hiện ở những người có thể chất như Điền Ba!

Đúng vậy, chính là thể chất!

Từ xưa đến nay, trong loài người luôn có những anh hùng, đặc biệt là ở thời nguyên thủy của Trung Quốc, đã có rất nhiều chiến binh làm được việc lớn. Đương nhiên, nâng một kilogam trọng lượng không phải là điều gì mới mẻ đối với con người ở những ngày mặt thể, con người có giá trị năng lượng sinh học hơn 50.000 có thể dễ dàng làm được điều này.

Nhưng vấn đề là hầu hết những con người có thể làm được điều này đều đã trải qua những hiện tượng thiên nhiên kỳ lạ như gió giạt, lũ lụt, sương mù đỏ... cơ thể của họ đã bị thay đổi từ bên trong bởi các yếu tố năng lượng tự do trong đó. So với quá khứ, thời đại mặt thể là thời đại siêu phàm, hiển nhiên sẽ có rất nhiều con người vượt qua những chiến binh huyền thoại, thực lực của hai con người này là hoàn toàn không thể so sánh được.

Vì vậy, theo quan điểm của Triệu Khiêm, mặc dù Điền Ba và những người khác đã vượt qua cực hạn của con người bình thường, nhưng nói cho cùng thì họ cũng không phải là những người có thể chất tốt nhất. Nếu như các chiến binh trong truyền thuyết sống đến hiện tại thì đoán chừng họ sẽ trở thành những tuyệt thế cao thủ với giá trị năng lượng lên đến hàng triệu.

Vì vậy, bởi vì thể chất chung chung nên Điền Ba và những người khác chỉ có thể mắc kẹt ở nút thắt 200.000 năng lượng, trong khi Thượng Ất người có gen amip và lai lịch thần bí có thể dễ dàng vượt qua con số 200.000 và hiện tại có thể đã vươn tới mức 300.000 thậm chí 400.000, nguyên nhân chính là như thế.

Làm thế nào đây? Triệu Khiêm và những người khác cũng không có cách nào cả!

Thể chất là bẩm sinh, không có cách nào thay đổi được, nên trước tiên chỉ có giấu diếm kết quả để không gây ra binh biến trong căn cứ. Cũng như thế, khi Thượng Ất biết được tin tức, anh im lặng hồi lâu, anh biết một vài cách để giải quyết vấn đề này, nhưng cái giá phải trả quá lớn nên chưa dám thực hiện.

Chỉ có một phương pháp đáng tin cậy và đơn giản hơn đó chính là tìm kiếm thiên tài địa bảo tương tự như sao giao đen ngày trước, dùng những bảo vật đã hội tụ tinh hoa của trời đất mạnh mẽ tác động vào nút thắt thể chất của Điền Ba và những người khác. Nếu may mắn, có thể nó sẽ thay đổi được thể chất, từ đó sinh mệnh được nâng lên một tầng cao khác. Đáng tiếc, thiên tài địa bảo nào có dễ tìm được như vậy, những cây ăn quả như đào thoát hóa trồng ở căn cứ Tổ Ưng căn bản không được tính là thiên tài địa bảo.

Nhưng bây giờ, Hắc Nhân lại lấy ra một viên Trúc Tâm Tinh vào thời khắc mấu chốt này khiến cho Thượng Ất không khỏi hy vọng.

Loại quả này cô đọng từ tinh hoa của cây tre thoát hóa, tuy không được coi là thiên tài địa bảo nhưng ít nhất có khả năng cao sẽ thay đổi được thể chất của người như Điền Ba và những người khác, dùng một lượng lớn trong thời gian dài thì có hội có thể lên tới hơn 30%!

Loại bảo bối này phải lấy ngay lập tức!

Chương 537: Bảo bối đến tay

Chương 537. Bảo bối đến tay

Nghĩ vậy, Thượng Ất nhìn tên mập mập làm ra vẻ bí mật, trong mắt tên mập liền lộ ra vẻ hưng phấn, nhưng lại giả bộ bất mãn nói: “Ta nói này Hắc Nhân, người cũng keo kiệt quá đấy, một cái quả thôi mà muốn cứu tính mạng của cả bộ tộc người, người nghĩ thế nào vậy? Quá coi thường căn cứ Tổ Ưng chúng ta rồi đấy?!”

“Con người, cái này là bảo bối đó, sau khi ăn nó có thể mở linh trí đó!” Hắc Nhân nhanh chóng giải thích, nhưng không ngờ tên mập lại xua tay: “Bảo bối gì, tôi không tin! Hơn nữa, chỉ có một cái chúng ta chia thế nào? Thế

này đi, anh lấy ra tám mươi, một trăm cái, tôi bảo đảm tha cho các người, thế nào?”

“Cái gì? Tám mươi, một trăm cái? Anh điên à? Anh cho rằng thứ này là quả đại sao? Tùy tiện cũng có thể tìm được một đám?” Hắc Nhãn che mắt nói thầm, trong lòng thầm nguyện rửa tên mập không biết xấu hổ này, nhưng anh ta cũng không ngờ được, mặt tên mập tối sầm lại, bất mãn nói: “Sao, người cho rằng yêu cầu của ta quá đáng sao? Được thôi, vậy thì ta giết một tên thủ hạ của người cho người xem, xem xem bọn họ có như người không, để ý đến mấy cái quả thối...”

“Đừng đừng đừng, tôi đưa, tôi đưa còn không được sao!”

Hắc Nhãn khóc không ra nước mắt, vốn dĩ nó chỉ cho rằng chỉ cần nó sống thì với những quả tre thoái hóa này, may mắn thì cấp sinh mệnh sẽ được tăng lên, trở thành vua thú ưu tú như mèo báo hoa, cánh tay đã bị thương còn có thể mọc lại... Nhưng mà bây giờ tên mập này lại quá vô liêm sỉ, vừa mở miệng đã đòi một trăm quả, phải biết là khu rừng tre thoái hóa đó bao lâu nay chỉ sinh ra vón vện có hai mươi cây tre, lần này xem ra là không thể giữ được, đều bị tên mập chết tiệt này lấy hết rồi!

“Hừ, có 25 quả? Có phải là người đang lừa ta không, sao lại chỉ có ít như vậy? Có phải là người giấu ở mông không, không được, ta phải tìm xem!”

Nhìn thấy Hắc Nhãn khóc rấm rức, lệnh cho con gấu trúc đó ở trong rừng lấy ra một cái túi, nhưng trong đó chỉ có 25 quả, tên mập liền giơ dao lên, tóm lấy cái đuôi to đen nhánh rồi chĩa vào tiểu cục.

“Đừng, tôi thật sự không có nói dối anh, chỉ có bấy nhiêu thôi!” Cảm giác được hơi lạnh lướt qua cục huyết, Hắc Nhãn vừa xấu hổ vừa tức giận, suýt chút nữa không nói được gì. Chỉ cần nó có thể còn sống mà rời khỏi đây, nó sẽ rời khỏi đây ngay lập tức, có thể đi xa bao nhiêu sẽ đi xa bấy nhiêu.

“Quá con mẹ nó mất mặt rồi, không đúng, quá con mẹ nó mất mặt gấu trúc...” Hắc Nhãn quyết định dù khó khăn đến đâu cũng phải đi đến vùng đất ở phương nam để tìm bạn của mình là vua gấu trúc thoái hóa đến giúp nó báo thù!

“Thật sự chỉ có bấy nhiêu sao...?” Tên mập Hoa Đa Đình bưng cái túi nặng trĩu quay đầu nhìn Thượng Ất, nhưng không ngờ Thượng Ất khẽ lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng. Tên mập Hoa Đa Tình cười thầm trong lòng: “Ha ha, gấu trúc nhỏ, đây không phải là ta cố ý làm khó ngươi mà là lão đại không hài lòng với điều kiện của ngươi!”

“Không được, ta vẫn là không thể thả ngươi đi... thế này đi, ngươi nói cho ta biết quả tre mọc ở đâu, ta đi tìm, nếu không còn thì ta sẽ thả ngươi đi, thế nào?”

Tên mập Hoa Đa Tình đưa ra điều kiện cuối cùng, Hắc Nhân ngơ ngác nhìn anh ta, cúi đầu bất lực hồi lâu mới ngậm ngùi đồng ý, lòng không nói nên lời: “Mất rồi! Mất hết rồi! Không chỉ có những quả tre dày công tích lũy được bị cướp mất mà ngay cả mảnh rừng tre thoái hóa thần kỳ nhất trong lãnh thổ cũng không thể giữ lại được nữa rồi!”

“Làm không tồi! Trúc Tâm Tinh này là cho anh!” Nhìn thấy tên mập Hoa Đa Tình trở về, Thượng Ất hài lòng vỗ vỗ vai anh ra, rồi quay đầu lấy ra ba viên Trúc Tâm Tinh đưa cho Lãnh Vân: “Lãnh Vân, đã lâu không gặp, ba viên Trúc Tâm Tinh này chính là quà gặp mặt. Ăn càng sớm càng tốt, nó có lợi ích rất lớn trong việc nâng cao thể chất!”

“Cắt, tên keo kiệt này, anh chỉ dùng ba quả này mà đã muốn đuổi tôi đi sao?” Lãnh Vân không khách khí nhận lấy Trúc Tâm Tinh, lau cũng không lau đã đưa lên miệng cắn một miếng thật to, nhưng đột nhiên biểu tình cứng lại, như thể không tin được vào quả tre ở trong tay: “Hừ, quả cũng không tồi, nhưng đừng quên những gì anh đã hứa với tôi, dung mạo của tôi mà không khôi phục lại được, thì tôi sẽ bám anh cả đời này đó!”

“Không thành vấn đề! Ở trong căn cứ Tổ Ưng của tôi, lúc nào cũng có chỗ của cô!” Thượng Ất mỉm cười, quay đầu gọi Điền Ba, Chu Thiết và những chiến binh kỳ cựu khác của căn cứ Tổ Ưng rồi nhanh chóng chia Trúc Tâm Tinh cho họ.

“Ồ, thật ngon! Hương vị của thứ này quá bá đạo rồi! Ngon thật!”

“Ừ, quả này nhìn thì bình thường nhưng năng lượng bên trong cực kỳ tinh khiết. Tôi cảm giác được năng lượng trong cơ thể đã lâu không có biến

động gì, bây giờ cuối cùng cũng có dấu hiệu thả lỏng!”

“Anh nói đúng, quả mà lão đại Thượng Ất đưa cho chúng ta đơn giản chính là tiên dược, tôi cảm giác cả người mình như được tái sinh vậy!”

...

Trước mặt chiến sĩ của căn cứ Tổ Ưng, năm hoặc sáu đội trưởng của căn cứ Tổ Ưng được chia cho Trúc Tâm Tinh không ngừng thốt lên. Họ đều là những chiến binh tinh nhuệ nhất của mỗi đội, sức mạnh của họ vượt xa những người khác. Có điều, những tháng gần đây, dù làm việc chăm chỉ đến đâu, mức năng lượng của họ vẫn không tăng lên. Điều này đã tạo cho họ áp lực rất lớn, thậm chí có người đã có ý định bỏ cuộc và sẵn sàng tự nguyện thôi giữ chức vị đội trưởng để không phải mất mặt trước những binh lính của mình.

Nhưng bây giờ thì khác, khi Trúc Tâm Tinh vào bụng họ, họ đồng loạt cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể. Trong số đó, người lính trung niên thậm chí còn có dấu hiệu đột phá thể chất ngay tại chỗ.

Ồn ào, nhìn thấy cảnh tượng kỳ diệu này, tất cả chiến binh của căn cứ Tổ Ưng đều sôi sục. Giống như những đội trưởng này, nhiều người trong số họ bị hạn chế khả năng vì thể chất thông thường, dù họ chăm chỉ đến đâu thì sức lực của họ cũng có hạn.

Chương 538: Bảo bối đến tay (2)

Chương 538. Bảo bối đến tay (2)

Họ cũng biết rõ rằng trong tương lai có thể xảy ra việc thay đổi đội trưởng, bởi vì lúc này gã béo đã hỏi ra được vị trí của nơi có quả Trúc Tâm Tinh này. Chỉ cần nghĩ một chút, nếu Trúc Tâm Tinh cũng được chia cho bọn họ thì có nghĩa là bọn họ cũng sẽ có cơ hội!

Chiếm lĩnh rừng tre! Tiêu diệt quân đội thú! Giữ kho báu! Đoạt đi thiên tài địa bảo!

Đột nhiên, một niềm đam mê chiến đấu chưa từng có bùng lên trong các chiến binh căn cứ Tổ Ưng, họ hướng ánh mắt nhìn về phía Thượng Ất, sự hăng hái và nhiệt huyết của họ thậm chí còn khiến Thượng Ất có chút choáng ngợp.

“Mọi người, tôi biết bây giờ mọi người rất cao hứng, nhưng nên nhớ, mục tiêu của chúng ta không phải chỉ là một khu rừng tre nhỏ, mau xem!” Thượng Ất vừa nói vừa chỉ tay về phía rừng rậm ở xung quanh: “Đây là một đoạn mở rộng, còn có hàng trăm kilomet rừng rậm ở xung quanh căn cứ Tổ Ưng chúng ta, nơi đó chứa vô số quả và bảo vật kỳ lạ như Trúc Tâm Tinh này. Trong tương lai, những thứ này sẽ thuộc về chúng ta và mọi người trong căn cứ Tổ Ưng, nhưng tiền đề là chúng ta phải quyết tâm chiến đấu và dọn sạch tất cả tộc thú thoái hóa ở đây! Bây giờ, hãy nghe theo lệnh của tôi, lập tức dựng trại và giương cờ chim ưng lên, kể từ bây giờ, đây sẽ là ngọn hải đăng đầu tiên của đế chế Tổ Ưng chúng ta. Tôi muốn tất cả các chủng tộc biết, chủ nhân thực sự vùng đất này là Thượng Ất!”

“Tuân lệnh! Giương cờ! Cắm trại!”

...

Trong rừng sâu, cách cột đèn hiệu nơi cắm cờ chim ưng chừng năm kilomet, hơn chục tộc thú với đủ hình thù kỳ quái tụ tập bàn tán. Ở ngay giữa chúng, hai con mèo báo to bằng chó sói nhìn đàn thú, trong mắt đầy đau buồn và tuyệt vọng, chúng nói với một con hổ ở trong đàn:

“Hổ Vương, mọi người đã thảo luận chuyện này rất lâu rồi. Chẳng lẽ vẫn chưa bàn ra được một kết quả nào sao? Con trai của tôi và con gấu trúc kia cũng đã bị người ta giết chết, hiện tại xác của con trai tôi vẫn còn treo trên cột cờ bên ngoài căn cứ của con người, vô cùng thê thảm. Đừng có quên, khi đó chính là anh đã phái con trai tôi tới chỗ con người thăm dò tình hình, bây giờ vợ chồng chúng tôi chỉ muốn các người cho chúng tôi một câu trả lời thôi mà khó thế sao?”

“Ly Vương, không phải là mọi người đang thảo luận về vấn đề này sao. Anh đừng nóng, rất nhanh sẽ có kết quả thôi!” Ở bên cạnh con hổ, một con cáo đỏ đứng dậy vỗ nhẹ vào vai con mèo báo giống như một con người, nó cố gắng an ủi mèo báo, nhưng không ngờ con mèo báo lớn hơn một chút

đột nhiên vồ vào hai bàn chân của nó, đứng phắt dậy, nói với giọng rất nặng nề: “Bỏ đi, xem như tôi nhìn thấy rồi, mấy người các anh căn bản chưa từng nghĩ tới trả thù cho con trai của tôi. Không sao cả, tôi sẽ tự trả mối thù này, vợ, chúng ta đi!”

“Anh... các người đúng là không biết ý tốt, chỗ nào chúng tôi nói là không báo thù cho con trai hai người?” Cáo đỏ thu lại móng vuốt, vẻ mặt không vui, râu đen trên miệng run lên, mắt đảo một vòng rồi nói:

“Thực ra mà nói, muốn trách cũng phải trách con trai anh, liên minh thú thoái hóa đã cử một con khỉ mặt xanh ở trên cao nhìn xuống, nó nhìn thấy con trai anh tham lam chiếc vòng cổ của thủ lĩnh loài người, nhưng sau khi bị đưa trẻ loài người nhìn thấy, nó đã sử dụng kỹ năng yểm bùa để giết đứa trẻ đó, vì vậy nên mới dấy lên sự nghi ngờ của thủ lĩnh loài người, cuối cùng bị phát hiện và chết một cách thảm thương. Bây giờ anh đẩy trách nhiệm lên đầu chúng tôi, không cảm thấy có chút không công bằng sao?”

“Vậy thì ý của anh là đây là lỗi của chúng tôi, được được được! Nếu đã như thế vậy thì chúng tôi rút lui, cái liên minh thú chết tiệt này không cần cũng được.” Mèo báo nghe được lập tức nhe hàm răng sắc nhọn, kéo vợ của mình xoay người rời đi. Đúng lúc này, con hổ vẫn đang ngồi ở vị trí đầu tiên đột nhiên đứng lên, ánh mắt lạnh lùng lập tức khóa chặt hai con mèo báo: “Ly Vương, nếu tôi là anh tôi sẽ không vội vàng rời đi, ngồi xuống cho tôi, tôi có lời muốn nói!”

“Hổ Vương, anh...! Được thôi, xem anh nói gì!”

Thấy ánh mắt lạnh lùng của Hổ Vương, sắc mặt mèo báo đực thay đổi vài lần, cuối cùng vẫn chọn ngồi xuống. Mà ở bên cạnh anh ta, mèo báo cái thấy ánh mắt của con hổ thì sợ hãi run rẩy.

Mãnh hổ vương, vua của tộc thú trong rừng rậm này, thân hình to lớn dài hơn cả chục mét, nặng trăm tấn, móng vuốt sắc bén có thể cắt đứt bất cứ thứ gì, nó vừa đặt chân đến rừng rậm này đã trở thành vị vương giả của các loài.

Có điều đáng tiếc, có lẽ gen hổ trong cơ thể quá mạnh nên Hổ Vương chưa thể hoàn thành bước cuối cùng là hóa quỷ, tức là biến thành hình người. Đây cũng là chỗ duy nhất mà Hổ Vương không thể so sánh được với Ly

Vương, nó không thể đến gần căn cứ Tổ Ưng vì không có hình dạng con người.

“Ly Vương, tôi có thể hiểu được nỗi đau mất con của anh, nhưng anh cũng thấy rồi đấy, có thứ gì đó không ổn. Những con người này rắc rối hơn chúng ta tưởng!” Hồ Vương nói, nhưng mắt lại dán chặt vào xác con rắn, trong mắt hiện lên đầy ghen tỵ.

Trước mắt chính là con rắn hoa thoái hóa bị sức mạnh hắc ám của Thượng Ất giết chết, sau khi tên mập Hoa Đa Tình và những người khác lấy tinh hạch rắn thì đã tùy ý ném cái xác rắn rách nát này vào rừng rậm. Sau đó, những con thú ẩn náu trong rừng đã kéo về, cuối cùng thì xuất hiện được đám yêu thú thoái hóa này, khiến bọn họ không nói nên lời hồi lâu.

Vua rắn hoa thoái hóa... cũng giống như chúng, đó là một sinh vật cấp vương, tuy chưa có khả năng biến thành hình người nhưng ngoài một số quái thú to lớn ra thì những con thú khác hoàn toàn không phải đối thủ của nó.

Nhưng mà bây giờ thì sao, con rắn hoa mạnh mẽ một thời đã trở thành một cái xác lạnh tanh. Lớp vảy cứng rắn mà nó từng tự hào thì bây giờ khắp nơi đều có lỗ đen như một cái sàng rách nát, thậm chí hai chiếc răng nanh ở hàm dưới cũng bị kéo ra, còn lại hai lỗ đen trụi vẫn đang chảy máu.

Chương 539: Lợi dụng lẫn nhau

Chương 539. Lợi dụng lẫn nhau

Quá thảm, cái chết của vua rắn thực sự quá thảm... Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, nhóm yêu thú khó có thể tin vào mắt mình, nhưng sau khi chúng nghe những gì đã xảy ra thì không biết phải nói gì.

Đám yêu thú không thể hiểu nổi tại sao người đàn ông tên Thượng Ất này lại có thể tìm ra được loại độc dược kinh người này để đối phó với chúng. Lúc này, một đồng loại ngớ ngẩn, gấu trúc Hắc Nhãn lại tình nguyện đi làm hòa và thuyết phục đối phương không vào rừng. Nhưng kết quả thì sao, một

con thú đi thăm dò tình hình quay lại báo, tên này không những bị đánh cho tàn tật mà còn suýt bị lột da, còn thảm hơn cả vua trần.

Kết quả là, các con thú trở nên sợ hãi, chúng lại ngồi xuống bàn bạc các biện pháp đối phó với Thượng Ất, cho đến khi Ly Vương không thể chịu đựng được nữa mới rời đi.

Phải làm sao đây, Hồ Vương do dự rồi nói: “Con người là những sinh vật rất xảo quyệt, trước khi hành động, chúng ta phải tìm hiểu chi tiết về sức mạnh hắc ám đó. Nếu không, một khi nóng nảy sẽ gặp rắc rối, kết cục của chúng ta sẽ như vua trần và con gấu trúc kia.

“Hồ Vương nói đúng, vấn đề này phải được cân nhắc lâu dài. Tôi nghĩ tốt nhất nên tìm một vài kẻ chết thay để giúp chúng ta đi thăm dò, ví dụ như đám người thoái hóa ghê tởm ở trong rừng kia...”

“Con người thoái hóa?”

Lời nói của cáo đỏ khiến Hồ Vương trở nên nghiêm nghị, nghe thấy ý định của cáo đỏ là muốn mở vành đai phòng thủ và cho những thứ ghê tởm đó vào để đối phó với con người.

Đối với những con thú là thú rừng một thời thì con người thoái hóa là một con ác mộng. Hồ Vương còn nhớ rõ trước kia khi chưa có linh trí, trong tộc hồ có bốn năm con hồ, nhưng bây giờ chỉ còn lại có một mình nó, còn lại đều là chết trong những trận chiến tàn khốc, bị con người thoái hóa điên cuồng giết chết.

Những con người với tứ chi và cơ thể dị dạng này giống như là bị quỷ ám, không sợ chết cũng không sợ đau. Hồ Vương đã tận mắt chứng kiến những người anh em mạnh mẽ, có thể xé xác voi của nó bị một đám người thoái hóa với những chiếc răng nanh trong miệng và vô số những chiếc xương cựa ghê tởm mọc ở trên bàn tay và bàn chân họ bao vây, chỉ vài phút sau, tất cả anh em của nó đã trở thành một đồng xác chết đầm máu.

Quá khủng bố rồi, Hồ Vương chưa bao giờ thấy con người điên cuồng như vậy, bọn họ hoàn toàn không có lý trí, không có sinh vật nào có thể tồn tại

trước mắt bọn họ quá 5 phút, một khi bị mắc kẹt trong vòng vây của họ, có thể mình đây thương tích mà thoát ra ngoài đã là may mắn lắm rồi.

Vì vậy, khi số lượng yêu thú có được trí tuệ ở trong rừng tăng lên, chúng không hèn mà cũng có sự ăm ý. Đó chính là dù giữa tộc thú có tranh đấu gì đi chăng nữa thì kẻ thù chung vẫn luôn là những con người thoái hóa đáng sợ này.

Những tháng tiếp theo, Hồ Vương dẫn đầu, yêu thú bắt đầu cuộc chiến dài ngày để loại bỏ con người thoái hóa. Cuối cùng, họ đã giết gần hết người thoái hóa ở trong rừng và thiết lập một đường vành đai phòng thủ. Mỗi một tộc thú sẽ thay nhau định kỳ theo dõi người thoái hóa từ bên ngoài vào, bất cứ ai gặp được một con người thoái hóa thì cũng phải giết ngay tại chỗ, tuyệt đối không được để lại tai họa về sau.

Nhưng mà, tộc thú vẫn đánh giá thấp sức mạnh của người thoái hóa. Vì có một tỷ lệ nhỏ những người thoái hóa là những người thoái hóa không hoàn toàn, những người này vẫn giữ được một lượng trí tuệ nhất định của con người, vì vậy trước sự sẵn lòng ráo riết của tộc thú, họ đã khôn ngoan lựa chọn cách lẩn trốn, đồng thời tổ chức nhân thủ thường thường đánh lén tộc thú, đoạt lấy đất sống.

Người thoái hóa A Mạc là một nhân vật thủ lĩnh rất nổi tiếng của đám người này, anh ta đã thu thập được khoảng năm trăm người thoái hóa không hoàn toàn, tất cả đều nghe theo anh ta chỉ đâu đánh đó thì không nói nữa, nhưng họ còn lợi dụng dị năng của người thoái hóa, thu thập hơn 3.000 người thoái hóa hoàn toàn làm thành tử thi thoái hóa, và dựng một trại cách hồ Tổ Ưng khoảng 40km, tức là một vùng đầm lầy ở rìa phía nam của Đế Đô, trở thành một đội ngũ không thể coi thường ở gần Đế Đô.

Chính vì như thế, căn cứ Tổ Ưng, liên minh thú thoái hóa, đội quân thoái hóa của A Mạc đã vô tình hình thành thế kiềng ba chân, lần lượt kiểm soát hồ Tổ Ưng quý giá, khu rừng rậm thời kỳ mặt thế và đầm lầy phía nam của Đế Đô.

Cáo đỏ đề xuất lợi dụng người thoái hóa để thăm dò Thượng Ất, nhưng tộc thú có thể lợi dụng được một đối thủ mạnh mẽ và quỷ quyết như vậy không?

Nghĩ đến đó, Hồ Vương lắc đầu, khó khăn nói: “Cáo đỏ, anh là người thông minh, nhưng tôi nghĩ rằng chuyện dùng người thoái hóa này không được. Anh cũng biết rằng người thoái hóa đó chính là quái vật, một khi để bọn họ đi vào rừng, tôi lo chúng ta sẽ gặp nguy hiểm!”

“Hồ Vương, loài người đã từng nói một câu, tìm được đường sống trong chỗ chết. Bây giờ thủ lĩnh của loài người rất hung hãn, nếu chúng ta muốn ngăn cản họ, tộc thú chúng ta phải liều chết chiến đấu. Cuối cùng, vẫn không phải là những con người thoái hóa đó được lời sao? Thay vì để họ ngồi không hưởng lợi, còn không bằng đốt lửa, kéo bọn họ vào cùng!”

Cáo đỏ đỉnh đạc nói, trông giống như là một vị mưu sĩ túc trí đa mưu. Nói đến cao hứng, nó dùng bàn chân nhẹ nhàng vuốt ve sợi lông trắng trên cằm, gật đầu tỏ vẻ kiên định: “Ngoài ra chuyện này còn nhất định phải làm thế này, ngài vẫn chưa biết đúng không, ngày hôm trước thủ lĩnh của người thoái hóa tên là A Mạc đã dẫn ba người tử thi thoái hóa vào rừng bằng cách đi vòng từ ngọn đồi tây bắc, hơn nữa còn giao thủ với một chiến sĩ của con người, suýt chút nữa bị đối phương đánh chết!”

“Còn có chuyện này? Nói thế thì A Mạc muốn tấn công vào hồ Tổ Ưng nhưng suýt chút nữa bị đánh chết?” Hồ Vương ngạc nhiên nhìn cáo đỏ với vẻ mặt kinh hãi.

Chương 540: Mạch nước ngầm chảy

Chương 540. Mạch nước ngầm chảy

Cáo đỏ là một loài bẩm sinh giỏi nguy trang, chạy trốn và thăm dò tình hình, địa vị của chúng ở liên minh yêu thú rất đặc biệt, mặc dù hiệu quả chiến đấu của chúng không cao, nhưng rất nhiều tin tức quan trọng mà liên minh yêu thú cần phải có chúng thăm dò, chia sẻ. Cáo đỏ nói rằng người thoái hóa đã bắt đầu tấn công căn cứ Tổ Ưng, Hồ Vương tin điều đó 100%, nhưng người thoái hóa mạnh mẽ như A Mạc lại suýt bị đánh chết ở đó.

“Ừm, tôi cũng không ngờ là con người lại mạnh đến vậy...” Cáo đỏ thở dài có chút lo lắng, nó ngược mắt nhìn về hướng căn cứ Tổ Ưng, khẽ nói: “Kể từ khi thủ lĩnh của loài người tên là Thượng Ất trở về, chiến binh của căn cứ Tổ Ưng cứ như là uống tiết gà vậy, số người chết và bị thương của tộc thú chúng ta đã tăng lên gấp đôi, vì vậy chúng ta không thể đợi được nữa, phải lập tức liên hệ với thủ lĩnh của người thoái hóa rồi cùng ngồi lại bàn bạc tìm cách xử lý những con người đáng chết đó.”

“Hừ, nếu không phải sức mạnh hắc ám quá mạnh, tôi nghĩ một mình tôi cũng có thể đập tan đám người đó! Hồ Vương, tôi thấy cáo đỏ nói đúng, hãy để đám người thoái hóa kia đi thám thính tình hình trước, mặc dù lão Trư tôi có hơi ngốc một chút, nhưng cũng biết khói lửa không thể vô cùng vô tận đúng không? Chỉ cần khói đen đó không còn nữa, tôi bảo đảm sẽ dẫn heo trong tộc đi giẫm nát đám người này!”

Trong đàn, một con lợn rừng lông đen có mũi phun ra khí trắng và những chiếc răng nanh khổng lồ dài hai mét trông còn sắc hơn răng của Hồ Vương. Mà không xa phía sau nó là một đàn lợn rừng nhỏ phủ đầy hoa văn màu hạt dẻ, tất cả đang loanh quanh trên mặt đất để tìm thức ăn, nhìn thoáng qua đã thấy có gần một hoặc hai trăm con.

“Ha ha, Trư Vương, chúng tôi biết sức mạnh của anh, trong tộc này không có mấy bộ tộc có thể chiến đấu được với lợn rừng của anh. Được rồi, vì mọi người đều đồng ý lợi dụng người thoái hóa để thăm dò tình hình con người nên, cáo đỏ, nhiệm vụ liên lạc với thủ lĩnh người thoái hóa sẽ giao cho anh! Các vị, sau này chúng ta sẽ luận công ban thưởng, lãnh thổ của vua trần và vua gấu trúc sẽ được làm phần thưởng trao cho những tộc thú có đóng góp nhiều nhất. Còn một khí chúng ta giành được bảo địa phong thủy

hồ Tổ Ung đó, chúng ta sẽ thương lượng phân chia như thế nào, được không!”

“Được!”

“Đồng ý!”

“Cứ như vậy đi, đi giết những con người đáng ghét kia đi!”

...

Ở đầu kia của khu rừng, bên ngoài trạm gác Phong Hỏa của Tổ Ung.

Tiếng nổ, tiếng cưa, tiếng rìu và tiếng máy móc hoạt động liên tục vang lên. Những cây cao hơn trăm mét liên tục đổ xuống, những hàng tường gỗ khổng lồ cao từ ba mươi đến bốn mươi mét nhô lên khỏi mặt đất, từ từ tạo ra hình dáng của một trạm gác.

“Thượng Ất, anh có thực sự chắc chắn là muốn đi sâu hơn vào rừng rậm không? Con gấu trúc đó nói, khu rừng tre thoái hóa cách đây khoảng 10km, nếu chúng ta không lên kế hoạch tốt, tôi sợ lỡ như chúng ta xâm nhập vào trong khu rừng, sợ là...”

Đứng ở bên cạnh Thượng Ất, Điền Ba cau mày, ánh mắt không ngừng nhìn đi nhìn lại tấm bản đồ thô sơ trước mặt Thượng Ất. Bản đồ này là do Thượng Ất vẽ khi anh bay lên không trung và nhìn xung quanh, có điều do sương mù màu đỏ bên trên không trung vẫn còn dày đặc nên thỉnh thoảng các sinh vật trên không trung sẽ lén lút tấn công anh nên Thượng Ất chỉ có thể vẽ đại khái bản đồ của khu vực ở gần đây.

“Không sao đâu, sức mạnh hắc ám của tôi mỗi ngày đều có thể tích lũy được một chút, mở núi phá đường, loại bỏ các vật cản đường thì không thành vấn đề. Điều tôi lo lắng bây giờ là thời gian không kịp nữa rồi...” Thượng Ất trầm ngâm nhìn bầu trời.

“Thời gian không còn kịp nữa? Chuyện gì không kịp nữa?” Điền Ba không rõ, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Từ khi Thượng Ất trở về, Điền Ba thấy anh lúc nào cũng lo lắng. Khi được hỏi tại sao, Thượng Ất chỉ nói rằng anh ấy đã nhìn thấy một số chuyện khủng khiếp ở thế giới khác, còn về chuyện đó là chuyện gì thì anh ấy không nói.

Chắc chắn là có một điều đáng sợ gì đó đang xảy ra và Thượng Ất dự định sẽ một mình gánh lấy nó...

“Có một số chuyện chúng ta không thể kiểm soát được...” Thượng Ất thu lại suy nghĩ, quay đầu nhìn Điền Ba, ánh mắt ngưng trọng: “Anh cũng cảm thấy thái độ của tôi hôm nay đối với tộc thú có hơi quá độc ác đúng không? Ủm, anh không nói tôi cũng có thể từ ánh mắt của anh mà nhìn ra được... Tôi cũng không có cách nào cả, nếu tôi không đoạt được mảnh đất này càng sớm càng tốt, xây dựng được thế lực riêng cho mình, giải quyết nỗi lo về sau cho gia đình và mọi người thì tôi sợ một khi suy đoán của tiến sĩ L trở thành sự thật, tất cả chúng ta sẽ vĩnh viễn chìm trong bóng tối!”

“Anh nói là tương lai chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn sao? Anh đang nhắc tới vết nứt thời không và sự xâm lược của thế giới khác sao?” Điền Ba cũng bị giọng nói nghiêm trọng của Thượng Ất ảnh hưởng, thần sắc có vẻ không tự nhiên.

“Không chỉ có vấn đề của thế giới khác, lúc tôi từ thế giới khác trở về, tiến sĩ L nói rằng dường như các quốc gia khác trên Trái Đất đang nghiên cứu những vết nứt thời không, thậm chí cả đồng nghiệp của tiến sĩ L cũng đã tìm thấy một số thịt hộp. Tất cả bằng chứng đều chỉ ra rằng các vết nứt thời không thường xuyên xuất hiện ở khắp mọi nơi trên Trái Đất, những gì chúng ta phải đối mặt không chỉ là những con thú và người thoái hóa mà còn là những mối đe dọa từ các sinh vật vô danh ở thế giới khác, cùng với dã tâm của một số quốc gia khác trên Trái Đất!”

Thượng Ất khẽ lắc đầu, lúc này anh nhớ tới khuôn mặt nhợt nhạt mà cương nghị của tiến sĩ L, nhà khoa học Trung Quốc điên rồ nhưng mạnh mẽ, ông ấy nhìn thấy rõ xu hướng tương lai của Trái Đất, và đang một mình chiến đấu ở thế giới khác... Thật sự là một sự tồn tại giống như một vị thần, không thể không cảm thấy bội phục!

Chương 541: Trứng lợi xui xẻo, động vật được nuôi bằng sữa mẹ

Chương 541. Trứng lợi xui xẻo, động vật được nuôi bằng sữa mẹ

“Ừm, tôi hiểu rồi, Thượng Ất, anh đang có kế hoạch chinh phục toàn bộ Đế Đô, sau đó mở rộng lãnh thổ ra toàn bộ Trung Quốc? Nhưng mà những con dã thú và người thoái hóa còn dễ xử lý, vậy còn cây hương xuân thoái hóa mà anh nhắc tới đối phó thế nào đây...” Điền Ba có chút lo lắng, anh chưa tận mắt nhìn thấy cây hương xuân nhưng từ mô tả mà anh nghe được thì đó là một thứ đáng sợ, có thể phá hủy căn cứ của con người bất cứ lúc nào.

“Tôi không thể nghĩ nhiều như thế!” Thượng Ất xua tay rồi nhìn về phía xa với ánh mắt sắc bén như chim ưng: “Theo tôi thấy, sương mù đỏ đã đẩy nhanh quá trình tiến hóa của tất cả sinh vật sắp hết, lúc đó bầu trời sẽ hiện ra, làn sóng bức xạ của thiên thạch bí ẩn sẽ tạo ra một số lượng lớn sinh vật bị suy thoái đáng sợ, thực lực của cây hương xuân đó rõ ràng như vậy, lúc đó chắc chắn sẽ bị người khác để mắt tới. Trong thời gian này, chúng ta phải nhanh chóng thu thập vành đai tị nạn của căn cứ Tổ Ưng, sau đó thu hút một lượng lớn người tị nạn đến sinh sống, xây dựng khu phòng thủ của con người thì căn cứ Tổ Ưng của chúng ta mới có thể được yên.”

“Anh nói đúng, phương pháp phòng ngự vững chắc nhất thế giới này thực ra chính là con người, chỉ cần họ coi đây là nhà của mình thì dù có bao nhiêu yêu thú tới cũng không sợ!”

Điền Ba gật đầu, lời nói của Thượng Ất đã cho anh rất nhiều giác ngộ, bởi vì một thời gian dài bị bó buộc ở trong rừng rậm nên ánh mắt của anh và những người khác có vẻ hơi thấp lại rồi. Tương lai của căn cứ Tổ Ưng không nên ở đây, có một thế giới rộng lớn hơn ở bên ngoài đang chờ họ tới chinh phục.

“Cứ tiếp tục nỗ lực như thế này, sớm muộn gì chúng ta cũng nắm được thế giới trong lòng bàn tay!”

...

Ban đêm, ánh trăng chiếu qua màn sương dày màu đỏ, nhuộm mọi thứ xung quanh nó thành một màu hồng kỳ lạ và mờ ảo. Ngày thường, khu rừng rậm này là cấm địa đối với con người vào ban đêm, con người có tầm nhìn tự nhiên hạn chế nên không thể so sánh được với dã thú có tầm nhìn cực tốt vào ban đêm. Chỉ cần có kẻ dám xông vào rừng rậm vào ban đêm thì tất cả mọi thứ đang chờ đợi người đó chính là hiểm họa dẫn đến cái chết.

Có điều, mọi thứ đêm nay đã khác, có vô số ngọn đuốc được đốt cháy bởi ngọn lửa cuồng nộ đang bốc lên cao. Hàng trăm chiến binh căn cứ Tổ Ưng dùng dao, rìu, cưa và đục trên tay để chặt những cây lớn nhỏ bằng vài bàn tay người, mà khi những cái cây này phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, nặng nề đổ xuống đất thì tiếng động cực lớn vang lên, đánh thức vô số loài chim và thú ẩn náu sâu trong rừng rậm.

Phá hoại, xây dựng, chết chóc, tái sinh, khi cây cối đã hoàn thành một chu kỳ từ sinh ra cho đến khi chết đi, rồi lại từ chết đến sống lại thì cột đèn tín hiệu đầu tiên theo đúng nghĩa của căn cứ Tổ Ưng đã được xây dựng xong, nó trở thành biểu tượng kiến trúc thứ hai đại diện cho sức mạnh của con người trong vòng bán kính 10km!

...

Vào sâu hơn trong rừng rậm, một đôi mắt đỏ như máu lóe lên trong bóng tối, cùng lúc đó một giọng nói trầm khàn vang lên, làm cho một đàn dơi to bằng quả bóng rổ ở phía trên giạt mình: “Bà nội nó, thật sự là tên này! A Mạc, Sa Bì chính là chết dưới tay người đàn ông này, tôi nhìn thấy rất rõ khi đó tên này đã xé xác Sa Bì ra từng mảnh!”

“Ngạc Vĩ, anh có chắc lúc đó Sa Bì đã thả cây huyết dụ ra không?”

Trong bóng tối, bên cạnh Ngạc Vĩ - con cá sấu có cái đuôi thoái hóa, khuôn mặt A Mạc tái nhợt, khi nhắc đến cây huyết dụ, khuôn mặt của anh ta càng không có chút huyết sắc nào khiến nó ở trong bóng đêm nhìn rất dọa người.

“Đúng vậy, tôi chắc chắn! Khi đó Sa Bì đang chiến đấu với người thoái hóa ở trong lô cốt ngầm, đã kích hoạt cây huyết dụ, tôi thấy rất rõ có ít nhất

mười ba cây nhỏ đang rung chuyển, cây to nhất phải bằng đùi một người lớn!” Ngạc Vĩ rất nhanh đáp lại, khi nói đến chuyện đó, nó phấn khích đến mức cái đuôi cá sấu to lớn ở phía sau cứ quất mạnh vào đám cỏ xung quanh, nhất thời làm cây cỏ, cành gãy cứ văng tung tóe khiến lông mày của A Mạc nhăn lại.

“Nhỏ tiếng chút, đừng kích động đến những con người đó!” A Mạc ra hiệu cho Ngạc Vĩ nói nhỏ lại rồi nhìn về phía trạm gác của Thượng Ất ở phía xa xa, tự lẩm bẩm một mình: “Có vẻ như lời nói của những con thú đó đều là thật, thật sự có một nhân vật mạnh mẽ ở trong căn cứ Tổ Ưng... Thượng Ất... người này đến từ đâu, tại sao lại nhất định xuất hiện vào lúc mình chuẩn bị công chiếm căn cứ Tổ Ưng?”

“A Mạc, không phải là anh sợ rồi đó chứ? Nếu tôi nói chúng ta không cần phải sợ anh ta, chẳng phải những con thú đó nói rằng muốn chúng ta hợp tác để tấn công con người sao? Cho dù đối thủ có mạnh đến đâu thì với khả năng có thể điều khiển được ba nghìn tử thi thoái hóa của anh cộng với hàng nghìn con thú thoái hóa, tôi không tin con người có thể đối phó được! Hừ, đợi sau khi công chiếm căn cứ của bọn họ, tôi phải bắt nữ nhân ở trong lô cốt ngầm để cô ta ném thử mùi vị hậu quả của việc phản bội gia tộc thoái hóa chúng ta!”

Ngạc Vĩ vừa nói, cái đuôi cá sấu khổng lồ lại không ngừng vẫy vẫy, A Mạc nhìn anh ta với vẻ bất mãn, trong lòng thầm lại: “Tên này là heo sao? Những con yêu thú kia bình thường rất ghét người thoái hóa chúng ta, đến rừng rậm ở phương nam cũng không cho chúng ta tới gần, bây giờ đột nhiên tìm đến hợp tác, nếu nói không có âm mưu trong đó, ai tin chứ? Lẽ nào đám dã thú này muốn mình làm chim đầu đàn, bọn họ nghĩ cũng đẹp quá nhỉ!

Có điều, lần này những con thú này đã tính toán sai rồi, năng lực thần kỳ của “gần thoái hóa” là thứ mà bọn chúng không thể nào tưởng tượng được. Chỉ cần bọn họ buông lỏng tuyến phòng thủ, sẽ có vô số con người thoái hóa mất lý trí ở bên ngoài xông vào, lão tử có thể xây dựng xây dựng một đội quân không chết trong một thời gian ngắn, Thượng Ất chỉ có một vài người đó cho dù lão tử có xếp hàng để cho hấn chém thì cũng có thể làm hấn mệt chết!”

Chương 542: Lãnh Vân xung phong nhận việc

Chương 542. Lãnh Vân xung phong nhận việc

Nghĩ đến đó, trong mắt A Mạc lóe lên một tia hung dữ, Sa Bì là một thủ hạ có thể tự do hay đổi hình dạng để tiếp cận mục tiêu đã bị Thượng Ất giết chết, điều này khiến anh rất tức giận. Nhưng lý trí nhắc nhở anh ta rằng mình không được bốc đồng, phải tìm cơ hội giáng cho đối phương một đòn chí mạng.

Bây giờ, cơ hội đã đến, những con thú ngu ngốc đó nghĩ rằng chúng có thể lợi dụng gã, nhưng chúng không bao giờ nghĩ đến việc chúng sẽ đưa một lực lượng đáng sợ như thế nào vào lãnh thổ của mình.

Những cơ thể bị thoái hóa hoàn toàn giống như những thân ma ở trong phim, ở toàn bộ Đế Đô và khu rừng rậm này số lượng của chúng đã vượt quá 400.000 người. Một khi tất cả chúng được điều khiển bởi khả năng “tiếp cận thoái hóa” của A Mạc, thì anh ta sẽ là người bất khả chiến bại trong những ngày mạt thế này!

“Trước tiên cứ để các người vui vẻ một đêm đi, ngày mai khi mặt trời lên cao thì đó chính là ngày chết của các người!”

...

Buổi trưa ngày hôm sau.

Khi chín chiến binh cuối cùng của căn cứ Tổ Ưng hoàn thành ca trực còn lại thì chiếc còi lắp ráp trên trạm gác vang lên. Trong khoảnh khắc đó, tất cả tập trung ở bãi đất trống trước trạm gác nhìn chăm chăm vào đám người Thượng Ất đang từ từ tiến đến.

“Mọi người, sau một đêm nghỉ ngơi, tôi nghĩ mọi người đã lấy lại được tinh thần. Tôi nói ngắn gọn nhé, hôm nay chúng ta sẽ tiếp tục đi vào sâu trong rừng rậm, vì vậy chúng ta cần để lại một nhóm người canh giữ vị trí này.

Tôi đã bàn bạc với đội trưởng Điền Ba rồi, trạm gác này rất quan trọng, việc canh giữ nó tương đương với việc canh gác nút thắt quan trọng dẫn đến căn cứ Tổ Ưng nên tôi quyết định bổ nhiệm một trưởng trạm gác! Trư Cường Liệt, ra khỏi hàng!”

“Ai? Anh gọi tôi?” Trư Cường Liệt đứng trong đám người sững sờ nhìn Thượng Ất với vẻ mặt không tin, anh ta dùng ngón tay rậm rạp đầy lông đen của mình chỉ vào mũi rồi ngồi phịch trên mặt đất, dang rộng hai cái chân to đen, khóc nói: “Lão đại Thượng Ất, tôi biết sai rồi, tôi không nên nghi ngờ năng lực của anh, xin anh đấy, đừng bỏ tôi ở cái nơi chim không thềm kêu này!”

“Ha ha ha, Trư Cường Liệt, anh thảm rồi, đặc tội lão đại Thượng Ất, bây giờ đã biết sai chưa?” Bộ dạng đau khổ của Trư Cường Liệt khiến mọi người bật cười, Điền Ba bị bộ dạng không có đầu óc của anh ta làm cho tức một cục: “Mau đứng dậy cho tôi, đồ ngốc, đây là công việc tốt nhiều người muốn còn không được, cậu còn đưa đấy, có phải là cậu bị ngốc không hả!”

“Công việc tốt? Sao lại nói thế?” Trư Cường Liệt trợn mắt từ mặt đất đứng lên, thở dài một tiếng, cố gắng nở nụ cười với Điền Ba.

“Đương nhiên đây là một công việc tốt rồi, trạm gác này là một nút thắt quan trọng, trong tương lai nhất định sẽ được mở rộng trở thành một pháo đài. Quy mô ít nhất cũng lớn hơn gấp chục triệu lần hiện tại, nó còn có thể vươn tới cấp độ của một căn cứ nhỏ nữa, quân số ít nhất cũng hơn hàng vạn, khi đó, tên nhóc nhà cậu có thể được coi là thủ lĩnh của một căn cứ, cậu nói xem có mạnh không? Thượng Ất chọn cậu đó là tổ tiên của cậu đang ban ân đức cho cậu, còn bà nội nó ở đấy mà đấy tới đấy lui, có phải là náo cậu hỏng rồi không hả?!”

Ồ!

Sau khi nghe Điền Ba giải thích, mọi người đều nhận ra rằng Trư Cường Liệt thực sự rất may mắn. So với việc mỗi ngày phải đánh nhau với quái vật thì trốn ở trong trạm gác kiên cố này chờ việc thì còn gì tốt hơn. Nhất thời, tiếng cười của mọi người biến mất mà thay vào đó là những ánh mắt ghen tị.

Có điều, một cảnh tượng khiến mọi người bất ngờ xảy ra, sau khi nghe lời giải thích, Trư Cương Liệt lại lắc đầu nguầy nguậy, miên cưỡng nói: “Tôi không quan tâm mình có trở thành một thủ lĩnh hay không, tôi đây muốn cùng anh đi đánh quái vật, đoạt bảo vật, đó là mới là chuyện một người đàn ông nên làm! Ai muốn làm cái này thì làm, dù sao tôi cũng không làm!”

“Trư Cương Liệt, cậu...” Điền Ba giận giữ giơ chân muốn đá tên đầu lợn này một cái, Thượng Ất nhẹ nhàng kéo anh ta lại, lắc đầu nói: “Bỏ đi, nếu Trư Cương Liệt đã không muốn thì cũng không ép buộc cậu ta. Có lẽ cậu ấy thích hợp để chiến đấu trên chiến trường hơn, chúng ta chọn người khác đến quản lý trạm gác này.”

“Chọn ai đây? Tôi đã suy nghĩ cả đêm qua, không có ai thích hợp với vị trí này hơn Trư Cương Liệt. Phải biết là, đây là con đường quan trọng, nếu thực lực không đủ để mất nó thì sẽ rất phiền phức.” Điền Ba bất lực, vừa nói vừa dang tay ra hiệu thực sự không có ai.

Thượng Ất gật đầu, biết rằng Điền Ba nói đúng. Hiện tại, căn cứ Tổ Ưng thực sự rất thiếu nhân lực, đặc biệt là những cao thủ có thể tọa trấn một phương. Vì thế, không có mấy người ở trong đội có thể đảm nhận một vị trí như vậy, Điền Ba phải dẫn quân đi chinh phạt khắp nơi, Vương Cương, Chu Thiết và những người khác là những mũi dao nhọn để mở rộng căn cứ nên không thể ở lại, Điền Ba chọn Trư Cương Liệt là cân nhắc đến da dầy và thể chất tốt của anh ta.

“Ây, cuối cùng vẫn là không đủ nhân tài. Với tốc độ mở rộng nhanh như thế này, đây cũng là một vấn đề quan trọng mà căn cứ Tổ Ưng phải đối mặt.”

Thượng Ất trầm thờ dài, trong lòng không khỏi nhớ đến Hoàng Long, trầm hồi hận. Nếu không cử Hoàng Long đi truy quét vua trâu thoái hóa thì làm sao nhân sự sao có thể như bây giờ?

Đúng là thời gian, số phận, may rủi mà...

Lúc này, một giọng nữ trong trẻo truyền đến, cắt ngang dòng suy nghĩ của Thượng Ất khiến anh có hy vọng.

“Tôi sẽ đóng quân ở vị trí này! Hơn nữa nếu anh cần thêm nhân tài, tôi có thể giới thiệu cho anh vài người. Chỉ cần phái người đi đưa thư là được!” Lãnh Vân bước tới chỗ Thượng Ất, tiếp nhận vị trí phụ trách trạm gác, giọng điệu còn có chút quan tâm.

“Cảm ơn, Lãnh Vân! Nhưng nếu những nhân tài mà cô đề cập đến là đến từ căn cứ Đế Đô thì thôi đi. Tôi không muốn xảy ra những rắc rối không cần thiết trong giai đoạn này, dù sao thì cũng có hàng trăm nghìn người tập trung tại căn cứ Đế Đô.” Thượng Ất lặng lẽ lắc đầu.

Chương 543: Tin tức khiến người khác lo lắng

Chương 543. Tin tức khiến người khác lo lắng

“Không phải căn cứ Đế Đô... Anh còn nhớ chỉ huy quân đội Quan Ninh Đào kia không?” Lãnh Vân ngẩng đầu hỏi, Thượng Ất trầm tư trong chốc lát, trong đầu nhanh chóng tìm kiếm cái tên này: “Cô nói là lần đầu tiên cả hai chúng ta xâm nhập vào căn cứ Đế Đô rồi gặp phải con ma cà rồng khổng lồ?”

“Đúng, chính là lúc đó; Lúc đó quân đội phái đại quân đến bảo vệ tuyến đông bắc của căn cứ Đế Đô, người chỉ huy tên là Quan Ninh Đào.” Lãnh Vân gật đầu nói tiếp: “Có thể anh chưa biết, ngay sau khi chúng ra rời đi, Ninh Đào bị cách chức chỉ huy vì đắc tội người thừa kế của đại lão Phương quân Triệu Nghị, hơn một năm nay anh ta chỉ có thể làm nhân viên pha chế, bồi bàn trong căn cứ Đế Đô...”

“Ồ, hóa ra là như vậy, vậy thì ý của cô là gọi anh ấy đến chỗ tôi? Không thành vấn đề, tôi đồng ý!”

Thượng Ất gật đầu, trong đầu anh dần xuất hiện một người lính cao lớn vạm vỡ người thậm chí đến tính mạng của mình cũng không cần để bảo vệ Đế Đô. Đối với Thượng Ất, anh không có lý do gì để từ chối một người

đàn ông nhiệt tình như vậy cả, Lãnh Vân đúng là đã giới thiệu cho anh một người không tồi.

Có điều, Thượng Ất không ngờ rằng, Lãnh Vân chậm rãi lắc đầu, trầm giọng nói: “Không được, anh ta bây giờ không thể tới đây! Anh ta còn đang chờ báo thù, một người đã giết chết toàn bộ gia đình anh ta!”

“Hả, giết cả nhà anh ta? Ai lại độc ác như vậy?” Lời nói của Lãnh Vân cũng thu hút sự chú ý của người khác, là một người đàn ông, nếu vợ con bị giết thì anh ta nhất định sẽ muốn báo thù.

“Triệu Nghị, một người thừa kế của nhà họ Triệu ở Đế Đô, đồng thời cũng là chỉ huy cao cấp của quân đội Đế Đô...” Lãnh Vân nhìn Thượng Ất thật sâu, hút một hơi nói: “Thượng Ất, thật ra cái này cũng có liên quan đến anh, Triệu Nghị là người phái tôi tới bắt anh...”

“Chị Lãnh Vân, chết tiệt, chị đang nói cái gì vậy? Ai muốn bắt lão đại Thượng Ất của chúng ta? Bà nội nó, muốn tìm chết hả, xem Trư gia ta giết chết hẳn để trút giận cho lão đại!”

Nghe có người muốn đối phó với Thượng Ất, Trư Cương Liệt lập tức bật dậy, giương nanh múa vuốt, trông như một thủ hạ trung thành của Thượng Ất, nhưng không ngờ Điền Ba lại không vui đá vào hông anh ta, tức giận nói: “Đồ ngốc, những gì Lãnh Vân nói đã nói là hơn một năm trước, đừng vội! Nghe Lãnh Vân nói xong đã!”

“Tôi không phải là chỉ muốn trút giận cho lão Thượng Ất thôi mà, ha ha, ha ha, ha ha!” Trư Cương Liệt cũng biết mình mất mặt, liền nở nụ cười ngượng bước tới bên cạnh Lãnh Vân nghe cô ấy thuật lại.

“Thượng Ất, tôi biết anh có thể không để người tên Triệu Nghị này trong lòng, bây giờ cũng không sợ gã này. Nhưng anh biết không, Triệu Nghị này rất độc ác, lúc đầu bởi vì Ninh Đào tranh cãi với anh ta về việc cung cấp đạn dược, tổng cơn tức giận anh ta đã cử người đến ám sát cả gia đình Ninh Đào, sau đó anh ta còn làm một việc khiến cả Đế Đô chấn động, anh đoán xem đó là việc gì?”

Lãnh Vân mở to hai mắt hỏi, Thượng Ất chưa kịp trả lời thì cô đã nói trước: “Tên này lại mang theo hàng chục ngàn bộ đội đào tẩu thập thế, trực tiếp đi đến phía nam của Trung Quốc, đầu quân cho Ma Đô!”

Ồ!

Mọi người đều sững sờ nhìn nhau không nói nên lời. Tuy rằng tin tức này xảy ra đã lâu, nhưng hôm nay Lãnh Vân chính miệng nói ra vẫn khiến mọi người kinh ngạc. Trong số đó, những người nhanh trí đã nghĩ ngay đến một số sự việc lúc trước đã xảy ra ở Đế Đô, trong lòng thầm nói, chẳng trách căn cứ Đế Đô một năm nay luôn co đầu lại, đáng vẻ lúc nào cũng bất an, hóa ra còn có chuyện bí mật như vậy.

Thượng Ất cũng có chút kinh ngạc, nhưng anh nhận ra mấu chốt trong lời nói của Lãnh Vân trong chuyện vừa rồi hình như có liên quan đến anh, khiến anh đột nhiên có dự cảm không tốt, vô thức hỏi: “Lãnh Vân, bây giờ cô nhắc đến chuyện của Triệu Nghị, chắc không phải là anh ta lại từ Ma Đô quay về rồi đó chứ?”

“Thông minh!”

Lãnh Vân búng tay, trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng: “Tôi phải thừa nhận là anh rất thông minh, sau đó Triệu Nghị không chỉ từ Ma Đô trở về mà còn rất kiêu ngạo truyền đạt đến quân đội Đế Đô nói rằng họ sẽ chiếm căn cứ Đế Đô trong vòng một tháng, trở thành trưởng quan mới của Đế Đô!”

“Phì! Thật là cầu huyết mà! Lãnh Vân, cô đừng có bịa chuyện!”

“Đúng vậy, bây giờ dã thú và người thoái hóa tràn lan, chúng ta đến thôn tân thủ của Đế Đô còn chưa đi qua, Triệu Nghị có thể vượt qua hai căn cứ là Đế Đô và Ma Đô sao, lẽ nào anh ta mở pug-in rồi!

“Đúng thế, chuyện này có đánh chết tôi cũng không tin, tuyệt đối không thể nào!”

...

Nhất thời mọi người bàn tán xôn xao, toàn bộ hiện trường trở nên hỗn loạn, nhưng về mặt Lãnh Vân vẫn bình tĩnh, đôi mắt thâm thúy sáng ngời nhìn Thượng Ất.

“Lãnh Vân... chẳng lẽ Triệu Nghị có thể... có thể không chế một vết nứt thời không?” Thượng Ất nói, vô thức nhìn chăm chăm vào ánh mắt Lãnh Vân, đối phương nhẹ nhàng gật đầu làm cho anh đột nhiên nhận ra lời cảnh báo mà tiến sĩ L nói với anh trước đó đã xuất hiện rồi, anh rung mình nghĩ: “Thượng Ất, Trái Đất phải nhờ đến anh rồi, tương lai anh sẽ gặp phải những thử thách lớn hơn...”

Chết tiệt, thử thách trong tương lai đề cập đến chính là điều này! Trong bất giác, bên Ma Đô đó đã có người có thể không chế được vết nứt thời không?

“Thượng Ất, tôi cũng không tin đây là sự thật. Nhưng sứ giả mà Triệu Nghị cử đến đã xuất hiện ở bên ngoài căn cứ Đế Đô, chúng tôi đã cử một quân nhân đặc biệt đến để kiểm tra con dấu của quân đội Ma Đô trên bức thư... Tất cả đều là sự thật, Triệu Nghị đã thành công chạy đến Ma Đô và có được một công nghệ của Ma Đô, sở hữu khả năng sử dụng vết nứt thời không để có thể di chuyển quân đội từ một khoảng cách xa đến!”

Chương 544: Tin tức khiến người khác lo lắng (2)

Chương 544. Tin tức khiến người khác lo lắng (2)

Giọng điệu của Lãnh Vân kiên quyết nhưng đầy lo lắng, thấy Thượng Ất im lặng, cô an ủi nói: “Có điều anh đừng lo, tôi vừa nhắc tới Quan Ninh Đào với anh là bởi vì anh ta đã tìm được một nhóm thuộc hạ cũ chuẩn bị phục kích và giết chết Triệu Nghị ở gần căn cứ Đế Đô, không bằng chúng ta gọi tất cả họ đến, chỉ cần anh hứa giúp họ giết chết Triệu Nghị, tôi nghĩ những người lính này nhất định sẽ bán cả mạng sống cho anh, sau này sẽ còn có rất nhiều quân lính tiếp tục gia nhập căn cứ, xem như là một mũi tên trúng ba đích đi.”

“Quân đội Đế Đô có thái độ như thế nào với Triệu Nghị?” Thượng Ất không trả lời mà hỏi Điền Ba trước.

“Tôi không biết, gần đây căn cứ Đế Đô có vẻ hơi bất an, tiến sĩ L và Cao Trác Nhiên đã biến mất gần một năm nay, căn cứ Đế Đô bây giờ rất thiếu người trụ cột tọa trấn, rất nhiều người lo lắng, không biết làm thế nào thì tốt. Ngoài ra, Triệu Nghị cũng là người Triệu gia, người đứng đầu gia tộc này hiện tại đang nắm giữ một vị trí rất quan trọng trong căn cứ Đế Đô, thái độ của người đó đối với sự trở lại của Triệu Nghị rất mơ hồ, không biết được là đang nghĩ cái gì... Vì vậy, bây giờ căn cứ Đế Đô thực sự rất loạn!”

Lãnh Vân gượng cười nói, ánh mắt bất lực hiện lên dưới gương mặt quần băng.

“Ồ, hóa ra là như vậy. Tôi nói vì sao gần đây căn cứ Đế Đô không hỏi thăm căn cứ Tổ Ưng của chúng ta, hóa ra là sân sau bị cháy.”

Điền Ba gật đầu, là người thứ hai chỉ huy căn cứ Tổ Ưng, anh phải chịu áp lực rất lớn. Nguyên nhân là bởi vì một núi không thể có hai hổ, anh rất lo lắng rằng việc mở rộng căn cứ Tổ Ưng một cách nhanh chóng sẽ khơi dậy tinh thần cảnh giác của căn cứ Đế Đô, họ sẽ nhân cơ hội tấn công thậm chí là cướp đi hồ Tổ Ưng.

Bây giờ, nghe thấy lời Lãnh Vân nói, Điền Ba mới yên tâm hơn một chút, nhưng lại bắt đầu lo lắng người tên là Triệu Nghị nên hỏi:

“Lãnh Vân, cô có biết chắc là bây giờ Triệu Nghị có bao nhiêu thủ hạ không? Ngoài ra, hiệu quả chiến đấu của những thủ hạ đó như thế nào, so với căn cứ Tổ Ưng chúng ta thì có bao nhiêu chênh lệch?”

“Nhân thủ thì không chắc... Tôi chỉ biết rằng khi anh ta rời đi, anh ta đã đưa đi khoảng 50.000 binh lính tinh nhuệ của quân đội Đế Đô. Anh ta phải vượt qua khoảng cách giữa miền bắc và miền nam của Trung Quốc, ước tính nhiều nhất là có 10% số người sống sót được.” Lãnh Vân cẩn thận suy nghĩ, sắc mặt càng thêm ngưng trọng:

“Nhưng cũng đừng coi thường những người lính còn sót lại này, người có thể sống sót mà trở về nhất định là rất tinh anh. Ngoài ra, sứ giả do Triệu

Nghị phái tới đưa thư còn được trang bị một bộ giáp rất mạnh, theo các chuyên gia vũ khí ở Đế Đô thì đây phải là hệ thống vũ khí công nghệ nano do căn cứ Ma Đô phát triển. Khi đó, tên sứ giả với bộ giáp đơn màu đen kỳ lạ này đã liên tiếp xuyên thủng bốn tuyến phòng thủ trong căn cứ Đế Đô, cuối cùng phải sử dụng đến một khẩu súng hạt tinh thể sinh học cấp năng lượng 100.000 mới có thể cản được anh ta...”

“Cái gì? Một khẩu súng tinh thể sinh học có giá trị năng lượng 100.000? Vậy thì không phải là, thuộc hạ của Triệu Nghị hoàn toàn có thể đối đầu trực tiếp với những cao thủ của căn cứ Tổ Ưng như Chu Thiết, Trư Cương Liệt, Vương Cương sao? Mà tên này chỉ là một sứ giả bình thường, một người không đáng nhắc đến trong năm nghìn chiến binh tinh nhuệ đó?”

Một mảnh não động, lời mô tả của Lãnh Vân khiến mọi người ngay lập tức nhận thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Nếu tất cả những thông tin này là sự thật thì không chỉ căn cứ Đế Đô sẽ gặp rắc rối mà ngay cả căn cứ Tổ Ưng sợ là cũng không biết trước được tương lai...

Tất cả mọi người đều bất giác nhìn Thượng Ất, đối mặt với tin tức xấu như vậy, chỉ có Thượng Ất mới có thể khiến bọn họ yên tâm. Thượng Ất đúng là không làm cho mọi người thất vọng, nghe xong lời nói nghiêm nghị của Lãnh Vân, anh mỉm cười, thản nhiên vẫy vẫy tay, lãnh đạm nói:

“Sợ gì, không phải trình độ chỉ là Trư Cương Liệt thôi sao, anh ta bị tôi đánh thảm như thế nào, không phải mọi người cũng thấy rồi đó sao? Có Thượng Ất tôi ở đây, đến một tôi tiêu diệt một, đến mười tôi tiêu diệt mười! Nếu như Triệu Nghị dám đưa người tới khiêu khích căn cứ Tổ Ưng, cho dù ông đây có đuổi theo tới trên trời cũng nhất định sẽ tiêu diệt cả gia đình hắn!!!”

“Lão đại dũng mãnh! Bọn họ dám khiêu khích căn cứ Tổ Ưng chúng ta, lão đại cứ giống như đánh tôi ấy, đánh cho bọn chúng một trận, đánh đến bọn họ thành heo!”

“Lão đại đẹp trai! Không cần biết đó là Triệu Nghị hay là Ma Đô, phạm là người khiêu khích căn cứ Tổ Ưng chúng ta thì nhất định phải chết!”

“Nói hay lắm, Ngô Vương Tổ Ứng, uy chấn thiên hạ, thống nhất thiên thu vạn đại! Dưới ánh mắt của vua, tất cả sẽ thuộc về căn cứ Tổ Ứng chúng ta! Đánh chết bọn họ!”

...

Vẻ bình tĩnh bá đạo của Thượng Ất truyền sang cho mọi người, dường như mọi người đã khôi phục được khí lực ngay lập tức, Triệu Khiêm ở một bên khẽ gật đầu, cảm khái, vị trí của Thượng Ất trong lòng mọi người đã cao đến mức độ này rồi. Có thể tưởng tượng được nếu thắng trăm này trôi qua một cách an toàn, chỉ cần Thượng Ất ở căn cứ Tổ Ứng một ngày thì bầu trời ở đây sẽ không bao giờ sụp đổ!

Tình hình nghiêm trọng, căn cứ Tổ Ứng lại trở nên bận rộn, mọi người đều biết rằng họ không có nhiều thời gian nữa.

Ngay sau đó, Thượng Ất và những người khác đã thu dọn đồ đạc, chỉ để lại 200 chiến binh Tổ Ứng làm hộ vệ cho Lãnh Vân, mọi người lại đặt chân lên con đường dẫn vào sâu trong rừng rậm một lần nữa. Lần này, Thượng Ất không sử dụng sức mạnh hắc ám trong khe nứt thời không nữa, thay vào đó, có ý để cho Trư Cương Liệt, Chu Thiết và những người khác xông lên trước, dựa vào thể lực thuần túy, đánh ngã từng cái cây to lớn, liên tục kích thích năng lượng và khí huyết, đồng thời để cho Trúc Tâm Tinh mà bọn họ nuốt vào đạt được tác dụng lớn nhất.

Chương 545: Sự khác biệt giữa thú thoái hóa và yêu thú

Chương 545. Sự khác biệt giữa thú thoái hóa và yêu thú

“Rắc rắc!”

“Sảng khoái! Quá sảng khoái! Ha ha ha! Trúc Tâm Tinh, lão Trư ta đến thăm mi đây!”

Trư Cương Liệt dùng rìu đánh đổ một cái cây to bằng vòng tay của ba người, không kìm được kích động mà hét lên một tiếng sung sướng. Ngày mặt thể đã diễn ra được gần hai năm, chưa bao giờ anh vui như ngày hôm nay, sau khi nuốt Trúc Tâm Tinh, trong người anh dường như có sức mạnh vô tận, lúc nào cũng muốn giải phóng bớt. Mà không chỉ có anh, Chu Thiết, Vương Cương và những người khác cũng nhận thấy sự khác thường trong cơ thể họ, kể từ khi họ nuốt Trúc Tâm Tinh vào ngày hôm qua, cơ thể họ đã sừng lên, thậm chí đến khí tức mà lỗ chân lông nhả ra cũng khiến người rối loạn.

“Thật sự là quá thần kỳ rồi, sao tôi cảm thấy mấy người Trư Cương Liệt lại lợi hại hơn không ít vậy? Thượng Ất, loại bảo vật này thực sự rất hiếm, không biết còn có những thiên tài địa bảo nào như này nữa không?” Điền Ba nhìn thủ hạ của mình cười vui vẻ mở ra một đường đi nhanh như xe ủi đất thì không khỏi ngạc nhiên. Theo anh thấy, loại thiên tài địa bảo này rất quý, cho nên cũng chắc là rất hiếm.

Nhưng mà Điền Ba đã coi thường sự lợi hại của trùng sinh rồi, Thượng Ất thần nhiên nói, sau đó duỗi năm ngón tay lên, rồi giơ hai bàn tay về Điền Ba, nói: “Theo tôi được biết, có ít nhất mười loại quả tương tự như Trúc Tâm Tinh ở trong rừng rậm này, trong số đó có sao giao đen mặt thể có tác dụng làm dịu thần kinh và chữa thương rất tốt, còn có hoa nở tính đế (hai bông hoa nở trên cùng một đài), một cành hoa mọc ra hai bông hoa râu bụt, thạch anh tím và hạt sen vàng trong đầm lầy có thể bổ sung khí huyết, nâng cao thể chất...”

“Được rồi, tôi thừa nhận tôi là một tên nhà quê, những thứ anh nói tôi chưa bao giờ nghe thấy cả...” Điền Ba che trán không nói nên lời, những lời nói của Thượng Ất khiến lòng tự tin của anh bị tổn thương sâu sắc, bởi vì anh chột vật suốt hai năm qua nhưng anh còn chưa nhìn thấy bất cứ thứ gì trong số này huống chi là ăn nó. Có điều, vị Thượng Ất này làm sao biết được ở đây có ít nhất mười loại bảo vật tinh thạch này vậy, chẳng lẽ anh ấy ngửi được?

“Bởi vì, ở đây có khoảng mười con thú thoái hóa đã mở được trí thông minh, con trăn hoa thoái hóa và con gấu trúc mà chúng ta giết ngày hôm qua là một trong số chúng.” Dường như Thượng Ất đoán được Điền Ba đang nghĩ gì nên đã chủ động giải thích, nhưng Điền Ba phát hiện ra vấn đề,

nghi hoặc hỏi: “Sao anh không nhắc tới con mèo báo nhỏ đó? Nó không phải cũng là con của một con thú thoái hóa sao, hôm qua tôi nhớ không phải anh gọi nó là yêu thú à? Yêu thú và thú thoái hóa có trí tuệ còn có chỗ khác nhau sao?”

“Đương nhiên khác nhau rồi...” Thượng Ất chậm rãi đi tới một cái cây lớn vừa bị Trư Cương Liệt quật ngã, nhặt một thân cây gãy đổ lên, nhìn chăm chăm quả nhỏ màu tím trên cành, giải thích: “Sự khác biệt lớn nhất giữa yêu thú và thú thoái hóa mở được trí tuệ đó là có thể hóa được thành hình người. Tiểu Ly đó không chỉ nói được tiếng người mà còn có thể hóa thành hình người, đây là dấu hiệu rõ ràng nhất của yêu thú.”

“Ồ, tôi hiểu rồi, hóa ra rất cả những con thú biết nói tiếng người không phải đều là yêu thú, đó chẳng phải là sự khác biệt giữa người bình thường chúng ta tiến hóa với người có dị năng tiến hóa sao? Tuy rằng thể chất rất mạnh mẽ, nhưng bởi vì thể chất, có một số người có được khả năng mà một số người không thể có được, lý giải như thế có đúng không, Thượng Ất?”

Điền Ba khiêm tốn hỏi, sau khi nói chuyện với Thượng Ất, anh thấy rằng mình vẫn còn rất nhiều điều cần học hỏi.

“Gần giống như thế, nhưng không hoàn toàn giống nhau.” Thượng Ất gật đầu rồi lại lắc đầu: “Thực ra nghiêm khắc mà nói, những con thú hoang trong rừng này không hoàn toàn được tính là yêu thú, theo tôi thấy, yêu thú thật sự phải là một sinh mệnh siêu cấp vượt qua trí thông minh của sinh mệnh bình thường, sinh mệnh này không chỉ giới hạn ở dã thú và động vật mà còn bao gồm cả thực vật và các dạng sống khác, ví dụ cây hương xuân thoái hóa mà tôi đã gặp trước đây chính là một sinh mệnh siêu cấp.

Vì vậy, tầm nhìn của những con thú mới học được tiếng người này thực sự rất thấp, chúng cho rằng chúng có được trí thông minh nhất định thì có thể suy nghĩ vấn đề như con người, tự nói mình là yêu thú, thật sự là nực cười. Không biết khoảng cách đến yêu thú thực sự của bọn chúng là mười vạn tám nghìn dặm, thậm chí bọn chúng còn không bằng một phần vạn của yêu thú!”

“Ồ, yêu thú đáng sợ như vậy sao? Theo miêu tả của anh thì không phải yêu thú có thể phá thành, tàn sát hàng ngàn người à?” Điền Ba kinh ngạc nhìn

Thượng Ất không tưởng tượng được nó phải là loại sinh vật nào để xứng với danh hiệu yêu thú này.

“Phá thành? Ha ha, anh nghĩ về yêu thú quá đơn giản rồi! Sau khi yêu thú phát triển đến giai đoạn sau, trong số đó, có những con mạnh mẽ thậm chí có thể dời núi lấp biển, thu hút mây tích tụ điện, muốn phá hủy một thành phố của con người thì chỉ là một ý nghĩ mà thôi, trừ cao thủ nguyên tố giả ra thì cho dù là cao thủ biến dị não ngồi xung quanh thì cũng không có cách nào đối phó được với loại sinh vật đáng sợ này.”

Thượng Ất vừa nói, trong mắt hiện lên vẻ nghiêm nghị. Trong những ngày mệt mỏi ở kiếp trước, anh đã phải vật lộn sống năm năm. Mặc dù chưa thực sự chứng kiến vụ thảm sát của yêu thú, nhưng anh đã nghe nói rất nhiều về những chuyện như thế. Lúc đó, anh ít kiến thức, luôn cho rằng đó là lời đồn thổi phóng đại, nhưng sau khi ở kiếp này, thực lực bản thân được cải thiện, anh dần nhận ra rằng sinh mệnh siêu cấp thực sự nằm ngoài sức tưởng tượng của người thường.

“Thôi mặc kệ, dù sao cũng có anh chống đỡ, chúng tôi theo anh ăn thịt uống canh là được rồi, ha ha!”

Điền Ba cười thoải mái, đồng thời bắt tay vào đốc thúc quân lính tăng tốc hành quân, chỉ còn chưa đầy mười phút nữa là đến khu rừng tre thoái hóa mà gấu trúc nhắc tới!

Chương 546: Biểu hiện của gen thần thú

Chương 546. Biểu hiện của gen thần thú

Có điều, vào lúc này, Trư Cương Liệt, người đang đi đầu đột nhiên gầm lên một tiếng đau đớn, sau đó là một tiếng rống lên, quân đội đang tiến lên đột nhiên dừng lại.

“Phát sinh chuyện gì vậy, Trư Cương Liệt cậu sao thế?”

Thượng Ất và Điền Ba nhanh chân chạy tới, cuối cùng không khỏi nhúu mày, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng, Trư Cương Liệt bị thương rồi, kẻ sát nhân đang đứng trước mặt bọn họ, nhìn bọn họ với vẻ mặt chế nhạo.

“Tên khốn này... tao nhớ ra rồi, mày chính là người thoái hóa đã đánh lén tao ở ngoài căn cứ Tổ Ưng!” Kim Bình Nhất đỡ Trư Cương Liệt dậy, trong mắt tràn đầy tức giận. Còn Chu Thiết đứng một bên cũng trầm mặt xuống, cả người tỏa ra sát khí, anh cũng là nhìn cái nhận ra ngay người đàn ông gầy gò xanh xao trước mặt này, tên này chính là tên mà lúc trước khi giao thủ với anh đã suýt chút nữa giết chết anh, người thoái hóa A Mạc.

“Tôi tự giới thiệu một chút, tôi tên là A Mạc, là thủ lĩnh của người thoái hóa ở vùng đầm lầy phía nam Đế Đô!” A Mạc rất lịch sử cúi người xuống chào Thượng Ất với nghi thức gặp mặt chuẩn phương tây, đồng thời nở một nụ cười tự tin, nói: “Ngài chính là thủ lĩnh của những con người này đúng không, tôi nghe nói là ngài đã giết thủ hạ Sa Bì của tôi, phải không?”

“Em gái nó, còn dám nói chuyện với lão đại Thượng Ất của chúng ta như thế, ông đây giết chết mày! Ai da, bụng của tôi!”

Bị xà ảnh của A Mạc bất ngờ tấn công, trên bụng Trư Cương Liệt thủng một chỗ, máu tuôn ra ào ào, bất ngờ bị đánh một cú, Trư Cương Liệt đột nhiên gập người xuống vì đau đớn, sắc mặt tái nhợt.

“Ha ha, tên nhóc nhà anh đúng là da thịt dày, xà ảnh của tôi dùng toàn lực đánh mà cũng không xuyên qua được thân thể, cũng xem như là mạng lớn. Có điều, tôi phải nhắc anh, xà ảnh của tôi không chỉ có vẻ ngoài giống một con rắn, mà chất độc của đầm lầy trong đó sẽ khiến anh hiểu được thế nào là sống không bằng chết, ha ha ha!”

A Mạc khinh thường nhìn Trư Cương Liệt, khóe miệng hiện lên nét lạnh lùng. Chất độc đầm lầy xuất phát từ chất độc được chiết xuất từ một loài thực vật sống dưới nước kỳ lạ ở vùng đầm lầy phía nam Đế Đô nơi anh ta sinh sống. Tác dụng lớn nhất của loại độc tố này là nó làm vết thương nhanh chóng sưng tấy và làm tắc nghẽn các dây thần kinh đau đớn của con người, khuếch độ mức độ đau đớn lên cao nhất. Khi một người bình thường tiếp xúc với loại độc tố này, đừng nói là trên cơ thể có một vết thương lớn,

chỉ cần sơ sát một chút da thịt khi bị ngã thôi cũng sẽ bị hành hạ cho chết đi sống lại, vô cùng khủng khiếp.

Đây là món quà gặp mặt mà A Mạc tặng cho Thượng Ất, nó cũng là phương pháp độc ác mà A Mạc dùng để trả thù cho thủ hạ đã chết của mình là Sa Bì. Để có ngày hôm nay, anh ta đã lấy hết chất độc ẩm ướt tích tụ ở đầm lầy, cẩn thận giấu nó trong xà ảnh của mình. Nhưng anh ta không ngờ rằng sau khi Trư Cương Liệt bị anh ta tấn công thì vẫn có thể duy trì được ý thức và sức chiến đấu, dùng một cây gỗ ép anh ta lùi lại, điều này làm cho Chu Thiết và những người khác bên cạnh anh ta trốn thoát được mà không bị nhiễm chất độc đầm lầy.

“Mẹ nó, tao không sợ đâu... a!!!”

Trư Cương Liệt cứng ngắc đứng dậy, chất độc đầm lầy chảy qua vết thương trên ngực và bụng, lúc này anh cảm thấy mình như bị nướng trên lửa, đau đớn đến mức không nhúc nhích được một bước, chỉ có thể cắn răng chịu đựng đến mức trong miệng chảy máu.

“Thủy Thanh Nhan, mau dùng thánh quang giúp anh ta chữa thương, mau lên!”

Trư Cương Liệt bị đau, Thủy Thanh Nhan chạy đến, dùng thánh quang bao phủ lên vết thương, nhưng không ngờ, Trư Cương Liệt đột nhiên phát ra tiếng gầm đau đớn, không đứng dậy được nữa mà ngã lăn ra đất, tay chân co quắp lại thành như một quả bóng, cả người không ngừng run lên, A Mạc cười sung sướng: “Ha ha ha, quên không nói cho các người biết, chất độc đầm lầy không có thuốc giải, một khi không khống chế được độc dược, chất độc sẽ bùng nổ theo cấp số nhân... Nếu các người muốn cứu người đàn ông này thì phải đổi phương pháp khác, nếu không anh ta sẽ chết vì co cứng cơ và co giật quá mức, cuối cùng co lại thành một khối, chết một một cách thảm thương.”

“Mẹ nó!”

“Súc sinh!”

“Em gái nó!”

Trong đám đông vang lên mấy lời chửi thề, tất cả mọi người đều nhìn A Mạc với vẻ vô cùng tức giận. Trư Cương Liệt thường nói năng và hành động bất cần đời, nhưng tính tình sáng khoái, sẵn sàng bảo vệ những người nhỏ yếu khác, vì vậy anh ta rất được mọi người trong căn cứ Tổ Ưng thích. Bây giờ nhìn thấy tên sát nhân đứng trước mặt mình phô trương sức mạnh, Trư Cương Liệt thì gần như chết điếng vì cơn đau đớn, ai cũng muốn lao vào giết A Mạc ngay lập tức để báo thù cho Trư Cương Liệt.

“Giao thuốc giải ra đây, nếu không hôm nay tao sẽ đánh nát mày!” Động tác nhanh như chớp, Chu Thiết không một tiếng động trong nháy mắt lao tới trước mặt A Mạc, một đôi bàn tay sắt mở ra, năm ngón tay giống như móng vuốt đại bàng ngoạm lấy cổ A Mạc!”

“Nhanh thế! Mọi người có cảm thấy hình như Chu Thiết đã mạnh hơn rồi không?”

Mọi người bên cạnh giật mình trước sự nhanh nhẹn của Chu Thiết, bất giác Chu Thiết đã vượt qua giới hạn bình thường, đạt tới tốc độ chưa từng thấy. Nếu phải miêu tả tốc độ này thì e rằng chỉ có Thượng Ất vừa mới trở về căn cứ Tổ Ưng với có thể có tốc độ giống như thế này.

Nhanh như sao băng, giống như đại bàng với thỏ... lúc này, Chu Thiết đã vượt qua tư thái năm đó của Thượng Ất, Trúc Tâm Tinh ngàn vàng khó cầu đã âm thầm thay đổi giới hạn thể chất của anh ấy, Chu Thiết bây giờ và Chu Thiết ba ngày trước giống như là hai người, ngay cả những binh lính bình thường của căn cứ Tổ Ưng cũng có thể nhận ra tình hình có thay đổi.

Đương nhiên A Mạc cũng nhìn thấy điều đó, nhưng anh ta mỉm cười thờ ơ nói: “Cách biệt ba ngày mà đã phải nhìn với con mắt khác, có vẻ trong vài ngày này anh đã có được cơ hội hiếm có, đúng thật là trở nên mạnh hơn rồi, có điều... cái này với tôi vô dụng thôi, nếu hôm nay A Mạc tôi có thể đứng trước mặt anh thì điều đó có nghĩa là tôi chắc chắn ăn được các anh! Xà Vũ thiên hạ, bùng nổ cho tôi! Cánh tay!”

Chương 547: Đao trăm đầu ác ngư

Chương 547. Đao trăm đầu ác ngư

Đột nhiên, một trận gió tanh thoảng qua, mọi người cảm thấy trước mặt lóe lên đầy màu sắc, giây tiếp theo, âm thanh Chu Thiết bị bóp nghẹt vang lên, thân ảnh anh đột nhiên bay về phía sau.

“Không thể nào! Sao cánh tay của anh ta lại trở nên kinh khủng như vậy, những cái này... những cái đầu rắn này e là phải lên đến hàng nghìn đúng không?!”

Mọi người kinh hãi nhìn cảnh tượng đó, họ không thể tin rằng đây là điều mà một con người có thể làm được. Trước mặt họ là hàng ngàn xà ảnh giống như đang không ngừng bay lượn, chiếc lưỡi rắn không ngừng phun ra từ những chiếc răng sắc nhọn, trông thật kinh người. Càng không thể tưởng tượng nổi đó là, trong đám rắn có cánh tay cả A Mạc, hai con rắn có gai nhọn như đầu rồng đứng đưa ra ngoài, đáng vẻ dường như là đầu của ác long trong truyền thuyết, khiến ai cũng có cảm giác muốn ngộp thở khi bị ánh mắt u ám đó nhìn vào.

“Nguồn gốc phản tổ? Rồng hiền linh?!” Nhìn thấy đầu rồng giữa hàng trăm con rắn trong tay A Mạc, Thượng Ất thực sự kinh ngạc.

Ở kiếp trước, Thượng Ất đã rất nhiều lần nghe tin đồn về cơ thể thoái hóa. Người ta nói rằng một số người thoái hóa có dị năng, trong cơ thể họ ẩn chứa nguồn gen của nhiều thần thú cổ xưa. Trong quá trình liên tục thoái hóa, vì một số lý do đặc biệt, các nguồn gen thần thú này được kích phát hiện hình, biểu hiện ra ngoài cùng với cơ thể.

Thượng Ất nhớ rõ có một người thoái hóa tên là Quân Khao, cơ thể anh ta ẩn chứa gen của quái thú Huyền Vũ, trong trận chiến với cao thủ của loài người, vì tính mạng bị đe dọa mà cơ thể anh ta đột nhiên hiện ra một chiếc mai rùa, toàn thân được một lớp mai rùa dày bao bọc không ai có thể phá hủy được, thậm chí nó còn hoàn toàn không vấn đề gì dưới những đòn tấn công mạnh mẽ của nguyên tố giả, mạnh mẽ giống như thần rùa ở trong phim vậy.

Thật sự không ngờ, A Mạc này lại là một người thoái hóa gen. Chẳng trách Chu Thiết không chịu nổi một đòn tấn công, nhìn hai cái đầu rồng kia là biết không thể coi thường được nếu thật sự bị tấn công thì e rằng nó không

kém gì một đòn toàn lực của một cao thủ có giá trị năng lượng lên đến 200.000.

Sắc mặt trầm xuống, Thượng Ất bước nhanh tới, đầu tiên là lấy một viên sao giao đen vàng nhét vào miệng Trư Cương Liệt, sau đó lấy một viên sao giao đen bình thường đưa cho Chu Thiết sắc mặt đang tái nhợt, rồi khẽ ngược nhìn A Mạc nói: “Độc tố bá đạo, biểu hiện của gen thần thú, hàng ngàn xà ảnh... Người thoái hóa, anh còn có chiêu thức nào lợi hại hơn nữa không? Nếu như có, thì hãy cùng dùng đi, bởi vì tiếp sau đây anh sẽ đau đến không muốn sống nữa, thậm chí đến quyền được chết cũng không còn!”

...

Im lặng, sự im lặng đến kinh người, sự bình tĩnh bá đạo của Thượng Ất, cùng sự kiêu ngạo toát ra từ trong ánh mắt của anh khiến tim A Mạc đập nhanh một cách khó hiểu, da thịt khắp người nhanh chóng co rút lại như bị điện giật.

A Mạc có thể cảm nhận được sự uy hiếp rõ ràng từ Thượng Ất, đây là phản ứng theo bản năng khi sinh mệnh đạt đến một độ cao nhất định, nhất là khi xà ảnh của A Mạc lại đang thoái hóa, hiện ra hình dạng đầu rồng, cảm giác này trở nên vô cùng mãnh liệt.

“Anh... rốt cuộc anh là ai? Anh... thật sự là con người sao?”

Cổ họng A Mạc hơi khô, giọng nói hơi khàn, không biết tại sao nhưng khi Thượng Ất đứng trước mặt anh ta thì anh ta dường như đang nhìn vào một con quái vật đáng sợ được bao phủ bởi bóng tối và tỏa ra ngọn lửa của địa ngục.

“Không giống sao? Rõ ràng mình không bị thương, tại sao lại thế này?” A Mạc nhìn chăm chăm Thượng Ất, cuối cùng vẻ mặt điên cuồng cũng khôi phục lại, mà vẻ mặt của Thượng Ất càng ngày càng thoải mái, giống như rất thích thú với câu hỏi của A Mạc: “Tôi có phải là con người hay không không quan trọng, nếu chỉ có những lời di ngôn này thì tiếp sau đây tôi sẽ phải tiễn anh lên đường rồi!”

Thượng Ất nói rồi bước một bước lên, nhẹ nhàng giống như vô lực, nhưng cả người A Mạc lại ngã về phía sau bắn ra như điện giật, nhìn cực kỳ khoa trương!

“Hừ, chạy cũng nhanh đó...”

Thượng Ất thờ ơ nói, anh lại bước đi bình thường, tốc độ của A Mạc lại tăng lên, anh ta thậm chí còn không kịp tránh những cây phía sau, chỉ có thể kêu răng rắc lao thẳng một đường.

“A Mạc, sao thế, tại sao lại đi lui như vậy! Tôi tới giúp anh ngăn anh ta!”

Trong bóng tối, một thân hình cá sấu to lớn, đáng sợ đột nhiên lao tới, đó là thủ hạ của A Mạc, người thoái hóa Ngạc Vĩ. Theo sự thương lượng trước đó, Ngạc Vĩ nằm trong bóng tối của khu rừng rậm như một kẻ phục kích dự phòng. A Mạc tiến tới để giết một vài con người, sau đó dẫn họ đến khu rừng rậm, nơi có tử thi thoái hóa đã phục kích sẵn, lúc đó con người sẽ như một cái bánh bao bị nuốt chửng không còn lại chút gì.

Nhưng lúc này nhìn thấy A Mạc rút lui, mà phương hướng lại hoàn toàn không đúng, anh ta toàn lực chạy về phía đám quái thú đang tụ tập, lẽ nào vội vàng nên quên mất kế hoạch?

“Đừng qua đây, đứng lại!”

Nhìn thấy Ngạc Vĩ muốn lao về phía Thượng Ất, A Mạc lo lắng hét lên, trong lòng hối hận: “Mẹ nó, biết ngay là mấy con cáo giảo hoạt đó không có ý tốt mà, nói là cùng nhau giải quyết con người, nhưng mà mẹ nó, người có nói rõ thực lực thực sự của đối phương không! Thủ lĩnh của con người này quá lợi hại rồi, anh ta chỉ tùy ý bước lên hai bước, xà ảnh và đầu rồng liên tục phát ra cảnh báo như điên... Tên này tuyệt đối không phải con người, con người tuyệt đối không thể có loại sát khí khủng bố khiến người khác tuyệt vọng như vậy. Bây giờ mà Ngạc Vĩ đi qua thì tuyệt đối chỉ có đường chết!”

“Ha ha ha, A Mạc, gan của anh cũng bé quá đấy, dựa vào một thân da sấu của tôi, cho dù là xe trọng tải lớn cũng bị tôi đập nát thôi! Con người, đi chết cho ông đây!”

Ngạc Vĩ hoàn toàn không quan tâm đến lời cảnh báo của A Mạc, cơ thể như chiếc xe tải của anh ta như một luồng gió lớn ngay lập tức lao về phía Thượng Ất, tìm kiếm lồng ngực của Thượng Ất mà đâm vào.

Chương 548: Quân đoàn người thoái hóa khủng bố

Chương 548. Quân đoàn người thoái hóa khủng bố

Ngạc Vĩ rất tự tin vào đòn tấn công của mình, cho rằng khả năng gây chết người đáng sợ của nó có thể so sánh với tê giác thoái hóa trong rừng, bởi vì nó cũng đã từng dùng thủ đoạn này đập chết một con kỳ nhông thoái hóa cao ba mét thành một ổ bánh mì, con người Thượng Ất này trông không được mạnh mẽ cho lắm?

Đáng tiếc, Thượng Ất không phải kỳ nhông, cũng không phải tê giác, chỉ nghe thấy tiếng phù giữa không trung, giây tiếp theo Ngạc Vĩ cảm thấy hơi nặng nề, mà chân tay đột nhiên biến mất giống như là cười mây đập gió vậy.

“Đây là sao vậy, sao trời đất lại đảo lộn thế này? Động đất sao?”

Bộp một tiếng, cái đầu khổng lồ của Ngạc Vĩ đập mạnh xuống đất, xác chết không đầu của nó theo quán tính tiếp tục lao về phía trước, sau khi đi ngang qua Thượng Ất nó lao thẳng vào cái cây lớn cách đó năm sáu mét trước khi dừng lại.

“Ngạc Vĩ...!” A Mạc hét lên, mắt đỏ như máu, khóe mắt rách ra.

Thượng Ất ở trước mặt dùng một cây đao bổ đôi người thoái hóa Ngạc Vĩ, đồng thời dọc theo bắp thịt chặt đôi đầu nó, thời gian trước sau không tới ba giây khiến anh ta đến cơ hội cứu vãn cũng không có!

Báo thù! Mình phải báo thù!

Cuối cùng A Mạc cũng dừng lại, bỏ qua những lời cảnh báo liên tục của xà ảnh và đầu rồng, anh ta bước nhanh tới chỗ Thượng Ất, khàn giọng nói: “Thượng Ất, anh tàn nhẫn như vậy, tàn sát sinh linh, anh không sợ báo ứng sao?”

“Ha ha, các người thật là buồn cười, là một người thoái hóa, trên tay còn dính máu của con người, vậy mà còn ở đây nói với tôi về báo ứng?” Thượng Ất khinh thường nhìn A Mạc, dùng chân giẫm lên cái đầu của Ngạc Vĩ rồi nói: “Mi đầu độc người của ta, sai người lên vào căn cứ Tổ Ưng bắt cóc người, mi làm như thế chẳng lẽ ta còn phải vỗ tay hoan nghênh người sao? Lấy ân báo ân, lấy oán báo oán... Thượng Ất ta không bao giờ giết người vô tội một cách bừa bãi cũng không bao giờ sợ bất kỳ đối thủ nào, mi khiêu khích căn cứ Tổ Ưng của ta như thế thì cũng phải chuẩn bị tinh thần để tiếp nhận sự trừng phạt. Cái đầu này tặng cho mi, tiếp theo đây đến lượt mi rồi, yên tâm đi, Tinh Vực Cốt Đao của ta cực kỳ sắc, mi sẽ không cảm thấy đau đớn quá đâu! Người thoái hóa, nhắm mắt lại đi, chuẩn bị tiếp nhận con đường địa ngục luân hồi của mi đi!”

Một vầng ánh sáng màu xanh lam lao tới, khuôn mặt của A Mạc trở nên tái nhợt như một bóng ma. Nhưng A Mạc không hề sợ hãi, thay vào đó, anh ta nhìn Ngạc Vĩ dưới chân mình, cười: “Xem ra tôi đã đoán đúng rồi, tôi thực sự không đánh giá thấp anh. Nếu đã như thế, tôi có thể không kiêng nể gì mà phóng ra thủ đoạn cuối cùng rồi, chỉ có điều sau này e là mảnh đất này sẽ không còn khí tức sinh vật nữa... ra đây đi, đại quân tử thi của ta!”

“Hô hô!”

A Mạc gầm lên một tiếng, nhất thời, xung quanh Thượng Ất và những người khác có vô số ánh mắt đỏ như máu nhìn vào, sau đó một nhóm người thoái hóa có hình dạng kỳ lạ toát ra hơi thở chết chóc lao ra như những thây ma lắc lư, bao quanh họ.

“Tử thi, người thoái hóa mất linh hồn... Thượng Ất, không phải anh hỏi tôi còn có chiêu nào nữa hay không sao? Tôi nói cho anh biết, những tử thi này không sợ chết, không sợ đau đớn, họ không sợ bất cứ gì cả, đây chính là tuyệt chiêu cuối cùng của tôi! Tử thi, ăn bọn họ cho tôi!”

Mệnh lệnh vang lên, vô số bóng người từ phía sau A Mạc lao ra, lập tức bao vây Thượng Ất và những người khác.

“Chết tiệt, sau lại có nhiều tử thí thoái hóa như vậy, chỗ này e là phải lên đến mấy chục ngàn đi?” Điền Ba siết chặt năm đấm, vẻ mặt kinh hãi đối mặt với người thoái hóa, trong phút chốc anh cảm thấy dường như mình đã trở lại trận chiến khi anh cùng với Thượng Ất chiến đấu với lũ chuột đồng vào những ngày đầu của thời kỳ mạt thế.

“Tiêu rồi, lần này tiêu rồi, những người thoái hóa này hoàn toàn mất lý trí, họ không sợ cái gì cả!” Tên mập Hoa Đa Tình rùng mình núp sau lưng Thượng Ất, trong lòng không khỏi hối hận, từ một giờ trước tim anh đột nhiên đập thành thịch, khiến anh cực kỳ bất an. Có điều bởi vì mọi người một đường hát vang nên anh cũng không nghĩ nhiều, không ngờ nguy cơ lại đợi mọi người ở đây.

Hàng ngàn tử thí thoái hóa, bây giờ đến thần thánh cũng không cứu được, có lẽ chỉ có một cao thủ vô song như Thượng Ất mới có cơ hội chạy thoát!?

Nghĩ đến đó, tên mập nhìn đưa mắt nhìn xung quanh. Đúng lúc này, trong bất giác nhiều binh lính của căn cứ Tổ Ưng đã bị quân đội người thoái hóa áp đảo. Không ai trong số những người lính dũng cảm và giỏi chiến đấu này nao núng, tất cả đều dùng hết sức lực tấn công kẻ thù trước mặt mình. Đáng tiếc, có quá nhiều người thoái hóa, thậm chí có một số người thoái hóa đặc biệt còn có dị năng ẩn hình. Ngay sau đó, trong số những người lính của căn cứ Tổ Ưng đã có thương vong, những người vừa rồi còn sống sót đã bắt đầu ngã xuống liền lập tức bị đại quân người thoái hóa giẫm lên, đến kêu cũng không kịp kêu một tiếng.

“Khốn kiếp! Ông đây giết chết các người!”

Trư Cương Liệt, Chu Thiết và những người khác chứng kiến từng người từng người đồng đội ngã xuống thì hét lên một cách thảm thiết rồi liều mạng lao về phía họ. Có điều, Thượng Ất ngay lập tức ra lệnh rút lui và không hề do dự ném quả bom chứa sức mạnh hắc ám đã chuẩn bị sẵn vào những người thoái hóa.

“Bùm!”

Quả bom nổ tung, sức mạnh hắc ám mạnh mẽ cùng với lực ăn mòn ngay lập tức bao trùm lên hàng chục người thoái hóa đang ở xung quanh, sau khi khói đen tản ra, trên mặt đất xuất hiện một đồng xác chết kỳ lạ nếu dùng mắt thường thì khó có thể phân biệt được đó là con người hay là người thoái hóa, đội quân người thoái hóa cũng mất đi một mảng nhỏ... Sức mạnh ăn mòn hắc ám biến thái, cho dù những người thoái hóa này không sợ đau thì cũng không tránh khỏi việc tử thần ở thế giới khác dùng lưỡi liềm thu thập sinh mệnh mình.

Chương 549: Quân đoàn người thoái hóa khủng bố (2)

Chương 549. Quân đoàn người thoái hóa khủng bố (2)

“Lão đại Thượng Ất dũng mãnh!”

“Làm tốt lắm! Giết sạch những thứ ghê tởm này đi!”

“Quá tuyệt, có còn không, ném thêm vài quả nữa đi!”

...

Cú phản công đẹp mắt ngay lập tức nhận được sự tán thưởng của tất cả mọi người, tinh thần của mọi người đều chấn động. Có điều, vẻ mặt của Thượng Ất trở nên nghiêm nghị hơn, trong tâm mắt của anh, nhiều tử thi thoái hóa liên tục lao tới tràn ngập như thủy triều không thể ngăn cản được.

“Điền Ba, Trư Cương Liệt, Chu Thiết và các đội trưởng chặn sau, những người khác lập tức rút lui, đi đến trạm gác!” Thượng Ất hét lên, ta lệnh cho Điền Ba và những người khác rời đi, nhưng thân ảnh anh thì lại lắc lự, đối mặt với dòng thủy triều người thoái hóa, anh lại đi ngược lại về thẳng về phía A Mạc.

Thượng Ất muốn bắt A Mạc, anh đoán rằng những người thoái hóa này chắc chắn đã bị A Mạc dùng cách nào đó khống chế, mới có trạng thái hỗn loạn nhưng khi tấn công bọn họ lại có tổ chức như thế này.

“Muốn bắt tôi? Ha ha, anh nghĩ quá đơn giản rồi đấy! Bao vây anh ta cho tôi!”

Ánh mắt A Mạc chớp động liên tục, cùng lúc đó một con rắn trong xà ảnh tay phải của anh ta đột nhiên khô héo vỡ nát, một lượng lớn huyết dịch tràn vào trong miệng, sau đó nhanh chóng lan ra xa xung quanh dưới dạng một loại sóng năng lượng.

“Thân cận thoái hóa”, một loại dị năng của A Mạc, lúc này đang phát ra một năng lực kỳ lạ, điều khiển đám người thoái hóa khủng bố này lao về phía Thượng Ất. Tất nhiên, cái giá phải trả để kiểm soát người thoái hóa này chính là đầu rắn bị nát. Để điều khiển được những người thoái hóa này, A Mạc đã dùng toàn bộ máu trong người để thúc đẩy xà ảnh tiến hóa nhanh chóng, vì lý do này, anh ta sẽ phải chịu nguy cơ mất trí lớn gấp ba lần và mạng sống của mình bị rút ngắn ít nhất năm năm!

Nhưng A Mạc không hối hận, bởi vì anh biết rõ chỉ cần chiếm được căn cứ Tổ Ưng, thì tinh hoa của thiên tài địa bảo trong khu rừng này sẽ lấy lại sinh mệnh mà anh ta đã đánh mất. Đây là một canh bạc và cái giá phải trả là mạng sống, A Mạc không cho phép mình thất bại, nhưng tiếc rằng anh ta vẫn đánh giá thấp thực lực của Thượng Ất!

“Vù!”

Một âm thanh vù vù kỳ lạ vang lên, phiên bản tiến hóa của đôi cánh quý xuất hiện trên không trung, mang theo một luồng năng lượng hắc ám lạnh lẽo, nhẹ nhàng lướt về phía người thoái hóa đang trào dâng ở bốn phía!

Phù, phù, phập...

Hơn chục tử thi đập mạnh xuống mặt đất, đầu nhọn của đôi cánh ác quỷ và năng lượng ăn mòn sự sống khiến người thoái hóa trở nên mỏng manh như đậu phụ, chỉ cần chạm nhẹ là đã vỡ thành từng mảnh...

Không ai có thể đánh bại, không ai có thể ngăn cản... Thượng Ất cứ như vậy đi về phía A Mạc, trong mắt hiện lên tia chết chóc lạnh lẽo.

“Ha ha ha, quả nhiên anh không phải là người...” Tử thi thoái hóa được triệu hồi bằng cách sử dụng máu bị giết một cách dễ dàng, A Mạc không tức giận mà cười chỉ vào đôi cánh to lớn trên lưng Thượng Ất nói: “Anh luôn miệng nói rằng mình đại biểu cho con người, vậy thì đôi cánh ở sau lưng anh là cái gì? Hóa ra chúng ta giống nhau, vậy mà anh vẫn còn giả bộ ngay thẳng, thật là đạo đức giả!”

“Giống mi? Mi xứng sao?” Thượng Ất khẽ liếc nhìn A Mạc: “Đôi cánh của ta đến từ huyết thống của tổ tiên ở thời thượng cổ, còn mi chỉ là một con quái vật có gen thoái hóa. Ngoài ra, người phỉ tinh huyết để triệu hồi người thoái hóa, sợ là rất nhanh sẽ dẫn đến gen thoái hóa bạo nổ đúng không... đến lúc đó mi sẽ trở thành một thứ giống như những con quái vật vô thức này, mà ta vĩnh viễn không phải lo lắng vấn đề như thế... Đối với dòng máu cao quý ở trong người ta mà nói, mi chỉ như là con sâu con kiến mà thôi, đừng có si tâm vọng tưởng kéo quan hệ với ta.”

Thượng Ất nói rồi khẽ vỗ cánh, thân hình từ từ lơ lửng trên không trung, lớn tiếng nói: “Bây giờ, ta cho người một cơ hội cuối cùng, lập tức ra lệnh cho những người thoái hóa này dừng lại, như vậy có lẽ ta có thể cân nhắc cho mi chết toàn thân!”

“Ha ha, tôi là con sâu con kiến sao?” A Mạc cười nhạt, khước miệng hơi nhếch lên: “Có lẽ anh nói đúng, nhưng anh đã nghe một câu là con kiến giết voi chưa, cánh của anh có thể giết chết mười người thoái hóa, một trăm người thoái hóa nhưng có thể giết chết hàng ngàn hay mười ngàn sao? Đến đây, để cho anh ném thử cái gì gọi là công kích như thủy triều! Đi ra đi, đoàn quân thoái hóa thứ hai của ta, tấn công!”

“Cái gì? Đoàn quân thứ hai? Không thể nào?”

Từ xa, Điền Ba và những người khác quay đầu nhìn lại, cả người run lên. Phía sau đội quân có hàng vạn thân thể thoái hóa xuất hiện, cây cối rậm rạp lần lượt ngã xuống, từ xa có hàng nghìn người thoái hóa liên tục chạy tới, trong số đó còn có một số người thoái hóa đặc biệt cầm vũ khí.

“Thượng Ất, anh muốn giết, hôm nay tôi cho anh giết đủ! Sau đoàn quân 20.000 người thoái hóa này còn có đội thứ ba, thứ tư... Tổng cộng có tất cả 100.000 người thoái hóa liên tục đến, A Mạc tôi hôm nay muốn dựa vào

100.000 tử thi đập bằng mảnh đất này, mấy người tự cho mình là loài người cao quý và đám tộc thú ngu ngốc đó sẽ trở thành nô lệ cho A Mạc ta mãi mãi!!”

Hai tay mãnh liệt vung vẩy, đầu rồng trên xà ảnh ngẩng cao, trong phút chốc trên mặt đất xuất hiện vô số bóng đen hung ác vồ lên không trung lao vào... Thượng Ất!

Một đội quân 100.000 người thoái hóa hình dạng kỳ quặc chuẩn bị càn quét khu rừng rậm, rốt cuộc về mặt Thượng Ất cũng trở nên nghiêm nghị, anh từ từ thu Tinh Vực Cốt Dao lại, thay vào đó là cây Thao Thiết Cốt Cung, một mũi tên màu đỏ thẫm chứa các nguyên tố lửa được lắp lên: “Không ngờ mi có thể huy động nhiều người thoái hóa như vậy... nhưng sự may mắn của người sẽ phải kết thúc ở đây rồi, để ta kết thúc mạng sống của người đi, để cho tất cả những thứ này biến mất đi!”

Chương 550: Tôi sẽ ngốc tới mức đơn đả độc đấu với anh sao

Chương 550. Tôi sẽ ngốc tới mức đơn đả độc đấu với anh sao

“Ông!”

Mũi tên nguyên tố lửa bay ra khỏi sợi dây, nhanh như chớp bắn về phía A Mạc cách đó khoảng 10m, tốc độ kinh hoàng đốt cháy không khí, để lại một vệt đỏ rực rờ trên không trung!

“Anh muốn giết tôi? Không đơn giản vậy đâu? Tử thi, ngăn mũi tên này lại cho ta!”

Nhìn thấy mũi tên nguyên tố lao tới trong tích tắc, đồng tử A Mạc co rút lại thành hai chấm đen nhỏ. Mũi tên của Thượng Ất khiến anh ta một lần nữa cảm nhận được sự đe dọa của cái chết. Trước khi mũi tên bay đến, thậm chí gã còn cảm thấy tức ngực, như có kim châm vào, khí tức nóng bỏng xuyên thấu tim khiến gã như rơi vào thiêu đốt của lửa địa ngục!

Mười tử thi, hai mươi tử thi, ba mươi tử thi... A Mạc không thể nhớ được mình đã ra lệnh cho bao nhiêu tử thi đứng lên chắn trước mặt, nhưng anh ta chỉ có thể nhìn thấy từng đợt từng đợt hàng rào xung quanh mình lao về phía mũi tên nguyên tố, sau đó A Mạc kinh hoàng nhận ra rằng những tử thi này đều run rẩy rồi lần lượt ngã xuống trước mặt anh ta mười mét, cháy đen như than!

“Con mẹ nó, chặn mũi tên này lại cho ta!”

A Mạc tuyệt vọng lùi lại, nhiều tử thi từ mọi hướng lao đến ngăn cản cho anh ta nhưng đều chết. Cuối cùng, khi tử thi cuối cùng ngã xuống chết trước mặt anh ta thì khí tức nóng rực cũng biến mất, sau lưng A Mạc cũng ướt đầm một mảng.

“Quá khủng bố rồi... đây là tên gì mà có thể liên tiếp giết chết nhiều tử thi như vậy? Mẹ ơi, may là phản ứng nhanh, nếu không thì vừa rồi mình thực sự phải trả giá bằng mạng sống rồi! Không được, người đàn ông tên Thượng Ất này nhất định phải chết, sự tồn tại của anh ta sẽ đe dọa nghiêm trọng đến sự an toàn của người thoái hóa, anh ta còn tồn tại một ngày thì người thoái hóa sẽ không bao giờ có một tương lai tươi sáng. Có điều, không sao, hôm nay có 100.000 tử thi, cho dù anh ta có mạnh cỡ nào thì mình cũng có thể giết chết anh ta!”

Sau khi dần dần bình tĩnh lại, cuối cùng A Mạc quyết định dồn Thượng Ất vào chỗ chết. Bây giờ anh ta không chút do dự phóng ra sức mạnh của xà ảnh “thân cận thoái hóa” lan ra như thủy triều, sau khi nhận được thông tin, vô số tử thi gào thét như thủy ma lao lên!

“Thật đáng tiếc...”

Mũi tên nguyên tố lửa rất đáng quý, Thượng Ất chỉ có một cái, cuối cùng nó bị tử thi bỏ phí khiến Thượng Ất cảm thấy rất tiếc. Trong tình hình này, cũng không giết chết được A Mạc thì e rằng hôm nay sẽ rất khó đắc thủ.

Đối mặt với tử thi vô tận, Thượng Ất thở dài, quay người rời đi. Ở tình hình này, ngay cả khi anh có sức chiến đấu vô song thì cũng không thể tự mình ngăn chặn tất cả tử thi được.

Đây không còn là cuộc chiến của một người nữa, trừ khi có một người có chiêu thức giết người quy mô lớn như tiến sĩ L, ví dụ như cơn bão ý niệm hoặc sức mạnh khác thì mới có thể ngăn chặn được nhiều tử thi thoái hóa như vậy. Đương nhiên, với sự trợ giúp của địa hình thì Vân Lăng, cao thủ nguyên tố giả số một của căn cứ Đế Đô cũng có thể kháng cự được một lúc, nhưng hiện tại ở đây là địa hình rừng rậm rất phức tạp, ở chỗ này có thể có hàng trăm kẻ địch đang ẩn nấp giữa rừng cây, cho dù Vân Lăng có đến cũng không có tác dụng gì, chưa kể Triệu Nghị đã trở về, có lẽ căn cứ Đế Đô bây giờ đang rất bận rộn, làm gì có thời gian quan tâm đến thứ này.

Thượng Ất nhìn xung quanh, không khỏi cười khổ, canh giữ chắc trạm gác, hoặc đơn giản là lui về căn cứ, đây có thể là lựa chọn tốt nhất. Không ngờ vừa bước ra khỏi căn cứ Tổ Ưng vài bước thì đã phải hứng chịu đòn phản công khó lường này, xem ra cuộc chinh phục rừng rậm này vẫn còn rất xa!

Thượng Ất chán nản còn A Mạc thì vui mừng.

Nhìn thấy loài người không thể chống lại sự tấn công của đội quân tử thi, A Mạc không khỏi lộ vẻ kiêu ngạo. Nhưng vào đúng lúc này, trong rừng rậm đột nhiên náo động lên, sau đó vô số dã thú tứ phía chạy tới, khi đi ngang qua đội quân tử thi thì đều lộ ra móng vuốt dã thú cùng với hàm răng sắc nhọn vô cùng đáng sợ lần lượt cắn chết những người thoái hóa!

“Tộc thú? Các người đang làm gì vậy, điên rồi sao?” Nhận ra có điều gì đó không ổn, A Mạc dừng lại hét lên với một vài thân ảnh quen thuộc. Ở phía đối diện, một con hổ sặc sỡ và bảy tám con động vật của các loài khác nhau bước đi nhanh chóng, sắc mặt nghiêm nghị nhìn A Mạc giống như là nhìn kẻ thù của mình vậy.

“A Mạc, anh còn hỏi chúng tôi làm gì, anh đã làm những chuyện gì lẽ nào anh không biết sao? Tộc thú chúng tôi có lòng tốt thả cho các anh vào rừng rậm, nhưng anh lại điều khiển người thoái hóa giết chết những con thú trong tộc ở trong rừng, ngay cả hai người lãnh đạo của liên minh thú thoái hóa của chúng tôi cũng đã chết trong lúc bảo vệ tộc nhân, hôm nay anh không cho tôi lời giải thích rõ ràng thì đừng mong rời khỏi đây!”

Hổ Vương rống lên một tiếng, hai hàm răng dài bốn mét khùng bổ toát ra khí tức lạnh lẽo, cộng thêm với thân thể to lớn khiến A Mạc lập tức cảm

thấy sống lưng ớn lạnh, dưới chân bắt giắc lùi về sau mấy bước.

“Hổ Vương Ban Lan là vương giả tuyệt đối của tộc thú trong khu rừng rậm này, một thân sức mạnh kỳ lạ cộng thêm với hàm răng và móng vuốt sắc nhọn, bất kỳ ai đối mặt với nó cũng chắc chắn có kết quả là thập tử nhất sinh...” A Mạc cảm thấy kinh hãi, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười coi thường, châm chọc nói: “Hổ Vương, tôi nhớ rằng ngày hôm qua là tộc thú các anh chủ động đến tìm tôi, sao bây giờ lại hối hận rồi? Ha ha, một đám súc sinh ngu xuẩn, thật sự nghĩ rằng tôi không nhìn ra sao, các người muốn dùng sức mạnh của người thoái hóa chúng ta để đối phó với đám người của căn cứ Tổ Ưng, đúng không? Nếu đã nghĩ đến muốn lợi dụng tôi để mượn đao giết người vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa, đội quân 100.000 người thoái hóa của tôi đang chờ một đám ngu ngốc các người đó!”

“Vô si, dám chơi chúng ta? Vậy thì đừng trách tộc thú chúng ta trở mặt, tất cả tộc thú nghe lệnh của ta, dùng tất cả sức mạnh của chúng ta xua đuổi lũ quái vật người thoái hóa này ra khỏi khu rừng!”

Chương 551: Cây hương xuân to lớn đã lâu không gặp

Chương 551. Cây hương xuân to lớn đã lâu không gặp

Hổ Vương hét lớn, trong lòng vô cùng hối hận, sớm biết có nhiều người thoái hóa như vậy vào trong rừng thì nó sẽ không bao giờ nghe theo ý kiến của cáo đỏ. Chỉ trong chốc lát, người thoái hóa lao tới từ mọi phía đã giết chết ít nhất một nghìn con thú của tộc thú. Trong số đó có Quy Vương và Nhím Vương đã chết trong một trận chiến đẫm máu với người thoái hóa để bảo vệ tộc nhân của mình, tin tức truyền đến liên minh thú thoái hóa khiến mọi người sửng sờ.

Phải biết là Quy Vương và Nhím Vương đều giỏi phòng thủ, bây giờ họ lại bị những người thoái hóa kia xé xác thành từng mảnh. Điều này khiến nhóm dã thú sợ hãi, cuối cùng chúng nhận ra rằng chúng đã để cho một nhóm quái vật không thể kiểm soát được vào lãnh thổ của mình!

“Muối đối phó với người thoái hóa chúng ta, ha ha, muộn rồi!” A Mạc cong môi khinh thường, nếu như đơn đả độc đấu, Hồ Vương và Thượng Ất này có thể xé xác A Mạc trong vòng vài phút, nhưng bây giờ anh ta nằm trong tay hàng nghìn tử thi thoái hóa, chỉ dựa vào số lượng này anh ta có thể dồn họ vào chỗ chết thì ai lại ngu xuẩn tới mức đơn đả độc đấu chứ?!

Nghĩ đến đó, A Mạc khẽ huýt một tiếng, ngay lập tức, hàng trăm thủ hạ tử thi thoái hóa quay người lại nhìn chăm chăm vào Hồ Vương và những con thú khác với đôi mắt đỏ như máu. Nhất thời, chỉ thấy trong rừng rậm sắc máu ngập trời, chân tay bùn rùn, tiếng hú chết chóc, tiếng kêu đau đớn tràn ngập bên tai khiến nơi đây trở thành địa ngục trần gian.

Quá nhiều, thật sự quá nhiều rồi!

Hồ Vương và các con thú khác liên tục lao về phía của A Mạc, thậm chí có một con thú đến mạng cũng không cần nữa mà trèo lên những ngọn cây cao nhảy về phía A Mạc, nhưng cuối cùng đáng tiếc là chúng đã bị tử thi thoái hóa lao tới từ mọi phía cản đứt không thương tiếc, trong tích tắc những kẻ ăn thịt người mất lý trí này moi trái tim của chúng ra, không màng tất cả cho vào miệng nhai.

Liều chết, chết thảm, đồng quy vu tận... máu của tộc thú nhuộm đỏ cả mảnh rừng, máu chảy thành sông.

Vì để lấy lại khu rừng này, chúng đã vô cùng dũng cảm, đứng trước đám tử thi biết đi, lòng dũng cảm của chúng lại chỉ có thể đổi lấy được thương vong, nhưng cũng còn giảm được khoảng cách với A Mạc. Trong vòng 10m nữa, đội quân thú của Hồ Vương sẽ phá vỡ được đội quân tử thi của A Mạc và tiến thẳng tới chỗ anh ta. Nhưng vào đúng lúc này, A Mạc đột nhiên nở nụ cười vui vẻ, dường như anh ta đang chờ đợi giây phút này, A Mạc bất ngờ vung tay lên không trung, sau đó liền thấy vô số cây dây leo đáng sợ màu nâu sẫm có đốm máu xuất hiện trong rừng rậm!

“Không hay rồi, là cây huyết dụ! Tên này lại kích phát cây huyết dụ!”

Một tiếng nói kinh hoàng phát ra từ trong tộc thú, sống trong rừng rậm, sao chúng có thể không biết thứ cây đại diện cho sự chết chóc này được.

Ngay sau khi cây huyết dụ xuất hiện, tình hình ngay lập tức không thể kiểm soát được, những con thú yếu ớt trong tộc thú bắt đầu bỏ chạy, cho dù là các vị vua trong tộc của họ có kêu gào nghiêm khắc đến đâu cũng vô ích. Hơn nữa, ngay cả những con thú có thực lực mạnh cũng không chịu được, bọn chúng biết trừ phi có phép màu nếu không với hàng chục dây leo huyết dụ đáng sợ này thì khu rừng rậm sớm muộn cũng sẽ biến thành nơi chết chóc, tất cả các sinh vật hữu cơ đều sẽ trở thành thức ăn của chúng.

“Ấy, sao đám dã thú này đều bỏ chạy vậy? Vừa rồi tôi còn muốn đưa người quay trở lại tiếp viện cho bọn chúng nữa! Ấy, đó là thứ gì vậy? Ta nhớ vào, là bạch tuộc trên mặt đất sao?”

Về phía căn cứ Tổ Ưng, tất cả mọi người chứng kiến cảnh tượng thay đổi đều không khỏi nghi hoặc, nhưng khi thấy cây huyết dụ nuốt một con dã thú, cây huyết dụ to lớn giống như bạch tuộc đang bay lên trời thì sắc mặt mọi người lập tức tái nhợt, tất cả nhìn chăm chăm, thậm chí nói, thứ này sợ là đến hàng rào cây thiên tuế thoái hóa của căn cứ Tổ Ưng cũng không ngăn được đi, trên thế giới này sao lại có một con quái vật phi khoa học như thế chứ?

“Thứ này được gọi là cây huyết dụ, mỗi cây trưởng thành có thể cao gần 100m, là một sinh vật có giá trị sinh mệnh trên dưới 100.000, chỉ cần bị cây huyết dụ quấn vào người, trong vòng vài giây sẽ lập tức trở thành người khô, chỉ có đường chết! Tiêu rồi, không chỉ có dã thú mà căn cứ Tổ Ưng chúng ta cũng tiêu rồi, một khi chúng lớn lên thì không ai có thể chống lại sự xâm lược của chúng.”

Điền Ba trầm giọng nói, đồng thời thắt mắt tại sao vào thời khắc quan trọng này A Mạc lại thả cây huyết dụ ra, anh ta không biết thứ này ai cũng không nhận, không phân địch ta sao. Chỉ cần có sinh vật đến gần nó, cho dù là con người, dã thú hay người thoái hóa tất cả đều sẽ trở thành thức ăn của nó, không có ngoại lệ!

“Mọi người mau nhìn xem, đám dây leo kia có gì đó không đúng, tại sao chúng lại không tấn công người thoái hóa?”

Đúng lúc này, giọng nói lớn của Trư Cương Liệt vang lên, những người nhanh mắt lập tức nhìn thấy cây huyết dụ đang đưa xung quanh nhưng khi

chúng đi ngang qua người thoái hóa thì lại vòng qua như thể không nhìn thấy họ vậy. Nhưng mà, trong đội ngũ dã thú thoái hóa, chỉ cần dây leo huyết dụ kia đi qua bất cứ nơi nào, tất cả dã thú từ lớn đến nhỏ đều giống như trái cây bị đầu dây nhọn của cây huyết dụ đâm thủng đầu rồi treo cao trên không trung.

“Ha ha ha, đồ súc sinh ngu xuẩn, lần này đã biết sự lợi hại của ta chưa!” A Mạc nhìn lên để cho máu chảy trên mặt, anh ta giống như phát điên, hai mắt đầy sự điên cuồng hét: “Đầu rồng của ta được trời sinh đã có uy áp, những cây huyết dụ này cảm nhận được khí tức đó nên chúng đương nhiên sẽ không tấn công tử thi thoái hóa của ta... Các người còn vọng tưởng giết ta, bây giờ các người ai cũng đừng hòng chạy thoát, đều ở lại làm phân bón cho cây huyết dụ đi!”

...

Giọng nói của A Mạc vang vọng trong không trung, trong lòng những con dã thú này và người của căn cứ Tổ Ưng vô cùng nặng nề, không ai nghĩ rằng kết cục sẽ như thế này. Nếu không có phép màu, e rằng sẽ không còn mấy con thú trong khu rừng rậm này sống sót, nơi đây sẽ trở thành vùng đất chết...

Chương 552: Tim quả, sức mạnh phân giải

Chương 552. Tim quả, sức mạnh phân giải

Nhưng đúng lúc này, xa xa trong rừng rậm đột nhiên có tiếng huyền não, sau đó vô số cây cối to lớn lần lượt ngã xuống, giống như một người khổng lồ cao đến bầu trời đang lao thẳng tới đây.

“Ôi mẹ ơi, lại có một con quái vật nữa tới? Hôm nay ở đây là nơi quái vật mở cuộc họp à?!”

Tên mập Hoa Đa Tình đứng trên trạm canh cao nhìn về phía xa xa, trong tầm mắt anh nhìn thấy một cái cây to lớn không ngừng chuyển động, nhưng

điều kỳ lạ là phần thân và rễ ở phía dưới, từ đầu đến cuối đều là rễ của một cái cây lớn chưa từng rời khỏi mặt đất, bất kể đất đá hay là bùn lầy đều không thể ngăn cản nó nửa bước!

“Cây hương xuân thoái hóa?! Sao nó lại đến đây?”

Thượng Ất cũng nhìn thấy bóng cây cao lớn lao tới, thân cây to, lá rộng rậm rạp, trên cành còn có bộ não con người đang nấp sau mặt nạ da người... không phải cây hương xuân khủng bố đó thì còn có thể là cái gì?

“Gầm!”

Tất cả dã thú cùng nhau gầm lên, giọng nói khổng lồ hòa thành một dòng, vang thẳng lên bầu trời. Là những thú vương có trí tuệ, Hồ Vương và những con thú khác cũng có thể cảm giác được khí tức chấn động này đang đến gần, nên chỉ có thể dựa vào gầm thét để chống lại áp lực kinh khủng, cố gắng dùng linh khí cấp vương để chống lại khí tức này!

“Ồ, lại tới một con không sợ chết sao? Trước mặt cây huyết dụ và đại quân tử thi của ta, cho dù có là thần tiên tới thì cũng vô dụng! Ta phải xem xem nó là thứ gì... a, ta nhớ vào!”

A Mạc còn chưa nói xong thì chỉ thấy trước mắt đen kịt, giây tiếp theo lập tức cảm thấy nội tạng giao động, toàn thân đau đớn.

“Đã lâu không gặp, Thượng Ất...”

Âm thanh như chuông lớn, khí tức mạnh mẽ.

Sau khi cây hương xuân va vào A Mạc, rốt cuộc nó cũng dừng lại, một cành cây trong tán rũ xuống, khuôn mặt của một người đàn ông lạ đang nở nụ cười nhìn Thượng Ất.

“Đúng là đã lâu không gặp, cây hương xuân...”

Chào hỏi xong, Thượng Ất lặng lẽ nhìn cây hương xuân trước mặt. Anh phát hiện con hàng này không chỉ to lớn hơn nhiều so với lần đầu gặp mặt mà cả thân cây cũng đã có những thay đổi đáng kể, cành và thân vỏ cây mang lại cho Thượng Ất cảm giác trong vắt, như thể có một vòng hào

quang nhạt đang bao quanh. Cẩn thận nhìn kỹ, Thượng Ất còn phát hiện có vài quả tim màu đỏ trong tán cây rậm rạp của cây hương xuân cũng như những sợi rễ trông như những dải lụa trắng rực sáng trong đêm tối khẽ lay động trên thân cây, mềm mại như tóc người con gái, đẹp như cảnh liễu trên bông lai tiên cảnh, nó còn mang theo một hương thơm thoang thoảng khiến người ta chấn kinh...

Chỉ trong vòng hơn một năm, cây hương xuân này đã phát triển thành cây giống cây được miêu tả trong tiểu thuyết “những câu chuyện kỳ diệu”, mang lại cho người ta cảm giác mơ hồ.

“Bây giờ tôi có tên mới rồi, gọi tôi là Đại Xuân đi.” Người đàn ông trên cây hương xuân cười nhẹ rồi nhìn xung quanh, khi thấy hàng chục dây leo huyết dụ có răng và móng vuốt thì nó thờ ơ nhìn: “Quả nhiên là khí tức của mấy cái rễ này, tôi nói sao lại cảm thấy hình như có thứ gì đó đang quấy rầy tinh thần của tôi, hóa ra là nó...”

Đại Xuân nói, hàng chục nhánh cây nhô ra, gõ nhẹ một cái vào giữa không trung, một trong những dây leo của cây huyết dụ lập tức rơi xuống, rồi bắt đầu nhanh nhóng khô héo.

“Dừng lại! Người là thứ gì, không được chạm vào cây huyết dụ của ta!” Nhìn thấy cây huyết dụ bị cây hương xuân khẽ chạm đã chết, A Mạc chật vật từ trên mặt đất đứng dậy, ôm ngực hét lớn: “Người là người mà đám dã thú này gọi tới giúp đỡ? Đừng tưởng rằng người cao lớn mà ta sợ người, đừng tay, nếu không ta sẽ dùng lửa đốt người!”

“Đốt ta! Ha ha ha, người có trí tưởng tượng tốt đấy... Thượng Ất, hẳn là ai, đi cùng anh sao?”

Đại Xuân giống như là vừa nghe được chuyện cực kỳ buồn cười, vô số gương mặt trên cành cây không ngừng cười, nhất thời có mấy trăm khuôn mặt người trong rừng rậm cùng nhau cười nhạo A Mạc, sắc mặt A Mạc lập tức tái nhợt.

“Anh ta tên là A Mạc, là một người thoái hóa và là kẻ thù của tôi... Ồ, chắc là anh biết người thoái hóa là gì đúng không, đó là những người mà trong cơ thể họ có gen bị thoái hóa và trải qua đột biến.”

Sau khi giải thích một chút thì Thượng Ất im lặng, bởi vì anh nhìn thấy vài khuôn mặt trên cây hương xuân có vẻ mĩa mai, buồn cười về lời giải thích của Thượng Ất. Thượng Ất chợt nhận ra rằng cây hương xuân đã khác xưa không chỉ về hình dáng mà trí tuệ của nó cũng đã đạt đến độ cao có thể lý giải được.

“Ừm, tôi hiểu rồi... Lúc ở ngoài, tôi thường xuyên gặp phải kẻ thất bại trong gen di truyền này, cũng chính là người thoái hóa mà anh vừa nói.” Mặt người ở trên cành gật đầu, biểu thị mức độ lý giải tiêu chuẩn này đối với nó không hề có chương ngại gì, sau đó thì liếc nhìn A Mạc nói: “Hai tay của anh có chút thú vị, trong đó hình có rỗng chắc là một gen tiến hóa, có vẻ như anh thực sự khác với những người thoái hóa khác, có lẽ có một chút tác dụng với tôi, lát nữa khi lấy bộ não của anh tôi sẽ cẩn thận...”

“Cái gì, lấy não của ta? Cái cây quái vật nhà người, người thật sự cho rằng ta sợ người sao?”

Đôi mắt của A Mạc nheo lại, trong khe hở lộ ra một tia sát ý. Cùng lúc đó, hàng trăm tử thi thoái hóa tập trung xung quanh anh ta bắt đầu di chuyển, một số người có trang bị vũ khí bắt đầu lao về phía rễ cây hương xuân ở ven rừng.

“Người điên cuồng như vậy, ta chắc sẽ của người xem người chạy được đi đâu, sau đó sẽ đốt cành của người!” A Mạc nghĩ thầm, chân nhanh chóng lui về hướng ngược lại.

“Ha ha, anh rất gian xảo... nhưng bây giờ có tôi ở đây, anh nghĩ vẫn còn cơ hội chạy thoát sao?”

Như thể nhìn thấu suy nghĩ của A Mạc, tán cây hương xuân nhẹ nhàng đung đưa, đột nhiên một trong những quả hình trái tim tách ra, một chùm ánh sáng trắng hình chiếc dù bay ra, đung đưa bay khắp bầu trời, chẳng mấy chốc bầu trời trắng xóa. Mà những người thoái hóa chạy đến chặt rễ cây vô tình bị chúng chạm vào thì cơ thể lập tức bị chùm sáng này bao phủ, ai ai cũng giống như là bị tuyết bao phủ.

Chương 553: Tiêu diệt trong nháy mắt

Chương 553. Tiêu diệt trong nháy mắt

“Tôi đi khắp nơi tìm ý nghĩa thực sự của sinh mệnh, giết hết mười thành phố con người, lại tàn sát hết sinh vật ở ba trăm dặm thảo nguyên ở vùng phía bắc của Trung Quốc, cuối cùng tôi phát hiện rằng ý nghĩa thực sự của sinh mệnh đều hướng đến sự sinh sản ra thế hệ con cái. Vì vậy, tôi đã dành gần một năm để tìm kiếm những loài hoa cổ kỳ lạ, tôi đã đi một vòng qua ba ngọn núi, sáu hồ ở vùng rừng núi Gia Mộc, cuối cùng tìm thấy 48 loại thảo thực vật có thể cùng tôi sinh sản... Kết quả tôi đã sinh ra 1362 “tim quả”, những gì anh thấy bây giờ chỉ là một trong số chúng... Ở trong đó có 84000 loài cây có gen của tôi, mỗi gen đi kèm với chùm sáng hình chiếc ô, nếu có gió thì trong vòng vài ngày nó sẽ đi khắp nam bắc Trung Quốc, lan rộng khắp mọi nẻo đường và để lại một rừng cây hương xuân...”

Cây hương xuân nói: “tim quả” nứt ra đột nhiên rơi xuống đất, nhanh chóng bắt đầu tan chảy, thối rữa, gần như ngay lập tức, một cụm cây nhỏ màu xanh lục bảo đứng đưa khỏi mặt đất, tất cả các thực vật xung quanh bao gồm cả một cây đại thụ to lớn đều khô héo.

“Có điều tôi phát hiện ra rằng “tim quả” không phải là loại sinh mệnh mà tôi nghĩ. Về cơ bản, chúng không khác gì loại cỏ dại hay các cây cối khác. Ánh sáng mặt trời, nước, dinh dưỡng... đây đều là những thứ chúng ăn theo bản năng. Dựa vào những thứ này, chúng sẽ phát triển nhanh chóng, nhưng cuối cùng vẫn không hiểu tại sao lại cần chúng, chỉ là tham lam chiếm lấy mọi thứ xung quanh. Vì thế, tôi mất cả năm trời miệt mài thai nghén đứa con “tim quả” nhưng bản chất của nó lại không khác gì những con thú cấp thấp, đồng thời không thể lý giải được ý nghĩa thực sự của sinh mệnh...”

“Hừm, bởi phí lời đi, ta không có thời gian nghe người nói, đại quân tử thì nghe lệnh của ta, bây giờ lôi gốc của cái thứ này lên cho ta, ta muốn nó nếm trải mùi vị khi khinh thường đội quân thoái hóa của ta!”

Sau khi lùi ra xa hơn 10m, A Mạc hung dữ chỉ huy người thoái hóa tấn công rễ và thân cây hương xuân. Nhất thời, đao rìu lên xuống, cây hương xuân không ngừng nghe thấy tiếng “quang quang” của sắt va chạm vào nhau, người thoái hóa lại thật sự công kích lên thân cây hương xuân, để lại một vài dấu vết.

“Đặc điểm lớn nhất của người thoái hóa chính là tính khí nóng nảy. Mất chục nghìn người thoái hóa mà tôi biết đều có khuyết điểm như vậy...” Đại Xuân không quan tâm đến thân cây đang bị tấn công điên cuồng, nhẹ giọng nói với A Mạc: “Cho nên, tôi đã biến “tim quả” thành vũ khí, một thứ vũ khí cho phép người ta cảm nhận rõ dòng chảy của sinh mệnh... bây giờ, tôi sẽ để cho anh xem, người thoái hóa nhỏ bé, phân giải cho tôi!”

Sự phân giải... Hiểu theo nghĩa đen, nó có nghĩa là sự vật dần dần trở thành đơn vị cơ bản nhất. Ví dụ, một chiếc bánh quy, sau khi phân giải, thì sẽ là một đồng bột mỳ, đường, bơ, và một vài loại trái cây khô.

Nhưng một người phân hủy nó sẽ trở thành đơn vị gì thì không ai tưởng tượng được... Nhưng lúc này, mọi thứ đã thay đổi, trước mặt mọi người, tất cả người thoái hóa đều được chùm sáng của “tim quả” bao bọc sau đó chúng chỉ còn lại những hạt mờ trắng vàng như bụi chất đồng trên mặt đất, xương cốt nhanh chóng phân hủy thành đồng bột canxi trứng và mô hồng cầu...

Mọi người nhìn thấy mấy chục tử thi thoái hóa biến thành một đồng như vậy ngay trước mặt khiến ai cũng không thốt nên lời, bầu không khí giống như bị ấn nút tạm dừng, nhìn vừa ngưng trọng vừa quý dị.

“Thượng Ất, đây có phải là sinh mệnh siêu cấp mà anh nhắc tới không? Thật là... thật là quá khủng bố rồi!”

Điền Ba ở bên cạnh Thượng Ất tự lẩm bẩm một mình,

Trong phút chốc, máu thịt tan chảy phân hủy thành đơn vị cơ bản nhất của sự sống, năng lực này không thể dùng khủng bố để hình dung được nữa, một khi bị những sợi tơ màu trắng đó tấn công...

Lúc này, trong mắt Điền Ba lộ vẻ kinh hãi, cánh tay cứng cáp khẽ run lên, hiển nhiên là do cảnh tượng vừa rồi quá kinh khủng khiến nhất thời anh khó có thể tiếp nhận được.

“Đúng vậy, đây đúng chính là yêu đúng nghĩa, cũng chính là sinh mệnh siêu cấp!” Thượng Ất khẽ gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng, anh cũng không ngờ cây hương xuân lại tiến hóa ra một loại vũ khí đáng sợ như vậy. Những “tim quả” hình trái tim đỏ giống như một vũ khí sinh hóa đáng sợ, e rằng cho dù có là Thượng Ất đi chăng nữa, một khi bị chúng chạm vào thì cũng khó thoát ra được.

“Rốt cuộc tên gia hỏa này tới đây làm gì?”

Ánh mắt lạnh lùng của Thượng Ất nhìn chăm chăm vào cây hương xuân to lớn, cái chết của người thoái hóa không làm anh vui mừng mà rơi vào lo lắng sâu sắc.

Thực lực của cây hương xuân phát triển quá nhanh, đừng nói bản thân anh là một người bình thường, sợ là ngay cả tiến sĩ L khi đối mặt với nó cũng không kịp rút lui. Đây là khoảng cách giữa các cấp độ của sinh mệnh, cây hương xuân này đang ở trong thời kỳ thoái hóa toàn cầu, nó đã vượt xa các loài khác, trở thành sự tồn tại mà con người ngưỡng vọng nhưng không thể với tới được. Có thể nó có chút không vừa ý, sẽ có một đồng căn cứ của con người biến mất khỏi Trái Đất, có thể có lúc nó vui vẻ, sẽ có một vài chủng tộc phát triển mạnh mẽ...

Thần! Cây hương xuân đã vượt qua cấp độ của sinh mệnh bình thường, có thể so sánh với con người có một nửa sức mạnh thần linh, được gọi là “thần” rồi. Dưới bức xạ của luồng khí tức của nó, lúc này bất giác số phận của tất cả sinh vật trong rừng rậm này đã bị nó kiểm soát trong tầm tay, có thể bị giết chết bất cứ lúc nào. Lúc này, không chỉ có Thượng Ất nhận ra điều này mà A Mạc, Hồ Vương cũng đã nhận ra được, bọn họ kinh ngạc nhìn về phía cây hương xuân.

“Rốt cuộc người muốn làm gì... người thoái hóa chúng ta đã khiêu khích người lúc nào? Tại sao lại nhắm vào chúng ta?”

A Mạc nuốt khan, cảm thấy miệng khô khốc khó chịu nên chỉ có thể liều mạng hét to để xua đi nỗi sợ hãi trong lòng.

“Anh chặt rễ tôi để lại, biến nó thành công cụ để anh đi giết các loài khác...” Cây hương xuân nhẹ giọng nói, cùng lúc đó, những cành cây to lớn tiếp tục đến gần đám dây leo huyết dụ, sau đó những dây leo này lập tức Ohéo thành một khối, biến thành cây khô và mảnh vụn rơi trên mặt đất.

Chương 554: Tiêu diệt trong nháy mắt

Chương 554. Tiêu diệt trong nháy mắt

“Cái gì, cây huyết dụ này là rễ của người, sao có thể được?” A Mạc im lặng, huyết dụ trong rừng rất hiếm, A Mạc tưởng chúng chỉ là một loại thực vật cực kỳ quý hiếm, nhưng không ngờ chân tướng lại là như thế này, lúc này, anh ta chỉ có thể nhìn cây hương xuân với vẻ mặt phức tạp, nói: “Người trách người không biết, nếu như người đã tìm thấy cây huyết dụ vậy thì nó chính là của người. Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, chúng ta cứ chờ xem!”

Nói ngắn gọn xong A Mạc quay người định chạy vào rừng, nhưng đáng tiếc là cây hương xuân nhanh hơn, tán lá của nó khẽ rung lên, hàng trục “tim quả” lập tức bắn ra tứ phía, trong tích tắc, vô số lông tơ màu trắng bay lên, chặn mọi hướng rút lui của A Mạc!

“Em gái nó, người thật sự muốn đuổi cùng giết tận sao?”

Nhìn thấy những lông tơ trắng bay lơ lửng trên bầu trời, cuối cùng A Mạc cũng hoảng sợ, cảnh tượng phân giải xác người khủng khiếp vừa rồi vẫn còn ở trước mặt, chỉ cần động vào thứ này sẽ chết như đồng phân, ai có thể không sợ chứ?

Nhưng A Mạc không hổ là thủ lĩnh của một nhóm, trong lúc hoảng sợ anh ta vẫn rất nhanh trí, liều mạng dùng đám người thoái hóa chặn ở trước mình, dùng người thoái hóa vô tận để tạo thành một “quả cầu người” khổng

lồ, anh ta nấp vào trung tâm, tránh hết mức để cho những lông tơ trắng kia không chạm vào người, vội vàng dùng “quả cầu người” chạy trốn vào trong rừng rậm.

“Ha ha, tên này thú vị... Nhưng nếu để anh chạy thoát thì tôi còn mặt mũi nào ở lại đây nữa! Nổ đi, bom thảo mộc!”

Một tiếng ù ù vang lên, khu vực vài trăm mét xung quanh cây hương xuân đột nhiên rung chuyển, sau đó chỉ thấy vô số thân cây cứng cáp đột nhiên vỡ ra thành vụn gỗ nhỏ, rễ và thân cây mọc nước cũng lập tức biến thành sương mù nước màu xanh lá cây nhạt ngưng tụ giữa không trung rồi lần lượt nổ tung!

“A!”

Một tiếng hét vang lên, A Mạc cùng với hàng chục nghìn tử thi thoái hóa, hàng chục nghìn con thú thoái hóa ở xung quanh đều biến mất không còn dấu vết trong vụ nổ kinh thiên động địa này. Một lúc sau, vô số tay chân bị gãy và một trận mưa máu từ trên trời rơi xuống, tạo thành một vòng tròn cực kỳ ảm đạm và đáng sợ như hiện trường một vụ nổ hạt nhân với bán kính vài trăm mét mà cây hương xuân làm trung tâm.

“Đây... đây là... hết rồi! Đều chết hết rồi!”

Mọi người kinh ngạc nhìn rừng rậm trống trải, tim đập loạn xạ, trong bụng có cảm giác buồn nôn, vừa ép xuống nhưng ngay lập tức nó lại bùng lên khiến bọn họ rất khó chịu.

Đều chết hết rồi! Hàng vạn người thoái hóa cùng với đàn dã thú đã chết hết!

Nhưng điều này không khoa học, cây hương xuân này đã làm như thế nào vậy? Lẽ nào nó đã chôn trước hàng vạn tấn thuốc nổ xung quanh khu rừng?

“Kích nổ sức mạnh của các nguyên tố thực vật trong thời gian ngắn để tạo thành bom năng lượng... dẫn nổ càng nhiều thực vật thì sức công phá của quả bom càng lớn, nguyên lý của nó cũng gần giống như trùng bạo của chúng ta vậy, nhưng sức mạnh của nó mạnh hơn gấp hàng trăm lần kỹ năng

nổ trùng... quá khủng bố rồi, cây hương xuân này đơn giản là bất khả chiến bại!”

Thượng Ất tự lẩm bầm, một lần nữa trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi cùng cảm giác bất lực. Lúc này, cuối cùng thì anh cũng chắc chắn được một điều, đó là cây hương xuân này là bất khả chiến bại, sợ rằng ngay cả tiến sĩ L cũng không phải đối thủ của nó, có lẽ chỉ có tuyệt chiêu cuối cùng của con người – vũ khí hạt nhân với có thể đối phó được!

Nhưng vũ khí hạt nhân sao có thể kiểm soát dễ dàng như vậy được? Thượng Ất lơ mơ biết rằng một số nhân vật chủ chốt trong quân đội căn cứ Đế Đô nắm giữ mật mã cho các vụ phóng vũ khí hạt nhân, các hầm chứa nằm ở căn cứ phía tây, cách đó hơn một nghìn kilomet. Nếu muốn phóng thành công một đầu đạn hạt nhân thì phải liên hệ với quân đội ở căn cứ Tây Bắc, hoặc đơn giản là hộ tống một người đứng đầu nào đó ở căn cứ Đế Đô trực tiếp đến đó...

Nở nụ cười khổ, Thượng Ất biết có lẽ vũ khí hạt nhân chỉ là mong đợi xa vời. Trước mặt cây hương xuân suy thoái này về cơ bản là không thể nào giải quyết được. Cũng may, có vẻ như nó không quan tâm đến căn cứ của Thượng Ất lắm, nên trong cái rủi cũng có cái may.

“Thứ đáng ghét giống như sâu kiến, cuối cùng cũng không nhảy nhót phá vỡ kế hoạch của mình nữa...” Cây hương xuân chậm rãi quay mặt về phía Thượng Ất: “Bây giờ có thời gian giải quyết vấn đề của chúng ta rồi!”

“Giải quyết vấn đề của chúng ta?”

Lời nói của cây hương xuân khiến trái tim mọi người lập tức dựng lên đến cổ họng, chắc không phải con hàng này muốn động thủ với bọn họ đó chứ? Nếu là như thế thì bọn họ có bao nhiêu cơ hội thắng đây?

“Có chuyện gì, nói đi!” Cách đó trăm mét, Thượng Ất chậm rãi vỗ đôi cánh quý, nâng thân người lên cao ngang với cây hương xuân, bình tĩnh nhìn nó.

Khí thế! Nhất định phải có khí thế!

Mặc dù sợ hãi, lo lắng, thậm chí muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng Thượng Ất biết rằng với tư cách là thủ lĩnh của căn cứ Tổ Ứng, phía sau có hàng trăm người đang tin tưởng anh, sao anh có thể để họ lại một mình mà chạy trốn?

Chỉ cần Thượng Ất kiên trì, cố gắng đối mặt với cây hương xuân một cách bình tĩnh thì chiến binh của căn cứ Tổ Ứng ở phía sau mới có thể không loạn mà gây nên rắc rối. Chỉ có cách này, Thượng Ất mới có thể làm cho cây hương xuân hiểu rằng chiến binh căn cứ Tổ Ứng không giống như dã thú nó vừa tiêu diệt, tuy rằng sợ cường đại, nhưng không sợ chết.

“Ha, có vẻ như anh đã mạnh hơn so với lần trước tôi nhìn thấy anh. Hừm, xem ra tôi không tìm nhầm người, chắc anh có thứ tôi muốn.”

Cây hương xuân vui vẻ nói, dường như không có bị bộ dáng của Thượng Ất chọc tức, khiến mọi người phía sau thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù họ tin tưởng hoàn toàn vào Thượng Ất nhưng sức mạnh của cây hương xuân quá bá đạo, khiến họ cảm thấy đầy bất lực.

Chương 555: Hành trình kỳ lạ của cây hương xuân

Chương 555. Hành trình kỳ lạ của cây hương xuân

“Anh muốn cái gì? Não của một người khác?” Giọng điệu của Thượng Ất dần trở nên nghiêm túc, năng lượng hắc ám chậm rãi xuất hiện trên đôi cánh quý: “Nếu là não người, xin hãy quay về đi, tôi sẽ không đồng ý đâu, những người ở đây đều là người của tôi, đừng ép tôi động thủ với anh!”

“Ha ha, kiêu ngạo, anh muốn đo sức với tôi sao?” Người đàn ông trên cây hương xuân nở nụ cười, thì thào nói: “Nhưng anh vẫn hơi nhỏ yếu, tuy rằng trên người anh có một loại khí tức mà ngay cả tôi cũng cảm thấy sợ hãi... Thượng Ất, tôi hỏi anh, năng lượng màu đen lơ lửng trên đôi cánh của anh đến từ đâu, tại sao tôi lại có cảm giác quen thuộc như vậy?”

“Sức mạnh hắc ám? Anh là vì nó nên mới tới đây?” Thượng Ất kinh ngạc nhìn cây hương xuân, mọi người đều không hiểu cây hương xuân kia cảm

nhận được khí tức này như thế nào.

“Ừm, tôi chính là vì nó nên mới tới đây. Hôm qua, khi tôi đang đi săn bên bờ hồ Ngõa Nhĩ Ly Á thì khí tức ăn mòn trên người anh đột nhiên truyền đến trung tâm thông tin của tôi, vì vậy tôi đi từ bên đó qua đây ngay trong đêm để cố gắng tìm hiểu xem đây là chuyện gì... Anh không biết, loại khí tức này khiến tôi rất khó chịu, nhưng tôi tin chắc rằng tôi đã gặp loại khí tức này ở đâu đó...”

“Này này, anh đợi chút, anh vừa mới nói anh từ đâu về đây? Hồ Ngõa Nhĩ Ly Á? Đó không phải là một trong những hồ nước ngọt lớn nhất ở nước La Tư (Nga Kiev – hiện nay đất nước này đã không còn nữa) sao, nó cách đây hơn hai nghìn kilomet!?”

Điền Ba ngạc nhiên, với tư cách từng là đội trưởng đội đặc cảnh, năm năm trước anh từng đại diện cho cảnh sát đặc cảnh của Đế Đô, đến nước La Tư tham gia hội nghị giao lưu đặc cảnh quốc tế. Khi đó, địa điểm tổ chức cuộc thi giao lưu do ban tổ chức ấn định là bên bờ hồ Ngõa Nhĩ Ly Á, là một danh lam thắng cảnh nổi tiếng của địa phương.

Điền Ba nhớ rõ rằng họ đến khu vực đó trên một chuyến bay thẳng nội địa, họ gần như ngồi trên máy bay cả ngày mới đến được chỗ đó. Nhưng bây giờ, cây hương xuân lại nói đã chạy cả đêm để về đến đây, tốc độ này thực sự là không thể tin được.

“Không sai, cái hồ này chính là ở nước La Tư...” Điền Ba cắt ngang lời nói của cây hương xuân, nhưng nó không hề tức giận mà lại quan tâm giới thiệu phong tục địa phương: “Chắc các anh không biết, nước La Tư rất khó khăn, vì dân cư thưa thớt và khí hậu lạnh giá nên ở đó luôn là nơi sinh sản của các loài thú lớn. Ví dụ như gấu nâu và sói xám lớn, chúng đều lớn hơn rất nhiều so với ở Trung Quốc. Hơn nữa, sau khi thoái hoá thân hình của chúng lại càng lớn hơn nữa, mỗi con đều gần bằng một con voi bình thường, ăn cũng rất ngon...”

...

Tất cả mọi người đều không nói nên lời, nhìn cây hương xuân to lớn rồi lặng lẽ lẩm bẩm mấy từ cuối cùng mà nó nói: “Ăn cũng rất ngon... ăn cũng

rất ngon...” rồi tất cả đều im lặng.

Quá biến thái rồi, những con gấu nâu và sói xám sau khi suy thoái còn lớn hơn cả voi, vậy mà lại bị coi như đồ ăn vật, anh chắc chắn thứ mình anh là động vật sống không? Còn chạy đến lãnh địa của người nước ngoài để ăn, không có ai dạy anh làm người như thế nào sao, ồ, không đúng, là làm cây như thế nào sao?

“Ừm, anh thật sự đến nước La Tư sao, bên đó cũng hỗn loạn giống như chúng ta à, sinh tồn có khó khăn không? Ngoài ra, dạng sống nào đặc biệt mạnh mẽ, ví dụ như sinh mệnh siêu cấp giống như anh?”

Lời nói của cây hương xuân cũng khơi dậy sự tò mò của Thượng Ất, khi mọi người đang vất vả sinh tồn thì thứ này lại chạy ra nước ngoài thì thôi đi, lại còn có vẻ như sống rất tốt nữa. Có điều, Thượng Ất càng lo ngại hơn về mức độ suy thoái sinh học ở nước ngoài, cây hương xuân nói không sai, vì điều kiện địa lý nên hình dạng cơ thể của những con thú bị thoái hóa ở nước La Tư nhìn chung mạnh hơn ở Trung Quốc.

Vì vậy, một khi chúng đã tiến hóa đến trình độ sinh mệnh siêu cấp như cây hương xuân thì đây sẽ là một tin rất xấu, vì đây là một quốc gia tiếp giáp với biên giới Trung Quốc.

“Tình hình ở đó cũng tương tự như ở Trung Quốc, chỉ khác là đa phần số người của họ ít nên số lượng người thoái hóa cũng ít hơn. Hơn nữa, nước La Tư đã trải qua trận siêu bão tuyết kéo dài gần nửa năm, gần một nửa số người của đất nước này đã chết trong điều kiện nhiệt độ cực thấp. Chỉ có một số thành phố lớn là còn tồn tại được, họ chiến đấu rất ngoan cường với những sinh vật cực hàn, hơn nữa có những người tiến hóa ra thực lực không tồi.

Cây hương xuân kiên nhẫn giải thích, dường như nó rất thích cảm giác nói chuyện trước mặt Thượng Ất, điều này cũng khiến Thượng Ất cảm thấy có chút kỳ quái. Không hiểu vì sao, Thượng Ất luôn cảm thấy cây hương xuân trước mặt này giống như một người trẻ tuổi năng động nhưng có chút bốc đồng, tuy rằng có trí tuệ con người nhưng anh vẫn có cảm giác nó không có kinh nghiệm gì trong cuộc sống.

Chẳng lẽ cây hương xuân này mới chỉ tiến hóa đến 20 tuổi theo tuổi của con người, nhưng nó đã nói rõ là nó đã nuốt chửng không dưới trăm nghìn bộ não của con người...

Thượng Ất suy nghĩ lung tung, nhưng giọng điệu của cây hương xuân bên kia đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Về phần sinh mệnh siêu cấp mà anh nói, tôi thật sự đã gặp được một thứ, chính là ở trong hồ Ngõa Nhĩ Ly Á mà tôi nói, có một sinh vật cổ dài, thân hình to gần như gấp hai lần tôi, đầu rắn, mặt thằn lằn, lưng rùa, đuôi rồng... Người dân ở đó gọi nó là thủy quái, nhưng tôi có thể khẳng định với anh rằng thứ này là một sinh vật mang gen của loài sinh vật thời tiền sử.”

“Thủy quái? Thủy quái hồ Ngõa Nhĩ Ly Á?”

Vào lúc này, cả Hoa Đa Tình và những người khác đều kinh ngạc hét lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thủy quái hồ Ngõa Nhĩ Ly Á chính là huyền thoại nổi tiếng nhất ở thế giới trong quá khứ. Người ta kể rằng dưới đáy hồ Ngõa Nhĩ Ly Á có một sinh vật khổng lồ từ xa xưa sinh sống quanh năm, nó luôn vươn cái cổ dài hàng chục mét của mình lên khỏi mặt nước khi trời tối hoặc khi dân cư thừa thớt, chỉ có một số ít người có may mắn được chứng kiến sự xuất hiện của nó, một số có cơ hội chụp được ảnh của nó cũng bị mọi người nghi ngờ là làm giả.

Chương 556: Lòng nhân từ của cây lớn

Chương 556. Lòng nhân từ của cây lớn

Tóm lại, quái vật hồ Ngõa Nhĩ Ly Á là con quái vật bí ẩn nhất trong mắt nhiều người trên Trái Đất, không ngờ rằng nó lại thực sự xuất hiện sau ngày mặt trời, hơn nữa còn bị cây hương xuân phát hiện!

“Đại Xuân, anh có chắc là mình đã nhìn thấy thủy quái hồ Ngõa Nhĩ Ly Á không? Anh có động thủ không, dựa vào năng lực của anh chắc là có thể dễ

dàng đánh bại nó chứ?”

Tên mập Hoa Đa Tình tiếp tục phát huy thuộc tính hóng chuyện, đối với mấy chuyện này nghĩ thôi đã biết anh ta không bao giờ có sức phản kháng. Cây hương xuân cũng là cực kỳ hiếm có người nói chuyện cùng mình, tán cây to lớn rung chuyển dữ dội, như là người đang vỗ ngực kiêu ngạo nói: “Đương nhiên rồi, là vua của vùng đất Trung Quốc, sao tôi có thể dễ thua bởi loài súc sinh ngoại quốc đó chứ... Khi gặp thủy quái, tôi đã đánh với nó một trận, tên đó bị tôi đánh cho tơi tả, trốn trong nước không dám ra, nên tôi đã ở bên hồ đợi nó, trong thời gian đó, một số đội quân của nước La Tư đến thăm tôi, tất cả đều bị tôi giết chết, trong đó tôi còn nuốt não của một người tên là Tư Lô Phu Tư Cơ (Slevsky), tôi còn giữ lại da mặt của anh ta, không tin mọi người xem!”

Đại Xuân nói rồi vươn một nhánh khô ra khỏi tán, đó là khuôn mặt của một người phương Tây, mắt xanh, râu tóc màu vàng rất xù xì.

Thượng Ất nhìn chằm chằm khuôn mặt này trong chốc lát, anh mơ hồ có cảm giác mình đã nhìn thấy khuôn mặt này ở đâu đó. Quay sang nhìn Điền Ba, Điền Ba cũng nhìn anh với vẻ do dự, đột nhiên hai người quay sang nhìn nhau rồi cùng hét lên: “Mẹ nó, tên này không phải là chỉ huy cao nhất của quân đội nước La Tư, là chỉ huy của mười đội quân lớn, Tư Lô Phu sao?”

Một cảm giác hoang mang xông lên trên đầu, Thượng Ất đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mắt mờ đi. Một cái cây lớn xuất hiện ở biên giới Trung Quốc sang nước láng giềng đánh nhau, không chỉ thủy quái sợ đến nổi rụt thành con rùa mà còn giết chết chỉ huy hàng đầu của quân đội quốc gia láng giềng, còn không để lại cho người ta toàn thây...

Dừng mãi, đại ca cây lớn của tôi, uy danh này là đánh đến tầm quốc tế rồi, thật sự không làm lão tổ tông Trung Quốc mất mặt!

Thượng Ất và Điền Ba cười khố nhìn nhau, trong lòng thầm nói may mắn bây giờ là ngày mạt thế, mọi phương thức liên lạc đều mất, nếu không thì cái cây lớn kia đã gây ra chiến tranh giữa hai nước rồi. Phải biết là người dân nước La Tư rất hung dữ, gấu xám ở nơi đó được gọi là loài thú không

có tôn nghiêm nhất trên Trái Đất, chỉ cần xuất hiện trên đường phố là sẽ bị người dân La Tư túm cổ làm cho ngạt thở tới chết!

“Hả? Các người biết tên này à?” Cây hương xuân không khỏi tò mò khi nhìn thấy phản ứng của Thượng Ất và Điền Ba, tiếc nuối nói: “Nói thật, tôi thật sự không nên nuốt bộ não của người này, bộ não này đầy rẫy những chiến tranh, cướp bóc và chinh phục... bộ não con người như vậy không có giá trị gì cả, lãng phí một đơn vị thần kinh của tôi!”

Được rồi, không nói về chuyện này nữa, chúng ta quay lại chủ đề ban đầu. Thượng Ất, lần này tôi quay lại chủ yếu là để tìm hiểu về năng lượng hắc ám trên người anh, anh có thể cho tôi biết năng lượng này đến từ đâu không?”

Nói đến năng lượng hắc ám trên người Thượng Ất, âm điệu của cây hương xuân đột nhiên trầm xuống nghiêm túc, thân cây to lớn cũng toát ra hơi thở hồi hộp nhàn nhạt. Sau khi mất đi hình người, cái cây này trở thành một con quái vật bất cần đời, bầu không khí xung quanh nó lập tức lạnh xuống.

“Một thế giới khác, một thành phố hoang tnf!”

Không giấu giếm gì cả, Thượng Ất kể về chuyến đi của mình đến một thế giới khác về những vết nứt thời không. Trong vấn đề này, Thượng Ất tin rằng không cần thiết và cũng không có cơ hội để lừa gạt cây hương xuân, mức độ sinh mệnh của nó đã đạt đến mức siêu cấp, bất kỳ thay đổi nhỏ nào trên cơ thể do nói dối cũng không thể thoát khỏi hàng trăm cặp mắt của cây hương xuân.

Ngoài ra, thái độ của cây hương xuân đối với chuyện này vẫn luôn rất tốt, nói không ít những chuyện liên quan đến bản thân mình nên Thượng Ất không có ý định giấu diếm chuyện đối phương muốn biết.

Ngay thẳng và cởi mở... Thượng Ất cũng cho cây hương xuân đủ sự tôn trọng, thậm chí một số điều tiến sĩ L tiết lộ anh cũng nói, cây hương xuân đứng yên một thời gian dài như thể nó thật sự giống một cái cây vậy.

Một lúc sau, những cành cây to lại rung lên, khuôn mặt người đàn ông lại xuất hiện trước mặt Thượng Ất và những người khác: “Cánh cửa đến một

thế giới khác... đó là một nơi rất thú vị, nhưng tôi ghét bóng tối, hy vọng anh sẽ không mang thêm sức mạnh hắc ám đến Trái Đất, nếu không tôi sẽ không vui, anh có hiểu không?”

“Tôi hiểu, tôi sẽ cố gắng hết sức để không sử dụng những sức mạnh hắc ám này... Đương nhiên, tiền đề là tôi có thể tự bảo vệ mình.” Thượng Ất khiêm tốn nói, trên mặt mang theo nụ cười bình tĩnh.

Ngay cả khi trở thành sinh mệnh siêu cấp, cây hương xuân lớn cũng vẫn là một loại cây thuộc thực vật, sức mạnh hắc ám đến từ thế giới hoang tàn có sức ăn mòn rất mạnh đối với thực vật, nó có thể gọi là kẻ thù trời sinh của muôn loài, cây hương xuân cũng như thế.

“Ừ, nếu vậy thì tôi yên tâm rồi.” Người đàn ông chớp mắt, nghiêm giọng nói: “Nói đến đây tôi phải cảm ơn anh, nếu không phải lần trước anh nhắc nhở tôi thì có lẽ tôi đã đến gặp trực tiếp tiến sĩ L đó. Khi đó, nói không chừng tôi sẽ bị tiến sĩ L cưỡng đại kéo vào thế giới khác... Tôi phải đi đây, trong người sinh mệnh siêu cấp ở hồ Ngõa Nhĩ Ly Á đó có thứ mà tôi muốn tìm, tôi hy vọng lúc tôi trở lại lần nữa, anh có thể luôn giữ lời hứa của mình, tôi cũng đã tìm thấy những thứ tôi muốn tìm, tôi đã tìm được ý nghĩa thực sự của cuộc sống. Thế này, tôi với anh không cần phải trở thành đối thủ đánh đến người sống ta chết... Đi đây, hẹn gặp lại!”

...

Đến đột ngột, rời đi cũng đột ngột... Hành động của sinh mệnh siêu cấp thật là khó hiểu, bây giờ chỉ còn lại Thượng Ất và đám người đứng trong gió nhìn đám hỗn độn trong rừng. Cuối cùng, tiếng hét của tên mập Hoa Đa Tình đánh thức suy nghĩ của mọi người, họ thấy tên mập này lắc cái mông mập mạp, gục mặt xuống đất như một con lợn rừng, miệng không ngừng la hét.

Chương 557: Thảm họa tuyết siêu cấp đang đến

Chương 557. Thảm họa tuyệt siêu cấp đang đến

“Phát rồi, phát rồi! Chúng ta phát rồi! Nhiều hạt tinh hạch thế này, thật là làm mù mắt chó của tôi rồi! Tinh hạch năng lượng hoàn hảo cấp vương, tinh hạch năng lượng cấp vương hoàn hảo, ha ha... Có tổng cộng mười hạt tinh hạch năng lượng hoàn hảo cấp vương, hàng nghìn hạt tinh hạch phẩm chất cao... Lão đại, anh mau đá tôi một phát đi, để cho tôi biết là không phải tôi đang mơ!”

“Mười hạt tinh hạch năng lượng hoàn hảo cấp vương? Hàng ngàn hạt tinh hạch năng lượng phẩm chất cao... lẽ nào?”

Lời nói của tên mập Hoa Đa Tình lập tức thu hút sức chú ý của mọi người, nhìn dọc theo cơ thể Hoa Đa Tình, trên mặt đất ở trung tâm chiến trường có một mảnh tinh hạch rực rỡ đủ màu sắc, dưới ánh mắt trời nó trở nên rực rỡ.

“Ôi đêch, nhân nghĩa, đại ca cây này! Đại ca cây, lợi hại!”

Mọi người bàng hoàng chợt nhận ra điều gì đó, hóa ra cây hương xuân đã chuẩn bị sẵn một món quà lớn cho mọi người trước khi ra về. Sau khi đã thú thoái hóa và đạo diễn là Hồ Vương cộng với hàng vạn con thú thoái hóa, người thoái hóa bị nguyên tố thực vật nổ tung thành bột thì trong cơ thể vẫn còn lại rất nhiều hạt tinh hạch năng lượng, đúng là kỳ tích. Điều này cũng chứng tỏ sức khổng chế công phá đến mức kinh hoàng của cây hương xuân... nghĩ thì sợ nhưng đúng là hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Đối mặt với tất cả tinh hạch năng lượng, mọi người đều vội vàng nhặt lên. Nhưng chẳng mấy chốc, mọi người thấy mình không còn cầm được nhiều hạt tinh hạch năng lượng bằng tay nữa nên hàng chục người đàn ông cầm đầu cởi áo cởi quần, buộc chặt lại thành bao tải rồi ném hạt tinh hạch vào.

“Lão đại, lần này chúng ta phát rồi, những hạt tinh hạch cấp vương này không phải hàng bình thường, anh mau xem tâm của nó!”

Khi đến gần Thượng Ất, giọng điệu của tên mập có chút kích động, run rẩy chỉ vào một trong những hạt tinh hạch, thầm nói: “Màu vàng như vàng, lưu động như nước, dưới ánh mặt trời trong như ngọc, tất cả điều này chỉ ra rằng tâm của tinh hạch năng lượng của Hồ Vương này đã vượt qua chất

lượng của tâm tinh hạch cấp vương bình thường, đạt đến một mức độ cao hơn. Tôi đoán, nếu như có ai đó có thể hấp thụ hoàn toàn năng lượng trong đó thì giá trị năng lượng sẽ tăng lên ngay lập tức, vượt qua được bình cảnh, tăng giới hạn thể chất...”

“Tâm tinh hạch có chất lượng cao hơn? Ở trên cấp vương, vậy thì chỉ có nội đan yêu thú...” Thượng Ất vừa nhìn không khỏi nghĩ tới một cách nói khác về tinh hạch ở kiếp trước.

Người ta kể rằng, khi một người đang chiến đấu với một sinh vật thoái hóa, anh ta vô tình nhặt được một tinh hạch đặc biệt nó năng lượng lỏng chảy ở bên trong. Loại tinh hà này rất đẹp, dưới sự chiếu sáng của ánh sáng mạnh sẽ phát ra vàng hào quang, thứ quý giá chính là chất lỏng màu vàng bên trong tinh hạch. Sau khi hấp thụ được nó, con người sẽ vượt qua được giới hạn thể chất trong một thời gian rất ngắn, cơ thể trở nên cực kỳ cứng rắn. Có người may mắn còn có thể phát triển những dị năng đáng kinh ngạc, chẳng hạn như leo trèo, nhảy, thậm chí là bay trong một thời gian ngắn...

Dựa theo đặc điểm này, các cao thủ ở kiếp trước đã liên hệ tâm tinh hà lỏng này với nội đan của yêu thú trong tiểu thuyết, nên nó càng ngày càng được nhiều người công nhận. Thời kỳ sau, người ta thậm chí còn mê tín về tác dụng của nội đan này, tương truyền rằng chỉ cần nuốt một viên vào bụng, thì họ có thể trường sinh bất lão, thân thể thành thánh...

Thượng Ất cũng vô cùng khao khát điều này, nhưng bởi vì thực lực thấp, thậm chí ở kiếp trước anh còn khó có thể lấy được một hạt tinh hạch thông thường nhất, huống chi là nội đan yêu thú thần kỳ này.

“Thứ này là nội đan bên trong yêu thú sao... cây hương xuân ra tay cũng thật hào phóng, để lại cho chúng ta vật quý giá như vậy!”

Xoa xoa nội đan Hồ Vương trong tay, tâm tình Thượng Ất phức tạp. Cây hương xuân bất ngờ xuất hiện, tuy đã giải quyết được đám dã thú thoái hóa và người thoái hóa A Mặc nhưng nó cũng mang đến không ít rắc rối cho kế hoạch tiếp theo của anh. Thượng Ất không nghĩ lời nhắc nhở của cây hương xuân trước khi rời đi chỉ là một trò đùa, nếu anh sử dụng sức mạnh hắc ám đến từ thế giới khác để tiêu diệt một số lượng lớn khu rừng thì tên này sẽ thật sự quay lại và trở mặt.

Sinh mệnh siêu cấp có thể giết chết hàng vạn đối thủ chỉ trong vài giây, nghĩ đến việc trong tương lai có thể trở thành đối thủ của nó, Thượng Ất không khỏi cảm thấy đau thấu gan. Dường như việc phá hủy rừng rậm trên diện rộng là không thể, phải tìm cách khác!

...

Mùa hè đi, mùa thu đến, tiếp đó là một mùa đông ảm đạm và lạnh lẽo. Sau khi màn sương đỏ trên bầu trời biến mất, sáu tháng sau, tức là mùa đông lạnh đầu tiên của Đế Đô kể từ khi nơi đây bước vào thời mạt thế.

Trời lạnh, thực sự lạnh rất lạnh, lạnh thấu xương tới mức có thể biến gấu chó đông thành chó!

Hơn ba tháng qua, những bông tuyết khổng lồ to gần bằng lòng bàn tay không ngừng rơi xuống trong bán kính gần một nghìn kilomet gần Đế Đô. Chỉ trong nháy mắt, rừng xanh bạt ngàn đã biến thành một vùng băng tuyết như trong thế giới truyện cổ tích. Nhiệt độ giảm mạnh cũng khiến tất cả các sinh vật ở Đế Đô phải trải qua một thử thách khổng lồ mà trước đây chúng chưa từng trải qua.

Thảm thực vật héo úa, cây cối khô héo, muông thú đều ẩn náu mà biến mất... Cây cỏ dưới ba mét đã mất dấu vết từ lâu, ngay cả tháp canh của căn cứ Tổ Ưng cao hơn chục mét cũng chỉ lộ ra một nửa ngọn chóp ở bên trên, chỉ có hồ Tổ Ưng ở sâu trong rừng rậm là vẫn còn đó, kiên cường chống đỡ từng đợt sương lạnh, với cái lạnh khắc nghiệt để giữ cho mặt nước không bị đóng băng. Trong rừng rậm, hầu như không có dấu hiệu động vật hoạt động, trước thảm họa tuyết này, tất cả những con thú to lớn khôn ngoan đã chọn cách đào một cái hố để ngủ đông. Những con vật có thân hình ngắn và linh hoạt dựa vào khứu giác và thị giác nhạy bén của mình đã thu thập những hạt cỏ có thể sử dụng được và trái cây đông lạnh trong băng tuyết để lấp đầy cái bụng teo tóp của chúng, khiến cho chúng có thể miễn cưỡng tiếp tục sống.

Chương 558: Cao Vũ Hàm là nữ nhân hoang dã

Chương 558. Cao Vũ Hàm là nữ nhân hoang dã

Siêu thảm họa lại một lần nữa tấn công vùng đất này, các loài động vật phát triển mạnh đã trực tiếp dựa vào khả năng của chính mình để chiến đấu ngoan cường với ông trời!

Tất nhiên, điều này cũng bao gồm cả người của căn cứ Tổ Ưng, tất cả có khoảng 43.500 con người các loại!

Trong sáu tháng qua, Thượng Ất đã gần như tiêu hao hầu hết vũ khí, kho nguyên liệu và các nguồn lực dân cư khác nhau nhau mà anh ta cần ở căn cứ Đế Đô với gần 10.000 tinh hạch năng lượng mà anh thu hoạch được. Đương nhiên, khi đối mặt với những con cáo già như Văn Thiên Hoa, Thượng Ất cũng phải trả cái giá nhất định thì mới có được những thứ này.

Nội đan của một con yêu thú cáo đỏ, năm hạt tinh hạch năng lượng hoàn hảo cấp vương, 6000 hạt tinh hạch năng lượng phẩm chất cao, hàng trăm Trúc Tâm Tinh, sao giao đen, hạt râu bụt vàng, hạt sen cặn và một văn bản thỏa thuận bằng giấy cho mỗi quan hệ liên minh... với những thứ này, căn cứ Tổ Ưng đã nhận được tất cả vật liệu và một số lượng lớn dân số mà họ muốn cũng như sự hỗ trợ quân sự từ căn cứ Đế Đô.

Sau đó, các chiến binh căn cứ Tổ Ưng càn quét khu rừng rậm gần căn cứ bằng hệ thống vũ khí sinh học mạnh mẽ, cuối cùng đã dọn sạch một vành đai định cư cho người tị nạn dài hơn 30km. Mong ước quan trọng nhất của Thượng Ất trong những ngày mặt trời - một ngôi nhà an toàn cho mẹ con Trần Phóng.

Đáng tiếc, thảm họa tuyết siêu cấp sớm ập đến, đây cũng là cảnh tượng mà Thượng Ất lo lắng.

May mắn thay, khi thảm họa tuyết bắt đầu, Thượng Ất đã tích lũy được rất nhiều gỗ và đá cho sự phát triển của vành đai tị nạn, do đó, vấn đề lớn nhất

trong mùa đông này là cái lạnh, nó khiến cho hàng trăm trẻ sơ sinh và người già thiệt mạng. Có điều, căn cứ Tổ Ưng và căn cứ Đế Đô đều phải đối mặt với vấn đề quan trọng đó là tình trạng thiếu lương thực do giá rét nghiêm trọng gây ra.

Dựa trên công nghệ tái tạo sinh học do tiến sĩ L để lại, căn cứ Đế Đô sử dụng các hạt tinh hạch sinh học làm nguồn năng lượng để tạo ra một khu vực trồng cây trong nhà kính lớn, có thể cung cấp thực phẩm cho gần 40.000 người trong căn cứ trong một khoảng thời gian ngắn. Mà bởi vì căn cứ Tổ Ưng trước đây đã tích lũy được rất nhiều hoa quả và hạt, hồ Tổ Ưng cũng không bị đóng băng nên trong vòng vài tháng này cũng không phải lo vấn đề lương thực.

Nhưng vấn đề là không ai biết đợt tuyết rơi dày đặc này sẽ kéo dài bao lâu, trong trường hợp giống như sương mù đỏ kéo dài cả năm như lần trước thì dù có là căn cứ Đế Đô hay căn cứ Tổ Ưng thì cũng khó mà chịu đựng được.

Tệ hơn nữa là vào thời điểm khó khăn này, đoàn sứ giả thứ hai do Triệu Nghị phái tới xuất hiện. Một nhóm có năm người, tổng cộng có mười nhóm, dựa vào vết nứt thời không, vượt qua khoảng cách địa lý mà uy nghiêm xuất hiện trước căn cứ Đế Đô.

Trong làn tuyết trắng, họ chuyển ra một lượng lớn thực phẩm tươi, nguyên liệu, hạt tinh hạch quý giá và vũ khí mạnh mẽ, tuyên bố rằng họ sẽ ký một thỏa thuận với căn cứ Đế Đô, yêu cầu căn cứ Đế Đô mở cổng thành tiếp nhận sự gia nhập của quân đội Triệu Nghị, đồng thời thông báo cho tất cả các thành viên trong căn cứ rằng Triệu Nghị sẽ trở thành chỉ huy hàng đầu của quân đội, kiểm soát toàn bộ sức mạnh quân sự, nắm giữ toàn bộ quân quyền ở căn cứ Đế Đô.

Trắng trợn lợi dụng lúc người ta hoạn nạn, hành vi của Triệu Nghị đã khơi dậy một sự phẫn nộ mạnh mẽ từ tất cả người dân trong Đế Đô. Nhưng may mắn thay, bị con đường tuyết dày cản trở, nên không ai có thể phát động tấn công trong thời tiết này, hơn nữa dường như năng lực của vết nứt thời không của Triệu Nghị có hạn, không thể vận chuyển một lượng lớn binh lính nên căn cứ Đế Đô tạm thời không có nguy hiểm, lòng người cũng có thể an ổn hơn một chút.

Có điều, cuộc khủng hoảng vẫn tồn tại, không ai có thể đảm bảo rằng một ngày nào đó Triệu Nghị sẽ đột nhiên giết tới, cảm giác tính mạng bị người khác nắm trong tay thực sự rất khó chịu. Do đó, căn cứ Đế Đô đã đưa ra một quyết định bất ngờ, Văn Thiên Hoa, một trong những người lãnh đạo đứng đầu đã cử người bí mật liên lạc với Thượng Ất, dùng tư cách là đồng minh, yêu cầu căn cứ Tổ Ưng cử người đến cùng họ chủ động xuất kích, đi về Ma Đô ở phía nam thăm dò tình hình bên trong của Triệu Nghị.

...

Sau khi nhận được tin tức, tất cả mọi người cao tầng của căn cứ Tổ Ưng đều rất kinh ngạc trước trí tưởng tượng của Văn Thiên Hoa và những người khác. Trong thời tiết thế này, nếu muốn băng qua những cánh đồng tuyết rộng lớn để đến miền nam Trung Quốc thì căn bản không khác gì tự sát.

Không nói đến những cái khác chỉ riêng chuyện nghe nói tuyết phủ cách Đế Đô gần nghìn kilomet, người bình thường đi bộ vài kilomet cũng đã rất nguy hiểm, huống chi là vượt qua khoảng cách này đi về phía nam. Nhìn bề mặt tuyết trông rất rắn chắc nhưng thật ra rất mềm, ngay khi bước lên nó thì cả người sẽ bị mắc kẹt trong lớp tuyết sâu vài mét và không thể di chuyển được. Hơn nữa đây là may mắn, nếu xui xẻo còn có thể gặp phải vành đai đầm lầy đóng băng hoặc vết nứt trên bề mặt dưới tuyết thì chỉ cần bước sau một bước thôi là sẽ lao vào ngõ cụt, đến xương cũng không tìm được.

Trước sức mạnh thiên nhiên, loài người thực sự quá nhỏ bé, cho dù có cường đại như Thượng Ất cũng phải cân nhắc kỹ hậu quả. Nhưng đêm đó Văn Thiên Hoa lại cử người đến căn cứ Tổ Ưng và đặc biệt gửi một bức thư cho Thượng Ất. Sau khi đọc xong bức thư, cuối cùng Thượng Ất cũng thay đổi quyết định, đồng ý với yêu cầu của Văn Thiên Hoa, quyết định đích thân đi tới Ma Đô!

“Thượng Ất, anh điên rồi sao? Sao có thể tới Ma Đô trong thời tiết quái quỷ này được? Không được, với tư cách là người chỉ huy quân đội Tổ Ưng, tôi không đồng ý!” Trong phòng nghị sự của căn cứ Tổ Ưng, Điền Ba tức giận lắc đầu, tỏ thái độ bất mãn tột độ với việc Thượng Ất đồng ý với yêu cầu của Văn Thiên Hoa.

Chương 559: Cao Vũ Hàm là nữ nhân hoang dã (2)

Chương 559. Cao Vũ Hàm là nữ nhân hoang dã (2)

“Em cũng không đồng ý, Thượng Tú Tú còn nhỏ không hiểu chuyện thì thôi đi, nhưng Thượng Nhạc Nhạc đã gần ba tuổi rồi, thằng bé bắt đầu hiểu được rất nhiều chuyện của người lớn. Một khi anh rời đi như thế này, chắc chắn Nhạc Nhạc sẽ không chịu được, anh hẳn tâm nhin con mỗi ngày vì anh mà hốt hoảng lo sợ sao?”

Trần Phóng là người thứ hai nhảy ra phản đối, suốt sáu tháng qua cô ấy đã ở bên Thượng Ất cả ngày lẫn đêm, mỗi ngày cô đều sống rất hạnh phúc. Lần này, Thượng Ất lại đột nhiên đề xuất muốn rời đi, nhất thời khiến cô rất khó tiếp nhận, vì vậy cô phải dùng đến con trai mình là Thượng Nhạc Nhạc để cố gắng thay đổi ý định của Thượng Ất.

“Còn có tôi cũng không đồng ý...” Tên mập Hoa Đa Tình là người thứ ba nhảy ra, đột nhiên thấy Thượng Ất nhìn chăm chăm, anh ta run lên, nhanh chóng thay đổi lời nói: “Nếu như thật sự phải đi thì tính thêm tôi nữa, có điều chắc là phải tìm người công tôi ở sau lưng mới được, ha ha, ha ha.”

Tên mập Hoa Đa Tình cười khan, nhìn những ánh mắt ở xung quanh đang nhìn mình chăm chăm với vẻ mặt khó xử, tên mập thì nở nụ cười tươi như hoa hướng dương. Thượng Ất thấy vậy ho khan, mở miệng nói: “Vậy thì mang theo anh đi...”

“Cái gì, đem tên mập đi thật à, toàn thân thịt của anh ta phải nặng đến gần 150kg, lão đại, anh đi mang theo anh ta đi trên đường để lót dạ à?”

Mọi người bất ngờ nhìn Thượng Ất, không biết trong hồ lô của anh đang bán thứ thuốc gì. Lẽ nào anh ấy định trực tiếp bay ra khỏi cánh đồng tuyết trắng này sao, nhưng cơn bão tuyết trên bầu trời có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, nếu gặp phải nó anh nhất định sẽ chết.

“Tôi nhổ vào, lão đại có thể ăn thịt hôi thối hiểm có của tôi sao...” Tên mập trừng mắt nhìn đám đông đang sôi nổi, quay đầu tò mò hỏi: “Lão đại, chắc không phải anh mang tôi cùng bay đó chứ? Tôi, tôi thực sự hơi sợ độ cao, tôi sợ mình sợ quá sẽ đi tiểu trên đường đi...”

“Đừng lo lắng, không phải bay, là dùng công nghệ vết nứt thời không để dịch chuyển trong tức khắc!” Thượng Ất nhẹ nhàng nói, đồng thời nâng phong thư trong tay lên: “Trong bức thư này, Văn Thiên Hoa có nói căn cứ Đế Đô đã phá giải được nguyên lý của công dụng dịch chuyển tức thời của vết nứt thời không của căn cứ Ma Đô, họ đã thí nghiệm thành công dịch chuyển người cách xa hàng trăm kilomet. Vì vậy chúng ta không cần phải đi bộ qua cánh đồng tuyết này nên không có nguy hiểm đến tính mạng...”

“Hả, căn cứ Đế Đô phá giải được công nghệ dịch chuyển của vết nứt thời không của Ma Đô rồi? Ai mà lợi hại như vậy, lẽ nào tiến sĩ L từ thế giới khác trở về rồi sao?” Mọi người kinh ngạc nói, đồng thời nhanh chóng đoán danh tính của người đã phá giải nó.

“Không cần đoán nữa, mọi người không biết người này, cô ấy tên là Cao Vũ Hàm...” Thượng Ất nói, giữa lông mày hiện lên vẻ nghi hoặc. Văn Thiên Hoa nhắc tới người đã thành công phá giải công nghệ dịch chuyển bằng vết nứt thời không của Ma Đô này, anh chưa từng gặp, nhưng cái tên này cũng không xa lạ. Nói ra người này có thể xuất hiện ở căn cứ Đế Đô, cũng là có liên quan nhất định với anh.

Cao Vũ Hàm, con gái của Cao Trác Nhiên, một cô gái 19 tuổi.

Lần trước, Cao Trác Nhiên đã tàn sát cả một thành phố của người còn sống sót bởi vì nữ nhân xinh đẹp này bị người tị nạn trong thành này cưỡng hiếp. Để có được ngọc bội Dao Cầm quý giá của Cao Trác Nhiên, Thượng Ất đã tiết lộ nơi ở của Cao Vũ Hàm cho Cao Trác Nhiên. Thật không ngờ, mới chỉ hơn một năm, cô gái này đã phát triển thành một người đột biến não mới ở Đế Đô, Văn Thiên Hoa cho biết, cô ấy đã kích hoạt được gần 40% độ biến dị não, sức mạnh của cô ấy là không thể tưởng tượng được.

“Thật sự là thiên đạo tuần hoàn, vạn sự đều có lý do của nó, không ngờ hành động vô ý lúc đầu của mình không chỉ cứu được cô gái này mà còn đưa một cao thủ đột biến não đến căn cứ Đế Đô. Dựa vào việc nha đầu này

có thể phá giải công nghệ dịch chuyển vết nứt thời không thần kỳ của Ma Đô, e rằng không đến vài năm nữa cô ấy có thể đuổi kịp cha của mình là Cao Trác Nhiên, hiển nhiên lại xuất hiện một cao thủ đột biến não khác...”

Thượng Ất lắc đầu, không khỏi thở dài cầu may. Vì sự quật khởi của mình ở thế giới này, Cao Trác Nhiên đã bị tiến sĩ L giữ lại ở thế giới khác, nhưng lại thành toàn cho con gái của ông ta là Cao Vũ Hàm. Điều mà Thượng Ất không ngờ tới là Văn Thiên Hoa đề cập đến việc quân đội Đế Đô cử tổng cộng mười hai cao thủ tham gia thám thính Ma Đô, người đứng đầu chính là Cao Vũ Hàm.

Nghĩ đến đây, Thượng Ất không khỏi càng ngày càng không khỏi sinh ra hứng thú với Ca Vũ Hàm, thiếu nữ thiên tài chỉ mới có 19 tuổi này lợi hại đến mức nào mà có thể khiến cho một con cáo già như Văn Thiên Hoa yên tâm giao người mình cử cho cô ấy?

“Lão đại, không phải là anh làm thật đó chứ, tôi không đi có được không, cái thời tiết quái dị ở bên ngoài lạnh chết người đó!” Nhìn thấy Thượng Ất đang yên lặng suy nghĩ, tên mập nghĩ rằng anh đang cân nhắc người đến Ma Đô, vì vậy liền khổ sở cầu xin.

Là một người béo tiêu chuẩn, anh ta sợ lạnh hơn sợ đói. Nếu bảo anh ta từ bỏ sự ấm áp của căn cứ Tổ Ưng mà đi đến vùng băng tuyết bên ngoài thì thà rằng đâm chết hẳn còn hơn. Đỗ Giai Tuệ ở bên cạnh đá vào hông anh ta hét lên: “Tên mập chết tiệt, tránh ra cho lão nương! Nhìn thấy bộ dạng như con lợn chết của anh là tôi thấy phiền, thật sự là thà vứt anh ở bên ngoài cho anh chết cóng còn hơn... Thượng Ất, tôi hỏi anh Cao Vũ Hàm là ai, nghe tên chắc là phụ nữ đúng không, là người cùng quê với anh hả, thời tiết lạnh như này anh thật sự nỡ bỏ rơi mẹ con Trần Phóng như này rồi đi sao?”

...

Im lặng, tất cả mọi người đều im lặng, nhưng đồng thời bọn họ cũng kinh ngạc, Đỗ Giai Tuệ này quá ác, trong toàn bộ căn cứ Tổ Ưng này chỉ có nữ nhân này dám chất vấn Thượng Ất như thế.

Lợi hại, không hổ là bạn thân của vợ lão đại, trên mỗi quan hệ nam nữ thì người này đơn giản là một con hổ cái, gặp ai thì cắn người đó!

Chương 560: Mang theo mấy người phụ nữ chúng tôi

Chương 560. Mang theo mấy người phụ nữ chúng tôi

“Ừ, đúng là phụ nữ, nghe nói còn là một cô gái rất xinh đẹp.” Thượng Ất nhẹ giọng nói, nhưng ánh mắt đảo quanh Đỗ Giai Tuệ rồi rơi vào trên người Trần Phóng: “Vợ, tin tưởng anh, anh sẽ sớm trở lại thôi.”

“Cắt, tại sao lại tin tưởng anh! Trần đầy dục vọng, nam nhân mấy người không có ai tốt cả! Trần Phóng, đừng có tin anh ta!” Đỗ Giai Tuệ lãnh đạm nói, nhưng trong lòng lại thở dài một hơi: “Lão nương cũng không dễ dàng gì mà, người ác này phải có người đến làm, mình không ra mặt thì còn ai có thể ra mặt đây. Không ép Thượng Ất biểu đạt thái độ của mình, Trần Phóng cũng không yên tâm để anh rời đi...”

“Em muốn thế nào mới có thể tin tưởng anh?” Thượng Ất bất lực đối mặt với sự ngáng đường của Đỗ Giai Tuệ, anh không khỏi thở dài nói: “Tôi cũng không thể đem ba mẹ con họ đi được.”

“Tú Tú và Nhạc Nhạc còn nhỏ, sao có thể đi cùng anh được? Có điều...” Đỗ Giai Tuệ trừng lớn mắt, đột nhiên chỉ vào doanh trại huấn luyện chiến thần ở bên hồ Tổ Ứng: “Các người đưa Ly Á đi, có Ly Á đi cùng, tôi mới có thể yên tâm anh không bị đám nữ nhân mè nheo chớ chớ đó câu dẫn.”

“Ai? Ly Á? Tại sao lại là cô ấy?”

Lúc này, không chỉ có Thượng Ất mà những thành viên khác của căn cứ Tổ Ứng cũng không biết Đỗ Giai Tuệ đang nghĩ cái gì.

“Không sai, chính là Ly Á? Bởi vì cô ấy và Trần Phóng là chị em tốt của nhau, nếu như trên đường anh thực sự không chịu được cô đơn, để cho tiểu nha đầu tên là cái gì Cao Vũ Hàm kia được lợi thì thà để cho người của mình được lợi còn hơn!”

Giọng nói chính trực của Đỗ Giai Tuệ lập tức làm đám người kinh ngạc, lý lẽ của cô gái này quá lợi hại, không cho phép người nào phản bác được. Có điều, nghĩ kỹ thì cũng đúng, Ly Á được công nhận là đệ nhất mỹ nhân của căn cứ, người được lợi cuối cùng vẫn là Thượng Ất.

“Ai da, Đỗ Giai Tuệ, cô nói nhảm nhí cái gì vậy, cái gì mà người của mình được lợi, thật là xấu hổ chết đi mà”! Tính tình Trần Phóng dễ xấu hổ, lời nói của Đỗ Giai Tuệ lọt vào tai khiến đôi mắt cô cay xè, hai má ửng hồng, hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Giai Tuệ.

“Ây ây, Trần Phóng, đừng giả vờ nữa, không phải lúc nào cô cũng nói với tôi con người Ly Á không tồi sao, tự mình chăm sóc con đã bận rồi nên không thể lúc nào cũng ở bên Thượng Ất, vì vậy nếu như Ly Á có thể đồng ý...” Đỗ Giai Tuệ cười hì hì, Trần Phóng kinh hoàng vội vàng che miệng cô ấy lại, kêu lên: “Ây, cô đừng nói nữa, thật sự là xấu hổ chết đi được, chuyện này sao có thể nói trước mặt mọi người chứ?!”

“Có gì không thể nói chứ, nếu không phải lão nương ta quá quen thuộc vợ chồng cô thì tôi cũng đã sớm hạ thủ với Thượng Ất rồi. Bà nội nó, qua năm nay lão nương đã ba mươi tuổi, nhìn khắp căn cứ này ai có thể xứng với tôi chứ?! Ài, trước mặt, con trai con gái của cô chạy khắp sàn nhà rồi, tôi còn chưa đâu vào đâu đây...”

...

Bầu không khí lập tức trở nên lúng túng, xấu hổ...

Những lời nói không dứt của Đỗ Giai Tuệ khiến mọi người đều không nói nên lời, cũng lờ mờ cảm thấy trong lời nói của cô ấy có chút bất lực. Không sai, kể từ ngày bắt đầu mặt thế đã gần ba năm trôi qua, đứa bé Thượng Nhạc Nhạc ngày đó còn quấn khăn bây giờ đã dần ra dáng một cậu bé, nhưng lứa chiến binh đầu tiên của căn cứ Tổ Ưng hầu như chỉ có một mình, ban đêm họ chỉ có thể bầu bạn với sự cô đơn.

Đương nhiên, điều này không thể trách Thượng Ất được, mỗi ngày đều chiến đấu để sinh tồn, ai còn có tâm trạng nghĩ đến những thứ này. Có điều, bước đầu chuyển đổi căn cứ Tổ Ưng đã hoàn thành, số lượng người trong căn cứ đã tăng lên gần 50.000 người. Một lượng nhân tài ổn định đã di

chuyển đến nội thành căn cứ, nhưng vì nhu cầu xây dựng một thành phố lý tưởng, những người này hầu như thuộc mọi tầng lớp trong xã hội. Trong số những người bình thường này, người mạnh nhất chỉ có vài nghìn giá trị năng lượng, đến Thượng Nhạc Nhạc còn cao hơn họ rất nhiều cho nên cơ hội để đám người Đồ Giai Tuệ chọn được bạn đời lại càng mỏng manh, chưa kể còn có một vị thần Thượng Ất trước mặt bọn họ làm vật tham khảo!

Không có lý do gì để Thượng Ất không trở thành mục tiêu lý tưởng của nhiều phụ nữ trong căn cứ. Đồ Giai Tuệ như thế, Vương Tú Nhi cũng vậy, Ly Á ở doanh trại huấn luyện chiến thần lại càng như thế, là một người phụ nữ thông minh, làm sao Trần Phóng có thể không cảm nhận được sự ngưỡng mộ nhàn nhạt của họ, cô biết rõ rằng nếu không phải Thượng Ất rất yêu cô thì bất kỳ người phụ nữ nào trong đám người này cũng mạnh hơn cô gấp trăm lần, bởi vì hiện tại ở trong căn cứ người không có bất kỳ biến hóa gì về thân thể chỉ có duy nhất một mình cô.

Thân mang hoài bích, không khỏi cảm thấy có tội... Trần Phóng hiểu rất rõ sự thật này, vì lúc nào cô cũng phải chăm sóc con nên đã nảy ra ý định mai mối...

“Cái gì nhỉ, Đồ Giai Tuệ, tôi thích cô, lão đại không cần cô, tôi cần cô!”

Trong lúc mọi người đang vô cùng lúng túng không biết phải nói gì thì giọng nói thô thiển ngây ngô của Trư Cương Liệt phá vỡ bầu không khí ngưng trọng này, đồng thời tức khắc kích nổ sự thương hại của Đồ Giai Tuệ: “Cút đi, anh đừng có làm loạn, dựa vào bộ dạng của anh thì tìm tên mập còn hơn, ít nhất thì nhìn anh ta cũng thuận mắt hơn anh!”

“Phù!”

Tất cả mọi người nhìn Trư Cương Liệt cười điên cuồng. Tên này đúng là ngây thơ, táo bạo. Có can đảm thích Đồ Giai Tuệ, một nữ khổng long bạo chúa bằng xương bằng thịt, thật đáng khen ngợi.

“Cắt, cô muốn tìm tên mập tôi, tôi còn chưa có dám đâu! Lão đại, tôi quyết định rồi, tôi muốn cùng anh đi Ma Đô! Ly Á là nữ thần trong lòng tất cả

nam nhân của căn cứ chúng ta, nếu anh không hạ thủ thì tôi không khách khí nữa nhé, ha ha!”

Tên mập không khách khí bổ một đao ngay sau Trư Cương Liệt, nhất thời mọi người dường như nhìn thấy có vô số đao sắc bén đâm vào tim Đỗ Giai Tuệ, cảnh tượng phải nói là thảm không dám nhìn.

Chương 561: Thỏa thuận trước đây

Chương 561. Thỏa thuận trước đây

Còn Đỗ Giai Tuệ thì sao? Khi mọi người ngẩng đầu nhìn Đỗ Giai Tuệ thì họ phát hiện bóng dáng của Đỗ Giai Tuệ đột nhiên biến mất tại chỗ, giây tiếp theo một đám mây đen bay tới chỗ tên mập, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng hét vang lên, sau đó tên mập biến mất ở cuối hàng lang cách đó mười mét... Lúc này mọi người mới phát hiện ra dựa vào tinh hạch và Trúc Tâm Tinh mà Đỗ Giai Tuệ lại đột phá giới hạn thể chất một lần nữa, sức mạnh của cô ấy bây giờ phải ngang với đám người Điền Ba.

“Cái gì nhỉ, tôi tự cú... ngay lập tức đây!”

Nhìn thấy trên người Đỗ Giai Tuệ phủ đầy vảy đen, Trư Cường Liệt rất thông minh cúi đầu nhìn xuống đất, bò ra ngoài nhanh như heo, khiến mọi người không khỏi bật cười.

“Được rồi, đừng loạn nữa!” Nhìn thấy cuộc họp nghiêm túc trước mặt bắt đầu có dấu hiệu hài hước, Thượng Ất bất lực nhắm mắt, nghiêm nghị nói: “Nhiệm vụ lần này liên quan đến sự tồn tại của căn cứ Đế Đô và căn cứ Tổ Ưng chúng ta. Vì thế, về công về tư, tôi đều nên tận dụng trận tuyết này để đến căn cứ Ma Đô trước khi nó tan chảy. Nếu như mọi chuyện không thuận lợi như kế hoạch thì tôi cũng có thể dựa vào đôi cánh quỷ mà nhanh chóng trở lại đây, mang tin tức về cho mọi người. Còn về phần Ly Á...” Thượng Ất quay lại nhìn Trần Phóng, thấy Trần Phóng hơi ngượng ngùng gật đầu, anh bất lực nói: “Nếu Ly Á đồng ý, tôi sẽ đưa cô ấy đi, mọi người có còn có ý kiến gì không?”

“Không có! Nhất định không có!”

“Chúng tôi sao có thể có ý kiến, lão đại, tôi xem trọng anh đó!”

“Không sai, lão đại uy vũ, bắt lấy nữ thần Tổ Ưng, tôi ủng hộ anh!”

...

“Hừ, đám nam nhân các người đừng mơ! Đưa Ly Á đi chỉ là một người trong số đó, lần hành động này các người cũng phải mang Đỗ Kiều Kiều và

Tổng Địch đi!” Đỗ Giai Tuệ lại lấy khí tức bá vương của mình chọc giận mọi người, đưa ra điều kiện khắc nghiệt một lần nữa!

“Cái gì, đem theo hai cái bình dầu nhỏ đầy nữa rắc rồi biết mấy, không được! Lão đại, anh tuyệt đối không được đồng ý!” Tên mập lập tức trừng mắt nhìn Đỗ Giai Tuệ, bụng nhấp nhô thể hiện sự bất mãn mạnh mẽ, trong lòng lo lắng kế hoạch tán gái của mình sẽ bị ảnh hưởng.

“Ai là cái bình dầu nhỏ, tên mập còn nói xấu chúng tôi nữa, cẩn thận tôi dùng lửa đốt cháy cái mông của anh.”

Ngay khi tên mập cố gắng khuyên can Thượng Ất, một giọng nói trong trẻo ngọt ngào của một cô gái lọt vào tai mọi người. Nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, chỉ thấy hai người một lớn một nhỏ, tổng cộng có ba người phụ nữ bước vào.

“Ly Á! Sao cô lại tới đây?!” Trần Phóng nói trong sự ngạc nhiên, nhanh chóng bước tới nắm lấy cánh tay của người kia.

Trần Phóng vẫn luôn có ấn tượng tốt về cô gái xinh đẹp bằng tuổi với mình này. Đặc biệt là Ly Á vẫn luôn nhận nuôi những đứa trẻ mồ côi, giúp đỡ những người còn sống sót sau chiến tranh trong hơn một năm nay, điều này khiến Trần Phóng rất cảm động và khâm phục.

Phải biết là không phải tất cả những đứa trẻ còn sống sót trên chiến trường đều hoàn toàn khỏe mạnh. Những đứa trẻ mồ côi trong chiến tranh bị gãy tay, gãy chân coi như đã là may mắn lắm rồi, nghiêm trọng thì thậm chí toàn bộ cơ thể bị thối rữa, uống nước thôi cũng là một vấn đề.

Nhưng Ly Á thì sao, cô gái xinh đẹp này thường xuyên chăm sóc những đứa trẻ mồ côi này bằng sự dịu dàng và tình yêu thương, cô không thích mùi hôi thối của máu mủ trên vết thương, cũng không thích giòi bọ đang bò trên người, cô sẽ giống như một người mẹ lau sạch bụi bẩn trên mặt đứa trẻ bằng một chiếc khăn tay ẩm, sẽ ôm xác chết hát một đêm buồn bã sau khi đứa trẻ nhắm mắt.

Dần dần, căn cứ chiến thần trở thành nơi ấm áp và hạnh phúc nhất trong căn cứ Tổ Ưng. Mỗi chiến binh Tổ Ưng khi đi ngang qua nơi này đều sẽ giảm

tốc độ, dùng ánh mắt giống như đang nhìn thánh nữ nhìn Ly Á huấn luyện những thiếu niên, sau đó lấy hết đồ ngon trên người ra, nhẹ nhàng đặt trước hòn đá xanh ở trước cửa căn cứ chiến thần rồi lặng lẽ xoay người rời đi.

Nữ thần căn cứ Tổ Ưng, danh hiệu tối cao này được trao cho Ly Á, người phụ nữ xinh đẹp và nhân hậu này đã đi vào trái tim của tất cả mọi người trong căn cứ Tổ Ưng.

“Mẹ của Tổ Ưng, xin chấp nhận sự tôn trọng tối cao của tôi, chúc anh và các con của anh cách xa bệnh tật, từ đây khỏe mạnh vô ưu!”

Ly Á nở nụ cười ngọt ngào, mái tóc dài rực rỡ có điểm xuyên trái cây đỏ son thả phía sau như thác nước, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp khiến mọi người xung quanh rung động.

Ly Á nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười với Thượng Ất, không khó để nhận ra niềm vui đoàn tụ sau một thời gian dài và cả một chút xấu hổ: “Thượng Ất, chúc mừng anh đã thành công thành lập căn cứ Tổ Ưng, ở trên mảnh đất này anh đã không còn ai là kẻ địch, là người đàn ông mạnh mẽ nhất!”

“Ừm... cảm ơn!”

Thượng Ất ngậy người nhìn Ly Á, trong lòng không khỏi nhớ lại cảnh anh gặp Ly Á lần đầu: “Tôi là Ly Á, là hậu duệ của chiến thần cao quý, kiếp này được định sẵn là gả cho người cường đại nhất thế giới... anh có thể trở thành người đàn ông cường đại nhất thế giới không?”

Người đàn ông mạnh nhất...

Xét về tình hình hiện tại, có vẻ như lời hứa năm nào giờ đã được thực hiện. Trong vùng đất này, không có ai khác có thể đánh bại được anh, duy chỉ có tiến sĩ L có thể đánh bại anh nhưng bây giờ không biết đang chiến đấu với chiến cơ nào và cũng không biết bao giờ ông ta mới quay trở lại Trái Đất. Về phần cây hương xuân khủng bố... tên đó không phải là người, cho nên người mạnh mẽ nhất chắc chắn là Thượng Ất anh.

“Vì vậy, xin hãy để tôi cùng với anh đi đến một vùng đất rộng lớn hơn, để tôi chứng kiến xem anh có phải là người đàn ông mạnh mẽ nhất trên toàn

bộ thế giới này không!” Đường như Ly Á biết Thượng Ất đang nghĩ gì, đôi mắt lướt qua da thịt, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được biểu cảm đó có bao nhiêu dịu dàng, tình ý.

“A... ngược cầu, ông trời ơi ông không cần phải tàn nhẫn thế đâu, nữ thần hoàn mỹ trong lòng tôi cứ như thế rời xa tôi vĩnh viễn rồi!”

Chương 562: Cạnh tranh sắc đẹp

Chương 562. Cạnh tranh sắc đẹp

Nhìn thấy biểu hiện của Ly Á, tên mập che mặt, rên rỉ như một con lợn. Là một con chó độc thân bị show ân ái trước mặt mọi người, đây chính là sự tra tấn dã man nhất thế giới.

“Cắt, tên mập này sao có thể xứng với chị Ly Á của tôi. Đi ra đi, đi ra đi, đừng có làm chậm trễ chuyện chính của chúng tôi” Đỗ Kiều Kiều đập đập vào người tên mập xui xẻo, đưa tay kéo lấy cô gái nhỏ Tống Dịch đang đứng yên lặng một chỗ đến trước mặt Thượng Ất nhỏ giọng nói: “Chú Thượng Ất, đưa chúng cháu cùng đi tới Ma Đô có được không, cháu và Tống Dịch muốn trở lại đó xem xem... đó là nhà của chúng cháu.”

“Hình như đúng thật là như thế...”

Nhìn Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch, trong tâm trí Thượng Ất xuất hiện cảnh tượng đầu tiên gặp họ, khi đó, những cô gái này từ phía nam đi đến Đế Đô trên một chuyến tàu cao tốc, sau đó họ bị những con thú thoái hóa tấn công, cuối cùng được anh và Ly Á cứu ra.

“Hai đứa thật sự muốn trở về Ma Đô sao, cho dù là nghe được một vài tin tức không tốt... Hai đứa có hiểu chú đang nói cái gì không?” Thượng Ất do dự nhìn Đỗ Kiều Kiều, trong lòng có chút bất an.

Đã hơn một năm không gặp, đứa nhỏ này đã lớn sắp đuổi kịp Trần Phóng cao 1m60 rồi. Nhưng dù sao Đỗ Kiều Kiều cũng chỉ là một cô bé mười tuổi, ở trong thân hình trưởng thành này vẫn còn một trái tim bé bỏng. Ngày mặt thế đã được gần ba năm, có nhiều chuyện từ lâu đã trở thành vô nghĩa, một

khi Đỗ Kiều Kiều phát hiện những người thân mà cô đang tìm kiếm có tin tức không tốt thì là một đứa trẻ chúng có chịu được đả kích này không?

“Ha ha, không sao đâu, chúng cháu sớm đã không phải là những đứa trẻ hay khóc ngày đó nữa rồi, Tống Địch, cậu nói xem có đúng không?” Đỗ Kiều Kiều giơ cánh tay gầy guộc lên chạm vào Tống Địch, cô bé nói nhỏ như muỗi: “Ồ, sẽ không khóc!”

“Nhưng hai đứa đều gầy như vậy, mang theo hai đứa chẳng phải là làm chậm trễ đường đi của chúng ta sao? Nhiệm vụ quan trọng như vậy, nhóc con đừng có tham dự vào nữa, mau về phòng trốn đi, cẩn thận không dám quái vật sẽ ăn thịt hai đứa!”

Tên mập khó chịu nói, Ly Á biểu hiện có hảo cảm với Thượng Ất ở trước mặt mọi người khiến anh ta bị đả kích rất nặng, anh ta chỉ có thể phục hồi tâm trạng bằng cách đả kích Đỗ Kiều Kiều và Tống Địch. Nhưng mà đáng tiếc, anh ta không ngờ vận may của mình hôm nay lại kém như vậy, nghe thấy tên mập coi thường mình và Tống Địch, Đỗ Kiều Kiều không nói tiếng nào giơ bàn tay gầy guộc của mình lên, trong nháy mắt một ngọn lửa màu xanh bay vút khỏi tay cô, lập tức rơi mái tóc rối bù của tên mập.

“Phi, cái thứ đồ nhỏ này sao người dám phóng hỏa đốt ta, một đầu tóc của tôi, tiêu rồi, tiêu rồi, lần này bị hủy dung rồi!”

Tên mập cũng là một cao thủ đã vượt qua ba lần đột phá thể chất, bây giờ đã đạt tới mức 150.000 giá trị năng lượng, sau khi bị Đỗ Kiều Kiều tấn công, anh ta phản ứng rất nhanh, hai bàn tay to bao lấy ngọn lửa một cách chính xác, cố gắng dập tắt ngọn lửa ngay lập tức. Đáng tiếc, tên mập đã đánh giá thấp sức mạnh nguyên tố lửa của Đỗ Kiều Kiều, khoảnh khắc đôi bàn tay mập mạp của anh ta chạm vào ngọn lửa màu xanh lam, một mùi khét lẹt cùng với tiếng hét như lợn bị giết truyền vào tai và mũi mọi người.

“Tên mập này, đúng thật là xui xẻo!”

Thượng Ất lặng lẽ nhìn tên mập đang run rẩy, trong lòng vừa thương hại vừa buồn cười. Ngọn lửa của Đỗ Kiều Kiều là ngọn lửa ngoài hành tinh, ngay cả thần thú nước của tộc Si Vưu còn có thể giết chết được. Tên mập

Hoa Đa Tình này lại trực tiếp dùng tay của mình bóp lửa, anh ta đứng thật là ngốc như lợn.

Còn Tống Địch đứng ở bên kia cũng không phải người hiền lành gì, ở thế giới dưới lòng đất, Si Thù gọi Tống Địch là người Minh Linh, năng lượng chết chóc chứa trong cơ thể đó có thể lấy đi sinh khí của vạn vật trên thế giới. Một con quái thú mạnh mẽ như sên nước cũng không chịu nổi một đòn nhẹ của cô, đúng thật là kinh hồn bạt vía...

Nghĩ nghĩ, Thượng Ất vươn tay vuốt nhẹ ngọn lửa xanh mờ trên đầu tên mập, sau khi ngọn lửa quét qua bàn tay anh thì dập tắt, chỉ còn lại một đồng tóc xoắn cháy xém, đỉnh đầu tên mập giống như một tổ chim, nhìn trông cực kỳ thảm hại.

“Lão đại Thượng Ất, bọn họ bắt nạt tôi, anh phải làm chủ cho tôi... Tiêu rồi, vẻ ngoài đẹp trai ngời ngời giống Phan An của tôi bị hủy trong tay tiểu nha đầu này rồi, tóc của tôi rụng hết rồi, hu hu hu!”

Tên mập vòng tay ôm lấy đùi Thượng Ất khóc như một đứa trẻ, hai vết phỏng rộp lớn đang bốc cháy trên tay cũng không ngăn được anh ta khóc. Những người xem bên cạnh không khỏi che mặt, cố gắng kiềm chế kích động muốn xông tới đá chết gã. Em gái nó, cái thứ này cũng làm mất mặt chiến binh Tổ Ưng quá rồi, bị hai cô gái trong căn cứ chiến thần dạy dỗ thì thôi đi còn cầu xin Thượng Ất giúp đỡ, quả thật là không có ai trợ trên, vô liêm sỉ hơn tên này!

“Được rồi, có chút vết thương nhỏ này, đừng có gào nữa, đi tìm Thủy Thanh Nhan dùng thánh quang chữa là được rồi!” Thượng Ất cũng không nói nên lời hất chân ra, tên mập kia càng khóc càng thê thảm, miệng vẫn còn lẩm bẩm vì nhiệm vụ mới phải chịu tội như vậy, Thượng Ất không còn cách nào khác đành lấy ra một viên sao giao đen, nói: “Lập tức im miệng lại, thứ này thuộc về anh!”

“Không thành vấn đề, thực ra vết thương của tôi cũng không đau lắm, lão đại, đây là anh làm gì vậy, ha ha!”

Tên mập nhìn thấy sao giao đen thì lập tức bình tĩnh, nhưng tay của hắn thì lại vẫn vươn ra đoạt lấy sao giao đen rồi nhìn Thượng Ất cười như không

có chuyện gì xảy ra.

“Không biết xấu hổ! Vô sỉ! Nguyên rủa người độc thân cả đời!”

Mọi người thực sự bị sự trơ trẽn của tên mập đánh bại, họ thậm chí còn không có sức để phàn nàn, chỉ biết giơ ngón tay giữa lên để bày tỏ sự “chúc phúc” cho tên mập!

“Chú Thượng Ất thật lợi hại, ngọn lửa của cháu cho dù có đổ nước cũng không thể dập tắt vậy mà chú có thể tùy ý dập tắt nó. Chú không hổ là chiến thần trong lòng chị Ly Á, làm nhiệm vụ với hai người thực sự là quá yên tâm rồi!”

Chương 563: Mập gia tôi có tiền

Chương 563. Mập gia tôi có tiền

Đỗ Kiều Kiều rất lạnh lợi, lời nó không có bất cứ dấu vết gì, vừa khen ngợi Thượng Ất mà cũng một lần nữa biểu đạt ý nguyện muốn đi Ma Đô của mình. Thượng Ất đương nhiên nhận lời, cuối cùng cũng xác định được thành viên cho chuyến đi lần này.

Vào sáng sớm ngày hôm sau, Thượng Ất, tên mập Hoa Đa Tình, Ly Á, Đỗ Kiều Kiều, Tống Định... và cả chú chim mập nấp trong vòng tay của Thượng Ất cùng đi đến địa điểm đã thống nhất và yên lặng chờ đợi người của căn cứ Đế Đô đến.

Hôm nay, tuyết dày đã hơi ngừng rơi, thỉnh thoảng có một hoặc hai tia nắng xuyên qua những đám mây đen chiếu xuống mặt đất. Khi mọi người đang ngạc nhiên trước tia nắng hiếm hoi này thì cuối cùng Cao Vũ Hàm cũng xuất hiện trước mặt họ cùng với một đám binh lính được trang vũ khí đầy đủ từ căn cứ Đế Đô.

“Xin chào, tôi là Thượng Ất, cô là Cao Vũ Hàm đúng không?”

Nhìn cô gái xinh đẹp với thân hình quyến rũ mặc bộ quần áo lông cáo dày cộp cũng không thể che giấu được đôi mắt cong cong và khuôn mặt hình

hạt dưa, Thượng Ất biết đối phương chính là người mà anh đang chờ đợi – Cao Vũ Hàm.

“Xin chào, tôi là Cao Vũ Hàm, rất vui được làm quen với anh.” Đôi mắt Cao Vũ Hàm tuy to nhưng trông không xung đột với hàng lông mi dày và hốc mắt sâu, ngược lại nó còn mang vẻ đẹp kỳ lạ.

“Trước đây, tôi thường nghe cha nhắc tới anh, ông nói là nếu không có anh chỉ điểm, có lẽ cả đời này của tôi cũng không gặp được ông... Cảm ơn anh, Thượng Ất, anh đã cứu mạng tôi, anh chính là ân nhân của tôi!”

Cao Vũ Hàm hào phóng thừa nhận lòng tốt của Thượng Ất, không có nửa phần kiêu hãnh kiêu từ trên đỉnh nhìn xuống...

Trên nền băng tuyết, Cao Vũ Hàm lúc này toát ra vẻ đẹp tự tin, quyến rũ giống như một đóa sen băng nở rộ.

Điều này lập tức khơi dậy cảnh giác của cô gái nhỏ Đỗ Kiều Kiều, cô bé di chuyển bước chân giả vờ ngây thơ đứng trước mặt Cao Vũ Hàm, nói: “Chị, sao chị có thể gọi chú Thượng Ất là anh, rõ ràng là chị không lớn hơn em bao nhiêu tuổi nên giống như em gọi là chú chứ.”

“Theo tôi biết, anh Thượng Ất chỉ lớn hơn tôi vài tuổi, gọi một tiếng anh là không có vấn đề gì cả. Có điều, chắc cô nhóc chưa qua mười tuổi đúng không, luận tuổi tác, gọi một tiếng chú cũng là bình thường.”

Đối diện với sự “tấn công” của Đỗ Kiều Kiều, Cao Vũ Hàm bình tĩnh nói vài câu, trong lòng mày hiện lên vẻ điềm tĩnh: “tôi ăn chắc cô rồi”.

Đỗ Kiều Kiều cảm thấy rất buồn bực, lập tức phản bác: “Ha ha, chị nhầm rồi, hôm nay tôi vừa qua sinh nhật mười một tuổi, xem ra ánh mắt của chị cũng thế thôi.”

“Ha ha, tùy cô!” Cao Vũ Hàm thờ ơ lắc đầu, dường như không muốn tiếp tục dính vào Đỗ Kiều Kiều, chìa tay gọi khoảng hơn chục binh sĩ của căn cứ Đế Đô được trang bị vũ khí đầy đủ ở phía sau lên, mấy người này lập tức nhanh tay nhanh chân lắp ráp một đồng thứ cổ quái vào với nhau.

“Đây chính là thiết bị dịch chuyển thời không?” Đám người chen chúc tò mò, ngay cả cô bé Tống Dịch vốn luôn trầm mặc cũng nghiêng người về phía trước.

“Ừm, đây là thiết bị tôi đã cải tạo dựa trên thiết bị dịch chuyển trên người thủ hạ Triệu Nghị, nguyên lý cũng tương tự, nhưng công nghệ cốt lõi đã bị các nhà khoa học của Ma Đô khóa lại, tôi không thể phá giải được, vì vậy tôi đã thêm ý tưởng của riêng mình, miễn cưỡng tạo ra thiết bị này.”

Cao Vũ Hàm linh hoạt điều chỉnh chiếc máy to lớn trước mặt, ngẩng đầu cười với Thượng Ất, lúc này Thượng Ất mới nhận ra cô gái nhỏ này cười rất ngọt ngào, có cảm giác cô giống như em gái nhà bên vậy.

“Cắt, chị không phải là người đột biến não toàn năng sao? Tại sao ngay cả một cỗ máy bình thường cũng không xử lý được. Này chị, chị có chắc thứ này có thể đưa chúng ta đến Ma Đô một cách an toàn không?”

Đỗ Kiều Kiều tiếp tục phát huy bản tính kiêu ngạo, lời nói của cô nồng nặc mùi thuốc súng.

Trước khi rời đi, Đỗ Giai Tuệ đã dặn dò cô rằng trong chuyến đi tới Ma Đô này chỉ có Ly Á mới được phép đến gần Thượng Ất, bất kỳ phụ nữ nào khác, đặc biệt là Cao Vũ Hàm, phải tránh xa Thượng Ất. Đỗ Kiều Kiều là một đứa nhỏ đáng tin cậy, nhìn thấy Cao Vũ Hàm cười với Thượng Ất một cách “ngây thơ”, cô lập tức chen vào giữa hai người với ánh mắt khiêu khích.

“Không chắc...” Cao Vũ Hàm lấy lại vẻ bình tĩnh, không biết được là đang vui mừng hay tức giận, cô nói với giọng bình tĩnh: “Nhưng tôi có thể chắc chắn rằng thiết bị này ít nhất có thể đưa chúng ta ra khỏi vùng tuyết này.”

“Thế này sao được, đây cũng quá không đáng tin rồi, chú Thượng Ất chúng ta đừng đi theo cô ấy nữa, cô ấy...”

Đỗ Kiều Kiều đang nói thì một lòng bàn tay trắng mềm, dịu dàng đặt lên vai cô, sau đó giọng nói tràn đầy từ tính, dịu dàng của Ly Á truyền đến tai mọi người: “Kiều Kiều, đừng làm loạn với chú Thượng Ất nữa. Còn cô em

gái Cao Vũ Hàm, tôi tên là Ly Á, tôi thay em ấy xin lỗi với em, trẻ con không hiểu chuyện, em đừng để ý.”

“...”

Yên lặng nhìn Ly Á, khi người phụ nữ xinh đẹp như nữ thần này nhẹ nhàng cởi trùm đầu trên đầu để lộ ra một lọn tóc vàng rực rỡ, ánh mắt Cao Vũ Hàm lập tức trở nên sắc bén và thâm thúy.

Ly Á giống như một con phượng hoàng trưởng thành, xinh đẹp, gợi cảm, tràn đầy nữ tính, còn Cao Vũ Hàm thì sao... so sánh ra thì cô chỉ có thể miễn cưỡng được coi là một con khổng tước lông trắng, mang một chút vẻ đẹp thanh tao, rất khó có thể so sánh được với vẻ đẹp của Ly Á.

“Cô rất xinh đẹp... tôi chấp nhận lời xin lỗi của cô...” Cao Vũ Hàm nhìn Ly Á thật sâu, sau đó quay đầu gọi mười mấy binh sĩ Đế Đô đến để lắp ráp những bộ phận cuối cùng của thiết bị dịch chuyển thời không.

“Hừ, so với chị Ly Á, cô chỉ là một con vịt xấu xí, còn làm vẻ mặt xấu?”

Dần dần, Cao Vũ Hàm không để ý đến người khác nữa, còn Đỗ Kiều Kiều kiêu ngạo giơ hai ngón tay ra làm điệu bộ đắc thắng, ép Tống Dịch ở bên cạnh cùng làm dấu. Thấy vậy, Thượng Ất không khỏi cười khỗ, lắc đầu nói với tên mập: “Đừng có ngây ra đấy, thu dọn đồ đạc của chúng ta đi, chuẩn bị xuyên qua!”

Chương 564: Mập gia tôi có tiền (2)

Chương 564. Mập gia tôi có tiền (2)

“Không cần chuẩn bị, bọn họ không đi được...” Cao Vũ Hàm ở bên cạnh nói: “Lần này tôi chỉ định đi cùng Thượng Ất, những người khác ở đây chờ bảo vệ thiết bị dịch chuyển!”

...

Tất cả mọi người đều không nói nên lời nhìn Cao Vũ Hàm, trong lòng đột nhiên như có hàng vạn con kiến đi qua. Tên mập vừa nhắc cái gói to tướng lên, nghe thấy những lời này thì ném xuống đất hét lên: “Cô nói cái gì, Bạng gia tôi cực khổ vượt qua cánh đồng tuyết này đến đây, bây giờ cô nói với tôi là nhiều người như thế không đi được? Cô đây là đi thang máy à, vượt quá số cân nên không đi được? Có phải là cô coi thường tôi, có phải là cô kỳ thị người béo không? Tôi nói cho cô biết, ở quá khứ cô mà nói như thế, tôi kiện cô đến phá sản thì thôi! Bà nội nó, tức chết tôi rồi!”

“Con đường dịch chuyển rất dài, người đi càng nhiều thì năng lượng tiêu hao càng nhiều. Nếu các người nhất định muốn cùng nhau xuyên qua cũng được, lấy ra đủ tinh hạch rồi nói!” Cao Vũ Hàm vẫn không đổi sắc mặt, tiếp tục lắp ráp thiết bị, đầu cũng không ngẩng lên. Nhưng khóe miệng ẩn chứa ý cười xẹt qua sau đó liền biến mất không thấy tăm hơi.

“Tôi nhớ vào, lấy tiền đê tôi hả? Lão tử cái gì cũng thiếu, chỉ có tiền là không thiếu, hôm nay lão tử nhất định phải ngồi một lần thiết bị dịch chuyển thời không này, lão tử tự trả tiền đi!”

Tên mập kiêu ngạo nói rồi lấy ra từ trong ba lô của mình một số lượng lớn các hạt tinh hạch đầy màu sắc, liếc mắt nhìn phải có đến vài trăm viên. Những hạt tinh hạch này là tiền riêng của anh, hạt tinh hạch phẩm chất cao tương đương với tiền tệ, bất kỳ lúc nào cũng có thể đổi lấy rất nhiều vật liệu quý giá trên thị trường, kể cả mỹ nữ gì đó...

“Nếu như đã có tinh hạch, đương nhiên các người có thể cùng nhau đi... nhưng tôi phải cảnh báo trước, số lượng hạt tinh thể để có thể dịch chuyển đường dài tỷ lệ thuận với khoảng cách dịch chuyển, bình thường thì, một kilomet cần một hạt tinh hạch năng lượng phẩm chất cao, số lượng hạt tinh hạch này của anh cũng gần đủ cho một mình anh đi rồi.” Đối mặt với tên mập kiêu ngạo, giọng điệu của Cao Vũ Hàm vẫn bình tĩnh, nhưng những gì cô nói khiến anh ta muốn xông lên bóp cổ cô.

Mẹ nó, vài trăm hạt tinh hạch phẩm chất cao cộng với một trăm hạt tinh hạch hoàn hảo và ba hạt tinh hạch cấp vương mới đủ dùng để dịch chuyển một mình anh, Cao Vũ Hàm này cũng quá xấu xa rồi. Nhưng tên mập không ngờ được, lời nói tiếp theo của Cao Vũ Hàm càng là suýt chút nữa đâm vào tim anh khiến anh phun ra một ngụm máu bắn xa ba mét.

Cao Vũ Hàm noi: “Đừng nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ đó, khoảng cách dịch chuyển và phí tiêu hao dịch chuyển đều liên quan đến trọng lượng dịch chuyển, lấy 50kg làm tiêu chuẩn, cứ tăng 10kg thì số lượng tinh hạch cần thiết sẽ tăng lên gấp đôi, vì vậy chút tinh hà này của anh có thể miễn cưỡng đủ dùng... Muốn trách thì trách anh quá mập!”

“Phù!”

Máu phun xa ba mét, tên mập cảm thấy cuộc sống này không còn gì để lưu luyến nữa. Trọng lượng 150kg mà anh vẫn luôn tự hào hoá ra lại là nguyên do của việc lãng phí tinh hạch, sự thật quá phũ phàng.

Nhưng tên mập vẫn không bỏ cuộc, chỉ vào hơn chục binh lính Đế Đô ở phía sau Cao Vũ Hàm nói: “Cô đừng lừa tôi, nếu như trọng lượng làm hao phí tinh hạch, vậy thì những thuộc hạ cô mang theo này đều không phải là cao to vạm vỡ sao, tại sao họ có thể bớt đi vài viên?”

“Thủ hạ của tôi?” Cao Vũ Hàm quay lại nhìn mấy quân nhân Đế Đô với vẻ mặt vô cảm, cười nhạt: “Tôi chưa bao giờ có ý định mang họ theo!”

“Cái gì, cô không mang bọn họ theo? Ý cô là, cô định đi một mình tới căn cứ Ma Đô?”

Bây giờ đến lượt Thượng Ất và những người khác ngạc nhiên, Cao Vũ Hàm chuẩn bị thực hiện nhiệm vụ bí mật lẻn vào căn cứ Ma Đô một mình, gan của cô nhóc này cũng quá to rồi.

“Những người lính này là những chiến binh gen đời thứ bảy tôi mới phát triển được. Nhiệm vụ của họ là bảo vệ sự an toàn của thiết bị dịch chuyển, tiếp ứng khi chúng tôi quay trở về. Còn về việc lẻn vào căn cứ Ma Đô...” Cao Vũ Hàm ngược nhìn Thượng Ất, mỉm cười, tự tin nói: “Tôi nghĩ việc an toàn trở về từ căn cứ Ma Đô, chắc là sẽ không có vấn đề gì.”

...

Ừm, Thượng Ất và những người khác phải thừa nhận rằng Cao Vũ Hàm thực sự là một cô gái có khí chất mạnh mẽ, sự tự tin và điềm tĩnh trong lời nói và việc làm, có thể thấy cô hoàn toàn thừa hưởng tính cách kiêu ngạo

của cha mình là Cao Trác Nhiên, nhưng khi cô không nói thì rất khó để nhận ra điều này.

“Em Vũ Hàm, có thể sử dụng năng lượng khác để thay thế hạt tinh hạch không, hao phí những hạt tinh hạch này thật sự có hơi đau lòng. Chị hơi nghèo, không lấy ra được nhiều tinh hạch như vậy, ha ha!” Giọng nói nhẹ nhàng của Ly Á phá tan bầu không khí ngưng ngừng này, chỉ thấy cô vẫy tay vào không trung, một ánh sáng màu vàng nhạt đột nhiên từ trên trời rơi xuống, nhẹ nhàng bao phủ lấy cơ thể cô: “Đây là sức mạnh tín ngưỡng của tộc chiến thần chúng tôi, có lẽ cũng là một loại năng lượng, em gái, em xem xem thứ này có thể làm cho thiết bị dịch chuyển hoạt động không?”

“Oa, ánh sáng thật đẹp... nữ thần chính là nữ thần, đến ánh sáng hộ thể mà cũng mê người như vậy!”

Tên mập nheo đôi mắt nhỏ lại, khoe miệng suýt nữa chảy ra nước dãi, một đôi bàn tay mập không làm chủ được sờ lên ánh sáng màu vàng xung quanh người Ly Á, phút chốc, một cảm giác ấm áp chưa từng có chảy qua khắp cơ thể, khiến tên mập chìm vào giấc mộng, khó mà tự thoát khỏi.

“Ly Á, cô... thứ này có phải là sức mạnh chiến thần mà cô nói đến không, thật sự quá thần kỳ rồi.”

Thượng Ất cũng sửng sốt, một năm qua phiêu bạt khắp nơi, thực lực không ngừng tăng lên, nhưng không ngờ Ly Á lại mạnh đến mức có thể trực tiếp phóng ra lực lượng hộ thể mạnh mẽ như vậy từ bầu trời. Điều này khiến Thượng Ất kinh ngạc, lẽ nào ở quê hương Ly Á thực sự có chiến thần, cảnh tượng này giống hệt như là thần linh xuất hiện, nó đã vượt qua nhận thức của con người rồi.

Chương 565: Bãi rác của Ma Đô

Chương 565. Bãi rác của Ma Đô

“Thượng Ất, loại sức mạnh này đến từ sức mạnh tín ngưỡng của chiến thần, nó đến từ bầu trời và cũng có thể chuyển hóa thành một dạng năng lượng nhất định, dùng để nạp năng lượng vào trang bị chiến thần của tôi.”

Ly Á, lè lưỡi tinh nghịch, chỉ thấy máu mũi của tên mập ứa ra ngay lập tức, trên mặt tuyết xuất hiện hai vết như hai con giun xấu xí. Đỗ Kiêu Kiêu và Tống Dịch im lặng đưa khăn tay cho tên mập, tức giận nói: “Chú heo mập, kiềm chế cảm xúc của mình lại đi, nếu không sẽ chết vì mất màu quá nhiều đấy!”

“Năng lượng thật thần kỳ, hẳn là có thể dùng cho thiết bị dịch chuyển... được rồi, cô và hai cô gái nhỏ này có thể cùng nhau đi, về phần Thượng Ất, anh...” Cao Vũ Hàm mỉm cười nhìn Thượng Ất, nhẹ nhàng nói: “Lãnh chúa tôn kính của căn cứ Tổ Ứng, xin hỏi anh trả phí dịch chuyển như thế nào đây?”

“Tôi?” Thượng Ất sửng sốt một chút, đột nhiên cảm giác được cô gái tên Cao Vũ Hàm này dường như đang so sánh thực lực của mọi người, hóa ra nhiệm vụ này thực sự không phải chuyện ai cũng làm được!

“Cô cảm thấy cái này có được không?”

Thượng Ất nhẹ nhàng nói, đôi cánh quỷ lặng lẽ xuất hiện trên không, trên nền băng tuyết trắng xóa, những viên ngọc đen hình hai con sò tỏa ra sát khí chết người trong không khí.

“Đôi cánh quỷ... sức mạnh hắc ám... chắc chắn rồi, anh quả thật bí ẩn và quái đản như lời đồn, không hổ là con người trở về từ địa ngục huyền thoại!”

Nhìn Thượng Ất đứng một cách tự hào, Cao Vũ Hàm tự lẩm bầm một mình, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, tò mò và phấn khích. Vẻ mặt của cô rơi vào trong mắt Thượng Ất lập tức khiến Thượng Ất nhớ tới tiến sĩ L và Cao Trác Nhiên, trong lòng không khỏi thở dài, khẩu vị của người đột biến não quả thật khác với người thường, những thứ càng kỳ quái thì càng có thể thu hút sự quan tâm của loại người này, thật đúng là loại người không thể hiểu được!

...

Cuối cùng, khi tia nắng hiếm hoi trên bầu trời biến mất, bóng dáng của mọi người cũng biến mất khỏi cánh đồng tuyết. Hơn chục chiến binh ở lại âm

thầm cất thiết bị dịch chuyển đi, họ đào những hố tuyết sâu trên sườn núi có nhiều đá sau đó giấu thân mình vào trong đó.

Sau đó, một cơn gió mạnh thổi bay một đám tuyết dày, những bông tuyết to bằng lòng bàn tay theo gió rơi mạnh xuống đất, chẳng mấy chốc mọi dấu vết hoạt động của con người trên mặt đất đều biến mất, cả thế giới lại chìm vào bóng tối lạnh lẽo vô tận, một mảnh yên tĩnh. Mà cùng lúc này, một cơn chấn động kỳ lạ bất ngờ phát ra từ một mảnh đất cao ở phía tây của Ma Đô ở miền nam Trung Quốc.

“Chết tiệt, lão Đặng mau chạy đi! Địa Long lại xuất hiện ăn thịt người rồi!”

Bên cạnh một bãi rác khổng lồ cao hơn núi, một người đàn ông trung niên quần áo xộc xệch, chân lấm tay bùn liều mạng lao xuống, cùng lúc đó, một người đàn ông khác ở bên cạnh râu tóc bạc phơ, toàn thân dính đầy rác, khoảng năm mươi tuổi cũng hoảng sợ, ngã xuống núi rác, quần áo bị mảnh thép sắc nhọn cào xước, cho dù cố gắng thế nào cũng không thoát ra được.

“Hoàng Quốc, đừng quan tâm tôi, mau chạy đi! Còn có, ở dưới giường của tôi có một viên gạch màu xanh, dưới viên gạch có một hộp gỗ, trong đó có tiền tiết kiệm của tôi trong nhiều năm và ba hạt tinh hạch. Ông lấy một viên, còn lại hai viên thì đưa cho cháu của tôi là Đặng Ba, nói với nó rằng ông nội không thể ở bên nó nữa, bảo nó cố gắng tiếp tục sống! Mau chạy đi, đừng dừng lại, mau chạy!”

“Khốn kiếp, lão Đặng, mẹ nó, tại sao ông không nhìn dưới chân, hu hu hu, lão tử đồng ý với ông, nhất định bảo tiểu Ba cố gắng tiếp tục sống!”

Nhìn lão Đặng dần bị vùi lấp trong đống rác, người đàn ông tên Hoàng Quốc gạt nước mắt chạy xuống nói mà không dám quay đầu nhìn lại. Cùng lúc đó, một cỗ sức mạnh cực lớn từ núi rác bay tới, trời đất nổ tung, vô số mảnh vụn thép từ trên trời rơi xuống, đập xuống đất như mưa bão.

“Chết tiệt, mấy ngày nay sao thế, con rồng này xuất hiện nhiều lần, lẽ nào sắp có chuyện lớn rồi? Lão Đặng đáng thương, ông ấy chết, đứa cháu sáu tuổi Đặng Ba này mồ côi rồi. Nếu may mắn thì được những người giàu có, có quyền lực trong căn cứ Ma Đô nhận nuôi, nếu không may mắn thì sẽ bị

những người tị nạn ở bên ngoài căn cứ bắt ăn thịt đến xương cũng không còn.”

Bên cạnh núi rác, mấy người tị nạn chạy xuống đầu tiên tụ tập cùng nhau, kinh hoảng nhìn núi rác rung chuyển. Lão Đặng thật xui xẻo, vốn dĩ đưa cháu Đặng Ba bị nhiễm phong hàn sắp chết rồi, không ngờ đến bãi rác này thử vận may thì lại gặp phải Địa Long... Ấy, những ngày tháng này thật sự là không sống nổi mà!

Vừa nói, đám người vừa lần lượt tản ra, để lại Hoàng Quốc không dám quay đầu nhìn lại, trong lòng tràn đầy cảm khái.

Nhắc tới lão Đặng, Hoàng Quốc rất muốn cảm ơn vị đại ca này, nếu không có ông ấy, có lẽ anh không sống nổi đến bây giờ. Trước ngày mặt thể, Hoàng Quốc là giáo viên dạy mỹ thuật ở một phòng tư thực, tuổi đã tứ tuần nhưng không lấy vợ, sinh con. Khi còn trẻ, lão Đặng nhập ngũ bị một vết thương ở lưng, cũng là cả đời không kết hôn. Sau đó, vì nhận nuôi một cậu bé, ông đã trở thành bảo vệ của ngôi trường này, dùng đồng lương ít ỏi của mình để nuôi dưỡng cho đứa cháu trai là Đặng Ba.

Về phần Hoàng Quốc, sau khi tan làm, anh cũng không muốn về nhà, vì vậy anh thường mua một vài chai rượu, làm vài món ăn trò chuyện với lão Đặng cho qua thời gian. Qua lại lâu nên hai người dần thân thiết, vốn hai anh em đều thiếu thốn tình cảm nên tình cảm đôi bên càng thêm chân thành, cậu bé Đặng Ba cũng dần quen với Hoàng Quốc, luôn gọi Hoàng Quốc là bố, cả ba người đã từng có một cuộc sống rất hạnh phúc.

Nhưng thời gian tốt đẹp chẳng kéo dài được bao lâu, ba năm sau, ngày mặt thể bất ngờ ập đến, muôn vàn con thú thoái hóa hung dữ lao vào trường cắn người bị thương rồi ăn thịt. Hoàng Quốc chỉ là một họa sĩ, ngày thường đến chuột cũng không đuổi kịp thì làm sao có thể là đối thủ của con dã thú thoái hóa đáng sợ. Vào ngày đầu tiên của ngày mặt thể bùng phát, anh đã bị một con mèo thoái hóa chặn trong lớp học nghệ thuật, nếu không có lão Đặng đến đá chết con mèo bằng kỹ năng trong quân đội của mình thì có lẽ bây giờ cỏ trên mộ Hoàng Quốc đã cao ba thước rồi.

Chương 566: Tiền tình thế

Chương 566. Tiền tình thế

Cứ như thế, cả ba người họ không còn cách nào là theo người khác chạy loạn. Cuối cùng, một tổ chức tự lập tạm thời do dân thường thành lập đã nhận họ vào và cung cấp cho họ một ít thức ăn và nước uống. Nhưng điều khiến cho tất cả mọi người không ngờ được là đêm hôm đó, một nhóm dân thường súc sinh đã tấn công họ, chúng không chỉ cướp đi thực phẩm và nước uống mà còn làm rất nhiều người bị thương, hơn nữa còn cưỡng hiếp tất cả phụ nữ mà chúng bắt được.

Ba người Hoàng Quốc chứng kiến thấy vô cùng đau buồn, phẫn nộ, họ không ngờ rằng con người lại thoái hóa đến mức đáng sợ như vậy. Trong lúc cả nhóm không chú ý, lão Đặng đã hạ gục một kẻ ác bá, giật lấy khẩu súng cảnh sát trên tay anh ta. Dựa vào năm viên đạn trong băng đạn, cả ba người liều mạng chạy trốn, cuối cùng họ thoát khỏi khu đô thị chính của Ma Đô vào sáng sớm ngày thứ ba, đến một ngã tư giữa thành thị và nông thôn, tìm được một cửa hàng buôn bán nông sản phụ liền trốn vào.

Ba tháng tiếp theo, có thể nói là ba tháng khó khăn nhất trong cuộc đời Hoàng Quốc. Ba người bọn họ cố gắng hết sức để giết chết liên tiếp mười ba con quái thú thoái hóa, ăn đến hạt cơm cuối cùng trong cửa hàng nhỏ, cuối cùng quân đội Ma Đô cũng đến và mang tới tin tức tốt.

Là một trong sáu căn cứ lớn nhất của Trung Quốc, Ma Đô đã dùng khoảng 400.000 quân lính, phóng bốn tên lửa nito-hydro hơn 8 triệu tấn để tiêu diệt những con quái vật lớn nhất đang thoái hóa trong vòng 50km xung quanh căn cứ. Mà cái giá phải trả chính là sinh mạng của 130.000 binh sĩ và sinh mạng của 1 triệu người tị nạn trong vùng chiến sự khốc liệt.

Sau đó, những người lính đã dọn sạch vật tư của chàng chục thành phố gần căn cứ Ma Đô, đồng thời không tiếc mọi giá gửi chúng về căn cứ mà những người tị nạn bị mất lương thực, nguồn năng lượng, vũ khí đã bắt đầu phải di cư về Ma Đô.

Trong thời gian đó, mỗi ngày ba người Hoàng Quốc đều có thể nhìn thấy những người tị nạn từ mọi hướng đi về căn cứ Ma Đô. Họ lê la nhà cửa, quần áo xộc xệch, mặt mũi lấm lem bùn đất, ba lô vẫn mang theo một lượng lớn tiền Trung Quốc, vàng, kim cương và những thứ vô cùng quý giá trong thời bình.

Nhưng khi những người lính được trang bị vũ khí mạnh mẽ đóng quân gần căn cứ Ma Đô giẫm đạp những thứ này xuống bùn như rác thì cuối cùng họ cũng nhận ra rằng họ đã sai. Ở Ma Đô, một hộp tiền giấy lớn hàng chục kg cũng không có giá trị bằng một bao thuốc lá kém chất lượng với giá vài đô la. Thuốc lá ít nhất cũng có thể đổi lấy được một miếng ăn ở chợ đen gần căn cứ Ma Đô, mà ngoài việc đốt để nấu ăn và sưởi ấm thì giấy bạc còn không bằng những cành cây ven đường.

Trong mấy tháng tiếp theo, chính phủ lâm thời của Ma Đô tiếp tục thu nhận những nhân tài đặc biệt trong đám người tị nạn, ví dụ như người dị năng, đột biến thể chất, đột biến não... tất cả đều có thể được quân đội Ma Đô thu nhận vô điều kiện, dựa vào sức mạnh của mình để trở thành một thành viên của quân đội, đồng thời được lĩnh những khoản quân hưởng có giá trị.

Mà những người bình thường có khả năng đặc biệt, chẳng hạn như nhà khoa học, chuyên gia cơ khí, nhà nghiên cứu công nghệ sinh học, cũng có thể đăng ký và tham gia kỳ kiểm tra kỹ năng nghề nghiệp do Ma Đô tổ chức hàng tháng.

Những người vượt qua bài kiểm tra có thể lựa chọn ở lại thực hiện nghĩa vụ quân sự, hoặc có thể tuyển mộ thêm thành viên để thành lập các phòng thí nghiệm nghiên cứu khoa học, tiến hành các thí nghiệm khoa học trong các khu vực do chính phủ Ma Đô chỉ định. Nếu đạt được kết quả thí nghiệm tốt, chính phủ Ma Đô lâm thời sẽ sử dụng đồng tiền năng lượng cùng với cho họ nhập hộ tịch vào căn cứ Ma Đô để làm thù lao để đổi lấy những kết quả thí nghiệm này đồng thời khuyến khích mọi người nghiên cứu thêm.

Tóm lại, trong căn cứ Ma Đô, chỉ cần có tài năng nhất định sẽ có cơ hội đứng lên và vào trong căn cứ sinh sống. Nhưng trên thực tế, có rất ít dân thường thực sự có thể sống trong căn cứ Ma Đô. Bởi vì sau trận chiến giữa con người và dã thú thoái hóa, thành Ma Đô đã bị tàn phá, mình đầy thương tích. Rất nhiều công trình cỡ lớn bị biến mất, nơi thích hợp cho con người

sinh sống chỉ còn lại 1/5 so với ban đầu, đơn giản là không thể chứa được gần hai triệu người tị nạn.

Vì lý do này, chính phủ Ma Đô lâm thời đã sử dụng rất nhiều chất nổ và ngòi nổ, chọn ra các công trình vô dụng cho nổ chúng để xây dựng một thành phố siêu khổng lồ rộng gần 400km ở trung tâm thành phố Ma Đô và đặt cho nó một cái tên mới là căn cứ Ma Đô.

Chính như vậy, Ma Đô mới, chiếm khoảng 1/5 diện tích Ma Đô ban đầu, chính thức được thành lập, bức tường khổng lồ cao một trăm mét được xây dựng bao quanh căn cứ giống như một thành phố khổng lồ bị bao vây giống như tường lớn vây thành trong phim hoạt hình. Mà những người có thể có thể sống trong thành này, trừ binh lính ra thì những người còn sống sót được là cực kỳ hiếm. Hầu hết những người tị nạn chỉ có thể sống trong bãi rác ở bên ngoài căn cứ Ma Đô, họ băng qua vùng đất rộng gần 6000km², dựa vào việc săn bắt những con thú thoái hóa và nhặt rác vứt ở Ma Đô mỗi ngày để sinh sống, trong đó bao gồm cả ba người Hoàng Quốc.

Mà hôm nay, khi Hoàng Quốc và lão Đặng lại đi đến núi rác thì xảy ra sự cố. Là một trong những con quái thú giết người đáng sợ nhất trong bãi rác của Ma Đô là Địa Long đột nhiên xuất hiện làm lão Đặng bị thương và ông ấy đã chết một cách cực kỳ thê thảm!

“Thật không cam tâm, rõ ràng chỉ cần kiên trì thêm một thời gian nữa là có thể thu thập được năm hạt tinh thể! Chết tiệt, lão Đặng, tại sao ông không thể kiên trì thêm vài ngày nữa chứ, ông bảo tôi đối mặt với Tiểu Ba thế nào đây?!”

Nhìn bóng dáng lão Đặng dần dần biến mất dưới bãi rác, năm đầu ngón tay của Hoàng Quốc gần như cắm vào lòng bàn tay, máu chảy ra không ít.

Chương 567: Rải cầu lương, ngược chó mập

Chương 567. Rải cầu lương, ngược chó mập

Trong căn cứ Ma Đô, hạt tinh thể của thú thoái hóa cấp thấp nhất không được dùng làm tiền bởi vì những sĩ quan và chính trị gia quý tộc đó đơn giản không thích những hạt tinh thể thấp kém này. Ma Đô có tiền tệ lưu hành của riêng mình, đó là đồng tiền tinh thể được đánh bóng bằng các hạt tinh thể năng lượng phẩm chất cao.

Loại tiền tinh thể có hình dạng giống viên sỏi này có rất nhiều ưu điểm, ngoài việc dùng làm vật phẩm để giao dịch tiền tệ thì nó còn có chức năng là dễ mang theo và là nguồn bổ sung năng lượng khi chiến đấu. Quan trọng nhất là đồng tiền tinh thể này rất được người tị nạn chào đón, bởi vì những người tị nạn này tưởng rằng những đồng tiền đã được đánh bóng khỏi những tạp chất vô dụng có thể làm tăng mức độ dị hóa của cơ thể họ. Ngoài ra, những người tị nạn cũng dựa vào việc tích lũy tiền tinh thể để đổi lấy tư cách tiến vào Ma Đô. Không sai, một số binh lính trong căn cứ Ma Đô đã chuyên kinh doanh loại hình này. Cửa hàng “Gấu mập” ở cửa nam là uy tín nhất, chỉ cần 5 đồng tiền tinh thể là có thể lặng lẽ đưa người tiến vào nội thành Ma Đô.

Đương nhiên, có thể sống sót sau khi nhập cuộc hay không là tùy thuộc vào khả năng và vận khí của chính mình. Nếu may mắn có thể được một số công tử tốt bụng bắt về làm nô lệ, từ đó sẽ sống cuộc sống ổn định, không có phẩm giá nhưng không phải lo toan tính mạng. Những người xui xẻo có thể bị đội vệ binh Ma Đô phát hiện, bắn chết rồi ném vào bãi rác, rồi được đưa trở lại bãi rác theo xe chở rác tiếp theo.

Nói chung, có hàng triệu người tị nạn ở bãi rác, ai cũng có một ước mơ, đó là một ngày nào đó có được năm đồng tiền tinh thể, sau đó tiến vào Ma Đô để sống một cuộc sống ổn định, từ đó không bao giờ phải lo lắng là đang ngủ thì bị “Địa Long” đột nhiên xuất hiện từ lòng đất nuốt chửng.

Hoàng Quốc cũng muốn có được năm đồng tiền tinh thể để có thể đưa con đỡ đầu của mình là Đặng Ba đến Ma Đô. Nhưng đáng tiếc là anh và lão Đặng vất vả nhặt rác trong gần hai năm chỉ tiết kiệm được ba hạt tinh thể chất lượng kém, thậm chí còn không đủ để đổi lấy một đồng tiền tinh thể, đành phải nhìn lão Đặng bị núi rác nuốt chửng. Mà khi nghĩ đến Địa Long đáng sợ, kích động nhất thời của Hoàng Quốc cũng biến mất, anh quay người lại chuẩn bị rời đi.

Bùm!

Ngay lúc Hoàng Quốc quyết tâm quay người rời đi thì một luồng quang ảnh đột nhiên xuất hiện, trên ngọn núi rác khổng lồ chợt xuất hiện một vầng sáng, sau đó từ không khí mỏng manh xuất hiện một vết nứt lớn cao ba mét, rộng hai mét, rồi một vài người ăn mặc kỳ lạ bước ra từ đó.

“Ai da, cái mông của tôi... đây là đâu, trời ạ!”

Tên mập là người đầu tiên lao ra khỏi vết nứt thời không, nhưng anh ta không thể kiểm soát được cơ thể to lớn của mình do dưới chân đang rung lên, nên liền ngồi bụp lên đồng rác, cái mông bị miếng sắt sắc nhọn đâm vào.

“Ôi, mùi hôi quá, nơi này sao giống bãi rác...” Đỗ Kiều Kiều là người thứ hai bước ra khỏi vết nứt thời không, vừa đi ra, cô bé lập tức bịt mũi, còn Tống Dịch đi sau không có biểu cảm gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, tự lẩm bẩm: “Đúng là bãi rác...”

“Mọi người không sao chứ, mùi vị dịch chuyển thật kích thích...” Thượng Ất đứng ở trên cao bãi rác, đôi cánh quỷ sau lưng từ từ rũ xuống.

Để đảm bảo ổn định của đường truyền, Thượng Ất nhận trách nhiệm nặng nề là truyền năng lượng, chỉ trong vài phút mà thiết bị dịch truyền đã tiêu hao gần như hết sức mạnh hắc ám của đôi cánh quỷ. Rất may là không có tai nạn nào xảy ra trong đường truyền, mọi người đều đến nơi đã định bình an vô sự.

“Này, tôi nói thiết bị của cô quá không đáng tin rồi. Tại sao cô lại cho chúng ta vào đồng rác! Trả vé, trả lại tinh thể cho tôi, Bạng gia tôi bị cô hại thảm rồi... Ồ, em gái nó, sao ở đây còn có thức ăn chó nữa vậy! Ta nhổ vào!”

Đứng trên bãi rác, tên mập không ngừng phàn nàn với Cao Vũ Hàm, nhưng dường như cô không nghe thấy mà vẫn vô tư thu dọn thiết bị dịch chuyển: “Dịch chuyển thời không là hiện tượng siêu dung hợp giữa khối lượng và không gian, sau khi xuyên không, trong thời gian ngắn anh cần giữ cảm xúc

bình tĩnh nhất có thể, nếu không nào sẽ bị tổn thương, không thể cứu chữa được.”

“Chết tiệt, cô thật độc ác!” Tên mập khẽ đưa ngón tay giữa lên với Cao Vũ Hàm, sau đó chọn một chỗ bằng phẳng ngồi xuống, nhìn xung quanh, còn Đỗ Kiều Kiều thì kéo Tống Dịch đang bối rối đi theo cô, chỉ có Thượng Ất và Ly Á đứng nhìn nhau.

“Em... không sao chứ, Ly Á!”

Giọng của Thượng Ất hơi khó xử, anh đã cân nhắc tình ý với Ly Á ở trong lòng rồi. Thượng Ất không thể lừa dối lòng mình, là một người đàn ông, anh thích cô gái ngoại quốc xinh đẹp trước mặt mình. Hơn nữa, ở địa vị cao đã lâu, Thượng Ất cũng không muốn cổ hủ như thế, ngay cả Trần Phóng cũng đã ám chỉ rồi thì có cái gì mà anh không thể buông bỏ chứ? Mối quan tâm duy nhất của anh lúc này là Thượng Nhạc Nhạc, cậu bé ba tuổi này đã hiểu sự khác biệt giữa mẹ và dì, Thượng Ất không thể chắc chắn Thượng Nhạc Nhạc sẽ phản ứng và thay đổi như thế nào khi mình chấp nhận những người phụ nữ khác.

Thượng Ất rất yêu con trai của mình, yêu đến mức ích kỷ, anh không cho phép bất cứ điều gì ảnh hưởng đến Thượng Nhạc Nhạc, ngay cả khi Ly Á đã chờ đợi anh gần hai năm. Nhưng rõ ràng là Ly Á không muốn đợi thêm nữa, nhìn vào mắt Thượng Ất, Ly Á đột nhiên đến gần, vòng tay qua vai anh, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai anh, nhẹ nhàng nói: “Thượng Ất, em không sao, có anh ở đây thì sao có thể có chuyện chứ?”

“A! Ông trời ơi, xin ông ban cho tôi một người phụ nữ đi, quá ngược cẩu rồi, Bạng gia tôi thật sự không chịu nổi nữa rồi!” Tên mập Hoa Đa Tình ở sau lưng đột nhiên hét lên, sự chủ động thể hiện tình yêu của Ly Á đã hoàn toàn làm cho trái tim nhỏ bé mong manh của anh ta tan nát.

Chương 568: Một tiền lấy mạng

Chương 568. Một tiền lấy mạng

Nhìn từ bên ngoài, có thể miêu tả Thượng Ất cao ráo, đẹp trai cùng với đường nét mê hồn của Ly Á chính là tuyệt phối, trai tài gái sắc, trong cảnh tượng này khuôn mặt bầu bĩnh, cái miệng tròn trịa của Hoa Đa Tình chính là một viên đá tảng thường chướng mắt. Cảnh tượng trái ngược này khiến tên mập cảm thấy xấu hổ, sắc mặt lộ vẻ không thể thương được, nếu không có Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch kéo thì tên này đã suýt chút nữa phi thẳng xuống núi rác, trở thành tên độc thân cầu đầu tiên bị Thượng Ất ngược đến chết.

“Đi thôi, thời gian không còn nhiều, đừng lề mề nữa!” Đúng lúc này, giọng nói lạnh như băng của Cao Vũ Hàm truyền đến, Thượng Ất kinh ngạc nhìn cô gái, không khỏi nói: “Không phải nghỉ ngơi ba phút sao, bây giờ mới qua một phút, lỡ như ảnh hưởng đến đại não...”

“Tôi lừa tên mập đó thôi, thiết bị dịch chuyển thời không của tôi sao có thể vô dụng như thế được. Các người có đi không, không đi là tôi đi trước đó!” Cao Vũ Hàm không ngừng ngắt lời Thượng Ất, giọng điệu càng trở nên lạnh lùng, vẻ mặt cô cũng mang vẻ băng giá, như thể một người cũng không được đến gần.

“Chết tiệt, nha đầu chết tiệt, cô còn dám lừa Bạng gia ta, đừng đi, chúng ta nói chút chuyện hoàn phí đi!” Nhìn thấy Cao Vũ Hàm rời đi, tên mập lập tức cử động cái miệng khổng lồ đuổi theo, nhưng lúc này dưới chân mọi người đột nhiên rung lên dữ dội, đồng rác trên núi rác lập tức ầm ầm đổ xuống.

“Mọi người, cẩn thận, tránh ra!”

Đôi cánh quỷ của Thượng Ất nhanh chóng phóng ra, trong tích tắc anh ôm lấy Ly Á bay lên cao, sau khi đi ngang qua Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch cũng tóm lấy cánh tay bọn họ, chỉ còn lại tên mập đang liều mạng chạy trên đồng rác: “Lão đại, anh không nhân nghĩa mà, sao có thể mặc kệ tôi chứ... Bà nội nó, lần này quay về tôi thề là nhất định sẽ giảm cân... Tôi muốn làm đệ nhất mỹ nam của căn cứ Tổ Ưng... ai da, eo của tôi!”

Một đường chạy loạn, cuối cùng tên mập cũng đến chân núi rác, lúc này Thượng Ất đã sớm đưa mọi người xuống đất rồi, lúc này Cao Vũ Hàm cũng né tránh tất cả rác rưởi và mảnh vỡ một cách nhẹ nhàng, vững vàng đi đến

chỗ đám đông. Mà ngay lúc mọi người đang chuẩn bị bàn bạc kế hoạch tiếp theo thì một giọng nói yếu ớt truyền đến, thu hút sự chú ý của mọi người,

“Xin hỏi, mọi người là người ngoài hành tinh à, đến Trái Đất làm gì vậy?”

“Phì, tôi không tức giận, đã béo đến mức vượt khỏi tưởng tượng rồi à, anh một đồng tuổi rồi mà mồm miệng vẫn khá lanh lợi đấy, trước đây làm tiêu thụ à. Đến đến đến đây, anh qua đây, Bạng gia ta đảm bảo không đánh anh!”

Tên mập thực sự tức giận, ông chú trung niên này quả là không biết nói chuyện, nếu không để ý người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh thì chắc anh ta đã đánh cho Hoàng Quốc đến thương tật cấp ba rồi.

Tâm tình tên mập không tốt, da thịt trên mặt cũng run rẩy rất mạnh, Hoàng Quốc sợ hãi lui về phía sau, suýt chút nữa ngã ngồi trên mặt đất: “Các vị đại gia đừng tức giận, là tôi không biết cách nói chuyện, tôi thấy mọi người từ bãi rác đi xuống, các người không sợ Địa Long ăn thịt các người sao?”

“Địa Long? Thứ gì vậy, rất mạnh sao?” Tên mập khinh thường nhìn Hoàng Quốc, một bộ dáng vẻ ông đây nhất định ăn mi.

“Đó là con thú thoái hóa ở bãi rác, những người tị nạn ở Ma Đô đều biết, sao các người...” Đang nói, Hoàng Quốc đột nhiên ngậm miệng lại, trên mặt là một vẻ quả nhiên như thế, tự lẩm bầm một mình: “Còn nói không phải là người ngoài hành tinh, ai ở khu vực hàng nghìn kilomet này mà không biết Địa Long khủng khiếp này chứ, thứ đó là quái vật mà ngay cả đầu máy xe lửa cũng có thể nuốt chửng!”

“Đầu xe lửa cũng có thể nuốt được?”

Nghe thấy lời nói của Hoàng Quốc, Thượng Ất, Ly Á và Cao Vũ Hàm cùng nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, trong lòng đoán rằng đây có thể là một con thú thoái hóa có sức mạnh đáng sợ, có vẻ như cuộc sống của những người còn sống sót ở Ma Đô này cũng không dễ dàng.

“Cắt, nuốt đầu xe lửa là cái gì, ông đây còn nhìn thấy yêu cây cao lên đến trời, có thể nuốt chửng hàng vạn con thú thoái hóa...” Tên mập một bụng

tức giận nói khoác, nhưng đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ leo lên sống lưng rồi lập tức xộc thẳng lên đỉnh đầu, tóc trên đầu anh ta dựng lên như thể bị điện giật.

“Không hay rồi, có nguy hiểm! Nguy hiểm lớn!”

Tên mập có năng lực cảnh báo thiên phú kêu lên một tiếng, sau đó thân hình to lớn của anh ta trở nên nhanh nhẹn hơn cả một con báo, cả người lao ra “phù” một tiếng, nhanh đến mức cả Thượng Ất cũng không kịp phản ứng. Mà sau đó ngọn núi rung chuyển, khi mọi người kịp nhận ra có chuyện gì thì đã muộn, một bóng đen to lớn đột nhiên lao ra từ trong bãi rác, bốn hàng răng nanh lởm chởm trong cái miệng khổng lồ cắn vào nơi mà tên mập vừa biến mất, khuấy động cả một vùng bùn đất rộng lớn giống như một quả tên lửa bắn trúng mặt đất.

“Trời ạ, Địa Long xuất hiện rồi, Địa Long xuất hiện rồi!”

Những người tị nạn đang nấp ở một chỗ khuất nhìn trộm mấy thân ảnh khủng bố xuất hiện, đều mặt mũi như tro tàn, tay chân luống cuống chạy tứ tung. Còn Hoàng Quốc, người đã tận mắt chứng kiến mọi thứ thì nhìn chăm chăm vào con quái vật giống như cái thùng dài 100m, rộng hơn 10m ở trước mặt, giữa hai hàm răng phát ra tiếng kêu răng rắc, sợ hãi đến mức không nói được một câu hoàn chỉnh: “Đại... đại... đại long... Địa Long, chỉ là một... đột biến... .. Địa Long to lớn!!”

“Đây là Địa Long?” Thượng Ất nhú mày nhìn thân ảnh Địa Long biến mất trên mặt đất.

Kiếp trước Thượng Ất sống ở gần Đế Đô, không biết nhiều lắm về tình hình ở phía nam Trung Quốc, cũng chưa từng tận mắt chứng kiến bao nhiêu quái thú thoái hóa đáng sợ. Nhưng con quái vật trước mặt này lại cho anh một cảm giác quen thuộc, bởi vì anh từng nghe người ta nói ở phương nam có một loại giun đất, hình dáng sau khi đột biến rất giống một con rồng, nhưng đầu không lớn bằng con quái vật trước mặt anh...

“Bạng Tử, anh có sao không, có bị thương không!” Trong khi Thượng Ất đang ngồi thiền thì Ly Á nhanh chạy đến đỡ tên mập bị ngã. Tên này thật may mắn, khi Địa Long tấn công anh ta tình cờ chạy khỏi tầm tấn công, bây

giờ mặt và tay chỉ bị xước nhẹ do đá văng ra bắn vào, không phải vấn đề gì lớn.

Chương 569: Một tiền lấy mạng (2)

Chương 569. Một tiền lấy mạng (2)

“Tôi không sao, bà nội nó, hôm nay Bạng gia tôi ra khỏi cửa không xem hoàng lịch, sao lại thế này chứ, đến quái vật cũng nhắm vào tôi rồi!” Tên mập vận eo, cặp mông to lớn đứng đưa trước mặt Hoàng Quốc, nhìn thấy anh ta sững sờ, miệng ngưỡng mộ nói: “Kỳ tích, thật là kỳ tích! Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người có thể sống sót sau khi bị Địa Long tấn công mà không bị thương gì.”

“Kỳ tích cái gì, con bọ chết tiệt này vừa to vừa ngu, nếu nó cắn được Bạng gia ta, họ của tôi sẽ viết ngược lại... không hay rồi, mau tránh ra, con bọ chết tiệt đó lại đến rồi!”

Chưa kịp nói xong thì tên mập đã mạnh mẽ đẩy Ly Á ra, thân hình to lớn của anh ta lại lao xuống đất, trong tích tắc, mọi người đều cảm thấy mặt đất dưới chân chấn động dữ dội, cái miệng khổng lồ của Địa Long lập tức bao phủ lấy bùn đất dưới chân tên mập rồi nuốt vào bụng.

“Không đúng, sao con Địa Long này lại chỉ chăm vào một mình tên mập? Lẽ nào trên người hắn có nhiều thịt sao?”

Sau đợt tấn công thứ hai, cuối cùng mọi người cũng nhận ra có điều gì đó không ổn, có vẻ như con quái vật phát hiện ra tên mập và những đòn tấn công tiếp theo đều chỉ nhắm vào một mình gã. Có điều, khả năng cảnh báo sớm của tên mập không tồi, cho dù đòn tấn công của Địa Long nhanh và chính xác đến đâu, anh ta đều có thể phản ứng trước vài giây, cuối cùng tất cả các đòn tấn công của Địa Long đều thất bại, tên mập thê thảm nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười.

Có điều, Địa Long là một sinh vật thoái hóa, đòn tấn công đào hang này là hành vi gần như là bản năng, những hành động né tránh như quăng quật của tên mập thì khó hơn gấp mười lần. Một lúc sau, Địa Long tấn công càng lúc

cành nhanh, tên mập mệt lả, mồ hôi lã chã, thè lưỡi như chó, kêu cứu: “Lão đại, cứu mạng, tôi không thể một mình hạ được thứ này!”

“Béo à, đừng vội, đợi tôi hiểu được tại sao nó chỉ nhắm vào anh rồi nói!”
Thượng Ất véo véo cằm của mình, trầm tư nhìn Địa Long bay lên bay xuống, trong lòng có cảm giác không nắm bắt được.

“Lão đại, đừng đùa, sẽ chết người đó... Ôi, cái mộng của tôi, đừng cản cái mộng của tôi, Bạng gia ta cho người thứ ngon hơn có được không, có muốn tinh hạch không, tinh hạch năng lượng ngon!”

Hàm răng sắc nhọn của Địa Long sượt qua quần của tên mập, trên mộng anh ta xuất hiện một vết máu, khiến anh ta kích động tăng vọt tốc độ, không ngừng chạy lên núi rác. Mà lúc này, trong đầu Thượng Ất lóe lên, lời nói của tên mập khiến anh tìm được mấu chốt, đồng thời cũng gọi lên những lời đồn đại về giun đất thoái hóa ở kiếp trước – thứ này vốn rất nhạy cảm với tinh hạch năng lượng!

“Tên Béo, ném cái ba lô đi, con quái vật này muốn ăn tinh hạch trong ba lô của anh!”

Thượng Ất hét lớn, đồng thời giơ cao hai tay lên vào khoảng không, một cây cung lớn màu đỏ như máu xuất hiện trước mặt mọi người, trên dây cung là một mũi tên ánh sáng năng lượng màu vàng tràn đầy sự bá đạo.

“Chính là bây giờ, đi chết cho ta, quái vật!”

“Bùm!”

Quang mang nổ rộ, một đường màu vàng kim thẳng tắp khắc trên vông mạc mọi người khiến mọi người nhắm mắt lại theo bản năng. Sau mũi tên vàng, ba lô chứa đầy hạt tinh hạch năng lượng bay vụt đi, đồng thời, cái miệng lớn đầy răng sắc nhọn của Địa Long, thân hình khổng lồ như đầu máy xe lửa...

“Ai ui!”

Rầm một tiếng, thân ảnh Địa Long lao tới, đập vỡ vô số tảng thép, cuối cùng nặng nề đập xuống mặt đất cách Thượng Ất chưa tới một mét, dù có giấy dũa thế nào cũng không đi được.

Trên trán của nó khoảng nửa mét có vết thương to bằng cổ tay của một người đang chảy máu, trước sự kết hợp mạnh mẽ của Thao Thiết Cốt Cung và mũi tên nguyên tố thì con Địa Long này chết cũng không oan.

“Tên Béo, cho anh mười phút, đào tinh hạch của thứ này ra. Ngoài ra, nhớ rõ mở bụng của nó ra xem xem, biết đâu có thể tìm thấy thứ gì đó hữu ích ở trong!”

Giảm nhẹ một chân lên thi thể Địa Long, Thượng Ất nhẹ nhàng rút Thao Thiết Cốt Cung ra, ném lại ba lô cho tên mập giống như là thứ anh vừa giết không phải là một con Địa Long đáng sợ mà chỉ là một con thỏ hoang trong bụi cỏ.

Kiều ngạo, bá đạo, lãnh đạm đi cùng với vầng hào quang... Lúc này, ánh mắt của mọi người đổ dồn vào Thượng Ất, ngay cả Cao Vũ Hàm cũng phải thừa nhận rằng dáng vẻ hiện tại của Thượng Ất thực sự rất đẹp trai và quyến rũ, tăng thẳng lên đẳng cấp nam thần.

Cũng như thế, Hoàng Quốc bị sốc trước sức mạnh mạnh mẽ này của Thượng Ất. Nhìn thấy tất cả những điều này, Hoàng Quốc bụm một tiếng quỳ xuống trước mặt Thượng Ất, nước mắt rơi như suối: “Đại gia, cầu xin anh, cứu lão Đặng đi, ông ấy còn một đứa cháu trai ở đồng đồ nát của Ma Đô chờ ông ấy quay về!”

“Lão Đặng, ai là lão Đặng, anh từ từ nói?” Đối mặt với sự cung kính cúi đầu của Hoàng Quốc, Thượng Ất không né tránh mà thờ ơ đối mặt, anh không có thời gian vướng bận đến những thứ này nhưng mà Hoàng Quốc đề cập đến đồng đồ nát của Ma Đô khiến Thượng Ất chú ý tới người đàn ông trung niên trước mặt này.

Mới đến căn cứ Ma Đô, không quen địa hình nơi đây, Thượng Ất thật sự cần một người địa phương đáng tin cậy làm người dẫn đường. Mà người trung niên này có ấn tượng tốt với Thượng Ất, ít nhất anh ta có lòng tốt nhắc nhở mình khi những người khác chỉ lo chạy đi và không quên người

bạn đồng hành mất tích của mình. Dựa vào điều này, Thượng Ất cảm thấy có thể cho anh ta một cơ hội, còn việc có thể làm được hay không thì còn tùy thuộc vào vận may của anh ta.

“Lão Đặng là bạn đồng hành của tôi, vừa rồi chúng tôi đang nhặt rác trong núi rác thì Địa Long xuất hiện làm núi rác sụp đổ, lão Đặng bị chôn vùi trong đó!”

Hoàng Quốc vừa khóc vừa lau nước mắt, chỉ tay về nơi Địa Long xuất hiện. Lúc này, bởi vì Địa Long to lớn, bãi rác cao ngất đã đổ gần hết, ngay cả nơi đám người Thượng Ất vừa đứng cũng biến mất, huống chi là lão Đặng đáng thương.

“Không có hơi thở của sự sống...”

Chương 570: Tôi không giúp được anh

Chương 570. Tôi không giúp được anh

Thấy Thượng Ất nhìn mình, Cao Vũ Hàm khẽ lắc đầu, vẻ mặt trầm mặc. Trong nhiệm vụ này, Cao Vũ Hàm đã mang theo máy dò năng lượng sự sống mới nhất, thiết bị này không chỉ có thể phát hiện giá trị năng lượng của kẻ thù trong vòng một trăm mét mà còn có thể tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu nào của sự sống trong vòng 1km.

Lúc này, trên máy dò năng lượng sống chỉ có một vài ngọn đèn nhỏ, nghĩa là ngoài một số ít bọ trên núi rác thì không có dấu hiệu nào cho thấy sự sống của con người. Không có gì ngoài lệ thì lão Đặng đã chết, không cần phải lãng phí thời gian trong núi rác.

“Tôi không giúp được, lão Đặng chết rồi!” Thượng Ất nhìn Hoàng Quốc ngẩn người, hai mắt vô hồn, thân thể phút chốc như bị rỗng tuếch. Nhưng đúng lúc này, tên mập đang bận rộn thu hoạch chiến lợi phẩm đột nhiên cảm thán một câu, sau đó chỉ nghe thấy một tràng nôn khan, Ly Á và những người khác đều bất giác che miệng lại.

“Chết tiệt, sao trong thứ này lại có nhiều xương vậy...”

Tên mập chống lại sự khó chịu, dùng một thanh sắt dài mở bụng Địa Long, một số lượng lớn bộ xương người thối rữa, xương vụn cùng với hỗn hợp giẻ rách, nước sốt thịt xuất hiện trước mặt Thượng Ất.

“Đây đều là xương người bị Địa Long ăn thịt, chắc là lão Đặng nằm trong số đó...” Hoàng Quốc yên lặng đi về phía trước, như thể không bị mùi hôi thối trong không khí ảnh hưởng, bò vào đống xương tìm. Ngay sao đó, một xác chết với toàn bộ cơ thể cuộn tròn, da thịt thối rữa không thể nhận ra được là ai xuất hiện trong một góc, Hoàng Quốc nhìn thấy nó thì đột nhiên bật khóc, đưa tay lấy một chiếc bình rách nát ở bên cạnh cái xác.

“Lão Đặng, cả đời này ông thích uống rượu, nhưng khi ông chết, đến tiền mua rượu tôi cũng không có để mua cho ông... bình rượu tôi lấy đi đây, ông yên tâm đi đi, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt Tiểu Ba cho ông! Yên tâm lên đường đi, lão ca!”

...

Thi thể lão Đặng đã được tìm thấy, tinh hạch của Địa Long cũng đã tìm thấy. Đây là một tinh hạch hình cầu khổng lồ có kích thước bằng lòng bàn tay, trông lớn nhưng có nhiều tạp chất, nồng nặc mùi đất, mùi của nó giống như chất bẩn và rác mà Địa Long ăn, chỉ có thể coi là tinh hạch có phẩm chất bình thường mà thôi. Đám người Thượng Ất không đụng vào xác Địa Long, chỉ có Hoàng Quốc không sợ gì, chui vào trong cơ thể Địa Long, cắt ra một miếng thịt lớn cho vào ba lô.

Cuối cùng, tên mập đập vỡ tinh hạch ra thành nhiều mảnh, tháo rời trang bị mọi người mang theo ngay tại chỗ. Sắp tiến vào khu vực của căn cứ Ma Đô, phải đối mặt với rất nhiều đối thủ mạnh mẽ, vì vậy tính toán vẹn của trang bị là rất quan trọng.

...

“Các vị đại gia, các người thật sự không phải người của thành Ma Đô mới sao? Tôi thấy ai trong số các người cũng ăn mặc rất đẹp, đừng có lôi người tội nghiệp như tôi ra làm trò đùa nữa?!” Hoàng Quốc cẩn thận quan sát dẫn

đường, khi thấy dáng vẻ của Thượng Ất và những người khác thì nghi ngờ trong lòng anh dần dần tăng lên.

Đây là một tổ đội rất kỳ quái, có đàn ông, phụ nữ, cũng như trẻ em... Hoàng Quốc đã sống trong đồng đồ nát của Ma Đô gần hai năm, chưa bao giờ thấy tổ đội nào kỳ lạ như vậy. Đương nhiên, bây giờ Hoàng Quốc chắc chắn những người này không phải người ngoài hành tinh, bởi vì những thứ mà những người này nói đến đều giống với người thường, đa phần đều nói về ăn ở, thỉnh thoảng có một hai câu liên quan đến nhiệm vụ.

“Hoàng Quốc, đừng gọi chúng tôi là đại gia, nghe kỳ lạ lắm, tôi tên là Thượng Ất, mấy người bọn họ là người của...” Thượng Ất giải thích mối quan hệ của mình với Ly Á, nhưng đột nhiên nhận ra rằng mình không biết nên nói về Ly Á như thế nào. Lúc này, Đỗ Kiều Kiều nháy ra, lè lưỡi tinh nghịch nói: “Tôi tên là Đỗ Kiều Kiều, cả hai chúng tôi đều là người nhà của chú Thượng Ất, chị Ly Á là bạn gái của chú ấy, tôi và Tống Dịch là học sinh cũng là em gái của chị Ly Á. Người đàn ông mập này là thủ hạ của chú Thượng Ất, còn cô ấy... cô ấy là người dẫn đường của chúng tôi, chúng tôi tới Ma Đô để du lịch... chú Hoàng Quốc, chú hiểu chưa?”

...

Lộn xộn một hồi, choáng váng không nói nên lời.

Hoàng Quốc tê rần gật đầu, nói rằng mình thật sự không hiểu. Loại quan hệ phức tạp này, e rằng ngay cả ông trời cũng không đoán ra được, bỏ đi, dù sao thì các người nói thế nào thì chính là thế đó, nói quan hệ thế nào thì là thế đó đi.

Sau khi ổn định tâm trí, Hoàng Quốc ngẩng đầu nhìn Thượng Ất. Sống bằng dấy nấp, Hoàng Quốc vẫn có tầm nhìn, nhân vật chủ chốt trong tổ đội kỳ quái chính là thanh niên có vẻ ngoài dị thường này. Vì vậy Hoàng Quốc muốn làm gì tiếp theo cũng nên nói với anh ấy trước.

“Thượng Ất đại nhân, ngài thực sự muốn đến đồng đồ nát của Ma Đô sao? Môi trường ở đó rất kém, giống như khu ổ chuột trong phim ngày xưa vậy, có rất nhiều kẻ côn đồ lập thành tổ đội trong khu đó, chuyên đi tìm những người ngoài như anh để tống tiền...”

Hoàng Quốc đang nói thì đột nhiên dừng lại, cảm thấy mình thật ngu ngốc khi lo lắng cho sự an nguy của người đã dùng tay giết chết Địa Long.

“Hoàng Quốc, anh không cần lo lắng những chuyện này...” Tên mập tới gần Hoàng Quốc, vươn tay ôm lấy vai anh ta, trầm giọng hỏi: “Trong khu đồ nát có chỗ nào thoát mái hơn không, kiểu như có thể thư giãn, trò chuyện với mỹ nữ...”

“Ừm...” Hoàng Quốc cạn lời nhìn khuôn mặt béo ục ịch của tên mập, cười khổ nói: “Có thì cũng có, nhưng nơi đó không phải là nơi người bình thường thể đến để tiêu phí, nơi đó có côn đồ trông coi, lại thường xuyên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm không tốt có thể dẫn đến chết người.”

“Ha ha anh, anh thấy Bạng gia ta là người sợ chuyện sao? Nếu có người dám gây chuyện với tôi, tôi sẽ trực tiếp dùng tinh hạch đập chết hẳn... ai da, cái mộng của tôi, ai đá tôi?” Tên mập đang ngửa mặt lên trời cười thì đột nhiên có luồng khí lực đá vào mộng, anh ta nhìn lại, thấy Thượng Ất đang lạnh lùng nhìn anh ta: “Tên Béo này, hay là tôi cho anh nghỉ phép, để tập trung đi chơi một chút!”

Chương 571: Bị cướp 5 lần

Chương 571. Bị cướp 5 lần

“Không cần không cần, chúng ta ở đây làm chuyện lớn, tôi tự mình giải quyết chuyện nhỏ này.” Tên mập bầu chặt mộng, sau đó nghiêng người trước mặt Thượng Ất, miễn cưỡng cười: “Lão đại, tôi nghĩ rằng nếu chúng ta thực sự muốn tìm hiểu về Triệu Nghị thì chúng ta thực sự phải đến những nơi rộng rãi hỗn tạp. Bình thường thì người bản địa là người hiểu rõ tình hình địa phương nhất. Những cái gọi là đoàn thể lão đại cái gì đó, bình thường khẳng định là tin tức linh thông, không chừng cùng một lúc chúng ta có thể có được tất cả thông tin mà chúng ta muốn có.”

“Tôi thấy Bạng tử nói không sai, chúng ta không còn nhiều thời gian, phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ. Tôi cũng đồng ý ra ngoài điều tra tình hình vào buổi tối!” Câu nói của Cao Vũ Hàm khiến mọi người bất ngờ, Thượng Ất cũng không khỏi dừng lại, nghiêm túc hỏi cô: “Cô có chắc chắn

muốn đi đến nơi có đủ hạng người đấy không, sự u ám trong những người đó thời mạt thế sẽ khiến cô mở mang tầm mắt đó!”

“Ha ha, Thượng Ất, anh đã quên tôi tới từ đâu rồi sao? Trước khi cha tôi tìm ra tôi, anh nghĩ một cô gái nhỏ yếu ớt có thể sống ở môi trường nào?” Cao Vũ Hàm bình tình nhìn Thượng Ất, ánh mắt có chút sắc bén.

Tên mập vừa nghe thấy lời này, lập tức ngẩng đầu, ánh mắt quét tới quét lui trên người Cao Vũ Hàm, miệng lẩm bẩm, mặt Cao Vũ Hàm đầy sát khí hỏi: “Anh đang nhìn cái gì vậy, tên mập chết tiệt này?”

“Tôi đang nhìn những gì cô đã trải qua, chẳng hạn như có thất thân không hay cái gì đó... he he.”

“Cút! Chỗ này có bao xa thì anh cút xa bấy nhiêu cho tôi, đừng có để tôi đánh anh thành kẻ ngốc!”

“Đừng gấp, nói một chút đi, nhớ khi đó Bạng gia tôi cũng suýt nữa thất thân... ai ai ai, cô đừng gấp, đừng có đập mũi của tôi!”

...

Ba mươi phút sau, Thượng Ất và những người khác đến khu vực tập trung người tị nạn, nơi Hoàng Quốc đang ở.

Thực ra mà nói, nơi Thượng Ất và những người khác xuyên tới là bãi rác, đó cũng là nơi thuộc về khu vực hành chính của Ma Đô trước ngày mạt thế. Nhưng vì sự xuất hiện của thời kỳ mạt thế và sự thành lập của Ma Đô mới, vùng phụ cận của núi rác được chia thành một khu vực đổ rác, tương đương với khu vực ngoại ô của trước kia, đó là nơi dân cư thừa thớt. Vì sự an toàn tính mạng, một số lượng lớn người tị nạn phải phụ thuộc vào Ma Đô mới để sinh sống, để khi những con thú thoái hóa tấn công họ, họ có thể dựa vào đồn trú trên bức tường của Ma Đô mới để giữ mạng sống của mình.

Kết quả là khu vực tập trung người tị nạn dần dần xuất hiện, khu vực xung quanh Ma Đô cũng xuất hiện rất nhiều sinh khí, với sự nỗ lực của quân đội Đế Đô để quét sạch những con thú thoái hóa, một số lượng lớn người tị nạn vô gia cư cuối cùng chọn định cư ở đây. Họ tiếp tục thu thập đồ đạc và các

vật liệu xây dựng khác nhau có thể sử dụng được trong đồng đồ nát rồi lại giống như những con kiến, di chuyển những thứ này từng chút một, dùng đôi bàn tay chăm chỉ của mình từng chút từng chút một xây dựng lên một ngôi nhà mới.

Tất nhiên, nơi nào có sông hồ thì ở đó đông người, khả năng lớn hay nhỏ sẽ phân biệt được đẳng cấp.

Tại khu vực tập trung người tị nạn, tất cả những những công trình chưa được phá hết đều trở thành nơi trú ẩn tốt, để tranh giành những tòa nhà đã sập một nửa, nhiều thế lực khác nhau sẽ tổ chức nhân thủ chém giết trong ba ngày ba đêm, cuối cùng một bên giành chiến thắng trong trận chiến, còn bên kia sẽ biến mất hoàn toàn, như vậy là kết thúc cuộc chiến tranh giành tài nguyên.

Còn đối với người tị nạn bình thường, ví dụ như Hoàng Quốc và lão Đặng, họ chỉ có thể tồn tại trong sự tranh giành của nhiều thế lực khác nhau, dùng mạng sống bé nhỏ của mình đổi lấy một cuộc sống thấp kém. Sau ba năm vật lộn, Hoàng Quốc và lão Đặng chỉ xây dựng được một cái lều bằng gỗ, vị trí nằm ở rìa một con mương hôi thối ở ngoại vi khu tập kết người tị nạn, chỉ có hai con đường có thể đến đó một cách thuận lợi, hoặc là lội qua con mương nặng mùi, hoặc là đi dọc theo con đường nhộn nhịp trong khu tị nạn, đi khoảng 10 phút rồi đi vòng đến căn lều gỗ.

Thượng Ất và những người khác thực sự không đủ can đảm để thử thách với con mương hôi hám đầy phân người và nước tiểu, nên chỉ có thể chọn con đường là đi vòng qua khu tập trung người tị nạn, nhưng không ngờ lại tốn gấp đôi thời gian mà họ vẫn chưa đến nơi, lý do chính là... Thượng Ất và những người khác bị cướp, họ bị cướp năm lần!

“Em gái nó, những người này có phải gốc không vậy, chúng ta nhiều người như vậy, hơn nữa nhìn là biết không dễ chọc, tại sao bọn họ lại cứ người sau nối tiếp người trước muốn cướp của chúng ta vậy!”

Lại đánh ngã một người đàn ông gầy còm trên mặt đất lần nữa, tên mập ngồì xuống người anh ta, cầm thanh gỗ vừa giật được trên tay vỗ vào gót chân của người đàn ông rồi nhổ nước bọt trong miệng, tính ra thì tên mập đã hạ được 5 tên cướp rồi, nhưng đây đều là người bình thường, mỗi khi tên

mập định ra tay tàn nhẫn thì cảm thấy xấu hổ nên chỉ có thể rút vũ khí và xua đuổi.

“Bọn họ không ngốc, chỉ là không có cách nào...” Hoàng Quốc đồng cảm nhìn người đàn ông dưới mông tên mập, người đàn ông này có chút quen mắt, hình như là đã từng cho Tiểu Ba trái cây, là một người tốt bụng.

“Cái gì mà không có cách nào, theo anh nói thì bọn họ cướp của Bạng gia ta là điều đương nhiên sao?” Tên mập khó chịu nói, đồng thời cái mông dùng lực, người bên dưới lập tức phát ra tiếng ai ui đau đớn.

“Bọn họ đói bụng...” Hoàng Quốc lắc đầu, trầm giọng nói: “Những người này gần yếu không có ăn, đi ra ngoài gặp phải dã thú thoái hóa cũng chỉ có thể chết. Vì vậy, họ chỉ có thể đợi người có lòng tốt bố thí hoặc là cướp của những người ngoài như anh. Ai, đều là mạt thế hại người!”

“Không thể sống được cũng không thể đi cướp chứ, mọi người nghĩ cách tập hợp lại với nhau rồi đi săn, cho dù chỉ đánh được chuột thoái hóa thì cũng ăn được.”

Chương 572: Huyết Vũ Hư Không, Cao Vũ Hàm

Chương 572. Huyết Vũ Hư Không, Cao Vũ Hàm

Cô nhóc Đỗ Kiều Kiều cũng khó chịu vì liên tục xuất hiện những người cướp bóc, theo cô, những người bị nạn này thực sự không đáng được thông cảm, họ có đủ can đảm và sức mạnh để cướp của những người qua đường thì tại sao không tập hợp lại thành một đội liền một chút. Nếu may mắn giết được quái thú thoái hóa như Địa Long thì sẽ đủ cho bọn họ ăn một hai tuần mà còn thừa nữa.

“Chuyện này, các người không hiểu đâu, thật sự là một câu khó nói hết được...” Nhìn thấy tên mập nâng mông lên, Hoàng Quốc đỡ người đàn ông kia đứng dậy, lấy một miếng thịt Địa Long từ trong ba lô ra rồi ra hiệu cho anh ta mau chóng rời đi.

“Sống trong khu tị nạn, không phải anh muốn đi săn là có thể đi săn được, mà cho dù săn được một con mồi bình thường, một khi bị đội tự quản tìm thấy, anh sẽ bị trục xuất và không bao giờ được phép quay lại nữa.”

“Cái gì? Còn có quy định như thế nữa? Đội tự quản mà anh nói đến là từ đâu, dựa vào đâu đi quản các anh!” Tên mập không phục hét lên, tên này ghét nhất là bị người khác quản, đương nhiên không tính Thượng Ất.

“Đội tự quản là do một nhóm thanh niên ở khu tị nạn tổ chức, họ có nhiệm vụ giữ gìn trật tự trong khu tị nạn, nhưng thực chất đây là một nhóm côn đồ lấy cái cớ này để chuyên bắt nạt người lương thiện!”

Hoàng Quốc tức giận, giống như là ngày thường anh ta cũng bị những người trong đội tự quản này bắt nạt.

“Hơn nữa, những đội tự quản này còn cấu kết với những tên ác bá, bắt nạt người trong khu tị nạn, cô gái của nhà nào xinh đẹp bị chúng phát hiện thì nhà đó sẽ bị bắt với những tội danh khác nhau, sau đó ngày hôm sau sẽ xuất hiện ở những cửa hàng bán thịt, rồi bị những kẻ ác bá và những người có tiền đó tùy ý làm nhục.” Hoàng Quốc vừa nói vừa chỉ tay về phía người đàn ông vừa cướp bọn họ:

“Giống như người đàn ông này, anh ấy có một cô con gái mười hai tuổi rất xinh đẹp, lanh lợi, đáng tiếc, vào buổi sáng đi ra ngoài đổ nước thì đội tự quản phát hiện rồi bị bắt tại chỗ vì hành vi trộm cắp rồi bị đưa về đồn, từ đó không bao giờ thấy cô bé xuất hiện trên con phố này nữa. Sau đó, một người hàng xóm đi ra ngoài nói rằng anh ta đã nhìn thấy bé gái ở đồng cỏ nát phía tây thành, nhưng bé gái không nhận ra anh ta nữa, mà chỉ nhếch mép cười rồi vén quần áo lên cho gã hàng xóm sờ ngực mình...”

“Đồ cặn bã!”

“Súc sinh!”

“Đáng chết!”

Gần như là đồng thời, tất cả phụ nữ trong đội đều giận giữ mắng mỏ, ngay cả tiểu nha đầu Tống Dịch trước nay vẫn luôn im lặng, bây giờ cũng nắm

chặt tay, hơi thở chết chóc thoảng qua trong mắt.

“Bà nội nó, còn có chuyện như vậy, nói như vậy thì người vừa rồi vừa cướp cả tôi cũng thật đáng thương. Hoàng Quốc, ở đây có một túi bánh bao, anh thay tôi đi tặng cho người đó, coi như là bồi thường hành động đánh anh ta vừa rồi của tôi.”

Tên mập nói rồi lấy từ trong ba lô ra một xấp bánh khô, đây là lương khô mà anh đã nhờ đầu bếp của căn cứ Tổ Ưng đặc biệt chuẩn bị. Tuy hương vị có hơi nhạt nhẽo một chút nhưng chúng được làm từ bột mì và bột xay nhuyễn nên cũng được coi là món ngon trong những ngày mặt thể thiếu ăn, thiếu mặc này.

“Ông ọc!”

Nhìn chăm chăm vào chiếc bánh khô thơm mùi lúa nước ở trước mặt, cổ họng Hoàng Quốc phát ra tiếng nuốt nước miếng. Mặt thể đã được gần ba năm, Hoàng Quốc chưa bao giờ có cơ hội được ăn thử loại thực phẩm này, nhất thời hai mắt anh nhìn chăm chăm miếng bánh, hai tay bắt đầu run lên.

“Muốn ăn sao? Vẫn còn, đây là của anh, cầm lấy đi!” Tên mập hào phóng lấy một ít bánh ngọt ở trong ba lô ra đưa cho Hoàng Quốc, nhưng lại kinh ngạc phát hiện Hoàng Quốc đang khóc.

Đây là sao vậy, sao cho ăn mà còn khóc nữa?

“Tôi... tôi nhớ đến lão Đặng, nếu ông ấy không chết, chẳng phải chúng ta sẽ được cùng nhau nếm thử món bánh ngon này sao?”

Hoàng Quốc khóc như một đứa trẻ, Ly Á và những người khác cũng ướm đầm nước mắt, họ vỗ nhẹ vào vai Hoàng Quốc, an ủi: “Không sao đâu, sau này dần dần sẽ tốt lên, chỉ cần con người chúng ta kiên trì thì cuối cùng cũng sẽ quay trở lại được những tháng ngày hạnh phúc khi xưa!”

“Ừm!”

Hoàng Quốc gật đầu, lau đi nước mắt đục ngầu, chạy vài bước rồi nhét bánh cho người đàn ông, đang định quay người chuẩn bị quay lại thì lúc này

Hoàng Quốc phát hiện không biết từ bao giờ xung quanh mình đã có thêm hàng trăm người. Thấy Hoàng Quốc đang chia bánh cho người đàn ông thì những người này lao về phía người đàn ông như điên, một lúc sau, họ chỉ nghe thấy tiếng hét từ người đàn ông rồi anh ta hoàn toàn biến mất trong đám đông.

“Em gái nó, đó là bánh của ông! Mấy người không biết xấu hổ các người...” Tên mập xắn tay áo định chạy tới thì Hoàng Quốc đột nhiên kéo anh ta lại, lo lắng nói: “Bạng gia, chúng ta mau đi thôi, muộn chút nữa là không kịp đâu!”

“Đi? Vì sao chúng ta phải đi, đó là bánh của tôi... ai da, những người này định làm gì vậy, sao lại cứ nhắm xông vào chúng ta thế!” Nhìn quanh tầm mắt, tên mập nhận thấy có điều gì đó không ổn, những người tị nạn không lấy bánh từ người đàn ông nữa mà tất cả đều nhìn qua rồi dần dần tăng tốc lao về phía anh ta.

Không hay rồi, bọn họ muốn cướp thức ăn!

Cuối cùng mọi người cũng nhận ra những người này vì đói mà mất đi lý trí, những bông hoa trắng muốt và bánh khô thơm lừng đã đốt lên ngọn lửa dục vọng của họ, lúc này, họ không khác gì dã thú.

Làm sao đây, chiến đấu hay là chạy, tất cả mọi người đều bất giác nhìn về phía Thượng Ất!

“Giết! Cho đến khi bọn họ khôi phục lý trí!”

Thượng Ất không chút do dự ra lệnh, trong trường hợp này, bọn họ không có thời gian chạy trốn, cho dù thật sự chạy thì họ cũng không thể đột phá tất cả. Có quá nhiều người tị nạn, càng ngày càng có nhiều người điên cuồng chạy đến khi nghe tin có thức ăn. Thậm chí Thượng Ất còn nhìn thấy một số người già và trẻ em cũng tham gia, giống như những người khác, họ cầm trong tay vũ khí thô sơ nhưng sắc bén, đôi mắt hiện lên một tia sáng dữ tợn giống như dã thú.

Đối mặt với sự điên cuồng, chỉ có cái chết mới đổi lại được sự tỉnh táo của họ...

Chương 573: Một miếng bánh

Chương 573. Một miếng bánh

Ngay sau đó, đám đông như làn sóng quét về phía Thượng Ất và những người khác, lúc này, Tinh Vực Cốt Dao trong tay Thượng Ất phát ra ánh sáng gần ba mét, song đao chiến thần trong tay Ly Á cũng phát ra ánh sáng màu đỏ thẫm.

“Ừng!”

Vào lúc hai bên sắp chiến đấu, một luồng khí tức kỳ dị đột nhiên phát ra từ đám người. Lúc này, đôi mắt Cao Vũ Hàm nhanh chóng trở nên xám xịt, một luồng năng lượng mạnh mẽ phát ra từ cơ thể cô, khoảnh khắc cô chạm vào những người tị nạn giống như xi măng đóng chặt con ốc, chuyển động của người tị nạn lập tức trở nên cực kỳ chậm chạp, giống như một bộ phim được quay chậm lại bốn mươi tám lần.

“Huyết Vũ Hư Không... nổ cho ta!”

Cao Vũ Hàm hét to, gần một trăm người to lớn ở trong khoảng cách gần nhất với Thượng Ất đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt, sau đó hóa thành vô số đóa hoa màu máu, tranh nhau nở rộ!

Đùng đùng đùng đùng!

Sau cảnh tượng đó chính là âm thanh, giống như quả bóng bay phát nổ, những người tị nạn này bị nổ mà chết, dưới năng lực quỷ dị của Cao Vũ Hàm, những người này chết cực kỳ dứt khoát, thậm chí đến cơ hội hét lên cũng không có.

“Ôi mẹ ời, đây là yêu thuật à?!”

Tên mập nhìn chăm chăm đám hỗn độn trên mặt đất và người như tiên ma Cao Vũ Hàm, trong lòng đổ mồ hôi dử dội. Chỉ vài phút trước, anh và cô gái này còn thân thiết với nhau, nhưng trong nháy mắt cô ấy đã có thể quét

sạch hàng trăm người, cảnh tượng chuyển biến quá nhanh khiến anh ta không thể tưởng tượng được.

“Kỹ năng tinh thần này thật mạnh, đây mới là thực lực chân chính của Cao Vũ Hàm sao?”

Thượng Ất cũng kinh ngạc nhìn Cao Vũ Hàm, đôi cánh quỷ từ từ thu vào rồi biến mất trên lưng anh. Chỉ vì phản ứng theo bản năng, đôi cánh quỷ đã làm thế phòng thủ, điều này cho thấy sức mạnh tinh thần của Cao Vũ Hàm hoàn toàn có thể đe dọa tính mạng của anh.

Không hổ là con gái của Cao Trác Nhiên, loại tấn công tinh thần có sức mạnh hủy diệt thế giới này Thượng Ất chỉ có thể cảm nhận được ở tiền sĩ L, nhưng Cao Vũ Hàm mới chỉ có 19 tuổi mà thôi... Người đột biến nào đáng sợ, xứng đáng được con người gọi là Á Thần!

Trong lòng kích động, Thượng Ất chậm rãi đi tới bên cạnh Cao Vũ Hàm, lúc này sắc mặt Cao Vũ Hàm tái nhợt, nhưng đôi mắt lại đỏ ngầu, hiển nhiên là cuộc tấn công quy mô lớn vừa rồi đã tiêu hao rất nhiều lực tinh thần của cô.

“Tinh hồn này cho cô, dùng nó để bổ sung lực tinh thần rất hiệu quả.” Thượng Ất lặng lẽ đưa cho Cao Vũ Hàm một viên tinh hồn có kích thước bằng quả bóng bàn màu trắng, thứ này là lần trước Sĩ Thù đã giúp anh thu thập ở thế giới dưới lòng đất. Lần này ra ngoài Thượng Ất cố ý mang ra ngoài một ít để phòng ngừa, không ngờ bây giờ lại thực sự dùng tới.

“Đá tinh hồn?” Cao Vũ Hàm kinh ngạc liền nhìn tinh hồn trong tay Thượng Ất, vẻ mặt thu lại vẻ lạnh lùng, thản nhiên nói: “Cảm ơn, trở về sẽ trả lại cho anh!”

“Ha ha, không cần khách sáo, tất cả đều là vì nhiệm vụ!”

Nhìn Cao Vũ Hàm lạnh lùng, Thượng Ất cười nhạt. Cô gái này chỗ nào cũng tốt, nhưng tính cách kiêu ngạo này khiến người ta có chút không chịu nổi. Nhưng không quan trọng, chỉ cần thực lực mạnh là được, chỉ cần cùng nhau chiến đấu mà không phải là sống chung thì tính cách hay cái gì đều không quan trọng.

“Các người... rốt cuộc các người là ai? Tại sao lại tùy ý giết người?”

Trong đám người tị nạn, một người đàn ông trung niên có mái tóc hoa râm nhưng đôi mắt sắc bén tách ra khỏi đám đông bước tới, nhưng khi nhìn đến vết máu lớn trên mặt đất, người đàn ông trung niên vẫn có chút do dự không dám vượt qua ranh giới bằng máu.

“Là ai không liên quan gì đến ông, nếu ông có thể điều khiển những người này thì tôi cho ông một lời khuyên, mau chóng đưa họ đi đi... điều này đối với tôi và ông đều tốt!” Giọng điệu bình tĩnh, Thượng Ất đứng trước mặt người đàn ông trung niên đang trầm mặc nhìn anh, trong mắt anh không có cảm xúc, giống như chỉ đang nhìn một con kiến.

Đây là những người sống ở thời mạt thế, vì hai bên đã xảy ra một trận chiến đẫm máu cho nên việc dành thời gian cho các cuộc đàm phán rõ ràng là vô nghĩa. Những người tị nạn này không muốn gì hơn ngoài thức ăn, có lẽ một vài người trong số họ muốn trả thù cho những người thân và bạn bè đã chết của mình, nhưng điều đó đối với Thượng Ất không có gì khác biệt cả, vì những người tị nạn này không thể nhận được bất cứ thứ gì họ muốn từ anh.

Có những lúc, khi kẻ yếu đối mặt với kẻ mạnh, tất cả những gì họ có thể làm là im lặng rời đi, điều này gần như đã trở thành quy luật trong thời gian qua. Vì vậy, việc người đàn ông trung niên này vì nghĩa quên thân chất vấn Thượng Ất thực sự quá nực cười, đây cùng lắm cũng chỉ là sự tự an ủi của những kẻ yếu khi đối mặt với sự bàng hoàng và sợ hãi...

“Dựa vào đâu, các người giết nhiều người của chúng tôi như vậy, lẽ nào chỉ một câu nói nhẹ nhàng như vậy là thôi, không được, nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích!”

Phía sau người đàn ông trung niên, một thiếu niên tóc dài phần nộ nói, ống thép trong tay run lên vì kích động. Bên cạnh cậu, có mười lăm mười sáu thiếu niên trạc tuổi tụ tập, tất cả đều lộ ra vẻ máu lửa, như muốn lao ra đòi công lý bất cứ lúc nào.

“Vậy thì giải quyết như thế này, mấy cái bánh này đủ chưa?”

Tên mập nói ra lời nói ác ý, anh ta bị sốc bởi sự điên rồ vừa rồi của những người tị nạn, sự khó chịu, lòng tự tôn ở trong một góc của lòng anh ta lên xuống không ngừng, điều này khiến anh có một ý xấu xa, nên liền cười lạnh nói: “Nghe này, tất cả các người cùng lên đi, ai có thể là người đầu tiên bắt được tên nhóc tóc dài này ném qua đây, những chiếc bánh trên tay tôi sẽ thuộc về người đó! Còn có đừng có nghĩ là muốn dựa vào nhiều người để cướp đồ, nếu không những người vừa chết lúc này chính là kết cục của các người!”

“Anh đang nói cái gì vậy, đừng có chơi trò ly gián, tôi...!” Thiếu niên tóc dài kinh ngạc phát hiện dường như bánh ngọt trên tay tên mập có một loại ma lực, trong chốc lát, hàng loạt con mắt đổ dồn về phía cậu ta.

Chương 574: Hồ gia trọc đầu

Chương 574. Hồ gia trọc đầu

“Anh Tiểu Bằng, xin lỗi, em gái ở nhà em sắp chết đói rồi, mượn anh đôi miếng bánh ăn!” Phía sau thiếu niên tóc dài, một chàng trai to con với đôi mắt lồi ra như cá vàng đột nhiên tiến lên một bước, thanh sắt trong tay mạnh mẽ đâm thẳng vào lưng thiếu niên tóc dài, một cơn đau nhói đột nhiên truyền đến, thiếu niên tóc dài quay đầu nhìn với vẻ mặt không dám tin: “Đồ vô liêm sỉ này, sao mày dám làm vậy với tao, nhớ lúc trước nếu không phải tao cứu mày khỏi móng vuốt của con rệp khổng lồ thì bây giờ mày đã là một đồng phân rồi!”

“Tôi biết, tôi có lỗi với anh, anh Tiểu Bằng.” Chàng trai to lớn im lặng cúi đầu, nhưng lời nói càng thêm chắc nịch: “Nhưng tôi không muốn em gái chết, giết anh có thể đổi được bánh, anh yên tâm lên đường đi!”

“Phù bực!”

Đâm một lần nữa, người thiếu niên tóc dài tên Tiểu Bằng quỳ trên mặt đất khóc, không biết là vì đau đớn trong lòng hay là do bị người anh em tốt phản bội, lúc này giọng nói của chàng trai có vẻ cô cùng đau khổ.

“Cho tôi bánh...”

Lại Bì lôi Tiểu Bằng, người đã mất khả năng phản kháng về phía tên mập, thấy mình càng ngày càng đến gần miếng bánh khô ngon lành, đôi mắt chàng trai to lớn bắt đầu lóe lên niềm vui sướng, phấn khích không thể giải thích được, nhưng vào lúc này, một thanh gỗ to bằng sải tay bất ngờ bay ra khỏi chiếc gậy đan chéo, chính xác, quyết liệt đánh vào gáy chàng trai to lớn...

“Bùm!”

Não bắn tung tóe, chàng trai to lớn ngã xuống đất, khuôn mặt bê bết máu đối diện với thiếu niên tóc dài tên Tiểu Bằng, Tiểu Bằng chớp chớp mắt, khoe miệng hiện lên đường cong kỳ quái, sau đó ánh mắt dần nhắm lại, ngừng thở.

“Bánh là của ông, ông xem con mẹ nó ai dám giành với ông!”

Giọng nói thô, khàn, giống như cái bình lớn, trong khi nói, người đàn ông cường tráng tay cầm một chiếc gậy dính đầy óc, một tay cầm cái xác của Tiểu Bằng như xách một con gà con tới phía tên mập.

“Triệu Đại Lực, anh làm gì vậy, sao anh có thể vì một miếng bánh mà đánh chết Lại Bì chứ, đứa nhỏ đó có họ hàng với anh, cha của nó chính là họ hàng xa với anh!” Trước đám đông, người đàn ông trung niên đi ra với vẻ mặt giận giữ, trong khi người đàn ông cường tráng Triệu Đại Lực thì dừng dừng lắc cây gậy, khinh bỉ nói: “Họ hàng khốn kiếp gì, lúc nhà tôi không có cái gì ăn cũng không thấy cha của nó bố thí cho cái gì, bây giờ được ăn bánh ngon, mặc kệ mà là ai, cho dù là con ruột cũng không có gì cả!”

“Chết tiệt, Triệu Đại Lực, cậu và những người khác chỉ biết bắt nạt trẻ con...” Đám người bất mãn nói, nhưng không ngờ Triệu Đại Lực chỉ vào thanh gỗ trong tay, trong mắt lộ lên vẻ sát khí khiến cả đám người lập tức im lặng, bầu không khí nặng nề đến mức không dám thở.

“Một đám nhát gan mà còn dám giành bánh của tôi... mẹ nó!” Khắc một đám đờm đặc quánh lên mặt đất, Triệu Đại Lực lôi thi thể bước nhanh đến bên người tên mập rồi ném xuống, anh ta vươn bàn tay to nói: “Người ở đây, đưa bánh cho tôi!”

...

Nhìn vẻ mặt co quắp và đôi bàn tay to lớn trước mặt, tên mập đột nhiên cảm thấy mình đùa hơi quá, anh đã giá thấp sức cảm dỗ của thức ăn đối với những người tị nạn đói khát này và cũng đánh giá thấp bản chất độc ác của con người.

Một cái bánh, hai mạng người... Tên mập kinh ngạc nhìn Triệu Đại Lực, ném cái bánh trong tay xuống đất, đá đối phương như đá một con chó rồi xoay người trở về đội.

“Ừng ực, ừng ực, thật ngon, từ trước đến giờ ông đây chưa bao giờ được ăn đồ ăn ngon như vậy!”

Sau khi hai ba miếng đã ăn hết chiếc bánh, Triệu Đại Lực còn thèm thường liếm ngón tay của mình mà hoàn toàn không để ý trên tay mình vẫn còn dính nảo của Lại Bì.

“Thật kinh tởm, chúng ta vẫn là đi thôi...”

Từ trước đến nay Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch vẫn chỉ là những đứa trẻ, không thể chịu được cảnh tượng đẫm máu như vậy, hai cô bé mặt tái nhợt không khỏi kéo tay áo Thượng Ất, muốn rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Nhưng vào lúc này, một tiếng động lớn vang lên ở phía xa, đám người tách ra, một đội vũ trang hùng hậu xông ra, dẫn theo một tên đầu trọc với khẩu súng quân dụng rách nát, ngạo nghễ hét lên: “Là ai? Ai ở đây gây chuyện? Mẹ nó, dám đánh nhau dưới mắt đội tự quản, không muốn sống nữa sao?”

“Hồ gia, ở đây! Là tôi báo cáo, đám người ngoài này đang ở đây gây rối, giết rất nhiều người của chúng ta, mọi người mau bắt bọn họ lại đi!” Tên đầu trọc vừa đến, Triệu Đại Lực lập tức cúi xuống, đi tới nịnh nọt, anh ta đi tới cúi đầu ghé vào tai người đàn ông hói đầu, nói.

“Ồ, thật sự như thế? Anh có chắc hẳn họ có vũ khí hủy diệt hàng loạt không?”

Nghe Triệu Đại Lực báo cáo, Hồ gia lộ vẻ kinh ngạc. Theo hướng ngón tay của Triệu Đại Lực, sắc mặt Hồ gia càng trở nên nghiêm nghị, xác của hơn

trăm người vừa chết đã hóa thành bột, nhưng vết máu chói lòa vẫn còn ở đó, máu gần như trở thành một cái ao nhỏ nhuộm đỏ xung quanh, mùi máu tanh nồng nặc khiến cả người anh ta cảm thấy buồn nôn.

“Những người này từ đâu tới?” Hồ gia chậm rãi đi về phía đám người Thượng Ất, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ: “Quý tộc đến từ Ma Đô mới? Không đúng, những người trẻ thuộc thế hệ thứ hai ở Ma Đô hầu như mình biết hết, chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt của những người này. Một thế lực nào đó đến từ bên ngoài? Nhìn cũng không giống, nếu thật sự là một thủ lĩnh cường đại nào đó ở ngoài căn cứ thì không thể đưa nữ nhân và con cái cùng đi ra ngoài mà thủ hạ đi theo lại chỉ có mấy người như này...”

Ánh mắt Hồ gia không ngừng đảo qua, trong lòng có chút không rõ là Thượng Ất và những người khác đến từ đâu. Nhưng khi nhìn thấy Ly Á trong chiếc áo choàng, ánh mắt anh ta chợt sáng lên: “Ôi trời, cô gái nước ngoài xinh đẹp này đến từ đâu vậy? Bộ ngực, hông này, cánh tay trắng, bụng phẳng, mịn... Mẹ nó, đây tuyệt đối là một vũ vật (chỉ phụ nữ đẹp) hiếm có trên thế giới!”

Chương 575: Giết địch

Chương 575. Giết địch

Bụng dưới nóng ran, trong lòng Hồ vương nảy ra một ý nghĩ táo bạo: “Tôi nói mấy người các người đến từ đâu vậy, không hiểu quy tắc à? Trong khu vực tập trung người tị nạn không được phép đánh nhau, các người giết nhiều người như vậy, có phải là đã giấu lựu đạn và thuốc nổ quân dụng không? Bây giờ mau đứng dựa vào tường, dạng chân ra, đặt hai tay lên đầu, tiếp nhận sự kiểm tra của chúng tôi, nếu không cẩn thận khẩu súng trong tay tôi sẽ bắn chết các người đó!”

“Đứng dựa vào tường tiếp nhận sự kiểm tra của các người?” Ánh mắt kinh thường của tên mập giống như đang nhìn một tên ngốc, ngay cả con chó đang ôm chân anh ta ở bên cạnh cũng cảm nhận được. Nhưng giây tiếp theo, một cảnh tượng mà ai cũng không ngờ được xuất hiện, chân tên mập dậm xuống đất, thân hình mập mạp giống như một quả tên lửa lớn lao

nhANH đến trước mặt Hồ gia như một làn gió, bàn tay mập mạp của anh ta đánh xuống: “Hồ gia đúng không, đội tự quản đúng không, kiêu ngạo lắm hả... Con mẹ nó, chính là thể loại xuất hiện trong tiểu thuyết sẽ không bao giờ sống sót đến chương thứ hai! Lên mặt với ai hả, Bạng gia ta hôm nay đập chết người!”

“Bốp!” “Bốp!” “Bốp!”

Bình thường mà nói, nếu loại âm thanh va chạm này phát sinh giữa nam và nữ, nghe thấy là biết huyết mạch mạnh mẽ, nhưng nếu như phát sinh giữa hai người đàn ông thì... Đương nhiên, mọi người ai cũng không muốn bẻ cong thứ gì, vì họ đã tận mắt chứng kiến nguồn phát ra âm thanh, lúc này, tên mập đang dùng sự nhanh nhẹn phi thường của mình giáng cho Hồ gia một loại bạt tai kinh hoàng.

“Ôi trời, mọi người mau xem, tốc độ của tên mập này sắp đuổi kịp con thằn lằn thoái hóa rồi, nếu như chạy nước rút, sợ là ba giây đã chạy được 100m đi?” Một người đàn ông có cặp kính cận dày cộp và bộ râu xồm xàm đứng giữa người tị nạn nói với khuôn mặt đầy ngạc nhiên. Là một tiến sĩ nghiên cứu sinh tốt nghiệp khoa Vật Lý của Đại học Ma Đô, anh ta rất nhạy cảm với quỹ đạo của tốc độ và khối lượng, anh tin chắc 100% rằng tốc độ của tên mập này không thua gì những con thú thoái hóa thông thường.

“Đúng vậy, chúng ta đều biết Hồ gia mạnh như thế nào, đó là một cao thủ với giá trị sinh mệnh lên đến 68.000, bình thường muốn bốp chết chúng ta cũng chỉ giống như bốp chết một con bọ, nhưng sao tôi lại cảm thấy bây giờ anh ta mới giống một con bọ vậy?” Một người tị nạn khác thở dài nói, anh ta cảm thấy hôm nay xem như là mình được mở mang tầm mắt rồi, một tên mập mấy trăm cân đuổi theo một cao thủ tiến hóa để đánh, cảnh tượng này phải nói là sáng khoái.

“Giả, tất cả những thứ này đều là giả, chúng ta nhìn thấy nhất định là một tên mập giả, nói không chừng tên này là yêu tinh biến hóa thành hay là gì đó...” Người tị nạn thứ ba thần thờ nhìn Hồ gia bị tát cách đó bốn năm mét, vẻ mặt đờ đẫn như người bị trúng gió.

Đánh được một lúc, cuối cùng tên mập coi như thoái mái. Từ sáng đến giờ, tên mập đã trải qua hàng loạt chuyện xui xẻo như dẫm phải cứt chó, bị Địa

Long đuổi, bị ngược cầu độc thân, bị Cao Vũ Hàm trói... và giờ thì cuối cùng cũng có thể trút giận vào con hổ đực hói đầu này.

“Thật là sáng khoái, không ngờ giữa đàn ông với nhau mà cũng có thể sáng khoái như thế...” Tên mập vui vẻ vươn vai, liếc mắt nhìn Hồ gia như chó chết nằm trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Mày yên tâm, là tao làm mày bị thương, tao sẽ chịu trách nhiệm. Đi đi, tìm chủ của mày tới đây, nói là Bạng gia có chuyện tìm hần!”

“Tên mập chết tiệt... ai da... cái mông của tôi... mấy người chết tiệt bọn mày còn đợi cái gì, bắn đi, bắn chết bọn chúng cho tao!” Hồ gia bị tên mập công khai “làm nhục”, ý định muốn chết cũng có luôn rồi, lập tức lớn tiếng hò hét đội tự quân nổ súng bắn chết mấy người này, không ngờ được là đám thủ hạ này run giọng nói: “Hồ gia, chúng tôi... chúng tôi không dám bắn, anh xem... nhìn thứ trong tay người đàn ông đó!”

Lạnh như tuyết, trong xanh như hư không... Khi cây Tinh Vực Cốt Dao dài ba thước xuất hiện trong tay Thượng Ất, tim của những người trong đội tự quân này lập tức rơi xuống đáy vực. Bọn họ không phải kẻ ngốc, người có thể có được kiếm khí mạnh mẽ như thế là người mà bọn họ có thể chọc vào sao?

Động thủ, với ai? Lực lượng nào có thể đưa ra quyết định tấn công người có dị năng đây?!

Cái gì, anh nói trong tay tôi có súng, còn có nhiều người... Tôi nhổ vào, anh coi đây là thời đại hòa bình à, súng ống thông thường bây giờ có thể khiến người tị nạn bình thường sợ hãi, còn đi ra ngoài rất khó đánh chết một con thú thoái hóa, ví dụ như Địa Long ở bên ngoài không phải là thứ có thể giết chết bằng súng.

Hơn nữa, các người nói xem trong đám người này có ai là người bình thường, anh không nhìn thấy màu hồng hồng, đen đen trên tay mấy cô gái này sao, thoát nhìn đã biết là không dễ chọc, chỉ với vài khẩu súng trường nát trong tay, đoán chừng chỉ một quả cầu lửa thì nốc ao hết tất cả rồi.

Không được động thủ, nhất định không được động thủ, ai kích động thì người đó là kẻ ngốc, để cho Hồ gia trọc đầu tự mình chống đi, ai mượn anh

ta là đội trưởng chứ!

Cứ cầm Tinh Vực Cốt Dao như thế, Thượng Ất thờ ơ giơ chân lên, bước chân tiếp đất, đội tự quản lùi lại, bước chân tiếp đất, tiếp tục lùi lại... Cho đến khi lùi sát vào rìa đám đông, không còn đường lùi nữa.

“Nghe này, chúng tôi đã tỏ ra đủ kiên nhẫn để nói chuyện với các người, nhưng rõ ràng sự ngu ngốc của các người đã lãng phí cơ hội này.” Thượng Ất nhẹ nhàng vung Tinh Vực Cốt Dao, lưỡi dao nhẹ nhàng lướt qua đầu Hồ gia trên mặt đất, sau đó một dòng máu đỏ tươi lập tức chảy ra dọc theo mí mắt Hồ gia như một bức màn.

“Cút về đi, gọi những người xứng đáng để chúng ta ra tay đến... Đương nhiên, nếu như không có ai đến, chúng ta sẽ giống như bây giờ, từng chút một tìm ra, cho đến khi chúng ta tìm thấy người chúng ta muốn tìm mới thôi! Bây giờ, mau cút đi cho tôi!”

Giọng nói vừa lắng xuống, Hồ gia đầu trục chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, giây tiếp theo mắt bắt đầu mờ đi, hai tay đột nhiên mất sức: “Tại sao, rõ ràng người của tôi đã đầu hàng, tại sao anh lại giết tôi?”

Chương 576: Giết địch (2)

Chương 576. Giết địch (2)

“Đồ ngu, bởi vì mày vừa nhìn nữ nhân của lão đại, tao đã nói loại nhân vật như mày trong tiểu thuyết sẽ không sống được đến chương thứ hai mà!” Tên mập nhìn Hồ gia đang dần mất đi sức sống với vẻ mặt khinh bỉ, rồi đột ngột quay đầu lại nhìn chăm chăm vào những thành viên còn lại của đội tự quản, họ lập tức sợ hãi, vội vàng bỏ chạy.

...

Im lặng, chỉ có tiếng gió thổi qua tai, Thượng Ất và những người khác nhẹ nhàng giải quyết Hồ gia khiến tất cả những người tị nạn xung quanh tưởng rằng họ không phải đang đối mặt với một nhóm người mà là những con quỷ đến từ địa ngục.

“Hổ gia bị giết rồi, là thật sao? Có phải là tôi đói quá nên xuất hiện ảo giác không, lão Điền, ông véo tôi xem xem là có phải tôi đang nằm mơ không!” Một người trong đám người nói với người bên cạnh.

“Không phải là mơ, vừa rồi tôi đã tự véo mình mấy cái rồi, rất đau... tên trọc đầu đó chết thật rồi...” Người bên cạnh gạt đầu, vẻ mặt kinh hãi như không thể tưởng tượng được.

“Tên trọc đầu chết rồi? Hổ gia, một trong những tên côn đồ nhất của đội tự quản cứ thế là chết rồi? Vậy đội tự quản làm thế nào đây?” Người đàn ông tiếp tục hỏi.

“Mẹ nó, vậy chúng ta còn chờ ở đây làm gì, mau chạy đi!”

Cuối cùng người đàn ông cũng bình tĩnh lại, quay người bỏ chạy nhanh như một con thỏ, dường như giọng nói của anh ta đánh thức tất cả mọi người. Hàng trăm người tị nạn rút lui như làn sóng, những người tị nạn có nhà ở gần đó thậm chí còn không cần về nhà mà liều mạng chạy đến khu rừng núi rộng lớn bên ngoài bãi đỗ nát của Ma Đô.

Trên con phố rộng lớn, nhất thời tiếng người kêu, tiếng trẻ con khóc náo loạn thành đoàn.

“Những người này làm sao vậy, sợ tôi ăn mất bọn họ à?” Tên mập sờ đầu sau khi nhìn thấy những người tị nạn này nhanh chân chạy, một người đàn ông mập tốt bụng như anh đã giúp những người này giải quyết tên côn đồ, theo cốt truyện hẳn là phải có một người phụ nữ xinh đẹp cảm động, chạy tới lấy thân báo đáp, hơn nữa còn là kiểu không cho từ chối, không phải sao?

“Ài, các người gây đại họa rồi, các người giết Hổ gia đầu trọc, đội tự quản sẽ không buông tha cho các người đâu!” Người đàn ông trung niên đi tới trước mặt Thượng Ất, lắc đầu buồn bã. Là một trong những người tị nạn lâu năm ở vùng này, Vương Phi biết rất rõ tình hình của đội tự quản, theo ông thấy, Thượng Ất và những người này gây ra họa lớn như vậy nhất định phải chết, những người dân bản địa như họ chắc chắn sẽ bị liên lụy, sợ rằng lần này bản thân cũng khó tránh được kiếp nạn.

“Này, chú, đầu chú cứ lắc đi lắc lại như vậy không choáng sao?” Tên mập sáp lại gần, cười nói: “Chú sợ rồi? Đừng sợ, có chúng tôi ở đây. Chúng tôi là loại người nào chú còn chưa nhìn ra sao? Chúng tôi đều là người dị năng tiến hóa, thế nào, lợi hại chứ.

“Người tiến hóa với người dị năng thì như thế nào?” Vương Phi ngẩng đầu lên, nhìn về phía tên mập nở nụ cười khổ, còn tên mập còn đang rơi vào cảm giác tự mãn, bị câu hỏi trực tiếp của Vương Phi làm cho ngơ luôn. “Chú, người tiến hóa, ài, rất lợi hại đó, lúc này các người nhiều người vây đến như vậy, phù một tiếng, toàn bộ đều bị chúng tôi giết hết, như vậy còn chưa đủ lợi hại sao?”

“Ừm, đúng thật là các người rất lợi hại, nhưng có thể chặn được đạn, đạn pháo, hỏa tiễn không?” Vương Phi nghiêm túc hỏi tên mập, ánh mắt nhìn anh ta giống như là đang nhìn một tên ngốc.

“Đạn pháo? Hỏa tiễn? Ông nói đội tự quân có những vũ khí hạng nặng này?” Thượng Ất sững sốt, không ngờ người trong tổ chức vũ trang dân sự lại có thể trang bị vũ khí cấp độ này.

Ngày mạt thế đã đến được gần ba năm, vũ khí hạng nặng trong quân đội thường vụ Trung Quốc rất hiếm. Điều này bắt nguồn từ việc tiêu hao quá lớn trong những trận chiến đầu tiên chống lại quái thú thoái hóa. Ngoài ra, những năm gần đây, những con thú thoái hóa này lại càng trở nên mạnh mẽ hơn, các loại súng thông thường đối với chúng căn bản là vô dụng, phải có những vũ khí hủy diệt hàng loạt mới có tác dụng, vì vậy bình thường muốn nhìn thấy vũ khí như thế này căn bản là không thể nào.

Nhưng hôm nay người đàn ông trung niên này lại nói ở đây có vũ khí hạng nặng như vậy, khiến Thượng Ất kinh ngạc, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Trong đội ngũ sáu người, anh gần như là bất khả chiến bại cho nên đương nhiên không cần sợ loại vũ khí này, Ly Á có ánh sáng chiến thần hộ thể cũng có thể né được đòn tấn công. Tên mập vốn dĩ rất nhạy cảm với nguy hiểm, căn bản không ai giết được anh ra. Thực lực của Cao Vũ Hàm thì không rõ, nhưng xem xét từ đòn tấn công tinh thần vừa rồi, trừ khi sử dụng bom hạt nhân nếu không một cuộc tấn công bằng vũ khí thông thường sẽ không thể làm cô ấy bị thương...

Hiện tại, chỉ có Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch là khó, hai cô gái bé nhỏ này có năng lực mạnh mẽ nhưng thể chất của họ vẫn chưa đạt đến trạng thái bất tử, cái này quả thực là phải làm tốt công tác chuẩn bị trước.

“Anh tên là gì?” Thượng Ất ra hiệu cho Vương Phi bước tới rồi ném cho anh ta một ít đồ ăn: “Nghe này, đây là thù lao tôi thuê anh, trước tiên hãy tìm cho chúng tôi một nơi nghỉ ngơi, sau đó nói rõ tình hình của đội tự quản ở đây cho tôi nghe!”

“Tôi tên Vương Phi, phi trong thành tích nổi bật...” Vương Phi trả lời nhìn chăm chăm đồ ăn trong tay Thượng Ất. Trong khu tị nạn này, xác của những con thú thoái hóa và rau dại bên ngoài khu đổ nát là nguồn thức ăn chính của họ, những món ăn tinh tế như món ăn trước mặt này họ chỉ có thể nếm được trong mơ. Một lượng lớn nước bọt bắt đầu tụ lại dưới lưỡi, Vương Phi rất không muốn dây dưa với Thượng Ất và những người này, nhưng bản năng thân thể khiến anh lập tức đầu hàng.

“Đi thôi, tôi đưa mọi người đến một nơi, nơi đó tương đối thoải mái, nhưng...” Vương Phi ngẩng đầu nhìn hai cô gái phía sau Thượng Ất và Ly Á, dường như có chút khó nói.

“Nói đi, không có việc gì là không nói được cả!” Giọng điệu Thượng Ất bình tĩnh, tự tin.

“Được rồi, vậy thì tôi nói nhé!” Vương Phi nghiêng răng nghiêng lợi giơ ngón tay chỉ vào một tòa nhà cao tầng cách đó không xa. Lúc trước, Thượng Ất và những người khác đều đã chú ý đến tòa nhà này, không chỉ bởi vì nó cao lớn mà còn bởi vì so với những tòa nhà khác nó tương đối hoàn chỉnh, dáng vẻ cũng chỉ hơi cũ một chút, so với thời bình thì hầu như không có gì khác biệt.

Chương 577: Hương Lầu

Chương 577. Hương Lầu

“Hương Lầu, đây là khu vực tập trung người tị nạn, nơi duy nhất hoạt động kinh doanh xác thịt hợp pháp. Trong phạm vi mười kilomet xung quanh khu

vực này, người trong Hương Lầu không chọc vào được, ngay cả đội tự quản cũng không thể!”

“Ha ha, tôi đã nói mà, người tị nạn ở đây nhiều như vậy, sao có thể không có chỗ nào giải trí chứ!” Tên mập hưng phấn nháy qua, mắt sáng như đèn, nói với Thượng Ất: “Lão đại, chúng ta đi Hương Lầu đi, anh xem ở đó vừa có đèn vừa có lửa, rất thích hợp để nghỉ ngơi!”

“Anh rất muốn đi à?” Thượng Ất nhẹ giọng chỉ vào Ly Á và Cao Vũ Hàm: “Thuyết phục được bọn họ tôi sẽ cho anh đi!”

...

Trong không khí, tên mập cười gượng gạo, lượng hormone tiết ra quá nhiều khiến anh ta phấn khích quá mà quên mất rằng các thành viên trong đoàn hầu hết đều là nữ. Nhìn thấy bốn ánh mắt lạnh lùng lướt tới, tên mập cố nặn ra một nụ cười, nghiêng người đến trước mặt Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch, giọng điệu kỳ quái nói: “Kiều Kiều, chú mập đưa các cháu đến một nơi chơi rất vui có được không? Chỗ đó còn có đồ ăn ngon nữa, thế nào?”

“Cắt, chú mập, chú thật sự cho rằng chúng cháu tuổi tác nhỏ nên cái gì cũng không hiểu à. Theo pháp luật ở quá khứ, chúng cháu là thiếu nữ vị thành niên, chú dám lừa chúng cháu đến nơi ân ái, có biết là việc này pháp luật quy định như thế nào không?” Đỗ Kiều Kiều trợn mắt nhìn tên mập rồi duỗi ba ngón tay ra: “Ba năm tù cho tới tử hình!”

“Hà hà, bây giờ không phải là hoàn cảnh đặc biệt sao? Chú cũng biết cháu không thích hợp đến chỗ đó, nhưng cháu xem, xung quanh đều là khu ổ chuột, vừa bẩn vừa hôi, cháu có chịu nổi mùi không? Hơn nữa, chúng ta tới đây để làm nhiệm vụ, địa vị của Hương Lầu đó đặc biệt như vậy, nói không chừng sau lưng có người thông thiên nào đó chống lưng, vừa hay để chúng ta tìm hỏi tình hình, nói không chừng ngày mai có thể tìm được Triệu Nghị đó.”

Có lý do, có bằng chứng, tài hùng biện của tên mập quả thật là tốt. Ly Á và Cao Vũ Hàm suy nghĩ một lúc thì cũng đồng ý với câu nói của tên mập. Tiếp theo, cả đội lại lên đường, mọi người đi thẳng đến Hương Lầu. Trên đường đi ngang qua nhà của Hoàng Quốc, Hoàng Quốc do dự hết lần này

tới lần khác, cuối cùng hạ quyết tâm, đón đứa nhỏ Đặng Ba từ trong nhà ra, cái nơi an thân rách nát đó bị ném sang một bên.

Tất cả những điều này, Thượng Ất đều nhìn thấy nhưng không dừng lại cũng không có ý kiến gì.

Mặt thế chính là như vậy, đôi khi con người không có quá nhiều sự lựa chọn. Cũng giống như Hoàng Quốc và Vương Phi bây giờ chỉ có thể đi tiếp mà không chừa lại đường lui nào cho mình, cho dù trên con đường này bọn họ cũng không cách nào biết được sống chết của bản thân.

Họ đang đánh cược rằng Thượng Ất có thể dẫn họ đến một lối thoát, nhưng họ rõ ràng không biết được rằng mình đã chọn một con đường rất có tiền đồ...

...

Mười phút sau, Thượng Ất và những người khác đến một nơi cách Hương Lầu 100m. Ngay trước mặt họ, hàng chục người đàn ông mặc áo giáp bằng da, tay cầm vũ khí sắc bén lạnh lùng nhìn họ. Tên cầm đầu có mái tóc như mào gà, nhìn chằm chằm vào hai người đàn ông cao lớn có quầng mắt thâm đen đi tới, đưa tay ra hiệu cho họ dừng lại.

“Dừng lại! Các người từ đâu đến, đến đây làm gì?” Mào gà nói với một giọng điệu không tốt lành gì, liếc qua liếc lại Thượng Ất và những người khác.

“Phí lời, đương nhiên là chúng ta tới đây để chơi rồi, lẽ nào để đi tắm chắc!” Tên mập nhìn người đàn ông có mái tóc mào gà với vẻ mặt khinh thường, bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng, nhưng không ngờ người này lại trợn mắt giận giữ nói: “Ai giới thiệu các người tới đây? Còn có, các người có tiền tinh thể không? Đây là nơi không phải ai cũng có thể đến, anh không biết quy định sao?”

“Cái gì, còn cần người giới thiệu? Tiền tinh thể là cái gì?” Tên mập quay đầu lại nhìn Hoàng Quốc và Vương Phi, vẻ mặt ngậy đại của hai người này khiến tên mập nhận ra lần này mình quē rồi, cảm giác xấu hổ tràn ngập trong đầu, tên mập muốn phát điên ngay tại chỗ. Nhưng đúng lúc này, một

giọng nói khinh thường đột nhiên truyền đến từ bên cạnh, sau đó Thượng Ất và những người khác nhìn thấy một đám người: “Mấy tên quê mùa này ở đâu tới vậy, Hương Lầu là một trong ba nơi ăn chơi cực lạc nhất trong khu vực đồ nát của Ma Đô, đến tiền tinh thể cũng không biết là gì mà cũng dám đến đây chơi, thật là nực cười.”

“Còn không phải sao, ở đây chỉ có những cao thủ như các công tử ở trong Ma Đô mới có tư cách vào, mấy đám người tị nạn như heo thề này không biết tự mình nhìn lại xem, thật sự không biết trời cao đất rộng là gì!”

“Ây dô, đây không phải là La công tử sao, hôm nay ngài có thời gian đến Hương Lầu chúng tôi chơi rồi? Mời vào trong, mời vào trong!” Mào gà thấy người đang đi tới gần thì cười tươi như hoa, nịnh nọt chào hỏi, cười đến mức mặt đầy nếp nhăn. Mà khi đi ngang qua tên mập, ánh mắt anh ta hiện lên vẻ khinh thường, tên mập nhìn thấy thì lập tức tức giận.

“Khốn kiếp, có biết thứ tự trước sau không hả, cái thứ dùng mắt chó nhìn người các người, bắt nạt Bạng gia ta là người ngoài đúng không? Hôm nay ta nhất định lấy tinh hạch đè chết các người!”

Là một địa chủ có một túi tinh hạch cao cấp, tên mập đương nhiên sẽ không thất thế. Anh ta vừa mắng vừa thò tay vào ba lô chuẩn bị lấy ra các tinh hạch khác nhau để chuẩn bị đập mạnh vào mặt tên mào gà này.

“Ha ha ha, các người nghe thấy không, tên này thế mà lại lấy tinh hạch ra, thật không hổ là tên nhà quê!” Người trẻ tuổi được gọi là La công tử nghe thế thì bật cười, trên mặt tên mặt trắng này toàn là biểu cảm chế nhạo: “Tên mập chết tiệt, nói cho mày biết, nơi này chỉ nhận tiền tinh thể của Ma Đô mới, không biết các người nhặt những tinh hạch thấp kém này ở đâu nhưng đừng có lấy ra làm mất mặt!”

“Đúng vậy, đến tiền tinh thể cũng không biết là cái gì, không biết ngại mà còn ở đây kiêu ngạo. Các người biết không, đánh bóng một đồng tiền tinh thể trắng thông thường phải tiêu hao một viên tinh hạch bình thường. Một đồng tiền tinh thể màu vàng, bắt buộc phải tiêu hao một tinh hạch phẩm chất cao mới có thể có được, còn về tiền tinh thể màu xanh lục, màu đỏ, màu tím... đám nhà quê các người cả đời này cũng không thấy được đâu. Tốt hơn hết là các người mau chóng về trốn vào đũng quần của lão nương

nhà các người đi, đây không phải là nơi đám hạ tiện các người có thể chơi đâu!”

Chương 578: Đánh vào mặt liên tục

Chương 578. Đánh vào mặt liên tục

Phía sau La công tử, một nhóm đàn ông mặc quần áo chỉnh tề, đeo đủ loại vũ khí quanh eo cười lớn. Theo bọn họ thấy, Thượng Ất và những người này chỉ là những con kiến nhỏ bé, cho dù có một chút tinh hạch thì cũng là rác rưởi không đáng nói chút nào. Hiện tại, bọn họ cùng nhau cười nhạo, sỉ nhục tên mập kia, còn khiêu khích nhìn Thượng Ất và những người khác.

“Tiền tinh thể màu trắng... tiền tinh thể màu vàng... tiền tinh thể màu lục... Hừ, mẹ nó, một lũ ngốc, các người ai nói cho lão tử biết, cái này của ta gọi là tiền tinh thể màu gì?” Đột nhiên, trên người tên mập phát ra khí tức thu hút người khác, sau đó mọi người nhìn thấy anh ta lấy ra một viên tinh hạch đập vào mặt mào gà, người đàn ông có mái tóc mào gà lập tức bịt mũi, chỉ thấy hai dòng máu chảy xuống.

“Bạng gia, anh đừng...”

Nhìn thấy tên mập đánh người, Vương Phỉ và Hoàng Quốc tỏ vẻ sợ hãi muốn ngăn cản. Những người tị nạn quanh đây đều biết một điều, đó là, Hương Lầu là một nơi đặc biệt, có rất nhiều người có tiền, chỉ có một hai đồng tiền tinh thể là không đủ tư cách vào. Ít nhất cũng phải có mười đồng tiền tinh thể mới miễn cưỡng có tư cách tùy ý chơi, tên mập kia chỉ lấy ra một viên tinh hạch đã muốn đánh người, đối phương nhất định sẽ tức giận mà đánh người ngay tại chỗ.

Loại chuyện lấy tiền đập người này ở thời bình nói chung cũng có thể coi là một tiêu chuẩn của sự hống hách, nhưng ở thời mạt thế thì rất dễ xảy ra chuyện. Lý do rất đơn giản, về chất lượng và độ cứng thì tinh hạch không khác gì so với đá.

Do đó, khi tên mập lấy một hạt tinh hạch to bằng nắm tay đập vào mũi tên đầu mào gà thì anh ta có cảm giác như bị đâm thật mạnh, suýt thì gãy cả

sống mũi.

“Con mẹ nó, tên mập chết tiệt này tìm chết hả, hôm nay ông đây nhất định đánh chết mày! Ông...” Đầu mào gà ôm chặt cái mũi vẫn đang chảy máu, định cầm lấy dao lao lên chém, nhưng không ngờ, người đi cùng thấp bé và mập mạp như cái thùng ở bên cạnh túm lấy anh ta, chỉ vào chân tên mập nói: “Anh, tạm thời đừng động thủ, nhìn dưới chân anh...”

“Nhìn cái gì, hôm nay lão tử ta nhất định phải chém chết tên mập này... ầy, viên tinh hạch này... Ôi mẹ ơi!” Nhìn viên tinh hạch phát ra ánh sáng màu tím yếu ớt dưới chân, đầu mào gà lão đảo, ánh mắt lộ ra vẻ không tin được: “Đó là cái gì vậy, là tinh hạch sao? Tinh hạch có thể phát ra ánh sáng màu tím... lẽ nào là?”

Đầu mào gà tự nhận mình là người gác cửa đứng đầu của Hương Lầu, đã từng nhìn thấy rất nhiều người và nhiều bảo vật quý giá, nhưng bây giờ trong lòng anh ta có chút kinh hãi, nếu như đúng như anh ta đoán thì một viên tinh hạch màu tím lớn như vậy thì thật là quá đáng sợ.

Đầu mào gà nhìn tên mập với ánh mắt phức tạp, anh ta điều chỉnh tâm trạng, nở một nụ cười còn xấu hơn cả khóc, nói: “Vị khách này xin thứ lỗi, là tôi mắt nhỏ không nhìn rõ, cái này của ngài là cái gì vậy, xin được thỉnh giáo.”

“Đồ thiếu hiểu biết, đến tinh hạch cũng không biết, Bạng gia ta không có thứ tiền mà anh nói, ông đây biết chỉ cần có thứ này là có thể ở đây ăn chơi hống hách... Thế nào, bây giờ có thể để tôi vào được chưa? Mau đi vào đưa cô gái xinh đẹp nhất của các người ra đây... Không phải, là đưa chúng tôi đến phòng thoải mái nhất, đừng có ở đây lễ mễ nữa!”

Khí thế tràn đầy, lời nói, biểu cảm của tên mập sống động như cái tát vào mặt vừa rồi. Thượng Ất nhìn tên mập làm màu, khóe miệng nở nụ cười, trong lòng thầm nói, tên mập này quả thật là cũng khá có khí tức bộc phát đấy, có thể tùy ý ném ra một viên tinh hạch năng lượng cấp vương mà không thèm chớp mắt một cái.

Đương nhiên, Thượng Ất không hề tiếc những hạt tinh hạch cấp vương này, lần này bọn họ mang theo rất nhiều hạt tinh hạch, tuy rằng không có bao

nhieu tinh hạch cấp vương nhưng những thứ này đối với Thượng Ất và những người này mà nói thì không có gì đáng kể cả. Hơn nữa, cùng với việc thời đại mạt thế kéo dài thì sẽ càng có nhiều dã thú tiến hóa tới đã thú cấp vương, tinh hạch cấp vương cũng không có gì là hiếm cả.

Đối với Thượng Ất mà nói chỉ có những hạt tinh hạch cấp độ tương tự như nội đan của Hồ Vương mới là quý giá, còn những hạt tinh hạch khác thì không có ảnh hưởng gì nhiều đến sự tiến hóa của anh.

Đương nhiên, Thượng Ất nghĩ thế này không có nghĩa là mọi người đều nghĩ như vậy. Ở Ma Đô này, bởi vì môi trường tương đối ổn định, cũng chưa trải qua nhiều siêu thiên tai nên phần lớn con người cùng quái thú thoái hóa ở đây đều thấp bé hơn so với ở Đế Đô, các tinh hạch năng lượng của thú thoái hóa cấp cao tự nhiên sẽ ít hơn một chút, càng chưa cần nói đến tinh hạch cấp yêu đan cấp vương trở lên.

Vì vậy, khi tên mập rút ra tinh hạch màu tím to bằng bàn tay, không chỉ đầu mào gà không tin vào mắt mình mà cả La công tử của Ma Đô, những người đang cười nhạo Thượng Ất và những người khác cũng lộ ra vẻ hoài nghi.

Những ngày mạt thế rất khó khăn, lòng người khó đoán... Trong những ngày này, có nhiều kẻ lừa đảo đã dùng đá làm tinh hạch để lừa gạt khắp nơi, tên mập trông kiêu ngạo này cũng là một trong số đó.

“Tên mập chết tiệt này, người nói cái viên tròn tròn đó là tinh hạch, người có biết tinh hạch màu tím tượng trưng cho cái gì không?” La công tử nói, bước tới rồi dừng lại trước mặt tên mập, nói với giọng điệu nghi ngờ, đầy mỉa mai: “Tiểu tử nhà người kiếm ở đâu ra mảnh kính màu để rồi tới đây lừa đảo đúng không?”

“Lừa em gái nhà mi, mắt của mi không thấy đây là tinh hạch cấp vương sao? Lại còn La công tử, củ cà rốt thì có, kém hiểu biết!”

Nói đến mắng người, tên mập chưa bao giờ thua bất cứ ai, anh ta cũng không sợ cái người gọi là La công tử của Ma Đô. Hơn nữa, tên này năm lần bảy lượt khiêu khích, tên mập từ lâu đã thấy khó ưa, nếu không phải sợ làm chậm trễ công việc thì anh ta thường cho hấn một cái tát vào mặt rồi.

Chương 579: Dã quân của Triệu Nghi

Chương 579. Dã quân của Triệu Nghi

“Mẹ nó, mày bảo ai là kém hiểu biết, tao thấy cái này của mày chỉ là một miếng thủy tinh rách nát, có giỏi thì bây giờ mày kích phát năng lượng của nó ra cho tao xem?” Về mặt La công tử âm trầm, kìm nén tức giận. Anh ta hiểu rất rõ Hương Lâu này, cho dù anh ta có đến từ một gia tộc rất có thể lực trong quân đội của Ma Đô mới nhưng so với thế lực phía sau Hương Lâu này, anh ta chẳng là gì cả nên căn bản không dám quá đáng.

“Mi bảo ta làm gì thì ta làm đó à, ta là cha mi sao? Đồ ngu!” Tên mập trừng mắt nhìn La công tử như đang nhìn một tên ngốc.

Mọi người sống trong những ngày mặt trời đều biết rằng năng lượng sinh học rất quý giá, một khi tinh hạch bị kích thích nó sẽ nhanh chóng tan ra và vỡ tan, cho đến khi trở thành những mảnh vụn vô dụng. La công tử này muốn mình kích phát hạt tinh hạch cấp vương, căn bản là không có ý tốt, nếu như không có ai có thể hấp thụ năng lượng của nó thì sẽ phí mất tinh hạch này rồi.

“Hừ, chỉ nói không thì có tác dụng gì, tao thấy mày chính là tên lừa đảo!” Giọng điệu của La công tử càng thêm mỉa mai, ánh mắt nhìn Thượng Ất và những người khác cũng lóe lên sự nham hiểm độc ác. Thân phận của hắn cũng được coi là số một ở Ma Đô mới, bình thường cũng đều là bước ngang mà đi, cũng được coi là một trong những thanh niên có máu mặt. Hôm nay lại bị một tên mập không biết từ đâu đến làm nhục, còn nhắc tới cha của hắn, điều này khiến cho La công tử tức đến mức sinh ra sát ý, nhìn chăm chăm đám người Thượng Ất như con rắn độc.

“Được rồi, tên mập cậu cũng bớt nói vài câu đi.” Thấy hai người đều giảng co, Thượng Ất bước lên phía trước, nhẹ giọng nói rồi thản nhiên nhặt tinh hạch lên.

Vừa rồi Thượng Ất đã nhìn thấy hết thần sắc của La công tử, anh biết đối phương đã chú ý đến mấy người mình rồi. Đương nhiên, Thượng Ất không sợ bọn họ, nhưng quan trọng nhất lúc này là tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi, nếu như gây chuyện với mấy người Hương Lầu này thì sẽ rất phiền phức.

Còn về phần La công tử với một đám người lâu la này thì đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, xử lý hết thì cũng coi như xong chuyện.

“Tinh hạch này là tinh hạch của một con báo cấp vương ở trong rừng rậm, Hương Lầu các người kiến thức rộng rãi chỉ cần tìm một người kiểm định là sẽ biết thật giả.” Thượng Ất mỉm cười nói với đầu mào gà: “Chúng tôi không muốn gây chuyện, giúp tôi tìm mấy gian phòng, chúng tôi nghỉ ngơi một đêm rồi sẽ rời đi, viên tinh hạch này coi như là tiền phí, anh thấy thế nào?”

“Báo cấp vương ở trong rừng rậm? Đây là tinh hạch cấp vương thật sao?”

Đầu mào gà nhìn tinh hạch trong tay Thượng Ất, vẻ mặt ngưng trọng.

Mặc dù nó không phải là đồng tiền tinh thể, nhưng một tinh hạch cấp vương với màu sắc tuyệt vời lớn như vậy, nếu được xử lý thì có thể tạo ra năm đồng tiền tinh thể màu tím. Đừng nói dùng làm phí ở một đêm, cho dù là ở cả một tháng thì đối phương cũng là rất hào phóng rồi.

Về phần La công tử... Đầu mào gà quay lại nhìn anh ta, bất lực lắc đầu, trong lòng thầm nói chỉ có thể ủy khuất vị công tử tính tình nóng nảy này rồi. Hương Lầu có quy tắc của chính mình, những vị khách có thể lấy ra loại tinh hạch này chắc chắn là cấp VIP, La công tử có ghé gồm đến mấy cũng phải nhận.

“Được rồi, nếu như các vị đã có thể lấy ra được tinh hạch quý giá thế này thì đó chính là khách của Hương Lầu chúng tôi, mời đi bên này.” Đầu mào gà nhận lấy tinh hạch từ tay Thượng Ất, khiêm tốn cúi đầu nhường đường, ra hiệu cho lính canh dẫn đám đông này vào bên trong.

“Củ cà rốt, Bạng gia ta sẽ đợi mi ở bên trong, ha ha ha!”

Khi đi ngang qua đám người La công tử, tên mập cười ngạo nghễ, không quan tâm đến vẻ mặt âm trầm sắp nhỏ nước đến nơi của đám người La công tử.

“Làm sao đây, La Vĩ, cứ để bọn họ đi như thế à?” Nhìn thấy đám người Thượng Ất bước vào, một người thanh niên trạc tuổi La công tử ở bên cạnh không cam lòng, chửi rủa: “Mẹ nó, nhất định phải đánh chết mấy tên nhà quê này, nếu không được thì tôi sẽ quay về doanh trại gọi người, bất ngờ đánh chết mấy thứ này!”

“Đi quân doanh gọi người? Tuyệt đối không được!” La Vĩ không chút do dự phủ định đề nghị này.

Đùa gì chứ, khi đi ra khu vực đổ nát là nhóm người của họ đã vi phạm kỷ luật quân đội rồi, lại còn vì tranh chấp với khách của Hương Lâu mà về quân doanh gọi người, để cho cha của anh ta là La Điền biết được thì nhất định sẽ bị lột da.

Có điều, lời đề nghị của người bạn đồng hành của anh ta nhắc nhở La Vĩ rằng mặc dù không thể trực tiếp gọi người từ quân doanh, nhưng “lính đánh thuê” ở ngoài căn cứ Ma Đô lại là một lựa chọn tốt.

“Các người, ai quen biết lính đánh thuê không, mấy tên tân binh không tính, cần người có thực lực!” La Vĩ quay đầu hỏi đồng bọn, mấy người nhìn nhau, cuối cùng một người đàn ông chừng ba mươi tuổi đứng ra.

“La thiếu, tôi biết một người, nhưng anh không được nói là tôi nói chuyện này, nếu không tôi sẽ mất đầu đó.” Vẻ mặt người đàn ông trung niên do dự, không dám chắc.

“Lão Tiêu, anh yên tâm, hôm nay mấy huynh đệ cùng ra ngoài này rất đáng tin cậy, sẽ không có người đi nói linh tinh đâu!” La Vĩ nói, ánh mắt hung ác nhìn đám người, giọng điệu lạnh như băng: “Các người nghe đây cho tôi, chuyện hôm nay nếu như có người dám truyền ra ngoài, La Vĩ tôi sẽ tuyệt đối không khách khí! Lão Tiêu, bây giờ anh nói đi!”

“Được rồi, tôi nói... Người tôi biết thực ra không phải lính đánh thuê, mà là dã quân, chính là dã quân của Triệu Nghị ở cảng phía đông thành Ma Đô

mới!”

“Cái gì? Dã quân? Chính là đại quân có 5 vạn người của Triệu Nghị đào tẩu khỏi đế đô, cuối cùng chỉ còn lại không tới 5 nghìn người?”

Tất cả mọi người đều không nói nên lời, nhìn về phía Lão Tiêu với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tất cả mọi người trong Ma Đô mới đều biết rằng đội quân đào tẩu khỏi Đế Đô không được quân đội Ma Đô tin tưởng, mặc dù đã được hợp nhất vào quân đội của Ma Đô nhưng chỉ có thể đóng quân ở ngoài thành, chỉ có tổng chỉ huy của quân đội này là Triệu Nghị mới có thể vào Ma Đô mới để báo cáo quân tình và nhận quân nhu cần thiết.

Chương 580: Dã quân của Triệu Nghị (2)

Chương 580. Dã quân của Triệu Nghị (2)

Vì vậy, ở trong mắt La Vĩ và những người khác thuộc quân đội Ma Đô thì đội quân năm nghìn người này của Triệu Nghị không khác gì lính đánh thuê, chỉ là bên ngoài nhìn thì có vẻ vinh quang hơn một chút, nhưng sau lưng lại bị gọi đùa là “Dã quân đứng đầu của Ma Đô”, căn bản không được quân đội Ma Đô công nhận.

Nhưng mà bây giờ, Lão Tiêu nói anh ta có liên quan đến Dã quân, không khỏi khiến mọi người tò mò.

“Đừng nhìn tôi với ánh mắt đó, tôi cũng là không có cách nào cả, gia tộc của Triệu Nghị đó rất lớn, vài năm trước vì có một vài chuyện trên quan trường, Tiêu gia chúng tôi đã nợ một ân tình với nhà Triệu Nghị, bây giờ Triệu Nghị cầm cái này tới tìm tôi, tôi cũng không còn cách nào khác nên âm thầm giúp đỡ anh ta một chút.” Lão Tiêu thở dài, vẻ mặt vô cùng bất lực.

“Nói vậy thì anh rất hiểu Triệu Nghị đó? Thực lực của tên đó thế nào?” La Vĩ tò mò, những người khác cũng thế.

Theo lời đồn thì thủ lĩnh của dã quân là Triệu Nghị rất mạnh mẽ, thậm chí còn không cần sử dụng chiến giáp nano cũng có thể dùng tay không đánh bại những con thú thoái hóa đáng sợ, thật sự là không phải con người. Có điều, thế hệ thứ hai như La Vĩ rất coi thường điều này, cho rằng đây tuyệt đối là đồn bậy bạ, nói nhảm. Trước mắt, lão Tiêu nói quen biết Triệu Nghị, điều này đã cho bọn họ cơ hội xác minh điều này.

“Thực lực thì khó nói, tôi đã gặp anh ta mấy lần, nhưng không thể nhìn thấu anh ta. Có điều, người bên cạnh anh ta...” Lão Tiêu nói, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc nhìn về phía đám người nói: “Người đàn ông đó là người đáng sợ nhất mà tôi từng thấy, anh ta đã giết ba Phi Long có cánh ngay trước mặt tôi chỉ với một đao...”

“Cái gì, giết chết ba con Phi Long có cánh chỉ với một đao, anh chắc chắn anh không nằm mơ chứ? Phi Long có cánh là một con quái vật thoái hóa mang gen khủng long, mỗi một con đều có thể xé xác hổ, báo, ngay cả những sĩ quan cấp cao mặc áo giáp nano cũng khó có thể giết chết được thứ này.”

Tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh hãi, lời nói của lão Tiêu đối với họ mà nói giống như là truyện trong truyền thuyết vậy, bọn họ chưa bao giờ tưởng tượng được một con người có thể có sức mạnh như vậy. Phải biết là, ngoại trừ kích thước nhỏ hơn một chút, thì Phi Long có cánh không khác gì những con khủng long bay mạnh nhất trong kỷ Jura, ở gần Ma Đô chúng đơn giản chính là chúa tể trên không.

“Đương nhiên tôi không nhìn nhầm, lúc đó tôi và Triệu Nghị hẹn gặp nhau ở vùng đồi Dương Hồ... Mọi người cũng biết ở gần đó bình thường rất hay xuất hiện thú bay thoái hóa, nếu không phải tên Triệu Nghị đó nói đảm bảo không có chuyện gì thì có đánh chết tôi tôi cũng không đến nơi đó.” Nói đến chuyện trước đây, lão Tiêu có vẻ hơi bức bối, xem ra lần gặp mặt đó đã để lại cho anh ta hồi ức không vui vẻ gì.

“Mọi người biết không, lúc đó khi có ba con Phi Long bay tới, tôi sợ đến mức tè ra quần luôn rồi, vì lần gặp mặt đó là bí mật nên tôi chỉ đem theo ba

thủ hạ, tôi còn cho rằng chết chắc rồi. Nhưng mà người đàn ông bên cạnh Triệu Nghị bình tĩnh lấy một thanh đao ra, lúc Phi Long có cánh xà xuống, chưa đến nửa phút thì trận chiến đã được giải quyết xong rồi...”

...

Im lặng, tất cả đều im lặng nhìn nhau. Lời nói của lão Tiêu khiến bọn họ cảm thấy ớn lạnh, sự khinh thường đối với Triệu Nghị và dã quân biến mất ngay lập tức, trong lòng cảm khái không hổ là người có thể đào tẩu từ Đế Đô xa xôi đến đây, đám quân đội phương bắc này cũng thật sự có bản lĩnh!

“Lão Tiêu, người mà anh nói tên là gì, có quan hệ gì với Triệu Nghị?” La Vĩ tinh tường nắm được mấu chốt của vấn đề, trong lòng anh ta mơ hồ nghĩ đến một khả năng, nếu có thể thuê được người như vậy, muốn đánh chết mấy người vừa rồi không phải là quá dễ dàng sao.

“Tôi không biết anh ta tên là gì, tôi chỉ biết biệt danh của anh ta là Cáo Đen!” Lão Tiêu thành thật trả lời.

Cáo Đen? Cao thủ theo dõi đứng đầu quân đội Đế Đô?

Thần sắc La Vĩ ngưng trọng, là một thế hệ quân nhân thứ hai, La Vĩ cũng không phải là loại công tử ăn chơi rồi chờ chết trong tiểu thuyết, từ nhỏ anh ta đã tiếp xúc với rất nhiều bí mật liên quan đến quân sự, chính trị, mặc dù Cáo Đen này là người của quân đội Đế Đô, nhưng trong thời bình, tên này là một cao thủ chuyên nghiệp chuyên xử lý các rắc rối trong quân đội, danh tiếng trong quân đội Ma Đô cũng khá lớn.

“Thật không ngờ, Cáo Đen này vậy mà lại là thủ hạ dưới tay Triệu Nghị, lại còn trở thành một cao thủ đáng sợ như vậy! Có điều nếu như là anh ta thì vận may của tôi tới rồi! Cáo Đen, anh nhất định phải giúp tôi giết mấy tên đó!”

Lúc này Triệu Nghị rất khó chịu, khó chịu đến mức đã có ba người phụ nữ bị hãm làm cho bất tỉnh nhân sự, nhưng vẫn không vơi được bức bối trong lòng.

“Khốn kiếp, sớm muộn gì cũng giết sạch bọn họ! Rót rượu cho ta, mau lên!”

Vừa chửi thề, Triệu Nghị đột nhiên đá bay người phụ nữ trần trụi cuối cùng trước mặt hẳn ra xa bốn năm mét làm đầu cô ta đập vào tủ rượu tinh xảo bằng đá cẩm thạch, máu phun ra ướt đầm tẩm thấm dưới chân.

“Triệu Nghị, kiềm chế cảm xúc của mình, điều này không tốt với anh!” Một tiếng khàn khàn vang lên trong căn phòng, trong không gian căn phòng yên tĩnh nghe giống như là có một con rắn đang bò ra khỏi góc, nhưng lại không có ai có thể nhìn thấy hình dạng của nó.

“Triệu Nghị, nhớ lúc đầu tôi đã nhắc nhở anh khi cùng anh đào tẩu đến Ma Đô, quân đội căn cứ Ma Đô có rất nhiều anh hùng tài năng trẻ tuổi, anh tới đây chưa chắc đã được trọng dụng, nhưng mà anh vẫn quyết đi, tôi cũng không có cách nào ngăn cản.”

Giọng nói dần dần tới gần, âm thanh chắc nịch của người đàn ông cũng dừng lại, giữa không trung từ từ xuất hiện một bóng người khoác trên mình áo khoác da thú màu đen, thân ảnh đi tới giống như dã thú trong bóng tối.

Cáo Đen, bậc thầy theo dõi số một ở Đế Đô, cũng là người đưa ra ý định điều tra nguồn gốc của Thượng Ất cho Triệu Nghị, lúc này không biết đã dùng phương pháp vật lý quái dị nào, cả người đều có thể vô hình trong không khí giống như trong tiểu thuyết vậy.

Chương 581: Sở thích của Cáo Đen

Chương 581. Sở thích của Cáo Đen

“Cáo Đen, anh đây là có ý gì, lúc đầu tôi ở căn cứ Đế Đô là tình trạng gì lẽ nào anh không biết sao? Bởi vì xuất thân của mẹ tôi không tốt, mấy lão đó chưa bao giờ nhìn thẳng tôi, tôi tiếp tục ở lại chỉ có thể trở thành nạn nhân trong trò chơi chính trị của bọn họ, ông đây không trở về xem bọn họ còn có thể thế nào? Nhưng má nó, ai có thể ngờ được, ông đây liều mạng đến đây, đám con cháu của Ma Đô mới đề phòng tôi mọi nơi, các cuộc họp chiến dịch cấp quân đoàn không bao giờ cho tôi tham gia... Bà nội nó, nếu

không phải tôi chưa lấy được hệ thống vũ khí nano của họ thì tôi đã giết hết đám con cháu này rồi!”

Sắc mặt Triệu Nghị nghiêm lại, bắp thịt trần trụi cường tráng không ngừng run rẩy, rượu đang uống bị hắt ép ra khỏi cơ thể, lúc này biến thành một màn sương dày đặc bao phủ xung quanh, trông vô cùng kỳ quái.

“Ha ha, Triệu Nghị, anh đừng lo lắng, chuyện này không gấp được!” Cáo Đen xoa tay ra hiệu cho người phụ nữ đang run rẩy bò tới rót rượu, hắt đổ tay ra nhận lấy chai rượu từ trong tay, rồi nhẹ nhàng vỗ lên bờ hông mềm mại như không xương của cô, rồi ra hiệu cho người phụ nữ rời đi.

“Sao thế, nhìn trúng người phụ nữ này rồi, nghe nói cô gái này từng là sinh viên trường đại học sư phạm Ma Đô, cô ta chỉ hơn hai mươi tuổi, thân thể rất mềm mại. Anh thích thì tặng cho anh đó, nếu gần đây không phải là anh giúp tôi, e là tôi thật sự lực bất tòng tâm rồi.”

Nhìn thấy Cáo Đen xoa ngón tay lên chóp mũi người người, Triệu Nghị cười cười, cầm lấy bình rượu rót cho mình một ly đầy. Nhưng đúng lúc đó, cô gái đang run rẩy chuẩn bị rời khỏi căn phòng thì toàn thân đột nhiên run rẩy, máu thịt ở hông nhanh chóng thối rữa rơi ra, một lúc sau gào thét rồi tắt thở, chỉ còn lại một đồng thịt và xương vừa thối vừa chua.

“Chết tiệt, Cáo Đen, anh hạ độc cô ta? Anh cũng quá tàn nhẫn rồi? Rất khó tìm được một người phụ nữ hoàn mỹ như vậy...” Triệu Nghị sửng sốt trước cảnh tượng trước mắt, ánh mắt nhìn Cáo Đen cũng tràn ngập nỗi sợ hãi.

Hai năm trước hắn cùng Cáo Đen trải qua bao khó khăn nguy hiểm để đến Ma Đô, trong khoảng thời gian này không biết Cáo Đen đã gặp được cơ hội gì mà sức lực bắt đầu tăng lên, nhanh chóng đột phá mốc 100.000 và 150.000 năng lượng.

Cho đến bây giờ, những người kiểm tra năng lượng thông thường còn không thể phát hiện ra giá trị năng lượng của Cáo Đen, tên này giống như một con cáo thực sự, người không biết được khi nào anh ta sẽ xuất hiện bên cạnh mình. Bất giác, Cáo Đen đã tiến hóa thành một con cáo ma, khả năng kỳ dị của hắn khiến ngay cả Triệu Nghị, người đã vượt qua mốc 200.000 năng lượng cũng vô cùng ghen tị.

“Đó không phải là thuốc độc mà là một khả năng mới của tôi. Tôi có thể truyền hứng cho những tế bào xấu trong cơ thể cô ta bùng nổ. Cái vừa rồi chỉ là một vết ung thư trong cơ thể của cô ta, anh không cần lo lắng.” Cáo Đen đưa tay rót cho mình một ly rượu.

“Còn có lúc này tôi đã thấy khi cô gái này bị anh đập bị thương, tai cô ấy hơi run lên, năng lượng trong cơ thể cô ta đang hoạt động rất tích cực, trạng thái của cô ta không tệ như anh nghĩ...”

“Cái gì, ý của anh là người phụ nữ này?” Triệu Nghị kinh ngạc nhìn cô gái đã chết, trong mắt tràn đầy vẻ không tin.

“Chắc là người được đám người ở trong Ma Đô phái tới, có điểm anh nói rất đúng, đám người đó không tin tưởng chúng ta, từ trước đến nay chưa bao giờ tin tưởng, cho nên chúng ta không thể hoàn toàn trông đợi vào bọn họ!” Cáo Đen rót rượu vào miệng, đứng dậy đi đến bên cạnh cô gái đã gục trên mặt đất, vươn tay ấn nhẹ lên cái cổ mềm mại của cô, tiếng xương gãy vang lên, đầu người phụ nữ vẹo sang một bên, chết.

“Mẹ nó, không có một ai có thể tin tưởng được!” Nhìn thấy Cao Đen giết chết nữ sinh ở trong phòng, sắc mặt Triệu Nghị trầm xuống

“Cáo Đen, thiết bị di chuyển vết nứt thời không mà chúng ta dùng số tiền lớn để mua về thế nào rồi, những người lính được dịch chuyển đến Đế Đô đã trở lại và báo cáo rằng ở đó đang phải hứng chịu bão tuyết, tên tiến sĩ L khủng bố đó hình như cũng đã rơi vào thế giới khác, chắc là sẽ không thể xuất hiện để gây rắc rối, bây giờ chính là thời điểm tốt nhất để chúng ta tấn công về!”

“Tạm thời vẫn chưa chuyển được quân đội với quy mô lớn...” Cáo Đen bình tĩnh nói, trong nháy mắt nở nụ cười tàn nhẫn nói: “Có điều, anh yên tâm, tôi đã sắp xếp người vào phòng thí nghiệm thời không của Ma Đô mới, một khi trong công nghệ có bước đột phá, tôi sẽ nhận được tin báo sớm nhất, trước tiên anh từ từ thu thập áo giáp và vũ khí nano, chuyện này nhiều nhất vài tuần nữa là sẽ có kết quả.”

“Còn phải đợi vài tuần nữa?” Trong mắt Triệu Nghị hiện lên vẻ thất vọng, hắn nóng lòng muốn trở lại căn cứ Đế Đô, để có thể nhìn thấy sắc mặt của

mấy lão đầu đó. Nhưng tình hình bây giờ phức tạp, Cáo Đen nói đợi thì phải đợi, anh ta cũng không có cách gì.

Thấy Triệu Nghị có chút thất vọng, Cáo Đen đứng lên, lấy từ trên người ra một tờ giấy bạc đưa cho Triệu Nghị, sau đó nói: “Nếu anh thấy chán, ở chỗ tôi có một chuyện khá thú vị, anh xem đi!”

“Thú vị sao?” Triệu Nghị mở tờ giấy ra liếc mắt nhìn, trên mặt từ từ lộ ra vẻ thú vị.

“Lão Tiêu gặp nạn rồi? Đây, bị đánh vào mặt, mà còn bị đám nhà quê ở bên ngoài đánh... Đợi đã, tên này nhắc đến tinh hạch cấp vương, chắc không phải mắt anh ta nhìn nhầm đó chứ? Nếu như tinh hạch cấp vương này được trang bị lên áo giáp nano sẽ làm tăng thêm 30% tốc độ của bộ giáp, nhưng anh ta lại nói là mấy tên nhà quê đó cứ thế ném cho người canh cửa ở bên ngoài Hương Lầu, có phải là lão Tiêu này nhìn nhầm rồi không?!”

“Không sai, tôi cũng cảm thấy rất thú vị, ở gần căn cứ Ma Đô người có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy thật sự không nhiều!” Vừa nói, Cáo Đen vừa vươn đầu lưỡi liếm môi, giống như một kẻ tham ăn nhìn rượu nói:

“Nhưng cái tôi quan tâm hơn là danh tính của người này... nghe nói mấy người ở bên ngoài này rất bí ẩn, ngoại trừ người đàn ông cao lớn dẫn đầu thì trong đội chỉ còn một người đàn ông nữa, hai người phụ nữ cộng thêm hai đứa trẻ là bốn người!”

Chương 582: Thiên đường nhân gian

Chương 582. Thiên đường nhân gian

“Còn có phụ nữ và trẻ em, những người này điên rồi sao?”

Lần này thì đến lượt Triệu Nghị kinh ngạc, mặt thế tàn khốc, ngay cả cường giả cũng không dám đi qua đồng phế tích của Ma Đô, huống chi còn mang theo phụ nữ và trẻ em. Nếu như gặp phải những sinh vật như Địa Long, với sức chiến đấu của phụ nữ và trẻ em, những người này sẽ không kịp bỏ chạy mà bị nuốt chửng trong phút chốc.

“Vận khí bọn họ tốt như thế sao, trên đường không gặp phải sinh vật thoái hóa hả?” Triệu Nghị hỏi.

“Không, vận may của họ rất kém. Những người tôi cử đi điều tra đã phát hiện ra rằng những người ở bên ngoài này xuất hiện lần đầu tiên là ở trên bãi rác phía tây khu phế tích. Lúc đó, có một con Địa Long muốn ăn thịt bọn họ, nhưng kết quả là con Địa Long đó bị giết, sau đó một số người ở trong khu vực tập trung người tị nạn muốn cướp đồ của bọn họ, họ đã giết hơn một trăm người tại chỗ, máu nhuộm đỏ mặt đất. Điều thú vị nhất là đội tự quản ở đó đã đến để duy trì trật tự, anh đoán xem điều gì đã xảy ra?”

Cáo Đen úp úp mở mở, nhìn Triệu Nghị trong lòng không khỏi nở nụ cười.

“Một tiểu đội trưởng trong đội tự quản bị những người này giết chết ngay tại chỗ, những thành viên còn lại đến rằm cũng không dám thả, ngoan ngoãn chạy mất!”

“Mạnh như vậy? Những người này có lai lịch gì? Tuy rằng thực lực của đội tự quản không đáng nói, nhưng mười mấy hai mươi người đều có súng trong tay, những cường giả bình thường cũng không dám xung đột với bọn họ... Lẽ nào những người này là cao thủ tiến hóa?”

Triệu Nghị càng ngày càng có hứng thú với điều này, bình thường hẳn chỉ làm tổ ở đây, không săn bắn thú thoái hóa thì cũng là uống rượu tìm phụ nữ, loại cuộc sống như này hẳn đã sớm chán rồi, nghe được chuyện thú vị như vậy thì lập tức hứng thú.

“Tôi vừa mới nói, những người ở phía lão Tiêu bị đánh đều có lai lịch trong quân đội Ma Đô, thực sự không thể tìm người khác động thủ, cho nên mới nhờ tới chúng ta.” Cáo Đen nói, đứng lên nói với Triệu Nghị, “Những người này chắc là trước ngày mai sẽ rời khỏi Hương Lầu, cho anh một chút thời gian suy nghĩ một chút, tự anh đi chơi thử hay là để tôi đi xem xem, nói thật tôi cũng khá có hứng thú với mấy người này...”

“Hương Lầu...” Triệu Nghị suy nghĩ một chút, bất lực lắc đầu nói:

“Người đứng sau Hương Lầu ở trong quân đội của Ma Đô mới, tôi qua đó thực sự không tốt. Bình thường có rất ít người biết được khuôn mặt thật của anh, vẫn là anh đi đi, thuận tiện cho lão Tiêu đó một chút ân tình, gần đây tên đó giúp chúng ta không ít chuyện...”

“Được thôi, sáng sớm ngày mai tôi sẽ đi gặp mấy người này một chút, nếu quen biết bọn họ thì có thể cân nhắc thu vào quân đội của chúng ta, nếu không sẽ khiến cho bọn họ vĩnh viễn không thấy mặt trời!”

Trong ánh sáng mờ mờ, giọng nói của Cáo Đen truyền ra, nhưng thân ảnh của hắn thì từ từ biến mất trong không trung. Lúc này, màn đêm tối om, bên ngoài ngôi nhà cũng không còn ánh đèn nhộn nhịp trước đó, trời đã vô cùng tối, giống như cái miệng khổng lồ của con quái vật đang nuốt chửng tất cả mọi thứ, ánh trăng trên bầu trời đen kịt trở nên đỏ rực như máu... Một đêm này, đã được định trước là không bình yên!

...

“Oa, đây mới gọi là nơi ở chứ!”

Vừa mới bước vào phòng, nhìn đại sảnh rộng hàng trăm mét vuông và những ô cửa kính trong suốt từ trần đến sàn nhà khổng lồ, cùng bể bơi rộng 30 mét vuông phía sau cửa sổ, tên mập phấn khích đến nỗi đến quần lót của mình cũng sắp rơi mất luôn rồi.

Thật sự rất bất ngờ, mọi người đều đoán được độ tráng lệ của Hương Lầu, nhưng tuyệt đối không ngờ nó lại xa hoa như vậy. Bây giờ, tất cả những thứ này gần như đã gần bằng đẳng cấp của một căn phòng tổng thống năm sao trong thời bình, thực tế thì tòa nhà còn sót lại trong đồng đồ nát này vốn là

một siêu khách sạn quốc tế nằm sao ở Ma Đô. Có một vài người nổi tiếng sống trong đó nên nó đã may mắn sống sót sau một vài đợt đạn pháo, cuối cùng được thực lực phía sau Hương Lầu xem trọng, trở thành một trong những sản nghiệp xám ở trong tay bọn họ.

“Chị Ly Á, mau xem, hồ hơi lớn, ở đây thế mà lại có một hồ bơi ngoài ban công đẹp như vậy!” Đỗ Kiều Kiều và Tống Định cũng rất vui vẻ, hai đứa nhỏ này không nhớ nổi đã bao lâu rồi mình không bơi, gần như nhảy dựng lên trong vòng tay Ly Á vì phấn khích.

Đương nhiên, điều này cũng không thể trách hai cô gái nhỏ, mặc dù căn cứ Tổ Ưng ở bên cạnh hồ nhưng con người trong những ngày mạt thế này biết rằng các sinh vật dưới nước rất phức tạp và hung dữ, việc nhảy vào hồ để bơi thì không khác gì biến mình thành thức ăn cả. Nhưng khách sạn thì khác, nước nóng cộng với tường đá cẩm thạch, dưới nước còn có nhiều tia nước phun lên từ những góc độ khác nhau, xông vào có thể như được một người đấm bóp điều luyện phục vụ cho bạn... Sau khi bơi, chọn một góc nhắm mắt lại ngủ nửa tiếng, trong thời buổi mạt thế đúng là sự hưởng thụ mà người ta không dám nghĩ đến.

“Là hồ hơi thật... Quá bất ngờ rồi, xem ra dù ở thời điểm nào thì người có tiền đều có thể hưởng thụ sự đãi ngộ tốt nhất!”

Trong mắt Ly Á cũng hiện lên niềm vui, phụ nữ thích sạch sẽ, đặc biệt là đi tắm, có thể thư giãn cả cơ thể và tinh thần. Nhưng ngay sau đó, tên mập hét toáng và lao lên, vừa cởi áo khoác vừa chạy, trong miệng nói:

“Tuyệt vời, cuối cùng tôi cũng có thể rửa sạch mùi rác trên cơ thể này, hồ bơi đẹp để Bạng gia tới đây!”

“Dừng lại! Anh dám động vào nước trong bể bơi, tôi hứa là cả đời này anh sẽ không đụng được vào phụ nữ nữa...” Cao Vũ Hàm lạnh lùng nhìn tên mập, một cổ khí thế lạnh lùng bao phủ lấy tên mập, tóc trên đầu tên mập lập tức dựng đứng, một tia nguy hiểm xông thẳng lên đỉnh đầu y.

“Em gái nó, cô gái này thực sự muốn ra tay? Không được, quá nguy hiểm, không thể mạo hiểm!”

Khả năng thiên phú của tên mập phát ra cảnh báo, anh biết rằng nếu anh không tin vào lời cảnh báo vừa rồi, Cao Vũ Hàm chắc chắn sẽ tấn công tiểu đệ đệ của mình.

Quá nhần tâm, sau này nhất định phải tránh xa cô gái này... Tên mập bất đắc dĩ nhìn bể bơi, lảng lạng trốn ở phía sau Thượng Ất.

Chương 583: Không đủ đẳng cấp

Chương 583. Không đủ đẳng cấp

“Phụ nữ và trẻ em ngủ ở trong phòng chính, tên mập ngủ ở phòng thứ hai, tôi ở ngoài phòng khách. Bây giờ còn sớm, mọi người đi tắm rửa thay quần áo trước rồi chúng ta ăn cơm!”

“Tôi đồng ý hai tay, tiền của chúng ta không thể tiêu xài vô cớ, tôi muốn ăn đồ ăn tươi!”

Thượng Ất sắp xếp một cách có trật tự, đề xuất của anh lập tức nhận được sự đồng ý của mọi người.

Khi vừa bước vào trong Hương Lầu, qua thang máy bằng kính, mọi người đều nhìn thấy sảnh tiệc rộng rãi và sang trọng ở tầng ba, cũng như vô số người khách ăn mặc chỉnh tề đang ăn đủ loại thức ăn tinh tế.

Cảnh tượng này khiến họ rất cảm khái, so với cảnh tượng mặt thế ở bên ngoài thì đây đúng là thiên đường cho những người còn sống sót, thảo nào những người có tiền có thể ở chỗ này đều đổ xô đến đây, ở đây đúng thật là có thể sống những ngày trong mơ!

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, khoảng hơn tám giờ tối, cuối cùng Ly Á, Cao Vũ Hàm và hai cô gái nhỏ Đỗ Kiều Kiều, Tống Dịch cũng đã dọn dẹp sạch sẽ và nhẹ nhàng bước ra ngoài.

“Oa, nữ thần trong lòng tôi đúng thật là đẹp! Ài, thật tiếc, đời này vô duyên với tên mập tôi rồi...”

Khi tên mập thấy Ly Á với mái tóc hơi ẩm xuất hiện trước mặt mình, mắt anh ta sáng lên rồi nhanh chóng mờ đi. Phải thừa nhận rằng Ly Á quá đẹp, cô đoan trang, hào phóng nhưng mang chút nét tinh tế của một người phụ nữ phương Đông, giống như là đứa con yêu của ông trời, tất cả vẻ đẹp của phụ nữ trên thế gian này đều tập trung trên người cô. Nhưng ngọc cũng có tỳ vết, bộ giáp da chiến đấu của Ly Á đã phần nào làm mờ đi vẻ nữ tính của cô, có vẻ không phù hợp với khung cảnh sang trọng xung quanh.

“Thế nào, chú Thượng Ất, chị Ly Á có đẹp không? Nói cho chú biết, vừa rồi lúc đi tắm chị Ly Á còn lo lắng mình không đủ đẹp, không hấp dẫn được chú!”

Đỗ Kiều Kiều che cái miệng nhỏ nhắn của mình, tinh nghịch lắc lư mái tóc ướt trên đầu, sợi tóc ngắn xõa ra khiến Đỗ Kiều Kiều giống như một con búp bê xinh đẹp.

“Kiều Kiều, em nói bậy gì thế, chị nào có...” Sắc mặt Ly Á đỏ lên, hốt hoảng đi tới che miệng Đỗ Kiều Kiều, không ngờ Đỗ Kiều Kiều lại giống như một con chạch, cô bé cúi xuống trốn sau lưng Thượng Ất, cười ha ha, nói: “Sao lại không có, vừa rồi chị nói là bộ quần áo này của mình bị dính bùn, sợ lát nữa làm chú Thượng Ất mất mặt, Tổng Địch, cậu cũng nghe thấy đúng không?”

“Hình như... là như thế.” Tổng Địch cúi đầu thấp giọng nói, âm thanh thấp đến mức khó có thể nghe thấy tiếng nói của cô.

“Hai cô nhóc này, tôi...” Ly Á ngượng ngùng nói, nhưng ánh mắt lại rơi vào Thượng Ất, bất giác cái cổ của cô đã đỏ ửng lên.

“Xem ra chúng ta nên suy nghĩ một chút đến vấn đề quần áo rồi...” Đối mặt với sự bối rối của Ly Á, Thượng Ất nhẹ nhàng bước tới, dùng tay phỉ phỉ bụi dính trên cơ thể cô, rồi đột nhiên quay người lại nói với tên mập: “Này Béo, tôi nhớ là lúc nãy lên đây, có đi qua vài tầng trung tâm mua sắm, có phải là ở đây cũng có chỗ để mua quần áo không?”

“Đúng vậy, lão đại, anh không nói tôi cũng quên mất, lúc nãy tên Mào Gà có đưa cho tôi một tấm thẻ VIP, nói là ngoài tầng cao nhất không thể đi thì tất cả những chỗ ở đây đều có thể tự do miễn phí ra vào, bao gồm cả khu

mua sắm.” Tên mập vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một tấm thẻ bằng thủy tinh, trên đó khắc mấy hàng chữ nhỏ, trong đó có hai chữ “mua sắm”.

“Đi thôi, chúng ta đi thay quần áo trước, chín giờ đi ăn cơm tối!” Thượng Ất ngẩng đầu nhìn thời gian, khoe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Yeah, chú Thượng Ất, cháu yêu chú, chúng ta đi mua sắm thôi!” Đỗ Kiều Kiều vui mừng reo lên, vẻ mặt phấn khích khiến ai nấy đều mỉm cười, lúc này mọi người đều đây chờ mong với màn mua sắm tiếp theo đây.

Dạo phố mua sắm, từ vừa quen thuộc vừa xa lạ...

Đã ba năm kể từ khi bước vào thời kỳ mặt thế, mọi người dường như đã quên mất lối sống trong quá khứ. Nhưng Hương Lầu giống như là một thế giới khác ở đây vậy, không chỉ có thể tận hưởng sự phục vụ của một khách sạn năm sao mà kỳ diệu hơn là nơi đây còn có cả một khu trung tâm mua sắm với nhiều tầng.

Quan trọng nhất là, đám người Thượng Ất nhìn thấy rất nhiều người, rất nhiều nam nhân đang tụ tập ném thử đồ ăn, nói chuyện cười khẽ, không lo lắng về đám dã thú đáng sợ ở bên ngoài. Tất cả những điều này làm cho Thượng Ất và những người khác cảm thấy rất mới mẻ, họ cũng mong muốn có thể được trải nghiệm trực tiếp những điều này.

Thang máy rất êm và nhanh, dẫn mọi người lên tầng 35 của Hương Lầu, là tầng trên cùng của khu mua sắm.

“Xin chào các vị khách quý, chào mừng các bạn đến với tầng 35 của trung tâm mua sắm Hương Lầu. Ở đây có 134 cửa hàng quần áo và 14 cửa hàng trang sức nổi tiếng thế giới, trong số đó phải kể đến loạt trang sức pha lê “Thủy Lưu Quang” vừa được ra mắt tại quầy Châu Phúc Đạt hôm nay đang được giảm giá, nếu như các vị quan tâm có thể đi xem xem, có thể sẽ có được món đồ mình yêu thích.”

Đôi chân dài miên man, hai cánh tay trắng nõn, mịn màng, bụng dưới phẳng lì, ngực cao ngất... Trước khi tên mập có thể nhìn thấy toàn bộ cơ thể của người đẹp chân dài này thì anh ta đã bị lôi ra khỏi thang máy. Đi ra khỏi cửa, miệng Đỗ Kiều Kiều vẫn không ngừng cầu nhàu: “Anh Béo à anh

có thể có tiền đồ chút không, chỉ một người đón khách mà đã làm cho anh chảy nước miếng rồi, anh có biết là có bao nhiêu ánh mắt của những người khác ở phía sau đang khinh thường nhìn chúng ta không, tôi cũng mất mặt theo anh rồi!”

“Cái gì, mất mặt, mất mặt cái gì, thứ Bạng gia ta có là tiền, ai coi thường ông đây, ông đây dùng tiền đập chết hẳn!” Tên mập thu hồi tâm tư, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn xung quanh, lộ ra biểu cảm bạo phát tức giận, khiến những khách hàng khác phải quay lại nhìn thần sắc của hắn, biểu cảm khinh thường lộ ra rất rõ ràng.

Tên mập thể hiện ra vẻ mạnh mẽ, nhưng ngay sau đó liền phát hiện ra rằng anh ta đã lãng phí biểu cảm của mình, trong lúc nói chuyện Ly Á và những mấy người khác đã nhanh chóng chạy đến quầy được trang trí đẹp đẽ, tinh xảo, bắt đầu chọn quần áo mà họ thích.

Chương 584: Không đủ đẳng cấp (2)

Chương 584. Không đủ đẳng cấp (2)

“Oa, bộ váy công chúa này thật là đẹp quá đi, còn là màu hồng mà mình thích nhất, chú Thượng Ất cháu có thể lấy bộ váy này không!” Đỗ Kiều Kiều dẫn đầu đám người, đột nhiên nhìn thấy một bộ váy màu hồng nữ tính đáng yêu thì thích thú hét lên.

Thượng Ất nghe tiếng nói nhìn theo, vẻ mặt không khỏi lộ ra vẻ khen ngợi, kích thích và màu sắc của chiếc váy công chúa này rất phù hợp với Đỗ Kiều Kiều, nhất là tấm lụa màu xanh lam đính lên viên kim cương màu bạc trông rất trang nhã trên nền chất liệu màu hồng. Cộng thêm với dây chuyền hình con bướm và nhúm hoa nhí nhánh, toàn bộ chiếc váy mang đậm màu sắc cổ tích mộng mơ.

“Chẳng trách Đỗ Kiều Kiều lại thích như vậy, chiếc váy này trong thời bình cũng là thứ xa xỉ, nha đầu này đúng là có mắt nhìn!” Thượng Ất nghĩ rồi

nói, “Nếu đã thích thì thử xem, vừa thì mua!”

“Cái đó... xin lỗi, tôi có thể xem qua thẻ VIP của anh trước có được không?” Nữ phục vụ viên mua sắm xinh đẹp trong quầy đột nhiên tiến lên, liếc nhìn tấm thẻ thủy tinh trên tay tên mập thì ngại ngùng nói: “Xin lỗi, chiếc váy này không thể bán cho anh được!”

“Tại sao?” Mọi người đồng thanh hỏi, tên mập càng thêm bất mãn nói: “Sợ tôi không có tiền sao? Mời nhìn cho rõ, trong túi của Bạng gia ta đều là tinh hạch cao cấp!”

“Cực kỳ xin lỗi, tôi không phải là nghi ngờ năng lực mua sắm của anh, dù sao những vị khách có thể vào Hương Lầu đều là người có địa vị.” Người hướng dẫn mua sắm cúi xuống lần nữa chân thành xin lỗi và giải thích: “Là bởi vì bộ quần áo mà em gái này chọn là hàng không sản xuất nữa, bộ váy này là ở toàn bộ Ma Đô chỉ có một bộ, vì vậy chỉ khách hàng cấp mười mới có đủ tư cách mua.”

“Không sản xuất nữa? Đẳng cấp cấp mười mới có thể mua được?”

Sắc mặt Thượng Ất dần bình tĩnh lại, đột nhiên ý nhận ra mình đã nghĩ vấn đề hơi đơn giản. Ở một nơi giống như thiên đường này, tiền không phải là thước đo duy nhất để đánh giá địa vị của một người.

Cấp mười... xem ra phải thể hiện thực lực của mình một chút, bị hạn chế khắp nơi không phải là tính cách của Thượng Ất!

“Kiều Kiều, vào phòng thử đồ mặc chiếc váy đó lên, những người khác tiếp tục mua sắm...” Thượng Ất nói, đồng thời quay đầu nói với người hướng dẫn mua sắm: “Tôi không làm khó cô, đợi lát nữa chúng tôi còn phải ở đây mua sắm khoảng một tiếng nữa, cô báo cáo chuyện này với người có thể làm chủ, tôi sẽ đích thân giải thích với người đó.”

“Tiên sinh, anh không thể như thế, cảnh vệ của Hương Lầu sẽ...” Người phụ nữ hướng dẫn mua sắm lo lắng, rất rõ ràng là những người này không biết thực lực của Hương Lầu thế nào, nếu có xung đột ở đây, họ chắc chắn sẽ hối hận.

Nhưng cô chưa kịp nhắc xong thì thân thể đột nhiên chấn động, khi nhìn xuống, một cô bé tóc đen, mắt đen, quần áo đen đang nhẹ nhàng kéo tay cô, “Chị ơi, giúp em chọn một bộ quần áo đẹp có được không?”

“Được thôi... chị giúp em chọn một bộ...” Người phụ nữ hướng dẫn không biết tại sao khi bộ cô gái nhỏ này chạm vào, cô dường như đã hoàn toàn quên mất chuyện vừa rồi, cô bắt đầu dùng toàn bộ tâm tư của mình giúp cô bé chọn bộ quần áo phù hợp.

“Tổng Dịch, vừa rồi em làm gì cô ấy vậy?” Nhìn thấy cảnh này, Ly Á đi phía sau Tổng Dịch có chút lo lắng, là hai cô gái nhỏ nổi bật nhất trong căn cứ chiến thần, sức mạnh ngọn lửa của Đỗ Kiều Kiều là vô song, khí tức bí ẩn của Tổng Dịch cũng khiến mọi người cảm thấy ghen tị, thậm chí khi bọn nhỏ xảy ra xích mích, Tổng Dịch chỉ cần đứng giữa hai bên yên lặng mà không nói một lời, chẳng mấy chốc mà hai bên đang tức giận cũng sẽ nguôi ngoai và bỏ đi.

Ở Tổng Dịch, dường như cô sinh ra đã có khí tức đó, đó là bản năng sợ hãi trước nguy hiểm không biết trước, thậm chí còn có cả cảm giác của cái chết...

“Chị Ly Á, đừng lo lắng, em sẽ không làm hại chị ấy đâu, chỉ là để cho chị ấy bình tĩnh lại và biết rằng chúng ta có đủ khả năng để giải quyết những rắc rối ở đây...” Tổng Dịch nhẹ nhàng giải thích, đầu nhỏ cúi xuống như thể có chút tự ti và ngại ngùng.

“Ừm, thế thì tốt, Tổng Dịch, em là một cô bé lương thiện, mau đi chọn bộ quần áo mà mình thích đi.” Ly Á gật đầu, chạm nhẹ vào Tổng Dịch, lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Ngay sau đó, Tổng Dịch và Đỗ Kiều Kiều đã chọn được vài bộ quần áo mà mình thích, nhưng phong cách của cửa hàng này có vẻ hơi nữ tính, vì vậy ngoài Cao Vũ Hàm mua được một chiếc áo khoác ra thì những người khác không chọn được, nhưng trong lúc đi thanh toán thì lại có việc ngoài ý muốn phát sinh.

“Ấy, cô nói là ở đây không nhận tiền, lúc rời khỏi Hương Lâu, trả phòng mới thanh toán?”

Tên mập nhìn cô gái hướng dẫn mua sắm có khuôn mặt bầu bĩnh, ngây thơ, cuối cùng anh ta cũng biết tại sao những khách hàng xung quanh lại nhìn mình như một tên ngốc. Hóa ra nó giống như các siêu thị mua sắm lúc trước, ở Hương Lâu, không cần biết là mua sắm hay tiêu dùng, họ đều thống nhất tính phí khi rời đi. Tất nhiên, cũng có thể không thanh toán, nhưng tiền đề là anh phải có đủ sức mạnh để đối mặt với hàng trăm cao thủ tiến hóa cùng một lúc.

Đương nhiên, người của Thượng Ất sẽ không không trả tiền, sau cuộc xung đột với La công tử lúc trước, mọi người gần như đã hiểu rõ giá cả ở đây nên không có gì ngạc nhiên khi đồng tình hạch trong ba lô tên mập không thể cho họ có thể vô tư vô lo sống ở đây vài tháng mà không cần lo lắng về vấn đề tiền bạc.

Sau khi tìm ra điểm mấu chốt, mọi người bắt đầu điên cuồng mua sắm. Tất cả những nơi họ đi qua chỉ còn lại tiếng cười sảng khoái của Ly Á, và ánh mắt kinh ngạc của cô gái hướng dẫn mua sắm.

“Những người này bị điên à? Bọn họ không biết tùy tiện tiêu hoang như thế, nếu cuối cùng không trả được thì kết cục sẽ thảm như thế nào sao?”

Chương 585: Thanh niên áo trắng

Chương 585. Thanh niên áo trắng

Trong một cửa hàng quần áo cho người lớn, sau khi một bộ quần áo được làm hoàn toàn bằng thủ công được mua, cô gái phụ trách hướng dẫn mua sắm lo lắng nhìn về Thượng Ất đang ở phía sau và những người khác, lăm băm. Ở một cửa hàng khác ở bên cạnh, người hướng dẫn mua sắm càng là lắc đầu bất lực.

“Tiểu Li, cô đừng lo lắng, những người này gần như là mua hết đồ ở tầng này rồi, những người hướng dẫn mua sắm đang khuyên bọn họ, nhưng bọn họ không nghe. Loại người này, hoặc là tên nhà quê không biết mình từ đâu đến, hoặc là không biết được bối cảnh thâm sâu của Hương Lâu, hoặc là thâm tàng bất lộ, căn bản không coi Hương Lâu là cái gì... Tôi có loại cảm

giác, đám người này sớm muộn gì cũng gây ra chuyện, chúng ta cứ chờ mà xem!”

...

Hành vi điên cuồng mua sắm này đã để lại ấn tượng với cô gái hướng dẫn mua sắm, Thượng Ất bước đến cuối hàng, chiêm ngưỡng tư thế mê hoặc của Ly Á, khuôn mặt anh tràn đầy vẻ thoải mái.

Phải công nhận rằng dáng người của Ly Á hoàn hảo đến mức giống như được ông trời ban tặng vậy. Không giống Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch, vừa rồi Ly Á ngẫu nhiên chọn một chiếc váy màu lam trong cửa tiệm, kết hợp với mái tóc dài vàng kim, còn dùng một chiếc kẹp tóc ngọc trai nhẹ nhàng ghim vào một bên, cả người dường như không cần quá nhiều thứ, trang phục đơn giản, nhưng chiếc váy đơn giản nhất này lại thể hiện ra khí chất độc nhất vô nhị của cô, trông cô như một nàng thiên nga xinh đẹp giữa những khách hàng đi ngang qua, khiến cho vô số phụ nữ nhìn vào phải ghen tị...

Mà ở một cái nhìn khác của Thượng Ất cũng có một cô gái vô cùng xinh đẹp, trên tấm lưng mảnh khảnh của Cao Vũ Hàm, mái tóc dài màu hạt dẻ của cô xõa trên bờ vai mềm mại, vài lọn tóc thả xuống càng thể hiện tính cách nổi loạn của cô gái. Biểu cảm lạnh lùng trên khuôn mặt, lông mày lá liễu đậm như vết in trên vầng trán sáng bóng, đôi mắt với lông mi dài che đi một nửa thần sắc lạnh lùng trong đôi mắt, đôi môi lạnh lùng ẩn hiện nụ cười không màng tất cả. Kết hợp với chiếc áo khoác da bê được lựa chọn cẩn thận và quần jean bó sát, một đôi boots da màu đen có pha lê tím đính ở trên... Vẻ đẹp lúc này của Cao Vũ Hàm hoàn toàn đối lập với Ly Á, Ly Á giống như đóa mẫu đơn nở rộ còn cô giống đóa hoa mạn lạnh lùng trong tuyết, ấm áp và lạnh lẽo đan xen để lại ấn tượng sâu sắc cho những ai đi qua!

Xinh đẹp như vậy, đơn giản là không thể tưởng tượng được, cả hai nữ nhân đều có nhan sắc đáng ghen tị, vẻ đẹp này giống như cảnh thường thấy trong tiểu thuyết khiến Thượng Ất không khỏi cảm thấy bối rối.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi tại hạ có thể có may mắn được biết tên của tiểu thư không, để cho tôi có thể biết rằng đây không phải là một giấc mơ đẹp?!”

Trước mặt Ly Á, một người đàn ông phong độ mặc đồ trắng đột nhiên xuất hiện, nở nụ cười chân thành đưa tay về phía Ly Á.

“Cút ra! Nữ nhân của lão đại mà mi cũng dám trêu chọc, chán sống rồi đúng không!”

Giữa không gian, giọng nói kiêu ngạo của tên mập đột nhiên vang lên, sau đó thân hình 150kg của hắn trực tiếp đâm vào người thanh niên mặc áo trắng, động tác mạnh mẽ như con mãnh thú!

Cú va chạm mãnh liệt của tên mập khiến mọi người khiếp sợ, lập tức nín thở lo lắng nhìn người mặc áo trắng không biết thế nào rồi.

Tình thế nguy hiểm, lực va chạm do một người đàn ông siêu béo nặng 150kg phóng ra không thua gì một con mãnh thú, nếu bị đụng phải chắc chắn tan xương nát thịt. Đồng thời, mọi người cũng rất tò tò, chuyện gì đã xảy ra khiến tên mập này tức giận như vậy, chẳng lẽ người đàn ông này đang trêu ghẹo vợ của tên mập?

“Bùm!”

Một tiếng động lớn vang lên, mọi người đều trợn mắt, không thể tin được. Lúc này, thân hình của người đàn ông to lớn đập mạnh vào cửa sổ một cửa hàng, lực đập khổng lồ lập tức đập vỡ quầy kính, bức tường gỗ lồm vào một lỗ lớn, tên mập biến mất trong cái lỗ lớn, mà người mặc áo trắng lại cười, làm như không biết, vẫn rất lịch sự cúi người, đưa tay về phía Ly Á rồi ngẩng đầu lên nhìn.

“Bạng Tử, anh không sao chứ!”

Ly Á không để ý đến thanh niên áo trắng nữa mà lo lắng nhìn về cái hố lớn. Vì ở khoảng cách gần nên Ly Á nhìn thấy rất rõ cảnh tượng vừa rồi. Khi tên mập đánh anh ta, người đàn ông mặc áo trắng này như là có mắt sau lưng, anh ta khẽ lắc người né tránh cú va chạm của tên mập sau đó dùng tốc độ rất nhanh khẽ đẩy lưng về phía tên mập, tên mập không kiềm chế được sức lực nên đập nát quầy hàng, không biết có bị thương không.

“Tôi không sao, cô đừng lo lắng! Bà nội nó, tên ranh áo trắng kia đừng có đi, Bạng gia hôm nay sẽ chơi cùng với mày!”

Vừa nói, tên mập vừa bước ra khỏi cái hố to lớn, cặn gỗ và bụi phủ khắp người, bộ quần áo đắt tiền mới mua cũng rách nát, không mặc được nữa.

“Ha ha, còn muốn tới sao?” Thanh niên áo trắng nở nụ cười, duỗi nhẹ ngón tay trở lắc lắc, nói với giọng điệu nghiêm túc mà chân thành: “Tôi khuyên anh đừng có phí sức lực nữa, anh căn bản không đánh được tôi đâu, anh vừa ngốc vừa nặng, điều này làm hạn chế tốc độ của anh.”

“Ông nội mày, nói ai ngốc đó, một thân thịt này là bảo bối có hiệu không, có giỏi thì mày qua đây đánh tao, nếu tao mà né tránh thì tao là cháu trai!” Tên mập không cam tâm hét lên, lòng bàn tay hơi cong xuống chuẩn bị chiến đấu với thanh niên áo trắng.

Tên mập biết rất rõ khuyết điểm của bản thân. Vì lý do này, khi không có việc gì anh ta cố ý tìm Chư Cương Liệt, người có thân hình giống mình để học một vài kỹ năng ôm đất để đối phó với loại đối thủ nhanh nhẹn này. Chỉ cần hai bên quần lấy nhau, tên mập có lòng tin tuyệt đối có thể kéo đối phương xuống đất, với sức nặng 150kg cùng kỹ năng khóa hiểm ác, hẳn sẽ khiến đối phương phải van xin.

Đáng tiếc... thanh niên áo trắng không bị lừa, lại còn nhìn tên mập bất động nở nụ cười rất khó xử, như thể đã nhìn thấu tất cả khiến tên mập tức giận.

Chương 586: Tôi muốn anh cởi quần áo

Chương 586. Tôi muốn anh cởi quần áo

“Anh là ai, anh muốn làm gì?” Nhìn thấy tên mập vô lực nhìn người kia, Thượng Ất vỗ vỗ vai tên mập ra hiệu hẳn đừng lên tiếng, chân khễ nhúc nhích, chớp mắt anh ta đã đột nhiên xuất hiện trước mặt thanh niên áo trắng, mặt vô cảm nhìn gã.

“Tư thế này, nhanh...” Rốt cuộc thanh niên áo trắng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, cẩn thận nhìn Thượng Ất, sau đó nở nụ cười, vươn tay nói: “Làm quen một chút, tôi tên là Kim Bộ Nhĩ, là một trong những cổ đông của Hương Lầu, xin hỏi danh tính của anh, đến từ đâu?”

“Kim Bộ Nhĩ, một trong những cổ đông của Hương Lầu?” Thượng Ất nhìn chằm chằm người kia, trong mắt có chút kinh ngạc.

Có thể thấy Kim Bộ Nhĩ này không già lắm, nhiều nhất không quá 25, 26 tuổi, một thân quần áo trắng, mái tóc dày đen, nét mặt cương nghị tràn đầy sức sống dưới mái tóc đen, khoé môi, gò má sắc như dao luôn nở nụ cười diêm dăm, khiến người ta cảm thấy thân thiết, nhân hậu đến khó hiểu. Nếu như không phải gặp nhau trong tình huống này, thậm chí Thượng Ất còn có thể chủ động bước lên làm quen... Đây là người đàn ông tràn đầy mị lực khiến người ta không khỏi có chút kinh ngạc.

Có điều, là một người đàn ông được định sẵn là chinh phục thời đại mạt thế này, Thượng Ất sẽ không bao giờ bị ảnh hưởng bởi chút cảm xúc này, thậm chí anh còn tinh ý cảm thấy Kim Bộ Nhĩ này có thể khiến mình nhanh chóng thoát khỏi sự chán ghét như vậy có lẽ là do khả năng đặc biệt nào đó của anh ta. Mà bây giờ, anh ta đã khiêu khích Thượng Ất, bởi vì anh chàng này không chỉ thèm muốn Ly Á khi thấy cô xuất hiện mà còn sử dụng tốc độ của mình tấn công tên mập, vậy thì sao Thượng Ất có thể hòa nhã với anh ta?

“Tôi biết rồi, anh là một trong những ông chủ ở đây, đúng không? Vậy được, bây giờ chúng ta thương lượng một chút vấn đề bồi thường. Anh làm bị thương bạn của tôi thì thôi đi lại còn có ý đồ với người phụ nữ của tôi, món nợ này chúng ta tính thế nào?”

Thượng Ất lạnh lùng nhìn Kim Bộ Nhĩ, nhiệt độ quanh người anh ngừng tự rồi lập tức giảm thấp, những người xung quanh đang xem náo nhiệt cũng bất ngờ, chân họ vô tình lùi lại.

“Tôi nhớ vào, người đàn ông này từ đâu tới vậy, mọi người có cảm nhận được là không khí xung quanh anh ta đang giảm thấp không!”

“Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy điều đó, những người có thể tiêu phí trong Hương Lầu đều là những người có thực lực mạnh, loại khí chất lạnh lẽo rõ ràng này là ngay cả một người mù cũng có thể cảm nhận được!”

“Suyt, đừng nói lung tung, tôi đoán, hôm nay giữa hai người này sẽ có một tiết mục hay. Kim Bộ Nhĩ là một trong những người trẻ xuất chúng nhất ở Hương Lầu, một thân tốc độ quỷ thần khó đoán của anh ta là thứ mà ở trong toàn bộ Ma Đô này không mấy ai có thể xếp trước, lợi hại lắm đó!”

...

Trong đám đông tiếp tục vang lên tiếng xì xào, đôi tai tinh tường của Thượng Ất nghe rất rõ, trên mặt lộ ra vui vẻ. “Cũng là người dị năng tốc độ sao, lần này thú vị rồi. Có điều, có vẻ lai lịch tên này không nhỏ, có lẽ anh ta biết chuyện liên quan đến Triệu Nghị, vừa hay nhân cơ hội này thăm dò một chút...”

“Xin lỗi, vị tiên sinh này, vừa rồi tôi không biết vị tiểu thư xinh đẹp này là bạn gái của anh, xin thứ lỗi cho sự mạo muội của tôi.” Về mặt Kim Bộ Nhĩ hối lỗi, quay đầu đối mặt với tên béo, thành thật xin lỗi, nói:

“Còn về phần vị tiên sinh này, vừa rồi anh không phân nặng nhẹ trắng đen đã xông qua đây, tôi không còn cách nào khác ngoài việc né tránh... thế này đi, tôi có thể đền cho anh bộ quần áo mới, chỉ cần là quần áo Hương Lầu bán, anh có thể tùy ý chọn một bộ!”

Kiều ngạo, uy nghiêm, độc đoán... lúc này, Kim Bộ Nhĩ giống như một vị tổng thống độc đoán trong một bộ phim truyền hình cầu huyết, khiến cho người ta có cảm giác mạnh mẽ, không quan tâm đến thế giới, đột nhiên trong đám người vang lên tiếng la hét và rên rỉ của những người phụ nữ đang quan sát ở xung quanh, khiến Thượng Ất lập tức cau mày.

“Quần áo nào cũng được sao?” Thượng Ất lạnh lùng nhìn Kim Bộ Nhĩ, nhẹ giọng nói: “Tôi muốn bộ quần áo trên người anh, anh cởi nó ra đi!”

Ở giữa trung tâm mua sắm, tất cả mọi người xung quanh im lặng. Mấy người vừa nói thực lực của Kim Bộ Nhĩ như thế nào đều bị câu nói của Thượng Ất làm cho sửng sờ.

“Anh ta vừa mới nói cái gì, thật sự bảo Kim Bộ Nhĩ cởi quần áo ở nơi công cộng, tôi có nghe lầm không? Người này điên rồi sao, anh ta không biết Kim Bộ Nhĩ là một trong những ông chủ của Hương Lầu sao, dưới tay anh ta không chế vài trăm dị năng giả mạnh mẽ đó?”

Một lúc sau, có tiếng ồn ào phát ra từ trong đám người, mọi người đều nhìn Thượng Ất với ánh mắt khó tin. Theo họ thấy, người đàn ông cao lớn này còn ngốc hơn cả tên mập vừa rồi, còn dùng cách này để làm nhục Kim Bộ Nhĩ, kết quả chờ đợi bọn họ chính là cuộc trả thù vô cùng đáng sợ.

Nụ cười dần tan biến, biểu cảm của Kim Bộ Nhĩ cứng lại như không khí xung quanh anh ta, sát khí dần dần bao phủ. Một lúc sau, anh ta nói:

“Tôi biết nói chuyện với người ngốc không dễ dàng gì, bởi vì anh ta thường đánh giá quá cao năng lực của mình. Nhưng tôi không ngờ anh lại ngu ngốc tới mức độ này, tôi buộc phải thừa nhận là anh đã chọc giận tôi rồi, bây giờ tôi cực kỳ tức giận, từ trước đến giờ chưa từng tức giận như vậy!”

“Vậy thì sao?” Thượng Ất khinh thường nhìn Kim Bộ Nhĩ, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi anh nói một câu rất đúng, đó là nói chuyện với người thông minh thì không cần quá nhiều lời, bây giờ tôi đề nghị anh nên chủ động cởi quần áo ra, có lẽ tôi sẽ bỏ qua những gì anh vừa làm với người phụ nữ và bạn của tôi, nếu không tôi bảo đảm là anh sẽ hối hận cả đời này!”

“Ha ha ha, thú vị thú vị, Kim Bộ Nhĩ tôi đã sống hơn 20 năm, lần đầu tiên gặp phải loại người như anh... cái gì, anh...!” Kim Bộ Nhĩ cười lớn, giọng nói của anh ta đột nhiên trở nên vô cùng kinh ngạc, phía dưới bụng anh ta phát ra âm thanh ọc ọc, cả người anh ta liên tiếp lùi về phía sau hơn chục bước mà vẫn chưa ổn định được bước chân!

Chương 587: Đưa một ngón tay lên

Chương 587. Đưa một ngón tay lên

“Anh chưa gặp lão đại của tôi là do may mắn, nhưng vận khí của anh đến hôm nay là hết rồi, mùi vị cú đấm này của lão đại thế nào, tên mặt trắng chết tiệt, ha ha ha!”

Nhìn thấy Kim Bộ Nhĩ ôm chặt bụng dưới, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn khó tin, khuôn mặt to tròn của tên mập cười tươi như hoa, hẳn biết sức mạnh năm đêm này của Thượng Ất, đoán chừng lúc này bụng của tên Kim Bộ Nhĩ này đang đau như bị dao xoắn, nhìn thôi cũng thấy hả giận!

“Đê tiện, anh đánh lén...” Kim Bộ Nhĩ tức giận nhìn Thượng Ất, anh ta không ngờ được Thượng Ất lại có thể đánh lén khi đang nói chuyện, tốc độ này nhanh đến mức đến hẳn cũng không né tránh được.

“Đánh lén anh? Anh bị mù sao, lão đại đứng trước mặt anh đánh một cái, động tác của mình chậm như người chết ấy lại còn trách người khác đánh lén, kỹ năng không biết xấu hổ này của anh đúng là có được ba phần chân truyền của Bạng gia tôi đó!”

Tên mập tiếp tục không thương tiếc mắng chửi Kim Bộ Nhĩ, thực ra hẳn cũng không ngờ Thượng Ất sẽ đột ngột ra tay, nhưng với khả năng vô liêm sỉ của mình thì mười Kim Bộ Nhĩ cũng không thể theo kịp anh ta, những câu nói giễu cợt, mỉa mai không thương tiếc liên tục tấn công về phía Kim Bộ Nhĩ đến nỗi khuôn mặt của anh ta bây giờ lúc trắng lúc xanh, đôi mắt cũng trở thành màu đen.

“Hừ, kẻ dựa vào miệng lưỡi là kẻ bất tài, Kim Bộ Nhĩ tôi hôm nay sẽ cho các người biết thế nào là tốc độ thực sự! Bước chân Tật Phong, bạo phát cho ta!”

Cuối cùng Kim Bộ Nhĩ cũng nhận ra Thượng Ất không dễ đối phó, nếu không lấy ra kỹ năng của mình, hẳn thật sự sẽ phải cởi quần áo, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt mọi người chỉ nhìn thấy một bông hoa và một bóng trắng lao nhanh về phía Thượng Ất, nhưng Thượng Ất lại giống như không thấy, nhẹ nhàng duỗi một ngón tay ra.

Ngón tay?

Tất cả mọi người đều sững sờ, không hiểu Thượng Ất đang làm gì, lẽ nào đang sợ hãi sững sờ trước đòn tấn công của Kim Bộ Nhĩ? Phải biết rằng Kim Bộ Nhĩ là một trong những cao thủ của Hương Lầu, kỹ năng nổi tiếng “Bước chân Tật Phong” của anh ta chứa đầy năng lượng nguyên tố gió hiểm có, giúp anh ta giết chết rất nhiều quái thú mạnh mẽ.

Hương Lầu có được địa vị như ngày hôm nay có liên quan lớn đến sát chiêu này của anh ta, ngay cả những người lính mặc áo giáp nano của Ma Đô cũng ít khi dám khiêu khích người thanh niên mạnh mẽ này...

Nhưng bây giờ, Thượng Ất lại chỉ giơ ngón trỏ lên làm như vậy là quá coi thường chiêu này của Kim Bộ Nhĩ. Ánh mắt của mọi người lập tức đều tập trung vào Thượng Ất, họ muốn xem Thượng Ất làm thế nào để dùng một ngón tay này hóa giải đòn tấn công mạnh mẽ của Kim Bộ Nhĩ!

“Phụp!”

Một âm thanh kỳ lạ vang lên, giống như một quả bóng vô hình vỡ tung trong không khí, nghe như tiếng dao nhọn đâm vào da. Lúc này, người xem chỉ cảm thấy tầm nhìn có vấn đề, giống như có người ấn nút tạm dừng, Kim Bộ Nhĩ đang chạy lung tung bỗng nhiên đứng hình, ngón trỏ của Thượng Ất dừng lại trước tim anh ta đúng một mét, hai bên lặng lẽ nhìn nhau.

Đợi đã, có gì đó không ổn, biểu cảm của Kim Bộ Nhĩ đang nhanh chóng thay đổi. Đó là kinh ngạc sao, hình như còn có cả sự sợ hãi, thậm chí còn có một cảm xúc phức tạp khó tả, tất cả lúc này đều tập trung trên khuôn mặt trắng bệch của Kim Bộ Nhĩ...

Trời ơi, ngón tay đó đã làm gì Kim Bộ Nhĩ mà có thể khiến anh ta sợ hãi như vậy?

“Anh... anh đã làm thế nào? Trên đời này không ai có thể phá được Bước chân Tật Phong của tôi... anh là ai?”

Kim Bộ Nhĩ nhìn ngón tay cách mình chưa đầy một mét, trên trán từ từ chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh. Nếu vừa rồi anh ta không phản ứng nhanh, cường ép mình dừng lại vào giây phút cuối cùng, e là giờ phút này ngón tay này đã cắm chặt vào tim anh ta.

“Năng lượng nguyên tố gió dựa vào sự quay nhanh để tạo thành một lớp màng bảo vệ, lớp màng này giống như một lưỡi dao sắc bén, khi chúng va vào bề mặt của một vật thể, chúng sẽ cắt mặt còn lại và phá vỡ chúng trong thời gian ngắn nhất. Bước chân Tật Phong của anh căn bản chỉ là thao túng

các nguyên tố của nguyên tố gió, khiến người khác lầm tưởng rằng thực lực của anh rất mạnh...”

Giọng điệu Thượng Ất bình tĩnh, giọng nói không nhanh không chậm giống như đang nói chuyện bình thường, nhưng khi rơi vào tai Kim Bộ Nhĩ lại không khác gì sét đánh giữa trời quang, làm hấn chấn động từ trong ra ngoài, sắc mặt tái nhợt.

“Sao anh có thể nhìn ra được, sức mạnh gió của tôi không màu không khí tức, cho dù dùng thiết bị đo đạc cũng khó cảm nhận được... anh... anh...” Giọng nói Kim Bộ Nhĩ kinh hoàng, cơ thể anh ta bất giác run lên.

“Cắt, tôi đã nói rồi anh chỉ là cục phân trước mặt lão đại, vài thủ đoạn chó mèo dấy của anh đến Bạng gia tôi còn không sợ, mà còn dám lấy ra để làm mất mặt?” Tên mập từ bên cạnh đi tới, miệng cong lên, vẻ mặt đầy mỉa mai.

“Tên mập này, anh cũng không cần nói như vậy, vị công tử trẻ tuổi này cũng có chút bản lĩnh, chỉ là năng lượng khổng lồ sức mạnh nguyên tố của anh ta bình thường mà thôi...” Thượng Ất nói ra một lời công bằng cho Kim Bộ Nhĩ, trên mặt cũng lộ ra thần sắc cảm khái.

Lại là một nguyên tố giả... Không sai, khi Kim Bộ Nhĩ sử dụng kỹ năng Bước chân Tật Phong, Thượng Ất đã kết luận rằng anh ta là một nguyên tố giả, là một nguyên tố giả hệ gió cực kỳ hiếm. Điều này không khỏi khiến Thượng Ất kinh ngạc, trong Trung Quốc có rất nhiều nguyên tố giả, kiếp trước thực lực của những người này giống như lời thần vượt xa con người, có thể nói là trăm năm khó gặp. Ngay cả căn cứ Đế Đô, căn cứ lớn nhất trong thời mạt thế cũng chỉ có một Vân Lăng là nguyên tố giả, nhưng một nguyên tố giả hệ gió mạnh như thế này lại ở trong một tòa Hương Lầu nhỏ bên cạnh Ma Đô.

Chương 588: Đột biến bất ngờ

Chương 588. Đột biến bất ngờ

Vì vậy, khi Thượng Ất nhận ra đối phương là nguyên tố giả, anh đã không ngần ngại kích hoạt sức mạnh hắc ám. Loại sức mạnh có thể ăn mòn tất cả

mọi thứ từ thế giới khác và đặc biệt nhạy cảm với lực lượng nguyên tố. Vì vậy, khi Thượng Ất đặt sức mạnh hắc ám và ngón trở, Kim Bộ Nhĩ lập tức phải chịu một thảm kịch. Còn ngón trở bị ăn mòn của Thượng Ất dựa vào thể chất tự phục hồi của gen amip, chỉ cần vài phút là có thể khôi phục lại.

“Lão đại dũng mãnh, có điều anh định làm gì với mấy thứ này, trước khi giết chết anh ta có cần phải lấy quần áo không?” Tên mập chẹp chẹp miệng, không có ý tốt nhìn Kim Bộ Nhĩ. Sau khi nghe thấy, Kim Bộ Nhĩ cảm thấy choáng váng, tức giận đến mức suýt ngã ngối trên mặt đất, thầm rửa trong lòng: “Tên mập chết tiệt, mi là gay hay sao mà lúc nào cũng muốn cởi quần áo, biến thái!”

Kim Bộ Nhĩ nghĩ nghĩ, lùi bước chân, đồng thời hai tay chạm vào nhau, một chiếc đĩa tinh xảo xuất hiện trên tay.

“Đây là mi ép ta, áo giáp Ma Vương Thiên Bộ Vũ, xuất hiện cho ta!”

Sau tiếng hét, cơn lốc cuộn cuộn xuất hiện quanh cơ thể Kim Bộ Nhĩ, sau đó những chiếc lá trong suốt có hình dạng như những chiếc lá cây bình thường xuất hiện, tứ chi, ngực, bụng và đầu của Kim Bộ Nhĩ đều được một lớp màu xanh lam trong suốt bao phủ...

“Tôi nhõ vào, cảnh tượng này thật giống trong phim hoạt hình, đây là cái thứ quý gì vậy, chiến giáp nano sao?”

Tên mập hét lớn, Kim Bộ Nhĩ đột nhiên biến hình khiến anh chấn kinh, nhất là khi thấy Kim Bộ Nhĩ biến từ người thành chiến giáp, trong lòng anh ta chấn động cực lớn.

Lẽ nào đây là bộ giáp nano được căn cứ Ma Đô phát triển? Công nghệ của thứ này phải ngang với trình độ của bộ giáp biến hình trong tiểu thuyết, không ngờ được là công nghệ của Ma Đô đã mạnh như vậy rồi, nếu tất cả căn cứ Ma Đô đều được trang bị thứ này thì Đế Đô là cái thứ gì, trực tiếp đầu hàng là được rồi.

“Không đúng, thứ này không phải áo giáp nano!”

Thượng Ất mở to đôi mắt đại bàng nhìn chăm chăm vào Kim Bộ Nhĩ đang biến hình, không hiểu tại sao anh đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc từ bộ giáp khoa học viễn tưởng này, giống như khí tức của “con mắt to lớn” đã lâu không xuất hiện...trong lòng Thượng Ất kích động, không phải hoảng hốt sợ hãi mà là hồi hộp chờ mong. Con mắt to lớn đã lâu không xuất hiện, khi cánh cổng thiên giới mở ra thì “Con mắt” từng nhiều lần cứu tính mạng của Thượng Ất gần như biến mất.

Nếu như không có bản đồ tinh không trong cơ thể thì thậm chí Thượng Ất sẽ có ảo giác rằng “con mắt to lớn” chưa từng tồn tại. Thượng Ất tự hỏi, có phải là bởi vì thực lực của mình tăng vọt, nên “con mắt to lớn” đã yên tâm rời đi rồi? Đối với chuyện này, Thượng Ất vẫn rất buồn bực, giống như đánh mất thứ gì đó, không ngờ vào lúc này, hơi thở quen thuộc đó lại xuất hiện, Thượng Ất đột nhiên có chút căng thẳng và kích động.

“Kim Bộ Nhĩ, chiến giáp trên người của anh từ đâu mà ra, mau nói cho tôi biết!”

Thượng Ất nói xong, hung hăng tiến lên một bước, hai bàn tay túm lấy Kim Bộ Nhĩ, nhưng trước mặt anh đột nhiên xuất hiện một đóa hoa, giây tiếp theo một cỗ sức mạnh cực lớn đập vào bụng dưới của anh, khiến cơ thể anh đau đớn, bất giác cúi đầu.

“Hừ, cảm giác cú đâm này thế nào? Ở trước mặt áo giáp Ma Vương Thiên Bộ Vũ của ta, đám người phạm các người chỉ có tư cách quỳ gối!”

Dưới lớp chiến giáp lấp lánh như pha lê, giọng nói lạnh lùng của Kim Bộ Nhĩ vang lên. Phải thừa nhận rằng bộ giáp chiến đấu Ma Vương này thực sự có một loại khí chất khoa học viễn tưởng. Chiều cao gần hai mét kết hợp với màu sắc huyền bí và ánh sáng lấp lánh khiến cả người Kim Bộ Nhĩ trông giống như Ma Thần dưới Cửu U, khiến người ta nhìn thấy đã sợ.

“Khụ khụ khụ, tên khốn đáng chết...” Thượng Ất ho dữ dội, cơn đau ở dưới bụng nóng như lửa đốt, thậm chí khóe miệng còn có mùi máu tươi... cú đâm này thật nặng, khiến người có thể chất mạnh mẽ như Thượng Ất cũng khó có thể chịu đựng.

Có điều, Thượng Ất càng quan tâm đến nguồn gốc của chiến giáp hơn là vết thương của mình. Sau khi bình tĩnh lại, Thượng Ất hít sâu một hơi, chậm rãi đứng dậy, cơ chân anh lúc này căng như thép, đường gân trên nắm đấm lộ ra, Thượng Ất chuẩn bị đánh đối thủ.

“Thượng Ất, anh có sao không, em giúp anh!”

Bóng đen vụt qua, một vẻ đẹp lộng lẫy đập vào mắt anh. Trước khi Thượng Ất kịp hét lên, Ly Á đã lao qua bên cạnh anh, cầm con dao găm của Chiến Thần rồi lao về phía Kim Bộ Nhĩ. Một mái tóc vàng rực rỡ xuất hiện trước mặt mọi người, giống như một con báo xinh đẹp màu vàng kim đang vẽ một đường vòng cung trên không trung.

“Oa, nữ thần của tôi, dừng mãin! Thay lão đại đánh hấn đi, để cho tên cháu trai rùa này biết sự lợi hại của tộc Chiến Thần chúng ta mạnh cỡ nào! Oa ka ka!”

Cảnh tượng tuyệt đẹp khiến mọi người sửng sốt, nhưng biểu cảm khoa trương nhất lúc bấy giờ là của tên mập. Đặc biệt là khi Ly Á kích hoạt ánh sáng đỏ rực trên con dao găm Chiến Thần, anh ta hét lên đầy phấn khích, vỗ bàn tay mập mập cổ vũ cho Ly Á.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng kỳ lạ đột nhiên xuất hiện. Một giây trước khi Ly Á chuẩn bị tấn công chiến giáp Ma Vương Thiên Bộ Vũ của Kim Bộ Nhĩ thì chiến giáp Ma Vương này đột nhiên bùng phát ánh sáng chói lọi giống như ánh mặt trời thiêu đốt, chiếu sáng không gian gần trăm mét ở xung quanh!”

“Mẹ nó, mắt của tôi, tiêu rồi, mắt của tôi mù rồi!”

“Tôi cũng bị mù rồi, cái gì cũng không nhìn thấy! Tên khốn Kim Bộ Nhĩ, chắc chắn là hấn đã kích hoạt hệ thống tấn công bằng tia laze của bộ giáp, em gái nó, lần này ông đây mù thật rồi!”

...

Nhất thời, tất cả mọi người ở trung tâm thương mại đều đau đớn ôm mắt. Lần tấn công của chiến giáp Ma Vương quá đột ngột, không ai có thể ngờ

được nên lập tức bị trúng chiêu.

“A, không phải tôi, tôi không có làm gì!”

Chương 589: Chiến giáp của người ngoài hành tinh

Chương 589. Chiến giáp của người ngoài hành tinh

Ẩn mình trong bộ giáp Ma Vương, Kim Bộ Nhĩ sững sờ nhìn xung quanh. Cảnh tượng trước mắt cũng ngoài sức tưởng tượng của anh. Từ khi tình cờ lấy được thứ này, anh chưa bao giờ gặp phải tình huống khó tin như vậy, mà chính vào lúc này một cảnh tượng còn bất ngờ hơn lại xuất hiện. Đối ứng với chiến giáp Ma Vương của Kim Bộ Nhĩ, một màu vàng rực rỡ từ trên trời bắn xuống, xuyên qua mái nhà, trực tiếp bao phủ lấy Ly Á, đồng thời khúc xạ này va chạm dữ dội với ánh sáng trắng phát ra từ bộ giáp của Kim Bộ Nhĩ!

“Sức mạnh tín ngưỡng của Chiến Thần? Sao lại thế này?!”

Ngay cả Thượng Ất cũng sững sốt, cảnh tượng đột ngột này khiến anh rất bất ngờ, cùng hoàn toàn ngờ ra. Nhưng hai luồng năng lượng giống như ăn miếng trả miếng, quần lấy nhau, không ngừng va chạm, giống như sư tử và hổ, cả hai không ngừng cố gắng nuốt chửng lẫn nhau.

Chính xác thì điều gì đang xảy ra vậy? Tại sao điều này lại xảy ra!

Từ từ, mọi người đều cảm thấy có gì đó không ổn. Hai cỗ năng lượng khác nhau này cực kỳ mạnh, từ từ nổi lên xu thế cực kỳ bất ổn trong sự quần quýt không ngừng, tiếng răng rắc nhẹ liên tục phát triển thành tiếng nổ cực lớn, lực va chạm mạnh đến mức khiến ngay cả Thượng Ất cũng cảm thấy khó có thể chống lại, Mà Ly Á và Kim Bộ Nhĩ là người trong chuyện cũng phát hiện đã hoàn toàn không kiểm soát được mọi chuyện, lúc này có muốn dừng lại cũng đã muộn, hai cỗ năng lượng cực lớn vẫn đang liều mạng chiến đấu với nhau!

“Không thể cứ tiếp tục thế này, Ly Á sẽ gặp nguy hiểm!”

Trái tim Thượng Ất trùng xuống, anh ép mình phải bình tĩnh lại, năng lượng chảy trong cơ thể tụ lại trong không khí, tất cả những ngôi sao sáng trong nhân thể tinh không đều vỡ ra thành những vì sao rực rỡ, cả người từ từ đi về phía hai cỗ năng lượng có sức mạnh hủy hoại thế giới.

“Lão đại, anh điên rồi sao! Sẽ chết đó!” Tên mập kêu lên, trong trường hợp này, mọi người muốn trốn cũng đã muộn, Thượng Ất lại chủ động xông lên, cái này khác gì đi tìm chết chứ.

Thượng Ất im lặng, hai chân vẫn đi về phía trước. Lúc này, anh chỉ có một ý nghĩ đó là cứu Ly Á, nhất định không được để người con gái anh yêu chết ở đây, anh muốn cứu Ly Á!

Nhưng mà... Thượng Ất vẫn có phần đánh giá thấp sức mạnh của hai nguồn năng lượng này, khi anh bước lên bước đầu tiên, một luồng năng lượng sắc bén lập tức đập vào cánh tay phải khiến tim anh đau nhói, cho dù có hộ giáp ở trong thì toàn bộ cánh tay phải của Thượng Ất như bị hồ xé rách, máu thịt bay tung tóe, lộ ra cả xương cốt.

Sức mạnh của năng lượng này thật là tàn bạo!

Tim của tên mập, Đỗ Kiều Kiều, Tống Dịch, Cao Vũ Hàm lập tức treo lên đến tận cổ họng, nhìn Thượng Ất bước thêm một bước lại đau đớn, không khỏi nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn cảnh Thượng Ất hộc máu, máu thịt bay tứ tung.

“Sự va chạm của hai nguồn năng lượng khổng lồ đã tạo thành một dòng năng lượng hỗn loạn. Trong tình trạng này không có gì có thể ngăn cản được chúng... không còn cách nào rồi, chỉ có thể sử dụng sức mạnh hắc ám của thế giới kia, đồng thời phải tận dụng tối đa vết nứt thời không!”

Cảm nhận được sự cuồng bạo của nguồn năng lượng, Thượng Ất vững chân, cố gắng mở đôi cánh quý ra đập mạnh vào không trung... sức mạnh hắc ám tràn đến!

“Phù phù!”

Giống như phản ứng hóa học huyền diệu, khi năng lượng hắc ám của Thượng Ất xuất hiện trên không trung, hai cỗ năng lượng cuồng bạo dần ổn định, nhưng hai cỗ năng lượng này thực sự quá dày đặc, cho dù năng lượng hắc ám điên cuồng nuốt chửng bọn chúng nhưng vẫn bị hai cỗ năng lượng này đánh tan, phần lớn trong số đó biến mất trong nháy mắt, chỉ khi Thượng Ất liên tục vỗ đôi cánh qua, đưa sức mạnh hắc ám mới tới, mới có thể tiếp tục trận chiến giữa ba bên.

Cuối cùng, khi sức chịu đựng của Thượng Ất gần như đã cạn kiệt và không còn kiểm soát được vết nứt thời không nữa thì rốt cuộc năng lượng cuồng bạo trong không khí kia cũng biến mất, Ly Á cũng phục hồi được khả năng di chuyển, lập tức lao vào vòng tay của Thượng Ất: “Thượng Ất, anh có sao không, vừa rồi anh làm em sợ muốn chết!”

“Không sao, chỉ là vết thương ngoài da thôi...” Nhìn Ly Á, Thượng Ất cười lắc đầu tỏ ý không có chuyện gì nghiêm trọng, sau đó quay đầu nhìn Kim Bộ Nhĩ thì phát hiện tên này đang đứng im tại chỗ, bộ giáp Ma Vương trên người hằn nhanh chóng mờ đi, cuối cùng lộ ra khuôn mặt của Kim Bộ Nhĩ.

“Tôi xin thề... đây chỉ là một tai nạn. Tôi không muốn làm cô gái này bị thương, tôi thực sự không muốn làm bất cứ ai bị thương, chỉ là bộ giáp của người ngoài hành tinh này đột nhiên phát điên!”

Cảm nhận được những ánh nhìn lạnh nhạt của mọi người, Kim Bộ Nhĩ có chút lo lắng. Bộ chiến giáp của Ma Vương này là sát chiêu cuối cùng của anh ta, giờ đã bị đánh bại một cách khó hiểu.

“Chiến giáp của người ngoài hành tinh?” Thượng Ất túm được từ khóa, mở to mắt nhìn Kim Bộ Nhĩ.

Ngay từ đầu Thượng Ất đã nhận ra có điều gì đó không ổn, bộ giáp của Ma Vương này mang lại cho anh cảm giác quen thuộc. Bây giờ, những lời của Kim Bộ Nhĩ đã chứng minh suy đoán của anh không sai, quả nhiên bộ giáp này có vấn đề!

“Ừ, bộ chiến giáp của Ma Vương này là một sản phẩm của người ngoài hành tinh được quân đội Ma Đô phát hiện trong khi khám phá những tàn tích trong tự nhiên, trình độ công nghệ của nó vượt xa trình độ của Trái Đất.

Chiến giáp nano mà bây giờ quân đội Ma Đô trang bị chính là dựa vào chúng mà phát triển!”

Là một kẻ thua cuộc, Kim Bộ Nhĩ rất có tinh thần thức thời của người bại trận. Không đợi Thượng Ất hỏi, anh ra đã giải thích tất cả thông tin mình biết mà không hề giấu diếm. Nhưng điều mà Thượng Ất không biết là trong lòng của Kim Bộ Nhĩ lúc này rất phức tạp, không biết hôm nay có chuyện gì, anh ta đường đường là Kim công tử vậy mà lại đột nhiên vì một người phụ nữ mà đánh nhau, cuối cùng đến chiến giáp của Ma Vương cũng xảy ra vấn đề.

Chương 590: Chiến giáp của người ngoài hành tinh (2)

Chương 590. Chiến giáp của người ngoài hành tinh (2)

Lắc đầu, mọi thứ có chút kỳ quái, Kim Bộ Nhĩ đã bí mật quyết định rằng sau khi mọi việc trôi qua, anh ta phải suy nghĩ cẩn thận về diễn biến của sự việc và tìm ra nguyên nhân của tất cả những gì đang xảy ra.

Nội tâm Kim Bộ Nhĩ rất phong phú, nhưng sự chú ý của Thượng Ất lại đổ dồn vào lời nói của anh: “Chúng? Kim Bộ Nhĩ, ý của anh là quân đội Ma Đô không chỉ tìm được trang bị của người ngoài hành tinh là chiến giáp của Ma Vương mà còn có được những thứ khác nữa, đúng không?”

“Ừm... tôi có từng nói sao? Được rồi, tôi đã từng nói...”

Kim Bộ Nhĩ lắc đầu không nói nên lời, vấn đề về chiến giáp của Ma Vương liên quan đến bí mật quân sự, anh đã có thể hình dung ra được phản ứng dữ dội của bố mình khi biết anh đã nói những điều này... có khi bị giam ba tháng cũng coi như là khoan dung rồi.

“Nghe này, đây không phải là nơi để nói chuyện, các người theo tôi xuống sảnh tiệc ở tầng dưới đi.” Kim Bộ Nhĩ lộ ra thần sắc khẩn cầu, nhìn xung quanh nói: “Ở đây có quá nhiều người nhàn rỗi, có vài lời không tiện nói với các người!”

“Được rồi!”

Thượng Ất gật đầu, mọi người từ từ cùng Kim Bộ Nhĩ rời đi, vài phút sau đã xuất hiện trong một đại sảnh tiếp tân tráng lệ với toàn bộ sàn nhà đều được trải bằng len mịn.

...

“Nói đi, rốt cuộc chuyện này là sao, nếu như tôi vừa lòng thì sẽ tha chết cho anh!” Ngồi trên ghế sofa bọc da êm ái và thoải mái, Thượng Ất vươn tay nhắc bình rượu tinh xảo trên bàn lên, không khách khí rót cho mình một ly rượu vang đỏ, rồi một hơi uống hết. Mà những người khác vừa trải qua một màn căng thẳng cũng chọn một nơi thoải mái để ngồi xuống.

“Ấy, chai rượu vang đỏ này được sản xuất ở Áo vào năm 1938... Ừm, bỏ đi, anh có thể uống bất cứ thứ gì anh muốn!”

Nhìn thấy tên mập từ từ rót một ly rượu vang đỏ rồi nhắc cổ lên uống như bò, Kim Bộ Nhĩ cảm thấy tim mình như bị một vũ khí sắc bén chĩa vào. Là một trong những chủ sở hữu của Hương Lầu, chai rượu này được anh dùng để tiếp đãi khách VIP vào các ngày trong tuần, ở trong Hương Lầu này không còn chai rượu thứ hai nào cùng loại với chai này, cách uống rượu của tên mập giống như một con bò đang nhai một bông hoa mẫu đơn, thực sự rất bạo lực làm tim gã như muốn chảy máu.

Nhưng không còn cách nào cả, nhất định phải kiên cường, tính mạng của mình còn đang bị người khác nắm giữ, dù chai rượu đó đắt đến mấy cũng phải chịu!

“Nói đi, anh biết bao nhiêu về chiến giáp này?” Sau khi trấn định tinh thần, Thượng Ất đi thẳng vào chủ đề, lời nói đầy lạnh lùng, nhắc nhở Kim Bộ Nhĩ: “Anh đừng có tính toán nói dối tôi, tôi có thể phân biệt được anh có nói dối hay không.”

“Mọi chuyện đã như thế này rồi, tôi còn cần phải anh gạt anh sao? Hơn nữa, chỉ là một vài tin tức mà thôi, không thể nào quan trọng hơn tính mạng được. Yên tâm đi, tôi sẽ không gạt anh đâu!” Kim Bộ Nhĩ gật đầu, nói rõ một chuyện liên quan đến chiến giáp của Ma Vương.

Khả năng ăn nói của Kim Bộ Nhĩ rất tốt, với giọng nói trong trẻo, anh ta kể lại chuyện bộ chiến giáp của Ma Vương được tìm thấy trên hài cốt của người ngoài hành tinh.

Hóa ra gần một năm trước, quân đội Ma Đô đã vô tình lọt vào ổ phục kích của những con quái thú thoái hóa trong một chiến dịch quan trọng nhằm quét sạch những con quái thú thoái hóa. Lúc đó, ở Dương Châu, Tô Châu và một số thành phố cấp quận gần Ma Đô chỉ riêng thú thoái hóa cấp Thú Vương đã có hơn 30 con, còn những con thú hung dữ khác càng là không đếm được.

Cứ như thế, một trận chiến khốc liệt đã xảy ra, hàng trăm nghìn binh lính Ma Đô được trang bị mạnh mẽ cùng với hàng triệu con thú thoái hóa xông vào chiến đấu.

Con người liên tục ngã xuống, cuộc phục kích được đàn thú thoái hóa cẩn thận thiết kế đã gần như chặn đứng mọi cơ hội sống sót của con người. Chỉ trong vòng mười phút, hai phần ba số binh lính ở Ma Đô đã ngã xuống dưới tác động của làn sóng thú thoái hóa vô tận,

Theo sự miêu tả của Kim Bộ Nhĩ có mặt vào lúc đó, cảnh tượng ập đến như sóng thần, lúc đó mọi người đã chấp nhận số phận của mình. Bầu trời, mặt đất, thậm chí là mặt nước cũng có đầy rẫy những con quái thú thoái hóa, đám yêu thú này lao tới như điên, cho dù bị đạn bắn trúng cũng không thể ngăn cản nửa bước của bọn chúng.

Vào lúc này, chỉ huy quân sự của Ma Đô đã đưa ra một quyết định đáng kinh ngạc, ông ta ra lệnh bắn pháo hiệu để thông báo cho lực lượng tàu bay trên mặt đất của căn cứ Ma Đô tập hợp, những quả bom xuyên lục địa nặng 10 nghìn tấn còn lại trong căn cứ Ma Đô lần lượt được bắn ra. Trong phút chốc, với Tây Hồ là trung tâm, trong vòng bán kính gần 100km bỗng chốc biến thành biển lửa. Những ngọn đồi nhấp nhô bị san phẳng, những hồ nước lớn nhỏ biến mất khỏi bản đồ, thậm chí Tây Hồ nổi tiếng nhất Trung Quốc cũng biến thành một vùng trũng gập ghềnh dưới làn đạn pháo, mỹ cảnh pháo hoa hồi tháng 3 vừa qua hoàn toàn bị thay thế bằng địa ngục xương máu.

Quá bi thảm... Sau trận chiến này, 1/3 quân thường trực của quân khu Ma Đô hoàn toàn trở thành lịch sử, gần 100.000 binh sĩ được trang bị đầy đủ đã bỏ mạng trong trận chiến này, thậm chí thân thể cũng họ cũng bị pháo kích bắn thành muội than.

Nhưng mà, trận chiến này cũng cho phép căn cứ Ma Đô cuối cùng cũng có được chỗ đứng vững chắc trong thời mạt thế. Những con quái vật thoái hóa trong vòng bán kính gần 500km đã bị xóa sổ trong một trận chiến này, trước khi tiến hóa thành yêu đàn, cho dù những con quái vật này mạnh đến đâu thì dạng sống dựa trên cacbon của chúng cũng không thể đánh bại được hỏa lực pháo binh mạnh nhất của loài người.

Khi chỉ huy cao nhất ra lệnh yểm trợ cho cuộc tấn công tên lửa, Kim Bộ Nhĩ và bốn, năm sĩ quan trẻ khác đang ở gần đó. Trong lúc hoảng loạn, những người này chọn cách bỏ chạy vào bờ Tây Hồ.

Chương 591: Di tích ngoài hành tinh

Chương 591. Di tích ngoài hành tinh

Theo cách nghĩ của họ, trên đất liền đã là ngô cứt rồi, tên lửa hàng nghìn tấn tấn công thì không xe bọc thép nào có thể chống đỡ được. Chỉ có nước Tây Hồ, sâu 100m mới có thể cứu được họ, vì vậy họ không ngần ngại nhảy xuống Tây Hồ, liều lĩnh một hơi bơi xuống đáy hồ.

“Sau đó anh gặp tàn tích của người ngoài hành tinh dưới đáy hồ và tìm thấy chiến giáp của Ma Vương?” Tên mập chăm chú lắng nghe, háo hức muốn biết câu trả lời, Kim Bộ Nhĩ cong miệng cười gượng, nói: “Không đơn giản như thế đâu, khi tên lửa ầm ầm lao tới, mấy người chúng tôi mới lặn xuống hồ được hơn chục mét, sức ảnh hưởng lớn của vụ nổ khiến hồ lộn xộn, không thấy rõ được đông, nam, tây, bắc, làm sao có thể trùng hợp tìm được hài cốt của người ngoài hành tinh như vậy.”

“Thế thì làm sao mà tìm được? Chẳng lẽ di vật của người ngoài hành tinh tự động xuất hiện?” Tên mập nhếch mép trêu chọc, chuyện của Kim Bộ Nhĩ không phát triển như anh tưởng tượng khiến anh rất không vui, nhưng anh không ngờ Kim Bộ Nhĩ thậm chí còn gật đầu, cười gượng, nói: “Anh đoán đúng rồi, chúng tôi đã thực sự tìm thấy tàn tích của người ngoài hành tinh... Vào thời điểm đó, một quả tên lửa đã tình cờ rơi xuống giữa Tây Hồ, lực nổ cực lớn nổ tung cả đáy hồ, một vết nứt khổng lồ dài hơn 40m không chỉ hút hết nước hồ mà còn hút hết tất cả sinh vật trong hồ.”

“Cái gì? Lại là vết nứt dưới lòng đất?” Thượng Ất trầm tư, nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống, đi tới bên cửa sổ.

Từ dòng máu chân chính của Thao Thiết ban đầu, đến những thiên thể thường xuyên xuất hiện sau này, còn có di vật của người ngoài hành tinh xuất hiện lần này... Tất cả bằng chứng đều chỉ ra rằng ở một thời đại nào đó trên Trái Đất, một số lượng lớn sinh vật ngoài hành tinh đã chiếm giữ hành tinh màu xanh này, sau đó con người mới từ từ xuất hiện.

“Có cần phải đi đến tàn tích của người ngoài hành tinh để tìm bằng chứng về thân thể của mình không? Không được, thời gian của mình không nhiều nữa, ba mẹ con Trần Phóng vẫn đang chờ mình trở về!”

Ý nghĩ muốn khám phá xuất hiện trong lòng anh, nhưng tan biến ngay lập tức.

Sau khi trải qua cuộc khám phá thế giới dưới lòng đất và một thế giới khác, Thượng Ất đã từ từ biết được một số manh mối về thân thể của mình. Có điều, câu trả lời mà anh nhận được rõ ràng bản thân anh không muốn chấp nhận, Thượng Ất cảm thấy rất khó chịu khi nghĩ rằng bộ tộc của mình có thể là những sinh vật ngoài Trái Đất đã xâm chiếm nơi này và giết chết vô số sinh vật trên Trái Đất. Nếu không phải luôn bị sức mạnh thần bí kia đuổi theo, thậm chí Thượng Ất sẽ sẵn sàng cho rằng chuyện này chưa từng xảy ra.

“Lúc đó, tôi là người đầu tiên thức dậy sau khi vài người chúng tôi bị hút vào tàn tích của người ngoài hành tinh.” Nhìn thấy Thượng Ất đang chìm trong suy nghĩ, Kim Bộ Nhĩ tự rót cho mình một ly rượu để ổn định tinh thần.

“Sau khi tỉnh dậy, tôi dựa vào chiếc bật lửa có ở trên người và bắt đầu khám phá khu di tích, lúc này tôi phát hiện xung quanh rộng lớn một cách đáng kinh ngạc... Hình dung nó thế nào nhỉ, chính là loại đủ lớn để che bầu trời mà không nhìn thấy mặt trời. Có một cánh cửa được khắc những hoa văn bí ẩn bên ngoài khu phế tích gần trăm mét, lúc đó tôi tự hỏi có phải là người ngoài hành tinh ai cũng cực kỳ cao lớn, người ở trên Trái Đất như chúng ta đứng trước trên mặt họ sẽ giống như những con kiến nhỏ bé.

“Sau đó anh đi vào có phải là phát hiện, thực ra người ngoài hành tinh giống chúng ta, hơn nữa ở bên trong còn có rất nhiều xác chết xấu xí?” Tên mập đột nhiên xen vào, đồng thời làm ra biểu cảm hung ác đáng sợ, dọa cho Đỗ Kiều Kiều và Tống Định lập tức ôm lấy nhau.

“Ha ha, những gì anh đoán lần này... không đúng!” Kim Bộ Nhĩ mỉm cười, nói với giọng điệu có chút tự hào: “Bởi vì tôi chưa từng nhìn thấy người ngoài hành tinh, phía sau cánh cổng là một vách đá rất rộng, rộng gần bằng chục sân bóng, trong đó có một phi thuyền khổng lồ màu đen hình bầu dục của người ngoài hành tinh dài hàng nghìn mét và trông giống như một con chim, chiến giáp Ma Vương của tôi đã được tìm thấy ở đó!”

...

Xung quanh im lặng, Thượng Ất đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Kim Bộ Nhĩ, những người khác đều không nói nên lời trước cảnh tượng mà Kim Bộ Nhĩ miêu tả, nhưng anh có chút không kiểm soát được cảm xúc dâng trào của nội tâm.

Màu đen, dài hàng nghìn mét, hình bầu dục, giống như con chim... Đây không phải là hình dáng của chiếc tàu chiến khổng lồ của người ngoài hành tinh xuất hiện trong ảo ảnh sao?

“Không nhìn thấy người ngoài hành tinh thật? Một người cũng không thấy?” Thượng Ất nghiêm túc hỏi.

“Không có, lúc đó tôi đã tìm kiếm toàn bộ phi thuyền, một người cũng không nhìn thấy. Có điều, dựa vào tình hình lúc đó, khi những người ngoài hành tinh đó rời đi hẳn là rất gấp, không chỉ cửa khoang phi thuyền không đóng, bên trong còn có rất nhiều hộp nằm rải rác khắp nơi, các loại đồ vật

tôi chưa nhìn thấy bao giờ ở khắp mọi nơi, bộ chiến giáp Ma Vương của tôi cũng được tìm thấy ở một trong những chiếc hộp kim loại đang mở.”

Kim Bộ Nhĩ nói với ánh mắt vui mừng. Lúc đó nếu không phải bản thân nhanh hơn một bước tìm được chiến giáp Ma Vương, e rằng sẽ bị tên tới sau đó giật mất, bản thân lại càng không thể có được kỹ năng “Bước chân Tật Phong” này của chiến giáp.

“Tôi hiểu rồi, sau đó quân đội Ma Đô tìm được các anh, đồng thời dựa theo công nghệ ở trên chiếc phi thuyền đó nghiên cứu ra chiến giáp nano, đúng không?” Thượng Ất khẽ gật đầu, mô tả của Kim Bộ Nhĩ hoàn toàn phù hợp với ảo ảnh trong tâm trí anh, Thượng Ất nhớ rõ hoàn cảnh khi tất cả người ngoài hành tinh cuối cùng ở Trái Đất rời khỏi đây, hình như chỉ có một người ở lại...

“Đúng vậy, kể từ đó, quân đội Ma Đô đã phong tỏa tất cả các vết nứt dưới lòng đất, và cử một số lượng quân lớn đến đóng ở đó. Cũng vì rút ra một số lượng lớn nhân lực, nên sau này, khi xây dựng Ma Đô mới, quân đội Ma Đô đã phải thu hẹp diện tích căn cứ và chỉ chọn ra gần 1/4 khu vực nội thành để xây dựng, phần còn lại bị bỏ rơi và để cho những người tị nạn.”

Chương 592: Hợp tác hay là trở mặt

Chương 592. Hợp tác hay là trở mặt

Kim Bộ Nhĩ cảm thán nói, anh ta phát hiện người thanh niên tên Thượng Ất ở đối diện này quả thực rất lợi hại, giống như đã biết trước tất cả vậy, anh ta đoán được rất nhiều chuyện, cộng với thực lực bất khả chiến bại, khiến anh không khỏi cảm thán trong lòng.

“Được rồi, chuyện liên quan đến tàn tích của người ngoài hành tinh nói đến đây thôi, bây giờ, hãy nghiêm túc trả lời câu hỏi cuối cùng của tôi, nếu tôi hài lòng, tôi sẽ rời khỏi đây, mọi chuyện kết thúc.” Thượng Ất nhìn chằm chằm Kim Bộ Nhĩ, nói với giọng nghiêm túc: “Liên quan đến kỹ thuật

thông đạo thời không của Triệu Nghị, bây giờ hãy nói tất cả những gì anh biết cho tôi!”

“Cái gì? Anh cũng biết kỹ thuật thông đạo thời không?”

Sắc mặt Kim Bộ Nhĩ cuối cùng cũng đổi sắc, kỹ thuật thông đạo thời không là bí mật của quân đội, toàn bộ căn cứ Ma Đô mới tuyệt đối không có hơn trăm người biết về công nghệ này, hầu hết đều là nhân viên có liên quan, làm sao Thượng Ất lại biết được chuyện này?

“Anh nghe rõ đây, chúng tôi đang hỏi anh, mời anh ý thức được hoàn cảnh của mình...” Giọng nói của Cao Vũ Hàm đột nhiên truyền đến, trong đó có chút lãnh đạm, cô lạnh lùng nói:

“Nói thật với anh, chúng tôi đến từ căn cứ Đế Đô ở phía bắc, kẻ đã phản bội chúng tôi, Triệu Nghị, mấy ngày qua đã sử dụng kỹ thuật thông đạo thời không để chuyển binh lính đến quấy rối chúng tôi, lần này tôi đến đây để bắt Triệu Nghị về, nhân tiện giải quyết vấn đề quan hệ giữa căn cứ Đế Đô và căn cứ Ma Đô!”

“Chết tiệt, hóa ra các người bên căn cứ Đế Đô...” Cuối cùng Kim Bộ Nhĩ cũng hiểu được tại sao những người trước mặt này lại biến thái như vậy, người đến từ phương bắc xa xôi kia, thực lực có thể yếu sao?

Ngoài sự ngạc nhiên ra, biểu hiện của Kim Bộ Nhĩ cũng trở nên nghiêm túc. Là một trong những chỉ huy cao cấp của quân đội Ma Đô, anh hiểu rất rõ từ “Đế Đô” này có nghĩa gì đối với họ. Nói một cách chính xác, vào thời điểm này, toàn bộ căn cứ Ma Đô nên đặt dưới quyền chỉ huy của Đế Đô, dù sao thì trước khi mặt thế, Đế Đô cũng là trung tâm quyền lực chính trị và quân sự của Trung Quốc. Nhưng sau mặt thế, nhiều thứ đã thay đổi, căn cứ Ma Đô hiện tại đã có được một lượng lớn công nghệ của người ngoài hành tinh, nên càng không thể giống như lúc trước, an tâm làm theo chỉ thị của Đế Đô.

Mọi chuyện bắt đầu trở nên phức tạp hơn, sau khi biết được thân phận của Thượng Ất, mọi câu nói của Kim Bộ Nhĩ đều phải được cân nhắc kỹ trước khi nói ra, thông tin về quân đội của Ma Đô không được tùy tiện tiết lộ.

“Xin lỗi, vì các người đến từ Đế Đô, vậy thì thứ cho tôi không thể hợp tác với các người!” Kim Bộ Nhĩ duỗi thẳng lưng lên, nhìn Cao Vũ Hàm với đôi mày kiên định.

“Cô cũng đừng có dùng ánh mắt đó uy hiếp tôi, là một người lính, tôi có trách nhiệm bảo vệ người thân và quê hương. Cho dù bây giờ các người giết tôi, tôi cũng sẽ không bao giờ tiết lộ thêm bất kỳ thông tin nào cho các người. Hơn nữa, tôi cũng tin các người không giết được tôi, chỉ cần tôi ăn nhẹ thiết bị bảo động trên tay, mấy tên lính canh ngoài cửa sẽ xông vào chỉ trong vài giây, đến lúc đó chúng ta cá chết lưới rách cũng được, người chịu thiệt cũng không phải một mình tôi, anh nói đúng không, anh Thượng Ất!”

“Phì, tên khốn nhà anh thật kiêu ngạo mà, Bạng gia ta không nhìn tiếp được nữa, tôi đánh chết anh...” Tên mập tức giận lao lên, anh ta cời giày định đánh vào mặt Kim Bộ Nhĩ, nhưng Thượng Ất ngăn anh ta lại, nói:

“Không được động thủ, anh ta nói không sai, đúng là bên ngoài có rất nhiều người đang mai phục.”

Hương Lầu, một tòa nhà hoàn chỉnh cao lớn hiem thấy trong tàn tích của Ma Đô, tập trung rất nhiều phú nhị đại có quyền lực, có tiền, nếu nói không có đến hàng trăm vệ sĩ hùng hậu thì Thượng Ất không bao giờ tin. Hơn nữa, trận chiến các liệt giữa hai bên vừa xảy ra ở tầng trung tâm thương mại vừa rồi suýt chút nữa đã phá hủy hai ba cửa hàng cao cấp, gây ra động tĩnh lớn như thế, nếu Hương Lầu không có động tĩnh gì thì không thể nào tin được.

“Nghe này, chúng tôi đến đây không phải có ý hỏi tội căn cứ Ma Đô, chúng tôi chỉ muốn tìm ra kẻ phản bội, Triệu Nghị.”

Cúi người ngồi xuống, Thượng Ất dường như không quan tâm đến hàng trăm người bên ngoài, nói với giọng điệu thường ngày:

“Hơn nữa, tôi nghe nói Triệu Nghị này không được quân đội Ma Đô chào đón, nhưng anh ta lại có thể tạo ra một thiết bị di chuyển thời không, đồng thời đưa người đến Đế Đô của chúng tôi để khiêu khích... Tôi nghĩ, người cung cấp thiết bị thời không cho Triệu Nghị hẳn là có liên quan đến quân đội của anh, đúng không? Làm không tốt, ở đây còn có thể có một giao dịch nào đó không được đưa ra ánh sáng, hoặc nói không chừng ở trong tàn tích

người ngoài hành tinh mà các anh coi như bảo bối xuất hiện gián điệp... Vì thế, tôi nghĩ tốt nhất tôi và anh nên bình tĩnh hòa nhã ngồi xuống đàm phán một chút, điều này đối với cả tôi và anh mà nói đều tốt, anh nói đúng không, Kim công tử?”

“Cái này...” Về mặt Kim Bộ Nhĩ do dự, báo động trong tay dần có chút ướt át.

Theo suy tính trước đó của bản thân, Kim Bộ Nhĩ đã định tìm cơ hội chậm rãi đi ra cửa, đợi khi đám người Thượng Ất buông lỏng cảnh giác thì thông báo cho lính canh bên ngoài đi vào. Dựa vào cách này, cho dù Thượng Ất có cường hãn đến đâu thì anh ta cũng có thể rời đi một cách an toàn dưới sự bảo vệ của người của mình.

Nhưng bây giờ tình thế đã thay đổi, dường như lời nói của Thượng Ất cũng có chút đạo lý, anh ta vừa nói vừa thông thả đi lại trong sảnh, khiến Kim Bộ Nhĩ không chắc mình có thể rời đi an toàn hay không. Rốt cuộc thì người đàn ông này cũng vừa thể hiện sức mạnh chiến đấu tuyệt vời của mình, anh ta có một đôi cánh khổng lồ màu đen giống như ác quỷ... trong tình huống này, hợp tác hay là trở mặt đây?

Nhất thời, Kim Bộ Nhĩ không biết nên lựa chọn thế nào!

Chương 593: Hợp tác tạm thời

Chương 593. Hợp tác tạm thời

“Được rồi, tôi đồng ý với các người điều tra một chút tình hình của Triệu Nghị, nhưng phải nói lời xấu trước, nếu chuyện này liên quan đến bí mật của Ma Đô, tôi sẽ không bao giờ tiết lộ một lời!”

Sau khi đấu tranh tư tưởng, rốt cuộc Kim Bộ Nhĩ cũng nhượng bộ, hứa sẽ điều tra tình hình của Triệu Nghị và nói với Thượng Ất trước khi mặt trời lặn vào ngày mai. Mà Thượng Ất cũng không vương vấn quá nhiều, thời gian anh hứa cùng Ly Á và người khác ăn tối đã tới rồi, dự vọng đối với đồ ăn và rượu ngon khiến mọi người khó có thể chờ đợi được nữa.

...

Năm phút sau, dưới ánh mắt phức tạp của lính canh, Thượng Ất và những người đến sảnh tiệc nằm ở khu trung tâm của Hương Lầu, hào hứng bước đến trung tâm của buổi tiệc, nơi mọi người đang ra vào.

“Oa, nhiều người quá, thật giống với những bữa tiệc ăn mặc sang trọng mà cháu đã từng tham dự trước đây!”

Vừa bước vào trong, Đỗ Kiều Kiều lập tức vui mừng hét lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vào lúc này, trên bục cao dựng ở trung tâm của sảnh tiệc, một ban nhạc bảy người đang chơi một bài hát vui tươi nổi tiếng thế giới. Những người phụ nữ và đàn ông trong những bộ lễ phục quen thuộc khác nhau đều tụ tập lại với nhau thì thầm đôi ba câu. Thỉnh thoảng, có người phục vụ xen vào họ, trao cho những vị khách này những ly rượu tinh tế cùng với rượu ngọt và sâm panh.

Tất cả những điều này đối với Đỗ Kiều Kiều mà nói giống như là mơ vậy, một số sự kiện trong quá khứ ngay lập tức được gọi lên trong tâm trí cô bé làm cô không thể không lẩm bẫm một mình:

“Trước đây, bố và mẹ cũng hay đưa mình đến những bữa tiệc như thế này, lúc đó bố sẽ cố tình ném mình ra sau, chỉ quan tâm khoác tay mẹ xinh đẹp, sự xuất hiện hai người ôm ấp nhau luôn khơi dậy sự ghen tị của rất nhiều cô, chú. Rồi khi mình cất tiếng khóc chào đời, bố và mẹ sẽ cùng nhau quay đầu, nâng mình lên và tự hào tuyên bố với mọi người rằng đây là cô công chúa nhỏ đáng yêu của họ...”

Nước mắt tuôn rơi, không biết từ bao giờ, đôi mắt của Đỗ Kiều Kiều đã rưng rưng, những cảnh hạnh phúc đã từng có trôi qua trước mặt cô, cách bố mẹ cô quan tâm và yêu thương cô vẫn còn rõ ràng như vừa mới xảy ra ngày hôm qua... nhưng thực tế từ lâu chúng đã sớm trở thành ký ức, người thân đã không còn nữa rồi.

“Chị gái nhỏ, chị đừng buồn, bố mẹ chị nhất định sẽ không muốn nhìn thấy chị khóc...”

Ở bên cạnh, cậu nhóc Đặng Ba vốn vẫn luôn im lặng đi theo phía sau mọi người, đột nhiên bước tới, lấy từ trong người ra một tờ giấy đưa cho Đỗ Kiều Kiều, khích lệ nói:

“Ông nội nói với em, chỉ cần em trở nên khỏe mạnh thì em sẽ có thể tìm được bố mẹ, vì thế từ trước đến giờ em không bao giờ khóc, mỗi ngày em đều cố gắng ăn uống để sớm trưởng thành!”

“Em cũng không có bố mẹ sao?” Giữa bọn trẻ dường như có một loại ma lực, trong sự an ủi trẻ của Đặng Ba, Đỗ Kiều Kiều dần dần ngừng nước mắt, tò mò ngẩng đầu nhìn Đặng Ba.

“Từ khi sinh ra, em chưa từng nhìn thấy bố mẹ, em là được ông nội mang về nuôi, mà ông nội...” Quay đầu nhìn Hoàng Quốc, quàng mắt Đặng Ba lập tức đỏ lên, đứa nhỏ lấy mu bàn tay lau mắt, lộ ra hai hàm răng trắng, nghiêm mặt nói:

“Ông nội em bị Địa Long giết rồi, Đặng Ba em ở đây xin thề, khi lớn lên, em sẽ giết hết tất cả loài Địa Long trên thế giới để trả thù cho ông nội!”

Giết chết tất cả những con Địa Long trên thế giới? Lẽ nào... Thượng Ất sững sờ nhìn Đặng Ba, trong lòng đột nhiên nổi lên một cỗ cảm xúc khó tin.

Thượng Ất đột nhiên nhớ tới một người, một vị cao thủ cực kỳ nổi tiếng và biến thái của căn cứ Ma Đô.

Sát Long, một nguyên tố giả thuộc nguyên tố vàng, có nguồn gốc bí ẩn. Nghe nói, anh chàng này chưa từng lộ mặt thật trước thiên hạ, chỉ qua một đêm đã xuất hiện trước mặt thế gian. Vào ngày xuất hiện, với sức sát thương kinh hoàng bất khả chiến bại của thanh kiếm năng lượng vàng, anh ta đã liên tiếp đánh bại bảy trong số mười cao thủ hàng đầu ở căn cứ Ma Đô, cuối cùng dừng bước trước thuộc hạ của cao thủ đứng đầu căn cứ Ma Đô là Hạo Thiên Thần, bị thủ hạ của đối phương đánh bại chỉ bằng một chiêu....

Đương nhiên, đây không phải là lý do then chốt khiến Thượng Ất có ấn tượng sâu sắc. Sát Long này có một đặc điểm rất đáng kể, đây cũng chính là nguồn gốc biệt danh “Sát Long” của anh ta. Là một người nguyên tố vàng,

Sát Long cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí ngay cả yêu thú thoái hóa cấp vương cũng khó có thể chống đỡ trước mặt anh ta trong vòng mười phút đồng hồ. Nhưng tên gia hỏa này lại chỉ nhằm vào một loài quái thú để giết, đó chính là “Địa Long” loài thoái hóa đứng đầu trong tộc rồng.

Có tin đồn rằng, khi Sát Long xuất hiện, Địa Long, Thủ Long, Thụ Long, Tích Long và cả Phi Long bay trên bầu trời sống trong phạm vi vài trăm kilomet gần căn cứ Ma Đô gần như tuyệt chủng, sáng nào cũng có người nhìn thấy Sát Long khoác một chiếc áo choàng màu máu che phủ toàn thân cô độc rời khỏi Ma Đô, đến tối quay lại thì trên người đều mang theo đầu rồng đầm máu...

Người tiêu diệt Long tộc, đây là biệt danh mà Sát Long tự đặt cho mình. Mà điều khiến cả thế giới bàng hoàng nhất là lời anh ta nói lúc đầu: “Tôi sẽ giết chết tất cả những con rồng trên thế giới, chỉ cần là rồng, tôi sẽ giết chết chúng... báo thù cho người thân của tôi!”

Lẽ nào Sát Long chính là Đặng Ba? Cậu bé này chính là kẻ thù truyền kiếp của rồng?

Lắc đầu, Thượng Ất khó khăn thu hồi ánh mắt khỏi người Đặng Ba. Tất cả những điều kỳ lạ đều có thể xảy ra trong thời mạt thế, một thiếu niên trong một thời gian có thể trở thành cao thủ cũng không phải là không thể. Nhưng chuyện này có trùng hợp tới mức một cậu bé được anh tình cờ cứu sống lại chính là nguyên tố giả chấn động tứ phương không?

“Kiều Kiều, Tiểu Ba đừng buồn, ở đằng kia có một ảo thuật gia đang biểu diễn, hai đứa có muốn đi xem không?”

Nhìn thấy Đỗ Kiều Kiều khóc lóc buồn bã, tên mập bước tới, biểu thị cách đó không xa đang có người biểu diễn ảo thuật, thuận thế dựa vào cái dụng to lớn của mình mở đường, dẫn Đỗ Kiều Kiều và Tống Định đi về phía trước.

Chương 594: Đặng Ba và đứa trẻ hư

Chương 594. Đặng Ba và đứa trẻ hư

Những người đột nhiên bị đung vào bỏ đi, sự bất mãn và những lời chửi rủa liên tục xuất hiện, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt không mấy thiện cảm của tên mập, họ đành ngậm miệng lại, nhìn ngang ngó dọc, nhìn tên mập dẫn theo vài đứa trẻ chen vào đám đông.

“Xin lỗi ngài Thượng Ất, đứa trẻ Đặng Ba này không hiểu chuyện, nếu như mạo phạm đến Đỗ Kiều Kiều tiểu thư và Tống Dịch tiểu thư, tôi xin thay nó xin lỗi!”

Nhìn thấy Đặng Ba thản nhiên nắm chặt tay của Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch, Hoàng Quốc hoảng sợ. Anh và Vương Phi đã chứng kiến trận chiến khốc liệt của Thượng Ất và chủ nhân Hương Lâu là Kim Bộ Nhĩ, mặc dù cuối cùng anh ta không cho ba người bọn anh cùng vào trong phòng làm việc của Kim Bộ Nhĩ, nhưng từ biểu hiện lo lắng của hàng trăm cao thủ bên ngoài phòng làm việc của Kim Bộ Nhĩ, Hoàng Quốc cũng có thể đoán được Thượng Ất và những người khác mạnh đến mức nào.

Chết tiệt, những người này có thể tung hoành trong Hương Lâu, chỉ cần một ngón tay là có thể kẹp chết một kẻ dê hèn như anh. Nhưng mà tên tiểu tử Đặng Ba đó lại ở trước mặt phụ huynh đối phương tùy tiện nắm tay mấy cô nhóc đó... Không được, đợi lát nữa tìm cơ hội cảnh cáo tên nhóc Đặng Ba, ngàn vạn đừng chọc giận mấy người này, nếu không đến lúc chết rồi cũng không biết chuyện gì xảy ra.

“Không sao, đều là trẻ con cả, đừng để ý nhiều.” Thượng Ất lơ đãng đáp, đầu óc đều đang tập trung vào thân phận thực sự của Đặng Ba, cũng không có thời gian quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã tìm lại được cảm giác của quá khứ trong tiếng nhạc du dương và tươi vui, Thượng Ất dần hòa mình vào bầu không khí thoải mái và vui vẻ của những người xung quanh, vừa đi dạo cạnh Ly Á, vừa nếm thử những chiếc bánh ngọt và rượu vang đỏ, vừa nhìn mọi thứ xung quanh cô, như thể một cặp đôi đang tham gia một bữa tiệc tối với bạn bè trong quá khứ. Mà đám đông xung quanh chú ý đến họ cũng thốt lên những tiếng cảm thán, sự ngưỡng mộ của nam nhân, sự đổ kỵ của phụ nữ...

“Hai người này là ai, sao nhìn hơi lạ vậy nhỉ?” Một người đàn ông trong đám đông liếc mắt nhìn Ly Á, bất giác liếm môi. Người phụ nữ trẻ đeo vàng bạc đầy người ở bên cạnh người đàn ông trừng mắt nhìn anh ta, nói dứt khoát: “Ai hả, nhìn trúng bạn gái xinh đẹp của người ta, có tâm tư vượt tường rồi? Hừ, anh đừng đùa, anh vẫn chưa biết sao, lúc này ở trên trên lầu Kim công tử vừa thử bắt chuyện rồi, anh thử đoán xem kết quả thế nào?”

“Kim công tử? Ông chủ của Hương Lầu?” Người đàn ông kinh ngạc nhìn người bạn đồng hành của mình, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

Đây, ai mà không biết Kim công tử, ai mà không muốn bám vào cái đuôi này chứ? Có thể thấy người đẹp tóc vàng này đang cười nói với người đàn ông bên cạnh, rõ ràng là Kim công tử không thành công, nguyên nhân ở trong này đáng được xem xét cẩn thận.

“Người đàn ông này có lai lịch? Nhị đại của Ma Đô mới, gia cảnh của người này còn lợi hại hơn vị đó?” Người đàn ông ngập ngừng hỏi, thiếu nữ bên cạnh khinh thường nói: “Anh đúng là đó vô dụng, chỉ biết dùng quyền thế ép người... Tôi nói cho anh biết, là người đàn ông đó! Kim Bộ Nhĩ và anh ta động thủ với nhau, kết quả bị đối phương đánh cho phục ngay tại chỗ!”

“Cái gì, cô nói Kim Bộ Nhĩ bị đánh phục sao? Chuyện này sao có thể!” Người đàn ông nhìn Thượng Ất một cách hoài nghi, trái tim run lên như bị choáng ngợp. Nếu có thể đánh Kim Bộ Nhĩ phục, vậy thì không phải là có thể tung hoành ở Ma Đô mới sao...

“Đừng có không tin, bạn thân của tôi vừa ở đó chọn quần áo, cô ấy đã chứng kiến toàn bộ quá trình.” Cô gái trẻ tuổi đi cùng người đàn ông nói xong, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia rạng rỡ, dùng ngón tay chỉ vào đám người cách đó không xa, vui vẻ nói: “Anh mau nhìn bên đó, lại sắp có kịch hay xem rồi, có người không biết sống chết chọc vào người này rồi!”

“Hả, ở đó, ai vậy!”

Người đàn ông nhìn theo hướng ngón tay của cô gái, anh ta thấy có tiếng ồn ào ở địa điểm biểu diễn ảo thuật cách đó không xa. Một nhóm trẻ em ăn

mặc đẹp dường như đang hét lên với một vài người ở xung quanh, nhưng không ai trong số những người lớn ở xung quanh tiến tới ngăn cản chúng.

...

“Các người tránh ra, để chúng tôi đi!”

Đặng Ba cảnh giác nhìn đám con trai trước mặt, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên vẻ do dự và tàn nhẫn. Vừa rồi, một đứa trẻ mập mạp cao nhất đứng đầu bảy tám đứa trẻ hình như mười tuổi đột nhiên dừng lại, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường cùng tàn nhẫn.

“Tránh ra, được rồi, cởi váy của cô bé ở phía sau người ra ra cho ta, ta sẽ thả các người rời khỏi đây!” Cậu bé mập khinh bỉ nhìn Đặng Ba, giọng điệu như tiểu hoàng đế, kiêu ngạo mà tự tin.

“Không được!”

Đặng Ba không chút do dự lắc đầu, lén đưa tay sờ vào túi quần. Bên trong túi quần có một con dao găm do Đặng Ba tự mài, với con dao găm này, cậu đã từng bình tĩnh xua đuổi những con chó hung ác. Nhưng lần này, lòng bàn tay cậu đổ đầy mồ hôi, giết người và giết chó khác nhau rất lớn, tim Đặng Ba nhảy loạn xạ, cậu chỉ có thể cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn xung quanh tìm Thượng Ất và những người khác. Vừa rồi bởi vì tên mập đi cùng bọn họ tham ăn đã bỏ ba người bọn họ ở đây rồi tự mình đi tìm đồ ăn, chưa thấy trở về.

“Hừ, đồ dân tị nạn hạ tiện, không biết bọn lính canh cửa làm cái gì mà lại để cho các người vào.” Đứa trẻ mập mạp nói, lấy từ trong túi ra một gói socola tinh xảo, ném xuống đất rồi đá về phía Đặng Ba.

“Sự kiên nhẫn của ta có hạn, gói socola đổi lấy chiếc váy trên người con nhóc này, mau cởi nó xuống cho ta!”

“Mau cởi ra, đồ nhà quê mấy người, đừng có cho thể diện rồi nhưng không cần, lời của Đông ca mà các người cũng không nghe, muốn chết hả!” Phía sau cậu bé mập mạp, một cậu bé với mái tóc nhím đeo một chiếc dây chuyền hình đầu lâu trên cổ hét lên. Thoạt nhìn cậu bé này có chút đáng sợ,

nhưng nhìn kỹ mới phát hiện dưới vẻ ngoài quái dị, thực ra đây chỉ là một thiếu niên mười hai mười ba tuổi mà thôi, thấy Đặng Ba nhiều lần từ chối lệnh của cậu bé mập, người thiếu niên này đi đến, đá vào bụng của Đặng Ba.

Chương 595: Thiếu niên xấu tính, chiến giáp nano

Chương 595. Thiếu niên xấu tính, chiến giáp nano

“Bộp!”

Âm thanh da thịt giao nhau, Đặng Ba bất động thanh sắc, hai tay gác ở trước mặt, trên đó có dấu chân rất rõ ràng.

“Nghe này, tôi không muốn gây chuyện, các người mau tránh ra đi!”

Sắc mặt Đặng Ba càng ngày càng nghiêm nghị, âm thanh giòn tan như kim loại không ngừng phát ra khi cọ sát cánh tay khoanh trước mặt. Đây là một bí mật của Đặng Ba, một bí mật mà ngay cả người ông họ Đặng đã chết của cậu cũng không biết.

Không biết từ lúc này, chỉ cần Đặng Ba thực sự tức giận, cơ thể sẽ đột nhiên nóng lên, sau đó có rất nhiều hạt vàng từ mọi hướng tập trung lại, sau đó lần lượt đào sâu cơ thể cậu, cuối cùng tập trung trên cánh tay, cánh tay của cậu sẽ trở nên cứng như thép!

Đáng tiếc, sự thay đổi kỳ diệu này chỉ có thể kéo dài ba phút. Sau ba phút, những hạt vàng nhỏ trong cơ thể Đặng Ba sẽ bắt đầu tiêu tan, sau đó cơ thể cậu sẽ trở lại trạng thái ban đầu. Vì vậy, khi đối thủ đá, Đặng Ba nhận ra rằng bản thân chỉ có ba phút. Nếu trong vòng ba phút đồng hồ không có người tới ngăn cản đám thiếu niên hư hỏng này thì cậu thực sự không thể bảo vệ được Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch ở phía sau... Cho nên, khi đối phương vừa thu chân lại, Đặng Ba lập tức co người, con dao trong tay chớp mắt chạm tới cổ họng đối phương.

Đặng Ba muốn giết người? Không, Đặng Ba sẽ không giết chết đối phương. Cuộc sống tàn khốc trong đồng đồ nát nói với Đặng Ba rằng ở Hương Lầu, chỉ cần giết chết bất kỳ đứa trẻ có lai lịch nào thì mọi thứ sẽ trở nên rất rắc rối.

Đặng Ba không sợ chết, nhưng lại sợ phiền phức, cậu lo nhất chính là Đỗ Kiều Kiều ở sau lưng tâm trạng khó khăn lắm mới vui lên một chút thì lại bị đánh tan, như vậy thì cậu sẽ rất không vui. Đặng Ba định bắt cóc tên mập, cho dù cậu thấp hơn đột phương một cái đầu, hơn nữa thân thể cũng chỉ bằng 1/3 đối phương, cậu cũng không sợ!

Đáng tiếc cậu bé mập không hề lơ đễnh như cậu nghĩ, khi con dao găm của Đặng Ba vừa xuất hiện, có ít nhất bốn, năm thiếu niên cũng phát hiện ra điều bất thường. Chỉ trong một giây, Đặng Ba đã tăng gấp đôi tốc độ quay trở lại, trên mặt, trên người cậu có ít nhất bốn, năm vị trí bị đau.

“Tên tị nạn hạ tiện, quả nhiên là giống như chó hoang vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn người!” Sắc mặt thiếu niên mập mạp âm trầm, trong mắt lộ ra vẻ hung ác nhìn Đặng Ba, đám thiếu niên cường tráng xung quanh cũng vây lại, chế nhạo nhìn bọn họ.

“Thứ giống hệt rác rưởi, còn dám khiêu chiến bọn ta? Có biết trên người chúng ta mặc cái gì không? Áo giáp chiến đấu của quân đội Ma Đô nghiên cứu, dựa vào bộ giáp này, ta có thể bóp chết người như bóp chết một con bọ, đúng là thứ ngu ngốc không biết trời cao đất dày!”

Chiến giáp nano? Một âm thanh cảm thán phát ra từ những người đang xem, bọn họ đều bị dọa rồi, ở đây có một người tính một người, có ai mà không biết ý nghĩa của mấy từ này chứ?

Căn cứ Ma Đô có thể đứng vững, chính là dựa vào việc phát triển chiến giáp nano mấy năm qua. Dựa vào những bộ giáp khoa học viễn tưởng này, quân đội Ma Đô không chỉ thành công đẩy lùi các cuộc tấn công của quái vật hết lần này tới lần khác, mà còn giải quyết được vấn đề con người thoái hóa vốn đang làm cả loài người đau đầu.

Người ta nói rằng loại chiến giáp nano này có kích thước bằng một chiếc điện thoại di động, có khả năng phát hiện các tế bào sinh học, nếu có sinh

vật phân chia tế bào bất thường trong bán kính 5km, tức là những người thoái hóa như thầy ma, chiến giáp nano sẽ tự động phát ra cảnh báo, sau đó một đoàn sĩ binh sẽ lao ra và tiêu diệt tất cả chúng trong thời gian ngắn nhất.

Vì vậy sản phẩm công nghệ cao chiến giáp nano không chỉ bảo vệ mạng sống của hàng trăm nghìn con người trong Ma Đô mà còn bảo vệ những người tị nạn xung quanh tàn tích. Đây là lý do tại sao những người tị nạn thà chết đói hoặc chết còng còn hơn là bỏ đi khỏi bức tường thành lãnh lẻo của thành phố mới.

Có điều, chiến giáp nano là trình độ sức mạnh cao nhất của quân sự Ma Đô có số lượng rất hạn chế, điều này liên quan đến các vật liệu đặc biệt cần thiết để tạo ra chiến giáp nano. Người ta nói rằng, để chế tạo thành công một bộ giáp nano, cần tiêu thụ mười hai vật loại kim loại hiếm, ba mươi hoặc bốn mươi loại nước ép từ rễ và thân cây cây thoái hóa hiếm và ít nhất một trăm hạt tinh hà năng lượng phẩm chất cao làm lõi điều khiển... Do đó, chiến giáp nano được định sẵn là trở thành một bảo vật mà chỉ một số ít người mới có thể sử dụng, giá trị của nó không còn có thể đơn giản tính bằng tiền bạc hay sự giàu có. Nếu không có một địa vị hoặc cấp bậc quân sự nhất định, việc kiếm một bộ chiến giáp nano từ quân đội Ma Đô là việc còn khó hơn lên trời!

Nhưng bây giờ, nhóm thiếu niên nhìn là biết lai lịch không nhỏ trước mặt họ này lại tuyên bố rằng họ đều mặc chiến giáp nano... Điều này có nghĩa là danh tính và địa vị của những thiếu niên này đủ để giết chết 99% khách ở đây, kẻ khiêu khích những tiểu bá vương này lại chỉ là những người nhỏ bé yếu ớt... người tị nạn?!

Thảm rồi, cậu bé tóc đen gầy gò này thảm rồi, người xem xung quanh không khỏi lắc đầu, dường như nhìn thấy cảnh Đặng Ba bị nhóm người này đánh chết. Mặc dù người ta nói ăng có quy định là ở Hương Lâu không được giết người, nhưng nhóm thiếu niên mặc áp giáp nano này dường như không quan tâm đến quy tắc này cho lắm.

...

Bên ngoài đám đông vây xem, một nhóm người cẩn thận theo dõi diễn biến của sự việc. Khi Đặng Ba bị đám người của thiếu niên mập tấn công, tất cả ánh mắt của nhóm này lóe lên sự phấn khích và mong đợi như thể họ đang mong đợi cảnh Đặng Ba, Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch bị bạo hành.

Đúng vậy, nhóm người này chính là nhóm người La công tử và những người khác đã từng có xung đột với nhóm người Thượng Ất ở bên ngoài tòa nhà. Sau khi bị tát vào mặt ngay tại chỗ, lão Tiêu trong đội lập tức cử người bí mật liên lạc với Cáo Đen, bày tỏ ý định muốn loại bỏ đối thủ.

Chương 596: Đây là cuộc chiến của tôi

Chương 596. Đây là cuộc chiến của tôi

Sau đó, La công tử và những người khác cũng đi vào Hương Lầu, họ định yên lặng ở trong sảnh tiệc chờ cao thủ Cao Đen đến hỗ trợ, nhưng không ngờ rằng Thượng Ất và những người khác cũng sẽ đến sảnh tiệc.

Kẻ thù gặp nhau nên rất tức giận, vẫn không có tin tức từ Cáo Đen, vì vậy La công tử đang bí mật quan sát Thượng Ất và Ly Á nổi bật trong đám đông. May mắn thay lão Tiêu đi cùng hẳn thông minh hơn một chút đã kịp thời ngăn cản La công tử tiến đến khiêu khích đồng thời đánh chủ ý của mình lên người tên mập, Vương Thần Đông cũng đang vui vẻ trong sảnh tiệc.

“Lão Tiêu, vẫn là anh nhìn xa trông rộng, Vương Thần Đông, tên nhãi này quả nhiên là kiêu ngạo, tôi theo lời anh nói khiêu khích nó, nói là có mấy đứa trẻ hạ lưu mặc mất chiếc váy công chúa không sản xuất nữa của Hương Lầu, lại còn đi rêu rao khắp nơi, hoàn toàn không coi đám con cháu quyền quý họ ra gì... Kết quả là tên nhóc này nổi giận ngay tại chỗ. Hà hà, lão Tiêu, may mà có anh, tôi đợi lát nữa xem đám người này giết chết mấy đứa tiện dân này thế nào, còn có trên mặt của mấy tên nhãi hống hách kia sẽ có biểu cảm gì!”

Sau đám đông, La công tử vỗ vỗ vai lão Tiêu ở bên cạnh, trên mặt lộ ra nụ cười nham hiểm. Lão Tiêu ở bên cạnh cười ngượng ngùng, nhưng trong lòng thầm nghĩ phải tìm cơ hội cắt đứt liên lạc với vị La công tử này sau khi mọi việc xong xuôi. Mượn đao giết người đúng là sáng khoái, nhưng thế lực đứng đằng sau thiếu niên công tử Thần Đông này cũng không phải kẻ ngốc, sớm muộn gì chuyện này cũng lộ ra, đừng có để bản thân mình cũng bị quấn vào. Mà cũng không biết tại sao, lão Tiêu luôn cảm thấy mọi chuyện đêm nay không có đơn giản như vậy, nhất là sau khi nhớ lại ánh mắt cả người thanh niên tên Thượng Ất, sau lưng gã bất giác cảm thấy lạnh toát...

“Được rồi, đừng nói nhảm với tên nhóc này nữa, nhìn sự ngu ngốc của nó đi, đến chiến giáp nano còn không biết là gì nữa. Thịnh Dụ, mày đánh ngất nó đi, thuận tiện lột quần áo của hai con nhóc sau lưng nó xuống... Mẹ nó, bộ váy công chúa đó Tiểu Lệ đã xin tao rất lâu rồi, đẳng cấp của ông đây không mua nổi vậy thì đám tiện dân này cũng đừng mong mặc chúng...”

Thiếu niên mập Vương Thần Đông gật đầu với cậu bé đeo mặt dây chuyền đầu lâu của bên cạnh, sau đó khước miệng cậu bé lộ ra vẻ lạnh lùng, bấm nhẹ trong tay, một luồng năng lượng biến mất ngay lập tức, trên người cậu xuất hiện một bộ giáp xanh bóng.

“Oa, đây là chiến giáp nano sao? Thật là đẹp, thật là đẹp trai!”

Áo giáp nano quý giá của thiếu niên mặt dây chuyền đầu lâu đã khơi dậy sự kinh ngạc của mọi người, họ chưa từng nhìn thấy một bộ áo giáp nào có màu sắc đẹp như vậy. Bộ áo giáp trong suốt như ngọc lục bảo này mang vẻ đẹp tinh giản, tỏa sáng dưới ánh đèn chùm pha lê khổng lồ trong sảnh tiệc, giống như một chiến binh vũ trụ trong phim khoa học viễn tưởng.

Nhìn Đặng Ba ở đối diện... thân hình gầy gò như cỏ trước cây lớn, nét mặt trên khuôn mặt suy dinh dưỡng tràn đầy căng thẳng, giống như một con thú nhỏ đang sợ hãi khi phải đối mặt với một con hổ đáng sợ, yếu đuối, đáng thương và bất lực.

Hổ đánh nhau với thỏ, sử dụng chiến giáp nano... Hết rồi, 100% là cậu nhóc này tiêu đời rồi, những người xem có trái tim nhân hậu không khỏi thờ dãi. Nếu như hai bên đánh nhau bằng sức lực, Đặng Ba có thể vẫn còn cơ

hội, nhưng bây giờ ngay cả cơ hội cuối cùng cậu ấy cũng không có, khả năng chiến thắng gần như bằng không, trừ khi... cậu bé này trở thành nguyên tố giả huyền thoại, với sức mạnh nguyên tố có lẽ còn có thể liều với đối phương một chút, nhưng mà có khả năng này không?

Không ai thấy Đặng Ba lạc quan, mọi người đều cho rằng cậu chết chắc rồi, nhưng vào thời khắc mấu chốt này, giọng nói của Cao Vũ Hàm đột nhiên vang lên, giọng nói cực kỳ lạnh lùng và uy nghiêm: “Cậu đông bắt nạt ít người hả? Đám rác rưởi các ngươi nghĩ rằng mình có thể muốn làm gì thì làm khi khoác lên người bộ giáp đó à, các ngươi đối với sức mạnh cơ thể của chính bản thân mình cũng không biết gì... để cho trò hề này kết thúc đi, Huyết Vũ Hư Không, phá vỡ nó cho tôi!”

Một giọng nói trong trẻo tinh tế vang lên.

Cao Vũ Hàm, người đã chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối, trên khuôn mặt có một biểu cảm vô cùng lạnh lẽo. Đừng chỉ là nhìn vào danh tiếng trước mắt, cô đã phải trải qua những cảnh bị người khác ức hiếp khi cô lang thang một mình. Khi đó, cô giống như Đặng Ba trước mặt, cô đơn, yếu đuối, đáng thương... Nếu lúc đó Cao Trác Nhiên không tìm thấy cô, cô đã bị những kẻ ác ngỗ ngược này ức hiếp đến chết.

Không có một chút do dự, ngay khi Cao Vũ Hàm xuất hiện, lực lượng tinh thần của cô đã phát huy hết sức lực, dưới kỹ năng Huyết Vũ Hư Không, đối phương đến một mảnh xương cũng không còn cho dù là trốn dưới cái gọi là chiến giáp nano!

“Đợi đã, đây là trận chiến của em, hãy để em tự mình giải quyết...”

Đột nhiên, có một lòng bàn tay mỏng màu đen đặt trên cánh tay của Cao Vũ Hàm. Cao Vũ Hàm nhìn lại và thấy Đặng Ba đang nhìn sang mình với vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt đầy kiên định và bướng bỉnh.

“Em sẽ chết đó... Em không sợ sao?” Cao Vũ Hàm nhẹ giọng hỏi, trong mắt đầy khó hiểu.

“Không sao đâu, em không sợ!” Đặng Ba cười nhẹ, quay sang nhìn Đỗ Kiều Kiều xấu hổ nói: “Ông nội nói muốn bảo vệ người mình yêu thì người

đàn ông không được sợ chết, phải đối mặt với tất cả sợ hãi. Xin hãy để tôi chiến đấu, tôi phải dùng sức mạnh của bản thân để bảo vệ những gì tốt đẹp nhất!”

...

Cao Vũ Hàm không nói nên lời, không ngờ Đặng Ba lại dám liều mạng chiến đấu để bảo vệ Đỗ Kiều Kiều, người mới quen biết chưa được bao lâu: “Đây là cảm giác bảo vệ người mình yêu sao? Cảm giác này... thật là tốt...”

Cao Vũ Hàm bước sang một bên, Đặng Ba bước tới uy thế uy nghiêm nói: “Tên tôi là Đặng Ba, tôi đã từng thề sẽ giết chết tất cả những con rồng trên thế giới, vì vậy tôi sẽ không dễ dàng chết trước khi hoàn thành lời thề, xin đừng ép tôi!”

Chương 597: Đây là cuộc chiến của tôi (2)

Chương 597. Đây là cuộc chiến của tôi (2)

“Ha ha ha, thằng nhóc này thật ngốc!” Trong lớp áo giáp nano xanh lục, tiếng cười uy phong truyền ra xa, sau đó chỉ thấy hai chân của cậu bé hơi khụy xuống, trong nháy mắt liền có vô số vết nứt hình rùa bò quanh chân.

“Tao cứ muốn ép mày đấy, mày có thể làm gì tao? Đồ dân tị nạn hạ tiện, còn dám ngông cuồng nói mình muốn giết long tộc, loại tạp chủng như mày nên chết trong miệng của những con Địa Long ở bên ngoài kia để mày khỏi nhìn thấy được mặt trời ngày mai... a!”

Giọng nói của Thịnh Dụ đột nhiên dừng lại, lúc cậu nói đến “Địa Long”, thân hình gầy yếu của Đặng Ba lao tới như quả đạn pháo, tốc độ nhanh chóng khiến Thịnh Dụ không kịp phản ứng, vì vậy chỉ có thể đứng nhìn con dao găm trên tay Đặng Ba xuyên qua cổ họng cậu.

Nhanh quá! Như một tia chớp vậy!

Đám đông xung quanh có tiếng thốt lên, họ không ngờ rằng khi ra tay Đặng Ba lại hung hãn đến vậy, tốc độ đã vượt qua sức tưởng tượng của họ. Nhưng họ trong nháy mắt cũng nhận ra rằng Đặng Ba đến từ khu vực đổ nát của những người tị nạn, nơi con người phải đối mặt với hiểm họa chết chóc mỗi ngày, ai có thể sống đến hiện tại mà đều không phải là tìm đường sống từ cõi chết đâu.

Có điều, đòn đánh tuyệt vời này sẽ trở nên vô dụng, bởi vì đối thủ của Đặng Ba là... chiến giáp nano, một loại siêu giáp mà có thể con người không thể nào sánh được!

“Cảnh báo, cảnh báo, bộ phận quan trọng bị tấn công, giá trị thiệt hại là 7% hãy thực hiện hành động né tránh ngay lập tức! Cảnh báo, hãy thực hiện hành động né tránh ngay lập tức!”

Giọng nói liên tục nhắc nhở khiến Thịnh Dụ choáng váng cuối cùng cũng tỉnh lại. Lúc này cậu đang choáng váng, con dao găm gãy trên tay Đặng Ba đã đâm ít nhất hàng chục nhát vào cổ họng cậu, nếu không có chiến giáp bảo vệ mặt thì không biết cậu đã bị giết bao nhiêu lần.

“Mẹ nhà mày, dám phá hỏng áo giáp của tao? Tao bóp chết mày!”

Thịnh Dụ tức giận hét lên, bộ giáp nano màu xanh lục đã biến thành một con quái thú màu xanh lá dưới sự điều khiển của cậu bé, chỉ trong chốc lát, chiến giáp dựa vào hạt tinh hạch sinh học mạnh mẽ làm sức mạnh đã tung ra ít nhất mười mấy quả đấm về phía Đặng Ba, nhưng thân hình gầy guộc của Đặng Ba giống như con thuyền phẳng lặng trước cơn bão tố, vẫn luôn đứng vững trong gian khó.

“Phù phù!”

Một tiếng thở hỗn hển phát ra từ bộ chiến giáp, mặc dù bộ chiến giáp nano có thể cải thiện đáng kể hiệu quả chiến đấu của con người, nhưng không có nghĩa là người điều khiển không cần tiêu hao thể lực. Công kích điên cuồng khiến Thịnh Vũ cảm thấy có chút mệt mỏi, dù sao cậu cũng chỉ là một cậu nhóc mười ba, mười bốn tuổi.

“Chết tiệt, vẫn còn chưa chết, mày là con gián sao?”

Thịnh Dụ và nhiều công tử ở phía sau kinh ngạc nhìn Đặng Ba, lúc này toàn thân Đặng Ba bầm tím, hai cánh tay sưng phồng như cái thùng lớn, dựa vào người cậu như thế bị gãy. Có quá ít hạt vàng trong không khí, Đặng Ba gần như không thể sử dụng cánh tay của mình để chặn đòn tấn công như đại bác của đối thủ. Nếu không phải Thịnh Dụ mệt mỏi vào thời khắc mấu chốt, e rằng cậu đã thật sự bị đối phương đánh chết ngay tại chỗ.

“Tôi nói rồi, tôi sẽ không bao giờ lùi bước... dám khốn các người, mau đến chiến đấu đi!”

Đặng Ba liều lĩnh vô thức giơ hai cánh tay của mình lên, bước tới một cách đầy lo lắng. Ngọn lửa bùng cháy trong mắt cậu ngay lập tức lây nhiễm sang những người xung quanh, một vài người bất giác đưa ngón cái ra, điên cuồng la hét:

“Cậu bé ngoan, nếu cậu không chết, ông đây nhất định sẽ thuê cậu làm vệ sĩ!”

“Cả tôi nữa, tôi cũng sẽ thuê cậu làm vệ sĩ, đãi ngộ thật tốt!”

“Còn tôi nữa, tôi sẽ tăng giá gấp đôi, đến chỗ chúng tôi làm vệ sĩ, cậu có thể chọn vị trí đội trưởng hoặc là gì đó!”

...

Đột nhiên, trong phòng tiệc vang lên tiếng hò reo, có nhiều quái thú có thể dùng cơ thể để chống lại chiến giáp nano, nhưng con người thì thật sự rất hiếm. Đặc biệt là Đặng Ba còn là một đứa trẻ, chỉ cần rèn luyện một chút thì thành tựu sau này của cậu sẽ là vô hạn!

“Này, các người làm sao vậy, người ta chỉ là trẻ con đùa nhau chơi, các người hò hét cái gì chứ, tránh ra, tránh ra, đừng có ở đây hỗn loạn nữa!”

Nhìn thấy mọi người càng ngày càng quan tâm đến Đặng Ba, vẻ mặt La công tử trở nên rất xấu xí, anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng xương cốt đứa nhỏ tị nạn này lại cứng rắn như vậy, không những không khiến hấn hết giận mà còn khiến mọi người thán phục. Không đẩy được cậu ta vào chỗ chết nên

lúc này không khỏi trừng mắt nhìn mọi người xung quanh, trên mặt lộ ra vẻ không vui.

“Anh là ai, chúng tôi cố vũ cậu ta thì liên quan gì đến anh, cái tên mặt trắng này!” Có một vài người trong đám đông không biết La công tử, lúc này lập tức không vui. La công tử nghe vậy thì xanh cả mặt, tức giận nói: “Ông đây là La công tử của Ma Đô mới, mà dám mắng tao, chán sống rồi sao!”

“La công tử của Ma Đô mới... Ha ha ha, vừa rồi ai mắng vậy!”

“Có người mắng sao, không có ai mà, La công tử nghe nhầm rồi, ha ha.”

...

La công tử nói ra thân thế của mình, đối phương lập tức ngậy người, điều này làm cho sắc mặt La công tử tốt hơn một chút, ánh mắt lại rơi vào Đặng Ba ở bên cạnh. Lúc này, thân thể thẳng đứng của Đặng Ba giống như một cây thông xanh, cho dù trên người có máu chảy, nhưng vẫn đứng trước mặt Đỗ Kiều Kiều, không cho anh ta bước tới.

Thịnh Dụ tiến lên một bước, một thanh trường kiếm màu xanh lục từ từ xuất hiện ở hai tay, cùng lúc đó một giọng nói trầm thấp vang lên: “Nhóc con, tao rất bội phục dũng khí của mày, nhưng tiện dân chính là tiện dân, mày không thể tưởng tượng được là mình đang đối diện với sức mạnh nào, nhận cái chết đi, Kiếm Vũ Thanh Ca!”

“Đợi đã, cậu định dùng vũ khí sao? Điều này tôi không công bằng với thủ hạ của tôi!” Giọng nói yếu ớt của Thượng Ất vang lên trong đám đông, lướt qua tai mọi người như một âm thanh ma thuật, nhưng nghe không hề ồn ào.

Chương 598: Chính là không cho anh thể diện

Chương 598. Chính là không cho anh thể diện

Vào thời khắc mấu chốt, cuối cùng Thượng Ất và Ly Á cũng tới nơi, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người: “Mau nhìn xem, hai người này thật đẹp đôi, người đàn ông đẹp trai ngất trời, người phụ nữ thì giống như tiên nữ trong thần thoại phương Tây!”

“Thuộc hạ, tên nhóc này là thuộc hạ của ông!”

Thịnh Dụ thận trọng nhìn Thượng Ất, ánh mắt sắc bén của đối phương khiến cậu rất khó chịu, cậu nhớ lần cuối cùng có cảm giác này là khi gặp các trưởng lão trong tộc ở nhà, ánh mắt của bọn họ có thể nhìn thấy lòng người, khiến người ta phát lạnh từ đáy lòng.

“Tôi là... thủ hạ của đại nhân sao?”

Nhìn ánh mắt khích lệ của Thượng Ất, lồng ngực Đặng Ba như bị thứ gì đó chặn lại, đột nhiên muốn hét lên ngay lập tức nhưng lại không thể phát ra tiếng, chỉ có thể tuyệt vọng hít sâu để tránh đôi mắt đỏ hoe của mình.

Trên đường đi, Đặng Ba có thể thấy được Thượng Ất mạnh đến mức nào, trong lòng cậu đã xem Thượng Ất như các vị thần từ lâu, anh là người toàn năng và bất khả chiến bại! Nhưng Đặng Ba chưa bao giờ dám yêu cầu Thượng Ất đồng ý với mình, dù sao thì cậu cũng chỉ là một tên dân tị nạn hèn mọn, thậm chí còn không có cha mẹ, sợ rằng đến ngay cả tư cách mang giày cho Thượng Ất cậu cũng không xứng. Mà bây giờ, Thượng Ất đại nhân lại đứng trước mặt mọi người nhận cậu là thủ hạ của mình khiến cậu cảm thấy hạnh phúc vô bờ đến mức gần như ngất đi ngay lập tức.

Hai mắt Đặng Ba đỏ hoe, trong lồng ngực gầy nhỏ như có lửa cháy, cánh tay tê dại dần dần bình thường lại, cảm giác tự tin bộc phát khiến bước chân của cậu vững vàng hơn, lại bước gần về phía Thịnh Dụ!

“Nhóc con, mày tìm chết sao? Đừng tưởng rằng có kẻ chống lưng thì tao sợ mày, mày cũng không thử hỏi xem, gia tộc họ Thịnh của tao có địa vị gì ở Ma Đô mới, muốn dọa tao thì các người còn mềm lắm!” Thịnh Dụ nói, thanh trường kiếm màu xanh lá cây khẽ vẽ một vòng cung trong không khí, trong sự lạnh lẽo chiến giáp nano như một con quỷ lao nhanh về phía trước.

“Đợi đã! Thịnh Dụ đừng động thủ!”

Một giọng nói rõ ràng của người đàn ông vang lên, sau đó một khuôn mặt đẹp trai lọt vào mắt mọi người. Vào thời khắc mấu chốt, chủ nhân của Hương Lầu, Kim Bộ Nhĩ xuất hiện trước mặt mọi người. Nhìn thấy hai bên rút kiếm ra thì anh ta không khỏi lo lắng.

“Kim đại ca? Sao anh lại ở đây, anh đến đây để trợ uy cho em à?”

Là thế hệ thứ hai của quân đội Ma Đô mới, sao Thịnh Dụ có thể không biết Kim Bộ Nhĩ. Về mặt riêng tư, hai người không có chỉ quan hệ thân thiết mà giữa thế hệ cũ và tổ tiên còn có tình bạn định mệnh, hai gia đình có quan hệ hôn nhân, là một cặp vợ chồng liên hôn nổi tiếng ở Ma Đô mới.

Đáng tiếc, Thịnh Dụ không ngờ rằng cậu chào đón Kim Bộ Nhĩ một cách nhiệt tình, nhưng thậm chí Kim Bộ Nhĩ còn không thèm nhìn cậu. Anh ta quay lại và đi về phía người đàn ông cao lớn ở phía đối diện, đồng thời nở một nụ cười, nói: “Thượng Ất, xin thứ tội, trẻ con không hiểu chuyện, ngài đừng để ở trong lòng!”

“Kim công tử, anh lo lắng tôi sẽ ra tay sao?” Nhìn vẻ mặt của Kim Bộ Nhĩ, Thượng Ất khẽ mỉm cười: “Đừng lo lắng, tôi bắt nạt một đứa nhỏ thì được cái gì. Có điều đứa trẻ này đánh bị thương thủ hạ của tôi, còn ở trước mặt mọi người hô hào đòi cời quần áo hậu bối của tôi, chuyện này, anh nói xem nên tính thế nào đây?”

“Cái này...”

Kim Bộ Nhĩ không nói nên lời, quay đầu lại trừng mắt với Thịnh Dụ, sau đó quay đầu lại nói: “Ngài Thượng Ất, thế này đi, chuyện này phát sinh trong Hương Lầu của tôi, Kim Bộ Nhĩ tôi với tư cách là một chủ nhân khó thoát khỏi trách nhiệm, tôi xin thay đám trẻ hư đốn này xin lỗi thủ hạ và hậu bối của ngài, ngài đại nhân có đại lượng, đừng chấp nhặt với đám trẻ con này nữa!”

Hít!

Có tiếng hít thở, những người xem kinh ngạc nhìn cảnh tượng đang xảy ra, 10.000 con vật ăn cỏ đang cùng lúc chạy qua trái tim bọn họ: “Trời ơi, tôi bị mù rồi? Kim Bộ Nhĩ thực sự xin lỗi người khác rồi sao?”

Kim Bộ Nhĩ là ai? Đó là một trong những ông chủ của Hương Lầu nổi tiếng, hậu duệ của gia tộc họ Kim, một trong ba gia tộc quyền lực nhất Ma Đô mới, vậy mà bây giờ lại đi xin lỗi một người đàn ông không biết ở đâu ra... anh ta bị điên rồi sao?

Rất rõ ràng người cho rằng Kim Bộ Nhĩ bị điên không phải chỉ có khán giả, Thịnh Dụ ở phía sau cũng kinh ngạc mở miệng, hoài nghi hỏi: “Anh Kim, anh làm sao vậy, sao có thể nói lời xin lỗi với kẻ tị nạn này?”

“Câm miệng, mau qua đây xin lỗi ngài Thượng Ất!”

Đối mặt với Thịnh Dụ, khí chất bá đạo độc nhất của Kim Bộ Nhĩ đã hoàn toàn bộc lộ. Anh lạnh lùng liếc mắt một cái, Thịnh Dụ chỉ cảm thấy cả người như chìm trong nước đá, cho dù có chiến giáp nano bảo vệ cũng không thể cho hắn cảm thấy một chút cảm giác an toàn.

“Anh Kim, sao anh lại...” Thịnh Dụ hoàn toàn chết lặng, sự lạnh lùng của Kim Bộ Nhĩ khiến cậu cúi đầu xuống theo bản năng, nhưng không ngờ giọng nói bất mãn của Vương Thần Đông ở phía sau đột nhiên ngăn cậu lại: “Thịnh Dụ, cậu bị ngốc rồi sao, cậu có thân phận gì mà lại phải cúi đầu trước một tên tị nạn? Còn nữa, Kim công tử, có phải là anh quản hơi rộng chút rồi không, người khác sợ anh, Vương Thần Đông tôi không sợ!”

...

“Vương Thần Đông? Mọi người nghe rõ chưa, tên nhóc mập này tên là Vương Thần Đông!”

“Nghe thấy rồi, con trai bảo bối của tổng tư lệnh quân khu Ma Đô, Vương Thiên Hồ tên là Vương Thần Đông, chắc không phải là tên nhóc mập này đó chứ?”

“Suyt, đừng nói to, tôi nghe nói đứa nhỏ này có ông già nhà hần bao che, bình thường bắt nạt nam nhân, bắt chiếm phụ nữ, cực kỳ kiêu ngạo, nhất định đừng có chọc vào nó!”

Một vài người hiểu rõ hơn về Ma Đô mới, đương nhiên là đã nghe về tình hình của gia tộc họ Vương quyền lực nhất Ma Đô. Nếu đoán đúng thì tên

nhóc mập tên Vương Thần Đông này hẳn là con trai của Vương Thiên Hồ, một trong ba ông lớn của quân đội.

Chương 599: Chính là không cho anh thể diện (2)

Chương 599. Chính là không cho anh thể diện (2)

Chẳng trách tên nhóc này lại cực kỳ kiêu ngạo và chảnh chọe khi đối mặt với Kim Bộ Nhĩ, thế lực đằng sau cậu ta cũng mạnh không kém Kim Bộ Nhĩ.

Bàn luận âm ỉ như vậy, Kim Bộ Nhĩ cau mày, trong mắt lộ ra vẻ khó chịu, trong lòng nói: “Cái tên này, ông đây là liều mạng mình để bảo vệ cậu đấy, cậu biết cái quái gì! Chọc giận sát thần trước mặt này, dựa vào mấy người làm ra vẻ các cậu, chỉ trong một giây thôi là sẽ bị họ quét sạch, còn cái gì mà Vương gia, cho dù bên cạnh là lão Vương gia cũng vô dụng!”

Ổn định lại cảm xúc của mình, Kim Bộ Nhĩ quay đầu nhìn về phía Vương Thần Đông, trầm giọng nói: “Thần Đông, cậu nghe lời anh Kim, bỏ qua chuyện hôm nay đi, thế thì đều tốt cho mọi người!”

“Bỏ đi! Ha ha ha, Kim Bộ Nhĩ, tên mặt trắng nhà anh bảo vệ người đàn ông này như thế, chắc không phải là anh có ý với hắn đó chứ?”

Vương Thần Đông vui vẻ cười, nhưng khóe miệng từ từ nhếch lên. Là một đứa trẻ hư do bị gia đình nuông chiều, đòn phản công ngoan cường của Đặng Ba khiến cậu rất tức giận, cộng với sự tức giận khi Kim Bộ Nhĩ đứng trước mặt mọi người bảo Thịnh Dụ xin lỗi đã nuốt chứng chút lý trí cuối cùng của cậu ta, khiến cậu ta không quan tâm tất cả bắt đầu phản bác, Kim Bộ Nhĩ đứng mũi chịu sào, đột nhiên trúng đạn thì cũng sờ.

“Cậu nói cái gì? Cậu nói lại lần nữa?”

Một lớp sương giá từ từ xuất hiện trên khuôn mặt điển trai của Kim Bộ Nhĩ, điều khó chịu nhất trong cuộc đời của anh ta là bị người khác gọi là tên mặt

trắng. Bây giờ, Vương Thần Đông lại đứng trước mặt mọi người nói ra câu đó như là tát vào mặt anh vậy. Một cơn tức giận từ từ dâng lên trong lòng, một luồng khí lạnh lẽo cùng với sát khí bắt đầu bao quanh Kim Bộ Nhĩ.

“Sao hả, muốn động thủ với tôi?” Vương Thần Đông chế nhạo, đưa tay chỉ về phía Ma Đô mới: “40.000, Vương gia chúng ta có 40.000 quân thường trực, anh nghĩ Hương Lâu có thể trụ được bao lâu? 10 phút? Hay là 5 phút? Kim công tử, tránh ra đi, đừng có vì đám tị nạn này mà xé da mặt, trở thành trò cười cho mọi người ở đây.”

“Xem ra anh nói rất đúng, Thượng Ất, chuyện giữa mấy đứa trẻ với nhau vậy thì để tự chúng giải quyết đi, tôi đúng là nhiều chuyện rồi! Ha ha.”

Trước lời đe dọa không hề giấu diếm của Vương Thần Đông, đột nhiên Kim Bộ Nhĩ mỉm cười, không quan tâm đến sự ngạc nhiên của người xem, quay đầu bước về chỗ Thượng Ất, gật đầu xin lỗi rồi không quan tâm nữa.

“Hừ, biết mình nhiều chuyện là tốt!” Vương Thần Đông chẹp chẹp miệng, ngược nhìn Thượng Ất với ánh mắt chán ghét: “Tên cao kia, vừa rồi mi nói anh em của ta ức hiếp người khác, bây giờ, ta cho mi một cơ hội, có vũ khí gì thì lấy ra hết đi!”

“Vũ khí? Đối phó với đám rác rưởi các người, không cần dùng đến vũ khí của tôi... tiếp theo đây, Đặng Ba sẽ nuốt chửng các người!”

Chỉ với một cái búng tay, một hạt tinh hạch màu vàng to bằng quả trứng bay thẳng về phía Đặng Ba. Hạt tinh hạch rực rỡ toát ra một màu vàng mê hoặc giữa không trung. Nếu ai đó biết nhìn hàng thấy sẽ ngạc nhiên và hét lên: “Mẹ nó, đây là nội đan yêu thú, hơn nữa còn là nội đan có nguyên tố vàng hoàn hảo!”

“Thượng Ất đại nhân, cái này... cái này... cháu có thể ăn sao?”

Cầm trong tay nội đan yêu thú màu vàng, Đặng Ba nuốt khan trong cổ họng. Lúc này hai tay của cậu giống như đang cầm một quả cầu kim loại màu đỏ rực cháy, vốn dĩ đã rất nhạy cảm với năng lượng của các nguyên tố vàng, lúc này, cậu có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng khổng lồ và tinh khiết chứa đựng trong viên yêu đan cầm trong tay. So với những hạt năng

lượng vàng mà cậu tập trung được trong không khí lúc trước, năng lượng ở bên trong này giống như đại dương mênh mông, khi Đặng Ba đối mặt với nó, cậu như ở giữa sóng gió, tâm trí lập tức rơi sâu vào trong mà không thể thoát ra được.

Đặng Ba có linh cảm rằng nếu nuốt quả cầu vàng này thì sẽ xảy ra một chuyện kinh thiên động địa!

“Thượng Ất, anh có chắc muốn làm điều này không? Yêu đan nguyên tố vàng bên trong yêu thú là phần thưởng của quân đội Đế Đô cho hành động của anh. Toàn bộ đế đô chỉ có một viên yêu đan nguyên tố vàng này...” Nhìn thấy Thượng Ất không chút do dự ném kim đan cho Đặng Ba, Cao Vũ Hàm nhú mày, dùng một đôi mắt đẹp trầm ngâm nhìn Đặng Ba.

Không ai hiểu rõ giá trị của nguyên tố vàng bên trong yêu đan này hơn cô, nếu không phải vì tầm quan trọng của nhiệm vụ này, mấy đại lão trong quân đội Đế Đô chắc chắn sẽ không lấy bảo vật này ra làm phần thưởng. Nhưng không ngờ được, Thượng Ất lại tùy tiện ném nó cho đứa bé Đặng Ba này, đứa nhỏ yếu ớt này có đáng không??

“Bình tĩnh, đừng nóng vội, chờ kết quả đi!” Thượng Ất ra hiệu cho Cao Vũ Hàm đừng lo lắng, đồng thời nói với Đặng Ba với giọng điệu nhẹ nhàng: “Lập tức ăn ngay, sau đó giải quyết tất cả những ai ức hiếp cậu... Nếu không làm được, sau này cũng không cần đi theo tôi nữa!”

“Giải quyết toàn bộ... chuyện này... được rồi, liệu thôi!”

Đặng Ba ngơ ngác nhìn Thượng Ất, đột nhiên hạ quyết tâm, nuốt yêu đan nguyên tố vàng rồi quay người đi về phía Thịnh Dự: “Tôi không có ý định giết các người, nhưng vừa rồi là cậu ức hiếp người quá đáng, là các người ép tôi động thủ!”

“Ha ha ha, thật sự quá thú vị rồi.” Nhìn thấy Đặng Ba đi tới, Vương Thần Đông đột nhiên vỗ tay, cười nói: “Các người đang diễn kịch à, còn giết hết tất cả chúng ta? Mi tưởng rằng thứ mi ăn là tiên đan sao? Thật là cười chết ta rồi, ha ha ha!”

“Đúng vậy, đúng là quá buồn cười rồi, ta không muốn giết mi, ta...”

Thịnh Dụ cười to đến mức khiến người ta phải quay lưng lại, chiến giáp nano màu xanh lục cực lớn cũng run lên bần bật. Nhưng tiếng cười của Thịnh Dụ đột nhiên dừng lại, ánh kiếm vàng rực rỡ trước mặt khiến da đầu cậu tê dại, vậ vô thức vung thanh kiếm nano của mình nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến cậu hoàn toàn choáng váng.

Chương 600: Nguyên tố giả xuất hiện

Chương 600. Nguyên tố giả xuất hiện

Ánh sáng màu vàng lóe lên trên không trung, thanh kiếm nano không thể bị phá hủy đột nhiên đứt ở giữa, mũi kiếm biến mất gào thét thê lương giữa không trung, thanh kiếm làm bằng năng lượng nano và hợp kim đặc biệt không ngờ đến một giây cũng không chống đỡ được mà bị ánh sáng màu vàng cắt làm đôi.

“Mày... trong tay mày là cái gì? Đây... đây là chuyện không thể nào? Lẽ nào, mày cũng có vũ khí nano?”

Thịnh Dụ, Vương Thần Đông và những người đứng xem đều sửng sò, ánh kiếm màu vàng trong tay Đặng Ba làm nhận thức của bọn họ hoàn toàn mơ hồ. Bọn họ chưa bao giờ thấy một con người có thể dựa vào sức mạnh vật lý để kích thích ánh sáng năng lượng, cho nên phản ứng đầu tiên chính là Đặng Ba giả bộ, ở trong tay cậu có một loại vũ khí nào đó vô cùng sắc bén!

“Vũ khí nano rất lợi hại sao, đúng là ếch ngồi đáy giếng!” Thượng Ất khinh thường cười, chậm rãi đi tới chỗ Đặng Ba, vươn tay cầm thanh kiếm màu vàng kim, một khí tức bá đạo lập tức xông vào lòng bàn tay anh.

“Người nguyên tố vàng... quả nhiên là cậu, Đặng Ba, cậu đã không làm tôi thất vọng!” Thượng Ất hài lòng gật đầu, trên mặt nở nụ cười, nói với Đặng Ba bằng giọng điệu khích lệ: “Đặng Ba, từ bây giờ trở đi không còn ai cười nhạo cậu nữa, mấy người ngu như heo này không hiểu được sức mạnh của cậu. Cậu, Đặng Ba, về sau sẽ trở thành người nguyên tố vàng lợi hại nhất

Trung Quốc, cậu sẽ dùng thanh kiếm bất khả chiến bại của mình để tiêu diệt tất cả yêu ma trên thế gian này!

Bây giờ, tôi hỏi cậu, cậu có nguyện ý thề trung thành với tôi không? Hãy dùng máu của cậu để bảo vệ tôi và những người thân của tôi, dùng mạng sống của mình để bảo vệ cả đời họ!”

“Tôi... tôi đồng ý!” Đặng Ba gật mạnh đầu, kích động quỳ xuống trước mặt Thượng Ất, ánh kiếm màu vàng trong tay chạm vào mặt đất cứng bằng đá cẩm thạch, nó giống như dao cắt đậu phụ lập tức đâm sâu xuống nửa mét, đồng thời kích động tinh thần của tất cả mọi người.

“Tôi nhớ vào! Đây chính là người nguyên tố vàng trong truyền thuyết sao? Mẹ nó, hóa ra thật sự có người giống như thần này, thật sự là không thể tin được!”

“Thần cái gì, cái người tên Thượng Ất kia mới chính là thần, anh không thấy tên nhóc nguyên tố giả kia đang quỳ trước mặt hần sao, mẹ nó mạnh đến mức hồ đồ rồi!”

“Ha, đừng quan tâm ai là thần nữa, lần này, đám trẻ xấu xa Vương Thần Đông này sắp thảm rồi, vừa rồi còn nói là muốn giết người ta nữa, bây giờ nháy mắt đã bị đối phương đánh vào mặt rồi!”

...

Mọi người xôn xao thảo luận, giọng nói của những người xem như kim tiêm đâm vào tim đám người Vương Thần Đông: “Được được được, biết biến thân của mi giỏi rồi được chưa, nhưng mi nói muốn giết hết chúng ta, cũng quá kiêu ngạo rồi đó. Dù sao thì chúng ta cũng có mấy chục người, trong đó năm người còn có chiến giáp nano cực mạnh, mi nói muốn giết chết là giết chết được sao?”

“Hừ, nguyên tố giả thì thế nào, mọi người nghe tôi cùng nhau lên, đánh chết tên nhóc này!”

Vương Thần Đông không cần thể diện nữa, bởi vì cậu quan tâm mặt mũi hơn là thể diện. Tình huống hiện tại rất đơn giản, từng người đánh nhất định

sẽ không có tác dụng, năng lượng nguyên tố vàng trong tay Đặng Ba mạnh như vậy, đoán chừng sẽ đều bị đâm chết cũng không nhất định làm hấn tiêu hao năng lượng.

Nhưng nếu loạn quyền đánh chết, thì nguyên tố giả liệu có đủ mạnh để chống lại năm chiến giáp nano cùng một lúc không? Trong lúc hỗn loạn, chỉ cần chiến giáp nano tung ra một cú đâm, tay chân bé nhỏ kia của Đặng Ba chắc chắn sẽ không thể chịu đựng nổi!

Đúng, cứ làm như thế, vô sỉ thì không cần thể diện nữa, ta không tin là không đánh được mi!

Vương Thần Đông dẫn đầu lao về phía trước, đồng thời cậu ta cũng lập tức giải phóng chiến giáp nano. Cùng lúc đó, ba đồng đội khác có chiến giáp nano cũng tham gia vào nhóm chiến đấu, những người khác không có chiến giáp thì lấy vũ khí của mình lao lên từ mọi hướng.

“Đông người bắt nạt ít người, các người thật không biết xấu hổ! Trở về hết cho tôi!”

Hai câu mắng chửi, nhưng lời nói giống nhau. Nhìn thấy Đặng Ba bị bao vây, Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch vốn đã không kìm chế được cùng xuất thủ, trên không trung đột nhiên xuất hiện con rồng lửa màu đỏ tím và một mảng khối năng lượng màu đen, sau đó đám người Vương Thần đông đột nhiên hét lên một tiếng, rồi cùng quay trở về đường cũ.

Im lặng, tất cả mọi người đều không nói nên lời, những người không ngoan cũng đã rùng mình lùi lại... Có ba người, đều là nguyên tố giả đặc biệt, tính cả Đặng Ba, trong nhóm này có ba nguyên tố giả!

Những người trong đám người không kịp hít thở, đột nhiên gần như ngất đi. Chính là ở trước mặt bọn họ, Thượng Ất đang từ từ rút ra Cốt đao năng lượng màu xanh lam, con dao găm chiến thần của Ly Á ở bên cạnh cũng phóng ra ánh sáng đỏ rực.

Một, hai, ba, bốn, năm... Thần linh ơi, lẽ nào bọn họ đều là nguyên tố giả sao?

Sự việc trên đời là như vậy, giống như sương sớm, tình như phù du. Khi Thượng Ất, Ly Á, Đỗ Kiều Kiều và Tống Dịch giải phóng luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ của mình, Vương Thần Đông và những người khác hoàn toàn mơ hồ rồi.

“Cái gì nhỉ, đại ca à chúng tôi sai rồi, vừa rồi chúng tôi chỉ là đùa với người anh em này thôi, ngài đại nhân độ lượng đừng có chấp nhặt.” Thịnh Dụ là người đầu tiên nhẹ nhàng mềm mỏng, từ từ cúi đầu xuống với giọng khẩn cầu, nhưng lại không ngờ rằng cảnh chiến giáp nano xin lỗi trước mặt Đặng Ba lại có tạo thành chấn động lớn với mọi người ở xung quanh như vậy.

“Ai là đại ca? Lão đại Thượng Ất có thân phận tôn quý như vậy, mấy người rác rưởi các người cũng có tư cách gọi sao? Đều cút hết sang một bên cho tôi, bà nội nó!”

“Tên béo này, tôi bảo anh bảo vệ mấy đứa trẻ Đỗ Kiều Kiều, anh ăn cũng thật là vui vẻ mà!” Thượng Ất lạnh lùng liếc nhìn tên mập, tên này gặp được món ăn ngon là quên hết tất cả, nếu lần này không có Đặng Ba thì có lẽ lũ trẻ này đã phải chịu uất ức rồi, sau khi xong việc nhất định phải trừng trị tên không đáng tin cậy này.

Chương 601: Mạng nhỏ mất rồi

Chương 601. Mạng nhỏ mất rồi

“Lão đại, tôi chỉ là vừa rời khỏi một lúc, hơn nữa tôi còn hỏi thăm được tin tức rất quan trọng...” Nhìn thấy sắc mặt Thượng Ất càng ngày càng trầm xuống, tên mập rung mình, ngậm miệng lại, anh ta biết lần này Thượng Ất tức giận thật rồi. Nghĩ thế, tên mập kia đột ngột quay đầu lại, chỉ tay về phía bọn La công tử sắp chuẩn khỏi đám người, giận dữ hét lên: “Người, đúng, chính là gọi mấy người các người, bà nội nó, mau đứng lại cho tôi. Vừa rồi Bạng gia ta trốn ở sau lưng các người đã nghe thấy hết rồi, mấy đứa trẻ hư này là do các người khiêu khích đúng không? Mẹ nó, chộc lão đại Thượng Ất tức giận với ta rồi, Bạng gia ta hôm nay phải trút cục tức này!”

Vừa nói, tên mập nặng hơn 150kg đã bay về phía đám người La công tử... không sai, chính là bay tới. Mọi người chỉ nhìn thấy một bóng hình người to

lớn đập mạnh đến ở giữa không trung, sau đó La công tử và bốn người đàn ông xung quanh kêu lên đau đớn: “Lưng của tôi... Lưng của tôi gãy rồi! Còn có chân của tôi, chân của tôi không thể động đây được!”

Kỹ năng chấn kinh, tên mập đã ngồi xuống người mấy người La công tử khiến những người xem thích thú. Thật thú vị, kỹ năng ngồi mông này thật sự rất chấn kinh, không chỉ ngồi đến độ cao mà các bậc tiền bối chưa từng ngồi mà còn đạt tới đỉnh cao mà các thế hệ sau không thể đạt được.

“Tên béo khốn kiếp này...”

Nhìn đám người La công tử đang rên rỉ dưới mông tên mập, Thượng Ất không khỏi đưa tay che mặt, không biết nên nói cái gì. Nhưng đúng lúc này, Vương Thần Đông và những người khác thấy tình hình không ổn, liếc nhau một cái rồi quay người định chồn đi, nhưng lại bị Hoàng Quốc và Vương Phi chặn lại.

“Mẹ nó, hai người các người cũng xứng đến ngăn cản chúng ta, các người không muốn sống sao?”

Vương Thần Đông thực sự không ngờ rằng ngay cả những người bình thường cũng dám ngăn cản mình, đặc biệt là ánh mắt kinh hoàng của hai người kia cho thấy họ rất sợ chiến giáp nano của cậu, nhưng tại sao họ lại dám tới ngăn cản cậu?!

“Thượng Ất đại nhân chưa nói thả cậu đi, cậu không được đi!”

Vương Phi và Hoàng Quốc đưa tay ra ngăn cản, giọng nói vô cùng kiên định. Bây giờ mọi thứ phát triển thành thế này, họ đều biết rằng mình không còn nơi nào để đi nữa. Từ khi bước vào Hương Lầu đến bây giờ, danh tính của những kẻ có mặt trên con đường này liên tục được nâng cấp, từ người bảo vệ ban đầu sau đó đến La công tử nổi tiếng, cho đến người bất khả chiến bại, một trong những người sở hữu Hương Lầu và cuối cùng là Vương Thần Đông... bất kỳ ai trong những người này đều có thể tùy ý bóp chết bọn họ, bọn họ có thể sống đến hiện tại đều là vì ôm chặt đôi chân của Thượng Ất. Nếu như không nhân cơ hội này thể hiện tốt, hai người bình thường không có giá trị này thật sự sẽ không thể tiếp tục ở lại đội.

Liệu có thể được Thượng Ất xem trọng không, phụ thuộc vào trận cược này rồi. Nhìn thấy tính cách của Thượng Ất, có thể ném ngay một viên yêu đan nguyên tố vàng quý giá cho Đặng Ba thì nếu họ hy sinh mạng sống của mình để chiến đấu thì nhất định có thể nhận được một số phần thưởng bất ngờ!

“Hai người các người tìm chết, ta giết chết các người... phu xi!”

Trong cơn tức giận, Thịnh Dụ không để ý gì hết, giơ nửa thanh đoản kiếm trên tay lên chém, nhưng không ngờ lồng ngực hắn đột nhiên nhói lên một trận đau đớn, sau đó phun ra một tia máu, mũ giáp nano nồng nặc mùi máu, đoản kiếm trong tay rơi xuống đất, vang lên một tiếng choang.

“Chú Hoàng là người thân cuối cùng trên đời của tôi, nếu cậu dám làm thương chú ấy thì phải chết!”

Chậm rãi rút kiếm ánh sáng vàng ra khỏi ngực Thịnh Dụ, Đặng Ba điều khiển nguyên tố vàng trong tay từ từ thay đổi hình dạng trên không trung, chỉ trong vài nhịp thở, thanh trường kiếm màu vàng bất khả chiến bại đã thay đổi hình dáng, một chiếc rìu khổng lồ đơn giản nhưng mạnh mẽ xuất hiện trước mặt Thịnh Dụ.

Sau đó, một ánh sáng lóe lên, chiến giáp nano cực kỳ cứng cáp lập tức biến mất một phần, chiếc rìu xẻ đôi thẳng tắp một đường chéo trên chiến giáp nano từ vai xuống xương sườn Thịnh Dụ.

Nguyên tố vàng, có nghĩa là không có gì kiên cố mà nó không phá được, lần đầu tiên trong tư thế hung tàn, nó thể hiện sức mạnh hủy diệt vô song của mình ở Ma Đô!

“Giết người rồi! Bọn họ giết người rồi!”

Cảnh tượng kinh hoàng khiến người xem kinh hãi tán ra, họ không bao giờ ngờ rằng đứa nhỏ Đặng Ba chưa đầy mười tuổi này lại dám giết người ở nơi công cộng, mà còn là người thừa kế duy nhất của mấy lão đại ở Ma Đô mới. Mẹ nó, cái này cũng quá điên rồi, bọn họ không sợ bị quân đội Ma Đô trả thù sao?

Nhìn thấy cảnh này, Thượng Ất hài lòng gật đầu, đây chính là người nguyên tố vàng Đặng Ba, người kiếp trước được mệnh danh là “Sát Long”, dũng cảm, tàn nhẫn, quyết đoán... đó là bản chất của nguyên tố giả vàng, mình thực sự không nhìn lầm đứa trẻ này.

“Có cần giết những người còn lại không?”

Đặng Ba thu chiếc rìu khổng lồ lại, quay đầu nhìn Thượng Ất, đám người Vương Thần Đông đối diện với cậu đã bị tê liệt vì sợ hãi. Đặc biệt là Vương Thần Đông, mặc dù cơ thể đã được chiến giáp nano bao phủ, nhưng mùi tanh tưởi dưới hạ thể của mình khiến cậu ta nhớ rằng mình đã hoàn toàn sợ hãi, cậu không có khả năng chống lại Đặng Ba tàn bạo, kết quả chờ đợi cậu chính là giống như Thịnh Dụ, bị rìu xẻ đôi!

“Sắp chết rồi, sắp chết rồi, tôi không muốn bị xẻ làm đôi, ai tới cứu tôi với!” Vương Thần Đông tê rần lui về phía sau, đột nhiên đi ngang qua một bóng đen đang đứng trong góc nhìn hắn.

Vương Thần Đông nhìn thấy khoe miệng của người áo đen nhếch lên lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hai tay kết ấn trong hư không, như muốn ra hiệu cậu đừng lo lắng, rồi từ từ biến mất trong không khí.

“Ấy, sao nhìn người này có chút quen quen... A, mình nhớ ra rồi, hắn chính là thuộc hạ của Triệu gia, một người tên là... Cáo Đen!”

Chương 602: Giết liên tiếp năm lần

Chương 602. Giết liên tiếp năm lần

Vương Thần Đông ổn định tinh thần, sự xuất hiện của Cáo Đen giống như tiêm cho cậu ta một mũi tiêm an thần. Là công tử thế hệ thứ hai của quân đội Ma Đô, Vương Thần Đông có đủ tư cách để tiếp cận với nhiều bí mật quân sự. Ví dụ như Triệu Nghị đến từ Đế Đô và Cáo Đen là thuộc hạ của anh ta, khi Vương Thần Đông không có việc gì, cậu thường kiểm tra thông tin của hai người này, nên đương nhiên hiểu rất rõ về ngoại hình và năng lực của họ.

Cáo Đen này là một nhân vật mạnh, người này có thể dùng một tay giết chết một con Phi Long. Bây giờ, anh ta cho cậu một dấu hiệu bằng tay bảo cậu yên tâm, có thể là anh ta sẽ giúp mình đối phó với mấy người tị nạn ở ngoài này?

Cáo Đen đến Hương Lầu như đã hẹn nhưng không ngờ lại có một chuyến đi đáng giá như vậy. Gã thấy một cảnh tượng khiến mình kinh ngạc... một viên yêu đan đã giúp Đặng Ba trở thành một nguyên tố giả mạnh mẽ. Vì vậy, Cáo Đen cũng cảm khái sự may mắn của Thượng Ất, đồng thời không thể không thâm cảm kích quyết định đến đây của mình.

Không giống một đứa trẻ hư như Vương Thần Đông, Cáo Đen hiểu sự khác biệt giữa người nguyên tố và người bình thường. Ngoại trừ có thể ngửi thấy sức mạnh nguyên tố mạnh mẽ từ trên người Đặng Ba và cô gái nhỏ Đỗ Kiều Kiều thì những người còn lại không có sức mạnh nguyên tố nào cả.

Nhưng chính vì điều này, Cáo Đen thâm cảm ơn vì bản thân đã không thực hiện một hành động táo bạo. Bởi vì anh ta chưa từng chạm trán với sức mạnh tinh vực của Thượng Ất hay tín ngưỡng chiến thần của Ly Á. Nếu anh ta lao vào ám sát theo kế hoạch trước đó thì xác suất thất bại chắc chắn sẽ trên 50%, thậm chí còn có thể cao hơn.

Nhưng bây giờ thì khác, chỉ cần quan sát thôi Cáo Đen đã biết được đặc điểm sức mạnh của Thượng Ất và những người khác, anh ta nhanh chóng vạch ra một kế hoạch hoàn hảo dựa trên tình hình đang xảy ra. Anh ta muốn sử dụng Vương Thần Đông làm mồi nhử, hoàn thành năm lần giết liên tiếp, vào thời điểm đối thủ mất cảnh giác – đó là số lần ám sát tối đa của kỹ năng “sở hữu ma quỷ” của anh ta.

“Đúng là khiến người khác kích động...”

Cáo Đen lén đi như thể không tồn tại trên thế giới, nếu ai đó có cùng quan điểm với anh ta, anh ta sẽ ngạc nhiên khi thấy rằng thế giới trong mắt Cáo Đen đã trở thành một hình đen trắng ba chiều bao gồm các đường thẳng cắt nhau.

Trong bức tranh này, bất kỳ chương ngại vật nào dường như không tồn tại với Cáo Đen, những con người đang hoạt động chỉ là những chấm chuyển

động trong mắt anh ta. Anh ta có thể tự do đi lại trong một thế giới khác như nước chảy mây trôi, khi đến vị trí mục tiêu ám sát, anh ta sẽ sử dụng kỹ năng “sở hữu ma quỷ” này để nhảy khỏi thế giới hình ảnh đen trắng và giết chết mục tiêu ngay lập tức.

Đương nhiên, khi có nhiều hơn một mục tiêu ám sát, anh ta sẽ sử dụng khả năng định vị trước các mục tiêu trong thế giới hình ảnh đen trắng, ví dụ giữa Thượng Ất, Ly Á và những người khác, năm đường thẳng màu đen đã xuất hiện. Khi Cáo Đen chạm vào bất kỳ người nào được kết nối bởi năm đường thẳng này, cơ thể của anh ta sẽ biến thành năm bóng ma trong thế giới đen trắng, hoàn thành năm lần giết người liên tiếp trong tích tắc!

Với khả năng ám sát hoàn hảo, Cáo Đen cảm thấy kỹ năng này đơn giản là do ông trời tạo ra cho anh ta, với khả năng mạnh mẽ như vậy thì cái gọi là kẻ mạnh chỉ là một trò đùa của anh ta. Bởi vì anh ta đã là người của thế giới khác, không ai có thể giết anh ta. Khi đó anh ta có thể giết Thượng Ất và những người khác mà không cần do dự, sau đó đưa đám Vương Thần Đông trở lại Ma Đô mới để lĩnh thưởng... Ừm, thật là một kế hoạch hoàn hảo thú vị!

“Này tên nhóc mập, chấp nhận số phận của cậu đi, nể mặt cậu cùng là tộc người béo, tôi có thể giúp cậu.” Ngồi trên người La công tử, tên mập “khuyên bảo” Vương Thần Đông, miếng sườn heo trên tay đã không còn trên tay, vậy mà anh ta vẫn cười khúc khích.

“Ta nhận mệnh, có phải là mi ngốc không hả, có giỏi thì mi qua đây đuổi theo ta đi!” Trong lòng Vương Thần Đông hừ một tiếng, chậm rãi đi về phía Cáo Đen vừa biến mất. Tên mập nghe xong thì lập tức ném miếng xương sườn trong tay xuống, giang chân, chạy theo Đặng Ba.

“Ha, cái tính khí nóng nảy này của tôi đúng thật là không thể nhịn mà, Bạng gia ta hôm nay không đánh chết mi... Ấy, đợi đã, tại sao lại thế này, mọi người, cẩn thận, có nguy hiểm!” Đầu tóc dựng đứng, nào tên mập không ngừng phát ra cảnh báo.

Khả năng cảnh báo thiên phú của tên mập nhắc nhở lần này anh ta gặp phải một nguy hiểm chưa từng có, một mối đe dọa cực kỳ mạnh, anh ta kéo những người ở xung quanh về phía sau lưng.

Thượng Ất, Ly Á, Đặng Ba, Đỗ Kiều Kiều và bản thân mình....tổng cộng có năm người, trên đầu năm người này có một vực sâu đen kịt mà mắt thường không nhìn thấy được, dường như chỉ lát sau sẽ có một con quái vật miệng to hung ác cắn xuống!

“Là cái gì đang uy hiếp chúng ta, tại sao chỉ có năm người chúng ta? Lẽ nào đang có một tay súng bắn tỉa đang nhắm vào họ?”

Sự sợ hãi khiến tên mập tuyệt vọng rút lui, đã quá muộn để kéo lấy Đặng Ba, tất cả những gì anh ta có thể làm là bảo vệ Ly Á và Đỗ Kiều Kiều... còn về phần Thượng Ất, tên mập cảm thấy không ai có thể làm tổn thương anh, nhưng rõ ràng lần này anh ta đã đoán sai rồi!

“Phù!”

Một lưỡi kiếm ánh sáng xuất hiện trước mặt Thượng Ất, sau đó nhanh như tên bắn cắm vào tim Thượng Ất. Cũng trong giây phút đó, một lưỡi dao sắc bén giống như thế đâm mạnh vào bụng dưới Đỗ Kiều Kiều, khuôn mặt nhỏ bé của Đỗ Kiều Kiều lập tức trở nên tái nhợt khi lưỡi kiếm xẹt qua.

Đặng Ba sửng sốt, quay người định chạy về phía Đỗ Kiều Kiều nhưng lại loạng choạng ngã xuống đất, không biết từ lúc nào trước tim cậu có một hố máu sâu, máu phun ra ướt đầm mặt đất, cảnh tượng còn thê thảm hơn Đỗ Kiều Kiều.

Đang choang!

Chương 603: Minh Linh Tổng Địch

Chương 603. Minh Linh Tổng Địch

Âm thanh va chạm của kim loại vang lên giòn tan, lúc này, lá chắn năng lượng ở chiếc vòng tay chiến thần của Ly Á tự động nảy lên, khiến cô trở thành người duy nhất không bị thương. Về phần tên mập, anh ta thề rằng đã tránh né hết sức có thể, nhưng vẫn bị một con dao đột nhiên xuất hiện trên không trung cào vào cổ, may mà động mạch không bị đứt, nhưng thịt đỏ như máu lộ ra cũng đáng sợ không kém.

Một lần ra đòn, bốn người bị thương, một người may mắn thoát... Đòn đánh bất ngờ của Cáo Đen suýt chút nữa giết chết phe của Thượng Ất trong nháy mắt.

“Chuyện này sao có thể... là ai, ai đã làm vậy? Lại có một kẻ đáng sợ như vậy đang ẩn nấp trong Hương Lâu của tôi!”

Chứng kiến mọi chuyện, Kim Bộ Nhĩ bất động. Cảm giác vô cùng sợ hãi khiến anh cảm thấy toàn thân lạnh toát, ngay cả đầu ngón tay cũng tê dại, Kim Bộ Nhĩ mơ hồ đoán được người làm chuyện đó chính là người vừa biến mất ở cửa.

Nhưng Kim Bộ Nhĩ không thể hình dung được, một con người không thể làm được một cú đánh khủng khiếp như vậy, vậy thì người đàn ông mặt một thân toàn màu đen đó làm thế nào mà lại làm được? Còn có khuôn mặt đó của anh ta, hình như mình đã từng gặp... A, đúng rồi, trong phòng làm việc, mình mới nhận được một thông tin do cấp dưới thu thập được cung cấp. Bên cạnh Triệu Nghị, người mà Thượng Ất đang tìm kiếm có một người đàn ông tên là Cáo Đen, người đàn ông vừa mới biến mất này và Cáo Đen đó giống hệt nhau. Lẽ nào, người đàn ông này là Cáo Đen, anh ta nghe được tin tức nên chủ động đi tìm đám người Thượng Ất?

“Ngài Thượng Ất, người đã động thủ...” Kim Bộ Nhĩ theo bản năng nhắc nhở Thượng Ất, nhưng một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai: “Kim công tử, tôi khuyên anh đừng có nhúng chân vào vũng bùn này, đây là ân oán giữa tôi và bọn họ, anh vẫn là bớt quản nhiều chuyện đi thì tốt hơn...”

“Anh...”

Kim Bộ Nhĩ kinh hồn bạt vía, dựa vào sức mạnh của mình, anh ta không biết đối phương xuất hiện ở bên mình từ lúc nào, nếu như đối phương muốn giết mình thì... Kim Bộ Nhĩ không dám tưởng tượng nữa, chỉ có thể yếu ớt gật đầu, quay đầu nhìn về phía Thượng Ất và những người khác, trong lòng tràn đầy thương cảm.

Chậm rãi bước vào giữa đám đông, khuôn mặt Cáo Đen từ trong bóng tối lộ ra vẻ gầy gò và ảm đạm, nhưng khóe miệng lại nổi lên ý cười, đường cong cong giống như lưỡi liềm trên tay thần chết khiến người khác toàn thân ớn lạnh, khiếp sợ.

“Thượng Ất, chúng ta lại gặp mặt rồi!” Nhìn mặt Thượng Ất tái nhợt, Cáo Đen khẽ lắc đầu, như có chút tiếc nuối, “Nói thật, bộ dạng của anh bây giờ làm tôi rất thất vọng... Ồ, đúng rồi, tôi quên mất, có lẽ anh không biết tôi, tôi tên là Cáo Đen, người lúc trước phái Lãnh Vân đến bắt anh chính là tôi!”

“Người là Cáo Đen? Thuộc hạ của Triệu Nghị?” Con người đen không ngừng co rút lại, Thượng Ất nhìn chăm chăm Cáo Đen với vẻ mặt lạnh lùng mang chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh bị vẻ mặt đau đớn che mất... Cú đâm của Cáo Đen vào ngực anh quá sâu, cho dù thể chất gen amip của anh đang điên cuồng chữa thương thì cũng không ngăn được máu chảy ra.

“Không sai, tôi là thủ hạ của Triệu Nghị.” Cáo Đen chậm rãi đi về phía Thượng Ất, con dao găm sắc bén xuất hiện trong tay, không ngừng biến hóa giữa thế giới trắng đen và thế giới hiện thực, vô cùng ảo diệu.

“Có điều, tôi không ngờ được là mấy người các anh có thể sống sót đi đến tận đây, nói đi, sao các anh lại đến được đây?”

“Máy dịch chuyển thời không, vài thuộc hạ mà Triệu Nghị phái tới Đế Đô bị bắt rồi, bọn họ đã khai ra chuyện sử dụng máy dịch chuyển thời không, chúng tôi lợi dụng kỹ thuật thông đạo vết nứt thời không để đến đây!”

Thượng Ất kể lại toàn bộ sự việc không chút giấu giếm. Một đối thủ ở cấp độ Cáo Đen sở hữu rất nhiều thông tin, những lời nói dối không thể ảnh hưởng gì đến anh ta. Thượng Ất cần ổn định đối thủ để có thời gian phục hồi chấn thương, chờ cơ hội đánh trả.

“Ha ha ah, thật nực cười, công nghệ của máy dịch chuyển thời không đến từ một nền văn minh ngoài hành tinh. Ngay cả các nhà khoa học quân sự ở Ma Đô cũng chỉ có thể thành thạo một số bộ phận trong đó, anh lại có thể không biết xấu hổ mà nói rằng mình phá giải được công nghệ dịch chuyển thời không, anh coi tôi là tên ngốc sao?”

Vượt ngoài dự liệu của Thượng Ất, Cáo Đen dường như không tin những lời của Thượng Ất. Thượng Ất cẩn thận quan sát biểu hiện của Cáo Đen, thấy không có vẻ gì là anh ta đang giả vờ, anh chợt hiểu ra, lẽ nào Cáo Đen không biết việc phá giải công nghệ này không có gì là khó đối với người đột biến não sao? Hay là Cáo Đen, Triệu Nghị, thậm chí toàn bộ căn cứ Ma Đô đều không biết đến sự tồn tại của những con người siêu phàm như người đột biến não?

Hiểu rồi, cuối cùng cũng hiểu rồi... Ánh mắt Thượng Ất dần sáng lên, rất nhiều chuyện ở kiếp trước khiến anh khó hiểu thì bây giờ đã sáng tỏ.

Trong những ngày mạt thế, tại sao căn cứ Ma Đô từng hứng chịu một siêu thảm họa, nhưng thay vì tiêu tan trong tình thế khó khăn thì lại có thể trấn áp các căn cứ khác? Tại sao trong năm năm mạt thế, căn cứ Đế Đô lại có thể đưa quân xuống phía nam để lấy lại một phần lớn lãnh thổ đã mất của Trung Quốc? Tại sao các căn cứ khác lại phải đoàn kết lại chống lại căn cứ Đế Đô?

Tất cả đều bắt nguồn từ sự tồn tại biến thái của những người đột biến não như tiến sĩ L trong căn cứ Đế Đô!

Người bình thường, người thoái hóa, người biến dị, người dị năng, người nguyên tố, người đột biến não... Nếu như cấp độ con người được đánh giá bằng hình kim tự tháp thì những người như tiến sĩ L chính là ngọn của kim tự tháp. Ở nơi họ tồn tại, khả năng sống sót trung bình tổng thể của con người tăng lên với một biên độ lớn, căn cứ Đế Đô là một ví dụ. Bởi vì mọi người đều biết rõ mặc dù người nguyên tố mạnh, nhưng họ không thể nhìn thấy tương lai của thế giới và không thể tính ra được hướng đi nguy hiểm. Chỉ có các á thần đột biến não, họ mới có thể sống lâu và liên tục nâng cao khả năng sống sót.

Chương 604: Công trạng để gia nhập

Chương 604. Công trạng để gia nhập

Còn căn cứ Ma Đô thì sao... Mặc dù lớn mạnh như nhau, nhưng nó đã chọn một con đường khác, một con đường dựa vào việc leo lên cây công nghệ để nâng cao sức mạnh của mình.

Có rất nhiều dấu hiệu cho rằng Ma Đô gặp được căn cứ của người ngoài hành tinh ẩn dưới đáy Tây hồ nên quân đội ở đây đã chuyển toàn bộ các trung tâm nghiên cứu sang nghiên cứu công nghệ của người ngoài hành tinh mà chiến giáp nano là một ví dụ điển hình cho việc leo lên cây công nghệ này.

Cho dù đó là Kim Bộ Nhĩ, người lần đầu gặp mặt, hay là Vương Thần Đông, đứa trẻ hư này, những người này lại hiển nhiên tin rằng chỉ có chiến giáp nano là bất khả chiến bại. Có thể nhận thấy việc này qua việc họ đánh bóng tinh hạch năng lượng thành “đồng tiền tinh hạch” thích hợp cho việc sử dụng chiến giáp.

Rõ ràng khả năng phát hiện tiến hóa ở đây tụt hậu so với Đế Đô. Đặng Ba, người nguyên tố vàng duy nhất lại không được coi trọng mà chỉ có thể trốn trong khu tị nạn, dựa vào việc nhặt rác để kiếm sống.

Căn cứ Ma Đô thực sự đã chọn một con đường hoàn toàn khác với Đế Đô, vì vậy khi anh nói sự thật, Cáo Đen cũng không hiểu những thay đổi ở Đế Đô nên đã nghĩ rằng anh đang nói dối hăn, thật là nực cười.

“Hừm, tùy anh, muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.”

Thượng Ất vẫn im lặng, nhưng cánh tay từ từ siết chặt.

Anh có thể cảm thấy vết thương đã lành một nửa, trên nhân thể tinh không đồ trong cơ thể anh, những ngôi sao nhỏ đang không ngừng phát ra ánh sao

rực rỡ, xung quanh những cụm sao đã được thắp sáng đang cùng nhau phát ra ánh sáng rực rỡ.

Trong nhân thể tinh không đồ, tất cả các vì sao đều biết Thượng Ất gặp nguy hiểm, bọn chúng đang dùng phương pháp của chính mình để loại bỏ cảm giác nguy cơ, Thượng Ất dần dần cảm giác được sức mạnh đã mất đang từ từ xuất hiện.

“Cũng phải, dù sao các người đều sắp chết rồi, những chuyện này có biết hay không cũng không quan trọng.”

Sự bình tĩnh của Thượng Ất rơi vào trong mắt Cáo Đen, khiến anh ta đột nhiên cảm thấy cực kỳ khó chịu, hơn nữa Cáo Đen phát hiện ra một chuyện khiến anh ta rất kinh ngạc. Từ khi anh ta ra tay đến bây giờ, đã trôi qua gần ba phút, năm người bị anh ta đâm vẫn đứng hiên ngang, không có một người nào chết. Đặc biệt là Đặng Ba, người bị thương nặng nhất, vết thương xuyên qua ngực vẫn không ngừng lóe lên ánh sáng vàng khiến cậu nửa đứng nửa quỳ trên mặt đất, nhìn chăm chăm vào mình với đôi mắt đỏ như máu...

“Đám người quái dị này... được thôi, nếu đã như vậy, hãy để tôi chấm dứt mạng sống của đám sâu kiến các người đi, sở hữu ma quỷ, đi chết đi!”

Cáo Đen không do sự kích hoạt chiêu thức sát thủ mạnh nhất lần nữa, sự lạnh lùng đột nhiên ập đến khiến anh ta, Thượng Ất và những người khác bị cuốn theo. Lần này, Cáo Đen dùng toàn bộ sức mạnh, toàn bộ dị năng đều bộc phát ra, thế giới đen trắng lại bao trùm mọi người, con dao sắc bén của anh ta đâm thẳng một đường đen trắng, trong nháy mắt lại chuẩn bị xuyên qua cơ thể của năm người.

Vào lúc này, một thứ gì đó kỳ lạ đã xảy ra!

Trong tầm nhìn trắng đen của Cáo Đen, một vùng bóng tối rộng lớn đột nhiên xuất hiện, quét vào người anh ta khiến anh ta mất đi tầm nhìn, trong lòng đột nhiên phát lạnh.

“Người không nên chọn Đỗ Kiều Kiều, mà nên chọn ám sát ta....” Ở trong đám người, ánh mắt Tống Địch chỉ có một màu đen, giống như là bị ma ám,

nuốt chửng tất cả sự sống. Tất cả mọi người bị ánh mắt của cô quét qua đều cảm thấy có một loại cảm giác sắp mất đi ý thức, chỉ có thể thể kinh hãi lùi về phía sau, còn Tống Địch chỉ cười nhìn Cáo Đen vô hình trong thế giới trắng đen, giọng điệu rất kỳ quái: “Ngài Cáo Đen, tôi nhìn thấy ngài rồi...”

“Cô... không, không thể nào, không ai có thể phá vỡ được thế giới trắng đen của tôi, cô không thể...!”

Cáo Đen hét lên rồi rơi ra khỏi thế giới trắng đen, lộ ra bộ dáng tả tơi.

Màu đen, màu đen, là màu đen quỷ dị... Màu đen nổi trên cơ thể của Cáo Đen vằn vện, giống như một đám mây đen đang bao trùm lấy anh ta, đột ngột kéo Cáo Đen ra khỏi thế giới đen trắng, không ngừng ăn mòn quần áo, làn da thậm chí cả cơ bắp của Cáo Đen.

“Cô là ai, năng lực của cô là gì... Đừng, đừng giết tôi! Làm ơn đừng giết tôi!”

Cáo Đen van xin, cho dù là một người có quyết tâm như thế nào đi chăng nữa thì sự kiên định của anh ta cũng sẽ trở thành mây khói khi nhìn cơ thể mình thối rữa từng chút một. Bây giờ Cáo Đen cực kỳ hối hận, kỹ năng “sở hữu ma quỷ” của anh ta chỉ có thể nhốt năm người, vừa rồi anh ta đã không bắt Tống Địch, một đối thủ đáng sợ, nên bây giờ tính mạng của anh ta đang bị đe dọa.

“Tống Địch, đừng vội giết hắn, chú có chuyện muốn hỏi hắn!” Nhìn thấy Tống Địch định giết Cáo Đen, Thượng Ất đột nhiên ngăn lại, ra hiệu cho Vương Phỉ và Hoàng Quốc tiến lên cứu người, lúc này, Kim Bộ Nhĩ cũng đi tới, đồng thời chỉ huy thuộc hạ đưa người bị thương ngồi lên ghế.

“Ngài Thượng Ất, vết thương của ngài rất nghiêm trọng, tôi khuyên ngài hãy lập tức đến bệnh viện của Ma Đô mới... Đừng lo lắng, tôi sẽ giữ bí mật chuyện này, trước khi ngài an toàn, tôi sẽ phong tỏa Hương Lầu, không cho phép bất cứ ai ra vào, kể cả đám người Vương Thần Đông.”

Trong giọng điệu mang theo sự chân thành, sau trận chiến này, Kim Bộ Nhĩ đã thực sự ngưỡng mộ đám người Thượng Ất. Dù là chiến giáp nano của

quân đội Ma Đô hay sát thủ ma quỷ Cáo Đen, trong đội của Thượng Ất sẽ luôn có người đứng lên nghênh chiến mà không hề sợ hãi.

Những chiến binh dũng cảm luôn đáng được tôn trọng. Cho dù kẻ thù và chúng ta ở hai căn cứ khác nhau, Kim Bộ Nhĩ cũng sẽ tôn trọng Thượng Ất từ tận đáy lòng mình, vì vậy anh sẽ không ngần ngại mà lấy loại thuốc trị thương tốt nhất ở Hương Lầu ra, đồng thời đề nghị sẽ hộ tống họ đến bệnh viện ở Ma Đô để chữa trị.

“Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng chúng tôi không cần đến bệnh viện... này Béo, lát hết trái cây biến dị ở trong túi ra chia cho mọi người!”

Chương 605: Công trạng để gia nhập (2)

Chương 605. Công trạng để gia nhập (2)

Từ chối đề nghị của Kim Bộ Nhĩ, Thượng Ất chỉ huy Hoàng Quốc và Vương Phỉ mở đáy ba lô của bọn họ ra. Một mùi hương pha trộn với hơn chục loại nước hoa khác nhau đột nhiên tuôn ra, ngay cả những người nhìn từ xa cũng bị mùi hương đó thu hút, chân họ bất giác di chuyển qua.

“Tôi nhớ vào, Trúc Tâm Tinh to như vậy sao, còn là màu vàng nữa! Đây là Trúc Tâm Tinh vương sao?” Trong đám đông, một giọng nói kinh ngạc của một người đàn ông vang lên, hiển nhiên là người đàn ông này rất quen thuộc với thiên tài địa bảo, nhìn thoáng qua thôi đã nhận ra viên tinh hạch màu vàng to bằng lòng bàn tay của Thượng Ất là Trúc Tâm Tinh, đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Đừng nói khoác nữa, Trúc Tâm Tinh kia nào có màu vàng chứ, anh cho rằng là quả tiên sao... đợi đã, thật là màu vàng kìa! Tôi thừa nhận mình mù rồi, Trúc Tâm Tinh màu vàng... chắc là ăn vào có thể thành tiên ngay lập tức, đúng không!” Một người đàn ông khác giống như là đang phối hợp vậy, sự kinh ngạc trong giọng nói của anh ta thậm chí còn lấn át cả mọi người, khiến cho mọi người xung quanh đều phải thêm thòm thòm.

“Có thể thành tiên hay không tôi không biết, nhưng tôi biết nhóm người này thật sự sắp thành tiên rồi... mọi người mau xem, những trái cây biến dị trong tay bọn họ hình như đều là màu vàng... bọn họ là tiên nhân đóng giả từ tiên giới xuống Ma Đô của chúng ta sao?”

Giọng nói thứ ba đầy xúc động và ghen tị, trái cây biến dị màu vàng mà Thượng Ất liên tục lấy ra gần như làm mù cả mắt, đồng thời dấy lên làn sóng cảm thán từ những người xung quanh.

Màu vàng, màu vàng, tất cả đều là màu vàng... trong những ngày mạt thế, những con người có thực lực đều biết rằng, khi trong một đám quả thoái hóa xuất hiện một quả màu vàng, điều đó chứng tỏ quả đó đã hoàn thành quá trình tiến hóa thứ hai, năng lượng chứa trong nó sẽ là tổng thể năng lượng của tất cả các quả trên cây. Mà tổng năng lượng của toàn bộ trái cây thoái hóa cũng được thêm vào các loại biên độ tăng trưởng thần kỳ khác nhau...Tùy tiện nghĩ một chút, cảnh tượng này cũng quá kinh người rồi, chẳng trách bọn họ không cần đến bệnh viện, ở bên người người ta đã mang theo một đồng tiền quả cứu mạng rồi!

Nhìn Thượng Ất rạch ròi phân minh chia quả biến dị màu vàng cho mọi người, Kim Bộ Nhĩ đột nhiên có kích động muốn xông qua đó gọi lão đại. Là một trong những ông chủ của Hương Lầu mạnh nhất gần Ma Đô, Kim Bộ Nhĩ đột nhiên cảm thấy mình so với người ta mới chính là kẻ nhà quê chưa nhìn thấy sự đời.

Có cần nhận lão đại ngay tại chỗ không, Kim Bộ Nhĩ bắt đầu nghiêm túc xem xét câu hỏi này, đối với cấp độ tiến hóa của mình, tác dụng của trái cây biến dị đơn giản là quá lớn, ít nhất là trong việc đột phá bình cảnh, Kim Bộ Nhĩ có thể chắc chắn rằng trái cây màu vàng này nhất định là bảo vật. Nếu như bản thân có thể sớm có được thứ này, tuyệt đối có thể nâng cao cấp độ của chiến giáp nano, thậm chí là cả chiến giáp phi thiên – Cắt lừng hung!

“Lão đại Thượng Ất, anh bị thương nặng như vậy, hôm nay đừng rời đi nữa, ở lại Hương Lầu của tôi, tôi hứa sẽ không có kẻ nào dám quấy nhiễu anh!” Kim Bộ Nhĩ đến gần Thượng Ất, mở to mắt nhìn Thượng Ất bỏ sao giao đen có đốm vàng vào miệng Đỗ Kiều Kiều, sau đó nghiền nát một nắm hạt sen vàng đắp lên vết thương của Đỗ Kiều Kiều, dường như không để ý đến trái cây bị nghiền nát rơi vãi khắp nơi.

“Hình như là thứ rơi xuống dưới đất vẫn nhặt lên ăn được....” Kim Bộ Nhĩ nhắm mắt đau đớn, cố gắng kiềm chế ý muốn nhặt mảnh vụn ở dưới đất lên ăn, thẳng thắn tiếp tục nói: “Còn có lão đại Thượng Ất, anh định làm gì Cáo Đen, ở chỗ tôi có một căn phòng bí mật bằng hợp kim, sau khi khóa ở bên ngoài thì không đạn pháo nào có thể xuyên qua được.”

“Kim công tử, anh đang đùa với tôi à, tôi không phải lão đại của anh.” Thượng Ất khẽ liếc Kim Bộ Nhĩ, sau đó lấy ra một bông hoa sâm bụt màu vàng, không chút do dự bóp nát rồi đắp lên vết thương của mình, tên mập và Đặng Ba.

“Ha ha, tôi thực sự rất ngưỡng mộ thực lực của lão đại Thượng Ất anh, từ nay về sau tôi nguyện làm thủ hạ của anh, làm trâu làm ngựa, khắc cốt ghi tâm, chết cũng không từ...” Giọng nói của Kim Bộ Nhĩ càng ngày càng nhỏ, là một người hâm mộ mới của Thượng Ất, mặt anh ta không dày bằng tên mập, mấy câu nói này làm cho anh ta có chút thấy ghê tởm.

“Ha ha, Kim công tử tình nguyện gia nhập đội ngũ của Thượng Ất tôi? Vừa này anh cũng nghe thấy rồi, chúng tôi đến từ Đế Đô ở phương bắc, nói chính xác thì chúng ta là kẻ địch của nhau...”

Nhìn Kim Bộ Nhĩ bình tĩnh, trong lòng Thượng Ất khẽ động. Công bằng mà nói, anh thật sự cần sự giúp đỡ của Kim Bộ Nhĩ, trái cây biến dị tuy mạnh nhưng vết thương mà họ bị quá nghiêm trọng, cần được nghỉ ngơi và chăm sóc ngay lập tức.

Hương Lầu là một lựa chọn rất tốt, Kim Bộ Nhĩ, công tử của Ma Đô cũng đã thể hiện đủ sự chân thành, sẽ là một lựa chọn tốt nếu nhận anh ta vào đội... Nhưng mà, Thượng Ất không chắc chắn là Kim Bộ Nhĩ có hạ quyết tâm được hay không, vì vậy vẫn cần phải thử anh ta một chút.

“Những thứ đó đều không quan trọng, lão đại Thượng Ất, anh yên tâm đi, mặc dù Kim Bộ Nhĩ tôi cũng là công tử ăn chơi, nhưng bình thường khâm phục nhất chính là người mạnh, chỉ cần anh nhận tôi, cho dù phải bỏ lại Hương Lầu tôi cũng nhất định phải đi theo anh!”

Kim Bộ Nhĩ vỗ ngực bảo đảm, vẻ mặt nghiêm túc trông rất thành khẩn, Thượng Ất không khỏi khẽ gật đầu, bình tĩnh nói: “Nếu như anh đã muốn

gia nhập đội của tôi, vậy thì anh đi giết Vương Thần Đông đi, coi như là lập công trạng để gia nhập.”

“Cái gì? Giết Vương Thần Đông, chuyện này...”

Kim Bộ Nhĩ không ngờ Thượng Ất lại đưa ra yêu cầu như vậy, không khỏi ngây người tại chỗ.

“Giết Vương Thần Đông” Kim Bộ Nhĩ sửng sốt, sau đó biểu cảm phức tạp hiện lên trên mặt anh ta.

Chương 606: Giúp tôi khám phá di tích

Chương 606. Giúp tôi khám phá di tích

“Sau khi giết Vương Thần Đông ở nơi đông người thế này, e rằng tôi thực sự sẽ không còn chỗ đứng ở Ma Đô nữa, họ Vương đứng sau lưng đứa trẻ này là đại gia tộc một tay che trời trong quân đội Ma Đô, thuộc hạ trực thuộc có tới 15.000 người, hơn nữa còn có rất nhiều chiến giáp nano, vũ khí công nghệ đáng sợ của người ngoài hành tinh... Vì Thượng Ất mà họ trở mặt với gia tộc lớn như Vương gia, thật sự đáng sao?”

Kim Bộ Nhĩ lâm vào tình thế khó xử, Thượng Ất cũng không nóng nảy, xoay người hỗ trợ Hoàng Quốc và Vương Phi kiểm tra thương tích của mọi người.

Phải công nhận thiên tài địa bảo ở mặt thể rất kinh người, những quả màu vàng này rất nhiều năng lượng sinh học, những vết thương đáng sợ của Bạng Tử và Đỗ Kiều Kiều đang lành lại nhanh chóng, đoán chừng nếu cứ như này trong khoảng một hoặc hai tuần là có thể khỏi hoàn toàn.

Chỉ có vết thương của Đặng Ba rắc rối hơn, bởi vì nó là một vết đâm xuyên thấu, máu từ vết thương phun ra, dường như đã làm tổn thương đến các cơ quan nội tạng, quả vàng năng lượng dù có huyền diệu đến đâu cũng không có tác dụng mất, chỉ có thể dựa vào Đặng Ba ngoan cường kiên trì.

Tình hình thực tế không mấy khả quan, bây giờ người duy nhất duy trì được hiệu quả chiến đấu tốt trong đội là Ly Á và Cao Vũ Hàm, về phần cô bé Tống Dịch, sau khi tức giận giải phóng sương đen ở thế giới minh linh, thì đã dựa vào vòng tay Ly Á chìm vào giấc ngủ sâu, rõ ràng là đã tiêu hao quá nhiều năng lượng.

“Có vẻ như cần phải điều chỉnh lại kế hoạch, lịch trình ban đầu ít nhất phải tăng lên gấp đôi, hơn nữa đã đặc tội nhóm Vương Thần Đông rồi, nên có thể sẽ có rất nhiều rắc rối đang đợi phía sau...” Thượng Ất suy nghĩ về phương pháp đối phó, giọng nói của Kim Bộ Nhĩ đột nhiên vang lên bên tai anh: “Lão đại Thượng Ất, nếu thực sự phải giết chết Vương Thần Đông thì tôi có một thỉnh cầu...”

“Giúp anh đối phó với quân đội đứng sau Vương Thần Đông? Không thành vấn đề!” Thượng Ất bình tĩnh nhìn Kim Bộ Nhĩ, chuyện này không cần Kim Bộ Nhĩ phải nói thì anh cũng sẽ gây rắc rối cho quân đội của Ma Đô. Dù sao cũng là quân đội Ma Đô đã làm lộ công nghệ dịch chuyển thời không cho Triệu Nghị, việc tìm kiếm và giải quyết nhà khoa học ở Ma Đô cũng là một trong những nhiệm vụ lần này.

“Không phải chuyện này, liên quan đến sự uy hiếp của quân đội, anh không cần quan tâm, nếu thật sự phải xé rách mặt nhau, Kim gia chúng tôi cũng không sợ Vương gia, chuyện tôi muốn thỉnh cầu là...” Kim Bộ Nhĩ ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, hạ giọng nói, “Tôi muốn nhờ anh đi cùng với tôi đến di tích của người ngoài hành tinh, gián điệp tôi sắp xếp ở quân đội Ma Đô đã thông báo cho tôi là hai ngày trước lớp thứ hai của di tích người ngoài hành tinh đã được mở ra, trong đó có một số lượng áo giáp và hệ thống vũ khí mới xuất hiện, gia tộc của Vương Thần Đông, còn có La gia của La công tử vừa nãy ở đây, và bốn năm gia tộc có gốc gác sâu trong Ma đô đều đã được thông báo, họ đang tổ chức nhân sự để bí mật lén vào lớp không gian thứ hai để khám phá di tích, truy tìm kho báu. Tôi muốn thỉnh cầu anh, giúp tôi tiến vào không gian thứ hai, Kim gia chúng tôi không được thua trong cuộc truy tìm kho báu này, tôi muốn biến Kim gia trở thành gia tộc lớn nhất ở Ma Đô, trở thành Kim gia kiểm soát toàn bộ Ma Đô mới trong tay!”

...

Thì ra là như vậy, Thượng Ất lặng lẽ gật đầu, yên lặng nhìn Kim Bộ Nhĩ. Chuyện này rất rõ ràng, những di tích người ngoài hành tinh mà anh ta nói đến chính là nơi sản sinh ra công nghệ quân sự của Ma Đô cũng đang lục đục, các thế lực lớn đang âm thầm nội chiến với nhau. Trong thời đại mặt thể này, để có thể sức mạnh và làm chủ được nhiều tài nguyên hơn, những người con của các gia đình quý tộc này cũng phải cống hiến hết mình cho cuộc chiến đẫm máu, không ai có thể đứng ngoài cuộc.

Có điều, nếu đã có thể kiểm soát tất cả, đương nhiên quân đội Ma Đô cũng không ngốc, sao tin tức về việc mở không gian di tích lại có thể dễ dàng lan truyền như vậy, đến cả tên như La công tử cũng có thể biết? Ngoài ra, khu di tích đã bị quân tội phong tỏa, Thượng Ất cũng không thể nghĩ ra khả năng thứ hai nào để có thể vào được...

“Lão đại, người ngoài hành tinh không phải thứ giống như anh nghĩ đâu, lúc trước tôi đã từng nói trong đó rất lớn, đó mới chỉ là tầng không gian thứ nhất, bây giờ có tin tức truyền đến, dường như di tích của người ngoài hành tinh này được kết nối với các chiều không gian khác nhau, bên trong sẽ có thể có “ánh sao”, người bước vào sẽ bị dịch chuyển ngẫu nhiên đến một không gian khác giống như Trái Đất, cần phải tìm ra được “sao Khôi” sáng nhất ở trong đó mới có thể thoát ra ngoài...”

Kim Bộ Nhĩ cố gắng dùng ngôn ngữ đơn giản để giải thích, nhưng mà Thượng Ất và những người khác nghe thấy vẫn rất mơ hồ, mà Cao Vũ Hàm dường như đã hiểu và quay sang Thượng Ất: “Đồng ý với anh ta, chúng ta cũng đi di tích người ngoài hành tinh!”

...

Ngày hôm sau, ở Ma Đô mới, mặt trời chói chang, hôm nay là ngày thời tiết đẹp hiếm có, mặt trời mọc đỏ rực như chiếc bánh trứng khổng lồ khiến những người tị nạn đang tìm kiếm thức ăn trong bãi rác phải chảy nước miếng, nhưng cực kỳ bất lực.

Ở trong Hương Lâu phía bên kia, tất cả khách đều tập trung sảnh hội nghị trên tầng ba, bất lực nhìn người của Kim Bộ Nhĩ giao những món ăn khác nhau, nhưng không ai có thể thoải mái ăn chúng. Kể từ đêm hôm qua,

ngay cả một con ruồi cũng khó có thể bay ra khỏi Hương Lầu được bao quanh bởi lính canh dày đặc.

Vương Thần Đông đã chết, La công tử cũng đã chết, trong số những người đi cùng họ, tất cả những người có cơ hội tiết lộ tin tức ra ngoài đều bị Kim Bộ Nhĩ giết ngay trước mặt Thượng Ất. Cáo Đen bị lực tinh thần mạnh mẽ của Cao Vũ Hàm tấn công, anh ta chỉ kiên trì được ba phút trước khi khai ra toàn bộ những gì mình biết.

Chương 607: Em họ Kim Ca

Chương 607. Em họ Kim Ca

Hóa ra Triệu Nghị cũng nhận được tin tức về việc mở không gian của di tích người ngoài hành tinh, anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ khi Cáo Đen giết chết Thượng Ất và những người khác trở về thì sẽ cùng nhau bàn bạc kế hoạch tiến vào khu di tích để đi tìm kho báu.

Tất cả mũi nhọn đều hướng vào di tích của người ngoài hành tinh, dưới sự kiên trì của Cao Vũ Hàm, Thượng Ất buộc phải thay đổi ý định, chuẩn bị đi đến khu di tích cùng Kim Bộ Nhĩ.

“Lão đại, vấn đề thăm dò di tích lần này không hề tầm thường, đêm qua tôi đã phái người thông báo cho người nhà, lát nữa họ sẽ phái người đến đón chúng ta về khu di tích của người ngoài hành tinh.”

Kim Bộ Nhĩ ở bên cạnh Thượng Ất nhẹ nhàng đặt ba lô đầy đồ đạc lên người Thượng Ất, rồi xoay người đưa ba lô giống như thế cho Ly Á và Cao Vũ Hàm, như thế đồ đạc được sắp xếp cho bốn người đi khám phá di tích lần này đều đã hoàn chỉnh.

“Thượng Ất, hay là em ở lại, em hơi lo lắng về Kiều Kiều và những người khác.”

Ly Á dịu dàng nhìn Thượng Ất, trên mặt lộ ra vẻ do dự. Đêm qua, khi thảo luận về việc ai sẽ đến khu di tích của người ngoài hành tinh, cô đã không ngần ngại yêu cầu được đến đó, nhưng không hiểu sao khi cô ngẩng mặt lên

trời và cảm nhận sức mạnh của chiến thần vào sáng sớm nay thì đột nhiên trái tim cô nhói lên, như thể có điều gì đó tồi tệ sắp xảy ra.

Cảm giác này khiến Ly Á rất mơ hồ, nói chung, buổi sáng là lúc sức mạnh chiến thần mạnh nhất, ở trong sức mạnh của chiến thần, Ly Á cảm thấy yên bình và thoải mái, cô như được tắm trong ánh sáng của các vị thần.

Nhưng hôm nay thì khác, khi Ly Á đối diện với ánh ban mai, một làn hơi u ám, lạnh lẽo thậm chí nhức nhối phả vào mặt cô, như thể cô đang đối mặt với một ác thần. Ly Á cảm thấy khí tức tiêu cực này rất mạnh, ác ý mạnh mẽ, dường như ác ý này muốn gửi cho cô một vài thông tin, nhưng Ly Á đã sợ đến mức lập tức dừng giao tiếp với sức mạnh chiến thần, cảm giác chính là biến mất rồi.

Bây giờ khi chuẩn bị đi khám phá di tích, Ly Á không khỏi cảm thấy lo lắng khi nhớ lại cảnh tượng lúc sáng sớm, cô luôn cảm thấy có điều gì đó tồi tệ sắp xảy ra.

“Chị Ly Á, chúng em không sao cả, có chú mập và Tổng Địch ở đây với em rồi, còn có chú Hoàng và chú Vương, Đặng Ba bảo vệ em, không sao đâu! Chị đi cùng với chú Thượng Ất đi, cẩn thận đừng để Cao Vũ Hàm kia được lợi!”

Sau một đêm nghỉ ngơi, sắc mặt tái nhợt của Đỗ Kiêu Kiêu cuối cùng cũng có chút huyết sắc, nhìn thấy Ly Á ra ngoài, cô đột nhiên có chút lo lắng.

“Kiêu Kiêu, mọi nguyên nhân không như em nghĩ đâu... chị...”

Mọi thứ rất kỳ lạ, Ly Á không biết giải thích thế nào, chẳng lẽ nói lúc sáng giao tiếp với sức mạnh chiến thần, cô đã gặp phải ảo giác, gặp chuyện không vui thì không đi nữa? Ly Á không thể nào nói ra những lời tùy hứng như vậy được.

Thượng Ất không biết chuyện gì xảy ra, chỉ coi là chưa có nghỉ ngơi tốt, nhẹ giọng an ủi, “Ly Á, đừng lo lắng, không ai có thể làm Kiêu Kiêu bị thương đâu, Ly Á, em cũng biết khả năng chạy trốn của tên mập này rất tốt mà. Đừng lo lắng!”

“Khụ khụ khụ, lão đại, anh quá khen rồi, không phải tôi nói khoác với mọi người đâu, có Bạng Tử tôi ở đây, mọi người yên tâm đi, tôi đảm bảo yêu ma quỷ quái gì cũng không làm hại bọn họ được... Đúng rồi, lão đại, đến khu di tích đừng quên đem cho tôi cái gì ngon về đó, quả biến dị vàng gì đó đem về nhiều chút... Ai da, cái cổ của tôi, tên Cáo Đen chết tiệt đó, dao đó chém tôi cũng đau thật.”

Cổ tên mập quần đầy băng, giống như một con heo to béo bị thắt cổ, miệng ậm ừ nhưng vẫn nghĩ đến việc ăn uống khiến ai cũng phải mỉm cười, bầu không khí trong phòng cũng dịu đi rất nhiều.

Anh chàng này đúng quả là vui tính trời sinh, ai cũng lắc đầu cười.

“Bạng Tử, yên tâm đi, nếu có cái gì ngon, chắc chắn sẽ nghĩ đến anh!” Kim Bộ Nhĩ mỉm cười đứng dậy, nhìn qua cửa sổ, một chiếc xe tải cỡ lớn từ từ đi đến từ đường chân trời xám xịt, đầu xe phản chiếu ánh sáng mặt trời.

“Lão đại, xe đến rồi, bây giờ chúng ta đi thôi? Vậy còn những người ở hiện trường hôm qua nhìn thấy tình hình thì thế nào, có cần giải quyết hết không?” Kim Bộ Nhĩ kính cẩn xin chỉ dẫn, vì đã quyết định liên thủ với Thượng Ất để đột nhập vào di tích người ngoài hành tinh, những người tận mắt chứng kiến cuộc chiến hôm qua theo lý thì nên giết hết để tránh rò rỉ tin tức. Có điều, hôm qua Thượng Ất không đồng ý giết hết, hôm nay Kim Bộ Nhĩ quyết định thử lại lần nữa, rốt cuộc thì vấn đề này là đặt cược tương lai và vận mệnh của Kim gia bọn họ.

“Tôi nghiệm giết người sao? Thượng Ất trừng mắt nhìn Kim Bộ Nhĩ, sau đó nói: “Hơn nữa, nhiều người như thế, anh giết được hết sao? Tin tức kiểu gì cũng bị truyền ra thôi, không thể nào phong tỏa hoàn toàn được... thả người ra đi, không rảnh xử lý bọn họ!”

“Được... được thôi! Bây giờ tôi hạ lệnh thả người!”

Chạm vào cái mũi xám xịt, Kim Bộ Nhĩ cười ranh mãnh, sau đó ra lệnh cho người mở cửa Hương Lâu thả mọi người đi, lúc này, xe đón bọn họ cũng đã tới cửa, Thượng Ất và những người khác nhanh chóng đi lên xe.

“Kim Bộ Nhĩ, ông nội trong nhà nói rồi, trong di tích của người ngoài hành tinh cực kỳ nguy hiểm, anh tự mình cẩn thận một chút, nếu có thể, cố hết sức để có được thông tin kỹ thuật cốt lõi của chiến giáp người ngoài hành tinh cấp cao, đây là ổ USB tải xuống đặc biệt, có thể lưu trữ 200T dữ liệu, giữ lấy nó!”

Phía trước xe, một cô gái trẻ có khuôn mặt khá giống với Kim Bộ Nhĩ đang dựa vào cửa xe, miệng không ngừng giải thích nhiệm vụ mà gia tộc đặt ra, nhưng ánh mắt lại không ngừng liếc nhìn Thượng Ất hết lần này tới lần khác, thỉnh thoảng còn có vài tia sáng nổi lên từ khóe mắt, tiếp tục nói:

“Ông nội còn nói, nếu như anh đã quyết định hợp tác với người ngoài khám phá di tích, Kim gia trực tiếp giúp anh thì không tốt lắm, từ giờ tất cả mọi việc anh đều phải tự dựa vào chính mình, đừng để bị một người trông giống hổ nhưng thực ra lại là mèo lừa!”

Chương 608: Tự mình cút

Chương 608. Tự mình cút

“Nha đầu Kim Ca này, lại giả truyền thánh chỉ rồi, câu cuối cùng chắc chắn là do em tự thêm vào đúng không, ông nội có thể nói những lời không đánh tin thế không?”

Nhìn cô gái tóc ngắn xinh đẹp trước mặt, Kim Bộ Nhĩ khẽ thở dài, lắc đầu tỏ vẻ không nói nên lời.

Cô gái này tên là Kim Ca, một người em họ trong Kim gia, năm nay mới hai mươi tuổi nhưng cô được ông nội và gia tộc đánh giá rất cao bởi sự gan dạ của mình, một trong số ít những chiếc áo giáp của Kim gia chính là đưa cho nha đầu này, là một người rất nổi bật trong thế hệ trẻ, là người mà Kim Bộ Nhĩ vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.

Đáng tiếc, nha đầu này có một điểm cực kỳ không tốt, cô quá kiêu ngạo, ngoại trừ một vài người lớn tuổi quyền lực trong gia tộc, thậm chí đến cả Kim Bộ Nhĩ người sở hữu Bước Chân Tật Phong cô cũng không để vào mắt. Ngày bình thường không bao giờ có thái độ mình là một người em gái,

không chỉ gọi thẳng tên họ mà còn hay nói lời châm chọc khiến Kim Bộ Nhĩ cực kỳ buồn bực.

“Là tôi nói đấy, ông nội ngại không nói, tôi đương nhiên phải thay ông nói!” Kim Ca không hề khách khí nói, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Thượng Ất.

“Người nào đó tự cho mình là thông minh nếu như bị người khác lừa rồi, với tư cách là người thân tôi phải nhắc nhở hẵn một chút, miễn cho truyền ra ngoài làm mất mặt Kim gia chúng ta.”

“Người nhà này thật là nhàm chán... Kim Bộ Nhĩ, gen nhà anh đúng là không ra làm sao cả, lúc xuất hiện sao lại đều là bộ dạng của một tên ngốc vậy?”

Cao Vũ Hàm ở phía sau Thượng Ất cười khinh thường. Kim Ca à, theo cô thấy, tư thế của Kim Ca bây giờ là khiêu khích, trông giống như một con công nhỏ đang khoe lông của nó mà lại không biết rằng đối tượng cô khiêu khích lại là một con phượng hoàng thành thực.

“Khụ khụ, không cần phải nói như vậy chứ... Kim Ca vẫn còn nhỏ, mọi người nên rộng lượng chút!”

Kim Bộ Nhĩ cười khổ, Kim Ca vừa xuống xe là anh đã biết chuyện gì xảy ra rồi, chắc chắn hai bên sẽ nói nhau vài câu, chỉ có điều anh ta sẽ bị bắt vào giữa cho hả giận.

“Kim Bộ Nhĩ, sao bây giờ tôi mới phát hiện ra là anh nhát vậy nhỉ? Anh đi chọc ghẹo gái hả? Về sau ra ngoài đừng có nói là quen tôi, mất mặt lắm!” Kim Ca rất không hài lòng với biểu hiện của Kim Bộ Nhĩ, thật không ngờ là Kim Bộ Nhĩ bình thường yên lặng đột nhiên bật dậy, hét lên giống như là bị trúng độc bọ cạp vậy, “Kim Ca, em nói cái gì vậy, em đi chọc ghẹo gái đó đó...”

...

“Không phải chứ Kim Bộ Nhĩ, bây giờ anh tiến bộ rồi, thật sự dám đi chọc ghẹo gái rồi? Ai vậy? có xinh không? Giới thiệu cho tôi gặp đi!” Kim Ca

toát ra vẻ tò mò.

“Gặp cái rắm, mau lên xe đi, làm chậm trễ hành động thì em ở đó đợi bị phạt đi!” Kim Bộ Nhĩ tức giận nói rồi quay đầu cúi xuống xin lỗi Thượng Ất: “Lão đại, cô em họ này của tôi không biết lớn nhỏ, anh đừng chấp nhặt với cô ấy!”

“Không sao đâu, tôi cũng không định làm quen với cô ấy, một người lái xe mà thôi.”

Thượng Ất bình tĩnh nhẹ nhàng nói, đôi mắt của anh nhìn thẳng qua Kim Ca, như thể cô không tồn tại. Những người quen Thượng Ất đều biết rõ dáng vẻ này có nghĩa là Thượng Ất đang tức giận, thực ra sâu trong anh ấy là một người thù dai, chỉ là Kim Bộ Nhĩ không biết mà thôi.

Thượng Ất khinh thường tầm nhìn của Kim Ca, nếu như thật sự muốn động thủ thì người trẻ tuổi nhất trong đội là Cao Vũ Hàm cũng có thể đánh bại được cô ấy, sao anh có thể so đo một chuyện nhỏ như vậy với cô chứ.

“Xì, giả bộ là cao thủ cái gì chứ? Nhìn bước chân anh như có như không, khuôn mặt tái mét là biết ngay anh là một kẻ háo sắc rồi, chỉ có tên ngốc Kim Bộ Nhĩ này mới bị anh lừa thôi, muốn lừa tôi còn lâu mới đủ trình, mấy người các người đi xuống cho tôi, xe của tôi không phải để chờ mấy tên lừa đảo!”

Kim Ca chỉ vào Thượng Ất đang ngồi trong xe với vẻ khinh thường, khi cô liếc qua mái tóc vàng của Ly Á được che kín, sự khinh thường trong ánh mắt càng trở nên đậm hơn. Rất hiển nhiên, trong lòng cô Ly Á chính là “nữ nhân gợi cảm” mập mờ với Thượng Ất.

“Kim Ca, đủ rồi, còn nói linh tinh nữa thì đừng trách anh trở mặt!”

Kim Ca nói như vậy khiến Kim Bộ Nhĩ rất xấu hổ. Ngày thường, lúc nào anh cũng nhường cô, thứ nhất vì Kim Ca là con gái của cô anh nên cả hai đã mỗi quan hệ hòa thuận từ nhỏ, ngoài ra, Kim Ca còn rất được các anh cả trong gia tộc yêu quý, nên cả Kim Bộ Nhĩ cũng luôn nhẫn nhịn cô.

Nhưng hôm nay, cô thực sự rất quá đáng, Kim Bộ Nhĩ đi thẳng lên xe với gương mặt đen như đáy nồi. Khu di tích người ngoài hành tinh sắp mở cửa rồi, Kim Bộ Nhĩ không muốn chuyện lớn bị trì hoãn chỉ vì sự tùy tính của nha đầu này, nếu như cô đã không đồng ý lái xe vậy thì dứt khoát không cho cô lên xe nữa, cùng lắm thì về sau giải thích rõ với trưởng bối trong gia tộc là được.

“Ha ha, trở mặt với tôi, anh có năng lực này sao? Chiến giáp cắt lưng hung, bạo phát cho ta!” Trái ngược với tưởng tượng của Kim Bộ Nhĩ, nha đầu Kim Ca này rất nóng tính, thấy Kim Bộ Nhĩ “không chịu tình ngộ”, cô liền kích phát chiến giáp cắt lưng hung của mình, trong nháy mắt ánh mắt mọi người lóe lên màu đỏ, mở mắt ra đã thấy Kim Ca mặc một bộ giáp đỏ rực chói mắt như viên hồng ngọc, uy phong凛冽 đứng trước đầu xe.

“Kim Ca, em điên rồi sao? Em thật sự định động thủ với anh sao? Con nhóc chết tiệt, em đừng tưởng anh sợ em, xem chiến giáp Ma Vương Thiên Bộ Vũ đây...”

“Được rồi, đừng hét nữa... một cái chiến giáp tốt như vậy mà lại cứ phải đặt cho nó cái tên quái gở thế, có phải là thế hệ trẻ Kim gia các người xem phim hoạt hình nhiều rồi không hả?” Xoa xoa thái dương, Thượng Ất lặng lẽ xuống đi đến bên cạnh Kim Ca, bình tĩnh nhìn bộ chiến giáp đỏ thẫm cao lớn trước mặt nói: “Nghe đây, bây giờ tôi cho cô hai lựa chọn, hoặc là tự mình cắt, hoặc là tôi đá cô cắt, cô chọn một cái đi!”

...

Chương 609: Nhiệm vụ vinh quang

Chương 609. Nhiệm vụ vinh quang

Im lặng, xung quanh bán kính hàng chục mét tất cả mọi thứ đều im lặng, ngay cả tiếng gió cũng bị lời nói lạnh lùng này đóng băng, không một tiếng động nào dám vang lên.

Quá tuyệt vời, quá bá đạo, quá khoa trương rồi... Khuôn mặt của đám người vây xem lộ ra biểu cảm tuyệt vời, thật may là họ chưa rời đi ngay lập

tức, càng thú vị hơn là được tận mắt chứng kiến tất cả những điều này, đặc biệt là được nhìn thấy người khổng chế chiến giáp cắt lưng hung, đúng thật là còn phấn khích hơn là trúng số độc đắc.

Đó là chiến giáp cắt lưng hung... nằm trong số những thiết giáp hàng đầu của quân đội Ma Đô, với phương pháp tấn công bằng ngọn lửa độc đáo và sở hữu khả năng bay cự ly ngắn, hiệu quả chiến đấu của chiến giáp này chắc chắn nằm trong top 10.

Trong trận chiến bảo vệ căn cứ trước đây, nhiều người đã được chứng kiến sức mạnh khủng khiếp của chiến giáp này. Khi đó, bộ chiến giáp cắt lưng hung này giống như một con phượng hoàng lửa bay trên chín tầng trời, với sức mạnh của mình, nó giết chết liên tiếp ba con quái thú thoái hoá cấp vương, có vô số con thú thoái hóa khác thì chết dưới ngọn lửa của chiến giáp, nó giống như một chiếc máy ủi đất, bất cứ nơi nào nó đi qua, thú thoái hóa chỉ có thể để lại một mảng đầy xác chết...

Thật không ngờ, người điều khiển chiến giáp cắt lưng hung lại là người của Kim gia, mà lại còn là một thiếu nữ xinh đẹp, đáng người mảnh mai như vậy... Thật là một chuyện đi đáng giá, loại cơ hội này không phải ai cũng có thể gặp phải.

Nhưng mà, vừa rồi người đàn ông đứng trước chiến giáp cắt lưng hung này nói “cút” là sao? Không phải tên này điên rồi chứ, lại dám nói như thế với người điều khiển chiến giáp cắt lưng hung của Ma Đô, đoán chừng kể cả cao thủ đứng đầu Ma Đô là Hạo Thiên cũng không dám làm như thế đi?

“Bây giờ thì tôi hiểu tại sao tên ngốc Kim Bộ Nhĩ đó lại bị anh lừa đến xoay vòng rồi, tên gia hỏa này quả nhiên dũng cảm! Dám đứng trước chiến giáp cắt lưng hung của tôi kiêu ngạo như thế, anh chính là người đầu tiên!”

Giọng nói tức giận của Kim Ca phát ra từ trong chiến giáp, lúc này cô cũng bất ngờ vì hành động của Thượng Ất, nhưng sau đó thì bật cười. “Có điều, anh cũng ngu ngốc như thế, Kim Bộ Nhĩ không nói với anh sao, chiến giáp cắt lưng hung này của tôi có tất cả 130 lỗ tấn công, trong đó có bốn khẩu súng phun ra lửa, trong vòng ba giây có thể phóng ra ngọn lửa có nhiệt độ lên tới 4000 độ, ngay cả áo giáp hợp kim cũng không thể chịu được, cơ thể

của anh sợ là sẽ biến thành than ngay lập tức, có phải là sau khi nghe rồi thấy rất sợ không, ha ha ha.”

...

“Cười đủ chưa...” Thượng Ất bình tĩnh nhìn chiến giáp cắt lưng hung, trên ngực đột nhiên xuất hiện màu đỏ sậm, sau đó trên mặt đỏ sậm hiện lên một màu xanh chói mắt, cảnh tượng kỳ quái kia khiến tất cả mọi người xem xung quanh đều kinh ngạc.

“Mau nhìn xem, tên đó biết ma thuật, mũi tên ma thuật trên cây cung lớn hóa ra là do anh ta bắn ra!” Một vài người trong đám đông hét lên, điều này thu hút sự cực kỳ khinh thường của những người biết nhìn hàng ở bên cạnh.

“Im đi, hừ, mũi tên ma thuật, anh đọc quá nhiều tiểu thuyết giả tưởng trước mặt thế rồi à! Đó gọi là vũ khí năng lượng, nguyên lý sử dụng năng lượng của nó tương tự như chiến giáp nano!”

“Vũ khí năng lượng? Ý anh là con người có thể thu thập năng lượng sinh học để chế tạo vũ khí cho mình? Tôi nhớ vào, đó không phải là đấu khí trong truyền thuyết sao?” Một kẻ ngu dốt nào đó hét lên đầy phấn khích, còn những người xung quanh thì cạ lời với tên này.

Còn con mẹ nó đấu khí, đấu cái rắm! Loại thân thể vật chất này hấp thu năng lượng sinh học sau đó ngưng tụ thành vũ khí, sức chiến đấu của nó không biết mạnh hơn bao nhiêu lần so với cái “đấu khí” rách nát kia đó, không thấy người ta còn không sợ chiến giáp cắt lưng hung sao!

“Sức mạnh nguyên tố nước thật mạnh, không ngờ anh có thể ngưng tụ nguyên tố nước để làm thành vũ khí? Anh... anh cũng là nguyên tố giả sao?”

Đối mặt với sức mạnh nguyên tố nước mạnh mẽ từ Thao Thiết Cốt Cung, Kim Ca có chút hoảng hốt. Sức tấn công của chiến giáp cắt lưng hung cao hơn nhiều so với các loại chiến giáp khác, nó dựa vào ngọn lửa năng lượng mà hệ thống năng lượng lửa của nó tạo ra. Trong những trận chiến trước đây, chỉ cần phun ra ngọn lửa, dù là yêu thú thoái hóa hay là kẻ địch, đều sẽ

bị nhiệt độ cao hàng ngàn độ của ngọn lửa thiêu đốt thành than, có thể nói là bất khả chiến bại.

Nhưng bây giờ, mũi tên dài màu xanh lam nhạt trong tay người đàn ông thân nhiên chĩa vào cô, khiến cô cảm thấy mình như đang đối mặt với biển cả. Cô có thể cảm nhận khí tức của mặt nước hùng vĩ mà mệnh mông, cho dù đứng cách mười mấy mét cũng có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

Kim Ca không dám cử động, cô biết rõ hậu quả của việc bị tấn công bởi mũi tên nguyên tố nước mạnh mẽ này. Ngay cả khi có bộ chiến giáp cắt lưng hung bảo vệ cô khỏi chấn thương vật lý bằng lớp giáp cứng bên ngoài, nhưng bởi vì nguyên tố khắc nhau, lỗi điều khiển của chiến giáp cắt lưng hung nhất định 100% là đi đời rồi...

Kim Ca không dám mạo hiểm, chiến giáp cắt lưng hung này tương đương với mạng sống của cô, một khi nó bị hỏng, không cần những trường bối trong gia đình trừng phạt thì cô cũng sẽ buồn bực mà tự tử.

“Cô không biết gì về sức mạnh của tôi...”

Giọng điệu Thượng Ất vẫn hờ hững, nhưng cây cung Thao Thiết mà anh cầm trong tay không ngừng rung lên. Vật thể hung ác này chính là của Thao Thiết ở thời thượng cổ, mặc dù đã biến thành cây cung bằng xương, nhưng bản năng muốn nuốt chửng các vật thể năng lượng mạnh mẽ, nó hận không thể khiến Thượng Ất bắn ra mũi tên nguyên tố nước ngay bây giờ, như vậy thì nó có thể đối mặt với chiến giáp cắt lưng hung, nuốt chửng dòng năng lượng tiêu tán trong không trung, thỏa mãn dục vọng muốn nuốt tất cả của nó!

“Bây giờ, rút khỏi đây ngay, như vậy thì cô có thể tiếp tục sống!” Thượng Ất cố gắng kìm nén sự tức giận trong lòng, nếu như người kia không phải là em họ của Kim Bộ Nhĩ thì anh đã bắn mũi tên này ra rồi.

Chương 610: Nhiệm vụ vinh quang (2)

Chương 610. Nhiệm vụ vinh quang (2)

“Hừ, coi như các người ác... cú cái bà nội nhà nó, ta đây không chấp nhận với người... ai da!”

Vẫn còn chưa nói hết câu, Kim Ca đã khôn ngoan quay người lại, bỏ đi. Nhưng trong lúc vội vàng, cô không để ý phía sau còn một cái hố lớn trên mặt đất, cô lao đảo rồi rầm một tiếng ngã xuống đó như con chó gặm bùn, mũi giáp đồ rục lập tức dính đầy bùn đất, cả người giống như là một quả bóng vừa lăn từ bùn ra.

“Nha đầu này... cũng nên bị chém bớt nhục khí đi!” Kim Bộ Nhĩ nhìn bộ dạng xấu hổ của Kim Ca, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm một chút. Đồng thời, sự ngưỡng mộ của anh ta đối với Thượng Ất càng ngày càng cao, những sức mạnh liên tiếp bộ lộ ra của Thượng Ất thực sự là làm người khác chấn kinh, Kim Bộ Nhĩ tràn đầy tự tin đối với chuyến đi khám phá di tích người ngoài hành tinh này.

...

Một giờ sau, chiếc xe dừng cách Tây Hồ khoảng 10km, qua kính chiếu hậu, Kim Bộ Nhĩ nhìn thấy một bóng người đang đứng ở đằng xa, không khỏi lắc đầu cười khổ. Kim Ca, nha đầu này, thế mà lại theo cả chặng đường, cũng không biết là rốt cuộc cô ta nghĩ thế nào nữa.

“Lão đại, di tích người ngoài hành tinh ở khoảng 10km phía trước, tin tức mà tôi nhận được là quân đội Ma Đô đã phong tỏa tất cả khu vực lân cận trong phạm vi 10km, chúng ta chỉ có thể đi bộ vào thôi!”

Kim Bộ Nhĩ giải thích, anh ta lấy một vài tấm thẻ từ trong ba lô ra đưa cho Thượng Ất, Ly Á và Cao Vũ Hàm.

“Mọi người đeo mấy tấm thẻ này vào, khi và khu di tích dưới lòng đất sẽ có hệ thống vũ khí cảm ứng tự động đánh chặn, nếu không có thẻ từ này những chiếc khóa sẽ tự động chuyển sang chế độ kẻ thù xâm nhập, rất nguy hiểm.”

“Không cần, như thế quá phiền phức rồi!” Thượng Ất phất tay, Cao Vũ Hàm đi ra phía sau, không nói một lời, hai tay trắng nõn linh hoạt lục trong

ba lô, một lát sau một cái hộp đen nhỏ đã xuất hiện trước mặt Kim Bộ Nhĩ.

“Thứ này được gọi là máy dịch chuyển thời không khoảng cách ngắn. Nguyên lý xuất phát từ máy dịch chuyển thời không của Ma Đô mấy người, nhưng chức năng đơn giản hơn nhiều. Ngoài độ chính xác thì khoảng cách dịch chuyển và chất lượng dịch chuyển kém hơn nhiều so với thiết bị dịch chuyển thời không thật!”

Cao Vũ Hàm vừa nói vừa lấy một viên tinh hạch năng lượng phẩm chất hoàn hảo từ trong ba lô của mình ra rồi đặt nó vào chiếc hộp đen, nhẹ nhàng nói: “Có điều, đêm qua tôi đã thực hiện một số thí nghiệm, trong vòng 15km, phiên bản đơn giản này có thể đưa chúng ta tới bất cứ nơi nào chúng ta muốn ngay lập tức, nhưng nó cần ai đó nhận vị trí tín hiệu và vị trí thiết bị...”

“Ý cô là chúng ta cần ai đó đặt thiết bị nhận tín hiệu trên tầng hai của khu di tích, sau đó chúng ta có thể đến đó mà không ai hay biết?”

Kim Bộ Nhĩ phản ứng rất nhanh, nhanh chóng nắm bắt được ý mấu chốt trong lời nói của Cao Vũ Hàm, trong mắt cũng lộ ra vẻ phấn khích. Phải thừa nhận là Thượng Ất và những người khác đã mang đến quá nhiều bất ngờ, kế hoạch xuyên không này mạnh hơn kế hoạch trà trộn của anh không biết bao nhiêu lần, nó vừa an toàn lại hiệu quả, còn có cảm giác kích thích của việc bí mật xâm nhập... nhưng mà ai đi lắp đặt thiết bị tiếp nhận đây?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Kim Bộ Nhĩ đột nhiên trở nên kỳ quái, nhìn đám người Thượng Ất đang bình tĩnh nhìn mình, anh không khỏi dùng ngón tay chỉ vào mũi mình, cười khổ hỏi: “Không phải mọi người muốn tôi đi đó chứ? Nếu như tôi có năng lực đó, vậy thì có còn cần tìm mọi người đến giúp đỡ không?”

“Kế hoạch đúng là để anh là người đi trước, nhưng bây giờ kế hoạch đã thay đổi rồi, tôi đã tìm được một ứng viên phù hợp hơn...” Cao Vũ Hàm lắp ráp xong bộ phận cuối cùng của thiết bị dịch chuyển thời không, sau đó lấy ra một cái nút nhỏ từ thiết bị của mình, quay mặt về phía mọi người ở phía sau: “Tôi thấy cô em họ Kim Ca của anh thích hợp đi vào đó hơn anh, bởi vì cô ấy thông minh hơn...”

“Có cần phải thẳng thắn như vậy không...”

Kim Bộ Nhĩ ôm ngực, cảm giác như bị một con dao đâm thẳng vào tim. Bị người khác khinh thường lại còn bị một cô gái trẻ hơn mình rất nhiều khinh thường, cảm giác này thật sự rất khó chịu.

Nhưng Kim Bộ Nhĩ không phản bác, đầu tiên, Kim Vũ Hàm nói rằng anh ta không giỏi bằng Kim Ca trong việc lén vào trong đó, từ nhỏ đến lớn ở phương diện lén vào khu vực cấm anh không bao giờ bằng Kim Ca, mỗi lần bị trường bắt được mình ăn trộm đồ ăn, Kim Ca luôn nghĩ ra được rất nhiều cách để thoát ra ngoài, để lại một mình anh bị quở trách, nhốt trong căn phòng nhỏ tối đen để suy ngẫm lại.

Ngoài ra, mặc dù Kim Bộ Nhĩ chưa bao giờ thấy Cao Vũ Hàm ra tay, nhưng từ góc độ có thể kết thân và bàn bạc kế hoạch với Thượng Ất, có thể đánh giá rằng Cao Vũ Hàm thực sự không đánh giá cao năng lực của anh ta...

“Ây, ở chung với một đám cường giả, thật sự rất không có địa vị và tôn nghiêm... Được thôi, tôi chấp nhận rồi, đợi sau khi tôi tìm được một bộ chiến giáp cao hơn trong di tích người ngoài hành tinh tôi sẽ vươn lên cho các người xem!”

Kim Bộ Nhĩ buồn bã nghĩ, nhưng về mặt lại giả bộ thờ ơ: “Nhưng Kim Ca không đủ tư cách để qua cửa ải tầng hai của khu di tích, cấp bậc quân sự của chúng ta cũng không đủ!”

“Không thành vấn đề, chúng tôi sẽ gây ồn ào bên ngoài để giúp thu hút sự chú ý, anh và Kim Ca nhân cơ hội xông vào, đương nhiên anh phụ trách ngăn thủ vệ ngăn chặn cô ấy...” Cao Vũ Hàm thờ ơ nói, nhưng càng nghe, lại càng cảm thấy không ổn, dù thế nào thì hẳn vẫn là bìa đỡ đạn, phải biết là thủ vệ ở tầng hai dưới lòng đất đều được trang bị một bộ chiến giáp nano có tính chiến đấu rất cao, một người có thể điều khiển hàng trăm bộ chiến giáp cùng một lúc...

...

Bất đắc dĩ, vì lợi ích của gia tộc và tham vọng của bản thân mà Kim Bộ Nhĩ đành lựa chọn thỏa hiệp với Thượng Ất. Mà Kim Ca, nha đầu không tìm

không phổi này khi nghe thấy rằng bản thân sẽ một mình vượt qua tầng hai của khu di tích thì hào hứng đồng ý, đồng thời uy hiếp Kim Bộ Nhĩ nhất định phải vì gia tộc mà kiên trì tới cuối cùng, cho dù có chết cũng không được lùi bước!

Chương 611: Lỗi tiến hóa

Chương 611. Lỗi tiến hóa

Phải thừa nhận rằng, là một người đột biến não, khả năng tính toán của Cao Vũ Hàm rất mạnh. Theo tính toán của cô, Kim Bộ Nhĩ và Kim Ca sẽ đến đích thành công trong vòng 30 phút và sẽ có những trận chiến khốc liệt với các thủ vệ. Điều này là chắc chắn rồi, khi Thượng Ất sử dụng tốc độ quỷ dị để thu hút sự chú ý của đội quân thứ bảy của quân đội Ma Đô, bên Kim Bộ Nhĩ cũng bị phát hiện, một tràng âm thanh ầm ầm của trận chiến vang lên.

Mọi thứ diễn ra theo đúng kế hoạch, nhưng điều duy nhất mà Cao Vũ Hàm không ngờ tới là Ly Á. Khi mọi người đang dịch chuyển từng khoảng cách ngắn, sắc mặt Ly Á đột nhiên trở nên rất xấu, vòng tay và dao găm chiến thần của cô ấy liên tục phát ra ánh sáng, dường như rất chống lại việc đi vào đường dịch chuyển, mà trong tâm trí Ly Á liên tục xuất hiện ảo giác buổi sáng, một khuôn mặt mơ hồ và kỳ lạ liên tục xuất hiện, cảnh báo Ly Á bằng những lời khó hiểu.

Ly Á cố gắng chống lại sự khó chịu và ngăn chặn tầm nhìn trong đầu mình. Toàn bộ kế hoạch thành công hay thất bại chính là vào lúc này, cô biết rằng bây giờ mình không thể xảy ra vấn đề gì. Nhưng cô không để ý đến ánh mắt trầm tư của Thượng Ất, lúc này, Thượng Ất cũng đột nhiên trải qua một cảm giác thần kỳ khó tả.

Khác với vẻ lo lắng và hồi hộp của Ly Á, Thượng Ất cảm nhận được rất rõ ràng khí tức quen thuộc từ đầu kia khi Cao Vũ Hàm ở đường dịch chuyển thời không ra. Khí tức này giống như một kẻ lang thang cảm nhận được hơi thở độc nhất vô nhị của nhà mình khi đẩy cửa ra. Nó khiến người ta cảm thấy vừa quen thuộc vừa có chút xa lạ, nhưng lại rất yên tâm.

“Lẽ nào mình đã từng đến đây? Không thể nào? Cho dù là kiếp trước, mình cũng chỉ hoạt động ở gần căn cứ Đế Đô, cái gì mà di tích người ngoài hành tinh, cái này đến nghe mình cũng chưa từng nghe đến...”

Cố gắng giữ bình tĩnh, Thượng Ất không chút do dự bước vào đường dịch chuyển không gian, khi ánh mắt mở ra lần nữa, tập trung nhìn cảnh tượng trước mặt, một cảm giác kinh ngạc chột tràn ngập trong lòng.

“Quả nhiên là thế, đây là nơi mà mình đã gặp trong ảo giác, cánh cổng kim loại khổng lồ cao 100m này, những tác phẩm điêu khắc bằng đá của người ngoài hành tinh đứng trên những bức tường đá xung quanh, những chỗ hình bầu dục kỳ lạ phình ra bao phủ khắp nơi trên mặt đất... Tất cả những thứ quái dị này, mình đều đã nhìn thấy trong mơ!”

Nhìn cảnh tượng xung quanh, Thượng Ất rơi vào trạng thái vừa mơ hồ vừa tỉnh táo, mọi thứ kiến trúc ở đây dường như rất khác với Trái Đất, nhưng anh lại cảm thấy một cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Thượng Ất vô thức nhìn xung quanh, trong trí nhớ của anh hẳn là sẽ có một chiến hạm không gian khổng lồ của người ngoài hành tinh. Đáng tiếc, ở cuối tầm mắt của anh, hơn chục chiếc chiến giáp đủ màu sắc và hình dạng đang điên cuồng lao tới, phía sau là vô số những người lính quân đội được trang bị vũ khí mà không nhìn thấy dấu vết của chiến hạm không gian.

“Lão đại giúp đỡ! Tôi không chống được nữa!”

Bị hơn chục chiến giáp của thủ vệ bao quanh, xung quanh Kim Bộ Nhĩ liên tục phát sinh các tình huống nguy hiểm. Công bằng mà nói, chiến giáp nano của anh ta không thua kém gì chiến giáp của thủ vệ, thậm chí nhờ vào sức mạnh nguyên tố gió, chiến giáp nano của anh ta còn nhanh hơn nhiều so với chiến giáp thông thường của những thủ vệ này.

Nhưng mãnh hổ cũng không đấu lại được bầy sói, ngay cả khi quân đội Ma Đô dùng những chiến giáp bình thường nhất, tức là những chiến giáp ngang bằng với những chiến giáp nguyên mẫu của người ngoài hành tinh thì Kim Bộ Nhĩ cũng không thể nào đối phó với hơn chục chiếc chiến giáp cùng một lúc.

Cho nên khi cùng Kim Ca thành công đột nhập vào tầng hai khu di tích dưới lòng đất, anh ta chỉ kiên trì chưa được năm phút rồi phải bỏ chạy, mãi đến khi nhìn thấy Thượng Ất và những người khác xuất hiện, cuối cùng anh cũng bỏ được viên đá trong lòng xuống, không nghĩ ngợi gì mà liều mình lao về phía Thượng Ất.

“Lão đại, kế hoạch thay đổi, thời gian mở cửa di tích người ngoài hành tinh được đưa lên sớm hơn, chúng ta đến muộn rồi!”

Kim Bộ Nhĩ chạy đến chỗ Thượng Ất, cúi người thở hổn hển. Năm phút trước, cánh cổng dẫn đến tầng hai khu di tích, tức là cánh cổng kim loại khổng lồ cao cả trăm mét ở phía sau đám người Thượng Ất đột nhiên mở ra. Nhưng trước khi Kim Ca kịp đợi đám người Thượng Ất đến thì cánh cửa đột nhiên từ từ đóng lại, sau đó Kim Ca vì vội vàng lắp đặt thiết bị nhận tin, anh lao vào chặn các thủ vệ, trước khi cánh cửa đóng lại hoàn toàn thì Kim Ca đã lao vào trong đó.

“Đến muộn rồi? Cửa của khu di tích người ngoài hành tinh không phải là do quân đội Ma Đô các người mở sao? Sao lại tự động đóng lại?” Bây giờ, ngay cả Cao Vũ Hàm cũng phải sửng sốt với tình huống này.

“Tôi cũng không rõ, nhưng có vẻ như quân đội Ma Đô cũng không biết chuyện này xảy ra, cánh cổng di tích đóng lại rất kỳ lạ, khung cảnh lúc đó như thể là cánh cửa đột ngột đóng lại, tự động đóng lại giống như là không muốn cho bất kỳ ai vào...”

Kim Bộ Nhĩ rất cố gắng miêu tả lại tình hình lúc đó, nhưng không ngờ khi lời này lọt vào tai Ly Á thì sắc mặt cô đã tái nhợt. Nhưng sự chú ý của mọi người lúc này đều bị lời nói của Kim Bộ Nhĩ thu hút, không ai nhận ra được sự bất thường này của cô.

“Lão đại, lúc đó tôi đã nhìn thấy rất nhiều người cố gắng ngăn cánh cổng đóng lại, Lã Thụy, nhà khoa học chính của quân đội Ma Đô cũng ở đó, nhưng dù có làm gì đi chăng nữa thì ông ta cũng không thể ngăn được cánh cổng đóng lại, bất lực, ông ấy giống như Kim Ca, chỉ có thể lựa chọn lao thẳng vào tầng hai của khu di tích... Đúng rồi, lúc đó cũng có hàng trăm binh lính của Ma Đô và con cái của một vài gia tộc cùng nhau đi vào, trong đó có cả Vương gia và La gia...”

“Kim Bộ Nhĩ, tất cả những gì anh đang nói bây giờ đều thuộc về bí mật tối mật của quân đội Ma Đô, tôi đề nghị bây giờ anh hãy lập tức đầu hàng và tiếp nhận hình phạt của quân đội... Đương nhiên, nể mặt trưởng bối của Kim gia các anh, chuyện này có thể xử lý nội bộ, không nhắc lại chuyện cũ!”

Chương 612: Lỗ đen của Ly Á

Chương 612. Lỗ đen của Ly Á

Một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau Kim Bộ Nhĩ, cắt ngang cuộc trò chuyện giữa anh và Thượng Ất.

Sau đó là tiếng gầm của chiến giáp và âm thanh của một nhóm quân lớn đến, Thượng Ất nhìn lên thì thấy xung quanh khu vực này được bao vây dày đặc bởi binh lính Ma Đô, chiến xa và hàng chục người điều khiển chiến giáp nano cao lớn. Trong bất giác, quân đội Ma Đô đã bao vây họ lại, một người lính cao lớn vạm vỡ đứng đó như chiếc chuông lớn, lạnh lùng đối mặt với họ, vẻ mặt uy nghiêm mà nghiêm túc.

“Chú Lãnh Hùng, đừng có dọa tôi, nếu như tôi có thể đầu hàng thì đã đầu hàng từ lúc này rồi, có cần phải chạy thẳng một đường đến đây không.” Kim Bộ Nhĩ lắc đầu cười khổ, giọng điệu đầy oán hận.

Người lính đang đứng trước mặt này tên là Lãnh Hùng, là một trong những người nghiên cứu vũ khí trong quân đội Ma Đô, địa vị rất nổi bật. Công việc khai quật các di tích của người ngoài hành tinh vẫn luôn do anh ta chịu trách nhiệm, thủ hạ dưới trướng anh ta có tổng cộng 30.000 binh lính, 30 bộ giáo nano mô phỏng, và 3 bộ chiến giáp nguyên bản của người ngoài hành tinh, sức chiến đấu ít nhất cũng nằm ở top 3 trong toàn bộ quân đội Ma Đô.

Còn bản thân Lãnh Hùng thì sao? Trong não lướt qua tư liệu về Lãnh Hùng, nụ cười khổ của Kim Bộ Nhĩ càng đậm hơn.

Người đứng như là tên, Lãnh Hùng giống như một con gấu trắng hung dữ đến từ cái lạnh khắc nghiệt của Bắc Cực, da thịt của nó dày ngoài sức tưởng tượng của con người. Là một người thuần sức mạnh dị năng, người ta nói

rằng mật độ da thịt của Lãnh Hùng đã vượt qua cả hợp kim, gần như đạt đến mức độ bất khả xâm phạm. Mà mật độ cơ bắp quá cao trực tiếp dẫn đến sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ và cơ thể nặng nề của anh ta.

Vì vậy, có tin đồn rằng Lãnh Hùng có thể tự tay xé nát chiến giáp nano, dựa vào thể lực của mình đập chết quái thú thoái hóa cấp vương, trở thành người bất khả chiến bại. Có điều, lần này Lãnh Hùng không trực tiếp tấn công mà căn cứ vào việc Kim Bộ Nhĩ và Kim Ca lên vào khu di tích, Kim Bộ Nhĩ không biết tin đồn có đúng không, nhưng về ngoài thờ ơ của Lãnh Hùng thì cũng không khác lời đồn là bao.

“Kim Bộ Nhĩ, nể mặt tôi và cha của cậu có giao tình từ sớm, nói thật với cậu, tin tức về khu di tích người ngoài hành tinh thực ra chỉ là một cái bẫy!” Lãnh Hùng bình tĩnh nhìn Kim Bộ Nhĩ nhẹ nhàng nói: “Mục đích rất đơn giản, sau khi khơi dậy được dục vọng của những đứa con thế gia như cậu thì tiến hành một cuộc thanh trừ, tất cả những người có hai lòng đều sẽ bị xóa sổ! Như thế, Hạo Thiên có thể loại bỏ mọi trở ngại và thúc đẩy kế hoạch tạo ra một thế giới mới của mình.”

“Cái gì, anh nói đây chỉ là một cái bẫy? Thảo nào có nhiều người ở Ma Đô mới nhận được tin tức như vậy, tôi còn tưởng rằng...” Sắc mặt Kim Bộ Nhĩ tái nhợt, mặc dù đã nhận ra điều gì đó, nhưng khi chính tai nghe Lãnh Hùng thừa nhận việc này vẫn khiến anh không khỏi rùng mình.

“Vì vậy, hãy từ bỏ sự phản kháng không cần thiết. Thực ra, các người rất may mắn, có biết là quân đội Ma Đô đã cử ai đi vào tầng hai của khu di tích để bắt những kẻ thừa nước đục thả câu mấy người không?”

“Anh hỏi như thế... lẽ nào... Hạo Thiên cũng ở trong di tích?”

Sắc mặt Kim Bộ Nhĩ tái nhợt, bộ dáng của Lãnh Hùng khiến trong lòng anh cảm thấy không hay rồi, cái tên “Hạo Thiên” đột nhiên bật ra khỏi miệng, khiến anh giật mình!

“Không sai, chính là Hạo Thiên, cao thủ đứng đầu Ma Đô!” Khi nhắc đến cái tên này, Lãnh Hùng không khỏi lộ ra vẻ nghiêm nghị, trong giọng điệu mang theo một tia ngưỡng mộ chân thành.

Nhắc đến Hạo Thiên thì không ai trong Ma Đô là không biết. Là cao thủ đứng đầu Ma Đô, hai chữ “Hạo Thiên” này giống như thần thánh, đều in sâu vào trái tim của những người còn sống sót, bởi anh ta là người duy nhất ở Ma Đô có thể tích hợp chiến giáp vào cơ thể mình, là người đã cho chiến giáp sự sống!

Hạo Thiên đã tạo ra một dạng sống hoàn toàn mới gọi là dạng sống thứ ba, tức là một dạng sống hoàn toàn mới giữa con người và các sinh vật khác. Dựa vào khả năng đặc biệt của mình, “Hạo Thiên” đã tích hợp bộ chiến giáp nguyên mẫu của người ngoài hành tinh vào cơ thể mình, dần dần thay đổi nó từ một bộ giáp chiến đấu lạnh lùng thành một “bộ chiến giáp sinh học” với những đặc điểm của dạng sống, trong chiến đấu nó mạnh đến mức như sở hữu cả sức mạnh của thần và quỷ, ngay cả yêu thú thoái hóa cấp vương gặp phải anh ta, nhiều nhất chỉ đồng hồ được năm phút rồi bị giết chết tại chỗ!

“Tên nhóc Kim gia, cậu nghe đây, không chỉ có Hạo Thiên tham gia kế hoạch lần này, cùng với anh ấy vào trong đó còn có 33 cao thủ của quân đội, ở trước mặt những người này, bất kỳ ai cũng không thể có được lợi ích gì, có sống sót để trở ra hay không còn không chắc chắn. Vì vậy, các người không kíp đi vào di tích, thật sự nên cảm ơn vận khí may mắn của mình... Bây giờ thì ngoan ngoãn giơ tay lên, đừng phản kháng vô nghĩa, sau khi Hạo Thiên ra khỏi di tích, tôi sẽ cố gắng cầu tình cho cậu, có lẽ sẽ được xử lý khoan hồng.”

Với tư cách là một người chú, Lãnh Hùng kiên nhẫn lắm nhằm thuyết phục Kim Bộ Nhĩ đầu hàng, nhưng không để ý rằng khuôn mặt Ly Á ở đằng sau Kim Bộ Nhĩ ngày càng trở nên kỳ quái, khi mọi người đổ dồn ánh mắt vào bộ giáp của Kim Bộ Nhĩ, thì cô lặng lẽ bước chân đến cánh cổng khổng lồ rồi đặt tay lên cánh cổng.

Nhất thời, một làn sóng năng lượng mà mắt thường cũng nhìn thấy được từ vòng tay chiến thần phóng ra ngoài, từ từ bao quanh hai bên tay Ly Á. Giống như một tinh linh, những luồng năng lượng này chập chờn tập hợp lại nhưng không tiêu tan, trong khi bay lên trong không trung, chúng từ từ ăn mòn cánh cổng thành một cái lỗ cao bằng một người.

Toàn bộ quá trình này rất giống với một bộ phim bom tấn giả tưởng, nhưng kỳ lạ là nó không tạo ra bất kỳ âm thanh nào. Khi có người nhận ra có điều gì đó không ổn, một lối vào lỗ đen đã xuất hiện trước mặt Ly Á, nó giống như miệng của một con quái vật đang chờ người ta quăng mình vào lưới.

Chương 613: Ma thú Xương Nhĩ

Chương 613. Ma thú Xương Nhĩ

“Người phụ nữ kia, cô đang làm gì vậy, tôi cảnh cáo cô, dừng lại ngay lập tức! Dừng lại, không được tiến lên, bắn, mọi người lập tức bắn!”

Một sĩ quan cao cấp nhận thấy sự bất thường của Ly Á đầu tiên, anh ta kịp thời ra lệnh bắn, nhưng không ngờ Kim Bộ Nhĩ đã di chuyển, chặn tất cả những viên đạn trước ngực bằng bộ giáp cao lớn.

“Chết tiệt, sao có thể như vậy? Hạo Thiên từng nói, cánh cửa này phải sử dụng tinh lực mới có thể mở được, anh ấy cũng thu thập gần hai tháng mới có đủ tinh lực để mở cánh cửa trong mười phút, sao người phụ nữ này lại có thể trực tiếp phá cửa? Rốt cuộc những người đứng sau Kim Bộ Nhĩ này có lai lịch gì?!”

Tình hình cấp bách, Lãnh Hùng không kịp suy nghĩ, theo bản năng lao về phía Kim Bộ Nhĩ. Có điều, Kim Bộ Nhĩ đột nhiên nở nụ cười, áo giáp của anh ta đột nhiên biến mất, cả người co rút lại thành một quả bóng rồi lăn ra, lập tức biến mất vào trong lỗ đen trên cửa.

“Thủ trưởng Lãnh Hùng, cảm ơn anh rất nhiều, chúng ta gặp lại sau...”

Giọng nói của Kim Bộ Nhĩ dần biến mất, cùng với anh ta là dấu vết của Thượng Ất và những người khác. Khoảnh khắc Ly Á phá tan cánh cửa, Thượng Ất nhanh chóng nắm bắt cơ hội, lao vào trong lỗ đen phía sau lưng cùng với Ly Á...

“Thủ trưởng, chúng ta có đuổi theo không?” Sĩ quan cấp cao đầu tiên phát hiện sự bất thường của Ly Á ở bên cạnh Lãnh Hùng lo lắng hỏi, nhưng Lãnh Hùng bình tĩnh nói: “Mọi người đóng quân tại chỗ, công binh lên

trước xây dựng lồng sắt, từ bây giờ trở đi đến một con ruồi cũng không cho phép đi vào, nếu làm sai bắn chết tại chỗ!”

“Rõ! Lập tức thi hành!”

Mệnh lệnh được đưa ra, những người lính phía sau Lãnh Hùng nhanh chóng bắt đầu bận rộn, nhưng không ai để ý vào lúc này, một người đàn ông vạm vỡ trong bộ quân phục Ma Đô đã vượt qua chướng ngại vật mà không bị chú ý, rồi biến mất vào trong hố đen như một cơn gió.

...

“Đây là đâu, tại sao trên trời lại có cây? Đợi đã... cây? Tôi không nhìn nhầm chứ?!”

Khi quay người lại, Thượng Ất đột ngột từ mặt đất đứng lên, lo lắng nhìn tán cây tươi tốt trên đầu. Không sai, bầu trời ngay trên đầu anh là những tán cây khổng lồ vô tận, như thế cả thế giới đều bị đảo lộn.

Nhưng nhìn xung quanh, một cảnh tượng khiến Thượng Ất không khỏi kinh ngạc bất ngờ xuất hiện trước mặt, trong tầm mắt của anh, vô số núi non trùng điệp kéo dài về phía trước, phạm vi ít nhất là hàng nghìn kilomet. Có người sẽ cảm thấy kỳ quái là tại sao Thượng Ất có thể nhìn thấy ngoài một nghìn km, loại tình huống đi ngược với tự nhiên này không phải bởi vì Thượng Ất điên rồi, mà là bởi vì đường chân trời trong tầm mắt của anh đều cong lên...

Hóa ra, xung quanh anh đều là cấu trúc hình dạng vòng cong, nó hoàn toàn đánh đổ mọi nhận thức của Thượng Ất mấy chục năm nay!

“Di tích của người ngoài hành tinh có cấu trúc hình vòng... thật là một nơi đáng kinh ngạc!”

Cắt đôi một chiếc lá không rõ dày rộng bằng một người trước mặt không, Thượng Ất dừng lại lần nữa, nhìn về phía xa, nhưng đáng tiếc chân trời vẫn quanh quẩn trong mắt anh, còn có rừng rậm không nhìn thấy điểm cuối và những dấu vết mà mình đã đi qua.

Từ khi đến đây, Thượng Ất đã không ngừng đi xung quanh gần một giờ, nhưng cuối cùng anh phát hiện, giống như một con kiến nhỏ không đầu bị mắc kẹt trong vỏ trứng, anh chưa bao giờ có thể ra khỏi khu vực trong phạm vi 3km, anh không thể ra khỏi khu rừng kỳ lạ này ngay cả khi đã thử mọi cách có thể.

Thượng Ất sờ lên vết cắt rõ ràng trên thân cây trước mặt cau mày nói: “Vết cắt này rất mới, rõ ràng chính là dấu vết mà mình để lại mười phút trước. Nhưng tất cả những chuyện phát sinh này quá khó hiểu, rõ ràng là mình tiến về phía trước, hơn nữa còn là đi thẳng so với vị trí cố định này, căn bản là không thể nào xuất hiện sai lầm đi vòng tròn được?”

Quý giả tường? Có vẻ như chỉ có cách giải thích này mới hợp lý.

Nhưng trong lòng Thượng Ất biết rằng ngoài một vùng cây cỏ xa lạ và động vật kỳ lạ rộng lớn này, không có bất kỳ yêu ma quỷ quái nào đang tác quái cả. Cuối cùng, tất cả những điều này liên quan đến cấu trúc địa hình độc đáo, trong cấu trúc không gian hình bầu dục trên đầu anh, nhất định sẽ có một vài quy luật vật lý khác với Trái Đất, mới khiến anh không ngừng bị sự quấy nhiễu nào đó mà liên tục đi vòng quanh, mà không có cách nào cả.

“Hết cách rồi, chỉ có thể thử trạng thái phi hành thôi!”

Thượng Ất bất lực mở đôi cánh quỷ sau lưng ra, lớp màng thịt khổng lồ tiếp tục mở ra trong không khí, một luồng không khí có cảm giác mềm nhẹ bao phủ lên nó, bất kỳ luồng không khí yếu ớt nào cũng sẽ lập tức ăn ngược lại Thượng Ất dọc theo sợi lông tơ khiến anh có cảm giác vô số ngón tay đang thoát ra khí mỏng.

“Thời gian không còn nhiều, mình chỉ có thể mạo hiểm cố gắng bay qua, không biết trong đoạn thời gian này những người khác như thế nào rồi, đặc biệt là Ly Á, hành động quỷ quái của cô ấy lúc trước nhất định có vấn đề...”

Thượng Ất khẽ vỗ cánh, một trận lốc xoáy cực lớn lập tức nổi lên, chống đỡ thân thể từ từ bay lên trời. Nhưng vào lúc này, rừng cây cách đó vài km đột nhiên đảo lộn, tán cây to lớn bắt đầu lắc lư dữ dội, lá cây bắn tung tóe, một

bóng người màu đen to lớn nhanh chóng tách cây cối xung quanh ra, lao về phía Thượng Ất như một mũi tên.

“Cuối cùng cũng tới rồi sao? Cũng được, nhân cơ hội này xem những sinh vật ở đây hình thành như thế nào!”

Thượng Ất vỗ nhẹ cánh, bay lên cách mặt đất khoảng 20m, chăm chú nhìn bóng đen lao tới. Trước đó, Thượng Ất đã sẵn sàng mình sẽ thu hút sự chú ý của dã thú hung dữ, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh lâu như vậy mà không chọn phương thức bay lên. Nơi đây được kết nối với phần còn lại của di tích người ngoài hành tinh, việc bất kỳ con thú lạ hung dữ, tàn bạo nào xuất hiện cũng là điều bình thường.

Thượng Ất không muốn gây chuyện, không phải bởi vì thực sự không có cách nào mà là anh không muốn dễ dàng bại lộ như vậy.

“Gần rồi! Sắp đến rồi!”

Trong giây lát bóng đen to lớn thu hẹp khoảng cách giữa hai bên, lúc này Thượng Ất gần như có thể nhìn thấy hình dáng của đối phương.

Chương 614: Ma thú Xương Nhĩ (2)

Chương 614. Ma thú Xương Nhĩ (2)

Cơ thể dài màu đỏ, tai sói, đầu chó, mũi giống như hổ, cáo, miệng khổng lồ như linh cẩu được bao phủ bởi một lớp lông màu trắng, tứ chi và đuôi được bao phủ bởi lớp vảy dày... Thượng Ất mặt đối mặt với con thú đầu tiên ở đây, nó giống như một con quái vật được tạo thành từ vô số quái thú, tiếng rống như tiếng khóc trẻ con, lao nhanh về phía Thượng Ất.

“Xương Nhĩ? Thú này không phải là con dã thú hung dữ được ghi lại trong sách cổ mà giáo sư Triệu Khiêm thường đọc sao?” Thượng Ất nhìn chăm chăm con quái vật dài hơn ba mét ở phía xa, nhớ lại chuyện Triệu Khiêm thường kể với Thượng Nhạc Nhạc: “Nhạc Nhạc, thượng cổ có một loại dã

thú tên là Xương Nhĩ, tai có nó dựng lên như chó sói, thân hình nhẹ như cáo, khi săn mồi, nó di chuyển nhanh nhẹn như gió, nó có thể nuốt mây và phun ra sương mù khiến đối thủ không thể nhìn rõ... Nhưng chỉ cần ai thuần hóa được nó thì nó sẽ mang lại may mắn cho chủ nhân, thậm chí còn có thể tìm thấy nhân sâm rừng nghìn năm tuổi hình người lớn, hoàng kỳ trăm năm tuổi... là một con thú tìm kiếm kho báu vô cùng quý hiếm!”

“Một loài thú săn kho báu quý hiếm...”

Thượng Ất trầm ngâm nhìn Xương Nhĩ, anh có thể nhớ rõ như vậy chính là vì ngay từ đầu Triệu Khiêm đã nhấn mạnh nó. Chỉ là Thượng Ất tưởng rằng Triệu Khiêm đang kể chuyện nên không tiếp tục nghe ông mô tả cách chiến đấu với Xương Nhĩ, không ngờ lại gặp được con quái vật Xương Nhĩ này trong di tích người ngoài hành tinh.

“Đến rồi!”

Thượng Ất thu lại suy nghĩ, ánh mắt dán vào Xương Nhĩ đang hung hăng chạy loạn, cách con thú trước mặt này chưa tới mười mét, chính là rìa cạm bẫy của Thượng Ất. Trong lần thăm dò trước, Thượng Ất nhớ mỗi lần đi bộ đến đây đều đột nhiên mất phương hướng một cách khó hiểu, sau đó lại vô tình quay trở lại điểm xuất phát.

Bây giờ Xương Nhĩ đã chuẩn bị bước vào ranh giới này, nhưng trong tầm nhìn của Thượng Ất, thay vì dừng lại, nó lại càng ngày càng nhanh, như là chạy nước rút vậy... Đợi đã, chạy nước rút? Có nghĩa là phải đạt được một tốc độ nhất định nếu muốn rời khỏi khu vực này?

Đột nhiên, Thượng Ất như bùng nổ khi nắm được mấu chốt của vấn đề. Giữa khoảng cách và tốc độ có mối quan hệ chặt chẽ với nhau. Anh không thể ra khỏi khu vực này có thể là vì anh luôn chạy chậm và không đạt được tốc độ cần thiết.

Thượng Ất không có thời gian để suy nghĩ nữa bởi lúc này Xương Nhĩ đã bước vào ranh giới, thậm chí Thượng Ất còn có thể nhìn rõ trong cái miệng lớn như linh cầu của nó, hai chiếc răng nanh cực lớn dài nửa mét đang ánh lên sắc lạnh.

Thượng Ất mạnh mẽ lấy Tinh Vực Cốt Dao ra, nhưng lại kinh ngạc phát hiện trước mặt anh có một bóng đen lóe lên, sau đó trong giây tiếp theo thân ảnh to lớn kia biến mất trong không khí!

“Chuyện gì vậy, sao đột nhiên lại biến mất rồi? Xương Nhĩ còn biết ẩn thân sao?”

Thượng Ất choáng váng rồi, giây tiếp theo khả năng dị năng được phóng ra như thủy triều. Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Thượng Ất lại càng trở nên khó coi, cho dù anh có nhìn kỹ thế nào đi nữa, vẫn không thấy một chút dấu vết nào của Xương Nhĩ trong phạm vi mấy chục mét trước mặt, con quái vật trong truyền thuyết này hoàn toàn biến mất trong không trung giống như chưa từng xuất hiện vậy!

“Cái này không khoa học... rõ ràng tất cả những thứ này đều không phải ảo giác... không đúng! Mẹ nó!”

Thượng Ất không kịp được chửi thề, đôi cánh ác quỷ đập mạnh vào trong không khí, anh lập tức cố gắng nâng độ cao lên. Nhưng cùng lúc đó, cách đó không xa, một cái miệng nồng nặc mùi máu tanh lập tức cắn chặt lấy anh, Thượng Ất cảm thấy bắp chân đột nhiên đau nhói, giây tiếp theo anh nặng nề ngã xuống đất.

Sự hung dữ của Xương Nhĩ nằm ngoài dự đoán của Thượng Ất, rõ ràng con thú này đã vượt trên cả quái vật thông thường. Phải biết là, lúc này Thượng Ất đang ở trên không trung 20m, có thể nhảy vọt trong không trung 20m, cường đại như vậy phải đạt tới cấp độ yêu thú, xứng danh là thần thú cổ đại trong truyền thuyết.

Có điều, Thượng Ất còn chưa kịp cảm khái thì bắp chân đã bị Xương Nhĩ cắn đau đến mức phải xử lý con thú này càng sớm càng tốt!

“Xoẹt!”

Chỉ với một nhát chém, lưỡi màu xanh của Tinh Vực Cốt Dao đã vẽ một đường vòng cung trong không trung, cùng lúc đó một đám lông dài bằng bình bay lơ lửng trên không trung. Trong lúc vội vàng, dao của Thượng Ất

không trúng vào cơ thể của Xương Nhĩ, lưỡi đao chỉ lướt qua lưng nó cắt đi một ít lông.

Nhưng nhát đao này làm cho Xương Nhĩ giật mình, lập tức buông miệng nhảy sang một bên, hung hăng trừng mắt nhìn Thượng Ất với ánh mắt hung ác, gian xảo, như đang suy nghĩ xem có nên tiếp tục tấn công Thượng Ất không.

“Bà nội nó, hàm răng của con thú này quá sắc, miếng bảo vệ làm bằng da của vua thú cũng vô dụng. Xem ra tên này đã đạt đến cấp độ yêu thú rồi!” Trên bắp chân phải của Thượng Ất có hai lỗ máu dài bằng ngón tay cái đang chảy máu, máu không ngừng chảy ra, vết thương trông rất đáng sợ.

“Khụ khụ khụ, kha kha kha!”

Đối mặt với nhau, dường như sự điềm tĩnh của Thượng Ất khiến Xương Nhĩ cảm thấy áp lực, con thú này đột nhiên kêu lên một tiếng quái dị, sau đó liên tục đi về phía trước rồi bắt đầu từ từ xoay người một vòng.

Thượng Ất biết Xương Nhĩ đang tìm cơ hội công kích, anh không khỏi nhướng mày, một cổ ý chí chiến đấu nổi lên: “Nhìn dáng vẻ của con súc sinh này, dường như rất kiêng dè Tinh Vực Cốt Đao trong tay mình, không bằng dứt khoát cược một trận, dẫn dụ nó chủ động tấn công, rồi giết nó bằng một đòn!”

Nghĩ thế, Thượng Ất giả vờ yếu ớt khụy xuống, đồng thời, Tinh Vực Cốt Đao trong tay cũng từ từ thu lại rồi biến mất, anh quay lưng về phía Xương Nhĩ, nhìn như có vẻ hoàn toàn không có phòng bị. Mà vừa nhìn thấy cảnh này, thân ảnh đang đi bỗng nhiên dừng lại, cả người nằm rạp xuống đất, bốn chân như lò xo nén lại nhảy dựng lên, giây tiếp theo lập tức bay lên không trung, miệng lớn cắn về phía lưng Thượng Ất.

“Súc sinh, chính là đang đợi mày đến đây! Ở lại đây cho tao đi!” “Bùm!”

Một tiếng va chạm vang lên từ xa, thân thể Thượng Ất đột nhiên quay lại, đồng thời duỗi tay ra, bàn tay to như kẹp sắt nháy mắt tóm lấy cổ Xương Nhĩ, hai bên đột nhiên quấn lấy nhau thành một quả bóng!

Chương 615: Tấn công như vũ bão

Chương 615. Tấn công như vũ bão

“Ha ha ha, cho mày cắn tao này! Mày cắn tao nữa thử xem!”

Thượng Ất đặc ý nắm chặt Xương Nhĩ hung hăng đập xuống đất, phát ra tiếng thùng thùng như đóng cọc gỗ xuống đất. Nhưng đột nhiên Thượng Ất dừng lại, nhìn chăm chăm Xương Nhĩ trong tay, nụ cười của anh bỗng trở nên chua xót, trong lòng vô cùng kinh hãi... Xương Nhĩ trong tay anh đâu, rõ ràng đây chỉ là một khúc gỗ mục. Còn yêu thú Xương Nhĩ thật đang ngồi xồm trên một thân cây cách đó không xa, khóe miệng nở nụ cười, vẻ mặt giễu cợt.

Xảy ra cái gì vậy, chuyện này là thế nào? Thượng Ất nín thở cố gắng trấn tĩnh và nhớ lại những gì vừa xảy ra.

“Là ảo giác sao? Không phải, vừa rồi chắc chắn không phải ảo giác, cảm giác chân thực lúc đó không thể là ảo giác được... Ấy, lớp sương mù mờ ảo này là gì vậy? Mình nhớ ra rồi, khi nãy lúc nắm lấy cổ của Xương Nhĩ, hình như miệng nó đã phun ra loại sương mù này!”

Thượng Ất bình tĩnh phân tích cảnh tượng vừa rồi, trong đầu anh từ từ hiện ra một cảnh tượng rõ ràng.

Xương Nhĩ, sinh ra trong mây và sương, được tinh hoa của đất trời nuôi dưỡng. Khi đối mặt với kẻ thù nguy hiểm, Xương Nhĩ có thể trốn thoát với hình dạng mưa và sương mù, đi vòng quanh một cách vô hình, có thể được gọi là thần thú đại diện của trời đất... Vừa rồi Thượng Ất đã bắt được nó, nhưng chính vào ngay lúc đó, với khả năng biến hóa ma quái của mình, Xương Nhĩ đã thoát khỏi lòng bàn tay của Thượng Ất bằng cách biến thành một đám sương mù, đưa cho Thượng Ất một khúc gỗ mục để thay thế rồi lặng lẽ trốn ở bên cạnh xem trò đùa.

Năng lực rất kỳ quái, không hổ là yêu thú thượng cổ!

Sau khi tìm ra điểm mấu chốt, sắc mặt tái nhợt của Thượng Ất dần dần khôi phục lại chút huyết sắc, khoe miệng hơi nhếch lên, giống như đang cười nhạo chính mình vì sự mất mặt vừa rồi.

Nhìn sang Xương Nhĩ, Thượng Ất yên lặng lấy Thao Thiết Cốt Cung ra, sau đó đặt một mũi tên năng lượng lên dây cung nhằm về phía Xương Nhĩ, nói: “Súc sinh, vừa rồi đã đánh giá thấp mày rồi. Bây giờ tao không có thời gian với mày, để mày nhìn thấy sức mạnh thực sự của tao, dùng linh hồn yêu thú của mày để tỏ lòng tôn kính với cây Thao Thiết Cốt Cung của tao đi!”

“Ầm!” “Vù!”

Mũi tên năng lượng ánh sáng bay ra như sao băng, cái đuôi rực rỡ của mũi tên để lại một vệt sáng trong không khí, khoảnh khắc tiếp theo nó xuất hiện ngay trước mắt Xương Nhĩ.

“Khe khe, hô hô!”

Nhìn thấy mũi tên nhắm thẳng vào mình, gương mặt Xương Nhĩ cũng lộ ra vẻ trang nghiêm. Có điều, phản ứng dữ dội và tốc độ quá nhanh, nó chỉ kịp quay sang một bên, mũi tên năng lượng ánh sáng lập tức sượt qua tai nó, bay về phía trước, cuối cùng biến trong tán cây lớn.

“Đừng gấp, tao biết mũi tên này sẽ không bắn trúng mày, tất cả vừa rồi chỉ là luyện tay mà thôi. Bữa ăn thực sự còn đang ở phía sau, xem mũi tên gió của ta đây!”

Khẽ hừ nhẹ một tiếng, hai tay Thượng Ất lại giơ lên, mũi tên năng lượng nhanh chóng rời khỏi dây cung, trong nháy mắt, xung quanh khu vực mười mét lập tức bị bao vây dày đặc bởi những mũi tên năng lượng, không có nơi nào để trốn thoát.

“Khè khè, hô hô!”

Cuối cùng Xương Nhĩ cũng nhận ra sự nguy hiểm, trong lúc tuyệt vọng, nó lại sử dụng sức mạnh sương mù lần nữa. Chỉ một giây trước khi mũi tên

năng lượng bắn trúng nó, nó lập tức biến thành sương mù tránh được mũi tên chết người này.

“Hóa ra là thế, năng lực của Xương Nhĩ này gần giống với dịch chuyển tức thời của Vũ Văn Tinh, điểm mấu chốt nằm ở đám sương mù mà nó phun ra...” Thượng Ất nghĩ nghĩ, cây Thao Thiết Cốt Cung lại được giương lên, lần này trên dây cung không chỉ có những mũi tên năng lượng dày đặc mà còn có mũi tên phát ra năng lượng hắc ám.

“Nếu như đã có thể tùy ý thay đổi hình thái, vậy chắc là những đám mây này cũng được cấu tạo từ năng lượng, năng lượng hắc ám của mình có thể ăn mòn tất cả các vật có năng lượng, thử xem là có tác dụng gì đối với tên này không!”

Một loạt mũi tên lại được bắn ra, sau tiếng kêu Xương Nhĩ lại định sử dụng thủ đoạn cũ biến hình để trốn thoát. Nhưng lần này nó đã tính toán sai, khi mũi tên hắc ám xuyên qua sương mù, Xương Nhĩ đột nhiên cảm thấy toàn thân ớn lạnh, rồi cơ thể đột nhiên không kiểm soát được mà rơi khỏi đám sương mù, nó dùng ánh mắt kinh hãi nhìn chăm chăm Thượng Ất.

“Súc sinh, lần này biết sợ rồi sao? Đừng tưởng rằng mày ở trong địa bàn của mình thì không có người trị được mày, bây giờ đi chết đi cho tao!”

Đầu tiên là bị cản vào bắp chân, sau đó thì bị trêu chọc và chế giễu, ngoài ra Thượng Ất còn lo lắng cho sự an toàn của Ly Á và những người khác nên rất nóng nảy. Lúc này, Thượng Ất đang trút sự tức giận của mình lên cơ thể Xương Nhĩ, mũi tên năng lượng hắc ám của anh xông về nó như vũ bão.

“Phù phù!”

Lỗ máu bắt đầu xuất hiện trên cơ thể Xương Nhĩ, nó kinh hoàng né tránh đòn tấn công, nhưng tuyệt vọng nhận ra rằng những đòn tấn công này của Thượng Ất dường như bất tận và không hề có ý định dừng lại. Cuối cùng, khi một mũi tên năng lượng hắc ám khác xuyên qua hai chân sau của Xương Nhĩ, nó nặng nề ngã xuống đất, bất động, như thể hoàn toàn cam chịu.

Thấy vậy, Thượng Ất cất Thao Thiết Cốt Cung đi, lấy Tinh Vực Cốt Dao ra đi về phía Xương Nhĩ. Sau một hồi tấn công, thân thể Thượng Ất đã tiêu hao một lượng năng lượng rất lớn, anh phải lấy được nội đan của Xương Nhĩ để bổ sung năng lượng.

Sự khác biệt lớn nhất giữa yêu đan và tinh hạch năng lượng bình thường là độ thuần khiết của năng lượng mà không phải là số lượng nhiều hay ít. Ngoài ra, vì quái vật bình thường khai mở được trí tuệ, chúng sẽ tích cực tìm kiếm thức ăn phù hợp với mình, nên hầu hết nội đan bên trong của chúng đều có thuộc tính cụ thể.

Ví dụ, nội đan màu vàng mà Đặng Ba dùng trước đó được lấy từ cơ thể một con quái thú ăn vàng. Người ta nói rằng con quái vật này đã âm thầm xuyên thủng ba bức tường thép bên ngoài căn cứ Đế Đô, nếu Vân Lăng không nghe thấy tiếng động bất thường khi tuần tra, thì e rằng con thú này đã ăn hết cả kho vũ khí của căn cứ Đế Đô và coi những chiếc xe bọc thép như đồ ăn vặt rồi.

Chương 616: Thu phục Xương Nhĩ

Chương 616. Thu phục Xương Nhĩ

Về phần Xương Nhĩ hung dữ... tên gia hỏa này là thần thú thượng cổ, có năng lượng nguyên tử thần kỳ, Thượng Ất cũng không biết được cơ thể nó có thể ngưng tụ ra loại nội đan nào. Có điều, theo ghi chép trong câu chuyện của Triệu Khiêm, Xương Nhĩ sinh ra đã rất nhạy cảm với thiên tài địa bảo, trái cây biến dị và những tinh hạch bí ẩn, vì vậy không biết được là ở trong đó sẽ sản sinh ra loại yêu đan đặc biệt nào.

Đi từng bước tới trước mặt Xương Nhĩ hung hãn, Thượng Ất đã hạ quyết tâm phải giết con quái vật này càng sớm càng tốt. Vì bị thương nặng nên lúc này trên người Xương Nhĩ chảy rất nhiều máu, nhưng điều kỳ lạ là máu của nó không tanh mà lại toát ra một mùi thơm ngào ngạt như mật hoa, bay ra khắp nơi.

Thượng Ất rất lo lắng mùi này sẽ thu hút những mãnh thú khác nên bất giác bước chân dần dần tăng tốc.

“Đợi đã, đừng giết tôi, con người! Tôi có thể đồng ý làm linh thú của anh, chỉ cần anh tha không giết chết tôi!”

Giọng nói lạnh lạnh của một cậu bé đột nhiên vang lên bên tai Thượng Ất, lúc này, Xương Nhĩ đang giãy dụa đứng dậy, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Thượng Ất, miệng vẫn không ngừng nhúc nhích.

“Có thể nói chuyện? Ở đây cũng có người Trung Quốc?”

Khi cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện, phản ứng đầu tiên của Thượng Ất là rất ngạc nhiên, sau đó liền cau mày nghĩ đến một khả năng khác... Lẽ nào trong di tích người ngoài hành tinh còn có người Trung Quốc, còn nói tiếng phổ thông chuẩn hơn mình?

“Không có ai khác, con người duy nhất mà tôi gặp là anh...” Xương Nhĩ thấy Thượng Ất dừng lại, trên mặt lộ vẻ bình tĩnh, trong cổ họng lại vang lên giọng nói của một cậu bé.

“Tôi là linh thú, trời sinh đã có năng lực có thể giao tiếp với vạn vật. Vừa rồi tôi nghe thấy anh đang thì thầm, vì vậy tôi sử dụng khả năng của mình để học ngôn ngữ của anh để chúng ta có thể giao tiếp...”

“Ha ha, mi coi ta là đồ ngốc sao? Vừa rồi ta chỉ nói vài chữ thì mi đã có thể học được rồi sử dụng thành thạo tiếng Trung rồi? Súc sinh, mi đừng có giãy dụa vô ích nữa, ta cần nội đan của mi để trị thương, qua đây chịu chết đi!”

Thượng Ất giểu cợt, Tinh Vực Cốt Dao trong tay lại phát ra ánh sáng, Xương Nhĩ sợ hãi lùi về phía sau, nó hét lên: “Tôi không có nói dối anh, tiếng nói của anh có một phần tôi đã sớm nghe thấy, vì vậy tôi có thể học được rất nhanh!”

“Mi từng nghe thấy? Từng nghe thấy ở đâu? Không phải mi nói trừ ta ra, chưa từng gặp con người khác sao?”

Thượng Ất dừng lại, theo bản năng anh cảm thấy trong lời nói của Xương Nhĩ có thông tin quan trọng, lẽ nào còn có loài khác cũng nói tiếng phổ thông sao? Nó có thể là gì, người ngoài hành tinh?

“Đó là một con rối sao lớn, khi tôi tìm kiếm thức ăn ở gần Tinh Bảo, tôi đã nghe thấy ngôn ngữ này từ những con rối sao lớn và người điều khiển ngôi sao, tôi đã âm thầm ghi lại rồi dựa vào khả năng của mình để học nó.”

...

Con rối sao lớn? Người điều khiển sao? Tinh bảo?

Một loạt những từ ngữ xa lạ khiến Thượng Ất cảm thấy khó hiểu, cũng khiến anh dần dần có chút suy nghĩ về thế giới kỳ quái này. Có vẻ như cái gọi là tầng hai khu di tích người ngoài hành tinh này thực ra là một thế giới khác giống như dị thế giới mà mình đã từng đi qua. Có điều, khác với thế giới đồ nát mà mình từng tới, nơi này tràn đầy sức sống, không chỉ có cây cao chót vót mà còn có ma thú Xương Nhĩ huyền thoại và những con rối sao lớn, người điều khiển ngôi sao, Tinh Bảo, có lẽ đó là những sinh vật có trí tuệ ở đây.

Vừa nghĩ, Thượng Ất vừa ra hiệu cho Xương Nhĩ bò tới, anh đi tới một tảng đá lớn ngồi xuống rồi nói: “Nói cho ta biết tình hình ở đây, đặc biệt là con rối sao lớn người điều khiển sao mà mi nhắc đến.”

“Tôi nói, nhưng anh phải hứa là không giết tôi?”

Xương Nhĩ lộ ra vẻ nghi hoặc, mũi tên hắc ám khủng khiếp vừa rồi của Thượng Ất đã gây ám ảnh với nó, cảm giác sợ hãi ăn sâu vào tận xương tủy khiến nó không bao giờ quên được.

“Mi cho rằng mi có tư cách mặc cả với ta?” Thượng Ất lạnh lùng nhìn Xương Nhĩ, trong mắt hiện lên vẻ uy hiếp mà cách xa mười mét cũng có thể cảm giác được.

“Được rồi, tôi sẽ nói cho anh những gì tôi biết, hy vọng rằng anh có thể tha cho tôi...” Xương Nhĩ gật đầu, chậm rãi nói tất cả những gì mình biết.

Hóa ra vùng đất dưới chân Thượng Ất có tên là Hoàn Tinh, thể tích chỉ bằng một phần mười Trái Đất, nhưng diện tích mặt đất lại tương đương với Trái Đất. Điều này là do địa hình độc đáo của Hoàn Tinh, mặt đất ở đây có nhiều lớp, giống như một loại bánh nhiều tầng thường thấy ở Trung Quốc,

mà mặt đất mà Thượng Ất đang đứng chỉ là một trong nhiều lớp của mặt đất ở đây mà thôi.

Nghe đến đây, Thượng Ất không khỏi gật đầu. Thảo nào lúc anh nhìn lên thì đâu đâu cũng thấy có những cây cao chót vót mọc ngược, hóa ra đó chỉ là một lớp thảm thực vật trên mặt đất. Theo mô tả của Xương Nhĩ thì còn có nhiều chỗ kỳ lạ hơn là Hoàn Tinh, thậm chí ở một số nơi, do địa tầng rải rác và trọng lực không đồng đều của lõi trái đất mà còn có một cảnh tượng quý dị là cả một dòng sông lơ lửng trên không và những con cá ở đó thì tùy ý bơi.

Đến đây, trong đầu Thượng Ất hiện lên một vấn đề khác khiến anh không thể thoát khỏi đó là hiện tượng “quỷ đả tường”, hóa ra thực chất đây chỉ là biểu hiện của nghịch chuyển trọng lực, chính là ở xung quanh anh, có hàng chục từ trường đang không ngừng quấy nhiễu phán đoán, vì vậy khi đi trên một đường thẳng, não của anh sẽ bị từ trường gây nhiễu loạn và dẫn đến một con đường khác, cuối cùng là trở về vị trí ban đầu.

Đương nhiên, giải quyết vấn đề này cũng rất đơn giản, giống như khi Xương Nhĩ lao tới, Thượng Ất chỉ cần tăng tốc độ đến một mức nhất định, đồng thời sử dụng quán tính của sức mạnh và khối lượng là có thể lập tức xuyên thủng sự quấy nhiễu của từ trường, thành công phá vỡ từ trường của lớp mặt đất này và đến được lớp mặt đất khác.

“Vậy còn con rồi sao lớn với người điều khiển sao là chuyện gì? Còn có Tinh Bảo mà mi nói ở đâu, có cách xa đây không?” Thượng Ất hỏi câu hỏi mà mình quan tâm nhất, vẻ mặt đầy mong đợi.

Chương 617: Thần tộc Tinh Vực

Chương 617. Thần tộc Tinh Vực

Vì sao phải đi vào di tích người ngoài hành tinh, nhìn bề ngoài đó là bởi vì Kim Bộ Nhĩ thỉnh cầu, hy vọng rằng anh có thể giúp Kim gia lấy được bộ giáp và công nghệ mạnh mẽ của người ngoài hành tinh, nhưng thực ra Thượng Ất biết rõ ý nghĩa quan trọng của chuyến đi này là anh có thể tìm ra bí mật cuối cùng về thân thể của mình. Một khi anh tìm được người ngoài

hành tinh thực sự ở chỗ này thì những nghi ngờ đã đeo bám anh nhiều năm qua có thể được giải quyết hoàn toàn.

Thượng Ất có chút do dự, anh không biết rốt cuộc mình có nên làm thế không. Bởi vì anh ý thức được, một khi anh mở ra bí mật về thân thể của mình, có thể cuộc sống bây giờ sẽ hoàn toàn thay đổi. Đặc biệt là nếu như thân phận thật sự là người ngoài hành tinh, vậy thì Trần Phóng, Thượng Nhạc Nhạc và Thượng Tú Tú phải làm sao? Tương lai của căn cứ Tổ Ưng, có khi nào sẽ có người lấy lý do này để khiêu khích địa vị thống trị của Thượng Nhạc Nhạc và Thượng Tú Tú không?

Điều mà Thượng Ất cân nhắc không phải là bản thân mà là hai đứa con, anh sẽ không bao giờ cho phép bất kỳ nguy hiểm nào ảnh hưởng đến hai đứa bé, ngay cả khi đó chỉ là có khả năng. Vì vậy, khi lần đầu tiên nghe được tin tức về di tích của người ngoài hành tinh, trong lòng Thượng Ất đã tràn đầy do dự.

“Mặc kệ, ra khỏi đây đã rồi nói... những thứ mà Xương Nhĩ nói tới như con rối sao lớn, người điều khiển sao, có lẽ là chiến giáp của những người ngoài hành tinh trong chiến hạm đó. Dù đó là Kim Bộ Nhĩ hay là quân đội Ma Đô thì những người này đến đây chỉ để lấy công nghệ của họ. Nếu như không có gì bất ngờ, đường thoát khỏi khu di tích này nhất định phải ở gần đây... mặc nó cái gì mà đầm rồng hang hổ, cứ xông thử vào trước đã!”

Sau khi hạ quyết tâm, Thượng Ất bắt đầu hỏi chi tiết. Nhưng anh không biết rằng, ở một tầng khác của Trái Đất ở đẳng xa, có một người đàn ông mặc đồ màu đen có khuôn mặt rất giống với người trên Trái Đất đang theo dõi từng hành động của anh qua một màn hình tinh hạch cực lớn, đôi mắt đen láy của anh ta thỉnh thoảng lại phát ra ánh sáng sâu thẳm, bên cạnh anh ta tối đen như vũ trụ bao la, cộng thêm với một chút ánh sao chập chờn giống như là thực sự đang ở trong vũ trụ.

“Tinh Nhuệ, bây giờ anh lập tức đi lô cốt chiến đấu lĩnh chiến giáp, đồng thời mang theo con rối sao lớn số 18... còn có số 19, đi gặp người Trái Đất này, hỏi hắn ta xem là làm thế nào để đến được đây!”

“Tinh Thi đại nhân, ngài không đùa chứ? Lẽ nào ngài không biết tháng trước tôi đã đột phá tinh lực cấp ba sao, chính thức trở thành người không

chế sao cấp ba rồi đó? Ngài bảo tôi mang hai con rối sao lớn đi bắt người Trái Đất? Ngài cũng quá coi thường Tinh Nhuệ tôi rồi đó!”

Một thanh niên gầy gò nhưng cao ít nhất hai mét đi tới bên cạnh người đàn ông với giọng điệu không bằng lòng, ánh mắt liếc qua người áo đen trực tiếp rơi vào Thượng Ất trong màn hình tinh hạch.

“Tinh Nhuệ, anh không được coi thường người Trái Đất này, tôi cảm thấy trong người anh ta có dấu vết chủng tộc của chúng ta...” Người đàn ông được gọi là Tinh Thi đại nhân sầm mặt lại, trong giọng nói mang vẻ nghiêm nghị khác thường.

Với tư cách là người chỉ huy cao nhất trên Hoàn Tinh, anh ta ở đây trọn vẹn 43 năm vũ trụ, tương đương với thời gian gấp mười lần số năm trên Trái Đất, tức là trọn vẹn 430 năm.

Tất nhiên, đối với thần tộc Tinh Vực của họ mà nói thì người bình thường có tuổi thọ gần hai trăm năm vũ trụ, mặc dù 430 năm Trái Đất là rất dài, nhưng nó chỉ là chưa đầy 1/4 tuổi thọ của anh ta, chút thời gian này anh ta hao phí được, cũng không cần kéo dài... Bởi vì, tương lai của toàn bộ thần tộc Tinh Vực ở trong tay anh ta, những kẻ phản bội đó không ngừng truy sát bọn họ, nếu như không phải tình cờ phát hiện được hành tinh Hoàn Tinh cổ quái này và những ngôi mộ kỳ quái ở xung quanh Hoàn Tinh thì chắc là họ đã bị những chiến hạm do kẻ phản bội thần phái đến giết chết rồi.

Nghĩ đến đây, Tinh Thi không khỏi thờ dài, là cựu chỉ huy tối cao của thần tộc Tinh Vực, thế mà bây giờ anh ta lại rơi vào tình trạng thảm như thế này, nếu nói ra, e rằng không có sinh vật có trí tuệ nào trong liên minh Tinh Vực của vũ trụ sẽ tin mà còn nghĩ rằng đây là một cái bẫy do Tinh Thi anh đặt ra.

“Tinh Thi đại nhân, ngài thật sự không đùa với tôi đấy chứ? Khí tức của người cùng tộc... sao có thể, lúc đầu khi chúng ta thiết lập vệ tinh bức xạ, đã dành ba năm vũ trụ để khám phá không gian Trái Đất trước, dữ liệu trả về hành tinh này cho thấy rằng những thứ ở trên Trái Đất đều là chủng tộc thấp kém hơn, bao gồm cả con người cũng chỉ là hậu duệ của đoàn nô lệ mà thần tộc Tinh Vực chúng ta để lại mà thôi, sao có thể xuất hiện người có dòng máu của thần tộc Tinh Vực?”

Khuôn mặt của Tinh Nhuệ có chút mơ hồ, những chiến binh này sẵn sàng đào thoát khỏi thần tộc Tinh Vực để đi cùng với Tinh Thi là vì người hiện này không có dòng máu của hoàng gia, mà chỉ là con cháu của một thường dân từ dân chúng của thần tộc Tinh Vực... Tinh Nhuệ, còn có tổng cộng 132 binh lính trong quân đội của thần tộc Tinh Vực đã chọn cách đào tẩu cùng với người người chỉ huy Tinh Thi này.

Khi trốn thoát, họ mang theo tàu chiến có công nghệ mạnh nhất của thần tộc Tinh Vực, đồng thời sử dụng sức mạnh của thần tộc Tinh Vực trong tàu chiến để tạo thành một vệ tinh bức xạ khổng lồ có thể phóng ra sóng từ trường, sẵn sàng làm thoái hóa mọi sinh vật trên Trái Đất.

Kết quả của sự thoái hóa là một tinh hạch có năng lượng mạnh mẽ sẽ được tạo ra trong cơ thể của những sinh vật trên Trái Đất. Với những tinh hạch này, nguồn năng lượng cần thiết cho chiến hạm Tinh Bảo sẽ được giải quyết, những hạt tinh hạch năng lượng cấp cao đó sẽ bị phân hủy thành sức mạnh dưới công nghệ độc đáo của thần tộc, các nhà nghiên cứu khoa học trong phòng thí nghiệm sẽ sử dụng chúng để chế tạo áo giáp và vũ khí của thần tộc ở cấp cao hơn.

Chương 618: Trận chiến chinh phục Trái Đất

Chương 618: Trận chiến chinh phục Trái Đất

Khi đó, họ sẽ phát triển một vũ khí thần tộc mạnh hơn, không bao lâu sau họ sẽ đánh trở về thần tộc Tinh Vực.

Về mặt của Tinh Nhuệ rất nghiêm túc và bình tĩnh, mỗi khi nghĩ đến sứ mệnh cao cả trên vai này, anh lại trở nên hăng hái. Nhưng bất bình, bất đắc dĩ, cả sự tức giận đã ẩn giấu hàng chục năm trong vũ trụ cũng sẽ tiêu tan. Nhưng lời tiếp theo của Tinh Thi, người mà anh ngưỡng mộ lại khiến anh bất ngờ, bối rối thậm chí là phẫn nộ.

“Tinh Nhuệ, xem ra tôi bắt buộc phải nói một bí mật với cậu rồi, thực ra tôi chọn lựa chạy tới Trái Đất, không chỉ đơn giản là vì thu thập tinh hạch, tôi đang tìm kiếm dòng máu của vương tộc của thần tộc thượng cổ để lại trên Trái Đất...”

‘Cái gì? Điều này không thể nào? Tinh Thi đại nhân ngài điên rồi sao, thần tộc Tinh Vực đã ghi rõ rằng bốn vạn năm trước, các chiến binh thần tộc đã gửi tổng cộng 32 người hậu duệ của vương tộc đến vũ trụ đầu tiên, sau gần một năm vũ trụ chiến đấu, có tổng cộng 22 người con cháu của vương tộc đã ngã xuống, trong số mười người sống sót trở về, có sáu người đi vào hư không tĩnh lặng tìm kiếm ý nghĩa sâu xa của sinh mệnh, trong số bốn vương tử cuối cùng, Tinh Huy vương tử trở thành vị vua mới của thần tộc nhờ vào chiến công của mình, ba người còn lại của vương tộc tự nguyện đóng quân ở biên giới mãi mãi, đời đời kiếp kiếp bảo vệ lãnh thổ thần tộc... Đây là lịch sử mà mỗi một đứa trẻ của thần tộc đều thuộc như lòng bàn tay, đại nhân bây giờ ngài nói với tôi trên hành tinh Trái Đất rách nát này lại có huyết mạch của vương tộc để lại... tôi không tin, tuyệt đối không tin!’

Tinh Nhuệ gần như là găm hét lên, lời nói của Tinh Thi mâu thuẫn dữ dội với kiến thức gần trăm năm nay của anh ta. Nhất là khi đối phương nhắc đến từ “đã chết”, trong lòng anh sinh ra một cảm giác đau buồn và tức giận.

Tinh Nhuệ luôn tự hào về dòng máu vương tộc trong người mình, theo anh thấy, đây là dòng máu thần tộc cao quý nhất trong toàn vũ trụ. Cho dù là những thủ lĩnh với trí tuệ cấp mười ở các chủng tộc khác thì họ cũng không thể so sánh được với thần tộc, chứ đừng nói tới dòng máu vương tộc của thần tộc.

Nhưng bây giờ, Tinh Thi đại nhân lại nói rằng trong số những sinh vật thấp kém trên Trái Đất này lại có dòng máu vương tộc để lại, điều này đối với anh đơn giản là không thể chấp nhận được. Đường đường thần tộc sao có thể kết hợp với một con người thấp kém trên Trái Đất để rồi để lại hậu duệ chứ? Chuyện này so với chuyện con người yêu phải con chó mà mình nuôi rồi sinh ra người thú có gì khác biệt chứ?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào? Con cháu vương tộc chân chính, không thể nào làm ra một việc sỉ nhục thần tộc như thế được, những điều Tinh Thi đại nhân nói nhất định là giả!

“Tôi không có lừa cậu. Hồi đó không có nhiều người biết chuyện này, nhưng vì tổ tiên của tôi từng chiến đấu với Tinh Huy đại đế nên biết rõ toàn bộ sự việc. Ngày đó...”

Tinh Thi thở dài, từ màn hình tinh hạch đứng lên, chiến binh Tinh Nhuệ cao gầy lập tức trở nên gầy như một cành cây trước thân hình vạm vỡ của anh ta. Là cựu chỉ huy tối quan của quân đội thần tộc, Tinh Thi sở hữu thể chất cấp tám trong số mười cấp phân chia. Ngoài vị đại đế huyền thoại Tinh Huy có thể chất cấp mười thì toàn bộ lịch sử của thần tộc không có quá một trăm người có thể cạnh tranh với anh ta.

Tinh Nhuệ kém hơn Tinh Thi một chút, chỉ riêng về thể chất thì anh ta khó có thể đạt đến cấp sáu, nhưng trình độ nhận thức của Tinh Nhuệ rất mạnh, đã đạt đến cấp bảy đáng kinh ngạc, anh ta có thể khống chế 80% chiến giáp của thần tộc.

Chính vì điều này Tinh Nhuệ coi thường Thượng Ất, kẻ mạnh nhất trên Trái Đất mà thể chất mới ở cấp ba, thuộc cấp độ mà Tinh Nhuệ có thể dễ dàng bóp chết chỉ bằng ngón chân của mình. Mặc dù Thượng Ất có thể giết chết được Xương Nhĩ, nhưng đối với những chiến binh thần tộc đã từng nhìn thấy những con thú hung dữ hơn thì mức độ chiến đấu này chỉ tương đương với một đứa trẻ.

Tinh Nhuệ có thể khẳng định rằng ngay cả khi anh không mặc chiến giáp của thần tộc, anh cũng có thể đánh bại con người Trái Đất này chỉ bằng sức mạnh thể chất của mình. Nhưng Tinh Thi đại nhân lại yêu cầu anh mặc chiến giáp và mang theo hai con rối sao lớn theo mình.

“Tinh Nhuệ, anh không được coi thường con người này...” Tinh Thi đứng dậy, nhìn Thượng Ất trên màn hình với vẻ mặt lạnh lùng, “Năm đó, Tinh Huy đại đế đã đưa hàng triệu chiến binh thần tộc đến vũ trụ đầu tiên, bất cứ nơi nào ông đến đều không có gì cản nổi, tất cả sinh vật đều bị đánh bại dễ như trở bàn tay... Nhưng ai mà ngờ được, họ đã gặp phải sự kháng cự chưa từng có trên Trái Đất, ba người nhìn chiến binh thần tộc đã liều mạng chiến đấu chống lại các chủng tộc có trí tuệ trên Trái Đất, cuối cùng họ đã phải đổ máu và chôn xương tại vùng đất xa lạ ấy, trong chiến tranh ở Trái Đất này có cả ba nghìn người được trang bị vũ khí mạnh mẽ và ba trăm vị tướng bất tử...”

“Ba vạn chiến binh thần tộc, ba nghìn người được trang bị vũ khí mạnh mẽ, ba trăm người bất tử? Tinh Thi đại nhân, ngài không nhớ lắm chứ, điều này sao có thể!”

Hồi thờ của Tinh Nhuệ trở nên gấp gáp. Trận chiến của thần tộc ở vũ trụ đầu tiên luôn được tất cả các chiến binh của thần tộc nhớ và trân trọng. Năm đó, tổ tiên thần tộc đã chiến đấu với nhiều chủng tộc có trí tuệ mà không có chiến giáp xuất sắc như hiện tại. Trong số đó là các chiến binh ưu tú của thần tộc, những người đã tạo ra vô số huyền thoại trên chiến trường, những người bất tử thậm chí là giống như một sự tồn tại khủng bố trong truyền thuyết, người ta nói rằng sức mạnh của những vị tướng bất tử không thua gì sức mạnh được giải phóng khi hai thiên thạch nhỏ va chạm vào nhau.

Nhưng bây giờ, Tinh Thi đại nhân nói rằng có nhiều chiến binh và các vị tướng bất tử đến Trái Đất, rốt cuộc thì những sinh vật khủng bố trên Trái Đất ngày đó là gì?

Chương 619: Trận chiến chinh phục Trái Đất (2)

Chương 619: Trận chiến chinh phục Trái Đất (2)

“Đây đều là sự thật, năm đó, trong cuộc chiến chinh phục Trái Đất, thần tộc không chỉ mất đi một lượng lớn chiến binh tinh nhuệ, mà còn bị chết ba vị vương tử mang dòng máu vương tộc. Tất cả điều này là do một số lượng lớn các thần thú hộ mệnh đã xuất hiện trên Trái Đất, cùng với các chủng tộc nguyên thủy bí ẩn, tu sĩ luyện khí và những vị thần thủ hộ có thể giao tiếp với các vì sao...” Tinh Thi nói rồi từ từ bước đến cửa sổ pha lê của Tinh Bảo, anh ngẩng đầu lên nhìn khắp bầu trời xanh thẳm đến tận sâu thẳm của vũ trụ, trong giọng điệu mang theo chút cảm khái: “Năm đó, không ai ngờ được trên Trái Đất lại có những thần thú mạnh mẽ như thế, theo những thông tin tuyệt mật mà tổ tiên tôi để lại thì có một thần thú hộ mệnh bị người Trung Quốc biến thành “rồng” đã giết chết hơn 10.000 chiến binh của thần tộc chúng ta. Trong cơ thể nó có sức mạnh không thể tưởng tượng

được và có vẻ ngoài giống như rắn vậy, dường như nó có khả năng giao tiếp với các nguyên tố khác nhau trong vũ trụ để giúp nó chiến đấu. Cuối cùng, Tinh Huy đại đế đã phải liều mạng mới thành công đánh trọng thương con quái thú “rồng” này với cái giá phải trả là mất đi gần một trăm chiến binh bất tử và gần một nghìn võ sĩ thánh đường mới có thể đẩy nó xuống vực sâu mà không để lại dấu vết.”

...

Nói đến đây, tốc độ nói của Tinh Thi chậm lại, có vẻ như còn có một chút tiếc nuối trong đó. Khi Tinh Thi nhìn thấy thông tin này từ hồ sơ tối mật của tổ tiên, anh đã bị sốc vì những hình ảnh đó.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng một sinh vật huyền bí và đáng sợ như vậy lại được tạo ra trong vũ trụ đó. Tiếng rồng gầm lên vang vọng khắp vũ trụ vẫn còn vọng vọng bên tai, nhắc nhở anh rằng tổ tiên của thần tộc đã từng chiến đấu với những vị thần mạnh mẽ như thế nào.

“Những loại thú thủ hộ giống như “rồng” trên Trái Đất ngày đó vẫn còn rất nhiều, mặc dù sức mạnh của chúng không cường đại như thần thú rồng, nhưng mỗi con đều có thể gây ra thương vong rất lớn cho các chiến binh của thần tộc chúng ta. Nhưng không ai có thể ngờ được sự xuất hiện của thần thú hộ mệnh chỉ là bước đầu tiên để các sinh vật có trí tuệ trên Trái Đất phản công.

Vào ngày thứ ba khi các thần thú thủ hộ xuất hiện, có vô số người có thể dựa vào cơ thể mà bay qua mây, cười sương mù, thở ra lửa và tạo ra sấm sét lần lượt xuất hiện, những con người này phần lớn đều tự nhận là tu sĩ Trung Quốc, còn những người khác có làn da và đôi mắt khác nhau thì nói rằng họ là dân của thần... Sau đó, họ bắt đầu tấn công các chiến sĩ thần tộc chúng ta, cuộc tấn công của bọn họ thiên biến vạn hóa, cực kỳ dữ dội và ác liệt, trong đó các tu sĩ Trung Quốc cực kỳ khủng bố, trong miệng họ thường phát ra một số âm tiết, điều này thu hút các nguyên tố kết hợp với sức mạnh của trời đất tạo thành đòn tấn công lập tức giết chết hàng trăm chiến binh thần tộc bên ta...”

Thu hồi giọng điệu cảm khái, Tinh Thi quay lại nói với Tinh Nhuệ: “Đó là một trận chiến lớn được ghi lại trong lịch sử vũ trụ. Hầu hết các sinh vật có

trí tuệ trên Trái Đất đã đoàn kết để chống lại thần tộc chúng ta. Chúng ta đã phải chịu vô số thương vong, nhưng họ cũng đầm máu, máu chảy thành sông, nhưng loài người trên Trái Đất không chịu khuất phục trước sự cai trị của thần tộc chúng ta, cho tới khi Tinh Huy đại đế buộc phải sử dụng tất cả sức mạnh của “Thiên Tinh mẫu hạm” tấn công tiêu diệt Trái Đất bằng bất cứ giá nào...”

“Sau đó thì sao? Sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

Tinh Nhuệ bị thu hút bởi lời kể của Tinh Thi đại nhân, không hiểu vì lý do gì mà anh bắt đầu cảm thông thậm chí ngưỡng mộ loài người trên Trái Đất, có thể chiến đấu đến mức như vậy trước đội quân của Tinh Huy đại đế, họ chắc chắn là những người đầu tiên trong hàng nghìn năm nay trong vũ trụ!

“Về sau? Về sau, những tu sĩ cùng với người dân của thần đó cùng nhau chọn đồng quy vu tận với các chiến binh thần tộc, nhưng trong đó có một số người cực kỳ mạnh mẽ, sau khi nhìn thấy hành động của Tinh Huy đại đế đã lựa chọn rời đi, giống như con rồng lớn đó, cuối cùng biến mất không còn tung tích... Có điều tôi đoán, họ có đủ sức mạnh để tiếp tục chiến đấu, nhưng họ không muốn ép Tinh Huy đại đế hủy diệt Trái Đất, nên cuối cùng lựa chọn ra đi.”

Cuộc trò chuyện giữa Tinh Thi và Tinh Nhuệ đột nhiên kết thúc, họ nhìn thấy Thượng Ất trong màn hình tinh hạch đứng dậy và dường như định bỏ đi, trong khi con quái vật Xương Nhĩ khập khiễng đi phía sau anh, trong miệng thì lẩm bẩm.

Thượng Ất đang làm gì vậy? Anh ta thế mà lại đang cố gắng rời khỏi tầng mặt đất đó.

Từ những lời kể tràn lan, Thượng Ất dần dần nhận ra có chút phiền phức.

Đầu tiên là những “con rối sao lớn” được nhắc đến trong miệng Xương Nhĩ rất giống với những bộ giáp của người ngoài hành tinh của đám người Kim Bộ Nhĩ, chúng đều sở hữu sức mạnh chiến đấu đáng kinh ngạc. Hơn nữa kích thước của những con rối khổng lồ này còn nằm ngoài sức tưởng tượng của con người, những bộ chiến giáp khổng lồ với chiều cao vài chục mét quái dị như các Transformer trong phim.

Chúng có thể tiêu diệt những con quái vật như Xương Nhĩ chỉ bằng một ngón tay, chỉ có một vài quái vật to lớn trên toàn bộ Hoàn Tinh mới có thể đối diện chiến đấu với chúng còn những sinh vật yếu ớt khác đều sẽ bị nghiền ép như kiến...

Thứ hai, đó là những “người điều khiển sao”, theo lời kể của Xương Nhĩ, những người nói tiếng phổ thông này rất mạnh, không chỉ có chiều cao của họ cao hơn Thượng Ất mà còn có thể điều khiển nhiều loại chiến giáp phối hợp chiến đấu. Thậm chí còn có một số chiến giáp biết bay với hỏa lực mạnh mẽ, trên cơ bản là chưa từng có trên hành tinh này.

Tóm lại, Thượng Ất dần dần nhận ra được sự khác nhau về thực lực giữa kẻ địch và bản thân mình, điều này cũng khiến anh muốn tìm thấy những người khác lạc trong di tích này càng sớm càng tốt, bao gồm cả quân đội Ma Đô. Trong môi trường sống khắc nghiệt này, chỉ có cách đoàn kết tất cả mọi người, chúng ta mới có thể đảm bảo rằng bản thân mình sẽ không bị bắt nạt hay uy hiếp bởi những người ngoài hành tinh đó.

Chương 620: Cùng Kỳ

Chương 620: Cùng Kỳ

Những câu hỏi đặt ra là những người khác đang ở đâu và làm thế nào Thượng Ất có thể tìm thấy họ?

Xương Nhĩ đã cho anh một gợi ý, cuối cùng cũng đổi được một con đường sống cho mình.

Xương Nhĩ gợi ý rằng Thượng Ất đi xuống tầng dưới của Hoàn Tinh, vượt qua 18 vàng đai địa tầng độc đáo, đi về phía khu vực trung tâm của Hoàn Tinh.

Do cấu tạo địa chất hình tròn và nhiều tầng độc đáo, từ trường của Hoàn Tinh tương đối ổn định với các sinh vật, từ trường sinh học trong sinh vật cũng sẽ tạo ra cảm giác thoải mái.

Vì vậy, Xương Nhĩ tin rằng nếu Kim Bộ Nhĩ, Cao Vũ Hàm, Ly Á và những người khác còn sống thì bản năng sinh học của họ sẽ tự động chỉ dẫn họ tập hợp lại ở vùng trung tâm... Đương nhiên, tiền đề là họ phải đánh bại được những quái vật mạnh mẽ ở Hoàn Tinh trên đường đi, bởi vì càng gần vùng trung tâm, nơi có khí hậu thoải mái và nguồn nước ở đó sẽ thu hút những con quái vật mạnh tụ tập ở đó, có thể nói là sẽ càng ngày có càng nhiều rắc rối trên đường đi.

Điều quan trọng nhất là trên đường đến vùng trung tâm của Hoàn Tinh, có một Tinh Bảo chặn đường, cơ hội hai bên gặp nhau ít nhất cũng phải là 90%!

“Không nghĩ nhiều được như vậy nữa, qua đó xem tình hình rồi nói...” Thượng Ất quay đầu nhìn về phía Xương Nhĩ, tên này đã hứa dẫn đường, hơn nữa còn chủ động yêu cầu trở thành linh thú của Thượng Ất, ký kết khế ước nào đó của linh thú cổ đại. Nhưng Thượng Ất không đồng ý, anh nhớ rằng Triệu Khiêm đã từng nói Xương Nhĩ có sự xảo quyệt của một con cáo và sự độc ác của một con sói hoang, trước khi thực sự đảm bảo rằng con thú này sẽ không phản bội thì Thượng Ất sẽ không hồ đồ mà ký bất cứ một khế ước nào cả.

Tất cả mọi thứ đều để đó đã, nếu tên này thể hiện tốt, Thượng Ất cũng không ngại đem nó trở về Trái Đất, xem như là thêm một quái vật bảo vệ cho căn cứ Tổ Ưng.

Chẳng bao lâu sau, một người một thú đã thuận lợi rời khỏi địa tầng này và đi đến trung tâm của Hoàn Tinh. Trong thời gian này, dưới sự hướng dẫn của Xương Nhĩ, Thượng Ất đã đi qua một loạt nơi khó tin và nhìn thấy nhiều sinh vật kỳ lạ trên Hoàn Tinh.

Một bông hoa loa lèn khổng lồ có bốn lá và cao hơn ba mét!

Ở giữa đám cỏ xanh phủ kín một vũng nước, tỏa ra mùi thơm bỗng nhiên một con trâu to hơn đầu máy thò lên khỏi mặt nước!

Một con muỗi khổng lồ to gấp hai lần đầu người lớn và một con bò sát khổng lồ có đầu và đuôi, còn có một cái rãnh dài ở bụng để bắt mồi!

Một đàn “thỏ” tai dài, trong rất đáng yêu, có thể bay lơ lửng trong không trung trong một thời gian dài, giết chết một con báo núi rồi ăn hết thịt của nó chỉ trong vài phút!

...

Thượng Ất thật sự là mở mang tầm mắt, các hành tinh khác nhau đều lai tạo ra các sinh vật khác nhau, các sinh vật trên Hoàn Tinh này cũng vô cùng kỳ lạ khiến anh hoa cả mắt. Nhưng có điều điều ở đây không khác mấy so với Trái Đất, đó chính là cá lớn nuốt cá bé cũng chính là đạo lý sinh tồn ở đây.

Khi càng đi về phía trước, Thượng Ất càng cảm thấy nơi này kém yên bình hơn nhiều so với vẻ ngoài. Trong khu rừng xanh, gần như mỗi một giây đều có giết chóc diễn ra, ở đây không có bất kỳ cơ hội nào cho chủng tộc yếu ớt sống sót, chứ đừng nói tới việc phát triển mạnh mẽ.

Thượng Ất xúc động thở dài, nhưng anh cũng sớm không có cơ hội thở dài nữa. Xương Nhĩ đi trước mặt anh đột nhiên dừng lại, cái mũi khổng lồ khịt khịt trong không khí, trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác.

“Sao vậy, có người điều khiển sao à?”

Về mặt Thượng Ất có chút lo lắng, theo lời kể của Xương Nhĩ, nếu gặp phải người điều khiển sao trong tình huống này thì cơ hội sống sót không quá 30%. Đây là một con số khiến người ta đáng buồn nên khi thấy sự cảnh giác của Xương Nhĩ, Thượng Ất đã sẵn sàng bỏ chạy, dựa vào khả năng tốc độ của mình và lực hấp dẫn trên hành tinh này chưa bằng một nửa so với Trái Đất thì Thượng Ất tự tin rằng mình có thể đi được quãng đường ít nhất là một nghìn mét chỉ trong vài giây.

“Không phải người điều khiển sao... là mùi của yêu thú... còn có máu... có người bị thương!”

Vừa nói, hai tai Xương Nhĩ dựng đứng lên, đôi môi nhếch lên, chiếc răng nanh to tướng lộ ra, bộ dáng chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

“Một con Xương Nhĩ nhỏ bé mà dám ở trong lãnh địa của ta ngang ngược, đằng sau còn có con người... Chậc chậc, mùi vị của con người này thật tốt,

các người biết ta chưa ăn no, nên đến để thêm món cho ta sao?”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn, nhưng thần sắc lộ ra sáng ngời như lửa, còn có mùi máu tanh nồng phảng phất... Đám cỏ rậm rạp trước mặt Thượng Ất chậm rãi tách ra hai bên, là một con quái vật kỳ lân có hình dạng giống như một con bò kết hợp với một con sư tử.

“Không hay rồi, là Cùng Kỳ! Chủ nhân, chúng ta mau chạy!” Vừa nhìn thấy toàn bộ hình dạng của con quái vật, toàn thân Xương Nhĩ lập tức kích động, nó không chút do dự chạy lại trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Là một trong những con thú yếu ớt của Hoàn Tinh, Xương Nhĩ thường rất cẩn thận, nó không dám đến gần lãnh thổ của cấp quái thú lớn như Cùng Kỳ. Nhưng nó không ngờ rằng Cùng Kỳ này lại không giống ai, nó từ bỏ địa tầng thoải mái của vùng trung tâm chạy đến lớp bên ngoài để săn mồi, hơn nữa xem ra là đã bắt được con người, một bộ dáng kiêu ngạo muốn bắt bọn họ làm thức ăn.

“Ha ha, một con Xương Nhĩ nhỏ bé mà dám nói chạy trốn, thành thật ở đó cho ta! Pilipala!”

Một ánh sáng vòng cung màu xanh lam đột nhiên bắn ra từ chiếc sừng duy nhất của Cùng Kỳ, nhẹ nhàng chính xác đánh vào cái đuôi của Xương Nhĩ. Trong phút chốc, Thượng Ất chỉ nghe thấy tiếng hét của Xương Nhĩ, sau đó nó nằm trên mặt đất bất tỉnh, vậy mà bị điện giật chết rồi!

Thượng Ất sửng sốt, nhưng khi nhìn thấy bộ râu cứng ngắc trên miệng của nó lén run rẩy, anh không khỏi nổi giận. “Con yêu thú này có thể giả chết, nếu không phải tận mắt mình nhìn thấy khoe miệng nó động đậy, thì thật sự đã bị nó lừa rồi!”

Lắc lắc đầu, Thượng Ất không chú ý tới thứ không đáng tin cậy này nữa mà cẩn thận nhìn quái vật xa lạ trước mặt.

Chương 621: Chênh lệch quá nhiều

Chương 621: Chênh lệch quá nhiều

Lông dài màu lam sẫm cứng như gai, thân hình cường tráng giống con bò đực nhưng lại lớn hơn gấp mười lần giống như một toa xe lửa. Trên cái đầu khổng lồ giống như đầu chó mọc một cái mỏ màu vàng, nhưng trên đỉnh đầu lại có một cái sừng kỳ lân màu đỏ, toát ra khí tức chết chóc nhàn nhàn khiến toàn thân người ta lạnh lẽo.

Nhìn về phía sau, nó giống Thượng Ất, Cùng Kỳ có hai cánh cánh nhô ra, những chiếc lông màu đen giống như đôi cánh của một con đại bàng khổng lồ, khi Cùng Kỳ di chuyển, hai chiếc cánh cũng nhẹ nhàng khép lại ở hai bên cơ thể như một tấm áp giáp bảo vệ vững chắc hai bên xương sườn của nó.

Thượng Ất kinh ngạc, quan sát từ khí chất toát ra có thể thấy được sức mạnh của con yêu thú Cùng Kỳ này ít nhất phải gấp mười lần Xương Nhĩ, ngoài ra nó còn có thêm kỹ năng tấn công tia điện lên kẻ địch, Thượng Ất cảm thấy xác suất đánh bại nó trực diện là không quá 50%.

Đối thủ rất khó giải quyết! Sao lại cứ gặp phải thứ này vậy?

Thượng Ất thận trọng nhìn Cùng Kỳ, khi ánh mắt nhìn đến vết máu trên khoe miệng và xác chết của chiến binh Ma Đô ở phía sau, anh lập tức hiểu ra... Tên này đã gặp phải chiến binh của Ma Đô đi vào khu di tích, hơn nữa còn ăn không ít người, sau khi được nếm thử vị ngọt của thịt người thì thành ra nghiện!

“Đáng chết, thế mà lại nhiều người như vậy...” Ánh mắt Thượng Ất trở nên lạnh lùng, cảm giác được hơi thở Thượng Ất thay đổi, Cùng Kỳ sửng sốt, đôi mắt đen nâu của nó do dự nhìn lướt qua Thượng Ất, sau đó nói: “Anh... là người điều khiển sao?”

“Ta là người điều khiển sao?” Thượng Ất sửng sốt, nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi, bình tĩnh hỏi: “Sao lại nói như vậy? Mi sợ người điều khiển sao sao?”

“Tôi sợ họ? Ha ha ha, Cùng Kỳ tôi sẽ sợ những kẻ chỉ biết trốn trong áo giáp đó sao?” Giống như là nhận được một sự xúc phạm lớn, đôi cánh của Cùng Kỳ đập mạnh vào trong không khí, thối bay vô số cỏ cây xung quanh nó.” Những kẻ điều khiển sao trốn trong chiến giáp đó là những sinh vật

đáng khinh bỉ nhất mà tôi từng thấy. Họ lợi dụng độ cứng của chiến giáp để săn lùng các chủng tộc có trí tuệ như chúng ta ở trên Hoàn Tinh, hơn nữa còn lấy thịt, nội đan bên trong để sạc vũ khí, tôi hận không thể lột da, lấy hết tim, phổi, gan của họ ra để nuốt chửng!”

...

Thượng Ất kinh ngạc nhìn Cùng Kỳ, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ ngớ ngẩn, chẳng lẽ tên này còn là “đồng đội” sao? Nhìn bộ dáng của nó giống như là người bảo vệ toàn bộ sinh vật của Hoàn Tinh, những chiến binh Ma Đô đó chắc không phải vì lý do này mà bị giết hết đó chứ?

“Thế nào, sợ chưa? Bảy người tôi vừa mới giết cũng có biểu cảm này, anh yên tâm, tôi sẽ ăn tim của anh rất nhanh, bảo đảm cả quá trình anh sẽ không quá đau khổ!” Cùng Kỳ hiểu nhầm biểu cảm của Thượng Ất, nó cứ tưởng rằng anh đang sợ hãi, nhưng không ngờ được khi nghe được những lời này, cơn tức giận của Thượng Ất vừa lắng xuống lại bùng lên.

“Mi giết chết bảy người sao? Vậy được, lát nữa ta sẽ cắt mi thành bảy mảnh để tế bái họ...” Chậm rãi rút Tinh Vực Cốt Dao ra, Thượng Ất lạnh lùng nhìn Cùng Kỳ.

Mặc dù chiến binh Ma Đô đã chết đều là kẻ thù của anh, khi chạm trán với họ hai bên có thể chiến đấu vì căn cứ của mình, nhưng họ có cùng một thân phận, đó là con người đến từ Trái Đất.

Thượng Ất sẽ không bao giờ cho phép đồng tộc của mình sau khi chết bị Cùng Kỳ nuốt chửng từng miếng. Trên hành tinh xa lạ này, Thượng Ất không làm được gì nhiều, nhưng đối mặt với sự sỉ nhục của một con quái vật hung dữ với con người, Thượng Ất nhất định sẽ không chút do dự mà đứng lên dùng hết sức lực để bảo vệ sự tôn nghiêm này.

Vì Cùng Kỳ đã ăn thịt người nên nó nhất định phải chết. Mà cũng vừa hay Thượng Ất có thể đo lường hiệu quả chiến đấu của người ngoài hành tinh, hơn nữa Cùng Kỳ cũng vừa nói, nó không hề sợ những người điều khiển sao.

“Ha ha ha, con người ngu xuẩn, mặc dù tôi cảm thấy anh có chút khác biệt với những con người khác, nhưng anh lại ngu xuẩn giống hệt họ. Cùng Kỳ tôi đã sống 1.300 năm nhưng trong vài trăm năm qua tôi không có cách nào để đạt được cấp độ Yêu Vương cao hơn... Bây giờ có cơ hội rồi, tôi cảm thấy trong cơ thể của anh có một cái gì đó cần cho sự tiến hóa của tôi! Con người, hãy để tôi ăn anh đi, để tôi trở thành Yêu Vương mới trên Hoàn Tinh này!”

Tốc độ của Cùng Kỳ nhanh như chớp, đây không phải nói phóng đại mà là một cảnh tượng thực sự xuất hiện trước mặt Thượng Ất. Đòn tấn công của Cùng Kỳ thực sự vượt qua tốc độ của một tia chớp, sừng kỳ lân màu đỏ trên đầu nó phóng ra tia chớp màu xanh lam, trong tích tắc toàn thân nó bộc phát bắt kịp tia chớp chỉ trong vài phần mười giây, ánh sáng màu xanh biếc dưới hai cái cánh lớn phi thẳng về phía Diệp Viễn.

“Chết tiệt, đây là phim huyền thoại à? Đây cũng quá khoa trương rồi đi?” Thượng Ất nghĩ cũng không cần nghĩ mà lập tức từ bỏ ý định đối đầu trực diện với Cùng kỳ, thân thể nhanh chóng né sang một bên đồng thời chân đá một cước vào Xương Nhĩ.” Đứng dậy cho ta, mi thành thật nói xem, có phải là mi cố ý dẫn ta đến đây không? Còn nữa, không phải mi nói những yêu thú mạnh thường ở trong khu trung tâm của Hoàn Tinh sao, tại sao nó lại xuất hiện ở đây?!”

Giọng nói của Thượng Ất có chút bức bối, bởi vì anh phát hiện ra rằng thực lực của Cùng Kỳ đã vượt xa sức tưởng tượng của mình. Theo tiêu chuẩn năng lượng của Trái Đất, nó đã đạt đến con số 500.000, ở trong loài người trên Trái Đất với sức mạnh của nó gần như có thể tung hoành khắp nơi. Nhưng mà em gái nó, vừa rồi Thượng Ất đã âm thầm dùng máy kiểm tra năng lượng kiểm tra Cùng Kỳ, lại đau khổ phát hiện máy kiểm tra năng lượng cứ thế phát nổ!

Nó làm vỡ máy đo... Đây là máy kiểm tra năng lượng dòng thứ ba do Đế Đô sản xuất, giá trị kiểm tra tối đa có thể lên tới 30 triệu, nhưng con mẹ nó lại phát nổ ngay trước mặt anh!

Chương 622: Núi Huyền Không

Chương 622: Núi Huyền Không

Trên mặt Thượng Ất đầy vạch đen, trong lúc tránh khỏi tia chớp của Cùng Kỳ đuổi theo, anh lạnh lùng nhìn sang Xương Nhĩ, thì liền thấy nó lộ ra vẻ đau khổ nói: “Chủ nhân, đúng thật là tôi đã từng nói Yêu Vương đều trốn ở trong địa tầng trung tâm của Hoàn Tinh, nhưng mà Cùng Kỳ này không phải Yêu Vương, nó còn thiếu một chút nữa mới đứng được vào hàng Yêu Vương!”

...

Cạn lời nhìn lên bầu trời, Thượng Ất lão đảo nói: “Được rồi, là ta nhầm rồi, hóa ra trên Hoàn Tinh, những con yêu thú như Cùng Kỳ chỉ là những kẻ đẳng cấp còn đồ, đại lão chân chính còn chưa xuất hiện!”

“Xương Nhĩ, Cùng Kỳ có điểm yếu nào không? Chúng ta tiếp tục trốn thế này cũng không phải cách?”

Cùng Kỳ đang đuổi theo phía sau, Thượng Ất và Xương Nhĩ chạy như điên. Có câu nói thầy mo còn có ba phần tính khí, càng không cần nói đến Thượng Ất tâm cao khí ngạo.

“Chủ nhân, chắc không phải ngài muốn đấu với nó chứ?” Khóe miệng Xương Nhĩ giật giật, trong mắt hiện lên một tia bất lực: “Tôi khuyên ngài nên bỏ cái ý định viễn vông này đi, điểm yếu duy nhất của Cùng Kỳ là tham ăn, ngoài ra thân hình của nó cứng như thép, móng vuốt sắc như dao, có thể biến nước trong không khí thành các nguyên tố sấm chớp mưa bão để giết kẻ thù... Chúng ta thật sự không đánh được nó, vẫn là nhanh chóng chạy đi thôi! Ai da, cái mộng của tôi... Cùng Kỳ đáng chết, lão tử xin thề sau này sau khi biến thành người đạt đến cấp độ Yêu Vương nhất định sẽ trở về tìm mi báo thù!”

Đang nói chuyện, Xương Nhĩ không kịp tránh né bị một tia sét của Cùng Kỳ đánh trúng hông, phân và nước tiểu phun ra ngoài, bộ dáng thảm thương khiến Xương Nhĩ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Thượng Ất nhìn Xương Nhĩ với ánh mắt thương cảm, dưới chân lại tăng tốc, thở dài: “Xem ra khoảng cách thực lực hai bên quá lớn, nhất định

phải tìm cách khác... Ấy, đợi đã, hình như lúc này khi Cùng Kỳ nhắc đến người điều khiển sao thì rất tức giận, nếu như dẫn nó đến chỗ người điều khiển sao thì sao đây?

Trong mắt hiện lên một tia sáng, Thượng Ất đột nhiên dừng lại, giơ hai tay lên hư không, cây Thao Thiết Cốt Cung lập tức xuất hiện trong tay anh: “Xương Nhĩ, mi nghe rõ đây, lát nữa ta sẽ dùng Thao Thiết Cốt Cung bắn Cùng Kỳ, mi nhân lúc nó không chú ý từ bên cạnh trốn đi, chạy thẳng đến nơi của những người điều khiển sao, ta sẽ đi theo đằng sau mi!”

“Chủ nhân, ngài muốn mượn sức mạnh của người điều khiển sao đối phó với Cùng Kỳ hả? Nhưng mà bản chất Cùng Kỳ xảo quyệt, nó sẽ không dễ bị lừa thế đâu!”

Xương Nhĩ nhìn Thượng Ất với vẻ lo lắng, nó biết rất rõ tính khí của Cùng Kỳ, con thú này tàn nhẫn, mạnh mẽ nhưng cũng xảo quyệt và đa nghi. Nó sẽ không bao giờ dễ dàng mắc bẫy Thượng Ất mà đi vào nơi ở của người điều khiển sao.

Có lẽ nhìn thấy lo lắng của Xương Nhĩ, Thượng Ất đứng thẳng, lấy ba mũi tên hắc ám đặt lên Thao Thiết Cốt Cung, dây cung được kéo căng lên, phát ra khí tức chết chóc: “Nếu ta bắn nó bị thương, mi nghĩ nó còn đủ tỉnh táo để đuổi theo chúng ta đến khu vực của người điều khiển sao không?”

“Chỉ nhân, ngài có chắc là làm bị thương được Cùng Kỳ không, da của nó rất cứng, tôi sợ...” Xương Nhĩ chưa kịp nói xong, đã thấy một tia chớp đen lướt qua mắt mình, giây tiếp theo đã nghe thấy tiếng Cùng Kỳ rống lên: “Con người vô sỉ, mi đúng thứ quỷ gì làm ta bị thương vậy? Ta thề nhất định phải giết người, nhất định phải xé mi thành trăm mảnh!”

Ở cuối tầm mắt, thân hình to lớn như đoàn tàu của Cùng Kỳ đang gầm rú lên, có điều không giống như lúc trước, bộ dạng Cùng Kỳ lúc này có chút kỳ lạ, nếu nhìn kỹ sẽ nhìn thấy cái đầu khổng lồ của nó có ba cái lỗ nhỏ đang chảy máu be bét.

Ba mũi tên này Thượng Ất dùng toàn lực, cộng thêm với tác dụng ăn mòn của sức mạnh hắc ám, nên nó đã bắn xuyên qua da của Cùng Kỳ trước khi bị các cơ kẹt lại.

Không hổ là thần thú vô song trong truyền thuyết, khả năng phòng ngự của Cùng Kỳ vô cùng bá đạo. Có điều Thượng Ất không hề hoảng sợ, loại kết quả này nằm trong dự đoán của anh, mũi tên hắc ám chỉ là phương tiện để dụ Cùng Kỳ, thứ thực sự có tác dụng chính là máu bôi ở trên mũi tên, chính là máu của Thượng Ất!

Thượng Ất nhận ra rằng từ Xương Nhĩ cho đến Cùng Kỳ, tất cả dường như đều rất quan tâm đến máu của mình, điều này cho thấy dường như huyết mạch của anh giống với người điều khiển sao. Đặc biệt là Cùng Kỳ, khi nhắc đến huyết mạch của mình, sự tham lam phát ra từ tận đáy lòng nó hiện lên ở trong đôi mắt là không thể giả vờ được... Vì vậy, khi Thượng Ất bắn mũi tên hắc ám, anh đã bôi vài giọt máu của mình lên đấy, bây giờ chỉ cần xem là nó có tác dụng gì với Cùng Kỳ không!

“Ai ui! Con người vô sỉ... ầy, mùi vị này... a a a, đây là mùi máu của người điều khiển sao, nhưng mà nó còn có khí tức khác với người điều khiển sao... Con người, đừng chạy, sau khi ăn mi ta nhất định có thể tăng cấp lên thành Ma Vương ngay lập tức!”

Bị ba mũi tên của Thượng Ất bắn trúng, Cùng Kỳ vô cùng tức giận, nhưng khi ngửi thấy mùi máu trong không khí, hai con mắt to của nó lập tức trở nên đỏ ngầu. Đối với việc bị mắc kẹt dưới cấp Yêu Vương trong thời gian dài thì vài giọt máu này của Thượng Ất đã hoàn toàn phá hủy lý trí của nó, đến cả hành động ra dấu hiệu cho Xương Nhĩ của Thượng Ất mà nó cũng không nhận ra!

Khóe miệng hiện lên một tia giễu cợt, Thượng Ất xoay người bỏ chạy, Xương Nhĩ cũng rất thông minh, chạy ngay đến trước mặt Thượng Ất. Theo cách này, Xương Nhĩ ở phía trước, Thượng Ất ở giữa và Cùng Kỳ ở phía sau, hai con dã thú và một con người chạy loạn xạ dọc theo con đường rừng rậm, mười mấy phút mà đã chạy được 100km, cho đến khi một ngọn núi lớn lơ lửng trên không hiện ra trước mặt.

“Chủ nhân, không thể chạy nữa, núi Huyền Không này chính là nơi ở của người điều khiển sao. Ở gần đây có con rối sao lớn tuần tra, còn có một tòa Tinh Bảo mà người điều khiển sao ở trong đó, nếu như chúng ta không dừng lại thì sẽ bị coi là kẻ đột nhập rồi trực tiếp bắn chết!”

Chương 623: Kim Bộ Nhĩ đen đũi

Chương 623: Kim Bộ Nhĩ đen đũi

Dừng bước chân, Xương Nhĩ bất động nhìn lên đỉnh núi cao 100m, trong mắt hiện lên một tia vừa cực kỳ hâm mộ lại vừa kinh sợ, cảm xúc vô cùng phức tạp.

Đỉnh núi này có hình dạng như một viên kim cương, mỗi đỉnh cao gần 2, 300m, các đỉnh dốc trên núi có người ở, rễ cây thẳng đứng lên như một khẩu súng, các mũi nhọn hướng lên trời như muốn xuyên thủng bầu trời. Trên sườn đồi được bao phủ bởi cây cối rậm rạp, dưới lớp cỏ cây những ngọn núi sừng sững treo cao giữa không trung vừa mê người vừa khiến người ta khao khát.

Những động vật nguyên sinh ở Hoàn Tinh đều biết, trên toàn bộ tinh cầu này, đây là nơi huyền diệu nhất. Bởi vì, ở đây là giao điểm xuất phát của hàng chục vành đai địa tầng, một lượng lớn từ trường tụ lại ở đây khiến nơi đây giống như một vành đai chân không của vũ trụ. Bất cứ sinh vật nào chỉ cần bước vào trong đó sẽ đều có cảm giác như được đi dạo chơi dưới làn nước biển, trong cơ thể có một cảm giác thoải mái và dễ chịu đến khó tả.

Đây là một vùng đất huyền diệu, với địa thế và môi trường độc đáo đã sinh ra rất nhiều bảo vật thiên nhiên. Trên toàn bộ Hoàn Tinh, ít có một nơi nào có thể bằng nơi này, nếu có thì có lẽ chỉ có vùng địa tầng trung tâm của Yêu Vương mới thể thể sánh được với nó.

Có điều, Xương Nhĩ biết rõ vùng núi trên không này không yên tĩnh và thanh bình như vẻ bề ngoài của nó, những người điều khiển sao đó dựa vào công nghệ mạnh mẽ và chiến giáp không chỉ chiếm giữ kho báu này mà còn thiết lập vô số con rối sao lớn tuần tra qua lại, thậm chí ở một số khu vực quan trọng còn có bầy năng lượng, chỉ cần họ vô tình chạm vào một trong số chúng thì sẽ bị nổ thành khói bụi, đến cái xương cũng không còn.

Thượng Ất định dùng sức mạnh của người điều khiển sao để đối phó với Cùng Kỳ, ý tưởng này tuy hay nhưng mà không dễ làm, nếu thật sự đánh

nhau, những người điều khiển sao đó sẽ lục thân không nhận, mất hết tính người!

“Núi Huyền Không? Một nơi thật thần kỳ, nhưng sao những đỉnh núi này nhìn lại có chút giống với một danh lam thắng cảnh nổi tiếng ở Trung Quốc vậy?” Nhìn dãy núi treo lơ lửng trước mặt, Thượng Ất lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không thể không thừa nhận rằng, sự kỳ diệu của thiên nhiên vượt xa sức tưởng tượng của con người, những ngọn núi cao giữa không trung này làm Thượng Ất nhớ đến một nơi của Trung Quốc đã từng được một đạo diễn nước ngoài dùng làm phim trường để sản xuất một bộ phim khoa học viễn tưởng chấn động thế giới.

Không ngờ là trên Hoàn Tinh không biết cách Trái Đất bao xa này lại có một ngọn núi giống như vậy, hơn nữa ở đây còn có hiệu ứng đặc biệt lơ lửng giữa không trung, khiến người ta không tìm được mà thán phục.

Thượng Ất đang kinh ngạc, thân hình to lớn của Cùng Kỳ âm âm đuổi theo anh từ xa, rất rõ ràng là khi nếm máu của Thượng Ất tên này đã lập tức nhảy nước miếng, thề rằng nhất định phải ăn thịt Thượng Ất.

“Xương Nhĩ, người trốn đi trước, ta sẽ dẫn nó lên núi Huyền Không!” Nhìn thấy Cùng Kỳ vỗ tới, Thượng Ất giương đôi cánh quỷ bay lên, thân thể lập tức bay lên khỏi mặt đất, toàn thân nhanh như sao băng phi thẳng về núi Huyền Không.

“Con người đáng chết, dừng lại cho ta!”

Nhìn thấy Thượng Ất bay đến núi Huyền Không, một vẻ ghen tỵ thoáng qua trên mặt Cùng Kỳ. Là con yêu thú trên Hoàn Tinh, Cùng Kỳ biết sự nguy hiểm của chỗ này. Trong núi Huyền Không này có một con rối khổng lồ giống như pháo đài di chuyển, nó sẽ xé xác tất cả những sinh vật dám đột nhập vào đây. Vết sẹo khổng lồ trên lưng nó là lời nhắc nhở để lại sau một lần xông nhâm vào đây, khiến nó luôn nhớ về nơi này là một vùng cấm không được vượt qua.

Nhưng bây giờ, con người có thể biến nó thành Yêu Vương lại đi vào đó rồi, Cùng Kỳ thực sự không muốn từ bỏ cơ hội hiếm có này, nó nghiêng rằng

nghiến lợi, đôi cánh sau lưng giương to, từ từ bay lên không trung, rồi thân hình phi thẳng như quả đạn pháo lao về phía Thượng Ất.

...

Thần tộc trên Tinh Bảo luôn trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Tinh Nhuệ lặng lẽ đứng đó, cơ bắp trên cơ thể trần trụi của anh rất mạnh mẽ, vô số xúc tu phát ra ánh sáng mảnh mai giống như những chiếc vòi của một con bạch tuộc đang vuốt ve bộ chiến giáp trông mềm mại nhưng cực kỳ mạnh mẽ trên người anh.

Toàn bộ quá trình im lặng không tiếng động, lưu loát sinh động, những chiếc xúc tu phát sáng này giống như vòi bạch tuộc nhưng nó chính là đơn vị thần kinh vừa khổng lồ vừa bí ẩn của chiến hạm Tinh Bảo, nó có thể phân biệt các chuỗi gen khác nhau của từng chiến binh Thần Tộc, tìm ra được bộ chiến giáp phù hợp nhất để bảo vệ những chiến binh này.

Ngoài ra, Tinh Bảo còn giống như một người mẹ theo dõi tâm trạng trong chuyển thám hiểm của những chiến binh Thần Tộc, ví dụ như bây giờ ở phía trước Tinh Nhuệ, một mạng lưới thần kinh bao gồm vô số chiếc xúc tu sáng đang nhẹ nhàng bao phủ đỉnh đầu anh, nó liên tục phát ra các sóng điện, cố gắng trấn an Tinh Nhuệ, người đang xúc động vì biết được bí mật.

Hiệu quả rất rõ ràng, chỉ trong vài phút, tâm trạng của Tinh Nhuệ dần dần ổn định lại, hơi thở mạnh mẽ và lạnh lùng của chiến binh Thần Tộc lại bao trùm cơ thể anh lần nữa.

“Người Trái Đất mang dòng máu vương tộc... được thôi, để ta xem xem người có thể tạo ra kỳ tích không nhé!”

Bùm!

Khi phần cuối cùng của bộ chiến giáp đã được mặc lại ngay ngắn, Tinh Nhuệ lặng lẽ bước ra khỏi phòng chuẩn bị chiến đấu. Đằng sau bộ chiến phục của anh ta, một chiếc đĩa óng ánh đang phát ra ánh sáng. Lúc đó, bộ chiến giáp đời thứ mười bốn của Thần Tộc ở trạng thái chưa được kích hoạt. Một khi nó chạm trán với kẻ thù mạnh, cơ chế năng lượng trong chiến

giáp sẽ được kích hoạt chỉ trong vòng một giây, sau đó bộ chiến giáp hình chim độc đáo này sẽ tàn nhẫn xé nát kẻ thù thành từng mảnh!

Chương 624: Kim Bộ Nhĩ đen đui (2)

Chương 624: Kim Bộ Nhĩ đen đui (2)

“Các chiến binh Thần tộc xin chú ý, xin chú ý, tình hình gần đây báo cáo rằng con người mặc chiến giáp đời đầu tiên của Thần tộc đã được tìm thấy ở tầng thứ 13, họ bị nghi ngờ là người Trái Đất lén vào Hoàn Tinh, dữ liệu Tinh Bảo phân tích cho thấy mức độ nguy hiểm “nhẹ”, mời các chiến binh Thần Tộc tuần tra gần đó đề cao cảnh giác nhưng không cần quá lo lắng. Tinh Bảo đã lệnh cho các con rối sao lớn tìm kiếm ở khu vực tầng 13, ước tính 1 giờ 13 phút sau kẻ đột nhập sẽ bị tóm gọn!”

Tai của Tinh Nhuệ đột nhiên nghe thấy thông báo cảnh cáo từ Tinh Bảo, khiến anh dừng lại, “Đây là còn có những con cá khác lọt lưới... Xem ra sự xuất hiện của người Trái Đất trên Hoàn Tinh lần này không phải là ngẫu nhiên, Tinh Thi đại nhân tính toán rất chuẩn, những người Trái Đất giống như kiến này chắc hẳn đã đến được đây thông qua con đường đặc biệt nào đó! Nhưng...”

Khóe miệng Tinh Nhuệ lộ ra một tia khinh thường, hai mắt sáng rực lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về ra ngoài cửa sổ bảo vệ xa xăm, trong lòng cười lạnh.

“Nhưng mà đám người Trái Đất buồn cười này, các người cho rằng tìm được vài bộ chiến giáp đời đầu tiên của Thần Tộc thì có thể bảo vệ các người làm loạn sao? Công nghệ của Thần Tộc chúng ta đã được phát triển được hàng chục nghìn năm vũ trụ, công nghệ của chiến giáp bây giờ đã sớm không còn như trước nữa, bộ chiến giáp đời đầu đứng trước bộ chiến giáp của Thần Tộc bây giờ có lẽ cũng nực cười giống như con người cầm trên tay ngọn giáo của người nguyên thủy vậy. Tinh Bảo xử lý rất tốt, đúng thật là chỉ cần một con rối sao lớn là có thể xé nát con người đột nhập một cách dễ dàng.”

Tinh Nhuệ mỉm cười bước ra khỏi Tinh Bảo, sau đó bật vài chức năng của bộ đồ bay lên. Tinh Nhuệ bay lên trên bầu trời vài trăm mét, người mặc đồ đen giống như một con đại bàng xuyên qua mây trắng lao về nơi tìm thấy Thượng Ất.

“Đáng chết! Đáng chết! Thật đáng chết!”

Trên bãi cỏ, Kim Bộ Nhĩ lăn lộn, bộ chiến giáp Ma Vương từng khiến anh vô cùng tự hào thì giờ đây vết sẹo, đặc biệt là phần quan trọng ở ngực, có ba bốn vết xước sâu kinh hoàng, chỉ cần một chút nữa thôi là gần như có thể xuyên thủng áo giáp và đâm thẳng vào tim của anh!

Kim Bộ Nhĩ gặp phải rắc rối rồi, một rắc rối cực kỳ lớn, anh khiêu khích một con quái vật khổng lồ hình mèo ở Hoàn Tinh, nó biết nói, thân hình được bao phủ bởi những sọc màu bạc sáng và có bàn chân dài đến nửa mét.

Thảm thương hơn nữa là hàng chục chiến binh của Ma Đô đứng xung quanh anh lại chỉ nhìn chăm chăm vào những thứ này với gương mặt vô cảm, đằng sau họ là bộ chiến giáp màu tím cao lớn. Phía sau chiến giáp, một khuôn mặt u ám gần như có thể chảy ra nước đang nhìn chăm chăm vào anh.

Vương Bất Hỉ, một trong ba chỉ huy của quân đội Ma Đô đang lặng lẽ nhớ lại tin tức được truyền đi từ Hương Lầu, trong mắt anh ta tràn ngập hận thù. Trong một đêm, Vương Thần Đông, một văn bối anh cực kỳ thích trong gia tộc mất mạng ở Hương Lầu, thám tử báo cáo lại là một người đàn ông tên là Thượng Ất đã giết Vương Thần Đông, Kim Bộ Nhĩ chứng kiến toàn bộ quá trình nhưng không hề ngăn cản mà anh ta còn ra hiệu cho thuộc hạ của mình khống chế Vương Thần Đông rồi phi tang xác...

Trời xanh không thương, Vương Bất Hỉ không có con cái, bình thường Vương Thần Đông luôn khiến anh yêu thích, được anh coi là đối tượng đào tạo trọng điểm, rất có hy vọng trở thành ứng cử viên cho chức vị tộc trưởng tiếp theo, nhưng bây giờ lại âm dương cách biệt...

Vương Bất Hỉ đến Kim gia đòi người, bình thường nhà họ Kim luôn tôn trọng anh ta lại lạnh lùng ứng đối, bày ra thái độ thà xé rách mặt nhau cũng phải bảo vệ Kim Bộ Nhĩ.

“Người nhà Kim gia... một đám ngu xuẩn mơ mộng hão huyền, lại gửi tương lai của gia tộc lên một kẻ phế vật thể này. Nếu như bọn họ nhìn thấy bộ dáng bây giờ của Kim Bộ Nhĩ, có lẽ đến tâm trạng để khóc cũng không còn đi.”

Nhìn Kim Bộ Nhĩ bị mèo yêu ném xuống, vẻ mặt ủ rũ của Vương Bất Hỉ khôi phục lại một chút, anh ta nhìn sang phó quan bên cạnh nói: “Sau khi mèo yêu giết Kim Bộ Nhĩ, anh lập tức ra tay giết chết con súc sinh này. Con thú này có thể ăn người, có lẽ bên trong sẽ có nội đan, rất có tác dụng với chúng ta, nhất định không được bỏ qua.”

“Tuân mệnh, thủ trưởng, lát nữa tôi nhất định sẽ không để nó chạy thoát!”

Phó quan hơi căng thẳng đáp lại, trận chiến giữa Kim Bộ Nhĩ và mèo yêu đã diễn ra được gần 5, 6 phút, họ tận mắt nhìn thấy sức tấn công cực mạnh của con mèo yêu này. Không quá chút nào khi nói nếu không có chiến giáp bảo vệ, có lẽ hơn 30 tên thuộc hạ của mình có lẽ cũng không đủ để con mèo yêu này nhét kẽ răng.

May mắn là, ngoài mỗi người lính có một bộ chiến giáp được làm theo chiến giáp cao cấp của người ngoài hành tinh thì còn có hai sĩ quan cao cấp khác trong quân đội, mỗi người đều sở hữu một bộ chiến giáp nguyên mẫu. Có lẽ mèo yêu mạnh đến đâu cũng không thể là đối thủ của ba chiến giáp đi.

“Thủ trưởng, lát nữa xử lý Kim Bộ Nhĩ đó thế nào... ý tôi là trong trường hợp anh ta vẫn chưa chết!”

Phó quan thận trọng hỏi Vương Bất Hỉ, là một sĩ quan cao cấp của quân đội Ma Đô, phó quan cũng có một số giao tình với Kim gia. Dù biết không thể cứu được Kim Bộ Nhĩ nhưng anh vẫn cố gắng thử một lần vì lương tâm của mình.

“Chưa chết?” Giọng nói lạnh lùng của Vương Bất Hỉ vang lên: “Nếu như hắc may mắn không chết, vậy thì treo hắc lên trên cành cao nhất ở đây, để cho ong biển đi ăn thịt, ha ha!”

...

Nghe xong lời của Vương Bất Hỉ, phó quan im lặng, trong lòng thầm cầu nguyện Kim Bộ Nhĩ sẽ bị mèo yêu bắt đi, như vậy thì ít nhất cũng được chết toàn thân.

Còn nếu như thật sự bị ong đột biến ăn thịt thì... người phó quan rùng mình, bất giác nhớ đến cảnh tượng mà anh đã thấy cách đây không lâu. Một nhóm ong đột biến chỉ to bằng nắm tay người lớn vây quanh một sinh vật hình nai. Chỉ trong vài phút, sinh vật hình nai không nhỏ hơn con voi là bao đã trở thành một vũng thịt với những vết răng to bằng hạt đậu trên xương, cảnh tượng đó thật kinh hoàng.

Chương 625: Lỗ hở nguy hiểm

Chương 625: Lỗ hở nguy hiểm

Kim Bộ Nhĩ thì sao? Vẫn là bỏ đi, chắc là đến nhét kẽ răng cho mấy con ong đó cũng không đủ!

“Vương Bất Hỉ, lão già khốn kiếp, ông là thấy chết không cứu đúng không? Được, cho dù lão tử có xuống địa ngục hóa thành quỷ cũng sẽ quay về tìm ông!”

Kéo cánh tay khỏi tay mèo yêu, Kim Bộ Nhĩ cố hết sức đứng dậy chạy, nhưng không ngờ, con mèo yêu phản ứng nhanh hơn, lập tức cắn một miếng vào thắt lưng của bộ chiến giáp rồi quăng anh ta ra xa hàng chục mét chỉ bằng một cái hất tay.

“Con mèo chết tiệt nhà mi, không phải là ta chỉ vô tình giẫm chết hai con mèo con của mi thôi sao, mi có cần phải đuổi cùng giết tận thế này không?” Bò dậy khỏi mặt đất, Kim Bộ Nhĩ thấy cổ họng có mùi ngọt tanh tràn ra, thân thể đau đớn như bị voi giẫm lên, không khỏi nở nụ cười khổ.

“Chắc là lần này xong đời rồi, đáng tiếc là kế hoạch vĩ đại của Kim Bộ Nhĩ ta còn chưa kịp thực hiện... Còn có, lão đại Thượng Ất, anh đã nói là sau khi vào sẽ đi tìm tôi, bây giờ anh ở đâu vậy? Hu hu.”

“Kim Bộ Nhĩ, bây giờ ngươi biết hối hận chưa, lúc ngươi giết chết hậu bối Vương Thần Đông của ta ngươi đã nói thế nào?” Vương Bất Hỉ đập lên người Kim Bộ Nhĩ, chiến giáp màu tím phát ra màu tím âm trầm, năng lượng bên trong chiến giáp nuốt vào nhả ra, giống như là có một con rắn độc màu tím mơ hồ xuất hiện phía sau anh ta.

Chiến giáp màu tím là một trong những bộ chiến giáp người ngoài hành tinh được tìm thấy trong di tích, nó chứa đựng sức mạnh khiến người khác không thể tưởng tượng được. Vương Bất Hỉ, với tư cách là một trong những chỉ huy cấp cao của quân đội Ma Đô nên đương nhiên được sở hữu một bộ chiến giáp như thế, nhờ có nó mà trong thời gian qua anh ta đã lập được rất nhiều thành tích phi thường, lần nữa củng cố vị trí vững chắc của mình trong quân đội và giới chính trị của mình.

Sau khi đi vào di tích của người ngoài hành tinh, chiến giáp rắn màu tím vẫn phát huy hiệu quả chiến đấu mạnh mẽ, Vương Bất Hỉ dần dần thả lỏng cảnh giác, cho rằng đám yêu thú ở đây chẳng có gì cả. Nhưng con mèo yêu đuổi theo Kim Bộ Nhĩ đã thay đổi cái nhìn của anh ta, sức chiến đấu của con quái vật hình mèo này vượt ngoài sức tưởng tượng của anh. Phải biết là, chiến giáp của Kim Bộ Nhĩ cũng là một trong những chiến giáp nguyên mẫu trong khu di tích, mà không phải là đồ Ma Đô mô phỏng theo, nhưng khi đối mặt với con mèo yêu này thì lại không có sức đánh trả, khiến người ta vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ.

Chỉ còn một chút nữa là nghiền ép... Vương Bất Hỉ không phải kẻ ngu, địa vị anh ta có được bây giờ là nhờ trí tuệ và dũng khí mà bỏ lên từng chút một. Khi anh ta nhìn thấy mèo yêu và biết được Kim Bộ Nhĩ đang chạy từ cách đó hơn 10km tới, tâm trạng Vương Bất Hỉ rơi xuống tận đáy vực.

Mỗi sinh vật đều có lãnh địa của riêng mình, từ miêu tả của Kim Bộ Nhĩ có thể biết được, anh ta đi bộ mới chỉ được chưa đến trăm kilomet mà đã chạm trán với hai sinh vật mạnh mẽ giống như mèo yêu.

Điều này có nghĩa là trong khu vực không xác định này, quái vật cấp như mèo yêu chỉ có thể kiểm soát một khu vực khoảng bốn đến 50km. Mà khu di tích này lớn đến thế nào chứ, đo lường bằng trực quan đơn giản, chỗ này đừng nói là 4, 50km, e là nó phải rộng đến 50 triệu kilomet.

Vậy thì vấn đề đến rồi, trong khu vực rộng lớn này có bao nhiêu sinh vật như thế đây? Vậy tại sao khi mèo yêu đuổi Kim Bộ Nhĩ chạy qua lãnh địa của sinh vật khác mà những sinh vật đó lại không đuổi theo? Vương Bất Hỉ tin rằng nếu không phải Kim Bộ Nhĩ vô tình giẫm chết con của mèo yêu thì nó cũng sẽ không đuổi theo anh ta đến tận đây. Hẳn cũng bất giác cảm giác được có thứ gì đó còn đáng sợ hơn mèo yêu ở vùng đất xa lạ này!

“Bỏ đi, mau chóng giải quyết hai tên này đi thôi. Không có tên Hạo Thiên đó ở bên cạnh, lúc nào cũng cảm thấy không yên tâm...”

Trong đầu Vương Bất Hỷ nghĩ đến Hạo Thiên, cao thủ đứng đầu của Ma Đô, người đàn ông luôn có khuôn mặt lạnh lùng như poker, mặc dù anh ta có chút lập dị, kiêu ngạo nhưng với tư cách là người bạn đồng hành, anh ta luôn khiến cho người ta có cảm giác an toàn.

Đặc biệt là khi anh ta tiếp nhận chiến hạm duy nhất trong di tích người ngoài hành tinh, sức mạnh của anh ta đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng được, khiến cho người ta có cảm giác anh là một vị thần bất khuất siêu việt.

Đáng tiếc, sau khi vào khu di tích, Vương Bất Hỷ và những người khác đã mất dấu Hạo Thiên, theo thương lượng trước đó, trong vòng ba ngày họ phải tìm ra điểm tập kết... Vương Bất Hỷ không còn nhiều thời gian nữa!

“Kim Bộ Nhĩ, nể tình cùng chiến đấu với trưởng bối của người, ta giúp người được giải thoát sớm một chút... Nghe mệnh lệnh của ta, bộ binh xung quanh cảnh giới, pháo binh năng lượng tinh hạch chuẩn bị, đếm ngược, mười, chín, tám...”

Giọng nói lãnh đạm của Vương Bất Hỷ vang lên, Kim Bộ Nhĩ nghe thấy vậy thì sửng sốt, gầm lên: “Vương Bất Hỷ, lão khốn kiếp nhà ông, ông đúng thật là coi trọng tôi quá mà, thế mà lại dùng pháo năng lượng tinh hạch để bắn tôi? Mẹ nhà ông, có phải điên rồi không hả, thứ đồ chơi đó đừng nói là tôi, cho dù cả ngọn đồi này cũng sẽ bị san bằng! Đồ khốn kiếp, tôi có chết cũng không tha cho ông đâu!”

Nhìn hàng chục binh lính cao lớn của Vương Bất Hỷ đang từ từ nhắm khẩu pháo năng lượng về phía mình, Kim Bộ Nhĩ lập tức sợ hãi.

Pháo từ trường năng lượng tinh hạch là vũ khí tối cao trong căn cứ Ma Đô để chống lại những con quái vật thoái hóa. Nòng của nó to gấp ba lần đùi người lớn, có thể liên tục bắn ra hơn 400-600 vạn năng lượng chỉ trong một lần bắn, có thể gọi đây là sát thủ số một của Ma Đô!

Đương nhiên, thứ vũ khí mạnh mẽ có thể san phẳng một ngọn đồi này tiêu hao năng lượng là năng lượng tinh hạch là số lượng thiên văn, mỗi một khẩu pháo tiêu thụ ít nhất là một nghìn hạt tinh hạch, điều mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Không ngờ được, tên gia hỏa Vương Bất Hỉ lại mang theo thứ này, còn định dùng nó để bắn mình!

Chương 626: Cao thủ Hạo Thiên

Chương 626: Cao thủ Hạo Thiên

“Ha ha, Kim Bộ Nhĩ, sau khi xuống dưới đó nhớ chuyển lời cho Vương Thần Đông, nói là Vương Bất Hỉ ta báo thù cho nó rồi! Bây giờ nghe lệnh của ta, pháo năng lượng tinh hạch nhắm chuẩn Kim Bộ Nhĩ, ba, hai, một... bắn!”

Trước khi Kim Bộ Nhĩ kịp nói xong chữ “pháo” cuối cùng, mọi người đột nhiên cảm thấy bầu trời tối sầm, như thể có một đám mây đen lớn đột nhiên bay lơ lửng trên đầu, chặn hết ánh sáng.

Cùng lúc đó, con mèo yêu đang điên cuồng tấn công Kim Bộ Nhĩ đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó tứ chi lật một mảng bùn, xoay người bỏ chạy, đến đầu cũng không dám quay lại nhìn.

“Chuyện gì vậy, trên bầu trời là... ta nhổ vào, mau tránh ra!”

Những người xung quanh điên cuồng gào thét, lúc này chẳng ai thèm để ý đến con mèo yêu đang chạy trốn và Kim Bộ Nhĩ. Ngay trên đầu mọi người, một cỗ máy hình người khổng lồ giống như trong phim khoa học viễn tưởng đang từ từ hạ xuống từ trên không trung.

Bộ giáp sắt trơn lạnh có đầu, tứ chi và thân hình giống hệt con người. Nhưng kích thước cơ thể bằng gần một nửa sân bóng đá đó khó có thể là sản phẩm của công nghệ Trái Đất.

Người ngoài hành tinh!

Đầu óc mọi người đồng loạt nhảy ra từ này, binh lính phụ trách pháo từ trường năng lượng quay họng pháo bắn vào thân áo giáp to lớn!

“Đừng!”

Âm thanh chặn lại mắc kẹt trong cổ họng Vương Bất Hỉ, anh ta đột nhiên thấy hối hận khi sử dụng pháo năng lượng tinh hạch. Không biết tại sao, hẳn cảm thấy pháo năng lượng tinh hạch này không thể phá hủy bộ giáp khổng lồ đang ở trên trời xuống mà sẽ gây ra vô số rắc rối!

Tiếc rằng tiếng hét “đừng” của Vương Bất Hỉ đã muộn, pháo năng lượng đã bắn chính xác vào bụng cỗ máy hình người khổng lồ, trong nháy mắt, một luồng năng lượng cực lớn nổ tung khắp xung quanh, gió mạnh cuốn lên làm thân thể mọi người ngã xuống khắp bốn phía.

“Ai da, cánh tay của tôi... cánh tay của tôi gãy rồi!”

“Chân của tôi cũng không cử động được nữa, mẹ nó, thật là đau chết tôi rồi!”

“Gào thét cái gì, cầm súng lên chuẩn bị chiến đấu, em gái nó, cuối cùng cũng gặp người ngoài hành tinh sống rồi, không được sợ, liều với nó!”

...

Tiếng hét cổ động tinh thần mọi người liên tiếp vang lên, mặc dù toàn thân bị thương nặng vì pháo kích nhưng không một binh lính tinh nhuệ nào của quân đội Ma Đô quay đầu bỏ chạy, thay vào đó họ chọn góc bắn thích hợp rồi ngẩng đầu nhắm vào cỗ máy hình người đang lắc lư. Nhưng khi thuốc súng tản ra, cỗ máy hình người khổng lồ lại xuất hiện, tim của tất cả mọi người đều lập tức ớn lạnh...

“Mẹ nó, thứ này cũng quá kiên cố rồi, uy lực của pháo năng lượng tinh hạch lớn như thế mà còn không tạo ra được chút vết thương nào cho nó? Lẽ nào, đây là thần linh sao?”

Con rồi sao khổng lồ từ từ đáp xuống trước mặt mọi người, đôi mắt màu đỏ của sinh vật thờ ơ quét xung quanh, trên cánh tay của nó là khẩu pháo

nguyên tố tinh luyện từ sao và hợp kim đang lập lòe phát sáng.

Ở trong chương trình được thiết lập của sinh vật này, hành vi của những người Trái Đất được đánh giá là chủ động khiêu khích, tạo thành 432 điểm thương tích cho áo giáp năng lượng của nó, mức độ nguy hiểm được xác định là “nhỏ+”

Loại sát thương này theo tiêu chuẩn chiến đấu của Thần Tộc đáp ứng mức độ “dọn dẹp chiến trường”, vì vậy con rỗi khổng lồ không chút do dự giơ cánh tay của mình lên, chuẩn bị sử dụng pháo Thần Tộc để giết những con kiến đến từ Trái Đất này.

Lúc này, Vương Bất Hỉ đang chạy đột nhiên phát hiện tình hình bất thường, bộ chiến giáp rắn tím của anh có hệ thống cảnh báo rất tiên tiến, nó đang điên cuồng nhắc nhở tránh xa phạm vi tấn công của con rỗi này.

“Không hay rồi, mau ngăn cản nó, nó muốn giết chết hết chúng ta!”

Vương Bất Hỉ không kịp suy nghĩ, điên cuồng ra lệnh cho bộ chiến giáp rắn tím của mình tấn công. Nhất thời một chùm tia năng lượng màu tím bắn lên không trung đánh trúng cánh tay phải của con rỗi khổng lồ, gần như cùng lúc đó, cánh tay phải của con rỗi cũng phun ra một tia sáng màu đỏ tươi, một quả cầu năng lượng như một mặt trời nhỏ bay qua đầu mọi người, giây tiếp theo, tất cả mọi người cảm thấy dưới chân họ như đang xảy ra một trận động đất mạnh 7 độ richter làm những tảng đá ở phía sau lưng điên cuồng lăn đến!

...

Một lúc lâu sau, khói bụi tản ra, phía sau mọi người xuất hiện một cái hố to như sân bóng. Trên bờ hồ, con mèo yêu vừa chạy thoát đang kêu gào thảm thiết, phần thân dưới nó bị bắn phá trông vô cùng thê thảm.

“Ôi mẹ ơi, ác thế sao?”

Đứng trên mép hố khổng lồ, dường như mọi người đều trở thành những con kiến nhỏ chỉ còn biết sững sờ, rùng mình. Trước khi bước vào khu di tích, mọi người đều sẵn sàng chết ở đây, nhưng khi thấy hiểm họa chết chóc thực

sự ập đến, họ mới thấy rằng mình kém bình tĩnh hơn so với những gì bản thân đã nghĩ.

Chênh lệch thực lực giữa hai bên quá lớn, đứng trước cỗ máy hình người này, lòng dũng cảm đều trở thành trò cười. Đối với con người, những con rối khổng lồ này thực sự giống như các vị thần, những bộ chiến giáp và vũ khí mà con người tự hào không khác gì món đồ chơi trong tay đứa trẻ con.

Thế này thì đánh thế nào đây? Vì cái gọi là nhân phẩm và vinh quang của chiến binh mà ngu ngốc xông lên để rồi bị đối thủ giẫm chết?

Mọi người lặng lẽ lui về phía sau, nhưng hành động tiếp theo của con rối sao lớn khiến mọi người sợ hãi không dám động đậy, tên này lại giơ cánh tay phải lên, ánh sáng chói mắt làm tim mọi người lập tức ngừng đập.

Tiêu rồi, lần này tiêu thật rồi, không ai có thể thoát khỏi sự tấn công này, hôm nay mọi người cùng nhau chết đi!

“Cảnh báo, cảnh báo, có nguy hiểm đang đến, nguy hiểm sắp tới, mức độ thiệt hại là “nghiêm trọng”, xin hãy sạc lá chắn năng lượng ngay lập tức, cảnh báo, xin hãy sạc lá chắn năng lượng ngay lập tức!”

Vào thời khắc mấu chốt, hệ thống cảnh báo của con rối sao lớn đột nhiên điên cuồng phát ra âm thanh cảnh báo. Nhưng không đợi con rối sao lớn kịp phản ứng, giây tiếp theo, một tia sáng chói lọi khó tả từ trên trời chiếu xuống, lập tức đánh trúng vào cánh tay phải của nó.

“Khục khục!”

Chương 627: Uy quyền của Thần Đế

Chương 627: Uy quyền của Thần Đế

Âm thanh chói tai của kim loại truyền đến, hình dáng khổng lồ của con rối sao lớn rung lên vài lần rồi cuối cùng cũng dừng lại, sau đó mọi người nghe

thấy một âm thanh ầm ầm rất lớn vang lên bên tai, cánh tay phải của con rối sao lớn gãy ra rồi rơi vào cái hố khổng lồ trên mặt đất.

Một đòn gãy tay, không ai địch được!

Ở giữa không trung, Hạo Thiên, cao thủ số một của Ma Đô đang lạnh lùng nhìn cơ thể tan nát của con rối sao lớn. Bộ chiến giáp đen độc nhất và cây thương bạc trên tay khiến anh ta giống như chiến thần trong thần thoại thượng cổ!

Hạo Thiên đến rồi, giống như tên của anh ta, dùng tư thái của các vị thần ở trên chín tầng mây đi xuống trước mặt mọi người.

“Hạo Thiên! Là Hạo Thiên đến rồi, anh ấy tới cứu chúng ta!”

“Quá tốt rồi! Có Hạo Thiên xuất thủ giúp chúng ta, chúng ta nhất định không chết được!”

...

Những người lính Ma Đô trên mặt đất hét lên đầy phấn khích. Sự xuất hiện bất ngờ của Hạo Thiên không chỉ lập tức thay đổi cục diện chiến trường mà còn lấy lại được sự tự tin của họ.

Người ngoài hành tinh rất mạnh đúng không? Nhưng vẫn không thể ngăn được cú đánh của đại thần Hạo Thiên của chúng ta, vì vậy quỳ xuống cho ta đi! Bà nội nó, cảnh tượng vừa rồi đúng là kinh thiên địa chấn quỷ thần mà, thật sự quá làm cho người Trái Đất chúng ta nở mày nở mặt mà.

Không phải từ đầu đến cuối đều nói rất mạnh sao? Cho mi tiếp tục giả vờ này, đánh tiếp cho ông đây, đánh đến chết cho ta!

Tất cả mọi người đều hét lên tên của Hạo Thiên, nhưng Hạo Thiên vẫn lơ lửng trên không trung, khuôn mặt anh ta vẫn giữ vẻ lạnh lùng vạn năm không đổi.

Không sai, vừa rồi chính là anh ta đã chặt đứt cánh tay phải của con rối sao lớn. Sau khi đi vào khu di tích, đây là con rối sao lớn thứ hai mà Hạo Thiên

gặp phải, vì vậy anh ta tương đối hiểu về loại người máy này, nên không xuất hiện cảnh chân tay lúng túng như trận chiến trước đó nữa...

Lúc mới vào khu di tích, Hạo Thiên cũng không ngờ mình xui xẻo đến vậy, không chỉ bị tách ra khỏi đại quân mà còn mất dấu của chiến đội cơ giáp đã chuẩn bị kỹ càng.

Nhưng Hạo Thiên không hề hoảng sợ, anh đã đoán trước được sẽ xảy ra điều này, và cũng đã chuẩn bị các biện pháp đối phó. Nhưng anh không ngờ rằng vận may của mình lại kém đến vậy, đúng lúc anh tìm được một đại quân thì một con rối khổng lồ đáng sợ đã phát hiện và lập tức đuổi theo anh.

Dù có chút bất ngờ nhưng Hạo Thiên vẫn bình tĩnh. Là một người dị năng đặc biệt, Hạo Thiên sinh ra đã không thích những kẻ địch kim loại này.

Năng lực của Hạo Thiên được gọi là “kim loại cuồng hóa”, mô tả đơn giản thì đó là cơ thể của anh có thể hấp thụ hoạt tính của mọi vật thể bằng kim loại và chuyển nó thành năng lượng sinh học để luyện hóa cơ thể, khiến cơ thể trở thành nửa thịt nửa kim loại, tạo thành một dạng sống hoàn toàn mới.

Hơn nữa, càng là sản phẩm có hoạt tính kim loại mạnh, Hạo Thiên càng có thể hấp thụ nhiều năng lượng. Ví dụ như hàng triệu khẩu súng, pháo binh, xe tăng và nhiều loại máy bay chiến đấu khác trong kho trang bị của quân đội Ma Đô, Hạo Thiên đã hấp thụ mười đơn vị hoạt tính năng lượng trên người họ, đồng thời nâng cấp thân thể lên mức độ tương đương với 100 vạn giá trị năng lượng của người bình thường.

Một đơn vị hoạt tính năng lượng bằng 10 vạn giá trị năng lượng sinh học... những sản phẩm kim loại có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi trong thời mạt thế đã cung cấp cho Hạo Thiên một nguồn hoạt tính năng lượng không thể tưởng tượng được, đã khiến anh chỉ trong hai năm từ một người lính vô danh trở thành cao thủ số một của Ma Đô.

Tay nâng một nghìn cân, chân đá một vạn cân... Năng lượng hoạt tính kim loại đã dần dần biến Hạo Thiên thành một “siêu nhân”, đơn giản từ góc độ sức mạnh mà nói, Hạo Thiên tin rằng không có loài người nào trên Trái Đất có thể trở thành đối thủ của anh ta. Các công cụ được quân đội Ma Đô nghiên cứu ra để kiểm tra sức mạnh đã không thể đo được giá trị sức mạnh

của anh, vì giá trị tối đa của những dụng cụ đó chỉ là 10 vạn kilogam. Sau ba cú đâm của Hạo Thiên, những dụng cụ này cơ bản đều hỏng. Đơn giản từ góc độ sức mạnh thì Hạo Thiên đã vượt qua phạm vi của con người, chỉ có thể dùng biến thái để hình dung.

Nhưng đây chưa phải là phần đáng sợ nhất của Hạo Thiên, dần dần mọi người nhận ra rằng khả năng “kim loại cuồng hóa” của Hạo Thiên không chỉ đơn giản làm tăng sức mạnh.

Người ta phát hiện ra rằng tất cả các sản phẩm kim loại được Hạo Thiên tinh luyện bằng hoạt tính năng lượng sẽ sớm mất đi tính cứng và dẻo dai đặc trưng của kim loại. Một cánh cửa dày gần hai mét, sau khi bị anh ta chạm vào, vài giờ sau sẽ biến thành mỏng như tờ giấy, làm cho bất kỳ người bình thường nào cũng có thể đập tung nó thành từng mảnh, thực sự là quá khủng bố.

Hạo Thiên trở thành kẻ thù không đội trời chung của các đồ vật bằng kim loại nhưng cũng trở thành vị cứu tinh của kim loại.

Có một lần, Hạo Thiên đang vô cùng nhàm chán, đột nhiên muốn truyền năng lượng hoạt tính kim loại trong cơ thể vào một thanh kiếm, khi đó, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Khi thanh kiếm được lấp đầy bằng năng lượng kim loại, toàn bộ lưỡi kiếm đột nhiên phát ra ánh sáng chói lọi. Sau đó, trong cơ thể Hạo Thiên giống như có thêm thứ gì đó, như là một nơi nào đó trong cơ thể biến thành một thanh kiếm sắc bén.

Hạo Thiên vẫy tay, thanh kiếm lập tức được kích hoạt biến mất khỏi cánh tay phải của anh, sau đó một lưỡi kiếm sáng rực rỡ dài hơn mười mét xuất hiện trong không trung, tất cả bàn, ghế, hàng rào bằng thép toàn bộ đều bị nó đánh gãy đôi, giống như bị sức mạnh quỷ thần đánh vào vậy.

Càng thêm nhiều hoạt tính kim loại, dung nhập vào trong cơ thể, bài trừ chất thải kim loại... Cuối cùng vào một ngày, Hạo Thiên phát hiện ra rằng, cơ thể mình đã trải qua một sự thay đổi thần kỳ, cơ thể anh bắt đầu thay đổi theo hướng kim loại hóa.

Chương 628: Dám động vào người phụ nữ của lão đại tôi

Chương 628: Dám động vào người phụ nữ của lão đại tôi

Nhưng khác với kết cấu kim loại lạnh lẽo, tóc, da, cơ bắp, thậm chí cả xương của anh đều có ánh vàng và bóng như ngọc bích, khi chạm vào vẫn có độ ấm và đàn hồi, độ dẻo của nó đến mức độ biến thái, ngay cả một viên đạn của súng bắn tia cũng chỉ có thể xuyên qua da mà không thể xuyên qua cơ...

Hạo Thiên nhận ra rằng mình gặp may lớn rồi, trạng thái của anh bây giờ rất giống với trạng thái của người tu tiên trong tiểu thuyết, đó chính là trạng thái “kim thân”.

Nhưng đáng tiếc là, để duy trì được trạng thái “kim thân” này, Hạo Thiên phải liên tục hấp thụ nhiều vật thể kim loại hơn, tốt nhất là có thể giống như chiến giáp ở di tích người ngoài hành tinh, thậm chí là những vật kim loại ở trong chiến hạm đó.

Khi Hạo Thiên không cưỡng lại được sự cám dỗ đã hấp thụ chiến hạm duy nhất trong khu di tích của người ngoài hành tinh thì loại ham muốn này lại càng ngày càng mãnh liệt. Mà đúng vào lúc này, các nhà khoa học của căn cứ Ma Đô đã phát hiện ra rằng có một loại năng lượng từ các ngôi sao của bầu trời có thể mở ra cánh cửa tầng 2, sau khi biết được tin tức, Hạo Thiên đã không ngần ngại bắt đầu lên kế hoạch khám phá khu di tích.

Cho đến hôm nay, kế hoạch đã được thực hiện một cách hoàn hảo, Hạo Thiên không chỉ thành công đến được khu di tích mà còn gặp được con rối sao lớn đầu tiên. May mắn thay, lợi dụng địa hình đưa con rối sao lớn vào giao điểm của hai tầng lực từ, lợi dụng lực từ làm nhiễu loạn hoạt động của con rối, đồng thời đánh một đòn hủy đi động năng của con rối sao lớn.

Sau đó, Hạo Thiên liên tục đánh vào con rối sao đã loạn choạng. Con rối sao lớn đã mất đi động năng chỉ có thể vô vọng bắt ra vô số tia năng lượng, giương mắt nhìn Hạo Thiên cầm theo lối động năng của mình chạy đi.

Sau đó, Hạo Thiên hấp thụ lõi động năng của con rối sao lớn, thành công đột phá kỹ năng “kim loại cuồng hóa”, thân thể cường đại lên gấp nhiều lần, đồng thời còn có được khả năng bay trên không trung trong một thời gian ngắn.

Trong đầu nhanh chóng hiện lên trải nghiệm trong đoạn thời gian này, Hạo Thiên siết chặt vũ khí trong tay, trường thương Bá Vương giương lên, khoe miệng hiện ra một tia giễu cợt!

Đây là một cây trường thương dài hơn ba mét, toàn thân màu trắng bạc, đầu thương tỏa ra ánh sáng mát lạnh như ánh sao ở trên bầu trời chiếu xuống... Vũ khí được ngưng tụ từ lõi động năng của con rối sao lớn quả nhiên phi thường, ở trên Trái Đất đây có thể gọi là loại vũ khí thần thánh, mà dùng để đối phó với con rối sao lớn cũng thể hiện được uy lực cực kỳ mạnh mẽ của nó, một thương thôi mà đã cắt đứt cánh tay con rối!

“Thật sự không tệ... Có vũ khí này, ở đây còn có ai ngăn cản được Hạo Thiên ta? Ta là người được định sẵn sẽ trở thành vua của vũ trụ, bắt đầu từ giờ phút này, tên của ta là Thần Đế Hạo Thiên!”

Giữa không trung, Hạo Thiên lạnh lùng, kiêu ngạo giơ cây thương Bá Vương lên, những người lính của Ma Đô ở dưới mặt đất nhìn lên anh ta với vẻ mặt sùng bái, cùng đồng thanh hét lên cái tên “Thần Đế Hạo Thiên”. Nhất thời, bầu không khí trong sân dâng lên đến cực điểm, ngay cả khi con rối khổng lồ đang từ từ đứng lên cũng không khơi dậy được tinh thần cảnh giác của mọi người.

“Đám ngu ngốc này... biết bay thì rất giỏi sao, lão đại Thượng Ất của tôi có thể bay từ lâu rồi, khoe khoang với ai vậy hả? Một đám nhà quê chưa nhìn thấy sự đời, người máy khổng lồ đó còn sống kia, vui vẻ cái gì chứ!”

Kim Bộ Nhị chật vật đứng dậy khỏi mặt đất, đưa tay để lên miệng chuẩn bị nhắc nhở mọi người, nhưng sau khi suy nghĩ, anh lập tức bỏ tay xuống, quay người đi vào bụi cây rậm rạp bên cạnh.

Không biết tại sao, Kim Bộ Nhĩ luôn cảm thấy tình hình không lạc quan như thế. Mặc dù Hạo Thiên đã chặt đứt cánh tay của con rối nhưng biết đâu

được nó còn tuyệt chiêu gì chưa sử dụng thì sao, bản thân chỉ là một con cá nhỏ thì nhất định đừng để bị cuốn vào đó.

Kim Bộ Nhĩ vừa quay người bỏ chạy được vài chục mét thì đã nghe thấy sau lưng vang lên âm thanh ầm ầm dữ dội, sau đó là vô số tiếng la hét, kêu cứu, tiếng đạn được bắn vào người con rồi sao lớn phát ra tiếng bùm bùm bùm, một cỗ khí tức mạnh mẽ lẫn vào trong không khí lao tới trong tích tắc.

“Mẹ nó, quá biến thái rồi... tên khốn này đúng là không ai địch lại được mà!”

Kim Bộ Nhĩ choáng váng khi nhìn thấy con rối sao lớn hoành hành trong đám người. Sau khi bị mất cánh tay phải, dường như hiệu quả chiến đấu của nó không bị ảnh hưởng chút nào mà ngược lại còn khơi dậy ý chí cường đại của nó, chỉ một cái nhấc chân đã giẫm chết hai, ba người không may mắn ngay tại chỗ, thậm chí xác chết còn trở thành đám thịt lẫn lộn với cành cây, lá rụng và đất bẩn đến không thể phân biệt được.

Mà bên kia, Thần Đế Hạo Thiên trong lòng chiến binh Ma Đô cũng gặp phiền phức. Trong khi cận chiến, Hạo Thiên bất ngờ phát hiện ra con rối sao lớn trước mặt mình không giống với con rối lúc trước. Hóa ra con rối lúc trước nghiêng về loại thiết giáp trinh sát hơn trong khi con rối trước mặt này là một cỗ máy chiến đấu hình người tiêu chuẩn.

Ngay sau khi Hạo Thiên chặt đứt một cánh tay của nó, lồng ngực của con rối sao lớn đột nhiên mở ra, tám vật thể bay nhỏ giống như máy bay chiến đấu lập tức bay ra bao vây lấy Hạo Thiên.

Đạn kim loại trút xuống như mưa, có lúc còn xen lẫn những đòn tấn công tên lửa năng lượng cực mạnh... chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Hạo Thiên bị đánh đến chân tay lúng túng, vô cùng thảm hại. May là khả năng phòng thủ vật lý của anh ta mới tăng gấp đôi nên dưới trận bom dữ dội như vậy chỉ bị thương ngoài da chứ không chết.

Nhưng mặc dù vậy, Hạo Thiên cũng không có thời gian quan tâm đến Vương Bất Hỉ và những người khác, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn con rối sao lớn dẫm dẫm, tàn sát binh lính của mình không thương tiếc.

Tình thế nguy cấp, đúng vào lúc này, một bóng người xinh đẹp xuất hiện, hai tay cô tuôn ra ngọn lửa đỏ rực, lập tức gia nhập trận chiến, thu hút sự chú ý của con rối sao lớn.

Chương 629: Dám động vào người phụ nữ của lão đại tôi (2)

Chương 629: Dám động vào người phụ nữ của lão đại tôi (2)

“Đáng chết, đây không phải là người phụ nữ của lão đại sao? Sao cô ta lại xuất hiện ở đây?” Kim Bộ Nhĩ trốn trong rừng rậm thất thần nhìn bóng dáng xinh đẹp lẩn trong đám đông.

Tóc vàng, khuôn mặt xinh đẹp, bộ giáp da bó sát người, tay cầm dao găm sáng rực như ngọn lửa... người phụ nữ xinh đẹp xuất hiện trước mắt mọi người này nếu không phải là Ly Á thì còn có thể là ai?

“Ly Á, Ly Á, tôi ở đây, mau trốn qua đây, cô đang làm cái gì vậy?”

Kim Bộ Nhĩ không trốn được nữa, nếu có chuyện gì xảy ra với người phụ nữ của lão đại, lương tâm của anh không thể yên được. Nhưng điều kỳ quái xảy ra, bất luận Kim Bộ Nhĩ gọi Ly Á thế nào đi nữa, Ly Á đều giống như là không nghe thấy mà chỉ cúi đầu lao về phía trước, đồng thời liên tục dùng sức mạnh của con dao găm đỏ rực như lửa trên tay đâm mạnh vào cơ thể con rối sao lớn, và cực kỳ nhanh nhẹn tránh đòn tấn công của con rối sao lớn.

“Dư nghiệt, cách xa tôi ra!” Hét lên một tiếng, Ly Á lạnh lùng nhìn Kim Bộ Nhĩ, sự lạnh lùng trong đôi mắt của cô cho dù có cách xa hơn mười mét cũng khiến người ta thấy ớn lạnh.

...

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Ly Á, Kim Bộ Nhĩ dụi dụi mắt giống như là chưa từng quen biết người phụ nữ xinh đẹp này vậy. Thật là kỳ lạ, anh có thể

nghe thấy từng từ trong câu nói của Ly Á, nhưng khi liên kết lại với nhau lại không biết là đang nói cái gì.

“Ly Á, cô không sao chứ, có phải là bị thương rồi không? Tôi là Kim Bộ Nhĩ, mau qua đây chúng ta đi tìm lão đại Thượng Ất!” Kim Bộ Nhĩ dè dặt nói, quả nhiên khi Ly Á nghe thấy hai từ Thượng Ất, ánh mắt lạnh lẽo như địa ngục của cô đột nhiên có biến hóa, “Thượng? Tôi... tôi là Ly Á? Tôi... không, đừng làm thế với tôi!”

Ly Á đột nhiên che đầu đau đớn, mái tóc dài xinh đẹp của cô rối tung, trông rất đau đớn như thể cô đang đấu tranh với thứ gì đó.

Cảnh tượng kỳ lạ này cũng thu hút sự chú ý của người khác, bởi vì Hạo Thiên đã sớm đi từ trên không trung xuống, khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Ly Á, gương mặt lạnh lùng nghìn năm không đổi của anh ta rốt cuộc cũng lộ ra vẻ xúc động...” Cô gái, cô sao vậy, có phải là bị quái vật làm bị thương không, chúng ta có thể cùng nhau chiến đấu!”

“Được rồi, anh giúp tôi đối phó những con rối sao lớn này, tôi giúp anh tìm những dư nghiệt Thần Tộc trong Tinh Bảo!” Ly Á khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, ngữ khí lạnh lẽo không có một tia cảm xúc, so với con rối sao lớn, dường như cô mới là một người người máy vô hồn.

“Con rối sao lớn? Tinh Bảo? Dư nghiệt Thần Tộc?” Đây là lần đầu tiên Hạo Thiên nghe thấy những cái tên này, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng đôi tay anh ta cực kỳ lịch sự đưa về phía Ly Á, khóe miệng nở nụ cười nói: “Cực kỳ sẵn lòng phục vụ người đẹp, tôi tên là Hạo Thiên, là một trong những người chỉ huy của hành động này, xin hỏi tên của cô là?”

“Tên của cô ấy là mẹ anh, Hạo Thiên, uống công khi bình thường tôi kính trọng anh, không ngờ được anh lại là tiểu nhân bỉ ổi, vô sỉ như vậy...”

Bây giờ Thượng Ất không có ở đây, Ly Á lại có hành động bất thường, Hạo Thiên lại lợi dụng lúc này đúng thật là vô sỉ. Là một tên đàn em, Kim Bộ Nhĩ thấy rằng nhất định phải trung thành với đại ca. Chị dâu bị tiểu nhân trên ghẹo anh sao có thể đứng yên? Còn về cái gì mà Thần Đế Hạo Thiên, cao thủ số một Ma Đô không ở trong phạm vi cân nhắc của Kim Bộ Nhĩ, trong tình huống này nhất định phải xông lên cho đối phương một trận!

“Kim Bộ Nhĩ, cậu dám ăn nói như thế với tôi, cậu muốn chết sao?”

Khuôn mặt của Hạo Thiên lạnh lùng, niềm vui khi nhìn thấy Ly Á của anh ta hoàn toàn biến mất.

Là chủ nhân của Hương Lầu có tiếng gần Ma Đô, cái tên Kim Bộ Nhĩ này cũng truyền đến trong quân đội. Tuy rằng, Hạo Thiên chưa bao giờ gặp Kim Bộ Nhĩ, nhưng bình thường người của Kim gia luôn khách khách khí khí nói chuyện với anh ta, thái độ cực kỳ cung kính.

Vậy mà bây giờ tên gia hỏa Kim Bộ Nhĩ này vừa mở miệng đã trực tiếp làm anh ta bẽ mặt, thậm chí trong lời nói còn nhắc đến cả mẹ anh, cho dù Hạo Thiên có tốt tính thế nào đi chăng nữa cũng sẽ nổi trận lôi đình.

“Tôi có chết hay không không phải anh nói là tính, nhưng tôi biết nếu anh dám động vào một ngón tay của người phụ nữ này, anh nhất định sẽ chết!”

Kim Bộ Nhĩ không chút sợ hãi nói lại, nói thật là lúc Hạo Thiên tức giận anh cũng có chút áy náy, cảnh tượng cứng rắn chống lại người ngoài hành tinh của anh ta thực sự rất ấn tượng, nếu muốn giết chết anh cũng chỉ là chuyện cần một phút.

Nhưng đàn ông không được sợ, đặc biệt là liên quan đến người phụ nữ của lão đại, anh không thể ở trong thời khắc quan trọng nhất mất đi khí thế. Hơn nữa, anh vẫn luôn rất tin tưởng Thượng Ất, cảnh Thượng Ất dùng thân thể chống lại sức mạnh của chiến giáp lúc ở Hương Lầu thật sự khiến anh khó quên.

Nếu phải so sánh với Hạo Thiên thì tính tình điềm đạm, bình tĩnh như vũ trụ mệnh mông của Thượng Ất rõ ràng khiến người khác yên tâm hơn nhiều so với tính khí độc đoán, ngông cuồng của Hạo Thiên.

“Tôi chết chắc rồi? Dựa vào anh? Hừ, cái thứ phế vật như rác rưởi này cũng xứng?!”

Hạo Thiên không muốn cãi nhau với Kim Bộ Nhĩ, sau khi lạnh lùng liếc nhìn Kim Bộ Nhĩ, anh ta vẫn đưa lòng bàn tay về phía Ly Á. Dù không biết mối quan hệ giữa Ly Á cùng Kim Bộ Nhĩ và lão đại Thượng Ất nhưng Hạo

Thiên biết rằng anh thực sự bị người phụ nữ trước mặt này quyến rũ rồi. Người phụ nữ này có một luồng khí chất mạnh mẽ khiến anh phải kinh ngạc, càng đến gần cô anh càng cảm thấy thoải mái, cảm giác này rất thần kỳ.

“Anh, mẹ nó, dừng tay lại cho tôi!”

Nhìn thấy Thượng Ất sắp bị đội mũ xanh rồi, Kim Bộ Nhĩ lao lên như điên, đồng thời kỹ năng Bước chân Tật Phong trong cơ thể toàn lực phóng ra, một lưỡi kiếm gió sắc bén nhanh hơn chớp phóng về phía Hạo Thiên.

“Rác rưởi, tìm chết!”

Chương 630: Kim Bộ Nhĩ bị đánh rất thảm

Chương 630: Kim Bộ Nhĩ bị đánh rất thảm

Dưới lưỡi gió sắc bén, Hạo Thiên không dám trực tiếp chống cự, vừa tránh sang một bên, hai tay anh ta hướng lên không trung, trong khoảnh khắc đó, một luồng ánh sáng màu bạc bắn về phía Kim Bộ Nhĩ!

“Bùm!”

Cây thương dài Bá Vương được tạo thành từ việc điên cuồng hấp thụ các mảnh vỡ kim loại của con rối sao lớn thật sự quá sắc bén, mặc dù chiến giáp của Kim Bộ Nhĩ là chiến giáp nguyên mẫu, nhưng ở trước trường thương nó lại mỏng như một tờ giấy, chỉ đỡ tượng trưng một cái rồi vỡ tan, để lại một lỗ máu sâu như đầu súng trên ngực Kim Bộ Nhĩ.

Kim Bộ Nhĩ thua rồi, thua đến không còn mảnh giáp nào.

Trước mặt Hạo Thiên, cao thủ hàng đầu của Ma Đô, sức mạnh gió đáng tự hào và chiến giáp Ma Vương của anh lồ bịch như một món đồ chơi. Cũng là con người, sự kiểm soát sức mạnh của hai bên đã không cùng một trình độ rồi, công bằng mà nói, Kim Bộ Nhĩ nên thua đến tâm phục khẩu phục.

Nhưng trong trận chiến này Kim Bộ Nhĩ không được thua, cũng không thể thua. Tay bắt lấy cây thương Bá Vương, vẻ mặt thống khổ của Kim Bộ Nhĩ đột nhiên lộ ra thần sắc quỷ dị, tích tụ toàn bộ sức lực cuối cùng, anh lao về phía con rối sao lớn, miệng không ngừng hét lên: “Hạo Thiên nếu anh là đàn ông thì đừng có bỏ tay, hôm nay ông đây cùng chết với anh!”

“Hừ, con kiến nhỏ nhoi mà dám tranh đoạt với mặt trời... so sức mạnh thì trước mặt tôi thì cậu chỉ là một tên cặn bã!”

Nhìn thấy Kim Bộ Nhĩ cầm chặt lấy thương Bá Vương không chịu buông, Hạo Thiên cười lạnh, một tay dùng lực mạnh hơn, một sức mạnh khổng lồ lập tức truyền đến Kim Bộ Nhĩ, giây tiếp theo Kim Bộ Nhĩ hét lên rồi phi thẳng về phía con rối sao lớn, lúc này con rối đang giậm đôi bàn chân sắt của khổng lồ của mình xuống đất, nháy mắt, thân ảnh Kim Bộ Nhĩ biến mất không thấy tăm hơi.

“Được rồi, tên gia hỏa quấy rầy sự thanh tịnh của người khác cuối cùng cũng biến mất rồi, bây giờ tôi chính thức mời cô gia nhập quân đội Ma Đô của tôi, tiểu thư Ly Á, em có đồng ý không?” Hạo Thiên lại đưa tay ra lần nữa, không biết tại sao, trên người Ly Á dường như có một tầng năng lượng bí ẩn đang giao động, nó có sức hấp dẫn chí mạng với anh ta, khiến miệng anh cảm thấy rất khô. Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói khàn khàn có chút mệt mỏi truyền đến, trong giọng nói mang theo mùi cảnh cáo nồng đậm: “Nếu anh dám động vào một đầu ngón tay của cô ấy, tôi bảo đảm sẽ đánh cho anh phải hối hận khi đến với thế giới này... Cút ra cho tôi, đây là người phụ nữ của Thượng Ất tôi!”

“Thượng Ất?”

“Thượng Ất!”

“Thượng Ất?!”

Nghe thấy Thượng Ất báo tên, trong chiến trường cùng vang lên thanh âm giống hệt như thế. Chỉ có điều có kinh ngạc, cũng có nghi ngờ, còn có cả lời thì thầm mơ hồ, choáng váng của Ly Á...

“Thượng... là anh sao, em đang ở đâu? Tại sao em lại xuất hiện ở đây, Thượng Ất, mau chóng giúp em, hình như cơ thể của em có vấn đề... a!!!”

Ly Á đã khôi phục dáng vẻ yêu kiều trước đây, cô đau đớn ôm lấy đầu, ánh mắt lại trở nên mơ hồ, cô nhìn chăm chăm vào Thượng Ất nhưng lại như xuyên qua anh nhìn thứ khác, trông cực kỳ quỷ quái.

“Sao lại thế này...” Thượng Ất sửng sốt, nhưng ngay sau đó sắc mặt bình tĩnh lại, chân anh từ từ đi về phía Ly Á, miệng nhẹ giọng an ủi: “Ly Á, đừng sợ, có anh đây!”

“Thượng Ất... rốt cuộc em là ai? Tôi... a!”

Âm thanh đang phát ra bỗng nhiên bị bóp nghẹt, cơ thể Ly Á từ từ gục vào vòng tay Thượng Ất. Trong nháy mắt, Thượng Ất đánh vào động mạch cổ, hậu quả của việc máu lưu thông bị ngừng lại là Ly Á hôn mê trong thời gian ngắn, nhưng khoảng thời gian ngắn này cũng đủ để Thượng Ất làm rất nhiều chuyện.

“Bùm!”

Bàn chân sắt khổng lồ của con rối sao lớn giậm mạnh vào chỗ Thượng Ất, nhưng nó rất nhanh phát hiện ra rằng những con người đáng ghét này đã chạy đi rất xa, hơn nữa trong quá trình chạy trốn còn phát sinh tranh chấp nội bộ!

“Nghe đây, tôi là Hạo Thiên, tổng chỉ huy của hành động lần này, tôi lấy danh nghĩa của quân đội Ma Đô mệnh lệnh cho anh đầu hàng, nếu không tôi sẽ xử tử anh vì tội gián điệp...” Dùng toàn lực đuổi theo, Hạo Thiên như một con mãnh hổ đuổi theo sau Thượng Ất, cây thương Bá Vương trong tay phát ra ánh sáng bàng bạc, nhưng lại không thể nào nhắm chuẩn được vào Thượng Ất.

Quá nhanh rồi, thực sự là quá nhanh... Chạy theo sau Thượng Ất, trong lòng Hạo Thiên kinh hãi, vẻ khinh thường ban đầu đã sớm biến mất.

“Lẽ nào người đàn ông này giống mình, cũng thuộc về dạng sống thứ ba? Nhưng rõ ràng mình không hề cảm thấy bất kỳ giao động năng lượng nào

trên người anh ta, vậy thì tại sao anh ta có thể bay trong không trung?”

Nhìn toàn bộ Ma Đô, có rất nhiều người có dị năng tốc độ, cộng thêm việc dùng chiến giáp để điều khiển các nguyên tố gió để có thể đạt đến tốc độ 100m/s. Nhưng mà giống như Thượng Ất, anh ta có thể dễ dàng vượt qua tốc độ 100m, trong trường hợp chạy nước rút còn có thể bay lên không trung như thế này thì Hạo Thiên chưa từng thấy.

“Bùm!”

Một cú đâm vào bunn, Thượng Ất túm lấy một bộ chiến giáp rách nát. Nhìn tạo hình khoa trương của nó, bộ chiến giáp này chính là bộ chiến giáp Ma Vương của Kim Bộ Nhĩ. Trong đòn tấn công vừa rồi của con rối sao lớn, may mắn là Kim Bộ Nhĩ ở trong một đầm lầy sâu, nên có thể tránh được kiếp nạn này cứu anh ta một mạng.

“Lão... lão đại... cuối cùng anh cũng đến rồi... ai ai, đau quá!”

Trong bộ giáp Ma Vương rách nát, Kim Bộ Nhĩ cười ngặt nghẽo, chiếc răng bị gãy phát ra âm thanh ken két, khuôn mặt tuần tú sưng lên như heo trông rất buồn cười nhưng mà Thượng Ất lại không cười nổi.

“Kim Bộ Nhĩ, tôi hứa với anh, sau chuyện này xong tôi sẽ làm cho anh một bộ chiến giáp đẹp nhất...” Thượng Ất nói một cách nghiêm túc, Kim Bộ Nhĩ nghe rồi lộ ra biểu cảm cực kỳ khoa trương.

“Lão đại, đây là anh nói đấy nhé, ha ha ha, lần này kiếm lời rồi, chiến giáp đẹp nhất mới xứng với tôi... đám tiểu thiếp đó không thể không điên lên được... ha ha ha!”

“Kim Bộ Nhĩ, bây giờ đừng có nói nhiều, giúp tôi chăm sóc Ly Á, tôi đi giải quyết mấy tên theo đuôi đáng ghét kia trước...”

Chương 631: Ngôi sao nhỏ, sức mạnh ngôi sao

Chương 631: Ngôi sao nhỏ, sức mạnh ngôi sao

Thượng Ất nhẹ nhàng đặt Ly Á vào bên cạnh Kim Bộ Nhĩ, rồi ngược nhìn Hạo Thiên đang vội vã đuổi theo đằng sau, sắc mặt âm trầm như nước.

Hạo Thiên đã đoán không sai, Thượng Ất lại mạnh hơn rồi, hơn nữa còn trở nên cực kỳ mạnh!

Sau khi đi vào núi Huyền Không, Thượng Ất liều mạng tránh khỏi sự truy đuổi của Cùng Kỳ. Ban đầu bởi vì không quen thuộc địa hình, Thượng Ất rất nhanh bị Cùng Kỳ đuổi kịp. Nhưng tình hình đã nhanh chóng thay đổi, chuyện Cùng Kỳ lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra.

Là một lãnh địa của Thần Tộc, ở trong núi Huyền Không Thần Tộc thiết lập rất nhiều bẫy phòng ngự, thật không may, Thượng Ất và Cùng Kỳ bị mắc kẹt vào một tấm lưới tổng hợp có độ bền cao, cả hai cùng rơi xuống một ngọn núi treo lơ lửng giữa không trung, ngã đến mặt mũi bầm dập.

Ngã xuống trên núi, Thượng Ất và Cùng Kỳ không kịp đánh nhau thì cả hai đã bắt đầu chật vật để thoát sự kìm kẹp của tấm lưới. Nhưng đúng lúc này, một nhóm các thể vật bay kỳ dị vo ve như những con ong vây quanh họ.

Nhìn thấy những thứ này, Cùng Kỳ hét lên kinh hoàng, vùng vẫy trong tuyệt vọng một cách điên cuồng.

Là một sinh vật có trí tuệ của Hoàn Tinh, Cùng Kỳ nhận ra đây là những chiếc máy bay trinh sát của người điều khiển sao đã khiến nó bị thương. Những chiếc máy bay trinh sát này không cao bằng chiều cao của Thượng Ất, nhưng những khẩu súng năng lượng tinh hà mà chúng được trang bị có uy lực rất lớn, lần trước khi Cùng Kỳ bị bao vây da thịt nó gần như bị đánh thành sàng, rất thê thảm.

Bây giờ, khi nhìn thấy những chiếc máy bay trinh sát này lại xuất hiện, Cùng Kỳ sợ hãi đến mức liều mạng xé lưới, nhưng không ngờ hành động của nó lập tức bị máy bay trinh sát khóa chặt, còn Thượng Ất ẩn nấp bên dưới thì hoàn toàn bị bỏ qua.

Cùng Kỳ đen đuôi bị máy bay trinh sát nhớ mặt là kẻ đã từng đột nhập vào núi Huyền Không, lúc đó mở toàn hỏa lực, vô số tia năng lượng bắn ra tứ phía, bộ lưng cứng cáp của Cùng Kỳ lập tức bốc ra hàng chục làn khói đen.

Khi nhìn thấy tình hình này, Thượng Ất chuẩn bị định nhân cơ hội chạy trốn, đồng thời dùng Tinh Vực Cốt Đao đâm chết Cùng Kỳ... Mười phút sau, Cùng Kỳ, con vật chỉ còn cách yêu vương một bước ôm hận mà chết, mà sau khi máy bay trinh sát rời đi Thượng Ất cẩn thận mổ xác Cùng Kỳ tìm thấy một viên nội đan màu vàng còn tinh khiết hơn gấp nhiều lần nội đan của Hồ Vương.

...

Quay trở về đường đi cũ, Thượng Ất nhìn nội đan của Cùng Kỳ trong tay có chút mơ hồ. Điều này rất kỳ lạ, sinh vật biến thái trên Hoàn Tinh chỉ đứng sau yêu vương, sao lại ngay cả nội đan cũng có thể bị Thượng Ất lấy được trong chốc lát?

Đi theo đúng tổ chức, có rượu, có thịt... Thượng Ất không phải người keo kiệt, anh nuốt phần lớn nội đan của Cùng Kỳ, cũng giữ lại cho Xương Nhĩ một chút coi như là phần thưởng dẫn đường.

Kể từ đó, trong ba giờ tiếp theo, một người một thú nấp ở bụi cỏ bên cạnh núi Huyền Không, liều mạng hấp thu tiêu hóa thành quả thắng lợi khó có thể có được. Có điều, Thượng Ất và Xương Nhĩ không ngờ là họ đã đánh giá thấp cảnh giới chuẩn bị thành yêu vương Cùng Kỳ.

Sau khi nội đan vào bụng, đầu tiên là cơ thể của Xương Nhĩ phát sinh biến hóa kinh người, ngoại trừ đỉnh đầu mọc ra hai chiếc sừng nhọn nhỏ thì khí thế bá đạo của yêu thú thượng cổ của Cùng Kỳ khiến chiếc đuôi của nó trực tiếp chia làm ba, trở thành một con quái thú ba đuôi!

Mà những thay đổi của Thượng Ất dường như ổn định hơn nhiều, sau khi nuốt nội đan của Cùng Kỳ vào bụng, gen amip trong người là thứ có phản ứng đầu tiên, nó chỉ đạo hàng chục nghìn tế bào thực bào lao tới, tham lam gặm nhấm, cắn xé xung quanh nội đan Cùng Kỳ.

Chẳng mấy chốc vết thương ở chân do bị Xương Nhĩ cắn xé của Thượng Ất đã khép lại, vết dao trên ngực bị Cáo Đen đâm cũng liền lại, cuối cùng thì sự mệt mỏi mấy ngày qua cũng dần biến mất... những tác dụng của nội đan Cùng Kỳ vẫn chưa dừng lại, sau khi chữa các vết thương trên người Thượng Ất, một luồng khí tức bá đạo bắt đầu chạy dọc theo kinh mạch về phía đại não của Thượng Ất.

Đột nhiên, nhân thể tinh không đồ xuất hiện trước mặt Thượng Ất, những vết sao màu xám đã lâu không di chuyển bị khí tức độc đoán của Cùng Kỳ kích thích đã đồng loạt thay đổi.

Mười ba vết sao xám ở bụng dưới run lên, mười sáu ngôi sao ở trên ngũ tạng cũng bắt đầu sáng nhấp nháy. Trong đó, bảy ngôi sao quan trọng nhất ở tim cũng cuất hiện ánh sao mờ ảo...

Lúc này, tất cả các ngôi sao chưa được thắp sáng đang nỗ lực tranh giành lấy khí tức nội đan yêu thú của Cùng Kỳ, mà ngôi sao nhỏ nhất luôn ẩn nấp dưới bầu trời sao, quật cường ở trong rất nhiều vì sao nhanh chóng nuốt lấy mọi thứ.

Các ngôi sao phần nộ run rẩy, Thượng Ất cũng bất lực.

Kể từ khi ngôi sao nhỏ có thể tự do đi lại này xuất hiện trong nhân thể tinh không đồ, phần lớn năng lượng sinh học đi vào cơ thể Thượng Ất căn bản bị nó cướp đi. Những tên nhóc này giống như một đứa trẻ không biết gì, không biết là nó ăn nhiều sinh khí như vậy mà không có đóng góp gì khiến Thượng Ất rất buồn phiền.

Tình huống hôm nay vẫn là như vậy, nội đan Cùng Kỳ giống như một chiếc bánh ngon lớn, chỉ trong phút chốc đã bị ngôi sao nhỏ nuốt chửng mà nửa viên còn lại cũng sắp vào miệng nó.

Nhưng mà một chuyện kỳ lạ đột nhiên xảy ra, ngôi sao nhỏ kia đang ăn thì dừng lại, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Thượng Ất, nó đột nhiên hóa thành vầng sáng chói lọi bay về phía ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đầy sao – chân của Thượng Ất.

Hoa văn khó hiểu, kết cấu phóng đại, bầu khí tức quen thuộc... Lúc này, tất cả các ngôi sao trên chân Thượng Ất đều sáng lên, ánh sáng từ những ngôi sao nhỏ bắt đầu ngưng tụ thành đôi cánh.

Vật tổ gia tộc của Si Thù tìm thấy ở thế giới dưới lòng đất, những hình ảnh kỳ lạ nhìn thấy ở thế giới hoang tàn, họa tiết trên tàu chiến của người ngoài hành tinh được nhìn thấy trong ảo ảnh... tất cả những bí ẩn tồn tại trong trí nhớ của Thượng Ất vào lúc này đều hòa thành hình đôi cánh vây quanh những vì sao khác.

Chương 632: Đập tan

Chương 632: Đập tan

Anh đột ngột mở mắt ra, Thượng Ất tiến lên một bước, bên tai truyền đến tiếng cách cách, cách cách...

Thượng Ất từng bước từng bước đi về hư không, trước mặt Thượng Ất giống như có một bậc thềm mà mắt thường không nhìn thấy được. Nhưng Thượng Ất biết đây không phải là bậc thềm mà đây chính là “sức mạnh của ngôi sao” trong vũ trụ bí ẩn do các ngôi sao nhỏ phóng ra để hỗ trợ y, đó chính là sức mạnh vũ trụ bí ẩn mà quân đội Ma Đô đã dựa vào để mở tầng thứ hai của di tích người ngoài hành tinh.

...

Cứ như thế, Thượng Ất đã tình cờ có được “sức mạnh ngôi sao”, đi xuyên qua núi Huyền Không, cuối cùng khi Kim Bộ Nhĩ và Ly Á gặp nguy hiểm nhất đã kịp thời xuất hiện và đưa họ đến nơi an toàn.

“Hạo Thiên, tôi và anh đều là con người trên Trái Đất, khi đến thế giới khác thì nên đoàn kết với nhau, nhưng anh lại có ý đồ với người tôi yêu, còn đả thương thủ hạ của tôi. Anh bắt buộc phải có lời giải thích với tôi, nếu không tôi sẽ không để ý mà biến chỗ này thành nơi chôn xương của anh!”

Lạnh lùng dừng lại trước mặt Hạo Thiên, Trọng Kiếm Vô Công từ từ xuất hiện trong lòng bàn tay anh. Nhưng không giống với lúc trước, Trọng Kiếm

Vô Công vừa dày, nặng, tự nhiên nhưng kết cấu của nó đã trang trọng và rõ ràng hơn, cộng thêm với một chút ánh sáng nguyên thủy.

Yêu khí thượng cổ của Cùng Kỳ, cộng với “sức mạnh ngôi sao”, hai năng lượng này cùng một lúc được truyền vào Trọng Kiếm Vô Công khiến nó phát ra âm thanh trong trẻo như tiếng gầm của rồng, lại giống như một chiến binh đang điềm tĩnh nhìn hậu bối của mình, đối mặt với Hạo Thiên và cây thương bạc Bá Vương trên tay anh ta!

“Thượng Ất, bản lĩnh đôi trắng thay đen của anh rất lợi hại đó. Nhưng có một câu anh nói rất đúng, bất luận chúng ta là địch hay là bạn thì cũng đều là người Trái Đất. Người máy khổng lồ kia chính là phiền phức đầu tiên mà chúng ta phải giải quyết trước!”

Hạo Thiên ngẩng đầu nhìn con rồng sao lớn, cây thương Bá Vương trong tay chĩa vào hư không: “Không bằng chúng ta cược một ván, ai lấy được lõi năng lượng của thứ này trước thì người đó thắng. Đến lúc đó, người thua bị chém bị giết tùy đối phương xử lý, anh có dám đồng ý không?!”

“Tùy đối phương xử lý?” Thượng Ất liếc mắt bình tĩnh tình chăm chăm Hạo Thiên, nhẹ giọng nói: “Nếu anh muốn tự rước nhục vào mình thì tôi thỏa mãn anh!”

“Hừm, nói nhiều cũng vô ích, tới đi, xem ai giải quyết được tên gia hỏa này trước!”

Gầm lên một tiếng, thân hình Hạo Thiên bay lên trời, dưới trạng thái “kim thân” hào quang vô song sáng rực rỡ cùng với cây thương bạc Bá Vương trên tay, nhìn anh ta giống như một chiến thần trong truyền thuyết. Đáng tiếc hào quang của anh ta lập tức bị dáng vẻ của Thượng Ất thay thế, dưới ánh mắt của mọi người, Thượng Ất cầm Trọng Kiếm Vô Công đi giữa không trung như đi dạo trong sân vậy, mỗi một bước đi khiến trái tim mọi người đều bất giác run lên kịch liệt.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều đột nhiên nhận ra rằng, kỷ nguyên mới của loài người đã từ từ mở ra rồi, biểu hiện thần kỳ của Thượng Ất và Hạo Thiên đã chỉ ra rằng con người đã bắt đầu bước vào con đường tìm kiếm sức mạnh cao hơn... mà so với phần lớn con người, hai người họ gần như là

những vị thần, nếu như có thể mọi người không hy vọng giữa hai người phát sinh tranh chấp!

Đáng tiếc, Trung Quốc có một câu nói rất đúng, một núi không thể có hai hổ, đặc biệt là Hạo Thiên thèm muốn Ly Á và đả thương Kim Bộ Nhĩ thì Thượng Ất lại càng không thể cứ bỏ qua cho Hạo Thiên như vậy.

“Xoẹt!”

Một nhát kiếm nhẹ nhàng chém vào không trung, quét thẳng về phía Hạo Thiên.

“Anh... hừ!”

Có chút thâm, Hạo Thiên né sang một bên, vẻ mặt tái nhợt. Kiếm quang của Thượng Ất không chém về phía hắc mà là nhắm vào ngực của con rối sao lớn, Hạo Thiên sửng sốt, nhưng nếu hắc không né sang thì chắc chắn sẽ bị kiếm quang chém trúng.

Thượng Ất là người đầu tiên làm được điều đó, cơ thể của con rối sao lớn phát ra một tiếng đinh tai nhức óc khi kiếm quang chém qua, sau đó một vết kiếm khổng lồ dài khoảng 5-6m xuất hiện trên ngực con rối sao lớn, trông rất đáng sợ.

“Ông!”

Một tiếng gầm lớn nổ tung trong không trung, ngực của con rối sao lớn tập trung công nghệ phòng thủ mạnh nhất của nguyên tố kim loại, có thể chống lại sự tấn công của các mảnh thiên thạch nhỏ. Nhưng mà, đòn tấn công của Thượng Ất lại không phải một thực thể mà là một động năng mạnh mẽ được giải phóng dưới dạng một vụ nổ năng lượng, vì vậy, mặc dù ngoài mặt thì nhát kiếm này không chém đứt được tầng phòng thủ nhưng mạch sinh học bên trong nó đã bị tổn hại nghiêm trọng.

Sau khi con rối sao lớn nhận ra rằng hai con người Trái Đất này hoàn toàn có khả năng đe dọa đến nó, sau vai nó đột nhiên xuất hiện hai nòng súng khổng lồ, đồng thời hai cỗ năng lượng kinh người nhanh chóng tập trung

vào nòng súng, hệ thống cảnh báo cũng điên cuồng phát ra âm thanh báo động.

“Cảnh báo! Cảnh báo! Pháo sao cần huy động 80% năng lượng dự trữ để nạp đầy năng lượng, sẽ khiến cho hệ thống phòng thủ khởi động lại trong thời gian ngắn, nên giảm mức độ tấn công và giữ năng lượng dự trữ trên 40%!”

“Không hay rồi, cỡ năng lượng này quá mạnh!”

Hạo Thiên và Thượng Ất nhìn nhau, cả hai đều thấy sự kinh ngạc và lo lắng trong ánh mắt. Khí tức cường đại mà con rỗi sao lớn phóng ra lúc này đủ để san bằng khu vực mấy nghìn mét này, có thể tưởng tượng ra một khi hai nòng súng này bắn ra thì không ai có thể sống sót được ngoại trừ nó.

“Ngăn nó lại cho tôi!”

Vương Bất Hỉ là người thứ ba phản ứng kịp, chiến giáp rần tím của anh ta có một điểm yếu – không thể bay. Một khi con rỗi sao lớn này thực sự bắn phá hủy diệt chỗ này thì anh ta không có nơi nào để thoát.

Không kịp để chạy trốn nữa, bây giờ nếu muốn sống thì chỉ có thể cựa một trận!

Vương Bất Hỉ ra lệnh, bảy, tám hộ binh trung thành xung quanh anh ta nhanh chóng lao ra. Hệ thống chiến giáp mang năng lượng lửa liều mạng, điên cuồng bắn về phía nòng súng ở sau vai con rỗi sao lớn.

“Bùm”!

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, con rỗi khổng lồ khẽ run.

Chương 633: Xé rách mặt mi

Chương 633: Xé rách mặt mi

Trong số những chiến binh dũng cảm đó thì người đầu tiên leo lên là một chiến binh còn rất trẻ. Trong quân đội Ma Đô cậu có biệt hiệu là Sói Đen, tố chất quân sự cực kỳ cao. Trên đường đi, cậu nhanh nhẹn như một con khỉ, sau khi liên tục né tránh sự tấn công của con rối sao lớn, thì cậu đã chui vào nòng súng của nó và lập tức cho nổ chất nổ mà mình mang theo bên người.

Sói Đen chết, dưới sức nóng dữ dội cơ thể cậu bốc hơi không còn dấu vết. Nhưng cái chết của cậu đã cho người khác có hy vọng sống. Nòng súng ở sau vai con rối sao lớn run lên, năng lượng tích tụ trong đó dần tan biến với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

“Bùm! Bùm! Bùm!”

Một loạt chiến giáp nổ súng về phía nòng súng của con rối, đòn tấn công này của chiến binh Ma Đô không gây ra thiệt hại gì cho con rối nhưng nó thành công làm gián đoạn tốc độ tập hợp các sát chiêu đáng sợ của nó.

Đáng tiếc con rối sao lớn đã rất nhanh ý thức được rằng phải phản kích, một lượng lớn các máy bay chiến đấu nhỏ bắt đầu liều mạng bắn vào chiến binh Ma Đô, lần này cho dù thuộc hạ của Vương Bất Hỉ có nỗ lực thế nào cũng không thể đến được trên vai con rối, đi đến nửa đường thì đều bị bắn hạ.

“Đáng chết! Lẽ nào con hàng này bắt tử sao? Thần Đế Hạo Thiên, ngài nhất định phải báo thù cho chúng tôi!”

Những chiến binh còn sống sót của Ma Đô đều thể hiện sự phẫn nộ. Tất cả đồng đội của họ, những người có trang bị chiến giáp đều đã thiệt mạng. Lúc này, mọi hy vọng đều đổ dồn vào Hạo Thiên, nếu con quái vật này không sớm được giải quyết thì tất cả mọi người hôm nay đều sẽ phải bỏ mạng ở đây.

“Con rối sao lớn... mi thật sự cho rằng người Trái Đất chúng ta không có ai có thể ngăn cản được mi sao? Ta phải đập vỡ lõi động năng của mi, báo thù cho những chiến sĩ đã mất mạng!”

Thủ hạ lần lượt chết thảm, Hạo Thiên không thể bình tĩnh được nữa, hai tay anh ta đột nhiên khép lại, cây thương bạc Bá Vương bùng sáng, khí thế của cây thương chém đứt con rối sao lớn vừa rồi lại xuất hiện lần nữa...

Một thương chém đứt cánh tay, Hạo Thiên sử dụng dị năng của mình tấn công lần nữa, phá hủy hoàn toàn khả năng chiến đấu của con rối sao lớn!

Nhưng mà lần này Hạo Thiên tính sai rồi, anh không ngờ rằng hệ thống chiến đấu của con rối lại mạnh mẽ như vậy, lần trước bị tấn công nó đã ghi nhớ quỹ đạo tấn công của Hạo Thiên, lần này Hạo Thiên vừa nâng cây thương bạc Bá Vương trán của con rối sao lớn đã đột nhiên tách ra, sau đó một tia sáng màu lục bảo giống như lazer bắn ra, cây thương bạc Bá Vương trong tay Hạo Thiên đột nhiên bị hút đi!

“Cái gì, không thể nào? Sao có thể có lực từ mạnh như vậy chứ?”

Nhìn thấy cây thương Bá Vương bị con rối sao lớn nuốt chửng, Hạo Thiên ngờ ngác đứng giữa không trung. Là một sinh mệnh kim loại hóa, Hạo Thiên mất đi cây thương Bá Vương thì giống như là mất đi một cánh tay vậy, mặc dù anh ta có thể sử dụng kim loại để chế tạo ra vũ khí khác nhưng sức mạnh của nó sẽ kém hơn nhiều so với việc sử dụng các mảnh lõi của con rối sao lớn.

“Hừ, thực lực rác rưởi đó thì né sang một bên đi... lát nữa nhớ lấy ván cược giữa chúng ta!”

Từ từ bước qua, Thượng Ất khinh thường nhìn Hạo Thiên, Trọng Kiếm Vô Công nhẹ nhàng di chuyển trong không trung giống như là đi trên mặt đất.

Vẫn chưa tiêu hóa hết nội đan của Cùng Kỳ, sức mạnh ngôi sao nhỏ giải phóng ra vẫn không ngừng lao tới những ngôi sao sáng trên bầu trời đầy sao. Thượng Ất chưa bao giờ cảm thấy sức mạnh tràn đầy như lúc này, mặc dù con rối khổng lồ rất mạnh nhưng anh vẫn có đủ tự tin chém đứt nó chỉ bằng một nhát kiếm.

“Hừ, anh lấy được lõi năng lượng của nó trước rồi hãy nói, Hạo Thiên tôi sẽ không bao giờ thua một người vô danh như anh đâu!”

Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, thân hình đột nhiên lao thẳng xuống đất. Thương Bá Vương đã bị hút mất, nhưng trên mặt đất vẫn còn một cánh tay của con rối khổng lồ, anh ta nhanh chóng sử dụng sức mạnh dị năng kim loại hóa của mình để làm lại vũ khí!

“Tùy anh, con hàng này là của tôi rồi!”

Không để ý tới Hạo Thiên nữa, Thượng Ất đột nhiên tăng tốc lao về phía con rỗi sao lớn, cùng lúc đó, những ngôi sao nhỏ trong cơ thể anh cũng đang điên cuồng truyền năng lượng vào các ngôi sao trên chân, khiến cho trong thời gian ngắn tốc độ của anh tăng lên đến mức kinh người!

“Đến đây! Chém nó cho ta!”

“Bùm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, giống như vỏ Trái Đất bị vỡ ra, khi Trọng Kiếm Vô Công chém vào con rỗi sao lớn, một cỗ khí tức cực lớn bốc phát, sau đó chỉ thấy một dòng điện tanh tách nhấp nháy, thân hình to lớn của con rỗi khổng lồ lập tức đổ xuống đất giống như một ngọn đồi sụp đổ, nghiền nát vô số đá và cây cối, không ai có thể tránh được khói bụi mù mịt.

“Đây... vậy là giải quyết rồi?” Nhìn con rỗi sao lớn bất động, tất cả những người còn sống sót đều chết lặng. Ngay cả Hạo Thiên cũng đứng ngây người cầm một cây trường thương dài đã ngưng tụ được một nửa, không tin cảnh tượng này.

Sao có thể? Đây có còn là sức mạnh của con người không? Sao một con rỗi khổng lồ đến pháo năng lượng cũng không xuyên thủng được lại mỏng như tờ giấy trước mặt Thượng Ất thế này?

“Rắc rắc!”

Thượng Ất rút lui năng lượng của con rỗi khổng lồ ra, cẩn thận nhìn quả cầu to bằng quả bóng rổ.

Phải thừa nhận là thiết bị lõi cung cấp năng lượng cho những con rỗi sao lớn này thực sự rất tinh xảo và mang màu sắc của khoa học viễn tưởng, nhìn tổng thể thì cực kỳ có tiền. Nhưng lực chú ý của Thượng Ất lập tức tập trung vào các hoa văn cực đẹp trên đó, những hoa văn này được sắp xếp rất rõ ràng và được khắc theo quy tắc, mặc dù thoát nhìn trông nó hơi phức tạp nhưng chỉ cần nhìn theo một trong các hoa văn thì sẽ nhanh chóng nhìn ra được mỹ cảm đặc biệt.

Quan trọng nhất là, Thượng Ất đã nhìn thấy những thứ quen thuộc trên thiết bị lỗi này... những họa tiết và hoa văn bí ẩn xuất hiện trong ảo ảnh đều được nhìn thấy trên quả cầu này.

Chương 634: Tự tạo nghiệp không thể sống

Chương 634: Tự tạo nghiệp không thể sống

Cảm giác quen thuộc này, Thượng Ất như chìm vào trong mơ hồ, nhưng khi Thượng Ất nhìn vào sâu bên trong lõi năng lượng của con rối sao lớn thì tim anh đột nhiên co rút lại.

“Con mắt khổng lồ trên bầu trời đầy sao? Trong con rối khổng lồ này có khắc một con mắt khổng lồ trên bầu trời đầy sao? Sao có thể? Biểu tượng con mắt khổng lồ trên bầu trời đầy sao đã giúp mình thoát chết vô số lần, sao lại xuất hiện ở đây?!”

“Keng keng!”

Lõi năng lượng của con rối sao lớn lăn xuống đất, Thượng Ất lâm vào hoảng sợ cực độ.

Từ trước tới nay, Thượng Ất đã tin rằng “con mắt khổng lồ trên bầu trời đầy sao” chính là bí mật độc nhất vô nhị của mình. Nó đã giúp Thượng Ất thoát khỏi vô số cuộc truy đuổi của thế lực bí ẩn, cho anh bí mật về nhân thể tinh không đồ mạnh mẽ, giúp anh kích phát tiềm lực sinh mệnh nuốt các gen amip... nếu không có con mắt lớn trên bầu trời sao, Thượng Ất không nghĩ rằng mình có thể sống đến bây giờ. Nhưng bây giờ Thượng Ất lại tìm thấy họa tiết “con mắt khổng lồ trên bầu trời sao” ở con rối sao lớn, sự tương phản lớn này khiến tay anh bất giác run lên.

“Thiết bị lõi năng lượng hoàn chỉnh? Cái... cái... nếu thứ này có thể được đưa về Trái Đất và mô phỏng lại thì quân đội Ma Đô hoàn toàn có thể đứng đầu thế giới, kiêu ngạo trước tất cả các quốc gia khác!”

Nhìn vào lõi năng lượng của con rối sao lớn dưới chân Thượng Ất, ánh mắt Vương Bất Hỉ lộ ra sự kích động, tham lam. Một trong những mục tiêu của quân đội Ma Đô trong hành động đi khám phá di tích của người ngoài hành tinh là thu được nhiều công nghệ của người ngoài hành tinh hơn. Là một chiến lợi phẩm, thiết bị lõi này đơn giản chính là hoàn hảo, thậm chí Vương Bất Hỉ có thể kết luận rằng thứ này chính là thứ quan trọng nhất mà anh ta muốn tìm, chỉ cần đưa thứ này trở lại Trái Đất, cho dù có bao nhiêu người chết đi chăng nữa thì cũng đáng giá!

Nhưng mà, con rối sao lớn là do Thượng Ất giết, thiết bị lõi năng lượng này cũng là chiến lợi phẩm của anh ta, anh ta có thể giao thứ này cho quân đội Ma Đô không? Hơn nữa biểu cảm vừa rồi của anh ta hung dữ như vậy, một khi thật sự không đưa lại... trên mặt Vương Bất Hỉ từ từ hiện lên một tia âm độc, khi Thượng Ất còn đang ngăn người, anh ta đã khởi động chiến giáp rắn tím từ từ lại gần.

“Sắp rồi, sắp đến rồi, chỉ vài giây nữa là có thể lấy được thiết bị lõi năng lượng rồi!”

Kìm nén trái tim đang đập liên hồi, cuối cùng Vương Bất Hỉ cũng tới vị trí bên cạnh cách Thượng Ất ba mét, sau đó một tia ánh sáng màu tím xẹt qua, giống như lưỡi rắn, một dư ảnh lập tức lao thẳng về phía lõi năng lượng dưới chân Thượng Ất.

Kỹ năng độc đáo của chiến giáp rắn tím – Nụ hôn rắn!

Vào lúc này, Vương Bất Hỉ không còn chút dè dặt nào nữa, nụ hôn rắn, kỹ năng mạnh nhất của bộ chiến giáp của anh ta có thể bắn ra lõi nguyên tố kim loại chỉ trong vòng mười giây, bên trên còn có một thanh kim loại làm bằng hợp kim đặc biệt, cho dù là thứ nó muốn móc là cái gì, trên cơ bản là không thoát khỏi bị bắt.

Vương Bất Hỉ định móc quả cầu lõi năng lượng bằng nụ hôn rắn nhưng Thượng Ất đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn anh ta: “Coi tôi là kẻ mù sao? Một đám ruồi nhặng, thật sự không biết là sao người Vương gia các anh lại có thể bò lên đến cao tầng của Ma Đô! Để lại đó cho tôi, bao gồm cả tính mạng của anh!”

“Ừng!”

Trọng Kiếm Vô Công vẽ một tia sáng rực rỡ trên không trung, mặt đất nơi nó đi qua bị nứt ra, trong những vết nứt quanh co, lõi rỗng của Vương Bất Hỷ lập tức vỡ thành vô số mảnh, sau đó bộ chiến giáp răn tím trên người anh ta đột nhiên tách ra làm hai, Vương Bất Hỷ kinh hãi!

“Anh... anh... a, mặt của tôi!”

Vương Bất Hỷ đột nhiên che mặt rồi kêu lên, lúc này, giữa trán xuất hiện một vết máu sâu uốn lượn như con đường rồi lan ra gần như chia cắt toàn bộ cơ thể anh ta ra làm đôi!

“Ây, còn chưa chết hả? Ồ, hóa ra là vậy, trên người anh ta mặc áp giáp thú vương...”

Nhìn thấy Vương Bất Hỷ không bị một kiếm chém chết, Thượng Ất hơi kinh ngạc. Nhưng nhìn bộ giáp thú vương trên người anh ta Thượng Ất lập tức hiểu ra. Là người đứng đầu Vương gia, áo giáp trên người Vương Bất Hỷ sao có thể là đồ bình thường được. Cộng thêm sức mạnh phòng thủ của chiến giáp răn tím, dưới hai lớp phòng thủ, Vương Bất Hỷ đã may mắn thoát chết.

“Anh... anh đừng có động! Giơ tay lên!”

Vương Bất Hỷ bị chém, những chiến binh còn sống sót chạy đến giúp anh ta. Lúc này, Hạo Thiên rốt cuộc cũng hoàn thành việc tạo ra vũ khí mới, cầm trường côn từ từ đi tới. Dùng giọng xấu xa nói: “Anh đang làm gì vậy, sao có thể ra tay ác động với người của mình vậy chứ?”

“Người của mình?” Thượng Ất lạnh lùng nhìn Hạo Thiên, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường: “Người của mình lại đi lén lút cướp chiến lợi phẩm của tôi? Hừ, các anh đúng thật là có tiền đồ!”

“Cái gì mà gọi là chiến lợi phẩm của anh, rõ ràng chúng ta đều có phần... ai da, đau chết tôi rồi!”

Thân thể của Vương Bất Hỉ rất tốt, sau khi được băng bó tạm thời, bây giờ anh ta gần như có thể đứng dậy và nói chuyện được. Có điều, vì thanh kiếm chém qua toàn bộ cơ thể, vết thương sâu ở trên miệng khiến anh ta nói chuyện vô cùng đau đớn thì thôi đi lại còn trông gớm ghiếc như quỷ.

“Thật không biết xấu hổ, đến con chó cũng nhìn rõ toàn bộ quá trình của chuyện này, con rồi sao lớn này rõ ràng là lão đại của tôi chém chết, lão khốn nạn Vương Bất Hỉ anh còn dám nói ai cũng có phần? Một đồng tuổi của anh là chó sống hả, đến chó còn thấy xấu hổ thay anh! Tôi nói có đúng không, anh em chó ba đuôi kia!”

Kim Bộ Nhĩ chống một cây gậy gỗ run rẩy đi đến sau lưng Thượng Ất. Bên cạnh anh ta, Xương Nhĩ ba đuôi lẳng lặng nhìn hắn, lẩm bẩm nói: “Làm ơn, ta là Xương Nhĩ, không phải chó, được không?”

“Ây dà, cái gì mà không quan trọng, chỉ là tất cả chúng ta đều nhìn rõ toàn bộ quá trình, đám gia hỏa này quá khốn nạn rồi, mi nói có đúng không?” Kim Bộ Nhĩ cười toe toét nói, Ly Á vẫn im lặng, mơ hồ đứng bên cạnh.

Chương 635: Tự tạo nghiệp không thể sống (2)

Chương 635: Tự tạo nghiệp không thể sống (2)

“Ừm, anh nói đúng, những người này muốn chiếm chiến lợi phẩm của chủ nhân, Xương Nhĩ ta là người đầu tiên không đồng ý! Chủ nhân người nói đi, tôi cần giết người nào trước?”

Xương Nhĩ lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn, ba cái đuôi dài tú lại sau thân hình khổng lồ, khiến binh lính Ma Đô chấn kinh.

Yêu thú! Là một con yêu thú biết nói chuyện!

Họ biết rất rõ nếu một con quái thú có thể nói giống như người thì nó đã đạt đến cấp độ của một yêu thú, sức chiến đấu của nó thậm chí còn vượt qua cả chiến binh điều khiển chiến giáp. Con trước mắt này vừa giống sói, cáo, lại

vừa giống chó này tràn đầy khí thế, hiển nhiên không phải yêu thú bình thường, một khi đánh nhau thì rất khó nói là có thể thu phục được nó.

“Cẩn chết chúng ư? Không cần phiền phức như thế...” Nhìn Hạo Thiên và Vương Bất Hỷ, Thượng Ất khẽ cười: “Hạo Thiên, anh vẫn còn nhớ ván cược giữa chúng ta chứ, bây giờ đã đến lúc anh thực hiện lời hứa rồi... yêu cầu của tôi rất đơn giản, giúp tôi tìm một người!”

“Cái gì? Đơn giản như vậy?”

Hạo Thiên ngạc nhiên nói, không ngờ Thượng Ất lại đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng sau đó Hạo Thiên như hiểu ra điều gì đó, nghiêm giọng nói: “Cảm ơn anh, anh muốn tìm ai, tôi nhất định sẽ giúp anh tìm được”!

“Hừ, đừng hiểu lầm, tôi không hề có ý tốt với các anh, tôi chỉ là lừa động thủ giết các anh mà thôi.” Thượng Ất lạnh lùng, chỉ vào rừng rậm bao la, nói: “Giúp tôi tìm một cô gái tên là Cao Vũ Hàm, bây giờ có lẽ cô ấy đang ở một chỗ nào đấy ở đây. Tìm được thì hãy bảo vệ cô ấy, thứ này coi như là thù lao tôi thuê anh!”

Vừa nói, Thượng Ất vừa ném lõi năng lượng về phía Hạo Thiên mà trên mặt không có bất kỳ biểu cảm do dự nào.

“Cái gì, anh thật sự đưa nó cho chúng tôi? Thứ này quan trọng như vậy, vì sao anh...” Về mặt Vương Bất Hỷ giống như là nhìn thấy quỷ, trong ngực cũng có chút ngột ngạt.

Sớm biết Thượng Ất không quan tâm đến lõi năng lượng thì vừa rồi không cần phải lén lút liều mạng cướp lấy nó. Cuối cùng, không chỉ mình bị thương nặng mà bộ chiến giáp rắn tím quý giá cũng bị phá hủy.

“Quan trọng sao? Nó quan trọng với các anh, nhưng đối với tôi nó chỉ là một thiết bị máy móc mà thôi. Thứ tôi muốn là chân tướng đằng sau thứ này...” Tự lẩm bẫm một mình, Thượng Ất vươn tay lấy một mảnh vỡ nội đan đưa cho Hạo Thiên: “Thực lực thủ hạ của anh quá yếu, bẻ nát cái này rồi đưa cho những binh lính còn sống sót, mau chóng giúp tôi tìm được Cao Vũ Hàm!”

“Oa, khí tức năng lượng thật mạnh mẽ... Đây là nội đan yêu thú sao?”

“Tránh ra, tránh ra, tôi cũng phải xem xem! Đây là cái gì, tôi còn chưa từng nhìn thấy nội đan yêu thú thật đâu!”

Nhìn thấy Thượng Ất lấy đồ tốt ra, binh lính của Ma Đô vây quanh anh, mặc dù vừa mới xảy ra xung đột, nhưng biểu hiện của Thượng Ất quá rõ ràng, có thể nói là có thể so sánh với thần tiên. Bây giờ, anh lấy ra đồ tốt, các chiến binh sao có thể bình tĩnh được? Một số người còn âm thầm vui mừng, Thượng Ất mạnh mẽ như vậy có lẽ là dựa vào việc ăn những thứ như nội đan yêu thú này, bây giờ cơ hội trở nên mạnh hơn đang ở ngay trước mắt, mọi người không kìm được mà xông vào.

Nhưng sau đó mọi người đều có chút thất vọng, những mảnh vỡ nội đan Cùng Kỳ mà Thượng Ất lấy ra chỉ bằng ngón tay cái, không những nhỏ đến đáng thương mà bởi vì bị Thượng Ất đập nát nên những mảnh vỡ này cũng rất xấu, nó không khác gì viên đá bên đường, không có gì nổi bật cả.

“Hơi nhỏ, chỉ miếng bé tí này đủ cho ai ăn đây?” Một người lính cong miệng, anh ta nghĩ Thượng Ất đang trêu chọc bọn họ.

“Còn không phải sao, thứ này còn không đủ một miếng của tôi nữa, chúng ta có hơn chục người, không đủ chia!” Một người lính khác phụ họa theo.

“Hừ, anh đang dùng cách này để sỉ nhục chúng tôi đúng không, thứ này quân đội Ma Đô chúng tôi có nhiều, anh đây là đang cho kẻ ăn mày sao?”

Vương Bất Hỉ nghiêng mắt, sự ngọt ngào dồn nén trong ngực sau lời nói này cũng được trút bỏ rất nhiều. Nhưng đúng vào lúc này, Xương Nhĩ vẫn luôn không lên tiếng đột nhiên cười khinh bỉ: “Các người là đồ ngốc sao, đây là mảnh vỡ của quái vật Cùng Kỳ sắp thành yêu vương, những thứ khác có thể so với nó sao? Các người không ăn thì cho tôi, ăn nó, cái đuôi thứ tư của tôi sắp mọc ra rồi!”

“Nội đan Cùng Kỳ? Sắp thành yêu vương?”

Vương Bất Hỉ hít một hơi, là người đứng đầu Vương gia, anh ta biết rõ sự khác biệt của nội đan yêu thú. Những yêu thú có thể đạt đến cấp độ yêu

vương đều là yêu thú thượng cổ trong truyền thuyết, theo các nhà khoa học quân sự thì chỉ cần có được một con, con người có thể thoát thai hoán cốt, có thể sánh được với tiên đan trong tiểu thuyết thần thoại.

Mà bây giờ một mảnh vỡ nội đan của yêu thú sắp thành yêu vương đang ở trước mặt, bản thân mình có mắt như mù lại còn nói lời dữ tợn. Bây giờ xem ra thật sự tự vả mặt rồi, cảm giác nóng rát khiến Vương Bất Hỉ nhất thời cảm thấy thẹn quá hóa giận: “Đám khốn nạn các người...”

“Đúng là thứ không biết sống chết, tự tạo nghiệt không thể sống!” Vương Bất Hỉ không hề có ý định hồi cái, cuối cùng Thượng Ất mất kiên nhẫn, hai chân đạp nhẹ lên đất, giấy tiếp theo, Vương Bất Hỉ chỉ cảm thấy sau lưng hơi ngọt, hai mắt lập tức lồi ra khỏi hốc mắt: “Anh... anh thật sự dám giết tôi? Hạo Thiên, tại sao anh không ngăn anh ta?”

“Ngăn anh ta? Tôi đã ngăn một lần rồi, anh tự tìm đường chết, tôi cũng không có cách nào!” Hạo Thiên bình tĩnh đứng lên, trường côn trong tay đặt bên cạnh Thượng Ất nhưng anh ta hoàn toàn không có ý động đến nó.

Không phải Hạo Thiên không muốn ngăn mà là tốc độ của Thượng Ất quá nhanh khiến anh ta không phản ứng kịp. Lúc này, cuối cùng Hạo Thiên cũng nhận ra Thượng Ất rất đáng sợ, ít nhất là về tốc độ, Thượng Ất đã ở trình độ tuyệt đối có thể nghiền nát anh, vừa rồi nếu bản thân anh thực sự động thủ ngăn cản thì e là bản thân cũng phải chịu liên lụy.

Chương 636: Người điều khiển sao xuất hiện

Chương 636: Người điều khiển sao xuất hiện

Rất nhanh, tất cả những chiến binh Ma Đô còn sống sót đều nhận được mảnh vỡ nội đan, mặc dù số lượng rất ít nhưng tác dụng nâng cao sức mạnh khiến họ hoàn toàn phát điên!

“Con mẹ nó, cuối cùng lão tử cũng vượt qua bậc 200.000 năng lượng rồi, từ bây giờ trở đi tôi cũng có thể tự điều khiển chiến giáp rồi, ha ha ha!” Một

chiến sĩ trẻ tuổi cười lớn, cảm giác vượt qua mốc 200.000 năng lượng thật sáng khoái khiến cậu không kìm được mà hét lên.

“Mới vượt qua có 200.000 năng lượng thôi mà, anh trai cậu đã đột phá 300.000 rồi, nỗ lực thêm chút nữa đạt đến 400.000 năng lượng là có cơ hội có được chiến giáp ngoài hành tinh, trở thành tinh anh điều khiển chiến giáp rồi! Mảnh vỡ nội đan của Cùng Kỳ lợi hại thật, có thể nuốt cả một viên thì hoàn hảo rồi!”

Một chiến binh trung niên ở bên cạnh coi thường người lính trẻ tuổi, nhưng ánh mắt say mê đã phản bội nội tâm anh ta.

“Cả một viên, cậu nghĩ hay quá, dựa vào tố chất đó của cậu, một viên nội đan sắp thành yêu vương nhất định sẽ làm cậu nổ tại chỗ!” Chiến binh trẻ tuổi lẩm bẩm, nhưng ánh mắt lại lén lén nhìn Thượng Ất, trong lòng mang theo vẻ ngưỡng mộ: “Ai, đây mới là cao thủ, nội đan yêu thú mà lại tùy tiện tặng thế này, lát nữa đi tìm cô gái tên Cao Vũ Hàm kia mình phải cố gắng chút, biết đâu được nhờ đó mà có được ít nội đan thì sao!”

Khi những mảnh vỡ nội đan Cùng Kỳ lần lượt được chia cho binh lính, một bầu không khí kỳ lạ bắt đầu bao trùm xung quanh. Đó là lý do mà Thượng Ất giết Vương Bất Hỉ trước mặt mọi người, coi như là chính thức giải quyết mối thù với quân đội Ma Đô, nhưng mà những người chiến sĩ này không cảm thấy mình có thù hận gì với Thượng Ất.

Sự tôn trọng với kẻ mạnh, sự cảm kích với nội đan, còn có kẻ thù chung... Tóm lại, Thượng Ất trong lòng bọn họ vừa thần bí vừa mạnh mẽ, lại có khí chất lãnh đạo. Đáng tiếc anh và Hạo Thiên, hai người đối chọi gay gắt, xem ra trong thời gian ngắn muốn trở thành đồng đội là điều không thể nào.

“Lão đại, trạng thái của chị dâu có chút không đúng lắm, chúng ta vẫn là về bên Trái Đất trước đi!”

Kim Bộ Nhĩ nhìn Ly Á đang dựa vào gốc cây với vẻ mặt lo lắng. Giờ phút này, ánh mắt của cô gái xinh đẹp có chút mệt mỏi, chỉ khi Thượng Ất đưa tay ôm cô, sắc mặt mới khôi phục được một chút bình tĩnh.

“Về thế nào? Không có Cao Vũ Hàm, chúng ta không quay về được đâu!” Thượng Ất lắc đầu, nhìn chiến binh Ma Đô đang bận rộn tìm kiếm chỗ xác chết của con rối sao lớn cách đó không xa, trong mắt hiện lên một tia lo lắng: “Kim Bộ Nhĩ, chỗ này nguy hiểm hơn tôi tưởng tượng rất nhiều. Mặc dù thực lực của tôi tăng lên, nhưng vẫn không đủ để bảo vệ hai người... Ngoài ra, địa hình ở đây rất phức tạp, theo như Xương Nhĩ nói, giữa các tầng trung tâm của Hoàn Tinh này không chỉ có những con yêu vương khủng bố canh giữ mà còn có cả tàu chiến của người ngoài hành tinh ẩn nấp xung quanh đó. Chúng ta cần phải tìm được Cao Vũ Hàm, chỉ có bộ não đột biến của cô ấy mới có thể tìm ra cách thoát khỏi đây!”

“Vậy tại sao chúng ta nhất định phải kéo theo đám người này, đặc biệt là Hạo Thiên, tôi vừa nhìn thấy cái mắt thối tha đó của hắn ta là tôi có kích động muốn đá hắn một cái! Nếu không phải vì hắn ta, chiến giáp Ma Vương của tôi cũng sẽ không hỏng!”

Kim Bộ Nhĩ giận dữ phàn nàn, ánh mắt anh nhìn Hạo Thiên như muốn phun ra lửa.

“Chiến giáp là chuyện nhỏ, đến loại thủ hộ cao cấp như con rối khổng lồ kia cũng xuất hiện rồi, chắc là chiến giáp bộ binh cũng không còn xa nữa...” Thượng Ất đứng dậy phui phui bụi, tự tin nói: “Tôi đã hứa sẽ tìm cho anh một bộ chiến giáp mạnh mẽ hơn, thì nhất định sẽ thực hiện được lời hứa này!”

“Ha ha, vậy thì xin cảm ơn lão đại trước, đợi lão tử có được chiến giáp mới rồi, xem tôi có đánh chết tên Hạo Thiên này không...”

“Anh muốn đánh chết tôi, bây giờ có thể thử luôn...” Kim Bộ Nhĩ đang nói thì Hạo Thiên cầm một thứ gì đó từ chỗ con rối sao lớn, ném nó vào bên cạnh Thượng Ất: “Đây đều là ổ cứng dự trữ được tìm thấy ở chỗ con rối sao lớn, thủ hạ của tôi có đem theo máy tính đang thử phá giải, anh có cần tới xem chút không.”

“Đều tìm được cái gì rồi?” Kim Bộ Nhĩ nghiêng đầu tò mò nhìn qua chỗ người được gọi là thuộc hạ kia thì thấy mặt người này đang nhăn lại, cau mày điên cuồng gõ máy: “Thật đáng chết, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ thấy một mật mã nào biến thái như vậy, đây hoàn toàn đọc không hiểu!”

“Hình mặt mã?”

Thượng Ất tò mò thò đầu tới, một hình ảnh quen thuộc đột nhiên đập vào mắt: “Con mắt sao khổng lồ? Tại sao lại là nó?”

“Con mắt sao khổng lồ là cái gì? Đợi đã, lẽ nào anh hiểu hình mặt mã này, mau nói cho tôi biết đây là hình vẽ gì?”

Thủ hạ chuyên về máy tính của Hạo Thiên là một dân kỹ thuật điển hình, đối mặt với Thượng Ất anh ta không có bất cứ sự mất tự nhiên nào ngược lại còn có sự cuồng nhiệt của một nhân viên công nghệ.

“Mọi người không nhìn thấy ở trên nền trời đầy sao rộng lớn này có một đôi mắt tròn xoe sao? Hay là thứ này chỉ có tôi mới nhìn thấy?” Thượng Ất kỳ quái nhìn mọi người, nhìn vẻ mặt của người khác không giống đang nói đùa, Thượng Ất cảm thấy dường như mọi chuyện càng ngày càng trở nên phức tạp.

“Chúng tôi đều không nhìn thấy, anh nhìn thấy như thế nào vậy... bỏ đi, không quan tâm những thứ này nữa, nếu như anh đã có thể nhìn rõ đồ án, đến đây, anh nhập hình dạng ban đầu của nó vào máy tính, như vậy thì toàn bộ bí mật của người ngoài hành tinh đều được giải mã rồi!”

Nhân viên kỹ thuật kích động hét lên, trong mắt Hạo Thiên cũng sáng lên khi nghe thấy lời này. Nhìn thấy bí mật của người ngoài hành tinh sắp được phá giải, mọi bí mật sẽ có lời giải đáp, nếu nói không hào hứng thì tức là đang nói dối.

“Nhập hình của con mắt khổng lồ? Tôi có thể thử...”

Thượng Ất đang định đi lên phía trước thì sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, thân hình nhảy lùi lại phía sau, đồng thời đao mang của Tinh Vực Cốt Đao đập ra phía sau, một loạt âm thanh leng keng chói tai đột nhiên vang lên bên tai mọi người.

Chương 637: Hoàn cảnh nghèo khó

“Ai? Ai đang ở đó? Thượng Ất đang chiến đấu với ai vậy?”

Mọi người đều đột ngột chấn kinh trước chuyện phát sinh này, dưới ánh mắt của mọi người, không ai trong đám người có thể nhìn rõ Thượng Ất đang đánh nhau với cái gì. Nhưng những tiếng đình đình đang đang lúc này đang cho thấy có một thứ kinh người đang không ngừng tấn công Thượng Ất, thậm chí Thượng Ất còn không có sức đánh trả mà chỉ có thể chống đỡ.

“Dấu chân trên đất... trời ơi, đó là người điều khiển sao!!”

Đôi mắt Xương Nhĩ chăm chăm nhìn Thượng Ất, chỉ là trước mặt nó không ngừng xuất hiện những dấu chân nhọn như cái thuyền.

Cảm giác sợ hãi bao trùm khắp cơ thể Xương Nhĩ, là một con yêu thú có trí tuệ của Hoàn Tinh, nó quá quen thuộc với dấu chân này... Âm thầm tiếp cận con mồi, sức mạnh vô cùng lớn, động tác nhanh chóng, trước khi đối thủ kịp phản ứng lại thì đã bị một đao chém chết. Tất cả những điều này chứng minh khi mọi người không hề hay biết gì, người điều khiển sao, thợ săn đáng sợ nhất trên Hoàn Tinh này đã âm thầm len vào đồng thời phát hiện ra kẻ mạnh nhất trong số họ là Thượng Ất.

Có điều, chủ nhân của mình cũng rất lợi hại, là một trong số ít sinh vật có thể sống sót trước sự tấn công bất ngờ của người điều khiển sao, nhìn cả Hoàn Tinh này, cũng chỉ có những yêu vương đó có thể phát hiện ra người điều khiển sao bằng cách dựa vào thiên phú của nó, không ngờ Thượng Ất cũng có thể lập tức phát hiện ra manh mối và chiến đấu quyết liệt với người điều khiển sao!

“Người điều khiển sao? Xương Nhĩ, ý mi là, lại có người ngoài hành tinh tấn công chúng ta? Ta nhớ vào, mau đánh tên khốn đó giúp lão đại đi!” Nghe thấy Xương Nhĩ nói thế, Kim Bộ Nhĩ lo lắng, cầm lấy một cây gậy sắt xông lên: “Lão đại, tôi đến giúp anh đối phó với người ngoài hành tinh... ai da, ta nhớ vào!”

Trước khi Kim Bộ Nhĩ kịp nói xong, toàn bộ cơ thể anh ta đã bay ngược trở lại với tốc độ gấp đôi. Mọi người nhìn theo tiếng nói, thấy trên ngực anh ta

có một dấu chân hình tàu nhọn, giống hệt dấu chân của người điều khiển sao mà Xương Nhĩ mô tả.

“Kẻ địch tấn công! Tất cả tập hợp, chuẩn bị chiến đấu!”

Các chiến binh Ma Đô phản ứng rất nhanh, họ nhanh chóng tập hợp thành hình bầu dục đi về phía Thượng Ất, súng trên tay họ bắn liên tiếp về phía trước và sau Thượng Ất.

Lúc này, mọi người chỉ có một suy nghĩ, buộc người điều khiển sao đang ẩn mình kia hiện hình. Bọn họ không cho phép đối phương làm hại Thượng Ất, điều này không chỉ liên quan đến sự an toàn của mọi người mà còn liên quan đến tương lai của họ - người có thể lấy ra nội đan của yêu thú sắp thành yêu vương cho họ, chắc là cả Trái Đất này cũng chẳng có mấy người!

Những thay đổi về lượng sẽ gây ra thay đổi về chất, đây là luận điểm tương đối, đặc biệt là đối với người lên vào như Tinh Nhuệ mà nói, nhân số của đối phương bao nhiêu căn bản không có gì khác biệt cả.

Cho dù có nâng cao sức chiến đấu, tất cả chiến binh Ma Đô ở đây nhân lên gấp mười lần cũng không phải là đối thủ của Tinh Nhuệ. Là một trong những chiến binh đứng đầu của quân đội Đế Quốc Thần Tộc, Tinh Nhuệ cho rằng đến chiến giáp Thần Tộc cũng không cần dùng đến chỉ dựa vào thân thể cũng có thể nghiền nát đám “sâu kiến” này.

Nhưng khi tận mắt chứng kiến thanh kiếm của Thượng Ất chém vỡ toàn bộ phòng ngự của con rối sao lớn, vẻ mặt anh ta trở nên nghiêm túc, anh cảm phục lời nói của Tinh Thi đại nhân trước đó. Những người Trái Đất này, đặc biệt là con người tên là Thượng Ất này quả thực nằm ngoài dự đoán của anh.

Tuy nhiên, đối với chiến sĩ Thần Tộc như anh mà nói, biểu hiện của Thượng Ất vẫn rất yếu. Bao gồm cả cách đi trên không, phương thức tấn công của kiếm ánh sáng, tốc độ đáng kinh ngạc của Thượng Ất, ... tất cả những thứ này đều không là gì trong mắt Tinh Nhuệ, mức độ đe dọa này đối với anh ta nhiều nhất chỉ là trung bình hoặc thấp hơn. Vì vậy, khi Thượng Ất và những người khác chiến đấu với con rối sao lớn, thậm chí phá hủy

con rồi, Tinh Nhuệ đứng ở bên ngoài nhìn đồng thời chờ đợi biểu hiện đáng kinh ngạc hơn của Thượng Ất.

Kết quả thì sao... Tinh Nhuệ hơi thất vọng, chưa kể sức chiến đấu của Thượng Ất không thể sánh với anh ta mà ngay cả những chiến sĩ Thần Tộc bình thường cũng vượt xa Thượng Ất. Cảm thấy buồn chán, Tinh Nhuệ lặng lẽ đi về phía Thượng Ất, chuẩn bị đánh ngất rồi bắt lấy Thượng Ất theo yêu cầu của Tinh Thi.

Nhưng mà một cảnh tượng làm Tinh Nhuệ bất ngờ xuất hiện, khi anh vừa tiến lại gần sau lưng Thượng Ất, đối phương giống như một nhà tiên tri lập tức cảm nhận được sự hiện diện của anh, đồng thời đánh một đao về phía sau, không kịp cảnh giác Tinh Nhuệ chỉ có thể rút vũ khí đặc biệt của Thần Tộc ra – chiến kích, chiến đấu với Thượng Ất.

“Rốt cuộc anh là ai? Vì sao lại đánh lén tôi?” Diên cuồng vung Tinh Vực Cốt Đao, Thượng Ất cảm thấy cánh tay mình dần trở nên đau nhức và sưng tấy, nhưng đòn tấn công của đối phương vẫn ập đến như vũ bão mà không hề có dấu hiệu chậm lại.

Thượng Ất biết, hôm nay mình gặp phải một đối thủ đáng gờm!

“Tôi là ai? Ha ha, con người Trái Đất ti tiện, hôm nay cho anh thấy sự mạnh mẽ của chiến binh Thần Tộc vĩ đại chúng ta!”

Tinh Nhuệ tấn công Thượng Ất một cách ung dung như đang đi dạo, anh ta vỗ vỗ vào bộ giáp trên người, lá chắn năng lượng vô hình được loại bỏ, để lộ thân hình cao lớn và khuôn mặt mảnh mai giống người Châu Á.

“Chiến sĩ Thần Tộc? Anh nói anh là thần?” Thượng Ất tăng tốc độ vung Tinh Vực Cốt Đao, đôi cánh ác quỷ ở phía sau nhô ra, cả người anh bay lên không trung, ngưng trọng nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt.

Chân của Tinh Nhuệ giẫm nhẹ một cái, tiếng chân và giày vang lên, sau đó một lực đẩy cực lớn phát ra đẩy anh ta từ từ bay lên không trung, nhìn chăm chăm vào Thượng Ất, nói: “Hừ, người Trái Đất có gen kỳ lạ, tưởng rằng có nó rồi trốn lên không trung là thoát được sao?”

“Tôi cũng định chạy...” Thượng Ất bình tĩnh nhìn Tinh Nhuệ, sắc mặt điềm nhiên nói: “Hơn nữa mục đích tôi tới đây chỉ có một, chính là tìm thấy những người tự gọi là thần như các anh, cũng chính là người ngoài hành tinh.”

Chương 638: Trận chiến ác liệt

Chương 638: Trận chiến ác liệt

“Tìm chúng tôi?” Tinh Nhuệ kinh ngạc, có thể nhìn ra được là Thượng Ất không nói dối.

“Không sai, chính là tìm các anh, bởi vì các anh có thể giải đáp những nghi hoặc của tôi!” Thượng Ất tiếp tục bay lên không trung, dường như anh không muốn những gì anh định nói tiếp theo có người khác nghe thấy.

“Hừ, loài người rác rưởi cố làm ra vẻ huyền bí, anh không có tư cách bàn điều kiện với tôi, ngoan ngoãn để tôi bắt là được rồi!” Sắp bay đến biên giới của địa tầng khác, Tinh Nhuệ biết nếu tiếp tục bay lên cao nữa, giày chiến đấu của anh sẽ bị nhiễu, anh dừng ở trước mặt Thượng Ất, từ từ đưa chiến kích Thần Tộc ra đâm vào cổ họng Thượng Ất.

“Xem ra anh chuẩn bị bắt tôi, mà không phải giết tôi, đúng không? Nếu đã như thế thì dễ làm rồi...”

Nghe thấy Tinh Nhuệ nói thế, Thượng Ất thở phào nhẹ nhõm, thực lực của đối phương vượt qua sức tưởng tượng của anh, anh chỉ sợ đối thủ xông lên không màng tất cả giết anh thì anh chỉ có thể bỏ lại Ly Á và Kim Bộ Nhĩ để chạy trốn.

Chiến kích Thần Tộc của Tinh nhuệ có khả năng phát hiện sinh vật, mỗi bước di chuyển của Thượng Ất đều sẽ được chuyển thành lượng dữ liệu, sau đó kết quả phân tích sẽ được truyền đến dây thần kinh phản ứng trung ương của chiến binh Thần Tộc. Đây là một trong những công nghệ đen mà Thần Tộc có được trong khi đi chinh phục các chủng tộc khác ở vũ trụ đầu tiên, cộng thêm với thân thể vốn mạnh mẽ của Thần Tộc, cây chiến kích

này gần như có thể khiến sức mạnh của các chiến binh Thần Tộc tăng lên 300% hoặc có thể hơn!

Lúc này, hệ thống báo động của chiến kích nhắc nhở Tinh Nhuệ, nguyên tố trong người đối phương đang không ngừng tăng lên, năng lượng mạnh mẽ đang chảy trong chân anh ta, có 99% khả năng đối phương sẽ chuẩn bị chạy thoát, Tinh Nhuệ mới lên tiếng nhắc nhở Thượng Ất đừng làm những hành động không cần thiết.

Có điều, lần này, không chỉ anh mà cảnh báo của Thần Tộc cũng đoán sai, Thượng Ất không những không chạy mà còn muốn chiến.

Nhưng Thượng Ất dựa vào cái gì để đánh lại Tinh Nhuệ? Dựa vào chính là sự giúp đỡ bất ngờ mà ngay cả Thượng Ất cũng không ngờ được!

Trong thời gian ngắn ngủi đó, Thượng Ất điên cuồng thúc giục các ngôi sao nhỏ phóng ra ánh sao. Anh biết dựa vào tốc độ hiện tại không thể nào đánh bại được chiến binh Thần Tộc trước mặt, anh nhất định phải khiến thân thể mình mạnh hơn. Nhưng hiện tại, trong tình huống này thân thể anh đã đến trạng thái bình cảnh. Ngay cả nội đan Cùng Kỳ cũng không thể khiến anh thay đổi, xem ra chỉ có nội đan yêu vương chân chính mới có thể giúp anh.

Nhưng mà, ở tình trạng này đi đâu tìm nội đan yêu vương đây? Thượng Ất lâm vào bế tắc, chỉ có thể điên cuồng buộc những ngôi sao nhỏ trong nhân thể tinh không đồ điên cuồng phát ra sức mạnh, hy vọng phát sinh phép màu.

Nhưng kỳ tích không phát sinh mà một màn khiến anh kinh ngạc lại xuất hiện.

Khi Thượng Ất thúc giục ngôi sao nhỏ giải phóng sức mạnh ngôi sao, một thứ giống như dải lụa trắng đột nhiên bay ra khỏi góc của nhân thể tinh không đồ rồi nhanh chóng lan ra, chạm vào nhau, kết nối, quấn lấy nhau... chỉ trong nháy mắt, những tấm lụa trắng này trở nên cứng và dày như rễ của một cây đại thụ.

Thượng Ất kinh ngạc nhìn những sợi tơ trắng này, trong đầu không ngừng nổ vang, anh nhận ra những thứ này rõ ràng là rễ trắng của cây đại thụ biến

dị! Nhưng tại sao nó có thể xuất hiện trên bản đồ sao trong cơ thể mình?

Lẽ nào, cây hương xuân lớn đã âm thầm gieo một gốc vào người anh mà bao nhiêu lâu nay anh vẫn không biết?

Thượng Ất không có nhiều thời gian nghĩ về nó, bởi vì gần như cùng lúc đó, Tinh Nhuệ đã không kịp đợi đâm chiến kích Thần Tộc ra, đồng thời bắt đầu cảnh cáo anh.

Thượng Ất cố gắng hết sức bình tĩnh, rễ cây màu trắng trải khắp bản đồ bầu trời đầy sao, chúng giống như những đứa trẻ đói khát, không ngừng cố gắng dùng rễ chạm vào những ngôi sao nhỏ. Trong lòng Thượng Ất khê động, lẽ nào rễ cây đại thụ này chỉ muốn hút sức mạnh ngôi sao mà không có ác ý gì sao?

Nghĩ đến đây, Thượng Ất bắt đầu cố gắng tập trung tinh thần, cố gắng thử để ngôi sao nhỏ chạm vào chúng. Quả nhiên, khi ngôi sao nhỏ chạm vào những rễ cây trắng này, những chiếc rễ vui mừng reo lên như một đứa trẻ được cho kẹo, rồi những ngôi sao nhỏ bay lơ lửng đến đâu thì những chiếc rễ trắng theo đến đó cho đến khi những ngôi sao nhỏ đột nhiên dừng lại thì những chiếc rễ trắng này cũng dừng lại.

Lúc này, Thượng Ất phát hiện hình dạng của rễ cây trắng lại thay đổi. Chúng trở nên trong suốt như pha lê, trắng như ngọc, sau đó ý niệm Thượng Ất vừa động, rễ cây màu trắng hiện ra trong lòng bàn tay, từ từ ngưng tụ thành một cây nhỏ giống như cây hương xuân lớn.

“Hóa ra là thế, những chiếc rễ trắng này là từ rễ của cây hương xuân lớn, nhưng cũng không hoàn toàn là rễ của cây hương xuân lớn, chúng là những thể năng lượng được ngưng tụ từ các ngôi sao nhỏ với sức mạnh của ngôi sao. Sát khí của chiến binh Thần Tộc khiến rễ cây hương xuân chôn trong người mình cảm thấy bị đe dọa, cộng thêm với tác dụng thần kỳ của ngôi sao nhỏ biến hóa thành sức mạnh sao, những rễ cây này liền được giải phóng ra, đồng thời không chịu sự khống chế của cây hương xuân lớn, ngược lại lại bị ngôi sao nhỏ thu phục... bản thân mình cũng thật là gặp dữ hóa lành mà...”

Thượng Ất vừa nghĩ, khóe miệng hiện lên một nụ cười khổ. Nếu không có Tinh Nhuệ thì không biết bao nhiêu lâu anh mới có thể phát hiện ra sự bất thường trong cơ thể mình. Quả nhiên cây hương xuân không tốt như anh nghĩ, nó chôn rễ cây vào người anh chắc là vì tương lai muốn khống chế anh nhưng lại không ngờ được hôm nay nó lại trở thành thứ cứu mạng anh đi.

...

“Anh muốn chạy trốn sao? Tôi cảnh cáo anh đừng có mơ tưởng hảo huyền, chiến binh Thần Tộc chúng tôi không phải là thứ ngu ngốc như con rỗi khổng lồ đó đâu...”

Cơ thể Thượng Ất xảy ra sự biến hóa thần kỳ, đối với anh thì giống như trải qua một thời gian dài nhưng trong mắt Tinh Nhuệ thì chỉ là vài giây. Khi anh ta vừa thốt ra lời cảnh cáo Thượng Ất thì cuối cùng Thượng Ất cũng định thần lại, thân thể khẽ run lên, thay vì lùi lại, chân anh lao nhanh về phía trước, bộ rễ trắng vừa mới có được biến thành một chiếc găng tay màu trắng, mạnh mẽ đâm về phía Tinh Nhuệ.

Chương 639: Trận chiến ác liệt (2)

Chương 639: Trận chiến ác liệt (2)

“Không nhìn ra được, anh cũng khá dũng cảm đó, nhưng mà hành động này của anh trong mắt tôi không khác gì kẻ ngốc cả, hãy để tôi cho anh thấy sức mạnh chân chính của chiến binh Thần Tộc đi!”

Sự ngạc nhiên lúc đầu biến mất, miệng Tinh Nhuệ chế nhạo khinh thường, chiến kích Thần Tộc ở tay phải lập tức đâm vào không trung với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, trong không trung xuất hiện âm thanh nổ liên tiếp.

Tinh Nhuệ muốn đâm xuyên năm dặm, cánh tay, thậm chí là ngực của Thượng Ất, anh ta muốn cho những con người Trái Đất ti tiện biết rằng kết cục của họ thảm như thế nào sau khi chọc giận chiến binh Thần Tộc. Lúc này, Tinh Nhuệ đã tưởng tượng ra cảnh đối phương khóc lóc, quỳ trước mặt

mình, cảnh tượng đó khiến Tinh Nhuệ không kìm được khẽ cười, rồi lao chiến kích về phía trước với khí thế đánh đầu thẳng đó.

“Phù!”

Một âm thanh kỳ lạ xuất hiện, giống như một đoàn tàu cao tốc lao xuống hồ, cũng giống như một lưỡi dao sắc bén cắt vào bông... Đòn tấn công với sức mạnh không thể ngăn cản được của Tinh Nhuệ đột nhiên như rơi vào một đám bông mềm mại, sau đó động lực biến mất rất nhanh, cuối cùng trực tiếp dừng ở trước mặt Thượng Ất.

“Đây là thứ gì vậy? Những thứ này của anh... rễ cây từ đâu ra?” Mơ hồ nhìn bộ rễ màu trắng phía trước, Tinh Nhuệ chấn kinh.

Ngay trước mặt anh ta, hàng ngàn rễ cây trắng muốt không ngừng vặn vẹo, chặn giữa anh và Thượng Ất đồng thời cũng chặn hướng chiến kích đâm tới.

“Sức mạnh sao – rễ cây hương xuân...” Âm thanh nhẹ nhàng của Thượng Ất truyền tới, sự chấn động dữ dội trong lòng anh cũng không ít hơn Tinh Nhuệ: “Thật sự quá tuyệt rồi, những chiếc rễ trắng này căn bản không khác gì rễ cây hương xuân, không chỉ vững chắc kiên cố mà còn cực kỳ linh hoạt, có sự bảo hộ của nó thì không cần sợ đòn tấn công của đối phương nữa.”

“Rễ cây hương xuân lớn? Đó là thứ gì vậy?” Chiến kích trong tay Tinh Nhuệ run rẩy, một gốc cây trắng bị cắt từ từ tán ra trong không khí. Sau khi rời khỏi người Thượng Ất, sức mạnh ngôi sao bị cắt đứt, những rễ cây này không thể duy trì hình dạng mà trở về trạng thái năng lượng nên chỉ có thể tiêu tán trên không trung rồi biến mất.

Có điều, Thượng Ất vừa mới nuốt vào nội đan của Cùng Kỳ, lúc này sức mạnh ngôi sao đang liên tục truyền tới, cho nên cắt bỏ một ít rễ cây cũng không sao cả.

“Nghe này, tôi không có ác ý với Thần Tộc các anh, tôi đến đây chỉ vì muốn làm rõ một chuyện, anh biết đồ án này không?” Đỉnh chiến với đối thủ, Thượng Ất sử dụng những rễ cây màu trắng tạo thành “con mắt không

lồ trên bầu trời sao” ở trên không trung, đồng thời đưa con mắt lớn đến trước mặt Tinh Nhuệ.

“Đây là đồ án vật tổ mẫu thần Cái Á của Thần Tộc chúng tôi, sao anh... ồ, tôi hiểu rồi, lúc nãy anh tháo lõi năng lượng của con rối sao lớn rồi nhìn thấy đồ án này, đúng không? Hừ, con người Trái Đất ti tiện, anh không xứng chạm vào đồ án thần thánh này, tôi cảnh cáo anh lập tức dừng lại, nếu không tôi...” Tinh Nhuệ đang nói một cách kiêu ngạo thì thân hình đột nhiên rung lên, chiến kích trên tay đập mạnh về sau, trong tích tắc chỉ nghe thấy một tiếng “cạch”, đồng thời hóa thành cây gậy hợp kim bay ra xa.

“Người Trái Đất ti tiện, các người chỉ có thủ đoạn đánh lén đê tiện này sao? Hóa ra các người đã sớm thương lượng với nhau rồi, một người thu hút sự chú ý của tôi còn người kia bí mật đánh lén sau lưng, thật sự tính toán rất hay!”

Giọng nói của Tinh Nhuệ đầy sự trào phúng và chế giễu, nhưng người bị người khác phát hiện đánh lén là Hạo Thiên lại ngơ ngác nhìn nửa cây gậy trong tay, sau đó dị năng phóng ra, nửa cây gậy từ từ biến thành một thanh trường kiếm: “Anh còn có mặt mũi nói tôi hả, không phải vừa rồi anh cũng đánh lén Thượng Ất sao? Nói chúng tôi đê tiện, đây là đang đùa sao?”

“Hừ, miệng lưỡi cũng khá lợi hại đấy, xem ra hai người đã chuẩn bị hợp tác chiến đấu với tôi rồi? Vừa hay, tôi cũng chơi chán rồi, vậy thì giải quyết hai người luôn đi!”

Cuối cùng Tinh Nhuệ cũng hạ quyết tâm sử dụng sức mạnh thực sự, trước khi đến anh không chỉ mặc một bộ đồ chiến đấu mà còn nghe lời Tinh Thi sắp xếp chiến giáp chuyên dành cho chiến binh Thần Tộc. Tinh Nhuệ biết, một khi kích hoạt chiến giáp, cho dù hai người này có lợi hại hơn gấp mười lần đi chăng nữa thì cũng vô dụng, chiến giáp Thần Tộc đứng đầu vũ trụ cũng không phải là hư danh.

Xoạt!

Không có quá trình biến hình hoa lệ, chỉ trong vài giây, bộ chiến giáp màu xanh lam xuất hiện trên người Tinh Nhuệ, gió giữa không trung thổi nhẹ, những luồng ánh sáng lạnh lùng mà cao quý xuất hiện.

“Ôi mẹ ời, thật đẹp... đây là bộ chiến giáp mới nhất của người ngoài hành tinh sao, những chiến giáp lúc trước mà chúng ta làm so với cái này đúng là quá rác rưởi rồi!”

Trên mặt đất, Kim Bộ Nhĩ dùng chiếc ống nhòm quân sự mà anh lấy được nhìn chăm chăm vào ba người Thượng Ất giữa không trung, miệng thỉnh thoảng thốt lên. Nếu như so sánh một chiếc xe hơi ở trên Trái Đất với chiến giáp thì bộ chiến giáp Ma Vương mà anh mặc có thể được coi là một chiếc xe con của gia đình giá trị mấy vạn tệ, chiến giáp trên người Tinh Nhuệ phải là xe thể thao cao cấp trị giá mấy trăm vạn, đường nét uyển chuyển, cấu trúc tinh tế có thể giết chết Kim Bộ Nhĩ chỉ trong vài giây dù cách mấy con phố.

Có điều Kim Bộ Nhĩ vẫn không biết, thật ra bộ chiến giáp của Tinh Nhuệ không phải là kiểu mới nhất, sau khi chạy trốn và rời khỏi Đế Quốc Thần Tộc, công nghệ chiến giáp Thần Tộc đã cập nhật được ít nhất ba đời. Nếu như Kim Bộ Nhĩ nhìn thấy chiến giáp mới nhất của Thần Tộc thì chắc là cái tên gia hỏa này sẽ chảy nước miếng mà chết ngay tại chỗ.

Giữa không trung, nhìn thấy chiến giáp màu xanh lam phát ra ánh sáng, Thượng Ất và Hạo Thiên đều không khỏi cười khở. Cả hai đều nghĩ rất rõ luồng sát khí nguy hiểm từ Tinh Nhuệ, Tinh Nhuệ nói không sai, Tinh Nhuệ đã mặc lên chiến giáp đã không còn là đối thủ mà họ có thể đối phó được nữa.

“Chia ra chạy!” Hạo Thiên lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng Thượng Ất lại đứng yên, “găng tay” tạo thành từ rễ cây trắng đang điên cuồng run rẩy.

“Muốn chạy, đã muộn rồi! Nổ cho ta!”

Chương 640: Thảm bại

Chương 640: Thảm bại

Bộ chiến giáp màu xanh đột nhiên bắn ra một luồng sáng chói mắt, bắn xuyên qua cơ thể Hạo Thiên. Những người trên mặt đất nhìn thấy đều kêu lên, nhưng tất cả mọi người đều bất lực nhìn Hạo Thiên rơi xuống mặt đất,

vài giây sau, âm thanh ầm ầm vang lên, thân thể kim loại nặng nề của Hạo Thiên đập xuống mặt đất.

Lần này, chiến sĩ mạnh nhất của quân đội Ma Đô, không rõ sống chết...

“Lão đại, anh mau chạy! Còn không chạy nữa là không kịp rồi!”

Kim Bộ Nhĩ khàn khàn hét lên, nhưng lúc này, Ly Á ở bên cạnh anh luôn trong trạng thái uể oải đột nhiên tỉnh dậy, bay lên không trung, giây tiếp theo, vòng tay bảo hộ chiến thần mở ra hoàn toàn, bảo vệ xung quanh Thượng Ất, mà lúc này đòn tấn công của Tinh Nhuệ cũng nổ tung...

“Bùm!”

Lại một tiếng động lớn vang lên, khí tức cuồng liệt cuộn lại, Tinh Nhuệ kinh ngạc lùi lại, ngạc nhiên nhìn Ly Á trong năng lượng bảo vệ, nói: “Ây, khí tức tộc Maya ở vụ trụ thứ hai... Cô là hậu duệ của tộc Maya? Rõ ràng Thần Tộc chúng tôi đã bịt kín vết nứt giữa hai vũ trụ rồi, tại sao cô lại ở đây?”

“Tộc Maya? Anh đang nói tôi sao? Tôi là Ly Á, tôi là hậu duệ của chiến thần... tôi... đầu của tôi đau quá!”

Sau một thời gian ngắn tỉnh táo, Ly Á lại rơi vào tình trạng hỗn loạn. Trong khoảng thời gian này, bộ não của cô thỉnh thoảng sẽ nhận được một số tín hiệu kỳ lạ, yêu cầu cô làm một vài điều kỳ quái, chẳng hạn như làm gián đoạn kế hoạch tìm kiếm người ngoài hành tinh của Thượng Ất, cưỡng ép giao hợp với Thượng Ất đồng thời mang thai huyết mạch của Thượng Ất...

Ly Á không chịu đựng được, đầu cô rất đau, cực kỳ thống khổ. Bây giờ chỉ có Thượng Ất mới có thể khiến cô kiên trì chống đỡ nhưng sức mạnh thần bí kia càng ngày càng bùng nổ, cuối cùng cô nghiêng đầu đi trong vòng tay của Thượng Ất.

“Ly Á!?”

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Ly Á trong vòng tay, một cơn ớn lạnh từ từ dâng lên trong lòng Thượng Ất, anh từ từ bay xuống đất, giao Ly Á cho

Kim Bộ Nhĩ rồi quay sang nhìn Tinh Nhuệ.

“Tôi vốn dĩ không có ý dây dưa với anh, bởi vì tôi không biết giữa tôi và anh có quan hệ gì không... có điều, bây giờ tôi đổi ý rồi, cho dù tôi không giết được anh, nhưng tôi có thể kéo anh cùng chết! Đi chết cho tôi!”

Hét lên một tiếng, thân hình Thượng Ất lao về phía Tinh Nhuệ nhanh như chớp, năm đấm được bao phủ bởi sức mạnh sao của anh nổ tung về phía mặt Tinh Nhuệ.

Khóe miệng Tinh Nhuệ lộ ra vẻ khinh thường, nhờ chiến giáp mà sức mạnh tăng lên, anh có thể nhìn thấy rõ ràng từng chiêu thức của Thượng Ất, chỉ trong vài giây, anh đã nghĩ ra ít nhất ba bốn góc tránh. Nhưng Tinh Nhuệ kiêu ngạo sao có thể làm ra hành động né tránh trước mặt người Trái Đất, Tinh Nhuệ ở trong chiến giáp đột nhiên giơ năm đấm lên, cũng nhanh như chớp đánh mạnh vào người Thượng Ất.

“Bùm!”

Tiếng hai năm đấm va chạm vào nhau giống như sấm sét khổng lồ, Thượng Ất chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cực lớn phát ra từ trên cánh tay, sau đó một tiếng kéo kẹt vang lên, cánh tay phải trước mặt mềm nhũn.

Chênh lệch quá lớn, uy lực của chiến giáp Thần Tộc ít nhất phải mạnh hơn Thượng Ất gấp mười lần, chỉ trong tích tắc, cánh tay phải của anh gãy ra từng tấc, xương cũng xuyên thấu qua da thịt, nhìn cực kỳ kinh người.

“Ha ha, lần này biết sự lợi hại của tôi rồi chứ? Thứ nhỏ bé như sâu kiến, còn muốn cùng chết với tôi, anh xứng sao?” Tinh Nhuệ từ từ bước tới, khóe miệng nhếch lên khinh thường: “Bỏ đi, hãy để tôi kết thúc sinh mạng hèn mọn của anh đi, chỉ cần mang não của anh về, Tinh Thi đại nhân sẽ không trách tôi.”

“Ha ha, cái mà các anh gọi là chiến binh Thần Tộc trình độ chỉ có thể này thôi sao? Anh nhìn năm đấm của anh đi, hừ!”

Thượng Ất cười lạnh, dường như cánh tay bị thương không ảnh hưởng gì tới anh cả. Lúc này, giữa cánh tay phải bị gãy của anh và Tinh Nhuệ có vô

số rễ cây trắng mỏng manh đang lặng lẽ bám vào, theo lồng ngực Thượng Ất lên xuống, những rễ trắng này nhanh chóng trở nên to và lớn hơn... những rễ cây hương xuân mạnh mẽ mà quý dị đang âm thầm xâm chiếm bộ giáp của Tinh Nhuệ!

“Ha ha ha, đừng có đùa với tôi có được không?” Tinh Nhuệ đưa một ngón tay nhẹ nhàng vắn rễ cây to đang vắn vẹo, giọng nói lạnh lùng phát ra: “Chiến giáp Thần Tộc của chúng tôi tung hoành ở vũ trụ thứ nhất, có sinh vật nào mà chưa chinh phục qua? Trải qua quá trình chế tạo của Thần Tộc, chiến giáp này nước lửa không vào được, đến cả nguyên tố nano được gọi là nhỏ nhất cũng không thể xuyên thủng được lớp bảo vệ của chiến giáp Thần Tộc, anh trông mong những chiếc rễ cây nát này có thể làm tôi bị thương? Thật là cười chết tôi rồi!”

Ngón tay khê co lại, rễ cây hương xuân lập tức bị ép thành bột, Tinh Nhuệ không để ý việc ngày càng có nhiều rễ cây bám vào người mình, ý niệm vừa động, một ngọn lửa màu xanh nhạt từ từ xuất hiện, trong chốc lát tất cả rễ cây bị đốt thành than.

Chiến giáp thần tộc, dựa vào lõi năng lượng mạnh mẽ có thể lập tức hình thành nhiệt độ cao đến 3000 độ trên bề mặt cơ thể, những rễ cây này hoàn toàn không thể làm Tinh Nhuệ bị thương!

“Anh cứ cười cho thoải mái đi, tôi tin rất nhanh anh sẽ không thể cười được nữa đâu.”

Giọng nói của Thượng Ất lạnh lùng, một sợi dây năng lượng không thể nhìn được bằng mắt thường đang kết nối giữa anh và Tinh Nhuệ một cách rất chắc chắn.

Sợi tơ mỏng này chính là dấu vết rễ cây hương xuân lớn bị cháy để lại, Thượng Ất không biết tại sao nó lại xuất hiện, lúc đầu còn tưởng rằng mình gặp ảo giác nhưng cảm giác truyền lại rõ ràng cho thấy sợi tơ mỏng này thật sự tồn tại và nó gắn chặt với Tinh Nhuệ.

Thượng Ất nhớ lại cảnh lần đầu tiên mình gặp cây hương hương xuân, vô số rễ cây nằm sâu dưới mặt đất hàng trăm mét, khi bị anh chặt đứt vẫn có thể dễ dàng tìm được vị trí của anh... Có lẽ đây chính là bản năng trời sinh

của cây hương xuân, trong rễ của nó ẩn chứa một năng lượng thần bí nào đó, cho dù bị đốt cháy cũng có thể để lại dấu vết nhất định, cho phép nó nhanh chóng định vị được phương hướng của kẻ địch.

Chương 641: Tự tấn công mình

Chương 641: Tự tấn công mình

Mà bây giờ, rễ cây hương xuân sau khi bị sức mạnh sao cải tạo lại không chỉ giữ được sức mạnh bản năng này mà dường như còn mạnh hơn, ngay cả khi thực thể bị đốt cháy, nó vẫn giữ nguyên được hình thái năng lượng, gắn chặt với Tinh Nhuệ.

Không chỉ như vậy, dường như Tinh Nhuệ không nhìn thấy rễ của cây hương xuân, nhưng ở trong mắt Thượng Ất nó lại rất rõ ràng, khi tay phải của Thượng Ất khẽ run lên, nó bắt đầu từ từ xâm nhập vào bộ giáp màu xanh của Tinh Nhuệ!

Dường như nhận ra điều gì đó, Thượng Ất đột nhiên mở to mắt hét với Xương Nhĩ: “Xương Nhĩ, mau dùng toàn lực phóng ra tia chớp tấn công ta! Nhanh lên!”

“Ngài đang nói gì vậy, chủ nhân, sao tôi có thể dùng tia chớp tấn công ngài chứ!” Xương Nhĩ ngần ra, không hiểu tại sao đột nhiên Thượng Ất lại đưa ra yêu cầu kỳ quái như vậy.

Sau khi tiến hóa thành ba đuôi, Xương Nhĩ cũng đã phát triển một kỹ năng hoàn toàn mới đó là tấn công bằng tia chớp. Nó có thể sử dụng sức mạnh bí ẩn được giải phóng từ ba chiếc đuôi để kết nối năng lượng giữa trời và đất, sau đó tạo thành một tia chớp hình cây rất mạnh.

Trong quá trình xông pha trước đó với Thượng Ất, Xương Nhĩ đã dùng tia chớp hình cây mạnh mẽ và uy lực này để đập chết rất nhiều yêu thú chặn đường bọn họ trên đường đi. Bây giờ Thượng Ất lại muốn nó tấn công anh bằng tia chớp, nó không thể không do dự vì không hiểu tại sao phải làm như vậy.

“Bảo mi đánh thì đánh đi, đừng nhiều lời! Nhanh!”

Thượng Ất hét lên khiến Xương Nhĩ bất giác run lên vì sợ hãi, một luồng ánh sáng màu xanh lục xuyên qua giữa ba cái đuôi lớn, giây tiếp theo, một tia chớp hình cây đánh thẳng vào người Thượng Ất.

“Hừ, bị dọa ngốc rồi sao? Lại bắt đầu tự đánh mình rồi... tôi... a!”

Tinh Nhuệ chế giễu hành vi ngu ngốc của Thượng Ất, nhưng đột nhiên ánh sáng màu xanh lam nhấp nháy, anh chỉ cảm thấy khắp người ngứa ra sau đó nửa người có chút cứng lại. Đòn tấn công tia chớp không chỉ đánh lên Thượng Ất mà còn lan sang cả anh ta.

“Thế nào, mùi vị rất thoải mái đúng không, ha ha ha, chiến binh Thần Tộc lợi hại, xin hỏi tôi có thể cười được không?” Toàn thân Thượng Ất cũng không kìm được mà run lên, tia chớp hình cây lan ra rất nhanh, cho dù có khả năng tự hồi phục mạnh mẽ nhưng cơ bắp của Thượng Ất vẫn không ngừng co giật, nụ cười của anh vụn vụn như của ác quỷ.

“Anh... sao anh lại làm được, con yêu thú này rõ ràng đang tấn công anh... lẽ nào?”

Tinh Nhuệ phản ứng rất nhanh, vừa nói chiến kích của anh ta chém liên tục hàng chục nhát quanh người, sau đó cất cánh rồi bay vòng vòng trên không trung. Hiển nhiên là Tinh Nhuệ đang nghi ngờ rằng Thượng Ất đã làm gì đó với anh và đang cố gắng loại bỏ mối liên hệ giữa mình với Thượng Ất.

Đáng tiếc rễ cây hương xuân sau khi được sức mạnh sao cải tạo lại đã thần kỳ đến mức không phải là thứ mà Tinh Nhuệ có thể cảm nhận được. Anh ta bay qua bay lại ở không trung cả nửa ngày, nhưng vẫn không phát hiện ra cái gì, cuối cùng dùng vẻ mặt nghi hoặc dừng ở trên đầu Thượng Ất: “Con người Trái Đất đê tiện, anh đừng nghĩ rằng thế này là đã dọa được tôi, tôi... ai da!”

Một tia chớp màu xanh khác lại lướt qua, dưới tín hiệu của Thượng Ất, Xương Nhĩ không do dự phóng ra sức mạnh tia chớp lần nữa, dòng điện mạnh mẽ dọc theo rễ cây hương xuân vô hình quất mạnh vào Tinh Nhuệ, thân hình anh ta lại run lên giữa không trung sau đó rơi từ trên cao xuống.

“Không thể nào, rõ ràng tia chớp không đánh vào người mình, tại sao mình lại có thể bị tấn công?”

Khi bị tia chớp tấn công lần thứ hai, rốt cuộc Tinh Nhuệ cũng lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, trong tất cả những nỗi sợ hãi, thứ mình không nhìn thấy được chính là nỗi sợ hãi lớn nhất, điều này không chỉ đối với người trên Trái Đất mà còn đúng với cả Thần Tộc.

Tinh Nhuệ không hiểu tại sao lại xảy ra tình huống kỳ quái này, bởi vì bộ giáp Thần Tộc trên người anh ta có hệ thống giám sát toàn diện ba chiều. Sau khi quét ba lần liên tiếp, cho dù là con kiến núp dưới lá cây cũng bị chiến giáp của anh ta phát hiện, nhưng bây giờ lại không thể nhìn thấy đối phương đã tấn công mình như thế nào.

“Có cần tạm thời chạy trốn không?” Ý tưởng chạy trốn xuất hiện trong đầu Tinh Nhuệ, nhưng ngay lập tức bị lòng kiêu hãnh của anh đánh tan: “Không được, mình đường đường là chiến binh tinh anh của Thần Tộc, nếu như hôm nay bị con người dọa chạy, sau này sao mình còn có mặt mũi để xưng là con dân Thần Tộc? Tuyệt đối không được rút lui!”

Nghĩ thế, Tinh Nhuệ bay về phía xa, đồng thời kích phát hoàn toàn hệ thống vũ khí của chiến giáp Thần Tộc, năng lượng kinh khủng có thể phá hủy cả một ngọn núi lập tức nhắm thẳng vào vị trí của Thượng Ất... Tinh Nhuệ chuẩn bị phá hủy toàn bộ địa tầng này, anh không tin thế này còn không ngăn cản được đòn tấn công cổ quái của Thượng Ất!

“Xương Nhĩ, tiếp tục tấn công! Không cần bảo lưu!” Nhìn thấy Tinh Nhuệ chuẩn bị liều mạng, Thượng Ất cũng không chịu thua, chỉ huy Xương Nhĩ tấn công mình bằng tia chớp, anh quay đầu lại hét lên với những người lính Ma Đô đang ngơ ra: “Mau dùng pháo năng lượng của mọi người tấn công tôi, lập tức!”

...

Các chiến binh Ma Đô thất thần há to mồm, họ không biết chuyện gì đang xảy ra, họ chỉ biết rằng Thượng Ất đang dùng phương thức vô cùng thảm liệt để tấn công chiến binh Thần Tộc.

Kính phục, cảm thán, cạn lời, trầm mặc... Nhất thời, một bầu không khí bi tráng chậm rãi lan ra trong mọi người, sự dũng cảm của Thượng Ất giống với việc dùng chính bản thân mình nuôi hổ, đồng quy vu tận khiến họ rất cảm động.

Đây mới là nam tử hán thật sự, người đàn ông thật sự, vì người mình yêu, thậm chí đến mạng sống của mình anh ta cũng không cần. Nhất thời tất cả mọi người điều liệu mạng đẩy pháo năng lượng lên, lấy đầy tinh hạch năng lượng rồi liệu mình tấn công!

“Đúng thật là mất cái cái mạng già này luôn mà...” Thượng Ất liệu mạng thúc giục các ngôi sao nhỏ trong cơ thể phát ra sức mạnh ngôi sao, miễn cưỡng giữ cho rễ cây hương xuân không đứt.

Chương 642: Bọ cạp khổng lồ Hoàn Tinh

Chương 642: Bọ cạp khổng lồ Hoàn Tinh

Sau khi thử nghiệm, Thượng Ất phát hiện rằng rễ của cây hương xuân không thể vĩnh viễn không đứt, càng ở xa Tinh Nhuệ, năng lượng trong rễ cây hương xuân càng yếu, nếu như Thượng Ất không tình cờ nuốt được nội đan của Cùng Kỳ có thể hồi phục một lượng lớn năng lượng thì e là Tinh Nhuệ đã sớm chạy thoát từ lâu rồi.

Ngoài ra, Thượng Ất cũng phát hiện ra rằng hai bên cách nhau càng xa, giá trị sát thương mà rễ cây hương xuân tạo thành cũng càng thấp. Điều này rất giống với nguyên lý của dây cáp, gây cáp càng mỏng, khoảng cách truyền càng xa thì điện năng bị hao hụt càng nhiều.

Vì vậy, Thượng Ất định thử xem, anh sẽ dùng cơ thể của mình để chống lại sự tấn công của pháo năng lượng, nếu anh đoán không sai, khẩu pháo với tư cách là thiết bị năng lượng này cũng có thể gây sát thương cho Tinh Nhuệ.

Mà nếu như mình đoán sai thì sao? Vậy thì có lẽ không còn sau đó nữa, kết cục cuối cùng của anh sẽ là tan nát, cho dù năng lực tự hồi phục có mạnh

đến đâu thì cũng không thể hồi phục trước lực tấn công của pháo năng lượng được!

Để đánh bại đối phương, Thượng Ất đã không tiếc tính mạng, Tinh Nhuệ từ xa nhìn thấy hai mắt mở to, trong lòng thầm nói không hay rồi!

“Tên gia hỏa này điên rồi sao, khẩu pháo năng lượng này đã đạt đến cấp độ được hệ thống cảnh báo xếp vào loại thiệt hại nặng rồi, cho dù mình có áo giáp Thần Tộc bảo vệ ở phía trước thì thân thể cũng sẽ bị thương không nhẹ, thế mà hắn lại dám dựa vào thân thể để chống đỡ đòn tấn công của pháo năng lượng... Lẽ nào hắn thật sự tính cùng chết với mình sao?! Tên điên này, anh ta thật sự điên rồi!”

Rốt cuộc Tinh Nhuệ cũng sợ hãi, không chỉ phương thức tấn công kỳ quái của đối thủ làm anh ta sợ hãi mà điều quan trọng nhất là, đáng vẻ điên cuồng không màng sự sống của Thượng Ất càng khiến anh ta thêm sợ hãi.

“Bùm!”

Rễ cây hương xuân lớn liên kết Thượng Ất và Tinh Nhuệ bị phá vỡ, cuối cùng thì Tinh Nhuệ cũng không đủ dũng khí ở lại, miễn cưỡng chọn cách chạy thoát. Có điều, anh ta không ngờ rằng chính sự rút lui kịp thời của mình cuối cùng khiến cho rễ cây hương xuân không thể kết nối với nhau, sức mạnh ngôi sao cũng chưa kịp truyền tới nơi, cuối cùng tan biến trong không trung!

“Phù phù! Thật nguy hiểm, may là cuối cùng người ngoài hành tinh này cũng sợ rồi!”

Nhìn chằm chằm bộ giáp xanh lam của Tinh Nhuệ từ từ biến mất trong không trung, Kim Bộ Nhĩ và các chiến binh Ma Đô thở phào nhẹ nhõm, chỉ trong vài phút ngắn ngủi tim họ sắp chảy thành dòng rồi, ánh mắt nhìn Thượng Ất tràn đầy sự kính trọng... lấy cái chết để uy hiếp đối thủ, cuối cùng cứu được tất cả mọi người, cho dù lúc trước là thù hay là bạn thì từ nay về sau họ cũng sẽ thật lòng bội phục anh!

“Kim Bộ Nhĩ, đỡ tôi đứng dậy...”

Ra hiệu cho Kim Bộ Nhĩ đỡ mình, Thượng Ất nỗ lực phục hồi các cơ bị tê liệt của mình. Ba đòn tấn công tia chớp của Xương Nhĩ ba đuôi rất lợi hại, Thượng Ất có thể cảm giác được sức mạnh tia chớp vừa rồi đánh lên người ít nhất cũng phải mấy nghìn vôn, thậm chí vai bị tia chớp đánh trúng còn thoang thoảng mùi thịt nướng cháy khét.

Nhưng Thượng Ất không dám ở lại đây nghỉ ngơi quá lâu, mặc dù người ngoài hành tinh Tinh Nhuệ sợ hãi bỏ trốn, nhưng sớm muộn gì hắn cũng sẽ quay lại báo thù. Không còn nhiều thời gian nữa, Thượng Ất nhất định phải tìm được Cao Vũ Hàm rồi rời khỏi nơi quỷ quái này!

Nhưng Cao Vũ Hàm ở đâu đây? Ánh mắt Thượng Ất nhìn ra khu rừng rậm rậm xa xa, anh mơ hồ phát hiện hình như ở phía xa có sa mạc, trực giác nói cho anh biết Cao Vũ Hàm có thể ở đó.

...

Trong địa tầng sa mạc Hoàn Tinh, bãi cát vàng vô tận nối liền chân trời với bầu trời, trong nháy mắt, màu vàng vô tận lấp đầy tầm nhìn. Thỉnh thoảng xuất hiện một chút màu xanh lá cây nhưng nó rất nhanh bị nhấn chìm bởi gió và cát, rồi vài phút sau, bãi cát vàng lại bị một cơn gió khác thổi bay, để lộ ra một màu xanh ẩm đậm, cứ như vậy lặp đi lặp lại.

“Khát quá!”

Cao Vũ Hàm liếm môi, chiếc lưỡi gần như khô khốc của cô làm việc rất chăm chỉ tiết ra từng chút ẩm ướt, vừa vắn để làm hồi phục đôi môi nóng rực. Có điều hành động này có thể làm cho rất nhiều tên háo sắc làm ra hành động huyết sát, giờ phút này, nhìn một màn này có vẻ rất ẩm đậm, trong tình trạng nhiệt độ cao và thiếu nước kéo dài gần như cả ngày, cho dù khuôn mặt của Cao Vũ Hàm có xinh đẹp thế này cũng mất đi màu sắc cám dỗ mà thay vào đó là vẻ bất lực, vất vả của hành trình gian nan.

Cao Vũ Hàm đã bị mắc kẹt trong sa mạc này rất lâu, nói đúng hơn cô bị cát vàng bao vây kể từ khi cô bước vào khu di tích người ngoài hành tinh và vẫn chưa có hi vọng tìm được đường thoát ra ngoài.

“Phương hướng này chắc là không sai, mình không còn bất kỳ sức lực nào để lãng phí nữa, cũng không có đi sai phương hướng...” Cao Vũ Hàm ngẩng đầu nhìn phía trước, tự cổ vũ trong lòng: “Tính toán của mình sẽ không có bất kỳ sai sót nào, điều duy nhất mà mình không cân nhắc là vận khí của mình sẽ tụt đến mức này. Rất rõ ràng, mình đã bị máy dịch chuyển đưa đến trung tâm của sa mạc này, mà sa mạc này hiển nhiên là không thể dựa vào hai chân mà thoát ra được, mình bắt buộc phải nghĩ cách...”

Là một người đột biến não, thể lực của Cao Vũ Hàm rất bình thường. Sau khi cô sử dụng sức mạnh vùng não để làm suy yếu tín hiệu phản hồi mệt mỏi của cơ thể đến đại não, thể lực của cô gần như chỉ có thể miễn cưỡng kiên trì thêm nửa giờ nữa.

Trong vòng nửa giờ nữa, nếu không tìm thấy nước và thức ăn, hoặc không tìm được cách rời khỏi đây hoặc cả hai điều kiện được không đáp ứng được thì Cao Vũ Hàm sẽ “vinh dự” trở thành người đột biến não đầu tiên trong lịch sử bị mắc kẹt đến chết ở sa mạc.

Nhưng có thể tìm nước và thức ăn ở đâu đây? Ánh mắt mơ hồ của Cao Vũ Hàm từ xa thu lại, nhìn chăm chăm xuống chân mình.

Chương 643: Bọ cạp khổng lồ Hoàn Tinh (2)

Chương 643: Bọ cạp khổng lồ Hoàn Tinh (2)

Một đường đi đến đây, Cao Vũ Hàm đã sử dụng sức mạnh trí não mạnh mẽ của mình để khống chế mọi hành động ở mức nguy hiểm thấp nhất. Ở tình trạng thể lực dồi dào, bước chân của cô nhẹ nhàng như một con thằn lằn sa mạc, chấn động truyền đi thậm chí chỉ có mấy chục centimet, có thể loại bỏ sự chú ý của các sinh vật ở sa mạc với cô ở mức độ lớn nhất.

Đây là một cách để tránh nguy hiểm, nhưng không nó cần thiết vào lúc này, Cao Vũ Hàm còn định cố tình tạo ra chấn động để thu hút các sinh vật ở đây đến “săn” mình!”

Đúng vậy, Cao Vũ Hàm sẽ dùng chính mình làm mồi nhử để bắt các sinh vật nhằm duy trì sự sống. Còn về việc các sinh vật này có phù hợp để sử dụng không thì Cao Vũ Hàm không quan tâm. Nhớ lại những năm tháng trước đây khi cô lưu lạc bên ngoài một mình, Cao Vũ Hàm nghĩ rằng cho dù sinh vật bị dụ dỗ đến là một con chuột xấu xí cô cũng cũng có thể nuốt chửng nó mà sắc mặt không đổi.

“Cạp!” “Cạp!” “Cạp!”

Dưới sự điều khiển của sức mạnh não bộ, bàn chân của Cao Vũ Hàm giẫm lên cát, những tiếng động lạ phát ra rồi nhanh chóng lan ra lớp cát vàng. Cuối cùng biến mất sâu trong lớp cát, nhưng đột nhiên một thân ảnh cực lớn màu đen xuất hiện.

“Bùm!”

Cát vàng lăn tăn, đất vàng bay mù... Ngay khi Cao Vũ Hàm giẫm bước chân thứ ba, một thân ảnh khổng lồ như một chiếc ô tô hơi đột nhiên vọt lên từ dưới chân cô, hai cây đinh thép đâm vào chân Cao Vũ Hàm, nhưng lại lướt qua khoảng cách nhỏ dưới chân cô.

“Bọ cạp ngoài hành tinh sao?”

Cao Vũ Hàm bình tĩnh nhìn thân ảnh to lớn trước mắt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên hai chiếc càng và cái đuôi dài màu đen.

Bọ cạp khổng lồ Hoàn Tinh, một loài bò sát khổng lồ giống như bọ cạp độc ở Trái Đất, đang lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Cao Vũ Hàm với đôi mắt màu đen, ánh mắt mang theo đầy ý vị nghiền ngẫm với Cao Vũ Hàm... Rất rõ ràng, hai bên đều coi nhau là món ăn ngon, nhưng cả hai đều không biết rằng đối phương rất nguy hiểm.

“Xì xì”!

Phát ra một tiếng vang, con bọ cạp khổng lồ Hoàn Tinh đứng dậy, nhưng trong đại não đã mở ra sự mơ hồ: “Sao sinh vật nhìn có vẻ kỳ quái này lại không tránh né vậy? Bị dọa ngốc rồi sao? Nhìn nhìn thì da, thịt có vẻ rất

ngon mềm, đợi lát nữa mình sẽ để lại một ít cho lũ trẻ trong hang, để chúng cũng được nếm thử sinh vật mỹ vị này.”

Cách nghĩ của bộ cặp khổng lồ Hoàn Tinh theo bản năng sinh vật, nhưng nó nhanh chóng nhận ra rằng nó sai rồi, mà còn sai cực kỳ nghiêm trọng. Sinh vật nhìn như yếu ớt trước mặt này là một sinh vật nguy hiểm vẫn luôn nguy trạng, cô chỉ dùng một ngón tay thôi đã khiến nó nhận ra cái gì gọi là sợ hãi!

“Ý niệm xâm nhập, định cho tôi!”

Đối mặt với bộ cặp khổng lồ Hoàn Tinh hung hãn, Cao Vũ hàm lập tức phóng ra sức mạnh ý niệm cường đại, sức mạnh vô hình gợn sóng trên không trung, trong nháy mắt xuyên qua khu trung tâm rồi quán lấy nó, khiến nó không di chuyển được.

“Cặp!”

Nước màu xanh lá cây bắn tung tóe giữa không trung, một bàn chân của bộ cặp khổng lồ Hoàn Tinh bị Cao Vũ Hàm đột ngột cắt đứt. Sau đó chỉ nghe thấy một tràng tiếng lách cách vang lên, những mảnh vỏ cứng của bộ cặp khổng lồ Hoàn Tinh vỡ tan, cuối cùng để lộ ra cơ bắp đàn hồi màu trắng...

“Ý niệm xâm nhập, định cho tôi!”

Đối mặt với bộ cặp khổng lồ Hoàn Tinh hung hãn, Cao Vũ hàm lập tức phóng ra sức mạnh ý niệm cường đại, sức mạnh vô hình gợn sóng trên không trung, trong nháy mắt xuyên qua khu trung tâm rồi quán lấy nó, khiến nó không di chuyển được.

“Cặp!”

Nước màu xanh lá cây bắn tung tóe giữa không trung, một bàn chân của bộ cặp khổng lồ Hoàn Tinh bị Cao Vũ Hàm đột ngột cắt đứt. Sau đó chỉ nghe thấy một tràng tiếng lách cách vang lên, những mảnh vỏ cứng của bộ cặp khổng lồ Hoàn Tinh vỡ tan, cuối cùng để lộ ra cơ bắp đàn hồi màu trắng...

“Thịt nhiều protein, lượng nước vừa đủ... thức ăn không tệ!”

Khống chế bộ cặp khổng lồ Hoàn Tinh, Cao Vũ Hàm cầm phần đuôi của con bộ cặp khổng lồ lên, cắn mạnh một miếng, khuôn mặt cô lập tức lộ ra vẻ say mê mà hạnh phúc, sự mệt mỏi và kiệt sức của cô cũng từ từ biến mất.

“Sinh vật to lớn thô lỗ, đại não vẫn là đơn giản như vậy... để ta thử một chút, xem xem có thể thu phục mi không!”

Sau khi ăn no căng bụng, Cao Vũ Hàm bắt đầu quan sát xung quanh con bộ cặp khổng lồ. Dưới góc nhìn sinh học, cấu tạo sinh lý của bộ cặp khổng lồ Hoàn Tinh rất thích hợp để sinh tồn trong sa mạc. Tám bàn chân mỏng của nó được bao phủ bởi một lớp lông tơ dài gần nửa mét, có khả năng tăng sức chịu lực cho bàn chân khi bước đi và tránh lún quá sâu vào trong cát. Hai chiếc càng khổng lồ nằm hai bên cơ thể có thể nhanh chóng bới cát khi đào hang để giấu đi cái xác to lớn như ô tô vào trong cát.

Còn chiếc ngòi dài hai mét ở đuôi thỉnh thoảng vẩy trên đầu, có thể tưởng tượng được kẻ thù sẽ thảm bại như thế nào nếu muốn tấn công nó từ đỉnh đầu!

Dáng vẻ hung hãn, lưng rộng bằng phẳng... Cao Vũ Hàm càng nhìn càng cảm thấy thứ này thích hợp để cưỡi, cô không muốn dùng chân giẫm lên cát nóng nữa, nếu có thể dùng con bộ cặp khổng lồ này để đi đường thì không thể nào tốt hơn được nữa.

Quan trọng nhất là, mùi vị thịt đuôi bộ cặp không tệ, có chút giống ức gà chưa nấu chín, vừa hay có thể nuốt xuống.

“Rầm!”

Thân thể to lớn của bộ cặp khổng lồ Hoàn Tinh không ngừng run rẩy, nhưng không thể nào thoát khỏi tay Cao Vũ Hàm đang chạm vào trán nó. Bản năng khiến con bộ cặp khổng lồ nhận ra có điều gì đó rất kinh khủng sắp xảy ra với nó, nhưng nó chỉ có thể bi ai phát ra tiếng khóc, đồng thời hối hận vì sao lại phải đi học vào sinh vật kỳ quái này?

“Khối lượng não rất nhỏ, các mạch máu và vỏ não đều mỏng, thảo nào mình có thể khống chế nó dễ dàng như vậy... Thứ đồ nhỏ đáng thương, chỉ

số thông minh của mi còn không bằng chuột bạch ở trên Trái Đất. Nếu đã như vậy, thì cam tâm làm thú cưỡi của ta đi!”

Chương 644: Năm độc và sữa ngon

Chương 644: Năm độc và sữa ngon

Hai tay đập mạnh xuống, đầu con bọ cạp khổng lồ xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, cái đầu vốn dĩ nhẵn bóng đột nhiên xuất hiện một cái dấu thật sâu, sau đó đôi mắt đỏ như máu của con bọ cạp khổng lồ từ từ tối sầm lại, cuối cùng biến thành hạt đậu đen nhỏ như ngọc.

Sức mạnh của não đột biến đã trực tiếp phá hủy trung tâm thị giác và một phần não của con bọ cạp khổng lồ. Từ bây giờ trở đi, con bọ cạp khổng lồ Hoàn Tinh này trở thành một sinh vật giống như thầy ma, mọi hành động của đều tuân theo suy nghĩ của Cao Vũ Hàm, trở thành công cụ như một con chó pug ở bên người.

Trèo lên người con bọ cạp khổng lồ, Cao Vũ Hàm điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái, sau đó con bọ cạp khổng lồ bắt đầu bước từng bước đi về phía rìa sa mạc, rất nhanh hóa thành một điểm đen rồi biến mất. Nhưng từ đầu đến cuối không phát hiện ra, ngay dưới bụng con bọ cạp khổng lồ, một người đàn ông trần trụi đang bám chặt vào đó, đồng thời âm thầm đi theo hướng của Cao Vũ Hàm.

...

Trong khu vực địa tầng bên trong của Hoàn Tinh, một nhóm người đang vất vả leo núi những sinh vật kỳ dị thỉnh thoảng bay xung quanh khiến họ phải dừng lại quan sát, nhưng cuối cùng nhận ra rằng đó chỉ là một báo động giả.

Sau khi rời khỏi chiến trường, Thượng Ất và những chiến binh Ma Đô còn sống sót đã đi theo Xương Nhĩ đến tận tầng trung tâm của Hoàn Tinh. Đây cũng là lựa chọn trong lúc bất lực, Thượng Ất biết rằng nếu anh tiếp tục tìm kiếm Cao Vũ Hàm ở địa tầng đó thì có thể chưa tìm được Cao Vũ Hàm thì chiến binh Thần Tộc đáng sợ đó đã quay lại báo thù.

Thượng Ất tính sẽ ẩn náu dưới lòng đất một thời gian, sau đó sẽ tìm cách đi tìm Cao Vũ Hàm. Nhưng cả đoạn đường này, Thượng Ất và những người khác phát hiện hình như mình nghĩ có chút quá đơn gian, sinh vật bên trong Hoàn Tĩnh rất nguy hiểm, hơn nữa càng đi sâu vào trong càng có nhiều loại yêu thú xuất hiện, cuối cùng còn gặp phải một con quái vật cấp yêu vương. Lúc đó nếu không có Xương Nhĩ nhanh nhẹn, chủ động thu hút sự chú ý của yêu vương thì e là tỷ lệ đám người Thượng Ất có thể đi ra đã không quá một nửa.

“Lão đại, anh mau nhìn, ở bên kia có một con sông!”

Sau khi vất vả đi qua lãnh thổ của yêu vương, Kim Bộ Nhĩ phát hiện một con sông nhỏ giữa một đám nấm phát sáng. Cảnh tượng kỳ lạ này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, nơi có nước sông thường có nhiều dạng sống, đồng thời đây cũng là khu vực được mặc định là nơi an toàn của thế giới sinh vật.

Hai mắt Thượng Ất sáng lên, tất cả mọi người đều rất cần một nơi có thể yên tâm nghỉ ngơi, đặc biệt là Ly Á đã ngất xỉu từ lâu, Thượng Ất có chút lo lắng đại não của cô ấy xảy ra vấn đề, vừa hay con sông nhỏ này có thể giúp cô ấy tỉnh lại.

“Cây nấm phát sáng thật đáng yêu, thật muốn hái một cái thử xem!”

Trong số các chiến binh Ma Đô, một chiến binh gầy gò trẻ tuổi đang đứng trước một cây nấm phát sáng, những cây nấm cao đến nửa mét này có thể phát ra ánh sáng xanh lục trong vắt như pha lê, nhìn từ xa trông giống như một chiếc đèn bàn hình nấm khổng lồ trong bóng tối, trông rất đẹp và đáng yêu.

“Đừng có động vào! Muốn biến thành đồng phân thì anh cứ ăn nó đi, tôi bảo đảm không giúp anh dọn xác!”

Xương Nhĩ từ xa hỗn hển chạy tới, quái vật chim yêu vương ý thức về lãnh thổ rất mạnh, sau khi đuổi theo một đoạn dài thì nó bay lại, nhưng điều này cũng khiến Xương Nhĩ sợ chết khiếp. Là một con vật đến gần cấp bậc yêu vương còn không làm được, đứng trước một con vật yêu vương chân chính thì tính là cái gì chứ.

Vì vậy Xương Nhi bị đuổi đến buồn bực khi nhìn thấy người lính trẻ muốn ném thử nắm độc phát sáng thì lập tức không cho người ta sắc mặt tốt, không hề khách khí mà mắng chửi ngay tại chỗ.

“Cái gì, nắm độc, ta nhổ vào!”

Người chiến binh trẻ liều mạng nhảy ra sau, nắm độc có thể khiến con người chớp mắt biến thành đồng phân, nghĩ thôi cũng đã thấy sợ. Nhưng mà người chiến binh trẻ đã đói lắm rồi, trận chiến lúc trước làm trang bị của cậu hỏng rất nặng, bây giờ cảm giác ọc ọc khiến cậu rất khó chịu.

“Tôi muốn ăn thứ gì đó...” Người chiến binh trẻ đáng thương nhìn về phía đám đông, vẻ mặt thất vọng của cậu khiến ai nhìn cũng xót xa.

“Muốn ăn thứ gì đó cũng được, ở dưới nước có...” Xương Nhi từ từ đi về phía Thượng Ất, gương mặt lộ ra biểu cảm cực kỳ tùy hứng, nói: “Chủ nhân, thực ra chúng ta khá may mắn đó, nếu tôi không đoán sai thì con sông nhỏ này một trong những dòng sông sữa của Hoàn Tinh, trong đó có một sinh vật đặc biệt nhất Hoàn Tinh – sữa phát sáng.”

“Sữa phát sáng? Ăn được không?” Kim Bộ Nhĩ cũng rướn người, tỏ ra thích thú.

Nói thật, anh cũng rất đói, trận chiến trước anh bị thương nặng, mặc dù Thượng Ất đã cho anh một mảnh nội đan Cùng Kỳ để khôi phục một ít nhưng cơn đói bụng càng ngày càng dữ dội.

“Đương nhiên có thể ăn được, hơn nữa còn ăn rất ngon...” Xương Nhi mỉm cười, chiếc lưỡi dài liếm nhẹ đám lông trắng bên miệng, một bộ dáng vẻ mê say: “Mùi vị của sữa phát sáng chỉ cần ném qua một lần, thì sẽ không bao giờ quên. Lúc tôi cực đói, cho dù có đưa cho tôi nội đan Cùng Kỳ tôi cũng không đổi. Chẹp chẹp, thật sự rất ngon.”

“Xì, mi cứ giả vờ đi, thật sự đưa nội đan Cùng Kỳ cho mi, ta đoán là mi sẽ bò qua giống như là chó vậy!” Kim Bộ Nhĩ trợn mắt khinh thường, Xương Nhi nổi giận nói: “Đừng có gọi tôi là chó, nghe rõ chưa, tôi là huyết mạch yêu thú được định sẵn là sẽ trở thành kỳ thú yêu vương...”

“Được rồi đó, sau khi bị con chim đó đuổi, ta thấy đáng vẻ thê thảm của mi còn không bằng chó nữa... Đừng phí lời, mau nói cho tra biết làm sao để bắt được sứa phát sáng?” Kim Bộ Nhĩ không muốn cãi nhau với Xương Nhĩ, xắn tay áo lên đi đến bên bờ sông.

“Đồ ngốc, anh chuẩn bị dùng tay bắt sứa?” Xương Nhĩ khinh thường nhìn anh ta, quay đầu nói với Thượng Ất: “Chủ nhân, nếu như chúng ta thật sự muốn bắt sứa, thì cần phải có người tên là Hạo Thiên đó mới được.”

Chương 645: Nơi nghỉ ngơi tốt

Chương 645: Nơi nghỉ ngơi tốt

“Hạo Thiên?”

Thượng Ất ngạc nhiên nhìn Xương Nhĩ, không biết là tên này đang định giờ trò gì.

“Đúng vậy, chỉ có anh ta mới có thể làm mồi để bắt sửa phát sáng.” Xương Nhĩ nói rồi đi sang chỗ có một đồng nấm phát sáng: “Trong đám rễ nấm này có một loại sâu nấm, trời sinh lấy nấm độc làm thức ăn, dùng để làm mồi bắt sửa phát sáng rất hiệu quả. Nhưng mà độc tính của loài sâu này cực mạnh, một khi sinh vật bình thường bị chúng cắn sẽ gãy chân, gãy tay hoặc chết ngay tại chỗ rồi biến thành bùn. Vì vậy chúng ta phải tìm một người không sợ bị nó cắn đi bắt mới được.”

“Ồ, tôi hiểu rồi, hóa ra là mi nhìn trúng thân thể kim loại của Hạo Thiên...” Thượng Ất gật gật đầu, hiểu ý Xương Nhĩ: “Nhưng thương thể của Hạo Thiên...”

Anh quay đầu nhìn Hạo Thiên đang nằm trên cán của nhóm chiến binh Ma Đô, lúc này hai mắt Hạo Thiên nhắm chặt, toàn thân quần đầy một đồng băng. Trong trận chiến với Tinh Nhuệ, Hạo Thiên bị thương rất nặng, mà anh ta có năng lực tự phục hồi như Thượng Ất hay không chỉ có thể dựa vào ý chí kiên cường để chịu đựng.

“Chắc là không có vấn đề gì đâu, hơn nữa bên dưới cây nấm phát sáng thường ẩn giấu một tầng kim loại, nếu Hạo Thiên may mắn, vết thương của anh ta có thể sớm lành lại, chỉ có điều chủ nhận, ngài có bằng lòng để anh ta bình phục lại không?”

Xương Nhĩ thì thầm với Thượng Ất, trong trận chiến giữa Thượng Ất và Hạo Thiên, nó cũng đã nhìn ra mối quan hệ của họ không hài hòa như nó nghĩ. Một khi Hạo Thiên hấp thụ năng lượng hoạt tính kim loại dưới cây nấm phát sáng hồi phục được sức chiến đấu, đối với Thượng Ất mà nói không phải chuyện tốt.

“Không sao, Hạo Thiên hồi phục thực lực cũng tốt cho kế hoạch của chúng ta...”

Thượng Ất bước về phía Hạo Thiên, anh biết Hạo Thiên không có ngắt đi, anh ta có thể nghe được lời Xương Nhĩ vừa nói. Quả nhiên anh còn chưa kịp mở miệng, Hạo Thiên đã mở mắt nói: “Tôi sẽ giúp mọi người tìm được sâu, anh yên tâm đi... vấn đề là tôi cũng rất đói, ha ha!”

...

Bận bịu một hồi, dưới sự chung tay của mọi người, cuối cùng cũng bắt được “sứa phát sáng” ngon nhất thế giới. Ai cũng không ngờ được con sứa này lại lớn như vậy, ai cũng được một miếng to bằng lòng bàn tay.

Nhất thời, dưới lòng đất phát ra âm thanh kêu kệt kỳ quái, tất cả mọi người đang chìm đắm trong món ăn giống như sashimi, khiến cảm giác mỹ vị của mọi người bùng nổ.

“Quá ngon rồi, Xương Nhĩ ta xin lỗi mi, tuy rằng mi nhìn giống chó, nhưng về sau ta tuyệt đối sẽ không gọi mi là chó nữa!” Kim Bộ Nhĩ dùng lưỡi liếm môi, vẻ ngoài tham lam của anh giống ngược lại càng giống chó hơn là Xương Nhĩ. Mà xung quanh bốn phía, biểu hiện của những người khác cũng không tốt hơn anh ta là bao, sứa phát sáng đem đến cho mọi người bất ngờ quá lớn, món này còn ngon hơn cả món sashimi cá hồi đắt nhất hành tinh, khiến anh cũng có cảm giác vẫn chưa ăn đủ.

“Hừ, bốn yêu vương không thèm tính toán với anh, tôi đã sớm nói là thứ này rất ngon, chỉ là có hơi ít...” Xương Nhĩ không thèm để ý Kim Bộ Nhĩ, đột nhiên trước mặt xuất hiện một đám côn trùng màu trắng, đồng thời tiếng nói của Hạo Thiên vang lên: “Đi bắt thêm mấy chục con sứa phát sáng nữa ăn, mỗi không đủ thì tôi bắt thêm... thật sự quá ngon rồi!”

“...”

Xương Nhĩ cạ lời nhìn Hạo Thiên và một đám con người đang ngơ ngác nhìn chằm chằm, nó đột nhiên cảm thấy ý nghĩ vừa rồi của mình thật ngớ ngẩn, nó hoàn toàn đánh giá thấp sự thèm ăn của đám người này. Nhưng mà em gái nó, bản thân sứa phát sáng được biến đến là món ngon hiếm của Hoàn Tinh, có thể bắt được một con đã là rất lợi hại rồi có được không hả, đám gia hỏa này thế mà lại muốn bắt mấy chục con, coi tôi là thần thú sao?

...

Cuối cùng, dưới sự nỗ lực không ngừng của mọi người đã thành công bắt được thêm hai con sứa phát sáng đen đũi, mà Hạo Thiên một bên đào nắm đến nghiện lại may mắn phát hiện được một đám khoáng thạch kim loại Hoàn Tinh, ánh sáng phát ra từ chúng khiến anh ta rất thích thú, vết thương cũng hồi phục với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường... Tất cả mọi thứ đang dần đi theo chiều hướng tốt, mọi người thậm chí còn định ở lại dòng sông này không đi nữa. Khát rồi thì uống một chút nước sông ngọt ngào, đói thì ăn những con sứa phát sáng mỹ vị, cuộc sống này quả thật là quá hạnh phúc rồi! Đáng tiếc, đám người Thượng Ất đã được định là không thuộc về nơi này, sau khi nghỉ ngơi một thời gian ngắn, Thượng Ất quyết định đi ra ngoài tìm Cao Vũ Hàm và chiến binh Thần Tộc Tinh Nhuệ.

Cơn đau đầu của Ly Á càng ngày càng nghiêm trọng, mà hành vi của cô ấy cũng ngày càng kỳ quái. Chính vào tối hôm qua, Thượng Ất thấy Ly Á trần trụi nằm trong vòng tay anh, không nói lời nào mà định cởi quần áo anh, đồng thời miệng còn bật ra hàng loạt ngôn ngữ kỳ cục mà anh không thể hiểu được, khiến Thượng Ất lập tức nhớ lại “hậu duệ của người Maya trong vũ trụ thứ hai” trong lời nói của Tinh Nhuệ, lẽ nào Ly Á giống mình, cũng có gen của người ngoài hành tinh, mà không phải là người Trái Đất chân chính sao? Nếu như đúng là như vậy thì tại sao cô ấy biểu hiện ra ý muốn giao hợp mạnh đến vậy, cô ấy đang nhận sức mạnh thần bí nào đó sao?

Đầu óc Thượng Ất rối rắm, anh hiểu rõ tiếp tục trốn dưới đây nhất định sẽ không có được đáp án. Có điều, ở đây tương đối ổn định, Ly Á và những người khác ở lại đây có lẽ sẽ an toàn hơn chút. Nghĩ vậy, Thượng Ất dặn dò Kim Bộ Nhĩ và Xương Nhĩ vài lời rồi quay người đi về phía Hạo Thiên.

“Nghĩ kỹ chưa, thật sự muốn ra ngoài? Thực ra tôi cũng biết cách đi về Trái Đất, nhưng mà phải tìm được đủ sức mạnh sao để sạc đầy năng lượng mới được...” Hạo Thiên đoán được ý đồ của Thượng Ất, anh không hy vọng mình ở lại đây, rốt cuộc đối phương vẫn có tâm lý đề phòng anh, điểm này Hạo Thiên có thể hiểu, dù sao lúc trước bản thân giống như là bị trúng tà vậy có ý đồ bất chính với người phụ nữ của người ta.

Chương 646: Hội hợp rồi

Chương 646: Hội hợp rồi

“Tôi tạm thời sẽ không rời khỏi đây...” Thượng Ất lắc lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia mơ hồ: “Ngoài việc tìm ra một người bạn đồng hành, tôi còn rất nhiều thứ phải nhất định phải tìm hiểu cũng nhất định phải làm rõ.”

“Được rồi... Tôi có thể đi với anh ra ngoài một chuyến, nói thật, người ngoài hành tinh đó khiến tôi rất khó chịu, tôi tính đánh lại, khiến anh ta biết người Trái Đất chúng ta không phải dễ chọc.” Hạo Thiên cười ha ha, cánh tay thô to của anh ta kêu cọt két.

“Thật sự muốn đánh lại sao? Tôi có chút bội phục anh, tôi đồng ý với anh, nếu như cần tôi sẽ cùng với anh đánh một trận với chiến binh Thần Tộc kia.” Thượng Ất mỉm cười, trên mặt cũng lộ ra vẻ tán thưởng.

Là một chiến binh, Hạo Thiên quả thực rất dũng cảm, suýt chút nữa đã bị giết chết nhưng anh ta dám lấy hết can đảm để chiến đấu với chiến binh Thần Tộc, điều này đã thay đổi ấn tượng của Thượng Ất về anh ta.

...

Rời khỏi địa tầng dưới lòng đất, Thượng Ất và Hạo Thiên quay trở lại mặt đất theo con đường lúc trước đã đi. Trên đường đi, anh lại gặp phải con quái vật chim cấp yêu vương, Hạo Thiên đã khôi phục thương thế nóng lòng muốn tìm phiền phức với nó, nhưng cuối cùng dưới sự thuyết phục của Thượng Ất đã lựa chọn rời đi.

Bước nhanh qua rừng rậm, Thượng Ất không có ý định che giấu dấu vết. Bởi vì tiếng động họ gây ra, lúc này là vô số quái vật chim và yêu thú trong rừng đều giật mình, Thượng Ất tin rằng những dấu hiệu này sẽ dễ dàng thu hút chiến binh Thần Tộc tên là Tinh Nhuệ kia.

Thượng Ất muốn dụ anh ta ra, nhưng mà phải dụ anh ta ra sau khi tìm được Cao Vũ Hàm. Thượng Ất tin, có thêm người đột biến nào như Cao Vũ Hàm, cả ba người bọn họ chắc chắn có thể chiến đấu với chiến binh Thần

Tộc Tinh Nhuệ. Lúc đó, mối quan hệ giữa thợ săn và con mồi sẽ bị đảo ngược, sau khi đánh bại hoàn toàn được đối phương, Thượng Ất sẽ đích thân cởi bỏ chiến giáp của Tinh Nhuệ, để xem bên trong ẩn chứa bộ mặt kiêu hãnh thế nào!

“Đợi đã, phía trước là thứ gì vậy?”

Đột nhiên, cây gậy của Hạo Thiên đưa ra trước mặt Thượng Ất, ánh mắt nhìn vào một nơi nào đó trong rừng rậm. Mà ở đối diện bọn họ, vô số cây cối đang rung đưa, những cây cao phát ra âm thanh lao xao... có thứ gì đó đang đến đây rất nhanh, chiến binh Thần Tộc đến rồi?

“Không cần căng thẳng, là tôi!”

Một âm thanh thanh lãnh truyền đến, bóng người xinh đẹp hiện ra trước mắt Hạo Thiên, dưới bóng dáng đó là một con bọ cạp to lớn trong có vẻ hơi thâm.

“Cuối cùng cũng tìm thấy cô rồi, Cao Vũ Hàm!”

Nhìn rõ hình dáng người tới, khoe miệng Thượng Ất nở nụ cười. Trực giác của anh đã đúng, Cao Vũ Hàm quả nhiên ở sa mạc... Có điều, con bọ cạp to lớn mà Cao Vũ Hàm đang ngồi lên là cái quỷ gì thế, tại sao sáu cái chân lại biến thành còn có bốn cái chân rồi, hai cái chân còn lại đã đi đâu?

“Đây là thú cười của tôi, bọ cạp khổng lồ.” Nhìn thấy Thượng Ất nhìn chăm chăm vào con bọ cạp khổng lồ, Cao Vũ Hàm thờ ơ nói: “Trên đường đói, tùy tiện bẻ một cái chân ra ăn, anh có muốn nếm thử không, mùi vị gần giống với thịt đông.”

...

Thượng Ất cạn lời, nha đầu này vẫn là một bộ dáng lạnh lùng. Đây là thú cười cái gì chứ, là bàn ăn di động thì có, vừa đi vừa ăn, hành động này bắt buộc phải cho điểm tối đa.

“Cái tên mặt poker này là ai vậy, nhìn dáng vẻ khổ sở chau mày, kẻ ăn mày nhặt được ở trên đường hả?” Nhìn vào Hạo Thiên đứng cách đó không xa,

còn người của nữ hoàng băng lãnh Cao Vũ Hàm phát huy đến cực điểm, Hạo Thiên không nói được câu nào: “Tôi dù có thế nào cũng là cao thủ số một của Ma Đô có được không vậy, cái gì mà ăn mày ven đường? Ngược lại tiểu nha đầu nhà cô, nhìn có vẻ không quá 20 tuổi, thu phục được con bộ cạp lớn như thế, rất mạnh sao? Nếu như không phải cô là nữ, gậy của lão tử đánh cô thành than luôn đó?”

“Hạo Thiên, cô ấy chính là người mà chúng ta muốn tìm! Cao Vũ Hàm, anh ấy tên là Hạo Thiên, cao thủ đứng đầu Ma Đô, giá trị phòng thủ rất tốt, đột lạt nữa chiến đấu có thể dùng như lá chắn thịt...” Thượng Ất giới thiệu hai người với nhau, sau đó nghiêm túc hỏi: “Cao Vũ Hàm, cô có gặp phải một người tự xưng là chiến binh Thần Tộc ở địa tầng này chưa? Sức chiến đấu của họ rất mạnh, đến tôi cũng không thể đánh lại một người trong số họ.”

“Chiến binh Thần Tộc?” Cao Vũ Hàm nghĩ lại, kể từ khi đến đây, cô đã sử dụng dị năng của bộ não đột biến khổng chế biến hóa của thân thể, ngoại trừ lúc dụ con bộ cạp khổng lồ Hoàn Tinh ra thì cô không nhìn thấy bất kỳ sinh vật hình người nào khác.

Có điều, nếu như Thượng Ất đã hỏi như thế, Cao Vũ Hàm lập tức sử dụng khả năng tính toán mạnh mẽ của mình để suy đoán đại khái sức mạnh của chiến binh Thần Tộc trong miệng Thượng Ất: “Anh tính làm thế nào? Tôi có thể thiết kế một cái bẫy, thử bắt chiến binh Thần Tộc mà anh nhắc đến.”

“Tỷ lệ thành công có thể đạt đến bao nhiêu?” Hai mắt Thượng Ất cũng sáng lên, đề nghị của Cao Vũ Hàm rất phù hợp với anh, nếu có thể bắt được Tinh Nhuệ, thì rất nhiều câu hỏi sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

“20% hoặc có thể ít hơn...”

“Thấp thế sao? Cái này cũng không khác với thất bại là mấy? Thượng Ất, tôi thấy không đáng tin, hơn nữa đến mặt của Tinh Nhuệ cô ấy cũng không biết, thì sao cô ấy có thể bảo đảm là tính toán chính xác được?”

“Tôi tin cô ấy!” Thượng Ất nói một câu, kết thúc cuộc tranh cãi giữa ba người.

Là người hiểu rõ sự khủng bố của người đột biến não, Thượng Ất tuyệt đối tin tưởng vào khả năng tính toán của Cao Vũ Hàm. Cô ấy nói rằng 20%, đây tuyệt đối có thể hơn một chút. Hơn nữa, tình hình lúc này cấp bách, Thượng Ất phải liều một lần!

Chương 647: Bẫy siêu cấp

Chương 647: Bẫy siêu cấp

“Dựa theo miêu tả của anh, bộ giáp của người ngoài hành tinh Tinh Nhuệ rất mạnh, muốn bẫy được anh ta, chúng ta không thể chỉ dựa vào thực lực của mình mà phải dùng đến ngoại lực.” Cao Vũ Hàm tỉ mỉ phân tích, rồi dùng tay vẽ một bản đồ đơn giản lên mặt đất: “Lúc tôi đi qua sa mạc, tôi đã thấy một bãi cát lún ở đây. Thông qua tính toán của tôi, hố cát lún này nằm ở giao điểm của hai mảng địa tầng, nơi chứa lực từ cực mạnh. Nếu như chúng ta có thể thiết kế bẫy trước rồi kích nổ quả bom ngay sau khi người ngoài hành tinh đi vào cát lún thì lực hút lực từ sẽ mở rộng và trói chặt anh ta trong hố cát. Đến lúc đó thì anh ta có kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe, chỉ có thể tùy chúng ta xử lý!”

“Nhưng mà cô có thể chắc chắn anh ta sẽ đi vào bẫy không, ngoài ra bom mà cô bố trí có đủ để sản sinh ra lực hút không? Chiến giáp của người ngoài hành tinh đó rất mạnh, sức mạnh bình thường hoàn toàn không trói buộc được anh ta đâu!”

Hạo Thiên vẫn có chút không tin tưởng Cao Vũ Hàm, quan trọng là những gì cô nói quá dễ dàng, giống như một đứa trẻ đang nghịch đồ chơi nên rất khó để thuyết phục anh.

“Côn trùng ở dưới đất không biết sự lạnh giá của băng...” Cao Vũ Hàm chế nhạo sự nghi ngờ của Hạo Thiên, những người chưa từng tiếp xúc với người đột biến não rất khó có thể tưởng tượng được bộ não của cô ấy mạnh đến mức nào.

Thực ra con số 20% là tính toán thận trọng của cô, theo tính toán của cô, tỷ lệ thành công của kế hoạch này là trên 25%, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có người tự nguyện làm mồi nhử để vào hố cát lún.

Nghĩ đến đây, Cao Vũ Hàm ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Hạo Thiên nói: “Kế hoạch cần có con mồi, nghĩ hoàn cảnh bây giờ, trong ba người chúng ta, anh là người thích hợp nhất!”

“Sao lại là tôi? Cô cố ý đúng không?”

Hạo Thiên cạn lời nhìn Cao Vũ Hàm, anh cảm thấy cô gái này đang cố ý trả thù anh. Trong ba người, rõ ràng là Tinh Nhuệ có hứng thú với Thượng Ất nhưng cô lại nói rằng anh là người thích hợp nhất.

“Tôi đương nhiên có lý do của mình!” Cao Vũ Hàm lạnh lùng liếc Hạo Thiên, sau đó khinh khỉnh nói: “Lúc này Thượng Ất vừa nói, anh có thể hấp thu hoạt tính kim loại, làm cho cơ thể trở nên cứng rắn và cường tráng. Một khi tôi cho nổ cái bẫy đó, lúc đó sẽ sinh ra mấy trăm tấn lực hút, trong ba người chúng ta chỉ có anh mới có thể chịu được nó nên anh đương nhiên phải làm việc này rồi!”

“Được rồi... nếu tôi đã không còn gì để nói, cô nói cái gì thì là cái đó đi.”

Hạo Thiên muốn phản bác nhưng nghĩ hết một vòng cũng không tìm ra được lý do để phản bác, không còn khách nào khác phải thừa nhận sự thật, trong ba người, anh quả thực là người có da dày, chịu được đòn nhất.

...

Kế hoạch được bố trí xong, bước tiếp theo là tìm cách thực hiện nó. Mà có thêm sự gia nhập của người đột biến não Cao Vũ Hàm này, quá trình chuẩn bị trở nên cực kỳ có hiệu quả.

Ba tiếng sau, ba người tụ tập quanh một ốc đảo nhỏ cách bãi cát lún mười kilomet, vừa ăn chân bọ cạp nướng và nói vừa bàn về những chuyện ngoài ý muốn có thể phát sinh trong tương lai.

“Tôi nói này kế hoạch của cô có được không vậy, nếu như không có vấn đề gì tôi có thể phóng tín hiệu để dụ người ngoài hành tinh tới!”

Hạo Thiên cắn một miếng thịt trắng ở chân con bọ cạp khổng lồ, sau đó quay đầu lấy ra một khẩu súng bắn pháo sáng. Khẩu súng này được anh chế

tạo đặc biệt trước khi đi, trong đó không chỉ có ba quả pháo sáng thông thường mà còn có hai viên đạn cực mạnh có nhiên liệu đặc biệt.

Bây giờ, Hạo Thiên nhắm thẳng súng vào cái cây cách đó mấy trăm mét, anh chỉ cần nhẹ nhàng bóp cò, những cành cây chết khô và những sinh vật dưới gốc cây đó sẽ bốc cháy trong nháy mắt, đến người mù cũng có thể nhìn thấy làn khói đen từ cách xa đó hàng chục kilomet, chứ đừng nói đến chiến giáp của người ngoài hành tinh có khả năng tìm kiếm mạnh mẽ!

Bước đầu tiên là dụ Tinh Nhuệ ra, việc này đã được ba người họ bàn bạc từ trước, nhiệm vụ quan trọng này thuộc về Hạo Thiên, mi luôn tự hào về tài thiện xạ của mình.

“Bắn đi, lẽ mà lẽ mẽ không giống đàn ông...” Cao Vũ Hàm không chịu được nói, cô thấy tên gia hỏa Hạo Thiên này có một vấn đề rất rõ ràng – quá lẽ mẽ. Đường đường cao thủ số một Ma Đô thế mà lại là một kẻ lảm lời, chắc là nói ra sẽ không có ai tin đi? Đáng tiếc chuyện này lại là sự thật, chính là bày ra ngay trước mắt, Cao Vũ Hàm chỉ có thể bất lực chấp nhận hiện thực.

“Bùm!”

Viên đạn đặc biệt chứa đầy nhiên liệu cháy được bắn ra, sau khi tạo thành một vòng cung trong không khí thì nổ trên mặt đất tạo thành một hố lửa hừng hực. Sau đó một làn khói đen bốc lên bầu trời, phân động vật khô do ba người thu thập đã không làm nhục sứ mệnh hoàn thành giá trị cuối cùng, biến thành tín hiệu lơ lửng trên không trung.

“Ừng!”

Một âm thanh vỡ vụn vang lên từ xa, để lại một vết xanh mờ trên bầu trời.

Không sai, người tới chính là Tinh Nhuệ bị Thượng Ất dọa chạy. Trải qua một đêm nản lòng, ngay từ đầu anh đã phát hiện ra khói đen liên lập tức bay đến, uất ức, hối hận, tự trách, tức giận... cảm xúc giống như quả lựu đạn liên tục bộc phát trong lòng ép anh gần như tắt thở: “Đường đường chiến binh Thần Tộc, thế mà lại bị người Trái Đất nhỏ bé dọa cho sợ chạy, nếu

như không báo thù này, Tinh Nhuệ tôi thề từ nay sẽ lang bạt Tinh Vũ, không còn mặt mũi nào gặp Tinh Thủ đại nhân nữa!”

Từ xa tới gần, dưới sức đẩy mạnh mẽ của chiến giáp Thần Tộc, Tinh Nhuệ vượt qua quãng đường hàng chục kilomet chỉ trong ba phút, lao về hướng khói đen bốc lên trên sa mạc, làm khuấy động sóng cát cao đến vài mét.

“Khốn khiếp, anh trốn ở đâu, lập tức ngoan ngoãn cút ra đây cho tôi!”

Mở hệ thống tìm kiếm của chiến giáp ra, lúc này Tinh Nhuệ trong mắt nà bảo vệ tìm kiếm tất cả thông tin sinh học trong bán kính một kilomet. Đáng tiếc tìm cả nửa ngày, ngoại trừ một ít côn trùng sa mạc ẩn dưới cát thì không hề có dấu vết của con người, sắc mặt Tinh Nhuệ càng ngày càng trầm xuống.

Chương 648: Trận hỗn chiến lớn

Chương 648: Trận hỗn chiến lớn

“Nhất định là mấy con người lúc nãy, trừ bọn họ ra, còn có ai nhàn rỗi đến mức đi đốt củi trên sa mạc? Những con người này quá giáo hoạt rồi, mình đến nhanh như vậy mà vẫn có thể trốn được, xem ra là bọn họ đã có chuẩn bị... Có điều không sao cả, lần này Tinh Nhuệ tôi sẽ không để anh thoát khỏi bàn tay mình lần nữa đâu! Khởi động trình sát Tinh Phong, bắt mấy người loài người này ra đây cho tôi!”

Một bên bề mặt lạnh lẽo của chiến giáp Thần Tộc màu xanh mở ra, những con ong robot có kích thước bằng ngón tay người lớn bay ra.

Những con ong này rất giống với ong trên Trái Đất, nhưng chúng không có gai nhọn ở đuôi mà thay vào đó là những chiếc xúc tu cuộn tròn. Sau khi chúng bay hết lên không trung, những cái xúc tu đó xòe ra trong gió, sau đó một chùm tia sáng chói lọi giống như laze bắn ra, tạo thành một bức màn sáng không ngừng tìm kiếm xung quanh.

“Hừ, sóng trình sát của ong Tinh Phong có thể đạt tới độ sâu 30m dưới lòng đất, đâm sâu kiến các mi đứng cố trốn dưới lòng đất, tìm thấy các người chỉ

là chuyện sớm muộn mà thôi!”

Giọng nói của Tinh Nhuệ vang lên trong không trung, rơi vào tai ba người Thượng Ất ở đằng xa, khiến Cao Vũ Hàm cảm thán: “Thứ tốt trên người tên gia hỏa này đúng thật là không ít, xem ra những chuyện ngoài ý muốn mà chúng ta thương lượng lúc trước xem ra bây giờ có thể bớt đi rồi! Bây giờ đến chúng ta biểu diễn rồi, Thượng Ất, anh theo kế hoạch đánh lén anh ta, Hạo Thiên anh phụ trách tiếp ứng, nhớ rõ nhất định không được để lộ sơ hở, nắm chắc thời gian mau chóng dẫn hấn xuống hố! Tôi ở phía sau chuẩn bị cho anh ta một món quà lớn, nhất định khiến anh ta cả đời khó quên!”

“Đã hiểu!”

Thượng Ất và Hạo Thiên đồng ý, thân hình mỗi người di chuyển giống như hổ báo, nhanh chóng theo hai hướng đi về phía sau lưng Tinh Nhuệ.

Theo kế hoạch của Cao Vũ hàm, Thượng Ất sẽ cố hết sức lợi dụng cơ hội đánh lén đầu tiên để trồng rễ cây hương xuân lên người Tinh Nhuệ. Mà tiếp sau đó, khi Tinh Nhuệ đuổi theo Thượng Ất, Hạo Thiên sẽ sử dụng sức mạnh của mình để bất ngờ xuất thủ chặn anh ta, không cần đánh bị thương chỉ cần bằng một gậy mà khơi dậy được sự tức giận của anh ta.

Sau đó, Thượng Ất sẽ giả vờ hoảng sợ không còn đường nào khác mà chạy trốn xuống hố cát lún. Mà Hạo Thiên sẽ tiếp tục biểu diễn, thể hiện vai diễn anh hùng hy sinh quên mình giải cứu người bạn đồng hành. Tóm lại, hai người phải nỗ lực tạo ra cảnh tượng mình là tự nhiên bị mắc kẹt, dựa vào sức mạnh của mình miễn cưỡng có thể thoát được.

Như thế, Tinh Nhuệ sẽ có ảo giác mình nhìn thấy chiến lược, với tính cách kiêu ngạo của mình, anh ta chắc chắn bắt lấy Hạo Thiên từ hố cát và giết anh ta ngay trước mặt Thượng Ất, để phát tiết cảm xúc muốn báo thù Thượng Ất.

Tóm lại, trong toàn bộ quá trình thiết kế bẫy, Cao Vũ Hàm đã tính đến trí tuệ, lòng người, tính cách và những yếu tố bất ngờ có thể xảy ra. Trừ khi Tinh Nhuệ đột nhiên tốt bụng, buông tha cho Thượng Ất và Hạo Thiên, nếu không anh ta có 50% sẽ bước chân vào bẫy, rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục!

Mọi thứ đều được thực hiện đúng như kế hoạch, Thượng Ất bây giờ đang thúc động sức mạnh ngôi sao của những ngôi sao nhỏ trong cơ thể mình, đôi cánh liên tục xuất hiện xung quanh các ngôi sao trên bản đồ bầu trời đầy sao.

Một bước, hai bước, ba bước... Khi Thượng Ất lao tới đằng sau Tinh Nhuệ chưa đến trăm mét thì anh đột nhiên giậm chân, dưới sự hỗ trợ của đôi cánh ác quỷ cả người lao như một ngọn lửa cháy hừng hực lao về phía Tinh Nhuệ.

“Hừ hừ, cuối cùng cũng tìm thấy anh rồi!”

Trên không trung, Tinh Nhuệ hoảng hốt không biết chuyện gì xảy ra đã khẽ nhếch miệng, trên áp giáp xuất hiện một tia điện màu xanh, thân hình căng lên như hồ săn mồi... Ngay từ một phút trước, Tinh Nhuệ đã phát hiện ra dấu vết của Thượng Ất.

Hàng nghìn chiếc máy binh trình sát Tinh Phong đã thể hiện trình độ công nghệ mạnh nhất của Thần Tộc, cho dù tốc độ có nhanh đến đâu, chỉ cần rơi vào tầm quét của trình sát Tinh Phong thì sẽ bị bắt được và định vị ngay lập tức, càng không cần nói Thượng Ất đã chạy được quãng đường gần 200m. Nếu như thế mà vẫn không phát hiện được Thượng Ất thì Tinh Nhuệ cảm thấy anh có thể tìm một đồng đá rồi tự đập đầu chết cho xong.

Nhưng Tinh Nhuệ không di chuyển, cũng không quay lại, mà chỉ lơ lửng trên không, quay lưng lại với Thượng Ất. Anh đã nhận ra đây là một cái bẫy, nhưng cách làm bây giờ của anh ta giống bẫy ở chỗ nào?

“Muốn lừa tôi? Hừ, anh cần biết trước là mình sức để lừa tôi không. Lần trước để anh lừa tôi, bây giờ tôi đã kích hoạt lá chắn điện tính từ mạnh nhất, cho dù anh phóng cái gọi là bom hạt nhân, lão tử vẫn có thể chống đỡ được, tôi xem lần này anh thắng tôi thế nào?!”

Dần dần, toàn thân Tinh Nhuệ căng cứng, hình ảnh ba chiều do máy binh trình sát Tinh Phong gửi về cho thấy, Thượng Ất đang bay về phía anh, đồng thời những chiếc rễ cây lạ lần trước cũng đang như chân bạch tuộc bò về phía anh.

10m, 9m, 8m,... khi rễ cây hương xuân của Thượng Ất chạm vào vai anh ta thì Tinh Nhuệ đột nhiên cử động. Cú đâm mà anh ta tích lũy bấy lâu nay đột nhiên xuất hiện trước mặt Thượng Ất, Thượng Ất chưa kịp phản ứng lại thì cú đâm đã đánh Thượng Ất ngã xuống đất.

“Bùm!”

Lực va chạm lớp đập cát ra thành một cái hồ lớn hình người, Thượng Ất lão đảo bò ra khỏi hồ, cười toe toét, nhìn sang đôi cánh ác quỷ đã biến dạng: “Đây mới là sức mạnh thực sự của chiến binh Thần Tộc sao, cú đâm vừa rồi mình đã cố hết sức tránh đi một nửa sức mạnh, đôi cánh ác quỷ cũng ôm lấy mình ở trong... thế mà vẫn bị đánh thảm thế này, xem ra chiến giáp Thần Tộc quả nhiên vượt qua Trái Đất quá nhiều, bước tiếp theo chỉ có thể dựa vào kế hoạch của Cao Vũ Hàm rồi!”

Nhảy ra khỏi hồ cát, Thượng Ất thu đôi cánh ác quỷ lại, chạy về phía ẩn nấp của Hạo Thiên mà không quay đầu nhìn lại, Tinh Nhuệ ở phía sau bật ra lời chế nhạo rồi lập tức đuổi theo sau anh.

“Hạo Thiên! Động thủ!”

Chương 649: Trận hỗn chiến lớn (2)

Chương 649: Trận hỗn chiến lớn (2)

Nhìn thấy khoảng cách hai bên càng ngày càng gần, Thượng Ất tăng tốc lên nữa, đột nhiên hét lên một tiếng, Tinh Nhuệ phản ứng rất nhanh, chiến giáp Thần Tộc lập tức mở chế độ phòng ngự, năng lượng dâng trào theo hướng mà Thượng Ất đang chạy đến. Nhưng đúng vào lúc này, chân của Tinh Nhuệ đột nhiên run lên, một tấm kim loại nặng từ bên dưới đột nhiên chính xác đập vào vị trí dừng quần của Tinh Nhuệ.

“Phốc!”

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, Thượng Ất không khỏi phun ra, đồng thời cảm thán với mạch não của Hạo Thiên.

Trong kế hoạch ban đầu, đòn tấn công chính của Hạo Thiên là eo lưng của Tinh Nhuệ, để cho dù cuộc tấn công có thất bại, anh ta vẫn có thể trốn thoát càng sớm càng tốt theo kế hoạch ban đầu. Nhưng mà không ngờ, tên gia hỏa Hạo Thiên này đã thay đổi kế hoạch, nhằm chuẩn mục tiêu tấn công vào chỗ có hại của Tinh Nhuệ. Hơn nữa, nghe âm thanh kinh thiên động địa vừa rồi, đoán chừng lần này Hạo Thiên đã dùng hết lực toàn thân, trong lòng tên này phải có bao nhiêu oán hận với có thể ra tay ác như này đây.

“Người Trái Đất đê tiện, tôi thề sẽ xé xác các người ra, lấy từng tế bào của các người vứt vào trong bóng tối lạnh lẽo của vũ trụ!”

Bị đánh mạnh bất ngờ, Tinh Nhuệ không khỏi gằm lên trời. Lúc này, dưới đáy quần có chút rung động, báo cáo phân tích của bộ giáp cho thấy nếu không có lớp giáp bảo vệ, đòn tấn công vừa rồi sẽ hoàn toàn làm mất đi khả năng sinh sản của anh ta!

Sự tức giận lập tức làm Tinh Nhuệ mất đi sự tỉnh táo, chiến giáp màu xanh lam của Tinh Nhuệ đuổi theo Hạo Thiên như điên, khiến Thượng Ất há hốc mồm kinh ngạc, phải một lúc lâu sau mới tỉnh lại: “Tên gia hỏa Hạo Thiên này được đó, xem ra phần diễn kịch phía sau có thể bớt đi rồi, Tinh Nhuệ tiếp tục đuổi như thế tuyệt đối sẽ rơi vào bẫy, chỉ xem Cao Vũ Hàm có thể khống chế được thuốc nổ trời được anh ta hay không thôi.”

“Mẹ nhà anh, đứng lại cho tôi! Lão tử bóp chết anh!”

“Tôi có ngốc đâu mà đứng lại, có giỏi thì đuổi theo đi... ôi mẹ nó, anh có dám đừng bắn cái mông của tôi không?”

“Bắn mông anh là nhẹ rồi đó, mẹ nhà anh, nhát gậy vừa rồi đánh vào đũng quần tôi đó, tôi không đánh chết anh, thì tôi không xứng gọi là chiến sĩ Thần Tộc!”

“Thần Tộc cái đầu nhà anh, đều là đàn ông, anh còn có thể mọc hơn tôi một quả đạn sao? Có giỏi thì cứ tiếp tục đuổi tôi, xem cuối cùng ai đánh chết ai!”

...

Vừa đuổi theo vừa chửi bới, Hạo Thiên lấy ra tốc độ chạy trốn nhanh chưa từng có, cộng thêm với sức phòng thủ vững chắc, không ít lần nguy hiểm thoát khỏi đòn tấn công của Tinh Nhuệ, rồi lao thẳng về phía Cao Vũ Hàm.

Gần rồi, chính là ở đó... Rốt cuộc Hạo Thiên cũng nhìn thấy dấu vết cái bẫy do Cao Vũ Hàm để lại, nha đầu này cực kỳ ác, đã lấy chiếc vỏ của con bọ cạp khổng lồ Hoàn Tinh để làm dấu ấn, ngay dưới lớp vỏ cỡ ô tô này, một chiếc bẫy cát với lực hút từ mạnh mẽ đang lặng lẽ chờ đợi con mồi xuất hiện.

Đồng thời cùng lúc này, xung quanh vỏ bọ cạp, Cao Vũ Hàm dựa vào khả năng tính toán và suy luận mạnh mẽ để thiết lập 24 điểm nổ nhằm đảm bảo rằng một hố có đường kính hoảng một mét có thể phát nổ ngay từ đầu. Mà khoảng cách này vừa hay là khoảng cách chiến binh Thần Tộc khó chịu nhất, một khi bị kẹt ở đó thì sẽ rất khó chịu.

“Đến rồi!”

Trong tầm nhìn của Cao Vũ Hàm, Hạo Thiên loạng choạng chạy như điên tới, khi nhìn thấy vỏ bọ cạp khổng lồ Hoàn Tinh, tốc độ của anh ta lại tăng gấp đôi, cơ thể nặng mấy trăm cân nhảy lên cao như một quả đạn pháo rồi lập tức đập xuống bên cạnh vỏ con bọ cạp khổng lồ, đồng thời giơ nó lên cao để che lấy thân hình.

“Ha ha ha, quá thú vị rồi...” Tinh Nhuệ lập tức lao tới, khi nhìn thấy Hạo Thiên đang ôm chiếc vỏ bọ cạp khổng lồ cố gắng chống lại đòn tấn công của mình, anh ta không khỏi bật cười.

“Con người Trái Đất ngu xuẩn, anh cho rằng cái vỏ của con bọ cạp khổng lồ này có thể ngăn cản tôi sao? Anh có biết là thứ đó ở trước mặt chiến giáp Thần Tộc không khác gì ngọn cỏ không. Thật sự là bị sự ngu ngốc của anh làm cho khóc luôn rồi, tôi thật sự không hiểu chủng tộc ngu xuẩn như các anh tại sao có thể sống đến ngày hôm nay. Bỏ đi, hãy để tôi kết thúc sinh mệnh ngu xuẩn của anh đi, hy vọng kiếp sau anh đầu thai thì đừng làm loài người nữa!”

Đi mạnh lên một bước, nắm đấm của Tinh Nhuệ đập vào vỏ của con bọ cạp, trong tích tắc chỉ nghe thấy một âm thanh cạch, giầy tiếp theo vỏ con bọ cạp không hề vỡ tan, lộ ra Hạo Thiên đang đau đớn ở bên trong: “Ngốc cái rắm, lão tử nói anh mới là ngu ngốc nhất! Xuống đây cho tôi, hôm nay tôi sẽ khiến cho anh chết ở chỗ này!”

Hạo Thiên liêu chết nắm lấy cánh tay của Tinh Nhuệ, nhưng ánh mắt của Tinh Nhuệ lại rơi vào chân anh ta, sự kinh hãi hiện lên khuôn mặt: “Cái gì? Đây là... bãi cát lún? Máy người các anh sao lại có thể tìm ra bãi cát lún?”

Đã sống nhiều năm trên Hoàn Tinh, Tinh Nhuệ hiểu rất rõ môi trường nguy hiểm ở đây. Hố cát lún Hoàn Tinh là một trong những cái bẫy tự nhiên nguy hiểm nhất trên hành tinh này. Một khi sinh vật bị kẹt trong đó, trừ phi có yêu thú mạnh mẽ hoặc may mắn chờ được đến lúc bãi cát lún di chuyển chậm, nếu không bất kể là ai mười người thì sẽ chết chín người, rất nguy hiểm.

Vì không ai biết, những hố cát lún này sẽ đưa mình đến đâu. Cho dù có công nghệ mạnh như Thần Tộc, cũng phải bỏ cuộc khi thử thả máy binh trình sát Tinh Phong vào đó do thám. Bởi vì bọn họ phát hiện, trong cát lún có một lực hút từ rất mạnh, không những tín hiệu truyền dẫn bị gián đoạn mà chính những con ong đó cũng không biết cát lún đã đưa nó đi đâu.

Sau khi Tinh Thi đại nhân từ bỏ việc khám phá hố cát lún, đã ra lệnh nghiêm cấm các chiến binh Thần Tộc chiến đấu ở đây... Nhưng mà bây giờ, Tinh Nhuệ, người mặc chiến giáp Thần Tộc lại đang lộ ra nụ cười quật cường.

Chương 650: Sát chiêu của Cao Vũ Hàm

Chương 650: Sát chiêu của Cao Vũ Hàm

Thực ra anh cũng không lo lắng lắm về việc mình bị sa xuống hố cát lún, chiến giáp của anh có động lực rất mạnh, sẽ giúp hắn thoát khỏi sự trôi

buộc của hố cát này trong vài giây. Hơn nữa lúc này, cánh tay của anh đang bị Hạo Thiên nắm chặt, bây giờ bay lên thì sẽ kéo theo cả Hạo Thiên...” Vẫn còn muốn lừa tôi, ở trong lúc nguy cơ đưa anh chạy trốn cùng? Hừ, lão tử sẽ không bị lừa nữa đâu!”

Tự nghĩ rằng mình đã nhìn thấu suy nghĩ của Hạo Thiên, thay vì vội vàng thoát khỏi hố cát lún, Tinh Nhuệ lại đi về phía trước. Sự bảo vệ của chiến giáp Thần Tộc đã cho anh tự tin ở lại, anh sẽ đích thân ăn kẻ đã tấn công mình vào trong hố cát lún, rồi nhìn anh ta chết ngạt trong tuyệt vọng.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một tiếng nổ đột nhiên phát ra từ xung quanh bãi cát, sau đó chân Tinh Nhuệ lún xuống, nửa người lập tức bị vùi vào cát sâu, cánh tay bị Hạo Thiên nắm lấy cũng mới được thả ra.

“Ây, chuyện gì vậy, sao hố cát lún lại đột nhiên biến lớn vậy... Không hay rồi, lực hút này là một từ trường mạnh, từ trường của hố cát lún thay đổi rồi, nó đang hút mình xuống hố!”

Cuối cùng Tinh Nhuệ cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn liền lập tức kích hoạt động lực lớn nhất của chiến giáp, bóng dáng của anh ta từ bay lên, sắp thoát ra khỏi từ trường.

“Muốn chạy sao? Ngoan ngoãn ở lại cho tôi đi!”

Hạo Thiên nhìn thấy Tinh Nhuệ muốn chạy trốn, liền vươn cánh tay vững chắc của mình nắm chặt lấy vai người kia, nhưng không ngờ Tinh Nhuệ phản ứng cực nhanh, một luồng khí tức cực lớn phóng ra khỏi áo choàng, chớp mắt kéo dài khoảng cách hai bên.

Động lực của chiến giáp Thần Tộc mạnh mẽ là điều không có gì để nghi ngờ, sức mạnh Hạo Thiên có mạnh thế nào đi chăng nữa cũng không thể so được với nó.

“Đừng có vội đi, tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh...” Thời khắc quan trọng cuối cùng Thượng Ất cũng tới, Trọng Kiếm Vô Công vung một vòng trong không trung rồi đánh thẳng vào người Tinh Nhuệ, cơ thể vừa mới bay lên của anh ta lại chìm xuống.

“Được được được, các người thật sự là tốn hết công sức để thiết kế cách bày này đối phó tôi a, nhưng mới thế này đã muốn tôi khoanh tay chịu trói thì cũng quá đánh giá thấp chiến binh Thần Tộc chúng tôi rồi, Tinh Diệu, nổ cho tôi!”

Khi cơ thể lần nữa chìm xuống đến thắt lưng, Tinh Nhuệ không còn kìm chết được cơn tức giận trong lòng. Sức mạnh Tinh Diệu là sức mạnh thiên phúc từ lúc sinh ra của chiến binh Thần Tộc. Khi các chiến binh Thần Tộc đến tuổi trưởng thành, cơ thể họ sẽ kích thích sức mạnh Tinh Diệu hô ứng với vạn vì sao trong vũ trụ, mỗi ngày đều có thể hấp thụ sức mạnh thần bí nào đó đến từ vũ trụ.

Nhưng mà vì thời đại đã lâu, Tinh Nhuệ không biết nguồn gốc ban đầu của sức mạnh Tinh Nhuệ Thần Tộc, anh chỉ biết rằng sức mạnh này có liên quan đến Cái Á, người mẹ của Thần Tộc, nhưng mối quan hệ cụ thể thì anh không biết.

Tất cả những thứ này không quan trọng, Tinh Nhuệ biết rằng một khi giải phóng sức mạnh Tinh Diệu, anh ta nhất định sẽ phá được đất và trốn thoát khỏi đây, nhưng sức mạnh Tinh Diệu tích lũy qua nhiều năm sẽ tiêu tan, điều này ảnh hưởng rất lớn đến sức chiến đấu của anh, giống như việc mổ gà lấy trứng, uống rượu độc để giải khát.

Tinh Nhuệ không lo nhiều được như thế, sau tiếng hét, một lớp ánh sáng như nước bắt đầu lan ra trên chiến giáp của anh. Loại ánh sáng này vừa nổi lên, cả người anh ta tràn đầy sức mạnh không gì sánh được, như thể một cú đấm cũng có thể nghiền nát các vì sao!

“Là các người ép tôi, đi chết cho tôi!”

Đánh ra một cú đấm, không khí trước mặt Tinh Nhuệ dường như đột nhiên bị rút cạn, sức mạnh Tinh Diệu đáng sợ thổi bay toàn bộ không khí trong vòng trăm mét trước mặt anh ta, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, xung quanh biến thành một vùng vũ trụ chân không, Thượng Ất và Hạo Thiên lập tức cảm thấy cổ họng như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, cơ thể đau như bị thiêu đốt.

“Cao Vũ Hàm, mau ngăn anh ta lại, chúng tôi sắp không chịu được rồi!”

Thượng Ất hét lên giữa không trung. Nhưng không có không khí truyền đi, giọng nói của anh hoàn toàn không thể lọt vào tai Cao Vũ Hàm, nhưng rất may mắn, Cao Vũ Hàm nấp ở ngay bên cạnh đã nghe được. Ngay lúc đó, đám người Thượng Ất chỉ cảm thấy xung quanh tối sầm, sau đó thời gian như ngừng lại.

“Tôi tên là Cao Vũ Hàm, tôi đại diện cho người Trái Đất thông báo với anh – lập tức đầu hàng! Nếu không, chết!”

Âm thanh lạnh lùng không có chút cảm tình nào, lúc này, đôi mắt Cao Vũ Hàm mất đi màu sắc, màu xám trắng chết chóc cho thấy cô đang sử dụng sức mạnh sinh mệnh giải phóng một năng lực khủng khiếp. Không có ai biết đó là năng lực gì, nhưng có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

Bởi vì chính ở trước mặt mọi người, vòng xoáy không khí bị hút hết bởi sức mạnh Tinh Diệu lúc này cũng duy trì hình dạng cuộn tròn, cát bắn ra xung xung quanh bất động và lơ lửng giữa không trung... Tất cả đều dừng lại như một giấc mơ, mọi người nhìn nhau không nói nên lời, lòng hoảng sợ... Thời gian ngừng lại, năng lực chí mạng của Cao Vũ Hàm cuối cùng được tiết lộ vào thời khắc quan trọng này!

“Cô lại có thể làm ngừng thời gian, thật sự khiến người ta quá chấn kinh rồi...” Tinh Nhuệ nhìn Cao Vũ Hàm, miệng phát ra âm thanh rõ ràng. Nhưng anh ta biết, mình bây giờ không thể di chuyển, trong miền thời gian của đối phương, anh chỉ có thể chờ: “Có điều tôi rất hiếu kỳ, cô làm thế nào để giết tôi đây? Loại năng lực đi ngược lại định luật vật lý này chắc là tiêu hao lực sinh mệnh của cô đúng không, bộ chiến giáp trên người tôi rất mạnh, cô định dùng bao nhiêu thời gian lực sinh mệnh để mở nó đây?”

“Anh rất thông minh, tôi đúng là đang tiêu hao lực sinh mệnh để khống chế anh, nhưng tôi không có ý định dùng lực sinh mệnh quý giá của mình để tấn công anh, bởi vì như thế rất ngu ngốc...” Cao Vũ hàm nói, đưa tay chạm nhẹ vào Thượng Ất và Hạo Thiên, hai người họ đột nhiên run lên sau đó lấy lại được khả năng di chuyển tự do.

Chương 651: Năm năm sau

Chương 651: Năm năm sau

“Tôi không động thủ không có nghĩa là người khác không động thủ. Thượng Ất, Hạo Thiên, tiếp theo đây giao cho các anh, tôi nhiều nhất có thể kiên trì... năm phút!” Cao Vũ Hàm thản nhiên vẫy vẫy tay, nhưng không ai để ý rằng cơ thể cô đang dần khô héo.

Thời gian ngừng lại, năng lực nghịch thiên này đã vượt quá yêu cầu não đột biến của cô, bây giờ mỗi một phút cô đều đang tiêu hao sinh mệnh một năm của mình để phát động kỹ năng khủng bố này. Nhưng Cao Vũ Hàm tin rằng, Thượng Ất và Hạo Thiên chắc chắn có thể mở được bộ chiến giáp này trong vòng năm phút, tiếp theo đây cô chỉ cần từ từ đợi là được.

“Cao Vũ Hàm, cô kiên trì một chút, không cần dùng đến năm phút đâu, trong vòng ba phút, tôi đảm bảo đánh cho tên gia hỏa này đến má cũng hét ra được!”

Nở nụ cười, Hạo Thiên vươn bàn tay to chạm vào bộ chiến giáp của Tinh Nhuệ, giống như những đôi tình nhân đang yêu chạm vào nhau, Tinh Nhuệ không khỏi run lên khi nhìn thấy điều này, một cổ cảm uất xông lên đầu.

...

Ba phút sau, bộ chiến giáp Thần Tộc bị năng lực hấp thu hoạt tính kim loại của Hạo Thiên hồi phục lại trạng hình dạng ban đầu, trong khi Thượng Ất đang thúc động rễ cây hương xuân trời chặt Tinh Nhuệ. Trận chiến khó khăn này cuối cùng cũng hoàn toàn kết thúc, những ngày sau đó, cuối cùng mọi người cũng tề tựu đông đủ và cùng nhau đi ra khỏi di tích người ngoài hành tinh trở về Trái Đất dưới sự chỉ đạo của Cao Vũ Hàm.

Nhưng ai cũng không chú ý tới, khi bọn họ rời đi, bóng dáng Triệu Nghị chậm rãi xuất hiện, sau khi lộ ra biểu cảm xoắn xuýt, anh ta kiên quyết chọn phương hướng ngược lại, đi về phía căn cứ Thần Tộc ở trên núi, hướng của Tinh Bảo rồi mất dấu.

...

Thời gian trôi nhanh, năm tháng trôi qua, trong nháy mắt, đã năm năm trôi qua.

Trong năm năm qua, Trung Quốc một lần nữa trải qua những thay đổi to lớn. Trước hết bởi vì Hạo Thiên, Thượng Ất và Cao Vũ Hàm thành công bắt được Tinh Nhuệ, căn cứ Nam Bắc chính thức tuyên bố liên minh, liên minh Trung Quốc chính thức được thành lập.

Tiếp đó, dựa trên nguyên mẫu chiến giáp Thần Tộc của Tinh Nhuệ, trên cơ sở hợp tác giữa Cao Vũ Hàm và các nhà khoa học Ma Đô, liên minh Trung Quốc đã mô phỏng thành công chiến giáp đời thứ hai mới nhất của con người – được gọi là “cơ giáp Tinh Không”.

Mà đám người Kim Bộ Nhĩ sống sót trong di tích người ngoài hành tinh chính thức trở thành chiến sĩ cơ giáp Tinh Không đời đầu tiên, dựa vào sức chiến đấu mạnh mẽ đã thành công đuổi hết những con quái vật đột biến ở các vùng của Trung Quốc và trở thành người nhân vật minh tinh nổi nhất của bộ đội cơ giáp Trung Quốc.

Mà khác với những người như Kim Bộ Nhĩ dựa vào công nghệ để chiến đấu ở khắp mọi nơi, một loạt chiến binh tiến hóa mới xuất hiện ở căn cứ Đế Đô do Vân Lăng đứng đầu. Thực ra, sau khi Thượng Ất và mọi người trở về, Đồ Kiêu Kiêu, Tống Dịch và người nguyên tố vang Đặng Ba đã thành lập một liên minh nguyên tố hùng mạnh. Những người nguyên tố trẻ này, mỗi người đều có sức mạnh nguyên tố rất khủng bố, có thể dễ dàng tiêu diệt những con thú đột biến chỉ bằng tay không.

Vì thế, một nam một bắc, liên minh Trung Quốc có hai đội ngũ hùng mạnh nhất trên thế giới, trong năm năm, Trung Quốc từ từ khôi phục sức sống, dân số tăng lên hàng trăm triệu người, cuộc sống con người trở lại quá khứ hiện đại phồn vinh, các thành phố lớn lần lượt được trùng tu, nhưng có một vị trí đặc biệt không ai dám tới gần...

Căn cứ Tổ Ưng, bây giờ được đổi tên thành thành phố Tổ Ưng, nằm ẩn mình trong khu rừng rộng lớn, yên bình và thanh tịnh như một thiên đường.

“Anh ơi, anh ơi, anh ở đâu, mau về nhà đi, cẩn thận ba anh về đánh mông anh đó!”

Trên con đường rộng lát đá cẩm thạch, bóng dáng một đứa trẻ chạy rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, cậu đã băng qua đường cách đó 100m rồi trốn vào đám hoa bên cạnh.

“Thượng Tú Tú, anh cảnh cáo em, nhất định không được nói với ba mẹ là anh trốn ở đây. Tối nay, anh với đám Tiểu Cường hẹn rồi, đi thám hiểm tòa lâu đài cổ trong rừng rậm, nghe nói có một người ngoài hành tinh bị nhốt ở đó!”

Thượng Nhạc Nhạc vừa nói vừa cảnh giác nhìn xung quanh vì sợ rằng ba của mình là Thượng Ất sẽ đột ngột xuất hiện từ đâu đó.

“Nhưng mà anh đã bị ba ba cấm túc rồi, hai ngày nay anh lén chạy ra ngoài em đã thay anh giấu rồi, tối nay ba quay về ăn cơm, nếu như bị phát hiện thì nhất định sẽ bị phê bình đó!”

Thượng Tú Tú hơn 5 tuổi tuy không cao lớn bằng Thượng Nhạc Nhạc, nhưng gen và chế độ dinh dưỡng dồi dào khiến vóc dáng cô bé trong không khác gì một cô bé tám, chín tuổi ở quá khứ. Đặc biệt là gương mặt nhỏ xinh của cô bé được thừa hưởng mọi ưu điểm của mẹ Trần Phóng, bây giờ, cô bé mặc váy công chúa xanh trắng, giày da đỏ trong quý phái và đáng yêu như một cô công chúa nhỏ.

“Em không nói thì sao ba ba biết được, yên tâm đi, ba ba thương em nhất, không nỡ đâu.” Thượng Nhạc Nhạc nói, miệng hừ một tiếng, trong giọng điệu có chút bất mãn: “Nào giống anh, mỗi lần nhìn thấy anh lúc nào cũng là bộ mặt cứng nhắc, còn động một ý là đánh... Anh sắp tám tuổi rồi, sao ba có thể ở trước mặt nhiều người như thế đánh anh chứ? Hừ!”

“Anh ơi, thực ra ba ba rất quan tâm anh đó, em nghe mẹ nói, lúc trước khi em chưa sinh ra, ba ba không ngại vì anh chiến đấu với rất nhiều quái vật to lớn mà bị thương rất nhiều đấy.”

Dần dần, vẻ nổi loạn trên mặt Thượng Nhạc Nhạc biến mất, thay vào đó là một nét ưu sầu hiện rõ giữa hai hàng lông mày: “Tú Tú, thực ra anh biết ba ba đối với anh rất tốt, trong ký ức của anh hồi nhỏ ba thường để anh cưỡi lên cổ để ngắm những ngôi sao trên mái nhà, nói với anh rằng đây đó mới là ngôi nhà thực sự của chúng ta...”

“Ha ha ha ha, anh, anh thật là buồn cười, nhà của chúng ta ở trên Trái Đất, sao lại có thể ở trên ngôi sao được chứ?” Thượng Tú Tú che miệng cười, bước tới nắm lấy tay anh trai: “Anh, đừng chọc ba tức giận nữa có được không.”

“Được lắm, em chính là gián điệp ba phái tới.” Thượng Nhạc Nhạc đột nhiên phát hiện trên cánh tay mình có một quang sáng trong suốt, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tức giận.

Chương 652: Kế hoạch của Thượng Nhạc Nhạc

Chương 652: Kế hoạch của Thượng Nhạc Nhạc

Quang sáng trong suốt này là một trong những khả năng đặc biệt của Thượng Tú Tú, gọi là vòng sáng cảm ứng.

Loại vòng sáng này được cấu tạo bởi năng lượng cơ thể thuần túy có năng lực cảm ứng cực mạnh. Chỉ cần bị đeo lên, bất kể là người hay vật, cho dù có trốn ở đâu Thượng Tú Tú đều sẽ cảm nhận được. Lúc nhỏ, Thượng Nhạc Nhạc tự mình ra ngoài chơi, lần nào cũng bị Thượng Ất dùng loại năng lực này tìm thấy, thực sự đã trở thành cơn ác mộng ngày nhỏ của Thượng Nhạc Nhạc, cho đến bây giờ, nỗi sợ hãi đó vẫn còn ám ảnh cậu, nhưng không ngờ được Thượng Tú Tú lại giao hoạt như thế, nhân lúc cậu không chú ý đeo vòng cảm ứng này vào cậu.

“Anh, xin lỗi, em cũng là không còn cách nào khác, nhớ về nhà sớm kẻo bị ba đánh!”

Thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, đôi tay nhỏ bé của Thượng Tú Tú đặt ở sau lưng, cô bé vui vẻ nhảy chân sáo về nhà. Cô bé biết, chỉ cần năng lực vòng sáng cảm ứng không cạn kiệt, cho dù Thượng Nhạc Nhạc có đi đâu cô bé cũng tìm thấy. Cho dù ba ba về rồi, cô cũng có thể lập tức bán đứng cậu, việc còn lại là trốn sang một bên để xem ba ba trừng phạt anh trai như thế nào.

“Đáng chết, con nhóc này, đợi anh về sẽ tính sổ với em!”

Vậy vậy tay ra oai, Thượng Nhạc Nhạc quay đầu đi về phía cổng tây của thành phố Tổ Ưng. Hôm nay, cậu hẹn Tiểu Bạng, Mắt Kính, còn có Tiểu Mễ Lạp khám phá lâu đài trong rừng, bây giờ sắp đến giờ hẹn rồi, là người khởi xướng kế hoạch, cậu không muốn mất mặt trước mặt bạn bè. Đặc biệt là Tiểu Mễ Lạp, Thượng Nhạc Nhạc thấy cô so với em gái mình mạnh hơn nhiều, xinh đẹp lại dịu dàng, trong lòng cậu rất thích chơi cùng cô bé.

“Nhạc Nhạc, cuối cùng cậu cũng đến rồi, lúc này đội tuần tra đi qua đây nhìn thấy mấy người chúng mình, còn đặc biệt hỏi vì sao chúng mình lại ở đây!”

Vừa đến cổng tây, Tiểu Bạng và Mắt Kính đã lập tức vây lấy cậu, là bạn học cùng trường, hai cậu bé tám, chín tuổi này là bạn thân nhất của Thượng Nhạc Nhạc, ngày bình thường có hoạt động gì đều đi cùng với nhau, quan hệ được xem như là hình bóng không rời.

“Đội tuần tra? Là ai dẫn đội, mọi người có để lộ gì không?”

Dù sao thì cậu cũng mới chỉ hơn 8 tuổi, mặc dù trưởng thành hơn một chút so với các bạn, nhưng Thượng Nhạc Nhạc vẫn chỉ là một đứa trẻ, cậu có chút lo lắng khi bạn của mình bị hỏi.

“Là chú Hoa, chú hỏi chúng mình đang làm gì, mình nói đang chơi trốn tìm, sau đó chú ấy sờ đầu mình rồi rời đi!”

Nghe nói là Hoa Đa Tình, lông mày Thượng Nhạc Nhạc càng nhăn lại. Từ nhỏ cậu đã biết, chú mập nhìn cực kỳ không đáng tin cậy này, lúc chiến đấu lại thường lơ là nhưng khả năng tiên đoán sự việc lại rất mạnh. Có những lúc đến ba cậu là Thượng Ất còn cần sự giúp đỡ của chú ấy mới có thể quyết định được rất nhiều việc.

Hôm nay, bị chú ấy gặp được, nhưng lại không nghi ngờ gì cả, điều này có chút không hợp lý. Dù sao ở trong thành phố Tổ Ưng, ai cũng biết ba người này có quan hệ tốt nhất với cậu, tại sao chú ấy lại không hỏi đến cậu chứ?

Thượng Nhạc Nhạc lâm vào trầm tư, Tiểu Bạng và Mắt Kính nhìn nhau, nói: “Không sao đâu Nhạc Nhạc, trong nội thành Tổ Ứng có rất nhiều hộ vệ lợi hại, nhưng chỗ mình đi là ở ngoại thành, cẩn thận một chút chắc sẽ không có ai phát hiện ra chúng ta đâu. Hơn nữa, cậu đã có hơn 300.000 giá trị năng lượng, đến yêu thú bình thường cũng không phải đối thủ của cậu, thật sự gặp nguy hiểm thì một chưởng đập chết nó, sợ cái gì!”

“Hai người các cậu biết cái gì, mình không sợ yêu thú, mình là sợ ba mình!” Thượng Nhạc Nhạc tức giận trừng mắt nhìn hai người bạn, trầm giọng nói: “Lỡ như bị ông ấy phát hiện chúng mình đi lâu dài cố tìm người ngoài hành tinh đoán chừng ngay cả mẹ mình cũng không cứu được mình, nhất định sẽ bị đánh cho tơi bời. Ngoài ra, các cậu cũng đừng hòng chạy thoát, cậu biết tính khí của ba mình đấy, cho dù ba mẹ cậu có quân công, ông ấy cũng có thể đánh cậu đến hoại nghi cuộc sống này!”

“Cái này...”

Tiểu Bạng và Mắt Kính lộ ra biểu cảm do dự, họ biết Thượng Nhạc Nhạc nói không sai. Trong cả thành phố Tổ Ứng này, không ai không sợ Thượng Ất nổi giận. Đến cả giáo quan trong doanh trại huấn luyện tinh anh gặp Thượng Ất nổi giận cũng trốn rất xa, giống như là chuột thấy mèo vậy. Bốn đứa trẻ bọn họ nếu thực sự chọc giận Thượng Ất, có lẽ mộng nở hoa coi như là may mắn rồi.

“Vậy làm sao đây, hay là chúng ta đừng đi nữa...” Gan Tiểu Bạng nhỏ, là người đầu tiên bần lùi.

“Không được, vì hành động ngày hôm nay, mình chuẩn bị gần một tháng rồi, lẽ nào mọi người không muốn biết người ngoài hành tinh trông như thế nào sao?” Thượng Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn Tiểu Bạng nói: “Đột lát nữa hành động của chúng ta nhẹ một chút, nhất định đừng kinh động đến hộ vệ, nếu thật sự không được thì chúng ta động thủ đánh ngất một hai người...”

...

“Được rồi, cậu nói thế nào thì là thế đó đi, dù sao Thượng Ất cũng là ba cậu...”

Ba người Tiểu Bạng nhìn nhau nhưng không có ai phản bác. Tất cả bọn họ đều biết rõ thân phận của Thượng Nhạc Nhạc, cũng hiểu rõ thân phận của người bạn này có ý nghĩa như thế nào.

Bình thường lúc ở nhà, ba mẹ bọn họ không ít lần nhắc nhở bọn họ, đại khái chính là nhất định phải có quan hệ tốt với Thượng Nhạc Nhạc, tương lai, toàn bộ thành phố Tổ Ứng hay thậm chí là cả Trung Quốc đều có khả năng là của cậu. Mà bọn cậu là người bạn từ bé của cậu ấy, tương lai nhất định hữu dụng, danh hiệu thành chủ thì không cần phải nói nữa, không chừng còn có thể bị phái ra bên ngoài trấn thủ một phương nữa. Gần đây trong liên minh Trung Quốc đồn rằng Thượng Ất chuẩn bị hạ thủ với các quốc gia khác ngoài Trung Quốc.

...

Rất nhanh, dưới sự lãnh đạo của Thượng Nhạc Nhạc, bốn người nhanh chóng đi về cổng tây.

Chương 653: Không có cách nào cả, ngắt đi

Chương 653: Không có cách nào cả, ngắt đi

Theo quy định của thành phố Tổ Ứng, chỉ những người sống từ đầu ở căn cứ Tổ Ứng mới được sống ở khu vực nội thành, ngoài ra không ai được phép đến gần khu vực nội thành nửa bước. Mà cửa tây này là một trong những con đường duy nhất dẫn đến ngoại thành, lâu đài cổ mà đám người Thượng Nhạc Nhạc muốn đi nằm trong một khu rừng rậm cách ngoại thành không xa. Thượng Nhạc Nhạc cũng là ngẫu nhiên nghe được Thượng Ất nói với Trần Phóng về việc người ngoài hành tinh bị nhốt ở đó.

Là một cậu bé đang trong thời kỳ nổi loạn, Thượng Nhạc Nhạc từ lâu đã cảm thấy chán nản với cuộc sống quen thuộc ở nội thành, cậu rất háo hức muốn tìm hiểu thế giới bên ngoài. Nhưng Thượng Ất chưa bao giờ đồng ý

cho cậu ra ngoài, chỉ nói rằng cậu chưa đủ sức, phải đợi đến khi cậu 10 tuổi rồi mới tính đến vấn đề này.

Thượng Nhạc Nhạc thực sự không đợi được nữa, cậu quyết định tự mình đi khám phá thế giới mà mình chưa biết, mục tiêu lựa chọn đầu tiên chính là lâu đài giam giữ người ngoài hành tinh.

“Đứng lại, mấy đứa trẻ các cháu đang làm cái gì vậy... ầy, đây không phải là thiếu thành chủ sao, sao cậu lại chạy tới đây rồi?”

Chiến binh phụ trách canh gác cổng tây nhận ra Thượng Nhạc Nhạc, cùng mơ hồ nhận ra được mục đích của mấy đứa trẻ nghịch ngợm này. Đoạn thời gian gần đây, nhiều trẻ em trong thành phố dần lớn lên và tràn đầy tò mò về thế giới bên ngoài.

Nhưng Thượng Ất đã hạ mệnh mệnh, không cho phép bất kỳ ai tùy ý ra vào nội thành, vì vậy rất nhiều đứa trẻ nghịch ngợm liền đánh chủ ý lên những chiến binh hộ thành bọn họ, khiến bọn họ ngày nào cũng tức giận... Lẽ nào đám tiểu tử thối này ở trường học chưa được học sao, những chiến binh có tư cách bảo vệ nội thành đều được lựa chọn từ hàng nghìn chiến binh tinh nhuệ, mỗi người đều có thể đơn độc đối phó với một yêu thú, giá trị năng lượng trong cơ thể ít nhất phải đạt khoảng 500.000 mới miễn cưỡng đủ tiêu chuẩn.

Đám tiểu tử này, thực lực có mạnh hơn nữa cũng chỉ đạt đến 100.000, 200.000 năng lượng mà thôi, làm sao có thể trốn đi dưới mắt bọn họ được? Coi những người bảo vệ nội thành bọn họ mù rồi sao?

“Động thủ!” “Bùm!”

Theo tiếng hạ lệnh của Thượng Nhạc Nhạc, Tiểu Bạng và Mắt Kính núp ở phía sau dùng cây gậy đập mạnh vào sau cổ người thủ vệ. Trong lớp chiến đấu, giáo quan dạy bọn họ rằng ở bên cổ có động mạch, nếu đột nhiên bị thương thì sẽ ngất đi trong thời gian ngắn.

Mục đích của hai người Tiểu Bạng và Mắt Kính là đánh ngất thủ vệ, hạ thủ cũng cực kỳ chính xác, nhưng mà bọn họ đã sơ xuất một điểm đó chính là người thủ vệ đã phát sinh cảnh giác với họ.

Không sao, ngay khi hai đứa trẻ nghịch ngợm Tiểu Bạng và Mắt Kính lên theo sau anh, người thủ vệ đã đoán được chúng sẽ làm gì.

Bước chân đánh lén chuẩn xác, kỹ thuật tấn công thống nhất, sự phối hợp tinh tế... Hai cậu bé này không hổ là những người bạn cùng chơi với Thượng Nhạc Nhạc, họ tiếp nhận tuyệt đối là sự đào tạo tiêu chuẩn và có hiệu quả nhất thành phố Tổ Ưng này.

Nhưng vấn đề là, dù hành động có tiêu chuẩn đến đâu thì việc bị tôi phát hiện ra trước cũng là vô dụng, anh các cậu tốt xấu gì cũng là lính canh, dưới tình hình phát giác ra được mà vẫn bị hai cậu hạ độc thủ vậy thì sao này mặt mũi anh để đâu?

Nhưng mà nếu né tránh hoặc là chống trả sẽ phát sinh chuyện gì?

Hai cậu bé này chỉ là đồng bọn, kẻ ngu cũng có thể nhìn ra kẻ chủ mưu chính là Thượng Nhạc Nhạc đứng ở trước mặt, vì thành chủ của thành phố Tổ Ưng này đã được định trước sẽ trở thành bá chủ của thế giới!

“Không được tránh, cũng không được đánh trả... phải phối hợp với đối phương bị đánh ngất, không được để đối phương nhìn ra sơ hở, tốt nhất là có ánh mắt tức giận và không cam, để ba đứa trẻ này nghĩ rằng chúng rất mạnh... còn về việc ba đứa trẻ nghịch ngợm này muốn ra ngoài để làm gì, sau khi họ rời đi có thể nhanh chóng báo cho đội tuần tra ở ngoài thành, có một đám gia hỏa thực lực biến thái đó bảo vệ họ, cho dù bọn nhóc này có gặp được yêu vương cũng có thể bình an vô sự trở về.”

Hộ vệ nghĩ nghĩ, cái cổ vốn đã căng cứng đột nhiên thả lỏng, miệng cường điệu hét lên “các người làm gì vậy”, nhưng lại chủ động ngửa cổ lên hướng về phía đối phương.

“Bùm!” “Bụp!”

Người hộ vệ nặng nề ngã xuống đất, rơi vào trạng thái “hôn mê”. Tiểu Bạng và Mắt Kính nghĩ lại thấy sợ lau mồ hôi lạnh, lẩm bẩm: “Thật hiểm, suýt chút nữa bị phát hiện ra rồi.”

“Được rồi, mau đi thôi, động tĩnh này không nhỏ, đừng để lát nữa bị phát hiện...” Tiểu Mễ Lạp lo lắng nói.

Rất nhanh, bốn thân ảnh biến mất ở cổng tây. Mà lúc này, người hộ vệ đang ngất xỉu kia đứng dậy nở nụ cười khổ, lấy thiết bị liên lạc ra ấn vào cái nút, sau đó giọng nói uy nghiêm vang lên: “Cổng tây phát hiện chuyện gì, tại sao anh lại kích hoạt nút hệ thống khẩn cấp?!”

“Báo cáo trưởng quan Chu Thiết, con trai của thành chủ, Thượng Nhạc Nhạc dẫn theo ba đứa trẻ xông ra cổng tây, tôi không ngăn cản bọn họ, hy vọng ngài có thể phái người bảo vệ sự an toàn của bọn họ.” Hộ binh nói rõ đầu đuôi mọi chuyện.

“Đã nhận được, tiếp tục tuần tra, bảo đảm sự an toàn của nội thành!”

Giọng nói của Chu Thiết lạnh lùng, hộ vệ lắc đầu cười khổ. Không biết là có phải bị Thượng Ất ảnh hưởng không mà toàn bộ sĩ quan quân đội cấp cao của thành phố Tổ Ứng đều mắc phải bệnh là không bao giờ cười, tất cả đều rất ngầu, người không biết còn tưởng những người này đều là người máy.

...

Ngoại thành thành phố Tổ Ứng, Chu Thiết nhẹ nhàng đặt thiết bị truyền tin trong tay xuống, nghĩ một chút liền viết mấy ký tự lớn lên một tờ giấy, gọi một thủ hạ tâm phúc nói vài câu. Ngay lúc sau, tâm phúc rời đi, sau đó một con ngựa chạy nhanh đột nhiên xuất hiện ở chỗ sâu trong rừng rậm, tiếp tục tăng tốc đi về phía một tòa nhà cao trong rừng.

Chính ở bên đó, một tòa nhà giống như một lâu đài cổ kính sừng sững cao hơn 20m, người thủ vệ tinh mắt nhanh chóng phát hiện ra người đưa tin, đồng thời không hề do dự mở cửa.

Chương 654: Không có cách nào cả, ngất đi (2)

Chương 654: Không có cách nào cả, ngất đi (2)

Vì vậy, sau khi Thượng Nhạc Nhạc đánh ngất người thủ vệ vào phút thứ mười ba, ở trong lâu đài cổ, trước mặt Thượng Ất đang thương lượng cái gì đó với Cao Vũ Hàm và Hạo Thiên có thêm một bức thư được niêm phong. Mà khi Thượng Ất cau mày đọc lá thư, Thượng Nhạc Nhạc và ba người bạn khác cũng đã đến một nơi cách lâu đài vài trăm mét, kinh ngạc nhìn về phía chóp lâu đài.

“Nhạc Nhạc, ở đây thật sự có lâu đài cổ... lẽ nào chuyện của người ngoài hành tinh cũng là sự thật?”

Tiểu Bạng và Mắt Kính vô cùng chấn động, bởi vì ở cuối tầm mắt của họ, một nhóm các nhà nghiên cứu khoa học mặc áo khoác trắng, đeo mặt nạ sinh hóa đang liên tục chuyển từng rương nội đan yêu thú vào trong ngôi nhà. Cảnh tượng này là kiểu cảnh tượng chỉ nhìn thấy trong sách, chắc chắn có một thí nghiệm nào đó khiến người ta chấn kinh đang diễn ra trong lâu đài cổ, không chừng có có người ngoài hành tinh đau khổ đang chờ để giải phẫu đó.

“Đương nhiên là thật rồi, mình tận tai nghe thấy ba mình nói đó.” Ánh mắt Thượng Nhạc Nhạc chắc chắn gật đầu, sau đó chỉ vào lâu đài cổ nói: “Bây giờ chúng ta lén lút lén vào đó, sau khi vào trong nhớ đừng có chạy lung tung, mục tiêu của chúng ta là người ngoài hành tinh, mình phải làm rõ, những gì hồi nhỏ ba mình nói với mình có đúng không!”

“Nhưng mà Nhạc Nhạc, chúng ta phải làm thế nào mới có thể vào trong đây, thủ vệ ở đó rất nghiêm, chúng ta cứ đi qua thế này, nhất định sẽ bị phát hiện đó.”

Tiểu Mễ Lạp rất lo lắng về kế hoạch của Thượng Nhạc Nhạc, theo cô bé thấy thì kế hoạch thô bạo này có quá nhiều sơ hở, thật sự nghe cậu ấy chỉ huy thì chỉ cần chưa đầy 5 phút sau, cả 4 người bọn họ sẽ đều bị phát hiện.

“Mình sớm đã chuẩn bị rồi, các cậu xem đây là cái gì!”

Thượng Nhạc Nhạc nói rồi lấy ra trong balo mình một vài chiếc áo khoác không tay, ba người Tiểu Mễ Lạp liếc mắt kinh ngạc, đồng thời hét lên: “Áo

khoác tàng hình? Cậu lấy trộm áo khoác tàng hình ở kho quân bị ra?”

“Cắt, cái gì mà trộm, mình mượn đấy.” Thượng Nhạc Nhạc khinh thường nói rồi đưa họ chiếc áo khoác tàng hình: “Mình nói với chủ quản kho quân bị em gái mình muốn chơi trốn tìm, bảo anh ấy cho mình mượn vài chiếc áo tàng hình dùng một chút, kết họ họ đưa cho mình bốn bộ, vừa hay mỗi người mộ bộ, đợi sau khi mặc nó thì lén vào trong, nhất định không được có tiếp xúc với người khác, nếu không sẽ rất dễ bị phát hiện.”

“Chơi trốn tìm... mượn bốn bộ... được rồi, mình thừa nhận cậu giỏi, hậu duệ của thành chủ quả nhiên đặc quyền vô hạn, đi theo cậu tiền đồ sáng lạn!”

Ba người Tiểu Bạng, Mắt Kính và Tiểu Mễ Lạp cảm khái lắc đầu, mệnh vận giữa người với người đúng là khác biệt. Thượng Nhạc Nhạc có một ông bố là thành chủ, nên chiếc áo tàng hình được gọi là bảo bối quý giá nhất cũng có thể dùng để chơi trốn tìm, lại không biết bên ngoài có bao nhiêu người đang mong muốn có được bảo vật làm từ da của yêu vương này.

“Ha ha ha, thật sự có thể tàng hình này, mọi người có nhìn thấy mình không, mau tới bắt mình đi!”

“Hóa ra cảm giác tàng hình là thế này, ai yo, Tiểu Bạng chết tiệt cậu chú ý chút, đừng chết đầu mình rồi!”

“Ây, sao cái gì mình cũng không nhìn thấy vậy, có phải là áo tàng hình của mình có vấn đề không... ồ, là mình mặc ngược rồi, bây giờ được rồi...”

...

Nhất thời, ba đứa trẻ mặc áo khoác tàng hình chơi đến vô cùng vui vẻ, lâu lâu lại lộ ra nửa cái đầu, một bên đùi, hoặc thân trên nhưng không có tứ chi, cảnh tượng kinh hãi như phim kinh dị.

Thượng Nhạc Nhạc cạ lời nhìn ba người bạn lắc đầu, cậu thật sự có chút hối hận khi lấy áo tàng hình ra, sớm biết bọn họ ấu trí như vậy, còn không bằng tự mình đến đây còn hơn.

Cuối cùng, sau khi chơi một hồi lâu, mấy đứa trẻ nghịch ngợm cũng nhớ ra chính sự của mình. Trước khi bị ai đó chú ý đến, bốn người lợi dụng áo tàng hình nhanh chóng chạy về phía cổng lâu đài. Mà đúng vào lúc này, ở một đầu của phòng giám sát trong lâu đài cổ, Cao Vũ Hàm và Hạo Thiên cũng nhìn thấy cảnh này, khóe miệng nở nụ cười nói với Thượng Ất: “Lệnh công tử đúng là nhân tài, tuổi còn nhỏ mà tâm tư lão luyện như vậy, cực kỳ có phong thái của phụ thân!”

“Hừ, đợi lát nữa cho cái móng nó nở hoa!”

Thượng Ất lạnh lùng nói, nhưng trong mắt lại thoáng qua một tia từ ái. Sau khi trở về từ di tích của người ngoài hành tinh, anh ấy đã một bước không rời bảo vệ gia đình này 5 năm.

Trong 5 năm qua, anh đã nhìn Thượng Nhạc Nhạc từ một cậu bé ngây thơ nghịch ngợm lớn thành một cậu bé khỏe mạnh, hoạt bát, thông minh, dễ thương, điều này khiến Thượng Ất rất hài lòng.

Nhưng cùng với tuổi tác, rắc rối của việc làm cha cũng đến. Tiểu tử Thượng Nhạc Nhạc này không biết từ từ khi nào bắt đầu học bộ dáng lạnh lùng của Thượng Ất đến chín phần mười, lúc nào cũng là đáng về tính khí nóng nảy, Thượng Ất đối với cái này cũng rất bất lực.

Nhưng mà hôm nay tên nhóc này thực sự đã đánh bị thương thủ vệ, Thượng Ất có chút tức giận, là người kế nhiệm tương lai của thành phố Tổ Ưng, Thượng Ất sẽ không bao giờ cho phép Thượng Nhạc Nhạc tùy ý như vậy.

“Bỏ đi, trẻ con bao giờ cũng sẽ có một đoạn thời gian như vậy, không được thì để Đỗ Kiều Kiều, Tống Dịch và Đặng Ba đi xử lý một chút, trẻ con với nhau dễ nói chuyện hơn.”

Lão đầu Triệu Khiêm ở một bên đi tới, cười nói. Mấy năm nay, bởi vì địa vị cao quý, vô số thiên tài bảo vật trong thành phố Tổ Ưng đều cung phụng cho ông, cho nên ông càng ngày càng trẻ, tóc từ từ biến thành màu đen, nhìn chỉ như người bốn, năm mươi tuổi.

Cộng thêm Thượng Ất tôn trọng học thức của Triệu Khiêm, đặc biệt bảo Triệu Khiêm phụ trách việc học tập kiến thức của tất cả trẻ em ở nội thành,

đồng thời đảm nhiệm chức vụ hiệu trưởng của thành phố Tổ Ưng. Trong đó bao gồm cả đám người Đỗ Kiêu Kiêu, tất cả những đứa trẻ này nhìn thấy Triệu Khiêm đều tôn trọng gọi một tiếng “hiệu trưởng”!

“Cũng được, việc nghiên cứu Thần Tộc đang tiến vào thời điểm quan trọng, tôi cũng không có thời gian xử lý mấy việc này. Triệu hiệu trưởng, đợi lát nữa ngài sắp xếp đám người Đỗ Kiêu Kiêu, dặn bọn họ, nhất định đừng có vì tôi mà không xuống tay được, nên đánh thì đánh thật mạnh, đừng có mềm tay!”

Chương 655: Kết quả thực nghiệm

Chương 655: Kết quả thực nghiệm

Thượng Ất trầm giọng nói, Triệu Khiêm khẽ cười: “Yên tâm đi, đám người Đỗ Kiêu Kiêu nhất định sẽ không nường tay đâu, sức chiến đấu của tiểu tử Thượng Nhạc Nhạc nhà cậu sắp vượt qua quân quan bình thường rồi, không chừng còn không biết ai giáo dục ai đấy!”

“Triệu hiệu trưởng, ngài đừng đùa với tôi nữa, thực lực của tiểu tử thối đó tôi còn không rõ sao, có lợi hại hơn nữa cũng không theo kịp được đám người nguyên tố Đỗ Kiêu Kiêu! Bỏ đi, để chúng chịu chút khổ, bình thường Trần Phóng đúng là có chút quá chiều nó rồi.”

Thượng Ất cười khở một tiếng, xoay người đi về phía phòng thí nghiệm. Trong phòng thí nghiệm, thí nghiệm liên quan đến phá giải gen Thần Tộc đang vào thời điểm quan trọng, ba nhóm nhà khoa học trong lĩnh vực di truyền học đã làm việc không ngừng nghỉ ba ngày liên tục, thành công hay thất bại chỉ trong vài ngày này!

Nhưng mà, thế giới bên ngoài hoàn toàn không biết gì về việc này, thậm chí trừ những người thân như Điền Ba, Trần Phóng, Đỗ Giai Tuệ thì hầu hết mọi người trong thành phố Tổ Ưng đều không biết rằng có một phòng thí nghiệm như vậy tồn tại, chứ đừng nói đến những chiến binh Thần Tộc mà họ bắt được từ Hoàn Tinh đang bị giam giữ trong phòng thí nghiệm – Tinh Nhuệ.

Không sai, chính là Tinh Nhuệ!

Tên đen đuôi này bị đám người Thượng Ất giam giữ ở đây 5 năm rồi, đoạn thời gian này Thượng Ất không ngừng hỏi về “con mắt lớn bầu trời sao” và tin tức về mẹ Cái Á của Thần Tộc. Nhưng Thượng Ất không ngờ được, dưới tình trạng vô vọng không có đường thoát, Tinh Nhuệ miễn cưỡng kích hoạt chương trình ngủ đông của chiến giáp Thần Tộc, để bản thân chìm vào trạng thái mê man, mặc cho Thượng Ất cố gắng hết sức đánh thức anh ta.

Không còn cách nào khác, Thượng Ất bắt đầu triệu tập tất cả các chuyên gia di truyền học khắp Trung Quốc, cố gắng phá giải bí ẩn về “con mắt khổng lồ trên bầu trời sao” bằng cách giải mã gen của Thần Tộc. Nhưng Thượng Ất rất nhanh phát hiện, bản thân đã đánh giá thấp cơ thể của chiến binh Thần Tộc. Dưới kính hiển vi điện tử, mô sinh học bị cắt đứt của anh ta giống như một pháo đài vững chắc, cho dù các nhà nghiên cứu có cố gắng thế nào cũng không mở được lớp vỏ gen của nó.

Việc nghiên cứu đi vào bế tắc, nhưng may mắn thay, Cao Vũ Hàm đã tham gia vào nhóm thí nghiệm, với khả năng tính toán siêu việt của mình, cô đã sử dụng thực bào amip trong cơ thể Thượng Ất để tạo ra một loại gen virus, cưỡng ép mở ra lớp vỏ bảo vệ vững chắc của gen Thần Tộc.

Tiếp đó, thí nghiệm được thực hiện trên thân thể của Thượng Ất và Tinh Nhuệ. Mỗi ngày, Thượng Ất đều phải đến phòng thí nghiệm, tùy cho Cao Vũ Hàm loại bỏ các mô sinh học mới ra khỏi cơ thể, sau đó triển khai một loại gen virus ăn mòn gen Thần Tộc của Tinh Nhuệ.

Tất cả mất 5 năm, dưới sự nỗ lực từng chút một, đoạn cuối cùng của gen Thần Tộc cũng được mở ra, mối quan hệ giữa Thượng Ất và Thần Tộc sẽ hoàn toàn được tiết lộ, điều này sao có thể khiến hắn không kích động.

Từ trước đến nay, những lo lắng về Thần Tộc khiến anh ăn không ngon ngủ không yên. Anh hiểu rất rõ, bên trong Hoàn Tinh có nhiều chiến binh Thần Tộc mạnh mẽ như Tinh Nhuệ đang nhìn chăm chăm vào Trái Đất.

Mà sau sự mất tích của Tinh Nhuệ, những người Thần Tộc đó chắc chắn sẽ không để yên. Dựa vào manh mối để lại trong trận chiến, sớm muộn gì họ cũng phát hiện ra rằng chính đám người Thượng Ất đã bắt Tinh Nhuệ về

Trái Đất. Đến lúc đó, e là Trái Đất sẽ rơi vào vô vàn rắc rối, những chiến binh Thần Tộc hùng mạnh đến mức không phải là thứ mà bây giờ khoa học và công nghệ Trái Đất có thể chống đỡ được.

May mắn là thời gian trên Hoàn Tinh khác với thời gian trên Trái Đất, năm năm của Trái Đất ở bên đó chỉ có vài ngày. Nói cách khác, trên Hoàn Tinh, tin tức về sự mất tích của Tinh Nhuệ có thể còn chưa truyền ra, người Thần Tộc có khả năng vẫn còn đang tìm kiếm dấu vết của Tinh Nhuệ, điều này để cho Thượng Ất thời gian quý báu để chuẩn bị.

Thượng Ất quyết định, một khi phá giải được bí mật giữa mình và Thần Tộc, anh sẽ đi tìm kiếm sự hợp tác ở bên ngoài.

Thần Tộc tới tấn công, nhất định đã là chuyện không thể thay đổi được, mà người có thể chống lại bọn họ, ở cả Trung Quốc này chỉ là thiểu số. Mục tiêu của Thượng Ất là ở những nơi khác trên Trái Đất, Châu Á, Châu Âu, Châu Mỹ, Châu Đại Dương... Phàm là những nơi con người sinh sống, Thượng Ất dự định đi xem xem, nếu như gặp được cao thủ thực lực cường mạnh, nhất định phải thuyết phục bọn họ gia nhập đội của Thượng Ất, hợp lực chống lại sự xâm nhập của người ngoài hành tinh Thần Tộc.

Mà hôm nay, cuối cùng thí nghiệm cũng có kết quả, là chứng cứ có lợi nhất để Thượng Ất thuyết phục bọn họ!

“Thượng Ất đại nhân, thí nghiệm có kết quả rồi, Cao Vũ Hàm tiểu thư bảo tôi đến thông báo với ngài mau qua xem xem!” Đang suy nghĩ, một người áo trắng gấp gáp chạy tới, nhìn thấy Thượng Ất liền vội vàng kêu lên.

“Có kết quả rồi?” Thượng Ất kích động, giây tiếp theo, người mặc áo trắng há miệng kinh ngạc nhìn đại sảnh trống rỗng trước mặt: “Con mẹ nó, quá nhanh rồi, đúng là không khác gì di chuyển tức thời, tốc độ của Thượng Ất đại nhân e là sắp bằng tốc độ ánh sáng rồi đi.”

...

Trong phòng thí nghiệm, Cao Vũ Hàm lặng lẽ nhìn dữ liệu phân tích trên màn hình máy tính, một cổ kìm nén cực mạnh dâng lên trong lòng khiến cô không nói nên lời.

Cuối cùng cũng có kết quả thí nghiệm, cô cũng đã đoán được phần nào kết quả, gen Thần Tộc trong cơ thể Tinh Nhuệ quả nhiên giống với con người, nhưng cũng không phải hoàn toàn giống nhau. Đẹp, trắng lợt, thần kỳ, mạnh mẽ... đây chính là đánh giá cuối cùng của Cao Vũ Hàm về gen Thần Tộc, đó cũng là lý do khiến lòng cô trĩu nặng.

Chương 656: Gen của Thần

Chương 656: Gen của Thần

So với gen của con người trên Trái Đất, gen của Thần Tộc cũng có một số liên kết. Nhưng không giống như sự sắp xếp đơn điệu và đều đặn của gen người Trái Đất, các gen của người Thần Tộc giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh tế được lưu truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, mọi mắt xích của nó đều được liên kết hoàn hảo đến nỗi bất luận nhìn vào từ đâu những gì xuất hiện trước mắt sẽ như những cụm vì sao trong vũ trụ.

Chỉ có thần linh mới có thể tạo ra một gen hoàn hảo như vậy, hơn nữa còn cần thần linh vắt kiệt trí tuệ mới có thể hoàn thành. Chúng đẹp không chê vào đâu được, so với họ thì gen của con người trên Trái Đất giống như một hồ bùn nhỏ dưới thác nước vao ba nghìn mét hoặc một con lừa bình trên đồng cỏ với một con ngựa phi nước đại.

Tinh Nhuệ không có nói sai, chỉ dựa vào gen di truyền, chiến binh Thần Tộc quả thực đủ tư cách để khinh thường bất kỳ con người nào trên Trái Đất. Hơn nữa tuy rằng cả hai đều có ngoại hình giống với con người, nhưng cuối cùng họ không phải là cùng một loài. Từ góc độ tiến hóa của gen có thể thấy Tinh Nhuệ là người còn con người Trái Đất giống vượn nguyên thủy, khoảng cách này giữa hai người này có thể thấy rõ bằng mắt thường...

Cao Vũ Hàm rất không thích cảm giác này, cô cầm tờ báo cáo phân tích gen của Thượng Ất lên, lần này, tâm trạng không còn nặng nề nữa mà là cả người chấn kinh!

“Sự sắp xếp gen hoàn hảo... đây là cảm giác vũ trụ sao? Tại sao lại có cảm giác mỗi đoạn trong chuỗi gen của họ đều giống như một ngôi sao? Ảo giác

sao? Không đúng, nếu như là ảo giác thì tại sao gen của anh ấy lại phát ra một loại ánh sáng không nói lên được!?”

Nhìn những đồ án trên màn hình máy tính, Cao Vũ Hàm cảm thấy sức mạnh của mình như bị hút đi hết. 5 năm nay, mức độ não đột biến của cô đã đột phá hơn 60%, tức là mức độ chỉ cách “giống thần” trong miệng Thượng Ất một bước.

Với trình độ não đột biến này, Cao Vũ Hàm có thể dễ dàng chỉ ra nguồn gốc của mọi thứ trên thế giới. Ở một góc độ nào đó, cô đã có thể được coi là một “thần” giữa loài người.

Ở trong mắt cô, gió từ đâu đến, nước chảy về đâu, vạn vật sẽ nảy mầm trên đất, chim bay trên bầu trời... vạn vật luân hồi, sinh tử tuần hoàn, trong nháy mắt cô đều có thể nhìn thấu mọi thứ. Thậm chí Cao Vũ Hàm còn tin rằng khi mức độ đột biến nào của cô vượt qua 70%, cô có thể tìm thấy nguyên lý giữa thời không, lần theo những vết nứt thời không để tìm ra dấu vết của cha cô Cao Trác Nhiên và tiến sĩ L.

Mà sau khi đến 80%, 90%, cô tin rằng không có gì có thể ngăn cản cô, Trái Đất sẽ trở thành sự trói buộc duy nhất đối với mình.

Còn về 100%... Cao Vũ Hàm không thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc đó. Nhưng cô có thể chắc chắn rằng lúc đó cô sẽ không cần phải ở lại Trái Đất nữa. Cô có thể di chuyển tự do giữa tất cả những vì sao trong tầm nhìn, thời gian và không gian trong mắt cô giống như một đường trượt trong máy tính, tùy ý động một chút là có thể xuyên qua, tùy cô bay lượn... Lúc đó cô sẽ chân chính trở thành thần linh, cô sẽ không còn xuất hiện trước mặt mọi người trên Trái Đất với tư cách là một con người nữa.

Nhưng mà khi Cao Vũ Hàm tận mắt nhìn thấy bản đồ gen của Thượng Ất, cô đột nhiên sản sinh ra một loại ảo giác. Cô cảm thấy rằng nếu bản đồ gen của Thượng Ất là một thế giới hoàn hảo thì cho dù cô thực sự phát triển độ đột biến não của mình cũng tuyệt đối không thể đột nhập vào nơi hiển thị trong bức tranh trước mặt... Độ sâu trong gen của Thượng Ất là nguồn gốc cuối cùng của sinh mệnh, nó nên được gọi là – lãnh thổ của Thần chân chính.

“Ý nghĩ của sự tồn tại sinh mệnh là cái gì? Ai có thể nói rõ...” Nhìn vào bản đồ gen của Thượng Ất, Cao Vũ Hàm tự lẩm bẩm một mình, khi cửa phòng thí nghiệm vừa mở ra, Thượng Ất từ bên ngoài bước vào, thản nhiên nói tiếp: “Ý nghĩa của sinh mệnh nằm ở chỗ không ngừng tạo ra sự hủy diệt và tạo ra sinh mệnh... thế nào, kết quả cuối cùng của thí nghiệm thế nào? Tôi có cơ hội chiến thắng Thần Tộc không, hay dứt khoát phản công doanh trại của Thần Tộc, báo thù rửa hận cho những gì chúng ta đã mất đi!”

“Cơ hội sao... Anh có còn chúng tôi đều không có, ha ha.” Cao Vũ Hàm thu lại suy nghĩ của mình, đưa kết quả thí nghiệm cho Thượng Ất rồi cười khỏ nói lại suy đoán của mình.

Sau khi nghe, Thượng Ất cũng không thay đổi nhiều, trầm mặc một lát, cười nói: “Không sao, gen của người Trái Đất không bằng Thần Tộc, vậy thì chúng ta sẽ tìm cách giảm thấp gen của Thần Tộc xuống cho ngang bằng với người trên Trái Đất, sau đó sử dụng kinh nghiệm phong phú của mình để đánh bại họ!”

“Ha ha, nói hay lắm, nhớ rằng trước đây khi các nước phương Tây xâm lược đất nước chúng ta với những con tàu và súng ống mạnh mẽ nhưng không phải cuối cùng họ cũng bị chúng ta đuổi đi sao? Tôi nghe anh, anh nói đi, làm thế nào để có thể hạ cấp độ gen của Thần Tộc!”

Ngoài phòng, Hạo Thiên cười ha hả bước vào, sau khi trở về Trái Đất, tên này chủ động xin ở lại thành phố Tổ Ưng. Lý do của anh ta rất mạnh, anh ta đã bắt được Tinh Nhuệ nên phải trách nhiệm với Trái Đất, nhất định không được để Tinh Nhuệ chạy trốn.

Đương nhiên, Thượng Ất và Cao Vũ Hàm đều biết, tên gia hỏa này là nhìn trúng địa hình được thiên nhiên ưu đãi của thành phố Tổ Ưng, ngoài ra còn có thể mỗi ngày tìm Thượng Ất học hỏi, vì vậy nên trơ trên ở lại đây không đi.

“Cái này tôi không biết rõ, anh hỏi Cao Vũ Hàm!” Thượng Ất khẽ cười ném câu hỏi co Cao Vũ Hàm, Cao Vũ Hàm thâm thở dài: “Phương pháp cũng là có mấy cách, chẳng hạn như sử dụng gen của Thượng Ất để tạo ra một quả bom gen, thả trong trận chiến với Thần Tộc, sẽ có thể khiến họ tạm

thời suy yếu, như vậy quân đội loài người chúng ta sẽ có cơ hội lớn để đánh bại họ.”

“Ồ, thế à... nghe có vẻ hơi rắc rối, còn cách nào khác không?” Hạo Thiên miễn cưỡng hỏi.

“Cách khác?” Cao Vũ Hàm liếc anh ta một cái, nhàn nhạt nói: “Còn có một cách rút củi dưới đáy nồi giải quyết tận gốc, có điều anh nhất định sẽ không tán đồng!”

Chương 657: Nhạc Nhạc gây họa rồi

Chương 657: Nhạc Nhạc gây họa rồi

“Rút củi dưới đáy nồi? Tôi đương nhiên tán đồng rồi, bớt được rất nhiều rắc rối, mau nói là cách gì?!” Hai mắt Hạo Thiên phát sáng, nghe được cách tốt như vậy, anh rất hứng thú.

“Cách này rất đơn giản – thông hôn!” Cao Vũ Hàm đứng dậy, nói với Hạo Thiên bằng một giọng điệu quyến rũ: “Chúng ta có thể cử những người Trái Đất như anh làm đại diện đi thông hôn với Thần Tộc, sau đó lợi dụng gen của hậu duệ của anh để kéo các gen xuất sắc của Thần Tộc từ thế hệ này sang thế hệ khác, như vậy qua một nghìn một trăm linh tám năm, khoảng cách giữa Thần Tộc và những người trên Trái Đất sẽ không còn quá lớn, nguy hiểm của Trái Đất cũng được giải quyết!”

“Phi, nha đầu lừa đảo chơi tôi? Bảo tôi lấy người ngoài hành tinh, có đánh chết lão tử cũng không dám!” Về mặt Hạo Thiên phản nộ, Cao Vũ Hàm đào một cái hố rồi bắt anh phải nhảy, anh nào dám làm như thế.

“Ha ha, anh đúng nói nữa, đây là một chủ ý hay! Vì tương lai của Trái Đất, Hạo Thiên, anh hy sinh một chút thân thể đi, dù sao anh cũng là đàn ông, không chịu khổ!”

Trong phòng thí nghiệm, những người làm thí nghiệm thấy cảnh này đều nói đùa Hạo Thiên, không phải lúc chiến đấu thì tính tình Hạo Thiên rất tốt, vì vậy những người ở phòng thí nghiệm bình thường mới dám đùa anh ta. Nhìn thấy Hạo Thiên bị trêu chọc, bọn họ tự nhiên giậu đổ bìm leo, vui vẻ cười nói.

“Sao lại là tôi, Thượng Ất đẹp trai hơn tôi, sao không để anh ấy đi hòa thân?” Hạo Thiên gấp rờì, dùng tay chỉ vào Thượng Ất, một bộ dáng hận đồng đội không giúp đỡ.

“Anh ấy không được, trừ phi anh muốn Thần Tộc mạnh hơn!” Cao Vũ Hàm lắc lắc đầu, chỉ vào báo cáo phân tích gen của Thượng Ất: “Nếu như gen của Thần Tộc là 60 điểm thì gen của Thượng Ất có thể đạt điểm tuyệt đối là 100...”

“Cái gì? Lợi hại thế sao?” Về mặt Hạo Thiên chấn kinh nhìn Thượng Ất, một lúc lâu sao mới chỉ vào mũi mình: “Vậy gen của tôi có thể đạt được bao nhiêu điểm, tôi là cao thủ số một Ma Đô!”

“Của anh?” Cao Vũ Hàm nhìn Hạo Thiên không cười: “Tôi có thể thuận tiện kiểm tra gen của anh, theo tỷ lệ điểm, anh có thể đạt được...”

“Bao nhiêu?” Hạo Thiên căng thẳng nuốt nước bọt, những người khác cũng tò mò nhìn Cao Vũ Hàm.

Dù sao thì anh ta cũng từng là cao thủ số một của Ma Đô, gần đây tên gia hỏa này liên tục hấp thu rất nhiều hoạt tính kim loại, thân thể cũng không khác gì siêu hợp kim, sức mạnh khủng khiếp đến mức trong hàng cao thủ của thành phố Tổ Ưng có thể tung hoành mà đi.

“Xin lỗi, chỉ có 38 điểm...”

“Tôi nhỡ vào, sao có thể, lão tử là cao thủ số một Ma Đô, sao lại có thể có ít điểm này...” Điểm số quá thấp khiến Hạo Thiên lập tức cảm thấy không cam lòng, nhưng những lời nói của Cao Vũ Hàm sau đó lập tức khiến anh tắt lửa: “Điểm số trung bình của chiến binh thành phố Tổ Ưng là 5,56 điểm, cho anh 38 điểm đã là không tệ rồi, hay là tôi tính lại lần nữa.”

...

Im lặng, một lúc sau, Hạo Thiên là người cười trước, nói: “Ha ha, không cần, tôi, tôi còn có việc mọi người làm việc đi. 38 điểm, chắc chắn, hình như cũng rất cao rồi...”

...

Sau khi Hạo Thiên đi, phòng thí nghiệm lại yên tĩnh, các nhà nghiên cứu cũng lặng im, Cao Vũ Hàm và Thượng Ất im lặng nhìn nhau.

“Nói như thế thì đã chứng minh được là trong cơ thể của tôi có chứa gen Thần Tộc?” Thượng Ất bình tĩnh hỏi.

“Từ phân tích gen thì anh thực sự không thể được coi là một con người trên Trái Đất, nhưng cũng không thể trở thành Thần Tộc, bởi vì gen của anh mạnh hơn nhiều so với gen của Thần Tộc, gen của anh quá hoàn hảo, hoàn hảo đến mức dường như chúng không phải là sản phẩm của thế giới này... Nếu như để tôi đoán, không bằng nói anh là hóa thân của một thần linh nào đó thì thích hợp hơn!”

Cao Vũ Hàm cố gắng sắp xếp ngôn ngữ, nhưng cô cảm thấy rất khó để mô tả tình trạng gen của Thượng Ất bằng lời.

“Là cái gì đều không quan trọng, nhớ kỹ, phong tỏa tin tức này!”

Thượng Ất nghiêm nghị dặn dò, khi những người nghiên cứu xung quanh nghe thấy lời này, lòng họ chùng xuống, vẻ mặt trở nên cực kỳ bất an. Ở trong điện ảnh loại tình huống như thế này bình thường đều phải diệt khẩu, những người bọn họ đã tham gia suốt quá trình thí nghiệm, biết không ít hơn bản thân Thượng Ất, chắc không phải sẽ...

“Ngoài ra, niêm phong phòng thí nghiệm này, tất cả nhân viên nghiên cứu đều không được rời khỏi đây trong vòng ba năm...” Thượng Ất lạnh lùng nói, Cao Vũ Hàm hơi sửng sốt, sau đó hoảng hốt nói: “Anh muốn trong vòng ba năm phản công lại Hoàn Tinh?”

“Đúng vậy, nhưng trước đó tôi phải tập hợp đủ nhân thủ, cô phải giúp tôi...” Thượng Ất nói rồi trải một bản đồ lên màn hình: “Đầu tiên bắt đầu từ nước láng giềng Nga, sau đó là Châu Âu, Châu Mỹ... Tóm lại, trong vòng vài tháng tôi sẽ cố gắng thu thập được nhân lực tốt nhất, đến lúc đó sẽ trở lại Hoàn Tĩnh, tìm cứ điểm của Thần Tộc, đồng thời nhân lúc còn hăng hái lập tức phản công.”

“Có cần tôi cử quân đội liên minh Trung Quốc phối hợp với anh không?” Cao Vũ Hàm bình tĩnh nói, với tư cách là người có mức độ đột biến não cao nhất trong liên minh Trung Quốc, Cao Vũ Hàm dựa vào bộ não của mình kiểm soát thông tin của quân đội toàn quốc và có quyền điều động quân đội.

Nếu như cô đồng ý, chỉ cần một ý niệm, Kim Bộ Nhĩ, người đang ở quân đội Ma Đô ở phía xa sẽ mang một vạn chiến binh cơ giáp đến giúp cô san bằng mọi thứ!

“Tạm thời chưa cần, tôi chuẩn bị liên hệ với những cao thủ tiến hóa ở đây, nếu họ không hợp tác, thì cô xuất thủ đánh cho bọn họ phục!”

“Được rồi, lúc đó anh chỉ cần gửi tin tức là được. Có điều môi trường ở bên ngoài khác biệt, mức độ suy thoái sinh học cũng khác, đặc biệt là các chiến binh cơ giáp của chúng ta đã san bằng phần lớn diện tích, tôi đoán rằng một số yêu thú có sức mạnh khủng bố đã di chuyển sang các nước láng giềng, anh nhất định không được bất cẩn.”

Cao Vũ Hàm cẩn thận dặn dò Thượng Ất, cô luôn cảm thấy để anh ra ngoài một mình vẫn có chút nguy hiểm. Nhưng đúng vào lúc này, nghe thấy một tiếng nổ vang ở phía xa, sau đó bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng động lớn, mấy người đi nhanh vào.

Chương 658: Ngọc bội Dao Cầm cứu cậu ấy

Chương 658: Ngọc bội Dao Cầm cứu cậu ấy

“Thượng Ất đại bên, bên ngoài xảy ra chuyện rồi, ngài màu đi xem xem đi!” Người đi vào là Trư Cương Liệt, trong vòng năm năm qua sức mạnh anh chàng này tăng vọt, một thân sức mạnh còn hơn cả Hạo Thiên, vì vậy vẫn luôn chịu trách nhiệm bảo vệ phòng thí nghiệm của lâu đài.

Mà lúc này, tên trời không sợ đất không sợ này lại một mặt ngượng ngùng, khi nhìn thấy Thượng Ất thì vẻ mặt cực kỳ khó coi.

“Chuyện gì?” Thượng Ất nhăn mày, chuyện có thể làm khó Trư Cương Liệt... lẽ nào liên quan đến tiểu tử thối Thượng Nhạc Nhạc?

“Cái đó... công tử của ngài, Thượng Nhạc Nhạc đột nhập vào khu vực thí nghiệm, lúc đến gần cơ thể thí nghiệm bị phát hiện, sau đó đang đánh nhau với người nguyên tố, Đặng Ba đại nhân vừa kịp chạy tới... Bọn họ làm sập bức tường bảo vệ cơ thể thí nghiệm rồi!”

“Cái gì? Tường bảo vệ cơ thể thí nghiệm... đó không phải là bức tường hợp kim đặc biệt dùng để chặn tín hiệu của cơ thể thí nghiệm sao? Sao lại có thể bị đánh sập?”

Mọi người kinh ngạc, để tránh Tinh Nhuệ bị Thần Tộc phát hiện, 5 năm trước, nhờ vào sự trợ giúp từ khả năng kích hoạt kim loại của Hạo Thiên, một bức tường hợp kim giống như phòng giam của nhà tù đã được đặc biệt xây dựng để tránh ánh mắt dòm ngó của người khác, không ngờ hôm nay lại bị sập.

“Lẽ nào là Đặng Ba dùng năng lượng nguyên tố vàng? Nhưng mà cậu ấy không thể nào lỗ mãng như vậy, tính cách của đứa trẻ này vẫn luôn rất cẩn thận, cậu ấy không thể làm ra chuyện không biết nặng nhẹ thế được.”

Thượng Ất nhanh chóng suy nghĩ nguyên nhân ở trong lòng, Trư Cương Liệt thận trọng đi tới, nói: “Không phải Đặng Ba, là tiểu công tử Nhạc Nhạc, cậu ấy... cậu ấy...”

“Nó làm sao, mau nói!”

Nghe thấy là con trai xảy ra vấn đề, Thượng Ất túm lấy cổ áo của Trư Cương Liệt, lập tức nâng cơ thể 150kg của anh ta lên không trung.

“Khụ khụ khụ, lão đại, anh buông tay ra trước đã, Nhạc Nhạc không sao, cậu ấy chỉ là phát sinh một số biến hóa... tự anh đi xem là hiểu rõ ngay.” Sắc mặt Trư Cương Liệt tái xanh, sức mạnh kinh người của Thượng Ất khi tức giận khiến anh rất sợ hãi, lúc này thậm chí anh còn có ảo giác là mình bị kẹp chết.

...

Ba bước rồi hai bước, Thượng Ất đã đến trước tường hợp kim của phòng thí nghiệm. Từ xa, hai đứa trẻ một cao một thấp đang lạnh lùng đối mặt nhau, xung quanh hỗn loạn, bức tường hợp kim giam giữ Tinh Nhuệ đã sụp đổ hơn một nửa, Tinh Nhuệ không biết tỉnh lại từ lúc nào, đang thích thú quan sát trận chiến giữa Thượng Nhạc Nhạc và Đặng Ba.

“Dừng tay, đây là chuyện gì vậy?”

Thượng Ất vừa xuất hiện, không khí căng thẳng bên trong càng trở nên căng thẳng hơn. Biểu cảm của Thượng Nhạc Nhạc rõ ràng là hoảng rồi, trong khi Đặng Ba thì cúi đầu xấu hổ, giống như người làm sai là cậu chứ không phải Thượng Nhạc Nhạc.

“Thượng Ất, anh đến rồi, mọi chuyện có chút phức tạp, anh khoan hãy tức giận!”

Diễn Ba đứng ở bên cạnh, chỗ này cách nội thành thành phố Tổ Ứng rất gần, ngay khi nghe thấy tiếng nổ anh vội vàng chạy đến đây, đúng lúc chứng kiến mọi chuyện xảy ra. Hóa ra, đúng lúc Thượng Nhạc Nhạc mang theo Tiểu Bạng, Mắt Kính và Tiểu Mễ Lạp đến đây thì đúng lúc gặp đám người Đồ Kiêu Kiêu, Tống Dịch và Đặng Ba được phái tới ngăn cản bọn họ.

Vốn tưởng rằng người cùng tuổi sẽ dễ nói chuyện với nhau nhưng không ngờ sau khi Tinh Nhuệ tỉnh dậy, mọi chuyện đột nhiên có biến hóa. Đầu tiên không biết anh ta đã nói gì với Thượng Nhạc Nhạc, sau đó Thượng Nhạc Nhạc định cời trói cho Tinh Nhuệ thì Đặng Ba bước tới để ngăn cản cậu lại, sức chiến đấu của Thượng Nhạc Nhạc đột nhiên bùng phát, thậm chí còn đuổi theo tấn công người nguyên tố Đặng Ba, mà trong lúc hai bên chiến đấu va chạm làm bức tường hợp kim sụp đổ.

“Anh đã nói gì với con trai tôi? Thành thật nói ra, nếu không bây giờ tôi sẽ giết anh!”

Sau khi nghe rõ mọi chuyện, xung quanh tràn ngập sát khí, mọi người bất giác rùng mình.

“Giết tôi? Anh không sợ không cứu được con trai anh sao?” Tinh Nhuệ cười khinh bỉ, khi nghe được mối quan hệ giữa Thượng Nhạc Nhạc và Thượng Ất, anh đã không hề do dự lập tức truyền sức mạnh Tinh Diệu mà anh đã tích lũy trong 5 năm vào Thượng Nhạc Nhạc.

Đương nhiên, anh ta làm vậy không phải là lương tâm bộc phát giúp sức chiến đấu của Thượng Nhạc Nhạc tăng lên. Toàn thân anh ta bây giờ bị khống chế, cái người Trái Đất đột biến não đáng chết kia mỗi một 24 giờ lại thêm sức mạnh tinh thần khống chế anh giống như một cái máy, không để lại cho anh một chút ý thức nào.

Vì vậy Tinh Nhuệ nhận mệnh rồi, anh nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ có thể trốn thoát khỏi đây. Nhưng sức mạnh Tinh Diệu là sức mạnh thiên phú của chiến binh Thần Tộc, ngoài tác dụng nâng cao sức chiến đấu, nó còn có thể kích phát tặng cho chiến binh cùng tộc.

Mà ở trong mắt Tinh Nhuệ, Thượng Nhạc Nhạc là một đứa trẻ trên Trái Đất, sau khi bị cưỡng ép nhận sức mạnh Tinh Diệu, nó chỉ có một kết cục – phát nổ mà chết.

Cách báo thù rất ác độc, nhưng trong lòng Tinh Nhuệ rất sáng khoái. Bị đám người Trái Đất này giam cầm 5 năm, Tinh Nhuệ đã sớm phát điên. Bây giờ cơ hội đến rồi, anh ta đương nhiên là không ngần ngại báo thù.

Nhưng mà khiến Tinh Nhuệ không ngờ được, sau khi tiếp nhận Tinh Diệu mà anh ta tích lũy trong 5 năm, Thượng Nhạc Nhạc chỉ là trở nên điên cuồng mà không chịu nổi năng lượng khổng lồ rồi chết ngay tại chỗ. Hơn nữa còn đục một lỗ lớn trên bức tường hợp kim đã giam giữ anh ta, sức chiến đấu mạnh mẽ vượt ngoài dự liệu.

Tinh Nhuệ biết, sức mạnh Tinh Diệu đang cải biến thân thể Thượng Nhạc Nhạc, nhưng không có phương pháp hướng dẫn đặc biệt của Thần Tộc, sớm

muộn gì cậu bé cũng sẽ nổ tung, chết đi sống lại rất thê thảm.

“Con trai anh đã hấp thụ sức mạnh Tinh Diệu của Thần Tộc, nếu như không có tôi hướng dẫn, nó tuyệt đối không sống nổi qua ba tháng, bây giờ tôi lệnh cho anh thả tôi ra, nếu tâm trạng tốt, tôi có thể tính đến việc cứu sống con trai anh.”

“Hóa ra là thế...” Thượng Ất bình tĩnh liếc nhìn Tinh Nhuệ, sau đó quay sang nhìn Thượng Nhạc Nhạc: “Nhạc Nhạc, bây giờ con cảm thấy thế nào?”

“Ba ba, con sai rồi...” Thượng Nhạc Nhạc sợ hãi nhìn Thượng Ất, trong lòng rất hối hận về quyết định hôm nay. Nếu như không phải bản thân hiếu kỳ, nhất định phải tìm đến chỗ Tinh Nhuệ, thì cũng sẽ không phát điên đập vỡ bức tường hợp kim, làm cho chỗ này hỗn loạn.

Chương 659: Ngọc bội Dao Cầm cứu cậu ấy (2)

Chương 659: Ngọc bội Dao Cầm cứu cậu ấy (2)

“Đúng hay sai, chuyện này sau hãy nói, ba hỏi con cơ thể có gì dị thường không...” Thượng Ất cố gắng kìm nén cơn tức giận, nói một cách bình tĩnh nhất có thể. Dù thế nào đi nữa, Thượng Nhạc Nhạc vẫn chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, điều quan trọng nhất bây giờ là tìm hiểu rõ sức mạnh Tinh Diệu đã tạo thành bao nhiêu tổn thương cho cơ thể của cậu.

“Cơ thể của con... lúc này cảm thấy rất nóng, cũng rất bức bối, sau đó anh Đặng Ba tới, sau khi chúng con đánh nhau, cảm giác tốt hơn nhiều rồi, bây giờ cơ thể còn cảm thấy... khá thoải mái.”

Tiếng nói càng lúc càng nhỏ, nhưng tất cả mọi người có mặt ở đây đều là cao thủ trong cao thủ, không cần cố gắng nghe cũng có thể nghe rõ.

“Nhạc Nhạc, chú Điền hỏi con, con thực sự không cảm thấy không có gì không ổn sao? Không cần lo lắng ba của con, có chuyện thì chú thay con

đỡ!” Điền Ba kiên nhẫn hỏi, anh sợ Thượng Nhạc Nhạc bởi vì sợ Thượng Ất mà nói dối.

“Chú Điền Ba, con thật sự không sao!” Thượng Nhạc Nhạc nghiêm túc gật đầu, sau đó duỗi cánh tay nhỏ ra, nói: “Hơn nữa con cảm thấy cơ thể con còn trở nên mạnh mẽ hơn, trước giờ chưa từng mạnh mẽ như vậy!”

“Không thể nào, sức mạnh Tinh Diệu của Thần Tộc chúng tôi đến từ vũ trụ thần bí, năng lượng đó đến chiến binh Thần Tộc còn không thể chịu được quá nhiều, lúc này cậu đã hấp thu sức mạnh Tinh Diệu của tôi trong 5 năm, sao có thể không sao, cậu đang nói dối!”

Tinh Nhuệ không tin lắc đầu, anh tuyệt đối không tin lời của Thượng Nhạc Nhạc, bởi vì tình trạng này tuyệt đối không thể xảy ra!

“Con không nói dối, con thực sự cảm thấy rất thoải mái, không tin mọi người hỏi anh Đặng Ba, lúc này anh ấy đánh nhau với con rồi!” Thượng Nhạc Nhạc cũng gật đầu, chìa tay về phía Đặng Ba, Đặng Ba khẽ gật đầu, nghiêm giọng nói: “Chú Thượng Ất, lúc này cháu đánh nhau với Nhạc Nhạc đã dùng đến sức mạnh nguyên tố, con có thể cảm nhận được thân thể của Nhạc Nhạc đúng là không có vấn đề gì, hơn nữa cỗ sức mạnh thần bí đó cải tạo thân thể của em ấy rất lợi hại, đến năm đắm nguyên tố của cháu cũng không ngăn được em ấy!”

“Thật sao...” Thượng Ất nghi hoặc nhìn sang Thượng Nhạc Nhạc, tuy rằng 5 năm qua thể chất của đứa bé này không tệ, nhưng nhất định không tốt như lời Đặng Ba nói.

Phải biết là, trải qua 5 năm trưởng thành, thực lực của Đặng Ba đã đuổi kịp Vân Lăng, cao thủ số một của Đế Đô. Chiến binh bình thường như Châu Thiết, Trư Cương Liệt và những người khác đã không còn là đối thủ của đứa trẻ này nữa, sức mạnh cực kỳ kinh người.

Nhưng mà bây giờ, đến cậu ấy cũng thừa nhận Thượng Nhạc Nhạc lợi hại, chuyện này thì kỳ quái rồi, lẽ nào... Thượng Ất nhìn Thượng Nhạc Nhạc, đột nhiên nhìn thấy ngọc bội Dao Cầm trên cổ cậu bé, lúc này ngọc bội đang phát ra ánh sáng theo tiết tấu, giống như đang thở cùng Thượng Nhạc Nhạc.

“Ồ, mình hiểu rồi, hóa ra là ngọc bội Dao Cầm hấp thu sức mạnh Tinh Diệu, hơn nữa còn kích phát ra tăng trưởng năng lực nào đó, làm nâng cao sức chiến đấu của Thượng Nhạc Nhạc!”

...

Thượng Ất là người lộ ra nụ cười đầu tiên, anh duỗi tay gọi Thượng Nhạc Nhạc tới gần, nhẹ giọng nói: “Con trai, ba biết gần đây tâm trạng con không tốt, luôn muốn ra thế giới bên ngoài khám phá. Đợi ngày mai ba sẽ thỏa mãn nguyện vọng này của con, nhưng con phải đồng ý với ba, nhất định không được tùy tính như vậy nữa, được không?”

“Cái gì, ba ba, ba thật sự đưa con ra ngoài sao? Con...”

Quá kích động, vành mắt Thượng Nhạc Nhạc bỗng đỏ lên, lúc này, cậu như được trở lại ngày còn bé, cảm nhận được tình yêu thương sâu sắc từ ba mình, đồng thời thề ở trong lòng từ nay về sau sẽ không bao giờ gây họa cho cha nữa!

“Ba ba, người ngoài hành tinh này nói con...” Thượng Nhạc Nhạc nhìn Tinh Nhuệ, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng. Thượng Ất nhẹ nhàng vỗ vào lưng cậu, nói với giọng bình tĩnh: “Con sẽ không sao đâu, chuyện của anh ta con đừng quản nữa! Mau về nhà đợi ba, đừng để mẹ con lo lắng!”

Nếu như có âm thanh vọng lại, thực ra giọng nói của Thượng Ất rất đặc biệt, trong từ tính mang theo sức mạnh khiến người ta an tâm, nhất là lúc anh ôn nhu, giọng nói còn như có chút ma lực: “Con trai về nhà đi, mọi chuyện đã có ba!”

“Tất cả đã có ba ba... ừm, con đi về ngay, ba ba, con, mẹ và em gái đợi ba sớm về đó!”

Thượng Nhạc Nhạc gật đầu thật mạnh, đôi mắt to của cậu nhấp nháy, người cha thân quen của cậu đã trở lại, cha cậu còn đích thân hứa sẽ đưa cậu ra xem thế giới bên ngoài!

...

Sau khi Thượng Nhạc Nhạc rời đi, phòng thí nghiệm âm đậm, giống như tâm trạng của Tinh Nhuệ. Trong suốt 5 năm bị bắt, ngoại trừ phần lớn thời gian trong trạng thái hôn mê, thời gian còn lại Tinh Nhuệ luôn suy nghĩ về một vấn đề, tại sao bản thân có ưu thế tuyệt đối về sức mạnh mà vẫn bị con người thấp hèn trước mặt này tóm gọn?

Dần dần, dường như Tinh Nhuệ đã tìm được lý do, anh phát hiện ra rằng Thượng Ất luôn duy trì một loại bình tĩnh từ trong xương cho dù có thể nào đi nữa.

Mới bắt đầu, Tinh Nhuệ cho rằng Thượng Ất chỉ là giả vờ lạnh lùng để che giấu nỗi sợ hãi bên trong, dần dần anh ta nhận ra rằng mình sai rồi, sự thần nhiên của Thượng Ất là trời sinh, một cảm giác vượt trội đối với tất cả thực vật, động vật, thậm chí đối với cả Thần Tộc bọn họ.

Trong trí nhớ của Tinh Nhuệ, anh chỉ có duy nhất một lần có cảm giác này – đó là khi đối mặt với tượng của Đại Đế Thần Tộc!

Không sai, đó bức tượng đại diện cho thời đại huy hoàng nhất của Thần Tộc cho đến bây giờ vẫn luôn được vô số chiến binh của Thần Tộc kính ngưỡng, sùng bái. Chỉ có khi đứng trước bức tượng Đại Đế Thần Tộc, Tinh Nhuệ mới thực sự cảm nhận được sự tầm thường của mình. Đặc biệt là khi anh cảm giác được sự thần nhiên trong ánh mắt của bức tượng Đại Đế Thần Tộc, anh cảm thấy mình nhỏ bé như một con kiến... Anh cũng cảm thấy được sự thần nhiên giống hệt như vậy trong ánh mắt của Thượng Ất, phát hiện này khiến anh cảm thấy kinh hãi, hồi lâu cũng không thể ổn định được tâm trạng hỗn loạn.

Chương 660: Thượng Nhạc Nhạc kích động

Chương 660: Thượng Nhạc Nhạc kích động

Bây giờ, sau khi đưa con trai Thượng Nhạc Nhạc của mình ra ngoài, ánh mắt của Thượng Ất lại quay về với vẻ thần nhiên đó khiến tâm trạng Tinh

Nhuệ lập tức giảm xuống thấp mức đóng băng.

“Anh... anh tính giết tôi sao?” Giọng nói của Tinh Nhuệ lần đầu tiên run lên, Thượng Ất bình tĩnh nhìn anh ta: “Anh thấy thế nào?”

“Được... được thôi, tôi biết tôi đã động vào giới hạn của anh, cũng biết thí nghiệm của các anh cũng đã có được kết quả mà các anh mong muốn... Có điều, anh đừng quên, tôi là Thần Tộc, anh giết một người là tôi, đại biểu cho sẽ trở thành kẻ địch của Thần Tộc, Trái Đất sẽ sinh linh đồ thán, tiếng kêu than dậy trời đất... anh gánh vác nổi cái trách nhiệm này không?”

“Sao băng từ tầng trên bầu trời kia không phải là kiệt tác của anh sao? Người Trái Đất chúng tôi đã trải qua sự tra tấn của địa ngục rồi, chúng tôi còn có cái gì mà không gánh vác được?” Thượng Ất chế nhạo, trong mắt tràn đầy lạnh lùng.

Không sai, anh đã đoán được thiên thạch bí ẩn có liên quan đến Thần Tộc, cho dù Tinh Nhuệ có chết không mở miệng cũng vô dụng. Ngoài ra, Cao Vũ Hàm sai khi tính toán ba ngày ba đêm đã tính ra được thời gian sao băng này treo lơ lửng trên Trái Đất sắp hết, nhiều nhất một năm nữa nó sẽ biến mất...

Trên trời một ngày, dưới đất một năm, đã gần mười năm kể từ sao băng bí ẩn hạ xuống, mà đối với thời gian trên Hoàn Tinh đây chỉ có mười ngày.

Thời gian mười ngày khiến các sinh vật của một hành tinh trải qua quá trình thoái hóa từ khi sinh ra cho đến khi chết đi, bồi dưỡng ra rất nhiều sinh vật thoái hóa có chứa hạt tinh hà năng lượng, khi đó Tinh Nhuệ ở trong đội ngũ phản bội Thần Tộc sống Trái Đất không ngừng thu hoạch các hạt tinh hà năng lượng, giành cơ hội cho họ phản công lại vùng đất Thần Tộc.

“Có vẻ như các anh đã đoán ra được không ít chân tướng sự việc...” Cuối cùng Tinh Nhuệ cúi cái đầu kiêu ngạo xuống, khước miệng nở nụ cười khổ, vẫn còn ý vùng vẫy nói: “Lẽ nào anh không muốn biết thân phận thật của mình sao? Tinh Thi đại nhân đã từng nói anh có thể là huyết mạch vương tộc của Thần Tộc chúng tôi để lại trên Trái Đất, chúng ta là đồng tộc!”

“Đồng tộc? Ha ha, xin lỗi, tôi là người Trái Đất, người nhà của tôi cũng là người Trái Đất! Bây giờ nhắm mắt lại, yên tâm trở về vòng tay của mẹ Cái Á của các anh đi...!”

m thanh như sét đánh, chấn động xung quanh... Sau một đao, cơ thể Tinh Nhuệ tách ra làm đôi, cùng lúc đó sâu trong vũ trụ một ngôi sao mờ đi, cuối cùng biến mất.

...

Ba ngày sau, Thượng Nhạc Nhạc hào hứng đi theo Thượng Ất, đồng thời liên tục vẫy tay chào những người bạn nhỏ đang tiễn sau lưng mình. Bởi vì cùng rời đi với Thượng Ất nên cuộc phân ly này không khơi dậy quá nhiều lo lắng cho mọi người, chỉ có Trần Phóng lặng lẽ lau nước mắt vì lo lắng cho con trai, còn những người khác đều chân thành tặng lời chúc phúc.

“Thượng Ất, nhớ đi sớm về sớm, thành phố Tố Ưng không thể không có anh được!” Điền Ba vỗ vỗ vai Thượng Ất, giọng điệu nặng nề.

“Thượng Ất, không cần lo lắng về chuyến đi này, một đám người nước ngoài bị giết thì bị giết thôi, hãy nhớ ước mơ ban đầu của chúng ta, chúng ta phải xây dựng một đất nước lý tưởng trên toàn thế giới này!” Về mặt lão đầu Triệu Khiêm ủ rũ, hoàn toàn không có chút hình tượng của một lão giả nho nhã.

“Thượng Ất, nhớ về nhà sớm, anh nợ em một đứa con... một đứa con thông minh, đánh yêu như Nhạc Nhạc!” Ly Á nhân lúc không có ai để ý nói vào tai Thượng Ất, để lại một tiếng thì thầm ập ụp.

...

Trong sự quan tâm của mọi người, cuối cùng Thượng Ất cũng đưa con trai lên đường, đi hết con đường phía bắc để đến mục tiêu đầu tiên của chuyến đi – nước Nga. Cả con đường, Thượng Nhạc Nhạc giống như một chú chim sẻ nhỏ, bất cứ điều gì khơi dậy sự hứng thú đều không ngừng lú lú hỏi, thường là không đợi Thượng Ất trả lời, sự chú ý của cậu đã lập tức bị một điều thú vị khác thu hút.

Đứa trẻ tám tuổi đúng đang độ tò mò, Thượng Ất cười khở nhìn con mình cứ nhìn xung quanh, trong lòng không khỏi thở dài, làm cha thật sự rất khó.

“Ba ba, lúc này ba nhìn thấy không, một đàn trâu nước ở dưới đất ấy đều sắp cao bằng ngọn đồi rồi, có khi nào là yêu thú không?”

Trên không trung, Thượng Nhạc Nhạc điều luyện điều khiển cơ giáp cá nhân mới nhất do liên minh Trung Quốc nghiên cứu, động lực mạnh mẽ cho phép Thượng Nhạc Nhạc di chuyển nhanh chóng trong không trung đi theo Thượng Ất.

“Điều khiển cơ giáp cho tốt, ở thời mạt thế, giữa không trung là nguy hiểm nhất đấy, đừng có lúc nào cũng nhìn loạn xung quanh!” Võ vổ đôi cánh quý, giọng điệu Thượng Ất nghiêm nghị.

Tuy nói là dựa vào thực lực của cậu bé có thể tung hoành ở Trung Quốc, nhưng bây giờ bọn họ đã rời khỏi phạm vi của Trung Quốc, đi vào lãnh thổ của Mông Cổ. Báo có điều tra do Cao Vũ Hàm đưa ra cho thấy, về cơ bản không có dấu hiệu sự sống của con người trong phạm vi hàng trăm nghìn kilomet vuông trên lãnh thổ của Mông Cổ, nhưng mà lại có rất nhiều yêu thú kỳ quái, có lẽ sẽ có uy hiếp đến Thượng Nhạc Nhạc, vì vậy Thượng Ất đương nhiên phải cảnh giác mọi lúc để tránh chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

“Không sao đâu ba ba, cơ giáp của con rất lợi hại, chị Vũ Hàm còn cài đặt thêm rất nhiều vũ khí mới đặc biệt lên cơ giáp của con, trừ yêu vương ra, những con yêu thú khác đến động cũng không động được vào con đâu!”

Trên không trung, Thượng Nhạc Nhạc, cả người được bao phủ bởi cơ giáp bằng thép, bay lượn oai vệ, dưới chân liên tục phun ra từ trường sức mạnh tinh hà, khiến cậu nhanh nhẹn như một con chim. Trải qua 5 năm nghiên cứu phát triển, công nghệ cơ giáp của Trung Quốc có 40% sức mạnh của chiến giáp Thần Tộc màu xanh của Tinh Nhuệ, cho dù Tinh Nhuệ sống lại, Thượng Nhạc Nhạc vẫn có thể dựa vào bộ chiến giáp này mà bất bại trong 5 phút!

“Biết là cơ giáp của con lợi hại, nhưng ngoại vật chỉ là phương pháp, tương lai của nhân loại ở tự bản thân...” Giọng điệu chậm lại, Thượng Ất bình

tĩnh nhìn con trai, không muốn dạy dỗ Thượng Nhạc Nhạc quá nhiều, như vậy không những không đạt được mục đích mà còn khiến con trai mình chán ghét.

Chương 661: Một con trâu yêu lớn

Chương 661: Một con trâu yêu lớn

Lời nói không bằng mẫu mực, đây chính là một trong những nguyên nhân này Thượng Ất đưa Thượng Nhạc Nhạc theo, cũng là muốn con trai biết rằng sự tiến hóa vật lý là hướng đi tối thượng của con người.

“Nhưng mà không được lợi hại như ba ba, ba có đôi cánh ngầu như thế, còn có Cốt đao, cung tên màu đỏ... Con lại cái gì cũng không có, chỉ có thể dựa vào cơ giáp!”

Thượng Nhạc Nhạc có chút ủy khuất, thật ra điều cậu ngưỡng mộ nhất chính là một thân trang bị hào hoa khí chất của Thượng Ất, đáng tiếc là cậu không có cơ hội tốt như Thượng Ất, Trần Phóng sẽ không cho cậu mọc cánh như ba mình.

“Nhạc Nhạc, con cũng có bảo bối mà người khác không có! Ngọc bội Dao Cầm trên cổ con có thể cải tạo cơ thể của con người, con phải dụng tâm câu thông với nó, có lẽ nó còn có thể khiến con trở nên đẹp trai, ngầu hơn ba ba đó! Chị Vũ Hàm của con chính là một ví dụ, con xem cô ấy lợi hại thế nào!”

Thượng Ất lộ ra nụ cười khích lệ, anh không gạt Thượng Nhạc Nhạc, sức mạnh của ngọc bội Dao Cầm không chỉ nằm ở việc hấp thụ sức mạnh Tinh Diệu, mà còn có thể khai mở sức mạnh ý chí não của con người.

Nhưng sau khi Thượng Nhạc Nhạc bỗng nhiên lắc đầu, lẩm bẩm: “Con không muốn trở thành chị Vũ Hàm, con muốn giống như ba trở thành chiến binh lợi hại nhất thế giới, có cũng muốn có đao, kiếm của bản thân mình! Ba ba, ba đừng biến con thành người đột biến nào được không, con cảm thấy họ quá... nữ tính rồi!”

“Phụt!”

Thượng Ất đúng là suýt nữa phun ra một ngụm máu, người có thể nói biến người đột biến não thành người “nữ tính”, e là cả nước chỉ có một mình Thượng Nhạc Nhạc đi?

Nhìn kỹ con trai, Thượng Ất có chút lo lắng. Theo suy nghĩ của anh, Thượng Nhạc Nhạc nên đi theo con đường “song tu ma võ”. Có nghĩa là, phải có thể chất mạnh mẽ của một võ sĩ và sức mạnh ý niệm đáng sợ của một người đột biến não, đi theo con đường huấn luyện này.

Nhưng mà bây giờ, tiểu tử này chính là không thích người đột biến não, thật là đau đầu!

“Người đột biến não không đủ tốt sao? Con xem Cao Vũ Hàm lợi hại bao nhiêu, ngay cả người ngoài hành tinh cũng có thể khống chế!” Thượng Ất không chết tâm, nhẹ giọng dụ dỗ Thượng Nhạc Nhạc, nhưng không ngờ cậu lại lắc đầu, trên mặt còn lộ ra biểu cảm không quan tâm, nói: “Không tốt không tốt, trong chiến đấu hai bên không tiếp xúc chút nào, một chút cũng không đã! Vẫn là loại chiến binh như ba ba sáng khoái, một đao chém kẻ địch ra làm hai, đã bao nhiêu!”

“Được rồi!”

Thượng Ất cạn lời lắc đầu, chịu thua Thượng Nhạc Nhạc. Con trai nói không sai, người đột biến não chiến đấu cực kỳ nhàm chán, chỉ cần nhìn một ánh mắt qua là đối thủ đã OVER rồi, đúng là thiếu rất nhiều cảm xúc mãnh liệt chiến đấu.

Bỏ đi, xem ra sau này sẽ lấy nó làm trọng điểm bồi dưỡng con gái Thượng Tú Tú, nha đầu này rất có tiềm năng của người đột biến não, từ nhỏ đã phát triển được năng lực đặc biệt trong tâm trí, rất thần kỳ.

“Ba ba, chúng ta bay nửa ngày rồi, có thể nghỉ chút không... con muốn ăn thịt trâu!” Thượng Nhạc Nhạc lén lút nhìn Thượng Ất, đàn trâu thoái hóa dưới chân họ đang từ từ rời đi, nếu còn không động thủ thì chúng sẽ chạy mất. Phải biết là từ nhỏ đến lớn, Thượng Nhạc Nhạc chưa bao giờ đối mặt một mình với dã thú chứ đừng nói là một mình chiến đấu với thú thoái hóa.

Nhìn trâu dưới chân mình, trong lòng Thượng Nhạc Nhạc ngửa ngáy, muốn bay xuống khiêu chiến con trâu vương to nhất.

“Ăn thịt trâu?” Thượng Ất khóc cũng không được mà cười cũng không xong với Thượng Nhạc Nhạc, biết suy nghĩ của tiểu tử này, gật đầu nói: “Được rồi, cho con một cơ hội chiến đấu! Nhớ kỹ, nhất định không được cạy mạnh, thực sự không được thì bay lên, chiến lược rút lui không có nghĩa là hèn nhát!”

“Vâng, ba ba, ba đi đốt lửa trước đi, lát nữa chúng ta ăn thịt trâu nướng!”

Vừa nói xong, Thượng Nhạc Nhạc đã lao xuống đất. Lúc này, có hơn một trăm con trâu lớn nhỏ đã thoái hóa lạng lẽ gặm cỏ trên mặt đất, từ từ đi sâu vào trong bãi cỏ dưới sự dẫn dắt của trâu vương.

Đột nhiên, bầy trâu xuất hiện một trận hoảng loạn, dù sao thì Thượng Nhạc Nhạc vẫn còn trẻ và thiếu kinh nghiệm chiến đấu, cậu đã quên mất tránh góc chiếu trực tiếp của mặt trời khi chọn đường tấn công, người chưa tới bóng đã tới làm những sinh vật nhút nhát này sợ hãi.

“Hô hô!”

Đàn trâu phát ra tiếng kêu cảnh báo, những bóng đen lướt qua trên bầu trời đã bị chúng tấn công như những kẻ săn mồi, trong tích tắc, mười mấy con trâu lớn ngửa lên trời những tiếng thét chói tai, đôi mắt của con bò đen bắt đầu chuyển sang màu đỏ tươi.

“Hừ, đáng ghét thật, bị phát hiện rồi...” Trên không trung, Thượng Nhạc Nhạc nhận thấy sự bất thường của đàn trâu, lập tức thay đổi lao xuống, sau khi xoay người linh hoạt trên không trung, bắt đầu nhanh chóng quay quanh đàn trâu, mọi hành động giống hệt như những yêu cầu của giáo quan huấn luyện trong thành phố Tổ Ưng, thực sự là ung dung và lão luyện, Thượng Ất ở bên cạnh nhìn cũng phải khẽ gật đầu.

“Chính là mi rồi!”

Bay một vòng lớn, đôi mắt của Thượng Nhạc Nhạc đột nhiên sáng lên, anh chú ý đến trong đàn trâu có một con bò đực lớn, lông trắng như tuyết, thân

hình cường tráng khác thường!

Con bò đực này cao hơn ba mét, dài gần sáu mét, hai chiếc dùi to và nhọn mờ mờ toát ra ánh sáng lạnh lẽo, bề mặt nhẵn bóng thậm chí còn có thể phản chiếu hình bóng của hai cha con Thượng Ất trên bầu trời.

Thượng Nhạc Nhạc hưng phấn lao về phía con bò đực, đối thủ mạnh mẽ như thế xứng đáng là con mồi đầu tiên trong lần săn của cuộc đời mình!

Có điều Thượng Nhạc Nhạc vẫn ghi nhớ lời căn dặn của Thượng Ất, dù rất phấn khích nhưng bảo đảm đủ lý trí, trong quá trình không ngừng tiếp cận, cậu mở chức năng quét của cơ giáp thuận tiện bật chức năng quay video lên, cậu định ghi lại toàn bộ quá trình chiến đấu, rồi sau khi về thành phố Tổ Ưng sẽ khoe với đám người Tiểu Bạng, Mắt Kính và Tiểu Mễ Lạp...

“Cảnh báo! Cảnh báo! Phía trước tập hợp năng lượng cao, mời lập tức leo đến khoảng cách an toàn, mời lập tức leo đến khoảng cách an toàn!”

Chương 662: Người nuôi trâu thoái hóa

Chương 662: Người nuôi trâu thoái hóa

Đột nhiên, lời cảnh báo của cơ giáp vang lên trong tai Thượng Nhạc Nhạc, kết quả quét vừa rồi cho thấy có một loại năng lượng nào đó đang nhanh chóng tích tụ trong đôi sừng trắng tinh của con trâu lớn, giá trị nguy hiểm của nó lên tới hơn 1200.000, sắp gần bằng hỏa lực mạnh nhất của cơ giáp rồi!

“Yêu thú! Con trâu lớn nhất này là yêu thú!”

Phát hiện tình hình không bình thường, trong mắt Thượng Nhạc Nhạc phát hiện thần sắc kích động. Không ngờ được đối thủ mà bản thân ngẫu nhiên chọn lại là một con yêu thú có thể phóng năng lượng để tấn công, trận chiến này sẽ càng đã hơn rồi!

Thượng Nhạc Nhạc luôn khát vọng có thể chiến đấu với yêu thú, nguyên nhân của điều này là do sức mạnh khát vọng của một đứa trẻ.

Khi âm thanh sức mạnh cơ thể vang lên, âm thanh đinh tai nhức óc, khoe miệng chảy máu... Đây đều là những cảnh mà Thượng Nhạc Nhạc đã tưởng tượng vô số lần trong mơ, giờ nó sắp thành hiện thực rồi, đây là lần đầu tiên cậu dùng hai tay của bản thân mình giết một con yêu thú chân chính.

Lần chiến đấu này, đối với sự khát vọng của đứa trẻ đang trưởng thành vô cùng quan trọng, Thượng Ất biết rõ điều này, anh cố gắng kiềm chế kích động muốn lao tới ngăn cản Thượng Nhạc Nhạc, vô cùng căng thẳng nhìn con mình lao xuống đất như sao băng...

Gừ gừ!

Yêu thú trâu rống lên, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, một đoàn năng lượng màu xanh lục thuần khiết liên tục phun ra từ trong sừng của nó, sau đó một cột năng lượng màu xanh bay vút lên trời, bắn vào vai Thượng Nhạc Nhạc rồi lập tức bắn ra!

“Cảnh báo, cảnh báo, lá chắn năng lượng bị hư hại, lá chắn năng lượng bị hư hại... lá chắn năng lượng đang sạc lại, thời gian kết thúc 40 giây, 40, 39, 38...”

Cơ giáp của Thượng Nhạc Nhạc phát ra âm thanh cảnh báo sắc bén, đòn tấn công của yêu thú trâu trực tiếp đánh hỏng lá chắn năng lượng của cơ giáp, uy lực thực sự là đáng sợ. Lúc này, Thượng Nhạc Nhạc đã không còn lớp phòng ngự thứ nhất, nếu tiếp tục chiến đấu, cậu chỉ có thể dựa vào sức phòng ngự của chính bộ giáp hợp kim để chống lại yêu thú trâu, một khi không cẩn thận sẽ làm thân thể bị thương, thậm chí là chết!

Yêu thú đáng sợ, lại có thể sử dụng đòn tấn công năng lượng mạnh mẽ đến trình độ này, sức tấn công của nó không kém gì so với pháo năng lượng của quân đội.

Có điều, Thượng Nhạc Nhạc không lùi bước mà còn điên cuồng thúc độ tăng nhanh tốc độ lao xuống, một thanh trường kiếm bằng kim loại sắc bén nhô ra từ bên phải của cơ giáp, đập thẳng về phía giữa đầu của yêu thú trâu!

“Bùm!”

“Hô hô!”

Một tiếng động lớn vang vọng của bầu trời, đàn trâu chạy tán loạn khắp nơi, mặt đất vốn yên tĩnh bây giờ cát bụi bay khắp nơi, giữa không trung, ánh mắt Thượng Ất lạnh lùng sắc bén như dao.

“Hừ, con trâu thối, ta xem đầu mi có thể cứng thế nào! Lại tới!”

Khó khăn bò dậy khỏi mặt đất, Thượng Nhạ Nhạ cầm thanh kiếm hợp kim lao về phía yêu thú trâu. Mà con trâu to lớn với những vết kiếm hằn sâu trên sườn cũng tức giận cào đất, cái đầu gục xuống điên cuồng lao về phía Thượng Nhạ Nhạ.

Lần đầu tiên đối đầu, nhìn về ngoài, hai bên không phân thắng bại, nhưng trên thực tế vẫn là Thượng Nhạ Nhạ chịu thiệt không ít. Bởi vì thân thể của cậu quá nhỏ, lực va chạm cực lớn khiến người cậu bầm tím. Có điều, Thượng Nhạ Nhạ không nản lòng, ngược lại còn khơi dậy khí tức quật cường trong thân thể nhỏ bé, vài giây sau hai bên lại va chạm vào nhau, nhất thời âm thanh đinh đinh đang đang liên tục vang lên.

“Ha ha, tiểu tử thối cũng khá có tài đấy!”

Thượng Ất đứng một bên quan sát, tâm trạng lo lắng dần dần thả lỏng. Tuy rằng sức mạnh không bằng trâu lớn, nhưng kỹ năng chiến đấu của Thượng Nhạ Nhạ lại rất phong phú, thậm chí có một số chiêu thức còn tốt hơn cả Thượng Ất.

Là một thành chủ tương lai, mỗi người ở thành phố Tổ Ứng đều lấy ra phương pháp áp đáy hòm của mình ra dạy cho Thượng Nhạ Nhạ, vì vậy Thượng Nhạ Nhạ mặc lên cơ giáp, sức chiến đấu không những không thua kém chiến binh bình thường mà còn thậm chí còn cao minh hơn một chút.

Cơ hội chiến thắng dần dần nghiêng về phía Thượng Nhạ Nhạ, ba phút sau, cuối cùng thanh trường kiếm hợp kim của Thượng Nhạ Nhạ cũng xuyên thủng được hàng phòng ngự của yêu thú trâu, một kiếm đúng trúng

vai nó, máu tươi lập tức phun ra, trâu vương kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình chậm rãi lui về phía sau.

“Trâu lớn, mi đừng có chạy!”

Lần đầu tiên đơn độc chiến đấu, Thượng Nhạc Nhạc sao có thể buông tha cho con mồi đã đến tay, cậu nghĩ cũng không nghĩ đã đuổi theo, mà không để ý rằng một đầu người đột nhiên xuất hiện trong bụi cỏ cách đó không xa, một vẻ mặt giận giữ nhìn theo cậu.

“Nhạc Nhạc đừng có đuổi nữa, mau dừng lại!”

Thượng Ất chú ý tới tình hình không đúng lắm, giữa không trung có thể nhìn thấy rõ ràng, chính là ở xung quanh Nhạc Nhạc, vô số thân ảnh nhỏ nhỏ đang từ từ tụ lại, động tác có chút cứng nhắc quái dị, trong rất khác người thường.

“Ba ba đợi chút, con sắp bắt được con trâu này rồi, buổi tối chúng ta ăn thịt trâu nướng!”

Tâm tư của Thượng Nhạc Nhạc đang ở trên con mồi, đương nhiên không thấy sự kỳ lạ xung quanh, chỉ trong vài giây nói chuyện, cậu đã điên cuồng đuổi theo con trâu, sắp đến gần người đàn ông đang ẩn mình trong bụi cỏ.

Thượng Ất vừa nhìn thấy trong lòng liền nói không hay rồi, đôi cánh ác quỷ nhanh chóng tăng tốc, nhanh như chớp lao thẳng xuống đất, miệng gấp gáp hét lên: “Nhạc Nhạc, phía trước con có mai phục, lập tức rút lui!”

“Có mai phục?”

Thượng Nhạc Nhạc ngờ ngác nhìn xung quanh, nhưng vì kinh nghiệm chiến đấu chưa đầy đủ nên cậu căn bản không chú ý tới phía trước có người. Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên lao ra, ôm lấy eo cậu, sau đó một con dao găm sắc bén đâm thẳng vào eo cậu!

“Đang đang đang!”

Cơ giáp hợp kim phát ra một loại âm thanh kim loại va chạm, mà Thượng Nhạc Nhạc còn chưa kịp phản ứng thì bên tai đột nhiên vang lên tiếng gầm

tức giận: “Cút khỏi người con trai tôi!”

Chương 663: Kết cục chọc giận Thượng Ất

Chương 663: Kết cục chọc giận Thượng Ất

Thượng Ất tức giận như một con mãnh hổ, mặc dù đã nhanh chóng đuổi tới, nhưng anh vẫn không kịp ngăn cản bóng người tấn công Thượng Nhạc Nhạc. May mắn, cơ giáp của Thượng Nhạc Nhạc được làm bằng hợp kim mạnh nhất, nên cho dù đối thủ tấn công chớp nhoáng nhưng nó không thực sự làm Thượng Nhạc Nhạc bị thương mà chỉ để lại hàng loạt vết lõm lớn nhỏ trên cơ giáp của cậu. Mà giây tiếp theo, Thượng Ất không hề do dự một cước đá bay thân ảnh đó.

“Ba ba, con... con không nhìn thấy hấn!”

Thượng Nhạc Nhạc từ dưới đất bò dậy, cúi đầu xấu hổ, cậu cũng rất rõ, nếu như vừa rồi sức mạnh đối phương mạnh hơn một chút thì có thể cậu đã mất mạng.

“Nhạc Nhạc đừng nói chuyện, khởi động chương trình kiểm tra của cơ giáp xem có bị thương không!”

Sắc mặt Thượng Ất xanh mét, nhưng vẫn cố gắng duy trì giọng điệu ôn hòa, chỉ là tim đập không ngừng, một lát sau nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

“Con không sao, chỉ là cơ giáp bị một chút hư hỏng, phải mất 30 phút để tự sửa chữa...” Giọng nói của Thượng Nhạc Nhạc càng nói càng nhỏ, cuối cùng còn suýt chút khóc. Cậu có thể cảm nhận được ba ba cực kỳ tức giận, trong lòng không khỏi cảm thấy ủy khuất, chán nản, đưa mắt nhìn về phía bóng người đã tấn công mình.

“Anh ta có lẽ là người thoái hóa, con có thể sống sót dưới tay anh ta đúng là may mắn...”

Con trai không sao, tim của Thượng Ất cũng buông xuống, chuyển lực chú ý tới bóng dáng trước mặt.

Thân hình gầy gò như que củi, nhưng lại có cơ bắp săn chắc biến thái, cộng thêm khuôn mặt gầy gò và đôi mắt to lồi ra từ hốc mắt, người này giống như một xác ướp khô, nhìn trông cực kỳ kinh sợ.

Có điều, thứ khiến tâm trạng Thượng Ất nặng nề chính là ánh mắt của người này. Ánh mắt này hơi mang một chút trí tuệ của con người, nhưng tròng mắt trắng lại chứa đầy mạch máu đỏ, khi nhìn hai cha con họ, một tia tham lam và dữ tợn trời sinh phát ra khiến cho người ta hoảng sợ.

Tất cả biểu hiện đều chứng minh, đây là một con người thoái hóa, một con người thoái hóa có trí tuệ con người. Điều duy nhất k

hác với người thoái hóa mà Thượng Ất từng gặp là người thoái hóa này có khuôn mặt Tây Á, trông rất khác so với người Trung Quốc.

Tại sao lại có người thoái hóa xuất hiện ở đây? Còn có những thân ảnh ở xung quanh, lẽ nào đều là người thoái hóa sao?

Thượng Ất cau mày lại, anh không sợ người thoái hóa mà chỉ là đang thắc mắc tại sao người thoái hóa thích ăn thịt như mạng không đi săn trâu mà lại đi giúp đám trâu này đối phó Thượng Nhạc Nhạc?!

“Anh tên là gì?” Thượng Ất chậm rãi đi tới bên cạnh người đàn ông, đối phương lộ ra vẻ cảnh giác, miệng hơi nhếch lên hé ra cái răng sắc bén bên trong: “An cách lập lộ xuất nha!”

“Tiếng Mông Cổ?” Thượng Ất chẹp chẹp miệng, quay đầu nói với Thượng Nhạc Nhạc: “Anh ta đang nói cái gì?”

“Anh ta nói anh là ai?” Thượng Nhạc Nhạc chân thực dịch lại, trong có giáp có một hệ thống tự động nhận dạng ngôn ngữ, khi người thoái hóa nói từ đầu tiên, máy tự động dịch từ đó cho Thượng Nhạc Nhạc.

“Tôi là ai?” Thượng Ất lạnh lùng liếc người thoái hóa, xoạt một tiếng, Tinh Vực Cốt Dao xuất hiện trên tay, dao mang màu xanh lóe lên trước mặt đối

thủ: “Nói với anh ta, anh ta không có tư cách hỏi chúng ta, nói nhiều nữa cũng là phí lời, ba sẽ lập tức giết anh ta và tất cả người thoái hóa!”

“...”

Không khí căng thẳng lan tràn trong không trung, Thượng Nhạc Nhạc không nói nên lời nhìn Thượng Ất, trong lòng thầm nói: “Ba của con ời, ba cũng quá bá đạo rồi đó, người ta chỉ là đang hỏi tình hình của chúng ta mà thôi, ba đã muốn giết tất cả người của họ? Thảo nào giáp quan ở thành phố Tổ Ưng đều ở sau lưng gọi ba là ác ma, khi chiến đấu ba đúng thật là không nói đạo lý mà!”

Lắc đầu, Thượng Nhạc Nhạc nói với đối phương những lời của Thượng Ất, đối phương lo lắng nhìn Thượng Ất, một lúc sau, lại phát ra những tiếng liên thoảng, Thượng Nhạc Nhạc nghe thấy sắc mặt liền trở nên phức tạp.

“Ba ba, anh ta nói đây là nhà của họ, những con trâu kia là họ nuôi... Ba ba, hình như chúng ta làm sai rồi!”

Thượng Nhạc Nhạc giải thích càng làm cho Thượng Ất mơ hồ, ai cũng biết rằng người thoái hóa bẩm sinh rất thích giết người, những con trâu này giống như cá trước mặt mèo, ai đã nghe thấy là mèo không ăn cá mà còn nuôi chưa? Đùa thôi đúng không?

“Ba ba, anh ta còn nói chúng ta mau chóng đi đi, nếu không lát nữa người cùng tộc của anh ta tới, nhất định sẽ không tha cho chúng ta đâu!” Thượng Nhạc Nhạc tiếp tục nói, nhưng không ngờ sau khi nghe thấy sắc mặt Thượng Ất đột nhiên trầm xuống: “Không tha cho chúng ta? Ba còn không định tha cho bọn họ đây? Trong mặt thế kẻ mạnh áp đảo kẻ yếu, cho dù những con trâu này thực sự là họ nuôi, là chúng ta không đúng trước, nhưng anh ta cũng không thể vừa xuất hiện đã muốn giết con. Nếu như không có cơ giáp bảo vệ con, con cho rằng hai ba con chúng ta còn có thể đứng ở chỗ này nói chuyện sao?”

Thượng Ất nói rồi dùng tay chỉ vào con trâu to lớn nấp sau lưng người thoái hóa: “Nhớ lấy Nhạc Nhạc, ở trong mặt thế, bất kỳ những cái được gọi là đạo lý đều là dựa vào sức mạnh. Con muốn nói đạo lý với bọn họ, trước tiên phải thu phục được họ... đi giết con trâu lớn đó đi, giết nó trước mặt

người thoái hóa này, sau đó con sẽ phát hiện, con nói bất kỳ đạo lý gì họ cũng sẽ nghiêm túc lắng nghe!”

“Ba ba, như thế có được không, hay là buổi tối chúng ta không ăn thịt trâu nữa... dù sao con cũng không quá đói!”

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, so với sự quyết đoán của Thượng Ất, tam quan của cậu vẫn duy trì ở mức độ thiện và ác, rất ngại khi ở trước mặt chủ nhân của nó giết chết trâu của họ, luôn cảm thấy như thế có chút quá bá đạo rồi.

“Ha ha, con không ăn nhưng ba ba muốn ăn! Đi đi, đi giết con trâu đó, rồi chúng ta rời khỏi đây!”

Thượng Ất mỉm cười rồi xoa xoa đầu Thượng Nhạc Nhạc, đứa trẻ còn quá nhỏ, rất nhiều đạo lý không phải một hai câu nói là có thể nói rõ, chỉ có thể dùng hành động để dạy nó cách tồn tại trong những ngày mạt thế.

Chương 664: Kết cục chộc giận Thượng Ất (2)

Chương 664: Kết cục chộc giận Thượng Ất (2)

Nếu như người thoái hóa đã lựa chọn tấn công bọn họ thì nhất định phải trả giá, giết của anh ta một con trâu đã là rất khách khí rồi, theo tính khí lúc trước của Thượng Ất thì không đã giữ lại bất kỳ người thoái hóa nào.

“Dạ được... vậy con cố gắng nhanh chút!”

Thượng Nhạc Nhạc nói rồi cầm thanh trường kiếm hợp kim đi về phía yêu thú trâu, người thoái hóa thấy thế thì lập tức kêu la muốn xông lên, nhưng bị Thượng Ất lập tức ngăn lại: “Không muốn chết thì rút đi cho tôi, nếu không tôi sẽ một đao giết chết anh!”

“Chỉ lộ đại ngã phương đơn!”

Người thoái hóa có chút then hóa hóa giận, nhưng lại có chút do dự nhìn Tinh Vực Cốt Dao trong tay Thượng Ất. Người biết nhìn hàng đều biết, thực lực của người có thể phóng ra vũ khí năng lượng nhất định sẽ không yếu, đặc biệt là Tinh Vực Cốt Dao của Thượng Ất còn có đao mang màu xanh thì càng thêm thân kỳ mà kỳ dị.

“Kêu la cái gì, rút đi!”

Một đao chém qua, đao mang để lại những vết hằn sâu trên mặt đất. Phản ứng của người thoái hóa rất nhanh, chỉ bị đao quang quét qua vai, sợ chết khiếp né sang một bên, kinh hãi nhìn Thượng Ất.

Thực lực chênh lệch quá lớn, lúc này nếu Thượng Ất không thu tay thì có lẽ anh ta đã bị kẹp chết rồi. Nếu không phải sợ hiện trường má máu me, thì cây đao này đã có thể xẻ đôi hẳn, căn bản là không tránh được.

“Wa khả nha de lu!”

Người thoái hóa mở to mắt nhìn Thượng Nhạc Nhạc đi về phía con trâu lớn, trong miệng phát ra tiếng kêu không cam lòng. Xung quanh dần dần có động tĩnh của mấy bóng người, trong mắt người thoái hóa hiện lên một tia âm hiểm, đồng thời phát ra hàng loạt tiếng kêu la, nhất thời vô số bóng người lao về phía hai cha con Thượng Ất.

“Tên gia hỏa ngu xuẩn, các người thật sự cho rằng tôi không giết các người sao? Rút ra cho tôi, đừng làm phiền cuộc đi săn của con trai tôi!” Trước mắt hàng trăm thân ảnh người thoái hóa xấu xí như nhau lao tới, Thượng Ất đột nhiên thấy bức bối, cất Tinh Vực Cốt Dao đi, giây tiếp theo, cây cung Thao Thiết xuất hiện, hàng chục mũi tên phát sáng xuất hiện trong không trung rồi lao vào đám động, tạo ra một loạt tiếng gầm đinh tai nhức óc.

Tên sức mạnh sao, phiên bản nâng cao của cung Thao Thiết, một lần nữa phóng ra sức mạnh kinh hoàng. Sau khi ngôi sao nhỏ tiến hóa ra sức mạnh ngôi sao, Thượng Ất đã thành công tăng sức mạnh của các mũi tên năng lượng lên ít nhất bốn năm lần, sức mạnh ngôi sao này có thể tùy theo thời gian, lực độ, năng lượng mà thay đổi, mũi tên năng lượng vừa bắn ra lúc này chứa thuốc nổ đặc chế, có uy lực giống như hỏa tiễn của cơ giáp.

“Ồ ồ ồ!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, những người thoái hóa cuối cùng cũng nhận ra họ đã chọc giận phải đối thủ đáng sợ thế nào.

Không dám quay đầu lại những, những người thoái hóa còn sống liều mạng chạy trốn, nhưng rất kỳ lạ là tất cả những người thoái hóa này đều chạy về vùng một hướng giống như là có thứ gì đó ở đằng kia có thể bảo vệ họ.

“Ba ba, con giết con trâu này rồi, đây là nội đan... Ấy, chết nhiều người như vậy, lão ba người cũng quá ác rồi.”

Sau khi Thượng Nhạc Nhạc giải quyết đối thủ, trên tay cầm một viên nội đan của trâu thoái hóa trở lại. Thượng Ất lặng lẽ đi tới, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía người thoái hóa đang chạy trốn, dường như đang suy nghĩ gì đó. Mà lúc này Thượng Nhạc Nhạc phát hiện rằng người thoái hóa lúc đầu tấn công cậu đã cực kỳ đen đủi bị nổ, bây giờ đang khập khiễng liều mạng chạy.

“Dường như những người thoái hóa này đang chạy hướng về một thứ gì đó, nhưng nó không liên quan đến chúng ta, con trai, đi thôi...” Thượng Ất liếc mắt nhìn về phía thân ảnh người thoái hóa, vươn tay bế Thượng Nhạc Nhạc lên, đôi cánh ác quỷ lập tức giương ra lao thẳng vào không trung.

Nước Nga, mục tiêu đầu tiên của Thượng Ất trong chuyến đi này cách đây vài trăm kilomet, với tốc độ bay hiện tại, gần như không tới một giờ nữa là tới thì Thượng Ất sao có thể lãng phí thời gian trên những người thoái hóa này.

Đáng tiếc, một tình huống bất ngờ đã xảy ra, ngay lúc Thượng Ất bay lên không trung, một đám dây leo xanh mướt đột nhiên chui ra quấn lấy chân Thượng Ất như một con rắn khổng lồ.

“Ba ba, có quái vật dây leo màu xanh xung quanh chân ba!” Thượng Nhạc Nhạc nằm trên vai Thượng Ất nhìn thấy cảnh này rất rõ, lập tức kinh ngạc hét lên. Thượng Ất cảm nhận được sức mạnh to lớn dưới chân, cau mày nói: “Nhạc Nhạc bám chắc, chúng ta phải đi xuống!”

Vừa nói, thân thể Thượng Ất xoay người, hai cánh vỗ vỗ, nhanh chóng lao về hướng của dây leo màu xanh như chim ưng săn mồi.

“Ấy, ba ba, ba mau xem, cái thứ kỳ lạ trên mặt đất kia là gì vậy?”

Còn chưa xuống dưới đất, một thân ảnh khổng lồ, kỳ dị xuất hiện trước mặt hai cha con Thượng Ất. Nhìn từ trên xuống dưới, đầu thứ này hình như được bao phủ bởi những nhánh cây lộn xộn, bay xuống thấp mới phát hiện thứ đó hoàn toàn không phải cành cây mà đều là sừng trên đầu của quái vật!

Nai trắng... Thượng Ất nhìn chăm chú, quả nhiên không sai, đứng trước mặt anh là một con nai trắng, dây leo xanh biếc kéo anh từ trên trời xuống hoàn toàn không phải là dây leo mà là ngọc của con nai này!

Yêu thú nai trắng?

Thượng Ất vững chắc hạ xuống mặt đất, đặt Thượng Nhạ Nhạ sang một bên, toàn thân cẩn thận cảnh giác. Mất khoảng 10 phút nữa hệ thống cơ giáp của Thượng Nhạ Nhạ mới được sửa chữa xong, trong khoảng thời gian này, con yêu thú này đối với Thượng Nhạ Nhạ mà nói chứa đầy yếu tố không xác định được, Thượng Ất không thể mạo bất kỳ nguy hiểm nào.

“Con người, vì sao anh lại làm bị thương người dân của tôi?”

Nai trắng đột nhiên mở miệng, trong giọng nói có chút khàn khàn, nhưng Thượng Ất có thể nghe được rất rõ từng chữ, đây tuyệt đối là tiếng phổ thông của Trung Quốc.

“A, ba ba, con yêu nai này biết nói!”

Thượng Nhạ Nhạ ở bên cạnh ngọc nhìn nhìn nai trắng, cậu nghe giáo quan nói tất cả những con yêu thú biết nói đều rất đáng sợ, bởi vì chúng hấp thụ ít ntaas hàng triệu năng lượng mới có thể mở được khả năng nói của con người, không ngờ được là bọn họ có thể gặp phải một con ở đây.

Chương 665: Thần thú nai trắng

Chương 665: Thần thú nai trắng

“Đứa trẻ con người, xin đừng gọi tôi là yêu nai, theo như tôi biết, chữ yêu trong từ điển Trung Quốc của các người, đại biểu cho ý nghĩa cực kỳ không tốt!” Nai trắng chậm rãi nói, một tia tự hào hiện lên trong đôi mắt nó: “Vì vậy hãy gọi tôi là nai thần thảo nguyên, thần thú vĩ đại của thảo nguyên Mông Cổ, nai thần!”

“Nai thần thảo nguyên?” Thượng Nhạc Nhạc bị cái danh hiệu rất cao này làm cho sững sờ, không khỏi quay đầu nhìn Thượng Ất, Thượng Ất bình tĩnh nói: “Trong truyền thuyết Mông Cổ đúng là có hai thần thú, một con là thương lang, một con khác là nai thần thảo nguyên. Nhưng đó chỉ là truyền thuyết, tên gia hỏa này... chỉ là một con nai hoang dã biến dị vì một chút hoàn cảnh môi trường mà thôi.”

“Nai hoang dã biến dị? Một chút môi trường?”

Đôi mắt của nai trắng lập tức thêm một tia hàn khí, từ khi nó có trí tuệ đến nay, tất cả những người mà nó gặp đều phải tôn sùng nó như thần, chỉ có tên người Trung Quốc đáng ghét trước mặt nó bây giờ không những không có nửa phần tôn kính mà trong lời nói còn có những lời chế giễu, khinh thường nó!

“Ồ, con hiểu rồi, con nai lớn màu trắng này là một con thú thoái hóa, nó không giống với Tiểu Thanh Loan, Tiểu Côn Ngư còn có chú chim mập nhỏ đúng không?”

Thượng Nhạc Nhạc ngây thơ hỏi Thượng Ất, trong thành phố Tổ Ưng ba con cá côn bị bỏ lại đã trở thành thần thú hộ thành, bình thường Thượng Nhạc Nhạc cũng rất thích chơi với chúng. Nhưng theo tuổi tác lớn dần, ba con hậu duệ của cá côn này dần dần có nhận thức về lãnh địa, rất khó để nhìn thấy chúng như thế nào trừ khi chúng xuất hiện trong trận chiến.

Cẩn thận nhớ lại, Thượng Nhạc Nhạc một lần nữa khẳng định ba mình nói đúng, tuy rằng con nai trắng trước mặt này có thể nói chuyện, nhưng nó thiếu một chút linh khí, không thể gọi là thần thú.

Ánh mắt Thượng Nhạc Nhạc dần dần hồi phục bình tĩnh, kinh ngạc ban đầu khi nhìn thấy nai trắng bị thay thế bởi thờ ơ, khi nhìn nai trắng còn có chút buồn bực.

“Con người ngu xuẩn, các người thật sự chọc giận tôi rồi, tôi vốn không định làm các người bị thương, nhưng bây giờ xem ra nhất định phải cho các người ăn một chút khổ, nếu không những người dân đó của tôi sẽ rất thất vọng về tôi!”

Ngữ khí của nai trắng uy nghiêm, hai chiếc ngọc xuất hiện biến hóa kinh người, những chiếc ngọc dày đặc cứ không ngừng kéo dài ra, bao quanh người hai cha con Thượng Ất, nhìn giống như hàng ngàn con rắn độc.

“Thảo nguyên ban cho tôi sự phù hộ của thần linh, nó khiến tôi vô cùng mạnh mẽ và tự tin, mỗi một ngọn cỏ ở đây đều tiếp thêm sức mạnh cho tôi, đồng cỏ không khô, sức mạnh không kiệt... giờ tay chịu trời đi, con người kiêu ngạo!”

Theo tiếng gầm của nai trắng, những chiếc ngọc kéo dài nhanh chóng tụ lại, trong nháy mắt, một bức tường dày đặc được hình thành bên cạnh Thượng Ất và Thượng Nhạc Nhạc, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Thế mà lại là sức mạnh sinh mệnh? Xem ra ta đã đánh giá thấp mi rồi!”

Nhìn thấy ngọc kỳ dị ùn ùn kéo đến, Thượng Ất thù hồi vẻ mặt lãnh đạm, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Trong những trận chiến lúc trước, Thượng Ất từng gặp phải rất nhiều đối thủ có thể khống chế sức mạnh nguyên tố thiên địa, có thể dùng sức mạnh sinh mệnh để tấn công đối phương, nai trắng là con đầu tiên.

Thượng Ất có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh sinh mệnh đang không ngừng truyền vào ngọc... Cây cỏ, cành cây khô, tất cả các thảm thực vật giàu sức sống xung quanh nai trắng đang cố hết sức truyền sức mạnh sinh mệnh yếu ớt vào cơ thể nó.

Tích tiểu thành đại, góp gió thành bão... Cây cỏ tuy nhỏ nhưng số lượng nhiều, trong đồng cỏ này mọc lên vô số loại cỏ, còn nhiều hơn cả sao trong

vũ trụ nên khi chúng kết hợp lại với nhau tạo thành sức mạnh khiến người ta kinh sợ.

Cảm nhận được cỗ sức mạnh này, hai tay Thượng Ất khẽ run lên. Anh không hề sợ mà có chút hưng phấn, vài ngày nữa là sinh nhật con gái Thượng Tú Tú của anh, có một con thú cưỡi có thể khống chế sức mạnh sức sinh mệnh làm quà, nhìn thế nào cũng là một món quà không tệ!

Thượng Ất quyết định muốn thu phục con nai trắng này, làm quà sinh nhật cho con gái anh, đồng thời cũng muốn tập hợp thứ có lực chiến đấu đáng tin cậy cho trận chiến với Thần Tộc sắp tới.

“Nai trắng, ta biết mi sẽ không tin chuyện tiếp theo sẽ xảy ra, nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở mi, mi hoàn toàn không phải bị ảo giác, tiếp theo đây mi sẽ nhìn thấy cảnh tượng mà cả đời mi chưa từng thấy... phóng ra đi, sự phán xét hắc ám!”

Hét lên một tiếng, cơ thể của Thượng Ất bị cây cỏ xung quanh vây lại, sau đó đôi cánh ác quỷ bắt đầu phóng ra năng lượng hắc ám, bất cứ nơi nào nó đi qua cây cối nhanh chóng khô héo, giống như nham thạch đen nóng chảy, nuốt chửng tất cả những thứ mà chúng gặp phải.

5 năm qua, dưới sự giúp đỡ của Cao Vũ Hàm, đôi cánh ác quỷ của Thượng Ất đã biến hóa lớn về khả năng xé rách vết nứt thời không, không chỉ giữ được lâu hơn mà chiều dài cũng dài hơn.

Nói một cách đơn giản là bây giờ Thượng Ất có thể khống chế sức mạnh hắc ám với cường độ lớn hơn, đồng thời có thể tạo thành một vòng tròn năng lượng hắc ám giống hình dạng một cơn lốc xoáy nhỏ dưới sự khống chế của đôi cánh.

Sức mạnh sinh mệnh với sức mạnh hắc ám cùng va chạm trên một thảo nguyên thế này. Khi vòng tròn năng lượng hắc ám chạm vào dây leo màu xanh do ngạc của nai trắng tạo ra một mùi vị hủy diệt bay đến, nai trắng hét lên, ngạc nai càng liều mạng lắc lư, miệng kinh hoàng hét lên: “Anh đã làm gì tôi? Anh... anh không phải con người, anh là ác quỷ, ác quỷ đến từ địa ngục!”

“Không sai, khi ta chiến đấu, mọi người xung quanh ta đều gọi ta là ác quỷ...” Thượng Ất mỉm cười như một ác quỷ, chậm rãi đi về phía con nai trắng: “Có điều ta và những con người ác quỷ khác nhau, ta không chỉ muốn cơ thể của mi, mà còn muốn linh hồn của mi! Bây giờ quỷ trước mặt ta, thề trung thành với ta, nếu không ta sẽ khiến mi hiểu được thế nào là thống khổ thực sự!”

“Không thể nào!” Con nai trắng tỏ vẻ kiên quyết, những chiếc gạc khổng lồ trở lại hình dạng ban đầu: “Tôi là nai thần thảo nguyên, thần của mặt đất sẽ bảo vệ tôi, sức mạnh ác quỷ của anh không dọa được tôi đâu... a, mau buông tay, anh đã làm gì tôi?”

Chương 666: Thu phục nai trắng

Chương 666: Thu phục nai trắng

“Làm cái gì? Ha ha, ta chỉ là gieo xuống dấu vết của ta mà thôi, sao hả, thần mặt đất của mi sao không cứu mi ra khỏi sự đau khổ vậy?” Thượng Ất nhàn nhạp nói, đầu cánh mang theo sức mạnh hắc ám gõ vào trán nai trắng lần nữa, nhất thời một vết đen lan ra xung quanh với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Gia hỏa đáng chết, đầu tôi đau quá...” Nai trắng lắc đầu nguầy nguậy, nhưng sức mạnh hắc ám giống như một con giòi ở lưng vậy bất luận có dùng lực thế nào cũng không thể loại bỏ được. Tuyệt vọng, nai trắng ngửa cổ lên trên trời rống hét, nhìn Thượng Ất với ánh mắt hằn học, nói: “Đây là anh ép tôi, từ ngày ngục của tôi được sinh ra, chúng đã được chuẩn bị để diệt tất cả tà ma trên thảo nguyên này, hôm nay sẽ chính là ngày đó, ác quỷ, tiếp nhận sự phán xét của thần thảo nguyên đi!”

Không biết vì sao, giọng nói của nai trắng đột nhiên hơi thê lương. Nhưng đột nhiên trái tim Thượng Ất thắt lại, ngay trước mặt anh, một chiếc ngục của nai trắng đột nhiên rụng xuống, sau đó, giống như một vị tiên trong thần thoại, nó rụng xuống, bén rễ, nảy mầm, những chiếc ngục khổng lồ bén rễ trong đất với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, rồi lập tức nó lan rộng ra xung quanh hàng trăm mét, bao vây tất cả mọi thứ vào trong.

“Đông! Đông! Đông!”

Một vài quả màu xám có kích thước bằng nắm tay giống như một trái tim xuất hiện ở trung tâm của những chiếc ngục đang lan rộng, những quả này giống như một quả dâu tây được phóng đại hơn mười lần, nhưng màu lại xám ngắt, có một loại cảm giác ngưng trọng.

Nhìn chằm chằm vào mấy quả trái cây đột nhiên xuất hiện, trong lòng Thượng Ất đột nhiên căng thẳng, không phải cái gì khác mà chính là những trái cây này cho anh cảm giác bị đe dọa, như thể có thứ gì đó đáng sợ đang lén lút nhìn anh qua những quả trái cây này!

“Con người, đây gọi là thánh quả của thảo nguyên, là sức mạnh mà vị thần của thảo nguyên ban tặng cho tôi, dưới sự giám sát của nó, anh sẽ không

bao giờ đi ra khỏi được thảo nguyên này, trừ khi anh thề trung thành với tôi, trở thành nô bộc của thảo nguyên...”

“Nói cái gì? Trái cây có thể hút tinh hoa của sinh mệnh... còn có thảo nguyên tự thức tỉnh... Mặc dù nghe có vẻ khá thần kỳ, nhưng Thượng Ất tôi sao có thể trung thành với thứ quỷ quái này được... Loại sinh vật vừa mới có được trí tuệ như mi, căn bản không hiểu được cái gì mới là sức mạnh chân chính, bây giờ hãy để ta cho mi thấy một chút đi!”

Thượng Ất cắt ngang mấy lời làm nhảm không dứt của nai trắng, hai tay chấp lại, Trọng Kiếm Vô Công xuất hiện ở trong tay, đồng thời sức mạnh hắc ám được dẫn dọc theo cánh tay Thượng Ất từ từ truyền vào trong Trọng Kiếm Vô Công, vài giây sau, một thanh kiếm đen tuyền xuất hiện trước mắt nai trắng.

“Trảm!”

Đơn giản chém một kiếm, mắt nai trắng lập tức tròn tròn. Thanh kiếm màu đen trước mặt phát sáng, những trái cây màu xám bị đập dập từng quả một héo rũ, cho dù trong số chúng có một hai quả cổ găng ngăn kiếm quang bằng cách nổ tung, nhưng luồng khí tức sinh mệnh nồng đậm phóng ra trước mặt sức mạnh hắc ám giống như những con thiêu thân đang lao vào ngọn lửa, không giải quyết được vấn đề gì.

Khắc tinh trời sinh, Thượng Ất đang dẫn đường cho thế lực của thế giới khác không chút lưu tình nuốt chửng hình thức sinh mệnh vừa mới được hình thành trên thảo nguyên này, mà con nai trắng ban đầu vốn tự tin bây giờ đã sợ hãi đến mức không biết phải làm gì trước luồng kiếm khí màu đen quái dị, chỉ có thể đứng ngơ ngác nhìn thánh quả thảo nguyên nổ tung.

“Ba ba... đừng có chém nữa, con nai trắng đó khóc rồi!”

Thượng Ất đang đắm chìm trong khoái cảm hủy diệt, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói của Thượng Nhạc Nhạc. Ngước mắt lên, quả nhiên con nai trắng đang không ngừng rưng rưng, nước mắt rơi lã chã: “Tại sao lại thế này? Lẽ nào thế giới này đã bị ác quỷ chiếm lĩnh rồi, đến cả thần thảo nguyên cũng không thoát được sao?”

“Đừng khóc nữa nai trắng, vừa rồi là ta không tốt, nhất định phải giết con trâu đó của mi... Ta xin lỗi mi, mi đừng có đau lòng nữa, được không?” Thượng Nhạc Nhạc đưa tay vuốt ve chiếc ngác trên đầu con nai trắng giống như đang an ủi thú cưng.

“Nhưng mà tại sao lại thế này, rõ ràng tôi đã chuẩn bị tất cả để cùng thần thảo nguyên hồi phục lại ánh sáng của thế giới, những con người đã mất đi lý trí đó sau khi ăn thánh quả đã dần dần hồi phục... a a a a, tôi không hiểu tại sao lại như thế này!”

Nai trắng khóc cực kỳ đau lòng, cuối cùng nó gục đầu vào vòng tay của Thượng Nhạc Nhạc khóc thảm thiết, Thượng Ất nhìn thấy không nói nên lời... Nai thần thảo nguyên này là tim thủy tinh hả, gặp phải có chút đả kích như vậy đã khóc thảm thế này rồi?

“Không sao đâu, có ba ta ở đây, không có vấn đề khó gì mà không giải quyết được cả!” Thượng Nhạc Nhạc vỗ đầu nai trắng, tự hào nói: “Lần này ta và ba ta tới đây chính là để tìm những người mạnh để kết thành liên minh cùng nhau đối phó với những chiến binh người ngoài hành tinh độc ác, bởi vì sao băng phóng xạ mà có thiết kế đã gây ra sự đột biến của các sinh mệnh trên Trái Đất. Nai trắng, đi theo chúng ta đi, chúng ta sẽ giúp mi thực hiện nguyện vọng của mình.”

“Cậu nói là thật sao? Những con người điên cuồng và động vật đó là do người ngoài hành tinh làm ra?” Nai trắng ngừng khóc, ngáp ngừng nhìn Thượng Nhạc Nhạc. Thượng Ất đứng ở một bên, lạnh lùng nói: “Chúng ta có cần phải lừa mi không, còn nhiều lời nữa ta chém mi, nướng thịt ăn!”

...

Thu phục được nai trắng hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, cũng đã làm trì hoãn kế hoạch ban đầu của Thượng Ất. Có điều, nhìn thấy Thượng Nhạc Nhạc không mệt mỏi cười con nai trắng nhìn xung quanh, Thượng Ất đã yên tâm dựa vào hai chân mà đi về phía trước. Rất nhanh, trên thảo nguyên, bóng dáng hai người một nai dần biến mất, một đêm sau, bên ngoài căn cứ Petersburg của nước Nga, đột nhiên xuất hiện thân ảnh đám người Thượng Ất.

Cuối cùng Thượng Ất cũng đã đạt được mục tiêu đã định trước, căn cứ lớn nhất của nước Nga, căn cứ Petersburg!

Chương 667: Chuyện tốt của yêu gấu đen

Chương 667: Chuyện tốt của yêu gấu đen

Cuối cùng Thượng Ất cũng đã đạt được mục tiêu đã định trước, căn cứ lớn nhất của nước Nga, căn cứ Petersburg!

Petersburg, thành phố lớn thứ hai ở phía tây bắc nước Nga, nằm sát bờ biển và là đầu mối giao thông đường thủy quan trọng nhất của Nga. Trong thời đại hòa bình, thành phố này có dân số vài triệu người, được coi là thành phố đông dân và lớn nhất ở cực bắc trên thế giới, được mệnh danh là thủ đô cực bắc của nước Nga!

Bây giờ, Thượng Ất nhìn đám người Xi Lai Xi ở trung tâm thành phố và những các loại yêu thú tùy ý vừa đi vừa nói chuyện với nhau, liền nhíu mày thật sâu. Anh có thể nào cũng không ngờ được, căn cứ lớn nhất của con người ở nước Nga lại biến thành nơi con người và yêu thú cùng nhau tồn tại...

“Này, anh bạn, cái đầu của anh bị làm sao vậy, chủ nhân của anh ngược đãi anh?”

Đột nhiên, một cái đầu gấu đen to đùng chồm tới trước mặt con nai trắng, nhìn chăm chăm vào chiếc sừng bị gãy với ánh mắt kỳ dị, miệng ồm ồm nói.

“Đen... gấu đen? Yêu thú?”

Thượng Nhạc Nhạc cười ở trên người nai trắng, đột nhiên bị một con gấu đen to lớn lao tới dọa cho giật cả mình. Đợi khi nhìn kỹ mới phát hiện, đây không phải là một con gấu đen bình thường, ngoại trừ bộ lông đen bóng,

dấu vết nửa hình vầng trăng có màu vàng kim chói lọi trên ngực nó trông rất oai vệ... đây là một con yêu thú, không có bất kỳ nghi ngờ gì cả!

“Xì, yêu thú cái gì, ở căn cứ Petersburg chúng tôi, chúng tôi được gọi là thần sủng! Là thần linh ban cho con người, một người bạn giúp họ tiếp tục sống sót!” Gấu đen trợn mắt nhìn Thượng Nhạc Nhạc một cái, sau đó quay lại nói với nai trắng: “Anh bạn, anh vẫn còn chưa trả lời tôi, cái sừng bị gãy của anh là bị làm sao vậy, có phải là hai người này làm gãy không? Chỗ này của chúng tôi có pháp luật, tùy ý bắt nạt thần sủng sẽ phải nhận hình phạt rất nặng, thấp nhất cũng phải bị giam trong hầm băng bảy ngày!”

“Ừm... sừng của tôi... là tự tôi làm gãy, không sao đâu, cảm ơn anh!”

Nai trắng lén lút nhìn Thượng Ất một cái, trận chiến đấu trước sự khủng bố của Thượng Ất đã để lại một ám ảnh lớn cho nó, bây giờ nó không dám tùy ý chọc giận Thượng Ất nữa.

Gấu đen nhìn có vẻ hơi ngốc nghếch nhưng khả năng quan sát của nó lại nhạy bén đến không ngờ. Nó chú ý tới ánh mắt kỳ lạ của nai trắng, lập tức quay đầu lại, hai con mắt to đen láy nhìn Thượng Ất lạnh lùng nói: “Có phải là tự anh làm gãy hay không tôi không quản được, nhưng ở căn cứ Petersburg, địa vị của thần sủng giống con người, một khi phát hiện có người ngược đãi thần sủng, Gấu Đen tôi là người đầu tiên không đồng ý, hừ!”

Bị không tin tưởng, con Gấu Đen yêu to lớn vẫn tràn đầy chính nghĩa, Thượng Nhạc Nhạc không khỏi cúi đầu có chút cắn rứt lương tâm, phải biết là trong balo cậu còn có một cái đùi trâu chưa ăn hết.

Thượng Ất vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cậu, tiến lên đi tới trước mặt Gấu Đen yêu, không nói lời nào, mặt cũng không biểu cảm, yên lặng nhìn nó, trong mắt hiện lên một chút nghiền ngẫm. Qua một lúc, Gấu Đen yêu cũng không chịu nổi nữa, không biết tại sao, rõ ràng chiều cao của Thượng Ất còn không bằng nửa nó, nhưng lại khiến có cảm thấy cực kỳ áp lực, giống như là bị một con yêu thú viễn cổ nhìn chăm chăm!

“Anh... anh muốn làm gì, tôi biết các anh là người Trung Quốc, tôi có thể hiểu các anh đang nói gì... Mỗi một con thần sủng ở đây đều có thể hiểu

được tiếng người... Nhưng có một số người Nga thì không nghe được... Tôi nói, anh nhìn chăm chăm tôi làm gì, tôi...”

Khí tức vừa rồi nhanh chóng lướt qua, Gấu Đen yêu nói không rõ ràng, bàn tay và bàn chân khổng lồ của nó cứ lùi lại, bộ dạng thê thảm nhìn Thượng Nhạc Nhạc đang thích thú cười.

“Con gấu đen thật thú vị, ba ba, chúng ta mời nó dẫn đường cho chúng ta đi, có được không?” Thượng Nhạc Nhạc nói.

“Được rồi con trai, để con gấu đen yêu ngốc này dẫn đường cho chúng ta đi, chúng ta đi tìm một chỗ để nghỉ ngơi trước!” Thượng Ất âu yếm sờ đầu Thượng Nhạc Nhạc, quay lại nói với gấu đen yêu: “Bây giờ đưa chúng ta đi tìm một nơi nghỉ ngơi, đừng có giở thủ đoạn, cũng đừng có nhắc với tôi cái quy củ quỷ gì, đi thôi!”

“Dựa vào cái gì?” Sự uy áp từ Thượng Ất yếu đi, cuối cùng con gấu đen yêu cũng trở lại bình thường, không khỏi cảm thấy mất mặt vì sự nhát gan của mình, mấy chiếc vuốt sắc nhọn vung vẩy trong không trung: “Còn có tôi cảnh cáo anh đừng có gọi tôi là yêu thú, tôi là thần sủng cấp bốn ở Petersburg... ai da, bụng của tôi!”

Bụng của con gấu đen yêu đột nhiên đau đớn, hai con mắt to hơn bóng đèn của nó nhìn chăm chăm Thượng Ất, không rõ là lúc này có phải là Thượng Ất vừa đá nó hay không.

“Ta đã nhắc nhở qua mi là đừng có phỉ lời, cú đá này chỉ là cảnh cáo, mi còn lảm nhảm nữa, mi có tin là ta chặt đứt tứ chi của mi rồi hằm không?” Thượng Ất lạnh lùng nhìn gấu đen yêu, ánh mắt nhìn tới nhìn lui trên chân nó, gấu đen yêu đột nhiên sợ hãi rút tay lại, tim đập loạn như cái nồi đang sôi.

“Ta khinh, con người yêu nghiệt này tới từ đâu vậy? Dựa vào thực lực thần sủng cấp bốn của mình, đến cái bóng của đối phương cũng không nhìn thấy được... lẽ nào, thực lực của con người này đã đạt đến cấp độ thần vương?”

Trong lòng gấu đen yêu lẩn lộn, Thượng Ất đã đợi đến có chút sốt ruột. Anh không rõ thực lực của những người còn sống sót ở Petersburg thế nào,

nhưng nhìn từ dáng vẻ khoe khoang của con gấu yêu trước mặt này thì cái gì mà thần sủng cấp bốn cũng chỉ có thể mà thôi, nhất bữa một chiến binh cấp đội trưởng ở thành phố Tổ Ưng cũng có thể đánh chết nó, xem ra ở đây cũng không có cao thủ nào!

Nghĩ thế, Thượng Ất không khỏi có chút mất hết hứng thú. Mục tiêu cuối cùng của chuyến đi này là tìm kiếm những cao thủ ở khắp nơi trên thế giới và thành lập một liên minh Trái Đất để chiến đấu chống lại sự tấn công của Thần Tộc. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, có lẽ ở đây cũng không tìm được cao thủ nào cả... Bỏ đi, nghỉ ngơi một chút trước rồi nói, không được thì ngày mai lại đến Mosca, căn cứ lớn ở Nga.

Chương 668: Người sư tử

Chương 668: Người sư tử

“Anh... tên gia hỏa này anh, được, tôi đưa anh đến một nơi, xem anh có thể kiêu ngạo được nữa không!”

Gấu đen yêu giận dữ nghĩ, quay lại lén nói với nai trắng: “Anh bạn, đợi lát nữa tôi dẫn anh đi gặp thần thú đại nhân, anh nhất định phải nói tội ác mà con người này đã làm với anh ra, thần thú đại nhân sẽ làm chủ cho anh!”

“Thần thú đại nhân?”

Nai trắng cười khố, trong lòng thầm nói mi biết cái gì, lão tử chính là thần thú thảo nguyên còn không phải bị con người này làm cho ngoan ngoãn như bây giờ sao. Đợi lát nữa cái gì là thần thú đại nhân của mi khách khách khí một chút còn được, nếu như trở mặt động thủ thì có khổ cho các người ăn đó!

... ..

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của gấu đen, mọi người đi hết quảng trường căn cứ, hướng tới tòa nhà tráng lệ nhất ở đây. Trên đường đi, nhóm người kỳ lạ Thượng Ất đã thu hút không ít sự chú ý của người Nga và thần sủng,

nhất là khi nhìn thấy ánh mắt ai oán của gấu đen yêu nhắc nhở, rất nhiều yêu thú đi theo sau, ở sau lưng Thượng Ất nghị luận.

“Bọn họ đến từ đâu vậy, tóc đen, da vàng... hình như là người ở cái đất nước lớn ở phương đông kia! Còn có đứa trẻ loài người kia sao lại ngồi trên lưng nai trắng vậy, bọn họ không biết ngoại trừ chiến đấu, con người không được phép cười thú cưng sao?”

“Ừm, hai con người này có chút cổ quái, nhưng ánh mắt của tên gia hỏa Gấu Đen kia càng cổ quái hơn, mọi người nhìn thấy không, có một dấu chân trên bụng anh ta... Ta nhổ vào, chắc không phải là tên gia hỏa này đánh nó đó chứ!”

Trên bụng gấu đen yêu in một dấu chân rõ ràng, bên trên có một ít cỏ xanh được trộn lẫn với bùn vàng, thoát nhìn giống như một vòng tròn cỏ vậy.

Đám yêu thú đi theo phía sau Thượng Ất cảm thấy có gì đó không đúng lắm, ánh mắt của chúng bắt đầu thay đổi khi nhìn con gấu đen: “Sao lại thế này? Gấu Đen là một thần sủng cấp bốn, sức chiến đấu của nó ở quảng trường này cũng số một số hai, danh vọng cực kỳ cao... sao lại bị con người đá cho một phát mà còn không tức giận?”

Nhất thời, tiếng nghị luận càng nhiều hơn, một vài con yêu thú còn to gan tiến lại gần gấu đen và nhỏ giọng hỏi, nhưng chúng không ngờ rằng ngậm chặt miệng, không nói lời nào khiến đám yêu thú càng thêm hứng thú, dần dần có chàng chục con cùng đi theo sau Thượng Ất.

“Ba ba, những con yêu thú này... chắc không phải chúng muốn cùng nhau động thủ chứ?”

Thượng Nhạc Nhạc quay đầu nhìn lại đám yêu thú bò, cừu, chó sói sau lưng, trong mắt hiện lên vẻ căng thẳng. Ở một đất nước xa lạ, có một bầy yêu thú có trí tuệ đi theo sau rồi nhìn chằm chằm vào mình, không ai có thể bình tĩnh được. Có điều Thượng Ất lại coi như không có chuyện gì, cười cười, đưa tay xoa nhẹ đầu cậu rồi an ủi, nói: “Con trai, không cần căng thẳng, những con yêu thú này còn chưa biết sự lợi hại của ba ba con. Bọn chúng muốn làm rõ mọi chuyện, vừa hay một con yêu thú một viên nội đan, giết chúng năng lượng cơ giáp của con không cần phải lo lắng nữa.”

“Ừm, con không sợ đâu ba ba, con muốn trở thành một chiến binh vĩ đại như ba, con sẽ không bao giờ sợ những con yêu thú này!” Khuôn mặt nhỏ của Thượng Nhạc Nhạc căng lên, âm thầm nắm chặt nắm đấm nhỏ.

Lại đi thêm 5 phút nữa, cuối cùng mọi người cũng dừng bước trước một tòa nhà cao tầng, con gấu đen quay đầu lại, trong mắt mang theo vẻ khiêu khích: “Đây là khách sạn lớn nhất ở Petersburg, khách sạn nhà của thần sủng, xin mời vào nghỉ ngơi”!

“Nhà của thần sủng?”

Thượng Ất ngẩng đầu nhìn lên trên, mái vòm tròn trịa như chiếc mũ sắt, ngọn giáo nhọn sừng sững ở khắp các góc khiến nhìn tổng thể công trình rất uy nghi và to lớn, thể hiện nét kiến trúc đặc trưng của dân tộc Nga.

Chính giữa ngôi nhà cao tầng là cánh cửa bằng làm bằng gỗ gụ được bao bọc bởi 4 cột dày đối xứng, chính giữa cổng là chuỗi ký tự được in bằng ngôn ngữ của nước Nga. Không cần nghĩ nhiều, bốn chữ lớn này chắc là Nhà của thần sủng trong miệng gấu đen yêu.

Yên lặng nhìn một hồi, Thượng Ất chậm rãi nhìn về phía gấu đen yêu, trong miệng lạnh lùng bật ra vài chữ: “Mi thật sự muốn chết sao? Vậy được, ta thành toàn cho mi!”

“Đợi đã, tôi đã làm theo yêu cầu của anh đưa anh đến đây nghỉ ngơi, sao anh lại không nói đạo lý vậy?” Nhìn thấy khí tức nguy hiểm toát ra từ thân Thượng Ất, gấu đen yêu không khỏi lùi lại, lớn tiếng giải thích: “Còn có anh đừng tưởng tôi sợ anh, đến nhà của thần sủng, cho dù là chiến thần cấp chín mạnh nhất trong con người cũng không dám hỗn xược, đây là doanh trại tập trung thần sủng!”

“Nói đạo lý sao? Mi đưa ta đến nơi nghỉ ngơi của súc sinh, còn dám xin ta nói đạo lý?” Thượng Ất lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, dường như không muốn giải thích thêm, nhẹ giọng nói: “Thần sủng? Một đám dã thú cũng dám tự xưng là thần? Thật đúng là cười chết rồi, con người ở nước Nga các người chết hết rồi sao, lại để cho mấy con súc sinh các mi nhảy loạn trên đường phố thế này! Bỏ đi, ta không có thời gian để lãng phí trên người các mi, vừa hay

mấy ngày nay ăn thịt trâu đã hơi ngán, bữa tối đổi sang món chân gấu nướng đi!”

“Ừng!”

Một thân ảnh lướt qua, trước khi đám yêu thú xung quanh kịp phản ứng thì chúng đã nghe thấy tiếng con gấu đen hét lên, sau đó nhìn thấy gấu đen yêu nằm trên mặt đất, ôm lấy tay phải cuộn thành một quả bóng ở trên đất, lòng bàn tay nát bét trên mặt đất bên kia không ngừng phun ra máu.

“Nai trắng, đi nhặt chân gấu lên, buổi tối nướng ăn!” Thượng Ất nhẹ nhàng lau vết máu trên Tinh Vực Cốt Dao, vẻ mặt vẫn như thường, giọng nói lạnh lùng.

Nai trắng rung mình không dám nói nhiều, miễn cưỡng đi về phía chân gấu bị chặt đứt ra nằm trên mặt đất run rẩy, vừa cúi đầu, chiếc ngọc còn lại đã biến thành dây leo mềm mại, từ từ quấn lấy chân gấu.

“Anh... sao anh dám chặt tay của tôi... tôi liều với anh!”

Gấu đen yêu gầm lên một tiếng, thân hình đột nhiên vọt lên, thân thể nặng nề như ngọn đồi lập tức áp về phía Thượng Ất, tiếng chấn động không khỏi khiến Thượng Nhạc Nhạc che miệng, suýt chút nữa kêu lên.

Chương 669: Thần vương

Chương 669: Thần vương

Nhưng đúng vào lúc này, gấu đen yêu đang lao vào bất ngờ lại quay ngang sang, tốc độ nhanh đến mức vượt qua tất cả dự liệu của mọi người, ai cũng không ngờ được ý nghĩ thực sự của tên này không phải là muốn báo thù mà là muốn chạy thoát thân!

“Có chút thông minh, nhưng ở trước mặt ta chính là quá ngu ngốc, ở lại đây cho ta!”

Giống như đã nhìn thấu mọi chuyện từ lâu, Thượng Ất không vì hành động của gấu đen mà cảm thấy ngạc nhiên, ngược lại thành thạo đưa tay kéo cung Thao Thiết. Trong âm thanh rung động của dây cung Thao Thiết, một luồng sáng chói lọi phóng thẳng tới, không có chút cản trở nào đuổi kịp thân hình của gấu đen!

“Phù!”

Nặng nề ngã xuống đất, gấu đen im lặng, chỉ có máu gấu đặc quánh chảy ra khiến cho xung quanh toàn là máu.

Giết lập tức! Nghiền nát! Cú đánh không có bất kỳ hồi hộp nào!

Kể từ khi nắm giữ sức mạnh ngôi sao, sức mạnh Thượng Ất tăng lên rất nhiều. Nhưng điều khiến Thượng Ất có bước nhảy vọt chính là việc sử dụng sức mạnh Tinh Diệu của Tinh Nhuệ. Dựa theo khả năng tính toán, suy luận biến thái, Cao Vũ hàm đã tính toán một cách mới để sử dụng sức mạnh Tinh Diệu của Tinh Nhuệ, khiến sức mạnh ngôi sao trong cơ thể của Thượng Ất dần dần sáng lên trên bầu trời sao, thu hút sức mạnh của ngôi sao để luyện hóa cơ thể anh...

Vì vậy con gấu đen này thật sự rất xui xẻo, nếu ba ngày trước nó gặp Thượng Ất thì với thân hình cường tráng của nó cũng sẽ không chết thảm như vậy, nhưng đáng tiếc trong cơ thể Thượng Ất bây giờ có rất nhiều sức mạnh sao, giết nó thực sự dễ dàng hơn giết một con chó.

“Ôi trời ơi, Gấu Đen bị giết chết rồi, lần này lớn chuyện rồi!”

“Ở trước cửa Nhà của thần sủng giết chết thần sủng, con người này điên rồi sao, anh ta biết sẽ có hậu quả thế nào không?” “Hậu quả gì? Vua thần sủng Gullit nhất định sẽ khiến anh ta phải hối hận khi đến thế giới này! Xem đi, hai con người này nói không chừng sẽ bị Gullit làm tế phẩm, hiến cho thiên thần đó!”

Nghị luận ồn ào, những con yêu thú này nhìn Thượng Ất với ánh mắt đầy vẻ sợ hãi và đồng tình, nhưng vượt ra ngoài dự liệu của Thượng Ất, cái chết của con gấu đen không hề dọa bọn chúng chạy, dường như những con yêu thú này rất tin tưởng rằng sẽ có người tới giải quyết vấn đề này.

Nghe những lời nghị luận của đám yêu thú này, Thượng Ất yên lặng nhìn về cánh cửa Nhà của thần thú, đột nhiên cửa bên trong đẩy ra, một “người sư tử” sặc sỡ từ bên trong đi ra.

“Đầu người thân sư tử?”

Thượng Nhạc Nhạc kinh ngạc nhìn người sư tử chậm rãi đi tới, khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ kinh ngạc. Vẻ ngoài này nhìn thì có vẻ không khác gì một con sư tử, nhưng con quái vật có khuôn mặt hình người này cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn lại. Mà khi ánh mắt của nó dừng trên xác của con gấu đen, đôi mắt người sư tử lập tức trở nên sắc bén, một khí tức uy quyền lướt qua.

“Mi giết?”

Ngữ khí của người sư tử có chút cổ quái, mang theo sự chấn kinh và hoài nghi. Gấu đen là khách thường xuyên ở đây, người sư tử biết rất rõ thực lực của nó, khó có thể tưởng tượng rằng chuyện bị con người giết chết ngay lập tức thể này lại xảy ra trên người nó.

Nhưng sự thật chính là như thế, là cánh tay phải của vua của thần sủng Gullit, người sư tử ý thức được hôm nay mình gặp phải một con người không hiểu quy củ nhưng mạnh mẽ.

“Ta giết đấy, mi có ý kiến không?” Thượng Ất lạnh lùng nhìn người sư tử, không biết tại sao, đối với cái khuôn mặt con người này của nó rất bức bối.

Biến thành hình dạng con người là một trở ngại trong quá trình tiến hóa của yêu thú, lúc đầu ở căn cứ Tổ Ưng, Tiểu Li đó có thiên phú cực cao, dưới sự thúc đẩy của màn sương đỏ, nó là người đầu tiên có khả năng biến hình. Nhưng rất hiển nhiên, nước Nga chưa trải qua sương mù đỏ, tuy rằng yêu thú ở đây cũng đi phương hướng biến hóa, nhưng rõ ràng tốc độ rất chậm, mà bộ dạng miễn cưỡng hóa hình trông rất đáng sợ, điều này làm cho Thượng Ất cảm thấy rất khó chịu.

“Ha, ngữ khí khá to đấy!” Dường như người sư tử rất kiên nhẫn, thấy giọng điệu Thượng Ất không tốt nhưng cũng không để ý, nhếch miệng cười nói: “Là một thủ hạ của vua thần sủng, anh giết hại đồng loại của tôi ngay trên đường, anh nói tôi có ý kiến gì không? Có điều tôi rất tò mò, lẽ nào gia hỏa

Gấu Đen kia không nói với anh quy của của căn cứ Petersburg sao? Anh giết thần sủng, đồng nghĩa với việc khiêu khích con người và thần sủng trong căn cứ Petersburg... anh lợi hại ở chỗ nào mà dám tự tin đến vậy?”

“Mi thử là biết rồi!” Thượng Ất nhìn người sư tử, đột nhiên mỉm cười, quay người lại nói với Thượng Nhạc Nhạc: “Con trai, tối nay thêm một món, đầu sư tử om, thế nào?”

“Không... không cần đâu ba, con nhớ đầu sư tử om là làm từ thịt viên... Ba ba, chắc không phải là ba muốn ăn đầu gia hỏa này đó chứ? Nó... có hơi xấu!” Thượng Nhạc Nhạc không biết Thượng Ất đang nói đùa, còn tưởng rằng mình sắp ăn thịt đầu người sư tử, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ kinh hãi, đầu lắc như trống.

“Nói tôi xấu? Còn muốn om đầu tôi?”

Người sư tử sững sốt một chút, sau đó trên mặt hiện lên một tầng băng giá, trong mắt hiện lên vẻ độc ác.

Là một cánh tay của vua thần sủng Gullit, người sư tử dựa vào thân phận thần sủng cấp 7, cộng thêm với sức chiến đấu cường hãn, cùng với kỳ năng bùng nổ tiếng gầm độc đáo của sư tử, nó gần như có thể tung hoành ở khu vực này, nhưng bây giờ người đàn ông này lại đứng trước mặt mọi người muốn ăn đầu nó... Cuối cùng người sư tử cũng biết vì sao Gấu Đen lại chết rồi, loại nhục nhã này thực sự là thần sủng không chịu nổi, nhất là tính tình nóng nảy của tên gia hỏa gấu đen này, khẳng định là muốn động thủ ngay trên đường!

Người sư tử lầm tưởng rằng con gấu đen chết trận, nhưng không ngờ rằng nó đến cơ hội chạy thoát cũng không có, mà bây giờ nó đang từng bước từng bước đi về vực thẳm của cái chết.

“Con trai ta nói không sai... mi thật sự rất xấu...” Thượng Ất liếc nhìn người sư tử đang đến gần rồi lạnh lùng nói: “Có điều ta cũng không để ý lấy yêu đàn của mi, ít nhất thứ này cũng có chút tác dụng.”

Chương 670: Thần vương (2)

Chương 670: Thần vương (2)

“Ha ha ha, lấy yêu đan của tôi, khẩu khí của anh thật lớn, anh có biết tôi là ai không? Tôi...” Người sư tử đang nói, sắc mặt đột nhiên thay đổi, một đạo thân ảnh xẹt qua giữa hai mắt, nhanh đến mức nó còn không nhìn rõ đó là cái gì!

“Mi quá nhiều lời, không phải các mi tự gọi là thần sủng sao, ta cho mi một cơ hội gọi chủ nhân loài người của mi ra, nhìn đám súc sinh các người người không ra người nói chuyện, thật khiến ta bức bối!”

Hai bên nhanh chóng áp sát, nhưng lần này Thượng Ất không lấy ra vũ khí gì mà là chuẩn bị đối phó với người sư tử bằng tay không.

Thượng Ất không còn nhiều thời gian để lãng phí trong những trận chiến vô nghĩa nữa, một con người có thể quyết định và đủ thông minh mới là người Thượng Ất muốn gặp. Đương nhiên Thượng Ất cũng không mang tâm thái hy vọng, dù sao từ khi đến Petersburg anh cũng chưa nhìn thấy một con người cao thủ nào, điều này khiến anh rất thất vọng.

“Hừ, muốn gặp chủ nhân con người của tôi? Anh còn chưa xứng, bước qua được cửa này của tôi rồi nói!”

Thượng Ất bày rõ bộ dáng coi thường mình, khiến người sư tử then quá hóa giận. Thân hình to lớn duỗi ra, thân thể nguyên bản to lớn như một cỗ xe tải đột nhiên mở ra khí thế hung hãn lao qua.

“Đã nói cho mi cơ hội cuối cùng... bản thân mi không tự mình nắm lấy vậy thì đừng có trách ta!”

Duỗi cánh tay sắt ra, Thượng Ất tùy ý vẫy vẫy, trong chốc lát người sư tử cảm thấy cổ họng thắt lại, thân thể đột nhiên bay lên không trung, sau đó nặng nề đập xuống đất, nền gạch xanh lam rắn chắc đột nhiên bị đập thành một cái hố to lớn.

Khóa cổ rồi đánh ngã qua vai!

Một chiêu thức rất phổ biến trong kỹ thuật chiến đấu của Trung Quốc, sau khi Thượng Ất sử dụng đã thể hiện được sức mạnh phi thường và hiệu quả

chấn động lòng người. Đường đường người sư tử thần sủng cấp bảy, nhưng lại bị anh ném xuống như bao cát, thê thảm không tưởng được.

“Ừng!”

Một tiếng động lớn vang lên, những con yêu thú xung quanh phát ra âm thanh chấn kinh. Mấy trăm con yêu thú lớn nhỏ, nhìn chăm chăm vào người sư tử đang chật vật đứng dậy, lúc này ánh mắt đang mở to không khỏi ngẩn ngơ.

Nhà của thần sủng, nơi mà tất cả dã thú đều tự hào nhất, đại diện cho vinh quang và địa vị của yêu thú, cứ như thế mà xảy ra một màn bị người khác vả vào mặt ngay ở nơi công cộng, bộ dạng bi thảm của người sư tử khiến tất cả yêu thú hít vào một hơi khí lạnh... Con người này quá hung tàn rồi, thế mà lại đá về phía đông quần người sư tử!

Không sau, Thượng Ất bây giờ trông rất giống mấy tên côn đồ ở đường phố đánh nhau, đấm đá không có chiến thuật nhưng nhìn vào thấy ớn lạnh. Đặc biệt là âm thanh đấm đá vào thịt và tiếng kêu gào của người sư tử, càng là mang theo hiệu quả bầu không khí hiệu ứng âm thanh, một đám yêu thú nhìn thấy mắt to mắt nhỏ ngây ngốc đứng tại chỗ không biết phải làm sao.

Mà đúng vào lúc này, một giọng điệu đầy tức giận đột nhiên truyền đến, sau đó một bóng người xinh đẹp không ngừng lao thẳng về phía sau lưng Thượng Ất!

“Ba ba, cẩn thận phía sau lưng!”

Giọng Thượng Nhạc Nhạc đầy lo lắng, cậu nhìn người trên tay cầm vũ khí đen giống như roi đang hung hãn lao về phía Thượng Ất, trong cơn kinh ngạc tức giận khí huyết dâng lên, cơ giáp chớp mắt bao phủ toàn bộ cơ thể, phóng ra sức mạnh mạnh mẽ bay về phía bóng người đang lao đến.

“Thứ không biết tự lượng sức, dám gây chuyện ở Petersburg của chúng tôi, các người chán sống rồi hả! Cút ra cho tôi!”

Giọng của người đến ngọt ngào, dáng người cực kỳ nóng bỏng nhưng không ai trong số này có thể theo kịp thân thủ đáng sợ của cô. Thượng

Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy chiếc roi dài màu đen lơ lửng trên không trung, ngay sau đó chiếc roi kia bị một tia sét đánh trúng, lập tức mất đi động lực, tỏa ra mùi khét lẹt.

“Sự tức giận của sấm sét! Thần vương tấn công!”

Chiếc roi của người phụ nữ rơi xuống đất, đám yêu thú cũng lộ ra thần sắc chấn kinh. Bọn chúng đều không ngờ được, người phụ nữ lao tới này lại có sức mạnh thần vương, có thể có câu thông với sức mạnh của trời đất, thật đúng là không thể tưởng tượng được.

Trong Petersburg có tất cả 13 vị thần vương, tương ứng với mười ba thần súng từ cấp bảy đến cấp tám, chúng cùng nhau khống chế sự sống chết của hàng triệu con người ở Petersburg.

Kalifuwa ở trong mười ba thần vương xếp hạng thứ bảy, sức mạnh của cô ấy thuộc hàng trên trung bình. Đương nhiên, bên ngoài chỉ là xếp hạng, thứ hạng của các thần vương ở Petersburg không chỉ phụ thuộc vào sức mạnh của bản thân mà còn phụ thuộc vào sức mạnh chiến đấu của thần súng.

Vận khí của Kalifuwa rất bình thường, thần súng người sư tử của cô ấy vừa được thăng lên cấp bảy, thêm vào đó tham lam khuôn mặt con người, lấy một phần bộ phận sinh mệnh để tạo hình khuôn mặt của mình, nếu nói đúng ra cũng ảnh hưởng không nhỏ đến tổng thể xếp hạng của người sư tử của Kalifuwa.

Phải biết là, Kalifuwa là người duy nhất trong các thần vương có thể câu thông với sức mạnh của sấm sét, chỉ đơn giản so sánh lực phá hoại của sấm sét thì tuyệt đối có thể đứng trong top ba. Cộng thêm khí thể hung hãn, nơi Kalifuwa xuất hiện tuyệt đối là cấm địa mà không ai dám lại gần.

Bây giờ, người sư tử của Kalifuwa bị Thượng Ất đánh giữa đường phố, mà Thượng Nhạc Nhạc không biết tự lượng sức lao ra ngăn cản cô, cô đương nhiên là không hề khách khí mà sử dụng sức mạnh sấm sét, sức mạnh sấm sét to lớn mà khủng bố lập tức đánh Thượng Nhạc Nhạc bay ra ngoài.

“Nhạc Nhạc!”

Khóe mắt Thượng Ất căng lên, một cổ khí tức bộc phát, giây tiếp theo thân ảnh anh lập tức ôm lấy Thượng Nhạc Nhạc!

“Ba ba, con... con không sao... khụ khụ, chỉ là thân thể con tê dại không cử động được... người phụ nữ này đánh lén ba, con muốn ngăn cô ta nhưng không thành công, con thật là vô dụng... khụ khụ.”

Cơ giáp Cao Vũ Hàm cải tạo lại có sức phòng thủ rất mạnh, thông thường, vài nghìn vôn căn bản sẽ không làm Thượng Nhạc Nhạc bị thương được. Nhưng sức mạnh sấm sét của Kalifuwa rất mạnh, cô có thể tập hợp các ion điện tự do trong không khí tạo thành một dòng điện có thể phóng ra một dòng điện cao tới hàng chục nghìn vôn chỉ trong vài giây, chạm vào người bình thường sẽ lập tức biến thành than, điều này còn đáng sợ hơn so với bị đốt bằng lửa.

Chương 671: Tất cả bao nhiêu thần vương

Chương 671: Tất cả bao nhiêu thần vương

“Đừng nói nữa, nghỉ ngơi cho tốt, ba ba biết con đã cố gắng hết sức rồi...” Thượng Ất cười cười vỗ vỗ vào bàn tay Thượng Nhạc Nhạc, rồi lấy một viên thuốc trị thương làm từ nội đan yêu vương cho cậu nuốt xuống, sau đó quay đầu lại gọi nai trắng đi tới, nhẹ giọng nói: “Chăm sóc tốt con trai ta, có chút sai sót nào, mi hiểu rõ sẽ có hậu quả gì rồi đó!”

“Ừ... vâng, tôi nhất định sẽ bảo vệ tiểu chủ nhân, ngài... ngài, yên tâm đi!”

Nai trắng toát mồ hôi lạnh, ánh mắt tràn đầy sát ý của Thượng Ất khiến nó sợ tới mức suýt chút nữa đến nước tiểu cũng không giữ được. Nai trắng lén nhìn người sư tử và người phụ nữ kia, trong lòng thầm thở dài, e là tiếp theo đây hai người này sẽ thảm rồi, sự khủng bố của người chủ nhân ở trước mặt này là điều các người chưa từng thấy!

“Hừ, tộc thú nhát gan, mi thế mà lại có thể nói tiếng người, có nghĩa là mi có trí tuệ, tại sao lại phải sợ con người này?” Kalifuwa lạnh lùng nhìn nai

trắng, ánh mắt khinh thường. Ở trong Petersburg, sủng vật có thân phận như con người, ngay cả khi đối mặt với chủ nhân của mình, nó cũng không cần phải lộ ra bộ dáng hèn nhát như vậy... Có thể là con nai trắng này trời sinh nhút nhát, Kalifuwa quyết định dạy cho Thượng Ất một bài học và để nai trắng thoát khỏi nanh vuốt của anh ta.

“Liên quan gì đến cô, rút ra đi, đừng đến làm phiền tôi!”

Trợn trắng mắt, nai trắng thận trọng tránh xa Kalifuwa. Không phải nai trắng sợ, dựa vào sức mạnh sinh mệnh thảo nguyên chứa trong chiếc sừng của mình, nai trắng tin rằng sức mạnh của tia chớp vừa rồi căn bản không thể làm nó bị thương.

Nai trắng lo lắng là lẽ như Thượng Nhạc Nhạc xảy ra chuyện gì, chắc chắn Thượng Ất sẽ nổi giận với nó, không chừng còn sử dụng sức mạnh hắc ám đáng sợ đó, ở đây có mấy người tính mấy người, đoán chừng không ai có thể sống sót.

Vì vậy đối diện với lời tuyên bố gần như ngu ngốc của Kalifuwa, nai trắng chỉ có thể ở trong lòng mắng ngu ngốc, chân không hề khách khí lùi ra, đồng thời phóng sức mạnh sinh mệnh ở trong ngạc ra từ từ chữa trị cho Thượng Nhạc Nhạc.

“Mi... hừ, thú tộc gan bé như chuột, xem ra mi cũng không xứng gia nhập tộc thần sủng chúng ta, thần vương Kalifuwa ta xem như nhìn nhầm rồi...” Kalifuwa cúi kính, nhưng còn chưa đợi cô trút cơn giận của mình, Thượng Ất đột nhiên cắt ngang lời: “Kalifuwa tôi hỏi cô, ở trong căn cứ Petersburg này có bao nhiêu thần vương giống như cô? Bây giờ đều đang ở đâu?”

“Thần vương? Ở đâu?” Kaifuwa bất ngờ nhìn Thượng Ất, sau đó dường như đoán được điều gì đó, nở nụ cười tự hào nói: “Người nước ngoài, cuối cùng mi cũng biết sợ rồi? Yên tâm, mười ba vị thần vương của Petersburg chúng ta sẽ không lấy nhiều bắt nạt ít, một con kiến nhỏ như anh chỉ cần một mình tôi là đủ rồi!”

“Tôi đề nghị là cô vẫn nên gọi mười hai người còn lại cùng tới đi, nếu không tôi không dám bảo đảm là sẽ làm chuyện gì khủng bố với cô để ép

họ xuất hiện đâu...” Giọng nói Thượng Ất lãnh đạm, dường như trong ánh mắt có ngôi sao đang lấp lánh.

Những người quen biết Thượng Ất đều biết rằng đây là dấu hiệu báo trước cho sự bạo phát sức mạnh ngôi sao. Thượng Nhạc Nhạc bất ngờ bị thương khiến Thượng Ất mất đi sự kiểm soát lý trí cuối cùng, lúc này sức mạnh ngôi sao không ngừng lao tới tứ chi anh, khí tức đáng sợ vẫn luôn bị đè nén bây giờ bao trùm lên tất cả yêu thú trong phạm vi vài trăm mét xung quanh.

“Anh... hừm, đang nói khoác sao? Tôi vừa hay muốn xem một chút, chuyện anh gọi là đáng sợ rốt cuộc là như thế nào! Sự tức giận của sấm sét, người phàm, run rẩy đi!”

Kalifuwa hoàn toàn bị chọc giận, cô lại vung roi lên lao về phía Thượng Ất, nhất thời, trong mắt tất cả yêu thú đứng xem đều có ánh sáng trắng, dọa cho bọn họ lùi hết lại đằng sau.

“Quá lợi hại rồi, không hổ là thần vương, loại sức mạnh khủng bố này đúng là vượt ngoài sức tưởng tượng!”

“Đúng vậy, sức mạnh sấm sét mạnh thế này, chắc là chỉ có vua thần sủng của Gullit mới có thể chịu được, người nước ngoài đó lần này thảm rồi, bị đánh trúng có lẽ đến xương cũng không còn.”

“Đó là chắc chắn rồi, con người ngu xuẩn đó, thần vương đại nhân Kalifuwa đã cho anh ta mấy cơ hội rồi, tự anh ta không cần trách ai đây? Ha ha, đợi để xem đi!”

...

Sức mạnh của cây roi đã thu phục được lòng của rất nhiều yêu thú. Không thể không thừa nhận Kalifuwa dùng sức mạnh sấm sét giống như thiên thần hạ phàm, roi sấm sét phát ra màu bạc dường như có thể san bằng một ngọn núi, huống chi là một con người?

Tất cả mọi người đều cho rằng Thượng Ất chết chắc rồi, không có gì bất ngờ cả!

Nhưng mà, bất ngờ thật sự phát sinh rồi... Xung quanh là sấm sét, Thượng Ất bước từng bước về phía trước, toàn thân có ánh sáng màu đen. Hai cánh ác quỷ ở bên hông bảo vệ vững chắc cơ thể anh, mặc cho cây roi sấm sét của Kalifuwa đánh xuống thì nó vẫn đứng yên, như thể sấm sét đánh xuống đó chẳng có tác dụng gì cả.

“Đây... đây sao có thể, anh... sao anh lại không sợ roi sấm sét của tôi? Còn có cánh của anh? Lẽ nào anh là ma thú sao?”

Nhìn thấy Thượng Ất từng bước tới gần, rốt cuộc Kalifuwa cũng biết sợ hãi, cô chưa từng thấy người nào có thể đối mặt với sự cuồng nộ của sấm sét mà không bị thương, ngay cả vua thần sủng Gullit đại nhân cũng không thể!

Do dự, Kalifuwa nhanh chóng lùi lại, nhưng phát hiện trước mắt hoa lên, giây tiếp theo Thượng Ất đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, đồng thời bàn tay to lập tức bóp chặt cổ cô!

Toàn thân Thượng Ất đầy khí tức hắc ám, dưới cơn tức giận, anh không quan tâm việc tiêu hao năng lượng hắc ám và giải phóng sức mạnh ngời sao. Vì vậy dưới sự chống lên của hai sức mạnh đáng sợ, Thượng Ất trở thành một con quái vật đao thương không nhập, ở trước mặt mọi người nhìn chằm chằm vào sấm sét và tóm lấy Kalifuwa.

“Cô có biết là mình sai ở đâu không? Cô không nên nhất chính là động thủ với con trai tôi, đồng thời một mình gánh lấy trách nhiệm này...” Giữ Kalifuwa trên cao, Thượng Ất lộ ra hàm răng lạnh như quỷ: “Hậu quả này cô đúng là không chống đỡ được, hơn nữa tất cả mười ba thần vương của các người ở chỗ này cộng lại cũng không chống đỡ được! Hôm nay, một đám ngu xuẩn các mi, đều đi chết cho tôi!”

Chương 672: Cuộc tàn sát lớn

Chương 672: Cuộc tàn sát lớn

“Rầm!”

Tiếng xương cốt từ từ vỡ nát truyền ra từ trong tay Thượng Ất, Kalifuwa liều mạng giấy dựa, giống như con cá thiếu không khí, cô chỉ có thể nhìn cổ mình biến dạng trong tay đối phương.

Cuối cùng, một giọng nói trong trẻo truyền đến, Kalifuwa cảm thấy sức lực trong cơ thể mình bị rút hết, sau đó cô nhanh chóng mất đi khả năng điều khiển tứ chi, thân hình mảnh mai mê người mềm như đậu phụ lơ lửng trên không trung, vô lực đung đưa.

Xương cốt gãy rời... Đường đường một thần vương, một thần vương chỉ cần vung tay có thể sang bằng ngọn đồi, cứ như vậy bị Thượng Ất nghiêm nhiên đưa lên vị trí cao rồi bóp chết. Sau khi Kalifuwa ý thức được điểm này, đôi mắt của cô trợn ngược lên, hồn cả người chết đi, để lại một đám yêu thú ở phía sau kinh ngạc đứng nhìn.

“Mẹ nó!”

Không biết yêu thú nào hét lên trước, sau đó không ít yêu thú chạy trốn, nhưng không ngờ tất cả tay chân đều trở nên vô lực, uy lực không bằng một nửa so với bình thường.

“Ta đã bảo để các người đi rồi? Làm người nhà ta bị thương, các người đều ở lại đền mạng đi!” Giọng nói lạnh lùng của Thượng Ất lan ra không trung, đám yêu thú sợ hãi run rẩy nhìn lên phát hiện không biết Thượng Ất đã bay lên trời từ lúc nào, tay đang cầm cây cung màu đỏ nhắm vào bọn họ, ánh mắt lạnh lùng như tử thần giáng xuống.

“Đừng giết chúng tôi, chúng tôi không hề làm người nhà anh bị thương, cầu xin anh tha cho chúng tôi đi!”

Đám yêu thú run rẩy van xin, chúng đều là những con yêu thú cấp cao, chúng cảm nhận được rất rõ ràng sự đe dọa phát ra từ cây cung Thao Thiết của Thượng Ất. Bọn chúng ý thức được người nước ngoài này thực sự có khả năng giết tất cả bọn chúng, mối đe dọa của cái chết khiến chúng bộc phát thói quen thú tính ngay tại chỗ.

“Muộn rồi, lúc các người đứng ở bên châm chọc muốn xem náo nhiệt của ta, kết cục chết của các người đã được định rồi. Bây giờ hãy tận hưởng

những gì ta ban cho các người... Mũi tên sức mạnh ngôi sao! Nổ tung cho ta!”

Ngón tay vừa thả, vô số mũi tên mang theo ánh sáng rực rỡ phóng xuống mặt đất, trong chốc lát, giống như động đất, sóng thần, quảng trường rộng rãi vài nghìn mét vuông trước cửa nhà của thần sủng bị một trận phát nổ bao trùm.

Tứ chi nát bét, máu chảy như nước, não... Những con yêu thú định dùng sức mạnh của mình chống lại sức mạnh của vụ nổ từ sức mạnh ngôi sao, nhưng sức mạnh hắc ám do Thượng Ất phóng ra đã làm suy yếu nghiêm trọng thân thể và sức mạnh phòng thủ của chúng, dựa vào sức mạnh thân thể chúng căn bản không thể chịu đựng được sức mạnh đáng sợ này.

Máu chảy thành sông, vô cùng thảm hại!

Sau khi Thượng Ất kết thúc màn bắn tên điên cuồng, trên quảng trường to lớn chỉ còn lại ba con yêu thú có thể đứng vững, một trong số đó là nai trắng đang bảo vệ Thượng Nhạc Nhạc, còn lại hai con cáo đỏ nhỏ nhanh chóng chạy đến bên cạnh nai trắng may mắn thoát được đại họa.

“Hú!”

Một trận lốc xoáy xuống mặt đất, Thượng Ất từ từ hạ cánh rồi đi thẳng tới chỗ nai trắng. Nai trắng cẩn thận mở ngực để lộ ra Thượng Nhạc Nhạc đang ngủ, thấy sắc mặt của Thượng Ất có chuyển biến tốt mới hồi phục được một ít huyết sắc.

“Chủ nhân, ở đây còn có hai con yêu thú, ngài xem xử lý thế nào...”

Thấy tâm trạng Thượng Ất bây giờ đã bình tĩnh, nai trắng xoay người đẩy hai con cáo đỏ ra ngoài. Hai con cáo đỏ này bị sợ hãi quá độ, hai cái đầu nhỏ lộ ra lén nhìn Thượng Ất, trong lòng hối hận vì sao phải đi xem nào nhiệt, bây giờ không biết có giữ được mạng không nữa.

“Cáo đỏ chân đen?”

Thượng Ất nhìn xuống hai con cáo nhỏ, hai con cáo nhỏ này có kích thước bằng với những con cáo bình thường, bộ lông màu đỏ rực rất đẹp. Cộng thêm với những sợi lông ngắn màu đen ở chân tay và mũi, Thượng Ất chỉ cần nhìn thoáng qua đã nhận ra đây là loài cáo đỏ chân đen phổ biến nhất ở Nga.

“Đại nhân... xin tha mạng, chúng tôi chỉ tò mò vậy xem, không nói bất kỳ lời nói không lễ độ nào với ngài và người nhà ngài, xin... xin ngài đừng giết vợ chồng chúng tôi!” Cáo đỏ van xin, đầu cúi thấp xuống đất, toàn thân run rẩy!

“Ừm, giúp ta thu thập nội đan của những yêu thú này lại, động tác nhanh lên chút, ta tha chết cho các người!”

Thượng Ất lãnh đạm nói, giết chết mấy trăm con thú và thần vương, cơn giận giữ của anh đã dịu đi rất nhiều. Quan trọng nhất là, bây giờ Thượng Nhạc Nhạc không nguy hiểm đến tính mạng, điều này khiến anh cảm thấy yên tâm. Còn về hai con cáo lọt lưới này, Thượng Ất cũng không để ý lắm.

“Vâng... vâng, bây giờ chúng tôi sẽ đi thu thập nội đan!”

Sau khi thoát chết, hai con cáo đỏ lập tức đi nhặt nội đan, nhưng đúng vào lúc này, cánh cửa nhà của thần sủng mở ra, một người đàn ông mặc quần áo bình thường chậm rãi bước ra.

“Làm phiền nhường một chút... tôi... a! Gullit đại nhân, chúng tôi không biết là ngài...”

Cáo đỏ ngẩng đầu đang định khuyên người đàn ông rời đi, nhưng không ngờ khi nhìn thấy mặt người đàn ông, nó lập tức hoảng sợ bủn rủn cả tay chân, suýt chút nữa thì ngã quỵ xuống đất.

Vua thần sủng Gullit đại nhân... Người được gọi là thần trong Petersburg lại cứ như thế xuất hiện trước mặt nó.

“Không cần căng thẳng, người đi sang bên kia trước, ta nói chuyện với con người đó một chút!” Gullit cười cười trực tiếp bước qua mặt con cáo đỏ đi về phía Thượng Ất.

Lúc này, trận chấn động của trận chiến lúc nãy gây ra đã lan ra khắp căn cứ Petersburg, không ngừng có con người và tộc thú không biết có chuyện gì không ngừng đến đây, nhất thời mọi người đều đổ xô ra đường, quảng trường trước cửa nhà của thần sủng chật ních bóng người tập trung đến đây.

“Là vua thần sủng Gullit đại nhân! Ấy, chỗ này xảy ra chuyện gì vậy, sao có nhiều thần sủng chết vậy?!”

“Tôi biết, vừa rồi có người nhìn thấy rồi, là người nước ngoài đứng cạnh con nai trắng đó làm đó!”

“Cái gì, người này điên rồi sao? Tàn sát thần sủng trước cửa nhà của thần sủng, anh ta không sợ chết sao?”

“Đúng vậy... đừng nói nữa, Gullit đại nhân đã qua đó rồi, lát nữa có kịch hay xem rồi!”

...

Nghị luận ầm ĩ, dưới sự chú ý của mọi người, Gullit giẫm lên một đồng hồ đơn, từng bước đi tới trước mặt Thượng Ất, đồng thời mang theo ánh mắt tán thưởng nhìn anh. Thượng Ất diễm nhiên đối mặt, ánh mắt không hề khách khí nhìn lại, chậm rãi đi về phía Gullit, có chút bất ngờ.

Chương 673: Tôi chọc chết anh

Chương 673: Tôi chọc chết anh

Một người trung niên rất bình thường... Mặt vuông, tóc ngắn, mũi không quá cao, miệng rộng, thậm chí phần bụng còn hơi nhô lên. Nếu không có hốc mắt sâu và làn da trắng đặc trưng của người Tây Á, thậm chí Thượng Ất sẽ có ảo giác rằng mình đang đối mặt với một ông chú trung niên thường thấy trên đường phố Trung Quốc.

“Đừng hiểu lầm, tôi không tới đây để bắt lỗi...” Đi tới trước mặt Thượng Ất, Gullit dang rộng lòng bàn tay, trên mặt nở nụ cười vô hại, nói: “Xin hỏi, anh đến từ Trung Quốc đúng không? Tôi có một chuyện muốn thỉnh giáo!”

“Thình giáo tôi một chuyện?”

Lộ ra thần sắc bất ngờ, Thượng Nhạc Nhạc cẩn thận nhìn Gullit, cậu phát hiện thế mà mình lại không nhìn thấu được thực lực của con người trước mặt này. Rõ ràng nhìn trông rất không có sức nguy hiểm, nhưng lại mang đến cho Thượng Ất cảm giác vô cùng nguy hiểm, người khác đừng đến gần.

Một người rất kỳ quái... Tiềm thức của Thượng Ất bật lên dị năng nhận biết, nhưng hai mắt đột nhiên mở to, kinh ngạc nhìn Gullit, miệng thì thầm nói: “Anh... anh không phải người, anh ta là rồng?”

Khổng lồ, cường tráng, xấu xí, tàn bạo... Một con rồng đen cực lớn có cơ thể năng lượng đột nhiên xuất hiện trước mặt Thượng Ất, khiến anh nhú mào kinh ngạc.

Khác với rồng khổng lồ trong truyền thuyết Trung Quốc, thân hình con rồng trước mặt Thượng Ất vừa giống con rồng đen có cánh trong truyền thuyết phương Tây, vừa giống một con thần lằn có hai cánh trên lưng.

Có điều dù sao nó cũng là hình rồng, sự xuất hiện đột ngột này vẫn dọa Thượng Ất giật mình, thân thể không thể không lùi lại, lạng lẽ bảo vệ Thượng Nhạc Nhạc.

“Chắc chắc chắc, đúng là khiến người khác giật mình, anh lại có thể nhìn thấy nguyên hình của tôi?” Gullit lộ ra thần sắc ngạc nhiên, gật nhẹ đầu, nói: “Không sai, trước khi hóa hình, tôi đúng là một con rồng, quê hương của tôi ở hồ Valia...”

Gullit chậm rãi nói, giống như một người bạn cũ đang trò chuyện với Thượng Ất. Thượng Ất vừa nghe, lông mày đột nhiên cau lại, ngắt lời đối phương: “Đợi đã, anh nói anh đến từ đâu? Hồ Valia... nghe hơi quen quen...” Nghĩ nghĩ, Thượng Ất lại nhìn đối phương, trong lòng chợt nhớ tới một bóng dáng quen thuộc – cây hương xuân lớn.

“Không trùng hợp thế chứ, mình nhớ 5 năm trước khi cây hương xuân rời khỏi Trung Quốc, nhắc tới hồ Valia có một thủy quái thần bí, đồng thời bắt nạt đối phương rất dữ... lẽ nào là con rồng bay trước mặt này sao?” Thượng

Ất trầm ngâm nhìn Gullit, thuận miệng hỏi: “Hắc Long, có phải là 5 năm trước anh đã gặp phải một cây hương xuân lớn không?”

“5 năm trước? Cây hương xuân... lớn?”

Hai mắt Gullit tròn xoe, ngón tay chỉ vào Thượng Ất cổ họng phát ra tiếng khè khè, giống như vì quá kinh ngạc mà cổ họng bị tắc nghẽn. Ngay lúc sau, anh ta nuốt nước bọt, ngạc nhiên lớn tiếng hỏi: “Anh... sao anh biết chuyện mà tôi định hỏi! Lẽ nào anh thật sự quen biết cái cây... kinh khủng đó? Mau nói cho tôi biết nó ở đâu, tôi đã tìm nó suốt 5 năm, nó cướp người tôi yêu đi đâu mất rồi!”

...

Thượng Ất trầm mặc không nói lời nào, nhưng trong lòng như muốn chửi tung đất trời lên, không ngừng lăn lộn: “Em gái nó, cái tên gia hỏa cây hương xuân này năm đó đã làm cái gì vậy? Thật sự bắt thủy quái ở hồ Valia đi rồi?”

“Đúng là tôi biết cây hương xuân đó, có điều anh... chuyện người anh yêu, tôi không rõ, bởi vì tôi cũng không thân với gia hỏa đó...”Thượng Ất cố gắng khống chế cảm xúc, nhẹ giọng nói với hắc long Gullit.

“Anh thật sự quen gia hỏa đó?! Quá tốt rồi! Quá tốt rồi, bao nhiêu năm, cuối cùng tôi cũng tìm ra manh mối rồi! Mau nói cho tôi biết cái cây đó ở đâu, mau lên!”

Gullit lộ rõ vẻ kinh ngạc trên mặt, anh ta bước tới nắm lấy cánh tay Thượng Ất, nhưng Thượng Ất đã nhẹ nhàng rút tay sang một bên. Gullit kinh ngạc “ồ” một tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía Thượng Ất lần nữa, cuối cùng về mặt tràn đầy nghiêm túc.

Là một con rồng đã sống hàng nghìn năm, hắc long Gullit chưa bao giờ thấy con người có thể dễ dàng thoát khỏi tay hắn một cách dễ dàng như vậy. Cái bắt tay vừa rồi trông có vẻ không bắt mắt, nhưng thực tế Hắc Long đã sử dụng năng lực độc nhất vô nhị của Long tộc. Long Vĩ, con người bình thường thì sớm đã bị dọa sợ, nhưng không ngờ Thượng Ất lại dễ dàng né tránh được như vậy.

“Anh đúng là rất lợi hại, không hổ là người đã giết chết thần vương...” Ổn định tâm lý, Hắc Long Gullit tỏ thái độ cung kính, chân thành nói: “Có điều tôi tha thứ cho mọi hành động vừa rồi của anh, nếu như anh vẫn chưa hả giận, vậy thì chỉ cần tất cả những tộc thú anh thấy ở trong tầm mắt, tôi có thể gọi họ đến tùy anh tàn sát, tìm kiếm nội đan... chỉ cần anh nói cho tôi biết tung tích của cây đại thụ đó!”

Nói rồi Gullit nhẹ nhàng vẫy tay, lập tức một người đàn ông cường hãn bước ra từ đám đông xung quanh, đến thẳng trước mặt Gullit quỳ xuống, khiêm tốn nói: “Vua thần sủng vĩ đại, xin hỏi ngài có gì phân phó?”

“Gọi tất cả những người thuộc tộc thú từ cấp bảy trở lên đến đây, chỉ cần con người này nhìn trúng, đều chủ động giao nội đan ra!”

“Cái gì? Gullit đại nhân, nếu như giao nội đan ra, chúng tôi sẽ mất đi sức mạnh, đừng nói duy trì hình dạng hóa hình, đến có thể sống sót hay không còn không chắc!”

Người đàn ông kinh ngạc nhìn Gullit với vẻ mặt khó hiểu. Cùng lúc đó, giọng nói của Gullit truyền đến những con thú xung quanh, lập tức gây ra một cuộc náo loạn. Một vài yêu thú có thực lực mạnh quay đầu bỏ chạy với vẻ mặt sợ hãi, nhưng chúng bị thủ hạ của Gullit chặn lại.

“Gullit đại nhân, tất cả chúng ta đều là thú tộc, con người này đã giết đồng tộc của chúng ta, thế mà ngài vẫn muốn giúp hắn có được nội đan của chúng tôi... tại sao ngài lại đối với chúng tôi như thế?” Đám thú kêu gào, quảng trường nhất thời vô cùng ồn ào. Thượng Nhạc Nhạc đang nằm ngủ trong ngạc bị âm thanh này chấn động, giữa hàng lông mày lộ ra thần sắc thống khổ, rơi vào trong mắt Thượng Ất, ánh mắt Thượng Ất lập tức hiện lên một tia dữ tợn.

“Mẹ nó, im miệng lại cho lão tử! Dám làm ầm ĩ nữa, ta bây giờ sẽ một đao giết hết các ngươi!”

Ánh kiếm hung tàn quét qua, Tinh Vực Cốt Dao để lại một vết đao sâu dưới mặt đất, đám dã thú xung quanh anh lập tức im lặng, lén nhìn Thượng Ất với vẻ mặt thống hận mà sợ hãi.

Chương 674: Anh cần nhắc làm tù tòng của tôi đi

Chương 674: Anh cần nhắc làm tù tòng của tôi đi

“Hắc Long, anh nghe rõ cho tôi, lão tử căn bản không biết cây hương xuân kia ở chỗ nào, cũng không cần anh giúp tôi lấy nội đan của đám yêu thú này! Bây giờ mang theo thủ hạ của anh rút đi cho tôi, nếu đánh thức con trai tôi, tôi bảo đảm tất cả các người hôm nay đều sẽ chết ở đây! Rút đi cho tôi!”

Lời nói lạnh lùng đập vào mặt Hắc Long Gullit, khiến Gullit run rẩy cả người, khi mắt hắn mở ra lần nữa, một luồng khí tức căm kình lập tức bộc phát.

Giống như gặp lại Thượng Ất từ đầu, Gullit nói từng chữ: “Anh vừa nói cái gì, trước mặt vua thần sủng Gullit, có giỏi anh nói lại lần nữa!”

“Nói lại lần nữa? Ha ha ha!” Thượng Ất đột nhiên bật cười, đặt một ngón tay lên trán Gullit, nói rõ ràng từng chữ: “Thần lẩn ngu xuẩn, bây giờ tôi cho anh một cơ hội cuối cùng, lập tức rút đi cho tôi, nếu không tôi giết chết anh!”

...

Không khí im lặng, ngay cả tiếng thở cũng không nghe thấy.

Lúc này, mấy vạn người tụ tập ở quảng trường đều nhìn chăm chăm vào ngón tay đang đặt trên trán Hắc Long Gullit, tập thể giống như đang gặp ác mộng, thân thể run lên.

“Mọi người... mọi người đã nhìn thấy chưa, con người đó thể mà lại dùng ngón tay... chọc lên trán Gullit đại nhân?! Tôi mù rồi sao? Đây nhất định không phải là thật, không phải là thật!”

“Tôi nhất định là bị mù rồi, trên thế giới này thế mà lại có con người dám sỉ nhục Gullit đại nhân, đây căn bản là không thể nào! Nhất định là ảo giác!”

“Ảo giác cái gì, con sói đó sợ đến đi tiểu ra rồi, cả người tôi đều là mùi sói, ai nằm mơ có thể ngửi thấy mùi vị rõ ràng như thế chứ?”

Hành động của Thượng Ất giống như một quả bom, những con thú ở xung quanh anh giống như đang nằm mơ vậy.

Là một Hắc Long, địa vị của Gullit ở trong căn cứ Petersburg bao năm qua giống như nhật nguyệt, anh ta dựa vào sức mạnh của loài rồng mạnh mẽ để đánh đuổi tất cả những con thú chưa có trí tuệ, dựa vào sức mạnh của chính mình để tiêu diệt những con người thoái hóa ở xung quanh đe dọa Petersburg, cho phép lũ yêu thú định cư ở Petersburg và có cơ hội chung sống hòa bình với loài người mạnh mẽ.

Ở khía cạnh nào đó mà nói, Gullit là vị cứu tinh của mọi người. Nếu không có anh ta lật ngược tình thế mấy năm nay thì sẽ không có tình hình Petersburg hòa bình, ổn định và phát triển như ngày nay. Vì vậy, khi ngón tay Thượng Ất chỉ vào mặt Gullit, tim của đám yêu thú giống như bị xuyên qua cùng lúc, tất cả mọi người đều không thể tin đây là sự thật!

Gullit cũng không dám tin, một con người sao có thể dùng ngón tay chỉ vào mình?

Ngây người nhìn Thượng Ất trước mặt, cổ họng Gullit đột nhiên phát ra một tiếng gầm dữ dội. Đây là khí tức độc nhất vô nhị của tộc Hắc Long, chỉ cần Gullit mở miệng, ngọn lửa có thể nấu chảy thép sẽ phun ra, thiêu rụi mọi thứ trước mặt anh ta thành tro bụi!

Nhưng mà Gullit kìm chế lại, cố gắng kìm nén hơi thở của ngọn lửa rồng, để ngón tay của Thượng Ất tùy ý chọc vào mình, vẻ mặt tái xanh, nói: “Con người, nếu như sự sỉ nhục này có thể khiến anh nói cho tôi biết tin tức của vợ tôi, Hắc Long Gullit tôi có thể để cho anh tùy ý làm nhục. Bây giờ mới nói cho tôi, cái cây đại thụ đó ở đâu, coi như tôi cầu xin anh!”

“Ây, đúng là một con Hắc Long trọng tình...”

Phản ứng của Gullit khiến Thượng Ất bất ngờ, không ngờ được là anh ta sẽ chịu đựng cho mình sỉ nhục để có thể biết được tung tích của vợ. Điều này khiến Thượng Ất nhớ lại cảnh năm xưa mình cùng vợ đi chạy nạn, loại tình cảm dựa vào lẫn nhau trong tuyệt vọng đó khiến đôi mắt anh từ từ dịu lại.

Thu ngón tay lại, Thượng Ất từ từ nhìn Gullit, chậm rãi nói: “Tôi thật sự không biết cái cây hương xuân lớn đó ở đâu, nhưng tôi có dự cảm, rồi cũng sẽ có một ngày tên gia hỏa đó sẽ tới tìm tôi. Nếu như anh đi theo tôi, có lẽ sẽ có cơ hội gặp nó!”

“Đi theo anh?” Hắc Long Gullit do dự nhìn Thượng Ất, hiển nhiên không rõ từ “đi theo” là có ý gì.

“Đúng vậy, đi theo tôi, làm yêu thú tùy tùng!” Giọng điệu Thượng Ất kiên định, không chút nghi ngờ.

Lần này đến nước Nga, cả đường đi Thượng Ất thật sự có chút thất vọng, lý do rất đơn giản, ngoại trừ nai trắng thì không có bất cứ một yêu thú hay con người nào mạnh mẽ.

Mà nhìn vào căn cứ Petersburg, có rất nhiều loại yêu thú linh tinh, con người mạnh mẽ thì nhiều nhất chỉ bằng Kalifuwa, không đáp ứng được tiêu chuẩn của người trợ giúp mà Thượng Ất tìm kiếm.

Chỉ có Hắc Long Gullit mới khiến Thượng Ất hài lòng một chút, long khí trên người đối phương rất mạnh, cho dù không đủ để Thượng Ất hài lòng nhưng cũng không đến nỗi. Quan trọng nhất là, Hắc Long Gullit sở hữu gen rồng mạnh mẽ, nếu khai quật được tiềm năng mạnh mẽ của nó, trong tương lai nó có thể trở thành trụ cột chống lại sự xâm lược của Thần Tộc.

Điều duy nhất khiến Thượng Ất lo lắng là sự kiêu ngạo của Long Tộc, vì vậy hành động khiêu khích vừa rồi của anh cũng là để khiến Gullit động thủ, để bản thân nắm lấy cơ hội thuyết phục anh ta... Không ngờ được là Gullit vì để tìm được tung tích của vợ mình, mà bỏ xuống tôn nghiêm, điều này thực sự vượt ngoài dự liệu của Thượng Ất, nó cũng khiến anh bỏ đi ý định tiếp tục làm bẽ mặt đối phương.

“Gullit tôi, vua Hắc Long vĩ đại, tuyệt đối không thể trở thành tùy tùng của loài người...” Không nằm ngoài dự kiến của Thượng Ất, Gullit lắc đầu, kiên quyết từ chối đề nghị của Thượng Ất, nhưng sau đó lập tức nói: “Nhưng nếu như anh có thể thuyết phục cây đại thụ đó thả vợ của tôi ra, tôi có thể cân nhắc trở thành thần sủng của anh, để anh cùng hưởng tuổi thọ lâu dài của long tộc tôi!”

“Thần sủng? Cùng hưởng tuổi thọ?”

Thượng Ất sững sờ một chút, trong lòng chột hiệu ý của Hắc Long. Tên gia hỏa này vì để tìm được tin tức của vợ mình lại có thể lấy sinh mệnh của long tộc ra chia sẻ với anh. Nhưng vấn đề là Thượng Ất cũng không cần sinh mệnh của long tộc.

Trong 5 năm qua, Cao Vũ Hàm đã sử dụng sức mạnh biến dị não mạnh mẽ để cường chế phá giải một phần cấu tạo gen của Tinh Nhuệ, không chỉ tìm ra được nguồn gốc gen của Thượng Ất và còn sử dụng những phương pháp đặc biệt để kéo dài tuổi thọ của Thượng Ất.

Chương 675: Anh cân nhắc làm tùy tùng của tôi đi (2)

Chương 675: Anh cân nhắc làm tùy tùng của tôi đi (2)

Nói không khoa trương chút nào, nếu Thượng Ất có thể liên tục hấp thụ sức mạnh ngôi sao để luyện hóa thân thể, tuổi thọ của anh có hơn một ngàn năm cũng không thành vấn đề. Vì vậy khi Gullit đề xuất cùng hưởng sinh mệnh, Thượng Ất không hề hào hứng mà còn cảm thấy buồn cười.

“Cùng hưởng sinh mệnh thì không cần đâu... Thế này đi, anh thu xếp cho chúng tôi một chút, tối nay anh cũng suy nghĩ cho kỹ ý kiến của tôi đi. Trở thành tùy tùng của tôi, đối với anh không phải là một loại sỉ nhục, mà còn khiến anh có được chỗ tốt không ngờ...”

Thượng Ất nói rồi gõ nhẹ vào trán của nai trắng ở bên cạnh. Nai trắng sững sốt, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ khó tin, hai chân lập tức quỳ xuống mặt

đất, trong mắt lộ ra vẻ kích động.

Sức mạnh sao, loại năng lượng quý giá nhất trong cơ thể Thượng Ất, đang từ ngón tay từ từ truyền vào cơ thể nai trắng, một cái gác đã gãy của nai trắng cũng từ từ mọc ra.

Luận công để thưởng, trong trận chiến vừa rồi nai trắng đã trung thành bảo vệ Thượng Nhạc Nhạc, từ đầu đến cuối không hề có chút sơ xuất nào. Trong lúc đó còn trở mặt với đám yêu thú để bảo vệ tôn nghiêm của Thượng Ất, Thượng Ất tự nhiên sẽ không đối xử tệ với thủ hạ như vậy.

Thêm vào đó, sự kiêu ngạo của Gullit rất khó bình lại, Thượng Ất cần phải bộc lộ tài năng để làm đối phương kinh sợ, như thế thì suy nghĩ của con rồng này mới thông suốt được.

Sức mạnh ngôi sao đang dần dần thay đổi hình dạng của nai trắng, tiếp theo là một cỗ khí tức vương giả mạnh mẽ mà thuần khiết quét qua, khiến đám yêu thú xung quanh sợ hãi lùi lại, ánh mắt nhìn nai trắng giống như đang nhìn thần linh.

Thực ra, nai trắng bình thường đã có sức mạnh thần kỳ vượt qua yêu thú thông thường, nhưng vì gặp phải đả kích liên tiếp từ Thượng Ất nên đã mất đi một nửa thần lực sinh mệnh thảo nguyên, ở những trận đấu trước đều giữ thái độ khiêm tốn, nên đám yêu thú đều không nhận ra được sự khủng bố, lợi hại của nai trắng.

Lúc này, nai trắng lấy lại hào quang vương giả, gặp phải chấn động lớn nhất chính là Hắc Long Gullit. Là long tộc cao quý, anh ta có thể dễ dàng ngửi thấy một khí tức khác thường trên người nai trắng, khí tức này giống như bản thân anh, chưa đựng mùi vị hồng hoang của thời cổ đại.

Gullit nhận ra rằng, con nai trắng trước mặt anh có lẽ có một dòng máu cao quý... Nhưng mà nếu đây đều là sự thật, thì tại sao nó lại sẵn sàng trở thành tùy tùng của con người này? Rốt cuộc là con người này mạnh đến mức độ nào? Còn có sức mạnh phát ra ánh sáng mà anh ta phóng ra, rốt cuộc là cái gì?

“Đi theo tôi, anh cũng có thể dùng sức mạnh này, cân nhắc cho tốt đi, sáng mai tôi sẽ đợi đáp án của anh!”

Sáng sớm ngày thứ hai, Thượng Ất mở cửa sớm để không khí từ ngoài phòng tràn vào.

Thượng Nhạc Nhạc nằm ngủ ngon trên giường, sau khi được sức mạnh ngôi sao của Thượng Ất chữa thương, vết thương tối qua gần như đã bình phục, khuôn mặt nhỏ nhắn dần có huyết sắc, đỏ bừng trông rất đáng yêu.

Nai trắng canh giữ ngoài cửa, Thượng Ất vừa đi ra, nó lập tức từ dưới đất đứng lên, nhẹ nhàng đi tới. Hôm qua, Thượng Ất tặng cho nó sức mạnh ngôi sao, chỉ sau một đêm, chiếc gạc bị gãy của nó đã bắt đầu mọc lại, sức mạnh sinh mệnh dồi dào không ngừng chảy khắp cơ thể... Một trải nghiệm rất thần kỳ, nai trắng bây giờ phục tùng Thượng Ất như đối với thần linh.

“Chủ nhân, có cần tôi đi tìm ít thức ăn cho ngài không, tôi thấy ở đằng sau tòa nhà này có nhà bếp, bên trong có người chuyên nấu ăn!” Nai trắng hỏi.

“Được, mi đi một chuyến đi, bảo bên đó làm cho Nhạc Nhạc một ít cháo, sau đó đưa đến chỗ tôi.” Thượng Ất gật đầu, đột nhiên nhìn ra bên ngoài: “Hôm qua Hắc Long đó không có động tĩnh gì?”

“Chủ nhân, hôm qua Hắc Long loanh quanh ở gần phòng ngài rất lâu, đám tộc thú đó hình như đang khuyên nhủ điều gì đó, không ngờ được bị Hắc Long giết mấy tên ngay tại chỗ, sau đó thì không biết đã đi đâu... Đúng rồi chủ nhân, đây là nội đan của những yêu thú hôm qua ngài giết, sáng sớm hôm nay, hai con cáo đỏ đó đưa tới!”

Nai trắng nói, rồi cúi đầu móc từ bên cạnh gạc ra một cái túi lớn, cung kính đưa cho Thượng Ất.

“Nhiều như thế sao? Hai con cáo đó xem như cũng có tâm, lát nữa mi và hai con cáo đó để lại năm viên yêu đan cao cấp, còn lại ba người các người chia nhau đi.” Thượng Ất bình tĩnh nói, trong mắt mang theo chút khích lệ, nai trắng kích động đến mức thân thể run lên.

“Cả một túi yêu đan, chủ nhân lại chỉ cần năm viên? Vậy thì không phải là hơn trăm viên yêu đan còn lại đều thuộc về tôi và hai con cáo đó sao? Lợi hại rồi, có những viên yêu đan này, ngạ của tôi không những có thể nhanh chóng phục hồi mà còn có thể mọc ra ngạ ba, ngạ bốn trong truyền thuyết, trở thành hình dạng nai thần hoàn chỉnh! Nhưng mà... tại sao chủ nhân không cần yêu đan, thứ này đối với con người cũng rất quan trọng mà?”

Có lẽ là nhìn ra được nghi hoặc của nai trắng, Thượng Ất nhẹ nhàng nói: “Ta có thể câu thông với sức mạnh ngôi sao, những viên yêu đan này đối với ta mà nói không có tác dụng gì lớn, giữ lại năm viên yêu đan cao cấp chỉ là dùng để đổi lấy những vật cần thiết.”

“Chủ nhân, đi theo ngài là sự lựa chọn sáng suốt nhất của tôi, bây giờ tôi đi sắp xếp bữa sáng, nhất định để cho tiểu chủ nhân ăn thoải mái!” Nai trắng cao hứng nói, bên cạnh cũng có tiếng kinh ngạ vang lên, Thượng Ất nhìn theo âm thanh phát hiện hai con cáo đỏ hóa ra chúng đã trốn ở đó từ lâu.

...

Rất nhanh, một bàn sữa, bánh mì nướng, bánh pho mát, xúc xích thịt xông khói được chuyển liên tục đến phòng Thượng Ất, Thượng Nhạ Nhạ vươn vai dụi mắt tỉnh dậy.

“Oa, ba ba, sao nhiều món ngon thế? Hôm qua, rõ ràng con nhớ...” Trí nhớ của Thượng Nhạ Nhạ vẫn dừng lại ở thời gian trước khi ngất đi, cậu không hề biết đến cảnh Thượng Ất giết chết nhóm yêu thú và sĩ nhục Hắc Long.

Có điều sau khi hồi phục trạng thái, Thượng Nhạ Nhạ lập tức bị đồ ăn phong phú trước mặt hấp dẫn, tay còn chưa rửa đã gắp một miếng bánh mì ngon nhét vào miệng.

“Rửa tay trước!” Thượng Ất nghiêm túc nói, Thượng Nhạ Nhạ lè cái lưỡi nhỏ ra, nghịch ngợm nói: “Tuân mệnh! Ba ba!”

Chương 676: Gullit đến cửa

Chương 676: Gullit đến cửa

“Tiểu chủ nhân, khăn mặt và xà phòng thơm, mời cậu từ từ rửa mặt!”

Đột nhiên, hai thân ảnh màu đỏ xuất hiện trước mặt Thượng Nhạc Nhạc, hai con cáo đỏ cẩn thận, cung kính đưa khăn tắm sạch và hộp xà phòng cho Thượng Nhạc Nhạc.

“Ha ha, hai con cáo thật là ngoan, ba ba, sau này có thể để cho chúng ở bên cạnh con không? Như vậy thì còn không cần phải tự mình đi lấy nước rửa mặt nữa!” Thượng Nhạc Nhạc hưng phấn hét lên.

“Hừ, ăn sáng xong rồi nói!” Thượng Ất hừ một tiếng, làm cho hai con cáo đỏ run lên.

Chứng kiến sự hung tàn và thần kỳ của Thượng Ất ngày hôm qua, hai con cáo đỏ đã bàn bạc suốt một đêm, cuối cùng quyết định ở lại. Làm một yêu thú phục vụ, cáo đỏ biết rằng dựa vào sự tự nỗ lực của bản thân, e rằng cả đời này đều đừng nghĩ đến việc hóa thành hình người, đạt được thực lực thần sủng cấp bảy.

Nhưng Thượng Ất cho chúng hy vọng, đặc biệt là sức mạnh ngôi sao thần kỳ đó, thật sự là điên đảo sự tưởng tượng của chúng, thêm với túi yêu đan mà lúc này chúng có được... Hai con cáo đỏ bây giờ hận không thể hôn lấy chân của Thượng Nhạc Nhạc, để tỏ lòng trung thành với Thượng Ất.

...

Rất nhanh, một bàn đồ ăn ngon đã bị hai cha con quét sạch. Mà đúng lúc này, giọng nói của Hắc Long Gullit đột nhiên từ bên ngoài truyền đến, sau đó cánh cửa bị đẩy ra, Gullit bước vào cười nói,

“Thượng Ất tiên sinh, ngài và lệnh công tử tối qua nghỉ ngơi như thế nào? Những thức ăn thô sơ này nếu như không hợp khẩu vị của ngài, tôi sẽ hạ lệnh thủ hạ chuẩn bị một bàn mới theo khẩu vị Trung Quốc cho ngài!”

“Không cần phiền phức như thế đâu, những thức ăn này không tệ...” Thượng Ất liếc nhìn Hắc Long, ngồi xuống ghế ngửa đầu hỏi: “Hắc Long, mới sáng sớm anh đã đến chỗ tôi, lời của tôi hôm qua anh cân

nhắc thế nào? Hoặc là... vẫn muốn thử độ lợi hại của tôi, tới đây gây chuyện?”

“Ha ha, Thượng Ất tiên sinh, ngài nói đùa rồi. Ngài lợi hại như vậy, tôi sao lại tới gây chuyện... tôi tới để bàn hợp tác với ngài!” Hắc Long Gullit kéo một chiếc ghế, ngồi xuống khiến hai con cáo đỏ ở bên cạnh phải rung mình.

Sự áp chết tự nhiên của Long Vĩ khiến hai con cáo đỏ cảm thấy giống như là trời đang đè xuống vậy.

“Bàn hợp tác?” Thượng Ất bình tĩnh liếc nhìn Hắc Long, lắc đầu nói: “Vừa mới ăn no có chút buồn ngủ, không có hứng thú bàn việc, anh đi đi!”

“Cái này...” Gullit ngượng ngùng, nhận ra Thượng Ất thực sự không có hứng thú với mình, vì vậy không khỏi cúi người lại gần, cười nói: “Thượng Ất tiên sinh là một người tộc Hắc Long, chúng tôi có một di huấn cổ, là không thể trở thành tùy tùng của loài người, xin ngài thứ lỗi. Có điều, tôi có thể cung cấp cho ngài một tin tức quý giá, hôm qua thủ hạ của tôi ở dãy núi đông nam tìm được dấu vết của cỏ Long Diên, thứ đó đối với việc nâng cao thể lực có tác dụng rất lớn...”

“Không có hứng thú!” Thượng Ất không hề khách khí ngắt lời Gullit, đứng lên nhẹ nhàng nói: “Nếu như anh đã không có ý định gia nhập đội ngũ của tôi, vậy thì giữa chúng ta không có gì để nói nữa. Đừng có đến làm phiền tôi nữa, lát nữa tôi sẽ rời đi!”

“Anh...”

Vẻ mặt Gullit không có ý tốt đứng dậy, thần sắc thay đổi liên tục. Thông qua suy tính ngày hôm qua, Gullit cảm thấy bản thân mình quá làm long tộc mất mặt, thế mà lại bị một con người dọa cho ngồi xuống.

Nhưng do cẩn thận, Gullit quyết định dẫn Thượng Ất đến một hẻm núi bên ngoài Petersburg, ở đó anh ta sẽ bố trí một số yêu thú mạnh mẽ và thần vương phục kích, đồng thời lợi dụng địa chất dung nham đặc biệt ở đó để nâng cao sức mạnh long nham, bắt giữ Thượng Ất ngay tại chỗ, sau đó ép hỏi tung tích cây hương xuân lớn.

Đáng tiếc, kế hoạch rất tốt, Thượng Ất lại căn bản không tiếp nhận, chứ đừng nói là rơi vào bẫy. Nhất thời, Gullit thực sự rất gấp, bất giác tiến lên một bước!

“Cách chủ nhân tôi xa một chút, con thần lẩn xấu xí nhà mi! Bước thêm một bước nữa, cẩn thận tôi không khách khí!”

Nai trắng nóng lòng hộ chủ, vừa nói xong hai chiếc ngạc đuôi ra, lập tức biến thành cây gậy màu xanh chỉ về phía Gullit!

Gullit và nai trắng không có đánh nhau, sau khi nai trắng thể hiện sức mạnh của mình, Gullit khôn ngoan lựa chọn nhượng bộ chứ không phải xé rách mặt.

Có điều cách làm này của Gullit khiến kỳ vọng cuối cùng của Thượng Ất tan biến không còn dấu vết. Không sai, Thượng Ất cần người mạnh mẽ để cùng nhau chống lại cuộc xâm lược của Thần Tộc, nhưng tiền đề là người này phải nghe lời và không nào tàn.

Gullit này vì cái gọi là tình yêu mà mất đi lý trí, không đáng để Thượng Ất phí thời gian.

Thu dọn đồ đạc, trong ánh mắt sợ hãi, hai cha con Thượng Ất, nai trắng cộng thêm hai con cáo đỏ lại lên đường, không để ý đến ánh mắt đăm đăm sát khí và vẻ mặt u ám của Gullit.

“Đáng chết, tuyệt đối không thể đám gia hỏa này rời đi dễ dàng như thế!”

Nhìn thấy thân ảnh của đám người Thượng Ất dần biến mất ở phía xa, vẻ mặt Gullit xanh mét, cúi xuống dặn dò đám thuộc hạ ở xung quanh mình, đột nhiên cả người từ dưới đất bay lên không trung, trên không trung xuất hiện một con rồng bay to lớn đáng sợ, khiến cho rất nhiều yêu thú sợ hãi, run lên.

...

Ở đầu bên kia, Thượng Ất và Thượng Nhạc Nhạc ngồi vững vàng trên nai trắng, nhanh chóng hướng về một trong những căn cứ lớn khác ở nước Nga.

Căn cứ Mosca, căn cứ lớn nhất ở Nga, bất luận là quy mô hay là dân số đều lớn hơn rất nhiều so với căn cứ Petersburg. Nhưng sau khi trải qua những chuyện ở Petersburg, trong lòng Thượng Ất lúc này không có quá nhiều kỳ vọng. Suy đoán của anh rất chính xác, so với Trung Quốc, sức mạnh tổng thể của nước Nga dù là con người hay yêu thú đều kém hơn Trung Quốc vài bậc.

Không hề nói quá khi nói rằng nếu như Thượng Ất hạ lệnh, dựa vào với vài nghìn chiến binh cơ giáp của Hạo Thiên chỉ trong vài ngày là có thể san bằng cả nước Nga, đương nhiên tiền đề là nước Nga không có loại cao thủ biến thái như Thượng Ất...

Tóm lại, Thượng Ất không đặt quá nhiều kỳ vọng và chẳng đường tiếp theo, anh dự định sẽ ghé thăm căn cứ Mosca rồi đi thẳng đến nước Anh ở Châu Âu để thử vận may.

Chương 677: Người lính ngu ngốc

Chương 677: Người lính ngu ngốc

Ở kiếp trước, Thượng Ất từng nghe nói ở đó có một gia tộc ma cà rồng hùng mạnh cai trị cả một vùng rộng lớn của đất nước, có lẽ những kẻ nghe có vẻ đáng sợ này có người mà anh đang tìm kiếm.

“Chủ nhân, con Hắc Long đó luôn ở trên trời đi theo chúng ta, có cần dụ nó xuống để bắt không?”

Nuốt vào một lượng lớn nội đan yêu thú, gạc của nai trắng đã hồi phục, thậm chí ở phía sau tai còn gồ lên một cục xương. Cái gạc thứ ba đã bắt đầu nhú ra rồi, một chân nai trắng đã bước lên con đường trở thành nai thần, khi chiếc gạc thứ tư xuất hiện, nai trắng tin rằng mình có thể tự do bay lượn trên bầu trời, bước lên tinh không, đạt đến thế giới thần tiên như trong truyền thuyết.

Mọi thứ đều đang diễn ra theo hướng tốt nhất, nai trắng tuyệt đối sẽ không bao giờ cho phép ai hay bất cứ thứ gì phá vỡ kế hoạch của mình, dù là Hắc

Long Gullit đã cố gắng che giấu khí tức mạnh mẽ của loài rồng nhưng không thể thoát khỏi nai trắng đã có ba ngạc.

Nai trắng chuẩn bị chết đến cùng với Hắc Long!

“Không cần quan tâm đến hắc, con thần lẫn lớn này không đáng để chúng ta mất thời gian.” Thượng Ất lắc lắc đầu, bình tĩnh nói: “Mục tiêu của chúng ta là căn cứ Mosca, tối nay nhất định phải đến được đó.”

“Vâng, chủ nhân, ngài ngồi cho vững, tôi bắt đầu tăng tốc đây!”

Rất nhanh, dưới sự dốc toàn lực để chạy của nai trắng, tốc độ của đoàn người đạt đến mức độ kinh hoàng, trên đường đi, vô số yêu thú thực lực mạnh đều hoảng sợ chạy trốn, lầm tưởng rằng có kẻ định hùng mạnh xâm lược. Mà Gullit ở trên trời cũng kinh ngạc, không ngờ tốc độ của nai trắng có thể nhanh đến vậy!

Trên đường đi đến căn cứ Mosca không gặp bất cứ nguy hiểm nào, khi mặt trời có dấu hiệu lặn xuống thì đám người Thượng Ất đã đến bên ngoài lối vào căn cứ Mosca.

“Đứng lại, mấy người các người đang làm gì đây? Có giấy chứng nhận đi vào không, lấy ra kiểm tra một chút!”

Trước cửa căn cứ Mosca, một hàng binh sĩ được trang bị vũ khí chĩa súng vào Thượng Ất, có điều khi họ nhìn thấy Thượng Nhạc Nhạc, vẻ căng thẳng trên mặt dịu đi đôi chút, một đứa trẻ vài tuổi còn chưa đủ khiến bọn họ quá căng thẳng.

“Ba ba, họ nói cần giấy chứng nhận của chúng ta!”

Cả đường đi Thượng Nhạc Nhạc vẫn luôn đóng vai trò người phiên dịch, cơ giáp của cậu đã được hồi phục, bây giờ đang tiến hành phiên dịch.

“Ây, các người là người Trung Quốc, thật không ngờ ở đây lại có thể gặp được dân tị nạn Trung Quốc!” Trong đám thủ vệ, một người gốc Nga tóc vàng mắt xanh biết một ít tiếng Trung Quốc đi tới, trên mặt còn mang theo biểu cảm kinh ngạc.

Đúng là khoảng cách từ Trung Quốc đến căn cứ Mosca quá xa rồi, trong thời đại mạt thế này nguy hiểm khắp nơi, một người đàn ông mang theo một đứa trẻ có thể đến đây an toàn đúng là kỳ tích.

“Anh biết nói tiếng Trung Quốc?” Thượng Ất bình tĩnh đi đến trước mặt người lính Nga trẻ tuổi, điềm nhiên nói: “Chỗ này các anh không hoan nghênh người Trung Quốc sao?”

“Hoan nghênh chứ, dân tị nạn người Trung Quốc ở chỗ chúng tôi rất được hoan nghênh... Bởi vì sức sinh tồn của người Trung Quốc các anh quá mạnh, chỉ cần cho các anh một mảnh đất nhỏ, là có thể trồng ra lương thực cho hàng chục người ăn!”

Người lính trẻ vừa nói vừa dang rộng vòng tay: “Có điều bên trên có mệnh lệnh, những người có lai lịch bất minh không thể tùy tiện đưa vào căn cứ, mời các anh giao nộp vũ khí ở trên người ra!”

“Vũ khí? Ý anh nói là súng hả? Chúng tôi không mang những thứ đó, chúng đối với chúng tôi không có tác dụng gì cả.” Thượng Ất thành thật trả lời.

Đúng thật là một đường này, Thượng Ất có thể giải quyết 90% chương ngại vật bằng hai năm đấm, 10% còn lại tùy tiện rút Tinh Vực Cốt Dao ra là đã giải quyết được rồi, căn bản không cần dùng đến vũ khí như súng ống.

“Ha ha, anh thật buồn cười, chắc anh không định nói với tôi là chỉ dựa vào mấy người các anh mà có thể đi xuyên từ Á-Âu tới chỗ này đó chứ? Anh nghĩ rằng Kerovsky tôi là một đứa trẻ vị thành niên sao?” Người lính trẻ lạnh lùng nhìn Thượng Ất, tâm tình tốt vừa rồi lập tức biến mất.

Tên gia hỏa này quá giả tạo rồi, là một lão binh trong căn cứ Kerovsky chưa bao giờ nghe nói có bất kỳ người nào có thể vượt qua hai châu lục mà không gặp bất kỳ trở ngại nào, người đàn ông này quá không thành thật rồi, anh ta nhất định có vấn đề...

“Tôi mệnh lệnh cho anh, lập tức mở túi ra, để chúng tôi kiểm tra, nếu như để tôi phát hiện ở bên trong giấu vũ khí bị cấm... Ấy, Thánh Mẫu ơi, đây đều là... nội đan yêu thú?”

Kerovsky dùng súng mở balo ra để kiểm tra, nhưng anh ta rất buồn phiền khi chọn trúng túi chứa chiến lợi phẩm yêu đan của Thượng Ất. Nhất thời, năm viên yêu đan có hình dạng và màu sắc khác nhau tiếp xúc với không khí, một âm thanh lạnh lẽo đột nhiên được phóng ra xung quanh.

“Ba ba, họ làm rách cái túi rồi, đây còn là cái trước khi đi mẹ may cho con nữa...” Thượng Nhạc Nhạc bĩu môi, cúi xuống nhặt túi, bất mãn nhìn Kerovsky. Thượng Ất thấy vậy mỉm cười, đưa tay sờ sờ đầu cậu, thản nhiên nói: “Không sao, vào thành rồi ba ba mua cho con một cái tốt hơn. Tên lính gác này chưa nhìn thấy sự đời, chúng ta không so đo với anh ta.”

“Vâng, con biết rồi, đợi lát nữa con phải chọn một cái ba lô hai quai! Không muốn da thú, con muốn vải bạt, loại vải mềm mềm ấy!” Thượng Nhạc Nhạc cười rất vui, dù sao cậu cũng mới chỉ vài tuổi, nghe nói được mua đồ mới đương nhiên rất vui vẻ.

Hai cha con Thượng Ất thì rất vui vẻ còn bên Kerovsky thì có chút khó coi.

Là tiểu đội trưởng thủ thành, bất kỳ người tị nạn nào ra vào cổng thành gặp Kerovsky đều phải thể hiện sự tôn trọng. Bởi vì Kerovsky đã từng một mình đẩy lùi hơn 20 con quái vật đáng sợ nên trong tiểu binh có thể được coi như nhân vật truyền kỳ.

Nhưng tình hình hôm nay có vẻ không đúng lắm, hai cha con ở xa đến này dường như chưa bao giờ nghe đến tên Kerovsky, tôn trọng và khách khí đều không có không nói, họ thậm chí còn có dáng vẻ coi thường.

Cộng thêm một túi nội đan yêu thú cao cấp... Hai người này tuyệt đối có vấn đề.

Chương 678: Gặp phải tiểu du côn

Chương 678: Gặp phải tiểu du côn

Lúc này không chỉ Kerovsky nghĩ vậy mà tất cả những người tị nạn Nga qua lại đều nhận ra rằng hai người này nhất định là loại cường giả có sức mạnh cao cường.

Kerovsky nghĩ một lúc, thu lại ngọn giáo, trong ngữ khí mang theo giọng điệu xin lỗi: “Làm rách túi của hai người tôi xin lỗi, có điều ở chỗ chúng tôi có quy tắc, người ngoài vào căn cứ phải được kiểm tra.”

“Không sao!” Thượng Ất lạnh lùng trả lời, sau đó nói với Kerovsky: “Bây giờ hai cha con chúng tôi có thể vào thành chưa?”

“Đương nhiên có thể... ầy, con nai trắng này, còn có hai con cáo đỏ... bọn chúng là yêu thú?” Kerovsky tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi lắc đầu nói: “Xin lỗi tiên sinh, chỗ chúng tôi có quy định, bất kỳ yêu thú nào cũng không được phép vào Mosca!”

“Ồ? Còn có loại quy định này? Vậy tại sao căn cứ Petersburg lại cho phép yêu thú tùy ý ra vào vậy?” Thượng Ất hiếu kỳ hỏi, anh không ngờ hai căn cứ lớn của cùng một quốc gia mà tình hình ở đây lại khác hoàn toàn Petersburg.

“Anh là nói căn cứ Petersburg? Anh từng đến đó, anh làm thế nào mà ra được vậy?” Thần sắc của Kerovsky càng thêm kinh ngạc, khi mắt nhìn lại mấy viên yêu đan trong túi, anh dường như chợt nhận ra điều gì đó.

“Anh cảm thấy thế nào?” Thượng Ất nhìn Kerovsky cười nhạt, chậm rãi nói: “Tôi chỉ là đi ngang qua đây, chỉ cần không ai làm phiền tôi, tôi cũng sẽ không gây chuyện. Bây giờ làm phiền anh tránh sang một bên, tôi cần vào trong thành nghỉ ngơi một chút, có lẽ ngày mai hoặc ngày kia sẽ rời đi.”

“Được... Không đúng, không được! Chỗ này thực sự không thể cho yêu thú vào, với lại yêu thú của anh một khi bị người khác phát hiện, sẽ dẫn đến rất nhiều rắc rối.” Kerovsky giải thích, nhưng đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, quay đầu nhìn xung quanh, anh bắt gặp hai cặp mắt đỏ rực đang nhìn chằm chằm vào mình: “Để cho chúng tôi vào, để cho chúng tôi vào, để cho chúng tôi vào...”

Giọng nói của hai con cáo đỏ trầm xuống hơn nữa còn có chút khác thường, những từ ngữ đơn giản được lặp đi lặp lại dường như mang theo một ma lực nào đó, dần dần mắt Kerovsky trở nên trũng sâu, nét mặt bắt đầu cứng lại.

“Được rồi, để cho các người vào... Mở cửa, để cho họ vào!”

...

Nhìn Kerovsky bị cáo đỏ điều khiển như con rối, Thượng Ất cười khỗ. Không ngờ được hai con cáo đỏ mà cả đường đi anh đều coi như chân sai vặt lại sở hữu kỹ năng mê hoặc mạnh như vậy. Hiển nhiên là tên gia hỏa Kerovsky này bị tấn công tinh thần rồi, mỗi bước di chuyển của anh ta đều bị hai con cáo khống chế, như thể mất đi ý thức vậy.

Kinh hỉ bất ngờ, Thượng Ất liếc mắt nhìn con cáo đỏ đang cung kính đi theo phía sau, đoàn người tiến vào, đi qua cổng một cách dễ dàng, đi thẳng vào trong căn cứ Mosca.

Một lúc sau, Kerovsky tỉnh lại, anh ngây người sờ đầu nhìn vào những người đồng bạn, nhất thời anh cảm thấy mình hình như đã bỏ lỡ điều gì đó. Mà ở một đầu khác, hai cha con Thượng Ất đã đến một nơi náo nhiệt – chợ phiên!

“Oa, nhiều người quá, náo nhiệt quá!”

Bản tính của trẻ nhỏ thích náo nhiệt, Thượng Nhạc Nhạc lại đang ở độ tuổi hiếu động, đối diện với khu chợ náo nhiệt dài cả cây số, cậu lập tức bật dậy vì phấn khích.

Thượng Ất thấy vậy cũng không có ngăn cản, gật đầu ra hiệu cho nai trắng và cáo đỏ đi theo Thượng Nhạc Nhạc rồi để bọn họ tùy ý rời đi, còn bản thân thì chậm rãi đi theo phía sau, tò mò nhìn đám người xung quanh.

“Quả nhiên không hổ là căn cứ của những người còn sống sót lớn nhất ở Nga, chỉ quy mô của con phố dài này thôi e là rất khó tìm được một cái khác trên thế giới. Ủm, ở đây hình như có chút quen mắt... Đúng rồi, trong thời bình, đây chắc là quảng trường của cuộc duyệt binh lớn của nước Nga, các tòa nhà cao chót vót ở xung quanh nước Nga vẫn được giữ gìn rất hoàn chỉnh. Có vẻ như trong thời mạt thế căn cứ Mosca đã giữ gìn mọi thứ rất tốt, điều này cũng liên quan đến lý niệm trị quốc của quân đội mạnh nhất nước Nga!”

Thượng Ất vừa đi vừa cảm khái, so với Đế Đô của Trung Quốc, ở đây giữ gìn quá hoàn chỉnh rồi. Nếu như không phải xung quanh có những người

lính với trang bị súng ống và đàn chó săn biến dị tuần tra thì nhất định Thượng Ất sẽ sinh ra ảo giác rằng đã trở về thời kỳ hòa bình.

“Ấy, hình như bên kia xảy ra chuyện gì đó? Là Nhạc Nhạc sao?”

Ở một góc chợ cách đó không xa, có một nhóm người đang quây lại như đang xem cái gì đó. Thực lực của Thượng Ất rất tốt, vượt qua khoảng trống trong đám đông, lơ mơ nhìn thấy Thượng Nhạc Nhạc đang bị vây ở trong, phía trước mặt cậu hình như còn có một vài đứa trẻ ăn mặc khoa trương đứng cản, dường như hai bên đang tranh cãi điều gì đó.

Trong lòng nhanh chóng động, nhưng chân Thượng Ất vẫn đi rất chậm.

Dường như Thượng Ất vừa nhìn đã biết phát sinh ra chuyện gì, có lẽ vì lý do nào đó, Thượng Nhạc Nhạc bị một vài tên lưu manh bản địa nhắm vào. Nếu đã như thế thì Thượng Ất không vội giải vây.

Là một người sống đã lâu, Thượng Ất hiểu rõ mỗi một đứa trẻ trong cuộc đời đều sẽ gặp phải bị mấy tên lưu manh bắt nạt, nếu không sẽ không được tính là một cuộc đời hoàn chỉnh. Đương nhiên ở quá khứ, chuyện này thường xảy ra ở trường học, không ngờ, hôm nay lần đầu tiên Thượng Nhạc Nhạc bị mấy tên lưu manh bắt nạt lại là ở nước ngoài.

“Thượng Nhạc Nhạc sẽ giải quyết chuyện này thế nào đây? Lấy lý phục người, hay là trực tiếp động thủ đánh đối thủ phục?” Thượng Ất có chút tò mò kết quả của chuyện này, không khỏi đi chậm lại, từ từ đi về phía đám người.

Trong đám đông...

Thượng Nhạc Nhạc ngồi vững vàng trên lưng nai trắng, bình tĩnh nhìn bảy tám thiếu niên trước mặt. Nếu như lúc này Trần Phóng nhìn thấy một cảnh này, cô chắc chắn sẽ thốt lên rằng Thượng Nhạc Nhạc thực sự cực kỳ giống cha cậu lúc chiến đấu.

Nhưng không ai đoán được rằng, thực sự đứa trẻ mới tám tuổi này đang rất căng thẳng, bởi vì cậu chưa từng trải qua tình huống như vậy. Cậu thế mà lại bị mấy tên côn đồ nhỏ tuổi hơn trên đường phố, đối phương đưa ra yêu

cầu dùng một đồng thứ rách nát đổi lấy nai trắng, còn nói là thế này đã rất có lợi cho cậu rồi.

Chương 679: Tiểu tiên nữ

Chương 679: Tiểu tiên nữ

“Mình nên làm thế nào đây? Giết mấy người này trước mặt đám đông sao? Nếu như ba ba gặp phải tình huống này, chắc là sẽ không hề do dự mà động thủ đi...” Thượng Nhạc Nhạc cố gắng giữ bình tĩnh, đồng thời nhảy xuống khỏi nai trắng, bình tĩnh nói với thiếu niên dẫn đầu: “Nếu như các người muốn sống tiếp, thì lập tức rời khỏi đây, tôi... nếu không một khi cha tôi tới, tôi đoán... mỗi người các cậu... đều không sống được!”

Ai cũng không sống được? Đám thiếu niên nhìn nhau, đều lộ ra biểu tình cười ra nước mắt.

“Này, mi có biết mình đang nói gì không?” Ở trong đám thiếu niên, một người thân hình mập mạp bước ra, đối mặt với Thượng Nhạc Nhạc, nở nụ cười: “Đứa trẻ người nước ngoài kia, chắc không phải cậu không hiểu ngôn ngữ của chúng tôi đó chứ? Tôi chỉ là muốn nai trắng của cậu, cậu lại cảnh báo chúng tôi rằng chúng tôi sẽ chết... Ngoài ra, đứa trẻ Trung Quốc, ở chỗ các người nếu gặp bất kỳ vấn đề gì thì chỉ biết khóc rồi nói với bố mẹ sao? Đúng thật là thứ đồ nhỏ tội nghiệp!”

“Cậu nói vậy, tôi sẽ không khóc mà nói với bố mẹ đâu!” Bị người trạc tuổi cười nhạo, Thượng Nhạc Nhạc có chút gấp rồi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, nói: “Tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cậu mà thôi, các cậu không biết sự đáng sợ của ba tôi đâu... Bỏ đi, các cậu tránh ra, nai trắng sẽ không đưa cho các cậu, đừng ép tôi động thủ!”

Dù sao thì cũng nhận sự ảnh hưởng của Thượng Ất, sau khi Thượng Nhạc Nhạc cuống lên lúc đầu thì bắt đầu dần khôi phục về bình tĩnh, giọng điệu lại trở nên lãnh đạm, nhìn thiếu niên cao lớn đối diện như nhìn một tên ngốc.

“Ha ha, các cậu nghe thấy chưa, tiểu tử này thật là buồn cười... Bỏ đi, đừng đùa cậu ta nữa, cướp lấy nai trắng của cậu ta, chúng ta đi động quỹ ở phía tây quảng trường chơi!”

Dưới sự xúi giục của đám đông, người thiếu niên cường tráng dẫn đầu nở nụ cười toe toét, đưa tay đẩy vai Thượng Nhạc Nhạc, kiêu ngạo nói: “Tên nhóc, nghe này, tao tên là Andre, tất cả trẻ vị thành niên ở trên con phố này đều là tao quản, hôm nay tao cướp lấy nai trắng của mày, nếu như mày không phục, đưa ba mày đến quảng trường phía tây tìm chúng tao... Ồ, đúng rồi, quên không nói với mày, nếu có người lớn chen vào chuyện giữa chúng ta, thì giáo quan Sith ở đây cũng sẽ can thiệp vào, đến lúc đó tao bảo đảm là mày sẽ hối hận!”

“Giáo quan Sith? Hối hận?”

Ở bên ngoài đám người, Thượng Ất nghe được rất rõ cuộc trò chuyện của bọn họ, đồng thời khen ngợi biểu hiện của Thượng Nhạc Nhạc, khóe miệng cũng lộ ra một chút châm chọc. “Xem ra lần này lại phải đại khai sát giới rồi, có điều vừa hay, mình không có nhiều thời gian để lãng phí, dùng vũ lực với người bản địa cũng sẽ dễ dụ cao thủ thật sự ở đây.”

...

Thượng Nhạc Nhạc vừa mới đến, cậu không biết giáo quan Sith trong miệng Andre là ai, nhưng có thể thấy được đối phương cực kỳ kiêu ngạo. Đối với sự kiêu ngạo này thì không cần khách khí, Thượng Nhạc Nhạc đặt tay lên nút khởi động cơ giáp, chỉ cần ấn nhẹ một cái, cậu sẽ lập tức biến thành một chiến binh cơ giáp mạnh mẽ!

“Tiểu nhũ nhân, không cần cậu động thủ, ở đây có chúng tôi là được rồi, cậu ở bên cạnh xem kịch hay đi!”

Đột nhiên, hai con cáo nhỏ dùng thân thể cọ vào Thượng Nhạc Nhạc, sau đó môi mắt đỏ như máu của chúng lóe lên, nhất thời, một lóng sóng não kỳ lạ quần lấy chúng làm trung tâm.

“Ây, cô gái thật là xinh đẹp, sao lại không mặc quần áo vậy? Ha ha, đó là vợ của giáo quan Sith, lần này có phúc được nhìn thấy rồi, nghe nói vợ của

giáo quan Sith được mệnh danh là đệ nhất mỹ nữ của Mosca... chắc chắc, bờ vai trắng mịn...”

Trong đám đông, Andre như người say rượu, cả người đung đưa, toàn thân co giật, khoe miệng nở nụ cười kỳ quái, cả mặt đều là thần sắc dâm đảng đến Thượng Ất ở cách đó mười mấy mét cũng có thể nhìn thấy rõ.

“Andre, Andre, cậu điên rồi sao? Vợ của giáo quan Sith mà cậu cũng dám không tôn trọng, mau dừng lại!” Đồng bạn bên cạnh Andre thấy tình hình không ổn, đi lên phía trước luống cuống tay chân lay cậu ta, cuối cùng dưới sự chấn động, Andre thoát ra khỏi ảo giác.

Ánh mắt mơ hồ nhìn xung quanh, Andre hỏi: “Vừa rồi tôi làm sao vậy, sao tôi lại cảm thấy mình như vừa nằm mơ vậy?”

“Andre, cậu gặp rắc rối rồi, lúc này cậu ở trước mặt mọi người nói nhìn thấy vợ giáo quan Sith không mặc quần áo...” Đồng bạn cạ lời nói, đồng thời lo sợ nhìn xung quanh, chỉ thấy xung quanh có không ít người đang nhìn bọn họ mỉm cười, tâm tình lập tức trùng xuống, cảm thấy không hay rồi.

“Cái gì? Sao tôi có thể nói mấy thứ này... Tiêu đời rồi, tiêu đời rồi, con người giáo quan Sith lòng dạ hẹp hòi, cái này mà để ông ấy biết được, tôi nhất định sẽ bị ông ta đánh chết!”

Andre chán nản thấp giọng mắng chửi, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lập tức ngẩng đầu hung ác nhìn Thượng Nhạc Nhạc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên nhóc, nhất định là mày giở trò quỷ! Má nó, vốn dĩ tao không định động vào mày, thế mà mày lại dùng huyền thuật mê hoặc tao, hôm nay tao tuyệt đối không tha cho mày!”

“Huyền thuật? Tôi không biết huyền thuật gì cả?” Thượng Nhạc Nhạc cười cười, giọng điệu bình tĩnh nói: “Hơn nữa mọi người đều nhìn thấy, lúc này tôi vẫn luôn đứng ở đây không động, làm sao để thực hiện huyền thuật đây?”

“Cái này...” Andre nhất thời không nói nên lời, sau đó vẻ mặt dữ tợn hét lên: “Tao không cần biết, tóm lại ở đây trừ mày ra, sẽ không có ai dùng

huyền thuật với tao. Nhóc con, đừng có tưởng rằng dựa vào chút huyền thuật thì nghĩ mình lợi hại, để cho mày thấy siêu năng lực của tao – Hỏa diễm, lên...”

“Phù!”

Dưới cơn tức giận, hai tay của Andre đột nhiên bốc ra hỏa diễm, nhưng còn chưa kịp bốc lên thì một dòng nước trong vắt đã xối qua người cậu ta, cả người trông cực kỳ thê thảm.

“Andre, gần đây cậu có tiền đồ rồi, không chỉ dám ở sau lưng bàn tán về gia đình giáo quan Sith, mà còn dám sử dụng siêu năng lực ở chợ, cậu quên quy củ của căn cứ Mosca rồi sao?”

Giọng nói thanh lạnh của một cô gái truyền đến, trước mặt mọi người đột nhiên xuất hiện một cô gái dáng người tuyệt vời, mũi cao, cánh tay giống như hoa sen, xinh đẹp như tinh linh.

Chương 680: Chị gái, chị thật là xấu

Chương 680: Chị gái, chị thật là xấu

“Elena, sao cô lại ở đây, tôi...” Andre theo bản năng muốn giải thích, nhưng đôi mắt như sapphire của Elena trừng lên nhìn, cậu lập tức ngậm miệng lại, cả người giống như biến thành một con thỏ trắng, run rẩy trong làn gió.

Elane, con gái của cảnh sát trưởng Stali căn cứ Mosca, cũng là người được cả căn cứ Mosca gọi là thiếu nữ thiên tài. Chỉ mới 13 tuổi, cô đã phát triển hai dị năng nguyên tố nước và nguyên tố bóng tối, trong số những người cùng tuổi với mình, không có đối thủ, cũng là học sinh giáo quan Sith đặc ý nhất, không có người thứ hai!

“Hừ, đợi lát nữa nói cậu sau...” Elena lạnh lùng quay đầu lại, đi thẳng qua Andre, đến ánh mắt cũng không cho cậu ta một cái.

Có thể thấy, trong mắt Elena, Andre không khác gì tên xấu xí lừa trên gạt dưới, điều cô quan tâm nhất lúc này chính là cậu bé đến từ phương Đông trước mặt – Thượng Nhạc Nhạc.

“Tiểu tử, cậu tên là gì? Tại sao lại đến căn cứ Mosca của chúng tôi?” Trong ngữ khí của Elena có chút không tốt lắm.

Cô đã đến trước mặt đối phương, nhưng Thượng Nhạc Nhạc giống như không nghe thấy, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt đối phương, giống như bị ngốc vậy. Một màn này rơi vào trong mắt Thượng Ất ở phía xa, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, tiểu tử thối này mới tám tuổi, sao lại đã biết mê chị gái xinh đẹp rồi?

“Này, tôi đang nói chuyện với cậu đấy, tên gia hỏa nhà cậu ngốc sao?”

Elena thực sự không thể nhìn được ánh mắt của Thượng Nhạc Nhạc, hàm răng trắng của cô cắn chặt môi, một quả cầu nước phun ra từ bàn tay nhỏ bé trắng trẻo mềm mại của cô, đập nhẹ về phía Thượng Nhạc Nhạc làm cậu lắc nhẹ một cái.

Bóng nước! Loại dị năng nguyên tố nước bình thường nhất, nhưng nếu đụng thẳng vào đầu cũng rất đau!

Elena đang chuẩn bị dạy cho Thượng Nhạc Nhạc một bài học, tên tiểu tử này dám ở trước mặt đám đông không hề kiêng dè gì nhìn cô, nhất định phải cho cậu ăn chút khổ.

Dị năng hắc ám, theo đúng nghĩa đen, siêu năng lực có thể tạo ra tác động tiêu cực nhất định lên đối thủ.

Khi Elena sáu tuổi, cô là một học sinh tiểu học bình thường ở trường tiểu học hoàng gia của trung tâm Mosca, cha cô, Stali là một trong những thẩm phán có uy tín của khu vực, mẹ cô tên là Daphne là một vũ công ballet tại nhà hát hoàng gia.

Nếu như không có mặt thế, Elena được cha mẹ cưng chiều, cuộc sống của cô sẽ cực kỳ hạnh phúc, đến thần linh cũng sẽ đầy ghen tị.

Đáng tiếc, khi mặt trời lặn, cuộc sống của cô bị những cơn thú đột biến xấu xí và hung dữ phá nát, vô cùng thâm hiểm. Elena nhỏ bé chứng kiến mẹ mình bị cơn cơn chó hoang thoái hóa hung dữ cắn chết, máu phun ra giống như một bông hoa địa ngục nở rộ, để lại nỗi ám ảnh vĩnh viễn không thể mất đi trong trái tim yếu ớt của Elena.

Vào lúc đó, trong người Elena đột nhiên sinh ra một luồng năng lượng đen tối, ngay khi cơn chó hoang thoái hóa cắn người chạm vào luồng năng lượng hắc ám này, nó lập tức cuộn thành quả bóng, kêu gào lên rồi co giật đến chết.

Bắt đầu từ thời điểm đó, Elena nhận ra rằng mình đã thay đổi, trở nên mạnh mẽ và đáng sợ. Cô điên cuồng sử dụng năng lượng hắc ám để giết chết những cơn thú thoái hóa cho đến khi ngắt đi trong vòng tay của cha mình, trước sau tổng cộng cô đã giết chết hàng trăm sinh vật thoái hóa.

Một trận thành danh, Elena trở thành anh hùng nhỏ trong những người còn sống sót ở Mosca. Mà lúc này, cha của cô Stali cũng phát triển năng lực “sức mạnh phán xét”, phạm là người bị năng lực này của ông chiếu vào, những cảm xúc như tội lỗi, tự trách, hối hận ẩn sâu trong tim của họ lập tức sẽ được phóng đại lên hàng trăm hàng nghìn lần, những tội ác nhỏ nhất đã từng phạm phải sẽ hiện ra trước mặt, khiến người ta vô cùng đau đớn, thậm chí chủ động tự kết liễu sinh mạng của mình.

Từ đó, ngoại trừ giáo quan Sith của căn cứ Mosca, hai cha con này đã trở thành đối tượng được người dân căn cứ Mosca sùng bái nhất. Hôm nay, sau tám năm kể từ ngày mặt trời lặn, bất cứ nơi nào trong căn cứ Mosca có sự xuất hiện của Elena, không một thế lực hắc ám nào dám bắt nạt người khác.

Andre hôm nay rất đen đủi, Elena chỉ là dùng một chút năng lực hắc ám, mà sự sợ hãi khi vừa này cậu ta nhắc đến vợ của giáo quan Sith được phóng đại lên gấp trăm lần, trực tiếp bị dọa cho sợ đến quỳ xuống đất.

Bây giờ, Thượng Nhạc Nhạc sắp trở thành nạn nhân thứ hai của sức mạnh hắc ám của Elena. Khi Thượng Nhạc Nhạc đang hiếu kỳ nhìn cô, một luồng năng lượng vô hình lập tức bao trùm cơ thể Thượng Nhạc Nhạc.

“Không đúng, cô bé này thế mà lại có sức mạnh tinh thần giống như Cao Vũ Hàm, lần này hỏng rồi!”

Ở phía xa, người cực kỳ nhạy cảm với sự vận động của năng lượng là người đầu tiên phát hiện tình hình không đúng lắm, nhưng bởi vì đòn tấn công của Elena được che giấu quá kỹ nên Thượng Ất muốn ngăn lại thì đã không kịp rồi, chỉ có thể mở to mắt nhìn biểu cảm của Thượng Nhạc Nhạc phát sinh biến hóa.

“Cô... vừa rồi cô đã làm gì tôi, sao thân thể tôi lại cảm thấy nóng hổi dễ chịu thế này?”

Vượt ra khỏi dự liệu của mọi người, sau khi Thượng Nhạc Nhạc bị dị năng tấn công, biểu tình đột nhiên trở nên rất quái dị, cậu sờ vào ngực mình, lại gãi đầu, không hiểu vì sao cơ thể mình lại đột nhiên thấy rất nóng hơn nữa còn khá thoải mái, chỉ có thể dùng ánh mắt ngây ngô nhìn Elena.

“Cậu... cậu nói cái gì? Thân thể nóng lên còn thoải mái? Cậu... tên gia hỏa nhà cậu, lẽ nào là quái vật sao?!” Elena nhìn Thượng Nhạc Nhạc đầy hoài nghi, đồng thời phóng sức mạnh hắc ám ra lần nữa, nói thầm: “Tiểu tử thôi đừng kiêu ngạo, lát nữa cậu sẽ biết sự lợi hại của tôi, hai đạo năng lượng hắc ám ở trên người, cho dù cậu là thần linh, thì cũng sẽ bị cảm xúc tiêu cực trong lòng chèn ép!”

“Ha ha ha, cô gái à cô đừng làm vậy, ngứa lắm, có điều rất thoải mái, năng lực này của cô là gì vậy, cách khoảng không mát xa sao?” Thượng Nhạc Nhạc cười khúc khích, đồng thời cơ thể bất giác run lên.

Thật là quá thoải mái rồi, bị chị gái xinh đẹp này làm như vậy giống như là sau khi ngâm mình trong suối nước nóng lâu thì được xoa bóp trong vài giờ bởi một người đấm bóp có tay nghề cao. Những vất vả, mệt nhọc mấy ngày qua được xóa tan, cảm giác này quá sáng khoái rồi.

Chương 681: Tình thế thay đổi

Chương 681: Tình thế thay đổi

“Gia hỏa đáng chết, thật sự là tức chết tôi rồi, tại sao tên tiểu tử này lại không sao vậy?” Nhìn Thượng Nhạc Nhạc đang vui sướng, lồng ngực Elena ngọt ngào, bộ ngực phập phồng thở hỗn hển, đôi mắt xinh đẹp mở to đầy kinh ngạc.

Trong ấn tượng của Elena, trong toàn bộ căn cứ Mosca, e rằng chỉ có giáo quan Sith là không sợ năng lực hắc ám của cô. Nhưng mà giáo quan là người đàn ông có thần khí thượng cổ họ thể, sao có thể đem ra so sánh với đứa trẻ trước mặt này chứ?

Lẽ nào, trên người đứa trẻ Trung Quốc này cũng có thần khí nào đó, có thể chống lại sức mạnh hắc ám của mình?

Elena nhăn mày nhìn Thượng Nhạc Nhạc, vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc... không có, cái gì cũng không có. Thiêu niên tóc đen này mặc một bộ quần áo mỏng manh bình thường, ai để ý một chút cũng có thể thấy trên người cậu ta không có gì đặc biệt.

Rốt cuộc là chuyện gì đây, tại sao cậu ta không có bất kỳ cảm xúc hoảng sợ, ủy khuất, tự trách... nào vậy, lẽ nào từ trước đến giờ cậu ta chưa từng làm ra việc gì sai trái, trong lòng cũng không có bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào?

Elena điên cuồng nhìn Thượng Nhạc Nhạc, nhưng Thượng Nhạc Nhạc lại giống như không biết gì bước về phía trước, ngữ khí thoải mái, nói: “Cảm ơn chị gái xinh đẹp giúp tôi giải quyết phiền phức. Tôi có thể biết tên của cô không, còn có tôi có thể mời cô... mời cô cùng tôi...”

“Cùng tôi ăn cơm tối, thưởng thức món ngon thuần túy đến từ thảo nguyên không?”

Thấy Thượng Nhạc Nhạc không biết biểu đạt thế nào, nai trắng khẽ nhắc nhở, đồng thời trong lòng không khỏi tự khen mình. Giúp tiểu chủ nhân giải vây, tương đương với việc giúp Thượng Ất giải vây, vạn nhất tâm tình Thượng Ất tốt thuận tay thưởng cho nó một cơ thể đầy năng lượng sai, thì ngực thứ ba của nó có thể mọc ra hoàn toàn rồi.

“Đúng, cùng nhau dùng bữa tối, chị gái xinh đẹp, cô có thể đồng ý không?”

Thượng Nhạc Nhạc có chút ngượng ngùng nói, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ kiên định. Cậu nhớ lời ba từng nói, là một người đàn ông, khi gặp phải thứ mình muốn thì nhất định phải khắc phục sự sợ hãi trong lòng, chủ động đi giành. Có điều cậu không biết chắc là có phải là mình đã thích tiểu tử tỷ xinh đẹp này không, nhưng dũng khí mới đối phương cùng ăn tối thì không thể thiếu.

“Hừ, tiểu tử này đang nghĩ cái gì vậy? Elena được gọi là bông hoa của Mosca, người theo đuổi cô có thể xếp hàng từ đây đến rừng dã thú ở phía nam thành, tiểu gia hỏa nhà mi còn chưa phát dục hết đã muốn học người khác cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, thật là quá buồn cười rồi!”

Không biết từ lúc nào, Andre đã hồi phục lại từ cơn hoảng loạn, nguyên nhân là do Elena không phóng ra quá nhiều sức mạnh hắc ám, nếu không dựa vào thực lực thấp kém đó của cậu ta sớm đã bị dọa đến tinh thần thất thường rồi.

Có điều, sự ngu xuẩn của gia hỏa này không có mất đi, cậu ta nhầm tưởng là Elena mềm lòng nên không động thủ với Thượng Nhạc Nhạc, nhưng lại không biết Elena đã không có gì là không làm với Thượng Nhạc Nhạc, vì vậy thê thảm mở miệng chế nhạo, đồng thời có ý đồ xấu đi đến trước mặt Thượng Nhạc Nhạc định đẩy cậu ra!

“Bộp!”

Một âm thanh nặng nề phát ra từ khuôn mặt của Andre, sau đó Andre đau đớn kêu lên, che mặt lại, khi cậu ta ngẩng mặt lên lần nữa thì khuôn mặt đã đầy máu.

“Sao cậu lại đánh người? Andre, cậu không sao chứ!”

Ở xung quanh chạy tới, đồng bạn của Andre giận giữ nhìn Thượng Nhạc Nhạc, nhưng Thượng Nhạc Nhạc thờ ơ lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Là cậu ta động thủ trước, sao vậy chỗ này các người có quy định, bị bắt nạt còn không được đánh lại hả?”

“Tiểu tử thôi, cậu quá kiêu ngạo rồi đấy, bây giờ chúng tôi sẽ cho cậu đẹp mặt!”

Đám người vây Thượng Nhạc Nhạc lại, lần lượt giơ nắm đấm lên. Người xung quanh vây xem không khỏi thầm lo lắng, so với những thiếu niên cứng cáp này, thiếu niên người Trung Quốc kia quá nhỏ, giống như một con cừu nhỏ trước đàn sư tử vậy.

Đáng tiếc, tất cả mọi người đều không biết, Thượng Nhạc Nhạc không phải một con cừu nhỏ, trong xương của cậu thấm sâu sự hung dữ và lạnh lùng của Thượng Ất.

Cơ giáp chiến đấu đã sớm được nạp đầy, chỉ vài giây nữa, Thượng Nhạc Nhạc sẽ lập tức biến thành một chiến binh cơ giáp mạnh mẽ, cho dù những thiếu niên này có mạnh mẽ đến mấy thì cũng chỉ là những kẻ ngu ngốc trước bộ cơ giáp chiến đấu khủng bố này.

Nhưng Thượng Nhạc Nhạc không hề kích hoạt cơ giáp, cảm giác cú đâm vừa rồi rất sáng khoái, nhìn đối thủ cao hơn mình hẳn một cái đầu phun máu khiến nhiệt huyết thiếu niên bùng lên, cả người giống như bốc cháy. Cơ giáp chiến đấu không thể cho cậu loại thể nghiệm này, cơ hội chiến đấu toàn bộ đều đâm vào thịt như này rất hiếm.

“Đợi đã, đám gia hỏa không có tiền đồ các người, bao nhiêu người như thế đi bắt nạt một đứa nhỏ, các người có thấy xấu hổ không hả! Quy củ cũ, ai không phục, lên một đánh một!” Thân thể Elena ngăn cản đám người, ánh mắt kỳ quái nhìn Thượng Nhạc Nhạc.

Là một người được công nhận là thiên chi kiêu nữ của Mosca, Elena cảm thấy lúc ngốc Andre thật đáng xấu hổ, đối phó với một đứa trẻ mà lại dùng nhiều người như vậy. Đương nhiên, Elena không hề xem thường Thượng Nhạc Nhạc, nhưng dù sao thì nhìn Thượng Nhạc Nhạc cũng quá nhỏ rồi, bất luận thế nào thì Elena cũng không thể nhìn một đám người vây đánh một đứa trẻ.

“Hừ, mọi người tránh ra, tôi còn không tin! Ai da!”

Andre là người đầu tiên lao lên trước, nhưng không ngờ hốc mắt đau nhức, chóng mặt đến suýt ngất tại chỗ. Cú đâm thứ hai của Thượng Nhạc Nhạc vừa ác vừa chuẩn, nhanh đến mức người khác nhìn không rõ.

“Tao không tin, tên nhóc này hôm nay tao nhất định phải đánh chết mày!”

Sau khi xấu mặt, Andre hung tợn lao lên, lấy cánh tay cứng cáp che đầu và mặt, giống như một con gấu nâu lớn lao về phía Thượng Nhạc Nhạc.

“Ha ha, đúng là ngốc nghếch, sao cậu đến một chút kỹ năng chiến đấu cũng không biết vậy?”

Lúc đầu Thượng Nhạc Nhạc bị Andre dọa cho giật mình, nhưng sau đó cậu phát hiện cách đánh của đối phương hoàn toàn không có bố cục, không thể so sánh được với những kỹ năng chiến đấu tinh tế mà cậu đã được học từ giáo quan. Ngoài ra, những nắm đấm mà đối phương thỉnh thoảng đánh vào người cậu, thanh thế nhìn thì rất lớn nhưng thực tế chỉ hơi đau một chút, căn bản không có gì nguy hiểm.

Chương 682: Tình thế thay đổi (2)

Chương 682: Tình thế thay đổi (2)

“Bụp!” “Bụp!” “Bụp!”

Tiếng va chạm thân thể liên tục vang lên, Thượng Nhạc Nhạc càng đánh càng thuận tay, cuối cùng đến ngay cả những võ thuật truyền thống của Trung Quốc mà giáo quan dạy cho cậu cũng đều thích thú vui vẻ đánh ra.

Andre bị đánh đến thê thảm, ban đầu thỉnh thoảng còn có thể đánh Thượng Nhạc Nhạc một hai cú đấm, nhưng đến cuối cùng ngoài việc dùng tay bảo vệ các bộ phận quan trọng, còn lại chỉ có thể cuộn tròn im lặng chịu đựng.

“Quá biến thái rồi, sao lại có thể gặp phải đứa trẻ biến thái thế này chứ?” Chỉ năm phút ngắn ngủi, Andre đã có chút hoài nghi cuộc sống. Mà lúc này, Thượng Nhạc Nhạc cũng đánh đến thích thú, một cước đá trúng hông của Andre, đối phương trực tiếp văng ra ngoài.

...

Xung quanh im lặng, mọi người nhìn nhau, cảnh tượng ngượng ngùng im lặng chỉ có thể tạo ra không khí càng ngượng ngùng hơn, bầu không khí này giống như virus nhanh chóng lây lan ra xung quanh.

Ở bên ngoài đám người, Thượng Ất khẽ gật đầu, trên miệng nở nụ cười, là một người cha, có thể nhìn thấy con mình tung hoành khắp nơi, cảm giác còn sảng khoái hơn nhiều so với bản thân mình lập được nhiều chiến công. Đặc biệt là cô gái xinh đẹp tên Elena kia, lúc này ánh mắt nhìn con trai nhỏ đã không đúng rồi, càng khiến anh không khỏi trộm cười.

Sống hai kiếp, Thượng Ất sao có thể không nhìn ra cảm xúc phức tạp trong ánh mắt phức tạp đây? Không có quá nhiều bất ngờ, cô gái nhỏ này đã bị Thượng Nhạc Nhạc làm cho choáng váng đến 80%, tiếp theo chỉ cần biểu hiện của Thượng Nhạc Nhạc không tồi, tám phần là hai người sẽ có cơ hội trở thành bạn bè, sau đó...

“Con trai, nếu ba là con, bây giờ sẽ đi qua bắt chuyện, đừng bỏ lỡ cơ hội!” Thượng Ất thầm nghĩ, đồng thời dùng ánh mắt khích lệ nhìn Thượng Nhạc Nhạc.

Thượng Nhạc Nhạc chú ý đến ánh mắt kỳ lạ của Thượng Ất, mặt nhỏ đỏ bừng lên, dánh vẽ chiến đấu tiêu sái vừa rồi lập tức biến mất, dùng giọng nói mà chỉ bản thân cậu nghe thấy, lầm bầm: “Tiêu đời rồi, để lão ba nhìn thấy rồi, ba từng nói mình không được đánh nhau...”

Giọng nói của Thượng Nhạc Nhạc rất nhỏ, nhưng trong bầu không khí kỳ lạ này, mỗi hành động của cậu đều sẽ được khuếch đại thành những tín hiệu rất phức tạp.

Andre bị đánh rất thảm, đồng bọn sớm đã rất tức giận, nếu không phải Elena ra tay ngăn cản, bọn họ đã xông tới rồi. Lúc này, thấy miệng Thượng Nhạc Nhạc lầm bầm, sắc mặt lại rất khó coi, ở trong mắt bọn họ đó là dánh vẽ của người chiến thắng đang làm nhục đối phương với thái độ khinh bỉ, điều này lập tức khiến họ tức giận.

“Tiểu thư Elena mời cô tránh ra, cô cũng nhìn thấy rồi, tên gia hỏa này căn bản chính là quái vật, cô bảo vệ cậu ta như thế là ý gì đây? Hôm nay cho dù bị người khác cười, chúng tôi cũng phải báo thù cho Andre!”

“Ha, cùng nhau lên, không sao đâu, tiểu tử tử cô tránh ra, tôi sẽ không sợ đâu, cô yên tâm!”

Thượng Nhạc Nhạc cũng bị chọc cho tức giận, cho dù bị Thượng Ất nói cũng không thể để mất mặt trước mặt Elena, phải biết là cậu chưa bao giờ nhìn thấy một tiểu tử tử xinh đẹp như vậy.

“Tôi lo cho cậu? Ha ha ha.” Elena đột nhiên cười, sau đó sắc mặt nhanh chóng trở nên lạnh lùng, ngữ khí lãnh đạm nói: “Tiểu tử thôi đừng có nằm mơ nữa, Elena tôi sẽ lo cho cậu, cậu cũng không thử soi gương xem, mình xứng không?”

“Tiểu tử tử cô...” Thượng Nhạc Nhạc sững sờ, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, tuy rằng còn nhỏ cũng có thể nghe ra được giọng điệu lãnh đạm của Elena không phải là cố ý giả bộ, cô gái xinh đẹp này thật sự rất coi thường cậu.

“Tôi chỉ là hiếu kỳ vì sao cậu không sợ dị năng của tôi, một đứa trẻ đến râu còn chưa có, cậu có gì đáng mà tôi phải lo lắng?” Elena cao ngạo nói, sau đó quay lại nhìn Andre và nhóm của cậu ta: “Các người cũng vậy, nếu không phải vì giúp cha tôi duy trì trị an ở đây, đám người thân phận dê tiện các người căn bản không xứng nói chuyện với tôi!”

“Đúng vậy, tiểu thư Elena, sự cao quý của cô ngoài tầm với của chúng tôi, có điều cô yên tâm, chúng tôi sẽ không làm loạn trị an của chợ, chúng tôi bảo đảm sẽ làm cho tiểu tử này ngoan ngoãn khuất phục!” Thủ hạ của Andre nở một nụ cười âm hiểm, bước chân từ từ đi về phía Thượng Nhạc Nhạc.

Elena chẳng nói gì hừ một tiếng rồi quay lưng ngẩng đầu cao ngạo bước ra đằng xa, nhưng trong lòng cứ dâng trào lên những cảm xúc kỳ lạ, tại sao bản thân lại có hảo cảm với một đứa trẻ nước ngoài vậy, cái này cũng quá vớ vẩn rồi, cậu ta có điểm gì xứng với mình?

Bây giờ cảm xúc thực mà cuộc sống mang lại cho con người nhiều hơn so với những lời khuyên và kiến nghị.

Trước khi gặp được Elena, Thượng Nhạc Nhạc nghĩ rằng mình đã đủ trưởng thành, mặc dù khiến người khác nhìn vào vẫn giống một đứa trẻ nhưng cậu biết thế nào là thích.

Hôm nay, sự thay đổi của Elena đã giáng cho cậu một cái bạt tai, lời chế nhạo khinh thường đó giống như một thanh gỗ lớn đập vào đầu cậu, bây giờ vẫn còn đang choáng váng, đến ngay cả đồng bọn của Andre đến gần cậu cũng không chú ý.

“Elena, tôi thực sự khiến cô rất ghét sao?” Thượng Nhạc Nhạc ngơ ngác nhìn đối phương, ánh mắt đầy khó hiểu: “Vậy tại sao lúc này cô lại giúp tôi?”

“Đừng ngốc nữa, tôi không có giúp cậu, tôi chỉ là đang bảo vệ quy củ của căn cứ Mosca mà thôi.” Elena nhìn Thượng Nhạc Nhạc, sắc mặt dần dần dịu đi: “Nhưng tôi không ngờ được cậu có thể đánh tên ngốc Andre đó đến quỳ xuống, điều này tuyệt đối không được rồi!”

“Tại sao? Lễ nào ở chỗ này của các người chỉ được bị bắt nạt mà không được phép đánh lại?”

Thượng Nhạc Nhạc dần khôi phục lại trạng thái bình tĩnh, khí tức đồ sát kỳ dị cũng từ từ khôi phục, khiến thân hình nhỏ bé của cậu như một thanh kiếm sắc bén.

Thực tế, từ đầu đến cuối, Thượng Nhạc Nhạc chỉ nhất thời thất thần vì gương mặt như tiên nữ của Elena. Dù sao thì cậu cũng chỉ là đứa trẻ tám tuổi, cảm xúc đối với dị năng đang ở trong trạng thái mơ hồ, căn bản không biết là bản thân muốn làm gì.

Nhưng bây giờ đối phương chế nhạo, sự kiêu ngạo trong lòng Thượng Nhạc Nhạc lập tức dâng lên, dấu vết hảo cảm duy nhất dành cho Elena cũng nhanh chóng tiêu tan.

Chương 683: Tặng cô một món quà nhỏ

Chương 683: Tặng cô một món quà nhỏ

“Cũng có thể nói như vậy!” Elea có chút ngạc nhiên nhìn Thượng Nhạc Nhạc, nhưng sau đó cao ngạo ngẩng đầu nói: “Ít nhất ở nơi mà Elena tôi xuất hiện, cho dù chỉ là mấy tên lưu manh nhỏ trong căn cứ Mosca cũng không phải là thứ mà mấy người bên ngoài các người có thể tùy tiện sỉ nhục!”

“Hiểu rồi, vẫn là ba ba tôi nói đúng...” Thượng Nhạc Nhạc cười lạnh, tiếp tục chậm rãi nói: “Ba ba tôi nói với tôi, khi một con sư tử gặp phải một con thỏ, giả vờ thành một con chó để trêu chọc con thỏ là điều rất ngu ngốc. Bởi vì cho dù cuối cùng có thể trêu chọc được con thỏ, cũng sẽ làm thấp đi tôn nghiêm, rất nhàm chán và ngu ngốc! Vì vậy có người Trung Quốc chúng tôi có một câu nói cổ, sư tử chiến đấu với thỏ, cũng phải dùng toàn lực! Đám gia hỏa các người, để cho các người thấy sự tức giận của sư tử đi!”

“Ka ka! Ka ka!”

Âm thanh của cơ giáp quen thuộc vang lên, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Thượng Nhạc Nhạc không do dự kích hoạt cơ giáp. Ngay sau đó, một cơ giáp hình người phát ra ánh sáng lạnh lẽo xuất hiện trước mặt mọi người, hợp kim màu đen đó cho thấy giống như ngay cả mặt trời cũng sẽ bị nuốt chửng nếu rơi xuống, chỉ còn lại một màu đen lạnh lẽo vô tận.

Cơ giáp mạnh nhất của Trung Quốc, cơ giáp đặc biệt với mức độ gần giống với nguyên mẫu chiến giáp của chiến binh Thần Tộc Tinh Nhuệ đến hơn 50%, cứ như thế xuất hiện lần đầu tiên ở Mosca!

“Ừng!”

Giống như một làn sóng cuồng nộ, vô số lời cảm thán của mọi người đột nhiên vang lên trên con đường chợ lớn nhất căn cứ Mosca. Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn chăm chăm vào cơ giáp khoa học viễn tưởng trước mặt, hoàn toàn không biết chân và tay nên đặt ở chỗ nào.

Andre ngây ngốc nhìn Thượng Nhạc Nhạc: “Mẹ nó, có cần khoa trương thế không, transformers sao?”

“Transformers cái gì, thứ này gọi là cơ giáp, tôi đã từng thấy nó ở bên Mỹ....” Trong đám người có người biết nhìn hàng hơn Andre, lập tức hét lên. Nhưng theo tiếng nói của người đó cũng lộ ra nghi hoặc nói: “Nhưng mà có chút không đúng lắm, bên lão Mỹ đó xưa nay không tinh xảo như vậy, thứ này rõ ràng tinh xảo hơn nhiều so với những gì tôi từng thấy!”

“Lẽ nào, tiểu tử này là gián điệp sao?” Trong đám người lập tức phát ra âm thanh kinh hoàng.

Từ khi mặt thế đến nay, căn cứ Mosca biểu trưng cho hy vọng cuối cùng của Nga, nhưng điều mà nước Nga không ngờ được là vào những năm sau ngày mặt thế, miền Tây nước Mỹ đã điên cuồng sử dụng gián điệp giấu mặt hết lần này tới lần khác phá hủy tuyến phòng thủ của căn cứ Mosca, nhiều lần ám sát các nhân viên quan trọng của căn cứ Mosca.

Nếu không nhờ sự nhạy bén và khả năng khống chế sấm sét của giáo quan Sith, căn cứ Mosca đã sớm bị tàn phá và phá hủy bởi những tên gián điệp này trong mấy năm đầu tiên của thời đại mặt thế.

Bây giờ ở trong căn cứ Mosca, gián điệp bị người người cảm hận, trở thành người trong lòng tất cả mọi người ở đây hận nhất, không có người thứ hai! Khi có người hét lên “gián điệp”, đám đông bùng nổ lên bầu không khí đáng sợ, tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn Thượng Nhạc Nhạc, một vài người Nga có tính tình nóng nảy không nói một lời liền cầm lấy vũ khí ở bên người mình, tụ tập bao vây Thượng Nhạc Nhạc lại.

“Ủm? Những người này muốn động thủ với con trai mình?” Thượng Ất thờ ơ lạnh nhạt nhìn, lúc này trong lòng từ từ bốc lên một ngọn lửa, không khỏi thầm chửi: “Từ lâu đã nghe người ta nói người Nga lỗ mãng mà nóng tính, chỉ số thông minh của họ dưới mức trung bình, bây giờ xem ra quả nhiên như thế. Thượng Nhạc Nhạc chỉ có tám tuổi, gián điệp chết tiệt gì đó dù có thể nào cũng không thể rơi xuống người đứa trẻ này chứ? Em gái nó, dựa vào đông người bắt nạt ít đúng không, Nhạc Nhạc đừng sợ, xem lão tử của con ra mặt giúp con đây!”

Trong lòng Thượng Ất nghĩ, đang định lao về đám người, nhưng không ngờ có một bóng đen đột nhiên chặn đường, mở miệng đã là tiếng Trung Quốc

chính gốc: “Đứa trẻ đó là con của anh đúng không? Sao lại làm ra một thế cục loạn như vậy, anh muốn dễ dàng mang nó rời đi như vậy sao?”

“Anh là ai? Vì sao lại ngăn cản tôi?” Thượng Ất dừng chân, lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt.

Thân hình gầy gò, chiều cao khoảng 180cm, khuôn mặt tiêu chuẩn của người Nga, tóc vàng, mắt xanh, nước da có chút trắng nhợt. Đây là một người đàn ông khoảng 30 tuổi, nhìn vào trông không khác gì mấy người qua đường, điều duy nhất khiến Thượng Ất nghĩ rằng anh ta có chút khác biệt chính là ánh mắt, bộ dạng lười biếng nhưng lại tràn đầy vui tươi.

Thượng Ất rất quen thuộc với ánh mắt này, trong rừng rậm, dã thú thường nhìn nhau bằng ánh mắt này khi săn con mồi yếu ớt.

“Anh lúc này ở đây đã nghe cả ngày rồi, có lẽ nghe thấy bọn họ nhắc đến một cái tên, đúng không?” Người đàn ông cười nhạt, đưa tay xoa nhẹ chóp mũi rồi nói: “Tôi tên là Sith, là một giáo quan bình thường trong quân đội căn cứ Mosca!”

“Sith giáo quan!”

Thượng Ất bất ngờ nhìn đối phương, trong đầu hiện lên một cái tên trong cuộc trò chuyện giữa Thượng Nhạc Nhạc và những người khác....Có vẻ như trong lòng tất cả những người ở đây, mấy chữ giáo quan Sít này rất có trọng lượng, xem ra tên gia hỏa này có sức chiến đấu không tầm thường.

“Không sai, tôi chính là Sith, con Hắc Long bên ngoài kia là anh dẫn đến đúng không?” Sith thản nhiên nhún vai, ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Mặc dù tôi không biết con Hắc Long đó và anh có quan hệ gì, nhưng không sao, tôi đã đánh nó chạy rồi, còn thuận tiện mang đến cho anh một món quà nhỏ - sừng Hắc Long, nhận lấy đi! Nhất định đừng khách sáo!”

Không hề che đậy uy hiếp, Thượng Ất nhẹ nhàng đoán được ý đồ của Sith, tên gia hỏa này định ngăn cản mình!

“Cút ra! Nếu như muốn tiếp tục sống, thì lập tức biến mất trước mặt tôi, còn có tên Gullit đó không có một chút quan hệ gì với tôi, tôi lại rất tiếc, em gái

nó, anh không cắt hết tất cả mấy cái sừng của anh ta xuống, bởi gì tôi đã muốn làm điều đó từ lâu rồi!”

Thượng Ất lạnh lùng nhìn Sith, nhưng từ khóe mắt lại liếc về hướng của Thượng Nhạc Nhạc.

Chương 684: Bàn Long, trạng thái thứ hai

Chương 684: Bàn Long, trạng thái thứ hai

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Thượng Nhạc Nhạc bị một biển người bao vây, vô số người đàn ông cao lớn có trang bị vũ khí sắc bén lao về phía cậu, nếu không cố nai trắng cổ gắng chống cự, e rằng Thượng Nhạc Nhạc đã bị nhấn chìm ở đó từ lâu rồi.

“Ồ? Anh và con rồng lớn đó không phải một bọn?” Nghe thấy lời của Thượng Ất, Sith kinh ngạc trợn to hai mắt, anh tùy tiện ném nửa chiếc sừng Hắc Long sang một bên rồi nói: “Xem ra tôi đoán sai rồi, tôi tưởng rằng các người là căn cứ Petersburg phái tới để gây rối, không ngờ được anh cũng có mẫu thuẫn với anh ta. Có điều cái này cũng không có ảnh hưởng gì, tôi không quan tâm anh đến từ đâu, đến đây làm cái gì, đến đi, chúng ta đánh với nhau một trận trước, còn lại lát nữa nói sau!”

“Đánh một trận? Anh định để tôi mở to mắt nhìn con trai mình bị bao vây mà không quản, ở đây đánh nhau với anh?” Thượng Ất lạnh lùng nhìn Sith, giọng điệu lạnh như băng: “Anh nghĩ nhiều rồi, tôi sẽ không đánh nhau với anh, nhưng tôi sẽ giết hết tất cả những người xuất hiện trước mặt tôi! Bao gồm cả anh, người được gọi là đệ nhất giáo quan Sith của Mosca!”

“Ha ha ha, anh thật thú vị, nhìn dáng vẻ của anh có lẽ không hiểu tình hình của căn cứ Mosca, ở đây căn bản không có cái gì gọi là đệ nhất giáo quan...” Sith lộ vẻ trêu chọc, nhìn Thượng Ất nói: “Ở căn cứ Mosca, có tất cả 125 vạn người sống sót, trong số đó, tôi là người duy nhất được gọi là giáo quan, anh có biết vì sao không? Bởi vì những gia hỏa khác dám tự

xưng là giáo quan, đều bị tôi dùng năm đấm đánh chui vào trong đất mấy trăm mét!”

“Tên gia hỏa ngu ngốc, anh định ở trước mặt tôi nói khoác đến khi chết sao?” Thượng Ất bước mạnh một bước, khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút ngắn hơn phân nửa, lúc này khoảng cách giữa anh và Sith chỉ còn chưa đầy hai mét, ở trong khoảng cách này, không một sinh vật nào có thể thoát khỏi đòn chí mạng của anh.

“Tôi có nói khoác hay không anh thử một chút là biết rồi...” Sith thờ ơ mỉm cười, hai tay tùy ý vẫy, trong nháy mắt Thượng Ất cảm thấy chân mình run lên, giây tiếp theo liền xuất hiện ở một bãi đất trống cách đám người mấy chục mét.

“Người nguyên tố đất? Sức mạnh quy luật mặt đất?”

Thượng Ất mở to hai mắt, như thể mới bắt đầu quen biết Sith, người đàn ông trung niên không bắt mắt trước mặt. Không ngờ được, đáng vẻ không có gì bắt mắt của anh ta lại có thực lực mạnh mẽ như thế, không chỉ khống chế được nguyên tố đất, mà còn lĩnh ngộ được một chút sức mạnh quy luật mặt đất, di chuyển anh ra xa hàng chục mét!”

“Ha ha, anh quả nhiên biết hàng... Quá tốt rồi, đã rất lâu rồi tôi không gặp được đối thủ tử tế, hôm nay, bất luận thế nào anh cũng phải đánh với tôi!”

Con át chủ bài đã bị Thượng Ất phá vỡ, nhưng Sith không hề cảm thấy lo lắng mà thậm chí còn trở nên phấn khích hơn. Thượng Ất cau mày lại, trong lòng tự hỏi tên này là một kẻ cuồng chiến đấu sao, sao có thể hiếu chiến như vậy?!

“Nếu đã như thế, tôi có chút xem thường anh rồi, bỏ đi, giải quyết anh trước, sau đó đi giải quyết mấy tên không có mắt kia!”

Thượng Ất thu lại thái độ khinh thường, đối thủ có thể khống chế sức mạnh quy luật rất đáng sợ, hơn nữa đối phương lựa chọn lúc Thượng Nhạc Nhạc bị vây công động thủ, cũng bộc lộ ra sự âm hiểm xảo trá của anh ta.

Nhưng mà Thượng Nhạc Nhạc có thể trụ được không? Dưới sự tấn công của nhiều người cuồng bạo như thế, chắc là cậu chỉ có thể lựa chọn bay lên không trung!

Thượng Ất nhìn vào nơi hỗn loạn nhất trong đám người, lúc này dưới sự tấn công vô cùng vô tận của người Nga, tuyến phòng ngự của nai trắng lung lay sắp đổ. Ngạc nai có thần kỳ đến đâu, cũng không thể liên tục cùng lúc chiến đấu với nhiều người như vậy, lúc này nai trắng chỉ có thể cố gắng kéo dài ngạc ra một vòng, liều mạng vây Thượng Nhạc Nhạc vào giữa. Lại không thể ngờ được trong đám người xông tới, thế mà có tới mấy chục con người có khí tức mạnh mẽ không kém gì nó!

Không đúng, đây là một cái bẫy, những người này đã sớm chuẩn bị tốt rồi!

Trong lòng nai trắng kinh hãi, thân thể chợt đau đớn, một ngọn thương băng giá xuyên thủng hàng phòng ngự của ngạc nai, trực tiếp xuyên qua lưng nó, gần như cùng lúc đó, hai con cáo đỏ cùng hét lên, thân hình nhỏ bé của chúng cũng bị vật sắc nhọn đâm vào, lúc này dẫn run rẩy bò về phía Thượng Nhạc Nhạc.

“Nai trắng, không cần lo cho tôi, tự mình chạy thoát thân trước đi!”

Trong đám người, khuôn mặt nhỏ bé của Thượng Nhạc Nhạc được chiếc mặt nạ hợp kim bao lấy, ai cũng không nhìn thấy biểu cảm của cậu đang cực kỳ tức giận, càng không nhìn thấy, một nội đan yêu thú với năng lượng đang cuộn trào mãnh liệt, vô cùng thuần khiết đang hùng hực bốc cháy trong khoang điều khiển của cơ giáp, phóng ra năng lượng mạnh mẽ!

Cơ giáp nguyên mẫu Thần Tộc do chính Cao Vũ Hàm thiết kế, vốn đã không đơn giản. Đặc biệt là khi Thượng Nhạc Nhạc nhận ra rằng hình như cha mình cũng gặp rắc rối, có giáp siêu cấp này đã bùng lên một khí tức đáng sợ.

“Tiểu chủ nhân, cậu nhất định không được hấp tấp, đợi chủ nhân giải quyết xong đối thủ, ngài ấy nhất định sẽ cứu chúng ta ra ngoài!” Nai trắng là người đầu tiên cảm giác được cơ giáp không đúng lắm, nhưng có chưa kịp ngăn cản, cơ giáp chiến đấu của Thượng Nhạc Nhạc đã đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng chói lóa mạnh mẽ, sau đó vẻ ngoài vốn dĩ giản dị, đen

ngòm, trơn bóng như một cái nôi của cơ giáp, biến thành hàng nghìn mảnh kim loại tinh xảo không ngừng cuộn cuộn, run rẩy...

“Hình thái thứ hai của cơ giáp – Bàn Long!”

Một con rồng to lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, thân hình khổng lồ hơn ba mươi mét, to như cây đại thụ hàng ngàn năm tuổi. Những chiếc vảy phát ra ánh sáng lạnh đen, to bằng lòng bàn tay, tinh tế, tỉ mỉ bao phủ toàn thân rồng. Dưới cái đầu rồng to lớn, mười hai chiếc vảy rồng sắc bén đối xứng nhau bao phủ toàn thân, năm móng vuốt sắc bén đang tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời, không ngừng toát ra vẻ ớn lạnh.

Bàn Long, rồng năm móng trong truyền thuyết Trung Quốc, lần đầu tiên xuất hiện trước mặt người Nga dưới dạng hợp kim, làm cho tất cả mọi người há hốc mồm đến mức rớt hàm xuống dưới đất.

Chương 685: Thần Tộc đến tấn công

Chương 685: Thần Tộc đến tấn công

“Đây... chuyện này... sao có thể?”

Elena đứng trên bục cao cách đó không xa, nhìn bộ giáp Bàn Long giống như thần ma, dường như quên cả hô hấp.

Dù thế nào cô cũng không hiểu được, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ con bình thường, sao trong vài phút lại biến thành người khiến người khác sợ hãi đến mức đến di chuyển cũng không dám vậy?

“Lẽ nào mình sai rồi sao? Đứa trẻ này thật sự chỉ là một người qua đường, mà không phải là một gián điệp của Mỹ...” Dần dần, trong lòng Elena nảy sinh nỗi sợ hãi, cô nhận ra hình như mình đã phạm phải một sai lầm lớn, một sai lầm vô cùng nghiêm trọng!

Nhưng mà bây giờ muốn bù đắp, có còn kịp không?

“Nghe đây, đám gia hỏa các người, tôi không hề muốn làm các người bị thương, nhưng mà tại sao các người lại ép tôi!”

Giọng nói của Thượng Nhạc Nhạc phát ra từ đầu rồng, chiếc đuôi rồng to lớn quét nhẹ, hai con cáo đỏ lập tức biến mất sau boong hợp kim trên đuôi, mà trong hai con mắt rồng, lại xuất hiện một tia sáng màu đỏ kỳ lạ!

“Bùm!”

Cơ giáp hình thái Bàn Long, khủng bố đến không thể nào tưởng tượng được.

Khi Cao Vũ Hàm thiết kế hình thái thứ hai của cơ giáp, cô đã tập trung toàn bộ lực chú ý vào sức tấn công mạnh mẽ. Hai con mắt rồng được làm bằng tinh thạch có mật độ cực cao, chúng có thể nén năng lượng nội đan yêu thú hoặc tinh hà năng lượng thành hai chùm và cùng lúc lập tức giải phóng chúng.

Hiệu quả thì sao? Cao Vũ Hàm chỉ làm một thí nghiệm, bởi vì sau khi chùm sáng được phóng ra, mặt đất nơi thiết kế mục tiêu bị xuyên thẳng thành một hố dài vài kilomet, dọc đường dù là đá granite cứng hay bùn cát vàng đều bị nung chảy thành một đồng than thủy tinh.

Bây giờ, Thượng Nhạc Nhạc phần nộ mất đi lý trí, khi ánh sáng đỏ lóe lên trong cơ giáp Bàn Long, một khí tức hủy diệt thế giới lập tức bao trùm xung quanh.

“Di di! Di di!”

Những giọng nói kỳ lạ liên tục vang lên, sau đó chỉ thấy trong vòng một trăm mét xung quanh cậu, ai nấy đều ngã xuống như ngã rạ.

Không ai sống sót, không ai có thể may mắn thoát được... Trên nền lát đá toàn xác chết, các tòa nhà xung quanh Thượng Nhạc Nhạc đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm, sau đó trên tường và cột nhà xuất hiện một vết nứt to lớn, những người nhà bắt đầu lần lượt sụp đổ.

“Hu hu!”

Thượng Nhạc Nhạc thở hỗn hển, từ từ rơi xuống từ giữa không trung, khuôn mặt nhỏ nhắn đằng sau chiếc mặt nạ đầy vẻ kinh ngạc và hoảng sợ. Uy lực của cơ giáp Bàn Long vượt qua sức tưởng tượng của cậu, cậu không thể chấp nhận kết quả tất cả mọi người đều chết dưới tay mình.

“Ba ba, con... con...”

Thượng Nhạc Nhạc bất lực nhìn về hướng của Thượng Ất, sự bùng nổ của cơ giáp Bàn Long vừa rồi đã ảnh hưởng đến anh và giáo quan Sith. Nhưng thân hình của hai người rất nhanh, ít phút sau đã thoát khỏi được sự tấn công của xạ tuyến cơ giáp, may mắn sống sót.

“Nhạc Nhạc, không sao, những người này đều là tự mình chuốc lấy, con không cần căng thẳng!” Thân hình Thượng Ất nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Thượng Nhạc Nhạc, vươn một tay nhẹ nhàng xoa đầu cậu, sau đó nói: “Con trai, chúng ta đi, ở đây không hoan nghênh chúng ta!”

“Muốn đi? Để lại mạng rồi đi!” Sith gầm lên rồi lao đến chỗ hai cha con Thượng Ất, hai mắt đỏ ngầu, trông như điên dại: “Các người giết mấy nghìn người, tôi thề các người sẽ phải trả giá bằng tính mạng của mình cho điều này!”

“Đừng phí sức lực nữa, anh không ngăn được chúng tôi đâu!” Thượng Ất lạnh lùng nhìn Sith, Tinh Vực Cốt Dao dần dần xuất hiện, mũi đao hướng về Sith: “Không sợ chết thì lên đây, đao của tôi sẽ không nương tay đâu.”

“Hừ, anh thật sự khiến tôi tức giận rồi, sức mạnh quy luật mặt đất, chôn bọn họ xuống cho ta!”

Đối mặt với hành vi khiêu khích của Thượng Ất, Sith gầm lên dữ dội, một luồng khí tức đáng sợ theo nó lan ra xung quanh. Trước mắt Thượng Ất hoa lên, anh vươn tay tóm lấy Thượng Nhạc Nhạc, chỉ thấy Thượng Nhạc Nhạc vô lực bay về phía xa, đồng thời vô số đá cứng đang liều mạng đập vào cậu.

“Anh dám làm con trai tôi bị thương?!”

Trong tay Thượng Ất lóe lên màu lam, vô số tảng đá bị chém làm đôi, nhưng mặt đất dưới chân anh đột nhiên chìm xuống, Thượng Ất có di

chuyển nhanh đến đâu cũng không thể thoát khỏi chỗ chìm.

Sith mạnh mẽ như thế, anh ta dựa vào sức mạnh quy luật mặt đất, khiến vùng đất dưới chân Thượng Ất hoàn toàn sụp đổ, đồng thời lao thẳng vào sâu trong lòng đất – Sith muốn chôn sống Thượng Ất!

“Đáng chết, không ngờ Sith lại lợi hại như vậy, nhiều tảng đá như vậy, cho dù mình có thể chạy thoát, e là cũng không kịp tới cứu Nhạc Nhạc, mình phải làm sao đây?” Lòng Thượng Ất như tro tàn, anh không ngờ Sith lại mạnh như vậy. Đây e là cũng bởi vì Sith đã chứng kiến nhiều thương vong trong căn cứ, Sith cũng đang đốt cháy sức mạnh sinh mệnh, liều mạng muốn giết Thượng Ất và Thượng Nhạc Nhạc!

Mà đúng vào lúc này... “Con người ngu xuẩn và giáo hoạt, những sinh mệnh nhỏ bé như kiến, nhưng lại hòng phát ra ánh sáng chói mắt như mặt trời, hôm nay là ngày mà Thần Tộc chúng tôi phán xét Trái Đất, mà những sinh vật thấp kém sẽ trở thành tế phẩm để chúng tôi hiến tế cho thần mẫu Cái Á!”

Âm thanh chói tai nhức óc từ trên tầng mây rơi xuống, giống như thần linh trong truyền thuyết thần thoại giáng thế, khiến người ra run sợ.

“Là ai? Ai đang giả thần giả quỷ? Cút xuống đây cho tôi!”

Sith ngược mắt lên trời tức giận, sức mạnh của quy luật đất đá không thể tách rời khỏi mặt đất, âm thanh trên trời khiến anh ta cảm thấy kinh hãi, nhưng chỉ cần đặt trên trên mặt đất, anh ta sẽ không sợ gì cả.

“Ha ha, con người Trái Đất nực cười, không ngờ một gã như anh lại có thể khiến Thượng Ất lâm vào hiểm cảnh.” Âm thanh trong mây dần dần tới gần, một cỗ chiến hạm không gian cực lớn có ánh sáng lưu động toàn thân chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người.

“Mẹ nó, không cần biết anh là ai? Cút xuống đây đi!”

Sith nhặt một khẩu súng đạn đạo trên mặt đất, nhắm vào chiến hạm không gian khổng lồ bắn. Trong nháy mắt chiếc đuôi đỏ phóng đạn đạo bay thẳng đến trung tâm của chiến hạm không gian.

Gần rồi! Sắp rồi! Sắp bắn trúng rồi!

Chương 686: Bị đánh lén

Chương 686: Bị đánh lén

Những người còn sống sót trong căn cứ Mosca cùng nhau nhìn chăm chăm vào đạn đạo, họ chưa bao giờ muốn nó bắn trúng mục tiêu như bây giờ. Chiến hạm không gian đột nhiên xuất hiện này thật quá kinh người, mọi người có thể kết luận ngay rằng thứ này sẽ tuyệt đối không bao giờ có thể đến từ tay người trên Trái Đất.

Người ngoài hành tinh! Chiến hạm của người ngoài hành tinh! Con mẹ nó, hành tinh lạ xâm chiếm Trái Đất rồi!

“Thứ sâu kiến không biết tự lượng sức, vừa vào đã vội vàng tìm chết, vậy thì tôi thành toàn cho anh! Đi chết cho tôi!”

Nhìn thấy đạn đạo sắp đánh vào chiến hạm, dưới đáy chiến hạm đột nhiên mở ra một vết nứt rộng, sau đó một khẩu pháo được phóng ra, trong nòng pháo một tia sáng trắng dày đặc dâng lên, giây tiếp theo tất cả mọi người chỉ thấy hai mắt chói sáng, rồi không nhìn thấy gì nữa!

“Giáo quan Sith? Anh có ở đây không? Giáo quan Sith?”

Vài giây sau, Elena và những người còn sống sót đã lấy lại được thị lực, nhưng khi họ đang tìm kiếm dấu vết của giáo quan Sith, họ đã hoảng sợ trước một cái hố đáng sợ trên mặt đất.

Giống hệt cái hố sâu do cơ giáp Bàn Long của Thượng Nhạc Nhạc tạo sau, hố sâu này cũng không thể nhìn thấy đáy, bên cạnh đầu là đá nung chảy, mảnh sắt, độ dày còn lớn hơn nhiều so với cái hố của Thượng Nhạc Nhạc.

“Đừng tìm nữa, giáo quan Sith đã triệt để rời khỏi các người rồi!” Leo lên khỏi mặt đất, Thượng Ất nhìn bầu trời với vẻ mặt cực kỳ nghiêm nghị, thờ dài nói: “Thật không ngờ được, những người Thần Tộc này lại đến nhanh

như vậy, vốn dĩ tôi định thu thập thêm nhân lực để đối phó với những kẻ này...”

“Cái gì? Anh nói giáo quan Sith chết rồi? Sao có thể, thực lực của ông ấy còn mạnh hơn thần linh, ông ấy không thể nào chết dễ dàng như vậy!” Elena và những người khác kinh ngạc nhìn Thượng Ất, không ai có thể tin đó là sự thật. Nhưng giọng nói đến từ chiến hạm trên không trung đã đập tan hy vọng của họ: “Con người đáng cười, các người chưa từng gặp thần linh thật sự, vũ trụ Thần Tộc chúng tôi mới thực sự xứng với danh hiệu thần linh này! Ngoài ra, còn có anh, Thượng Ất, anh đừng có đặt hy vọng vào chủng tộc khác, trước khi đến đây, chúng tôi đã san bằng phía bên kia của hành tinh này, bây giờ ngoại trừ chỗ này và Trung Quốc, trên Trái Đất đã không còn một quốc gia nào nữa!”

“Không thể nào!”

Elena ngồi trên mặt đất, mắt nhìn thẳng, thật lâu không nói được lời nào. Cho dù thế nào cô cũng không ngờ được, chỉ trong vài ngày, tất cả con người trên Trái Đất lại đều bị xóa sổ?!

Dù Elena có tin hay không thì sự thật đã bày ra trước mắt. Chiến hạm khổng lồ vượt xa trí tưởng tượng của con người, những người ngoài hành tinh tự gọi mình là Thần Tộc đã hoàn toàn đánh tan sự tự tin của họ chỉ bằng một đòn mạnh mẽ.

Có điều có người không tin vào ma quỷ, ví dụ như những người lính ở căn cứ Mosca.

Những người lính được trang bị vũ trang đầy đủ bắt đầu đến từ mọi hướng, mỗi người trong số họ đều cố gắng mang càng nhiều vũ khí càng tốt. Khi họ tập hợp lại nhau, không cần bất kỳ ai chỉ huy, họ lần lượt nâng vũ khí lên, bắt đầu bắn phá chiến hạm của người ngoài hành tinh ở phía trên.

“Ngoại trừ điểm lỗ hổng này, những chiến binh người Nga thực sự rất đáng khâm phục! Có điều lần này họ gặp phải là chiến hạm Thần Tộc, e rằng họ không biết được bên kia kinh khủng đến mức nào!”

Nhìn thấy vô số đạn pháo, tên lửa và bom hạt nhân siêu nhỏ bắn lên không trung như vũ bão, sắc mặt Thượng Ất lộ ra vẻ ngưng trọng. Những vũ khí này không thể làm gì được chiến hạm Thần Tộc, bởi vì Thượng Ất nhìn thấy vô số chiến binh ong thợ nhỏ bé lao ra khỏi chiến hạm Thần Tộc, bắn ra những tia sáng cực mạnh, chặn đứng đòn tấn công của con người ở trên không!

“Rầm” !

Bầu trời đầy lửa giống như địa ngục, làn sóng xung kích cực lớn lập tức thổi bay tất cả mọi người ngã xuống đất. Mà chiến hạm Thần Tộc như một đám mây đen bị đông lại trên không trung, sừng sững bất động.

“Loài người ngu xuẩn, các người không biết các người đang đối mặt với đối thủ khủng bố như thế nào đâu... Bỏ đi, đến lúc thu hoạch rồi, ngoan ngoãn tiếp nhận sự kêu gọi của Thần Tộc đi!”

Một âm thanh cực lớn phát ra từ chiến hạm ở trên đầu, chiến hạm đột nhiên xuất hiện vô số vết nứt nhỏ, rất nhiều sinh vật nhiều chân giống như loài bạch tuộc bay ra từ đó. Những sinh vật này nhanh chóng vượt qua tầng mây, lao thẳng về phía con người trên mặt đất.

Những người lính trên mặt đất cố gắng chống cự, nhưng sinh vật bạch tuộc trong tích tắc đã nhanh nhẹn đâm thủng cơ thể họ bằng những chiếc cựa sắc nhọn.

“Bà nội nó, lão tử liều với các người!”

Một người lính Nga bị đâm xuyên ngực, anh dùng lựu đạn đập vào người nhưng không ngờ sinh vật giống bạch tuộc này di chuyển nhanh hơn anh, trước khi quả lựu đạn nổ tung lập tức quấn lấy cổ anh rồi bóp nhẹ, đầu của người lính bị cắt rời.

“Bùm” !

Quả lựu đạn nổ tung, làm gãy một chân của sinh vật giống bạch tuộc nhưng phần chân còn lại của nó nhanh chóng xuyên vào đầu vào người lính, nhẹ

nhàng gỗ một cái, bộ não tách ra làm hai, để lộ tinh hạch sinh học ẩn giấu bên trong.

“Những quái vật này đang tìm tinh hạch của sinh vật, chúng ta thiết kế thuốc nổ ở vị trí có tinh hạch, cho dù chết rồi cũng thể thể để chúng có lợi!”

Các sĩ quan hét lớn, sau đó thấy một người lính hấp hối tự đập thuốc nổ vào bụng, vài giây sau một đám nấm mọc lên, trong đó có cả tinh hạch trong cơ thể, một nửa thi thể của người lính đều biến thành mảnh vụn.

“Si si si si!”

Khi sinh vật giống như bạch tuộc nhìn thấy tinh hạch sắp không còn nữa, nó lập tức phát ra tiếng rống tức giận, rồi lao thẳng về phía người lính kia.

Nhất thời, âm thanh chiến đấu kịch liệt giữa con người và quái vật trong căn cứ Mosca vang lên không ngừng, máu và những cánh tay bị gãy nhanh chóng tràn ngập khắp mặt đất với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Nhạc Nhạc, con không sao chứ?” Thượng Ất không tham gia trận chiến, trong lúc hỗn loạn đã tìm thấy con trai mình là Thượng Nhạc Nhạc, cậu bé lúc này đang nhắm chặt mắt, gương mặt lộ rõ vẻ đau đớn.

“Đáng chết, mình nhất định phải trở về!” Thượng Ất nghĩ cũng không cần nghĩ, mở hai cánh quỷ ra, bay thẳng lên trời.

Chương 687: Bị đánh lén (2)

Chương 687: Bị đánh lén (2)

Nhưng đúng vào lúc này, một luồng sáng trong suốt đột nhiên bắn ra giữa không trung, đụng phải đôi cánh ác quỷ của Thượng Ất, chớp mắt bị xuyên thủng, để lại một lỗ hổng đáng sợ.

“Con mẹ nó, đây là cái quỷ gì vậy? Sao lại lợi hại vậy?” Thượng Ất xoay người bỏ chạy về phía xa, trong lòng tràn đầy kinh hãi.

Từ khi đôi cánh ác quỷ mọc ra đến nay, với sức mạnh ăn mòn của sức mạnh hắc ám, Thượng Ất chưa bao giờ gặp phải người có thể làm tổn thương đôi cánh này. Không ngờ được hôm nay chiến hạm Thần Tộc tùy tiện bắn ra một tia sáng đã dễ dàng xuyên thủng nó, chuyện này sao có thể không làm cho Thượng Ất kinh ngạc.

Nhưng mà, Thượng Ất không hề chuẩn bị đánh trả, anh không dám mang tính mạng của con trai ra mạo hiểm. Kế hoạch duy nhất bây giờ là trở về thành phố Tổ Ưng càng sớm càng tốt, sau đó liên lạc bộ đội cơ giáp ở căn cứ Ma Đô, hai bên phối hợp với nhau, có lẽ vẫn sẽ liều được với chiến hạm Thần Tộc.

Nghĩ vậy, Thượng Ất liều mạng vỗ cánh, tốc độ tăng lên gấp mấy lần, trong nháy mắt đã ẩn bóng hoàn toàn vào trong mây mù.

“Hừ, thả anh về trước, đợi tôi giải quyết xong trận chiến ở đây, sẽ đi sào huyệt của anh, đem hết các người về tổ!” Trong chiến hạm Thần Tộc, Tinh Thi ngồi trước bàn điều khiển, nhìn bóng dáng Thượng Ất đi xa, ánh mắt lóe lên ánh sáng.

Tám ngày, anh tìm kiếm khắp Hoàn Tinh cũng không thấy dấu vết của Tinh Nhuệ, cuối cùng dưới sự bí mật thông báo của một người Trái Đất tên là Triệu Nghị anh biết được Tinh Nhuệ đã bị Thượng Ất và những người khác bắt đưa trở về Trái Đất.

Tám ngày, điều này dường như tương đương với tám năm của Trái Đất!

Vừa nghĩ đến thủ hạ của mình bị một đám sinh vật thấp kém giam cầm tám năm, chút tỉnh táo cuối cùng của Tinh Thi đã biến mất, mà vừa đúng lúc

này, ngôi sao bức xạ mà họ đặt trên Trái Đất biến mất, vì vậy Tinh Thi bắt đầu tập hợp đội quân Thần Tộc, cuối cùng đích thân lái chiến hạm thiết giáp Tinh Bảo, dọc theo tuyến được tấn công đã được định sẵn, bất ngờ giết xuống Trái Đất.

“Tinh Thi đại nhân, trong căn cứ của nước Nga đã không có sức kháng cự, chúng tôi đang sắp xếp con rôi bạch tuộc tìm kiếm những người cuối cùng còn sống sót, toàn bộ quá trình mất khoảng trên dưới bốn giờ.”

“Được rồi, hôm nay chúng ta sẽ ở đây một đêm, ngày mai sẽ đến biên giới Trung Quốc.” Tinh Thi gật đầu.

Mặc dù chiến hạm Thần Tộc là bất khả chiến bại, nhưng chiến đấu liên tục làm năng lượng của chiến hạm gần như cạn kiệt. Bọn họ cần một lượng lớn hạt tinh thể năng lượng để bổ sung động năng, xem ra tạm thời không thể đuổi theo tung tích của Thượng Ất rồi.

“Hừ, cho anh sống nhiều thêm một đêm, ngày mai là thời điểm anh phải trả giá đắt cho sự kiêu ngạo của mình!”

...

Ở một bên khác, Thượng Ất cấp tốc thôi động đôi cánh ác quỷ, bay gần ba giờ, cuối cùng anh cũng nhìn thấy ngọn núi của Trung Quốc lơ mờ ở phía xa.

“Cuối cùng cũng đến rồi, con trai kiên trì thêm một chút nữa!”

“Ba ba, chúng ta đang ở đâu, về nhà rồi sao?”

Sau khi nghỉ ngơi một thời gian ngắn, Thượng Nhạ Nhạ cuối cùng cũng tỉnh lại. Nằm ở trong lòng Thượng Ất, Thượng Nhạ Nhạ vô thức nhìn xuống, nhưng đột nhiên phát hiện ra một bóng người đang bám theo hướng của cha, lao thẳng về phía trước.

“Ba ba, cẩn thận! Phía sau có kẻ địch!”

Thượng Nhạ Nhạ theo bản năng nhắc nhở Thượng Ất, nhưng đã không kịp rồi.

Tốc độ của đối phương cực kỳ nhanh, góc độ vô cùng xảo quyệt, dưới tình trạng Thượng Ất không cảnh giác, bị người đến lao từ phía dưới lên đánh vào sau lưng, anh lập tức mất đi phương hướng, lăn lộn ngã xuống dưới đất!

“Đáng chết... Nhạc Nhạc, con có sao không?”

Trèo ra khỏi hố sâu trên mặt đất, Thượng Ất lau một ít máu ở khóe miệng, lo lắng nhìn về phía Thượng Nhạc Nhạc.

“Ba ba, con không sao! Ba cẩn thận sau lưng!”

Thượng Nhạc Nhạc cố gắng bò ra khỏi bụi cây, nhưng đột nhiên phát hiện bóng người tấn công họ đang phi thẳng về phía trước, cơ giáp trên người anh ta thể mà lại gần giống với của mình!

“Cơ giáp Thần Tộc? Rốt cuộc anh là ai?” Thê thảm né tránh đòn tấn công của đối phương, Thượng Ất không do dự rút Tinh Vực Cốt Dao ra, nhìn cơ giáp bao bọc lấy toàn thân kẻ đánh lén, trong lòng thầm nói: “Lẽ nào cũng giống như Tinh Nhuệ, cũng là chiến binh Thần Tộc?”

“Thượng Ất, lẽ nào anh quên tôi rồi sao? Đối với anh mà nói, mấy năm trước tôi có thể chỉ là một người không quan trọng, nhưng đối với kẻ thù của tôi mà nói, tôi mới chỉ có mấy ngày không gặp anh mà thôi!”

Ka ka một tiếng, mặt nạ chiến giáp Thần Tộc biến mất, để lộ khuôn mặt hung ác nham hiểm.

“Anh là... Triệu Nghị? Anh vẫn còn sống?”

Thượng Ất kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng cuộn sóng, đúng thật là kẻ thù cũ mà...

Nhớ lại chuyện mấy năm trước, rồi nhìn gương mặt hầu như không thay đổi trước mắt, Thượng Ất liền nhận ra đối phương không có nói dối. Tên gia hỏa này thế mà vẫn luôn ở lại Hoàn Tinh, hơn nữa còn trở về Trái Đất cùng với cuộc xâm lược của Thần Tộc!

“Không sao, chính là tôi!” Triệu Nghị chậm rãi đi tới, trên áo giáp màu vàng kim, hai cái đầu nhọn từ từ phóng ra từ kẽ ngón tay, giống như dã thú hung hãn lộ ra móng vuốt sắc bén.

“Không ngờ rằng tôi vẫn còn sống, đúng không? Các người biết không, để đợi đến giờ phút này, lão tử ta đã phải chịu đựng suốt tám ngày làm vật thí nghiệm cho đám người ngoài hành tinh kia!”

Triệu Nghị vừa nói vừa vung tay lên, thắt lưng áo giáp vàng kim từ từ tách ra, sau đó một màn khiến người khác kinh ngạc xuất hiện trước mặt Thượng Ất.

“Anh... cơ thể của anh?” Nhìn cái bụng trống rỗng của Triệu Nghị, Thượng Ất không khỏi kinh ngạc.

Trong chiến giáp, cơ thể của Triệu Nghị thực sự trống rỗng, chỉ có một trái tim là đang đập được bọc trong một đồng máy móc tinh xảo mà quái dị, giống như tàn tích của những dụng cụ lạnh lẽo trên bàn mổ.

Tên gia hỏa Triệu Nghị này, thế mà lại biến có thể mình thành một cái máy? Nhưng mà vì sao anh ta lại phải làm như vậy?

“Rất ngạc nhiên đúng không? Tất cả những thứ này đều là vì các người!” Triệu Nghị gầm lên, đưa tay chỉ về phía chiến hạm Thần Tộc nói: “Vì để có thêm sức mạnh đánh bại anh, tôi đã chủ động đi tìm Thần Tộc. Bọn họ coi tôi thành một vật thí nghiệm, sau khi cắt hết nội tạng và tứ chi của tôi, họ đặt trái tim của một chiến binh Thần Tộc đã chết vào, đồng thời đưa cho tôi bộ giáp này.”

Chương 688: Triệu Nghị trở về

Chương 688: Triệu Nghị trở về

“Tim của anh cũng là của Thần Tộc? Thật là không thể tưởng tượng được!”

Thượng Ất trầm mặc, công nghệ của Thần Tộc thực sự vượt qua Trái Đất quá nhiều, chỉ riêng về tuổi thọ đã vượt qua Trái Đất ít nhất là mấy trăm

năm.

“Không sai, sự mạnh mẽ của tim chiến binh Thần Tộc, anh căn bản không thể hiểu được. Cộng thêm chiến giáp Hoàn Tinh này, Triệu Nghị tôi đã trở thành chiến binh của Thần Tộc, so với đám sâu khiến các anh đã không còn là cùng một tầng nữa rồi!”

Triệu Nghị cao ngạo cười, tiếp tục nói với một giọng điệu khinh thường: “Lần này trở về Trái Đất, hơn 30 căn cứ của con người còn sống sót bao gồm cả nước Mỹ, đều là tôi dẫn người đi xóa sổ từng nơi từng nơi một. Phàm là kẻ nào dám chống lại, cuối cùng đến xương cũng không còn. Người Trái Đất ti tiện, làm nô lệ cho Thần Tộc cao quý chúng tôi chính là số mệnh của các người, bây giờ, đừng tính toán kháng cự nữa, có lẽ nếu tâm tình tôi tốt, sẽ giữ lại anh làm chó săn, ha ha ha!”

“Ba ba, người này là tên ngốc sao?” Giọng nói yếu ớt của Thượng Nhạc Nhạc truyền đến, lập tức cắt ngang tiếng cười nhạo của Triệu Nghị. “Nếu như không phải tên ngốc, vậy tại sao bị người ta khoét hết thân thể, sau đó lại quay lại tiếp tay cho kẻ địch giết hại đồng bào của mình?”

“Cậu nói cái gì, có phải là cậu chán sống rồi không, tôi là chiến binh Thần Tộc Hoàn Tinh...” Sắc mặt Triệu Nghị u ám, lập tức đi về phía Thượng Nhạc Nhạc, nhưng bị Thượng Ất ngăn lại: “Con trai tôi nói không sai, anh đúng là một tên ngốc! Vì cái gọi là sức mạnh, khiến cho bản thân mình người không ra người quỷ không ra quỷ, còn giúp ngoại tộc làm hại đồng bào, tôi cảm thấy thứ anh nên thay nhất chính là bộ não của mình!”

“Hừ, tên gia hỏa mồm mép lanh lợi!” Triệu Nghị khinh thường cười, chỉ tay vào ngực Thượng Ất: “Anh đừng ngang ngược, đợi lát nữa tôi móc trái tim của anh ra, tôi không tin anh còn có thể cười! Đi chết đi, để cho anh thấy uy lực của chiến giáp Thần Tộc Hoàn Tinh của tôi!”

“Bùm!”

Một âm thanh chấn động cực lớn phát ra, giây tiếp theo, thân ảnh của Triệu Nghị lập tức biến mất trước mắt Thượng Ất, trên lưng Thượng Ất đột nhiên xuất hiện một luồng gió tanh!

“Chết đi cho tôi!”

Vẻ mặt Triệu Nghị dữ tợn, dùng đôi đầu nhọn trên tay đâm vào lưng Thượng Ất. Lần này, bởi vì tốc độ quá nhanh, đầu nhọn trên tay anh ta tạo thành một ngọn lửa trong không trung, đây là kết quả của sự ma sát dữ dội giữa vũ khí và không khí, nó cũng cho thấy đòn tấn công của Triệu Nghị đã vượt xa phạm vi năng lực của con người.

Thật sự không hổ là chiến giáp Thần Tộc Hoàn Tinh, sức chiến đấu của Triệu Nghị lúc này hiển nhiên đã vượt xa so với lúc ban đầu, đạt đến trình độ khó tin!

“Không hay rồi!”

Cảm nhận được cơn đau nhói từ phía sau, Thượng Ất biết vũ khí của đối phương đã xuyên qua lớp phòng ngự của mình, đang từng chút từng chút một xuyên qua cơ thể.

Lần này, trên phương diện tốc độ Thượng Ất đã bị người khác vượt mặt. Dưới sự gia tăng của chiến giáp Thần Tộc, tốc độ của Triệu Nghị đã vượt qua tốc độ âm thanh, dưới tình trạng mất cảnh giác, Thượng Ất không có cơ hội né tránh.

“Thực lực của Thần Tộc quả nhiên quá mạnh rồi, dù mình có chăm chỉ rèn luyện trong năm năm cũng không thể theo kịp được sức mạnh của một bộ chiến giáp... Triệu Nghị này có thể tiêu diệt các căn cứ của những người còn sống sót ở những vùng khác, quả nhiên không phải ngẫu nhiên.”

Liều mạng xoay thân thể, đầu nhọn trong tay Triệu Nghị xẹt qua, lập tức để lại trên lưng Thượng Ất một vết máu thật sâu!

“Ba ba!”

Nhìn thấy Thượng Ất bị thương, Thượng Nhạc Nhạc tức giận lao lên, nhưng trước khi Thượng Ất kịp nhắc nhở, Triệu Nghị đã quay người lại đá vào ngực cậu, thân hình bé nhỏ của Thượng Nhạc Nhạc văng ra ngoài cả 15, 16 mét.

“Ba ba, con... con không sao... khụ khụ khụ!” Liều mạng bò đứng dậy, Thượng Nhạc Nhạc giơ tay ra hiệu rằng cậu không sao. Sức phòng thủ của chiến giáp Bàn Long rất mạnh, mặc dù bị đá trúng nhưng không gây ra vấn đề gì nghiêm trọng cho Thượng Nhạc Nhạc.

“Tiểu tử thôi, tránh xa ra, đây không phải là trận chiến của con!” Thượng Ất hét lên một tiếng, đồng thời thu Tinh Vực Cốt Dao lại, những ngôi sao sáng lại bắt đầu tụ lại trong mắt anh.

Thượng Ất chuẩn bị liều mạng rồi, anh điên cuồng thúc động sức mạnh ngôi sao trong cơ thể dồn vào hai chân. Nếu như tốc độ của Triệu Nghị nhanh như vậy, thì tốc độ của Thượng Ất phải vượt qua đối thủ, nếu không trận chiến này sẽ không thể tiếp tục được!

“Hừ, không đến Hoàng Hà không chết tâm, tôi đưa anh về trời!”

Triệu Nghị lại găm lên rồi lao về phía trước, nhưng lần này anh ta phát hiện Thượng Ất có biến hóa cực lớn. Khoảnh khắc hai đầu nhọn của anh ta vung ra, thế mà lại có một cảm giác đình trệ, khiến anh ta cảm thấy choáng váng.

Bởi vì thiết kế độc đáo, nên chiến giáp Thần Tộc Hoàn Tinh gần như có thể loại bỏ sức cản của gió, có được tốc độ cực nhanh, đồng thời có thể chuyển đổi tốc độ thành động năng khi tốc độ được giải phóng tối đa, từ đó gây sát thương nặng cho kẻ thù.

Nói một cách đơn giản, chiến giáp Thần Tộc Hoàn Tinh rất mạnh mẽ, tuyệt đối sẽ không bao giờ có cảm giác đình trệ. Nhưng bây giờ Triệu Nghị đối mặt với Thượng Ất, thật sự có thể cảm giác được có cảm giác này khiến anh ta rất chấn động.

“Anh đã làm gì tôi?”

Triệu Nghị điên cuồng thúc động sức mạnh, nhưng phát hiện ra rằng cú đâm bằng hai đầu nhọn của mình vào Thượng Ất càng ngày càng chậm.

“Không làm gì cả, chỉ là cho anh thấy một chút, cái gì gọi là thực lực chân chính!” Thượng Ất lạnh lùng nói, đồng thời toàn lực bộc phát sức mạnh ngôi sao, trong phút chốc hai chân di chuyển như một bóng ma.

“Bùm!”

Quy luật không gian, thu nhỏ thành thốn!

Khi Triệu Nghị thực sự uy hiếp đến anh, trong máu của Thượng Ất đã khơi dậy thứ gì đó, thứ này giống như thực chất, mỗi khi Thượng Ất cất bước, sẽ có thứ vô cùng vô tận giống như rải rác dưới chân anh, dẫn anh đi về phía trước một cách tự nhiên.

Vì vậy, khi một trăm mét trở thành một mét, không gian và thời gian không đối đẳng, điều này tạo nên ảo giác Triệu Nghị bị mắc kẹt trong đầm lầy, thực ra từ đầu đến cuối tốc độ của Thượng Ất không tăng bao nhiêu, chỉ là đột nhiên anh nắm bắt được một quy luật không gian nào đó.

Chương 689: Đánh nhau rồi

Chương 689: Đánh nhau rồi

“Tôi không tin, tôi mới là người mạnh nhất! Đi chết cho tôi!”

Chiến giáp Hoàn Tinh nổ tung giống như pháo hoa, theo sự điên cuồng của Triệu Nghị, hàng trăm mảnh đạn quét qua, giống như một quả cầu lửa, cùng lúc bao vây tứ phía, ngay cả Thượng Nhạ Nhạ cũng không tránh được.

“Thứ vô sỉ! Nếu như đã muốn chết, vậy thì tôi sẽ thành toàn cho anh!”

Nắm bắt được sức mạnh bí ẩn của quy luật không gian, Thượng Ất bước một bước về phía Thượng Nhạ Nhạ, trong nháy mắt một mảnh hư không chắn trước mặt Thượng Nhạ Nhạ, sau đó vô số mảnh đạn bổ nhào vào hư không, trong nháy mắt bay về phương xa, biến mất không thấy tung tích.

Tiếp đó, Tinh Vực Cốt Dao trong tay Thượng Ất vung một cái, một mảnh hư không khác bay về phía Triệu Nghị, một đường này dù là đá, đất, cây cối hay mảnh giáp đều giống như đá rơi xuống vực sâu, đến mảnh vỡ cũng không bắn tung tóe, bị tiêu diệt hoàn toàn, toàn bộ quay về hư vô.

“Không thể nào, đao của anh sao có thể cắt được không gian, chuyện này đến Thần Tộc cũng khó làm được, một người phàm Trái Đất như anh sao lại có thể làm được?”

Triệu Nghị điên cuồng gầm lên, đứng trước quy luật không gian bị co lại, mặc cho chiến giáp của anh ta bạo nổ như thế nào, anh ta cũng chỉ có thể mở to mắt nhìn cây đao chém tới, không cách nào tránh được.

Một đao này khiến Triệu Nghị biết, lần này tiêu đời rồi, nhưng anh ta không hiểu được tại sao Thượng Ất lại có thể làm được đòn tấn công mạnh mẽ như vậy, người Thần Tộc từng nói, cơ thể con người Trái Đất thiếu một bộ gen có thể cảm nhận được sức mạnh, lẽ nào Thượng Ất không phải người Trái Đất?

Cuối cùng cũng nghĩ thông rồi, nhưng Triệu Nghị không có cơ hội kiểm chứng.

Sau một đao, thân thể của Triệu Nghị chỉ còn lại một nửa. Một nửa còn lại đã bị một đao của Thượng Ất đẩy vào hư không, không biết là đã ở không gian nào rồi, trái tim đầm máu ở giữa không trung của Triệu Nghị chính là minh chứng rõ ràng nhất.

“Ba ba, ba không sao chứ!”

Thượng Nhạc Nhạc lão đảo đi đến bên người Thượng Ất, kinh hoàng nhìn xác chết của Triệu Nghị trên mặt đất. Một đao vừa rồi của Thượng Ất quá chấn kinh rồi, Thượng Nhạc Nhạc chỉ có thể cảm thấy rất mạnh mẽ, nhưng không thể nào hiểu được uy lực của một đao này.

Có điều dù thế nào đi chăng nữa thì ba ba cũng đã trở nên mạnh mẽ hơn, điều này là rõ ràng. Nghĩ đến điều này, cơn đau toàn thân cậu cũng bớt đi không ít, sự mệt mỏi cũng theo đó biến mất.

“Nhạc Nhạc, chúng ta nhanh chóng về thành phố Tổ Ưng thôi, mấy ngày tiếp theo này, chúng ta sẽ có một trận chiến đầm máu!” Thượng Ất nói, lo lắng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mà đúng lúc này, trước mặt Tinh Thủ, một điểm sáng tượng trưng cho dấu vết của Triệu Nghị, dần dần biến mất trên màn hình chiến hạm.

“Tinh Thi đại nhân, con người cải tạo Triệu Nghị...” Ở bên cạnh Triệu Nghị, phó quan cẩn thận nói, nhưng không ngờ Tinh Thi lại xua tay: “Không sao, một kẻ rác rưởi mà thôi, loại chiến binh này muốn có bao nhiêu cũng được!”

“Tinh Thi đại nhân nói phải, tiếp theo đây có phải là chúng ta vẫn tiếp tục đuổi theo Thượng Ất kia đúng không, tôi có thể cử hai tàu tổ ong đi...”

“Không cần, tôi biết anh ta đi đâu, cho anh ta thêm hai ngày chuẩn bị, anh ta nhất định sẽ tìm rất nhiều người tới giúp đỡ, đến lúc đó chúng ta sẽ một lưới bắt hết, không cần tốn sức nữa!” Tinh Thi nói rồi nhắm hai mắt lại, không nói chuyện nữa.

Phó quan thấy vậy, cẩn thận lui ra ngoài. Đoạn thời gian tấn công Trái Đất này, không hiểu sao tính khí của Tinh Thi rất tệ, bất cứ lúc nào cũng sẽ trừng phạt người khác, thậm chí có người còn bị trực tiếp xử tử.

Những người ở phía dưới đã nảy sinh ý kiến về điều này, bọn họ cho rằng cuộc tấn công lần này lên Trái Đất của Tinh Thi ẩn giấu bí mật không thể nói cho người khác biết, thậm chí còn có tin đồn rằng anh ta căn bản không muốn đưa mọi người đánh về Thần Vực mà chỉ muốn sống qua loa trên Trái Đất.

Tất cả đều là lời đồn, nhưng lời đồn nhiều rồi, nó sẽ trở thành sự thật. Quả thực Tinh Thi đã thay đổi khác trước, nhưng không ai biết Tinh Thi đang sợ điều gì.

“Vương tộc... huyết thống vương tộc năm đó để lại trên Trái Đất, là người tên Thượng Ất này sao?” Tinh Thi mơ hồ mở mắt, ánh mắt kiên định nói: “Không thể nào, nếu anh ta thật sự là huyết mạch vương tộc thì tuyệt đối không thể mọc ra cánh của chủng tộc khác, huyết mạch Thần Tộc của chúng ta vô cùng cao quý, gen của bất kỳ chủng tộc nào khác cũng không thể dung hợp được với nó... Nếu như không phải anh ta, ai mới là người thừa kế huyết mạch vương tộc đây?”

...

Vào đêm, Thượng Ất và Thượng Nhạc Nhạc cuối cùng kịp về đến thành phố Tổ Ưng.

Vừa mới vào thành, từ xa Thượng Ất đã phát hiện có rất nhiều chiến binh người cơ giáp đang tuần tra canh gác. Mà mấy năm nay, một vài người rất ít khi gặp mặt lúc này đang tập trung ở quảng trường Tổ Ưng, đang kịch liệt tranh luận cái gì đó.

“Nghe đây, chúng ta nhất định phải đoàn kết lại mới được, các lực địa khác đã gửi tin tức về rồi, các lực địa khác của con người đã lần lượt thất thủ, thậm chí là châu Mỹ, dường như là biến mất... Bây giờ, chúng ta còn không liên hợp với tộc thú thì cuối cùng cũng sẽ rơi vào kết cục giống như thế!”

Thanh âm của người đang nói vang vang có lực, Thượng Ất vừa nghe đã nhận ra.

Người nguyên tố lửa Vân Lăng, sau hơn năm năm rèn luyện, đã vận dụng nguyên tố hỏa thuần thực đến mức thuần túy như lửa rồi.

“Không được, thú tộc đó sớm đã có ý đồ phản công rồi, chúng ta vất vả lắm mới đuổi được chúng ra khỏi thành phố của loài người, sao có thể để chúng quay trở lại lần nữa? Tuyệt đối không được, tôi không đồng ý, chủ ý này của anh quá ngu ngốc rồi!”

Người phản bác đứng lên, Thượng Ất nhìn kỹ lại, cũng là người anh quen – đệ nhất cao thủ Ma Đô, Hạo Thiên!

“Anh nói ai ngu ngốc? Anh nói lại lần nữa thử xem?”

Vân Lăng đứng thẳng dậy, một đạo hóa khí lập tức phóng ra ngoài, không khí trở nên cực kỳ nóng bỏng.

“Nói anh đấy, sao hả, Hạo Thiên tôi sợ anh sao, đến đây, động thủ đi!”

Cả người Hạo Thiên phát ra ánh sáng, cơ thể kim loại của anh ta trong ánh lửa tỏa sáng như những ngôi sao.

Chương 690: Tình thế nguy cấp

Chương 690: Tình thế nguy cấp

Tính khí của Vân Lăng và Hạo Thiên đều rất nóng nảy, chỉ vài lời nói mà mùi thuốc súng ở cả hai bên đều nồng nặc.

“Được rồi, hai người đừng có cãi nữa, mọi người đều cùng nhau đối mặt với một kẻ thù, sao còn chưa bắt đầu thì đã đấu đá nội bộ rồi?” Mọi người thấy vậy thì đều đứng lên khuyên ngăn, hai người trừng mắt nhìn nhau rồi miễn cưỡng ngồi xuống.

Là người chủ trì của cuộc thảo luận này, Cao Vũ Hàm ho nhẹ, đứng dậy nói: “Các vị ngồi ở đây đại biểu cho loài người của Trung Quốc, vì vậy một số thông tin tôi sẽ không nhắc lại nữa. Dựa vào hình hình hiện tại mà nói, xác suất chúng ta chiến đấu với chủng tộc người ngoài hành tinh trong tuần tới là hơn 90%, vì vậy lúc trước không cần biết giữa các vị có hiềm khích gì, lúc này đều nên bỏ qua một bên, cùng nhau đối mặt với vấn đề tồn vong của Trái Đất.”

“Vũ Hàm nói đúng, hiện tại loại tình hình này, nếu như tự chúng ta loạn trước, thì thà đưa tay chịu trời, đầu hàng người ngoài hành tinh cho xong.” Điền Ba đứng ra, ngữ khí chắc chắn nói: “Với tư cách là người bảo đảm an toàn của thành phố Tổ Ưng, tôi tuyên bố ủng hộ vô điều kiện Vũ Hàm lãnh đạo trận chiến bảo vệ này, có lẽ các vị cũng không có ý kiến gì đúng không!”

“Cao Vũ Hàm lãnh đạo chúng tôi? Thượng Ất thì sao?”

Thấy Điền Ba nói vậy, Vân Lăng ngạc nhiên hỏi. Hôm nay anh vừa mới đến thành phố Tổ Ưng, còn chưa kịp nghe chuyện của Thượng Ất nên anh ta chỉ cho rằng Thượng Ất vẫn còn ở đây.

“Thượng Ất mang theo Nhạc Nhạc ra khỏi thành rồi, nói là anh ấy sẽ đến các quốc gia khác tìm cao thủ để cùng nhau chống lại cuộc tấn công của Thần Tộc!” Điền Ba lặng lẽ nói, giọng điệu nặng nề.

Không có Thượng Ất ở thành, trong lòng mọi người đều có chút không tự tin, thành phố Tổ Ứng giống như thiếu đi một cây định hải thần châm vậy.

“Vậy không được, trừ Thượng Ất, tôi không tin tưởng bất kỳ người nào, đặc biệt là cô ta, con gái của Cao Trác Nhiên!” Giọng nói Vân Lăng vang vọng, ánh mắt nhìn Cao Vũ Hàm nhưng trong lòng lại nghĩ đến chuyện cha của cô ta là Cao Trác Nhiên đã suýt nữa phá hủy căn cứ Đế Đô.

Năm đó, nếu không phải vì Cao Trác Nhiên, tiến sĩ L sao có thể bị bài xích, rồi sau đó biến mất trong vết nứt thời không? Nói cho cùng, Vân Lăng không tin tưởng Cao Vũ Hàm, cũng không tin Cao Vũ Hàm có thể lãnh đạo trận chiến quyết định sự sống chết của loài người trên Trái Đất.

“Vân Lăng, anh đừng như vậy!” Điền Ba lắc đầu càn lời, thuyết phục nói: “Chuyện của Cao Trác Nhiên đã qua rồi, cũng không thể mang những chuyện đó đổ lên đầu Cao Vũ Hàm. Ngoài ra anh chưa biết đúng không, Cao Vũ Hàm đã đột phá 80% não bộ, nói cô ấy là người đột biến não đứng đầu Trung Quốc đã rất khiêm tốn rồi. Đại não của cô ấy bây giờ có thể nhìn thấy rất nhiều thứ ở tương lai, cô ấy là người thích hợp làm lãnh đạo của người cuộc chiến này nhất!”

“Phát triển não bộ đến 80%? Trời ạ, vậy không phải là đã vượt qua cả cảnh giới á thần sao, đây nhất định là thần rồi?” Mọi người ngạc nhiên, ánh mắt kinh hãi nhìn Cao Vũ Hàm.

Năm năm trước, sau khi chuyện Cao Vũ Hàm hợp tác với Thượng Ất bắt được chiến binh thần tộc truyền ra ngoài, tên tuổi của Cao Vũ Hàm truyền khắp Trung Quốc đại lục. Nếu không phải có uy vọng của Thượng Ất, e là Cao Vũ Hàm đã cướp mất danh hiệu cao thủ đứng đầu Trung Quốc rồi.

Không ngờ được mới qua 5 năm ngắn ngủi, Cao Vũ Hàm đã thành công đột phá mức 80% khó khăn nhất, chính thức trở thành á thần, tin tức này khiến người khác quá chấn kinh rồi.

“Hừ, chẳng qua chỉ là 80% mà thôi, tháng trước tôi đã thành công khống chế nguyên tố hỏa đến cảnh giới thiêu đốt bầu trời, chỉ cần tính hạch năng lượng của tôi không tắt, nơi nào có không khí, nơi đó hoàn toàn có thể hóa

thành hỏa diễm hừng hực! Cho dù có thiêu cháy cả Trung Quốc này cũng có thể làm được, tôi không nghe nha đầu này chỉ huy đâu!”

Vân Lăng vẫn không phục, là người nguyên tố lửa đứng đầu Trung Quốc, thực lực gần đây của anh có bước đột phá lớn, khả năng khống chế nguyên tố lửa càng thành thạo hơn mà đối với năng lực lý giải nguyên tố cũng tăng lên rất nhiều, bất cứ nơi nào ý niệm đi qua, chớp mắt đã biến thành biển lửa kéo dài cả nghìn dặm cũng không thành vấn đề.

“Có thể đốt lửa thì là cái gì, có giỏi thì anh đốt tôi thử một chút, lão tử đứng đây để anh đốt ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề” ! Hạo Thiên không nghe được lời Vân Lăng nói, là ngừng đứng ở bên Cao Vũ Hàm, anh tự nhiên cũng đứng lên chọc giận Vân Lăng.

Hơn nữa Hạo Thiên cũng không nói khoác, 5 năm qua, anh ta đã liên tục hấp thụ các loại phi thuyền kim loại, nguyên tố kim loại ở trên người đã đạt đến trình độ khủng bố, hỏa diễm bình thường đừng nói có thể nung chảy được anh ta, cho dù là da thịt cũng không đốt được, sức phòng ngự đã đạt đến trình độ biến thái.

Tóm lại, thực lực của Hạo Thiên không hề kém hơn Vân Lăng, về phương diện phòng ngự thậm chí còn vượt trội hơn Vân Lăng rất nhiều.

“Được rồi, được rồi, mọi người đừng có tranh luận nữa!” Điền Ba vội vàng khuyên ngăn, nhưng trong lòng thầm lo lắng cho Thượng Ất, nếu như anh còn không trở về, e là đám người của mình đều sẽ đánh nhau.

Mà lúc này, Cao Vũ Hàm cười lớn nói: “Ha ha, nếu như đã có người không đồng ý tôi lãnh đạo trận chiến đấu này, tôi cũng không làm người khác phiền nữa, vừa hay người mọi người đều chờ đợi đến rồi, Thượng Ất, anh còn định xem kịch hay đến bao giờ?”

“Thượng Ất về rồi? Ở đâu vậy?” Sau khi nghe Cao Vũ Hàm nói xong, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn xung quanh, quả nhiên trong bóng tối, hai bóng người một lớn một nhỏ từ từ đi tới.

“Cao Vũ Hàm, e rằng lực cảm nhận của cô đã vượt qua tôi rồi đi, tôi đã che giấu hơi thở của mình, nhưng vẫn bị cô phát hiện ra...” Đi đến trước mặt

mọi người, Thượng Ất mỉm cười với Cao Vũ Hàm, đồng thời chào hỏi mọi người.

Chương 691: Thử nghiệm cuối cùng

Chương 691: Thử nghiệm cuối cùng

“Tôi không hề phát hiện khí tức của anh, tôi chỉ cảm nhận được Nhạc Nhạc đã trở lại... Ấy, sao hai người bị thương rồi?” Cao Vũ hàm nói, ánh mắt chợt hiện lên vẻ kinh ngạc, trong đám người cô là người đầu tiên phát hiện hai cha con Thượng Ất đều không đứng lăm, tuy rằng nhìn thì không có vấn đề gì, nhưng nhiều chi tiết trên cơ thể họ cho thấy có lẽ trước đó hai người họ đã bị thương rất nặng.

“Ừm, trên đường trở về gặp phải chiến giáp Thần Tộc... Đánh một trận ở nước Nga, giết Triệu Nghị rồi!” Thượng Ất nhẹ gật đầu, nhưng giọng điệu lãnh đạm.

“Chiến giáp Thần Tộc? Trời ạ, hai người gặp phải chiến giáp Thần Tộc rồi? Hai người không sao chứ?”

Đám người Điền Ba chấn kinh vây quanh, không ngờ Thượng Ất lại chạm trán với chiến hạm Thần Tộc, dựa vào tin tức có được trước đó, chiến hạm Thần Tộc đi tới đâu, một người cũng không tha, từ trước đến giờ chưa từng nghe nói có con người có thể còn sống mà thoát ra được...

“Không có gì đáng ngại...” Thượng Ất gật đầu ra hiệu Thượng Nhạc Nhạc đi vào trong thành tìm Trần Phóng, bản thân thì ở lại, ngữ khí nghiêm túc nói: “Tình thế không lạc quan lắm, chiến hạm Thần Tộc rất mạnh, hàng triệu binh lính của căn cứ Mosca cũng không chống được dù chỉ 30 phút... Nếu như chúng ta muốn đánh bại người Thần Tộc, chúng ta phải đoàn kết tất cả các lực lượng của mình, bao gồm cả thú tộc yêu thú!”

...

Tất cả mọi người im lặng, lời nói của Thượng Ất khiến trong lòng họ như có tảng đá lớn đè lên.

Đến ngay cả Thượng Ất, người giống như một chiến thần cũng chỉ có thể bỏ chạy khi đối mặt với chiến hạm của Thần Tộc, vậy thì người khác còn có thể có cơ hội gì? Lẽ nào loài người Trái Đất chỉ có thể mở to mắt nhìn người nhà của mình bị diệt vong, mà một chút biện pháp nào cũng không có sao?

“Thượng Ất, thật sự... không có cách nào sao? Chúng ta cực khổ bao nhiêu lâu, vừa mới có được ngày tháng hạnh phúc mà lại bị cướp đi như thế... thật sự không cam tâm!”

Về mặt mọi người trong căn cứ buồn bã, trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực. Thần Tộc hung dữ lao tới, đi đến đâu ở đó cũng tan hoang, xem ra căn cứ Tổ Ưng và cả Trung Quốc cũng khó tránh khỏi kiếp này.

“Trước mắt chính là như vậy, trình độ công nghệ chiến hạm của đối phương vượt qua chúng ta quá nhiều, vũ khí nhiệt bình thường thực sự rất khó gây sát thương cho họ, chỉ có một số lượng nhỏ vũ khí tinh hà có thể chống cự được một chút, ở điểm này nước Mỹ ở bên kia Trái Đất đã thử qua rồi, kết quả rất là bi thảm, mấy trăm vạn bộ đội cộng thêm hàng vạn cao thủ tiến hóa, nhưng căn bản không chịu được một pháo của đối thủ...”

Cao Vũ Hàm giải thích, sau đó nhẹ nhàng nói: “Có điều nếu chúng ta thật sự muốn sống, không phải là không có cơ hội. Theo tôi được biết, lần này chỉ có 4 hoặc 5 chiến hạm Thần Tộc đến Trái Đất, trong đó chiến hạm siêu cấp đáng sợ nhất vì lý do kích thích, động cơ tính năng không linh hoạt, vì vậy chúng ta chỉ cần tránh các trận chiến trực tiếp với chiến hạm này, trong thời gian ngắn bọn họ cũng không làm gì được chúng ta.”

“Coi nói là chúng ta bỏ trốn?” Vân Lăng và Hạo Thiên cùng nhau hỏi, về vấn đề này bọn họ cực kỳ nhất trí, chuyện bỏ trốn mà không đánh nhau là điều tuyệt đối không thể chấp nhận được.

“Chỉ là một chiến lược rút lui mà thôi...” Cao Vũ Hàm bình tĩnh nói, nhướng mày: “Tình thế trước mắt chính là thế này, cứng đối cứng, người cuối cùng chịu thiệt chính là chúng ta. Mà nhân số của Thần Tộc rất ít, đây

là khuyết điểm lớn nhất của họ, chúng ta có thể sử dụng điều này để tiến hành chiến đấu du kích với họ.”

Ồn ào nghị luận, ý kiến của mọi người cũng không thống nhất, tất cả mọi người đều chuyển sự chú ý sang Thượng Ất.

“Trận đại chiến này là không thể tránh được, bất luận tránh thế nào, chiến hạm Thần Tộc đều sẽ dựa vào công nghệ tìm được chúng ta... Hơn nữa tôi không muốn làm chó chết chủ, vì vậy tôi chủ trương đao thật kiếm thật đấu với bọn họ một trận!”

Ngữ khí Thượng Ất nghiêm nghị, mọi người nghe thấy im lặng. Nhưng ngay sau đó Thượng Ất lại mở miệng nói: “Có điều Cao Vũ Hàm nói cũng có đạo lý, chúng ta bây giờ không thể hoàn toàn trực tiếp đánh với họ, thay vì thế thăm trốn tránh không bằng chủ động tấn công!”

“Chủ động tấn công?” Điền Ba và những người khác bất ngờ nhìn Thượng Ất, trên mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

“Đúng, là chủ động tấn công! Tôi chuẩn bị ngày mai đi đến bên Thần Tộc, xem xem có thể trà trộn vào không, sau đó nắm bắt cơ hội giết thủ lĩnh của bọn họ...” Thượng Ất nhẹ giọng nói, giống như là đang nói một chuyện nhỏ.

“Lão đại uy vũ... nhưng mà kế hoạch này thực hiện thế nào, người Thần Tộc sẽ không nhìn thấu sao?” Mọi người vội vàng hỏi.

“Cái này thì phải nhờ Cao Vũ Hàm rồi, tôi nhớ năm đó chiến giáp có được từ chỗ Tinh Nhuệ đã bị cô phá giải 60% rồi...” Thượng Ất nhìn Cao Vũ Hàm, miệng nở nụ cười nhẹ.

“Anh nói sai rồi, không phải 60% mà là 90%!” Cao Vũ Hàm nhẹ nhàng nói, quay người ra hiệu cho thủ hạ lấy một chiếc hộp ra: “Đây là chiến giáp Thần Tộc, trừ mã gen cốt lõi không thể mò ra thì tất cả các chức năng còn lại, bao gồm cả hệ thống vũ khí đều đã bị tôi phá giải rồi. Nếu như anh mặc bộ chiến giáp này lên không lộ mặt ra, tôi tin không ai có thể đoán ra được thân phận của anh.”

“Lợi hại thế sao? Vậy không phải là lão đại Thượng Ất mặc nó lên, thì có thể nghênh ngang trà trộn vào chiến hạm Thần Tộc sao?” Mọi người kinh hãi nói, tranh nhau nhìn bộ giáp trong tay Cao Vũ Hàm.

“Nhưng nó cũng có khuyết điểm, chúng ta không hề biết rõ thân phận, địa vị cụ thể của Tinh Nhuệ trong chiến hạm Thần Tộc, vì vậy gặp phải người quen, Thượng Ất rất có khả năng bị bại lộ mà lâm vào hiểm cảnh.” Ngữ khí Cao Vũ Hàm có chút nghiêm trọng, là á thần trong đám người đột biến não, cô đã sớm đoán ra được kế hoạch của Thượng Ất, nhưng cô cũng không phải thần thật sự, không đạt đến trình độ không gì không biết.

Nếu như Thượng Ất thật sự muốn mạo hiểm đi vào nội bộ kẻ thù, lực chú ý của anh lúc nào cũng phải là 12 điểm, phải tùy ý ứng biến với bất kỳ người Thần Tộc nào mà mình gặp.

Chương 692: Bí mật trà trộn

Chương 692: Bí mật trà trộn

“Không sao đâu, cùng lắm thì mở đường máu chạy ra ngoài...” Thượng Ất khẽ gật đầu, quay đầu nói với Vân Lăng và Hạo Thiên: “Tôi trà trộn vào nội bộ Thần Tộc, hai người tổ chức lực lượng chiến đấu, chuẩn bị ứng chiến với cuộc xâm lược của Thần Tộc... Nhớ kỹ, người Thần Tộc cũng là người, bọn họ cũng sẽ bị thương và chết, chúng ta nhất định sẽ giành được chiến thắng cuối cùng!”

“Ừm, lão đại, anh yên tâm, có chúng tôi ở đây, bọn họ sẽ không thể nào tiến lên được một bước!”

Thần sắc của Vân Lăng và Hạo Thiên nghiêm túc, đưa mọi người đi nghiên cứu chiến lược cụ thể chống lại Thần Tộc. Thượng Ất nói với Cao Vũ Hàm: “Cao Vũ Hàm, tôi biết cô có thể nhìn thấy một vài chuyện ở tương lai, nói cho tôi biết kết quả của trận chiến này thế nào?”

“Ha ha, anh cảm thấy thế nào?” Một nụ cười xuất hiện trên khóe miệng Cao Vũ Hàm, ngữ khí thần bí nói: “Năm đó ở vết nứt thời không, không phải tiến sĩ L đã nói với anh rồi sao?”

“Tiến sĩ L? Năm đó, ông ấy...” Thượng Ất đột nhiên không nói nên lời, dù đã nhiều năm trôi qua nhưng anh vẫn nhớ lời tiến sĩ L nói trước khi rời đi...
“Nhiệm vụ giải cứu Trái Đất, phải dựa vào anh rồi!”

“Dựa vào tôi sao? Ha ha, thật sự là coi trọng tôi rồi!” Thượng Ất cười khố, không truy vấn Cao Vũ Hàm nữa.

Có rất nhiều chuyện có lẽ đã được định từ trước rồi, cho dù Cao Vũ Hàm cũng được, hay là tiến sĩ L năm đó cũng thế, có lẽ đã sớm nhìn ra rồi, mà bản thân cũng đang từng bước tiến về phía nó.

Không quan tâm nữa, liều rồi nói!

...

Vào đêm, Thượng Ất và Trần Phóng lặng lẽ ôm nhau, ánh trăng bên ngoài dịu dàng như nước, hai người im lặng, chỉ cảm nhận nhiệt độ cơ thể của nhau. Trong phòng, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng Thượng Tú Tú ngủ sau, nhưng Thượng Nhạc Nhạc lại kỳ lạ không hề phát ra âm thanh nào.

“Tiểu gia hỏa có chút căng thẳng... Thượng Ất, liệu chúng ta có thể thoát được kiếp này không?” Cuối cùng, Trần Phóng không chịu được không khí im lặng này nữa, mở miệng nói, nhưng Thượng Ất lại chỉ ôm cô mà không nói gì.

Đêm này, đã được định sẵn là dài đằng đẵng.

Ngày hôm sau, sáng sớm!

“Thượng, em muốn cùng đi với anh!”

Trước mặt Thượng Ất, sắc mặt Ly Á có chút tiểu tụy chạng đường anh.

“Tại sao? Em có biết lần này anh đi làm gì không?” Thượng Ất bình tĩnh hỏi.

Năm năm nay, Thượng Ất đã không chỉ một lần tiếp cận Ly Á để hỏi về chuyện lúc trước ở trên Hoàn Tinh. Nhưng Ly Á không hề đưa ra lời giải

thích về sự kỳ lạ của mình, lần nào cô cũng chỉ im lặng, tâm tư tỏ ra nặng nề.

“Thượng, em biết có một số chuyện không thể nào giải thích được, nhưng em đúng thật không hề có ác ý với anh, cho dù người trong tộc của em...” Ly Á cắn môi nói: “Mang em đi qua đó đi, có một vài lời em muốn nói với người của Thần Tộc, có một vài chuyện cũng nên đến lúc kết thúc rồi!”

“Hả? Đây là ý gì, Ly Á có quan hệ với người Thần Tộc?” Những người xung quanh đều ngạc nhiên đến không nói nên lời, không ngờ Ly Á lại nói ra lời giải thích như vậy.

“Chuyện này không thể nói rõ trong một hai câu, em chỉ có thể nói có lẽ em sẽ thuyết phục được người Thần Tộc rời khỏi đây...” Ly Á ngẩng đầu lên nói, ánh nắng sớm mai chiếu thẳng vào trên mặt cô mang đến một vẻ cao quý khó tả.

“Rốt cuộc em là ai?” Thượng Ất yên lặng nhìn Ly Á, khuôn mặt xinh đẹp như hoa của cô hiện ra vô cùng chân thành trong ánh ban mai, Thượng Ất không nhìn ra được một chút nào lừa dối.

“Em là ai không quan trọng, điều quan trọng là có lẽ em có thể cứu được Trái Đất giải cứu tất cả mọi người từ trong tay đám người Thần Tộc tàn độc kia...” Dường như giọng Ly Á trở nên hơi nghẹn lại, ngữ khí nặng nề: “Chiến thần tại thượng, Ly Á tôi chuẩn bị trở về vòng tay người rồi, xin người hãy mở rộng vòng tay từ bi của mình, tiếp nhận con người tội nghiệp mơ hồ mà lạc lõng của tôi.”

...

Hai tiếng sau, Thượng Ất và Ly Á đi đến biên giới của nước Nga, từ xa nhìn thấy chiến hạm Thần Tộc lơ lửng trên bầu trời, bên đó không ngừng có chiến cơ và chiến giáp hình người bay tới, trông vô cùng bận rộn.

Có điều quan sát một lúc, Thượng Ất đã nhìn ra một số manh mối.

Đám người Thần Tộc này đang săn bắt, họ liên tục bắt những con người đang ẩn náu trên mặt đất, nhưng thay vì giết ngay tại chỗ, họ cố gắng đánh

ngắt hoặc là dứt khoát chặt tay chân của họ, cực kỳ tàn nhẫn đưa những người này lên chiến hạm mẹ to lớn nhất trên không trung - chiến hạm siêu cấp Tinh Bảo.

“Bọn họ đang chuẩn bị chiến binh con rồi...” Thần sắc Ly Á phức tạp nhìn những người Thần Tộc bay tới bay lui trên bầu trời, chậm rãi giải thích: “Năm đó khi Thần Tộc tấn công vũ trụ thứ nhất, đây là phương pháp không thể thiếu đối với họ. Bởi vì khả năng sinh sản của con người Thần Tộc rất bình thường, mỗi khi tấn công một hành tinh, họ sẽ lợi dụng công nghệ Thần Tộc để giữ lại bộ não hoặc là dây thần kinh trung ương của một số sinh vật trên bề mặt Trái Đất, sau đó trang bị công nghệ kỹ thuật Thần Tộc mạnh mẽ, sử dụng các hợp kim và hệ thống sinh học để tái tạo cơ thể của họ, biến họ thành con rối - cánh tay đắc lực thống trị hành tinh.”

Ly Á chậm rãi nói, cố gắng có ra bình tĩnh nhất có thể, nhưng Thượng Ất cảm thấy lạnh sống lưng khi nghe điều đó: “Hóa ra Triệu Nghị không phải là con người duy nhất bị cải tạo, một khi dạng chiến binh Thần Tộc như này nhiều thêm một chút, thì đúng thật quá đáng sợ rồi, hóa ra chiến hạm Thần Tộc không đuổi theo anh mà chọn tạm thời nghỉ ngơi ở nước Nga là vì chuẩn bị mục đích này!”

Nhìn những người Nga ở mặt đất không ngừng bị bắt, trong mắt Thượng Ất hiện lên vẻ lo lắng, nếu hôm nay không đích thân đến đây thăm dò tình hình, chờ đại quân con rối ở bên kia hoàn thành, thì đợi Trung Quốc sẽ là một thảm họa không thể cứu vãn.

Nhưng cho dù bản thân biết điều đó trước, thì có thể có biện pháp gì đây? Một mình bản thân không thể thay đổi được tình hình này, hơn nữa anh còn phải lén lút lén vào chiến hạm mẹ Thần Tộc càng không thể tùy tiện bại lộ thân phận.

Chương 693: Bí mật tràn trộn (2)

Chương 693: Bí mật tràn trộn (2)

Nghĩ vậy, ánh mắt Thượng Ất lại rơi vào người Ly Á, trong lòng Ly Á dường như đã có tính toán trước nhìn lại, sau đó ánh mắt kiên định nói:

“Đưa em qua đó đi, em là tù binh tộc Maya, anh là chiến binh Tinh Nhuệ của Thần Tộc, nhất định bại lộ!”

“Tộc Maya?” Nghe thấy cái tên này lần nữa, Thượng Ất đột nhiên nhớ tới ở trên Hoàn Tinh Tinh Nhuệ cũng đã từng nói đến cái tên này.

Xem ra xuất thân của Ly Á cũng ẩn chứa một bí mật lớn, hôm nay cô sẽ dùng thân phận này để đưa Thượng Ất lên chiến hạm!

“Ly Á... anh bảo đảm em sẽ không sao đâu, đi thôi!”

Thượng Ất không hề lè mề, mặc dù cảm thấy có chút mắc nợ Ly Á, nhưng đối mặt với sự sống còn của cả Trái Đất, anh biết tất cả đều phải được bỏ ra đằng sau.

“Ừng!” “Phù!” “Hù!”

Tinh Nhuệ, người điều khiển chiến giáp Thần Tộc, Thượng Ất không hề do dự bay lên không trung.

Dần dần, Thượng Ất nhận ra có điều gì đó không đúng lắm, không khí liên tục vang lên những đợt âm thanh vù vù quái dị, còn kèm theo từng đợt tiếng thở dốc và hỗn hển truyền ra.

“Chiến hạm mẫu Thần Tộc... thế mà lại đang thở? Nó là vật sống?”

Thượng Ất kinh ngạc bay lơ lửng trên không trung, không ngờ rằng chiến hạm Thần Tộc to hơn cả 100 sân bóng này lại có sự sống, thật không thể tin được.

Mà lúc này, một chiến binh cơ giáp Thần Tộc dường như phát hiện ra sự kỳ lạ của Thượng Ất, cầm một thi thể con người từ từ bay về phía anh.

“Số hiệu chiến đấu... 007... là... đội trưởng đại nhân?”

Đến gần, chiến binh cơ giáp Thần Tộc tự động phát ra sóng ngắn kiểm tra, nhưng chưa đầy một giây, đã nhận được rất nhiều thông tin từ bộ giáp của Tinh Nhuệ. Nhìn sĩ quan cao cấp trên màn hình, chiến binh Thần Tộc vô thức gật đầu với Thượng Ất rồi cúi xuống.

“Nhiệm vụ tiến hành thế nào rồi, chiến binh con rồi có thể dùng được có bao nhiêu?”

Thượng Ất cố gắng mô phỏng giọng điệu và giọng nói của Tinh Nhuệ, câu hỏi rất đơn giản và rõ ràng, sau khi nghe xong đối phương lập tức trả lời: “Hồi bẩm đội trưởng đại nhân, cho đến nay, đã bắt được tổng cộng hơn 34600 người Trái Đất, thành công ghép được 13900 chiến binh con rồi, dự kiến đêm nay có thể hoàn thành nhiệm vụ.”

“Ừm, làm không tệ, anh có thể rời đi rồi!” Thượng Ất gật đầu, trong giọng điệu có chút kiêu ngạo.

Chiến binh Thần Tộc không hề hoài nghi thân phận của Thượng Ất, sau khi cúi đầu lần nữa, anh ta kích hoạt máy bay, bay thẳng về phía chiến hạm mẹ, nhưng đột nhiên anh ta dừng lại, nhìn Ly Á đang quần trong chiếc áo choàng, do dự một chút rồi nói: “Đại nhân, xin hỏi tù binh trên tay ngài là...?”

“Sao hả, có vấn đề sao?” Tim Thượng Ất nảy lên, trong lòng thầm nói không hay rồi, chẳng lẽ đối phương đã kích hoạt thiết bị quét nào đó liền phát hiện ra điều kỳ lạ: “Không có, đại nhân... Tôi chỉ nghĩ là tù binh trong tay ngài có vẻ nặng, có cần tôi giúp ngài đưa về chiến hạm mẹ không?”

“Không cần, chút chuyện nhỏ này tôi có thể tự mình giải quyết, chiến binh, lập tức trở lại vị trí của anh!” Thượng Ất thở phào một hơi, giả vờ trịnh trọng ra lệnh.

...

Rất nhanh, cảnh báo thông báo đã giải quyết, kế hoạch tiếp theo, Thượng Ất sẽ đưa Ly Á lên chiến hạm mẹ, đồng thời hộ tống cô tìm được sĩ quan chỉ huy cao nhất, hoàn thành nhiệm vụ lần này...

Bay lượn, dừng lại, lại bay lượn, lại dừng lại... Trong không trung, Thượng Ất cố gắng bắt chước quỹ đạo bay của chiến binh Thần Tộc khác, từ từ dẫn Ly Á đến một cái lỗ hình tròn khổng lồ ngay bên dưới chiến hạm mẹ.

“Xin chào trưởng quan, xin hãy đưa tù binh cho tôi đi, mời ngài đi nghỉ ngơi là được!”

Trong lỗ hình tròn, một con mắt hợp kim to tròn dừng lại trước mặt Thượng Ất, bên trên là vô số túi khí màu đen như bóng bay, những túi khí này được bịt lại bằng những lỗ to bằng quả bóng đá, lộ ra khuôn mặt bê bết máu.

Tù binh! Tất cả tù binh đều bị nhốt trong những túi khí đen này, giống như những con lợn đang chờ bị giết ở trong chuồng...!

Ánh mắt Thượng Ất nghiêm nghị, sau khi hít sâu mấy hơi thì nhìn thẳng vào đôi mắt tròn hợp kim, ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Tránh ra, tù binh này tôi tự mình giải quyết!”

“Xin lỗi trưởng quan, cái này không phù hợp với yêu cầu của Tinh Thi đại nhân, ngài ấy nói tất cả tù binh phải được nhốt ở trong phòng con rối, ngài...”

“Bùm!”

Một tiếng động lớn vang lên, trên đôi mắt hợp kim bắn ra tia lửa, trên đó xuất hiện một vết năm tay sâu, Thượng Ất chậm rãi thu tay lại, lạnh giọng nói: “Bên Tinh Thi đại nhân có tôi giải thích, bây giờ rút ra cho tôi!”

“Vâng... Vâng, đại nhân, bây giờ tôi sẽ nhường đường cho ngài!” Ngữ khí của con mắt hợp kim có chút do dự, nhưng cuối cùng cũng phải nhường bước.

“Mọi người mau xem, con tin trong tay chiến binh Thần Tộc kia!” Trong nhà tù túi khí đen, một người bê bết máu ngạc nhiên nhìn Ly Á, ánh mắt không thể tin được, đồng thời anh ta nói với những người còn sống sót khác với một chút hoài nghi,

“Mọi người không cảm thấy cô gái này... có chút giống nữ thần huyền thoại Sovya của nước Nga chúng ta sao?”

“Sovya? Ý anh là nữ thần Sovya, người đã giải cứu toàn bộ nước Nga khỏi quân đoàn độc ác ba nghìn năm trước?”

Bên cạnh người đàn ông, mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Nữ thần truyền kỳ Sovya là một cái tên phổ biến ở nước Nga, đặc biệt là trong doanh trại quân đội càng được coi là một vị thần linh. Người ta nói rằng ba nghìn năm trước, có một nhóm quân đoàn độc ác da đen từ trên trời xuống, đốt phá, giết hóc, cướp bóc, không điều xấu xa gì là không làm, bất luận nam nữ già trẻ đều bị chém chết, dù có van xin thế nào cũng không làm được gì.

Lúc đó, khi người Nga rơi vào tuyệt vọng, trước quân đoàn ác quỷ đáng sợ, không có một nhân vật anh hùng nào có thể ngăn cản họ nửa bước. Lúc này, nữ thần huyền thoại Sovya xuất hiện, cầm trên tay chiếc roi và khiên của chiến thần, đồng thời khoác lên mình bộ giáp, vòng tay chiến thần, cô đã dựa vào sức mạnh của mình đánh bại quân đoàn độc ác.

Truyền thuyết ba nghìn năm đã tạo nên câu chuyện thần kỳ về nữ thần huyền thoại Sovya, nhưng chỉ là một câu chuyện được lưu truyền. Không một ai tin truyền thuyết này có thật, vì ai cũng cho rằng nó qua vô lý, nếu không có bức tường đồng lâu đời đứng sừng sững ở Mosca thì ngay cả câu chuyện cũng sẽ dần mai một.

Chương 694: Mở đường trước

Chương 694: Mở đường trước

Nhưng hôm nay, vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời, những người này lại nhìn thấy một cô gái rất giống nữ thần huyền thoại trên chiến hạm của người ngoài hành tinh... Kích động, chấn kinh, khao khát được sống, lớn gan tưởng tượng, nhất thời trong lòng mọi người đều cảm thấy hưng phấn, họ bò đến bên cửa sổ túi khí màu đen, hét lớn: “Nữ thần Sovya, ngài tới để cứu chúng tôi sao, cầu xin ngài, hãy giúp chúng tôi, người nhà, bạn bè còn có những người chúng tôi quen biết, đều bị những tên khốn người ngoài hành tinh này giết rồi, chúng tôi khẩn cầu ngài nhất định phải báo thù cho chúng tôi!”

Giọng nói liên tiếp nhau, một lúc sau, những tiếng ồn ào của con người vọng lại từ khắp nơi. Lúc này Tượng Ất và Ly Á phát hiện, bên cạnh có

hàng nghìn nhà tù túi khí màu đen, bên trong đó có vô số người gốc Nga bị chặt đứt chân tay, sau khi nghe thấy tin tức thì đều hét lên, điên cuồng hô hào trước khi chết.

“Tôi không phải Sovya, tôi tên là Ly Á...” Nhìn những người khốn khổ trước mặt, Ly Á lộ rõ vẻ buồn bã.

Xét từ nơi sinh ra, những người này thực sự là một nửa đồng hương của cô, cả ngoại hình lẫn giọng nói của họ đều mang lại cho Ly Á một cảm giác quen thuộc đến lạ thường.

Nhưng Ly Á biết, cô không thuộc về nơi này, hay thậm chí là hành tinh này, cô chỉ là một con tốt, một con tốt dùng để mưu cầu lợi ích của của vũ trụ ngô sao mẹ!

“Xin lỗi, tôi không giúp được mọi người, tôi cũng chỉ là một tù binh mà thôi!” Ly Á lắc đầu, đang định đi theo Thượng Ất rời khỏi thì đột nhiên nghe thấy giọng nói một người phụ nữ truyền đến, cầu xin cô với vẻ buồn bã: “Nữ thần, xin cô hãy giúp con gái của tôi, nó mới chỉ 8 tuổi, tuổi đời còn nhỏ như vậy, nó không nên ở trong địa ngục này!”

“Cô bé?”

Ly Á do dự, nhìn cơ thể bé nhỏ trong vòng tay của người phụ nữ, khóe mắt cô từ từ ươn ướt. Mà cô bé này mở to mắt, trong đôi mắt hiện lên một tia ấm áp, nhất thời khiến Ly Á có chút sững sờ.

“Đi thôi...” Thượng Ất im lặng ra hiệu phía sau Ly Á, còn không đi nữa e là lát nữa sẽ bị chiến binh Thần Tộc canh gác nhìn thấu!

“Tôi thật sự không thể làm được gì...” Ly Á lắc đầu, xoay người đi theo Thượng Ất rời khỏi, lúc này, đôi mắt hợp kim tròn xoe nhắm lại, hai cánh tay kim loại to lớn đưa ra, bắt lấy hai mẹ con vừa nói chuyện.

“Bành!”

Một đám máu lan ra, thân ảnh hai mẹ con biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, chỉ còn lại hai đầu người từ từ biến mất trong đôi mắt hợp kim to

tròn cực lớn.

...

“Phía trước không còn đường rồi, phải làm sao đây?”

Đưa theo Ly Á, Thượng Ất đã đi hết một con đường của chiến hạm Thần Tộc to lớn, nhưng họ không ngờ được còn chưa đi được 10 phút đã bị con đường bên trong quỹ dị mà phức tạp của chiến hạm làm khó rồi.

Trước mặt hai người, hàng ngàn thứ kỳ dị như gân thịt đen kịt phủ dày đặc, giống như một phòng máy tính vô số cấp mạng, khiến người ta đau đầu.

“Thượng, đây toàn bộ đều là mạng lưới thần kinh bên trong chiến hạm Thần Tộc, nó đã có được ý thức sinh mệnh, vì vậy chúng ta không được thả tay tiêu diệt những gân thịt này, nếu không sẽ thu hút một lượng lớn chiến binh Thần Tộc đến đây.” Ly Á nói rồi nhẹ nhàng cởi áo choàng lộ ra một bộ quần áo bằng da, thân hình đẹp để hiện ra ngoài.

“Thượng, dùng chiến giáp thử câu thông với những gân thịt này, một vài tần số sinh học cố định sẽ có thể kết nối với các dây thần kinh này, để chúng tự động tránh ra, đồng thời hướng dẫn một lộ trình chính xác cho chúng ta!”

“Được, anh thử một chút!”

Thượng Ất gật đầu, thu hồi ánh mắt, bắt đầu chuyên tâm hành động với cơ giáp.

Trước khi đến đây, Cao Vũ Hàm đã dự đoán hàng vạn khả năng mà anh sẽ gặp phải trong chuyến đi bằng sức mạnh trí não mạnh mẽ của mình. Một trong số đó là làm thế nào để dùng chiến giáp của Tinh Nhuệ câu thông với chiến hạm, cho nên mặc dù có chút căng thẳng, nhưng Thượng Ất vẫn rất tự tin, hai tay cực kỳ ổn định, không hề có một chút sai sót.

“Si si!”

Khi Thượng Ất thử cố gắng điều khiển cánh tay của chiến giáp đâm vào một trong các gân thịt, một hàng chữ màu đỏ hiện ra trên màn hình chiếu đa chiều của mặt nạ.

Chữ viết rất rõ ràng, Thượng Ất cũng hoàn toàn hiểu được, dựa vào bộ não mạnh mẽ Cao Vũ Hàm đã phá giải được hệ thống chữ viết của Thần Tộc, cho nên anh lập tức hiểu được mình phải làm gì.

“Yêu cầu thử kết nối với hệ thống trung tâm của chiến hạm mẹ, vui lòng xác nhận!”

“Xác nhận!”

Thượng Ất không hề do dự nhấ vào để xác nhận, sau đó màn hình chiếu đa chiều biến thành hình chiếu cầu, với nhiều tùy chọn được hiển thị dày đặc trên đó.

“Có chút phức tạp...” Thượng Ất cẩn thận nhìn, không ngừng dùng ngón tay đảo nhẹ hình cầu ảo, cuối cùng nhìn thấy tín hiệu tượng trưng cho chỗ anh đang đứng.

“Hóa ra là thế, chúng ta vẫn đang ở trong lớp bảo vệ bên ngoài của chiến hạm mẹ, mà chưa đi vào khu trung tâm...” Nhìn hình cầu giống như một tấm bản đồ ba chiều, ngón tay Thượng Ất nhanh chóng di chuyển, lập tức tính toán con đường đi đến phòng chỉ huy trung tâm.

Mà cùng lúc đó, gân thịt đen kịt trước mặt Thượng Ất lần lượt co lại quấn lấy nhau, một lúc sau một gân thịt bằng phẳng xuất hiện hiện trước mặt hai người.

“Đi thôi!”

Thượng Ất dẫn đầu đi về phía trước, nhưng không ngờ trước mặt có hai bóng người đang tiến về phía anh, trong đó một người đang cầm một cây vũ khí trường mâu kỳ quái, anh ta sửng sốt khi nhìn thấy Thượng Ất!

Cuộc gặp gỡ giữa hai bên rất bất ngờ, cũng bao gồm cả hai chiến binh Thần Tộc được trang bị vũ trang đầy đủ ở phía đối diện.

Sau một lúc im lặng, một trong hai chiến binh Thần Tộc cao hơn từ từ bước đến, ngữ khí do dự hỏi: “Vị đại nhân này, đây là lỗi đi quan trọng, doanh

trại tập trung tù binh ở dưới cây cầu... có phải là ngài đi nhầm chỗ rồi không?”

“Sĩ binh, anh đang chất vấn tôi sao? Tinh Nhuệ tôi làm việc, từ khi nào mà đến lượt hai tên thủ vệ các anh khoa chân múa tay vậy? Tránh ra cho tôi, đừng cản đường!”

Trong cơ giáp Thần Tộc truyền ra âm thanh lạnh lùng, nhưng hệ thống trung tâm chiến giáp của Tinh Nhuệ đã ghi lại một cách trung thực các giá trị huyết áp và tuyến trên thận trong cơ thể anh đang tăng vọt.

Chương 695: Kế hoạch bị chặn

Chương 695: Kế hoạch bị chặn

Thượng Ất đã chuẩn bị để chiến đấu, nhưng rắc rối là hai thủ vệ này phối hợp rất nhuần nhuyễn, tư thái một trên một dưới này sẽ gây ra rất nhiều rắc rối... Thượng Ất không thể bảo đảm cùng lúc giết chết được hai người, mà không kinh động đến hệ thống báo động xung quanh.

“Đại nhân, ngài đừng trách thuộc hạ nhiều lời, chiến hạm mẹ Thần Tộc là trọng địa, ngoại trừ chiến binh Thần Tộc chúng ta, người ngoài không được phép vào... Ngài mang người phụ nữ Trái Đất này đến đây, theo quy củ là không phù hợp, thứ cho thuộc hạ không thể tuân theo!”

Chiến binh Thần Tộc cản đường có vẻ rất nguyên tắc, thái độ tuy rằng cực kỳ tôn trọng, nhưng giọng điệu không khiêm tốn cũng không hống hách, thân hình thẳng tắp không lùi bước, giống như đinh sắt đóng chặt trên sàn nhà, ánh mắt không mấy thiện cảm đang rà soát qua lại người Thượng Ất và Ly Á.

Lần này phiền phức rồi!

Thượng Ất bất động thanh sắc liếc nhìn Ly Á, thân thể dưới chiến giáp khẽ run lên, đây là tín hiệu anh đã sớm thảo luận với Ly Á... Lần này, cả hai phải cùng lúc xuất thủ!

Có điều đúng vào lúc này, Ly Á nở nụ cười, nói với người thủ vệ cao lớn: “Chiến binh Thần Tộc tôn kính, xin hãy để tôi giải thích một chút, thực ra tôi không phải tù binh...”

“Không phải tù binh, lẽ nào cô là thích khách người Trái Đất phải tới?”

Lời nói của Ly Á lập tức làm khơi dậy tinh thần cảnh giác của hai thủ vệ, thân thể bọn họ chấn động, trong nháy mắt một cỗ sát khí lại tới, làm cho trong lòng Thượng Ất cảm thấy hơi kinh ngạc: “Hai chiến binh Thần Tộc này thật mạnh, mình cảm thấy không hề thua kém cao thủ Điện Ba hoặc là đám người Trư Cương Liệt ở căn cứ Tổ Ưng! Xem ra mình vẫn là có chút xem thường thực lực của Thần Tộc rồi, tùy tiện tìm gặp một thủ vệ mà cũng có thể bộc phát ra khí thế chiến đấu mạnh mẽ như thế, vậy thì người mà mình phải ám sát, thủ lĩnh Tinh Thi của Thần Tộc còn cường đại đến mức độ nào?”

“Tôi cũng không phải thích khách, tôi tên là Ly Á, là một người ngưỡng mộ Thần Tộc, tôi hy vọng có thể gia nhập vào Thần Tộc các anh, vì vậy tôi xin vị đại nhân này đưa tôi lên chiếm hạm mẹ...” Ly Á bình tĩnh giải thích, mặc dù cô có năng lực không chế được một trong những chiến binh Thần Tộc này, nhưng cô vẫn không muốn gây ra hỗn loạn, điều này sẽ phá vỡ kế hoạch của cô.

“Cô nói như thế thì...” Lời giải thích của Ly Á dường như đã đánh tan một phần sự nghi ngờ của người thủ vệ cao lớn, sau đó khi Ly Á đứng ở phía sau Thượng Ất kiêu hãnh thể hiện thân thể gấp ghềnh của mình thì dường như người thủ vệ cao lớn đang nghĩ đến điều gì đó.

“Ồ, hóa ra là thế... Nếu đã như thế, mời đại nhân lấy ra giấy chứng nhận thân phận, để chúng tôi có thể ghi lại, để giao cho chiến hạm mẹ lưu giữ.” Thủ vệ cao lớn cung kính nói, đồng thời duỗi một cánh tay ra, chờ Thượng Ất phóng ra tin tức chiến giáp.

“Hừ, thân phận của tôi là thứ các người có thể biết sao?” Thượng Ất cố ý giả bộ tức giận, thản nhiên giơ cánh tay lên, ném con chip nhận dạng thân phận trong chiến giáp về phía thủ vệ cao lớn.

Một giây sau, màn hình dữ liệu ba chiều trước mặt người lính cao lớn hiện thị một hàng dữ liệu cao lớn, trong đó hai từ “Tinh Nhuệ” đặc biệt dễ thấy.

“Ngài... ngài là Tinh Nhuệ đại nhân?” Thủ vệ kinh ngạc nhìn Thượng Ất, hét lên với vẻ không dám tin: “Nhưng tôi nghe nói ngài đã bị những con người Trái Đất đáng ghét đó bắt, một trong những nhiệm vụ đến Trái Đất lần này của chúng tôi là tìm ra tung tích của ngài!”

“Câm miệng, đám người Trái Đất bỉ ổi, hạ tiện đó sao có thể bắt được tôi, tôi chỉ là vì thăm dò tin tức, giả vờ bị bắt mà thôi... Hai người các anh đừng có lãng phí thời gian của tôi nữa, mau tránh đường ra!”

Ngữ khí kiêu ngạo rất khoa trương, nhưng Thượng Ất nhớ rằng năm đó khi Tinh Nhuệ bắt gặp mình giọng điệu cũng kiêu ngạo như thế, anh chỉ là trong lúc nguy cấp mô phỏng lại mà thôi, nhưng không biết là có thể lừa được hai tên thủ vệ này không.

“Tinh Nhuệ đại nhân, ngài đừng tức giận, bây giờ tôi sẽ mở đường cho ngài...” Dáng vẻ của người thủ vệ cao lớn hết sức lo sợ, cho thấy biểu hiện của Thượng Ất rất thành công, nhưng khi Thượng Ất và Ly Á vừa đi qua hai người lính thủ vệ, bầu không khí đột ngột thay đổi, hai luồng sát khí lập tức khóa chặt Thượng Ất.

“Mẹ nó, vẫn là bị phát hiện rồi!” Thượng Ất lắc đầu không nói nên lời.

Màn biểu diễn mà bản thân cảm thấy không tệ, thực ra đã sớm bị đối phương nhìn thấu, đồng thời còn bị lợi dụng, dẫn dụ cả hai đi vào giữa để động thủ... Hai người thủ vệ này mới đúng là diễn viên thực lực, trình độ bản thân chỉ là thuần diễn mà thôi.

“Bùm!”

Một âm thanh nặng nề truyền ra, dưới chân Thượng Ất có một vết nứt nổ tung, giây tiếp theo, vị trí mà anh đang đứng bị hai trường mâu phát ra ánh sáng lạnh đậm tới, chỉ lệch một chút nữa là đâm vào ngực Thượng Ất.

“Hả, thế mà lại nhanh như thế? Rốt cuộc anh là ai, tại sao có thể điều khiển cơ giáp của Tinh Nhuệ đại nhân?” Hai tên thủ vệ kinh ngạc với tốc độ của

Thượng Ất, nhưng trường mâu trong tay hai người không hề nhàn rồi, hai cây lại đâm tới.

“Không phải vừa rồi anh đã nhắc đến tôi rồi sao, Tinh Nhuệ đại nhân của các người, chính là bị tôi bắt đến Trái Đất!” Thượng Ất lạnh lùng trả lời, đồng thời nắm đấm đánh vào không trung, một tia sáng lập tức xuất hiện trước mặt người thủ vệ cao lớn.

“Hóa ra là anh, tôi... a” ! Thủ vệ cao lớn hét thảm một tiếng, thân hình bay ngan đập mạnh vào tường gân thịt, dẫn đến một cơn chấn động kỳ lạ.

“Con người Trái Đất thấp hèn, các người thế mà dám trà trộn vào chiến hạm mẹ, tôi giết các người... a!”

Tên thủ vệ thấp bé vừa bước lên một bước, không ngờ cổ lại có cảm giác đau nói quay đầu lại thì thấy trên tay Ly Á có một đôi dao găm, trong đó một con dao đã đâm vào nơi yếu nhất trên cổ họng của chiến giáp, anh ta nhìn thấy bộ chiến giáp bị xuyên thủng một lỗ nhỏ.

“Giết anh ta, lập tức!”

Mặt Thượng Ất không có biểu cảm gì, ở chung với Ly Á nhiều năm, anh biết rõ sự kinh khủng khi năng lượng ở hai con dao găm chiến thần đó bùng nổ, lưỡi dao sắc bén đó đến anh còn không chống cự được, chiến giáp Thần Tộc có thể chống lại một đòn đánh trực diện đã là rất hiếm có rồi.

Chương 696: Sự tức giận của Ly Á

Chương 696: Sự tức giận của Ly Á

“Xin lỗi, chúng tôi nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ...” Hai mắt Ly Á nhắm lại, con dao găm chiến thần trong tay chém mạnh, một búng máu phun ra, đồng thời bên kia truyền đến tiếng cổ tên thủ vệ cao lớn bị bẻ gãy.

2v2, bên Thượng Ất toàn thắng!

Phủi phủi tay, Thượng Ất chậm rãi đi về phía Ly Á.

Trận chiến này diễn ra rất ngắn ngủi, nhưng Thượng Ất biết sự nguy hiểm của nó không kém bất kỳ trận chiến nào, bởi vì anh và Ly Á đã gần như sử dụng 100% sức chiến đấu, cộng thêm việc đối phương khinh địch, mới khiến cho bọn họ tìm được sơ hở.

Nếu không chỉ cần đối phương báo hiệu trước, anh và Ly Á có thể sẽ bị mắc kẹt ở đây, xung quanh sẽ tràn ngập chiến binh Thần Tộc đến bao vây.

Mười phút sau, ở khu vực trung tâm của chiến hạm Thần Tộc mẹ, Thượng Ất và Ly Á âm thầm nấp sau một bó gân thịt, nhìn thủ vệ đi tuần tra, từ từ lộ ra thân ảnh.

“Chiến giáp hiển thị, khu chỉ huy trung tâm cách đây không xa, nhưng trên đường đi cũng có rất nhiều thủ vệ, e rằng chúng ta không thể cứ tiếp tục như thế này...” Ly Á quan sát một lúc lâu, căn môi nói: “Chỉ có thể làm theo kế hoạch thôi, em chủ động hiện thân xuất kích, tấn công vào phòng chỉ huy trung tâm, sau đó anh nhân cơ hội trà trộn vào đội ngũ này!”

“Không có đơn giản như vậy đâu!” Thượng Ất nhẹ lắc đầu, trong lòng có chút nặng nề.

Một đường tới đây, họ nhìn thấy không dưới một trăm chiến binh Thần Tộc. Những chiến binh này được đào tạo rất bài bản, lại rất cảnh giác. Nếu như không dựa vào đôi cánh ác quỷ và tốc độ siêu nhanh, Thượng Ất sớm đã bị thủ vệ tuần tra phát hiện rồi.

Còn về Ly Á, khả năng ẩn thân chiến đấu của cô rất mạnh, nhưng có vài lần chỉ cần đến gần hơn một chút, cũng dẫn đến sự chú ý của vài thủ vệ, suýt chút nữa là bại lộ rồi.

Tóm lại, bất kỳ chiến binh Thần Tộc nào ở đây đều không đơn giản, ba tên năm tên có lẽ Ly Á có thể ung dung ứng đối, nhưng số lượng nhiều hơn mười, e rằng Thượng Ất có thể dễ dàng chiến thắng, còn Ly Á có thể đi được vài trăm mét đã là cực hạn rồi, căn bản không tới được phòng chỉ huy trung tâm, càng không nói đến gặp được Tinh Thi, quan chỉ huy cao nhất của chiến đội Thần Tộc.

Làm không tốt, đến mạng của Ly Á cũng sẽ mất ở đây!

“Em không đến được đó đâu, chúng ta phải nghĩ cách khác... Ly Á, em muốn làm gì? Mau về đây!” Thượng Ất đang chuẩn bị nghĩ biện pháp, thì phát hiện Ly Á đã bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, nở nụ cười rồi đi thẳng về phía thủ vệ gần nhất.

Rất rõ ràng, Ly Á chuẩn bị làm theo kế hoạch ban đầu, cô đang cố gắng tạo cơ hội cho Thượng Ất lên vào!

Rất nhanh, có bốn năm chiến binh Thần Tộc của đội tuần tra phát hiện ra Ly Á, sau vài nhịp thở đã bao vây Ly Á: “Chắc chắc, tôi nhìn thấy cái gì đây? Một người phụ nữ Trái Đất thế mà lại lên vào đây, đúng là quá mới lạ rồi!”

“Đúng vậy, không ngờ trong đám người Trái Đất lại có cao thủ như này, mấy thủ vệ lúc trước đều không phát hiện ra cô ấy, đúng thật là kỳ tích!”

“Được rồi, đừng phí lời nữa, để cho người Trái Đất xông phải trung tâm chiến hạm mẹ, chúng ta đều phải chịu phạt, kim vệ một, kim vệ hai, hai người đi bắt lấy cô ấy, truy hỏi một chút rốt cuộc là có chuyện gì!”

Một người chiến binh giống như đội trưởng đội tuần tra nói, hai người trong đó đi ra, lần lượt lái cơ giáp đi nhanh về phía Ly Á.

“Các người muốn bắt tôi sao? Đến đi, để tôi được thưởng thức một chút sức mạnh của hậu duệ vũ trụ Thần Tộc, xem có thể khiến chiến binh đến từ bộ tộc Maya như tôi bội phục không!”

Một tiếng gầm vang lên, Ly Á dường như biến thành một con báo, chiếc vòng tay chiến thần của cô phát ra ánh sáng trắng chói lọi, hai con dao găm chiến thần lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn như răng rắn...

“Phù!”

“Bùng!”

Hai người, kim vệ một, kim vệ hai bay ngược trở lại, trên ngực chiến giáp của họ, hai vết dao găm ghiếc uốn lượn khắp nơi, từ đỉnh đầu lan xuống bụng dưới, những vết nứt cuộn tròn trên hợp kim cho thấy cú đánh vừa rồi của Ly Á đáng sợ như thế nào!

“Cái gì, không thể nào!”

Những thủ vệ Thần Tộc còn lại đều lộ ra thần sắc kinh hoàng, là một “kim vệ” đứng đầu thủ vệ, thực lực của họ được xếp vào hàng mấy người đứng đầu ở trong toàn bộ chiến hạm Thần Tộc mẹ này, trừ những đội trưởng cấp bậc trưởng quan Thần Tộc ra thì những người có thực lực vượt qua họ không nhiều.

Nhưng mà bây giờ, đối mặt với một cú đánh của người phụ nữ Trái Đất, đã suýt chút nữa tiêu diệt được hai cao thủ ở trong đội ngũ của họ, cảnh tượng này giống như đang nằm mơ vậy, làm tất cả mọi người đều sửng sốt.

“Không đúng lắm, cô không phải người Trái Đất, cô... cô đến từ vũ trụ thứ nhất... bộ tộc Maya?!”

Tiểu đội trưởng đội tuần tra là người đã gặp qua một số chuyện đời, trong sự nghiệp chiến đấu lâu dài của mình, anh đã không dưới một lần nghe những truyền thuyết về bộ tộc Maya từ những người tiền bối của mình. Nói là bộ tộc Maya là đối thủ mạnh nhất mà Thần Tộc vô tình gặp phải là vũ trụ thứ nhất, nếu như không có chủng tộc có sức chiến đấu cường đại này ngăn cản, e là Thần Tộc đã sớm thành công bước ra khỏi vũ trụ thứ nhất, bắt đầu kế hoạch chinh chiến vũ trụ thứ hai rồi.

Nhưng mà sao người bộ tộc Maya lại xuất hiện trên Trái Đất?

Đội trưởng đội tuần tra trầm ngâm nhìn Ly Á, từ từ kích hoạt tần số thông báo, đồng thời nói lớn: “Cảnh báo, cảnh báo, tất cả đội tuần tra ở khu vực trung tâm của chiến hạm mẹ xin chú ý, có kẻ địch xâm nhập vào chiến hạm mẹ, vị trí ở phía đông cây cầu! Chú ý, kẻ đột nhập có xác suất 90% là người của bộ tộc Maya ở vũ trụ thứ hai, mời các tiểu đội nhận được cảnh báo mau đến vị trí!”

“Mẹ nó, người tộc Maya thì thế nào, chạy đến chiếm hạm Tinh Bảo chúng ta ngang ngược, chán sống rồi sao? Lão tử thu thập cô!”

Vừa nói xong, một thủ vệ Thần Tộc của tiểu đội tuần tra lao ra. Khác với kim vệ một, kim vệ hai, chiến binh này có dáng người đặc biệt cao lớn, trên

người khoác lên bộ chiến giáp Thần Tộc màu vàng, khiến cả người giống như một ngọn núi kim loại lớn, tràn đầy uy áp.

Chương 697: Sự tức giận của Ly Á (2)

Chương 697: Sự tức giận của Ly Á (2)

“Kim vệ ba, anh đừng kích động, người tộc Maya trời sinh có sức chiến đấu rất mạnh, tín ngưỡng chiến thần của bọn họ ở các khu vực khác nhau của vũ trụ thứ nhất đã từng có rất nhiều người tín ngưỡng, không phải chỉ là hư danh, anh nhất định không được khinh địch!”

Đội trưởng đội tuần tra lớn tiếng nhắc nhở kim vệ ba, nhưng kim vệ ba không hề để tâm lắng đầu, nói: “Lão tử không cần biết cô ta là tộc gì, ở dưới mặt Thần Tộc chúng ta, tất cả sinh vật đều là thấp kém, tôi tuyệt đối không cho phép bất cứ chủng tộc nào làm loạn trên chiến hạm mẹ, đội trưởng anh xem đây, đợi lát nữa tôi bắt người phụ nữ này giết rồi tế lễ tổ thần Thần Tộc chúng ta!”

“Bùm!”

Một âm thanh lớn vang lên, kim vệ ba đột nhiên bộc phát một luồng khí lớn, thân hình to lớn như ngọn đồi của anh ta trong mắt Ly Á giống như một viên đạn đại bác, từ trên không trung rơi thẳng xuống, khí thế hung hãn, dường như muốn nghiền nát tất cả!

“Tên gia hỏa ngu ngốc như con gấu, trên hành tinh Maya của tôi, tên gia hỏa như anh không sống nổi ba phút!”

Ly Á thanh nhã nháy một cái, hai mắt cô hiện lên những hoa văn khó hiểu, nó giống như trong mắt cô đột nhiên mọc lên một cái cây.

Là người tộc Maya, trong những năm gần đây Ly Á liên tục nhận được thông báo từ hành tinh quê hương của mình, mãi đến gần đây, cô mới hiểu ra mọi chuyện, kể cả lý do tại sao cô phải chủ động tiếp cận Thượng Ất.

Tộc Maya muốn phản kích, Thần Tộc đang không ngừng xâm chiếm vũ trụ thứ hai, mà Thượng Ất ở Trái Đất lại là nhân vật chủ chốt liên quan đến sự thành bại của cuộc phản công này...

Nghĩ lại, ánh mắt Ly Á khóa chặt kim vệ ba.

Mọi chuyện chính là như vậy, Ly Á không cần phải che giấu bất kỳ thứ gì, một vài bảo vật chiến thần của người Maya trên người cô liên tục tỏa ra ánh sáng chói lọi, cũng khiến cô trong nháy mắt có được sức chiến đấu bất khả chiến bại.

“Cút về đây cho tôi, đồ ngốc! Sự tức giận của chiến thần tràn ngập chỗ này rồi!”

Dưới tiếng thét trong trẻo của Ly Á, mắt một lần sáng sức mạnh không kém gì siêu tên lửa đột nhiên bộc phát ra khỏi vòng tay chiến thần, trong tích tắc, một cơn sóng cực lớn quét qua bán kính gần trăm mét, bức tường gân thịt màu đen vốn dĩ vô cùng kiên cố và nền nhà hợp kim bên dưới nhất thời giống như bị một con quái thú nào đó cắn một miếng, một mảng lớn biến mất trong nháy mắt!

Ly Á bùng phát tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, mà còn khủng bố. Thậm chí đến Thượng Ất còn không ngờ được, người phụ nữ nhìn có vẻ yếu đuối này khi bộc phát toàn lực lại dọa người như thế, vì vậy kim vệ ba chết rồi, chết rất thảm.

Trong khi năng lượng bộc phát, chiến binh Thần Tộc cao ngạo này thậm chí còn không có cơ hội phản kháng, trực tiếp bị chấn động cực lớn ép nát tất cả nội tạng, một lượng máu lớn từ thất khiếu anh ta phun ra, chỉ một lúc, mắt mọi người nhìn thấy mặt đất đều là màu đỏ.

“Tất cả cảnh giác, hậu duệ tộc Maya này có mật bảo, mọi người cẩn thận!”
Đội trưởng đội tuần tra người đầy bụi đất từ dưới đất bò lên, nhìn cũng không nhìn thi thể của kim vệ ba, lập tức mở tất cả hệ thống phòng thủ của chiến giáp, đồng thời liều mạng lùi về phía sau.

Chiếc vòng chiến thần của Ly Á quá mạnh, mấy người bọn họ không phải là đối thủ, bắt buộc phải có cấp bậc đội trưởng quân đoàn chiến thần Thần

Tộc mới có thể ứng đối chiến thắng cô ấy!

“Chuyện gì vậy? Dư nghiệt tộc Maya ở đâu?”

Vừa nói xong, lại là một đội chiến binh Thần Tộc xuất hiện, đi đầu là một người đàn ông cường tráng, hàm dưới đều là râu đen phối hợp với mắt hổ mở to, nhìn về phía xa khiến cho đám người có cảm giác sợ hãi.

“Đội trưởng Tinh Hồng, ngài đến rồi? Dư nghiệt Maya ở bên kia!” Nhìn thấy người đàn ông cao lớn đi đầu, đội trưởng đội tuần tra sáng mắt lên.

Trong chiến hạm mẹ, thực lực của Tinh Hồng đứng thứ sáu, vị trí không cao lắm. Nhưng tất cả chiến binh Thần Tộc đều biết, những chiến binh có thể có chữ “Tinh” bắt đầu ở tên đều là cao thủ trong cao thủ, đều là những người liều mạng bò từ núi thây biển máu ra.

Tinh Hồng rất mạnh, ít nhất là mười mấy chiến binh Thần Tộc cùng liên hợp lại cũng không đánh được anh ta, bởi vì Tinh Hồng đã nắm bắt được sức mạnh Tinh Diệu, có thể hấp thụ sức mạnh cường đại mà thuần khiết từ trong vũ trụ.

Lại cộng thêm trên người anh ta có cơ giáp đặc biệt của đội trưởng Thần Tộc, cho dù người phụ nữ của tộc Maya ở đối diện có mật bảo cũng không thể thắng được anh ta!

“Phụ nữ? Cô ta làm thế nào mà vào được đây?” Tinh Hồng ngẩng đầu nhìn Ly Á, cau mày lại, lập tức phóng ra khí tức lạnh lùng.

“Tôi tên là Ly Á, là hậu duệ của tộc Maya, tôi sinh ra và lớn lên ở Trái Đất, cũng biết được ân oán giữa Thần Tộc và bộ tộc chúng tôi...” Ly Á từ từ đi đến, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Vì vậy, tôi muốn gặp chỉ huy quan cao nhất của các anh, Tinh Thi đại nhân, chuyện xâm lược Trái Đất phải lập tức dừng lại, nếu không các người nhất định sẽ hối hận!”

“Hừ, chỉ là một kẻ dư nghiệt nhỏ nhoi của vũ trụ thứ hai, cũng dám ngang ngược trước mặt Thần Tộc chúng ta.” Tinh Hồng trợn mắt, hai bàn tay đặt ở thắt lưng, một đôi búa to như chiếc xe lửa xuất hiện, trước mặt anh ta: “Đến

đi, để tôi được chứng kiến uy lực của các gọi là mật bảo tộc Maya, búa chiến Tinh Diệu của tôi sắp không ngồi yên được rồi, ha ha ha!”

“Ha ha, xem ra anh đúng thật là biết không ít chuyện của tộc Maya... Cũng được, không giết một hai người cấp bậc đội trưởng, chắc là Tinh Thủ sẽ không tùy ý lộ mặt, đến đi, để anh chứng kiến một chút, sức chiến đấu của người tộc Maya chúng tôi đi!”

Ly Á vừa nói xong, cơ thể từ từ biến mất trong không khí, cuối cùng quay về hư vô...

“Không hay rồi, người phụ nữ này có mật bảo ẩn thân, Tinh Hồng đại nhân phải cẩn thận!” Các chiến sĩ Thần Tộc kinh hãi hét lên, họ không ai ngờ được Ly Á biết ẩn thân, hơn nữa còn tùy ý như thế, xem ra trên người cô ấy không chỉ có một món mật bảo.

Chương 698: Không gian kỳ dị

Chương 698: Không gian kỳ dị

“Không sao, trong chiến hạm mẹ, đừng nói biết ẩn thân, cho dù cô ta biết biến thân cũng vô dụng, hắc hắc, để tôi cùng chơi với cô ta một lần đi!” Tinh Hồng cười quái đản, búa chiến tùy tiện vung một cái, giây tiếp theo một đạo khí lượng mạnh mẽ phóng ra, lập tức lao tới nơi Ly Á biến mất...

...

“Ly Á, kiên trì, anh sẽ quay về ngay!”

Trong nơi ẩn nấp, thân hình Thượng Ất lay động, rất nhanh biến mất ở cuối con đường. Lúc này, tất cả chiến binh Thần Tộc đều bị trận đấu của Ly Á và Tinh Hồng hấp dẫn, không ai chú ý đến anh, khiến anh có thể ung dung rời đi.

Không biết đi vòng qua bao nhiêu đường, Thượng Ất dốc toàn lực chạy nhanh, cuối cùng đi đến trước một bức tường vây toàn là những viên đá trắng.

Đứng trước tường vây, Thượng Ất thò đầu nhìn vào phía trước, vách tường trong to dài mấy trăm mét không nhìn thấy đầu cuối, chỉ có một số ánh sáng phát ra ánh sáng trắng, biến xung quanh lạnh lẽo giống như ngôi mộ cổ.

“Đây chính là trung tâm chỉ huy của chiến hạm thần tộc? Nhưng mà ở đây sao lại có vẻ giống ngôi mộ cổ vậy?”

Nhìn thông tin vị trí chiến giáp hiển thị, Thượng Ất nhìn xung quanh, hoàn toàn không hiểu được bức tường này không có cửa vào, anh phải làm gì mới đi qua được đây? Thượng Ất lập tức suy nghĩ, cố gắng sử dụng tay đẩy bức tường trắng, nhưng cho dù sử dụng bao nhiêu sức mạnh, bức tường trắng vẫn không di chuyển, yên tĩnh không có một chút biến hóa nào.

Đường này không thông!

Thượng Ất cau mày lại, trong lòng sinh ra bất lực: “Đã đến đây rồi, còn bị ngăn lại, lẽ nào thật sự việc sắp thành lại hỏng?”

Nghĩ vậy, Thượng Ất đánh một quyền vào bức tường trắng, sau đó vô số năm đâm liên tục đâm lên bức tường, nhất thời giống như sấm sét đập vào bức tường trắng.

“Bùm!”

Bất ngờ, bức tường trắng bay ra một hàng máy bay hình chim nhỏ, rất nhanh xuôi theo âm thanh phát hiện Thượng Ất, bao vây anh lại.

“Chiến binh Thần Tộc, cung cấp mã hóa thông tin của anh...” Máy móc truyền ra âm thanh, Thượng Ất phát hiện những thứ chim bay này thế mà lại là người máy thông minh.

“Cung cấp thế nào? Hừ!” Thượng Ất từ từ đưa tay ra, mở hệ thống vũ khí của cơ giáp ra, nhắm chuẩn bào những con chim người máy này.

Có điều, Thượng Ất không hề chú ý đến, bởi vì anh vừa đâm phá, năm đâm của anh đã bị thương, một giọt máu dọc theo hệ thống vũ khí của mình từ từ rơi xuống đất!

“Kiểm tra được khí tức huyết mạch Thần Tộc... Đang trong quá trình phân tích, kết quả phân tích hoàn thành... Vương giả Thần Tộc tôn kính, xin tha thứ cho sự thô lỗ của thần dân của ngài...”

Trong âm thanh kim loại của người máy chim, ngữ khí lạnh lẽo, nhưng mang theo sự khiêm tốn và khuất phục, Thượng Ất nghe thấy rất ngạc nhiên: “Vương giả Thần tộc? Tôi sao?” Thượng Ất có hơi thất thần, nhưng anh liền lập tức bình tĩnh nói: “Mở bức tường này ra, dẫn tôi đến phòng chỉ huy!”

“Tuân mệnh, vua của tôi!”

Người máy chim từ từ quay đầu, xoay đến bức tường trắng, sau khi một vài ánh sáng màu đỏ lóe lên, bức tường trắng vốn dĩ trơn bóng, đột nhiên xuất hiện cánh cửa lớn cao hai mét.

“Mở rồi sao?”

Thượng Ất chấn động, bước vào phía bên trong, nhưng không ngờ được sau khi bước lên, cảm giác dính mạnh mẽ đột nhiên quấn lấy hai chân anh.

“Đây là thứ gì?”

Nhìn vào không gian toàn màu đen bên trong bức tường trắng, mặt đất màu đen không qua mắt cá chân, khiến Thượng Ất vô cùng kinh ngạc.

Không gian ở đây hình như là có hình, giống như một loại thạch lớn, không khí, mặt đất, tường, trần, tất cả tạo thành một không gian kỳ dị, Thượng Ất ở trong đó phảng phất như biến thành một con cá trên biển cả.

“Bộp, đing!”

Âm thanh chói tai xuất hiện trong tai Thượng Ất, cứ mỗi bước đi về phía trước, chiến giáp Thần Tộc trên người anh không ngừng rơi xuống, âm thanh quỷ dị do kim loại va chạm phát ra.

Một bước, hai bước, ba bước... Sau khi Thượng Ất đi được khoảng mười mét, chiến giáp Thần Tộc anh dùng để ngự trang hoàn toàn rơi hết xuống đất, lộ ra bộ mặt thật của Thượng Ất với một thân áo giáp màu đen.

“Một nơi kỳ lạ nhưng lại có cảm giác quen thuộc, giống như năm đó xông vào vết nứt không gian...”

Thượng Ất bình tĩnh bước một bước lớn, trong không gian kỳ lạ không có ánh sáng, nhưng anh tin chắc chỉ cần đi như thế, nhất định sẽ tìm được đường ra.

“Con của Ngô vương, cuối cùng anh cũng đến rồi, tôi đã đợi anh rất lâu rồi!”

Đột nhiên, một con mắt cực lớn xuất hiện trước mặt Thượng Ất, động một chút rồi nhìn chăm chăm, không có bất kỳ tình cảm nào.

“Mi... mi là con mắt thần bí? Sao mi lại xuất hiện ở đây?” Thượng Ất kinh ngạc, trong lòng anh kinh hãi cố gắng không run lên.

Sắp mười năm rồi, từ lúc mặt thế bạo phát đến bây giờ, con mắt thần bí này đã đi theo Thượng Ất mười năm rồi.

Từ không gian thần bí ban đầu, đến đại chiến con người với Thần Tộc bây giờ, con mắt thần bí này không biết đã cứu Thượng Ất bao nhiêu lần. Đã vô số lần Thượng Ất đoán thân phận và lai lịch của nó, nhưng lại không ngờ là gặp được nó ở chiến hạm Tinh Bảo của Thần Tộc.

“Thượng Ất... Tôi đợi anh rất lâu rồi, sinh mệnh luân hồi mấy nghìn lần, cuối cùng anh cũng không khiến tôi thất vọng, đi đến bước này!” Âm thanh giọng nói của con mắt lớn vẫn không có tình cảm, nhưng Thượng Ất cảm nhận được một chút kinh hi.

“Tôi biết anh có rất nhiều nghi hoặc, tôi không có nhiều thời gian, Tinh Nhuệ có chỉ huy quan cao nhất ở chiến hạm này, thần niệm của tôi chỉ có thể phong tỏa chỗ này trong năm phút... Bây giờ nghe đây, con của vương tộc, sứ mệnh của anh là phá hủy tất cả!”

“Phá hủy tất cả!”

Thượng Ất hoàn toàn ngờ rồi, anh không hiểu những gì con mắt lớn nói, rốt cuộc phạm vi lớn bao nhiêu.

“Đúng, tất cả, Trái đất và cả ba tinh hệ xung quanh, đều phải phá hủy tất cả! Con mắt lớn khẳng định trả lời, ngữ khí càng ngày càng nghiêm túc: “Chỉ có như thế, anh mới có thể hồi phục được tất cả sức mạnh từ trong hỗn độn, có thể có sức mạnh đoạt lại quyền lực Thần Tộc!”

Phá hủy bằng với có được sức mạnh... Điều này thật là khó hiểu!

Chương 699: Luân hồi ba nghìn

Chương 699: Luân hồi ba nghìn

Thượng Ất im lặng, anh đang đợi con mắt lớn tiếp tục giải thích: “Con của vương tộc, bởi vì bị gò bó trong ba không gian ở Trái Đất quá lâu, trình độ lý giải của anh về sinh mệnh và sức mạnh đã hạ xuống vĩ độ thấp nhất, ngài không thể lý giải cái gì mới là bản chất của sinh mệnh và sức mạnh.”

“Lẽ nào không phải là phát triển nhiều hậu duệ sao?” Cuối cùng Thượng Ất cũng không nhịn được hỏi lại.

Sinh mệnh trí tuệ ở trên Trái Đất đã trải qua ba nghìn năm phát triển, tạo thành sức mạnh lớn nhất để con người ung dung đối mặt với sự uy hiếp của cái chết, đó chính là phát triển đời sau. Đây cũng là bản chất sinh mệnh được tất cả mọi người công nhận, trừ việc nỗ lực sinh sản để đảm bảo rằng dân tộc của mình không biến mất, Thượng Ất không nghĩ ra được bất kỳ giải thích nào về ý nghĩa của sinh mệnh.

“Ha ha ha, phát triển đời sau?” Tiếng cười máy móc của con mắt lớn rất khó nghe, nhưng vẫn là không nhịn được mà cười: “Đây chính là vĩ độ thấp của sự lý giải về sinh mệnh mà tôi nói, anh không hề hiểu cái gì mới là bản chất chân chính của sinh mệnh.”

Con mắt lớn nói, trầm mặc một lúc rồi nói tiếp: “Con người không phải là sản vật đầu tiên của Trái Đất, họ chỉ là một số hạt giống sinh mệnh mà thôi, giống như thực vật trên Trái Đất. Năm đó, khi Thần Tộc đến Trái Đất, trong tất cả các sinh vật nguyên sinh và loài người gần với loài sinh vật đó nhất, chúng tôi gọi là con người trí tuệ, cũng chính là kỷ nguyên con người mà con người bây giờ công nhận. Những con người trí tuệ này rất mạnh mẽ, họ

dựa vào việc hiểu các quy luật của vũ trụ, liều chết chém giết Thần Tộc chúng tôi, cuối cùng khiến huyết mạch vương tộc Thần Tộc cũng chết ở trên hành tinh này.”

“Những điều này tôi đã nghe Tinh Nhuệ nói, anh ta cũng nhận định tôi chính là huyết mạch mà năm đó vương tộc đã để lại trên Trái Đất...” Thượng Ất gật đầu, những điều mà con mắt lớn nhắc đến anh đều biết, Cao Vũ Hàm cũng đưa ra tưởng tượng táo bạo hơn, nhưng những điều này không phải là thứ Thượng Ất quan tâm, thứ anh quan tâm là con mắt lớn nói “phá hủy tất cả.”

“Trên người anh đúng là có huyết mạch vương tộc, nhưng qua mấy nghìn lần luân hồi, anh đã tiêu hao hơn một nửa sự tinh khiết của huyết mạch này, hơn nữa đã để lại trên Trái Đất quá nhiều hậu duệ vô dụng... Đúng, anh không có nghe sai, anh không chỉ trùng sinh một lần, tính cả lần này, anh đã trùng sinh tất cả 3674 lần, mỗi lần đều vì nguyên nhân nguyên tố hậu duệ, huyết mạch vương tộc trong cơ thể anh sẽ tiêu hao đi một ít, cho đến bây giờ đã không còn lại bao nhiêu.”

Con mắt lớn thở dài một tiếng, Thượng Ất từ kinh khủng đến run rẩy: “Mi... mi đang nói cái gì, ta... ta thế mà lại trùng sinh nhiều lần như thế, nhưng mà ta chỉ nhớ được một lần!”

“Đó là anh chủ động khóa ký ức của kiếp trước, bởi vì bản thân anh rất rõ, một khi anh biết rõ chân tướng, anh sẽ không cưỡng lại được mà đi thu thập huyết mạch vương tộc, đồng thời thu hút năng lượng hủy diệt vũ trụ...” Ngữ khí con mắt lớn trầm trọng nói: “Thượng Ất, là tự bản thân anh từ bỏ bất tử, lựa chọn không ngừng trùng sinh, chỉ vì để cùng người anh yêu... sinh ra đời sau!”

“Tôi từ bỏ bất tử... lựa chọn không ngừng trùng sinh, chỉ là vì... đời sau... Nhạc Nhạc và Tú Tú?” Thượng Ất đứng ngây người, hoàn toàn không dám tin vào sự thật.

“Không sai, trong hơn ba nghìn lần trùng sinh trước, anh đều không thể bảo đảm Thượng Nhạc Nhạc và Thượng Tú Tú tiếp tục sống, thậm chí, anh còn không tiếc vì họ hủy diệt Trái Đất, khiến bọn họ biến thành ngôi sao chết tràn đầy sức mạnh hắc ám.” Con mắt lớn tiếp tục nói, Thượng Ất mơ hồ mở

to mắt: “Mi nói thế giới hoang tàn trong vết nứt thời không? Ta đã từng đến thế giới đó?”

“Không sai, bởi vì anh sử dụng sức mạnh vương tộc, nên thế giới đó rơi vào dòng hỗn loạn của không gian và thời gian, nhưng thực ra thế giới đó chỉ là một đoạn dấu vết còn sót lại của Trái Đất mà thôi, nơi đó trừ anh ra, tất cả sinh vật ở đó đều bị hủy diệt trong cuộc chiến hạt nhân cuối cùng... Ba nghìn thế giới, chỉ tồn tại trong một ý niệm... Thượng Ất, anh luân hồi ba nghìn lần, cũng sẽ sản sinh ra ba nghìn thế giới, vì vậy anh nhất định phải hủy đi tất cả, như thế thì huyết mạch vương tộc trong người anh mới có thể trở lại, anh mới có thể lấy được ký ức trước đó, đồng thời trở lại làm vương giả Thần Tộc, người nên thống trị cả vũ trụ!”

...

Thượng Ất không nói nên lời nhìn con mắt lớn, con mắt lớn cũng im lặng nhìn Thượng Ất chờ anh trả lời, mà chính vào lúc này, một luồng ánh sáng đột nhiên xé rách bóng tối trước mặt Thượng Ất, bóng tối xung quanh như thủy triều rút xuống, một lượng lớn chiến binh Thần Tộc xuất hiện trước mặt anh.

“Kẻ xâm nhập! Chúng tôi phát hiện kẻ xâm nhập! Tinh Thi đại nhân, tìm thấy kẻ xâm nhập đó rồi!”

“Tìm thấy kẻ xâm nhập rồi? Ha ha, để tôi xem xem rốt cuộc là ai, lại có có năng lực tìm thấy nơi này...” Giọng nói của Tinh Thi truyền đến, cùng lúc đó, tầm mắt của Thượng Ất cũng dần dần hồi phục, nhìn dọc theo giọng nói.

Hai bên nhìn nhau, một ngọn lửa khó hình dung từ từ nổi lên giữa hai người.

Là chỉ huy đứng đầu của phản quân Thần Tộc, Tinh Thi từng đại diện cho Thần Tộc chinh chiến khắp nơi, tiêu diệt hết hành tinh này đến hành tinh khác.

Tinh Thi mạnh mẽ, tự tin, có được sự điềm đạm hiem thấy ở một chiến binh Thần Tộc, tất cả những điều này đều bắt nguồn từ sự hiểu biết về sức mạnh

của anh ta đã vượt xa Thần Tộc bình thường, đạt đến gần cảnh giới trình độ thần linh.

Nhưng mà, trước mặt anh ta, Thượng Ất lẳng lặng đứng cách anh ta không tới mười bước, nhưng Tinh Thi lại cảm giác được giữa hai người cách cả một vũ trụ, khí chất độc nhất vô nhị của Thượng Ất giống như một hố đen vũ trụ, nuốt chửng mọi ánh mắt thăm dò, lại không có được bất kỳ thứ nào mà mình muốn có.

Khác với Tinh Thi tưởng tượng, khi Thượng Ất thực sự đứng trước mặt anh ta, anh ta phát hiện rằng bản thân không biết một chút gì về Thượng Ất!

Chương 700: Sức mạnh chân chính

Chương 700: Sức mạnh chân chính

“Anh chính là Thượng Ất... cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau rồi!” Tinh Thi bước lên một bước, ánh mắt phức tạp tiếp tục nói: “Tôi tên là Tinh Thi, có lẽ anh đã biết tới tôi từ chỗ Tinh Nhuệ, tôi chỉ muốn hỏi một vấn đề... Anh muốn trở thành chúng tôi, hay là muốn tiếp tục làm bọn nó!”

“Bọn nó?”

Trong tiếng phổ thông, rất khó để phân biệt giữa anh ta và nó. Nhưng không biết có chuyện gì, Thượng Ất nghe được rất rõ ràng, khi Tinh Thi dùng ngón tay chỉ vào người Trái Đất ở bên ngoài chiến hạm, chữ được dùng trong câu chính là chữ “nó” này.

Hóa ra, trong mắt Tinh Thi, con người trên Trái Đất chỉ giống như lợn, chó, trâu, bất quá chỉ là những gia súc có thể giết thịt bất cứ lúc nào mà thôi, vậy thì vấn đề của anh ta cũng rất rõ ràng rồi, Tinh Thi muốn mình thể hiện lập trường, muốn trở thành Thân Tộc... hay là muốn tiếp tục dùng thân phận người Trái Đất chiến đấu với anh ta!

Đáp án quá rõ ràng, Thượng Ất đột nhiên nở nụ cười: “Tinh Thi, anh đang đùa sao, dưới chân anh có một vạn sinh linh, trong người tôi chảy cùng một

dòng máu với họ, anh không cảm thấy hỏi ra một vấn đề như thế, rất ngu ngốc sao?”

Ngu ngốc!

Vẻ mặt lãnh đạm của Tinh Thi lập tức biến mất, thay vào đó hai nếp âm hiểm hằn sâu nơi khóe miệng: “Thượng Ất, anh thực sự khiến tôi rất thất vọng... Mặc dù tôi gần như có thể khẳng định anh là huyết mạch vương tộc mà tôi đang tìm kiếm, nhưng lựa chọn của anh chứng tỏ anh không xứng có dòng máu cao quý như vậy. Vì vậy, tôi quyết định phải bắt anh, hút cạn từng giọt máu trên người anh, tìm được huyết mạch vương tộc, thay thế số mệnh của anh!”

“Thay thế số mệnh của tôi? Anh chắc chắn không, ha ha ha.” Thượng Ất cười khố, nói: “Chính vào năm phút trước, tôi vừa mới biết được số mệnh của tôi đã luân hồi hơn ba nghìn lần, lần nào cũng phải trải qua sự giày vò cực hình như địa ngục, anh chắc chắn muốn thay thế tôi?”

“Luân hồi hơn ba nghìn lần? Anh lừa tôi đúng không, bất kỳ sinh mệnh của ai cũng không thể luân hồi hơn ba nghìn lần, anh bị ngốc sao!” Tinh Thi căn bản không tin Thượng Ất, Thượng Ất lặng lẽ suy nghĩ, ý thức được chuyện của con mắt lớn trong bầu trời sao, xem ra Tinh Thi không hề biết...

“Bỏ đi, anh căn bản không biết tôi đã trải qua những gì, lại là cái gì ủng hộ tôi kiên trì đến bây giờ.” Giọng nói của Thượng Ất trở nên nghiêm túc, quay sau hướng con mắt lớn đã biến mất nói: “Tôi sẽ không từ bỏ người nhà, bạn bè và tất cả những thứ đẹp đẽ tôi từng trải qua, cho dù có khiến tôi luân hồi đến ba nghìn địa ngục, tôi cũng sẽ kiên trì đến cùng.”

“Đến đi, Tinh Thi, để sinh mệnh đại biểu cho mỗi một phương của chúng ta đến chung kết, kết thúc tất cả mọi thứ đi!”

Giọng nói cuồng nhiệt sục sôi bập bênh trong không trung, Thượng Ất nhanh như sao băng, lao thẳng về phía Tinh Thi, sức mạnh ngôi sao cháy khắp người anh. Mà đúng lúc này, toàn thân Tinh Thi cũng rực lên ánh sáng vàng, một hành tinh vàng khổng lồ sâu thẳm trong vũ trụ đột nhiên bộc phát một luồng khí đáng sợ, kéo dài không biết bao nhiêu năm ánh sáng, lập tức bao trùm lấy anh ta, trên mặt lộ ra ánh sáng thần thánh: “Sức mạnh ngôi sao

vàng, một trong những sức mạnh chiến đấu mạnh nhất của Thần Tộc, đi chết cho tôi!”

...

Hủy diệt!

Không ai có thể đoán được rằng khi hai ngôi sao mạnh nhất va vào nhau, lại im lặng một cách kỳ lạ, chỉ để lại một cái lỗ trong không trung, một cái lỗ đen lớn - hố đen!

“Không hay rồi! Hố đen vĩnh viễn hấp ám... đây là hố đen vĩnh viễn hấp ám trong truyền thuyết!” Các chiến sĩ Thần Tộc lần lượt lùi về phía sau, nhưng hố đen như một mặt trời màu đen treo lơ lửng trên không trung, bất động.

“Tinh Thi đại nhân, lần này không hay rồi, sức mạnh chiến đấu quá mạnh, không chỉ phá hủy quy luật không gian của Trái Đất, mà còn dẫn đến sự sụp đổ của không gian... có hố đen vĩnh viễn này ở đây, chiến hạm mẹ khó mà di chuyển được bước nào!”

Bên cạnh Tinh Thi, một chiến binh Thần Tộc lớn tuổi nói một cách lo lắng. Trong những năm qua, anh ta đi theo đại quân Thần Tộc chinh chiến khắp nơi ở vũ trụ thứ nhất, không dưới một lần nhìn thấy cuộc chiến đấu giữa các chủng tộc mạnh dẫn phát đến loại hố đen vật chất này.

Loại hố đen nhỏ này rất nguy hiểm, nó giống như một con dao nằm ngang trong không khí, bất kỳ vật chất nào chạm vào nó, đều sẽ lập tức bị cắt đôi, vỡ nát, hủy diệt biến mất.

Vì vậy, khi hố đen này xuất hiện bên trong chiến hạm Thần Tộc mẹ, đã định sẵn là chiến hạm mẹ không thể đi đâu được nữa, trừ khi mạo hiểm bị xé nát cường ép đi tiếp...

“Không sao, chúng ta có thể chết tạo bom phản vật chất, mặc dù mất nhiều thời gian một chút, nhưng trong vòng mười ngày có thể giải quyết được hố đen vĩnh viễn không quá lớn này...” Tinh Thi thờ ơ nói, nhưng lại nhìn chăm chăm về hướng Thượng Ất.

Chính vào thời điểm giao thủ khi này, Tinh Thi cảm nhận được một tia chết chóc uy hiếp, nhưng đồng thời anh ta cũng càng thêm kỳ quái, nếu như trên người Thượng Ất có huyết mạch vương tộc thì sức mạnh của anh ta không nên chỉ giới hạn ở mức này!

“Khụ khụ khụ!”

Đột nhiên, Thượng Ất ho dữ dội. Cho đến lúc này, Thượng Ất mới thở phào nhẹ nhõm.

Tinh Thi quá mạnh rồi, mạnh đến mức Thượng Ất cảm thấy tuyệt vọng. Anh đã giải phóng tất cả sức mạnh ngôi sao tích trữ trong cơ thể mình, nhưng lại chỉ có thể cầm hòa với đối thủ.

“Đây mới là thực lực chân chính của Thần Tộc sao? Khó trách bọn họ có thể thống trị vũ trụ... Có điều mình không thể từ bỏ, mình vẫn còn chưa sử dụng sức mạnh hắc ám, mình phải nỗ lực đến cuối cùng!”

Sau khi tự cổ vũ, Thượng Ất lập tức phóng ra đôi cánh ác quỷ, trên không trung lóe lên một tia ánh sáng lạnh, một lượng lớn năng lượng hắc ám màu đen dày đặc xuất hiện trong không khí, nhanh chóng tập trung về phía đôi cánh của Thượng Ất!

“Hừ, thế mà lại có thể khống chế khí tức tử vong, anh thật sự khiến tôi phải nhìn với ánh mắt khác!” Tinh Thi kinh ngạc nhìn Thượng Ất, đồng thời giơ hai tay lên, sức mạnh ngôi sao lại tụ lại, một cây trường thương màu vàng dài hơn ba mét nằm trong bàn tay anh ta.

Chương 701: Cho anh một giọt tinh huyết

Chương 701: Cho anh một giọt tinh huyết

“Thượng Ất, tôi thực sự rất bội phục anh, dựa vào cơ thể thấp kém của người Trái Đất, anh lại có thể khống chế sức mạnh của một thể giới khác trong vết nứt thời không, nhưng ở trước mặt Tinh Thi tôi, đã định trước tất

cả mọi nỗ lực của anh đều là vô ích! Tôi, Tinh Thi, cường giả sở hữu sức mạnh sao kim bền bỉ của vũ trụ thứ nhất, sao có thể bị sức mạnh hắc ám của anh ăn mòn chứ? Bây giờ sẽ cho anh chứng kiến một chút, cái gì mới gọi là sức mạnh chân chính!”

Tinh Thi bộc phát sức mạnh chưa từng thấy trên Trái Đất, nói chính xác là nó chưa từng xuất hiện trong toàn bộ thiên hà.

Là một chiến binh Thần Tộc mạnh nhất từng đi chinh phạt toàn bộ vũ trụ, sức mạnh Tinh Thi thể hiện lúc này mang đậm màu sắc khoa học viễn tưởng, những tia sáng màu vàng chói lọi như đại dương đi đến đâu chỉ có hố đen vĩnh viễn ngoan cường chống trả, ngoài ra, Thượng Ất bộc phát sức mạnh hắc ám của thế giới khác giống như một chiếc lá rách trước gió lạnh, sau khi gãy dựa tượng trưng một lúc, thì biến mất không thấy tung tích.

Thượng Ất thua rồi, sát chiêu mà anh tự hào, sức mạnh hắc ám của thế giới khác đứng trước mặt Tinh Thi nức cười giống như thanh kiếm gỗ trong tay đứa trẻ, Thượng Ất chỉ có thể mở to mắt nhìn ánh sáng vàng kia đáng tới, hoàn toàn bao trùm lấy anh.

“A” !

Một tiếng hét thảm, từng lớp da trên cơ thể Thượng Ất rơi xuống, cơn đau cực lớn lan tràn mỗi một tắc trên cơ thể anh, giống như đang bị hàng ngàn con thú thoái hóa cắn xé.

“Người phạm, anh thật sự quá xem thường sức mạnh Thần Tộc chúng tôi rồi, sức mạnh ngôi sao của tôi trong vũ trụ thứ nhất, đã tiêu diệt một trăm ba mươi sáu tinh cầu sinh mệnh, anh lấy cái gì để chống lại tôi đây?”

Nhìn Thượng Ất đau đớn đến run rẩy, Tinh Nhuệ từ từ đi tới, lúc này ánh sáng vàng xung quanh người anh ta càng lúc càng sáng, Thượng Ất ngẩng đầu lên nhìn giống như đang nhìn thấy một mặt trời chói chang.

“Anh còn có một phút cuối cùng, nói đi, còn có di ngôn gì? Sau khi tôi rút cạn máu vương tộc trên người anh, tôi có thể từ bi xây cho anh một bia mộ, viết di ngôn của anh lên trên đó...”

Đi đến trước mặt Thượng Ất, Tinh Thi đưa tay ra, nhẹ nhàng áp lên trán Thượng Ất. Lúc này trên mặt Thượng Ất bết máu, dưới ánh sáng vàng, anh đã thương tích đầy mình, gen amip trong cơ thể đang điên cuồng chữa lành nhưng cũng vô ích... Tất cả đều trở nên rất tồi tệ, Thượng Ất nhận ra rằng mình đang đến gần với cái chết.

“Di ngôn? Tôi không có di ngôn...” Mở to đôi mắt đỏ như máu, Thượng Ất run rẩy ngẩng đầu nhìn Tinh Thi, gắp từng chữ: “Tôi không hiểu, tôi sẽ không chết đâu...”

“Sẽ không chết? Ha ha, anh đang nói lời hồ đồ gì vậy? Lẽ nào anh cho rằng dựa vào dòng máu vương tộc trong người là có thể trường sinh bất tử?” Tinh Thi cười khinh thường nói: “Anh quá nực cười rồi, năm đó năm đại hậu duệ vương tộc Thần Tộc chúng ta đều bị giết trong trận chiến, năm người bọn họ có người nào là không có huyết mạch thuần khiết hơn anh, cuối cùng không phải cũng là tiêu tan sao... Từ bỏ chống cự đi, khi anh quyết định trở thành kẻ thù của tôi, kết cục của anh đã sớm được định rồi!”

“Không giống đâu... Khụ khụ, tôi khác với bọn họ...” Thượng Ất đột ngột đứng dậy, tùy cho tay Tinh Thi túm lấy một miếng thịt của anh, cười thâm: “Tôi và vương tộc trong miệng anh không giống nhau, bởi vì trong cơ thể tôi có tất cả tôn nghiêm của các sinh vật cao cấp trên hành tinh này... Anh muốn lấy đi dòng máu vương tộc của tôi, được thôi, tôi đưa nó cho anh!”

Sau khi gặm lên một tiếng, Thượng Ất đột nhiên mở lồng ngực ra, một trái tim đỏ bừng điên cuồng đập xuất hiện trong tầm mắt Tinh Thi.

“Tim của tôi có ngàn vạn tinh huyết, dòng máu vương tộc mà anh muốn đổi với tôi mà nói không quan trọng, bởi vì ở trong đó, có một thứ còn quan trọng hơn cái thứ đó, đó chính là tất cả tôn nghiêm của Trái Đất, và... tình yêu của tôi đối với họ!”

“Tôn nghiêm và tình yêu? Anh điên rồi sao... bây giờ tôi sẽ lấy đi tim của anh!”

Tinh Thi bị hành động điên cuồng của Thượng Ất làm cho chấn kinh, anh ta lập tức vươn lòng bàn tay nhào vào ngực Thượng Ất, nhưng đúng lúc này,

trái tim đang đập của Thượng Ất đột nhiên phun ra một tia máu đỏ thẫm, máu chảy đỏ thẫm, không gian xung quanh bắt đầu điên cuồng chấn động.

“Đây là... đây là cái gì? Không gian sụp đổ... đây, sao có thể được!”

Các chiến binh Thần Tộc hoảng sợ nhìn vào tất cả, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Thời không sụp đổ đồng nghĩa với việc toàn bộ trật tự không gian hoàn toàn sụp đổ, tuy phạm vi không lớn, nhưng bất cứ thứ gì tiếp xúc với nó đều sẽ đối mặt với nguy cơ bị hủy diệt lập tức, thậm chí đến lỗ đen cũng không thể thoát được.

Quá khủng bố rồi, là sức mạnh nào có thể gây ra sự sụp đổ của không gian và thời gian, chẳng lẽ người Trái Đất tên Thượng Ất này, trong cơ thể của anh ta chứa cả một hành tinh? Không đúng, không thể nào!

Khi nói đến quy luật không gian vũ trụ, Tinh Thi nhận ra rằng trận chiến trước mặt anh đã thoát khỏi những ràng buộc của quy luật vật lý, thậm chí nó có thể so sánh với trận chiến giữa thần và ma thời cổ đại.

Anh ta nhất định phải nhanh chóng giải quyết Thượng Ất, nếu không, một khi phạm vi thời không sụp đổ càng lớn, đừng nói chiến hạm mẫu gặp tai ương, tất cả bọn họ ở đây sẽ lập tức bị nghiền nát bởi sự hỗn loạn bất thường của thời không, trở thành thi thể băng lạnh mãi mãi trôi dạt trong mảnh vỡ thời không.

“Nghe mệnh lệnh của ta, chiến hạm mẹ nghiêng xuống 15 độ, hạt máy gia tốc gia tăng tấn công, tập hợp tất cả năng lượng, thực hiện bước nhảy thời không trong khoảng cách ngắn nhất!” Tinh Thi nhanh chóng bố trí, nhưng những người lính dưới quyền anh ta vô cùng sợ hãi, lần lượt khuyên can: “Tinh Thi đại nhân, thực hiện một bước nhảy thời không trên bề mặt hành tinh sẽ bị sóng từ trường của hành tinh thu hút trực tiếp rơi vỡ đấy!”

“Đừng có nghi ngờ quyết định của tôi, lập tức thực hiện mệnh lệnh của tôi, đếm ngược, mười, chín, tám, bảy... đốt lửa!” Tinh Thi hoàn toàn không để ý lời khuyên của thuộc hạ, bởi vì anh ta nhận ra rằng chỉ có cách này mới có thể thoát khỏi hố đen vĩnh hằng và sự sụp đổ của thời không.

Chương 702: Hình ảnh đa chiều

Chương 702: Hình ảnh đa chiều

Sắc mặt Tinh Thi phức tạp nhìn vào vết máu trên ngực Thượng Ất, khí tức đáng sợ cho biết đó là dòng máu vương tộc mà anh ta vất vả tìm kiếm. Nhưng mà dòng máu này đang bị đốt cháy, đồng thời tiếp tục gây ra sự sụp đổ thời không với quy mô ngày càng lớn.

Bây giờ, chỉ có thể tạm thời thoát ra khỏi đây, Thượng Ất đã mất đi dòng máu vương tộc đã không còn gì đáng sợ nữa, đợi sau khi an toàn anh ta sẽ lại đánh về lần nữa, chiếm hết toàn bộ Trái Đất, thu thập tinh hà, đợi cơ hội phản công về tổng bộ của Thần Tộc!

“Ừng!”

Dưới sức đẩy cường đại của hạt gia tốc, chiến hạm mẹ thực hiện thành công bước nhảy thời không.

Nhất thời, toàn bộ chiến hạm mẹ biến thành một mảnh hư vô, trong không trung chỉ còn lại một cái lỗ đen đang từ từ biến mất, một mảnh không gian rộng lớn vỡ vụn như thủy tinh... Còn Thượng Ất thì hoàn toàn biến mất.

“Mình đang ở đâu?”

Thượng Ất từ từ mở mắt, xung quanh im lặng, vô số tia sáng xẹt qua, tạo thành một bức tranh vừa rõ ràng vừa mờ ảo không ngừng bùng bành, đan xen, dung hợp, biến mất... Thượng Ất ngây người nhìn cảnh tượng này, cả người nằm trên mặt đất, mà xung quanh thân thể giống như bị màn hình 4D trong rạp chiếu phim vây quanh.

“Thượng Ất, anh cảm thấy em có chỗ nào tốt, lớp anh nhiều nữ sinh xinh đẹp như vậy, một chút anh cũng không động lòng sao?” Giọng Trần Phóng hơi xấu hổ, nhưng kết hợp với cảnh tượng này thì lại rất rõ ràng.

“Đương nhiên anh không động lòng rồi, đó đều là những cô gái không hiểu chuyện, bọn họ thích anh đó là chuyện của bọn họ, Trần Phóng... cả đời

này anh chọn em rồi, em đừng mong thoát khỏi móng vuốt của anh.”

Trong cảnh tượng, vẻ ngoài của Trần Phóng vô cùng trẻ trung, còn có chút khí chất tinh nghịch.

...

“Vợ, mau chạy, đừng quan tâm đến anh, mau đưa Nhạc Nhạc chạy đi!”

Một cảnh tượng khác hiện ra, Thượng Ất kéo Trần Phóng điên cuồng chạy trong đồng đồ nát, một con thú thoái hóa hung dữ đáng sợ gầm lên rồi lao tới, suýt chút nữa tóm lấy đứa bé Thượng Nhạc Nhạc đang quẩn sau lưng họ.

“Vợ, anh liều với nó, em mang theo Nhạc Nhạc phải tiếp tục sống... kiếp sau... chúng ta lại gặp lại... a!” Một tiếng hét thảm vang lên, cảnh tượng bắt đầu trở nên mờ ảo, Thượng Ất đang nằm không nói nên lời, lẳng lặng nhìn cảnh tượng này, mà lúc này, một thế giới hoang tàn u ám khác hiện ra ngay trước mặt anh.

“Tại sao! Mình nỗ lực lâu như thế, giết chết vô số thú thoái hóa và cường giả dị năng, ông trời ơi, tại sao ông không thể buông tha cho vợ con tôi?! Tôi không cam tâm!”

...

Một bức, hai bức, ba bức... Khi không biết có bao nhiêu cảnh tượng tương tự trôi qua trước mặt, cuối cùng Thượng Ất vô lực nhắm mắt lại, bàng hoàng, khó hiểu, bất lực và những cảm xúc khác tràn vào, như thể thủy triều lập tức nhấn chìm anh.

“Luân hồi ba nghìn... con mắt lớn trong tinh không không lừa mình, đây là những kiếp mà mình đã trải qua, trước kiếp này mình đã nỗ lực rất nhiều lần, nhưng cuối cùng cũng không địch lại được sự an bài của vị thần vận mệnh...”

Thượng Ất tuyệt vọng mở mắt, cuối cùng cũng ý thức được rằng trận chiến cuối cùng với Tinh Thi lúc trước, anh đã tiêu hao đến giọt máu vương tộc

cuối cùng trong cơ thể. Tất cả những gì trước mắt đều chỉ là những oán niệm còn sót lại trước khi anh tiêu tan... Cuối cùng cũng phải rời khỏi thế giới này rồi, chỉ là tại sao bản thân mình lại không cam tâm như thế?

“Không được, mình không thể cứ chết đi như thế, mình muốn gặp vợ con lần cuối cùng!”

Thượng Ất chật vật đứng dậy, cố gắng tìm lại cảnh tượng cuối cùng trước khi rời khỏi mẹ con Trần Phóng... Tìm thấy rồi, chính là ở đây!

...

Thành phố Tổ Ung, quảng trường trung tâm thành phố.

“Mọi người nghe đây, tôi tận mắt nhìn thấy Thượng Ất và Ly Á cùng trà trộn vào trong chiến hạm Thần Tộc mẹ, sau đó không lâu, chiến hạm mẹ xảy ra một vụ nổ lớn, rồi chiến hạm mẹ đột nhiên biến mất!”

Trong đám người, tên mập Hoa Đa Tình tranh luận gay gắt, vì dùng lực quá sức, khuôn mặt béo của anh ta biến thành một quả cà tím, cả người nhìn trông có vẻ rất kích động.

“Đùa hả, chiến hạm Thần Tộc to như thế, sao có thể nói biến mất là biến mất hả? Tôi thấy nhất định là anh sợ chết, không có đi theo Thượng Ất nên mất dấu bọn họ!” Trong đám người, Hạo Thiên kích động hét lên.

Theo quyết định lúc trước, tối nay mọi người tập trung lại để thảo luận về cuộc phản công lớn sẽ diễn ra trong vài ngày tới. Nhưng mà ai cũng không ngờ được, tên mập được mọi người ủy thác, lại để mất dấu chiến hạm Thần Tộc mẹ, hơn nữa còn hoàn toàn không biết tình hình của Thượng Ất.

Mọi người đều hoảng rồi, không ai ngờ được sẽ xảy ra chuyện này, đặc biệt là Hạo Thiên tính tình nóng nảy đã trực tiếp chĩa mũi dùi về phía tên mập, làm cho tên mập suýt chút nữa động thủ với anh ta tại chỗ.

“Được rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa! Nghe Cao Vũ Hàm nói thế nào!” Diên Ba ép nghị luận của mọi người xuống, nhìn sang Cao Vũ Hàm.

Trước mặt, người mọi người có thể dựa vào chỉ có Cao Vũ Hàm, nếu bộ não đột biến của cô ấy cũng không thể tìm ra chân tướng sự việc, e rằng lần này mọi người thực sự bất lực rồi.

“Dựa theo suy đoán của tôi... Thượng Ất có lẽ an toàn, nhưng mà không biết tại sao, tôi hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của anh ấy, phải biết là tôi đã dùng sóng não kết nối với mười lăm tháp vệ tinh bị bỏ hoang trên khắp thế giới, kết hợp với chất pheromone mà tôi đã giữ lại của anh ấy, thì không thể nào không tìm ra được vị trí của anh ấy!”

Thần sắc Cao Vũ Hàm phức tạp, cách đây không lâu, cô đột nhiên mất tín hiệu của Thượng Ất, cho dù cô có dùng sức mạnh bộ não của mình tìm kiếm thế nào, cuối cùng vẫn không có kết quả...

Cao Vũ Hàm căn môi nhìn thẳng lên trời, bây giờ chỉ có một khả năng là Thượng Ất đã biến mất khỏi thế giới này, nhưng chuyện này sao có thể?!

“Cô đang nói cái gì, nếu như Thượng Ất an toàn, thì tại sao cô không cảm nhận được sự tồn tại của anh ấy... Em gái Vũ Hàm, cầu xin cô thử lại lần nữa đi, Thượng Ất không thể xảy ra chuyện được! Hu hu hu!”

Chương 703: Thảm bại

Chương 703: Thảm bại

Nước mắt Trần Phóng rơi như mưa, Thượng Nhạc Nhạc ở phía sau cô chỉ biết nắm chặt tay, hai mắt đỏ bừng. Tiểu nha đầu Thượng Tú Tú bình tĩnh một cách đáng kinh ngạc, cô bé cảm thấy Cao Vũ Hàm nói đúng, cảm nhận trời sinh của cô bé nói với cô bé rằng cha cô không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng kỳ lạ là không thể phán đoán được vị trí của cha.

Nghĩ vậy, Thượng Tú Tú bình tĩnh nhắm mắt lại, một luồng năng lượng vô hình bắt đầu không ngừng tỏa ra từ cơ thể cô bé. Mặc dù yếu ớt, nhưng làn sóng năng lượng này không ngừng tỏa ra, phiêu dạt bay lên bầu trời.

“Mọi người nghe đây, nếu như Cao Vũ Hàm đã nói Thượng Ất không sao, vậy thì anh ấy nhất định không sao!” Điền Ba đưa tay ấn xuống, nghiêm

giọng nói: “Chúng ta đừng nghĩ quá nhiều, mọi thứ thực hiện theo kế hoạch bàn đầu. Tuy chiến hạm Thần Tộc biến mất, nhưng không chắc được là bọn họ sẽ quay lại lúc nào, một khi nó xuất hiện, đó chính là thời khắc chúng ta liều mình chiến đấu đến chết với nó!”

“Điền Ba nói đúng, Thượng Ất không ở đây, chúng ta cũng không thể từ bỏ chống cự, hơn nữa nói không chừng Thượng Ất đang chuẩn bị thủ đoạn cuối cùng, chúng ta không thể kéo chân anh ấy!”

“Đúng, không thể kéo chân anh ấy! Liều với bọn họ!”

“Liều đi!”

...

Nhất thời, trong sự phấn khích của đám người, vô số chiến binh cơ giáp bắt đầu cất cánh bay lên không. Còn trong các đoàn bộ đội trên mặt đất, tất cả đều mang vũ khí mạnh nhất, vững vàng bước về phía các bức tường bảo vệ của thành phố Tổ Ưng.

Những bức tường cao của thành phố Tổ Ưng trở thành tuyến phòng thủ cuối cùng của con người trên Trái Đất, bất luận thế nào cũng không thể để người Thần Tộc phá vỡ nó.

Nhưng đúng vào lúc này, không trung bên ngoài thành phố Tổ Ưng vài kilomet đột nhiên kịch liệt chấn động, sau đó một tia sáng màu vàng lóe lên, hư không đột nhiên xuất hiện bóng đen cực lớn.

Thần Tộc... đến rồi!

Thần Tộc thật sự đến rồi, mang theo một khí tức thâm trầm, phần nộ xuất hiện trước mặt mọi người của thành phố Tổ Ưng.

Bởi vì nguyên nhân huyết mạch Thần Tộc của Thượng Ất, Tinh Thi bất đắc dĩ phải tiến hành bước nhảy thời không trong khoảng cách ngắn. Cộng thêm sức phá hoại mãnh liệt của hố đen vĩnh viễn, chiến hạm Thần Tộc mẹ lập tức bị thiệt hại nghiêm trọng, thậm chí cả động cơ đẩy chính cũng bị hỏng, trong thời gian ngắn không thể thực hiện được bước nhảy thời không.

Tổn thất nặng nề, nhưng nhân vật chủ chốt Thượng Ất đã biến mất... Tinh Thi không thể nào chấp nhận được sự thật này, vì vậy anh ta đổ tất cả sự tức giận của mình lên thành phố Tổ Ưng. Trong ba phút ngắn ngủi, hàng vạn cin rồi chiến binh từ trên trời bay xuống, giống như ngôi sao băng hung dữ đập xuống mặt đất.

“Mẹ nó, đến lúc liều mạng rồi, xông lên cho lão tử!”

Trong thành phố Tổ Ưng, những chiến binh con người đã trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, giơ vũ khí lên, điên cuồng bắn vào không trung.

Đạn, pháo tạo thành màn đạn giống như một cơn rồng lửa, cắt ngang bầu trời với những vết sẹo rực lửa, sau đó một miếng nuốt gọn chiến binh con rồi Thần Tộc.

“Bùm!” “Bùm bùm!” “Bùm bùm bùm!”

Đại quân của con người không tính được nhân số, nhưng trên người chiến binh con rồi Thần tộc mặc chiến giáp vô cùng kiên cố, vũ khí bình thường căn bản không thể thực sự gây sát thương cho chúng.

Bọn chúng một người tiếp một người lao xuống mặt đất, mặt đất bằng phẳng bắt đầu xuất hiện vô số hố rộng bằng sân bóng, những ngọn đồi nhấp nhô bị chiến binh con rồi san phẳng. Khu rừng rậm cao tới mấy trăm mét bốc cháy ngùn ngụt, khói bụi bốc lên mù mịt như sương mù, ngoại trừ những chiến binh cơ giáp và người dị năng đã được nâng cao hệ thống thị giác thì những người bình thường hoàn toàn không nhìn thấy những gì trước mặt họ, chỉ có thể nghe theo âm thanh bùm bùm điên cuồng lao thẳng về phía thành phố Tổ Ưng!

“Các vị, có thể quen biết với mọi người, Điền Ba tôi, đời này không hối hận! Nếu như có kiếp sau, chúng ta lại làm anh em!” Đứng trên bức tường thành cao, Điền Ba quay đầu cười với đám người, rồi nhảy xuống dưới thành.

Lúc này mọi người đều hiểu rất rõ, cố thủ thành phố Tổ Ưng là không thể nào, phải chặn địch ở ngoài thành, nếu không, một khi chúng xông vào,

hàng trăm vạn phụ nữ trẻ em trong thành sẽ không có sức kháng cự, tùy cho đối phương tàn sát.

Trong lòng Điền Ba đau khổ, không có gì bất ngờ, hôm nay sẽ là ngày cuối cùng của anh trên thế giới này. Lúc này, những biến dị vô cùng vô tận ở trên người anh điên cuồng phát ra, anh không có giữ lại chút nào, sức mạnh sinh mệnh bắt đầu điên cuồng bùng cháy.

“Điền đội trưởng, anh nói lời ngốc nghếch gì vậy, tôi đi cùng anh, giết hết mấy đám cháu trai này!” Vân Lăng đi theo sau Điền Ba, ngọn lửa cháy hừng hực trên người anh, không khí xung quanh lập tức tràn ngập khí tức nóng rực.

“Còn có chúng tôi!” Hạo Thiên dẫn đầu đội cơ giáp tinh nhuệ bay lên không trung, đi theo Điền Ba. Mà ở bên khác, chiến binh biến dị Trư Cương Liệt, Chu Thiết, người nguyên tố Đặng Ba, vô số nam nữ thanh niên trong các trại huấn luyện, đi theo Điền Ba lao xuống, theo sau bọn họ là mười mấy vạn chiến binh loài người quyết chí tiến lên!

Nhất thời, vô số bóng người trong khói bụi đụng vào nhau, tiếng hò hét, tiếng đánh nhau, cùng với tiếng sinh mệnh mất đi lần lượt truyền đến, mặt đất nhanh chóng đỏ lên như máu, lòng người lạnh đến mức đóng băng.

Mười mấy vạn con người đối chiến với mấy vạn chiến binh con rối Thần Tộc – nhân tộc bị cải tạo!

Khoảng cách lớn về sức mạnh không thể lấp đầy bằng con số, ngay cả khi những chiến binh này là tinh hoa của nhân loại.

Trong cuộc đối đầu đầu tiên, gần một nửa số con người chết ngay tại chỗ, một nửa còn lại, chỉ có một số không làm sao còn lại thì ít nhiều đều bị thương nặng. Mà chiến binh con rối Thần Tộc chỉ có một nửa không bị thương đến mức trọng thương, nửa còn lại thì mặt không có biểu cảm gì tiếp tục lao lên.

“Ha ha, xem ra lần này chúng ta thật sự quá sức rồi, bà nội nó, đám người ngoài hành tinh chó chết này đúng là lợi hại thật...”

Trong đám người, toàn thân Trư Cương Liệt đều là máu, đùi, ngực, lưng đầy những vết thương đáng sợ, nếu người bình thường bị thương nặng như vậy thì đã chết từ lâu rồi.

Chương 704: Anh không biết gì về sức mạnh cả

Chương 704: Anh không biết gì về sức mạnh cả

“Được rồi lão Trư, anh cũng đủ vốn rồi, vừa rồi anh đã chém chết hơn năm sáu người ngoài hành tinh, tôi mới giết chưa được đến ba... thật sự lỗ... lỗ rồi, ha ha!”

Trong đám người, giọng nói của Chu Thiết càng ngày càng nhỏ, cuối cùng nở nụ cười ung dung rồi chết. Mà bên cạnh người anh ấy, nhiều người bị thương lần lượt ngã xuống, những người đồng bạn của họ chỉ có thể tuyệt vọng đứng nhìn tất cả mà không thể làm gì được.

“Bà nội nó, lão Chu sao anh lại đi trước tôi? Anh đợi đó, đợi tôi đánh chết mấy người bọn chúng, sau đó, anh em, tôi cùng anh đi xuống đó!” Trư Cương Liệt hét lên, giơ chiếc rìu to lớn trong tay lao vào tiếp tục chiến đấu với chiến binh con rối Thần Tộc trước mặt anh, một lúc sau, khi ba chiến binh con rối Thần Tộc bị anh chém vào đầu, thì bốn năm trường mâu của chiến binh Thần Tộc đâm xuyên ngực anh, lấy đi nhiệt độ cơ thể cuối cùng trên người anh.

Trư Cương Liệt... chết!

“Đám gia hỏa đáng ghét các người, đến đi, chúng ta cùng đi xuống địa ngục!”

Nhìn thấy Trư Cương Liệt và những người khác lần lượt chết trong trận chiến, những người còn lại đang bị thương mở to đôi mắt đỏ như máu không chút do sự lao vào kẻ địch ở xung quanh, đồng thời cường ép thúc động năng lượng tinh hà trong cơ thể, cuối cùng vào thời khắc lao vào kẻ địch kích nổ tinh hà, ôm đối phương cùng chết.

Sự tấn công hủy diệt, đây là phương án cuối cùng mà chiến binh nhân loại nghĩ đến. Rất bất lực nhưng cũng rất hiệu quả.

Cuối cùng, chiến binh con rối Thần Tộc vô cùng vô tận rốt cuộc cũng giảm xuống, cho đến cuối cùng, dưới sự phối hợp bắn tỉa của các chiến binh, chiến binh con rối Thần Tộc cuối cùng cũng ngã xuống cát vàng.

“Kết thúc rồi sao?”

Những người phụ nữ và trẻ em theo dõi trận chiến trên tường thành nước mắt lã chã, trong lòng vô cùng bi phẫn.

Trong mười mấy vạn chiến sĩ nhân loại, có rất nhiều đều là người thân của những chiến binh kia, nhưng họ chỉ có thể mở to mắt nhìn những người lính đó chết trong trận chiến... Máu của người thân mới là bức tường thành thực sự, nhưng liệu họ có thể ngăn được Thần Tộc đáng sợ không?

“Ha ha ha, con người thấp kém và ngu xuẩn, các người giống như sâu kiến, căn bản không biết mình đang đối mặt với sức mạnh nào.” Giữa không trung, giọng nói cuồng ngạo của Tinh Thi truyền ra từ chiến hạm mẹ, sau đó hàng chục phi thuyền cơ giáp Thần Tộc bay ra lao xuống mặt đất.

“Những thứ vừa rồi chỉ là món khai vị mà thôi, bây giờ các người sẽ phải đối mặt với sức mạnh Thần Tộc thực sự. Tôi nhắc nhở các người một câu cuối cùng, nếu như muốn thoải mái chết đi, tôi sẽ cân nhắc để lại cho các người một mảnh đất, lai phối sinh ra đời sau của đám người Trái Đất đáng thương.”

“Mi im đi, các người mới là lũ lợn cần nuôi nhốt, hôm nay tôi không đốt chết các người, tôi không tên Vân Lăng!”

Vân Lăng hét lên, ngọn lửa màu tím bay thẳng lên trời. Trận hỗn chiến vừa rồi, năng lượng trong cơ thể anh biến mất gần hết, nhưng để đối kháng với Thần Tộc anh không ngần ngại cưỡng ép đốt cháy tinh huyết trong cơ thể, dùng sức mạnh tinh hà hóa thành một quả cầu lửa màu tím có thể thiêu đốt mọi thứ.

“Người nguyên tố lửa? Chắc chắc, không ngờ người Trái Đất hèn mọn cũng có thể có người lĩnh ngộ được sức mạnh của nguyên tố lửa trong vũ trụ...” Tinh Thi cười nhạt, khinh thường nói: “Có điều anh không biết gì về sức mạnh thật sự, hôm nay tôi sẽ cho anh thấy cái gì mới là sức mạnh lửa chân chính của vũ trụ!”

Vân Lãng xuất thủ, nguyên tố lửa vô cùng tinh khiết như lửa địa ngục, hóa thành một con rồng lửa bay thẳng về phía chiến hạm mẹ của Thần Tộc.

Phía sau Vân Lãng, Hạo Thiên bạo phát xé nát chiến giáp, hai tay phóng ra ánh kim quang chói mắt, toàn bộ kim loại trong vòng vài kilomet xung quanh anh ta không ngừng run rẩy như sinh vật sống, hóa thành một thanh kiếm thép cực lớn giữa không trung cùng với rồng lửa của Vân Lãng bay nhanh như chớp tựa như muốn cắt ngang bầu trời.

Vân Lãng, Hạo Thiên liên thủ xuất kích, đòn tấn công này tập trung năng lượng của hai người, thậm chí còn có tiếng gầm trên không trung giống như tiếng rồng ngâm.

Tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn một màn này, cơ thể căng thẳng bất giác run lên... Nếu như cú đánh này có thể thuận lợi đánh trúng chiến hạm mẹ của Thần Tộc, mọi người đều tin rằng đồ vật khổng lồ này nhất định sẽ bị tiêu diệt!

Đáng tiếc tất cả mọi người đều đoán sai rồi, đòn tấn công hủy diệt bầu trời của Vân Lãng và Hạo Thiên thậm chí còn không bay đến khoảng cách cách chiến hạm mẹ của Thần Tộc 100m thì đã lập tức bị một năng lượng mạnh mẽ đánh tan.

Pháo năng lượng chính của chiến hạm mẹ bắn ra rồi, chỉ một đòn đã đánh tan đòn phản công mạnh nhất của người Trái Đất thành hư vô.

Khoảng cách quá lớn, giống như hai vị trí giữa hai tộc thần và người, khác biệt giữa mây và bùn!

“Đám sâu kiến không biết tự lượng sức, các người quá ngu xuẩn rồi, đến cường giả mạnh nhất của các người là Thượng Ất còn chết dưới tay thủ hạ

của tôi, các người còn giãy dụa cái gì?” Giữa không trung, Tinh Thi mặc một bộ áo giáp vàng, giống như thần linh từ trên trời bay xuống.

Giữa không trung, chiếc mặt nạ được khắc hoa văn các vị thần cổ đại sáng lên ánh sáng lạnh lùng, khiến lòng mọi người tràn ngập tuyệt vọng... Thượng Ất chết rồi? Đến Thượng Ất cũng không thể đối phó được với người ngoài hành tinh này, chúng ta còn có thể làm gì?

“Tôi không tin! Ba ba của tôi là người mạnh nhất, mạnh nhất trong vũ trụ này, đám người ngoài hành tinh các người nói linh tinh!”

Trên mặt đất, Thượng Nhạc Nhạc ngẩng đầu, vẻ mặt bướng bỉnh tràn đầy tức giận, chiến giáp trên người không ngừng phát ra sức mạnh, đứa nhỏ này chuẩn bị liều mạng với Tinh Thi!

“Nhạc Nhạc, con đừng kích động, có ta ở đây, còn không đến lượt con xuất thủ!”

Cao Vũ Hàm từ từ bước đến, trong trận chiến vừa rồi cô vẫn luôn không xuất thủ, toàn bộ sức mạnh tinh thần của cô dùng để tìm kiếm dấu vết của Thượng Ất, cuối cùng trong một khe nứt không thuộc gian của Trái Đất, cô cảm nhận được một hơi thở quen thuộc... Thượng Ất không hề chết, anh chỉ ở một nơi mà con người không thể hiểu được mà thôi.

“Dì Vũ Hàm...”

Nhìn thấy Cao Vũ Hàm đứng lên, Thượng Nhạc Nhạc miễn cưỡng gật đầu, bước sang một bên.

Chương 705: Anh không biết gì về sức mạnh cả (2)

Chương 705: Anh không biết gì về sức mạnh cả (2)

Các chiến binh của thành phố Tổ Ưng đều rất rõ, nếu như nói bây giờ con người vẫn còn hy vọng thì chỉ có thể gửi gắm vào Cao Vũ Hàm. Chính vào

hôm qua, Cao Vũ Hàm đã đột phá thành công 90% bộ não, kéo quá trình tiến hóa của não người lên một bước khó tin.

Cao Vũ Hàm, chỉ còn cách vị thần chân chính trong truyền thuyết một bước chân, cô ấy đến đối phó Tinh Thi của Thần Tộc, liệu có cơ hội nào để thắng?

“Chà chà, sức mạnh sống tinh thần thật là mạnh...” Nhìn thấy Cao Vũ Hàm bước từng bước đi vào khoảng không, ánh mắt Tinh Thi lộ ra vẻ tán thưởng.

Anh ta bắt buộc phải thừa nhận, nếu độ dùng mức độ sinh học để so sánh sức mạnh, Cao Vũ Hàm hoàn toàn đáp ứng được tiêu chuẩn của Thần Tộc, chỉ thiếu một chút dòng máu Thần Tộc mà thôi.

Có điều, nhân loại chính là nhân loại, mặc dù bề ngoài rất giống Thần Tộc nhưng họ sẽ không bao giờ có thể trở thành Thần Tộc. Sự khác biệt giữa hai bên giống như là con chuột bạch và con người, 99% gen là giống như, chỉ khác biệt 1%, thân phận và địa vị của hai bên khác nhau cả vạn dặm, không thể so sánh được.

Thật là đáng tiếc, nữ nhân này không tệ nhưng cũng đáng chết không kém!

Nghĩ vậy, Tinh Thi từ từ giơ tay lên, chỉ một ngón tay về phía Cao Vũ Hàm, nói lớn: “Người phụ nữ Trái Đất, thực lực của cô quả thực rất mạnh, cô là người đầu tiên tôi thấy có thể biến sức mạnh tinh thần thành vật chất, thậm chí có độ cảm quan cao! Có điều nếu cô đã đạt đến cấp độ này, cô nên hiểu rõ hơn về sức mạnh của Thần Tộc chúng tôi. Nếu như bây giờ cô quỳ xuống quy phục, tôi có thể cân nhắc sau khi rời khỏi Trái Đất, khiến cô trở thành thần ma viễn cổ trong lòng sinh mệnh Trái Đất ở kiếp sau!”

“Thần ma viễn cổ trong lòng sinh mệnh Trái Đất? Anh đang nói muốn tôi làm nô lệ của anh, giúp anh quản lý Trái Đất tương lai sao?” Cao Vũ Hàm cười lạnh một tiếng, khóe miệng nhếch lên khinh thường: “Nghe đây, người ngoài hành tinh, anh căn bản không biết Trái Đất mạnh như thế nào, ban đầu vương tộc Thần Tộc các anh cũng chết như thế, một tướng quân nhỏ bé của Thần Tộc như anh muốn thống trị nó? Ha ha, ha ha!”

“Hừ, xem ra cô biết không ít tin tức mật của Thần Tộc chúng tôi!” Tinh Thi lạnh lùng nhìn Cao Vũ Hàm, đột nhiên giơ tay lên chỉ về phía mặt đất, trong nháy mắt một tia sáng vàng tinh khiết bắn ra, để lại trên mặt đất một vực sâu rộng hơn mười mét, sâu hơn 100m.

“Trời ạ, đây... đây là sức mạnh gì vậy? Thần linh trong truyền thuyết có lẽ cũng chỉ như thế đi?”

Trên mặt đất, mấy chục chiếc xe cơ giáp không kịp né tránh, dưới ngón tay Tinh Thi, chúng lần lượt nổ tung, những chiến binh của thành phố Tổ Ưng ở trong đó đến cơ hội chạy thoát cũng không có, lập tức hóa thành một cỗ khí lượng, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

“Nhìn thấy chưa, người Trái Đất các người không biết gì về sức mạnh chân chính cả, tôi muốn tiêu diệt các người dễ như trở bàn tay, không khác gì bóp chết con kiến. Thật nực cười khi các người còn giãy dụa, đi làm một chuyện không có ý nghĩa gì không thấy rất ngu ngốc sao?”

Tinh Thi kiêu ngạo nhìn Cao Vũ Hàm, nhưng trên miệng Cao Vũ Hàm đột nhiên lộ ra một nụ cười.

Cô ta thế mà đang cười, cô ta đang cười cái gì? Sắc mặt Tinh Thi lập tức ảm đạm, một sức mạnh cường đại tập trung vào đầu ngón tay anh ta!

“Anh có biết tôi đang cười cái gì không, bởi vì lúc này anh vừa mới nói những lời tôi định nói...” Cao Vũ Hàm nhìn thấy Tinh Thi nhấc ngón tay lên, cô cũng nâng lòng bàn tay trắng nõn lên, năm ngón tay trên không trung từ từ đan vào nhau: “Người ngoài hành tinh, sự hiểu biết của các người về sức mạnh, theo tôi thấy giống như sâu kiến... anh căn bản chưa bao giờ thấy sức mạnh thật sự!”

“Xoạt!”

Âm thanh xé rách giống như tiếng vải bị cào xé, đầu ngón tay Cao Vũ Hàm, một vết nứt đột nhiên xuất hiện trước mặt Tinh Thi, không gian hư vô tối đen như màn đêm mở ra, mạnh mẽ chặn sức mạnh trên đầu ngón tay Tinh Thi lại, một miệng nuốt chửng!

“Cái gì? Cô thế mà lại khống chế quy luật không gian của thế giới, có thể tùy tiện xé rách hư không, nuốt gọn tia năng lượng của tôi?” Sắc mặt Tinh Thi vô cùng khó coi, anh ta không ngờ được Cao Vũ Hàm lại mạnh mẽ như vậy.

“Không chỉ có quy luật không gian, tôi còn có...” Cao Vũ Hàm cười nhẹ, năm ngón tay khẽ lay động, trên bầu trời xuất hiện sóng nước, đầu sóng ôm lấy bàn tay của Tinh Thi!

Không gian và thời gian, đối với thứ sinh ra sinh mệnh ba chiều của Trái Đất mà nói, có ý nghĩa là có một số quy luật không thể vượt qua.

Cũng chính là nói, trên Trái Đất, không một sinh vật nào có thể thoát khỏi sự trói buộc của không gian và thời gian, chứ đừng nói là khống chế chúng.

Nhưng Cao Vũ Hàm làm được rồi, dựa vào não đột biến gần với thần chân chính, Cao Vũ Hàm có thể dễ dàng khống chế không gian và thời gian trong một phạm vi nhất định. Đương nhiên, tiền đề là đối thủ của cô không có khả năng thoát ra.

Vì vậy, khi năm ngón tay đan vào nhau của Cao Vũ Hàm lẫn tăn như sóng nước, Tinh Thi và những chiến binh Thần Tộc ở sau lưng anh ta hoảng rồi, vì họ phát hiện ra rằng không gian xung quanh người họ đang không ngừng run rẩy, bắt đầu sản sinh ra một số lượng lớn hiện tượng lạ, trong đó, một số người thực lực thấp, thân thể còn bắt đầu mơ hồ, giống như bị sức mạnh thần bí nào đó cưỡng ép phân giải... Quá đáng sợ rồi, người phụ nữ Trái Đất này, thế mà lại cùng lúc nắm vững hai quy luật quan trọng nhất của chiều không gian này, đồng thời có ý đồ dùng phương thức làm loạn thời không cưỡng ép tiêu diệt tất cả Thần Tộc bọn họ!

Sắc mặt Tinh Thi lạnh lùng, bộ giáp vàng không ngừng phát ra ánh sáng, đây là sức mạnh của ngôi sao trong cơ thể anh ta đang tranh đấu với quy luật, hai sức mạnh cường đại va vào, chồng lên nhau, một nhóm không khí âm trầm đột nhiên bùng nổ trong không khí, nếu có chiến binh Trái Đất hoặc là chiến binh Thần Tộc nào đó không may chịu ảnh hưởng, cơ thể lập tức bị hòa tan, chỉ còn lại một vài mảnh vụn chứng tỏ họ đã từng tồn tại.

Chương 706: Chào đón anh quay lại

Chương 706: Chào đón anh quay lại

“Thật không ngờ, cô lại nắm được sức mạnh quy luật cao thâm như vậy, bộ não đột biến của cô cũng là người xếp thứ ba trong số tất cả những sinh vật mà tôi từng gặp.” Tinh Thi lạnh lùng nhìn Cao Vũ Hàm, cái đầu cao ngạo không hề hạ xuống: “Có điều tôi từng nói, các người đang đối mặt với chủng tộc vĩ đại nhất trong vũ trụ - tộc của các vị thần, sự cường đại cả chúng ta là thứ các người không tưởng tượng được. Có điều trong hàng tỷ năm qua, chúng ta đã không dưới một lần chạm trán với những sinh vật có trí tuệ cao cấp, thậm chí não bộ phát triển hơn 100%, đạt đến cảnh giới của các vị thần chân chính, chúng ta cũng không chỉ một lần từng đánh bại!”

“Cái gì? Não đột biến đến 100% cũng không phải là đối thủ của Thần Tộc, anh ta đang nói khoác sao!”

Giọng nói của Tinh Thi rõ ràng vang đến tai từng người một, nghe thấy lời này lòng mọi người bất giác chùng xuống. Sức mạnh mà lúc này Cao Vũ Hàm thể hiện ra, đã có thể so sánh với thần linh, nhưng ở trong mắt đối phương không là gì cả, rốt cuộc Thần Tộc đã cường đại đến mức độ nào rồi?

Không đúng, tên người ngoài hành tinh này đang nói dối, căn bản không có ai có thể mạnh như anh ta nói, anh ta đang phô trương thanh thế!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn lên trời, hy vọng rằng giây tiếp theo Cao Vũ Hàm có thể đánh vỡ lời thần uy dối trá của đối phương. Nhưng không ai ngờ rằng Cao Vũ Hàm chỉ nhẹ gật đầu, giọng điệu bình thản: “Không sai, đại não nhắc nhở tôi, lời anh nói đều là sự thật, anh đúng là có sức mạnh có thể đánh bại tôi, tôi cũng sẽ chết trong tay anh, nhưng mà...”

Cao Vũ Hàm khẽ mỉm cười, nhìn xuống những người đã chết trên mặt đất, nói: “Nhưng mà anh cũng hiểu rõ, đại não của tôi đã có thể cho phép tôi

biết trước rất nhiều chuyện, anh, Tinh Thi, sẽ rất nhanh chết ở trong tay Thượng Ất, thời gian chết của chúng ta chỉ cách nhau mấy phút mà thôi, vì vậy tôi không có gì đáng tiếc cả!”

“Cô... cô dọa tôi? Cô có thể nhìn thấu tương lai, tại sao còn muốn chạy tới trước mặt tôi nộp mạng?” Sắc mặt Tinh Thi chấn kinh, là đại tướng quân đã sống mấy nghìn năm của Thần Tộc, anh ta biết người phụ nữ trước mặt này đúng là có khả năng nhìn thấu tương lai, nhưng anh ta không tin Thượng Ất đã biến mất không thấy tung tích còn có thể quay lại và giết chết mình.

Thượng Ất dựa vào cái gì? Huyết mạch Thần Tộc có thể tạo thành mối đe dọa với anh, lúc trước đã tiêu tan trong không trung, cho dù Thượng Ất có quay trở lại, anh ta cũng chỉ là sinh mệnh cacbon bình thường nhất ở trên Trái Đất mà thôi. Mà Tinh Thi anh, trong người chảy dòng máu vĩ đại của Thần Tộc, là người cao quý có thể câu thông với sức mạnh của các ngôi sao trong trời đất!

“Bởi vì tôi nhất định phải chết...” Cao Vũ Hàm mỉm cười, trên gương mặt xinh đẹp như hoa nhẹ nhàng mang theo vẻ bình tĩnh: “Tôi bắt buộc phải dùng cơ thể của mình để làm đường dẫn, xé rách hư không đưa hai người quan trọng nhất kéo trở về, chỉ có tập hợp sức mạnh của ba người đó, mới có thể đưa Thượng Ất trở lại từ chiều không gian thứ năm... Tiến sĩ L, tên gia hỏa chết tiết này, ông ta đã tính toán hết mọi chuyện rồi, năm đó kéo theo cha tôi huấn luyện cực khổ ở thế giới khác đó, e rằng ông ta đã sớm nhìn thấy ngày hôm nay! Bỏ đi, nếu số phận đã được định trước là như thế, thì hãy để tôi gánh vác trách nhiệm của mình! Cánh cửa hư không, mở ra cho tôi!”

“Ừng!”

Theo tiếng hét của Cao Vũ Hàm, năng lượng đang gợn sóng giữa năm ngón tay cô bắt đầu nhanh chóng biến mất, một cánh cửa hư không dần dần xuất hiện giữa không trung. Lần này, sắc mặt Tinh Thi đại biến, anh ta phát hiện ra rằng mình đã phạm phải một sai lầm rất nghiêm trọng.

“Đáng chết, không phải là cô muốn khống chế quy luật thời không để đối phó với tôi sao, cô đang cưỡng ép mở cánh cửa hư không, cô muốn đưa người trở về Trái Đất?!”

Tinh Thi tức giận, ánh sáng vàng quanh người đột nhiên mở rộng, nhất thời không khí xung quanh như đọng lại thành hàn băng màu vàng, trong không gian vô số mảnh năng lượng màu vàng nhanh chóng tập trung lại, điên cuồng lao về Cao Vũ Hàm.

“Bây giờ mới nghĩ đến sao, ha ha, đáng tiếc anh biết quá muộn rồi! Tiến sĩ L, còn có cha của con, Cao Trác Nhiên, các người không quay về, còn đang đợi cái gì?” Giọng nói của Cao Vũ Hàm rít lên như đại bàng, nhất thời, cánh cửa hư không trước mặt cô tràn ngập ánh sáng trắng, hai bóng người một cao một thấp từ từ bước ra từ sau cánh cửa.

“Ôi trời, tiến sĩ L? Là ông thật sao?”

Trên mặt đất, Vân Lăng dụi mạnh hai mắt, không dám tin nhìn cảnh tượng này.

Cánh cửa trên không trung có một thân ảnh bước ra, tiến sĩ L đã mất tích hơn 10 năm trước đột nhiên xuất hiện, đằng sau ông là một người đàn ông cao lớn, cường tráng, nhìn kỹ một chút, không phải là Cao Trác Nhiên thì còn có thể là ai?!

“Tiểu tử Vân Lăng, cậu còn nhớ tôi sao, không sai, chính là tôi trở về rồi!” Tiến sĩ L bước vào hư không, nhưng lại dừng lại một cách kỳ lạ, dưới chân không ngừng có ánh sáng xanh nhấp nháy, từng khối có ý niệm tạo thành gạch từ từ tiền về phía Cao Vũ Hàm.

“Cao Vũ Hàm, cô rất không tệ... Tôi vẫn nghĩ là phải cần thêm mấy năm, mức độ đột biến não của cô mới có thể vượt qua 90%, thiên tư của cô đúng là còn mạnh hơn cha cô!” Tiến sĩ L mỉm cười nhìn Cao Vũ Hàm, người bên cạnh ông cũng bước vào hư không đi đến, Cao Trác Nhiên không khách khí hừ một tiếng: “Phí lời, con gái của tôi, đương nhiên là hậu sinh khả úy, vượt qua tôi là điều đương nhiên.”

“Ha ha ha, Cao Trác Nhiên, câu nói này của anh đúng là có đạo lý, có điều thật đáng tiếc thời gian có chút ít, nếu không nếu cho cô ấy thêm mấy năm, có lẽ sẽ theo kịp được trình độ của tôi và anh, đánh chết mấy người ngoài hành tinh này sẽ rất dễ dàng rồi, cần bản không cần đến Thượng Ất xuất thủ!” Trên mặt tiến sĩ L thoáng quá một tia đáng tiếc, là người có độ đột

biến não 100%, ông ấy và Cao Trác Nhiên đã có sức mạnh có thể đối phó với Tinh Thi, nhưng muốn giết chết Tinh Thi, hai người 100% là không đủ...

Chương 707: Kết thúc

Chương 707: Kết thúc

“Cút đi, muốn đạt đến trình độ của hai người chúng ta, không mất mấy chục năm, căn bản là không thể nào!” Cao Trác Nhiên trợn mắt nhìn tiến sĩ L, sau đó quay sang Cao Vũ Hàm, nhẹ nhàng nói: “Vũ Hàm, đừng nghe tiến sĩ L nói bậy, mặc dù độ đột biến não của hai chúng ta đã đạt đến 100%, nhưng khó khăn trong đó là thứ người bình thường không thể tưởng tượng được, cha không muốn con phải chịu sự cực khổ này...”

“100% rồi sao? Thật khiến người khác khao khát...” Cao Vũ Hàm cười nhạt.

Ở trình độ của ba người họ, có nhiều thứ không cần phải nói quá nhiều, chỉ cần nhìn nhau là có thể hiểu được.

Khi độ đột biến não của Cao Vũ Hàm vượt qua 90%, cô phát hiện ra rằng tiến sĩ L và Cao Trác Nhiên vẫn chưa chết. Lúc trước, khi tiến sĩ L cưỡng ép mở ra cánh cửa hư không, mức độ đột biến não của ông ấy đã đạt đến cao độ khá biến thái.

Tất cả đều nằm trong tính toán của tiến sĩ L, ngay cả Cao Trác Nhiên cũng bị ông ấy tính kỹ rồi, ở cùng ông ấy ở bên thế giới hủy diệt khổ sở chịu hành hạ, nhanh chóng đột phá cấp độ não bộ, sau đó chờ đợi thời khắc trở về.

Không sai, ngay từ vài năm trước, tiến sĩ L đã tính toán ra Thần Tộc sẽ xâm chiếm Trái Đất. Có điều lúc đó vì não bộ chưa đạt đến độ đột biến 100%, nên tiến sĩ L chỉ có thể đoán được đại khái chiều hướng của sự việc, đồng thời nhận ra Thượng Ất nhất định sẽ gặp phải đại nạn.

Bây giờ, tiến sĩ L trở lại rồi, tình cả Cao Trác Nhiên, Cao Vũ Hàm, bên con người đã có ba người đột biến não. Nhưng cho dù như thế, tiến sĩ L biết rằng điều này là chưa đủ, Thần Tộc vẫn còn con bài cuối cùng chưa tiết lộ, để kết thúc chuyện này, nhất định phải dựa vào sức mạnh của Thượng Ất!

“Nếu đã như thế, vậy thì chúng ta hãy cứu Thượng Ất từ một chiều không gian mà con người không biết ra đi!” Cao Vũ Hàm khẽ gật đầu, ngay khi tiến sĩ L bước ra khỏi vết nứt thời không, cô đã biết số phận tiếp theo của mình.

Tiến sĩ L và cô, cộng thêm với Cao Trác Nhiên, ba người sẽ sử dụng tất cả sức mạnh tinh thần của mình để cưỡng ép kéo Thượng Ất trở lại hiện thực. Quá trình này cực kỳ hung hiểm, không gian bên ngoài có sức mạnh nuốt chửng tất cả mọi thứ, nếu không cẩn thận, sức mạnh tinh thần của ba người bọn họ sẽ bị nuốt chửng, cơ thể sẽ vì thế mà biến thành người thực vật.

Ngoài ra, Tinh Thi đang ở đối diện nhìn chăm chăm, anh ta sẽ không bao giờ ngồi yên nhìn tất cả những thứ này xảy ra, vì vậy trong vài phút tới, bên người Trái Đất nhất định phải có ai đó có thể chống lại đòn tấn công của Tinh Thi!

Ai đến chống lại đây?

Ánh mắt của Cao Vũ Hàm rơi vào trên người Vân Lăng và Hạo Thiên, lúc này chỉ có bọn họ mới có đủ sức chiến đấu, nhưng mà bọn họ có thể chống lại được đòn tấn công khủng bố của Tinh Thi không?

“Ha ha, xem chúng ta đây, Hạo Thiên, anh đừng sợ đó!” Vân Lăng ha ha cười lớn, liệt hỏa toàn thân cháy lên, cả người giống như hỏa thần trong truyền thuyết bay thẳng về phía Tinh Thi.

Hạo Thiên cười nhẹ, vươn tay rút một cây thương từ thắt lưng, hai chân giẫm mạnh xuống đất, lập tức bay lên không trung.

“Con người ngu xuẩn, đã biết rõ mà vẫn còn u mê không tỉnh, tôi nắm giữ sức mạnh tinh không, dám sâu kiến các người lại vẫn muốn tự tìm đường chết... Được thôi, hãy để tôi thành toàn cho các người!”

“Bùm!”

Chỉ trong ba phút ngắn ngủi, con rồng lửa trong tay Vân Lăng đã gục ngã, uy lực ánh sáng vàng của Tinh Thi quá mạnh, con rồng lửa bất khả chiến bại cũng không thể ngăn cản được anh ta dù chỉ nửa phút.

“Cẩn thận!”

Nhìn thấy ánh sáng vàng của Tinh Thi bay về phía Vân Lăng, ngọn thương của Hạo Thiên đột nhiên bộc phát ra ánh sáng lạnh lẽo, sau đó tất cả kim loại trên mặt đất đều run lên, giây tiếp theo, một đám mây năng lượng màu bạc tụ lại ở mũi thương của Hạo Thiên, nhanh chóng ngưng tụ thành một bóng thương cực lớn!

“Hừ, loại năng lượng sinh mệnh thứ ba nhỏ bé mà cũng dám hỗn xược, tôi đã từng nói, đám sâu kiến các người căn bản không hiểu cái gì mới là sức mạnh chân chính! Đi chết đi!”

Gầm lên giận dữ, Tinh Thi hóa thành ánh sáng vàng, trên không trung như có sấm sét lóe lên, giây tiếp theo mắt mọi người hoa lên, chỉ nghe thấy Hạo Thiên nghẹn một tiếng, sau đó thân thể nhanh chóng rơi xuống cùng với Vân Lăng.

“Cái gì? Đây... đây sao có thể!”

Mọi người kinh ngạc, trong không trung thân hình của Hạo Thiên và Vân Lăng phân ra rõ ràng, cú đánh này của Tinh Thi thế mà lại cắt một vết thảm không tưởng tượng nổi lên người hai người họ, đặc biệt là thân dưới của Hạo Thiên bị gãy ở thắt lưng, máu màu bạc như mưa bay khắp không trung.

Bùm!

Vân Lăng và Hạo Thiên cùng rơi xuống đất, một đám khói bụi mù mịt đột nhiên bốc lên cách đó hàng trăm mét, mọi người đều kinh ngạc, thất thần.

“Hừ, sâu kiến đúng là sâu kiến!” Tinh Thi thu lại ánh sáng vàng, ngực không có một chút nhấp nhô.

Sức mạnh ngôi sao là sức mạnh lớn nhất của anh ta, một khi anh ta không kiêng dè gì kích hoạt sức mạnh này, thì ngay cả hành tinh bình thường cũng sẽ bị cắt thành từng mảnh chứ đừng nói là con người.

Nỗi lo duy nhất của Tinh Thi là khi anh ta sử dụng sức mạnh ngôi sao sẽ làm khơi dậy sự cảnh giác của Thần Tộc, thậm chí còn kinh động đến cao thủ trong Thần Quốc đến truy bắt anh ta, mà lúc đó mấy vạn phản quân thủ hạ của anh ta, căn bản không thể nào chống lại được thiên quân vạn mã của Tinh Vực Thần Tộc.

“Bây giờ đến lượt các người rồi!” Tinh Thi thu lại suy nghĩ của mình, vì anh đã sử dụng sức mạnh ngôi sao, nên trận chiến này nhất định phải giải quyết càng sớm càng tốt.

Bây giờ đến lượt ba người tiến sĩ L!

“Tôi phải thừa nhận là một sinh vật có trí tuệ, Thần Tộc của các anh đã nhận được sự ưu ái của ông trời!” Tiến sĩ L trầm giọng nói, tay lại không dừng lại, một đạo sức mạnh tinh thần thần thần khuất phóng ra, không ngừng khám phá chiều không gian khác.

“Có điều các người phạm một sai lầm, đó là các người chỉ theo đuổi sức mạnh, mà lơ là sinh mệnh!” Sắc mặt tiến sĩ L như nước: “Sinh mệnh mới là sức mạnh lớn nhất, mạnh nhất trong vũ trụ này, bản thân nó đã là một điều kỳ diệu! Mà Thượng Ất là điều kỳ diệu nhất trong tất cả các sinh mệnh! Thương Ất, trở lại đây cho tôi!”

Hét lên một tiếng, thất khiếu của tiến sĩ L đột nhiên phun ra máu. Mà ở bên kia, trán của Cao Trác Nhiên cũng lộ ra, ngay cả chân tóc cũng không ngừng chảy máu.

Cao Vũ Hàm đứng sau hai người họ, lúc này da thịt tróc ra, sinh mệnh ở chiều không gian thấp tìm người ở chiều không gian cao, việc này vốn đã tương đương với nghịch thiên, thân thể của cô ấy đã không thể chống lại được sự đảo lộn của các chiều không gian, đang dần dần phân hủy!

Mà đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc từ từ cất lên: “Tôi quay về rồi, đến lúc kết thúc tất cả rồi!”

Trên không trung, sau khi một đạo như xoáy nước đang không ngừng chấn động, một bóng người chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người. Khi tất cả mọi người nhìn rõ khuôn mặt của người đi tới đều không khỏi mừng rỡ.

Thượng Ất! Thượng Ất thực sự trở về rồi!

Trong không trung, Thượng Ất mặc một bộ âu phục, giống như lúc xưa khi anh dạy học sinh, trông rất lịch sự. Mà thân hình gầy gò và gương mặt trầm sâu của anh khiến Trần Phóng trên mặt đất cảm thấy như đang trở lại trước ngày mặt thế.

“Tinh Thi, đi với tôi đi...”

Thượng Ất đứng trước mặt Tinh Thi, nhẹ nhàng vươn tay đặt lên vai anh ta, giống như ánh sáng vàng trên người anh ta không là gì cả.

“Đi với anh? Đi đâu?” Tinh Thi hỏi trong tiềm thức, đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, anh ta chú ý thể mà Thượng Ất hoàn toàn coi thường ánh sáng ngôi sao hộ thân của mình.

“Đi nơi mà anh nên đi, Thần Vực!” Thượng Ất nói rồi hai tay khua trước mặt Tinh Thi, trong tích tắc, không gian trước mặt Tinh Thi không ngừng thay đổi, cuối cùng dừng lại ở một nơi trang nghiêm.

“Đây... chuyện này sao có thể? Anh thế mà có thể tùy ý xuyên qua cả một vũ trụ?”

Tinh Thi choáng váng, bởi vì anh ta nhìn thấy rõ cảnh tượng phía đối diện, một chiếc chiến hạm Thần Tộc tiêu chuẩn đang bay đến, một tia sáng từ nó chiếu qua cho thấy đối phương đã phát hiện tung tích của anh ta và Thượng Ất.

“Tôi ở một nơi không biết là đâu hiểu được rất nhiều kiến thức, bao gồm cả công nghệ Thần Tộc mà anh vẫn luôn tự hào... căn bản là không đáng nhắc đến, Tinh Thi, anh thật sự sai rồi, toàn bộ Thần Tộc đều sai rồi, các người không biết cái gì mới là sức mạnh chân chính, ý nghĩa của sinh mệnh không nằm ở chinh phục!”

Thượng Ất nói rồi nhẹ nhàng ôm lấy vai Tinh Thi, Tinh Thi muốn kháng cự nhưng lại phát hiện mình không thể cử động được. Mà lúc này Thượng Ất quay đầu lại mỉm cười với ba mẹ con Trần Phóng ở trên mặt đất: “Anh sẽ rất nhanh quay trở lại, đã đến lúc kết thúc tất cả rồi! Tạm biệt, Trái Đất! Tinh Vực, tôi đến đây!”

(Hết)